

Ta Có Một Cái
HOÀNG KIM
QUÂN TÀI

PHONG NAM BẮC

TA CÓ MỘT CÁI QUAN TÀI HOÀNG KIM

Tác giả: Phong Nam Bắc

Thể loại: Tiệp Hiệp

Nguồn: truyenyy.pro

DTV-EBOOK.COM

Chương 1: Trong vụ án mạng này, không có người chết

“Soạt!”

“Soạt!”

“Soạt!”

Sắc trời mờ tối, tiếng bào gỗ truyền ra từ một cửa tiệm, vang rất xa trong màn đêm yên tĩnh.

Trước cửa tiệm này có một tấm biển, trên đó viết bảy chữ ‘Cửa hàng quan tài nhà họ Tô’.

Một lát sau, tiếng bào gỗ dừng lại.

Tô Bạch nhìn khớp gỗ trước mắt, bản thân, có vẻ lòng không yên.

“Cộc cộc cộc...”

Vào đúng lúc này, cánh cửa của tiệm bị gõ.

Nghe thấy tiếng này, Tô Bạch bừng tỉnh xoay người, cặp mắt nhìn chăm chăm về phía cửa.

“Thầy... thầy Tô, ta dọa người rồi à?” Bà lão nhìn về mặt cảnh giác của Tô Bạch, có hơi chần chờ hỏi.

Nghe giọng của nàng, Tô Bạch lấy lại tinh thần, điều chỉnh dáng người đối diện với bà lão, lắc đầu nói: “Không, chỉ là giờ trời đã tối rồi, sao cô Hà lại tới đây?”

“Haizz...” Bà lão nghe vậy, khẽ thở dài, nhìn khớp gỗ trên mặt đất nói: “Lần trước không phải ta còn chưa trả nốt tiền làm quan tài sao? Giờ con ta đã được chôn chắt, nên ta tới đưa số tiền cuối cho người.”

Nói xong, viền mắt nàng có hơi phấp hồng.

Tô Bạch nghe vậy, im lặng không nói gì.

Bà lão này là khách hàng của hân, họ Hà, tên Hà Thuận Nương.

Nói đến Hà Thuận Nương này, mệnh rất là khổ.

Hai mươi lăm năm trước, chồng nàng đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, nàng và con trai sống nương tựa lẫn nhau, cực nhọc nuôi con trai khôn lớn.

Nhưng khoảng thời gian trước, con trai nàng đột nhiên chết mất.

Thi thể được phát hiện trong rãnh cống, lúc được tìm thấy đã không còn hình người nữa.

Cảnh sát cũng đã tới điều tra, nhưng vẫn luôn không tìm được hung thủ.

“Nén bi thương.” Tô Bạch thấp giọng nói.

Hà Thuận Nương lau nước mắt, “Cảm ơn người, thầy Tô, người là người tốt, sau này người cũng phải chú ý an toàn của bản thân hơn, đừng như con trai ta...”

Nói đến đây, nước mắt nàng không ngừng chảy xuống.

Mà nàng không phát hiện, lúc nàng nói ‘chú ý an toàn của bản thân’, thân thể Tô Bạch cứng lại.

Sau đó, bà lão lại hàn huyên một hồi rồi để lại số tiền cuối rồi đi.

Nhìn 800 tệ trên bàn, Tô Bạch lắc đầu, nhét tiền ấy vào túi.

Mà lúc này, hân xoay người, vết máu sau lưng có thể thấy rõ dưới ánh đèn.

“Chú ý an toàn của bản thân...” Tô Bạch thì thào, vươn tay sờ sau gáy, đồng thời ánh mắt nhìn về phía góc.

Trong góc tối của cửa hàng quan tài, có một vũng máu hòa làm một thể với bóng tối, nếu không nhìn kỹ thì không thể thấy rõ được.

Tô Bạch đi tới đó, nhặt lên một cái búa nhỏ dính đầy máu từ trong vũng máu.

Nhìn cây búa nhỏ đỉnh này, hấn cảm thấy một cơn đau nhức sau gáy mình.

Ngay tối hôm nay, hấn bị người ta giết.

Người giết hấn, chính là dùng cây búa nhỏ đỉnh này.

Mà hấn, bây giờ thế mà lại quý dị sống lại, vết thương trên đầu vậy mà cũng biến mất.

Khẽ thở nhẹ, Tô Bạch đặt búa nhỏ đỉnh sang một bên, sau đó rắc vụn gỗ mới bào ra lên máu loãng, che giấu nó.

Cho dù thế nào, hấn không thể khiến người khác biết chuyện mình đã từng chết một lần.

Tô Bạch có dự cảm, nếu khiến người khác biết chuyện này, nhất định sẽ có phiền toái lớn.

Lúc giấu vết máu, trong lòng Tô Bạch đầy thù hận.

Hấn là trẻ mồ côi, nửa năm trước, cha mẹ hấn bởi vì một vụ nổ mà mất đi mạng sống.

Cũng vì thế, hấn thừa kế tiệm quan tài này, cũng thừa kế di sản của cha mẹ.

Mà cũng bởi vì hấn là trẻ mồ côi nên bị người khác theo dõi.

Người kia, cướp toàn bộ số tiền của mình, đồng thời đập chết mình trong cửa tiệm quan tài.

Bởi vì,

Hấn là trẻ mồ côi, không có người thân nào giúp được hấn.

Hấn mà chết, phải mất rất nhiều ngày mới bị người khác phát hiện.

Đến lúc đó, căn bản không thể tìm thấy người giết người nữa.

Siết chặt búa nhỏ đỉnh, Tô Bạch ép mình tỉnh táo lại.

Tuy bây giờ hấn rất hận người giết mình, nhưng hấn căn bản không thể báo cảnh sát.

Bởi vì, trong vụ án mạng này, không có người chết.

“Phù...” Tô Bạch thở ra một hơi dài, dùng vụn gỗ lau sạch máu trên búa nhỏ đỉnh, sau đó gói kỹ nó bằng vải, nhét vào ngực mình.

Nếu có một ngày hắn gặp lại người giết mình kia, thì nhất định sẽ dùng cây búa này đập chết kẻ đó.

Hơi dọn dẹp vết máu bên dưới, Tô Bạch khoác một bộ quần áo để che dấu vết máu, sau đó tắt đèn, khóa chặt cửa, đi tới lầu trọ ở phía sau.

Nhà hắn là phòng 404 phòng đơn dãy nhà trọ Lâm Hà, nằm phía sau cửa hàng này, đi không lâu là tới liền.

Lên lầu bốn, nhìn phòng 405 vẫn sáng đèn bên cạnh, vẻ mặt Tô Bạch hơi dừng lại, sau đó mở cửa phòng 404 ra, đi vào.

Vào phòng, mở đèn, đập vào mắt là một căn phòng bừa bộn vì bị lật tung.

Nhìn cảnh trước mắt, vẻ mặt Tô Bạch bình tĩnh, không hề kinh ngạc.

Bởi vì, trước đó hắn bị người khác cưỡng chế trong phòng này.

Thật ra Tô Bạch giấu rất nhiều vũ khí như dao gập, côn gỗ ở rất nhiều nơi trong nhà.

Đây là biện pháp hắn chuẩn bị khi ở một thân một mình.

Những những thấy này chẳng có chút tác dụng nào cả.

Người nó vừa tiến tới đã đè hắn xuống đất, khiến hắn cả kêu cứu cũng không kêu được, ra tay vô cùng quyết đoán.

Tô Bạch chống cửa phòng bằng côn gỗ, sau đó im lặng thu dọn đồ đạc trong phòng, để nó khôi phục lại bộ dạng lúc trước.

Sau khi làm xong, hắn bước vào phòng tắm, ném bộ quần áo toàn mùi máu tươi sang một bên, tẩy sạch mùi máu tươi trên người mình dưới vòi hoa sen.

“Bíp... bip... bip...”

Ngay lúc Tô Bạch đang tắm, bên ngoài truyền đến âm thanh títtít sạt sạt.

Nghe thấy những âm thanh này, người hắn lập tức dừng lại bất động, lắng nghe âm thanh bên ngoài.

Lúc này, bất kể là một âm thanh gì cũng sẽ khiến Tô Bạch trông gà hóa cuốc.

Cùng lúc đó, hắn có cảm giác hồi hộp vô cùng, giống như bên ngoài có chuyện gì sắp xảy ra.

Tô Bạch ngừng thở, khiến thân thể mình ở trong trạng thái cứng ngắc, không tạo ra chút tiếng động nào.

Theo tiếng nước xối ào ào, âm thanh bên ngoài dần dần biến mất.

Lúc này, cảm giác hồi hộp trong lòng Tô Bạch mới biến mất.

Cũng chính vào lúc này, trong lòng hắn đột nhiên có một tia hiểu ra, nhìn xuống cánh tay của mình.

Bấy giờ Tô Bạch mới phát hiện, không biết từ lúc nào trên cánh tay mình xuất hiện hoa văn một quan tài hoàng kim.

Đồng thời, trên chiếc quan tài ấy có một điểm đen nho nhỏ đang đập dòn xung quanh.

Tô Bạch để sát cánh tay lại xem, tỉ mỉ quan sát điểm đen.

“Cảm giác gần đây có một người mới chết, họ tên Tô Bạch, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, cảm giác +1.”

Tin tức trên điểm đen truyền vào đầu hắn.

“Cảm giác gần đây có một người mới chết, họ tên Lưu Trúc, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, lực lượng +1.”

Ngay lúc Tô Bạch còn đang kinh ngạc, một tin tức càng bất ngờ cũng được truyền vào trong đầu hắn.

Cùng lúc đó, trên quan tài vàng đột ngột có thêm một điểm thuộc tính.

Có người chết?

Chương 2: Hàng xóm hung mãnh

Có người chết?

Biết được tin tức vừa rồi, Tô Bạch ngẩn ra, ngơ ngác nhìn điểm đen đột nhiên xuất hiện.

Bỗng vào lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy cơ bắp trên người mình bắt đầu căng chặt, mỡ trên bụng và tứ chi đang nhanh chóng biến mất.

“Gần đây có người chết, thì ta có thể thu được điểm thuộc tính.” Tô Bạch nhìn quan tài vàng trên cánh tay, nghĩ tới tin tức vừa rồi, trong lòng chợt bừng tỉnh.

Nhưng mà rất nhanh hắn đã phát hiện ra chỗ kỳ quái.

Nếu như vừa rồi có người chết, chuyện hắn thu được một điểm thuộc tính cơ bản là chuyện bình thường.

Nhưng mà, vì sao trong quan tài hoàng kim lại có hai điểm thuộc tính cơ bản vậy?

Một cái cảm giác +1, một cái lực lượng +1.

“Không đúng...” Tô Bạch đột nhiên nhớ lại họ tên được ghi trên tin tức vừa rồi.

Một người trong đó chính là bản thân hắn.

Nghĩ tới đây, Tô Bạch lập tức hiểu cả.

Sau khi bản thân hắn chết, thì tự nhận được điểm thuộc tính cơ bản cảm giác +1.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao vừa rồi hắn cảm giác được bên ngoài có nguy hiểm.

Sau đó, Tô Bạch dừng một chút, mặc quần áo, cầm búa nhỏ đỉnh bên cạnh lên và đi tới cửa.

Im ắng nghe xong một hồi, thấy không có động tĩnh, hắn khẽ mở cửa, rón rén đi ra ngoài.

Lúc này hắn không mang giày, nên dưới chân không hề có tiếng động nào.

Tất cả, đều có vẻ trống trải yên tĩnh.

Tô Bạch cảm thấy, mình vẫn cần phải đi một chuyến.

Hôm nay ở đây có mình chết đã rất kỳ quái rồi, bây giờ lại thêm một người chết nữa, không khỏi quá trùng hợp.

Đây không phải do hắn không nghĩ tới kẻ sát nhân vừa rồi có thể chính là hung thủ sát hại hắn.

Đi lên cầu thang, Tô Bạch lại nghe thấy tiếng sột soạt ở trên lầu.

Hắn ngừng thở, nắm chặt cây búa, đi lên lầu.

Sau khi lên đó, Tô Bạch xuyên qua mấy căn phòng, đến nơi có tiếng động rõ ràng nhất.

Lúc này hắn mới phát hiện, tiếng vang truyền ra từ phòng 503.

Đồng thời, Tô Bạch phát hiện một chuyện rất kỳ lạ, trong tiếng vang có tiếng rên của phụ nữ.

Giống như... đang làm chuyện gì không thể miêu tả vậy.

Tô Bạch nhú chặt mày, đi tới trước cửa phòng 503, nhìn vào bên trong xuyên qua cửa sổ của phòng.

Sau đó hắn thấy hàng xóm Chu Oánh Oánh mặc bộ đồ màu trắng đi ra từ phòng bếp.

Chu Oánh Oánh có một khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, dáng người sexy, mặc bộ đồ màu trắng bó sát người, trên đồ có nhiều cái động, lộ ra da thịt trắng nõn.

Chu Oánh Oánh là hàng xóm của Tô Bạch, rất xinh đẹp, có thể nói là nữ thần trong lòng rất nhiều phái nam.

Chỉ là Tô Bạch không để ý nàng cho lắm.

Nguyên nhân là vì cái cô này cứ cách năm ba ngày là lại mang đàn ông về nhà qua đêm, lời đánh giá không được tốt cho lắm.

Đối với loại người này, dĩ nhiên trong lòng Tô Bạch không có thiện cảm cho lắm, cho dù đẹp mắt thì cũng vô ích.

Nhưng mà, lúc này điều làm hấn kinh ngạc là, Chu Oánh Oánh cầm một thanh dao nhọn rọc xương ra từ phòng bếp.

“Trong nhà ai mà thả dao nhọn rọc xương chứ!” Tô Bạch biết con dao trong tay Chu Oánh Oánh.

Đó là dao dùng để rọc xương, thân dao hẹp dài, đỉnh chóp bén nhọn, loại dao này gia đình bình thường căn bản không dùng.

Chỉ có đồ tể trong chợ bán thức ăn mới dùng loại dao này.

Sau đó, Tô Bạch thấy Chu Oánh Oánh cầm dao nhọn rọc xương, đi tới bên ghế sofa, xóc vải trên ghế lên.

Lúc này, hấn mới phát hiện, trên cái ghế kia thế mà lại có một thi thể nam nằm đó.

Còn tại sao Tô Bạch biết đó là thi thể.

Đó là bởi vì, đầu thi thể kia quay vòng 180 độ.

Người thường, vốn không thể sống được.

“Ha ha ha...” Mặt Chu Oánh Oánh ửng đỏ, khẽ cười thờ đốc, chinh thẳng đầu người đàn ông kia.

Sau đó,

Cảnh khiến Tô Bạch hoảng sợ xảy ra, Chu Oánh Oánh cầm cây dao rọc xương trong tay, cắm vào thi thể.

Dù thế nào hấn cũng không nghĩ ra, người phụ nữ đó thế mà lại là một kẻ giết người.

Hơn nữa còn là một kẻ giết người vô cùng biến thái.

Nhìn vẻ mặt hưng phấn hưởng thụ của Chu Oánh Oánh lúc dùng dao nhọn rọc xương phân chia cơ thể, Tô Bạch cũng cảm thấy một sự sợ hãi chiếm đóng nơi đáy lòng hấn, chút động tĩnh nào cũng làm cho cả người hấn phát lạnh.

Nhưng mà, lúc này chuyện khiến hấn càng sợ hãi hơn xảy ra.

Thi thể bị chia tách kia, thế mà lại đứng dậy, ôm lấy Chu Oánh Oánh.

“Xác chết vùng dậy!” Tô Bạch nhìn thấy cảnh này, da đầu đều sắp nổ tung.

Loại chuyện như vậy, cho dù là ai nhìn thấy đều có tâm lý sợ hãi không cách nào ức chế được.

Bây giờ Tô Bạch cảm thấy, chân của mình đã không thể nhúc nhích được nữa.

Giống như chân của hắn bây giờ đã không còn là chân của hắn vậy.

Phải rời khỏi nơi này!

Tô Bạch khế cắn mỗi, cố gắng cảm giác chân của mình, để nó khôi phục tri giác, muốn chạy khỏi nơi này.

Nếu như bị Chu Oánh Oánh phát hiện, chắc chắn hắn sẽ chết.

Qua một lúc sau, hắn rút cuộc cảm nhận lại được chân của mình, cẩn thận đi xuống lầu đi tới phòng của mình.

Sau khi về phòng, Tô Bạch nằm trên giường, trên cơ thể mới tắm xong tràn đầy mồ hôi.

Ngày hôm nay hắn đã trải qua rất nhiều chuyện kỳ lạ.

Hắn bị giết, sau đó lại sống lại, đồng thời còn có được một chiếc quan tài hoàng kim.

Sau đó, hắn lại tận mắt nhìn thấy hàng xóm Chu Oánh Oánh ở trên lầu phân thân.

“Quá khó tưởng tượng được.” Tô Bạch nhếch môi.

Lúc này, dù thế nào hắn cũng không ngủ được.

Dù sao, trên lầu có một tội phạm giết người.

Mà lại tới lúc nửa đêm, Tô Bạch đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân cộp cộp.

Sau đó, tiếng bước chân dừng lại ngoài cửa sổ của hắn.

Lúc này, về mặt Tô Bạch dừng lại một lát, nuốt ngụm nước bọt, tiếp đó thấy không có động tĩnh gì, hắn đánh bạo nhìn ra ngoài cửa sổ.

Và rồi, hắn nhìn thấy người đã chết kia, đang đứng ngoài cửa thang lầu.

“Là người chết kia!” Tô Bạch sửng sốt, sau đó hắn nhìn thấy người bên ngoài đi xuống lầu.

Giống như vừa rồi không có chuyện xảy ra vậy.

Lúc này, Tô Bạch suy nghĩ rất nhiều, cũng hiểu ra rất nhiều.

Chắc là Chu Oánh Oánh có năng lực làm cho người chết hoạt động, có thể tạo chứng cứ giả.

Cũng chính vì vậy, nàng mới có thể vẫn luôn né tránh chế tài của pháp luật.

“Nhưng... chuyện này thì liên quan gì tới ta...” Về mặt Tô Bạch chợt dừng, khẽ thở dài.

Hắn cũng không chuẩn bị báo cảnh sát.

Bây giờ, người giết hắn còn chưa bị tìm ra, đương nhiên hắn không thể dây vào một phiền toái lớn như Chu Oánh Oánh.

Loại người sở hữu năng lực cường đại như vậy, tuyệt đối không phải người hắn có thể chọc nổi.

Càng chưa nói đến, Chu Oánh Oánh có thể làm cho thi thể di động, cảnh sát cũng rất khó tìm ra chứng cứ giết người của Chu Oánh Oánh, đến lúc đó sợ là nàng ta không bị bắt, hắn ngược lại còn chọc phải một chuyện lớn.

Còn nếu Chu Oánh Oánh bởi vì không bị cảnh sát bắt mà tiếp tục hại người, vậy thì không có quan hệ trực tiếp tới hắn.

Dù sao, cũng không phải là người bị giết.

Hắn chỉ muốn tự bảo vệ mình mà thôi.

Đừng đẩy tội nghiệt người khác phạm phải do giết người lên thân một người cô đơn lẻ loi như hắn.

Chương 3: Kêu thảm

Sáng hôm sau, Tô Bạch mặc đồng phục học sinh, đeo cặp sách đi về phía trạm dừng xe buýt.

Thực ra, hắn ngoại trừ là chủ cửa hàng quan tài ra thì còn là một học sinh.

Học sinh lớp 12-1, trường Nhất Trung thành phố Tây Giang.

Cửa hàng quan tài, chẳng qua là chuyện hắn làm lúc rảnh rỗi thôi, không mở cửa hàng mấy.

“Két...” Xe buýt dừng lại, Tô Bạch đi về phía xe buýt.

Đúng lúc này, ở phía xa có một nữ sinh vội vàng chạy tới.

“Chờ một chút, bác tài ơi, còn có người muốn lên xe.” Tô Bạch gọi tài xế ngồi phía trước, sau đó tự mình tìm chỗ ngồi xuống.

Nữ sinh chạy lên xe buýt, đưa tiền rồi sau đó nhìn về phía Tô Bạch đầy cảm kích.

Thế nhưng Tô Bạch lại giống như không xảy ra chuyện gì cả, quay đầu đi nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Nữ sinh tên là Triệu Minh San, hàng xóm phòng số 405 ở sát vách nhà hắn và cũng là bạn học của hắn.

Người bật đèn muộn ngày hôm qua cũng là nàng.

Thật ra thì trước đây, quan hệ giữa Tô Bạch và nàng coi như không tệ.

Thế nhưng, từ sau khi cha mẹ hắn mất, Tô Bạch không liên lạc với rất nhiều người, giao lưu với người xung quanh ít hơn, tình cảm cũng phai nhạt.

Sau khi lên xe Triệu Minh San nhìn Tô Bạch, thấy hắn không nhìn mình, nàng mím môi, ngồi xuống chỗ cách Tô Bạch xa chút.

Xe buýt khởi động, cửa xe chậm rãi đóng lại.

Sau đó lại đi qua một vài trạm dừng, một số hành khách đi lên.

Sau đó hành khách nhiều hơn, trên xe buýt cũng bắt đầu âm ỉ.

Tô Bạch nhìn cánh tay của mình, trên đây chỉ có lông tơ, không còn thứ gì khác.

Hiện tại hắn đã phát hiện, chiếc quan tài hoàng kim kia chỉ xuất hiện vào thời điểm hắn nhận được các điểm thuộc tính cơ bản, những thời điểm khác thì sẽ không xuất hiện.

“Đây chính là năng lực ta lấy được sau khi sống lại.” Tô Bạch trong lòng suy tư.

Hắn nhanh chóng tiếp nhận sự việc trên người mình mang theo một cái quan tài hoàng kim.

Bởi vì chuyện hắn sống lại, so với việc trên người mang một cái quan tài hoàng kim, càng làm cho người khác khó có thể tiếp thu hơn.

Hơn nữa, ở lâu trên của hắn, còn có kẻ giết người sở hữu năng lực đặc biệt.

“Két...” Lúc Tô Bạch đang suy nghĩ, xe buýt đột nhiên ngừng lại.

Hắn hơi nhíu mày, trong lòng đột nhiên xuất hiện một loại rung động, hắn không khỏi quay đầu nhìn về chỗ ngồi của Triệu Minh San phía trước.

Lúc này, có một gã trung niên mặc đồ tây giày da, đang lại gần chỗ của Triệu Minh San.

Gã trung niên ăn mặc cẩn thận tỉ mỉ đó, khi đến chỗ của Triệu Minh San, trên mặt mang theo một nụ cười bỉ ổi.

Nhìn nụ cười bỉ ổi trên mặt gã trung niên, Tô Bạch nhìn xuống phía dưới hắn, trong lòng lập tức sinh ra cảm giác chán ghét.

Chỉ thấy quần của gã trung niên kia, không biết từ lúc nào đã nhô lên một cái lều nhỏ.

Tô Bạch đứng dậy, bước nhanh về phía gã trung niên kia, trực tiếp ngồi xuống ở bên cạnh Triệu Minh San trước gã trung niên.

“Tô... Tô Bạch...” Nhìn thấy Tô Bạch đột ngột ngồi xuống bên cạnh, mặt của Triệu Minh San đỏ lên.

“Anh trai người gần đây thế nào? Ta nghe nói hiện tại hân đã lên làm thường phục rồi sao?” Tô Bạch liếc gã đàn ông trung niên có vẻ mặt tức giận bên cạnh, nhìn về phía Triệu Minh San bình tĩnh hỏi.

Gã trung niên bên cạnh nghe vậy, sắc mặt hơi đổi, tìm một chỗ bên cạnh rồi ngồi xuống.

“Ừ...” Triệu Minh San cúi đầu nhẹ nhàng lên tiếng, “Khoảng thời gian trước hân thăng chức thường phục.”

Nói đến đây, trong mắt của nàng có chút lo lắng, nhìn về phía Tô Bạch: “Nhưng cũng bởi vì hân thăng chức cảnh sát mặc thường phục, cho nên cũng bận rộn, gần đây vẫn luôn đi về rất trễ, ta rất lo lắng cho hân.”

“Ừ.” Tô Bạch gật đầu, cũng không nói thêm gì.

Hân nhắc tới anh trai Triệu Minh San, chẳng qua chỉ khiến gã đàn ông trung niên phía sau kia sợ hãi mà thôi, cũng không có hứng thú tán gẫu chuyện nhà với Triệu Minh San.

“Ừm...” Triệu Minh San nhìn về phía Tô Bạch, chần chờ một chút: “Tô Bạch, sau này người có thể đừng trốn tránh ta được không?”

Tô Bạch nghe lời nàng, không nói lời nào.

Thấy hân không nói gì, Triệu Minh San cắn môi, im lặng.

Sau đó, lại đi qua mấy trạm, một số người đi lên, chen đầy cả xe buýt.

“Đến giao lộ Lan Lăng rồi, hành khách muốn xuống xe xin hãy mang theo vật phẩm tùy thân đi xuống từ cửa sau. Hãy cẩn thận khi mở cửa. Xuống xe đi mạnh khỏe, trạm kế tiếp: trường Nhất Trung Tây Giang, hành khách xuống xe đi đến cửa phía sau. Hãy chuẩn bị trước khi xuống xe.”

Vào thời điểm này, bên trong xe truyền đến một tiếng nhắc nhở.

Nghe được âm thanh này, Tô Bạch đứng dậy, đi về hướng cửa sau.

Triệu Minh San thấy thế, cũng lập tức đi theo phía sau Tô Bạch.

Dọc theo đường đi, Tô Bạch lơ đãng thay Triệu Minh San ngăn cản những người đàn ông xung quanh.

Lúc đến chỗ cửa sau xe, cuối cùng cũng ít người hơn chút, hai người cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Tô Bạch, cảm ơn người.” Triệu Minh San ở bên cạnh Tô Bạch thấp giọng nói.

Mà Tô Bạch lại vờ như không nghe, vẻ mặt cũng không hề thay đổi.

Sau đó, xe buýt lại chạy chừng mười phút, rồi đi đến cửa trường Nhất Trung thành phố Tây Giang.

“Đến trường Nhất Trung Tây Giang, hành khách muốn xuống xe...” m thanh nhắc nhở vang lên.

“Két...” Theo âm thanh nhắc nhở, cánh cửa chậm rãi mở ra.

Học sinh trên xe nườm nượp bước xuống xe.

Triệu Minh San cũng đi xuống xe theo người xung quanh.

Nhưng mà, vào lúc nàng xuống xe, đột nhiên lại phát hiện, Tô Bạch cũng không xuống xe.

“A!!!” Đúng lúc này, bên trong xe truyền đến một tiếng hét thảm.

Sau đó tiếng kêu thảm thiết vang lên, Tô Bạch đeo cặp sách đi theo đoàn người đi xuống xe, hòa vào với các học sinh xung quanh.

Lúc này, Triệu Minh San phát hiện, người đàn ông trung niên muốn ngồi cạnh mình lúc trước, đang lấy tay ôm mũi mình, không ngừng kêu thảm.

Cửa sau xe chậm rãi đóng lại, chạy đi về phía xa xa.

“Đây là Tô Bạch làm sao?” Triệu Minh San nhìn xe đi xa, trong lòng đột nhiên phỏng đoán một cách táo bạo.

“Triệu Minh San!”

Nhưng không để cho nàng suy nghĩ cẩn thận, đã có một nữ sinh đi tới bên cạnh, cắt đứt suy nghĩ của nàng.

“Người đang suy nghĩ gì đấy?” Trên mặt nữ sinh cười vui vẻ, chế nhạo nói: “Chẳng lẽ người còn nghĩ đến Tô Bạch ư.”

“Đàm Nhân Nhân. Người đang nói gì đấy.” Mặt Triệu Minh San đỏ lên, xấu hổ nói.

“Lẽ nào không phải là người đang suy nghĩ về hắn sao?” Đàm Nhân Nhân cười, sau đó lại có chút kỳ quái nói: “Chỉ có điều lại nói, Tô Bạch hắn ngày hôm nay khác thường thật, trước đây đều cách người rất xa, ngày hôm nay lại đột nhiên ngồi bên cạnh người. Ta còn tưởng rằng ông chú bỉ ổi kia sẽ ngồi bên cạnh người.”

“Ông chú bỉ ổi?” Triệu Minh San ngẩn ra, trong lòng hơi kỳ quái.

“Đúng vậy, lúc ta lên xe đã phát hiện, thấy có một ông chú hèn mọn nhìn người, tay còn sờ vào trong quần của mình nữa.” Đàm Nhân Nhân thấp giọng nói với Triệu Minh San.

Nghe thấy nàng nói như vậy, trong lòng Triệu Minh San sinh ra một loại cảm giác kỳ quái.

Lẽ nào Tô Bạch phát hiện ông chú trung niên định làm gì mình nên mới đánh người đó sao?

Nghĩ vậy, trong lòng của nàng lập tức dâng lên một loại cảm giác ngọt ngào, như là một đứa trẻ ăn trộm kẹo ngọt.

Chương 4: Chuyện sau khi sống lại

Lúc này, Tô Bạch đang ngồi trong phòng học.

Hắn nhìn cặp sách của mình hơi hơi câm lặng.

Trên túi sách là một vết máu to rõ ràng.

Đây là kết quả của việc ném mạnh cặp sách của mình vào mặt của người trung niên kia trước khi hắn xuống xe.

Nếu là sách bình thường, chưa chắc có thể đạt tới hiệu quả này.

Nhưng cộng thêm cả cây búa nhỏ đỉnh thì chưa chắc.

Đúng thế, hắn mang túi nhỏ đỉnh tới trường học.

Tô Bạch đã từng chết một lần, trong lòng đều vô cùng cảnh giác với xung quanh, vậy nên mới mang vũ khí theo.

Thật ra lý trí Tô Bạch rất rõ ràng, sáng nay không cần phải đi đập người trung niên kia.

Bởi vì dù cho hắn ở trong dòng người nườm nượp, dùng cặp sách đập cũng có khả năng bị máy quay quay tới.

Làm như vậy, ngoại trừ mang đến phiền phức cho hắn ra, không có chút tác dụng nào.

Nhưng hắn vẫn làm vậy.

Tô Bạch hồi tưởng chuyện lúc trước, hắn cảm thấy rõ ràng lúc đó trong lòng cảm thấy rất hưng, đầu óc trống rỗng.

Lúc đó, hắn thậm chí muốn giết người.

Nếu không phải cuối cùng có lý trí áp chế, hắn tuyệt đối sẽ không chỉ đập người không thôi đâu.

Nghĩ chuyện vừa rồi, trong lòng Tô Bạch có chút kinh nghi bất định.

Nếu là hắn trước kia, thì chắc chắn sẽ không làm như vậy.

Dường như hẳn sau khi sống lại bị thứ gì đó ảnh hưởng, trong lòng có thứ gì đó tối tăm không ngừng ăn mòn hẳn, khiến hẳn làm ra hành động nguy hiểm.

Chỉ là, Tô Bạch nghĩ hồi lâu, vẫn không thể suy nghĩ cẩn thận đây rốt cuộc là chuyện gì.

“Quên đi, không nghĩ nữa...” Hẳn phun ra một ngụm trọc khí.

Cũng may, chuyện này cũng còn chưa tới mức không thể vẫn hồi, về sau hẳn chú ý nhiều hơn chút là được.

Dựa theo góc độ lúc đó, chắc là máy quay sẽ quay được trọn vẹn.

Sau đó, Tô Bạch lấy bữa sáng mình mua ngày hôm nay ra.

Hôm nay hẳn ăn màn thầu mình thường.

Hiện tại, ngoại trừ số tiền cuối 800 tệ Hà Thuận Nương trả cho hẳn ngày hôm qua, thì hẳn không có nhiều tiền.

Tất cả tiền và thứ đáng giá của nhà hẳn, đều đã bị tên giết hẳn cướp đi rồi.

Nghĩ vậy, động tác ăn màn thầu của Tô Bạch ngừng lại một chút, ánh mắt lộ vẻ suy tư.

Nếu là cướp bình thường, tuyệt đối sẽ chỉ chăm chăm vào vật phẩm có giá trị lớn, cùng với lượng lớn tiền mặt.

Mà sẽ không cướp sạch tất cả tiền tài, thậm chí cả một góc tiền cũng không bỏ qua.

Người kia, chắc chắn là đang thiếu tiền.

Mà thiếu tiền đến mức không bỏ qua cho một góc tiền, hoặc là lấy tiền chữa bệnh, hoặc là trả nợ cho bên vay nặng lãi không trả sẽ chết.

Nghĩ đến trình độ cẩn thận khi người kia làm việc, Tô Bạch cảm thấy khả năng thức nhất khá là cao.

Bởi vì dáng vẻ làm việc ngay ngắn rõ ràng của hung thủ, vừa nhìn là biết một người rất tự hạn chết.

Hẳn không cách nào tưởng tượng được, một người như vậy mà sẽ đi mượn vay nặng lãi.

“Bệnh viện hàng đầu thành phố Tây Giang, bệnh viện thứ hai thành phố Tây Giang...” Tô Bạch nghĩ, bắt đầu nhẩm tên những bệnh viện nổi tiếng trong khu vực thành phố.

Hắn muốn tìm ra người kia, sau đó... mưu sát hắn ta.

Bất kể là kẻ đó có thù giết mình, hay là kẻ đó biết bí mật sống lại của mình, kẻ đó đều nhất định phải chết.

Viết được một nửa, Tô Bạch ngừng lại, trong lòng đột nhiên nảy lên một sự sợ hãi không thể nói bằng lời.

Lúc này, hắn đột nhiên phát hiện, mình là một học sinh cấp ba, không biết từ lúc nào mà lại có dũng khí giết người.

Điều này không bình thường!

Liên tưởng tới chuyện buổi sáng, Tô Bạch nhìn cánh tay của mình, sắc mặt trở nên khó đoán.

Lúc trước hắn luôn không xác định được, nhưng bây giờ xem ra, chắc chắn tâm trí của hắn đã xảy ra vấn đề!

“Tô Bạch...” Cũng chính vào lúc này, một nam sinh đột nhiên ngồi xuống bên cạnh.

Người tới là bạn cùng bàn của Tô Bạch, Từ Tiểu Khánh.

“Ngày hôm nay người sao người lại ăn màn thầu thế.” Từ Tiểu Khánh nhìn bữa sáng trước mặt Tô Bạch, có hơi kỳ quái hỏi.

Trước đây, Tô Bạch đều ăn bánh bao thịt.

“Không có tiền.” Tô Bạch liếc Từ Tiểu Khánh, thản nhiên gập quyển vở lại, tiếp tục gặm màn thầu.

“Ặc... không có tiền?” Từ Tiểu Khánh nghe vậy, vẻ mặt hơi kỳ lạ, hắn biết là sau khi cha mẹ mất, Tô Bạch thừa kế di sản của hai người họ, sao mà không có tiền được chứ?

Có thể nói, Tô Bạch chắc chắn là người có tiền nhất trong trường.

Thấy sắc mặt của Từ Tiểu Khánh, đương nhiên Tô Bạch biết hắn đang nghĩ gì.

Nhưng tiếc là, những thứ có giá trị trong nhà hắn đều bị người cướp mất rồi.

Lúc đầu nếu hắn không sống lại, thì hoàn toàn có thể tìm cảnh sát giúp đỡ.

Nhưng cũng bởi vì hắn sống lại, chuyện này lại không dễ làm.

Cũng không thể nói với cảnh sát là, hắn từng sống lại đi?

Nếu vậy sợ là cảnh sát sẽ ném hắn vào bệnh viện tâm thần mất.

Mà một loại khác, cảnh sát tin lời hắn nói, vậy thì càng đáng sợ hơn, người có quyền thế trong Liên bang chắc chắn sẽ giải phẫu hắn.

Tô Bạch khẽ thở dài, tiếp tục gặm màn thầu, không phản ứng Từ Tiểu Khánh.

“Này này...” Cũng chính vào lúc này, Từ Tiểu Khánh như phát hiện ra chuyện gì kích thích, thúc tay vào Tô Bạch:

“Người xem kia, Đàm Nhân Nhân đang nhìn ta đấy.”

Tô Bạch ngẩn ra, ngẩng đầu lên, thì thấy có hai nữ sinh vào lớp.

Là Triệu Minh San và Đàm Nhân Nhân.

Lúc này ánh mắt hai người đều nhìn sang phía mình.

Tô Bạch khẽ nhú mày.

Kết hợp với chuyện sáng nay, trong lòng hắn rõ ràng, Triệu Minh San và Đàm Nhân Nhân đang xem mình, mà không phải Từ Tiểu Khánh ở bên cạnh.

“Người nói xem, có phải Đàm Nhân Nhân cũng thích ta không.” Từ Tiểu Khánh thấp giọng nói với Tô Bạch.

“Có lẽ thế.” Tô Bạch uống một hớp nước, trả lời có lệ một phen.

Thành tích giữa Từ Tiểu Khánh và Đàm Nhân Nhân chênh lệch rất nhiều, kì thi tháng của tháng trước Đàm Nhân Nhân đứng thứ hai, khoảng 680 điểm, chắc chắn có thể lên đại học Thủ Đô.

Mà thành tích của Từ Tiểu Khánh, lại chỉ nằm ở khoảng giữa, chênh lệch hơn 100 điểm lận.

Tô Bạch cảm thấy cho dù hai người có yêu đương thì cũng sẽ không có kết quả.

Hơn nữa Đàm Nhân Nhân hoàn toàn không có ý gì với Từ Tiểu Khánh, một lòng một dạ nhào vào học tập.

Chỉ có điều Từ Tiểu Khánh là bạn của hắn, Tô Bạch cũng không muốn đả kích hắn trong chuyện này.

Sau đó, Từ Tiểu Khánh liền thoảng nói không ngừng bên cạnh Tô Bạch.

Tô Bạch thỉnh thoảng trả lời vài tiếng, nhưng hoàn toàn không để tâm vào chuyện này.

Bây giờ hắn chỉ muốn làm hai chuyện, một là điều tra tin tức của hung thủ giết mình.

Hai là chuyện của Chu Oánh Oánh lâu trên.

“Phải dọn nhà.” Tô Bạch trầm nghĩ.

Cho dù là hung thủ đó đột nhiên quay lại, hay là Chu Oánh Oánh ở trên lầu, thì đều là chuyện đủ để uy hiếp tới tính mạng hắn.

Chỉ khi dọn nhà mới có thể rời xa nguy hiểm.

Nhưng số tiền hắn có duy nhất bây giờ là 800 tệ, ở trong thành phố Tây Giang cũng chỉ đủ để thuê một tháng.

Mà bây giờ đa số tiền thuê đều là trả nhiều tháng một, số tiền này căn bản không đủ.

“Đúng rồi, Từ Tiểu Khánh, gần đây nhà người có ai không?” Vào lúc này đột nhiên Tô Bạch nghĩ ra gì đó, nhìn sang Từ Tiểu Khánh bên cạnh hỏi.

Hắn nhớ kỹ, Từ Tiểu Khánh cũng là học sinh ngoại trú, hơn nữa ba mẹ hắn ở ngoài quanh năm.

Nếu như ở trong nhà của Từ Tiểu Khánh, hắn hoàn toàn có thể tiết kiệm được một khoản tiền.

“Ba mẹ ta vừa về, sao thế?” Từ Tiểu Khánh hơi nghi hoặc hỏi.

“Không có gì?” Tô Bạch lắc đầu, bóp chết suy nghĩ vừa rồi.

Có ba mẹ Từ Tiểu Khánh, hắn đi qua cũng không có chỗ ở.

Hắn rõ ràng hoàn cảnh gia đình nhà Từ Tiểu Khánh, hai phòng ngủ một phòng khách, cũng chỉ năm mươi mét vuông.

Ở một nhà ba người đã hơi chật rồi, càng chưa nói tới thêm một người ngoài nữa.

“Ừ.” Từ Tiểu Khánh gật đầu, tiếp tục nhìn chăm chăm vào Đàm Nhân Nhân nơi xa, trên mặt lộ vẻ si mê.

Thấy vẻ mặt như Trư Bát Giới của hắn, Tô Bạch khẽ thở dài.

Suy nghĩ muốn nhờ Từ Tiểu Khánh khó tránh khỏi có hơi không đáng tin.

Chương 5: Nữ sinh mất tích

Vào lúc này, tiếng chuông vào lớp vang lên.

Sau đó là giờ tự học buổi sáng.

Tô Bạch lấy sách ngữ văn ra.

Chỉ là bây giờ, nhìn quyển sách này, không hiểu sao hắn có cảm giác không đọc nổi.

Cuộc sống của hắn đã bị quấy cho rối tung, rất khó để bình tĩnh lại.

Khẽ lắc đầu, Tô Bạch ném nỗi lòng phiền muộn đi, bắt đầu chăm chú đọc sách.

Cho dù phía trước có thế nào, hắn cũng nhất định sẽ không từ bỏ học tập.

Nguyện vọng của cha mẹ hắn, chính là muốn hắn đậu một trường đại học tốt.

Đương nhiên, bây giờ hắn trừ việc đọc sách ra, cũng có thêm ít việc cần phải làm.

Nếu quan tài vàng sẽ cho mình thêm điểm thuộc tính vì có người tử vong.

Vậy hắn cảm thấy mình có thể đến gần nơi hay có người chết.

Nghĩ thế, trong lòng Tô Bạch cũng có một ít tính toán.

Sau khi kiếm được một khoản tiền từ cửa hàng quan tài, hắn phải đến gần một số bệnh viện lớn.

Như vậy, nếu có người tử vong, hắn có thể nhận được điểm thuộc tính cơ bản.

Bây giờ hắn đã nếm được ngon ngọt, bức thiết muốn nhận được càng nhiều điểm thuộc tính cơ bản hơn.

Từng điểm điểm thuộc tính cơ bản mà quan tài vàng cho hắn đều rất hữu dụng.

Ví dụ như, cảm giác.

Nếu hôm qua hắn không nhận được một điểm cảm giác, thì hắn căn bản không thể phát hiện ra dị trạng của Chu Oánh Oánh ở lầu trên.

Chuyện này đối với hắn không thể nghi ngờ là một năng lực để bảo vệ tính mạng.

Trước đây nếu hắn có điểm thuộc tính cảm giác này, chắc chắn sẽ không chết trong tay người khác.

Còn điểm thuộc tính lực lượng, sáng nay Tô Bạch cũng đã kiểm tra rồi.

Trước kia hắn chỉ có thể chống đẩy được đại khái hai mươi lăm cái, nhưng bây giờ có thể dễ dàng làm được tám chín mươi cái.

Cũng bởi vì biến hóa như vậy, Tô Bạch rất khát vọng điểm thuộc tính cơ bản.

“Tô Bạch.” Lúc Tô Bạch suy tư, một giọng nói truyền tới từ cửa.

Tô Bạch ngẩng ra, nhìn về phía cửa, thấy chủ nhiệm lớp Diệp Thiệu Hoa đang vẫy tay với hắn.

Sau đó hắn đứng dậy đi ra cửa.

Tới cửa rồi, Diệp Thiệu Hoa kéo hắn tới một góc.

“Tô Bạch, ta cũng biết tình huống nhà ngươi.” Vừa tới góc, Diệp Thiệu Hoa trầm mặc một lát rồi nhìn Tô Bạch nói:

“Nhưng bây giờ đã là lớp mười hai, ngươi nên tập trung vào việc học. Ta tin cha mẹ ngươi cũng không hi vọng ngươi biến thành dạng như vậy.”

Tô Bạch nghe vậy im lặng không nói gì, nửa năm trước sau khi cha mẹ hắn quá đời, hắn có hơi bỏ bê việc học.

Trước đây hắn có thể xếp hạng trong top 10 của khối, bây giờ đã lùi bước rất nhiều.

“Thưa thầy, ta sẽ chú ý.” Tô Bạch hít một hơi thật sâu, trịnh trọng nói.

“Ừ, ta tin tưởng ngươi.” Diệp Thiệu Hoa vỗ vai Tô Bạch, cười nói: “Ngươi vẫn luôn là một đứa trẻ vô cùng thông minh, chắc chắn hiểu đúng mực hắn những thằng nhóc khác ở trong lớp.”

Sau đó hai người lại nói một số chuyện vặt vãnh, rồi Tô Bạch về phòng tiếp tục tự học.

Trải qua chuyện sống lại, trong lòng hắn đã bắt đầu vững vàng hơn.

Không lâu sau, tiếng chuông vang lên, kết thúc giờ tự học.

Chẳng qua lúc này Tô Bạch vẫn còn đang đọc sách, trong tay ghi chép kiến thức.

Đúng lúc này một bóng người đi tới trước mặt hắn, chặn ánh sáng mặt trời.

Tô Bạch cảm thấy trước mặt tối sầm lại, hơi sửng sốt, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy khuôn mặt đẹp đẽ của Triệu Minh San.

“Lời thầy Diệp nói ta cũng nghe được một ít, nếu như người cần bài môn nào thì cũng có thể tới tìm ta.” Triệu Minh San thấp giọng nói.

“Ừ, cảm ơn.” Về mặt Tô Bạch hơi khựng lại, gật đầu.

Triệu Minh San là người đứng đầu toàn trường, điểm hơn 720, ghi chép của nàng đúng là rất hữu dụng.

Nghe thấy lời Tô Bạch nói, mặt Triệu Minh San hơi ửng đỏ, sau đó đi về chỗ ngồi của mình.

Mà lúc này, ánh mắt người trong lớp nhìn về phía hai người họ lập tức thay đổi.

Lúc này tình cảm gà bông đều nằm trong giai đoạn mơ hồ, rất ít khi nhìn thấy lộ liễu như vậy.

“Ày ày...” Từ Tiểu Khánh vỗ vai Tô Bạch, cười đầy ẩn ý:

“Không ngờ người và Triệu Minh San có quan hệ tốt như vậy đấy.”

“Nàng và ta là hàng xóm của nhau.” Tô Bạch nhìn hắn, thản nhiên nói.

“Uầy...” Trên mặt Từ Tiểu Khánh lộ vẻ hiểu rõ, giống như đã hiểu ra chuyện gì.

“Được rồi, người thích Đàm Nhân Nhân, hay là ta tới nói thẳng với Đàm Nhân Nhân cho rồi.” Tô Bạch liếc Triệu Minh San, thản nhiên hỏi.

Từ Tiểu Khánh nghe vậy, mặt cứng lại, lập tức giống như quả bóng bị xì hơi, hần khoát tay lia lịa, cười mỉa nói: “Quên đi, quên đi, anh Tô, ta đùa thôi đấy.”

Đúng là hần thích Đàm Nhân Nhân thiệt, nhưng chỉ dám giấu phần thích ấy dưới đáy lòng, không dám biểu lộ ra.

Tô Bạch nhìn bộ dạng của hần, cười, tiếp tục đọc quyển sách trên tay.

Mà bên kia, Triệu Minh San về chỗ ngồi, Đàm Nhân Nhân lập tức thấp giọng nói: “Người xem, người còn nói người không có ý với Tô Bạch, bây giờ không phải còn đi tìm hần sao?”

Nghe lời nàng nói, mặt Triệu Minh San hơi ửng đỏ, xấu hổ nói: “Ta tới cảm ơn buổi sáng hần đã giúp ta thôi.”

“Ồ...” Đàm Nhân Nhân kéo dài giọng, chế nhạo: “Vậy sau đó có phải muốn lấy thân báo đáp không?”

Mặt Triệu Minh San càng đỏ hơn, không khỏi có hơi cả giận nói: “Đàm Nhân Nhân, người còn thế nữa thì sau này ta không nói chuyện với người đâu.”

“Được rồi, được rồi, ta không dám nữa.” Nghe nàng nói vậy, Đàm Nhân Nhân vội vàng nói.

Nàng rõ tính cách của bạn mình.

Nếu như nàng thực sự quyết định không để ý đến mình, vậy mấy tuần sau chắc chắn sẽ không nói với mình lấy một câu.

Nếu như vậy, Đàm Nhân Nhân cảm thấy mình sẽ ghen chết.

Mà đúng lúc này, một đám người đang tán gẫu ở bên cạnh.

“Người nghe nói chưa? Trường Nhị Trung có nữ sinh mất tích á.”

“Đương nhiên là có rồi, rất nhiều bạn của ta đều đăng trạng thái thông báo tìm nàng ấy.”

“Haizz, bạn học ở Nhị Trung nói với ta, nữ sinh kia rất dễ tính, trước kia chưa từng cãi nhau với bạn học, thế mà giới cứ biến mất như vậy.”

“Đúng vậy, kỳ lạ quá, nghe bạn học của nàng nói, nàng mất tích vào khuya hôm trước, điện thoại cũng không liên lạc

được, đếm số bước chân hôm trước là khoảng bốn trăm bước, hôm nay lại không đi bước nào, sợ là gặp nguy hiểm.”

“Các người cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, Sở Cảnh sát đã tham gia, họ sẽ tìm được nữ sinh kia thôi.”

“...”

Nghe bạn học nào, động tác đọc sách của Tô Bạch chột khựng lại.

Chẳng lẽ đây lại là một kẻ giết người?

Nghĩ vậy, Tô Bạch lắc đầu, hấn cảm thấy mình có thể nào cũng không thể xui như vậy được.

Loại kẻ giết người đó, người khác cả đời cũng chưa chắc gặp được, sao mình có thể gặp được ba người trong vòng hai ngày chứ?

“Hi vọng là không sao.” Tô Bạch nói thầm trong lòng, sau đó nhìn Triệu Minh San.

Nếu như có loại kẻ giết người để mắt tới nữ sinh thật, kiểu nữ sinh ngồi xe buýt mỗi tối như Triệu Minh San sẽ rất nguy hiểm.

Có lẽ, hấn nên xem việc Triệu Minh San cho hấn chép bài mà chiếu cố Triệu Minh San một phen.

Nghĩ vậy, Tô Bạch ngây ra.

Thật ra, từ lúc mình lên cấp ba, không phải mình vẫn luôn như vậy sao?

Chỉ là sau khi cha mẹ mất đi thì mới bắt đầu thay đổi.

“Nghĩ gì thế?” Tô Bạch lắc đầu, ném nỗi lòng hỗn loạn của mình đi.

Có điều, hấn đã quyết định, trong khoảng thời gian nào đó vẫn nên chiếu cố Triệu Minh San một phen.

Chương 6: Chuyến xe cuối cùng

Một ngày học hành trôi qua vội vã, sau khi tự học buổi tối xong thì Tô Bạch ra trạm xe đợi chuyến xe cuối cùng.

Với học sinh ngoại trú, chín giờ rưỡi là đã hết tiết tự học buổi tối.

Mà chuyến xe cuối cùng cũng khởi hành vào thời điểm này.

Bên cạnh hắn cũng có một số bạn học nữa.

Đều là học sinh ngoại trú nhưng không phải tất cả những người ở đây đều đi cùng chuyến xe buýt với Tô Bạch.

Sau một hồi có một vài chiếc xe buýt tới, chở đi hầu hết học sinh chờ ở đây.

Chỉ còn lại Tô Bạch, Triệu Minh San và vài học sinh khác khác còn ngồi ở trạm dừng.

Vốn dĩ Đàm Nhân Nhân cũng đi cùng nhưng vì một số việc gia đình nên Đàm Nhân Nhân đã về trước.

“Két....” Xe buýt 404 dừng lại.

Tô Bạch và mấy người Triệu Minh San lên xe tìm chỗ ngồi.

Xe buýt bắt đầu chạy, Tô Bạch nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng thở dài ngắm cảnh vật bên ngoài không ngừng lùi về phía sau.

Cuối cùng hắn vẫn không thể tìm thấy một nơi để dung thân.

Nguyên nhân chủ yếu là vì hắn quá nghèo.

Lúc này Tô Bạch cũng nảy sinh ý định bán căn nhà và cửa hàng quan tài.

Nhưng hắn nghĩ tới chuyện nhà là cha mẹ mua để lại cho mình, cuối cùng lại không nỡ bán đi.

“Có lẽ nên làm một ít quan tài đi bán.” Tô Bạch thầm nhủ trong lòng.

Hắn theo cha mẹ một thời gian và rất thành thạo nghề mộc.

Bây giờ trong nhà kho của cửa hàng quan tài vẫn còn lại một số quan tài.

Nếu bán số quan tài đó đi, hắn sẽ có đủ tiền để chuyển nhà.

Cũng chính vào lúc này, đột nhiên Tô Bạch nhìn về phía Triệu Minh San trước mặt.

Lúc này, hắn bỗng nhớ tới.

Triệu Minh San cũng sống trong khu nhà trọ đó, có nên nhắc nàng cẩn thận chút không?

Nhưng ngay khi ý tưởng này xuất hiện, Tô Bạch lập tức gạt bỏ.

Những người bước vào phòng của Chu Oánh Oánh đều là đàn ông.

Nói cách khác, mục tiêu của Chu Oánh Oánh hoàn toàn không phải là phụ nữ.

Và nếu hắn nói với Triệu Minh San, ngược lại sẽ làm Triệu Minh San lộ ra sơ hở và thu hút sự chú ý của Chu Oánh Oánh.

Như vậy Triệu Minh San mới thực sự gặp nguy hiểm.

Còn đối với anh trai của Triệu Minh San thì lại càng không cần phải nhắc nhở.

Anh trai của Triệu Minh San là một cảnh sát mặc thường phục, cho dù Chu Oánh Oánh có can rờ đến đâu thì cũng không thể nhắm vào cảnh sát được.

Mà vào lúc này, chiếc xe buýt đã dừng lại trước trạm.

Ngay sau đó có một người phụ nữ có thân hình nuột nà bước lên xe.

Nhìn thấy người phụ nữ đó, sắc mặt Tô Bạch hơi thay đổi.

Người này không phải ai khác, chính là Chu Oánh Oánh.

Hắn cảm thấy vận đen của mình tới rồi, đi xe buýt tối mà cũng có thể đụng phải nàng.

Sau khi Chu Oánh Oánh đi lên, nàng quan sát khắp lượt mọi người trên xe, khi nhìn thấy Tô Bạch, mắt nàng sáng lên ngay

lập tức.

Nàng chậm chậm đi đến bên cạnh Tô Bạch và ngồi xuống.

Khi nàng vừa ngồi xuống, một mùi hương nước hoa quyến rũ lập tức thoảng qua.

Nhưng mà lúc này Tô Bạch hoàn toàn không cảm nhận được hương thơm này.

Bởi vì hắn biết Chu Oánh Oánh trước mặt hắn là một con quái vật giết người không chớp mắt.

“Anh giai Tô tan học rồi à?” Chu Oánh Oánh cười hì hì nhìn Tô Bạch.

“Ừ.” Tô Bạch trả lời, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lúc này tâm trí hắn chỉ toàn là cảnh Chu Oánh Oánh dùng dao róc xương chặt xác và nụ cười mãn nguyện biến thái của Chu Oánh Oánh lúc đó.

Bây giờ cho dù nụ cười của Chu Oánh Oánh có đẹp đến đâu, trong lòng hắn cũng sẽ không có một chút gọn sảng nào.

Thậm chí, hắn còn không muốn tiếp xúc với người phụ nữ này một chút nào.

“Thế nào, anh giai Tô không thích ta à?” Chu Oánh Oánh nhìn thấy phản ứng của Tô Bạch, trong lòng không khỏi nổi ý muốn đùa bỡn. Nàng cọ đùi vào đùi Tô Bạch, đồng thời đưa tay sờ lên xuống đùi Tô Bạch.

Hai chân Tô Bạch cứng đờ, lập tức căng thẳng.

Triệu Minh San và những người khác nhìn thấy cảnh tượng từ xa này đều sửng sốt, trong lòng cảm thấy chấn động.

Làm sao mà có một người phụ nữ như vậy hả trời?

“Buông ra!” Nhưng mà lúc này không biết vì sao trong lòng Tô Bạch lại toát ra một luồng lệ khí đi thẳng lên não.

Lúc này hắn thậm chí còn có xúc động muốn xé Chu Oánh Oánh ra thành từng mảnh.

Sắc mặt đột nhiên trở nên lạnh buốt, hắn quay đầu lại nhìn chằm chằm Chu Oánh Oánh với đôi mắt đỏ ngầu, gằn giọng từng chữ: “Đừng có ‘nặng’ với ta.”

Nghe thấy lời hấn nói, trên mặt Chu Oánh Oánh lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nàng không ngờ rằng anh giai Tô này tại sao chỉ trong chớp mắt đã thay đổi thành người khác.

Hơn nữa đây là lần đầu tiên nàng nghe người khác nói rằng nàng ‘năng’.

Nghĩ đến đây Chu Oánh Oánh trong lòng cảm thấy tức giận, những người đàn ông khác chỉ mong được mút ngón chân của nàng, dựa vào cái gì tên học sinh trung học này lại dám thờ ơ với nàng như vậy.

Sau đó, nàng chuẩn bị tiến thêm một bước.

Nhưng vào lúc này, Tô Bạch đột nhiên đứng dậy, đẩy Chu Oánh Oánh ra đi về phía ghế ngồi của người già yếu, tàn tật ngồi xuống.

Chỗ ngồi của người già yếu, tàn tật là ghế đơn nên Chu Oánh Oánh chỉ có thể trợn mắt nhìn chứ không thể ngồi cạnh.

Cùng lúc đó, Tô Bạch sắc mặt dần dần trở lại bình thường trong đêm đen.

Hấn đã chống lại sự tập kích của lệ khí một lần nữa.

Nhưng bây giờ không phải là lúc vui vẻ, Tô Bạch lúc này có cảm giác đứng ngồi không yên, cả người không vững.

Vừa rồi hấn mới bảo kẻ sát nhân động dục, điều đó có khác gì đang nhảy múa trên cái chết không?

Giờ đây nội tâm hấn đã run rẩy đến cực độ, như thể hấn sẽ chết bất cứ lúc nào.

Nhưng mà vừa rồi cũng không trách được Tô Bạch, luồng lệ khí vừa rồi hoàn toàn không chế đầu óc của hấn, làm cho hấn vốn không có được suy nghĩ bình thường.

Hấn có thể không chế mình không bùng nổ là đã không tệ lắm rồi, làm sao hấn còn có tinh lực để kiểm soát lời nói của mình.

“Bình tĩnh, mình phải bình tĩnh lại.” Tô Bạch trong lòng nhẹ nhàng thở ra làm cho bản thân bình tĩnh lại.

Dù thế nào đi nữa, hắn cũng không thể để Chu Oánh Oánh thấy bất cứ điều gì khác thường.

Bây giờ, Chu Oánh Oánh chưa chắc sẽ giết mình, nhưng nếu để Chu Oánh Oánh phát hiện ra mình biết bí mật của nàng, thì mình chắc chắn sẽ chết.

“Két...” Tô Bạch đang nghĩ cách đối phó thì xe buýt lại dừng lại, có mấy người đàn ông đi lên.

Tô Bạch dường như cảm nhận được gì đó, nhìn về phía đoàn người.

Khi nhìn thấy một người đàn ông trong số đó, hắn rất ngạc nhiên.

Người đàn ông này trông khoảng hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, tóc khá ngắn, khuôn mặt như đao tạc búa đẽo, đường nét rõ ràng, cùng với bộ râu lún phún và bộ quần áo da sờn, làm hắn có khí chất của một lãng tử lang bạt.

Tô Bạch biết người đàn ông này, hắn là anh trai của Triệu Minh San, tên là Triệu Không Thanh.

Là một cảnh sát mặc thường phục.

Triệu Không Thanh đã làm cho Tô Bạch có ấn tượng rất sâu sắc, bởi vì hắn có một vết sẹo giống con rết trên mặt trái.

Vết sẹo sâu và thẳng, theo như kinh nghiệm dùng dao của Tô Bạch khi làm thợ mộc, hắn cảm thấy vết sẹo đó chắc chắn không phải do tai nạn ngẫu nhiên.

Phần lớn là do vũ khí sắc bén như dao găm gây ra.

Hơn nữa, người gây vết sẹo này ra tay cực kỳ vững vàng, nhất định không phải do xảy ra ngoài ý muốn.

Tô Bạch khẽ cau mày, hắn phát hiện buổi tối hôm nay rất kỳ quái, tất cả những người trước đây hắn không gặp đều hội tụ ở đây.

Có kẻ giết người, cũng có cảnh sát.

Nhưng ngay lập tức, Tô Bạch phát hiện có điều gì đó không ổn.

Sau khi Triệu Không Thanh lên xe, hắn cũng không thèm nhìn Triệu Minh San một cái mà lại ngồi xung quanh Chu Oánh Oánh cùng với những người đàn ông vừa lên xe.

Lúc này bầu không khí trong xe trở nên yên tĩnh hơn một chút, trong xe chỉ có âm thanh bánh xe ma sát mặt đất không ngừng vang lên.

Vào lúc này, Tô Bạch biết rằng rất có thể Triệu Không Thanh và những người bên cạnh hắn là cảnh sát mặc thường phục, và họ nhắm đến Chu Oánh Oánh.

Có lẽ những vụ giết người của Chu Oánh Oánh đã bị điều tra ra!

Nhưng mà những người này có phải là đối thủ của Chu Oánh Oánh không?

Trong lòng Tô Bạch lại sinh ra cảm giác bất định.

Hắn đã từng nhìn thấy cảnh xác chết sống lại.

Hơn nữa, người mà Chu Oánh Oánh giết là một người đàn ông.

Tuyệt đối không thể đánh giá sức mạnh của nàng như những người phụ nữ bình thường được.

Nguy cơ sinh tử mà Chu Oánh Oánh mang đến cho hắn vừa rồi rõ ràng đến mức khiến hắn nghi ngờ, liệu người phụ nữ này có phải là người bình thường hay không.

Lúc này, Chu Oánh Oánh dường như cũng cảm nhận được điều gì đó không ổn, khuôn mặt vốn dĩ tức giận của nàng dần trở nên lạnh lùng.

Trong lúc nhất thời, bên trong xe có một bầu không khí yên tĩnh lạ thường.

Sau đó, xe buýt tiếp tục chạy về phía trước.

Tuy nhiên, sau nhiều trạm dừng, không có ai lên xe nữa.

“Hôm nay đúng là quái lạ.” Người tài xế xe buýt oán giận phàn nàn.

Sau đó, xe buýt như đi trong thành phố không người, không có ai lên xe, ngược lại học sinh xuống xe gần hết.

Lúc này trên xe chỉ còn lại Tô Bạch, Triệu Minh San, Chu Oánh Oánh và một vài cảnh sát.

“Két ...” Xe buýt dừng ở trạm dừng khu LC.

Thấy vậy, Tô Bạch tóm lấy Triệu Minh San đang lúng túng kéo xuống xe.

Sau khi bọn họ xuống xe, xe khởi động, hai người đứng ở trạm dừng nhìn chiếc xe đi dần xa.

“Tô Bạch, có phải người đã biết chuyện gì không?” Triệu Minh San nhìn Tô Bạch, trong lòng có chút sợ hãi.

Lúc trước khi nàng thấy dáng vẻ của anh trai thì đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Trước đây, anh trai nàng sẽ không bao giờ thờ ơ như vậy khi nhìn thấy nàng.

“Không biết, chắc là đang thi hành nhiệm vụ.” Tô Bạch nhìn chiếc xe đã đi xa, giả vờ bình tĩnh nói với Triệu Minh San: “Đừng lo lắng quá, về nghỉ ngơi sớm đi, không chừng ngày mai người sẽ gặp được hắn.”

Nói xong hắn đi về phía nhà trọ.

Thấy vậy, Triệu Minh San ở vừa căn môi vừa đi theo phía sau Tô Bạch về phía nhà trọ.

Sau khi lên lầu, Triệu Minh San và Tô Bạch vào phòng của mình.

Nhưng không lâu sau, cửa phòng 404 được mở ra, Tô Bạch bước ra khỏi phòng.

Lúc này, hắn thay một bộ đồ màu đen, trong bóng tối không dễ thấy chút nào.

Chương 7: Sống lại

Sau khi Tô Bạch ra khỏi phòng thì xuống lầu, đi về phía đường lớn.

Hắn thực sự rất muốn xem chuyện gì sẽ xảy ra với Chu Oánh Oánh

Là một người có sức mạnh kỳ lạ giống như hắn.

Tô Bạch cảm thấy bản thân mình quan sát thêm cũng không có gì sai.

Mặc dù có thể có nguy hiểm trong đó, nhưng hắn cảm thấy nó rất đáng giá.

Tô Bạch cảm thấy cảnh sát và Chu Oánh Oánh đang che giấu điều gì đó, như thể một cánh cửa thần kỳ đang mở ra với hắn.

Sau khi ra tới đường lớn, Tô Bạch từ từ chạy men theo con đường tối hướng về tuyến đường 404.

Lúc này, hắn chợt thấy con đường hôm nay vắng lặng lạ thường.

Dọc đường đi, hắn không nhìn thấy ai cả.

Tô Bạch cũng đột nhiên bừng tỉnh, trước đó khi đi xe buýt cũng không gặp ai.

Là người thường xuyên đi chuyến xe buýt này, hắn rất rõ ràng điều này gần như là không thể.

“Là cảnh sát đuổi người đi.” Trong lòng Tô Bạch suy đoán.

Sau đó, chạy hơn nửa tiếng, cuối cùng Tô Bạch cũng nhìn thấy xe buýt 404 từ xa.

Nhưng lúc này, chiếc xe buýt bị lật nằm trên đường, xung quanh toàn là mảnh thủy tinh vỡ.

Ba thi thể nát vụn ở gần xe buýt, máu chảy khắp nơi.

Đồng thời, Triệu Không Thanh đang lo lắng gọi điện thoại ở bên cạnh.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Lý Tư, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, nhanh nhẹn +1.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Chu Trọng Ly, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, trí nhớ +1.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Chu Oánh Oánh, nhận được một điểm thuộc tính đặc biệt, kỹ xảo vật lộn +1.”

Chính là lúc khi tới nơi đây, trong lòng Tô Bạch đột nhiên xuất hiện ba tin tức.

“Kết thúc rồi ư?” Hắn cảm nhận được ba tin tức, hơi giật mình.

Ba người đã chết, một trong số đó là Chu Oánh Oánh, rõ ràng trận chiến đã kết thúc rồi.

Hắn thật không ngờ chỉ trong chưa đầy nửa tiếng đồng hồ cũng đã chia ra sinh tử rồi.

Lúc này Tô Bạch cũng cảm thấy mình nghĩ chuyện quá đương nhiên rồi, sống chết chính là chuyện trong gang tấc, vốn sẽ không đánh quá lâu, lại càng không chờ hắn tới xem.

“Ồ é ó é...” Đúng vào lúc này, tiếng xe cảnh sát vang lên, mang xe cứu thương chạy về hướng xe buýt phía Tô Bạch.

Tô Bạch vội vàng nấp vào bụi cỏ bên đường, dùng áo đen của mình che lấp bản thân, để cho người trong xe cảnh sát hoàn toàn không phát hiện ra.

Khi xe cảnh sát và xe cứu thương đến gần, công tác cứu hộ ngay lập tức bắt đầu được triển khai khẩn trương.

Chỉ một lúc sau, xe cứu thương và xe cảnh sát phóng đi, chỉ còn lại một số cảnh sát ở lại để giữ nguyên hiện trường.

“Phù...” Tô Bạch nhìn chiếc xe cảnh sát đã đi xa, nhẹ nhàng thở phào, bỏ áo khoác đen trùm lên người xuống.

Lúc này, hắn không muốn trở thành mục tiêu chú ý của cảnh sát.

Sau đó, Tô Bạch ngồi xổm xuống, nhìn cánh tay của mình.

Quả nhiên, đúng như hấn dự đoán, chiếc quan tài vàng đơn giản lại xuất hiện.

Vừa rồi, hấn đạt được hai thuộc tính, một điểm nhanh nhẹn, một điểm trí nhớ, cùng một điểm thuộc tính đặc biệt, kỹ năng vật lộn.

Tuy nhiên lúc này Tô Bạch mới phát hiện ra một chỗ kỳ lạ.

Hiện giờ trên hoa văn quan tài vàng chỉ còn lại hai chấm đen và một chấm đỏ.

Nếu cái chết của Chu Oánh Oánh là một chấm đỏ, thì quan tài vàng trên cánh tay của hấn phải có bốn chấm đen và một chấm đỏ mới đúng.

Nhưng bây giờ, chỉ có hai chấm đen, và một chấm đỏ.

Sau đó, Tô Bạch cẩn thận xem kỹ lại thì thấy trên quan tài xuất hiện một số đường vân đen.

Những đường vân này rất nhỏ, nếu không nhìn kỹ thì hoàn toàn không thấy được.

Mà những đường vân này mang đến vẻ đẹp kỳ lạ cho chiếc quan tài vàng đơn giản, tạo cho người ta cảm giác thần bí.

“Có lẽ mỗi lần thu hồi chấm đen, quan tài vàng sẽ tiêu hóa hết chấm đen đó.” Tô Bạch khẽ cau mày nghĩ.

Sau đó, hấn lại nhìn vào chấm đỏ.

Nhìn chấm đỏ, Tô Bạch có hơi khó hiểu, hấn vừa cảm thụ thân thể của mình, trí nhớ và nhanh nhẹn thì có thể cảm nhận được chút thay đổi.

Nhưng điểm thuộc tính đặc biệt kỹ xảo vật lộn ấy thì hấn hoàn toàn không cảm nhận được.

Lúc này Tô Bạch đột nhiên có xúc động, vươn tay phải ra chạm vào hoa văn quan tài trên cánh tay trái.

Sau đó, chấm đỏ lập tức bay về phía tay hấn.

Tô Bạch nâng tay phải lên, trên đầu ngón tay xuất hiện một chấm đỏ.

Lúc này, hấn có cảm giác chỉ cần mình muốn là có thể tiếp nhận đủ điểm thuộc tính đặc biệt kia.

Thậm chí, hắn có thể tặng điểm thuộc tính đặc biệt này cho người khác.

“Thật đúng là khả năng kỳ lạ.” Tô Bạch lẩm bẩm, và rồi động ý niệm.

Ngay sau đó, các kỹ xảo vật lộn lần lượt hiện lên trong đầu hắn, những kỹ xảo này giống như một con dao khắc, làm cho hắn ghi nhớ sâu sắc, dung hợp thông suốt.

Vào lúc này, bản thân Tô Bạch cũng cảm thấy có phải mình đã thực sự học được kỹ xảo vật lộn hay không.

Hắn vui ra mặt, hiện tại có được những kỹ xảo chiến đấu cơ bản này, hắn sẽ không bị khống chế như trước nữa.

“Cảm nhận được ký ức của người sống lại, có xem không?” Đúng lúc này, một tin tức truyền đến từ chấm đỏ trên tay Tô Bạch.

“Người sống lại?” Tô Bạch giật mình sợ hãi.

Ba từ này tạo cho hắn một cảm giác rùng rợn, như thể bây giờ hắn đang tiếp cận một bí mật nào đó liên quan đến hắn.

Hắn nghi ngờ rằng người được gọi là người sống lại, có nghĩa là người đã từng sống lại một lần giống như mình.

“Xem.” Tô Bạch nuốt nước bọt, trong đầu lóe lên ý nghĩ.

Sau đó, trong lúc hốt hoảng, hắn nhìn thấy ký ức của một người tới lui trong đầu.

Người đó quay đầu nhìn lại với một nụ cười xinh đẹp, đúng là Chu Oánh Oánh.

Chu Oánh Oánh là người huyện Lâm Xuân, khi còn trẻ nàng kết hôn với một người đàn ông cùng huyện.

Người đàn ông đó trước khi kết hôn thì chu đáo mọi mặt với nàng, nhưng sau khi kết hôn, hắn trở thành một người đàn ông thích bạo lực gia đình, đối với nàng rất cay nghiệt, độc ác, động chút là đánh chửi.

Mà nàng vẫn cắn răng chịu đựng.

Nhưng chính vì vậy, chồng nàng lại càng làm trầm trọng hơn.

Cuối cùng đến một ngày nàng bị chồng đánh tới chết.

Khi chồng nàng nhìn thấy nàng đã chết, hắn ta đã rất hoảng sợ và giấu xác của nàng trong tủ lạnh để không ai nhìn thấy.

Nhưng khi đêm tới, Chu Oánh Oánh đã sống lại trong tủ lạnh.

Sau khi sống lại, vào ban đêm, Chu Oánh Oánh trói chặt chồng rồi từ từ dùng dao gọt hoa quả cắt đầu chồng xuống.

Vào ngày hôm đó, nàng cảm thấy một niềm vui sướng không gì sánh được.

Sau khi giết chồng, Chu Oánh Oánh phát hiện ra rằng mình thế mà có thể kiểm soát cơ thể của chồng mình, và cơ thể mình trở nên mạnh mẽ hơn người bình thường sau khi giết người.

Sau đó, nàng điều khiển cơ thể của chồng mình để hắn ta giả vờ tự tử ở bên ngoài.

Nàng đã thực hiện một tội ác hoàn hảo.

Nhưng đây chỉ là khởi đầu.

Sau khi Chu Oánh Oánh giết chồng, nàng vô cùng mê mẩn những thứ máu me.

Mặt tối trong trái tim nàng được phóng đại vô tận, giống như một con quái vật.

Vài năm sau đó, nàng qua lại giữa một số thành phố, quyến rũ hàng trăm người đàn ông.

Nàng đã làm những chuyện vui vẻ với những người đàn ông đó, rồi sau đó phân thây họ.

Đáng tiếc, hôm nay, Sở Cảnh sát đã để mắt đến nàng.

Chương 8: Ma Thiết

Thật không may đến hôm nay cuối cùng Sở Cảnh sát cũng theo dõi nàng.

Sau khi Tô Bạch đưa Triệu Minh San ra khỏi xe, lại qua vài trạm nữa, Chu Oánh Oánh bất ngờ bạo phát và giết chết hai cảnh sát, nhưng nàng nhanh chóng bị các cảnh sát mặc thường phục khác đánh chết.

Trong khoảng thời gian ngắn, chiếc xe buýt bị lật, ba người mạng người cứ thế ra đi.

Cảm nhận được trí nhớ của Chu Oánh Oánh đang dần phai nhạt, Tô Bạch nhẹ nhàng thở ra, trong lòng cảm thấy có chút khó tin.

Hắn không ngờ rằng ngoài mình ra còn có những người khác sống lại.

Đồng thời Tô Bạch cảm thấy những người sau khi sống lại hình như không bình thường cho lắm.

Cho dù đó là hắn hay Chu Oánh Oánh, lệ khí và mặt tối trong lòng hình như được phóng đại lên vô hạn.

Chu Oánh Oánh từng là một người phụ nữ dễ mặc cho chồng ức hiếp, hành hạ mình, nhưng giờ đây nàng lại trở thành một kẻ giết người như ngóe.

Mà hắn, dưới ảnh hưởng của yếu tố chưa biết rõ, đã cư xử khác nhiều so với trước đây.

Nghĩ đến đó, Tô Bạch cảm thấy có chút lạnh run.

Nếu đúng như vậy thì hơi kinh khủng rồi đấy?

Bọn họ là tội phạm trời sinh.

“Người sống lại...” Tô Bạch lẩm bẩm, trong lòng cảm thấy lạnh lẽo.

Nếu đúng như vậy thì người sống lại hắn là trạng thái của một loại người xấu xa, bất hảo.

Tô Bạch hít một hơi thật sâu, trong lòng thầm quyết định bất kể là chuyện gì xảy ra sau này thì cũng không được nói đến chuyện hắn đã sống lại.

“Nhận ra điều ước cuối cùng của Chu Oánh Oánh, nàng muốn gặp lại con mình, người có thể thay nàng đến thăm đứa bé không? Nếu nguyện vọng của Chu Oánh Oánh được hoàn thành, năng lượng tâm linh (linh năng) của nàng sẽ được hấp thụ, tạo thành những mảnh báu quan tài, đồng thời người sẽ nhận được đạo cụ: Ma Thiết.”

Ngay khi Tô Bạch đang suy nghĩ, một lời nhắn hiện lên trong đầu hắn.

Nhìn thấy thông tin này, Tô Bạch giật mình.

Hắn không ngờ rằng xem ký ức của người sống lại sẽ có thu hoạch như vậy.

“Giúp nàng đi thăm đứa con của nàng?” Tô Bạch hồi tưởng lại ký ức của Chu Oánh Oánh, phát hiện quả nhiên nàng đã có một đứa con.

Tuy nhiên sau khi Chu Oánh Oánh giết chồng, cảm thấy đứa bé này là gánh nặng trời buộc, nên đã đem nó cho ông bà nội nuôi dưỡng.

“Đến cuối cùng mới nhớ ra con của mình, không biết là có thực sự thương nó hay không.” Tô Bạch lắc đầu thở dài trong lòng.

Sau đó, hắn nhận thức được trong tin nhắn còn có những thứ khác nữa.

Vài từ trong đó khiến Tô Bạch cảm thấy phải nghiền ngẫm.

Một là linh năng, mảnh báu quan tài và đạo cụ Ma Thiết.

“Cho nên, sau khi quan tài vàng của ta hấp thụ linh năng mới thì có thể tạo thành mảnh báu quan tài.” Tô Bạch khẽ cau mày, trong lòng thầm nghĩ.

Tuy nhiên điều đáng tiếc là bất kể linh năng hay là những mảnh báu quan tài, hắn đều không có thông tin gì cụ thể.

Vào lúc này, Tô Bạch chỉ có thể hiểu theo nghĩa đen rằng linh năng có lẽ là một loại năng lượng nào đó, và vật báu quan tài

có lẽ là một loại bảo vật nào đó.

Khẽ lắc đầu, lại cảm nhận đạo cụ trong tin tức: Ma Thiết

Mà ngoài dự đoán của Tô Bạch là, khi hắn cảm nhận từ “Ma Thiết”, một tin tức hiện lên trong đầu hắn.

Ma Thiết: Một khối sắt thần kỳ, có thể thay đổi hình dạng, đồng thời khi đánh trúng vào kẻ thù, nó có thể khiến người sử dụng kìm nén lệ khí trong lòng.

Nhìn thấy điều này, Tô Bạch sửng sốt, đột nhiên cảm thấy mình rất muốn đi thăm con trai của Chu Oánh Oánh.

Khối sắt này đối với hắn hiện giờ có ý nghĩa rất lớn.

Thành thật mà nói, sau khi Tô Bạch đọc được ký ức của Chu Oánh Oánh xong, hắn không có đủ tự tin có thể chống lại mặt tối kia.

Mà nếu có loại Ma Thiết này, hắn sẽ có cách chống đỡ nhất định.

Ngừng một chút, trong lòng Tô Bạch đã có quyết định.

Hắn sẽ đến huyện Lâm Xuân một chuyến để gặp con trai của Chu Oánh Oánh.

Tô Bạch nhìn thời gian, bây giờ ngày 16 tháng 9 là thứ năm, ngày mai 17 tháng 9 là thứ sáu, tức là ngày mai đi học một ngày là có thể nghỉ một ngày rưỡi, đồng thời nghỉ xong thì lại đến tết Trung thu.

Như vậy, hắn có bốn ngày rưỡi để đến huyện Lâm Xuân.

Nhưng nghĩ đến đây, Tô Bạch cười khổ, nếu mà đi tới huyện Lâm Xuân, không biết 700 tệ có đủ cho mình hay không.

Ngay cả khi đủ, sau này hắn sẽ không có phí sinh hoạt.

Mà lúc này, Tô Bạch chợt nhớ ra một điều vô cùng thú vị trong trí nhớ của Chu Oánh Oánh.

Mỗi khi Chu Oánh Oánh giết ai đó, nàng đều sẽ không chế người đã chết chôn tiền ở một nơi bí mật, rồi đi lấy sau khi mọi chuyện lắng xuống.

Đây cũng là lý do vì sao Chu Oánh Oánh dù không có việc làm nhưng lại không lo lắng về các khoản chi tiêu.

Và bây giờ cũng chưa được một ngày kể từ ngày có người chết.

Điều này cũng có nghĩa là Chu Oánh Oánh vẫn chưa lấy số tiền đó.

“Có nên lấy không?” Trong lòng Tô Bạch có chút do dự.

Chu Oánh Oánh đi lấy tiền chỉ sau khi mọi thứ lắng xuống, vì nằng sợ cảnh sát sẽ tìm tới mình.

Mà nếu tự mình đi lấy tiền, rất có thể sẽ khơi dậy sự nghi ngờ từ phía cảnh sát.

Nhưng ngay lập tức, Tô Bạch nhớ lại trí nhớ của Chu Oánh Oánh, phát hiện ra những nơi Chu Oánh Oánh khiến người chết chôn tiền rất xa xôi, vốn không thể có người hay thứ gì theo dõi, cảnh sát nằm mơ cũng không thể nào tìm ra.

Lý do khiến Chu Oánh Oánh chờ đợi lâu như vậy chỉ vì thấy thấp thỏm mà thôi.

Trong lòng Tô Bạch ước chừng khoảng cách từ nơi đó đến đây, chỉ có khoảng năm cây số, để đi tới đó mất khoảng nửa tiếng đồng hồ.

Nghĩ vậy, hắn bước vào trong con hẻm tối, bỏ qua chốt cảnh sát và đi về phía bóng tối.

Đi được cách cảnh sát khoảng 500 mét, Tô Bạch bỏ chạy.

Lúc này, hắn thấy mình rõ ràng đã khác.

Lúc này hắn cảm thấy cơ thể nhẹ đi rất nhiều, một số động tác trước đây hắn không thể làm được thì bây giờ có thể dễ dàng thực hiện được.

Tô Bạch nhìn lan can bên đường, suy nghĩ một chút rồi nhẹ nhàng nhảy lên.

Sau đó, cơ thể hắn chỉ lắc nhẹ và đứng vững trên lan can.

“Đây chính là nhanh nhẹn sao?” Trong lòng Tô Bạch cảm thấy rất thần kỳ.

Lúc này, hắn cảm thấy điểm thuộc tính nhanh nhẹn này không chỉ tăng thêm tốc độ chạy của hắn, mà còn có thêm sự cân bằng những thứ khác cùng với tốc độ phản ứng nữa.

Sau đó, Tô Bạch nhảy khỏi lan can và tiếp tục chạy về phía bóng tối.

Đối với trí nhớ và vật lộn, hắn không định kiểm tra nó.

Về mặt trí nhớ, khi Tô Bạch nhớ lại trí nhớ của Chu Oánh Oánh, hắn thấy mình đã tiến bộ rất nhiều.

Một số chi tiết nhỏ gì đó cũng dễ dàng nhớ tới.

Còn kỹ xảo vật lộn, vì không có người để thử nghiệm nên khó kiểm tra hơn.

Tuy nhiên Tô Bạch tự tin rằng nếu bây giờ có người trưởng thành ở trước mặt, hắn cũng có thể dễ dàng đánh bại người đó.

Sau đó, Tô Bạch chạy trong bóng tối khoảng hai mươi phút, cuối cùng cũng tới một đoạn đường hẻo lánh.

Gần đây đều là một ít đất trồng rau.

Nếu như nói khu Lôi Công là khu vực nội thành hẻo lánh nhất của thành phố Tây Giang, thì nơi đây lại là đoạn đường hẻo lánh nhất của khu Lôi Công.

Theo trí nhớ của Chu Oánh Oánh, Tô Bạch đi vào vườn rau, sau đó vòng qua một số ngôi mộ giữa các vườn rau, và dừng lại trước mặt một cây cổ thụ đã héo rũ.

Sau đó, hắn nhìn xung quanh, nhặt một nhánh cây và đào vài nhát vào dưới gốc cây cổ thụ.

Ngay sau đó, hắn đào được một cái ví đựng tiền dính đầy bùn đất.

Nhìn thấy chiếc ví này, Tô Bạch vui mừng khôn xiết, bất chấp đến việc chiếc ví bị bẩn mở ra xem.

Sau đó, hắn nhìn thấy đầy ắp những tờ tiền mệnh giá 100 tệ.

Nhìn thấy bên trong có tiền, Tô Bạch lập tức vui mừng khôn xiết.

Thứ hắn thiếu nhất lúc này là tiền, hắn chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ có được khoản tiền ngoài ý muốn nhiều như vậy, hơn cả tiền bán quan tài ấy chứ.

Chương 9: Nạn nhân thiêu hủy chứng cứ

“Hôm khác ta sẽ thấp nén nhang cho người.” Tô Bạch lấy tiền trong ví ra, nhìn bức ảnh trong đó, khẩn thâm trong lòng.

Bây giờ hẩn lấy tiền của người khác, đương nhiên hẩn phải bày tỏ gì đó.

Sau đó hẩn cất tiền đi, lại chôn chiếc ví xuống đất và bắt đầu quay lại đường cũ.

Trên đường về, hẩn cố ý giẫm lên cỏ và lau sạch dấu chân khi hẩn đến.

Mặc dù nói rằng sẽ không có ai theo dõi xung quanh đây, nhưng có ít manh mối sẽ ít bị lộ hơn.

“Xì xì...” Đúng lúc này, bên tai Tô Bạch vang lên một âm thanh rất nhỏ.

Nghe thấy âm thanh này, Tô Bạch dừng lại, quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

Sau đó, hẩn nhìn thấy một thứ dài màu đen xen trắng đang bò trong cỏ.

“Rắn cạp nong!” Tô Bạch lập tức nhận ra thứ này, trong lòng cảm thấy ớn lạnh.

Con rắn cạp nong này có thể nói là loài rắn độc nhất nước, ai bị cắn một cái cũng có thể gặp Diêm Vương trong vòng vài tiếng đồng hồ.

Tô Bạch đứng lại tại chỗ, định đợi rắn rời khỏi rồi mới đi.

Loài rắn này rất nguy hiểm.

Đồng thời, hẩn cũng phát hiện ra rằng mình hơi liều lĩnh khi đi trên cỏ vào ban đêm.

Con rắn cạp nong này thích nhất là xuất hiện vào buổi tối, nếu đi trên cỏ mà giẫm phải nó thì sợ đêm nay phải nhập viện, sẽ dễ dàng lộ ra sơ hở.

Nhưng lúc này, trong đầu Tô Bạch chợt nảy ra một ý tưởng.

Nếu quan tài vàng ở gần người chết sẽ tự cộng điểm thuộc tính cơ bản cho mình. Vậy còn động vật chết thì sao? Cũng sẽ có điểm thuộc tính cơ bản phải không?

Tô Bạch vừa nghĩ ra, nhặt hòn đá bên hông ném về phía con rắn cạp nong.

“Rầm!”

Đá đập vào cổ phát ra tiếng rít nhẹ.

Con rắn cạp nong bị đánh vào đầu, cơ thể co rút đột ngột.

Thấy vậy, Tô Bạch nhặt hòn đá và ném vào nó một lần nữa.

Viên đá này lại đập vào đầu con rắn cạp nong, và ngay lập tức đập vào miệng con rắn cạp nong đang ngoác ra, mắt thấy nó sắp chết.

Thấy cảnh này, Tô Bạch nghĩ nghĩ vẫn nên nhặt một thanh gỗ xung quanh đập vào đầu con rắn cạp nong đi. Rét trăm chân chết vẫn không cứng, chính là nói tới trường hợp này, có khi con rắn này chưa chết.

Trong chốc lát, hắn đã đập vỡ đầu con rắn cạp nong thành nhiều mảnh, khiến nó không thể chết lại lần nữa.

“Xem ra không được.” Tô Bạch đợi một hồi, không có tin quan tài vàng truyền đến, hắn khẽ lắc đầu, nhặt con rắn cạp nong ném vào sâu trong bụi cỏ.

Trong thử nghiệm này, hắn hoàn toàn hiểu rằng chiếc quan tài vàng này chỉ dành cho con người, không dành cho động vật.

Tuy nhiên, sau khi giết con rắn này, Tô Bạch không phải là không thu hoạch được gì, hắn thấy rằng khi chiến đấu với con rắn, kỹ năng chiến đấu của hắn rất điêu luyện. Muốn đánh đầu là đánh đầu, tuyệt đối sẽ không đánh vào những nơi khác.

Phải biết rằng con rắn kia cũng không ngóc đứng tại chỗ chờ người ta tới đánh, và nó cũng sẽ bỏ chạy tán loạn.

Sau đó, Tô Bạch lại tiếp tục trở về như vậy.

Hắn rất cẩn thận trên đường đi, vì sợ gặp phải một con rắn độc khác như rắn cạp nong.

May mắn thay, hắn không gặp phải bất kỳ con rắn nào khác trên đường đi.

Sau khi lên đường lớn, Tô Bạch phủi sạch cây cỏ dính trên người.

Sau khi làm xong việc này, hắn về nhà theo con đường cũ.

Cuộc hành trình trở về mất khoảng một giờ đồng hồ, và đã hơn mười một giờ.

Sau khi trở về nhà, Tô Bạch trước tiên đếm số tiền đã đào được.

Tìm thấy tiền ở đây, 3642 tệ, cộng với tiền của mình 749 tệ, được 4391 tệ

Đối với Tô Bạch lúc này, đây là tương đương với việc đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, khiến cuộc sống của hắn trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Sau đó, Tô Bạch bắt đầu rửa sạch một ít tiền, đặt ở phòng khách.

Nhiều tiền này bị vấy bẩn, nếu bị phát hiện sẽ dễ nảy sinh nghi ngờ.

Hơn nữa tiền này bị chôn ở dưới bùn được một ngày rồi, có mùi bùn nặng, chỉ cần ngửi nhẹ là có thể thấy ngay.

Lúc này, Tô Bạch rất thận trọng trong mọi việc, vì sợ sẽ gặp phải rắc rối nhỏ nhất.

Sau khi đặt tiền ở phòng khách và dùng một vài đồ vật đè xuống, Tô Bạch đột nhiên nghĩ đến một việc rất nguy hiểm.

Nếu nói cảnh sát có lòng cảnh giác rất cao đối với người chết đi sống lại, nếu chuyện hắn sống lại bị phát hiện, vậy thì chuyện sẽ thành chuyện lớn.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch đi về phía phòng ngủ.

Tiếp theo, hắn tìm thấy một bộ quần áo và quần dính máu từ gầm giường trong phòng ngủ.

Đây là bộ quần áo hắn mặc khi bị giết.

Vốn dĩ Tô Bạch muốn giữ thứ này làm kỷ niệm, dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn gặp phải chuyện từ cõi chết trở về như

vậy.

Tuy nhiên, đánh giá thái độ của viên cảnh sát đối với Chu Oánh Oánh, hấn cảm thấy rằng hấn vẫn không thể để lại.

Thu dọn quần áo nhét vào túi to, Tô Bạch mở cửa bước xuống lầu.

Khi hấn chuẩn bị đi đến hành lang, cánh cửa bên cạnh hấn đột nhiên mở ra.

Đó là phòng 401.

“Anh Tô, muộn vậy người còn ra ngoài à?” Một người đàn ông trung niên mặc áo ba lỗ nhìn Tô Bạch, nghi hoặc hỏi thăm.

Tô Bạch sợ run, âm thầm di chuyển cái túi lại phía sau, cười nói: “Đúng vậy, chú Vương, ta vừa tan học, ta muốn đến cửa hàng quan tài sửa soạn đồ đạc một chút.”

“Ừ, đi đi, nhưng buổi tối nên chú ý an toàn.” Người đàn ông trung niên mỉm cười gật đầu, sau đó đóng cửa lại.

Nhìn thấy cửa đóng lại, Tô Bạch thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục đi xuống lầu, đi về phía cửa hàng quan tài.

Người đàn ông trung niên này tên là Vương Đức Tài, là một công nhân làm thuê ngắn hạn.

Trước đây, khi cha hấn mở cửa hàng kinh doanh quan tài, cha hấn thường nhờ Vương Đức Tài mang người đến đem quan tài đi, vì vậy Tô Bạch cũng rất quen thuộc với Vương Đức Tài, hề gặp hấn là sẽ chào hỏi.

Bước ra khỏi nhà trọ, Tô Bạch bước vào cửa hàng quan tài, từ trong góc cửa hàng quan tài, hấn lấy một cái chậu rửa bằng inox, bỏ quần áo của mình vào đó.

Sau đó, hấn lấy mền cửa dính máu ở góc tường rồi đổ lên áo và quần.

Đây là những thứ mà trước đó hấn đã tạo ra bằng cách che đậy những vết máu.

Đồng thời, Tô Bạch cũng dọn dẹp sạch sẽ đồ vật bằng gỗ xung quanh và những vật dụng khác, để lại một không gian thoáng đãng.

Sau khi làm xong việc này, Tô Bạch lại đóng rèm cửa, đi đến vị trí nhà kho, dùng búa lấy một số mẫu thông và ném vào chậu inox.

Gỗ thông này còn có tên gọi khác là gỗ huyết long, là loại gỗ được tạo ra từ quá trình khô héo, già cỗi và ăn mòn của cây thông, tinh dầu của cây thông thấm vào làm gỗ có tính dầu và rất dễ cháy.

Thanh gỗ này được cha hắn chọn để làm thành chiếc vòng tay.

Nhưng cho đến khi chết, cha hắn vẫn chưa làm xong vòng tay.

Bây giờ cũng coi như tận dụng phế phẩm vậy.

Nhìn chậu than đã chuẩn bị sẵn sàng, Tô Bạch dừng lại, cầm bật lửa đốt một thanh gỗ thông rồi ném vào chậu rửa inox.

Một ngọn lửa rực lửa bùng lên từ chậu inox, chiếu sáng cả cửa hàng bán quan tài.

Nhìn thấy ngọn lửa đang bốc cháy, Tô Bạch lại bước ra khỏi cửa, đưa tay cảm nhận tốc độ của gió, sau đó mở cửa sổ ra một chút.

Theo ước tính của hắn, khoảng hở kiểu này không chỉ đảm bảo mùi khét cho hàng xóm xung quanh, không người thấy mà còn đảm bảo lượng ôxy trong cửa hàng bán quan tài.

Thực tế, nếu là có ngọn lửa thì mùi khét không quá nặng, nếu là khói thì mùi khét mới nặng.

Nhưng mọi việc đều cẩn thận, luôn không xảy ra sự cố gì.

Sau khi làm xong, Tô Bạch tìm được một cái xô nước và một cây lau nhà từ nhà kho ở phía sau và bắt đầu lau sạch vết máu trên mặt đất.

“Cộc cộc...” Tô Bạch đang khẩn trương làm việc thì bên ngoài đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Chương 10: Thành phố Tây Giang không yên bình

Cơ thể Tô Bạch cứng lại, nhìn về phía cửa, thân thể không có chút động đậy.

“Cộc cộc cộc...” Nhưng mà người bên ngoài dường như biết chắc bên trong có người, vẫn tiếp tục gõ cửa.

Thấy không thể tránh khỏi, Tô Bạch hít sâu một hơi, đem cây lau nhà phủ lên vết máu, đi về phía cửa.

“Ai đó?” Hắn hỏi về phía cửa.

“Là ta, Triệu Không Thanh.” Giọng một người đàn ông vọng vào từ ngoài cửa.

Nghe thấy giọng nói này, trái tim Tô Bạch đột nhiên lạc nhịp.

Triệu Không Thanh là anh trai của Triệu Minh San và là một cảnh sát mặc thường phục đã tham gia trận chiến của Chu Oánh Oánh trước đây và quen biết hắn.

“Anh Triệu, có chuyện gì vậy?” Tô Bạch giấu đi cảm xúc, cảm thấy sẽ không để lộ ra điều gì khác thường, liền mở cửa đi ra.

Triệu Không Thanh lúc này vẫn mặc chiếc áo khoác da lúc trước đứng ở cửa.

Lúc này tinh thần hắn có vẻ sa sút, không biết có phải vì cái chết của đồng nghiệp ảnh hưởng đến hắn hay không.

Sau khi cánh cửa mở ra, Triệu Không Thanh khẽ cau mày khi nhìn thấy chiếc lò sưởi đang bốc cháy: “Người đang làm gì vậy?”

“Ta đang dọn dẹp vệ sinh. Đây là rác trong cửa hàng, chuẩn bị buổi tối thiêu hủy.” Tô Bạch Cường trấn định bình tĩnh nói.

Nghe được lời của hắn, Triệu Không Thanh nhìn mặt đất ẩm ướt gập ghềnh, “Vậy người chú ý an toàn phòng cháy chữa cháy.”

Sau khi nói xong, giọng hắn trầm lại, “Ta lần này tới tìm người làm giúp hai cái bình đựng tro cốt.”

“Bình đựng tro cốt?” Tô Bạch nghe được hắn nói xong thì hiểu ra.

Hai chiếc bình này dành cho đồng nghiệp của hắn.

“Người muốn loại gỗ gì?” Tô Bạch nghĩ tới đây liền hỏi.

Nghe thấy lời hắn nói, Triệu Không Thanh nhíu mày rồi nói: “Có cái nào tốt không?”

“Có gỗ lê hoa vàng từ Nam Hải, gỗ tử đàn lá nhỏ của Ấn Độ, gỗ trắc đỏ, gỗ mun, gỗ lim tơ vàng...” Tô Bạch nhắc lại những vật liệu mà hắn có ở đây, rồi nói thêm:

“Nhưng mà ta khuyên nên dùng gỗ trắc đỏ. Loại gỗ này là gỗ cứng. So với gỗ lim tơ vàng có cảm giác nặng hơn. Nó không khác nhiều so với gỗ lê hoa vàng Nam Hải và gỗ tử đàn. Nó có màu đỏ, giá cả hợp lý.

“Ừ, vậy thì lấy loại đó đi.” Triệu Không Thanh gật đầu.

“Người ghi lại tên tuổi của bọn họ và chọn một mẫu hoa văn. Ta có thể làm trong khoảng hai hoặc ba ngày là xong.” Tô Bạch bước đến quầy lấy ra một cuốn sách và đưa cho Triệu Không Thanh.

“Phải rồi, bao nhiêu tiền tất cả?” Triệu Không Thanh gật đầu thuận hỏi.

“Người trả bảy trăm là được.” Tô Bạch đáp.

Nghe theo những gì hắn nói, Triệu Không Thanh chọn một mẫu trên cuốn sách và điền tên vào cuốn sách.

Cái giá 700 tệ quả thực rất hời và rẻ.

Một xưởng gia công hũ tro cốt tại nhà máy đã có giá tương đương, chưa kể đến đây là làm thủ công.

Tay nghề thủ công của Tô Bạch cũng có tiếng tại lân cận phố cổ này.

Sau đó, Triệu Không Thanh đặt 700 tệ xuống: “Ta trả tiền trước, ba ngày nữa ta sẽ đến gặp người để lấy”.

“Được.” Tô Bạch gật đầu.

“Đúng rồi.” Lúc này, Triệu Không Thanh như nhớ ra cái gì đó, nhìn Tô Bạch.

Đôi mắt của hắn rất sắc bén, giống như chim ưng, như có thể nhìn thẳng vào lòng người.

Khi Tô Bạch nhìn thấy ánh mắt của hắn, tim đập nhanh hơn một chút.

Lúc này, hắn thậm chí tự hỏi bản thân vừa rồi có phải đã lộ ra sơ hở gì không.

“Thành phố Tây Giang gần đây không được yên bình lắm, người nên chú ý an toàn.” Triệu Không Thanh cầm giấy bút lên, trên sổ viết một dãy số: “Có chuyện gì thì gọi điện thoại cho ta.”

“Ừm, được rồi.” Tô Bạch gật đầu xem như đồng ý.

Sau đó, Triệu Không Thanh rời cửa hàng quan tài và đi về phía bóng đêm.

Không lâu sau, một chiếc xe cảnh sát lái ra khỏi bóng tối và đi về phía xa.

Tô Bạch nhìn xe cảnh sát đang đi xa, một trận gió lạnh thổi qua.

Hắn cảm thấy sống lưng lạnh toát, lúc này Tô Bạch mới nhận ra không biết từ khi nào sau lưng hắn đã thấm đẫm mồ hôi lạnh.

Tô Bạch nhận thấy hơi thở của Triệu Không Thanh không yếu hơn so với Chu Oánh Oánh.

“Hắn cũng là người sống lại sao?” Hắn hơi nhíu mày.

Nhưng ngay lập tức, Tô Bạch đã đem ra ý nghĩ này quăng ra sau đầu, từ ký ức của Chu Oánh Oánh, hắn chỉ có thể cảm thấy rằng Triệu Không Thanh rất mạnh, mà cơ bản là không có gì khác thường.

Hơn nữa, làm thế nào người sống lại có thể làm cảnh sát?

Lắc lắc đầu, Tô Bạch đóng cửa lại, cầm cây gậy một bên gạt mùn cửa trong chậu rửa inox sang một bên, để lửa bên trong cháy mạnh hơn.

Nhưng lần này cũng coi như hắn may mắn, tuy rằng gặp được Triệu Không Thanh khi đang tiêu hủy chứng cứ, nhưng hắn cũng không lộ ra sơ hở gì.

Nếu không sẽ thực sự rất là rắc rối.

“Thành phố Tây Giang gần đây không được yên bình.” Tô Bạch đặt cây gậy sang một bên, nhớ tới những gì vừa rồi Triệu Không Thanh nói, không khỏi hơi nhú mào.

Hắn không biết tại sao, nhưng hắn chợt nhớ ra những gì đã được thảo luận trong lớp sáng nay.

Tây Giang lớp 2 có nữ sinh mất tích, có thể không phải ngẫu nhiên.

Bây giờ trong thành phố này, ngoài Chu Oánh Oánh và kẻ sát nhân muốn giết hắn, có thể còn có những kẻ xấu xa khác.

“Về sau chú ý an toàn nhiều hơn.” Tô Bạch nghĩ ngợi một hồi, cất tiền đi, từ trong kho lấy ra một mảnh gỗ trắc đỏ.

Tôi nay không có gì làm, hắn đã lên kế hoạch làm những chiếc bình tro cốt của hai cảnh sát.

Sau khi lấy gỗ ra, Tô Bạch dùng thước đo độ sâu, dùng cưa gỗ xẻ gỗ trắc thành hai hình chữ nhật.

Tiếp theo, hắn cưa hai khối rồi lấy chiếc máy mài ra và bắt đầu mài cẩn thận.

Chuỗi động tác này dường như rất thành thạo

Bây giờ quốc gia đang xúc tiến việc hỏa táng, cho nên cửa hàng quan tài của Tô Bạch thường xuyên nhận được đơn hàng mua hũ tro cốt, làm hũ tro cốt cũng không kém gì quan tài.

Làm một mạch tới ba bốn giờ sáng, mọi thứ trong chậu inox đã cháy hết sạch sẽ.

Thấy vậy, Tô Bạch đứng dậy vươn người cho giãn gân cốt.

Đột nhiên có một âm thanh răng rắc từ cơ thể hắn.

Lúc này trên tay hắn hiện ra một chiếc bình tro cốt được chạm khắc vô cùng tinh xảo, hình ảnh trên đó sống động như thật.

Tô Bạch được cha truyền dạy từ nhỏ, tay nghề làm mộc của hắn còn tốt hơn một số thợ lớn tuổi.

Đây cũng là lý do vì sao cha hắn đã qua đời, hắn vẫn có thể tiếp nhận buôn bán quan tài, hũ tro cốt.

Sau đó, Tô Bạch nhắc cái chậu inox lên, đi tới vòi nước, dùng nước rửa sạch tro, đem tro làm thành hỗn hợp sền sệt.

Sau đó, hắn lại đi bộ ra đường và đổ luôn xuống cống.

Sau khi Tô Bạch làm xong chuyện này, trong lòng vẫn có chút lo lắng, lại lau chùi bồn rửa mặt bằng inox, dùng nước lau sạch những vết tích trên đường.

“Haizz...”. Hắn thở ra một hơi, lau mồ hôi trên trán, cảm thấy vừa lòng.

Giờ đây anh mới về việc sống lại của hắn đã được thanh lý sạch sẽ.

Nhưng ngay lập tức, Tô Bạch nở nụ cười khổ sở.

Chuyện này tính là cái gì? Bản thân hắn bị giết mà hắn còn phải che đậy dấu vết tội ác cho kẻ sát nhân ư?

Chương 11: Sao Chổi và kỹ sĩ

Nhưng mà nghĩ đến đây, đột nhiên Tô Bạch lại nghĩ đến cái gì, sắc mặt hơi đổi.

Bỗng dưng hắn nghĩ đến, nếu cái chết của mình vẫn không bị phát hiện ra, vậy rất có khả năng hung thủ sẽ quay lại.

“Cho nên ta nhất định phải đề phòng.” Trong lòng Tô Bạch suy tư, trong lòng mơ hồ có một tia lệ khí sinh ra.

Cảm giác được lệ khí trong lòng, hắn hít một hơi thật sâu, ngăn chặn lại lệ khí.

Tiếp theo, hắn thu dọn tốt vật liệu gỗ, bước ra khỏi phòng ngủ.

Lúc này, phòng số 405 vẫn còn sáng đèn như cũ.

Đối với việc này Tô Bạch thấy không thể trách.

Triệu Minh San vẫn luôn là người không có cảm giác an toàn gì, mỗi ngày đều mở đèn ngủ, hắn sớm đã tập mãi thành quen.

Hắn nhẹ nhàng đi đến trước cửa phòng 404, đi vào trong phòng của mình.

Sau khi vào phòng, Tô Bạch ngăn ghế ở trước cửa, cũng khóa trái cửa lại, trở lại phòng ngủ, chỉnh đồng hồ báo thức lúc sáu giờ, lại rơi vào giấc ngủ sâu.

Ngày hôm sau, đồng hồ báo thức vang lên, Tô Bạch bật người bừng tỉnh, hắn thò tay sờ soạng phía dưới gối.

Một cây búa nhỏ đinh được hắn lấy ra từ dưới gối.

Nhưng mà hắn phát hiện là đồng hồ báo thức đang vang lên thì thở phào một hơi.

Hắn buông búa nhỏ đinh ra, lại rời giường bắt đầu rửa mặt.

Mà vào lúc này, đột nhiên hắn nghe được tiếng động ở bên ngoài.

Dường như có rất nhiều người đang đi lại trên hành lang.

Tô Bạch giật mình, sau đó rất nhanh đã rửa mặt xong, tiếp đó mở cửa ra, nhìn ra bên ngoài.

Lúc này, hắn phát hiện có rất nhiều cảnh sát đang đi lại trên hành lang, phong tỏa hiện trường.

“Két...” Cửa phòng 405 cũng mở ra, tóc Triệu Minh San xỏa tung, vẻ mặt mê mang nhìn tất cả những thứ này.

Ngay vào lúc này, một tên cảnh sát trung niên cũng đã nhận ra tình hình này, liền đi về phía hai người.

“Xin chào, bọn ta là Sở Cảnh sát khu Lô Công, các người biết Chu Oánh Oánh trên lầu không?” Sau khi người cảnh sát trung niên lại đây, lấy ra giấy chứng nhận, ôn hòa dò hỏi.

“Không biết.” Tô Bạch lắc đầu, trong lòng sinh ra suy nghĩ ngờ vực.

Theo đạo lý, Chu Oánh Oánh đã chết, Sở Cảnh sát cũng không cần phải hao phí khổ tâm nhiều nữa mới phải, làm sao hôm nay lại nhiều người lại đây như vậy.

Có lẽ, trong đó có ẩn tình mà hắn không biết sao?

“Ta cũng không biết.” Triệu Minh San cũng lắc đầu, sau đó dừng lại, dường như nghĩ tới cái gì, hỏi: “Là xảy ra chuyện gì sao?”

Cảnh sát trung niên lộ ra vẻ mặt thất vọng, nghe được câu trả lời của Triệu Minh San, thuận tiện nói: “Cũng không có chuyện gì, chúng ta chỉ là kiểm tra theo thường lệ, các người cũng không cần lo lắng, chúng ta sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của các người.”

Hắn nói xong thì đi về phía đồng nghiệp của mình.

Tô Bạch và Triệu Minh San liếc mắt nhìn nhau một cái, đều quay lại trong phòng của mình.

Sau khi vào phòng, Tô Bạch đứng ở tại chỗ, hơi nhíu mày.

Hôm nay hành động của những cảnh sát này vô cùng kỳ lạ, câu trả lời cũng hết sức có lệ.

Làm cho hắn có một loại ảo giác kỳ quái, giống như nơi này có bí mật gì mà những cảnh sát này vẫn luôn tìm kiếm.

Tô Bạch nhắm mắt lại, trong đầu nhớ lại trí nhớ mình nhận được ngày hôm qua.

Trí nhớ của Chu Oánh Oánh có khác biệt rất lớn với trí nhớ của bản thân hắn.

Nếu như để so sánh, trí nhớ của Chu Oánh Oánh giống như là một quyển sách, lúc Tô Bạch đóng sách lại thì trí nhớ của Chu Oánh Oánh kia sẽ không lại xuất hiện nữa.

Đây có lẽ chính là một loại cơ chế bảo vệ của quan tài vàng, làm cho Tô Bạch sẽ không bị trí nhớ của những người khác ảnh hưởng.

Sau khi xem xét trong chốc lát, Tô Bạch mở to mắt, trong lòng có chút thất vọng.

Chu Oánh Oánh cũng không giấu thứ gì.

Lắc đầu, Tô Bạch bắt đầu thu dọn tiền trên mặt đất.

Tính tiền, cộng thêm số của Triệu Không Thanh đưa, đã có 5091 tệ rồi.

Tô Bạch chia tiền thành hai phần, một phần 2500 nhét vào bên trong khe hở dưới gầm giường, một phần khác 2591 thì Tô Bạch đem theo bên người.

Tiếp theo.

Hắn lấy búa nhỏ đinh và thẻ căn cước để vào trong cặp sách của mình, đi xuống dưới lầu.

Dọc theo đường đi, không có trở ngại, cũng không có cảnh sát nào kiểm tra.

Hiển nhiên, mục tiêu của bọn họ cũng không ở trên người các hộ gia đình ở xung quanh.

Đi ra phía sau nhà trọ, Tô Bạch nhìn thấy Triệu Minh San đang chờ xe ở trước trạm xe buýt.

Thời gian lúc hắn thu dọn tiền, Triệu Minh San đã đi ra.

“Tô Bạch, chào buổi sáng.” Triệu Minh San nhìn thấy Tô Bạch, cười chào hỏi với hắn.

“Chào buổi sáng.” Tô Bạch gật đầu với Triệu Minh San, lại không nói chuyện nữa.

Thấy hắn không nói chuyện tiếp, nụ cười của Triệu Minh San dần dần biến mất, trong mắt lộ ra một tia cảm xúc mất mát.

Tiếp theo, trong sự im lặng của hai người, xe buýt số 404 lái đến đây.

Hai người lên xe, Tô Bạch tìm một chỗ ngồi tương đối chéo ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, hắn dựa lưng vào ghế rồi ngủ.

Hai ngày này, hắn đều không ngủ ngon cho lắm.

Buổi tối ngày đầu tiên, hắn sợ Chu Oánh Oánh tới giết mình, cho nên tới rạng sáng một hai giờ mới ngủ.

Buổi tối ngày hôm sau, lại là vì dọn dẹp manh mối mình sống lại, hắn lại tới ba bốn giờ mới ngủ.

Lúc này, hắn có chút mệt mỏi, chỉ nghĩ nghỉ ngơi một chút cho tốt.

Sau đó, chiếc xe chậm rãi di chuyển, người lên xe cũng càng ngày càng nhiều.

Không bao lâu, trên xe đã đầy người.

Mà cũng vào lúc này, Tô Bạch đột nhiên cảm giác bên cạnh mình truyền đến một mùi hương.

Hắn mở to mắt, nhìn thấy Triệu Minh San ngồi ở bên cạnh bản thân.

Nhìn thấy nàng, Tô Bạch có chút kỳ quái, sau đó lại nhìn qua bên cạnh, lại thấy một người trung niên đang nhìn về phía này.

Trên mặt người trung niên dán băng gạc, đang hung ác nhìn về phía hai người.

Nhìn thấy người trung niên này, Tô Bạch hiểu được tại sao Triệu Minh San muốn ngồi ở bên cạnh mình.

Người này rõ ràng là đang theo dõi Triệu Minh San.

Ánh mắt của Tô Bạch hơi lạnh lùng, ánh mắt hung ác nhìn thẳng vào người trung niên, trong lòng mơ hồ có lệ khí sinh ra.

Hai người nhìn nhau một hồi, trong mắt người trung niên dần dần lộ ra sự sợ sệt, nhìn qua hướng khác.

“Chuyện này người nên nói với anh trai người.” Sau khi Tô Bạch nhìn thấy người trung niên né tránh, nói với Triệu Minh San bên cạnh.

Triệu Minh San nghe vậy, mím môi, cũng không nói chuyện, chỉ cúi đầu.

Nhìn thấy dáng vẻ của nàng, Tô Bạch làm sao không rõ, Triệu Minh San hoàn toàn không muốn làm phiền anh trai mình.

Hơi lắc đầu, hắn cũng không khuyên nữa, tiếp tục ngủ.

Đây là chuyện nhà người khác, hắn quản cũng không tốt.

Nhưng mà Triệu Minh San ngồi ở bên cạnh mình cũng là một chuyện tốt. Như vậy hắn cũng có thể ngủ an tâm một ít, căn bản là không cần sợ người khác trộm tiền của hắn.

Triệu Minh San nhìn nhìn sườn mặt Tô Bạch, trong chốc lát có chút ngẩn ngơ.

Ở trong trường học, vẫn đều là Tô Bạch thay nàng ngăn cản mọi chuyện.

Trước kia quan hệ của nàng và Tô Bạch vô cùng tốt, nhưng bởi vì cha mẹ của Tô Bạch qua đời, Tô Bạch tiếp nhận cửa hàng quan tài trong nhà, trong trường học đã truyền ra chuyện hắn là Sao Chổi.

Cũng chính là vào lúc đó, Tô Bạch cố ý vô tình rời xa người xung quanh.

Trong trường học, cũng là bạn cùng bàn của hắn là Từ Tiểu Khánh trò chuyện với hắn tương đối nhiều, không có liên hệ gì với người khác.

“Nhưng ngươi làm sao lại là Sao Chổi chứ...” Triệu Minh San nhìn sườn mặt của Tô Bạch, nhìn thấy lông tơ trên mặt bởi vì ánh sáng mặt trời chiếu vào mà hơi hiện vẻ trong suốt.

Đây là kỳ sĩ vẫn luôn bảo vệ mình nha, trong lòng nàng thâm nghĩ.

Chương 12: Người sống lại cấp Trùng

Thành phố Tây Giang, Sở Cảnh sát.

Lúc này không khí trong Sở Cảnh sát vô cùng nặng nề, một đám người đều đang vùi đầu làm việc, nhưng lại đều thống nhất ngăn chặn bản thân phát ra âm thanh.

Bốn phía có vẻ có chút im lặng.

“Cộp cộp cộp...”

Ngay lúc này, Triệu Không Thanh đi vào Sở Cảnh sát.

Theo hắn đi vào, người trong sân nhìn lại, đều lộ ra ánh mắt quái dị.

“Cảnh sát Triệu, Cục trưởng bảo người đến một chút.” Cũng chính vào lúc này, một người đàn ông trung niên đi ra, nói với Triệu Không Thanh.

“Được.” Triệu Không Thanh gật đầu, đi về phía văn phòng tận cùng bên trong cục.

“Két két...”

Cửa văn phòng Cục trưởng bị đẩy ra, Triệu Không Thanh lập tức ngửi được một mùi khói thuốc hắc mũi, xung quanh sương khói lượn lờ.

Hắn hơi cau mày, nhìn về phía vị trí chính trong văn phòng.

Một người đàn ông thân thể mập mạp đang ngồi ở nơi này.

“Ha...” Chu Bình Niên dụi điếu thuốc vào trong gạt tàn, vẻ mặt mỗi một nhìn về phía Triệu Không Thanh: “Bọn họ tiếp xúc với người rồi nhỉ?”

“Tiếp xúc rồi.” Vẻ mặt Triệu Không Thanh tạm dừng, sau đó gật đầu.

“Ừ, năm nay chuyển qua hai mươi tám người, đã thành công một người, người có lòng tin không?” Chu Bình Niên nhìn về

phía Triệu Không Thanh hỏi.

Triệu Không Thanh hơi im lặng, nói: “Ta không có sự lựa chọn.”

“Ta cũng tin tưởng ngươi.” Chu Bình Niên cười khỏ, giận dữ nói: “Nhưng chính là bởi vì ta tin tưởng ngươi, ta mới lo lắng, cái chỗ kia, tỷ lệ tử vong vẫn luôn rất cao không giảm, nếu ngươi đi vào, ta thật sự rất lo lắng cho an toàn của ngươi.”

Nói xong, hắn lắc đầu, đứng lên đi đến trước cửa sổ, mở ra: “Chuyện này là chuyện riêng của ngươi, ta cũng không nên quản nhiều, nhưng ta hy vọng ngươi không cần làm việc theo tình cảm, như vậy chỉ sẽ hại người hại mình.”

Hắn xoay người nhìn về phía Triệu Không Thanh: “Ngươi còn có một người em gái cần ngươi chăm sóc, ta hy vọng ngươi có thể quý trọng tính mạng của bản thân.”

“Ta hiểu được.” Triệu Không Thanh im lặng một lúc, gật đầu.

Về mặt Chu Bình Niên dừng một chút, khẽ lắc đầu, lại nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, ta đã cho người lục soát phòng ngủ của Chu Oánh Oánh, cũng không lục soát ra Linh Thuế, xem ra nàng chính là một Người sống lại cấp Trùng không có trải qua lột xác.”

“Người sống lại cấp Trùng?” Triệu Không Thanh ngẩn ngơ một chút, nghĩ đến trận chém giết thảm thiết ngày hôm qua, trong lòng giật mình một cái.

Người sống lại cấp Trùng kém cõi nhất này, trong khoảng thời gian ngắn đã đánh chết hai cảnh sát, vậy Người sống lại càng cao cấp hơn, thì lại mạnh bao nhiêu.

“Chuyện này ngươi cũng không cần suy nghĩ quá nhiều, Người sống lại đều là quái vật, người thường chúng ta rất khó chống lại.” Chu Bình Niên nhìn thấy sắc mặt của Triệu Không Thanh thay đổi, an ủi nói.

Triệu Không Thanh hơi mím môi, gật đầu.

“À, đúng rồi, sự kiện hai nữ sinh trung học Tây Giang biến mất kia, phía trên cũng thông báo cho chúng ta, đây là do Người sống lại cấp Xà làm. Bọn họ nhắc nhở chúng ta, để cho

Sở Cảnh sát chúng ta không cần tham dự vào trong đó, bọn họ sẽ xử lý.”

Cũng vào lúc này, Chu Bình Niên dường như nghĩ đến cái gì, đột nhiên nói.

“Người sống lại cấp Xà?” Triệu Không Thanh nghe vậy, vẻ mặt hơi có chút thay đổi.

Nếu nói Người sống lại cấp Trùng cảnh sát bọn họ còn có thể dùng súng ống để kiềm chế, vậy Người sống lại cấp Xà, hoàn toàn không phải là thứ bọn họ có thể chống lại.

Nghĩ đến đây, Triệu Không Thanh không khỏi sờ lên vết sẹo trên mặt trái của mình.

Vết sẹo này là do trước kia hắn tra án chọc tới một tên Người sống lại cấp Xà mà để lại.

Người sống lại cấp Xà kia, gần như là giết cả nhà hắn, chỉ để lại hắn và em gái, hơn nữa khắc lên vết sẹo trên mặt hắn, làm cho hắn nhớ kỹ khoảnh khắc đó suốt đời.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao hắn cố ý gia nhập vào chỗ kia.

Chỉ có gia nhập vào nơi đó, hắn mới có cơ hội báo thù.

“Reng reng reng...”

Tiếng chuông vang lên, giờ tự học sớm bắt đầu.

Tô Bạch ngồi ở trong lớp học, nhìn thấy bạn học xung quanh dốc lòng học tập, đột nhiên cảm thấy những chuyện mưu sát, giết người kia cách hắn vô cùng xa.

Nhưng hắn lại biết.

Chỉ cần vẫn có Người sống lại, vậy mặt đen tối của thế giới vẫn sẽ tồn tại.

Mà hắn, nếu muốn sống sót cho tốt trên thế giới này, nhất định phải có thực lực mạnh mẽ.

Hơi đông đưa, Tô Bạch bắt đầu mở ghi chép hóa học ra bắt đầu ghi lại những kiến thức đã học qua trước đó.

Cũng chính là vào lúc này, hắn đột nhiên phát hiện, trí nhớ của chính mình thật sự có tiến bộ rất lớn, lúc trước những kiến

thức còn cần đọc lại nhiều lần, hiện giờ thật sự chỉ cần chăm chú đọc qua một lần, kiến thức đã giống như khắc vào trong đầu.

Thật ra trí nhớ của hắn trước kia cũng không kém, bằng không cũng sẽ không trở thành một trong top mười toàn trường.

Nhưng hiện giờ, Tô Bạch lại phát hiện trí nhớ bây giờ đã thành một loại thiên phú của hắn.

Hắn có thể học thuộc năm sáu trăm chữ trong mười phút ngắn ngủi, hơn nữa trong khoảng thời gian ngắn sẽ không quên.

Nhìn đến đây, Tô Bạch dừng một chút, lại đứng lên, đi đến Triệu Minh San phía trước.

“Có ghi chép toán học và vật lý không? Ta muốn mượn nhìn xem.” Hắn nói khẽ với Triệu Minh San.

Nghe được lời của hắn, Triệu Minh San ngơ ngác một chút, sau đó mặt hơi đỏ lên, lại cúi đầu lấy ghi chép của mình ra đưa cho Tô Bạch.

Đàm Nhân Nhân nhìn thấy một màn này, không khỏi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Lúc này những bạn học khác cũng lộ ra vẻ mặt kỳ lạ.

Nhưng Tô Bạch hoàn toàn không quan tâm đến, cầm lấy ghi chép của Triệu Minh San rồi đi đến chỗ ngồi của chính mình.

“Anh Tô, ngươi thật lợi hại.” Từ Tiểu Khánh thấy Tô Bạch đi đến, trên mặt lộ ra vẻ sùng bái.

Ở trung học, quan hệ của nam sinh và nữ sinh vẫn là tận lực duy trì khoảng cách.

Cho nên Tô Bạch trực tiếp như vậy, cũng không thể làm người khác không hiểu lầm.

Nhưng đối với việc này Tô Bạch cũng không muốn phản ứng lại, chuyện học tập vẫn là học tập, cầm lấy ghi chép của Triệu Minh San bắt đầu ghi lại.

Mà một góc lớp học, vài người nhìn thấy tình trạng này, đều bắt đầu thảo luận.

“Hồ Chí, không phải là người thích Triệu Minh San sao? Hiện giờ ta thấy Triệu Minh San rất thân thiết với cái tên cha mẹ đã chết kia đó.” Một người nhìn về phía một tên học sinh cường tráng nói.

“Đúng vậy đúng vậy, ta nghe nói tên Sao Chổi kia còn ở chung một tiểu khu với Triệu Minh San đó. Đây là gần quan được ban lộc mà, ta thấy người theo đuổi không được Triệu Minh San rồi.” Tên còn lại nói.

Mà nam sinh được gọi là Hồ Chí, nghe lời nói của những người khác, sắc mặt trở nên có chút khó coi, hai mắt nhìn chăm chăm vào Tô Bạch.

Tô Bạch đang ghi lại ghi chép của Triệu Minh San đột nhiên có cảm giác, nhìn về hướng của Hồ Chí, đối diện với ánh mắt muốn giết người của Hồ Chí.

Nhìn thấy ánh mắt căm thù của Hồ Chí, trong lòng của hắn đột nhiên xuất hiện một luồng lệ khí không tên.

“Nhìn ta như vậy, nhất định là muốn giết ta! Vậy trước hết ta giết cả nhà ngươi!” Trong đầu Tô Bạch đột nhiên nảy ra một suy nghĩ, ánh mắt trong nháy mắt trở nên lạnh như băng.

Nhưng lập tức Tô Bạch đã phản ứng lại, tiếp tục nhìn ghi chép của Triệu Minh San, lệ khí trong mắt dần dần tan đi.

Lúc này, trái tim của hắn đập đến vô cùng vang, thậm chí hắn cũng có thể nghe được tiếng tim đập của chính mình.

Nguy hiểm thật, nguy hiểm đã không khống chế được rồi!

Cũng chính là bởi vì ngày hôm qua lệ khí không khống chế được, Tô Bạch đã phòng bị trong lòng.

Bằng không hôm nay có thể hắn sẽ giết người.

Mà cũng chính là lúc Tô Bạch né tránh ánh mắt của Hồ Chí, Hồ Chí cười lạnh lùng một chút, càng thêm khinh thường Tô Bạch.

Ngay cả ánh mắt của hắn cũng không chịu nổi, dựa vào cái gì quen với Triệu Minh San.

Chương 13: Lòng có mãnh hổ, người rõ tường vi

“Reng reng reng...” Tiết tự học buổi sớm kết thúc.

Tô Bạch đặt cuốn vở trong tay xuống, đi về phía nhà ăn.

Hiện tại tiết tự học sớm đã kết thúc, nhưng bây giờ cũng chỉ mới bảy giờ, lúc này còn có ba mươi phút để đi về phía nhà ăn mua bữa sáng.

“Anh Tô, đợi ta với.” Từ Tiểu Khánh thấy thế, lập tức đuổi kịp Tô Bạch, cùng Tô Bạch đi đến nhà ăn.

Sau khi hai người đến nhà ăn, Tô Bạch mua hai cái bánh bao một cái bánh quẩy, một bình sữa, rồi cùng ăn điểm tâm với Từ Tiểu Khánh.

“Anh Tô, có thể dạy ta thủ đoạn theo đuổi Triệu Minh San của người không?” Lúc ăn cơm, Từ Tiểu Khánh như tên trộm dựa gần vào hắn nói.

Tô Bạch nghe vậy, lườm hắn một cái: “Đừng có nói bừa, ta chả có gì với Triệu Minh San hết.”

“Ừ ừ, ta biết, ta biết.” Từ Tiểu Khánh gật đầu, trên mặt lộ ra biểu cảm ta hiểu mà, nói tiếp: “Vậy, Tô ca này, người cảm thấy ta nên theo đuổi Đàm Nhân Nhân như thế nào?”

Tô Bạch miệng gặm bánh bao, nghe được lời nói của hắn, có chút không biết nói gì.

Tên nhóc này này đối với Đàm Nhân Nhân thật sự là tặc tâm bất tử.

Sau đó, Tô Bạch nghĩ nghĩ, nói: “Người hắn là biết điểm thi lần trước của Đàm Nhân Nhân là sáu trăm tám mươi điểm ha? Sau này tám mươi chín mươi phần trăm là sẽ đi trường Kinh Đô hoặc là trường Tỉnh Hải.”

Nghe được lời nói của hắn, Từ Tiểu Khánh sắc mặt đau khổ, đây cũng là nguyên nhân hắn vẫn luôn dằn xuống đáy lòng chuyện thích Đàm Nhân Nhân.

“Nếu như người muốn theo đuổi Đàm Nhân Nhân, trong thời gian ngắn coi như theo đuổi được nàng, nhưng cũng không thể duy trì dài lâu, mà người còn sẽ ảnh hưởng đến nàng. Nếu như người muốn duy trì mối quan hệ lâu dài với nàng, không nói đến việc thi cùng một trường với Đàm Nhân Nhân, chí ít người cũng phải thi vào cùng một khu vực với Đàm Nhân Nhân, đúng không?” Tô Bạch trầm thía nói

“Aizz.... Nhưng khu vực Kinh Đô đó, không có trường nào thấp hơn sáu trăm điểm cả.” Trên mặt Từ Tiểu Khánh lộ ra biểu cảm đắng chát.

Tô Bạch vỗ vỗ bả vai Từ Tiểu Khánh, giọng chế nào nói: “Là một người đàn ông, nếu như cái này mà người còn không làm được, thì lấy tư cách gì yêu nàng ấy đây?”

Nói xong, hắn lại tiếp tục ăn điểm tâm.

Những lời này, Tô Bạch đều là tùy ý nói.

Chậm trễ việc học, từ trước đến nay đều không phải do yêu đương gì đó, mà là yêu thâm và tâm thần không bình tĩnh.

Còn nếu như có thể đưa Từ Tiểu Khánh quay về quỹ đạo, hắn cũng coi như công đức viên mãn.

Như thế này, cho dù Từ Tiểu Khánh không hẹn hò với Đàm Nhân Nhân, việc học tập của hắn cũng sẽ không bị chậm trễ.

Điều này đối với Từ Tiểu Khánh mà nói, tuyệt đối là một chuyện hữu ích.

Tiếp đó, ăn điểm tâm xong, Tô Bạch đi về phía văn phòng thầy cô

Hắn đã quyết định, ngày mai sẽ đi đến huyện Lâm Xuân, mà ngày mai còn có tiết học buổi sáng cần học, cho nên nếu như muốn xuất phát, nhất định phải xin nghỉ phép mới được.

“Báo cáo.” Tô Bạch đi đến trước cửa phòng làm việc, chào hỏi với mọi người bên trong.

Diệp Thiệu Hoa nhìn thấy Tô Bạch, ngơ ngác một chút, sau đó nở nụ cười nói: “Ô, Tô Bạch, sao vậy? Tìm ta có việc gì sao?”

Cùng lúc đó, những giáo viên khác trong phòng đều nhìn về phía hắn.

Kỳ thật trong trường học, rất nhiều giáo viên đều có ấn tượng với Tô Bạch.

Dù sao cô nhi trong trường học này cũng chỉ có mình Tô Bạch.

Hơn nữa, sau khi cha mẹ Tô Bạch mất, Tô Bạch còn thừa kế tiệm quan tài của nhà, càng là một chuyện có tính đề tài, càng dễ dàng thu hút sự chú ý của họ.

Tô Bạch nhìn những giáo viên ở bên trong một chút, cũng chú ý tới ánh mắt của họ.

Nhưng hắn đã quen với điều này rồi, khuynh hướng xấu xa trong lòng của hắn cũng không xuất hiện.

Dù sao lưỡi cũng là mọc trên cơ thể của người khác, hắn cũng không thể cắt đầu lưỡi của người ta được?

Tô Bạch đi vào văn phòng, đi đến bên cạnh Diệp Thiệu Hoa, thấp giọng nói: “Thưa thầy, em muốn xin nghỉ tiết học buổi tối hôm nay và sáng sớm ngày mai.”

“Xin nghỉ?” Nghe được lời nói của hắn, nụ cười của Diệp Thiệu Hoa dần dần trở lên cứng ngắc.

Kỳ thật hai ngày này hắn quan sát thấy Tô Bạch học tập hết sức chăm chú, cảm nhận về Tô Bạch cũng có sự thay đổi nhất định, nhưng không nghĩ tới, chỉ trong thời gian một ngày, học sinh này lại đến tìm mình để xin nghỉ.

Diệp Thiệu Hoa hít một hơi thật sâu, sau đó thành khẩn nói: “Tô Bạch, người cũng biết tình huống học tập của người rồi, trước đó còn là một trong mười người đứng đầu trường học, hiện tại đã rớt xuống hạng hai mươi mấy rồi, nếu như người không chịu cố gắng, vậy rất khó có thể đuổi kịp các bạn học khác.”

Tô Bạch tự nhiên hiểu rõ ý tứ của hắn, liền lập tức nói: “Thầy Diệp, bởi vì trong nhà ta xuất hiện một vài việc cần phải xử lý, ta chỉ xin nghỉ lần này, sau khi nghỉ lễ Trung Thu xong ta sẽ quay lại. Phương diện học tập ta cũng sẽ không để thụt lùi, bài kiểm tra tháng sau ta nhất định sẽ tiến mười hạng.”

Hắn nói như vậy, tự nhiên có niềm tin của hắn.

Hiện giờ, năng lực ghi nhớ của hắn tăng lên rất nhiều, cộng thêm ghi chép của Triệu Minh San, vào được top mười, cũng là một chuyện rất đơn giản.

Nghe được lời nói của hắn, Diệp Thiệu Hoa nhú mày, vừa cười vừa nói: “Lời này là người nói, nếu như người không đạt được thành tích như vậy, thì ta sẽ ngày ngày trông chặt em đấy.”

Nói xong, hắn lấy tờ đơn xin nghỉ từ trong ngăn kéo ra, sau đó ký tên.

Sau khi xin nghỉ xong, Tô Bạch đi về lớp học.

Chương trình học buổi sáng, cực kỳ thuận lợi hoàn thành.

Đồng thời, Tô Bạch cũng lợi dụng thời gian, xem gần xong tập ghi chép của Triệu Minh San.

Vật lý và số học là điểm yếu của hắn, cho nên hắn rất nghiêm túc với hai môn học này.

Cũng chính là khi Tô Bạch ở phòng học, vừa ăn cơm, vừa đọc sách, không gian trước mắt hắn đột nhiên tối đen, ánh nắng đã bị một thân ảnh che lấp.

“Tô Bạch.” Hồ Chí nhìn xuống Tô Bạch, thân cao một mét tám, công thêm cơ bắp cường tráng, khiến người ta cảm nhận được sự áp bách cực mạnh.

Tô Bạch ngẩng đầu, nhìn chung quanh, phát hiện trong phòng học chỉ còn lại hai người họ.

Hiển nhiên là có người cố ý sơ tán mọi người.

Hắn nhìn về phía Hồ Chí, bình tĩnh nói: “Người tìm ta có việc gì?”

“Đi ra nhà vệ sinh nam với ta một chuyến.” Hồ Chí thản nhiên nói.

Nghe được lời nói của hắn, Tô Bạch tự nhiên hiểu rõ suy nghĩ của hắn.

Nhà vệ sinh nam, là nơi là học sinh giải quyết một số vấn đề.

Rõ ràng, tên Hồ Chí này định gây bất lợi cho hắn.

“Không đi.” Tô Bạch lắc đầu.

Hắn tự nhiên không sợ tên Hồ Chí này, bây giờ sức mạnh và sự nhanh nhạy của hắn tuyệt đối không phải người cùng lứa tuổi có thể so sánh, cộng thêm kỹ xảo chém giết hắn mới có được, Hồ Chí này tuyệt đối không phải đối thủ của hắn.

Cái hắn sợ chính là, lúc đang đánh nhau lệ khí của hắn đột nhiên bộc phát, lỡ tay đánh chết Hồ Chí.

Hồ Chí hí hí mắt, nhìn chòng chọc vào Tô Bạch.

Tô Bạch cũng nhìn chăm chú vào hắn, ánh mắt bình tĩnh.

Hai người cùng chăm chú nhìn nhau một hồi, Hồ Chí nhìn vào đôi mắt bình tĩnh như một đầm nước đọng của Tô Bạch, không biết vì sao trong lòng lại có một cảm giác bất an.

Phảng phất vào lúc này, ở trước mặt hắn, là một hung thú thâm tàng bất lộ, mà mình đang mạo hiểm làm liều nhảy nhót trước mặt hung thú..

Chả qua Hồ Chí lập tức ném cái suy nghĩ đó ra sau đầu đầu, nhìn vóc dáng nhỏ hơn hẳn cả một vòng của Tô Bạch, cười lạnh trong lòng.

Hung thú?

Tô Bạch cũng xứng sao?

Trước đó việc Tô Bạch né tránh tầm mắt của hắn, hắn vẫn còn nhớ rất rõ.

Một người hèn yếu như vậy, còn hung thú? Vậy không phải muốn khiến người ta cười chết sao?

Chớ nói chi là, bắt nạt Tô Bạch không có cả bố mẹ cũng đã bắt nạt rồi, cơ bản sẽ không có người chống lưng cho hắn.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng không biết vì sao Hồ Chí lại không tiếp tục đối mặt với Tô Bạch, chỉ là hừ lạnh một tiếng, rời khỏi phòng học.

“Phù...” Chờ Hồ Chí ra ngoài, Tô Bạch thở phào một hơi.

Vào lúc này, lệ khí trên người hắn lại lần nữa xuất hiện.

Nếu như Hồ Chí ra tay, rất có thể hắn sẽ không áp chế nổi.

Đồng thời, Tô Bạch càng thêm kiêng kỵ đối với lệ khí không biết nguyên do này.

Nó giống như một loại chất gây nghiện, chỉ cần dính vào, rất khó cai nghiện.

Lúc này nhu cầu của Tô Bạch đối với Ma Thiết càng thêm bức thiết.

Chỉ cần lấy được Ma Thiết, lệ khí này hoàn toàn có thể giải quyết một cách hoàn mỹ, hắn cũng có thể sống bình thường.

Mà không giống giống như hiện giờ, lúc nào cũng phải đề phòng lệ khí ảnh hưởng đến nội tâm của chính mình.

Sau đó, Tô Bạch tiếp tục đọc ghi chép của Triệu Minh San, nhìn chữ viết xinh đẹp ở trên trang giấy, nội tâm cũng trở nên bình tĩnh.

Đợi cho đến hơn một giờ, bạn học lục tục quay về lớp học.

“Tô ca.” Từ Tiểu Khánh đến bên cạnh Tô Bạch, nghiêm túc nói: “Ta nhận ra người nói rất đúng, dạo này ta sẽ nghiêm túc học tập.”

Nghe được lời nói của hắn, Tô Bạch cười gật đầu với Từ Tiểu Khánh, vỗ vỗ bờ vai của hắn nói: “Vậy người cố lên.”

Lúc này, hắn nụ cười bình tĩnh, phẳng phất như vừa rồi không xảy ra chuyện gì cả.

Chương 14: Sóng gió trong giờ thể dục

“Reng reng reng...”

Cũng chính vào lúc này, một hồi tiếng chuông vang lên.

Một người đàn ông trung niên thân hình gầy gò cầm một xấp giấy kiểm tra bước vào lớp học.

Hắn là giáo viên ngữ văn của lớp 12-1, La Tu.

“Vào học!”

“Đứng dậy!”

“Hôm nay chúng ta làm một đề thi thử.”

“Ai.zzz.....” Trong chốc lát tiếng kêu than dậy trời đất của đám học sinh vang lên.

Hai tiết học này, cũng trôi qua trong việc một bài thi trung cấp.

Tiếp sau đó, đến tiết học Vật Lý, giáo viên vật lý thì giảng giải một chút đề mục, rồi bắt đầu để học sinh ôn tập.

Thời gian cũng trôi qua thật nhanh.

Cuối cùng, đến tiết học cuối cùng, nhưng thẳng đến khi tiếng chuông vang lên, người ở trong lớp, đều không có một động tĩnh gì.

Bởi vì, khi học đến lớp mười hai, có một loại quy tắc ngầm.

Đó chính là, giờ thể dục thường đều để cho các thầy cô môn khác dạy học.

Nhưng không bao lâu, một người đàn ông thân thể hơi béo bước vào trong lớp, cười nói: “Sao nào, còn không mau ra ngoài, Hôm nay giáo viên dạy toàn của các người bị bệnh, đi học tiết thể dục thôi.”

Người trong phòng học ngậy người, thấy người đang nói chuyện là Trương Triều Lực thầy dạy thể dục, lập tức hoan hô.

Sau đó, một đám người đi về hướng bãi tập.

Tô Bạch vốn là không muốn đi, nhưng bắt buộc dĩ người trong lớp đều đi, hắn cũng không có biện pháp, đành phải đi theo.

Ra đến bãi tập, Trương Triệu Lực đầu tiên là cho bọn họ vận động kéo cơ, sau đó bảo họ chạy bốn trăm mét.

Một đám người chạy ở trên bãi tập, Tô Bạch chạy phía sau mọi người.

Lúc này, trong lòng của hắn còn đang nghĩ đến ghi chép của Triệu Minh San.

Mặc dù trí nhớ của hắn rất lợi hại, nhưng mà một vài thứ vẫn phải cẩn thận mới được, nếu không, cơ bản còn không đạt được vào mười hạng đầu của năm.

Nhưng cũng chính vào lúc Tô Bạch chạy bộ, hắn đột nhiên cảm thấy sau lưng bị cái gì va vào một phát, lập tức lão đảo, xem chút thì ngã xuống.

Rõ ràng, vừa mới đụng vào hắn, chính là tên kia.

Sắc mặt Tô Bạch hơi trở lên lạnh lùng, cũng không để ý tới Hồ Chí, tiếp tục chạy.

Nhìn thấy bộ dáng của hắn, Hồ Chí cười lạnh một tiếng, tiếp tục đi phía sau lưng Tô Bạch .

Ngay sau đó, hắn lại đánh về phía Tô Bạch.

Nhưng cũng chính là vào lúc này, bước chân của Tô Bạch đột nhiên dừng lại, khom người xuống, làm bộ buộc giày giày.

Hồ Chí nhất thời bị Tô Bạch ngáng chân, cả người ngác trên mặt đất lăn vài vòng.

Biên cố bên này cũng hấp dẫn sự chú ý của những người khác, mọi người đều dừng bước, nhìn về phía này.

“Hồ Chí!” Trương Triệu Lực nhìn thấy cảnh này, lập tức quan tâm chạy về phía Hồ Chí.

“Tô Bạch, ta giết ngươi!” Hồ Chí bò lên từ dưới đất, không hề để ý đến phản ứng của những người khác, tức giận bỏ nhào về phía Tô Bạch.

Rõ ràng, hắn đã không nhận nổi nữa.

Tô Bạch thấy thế, biểu cảm bình tĩnh, chỉ tránh sáng một bên, tránh thoát công kích của Hồ Chí.

Nhưng Hồ Chí càng không đánh được Tô Bạch, thì đầu óc càng bị sự tức giận làm cho mê muội, một quyền một quyền đều dùng hết toàn lực.

Nhưng mà, Tô Bạch lại giống hết cá chạch, trơn trượt, công kích của hắn toàn bộ đều rơi vào khoảng trống.

“Tô Bạch, ta giết ngươi!!!” Hồ Chí phần lộ hét lên, điệu bộ như muốn giết người,

Mà cũng chính vào lúc này, động tác của Tô Bạch đột nhiên dừng lại, đôi mắt vẫn như trước bình tĩnh, nhưng ẩn dấu dưới sự bình tĩnh đó là một luồng lệ khí lớn mạnh.

Hồ Chí nhìn ánh mắt của Tô Bạch, trong lòng hốt nhiên như bị dội một gáo nước lạnh, lạnh lẽo cả người.

Lúc này, trong lòng của hắn đột nhiên toát ra một câu nói cũ.

Chó cắn người thường không sửa.

Trong miệng mình nói muốn giết Tô Bạch, chả qua là nói trong sự tức giận, căn bản không dám thực sự hành động.

Mà Tô Bạch, lại rất có khả năng sẽ giết hắn.

“Hồ Chí! Địch mẹ ngươi!” Cũng vào lúc này, giáo viên thể dục Trương Triều Lực đập một cước, đập Hồ Chí lão đảo, phá vỡ khoảnh khắc yên tĩnh ngăn ngại và quỷ dị này.

“Tô Bạch, ngươi không sao chứ.” Chính đống Hồ Chí, Trương Triều Lực quan tâm hỏi Tô Bạch.

“Thưa thầy, em không có việc gì.” Tô Bạch lắc đầu, tiếp tục bắt đầu chạy bộ.

Đồng thời, lệ khí chỗ sau trong mắt hắn từ từ tản đi.

Nhìn thấy Tô Bạch tiếp tục chạy bộ, Trương Triều Lực há to miệng, sau đó lắc đầu.

Tiếp lấy, hắn quay đầu, một phát nắm chặt còn Hồ Chí thần trí có chút hoảng hốt, tức giận nói: “Ngươi rất có năng lực đúng không? Còn dám bắt nạt bạn bè, đi với ta đến phòng giáo vụ! Hôm nay ta không xử lý ngươi, ta theo họ ngươi!”

Tiếp đó, hắn hô một tiếng về phía những người khác: “Các người tiếp tục chạy!”

Sau đó, Trương Triều Lực dắt theo Hồ Chí đi về hướng phòng giáo vụ.

“May mà kiếm chế được.” Một bên khác, Tô Bạch vẫn đang chạy bộ trên bãi tập, trong lòng cảm thấy may mắn.

Nếu như vừa rồi hắn làm thịt Hồ Chí, vậy sợ là sẽ thành đối tượng truy nã toàn thành phố.

Sau đó, hắn cũng lại tiếp tục nghĩ về ghi chép của Triệu Minh San, tiếp tục chạy bộ.

Chuyện này đối với hắn mà nói, chỉ là một chuyện vô cùng nhỏ nhặt mà thôi.

Chuyện trong trường học, trường học sẽ quản lý tốt, hắn không nhất thiết phải làm những việc thừa thãi.

Buổi chiều, sau khi Tô Bạch ăn xong cơm tối, cầm theo đơn xin nghỉ học rời khỏi trường học.

Sau khi ra khỏi trường học, hắn đứng ở cửa trường học, cảm nhận một chút sự lúng ta lúng túng.

Trước kia, cuộc sống của hắn luôn ở bên trong trường học, cho dù bố mẹ chết rồi, hắn vẫn tiếp tục học trong trường.

Nó đã trở thành chương trình không thể thiếu trong cuộc sống của hắn.

Mà bây giờ, hắn thế mà phải bắt đầu lên kế hoạch cho cuộc sống của mình rồi.

Tô Bạch nhẹ nhàng thở ra một hơi, ánh mắt dần dần kiên định.

Hắn biết, bắt đầu từ hôm nay, hắn phải nói lời tạm biệt với cuộc sống bình tĩnh trước đó của chính hắn rồi.

Sau đó, Tô Bạch bắt một chiếc xe bus vào trung tâm thành phố, đến một cửa hàng điện thoại.

Hắn mua một chiếc điện thoại 800 tệ, trong cửa hàng điện thoại, không được tính là tốt, nhưng có thể sử dụng bình thường chiếc điện thoại kiểu cũ, đồng thời xử lý một chiếc thẻ điện thoại di động.

Sau vụ này, 2591 nguyên trên người Tô Bạch, chỉ còn lại 1749 nguyên.

Sau khi mua xong điện thoại, hắn đi ra khỏi cửa tiệm, hồi tưởng lại trong trí nhớ, nhập một số điện thoại vào bên trong điện thoại.

“Alo.” Sau khi cuộc gọi được nhận, phía bên đầu ia truyền đến một thanh âm nam tính.

“Alo, ta là Tô Bạch.” Tô Bạch trực tiếp biểu lộ thân phận, sau đó nói: “Gần đây, ta phát hiện một người trung niên, vào lúc sáng sớm, thường quấy rối em gái ngươi ở bên xe bus, ngươi chú ý một chút.”

Người đầu bên trầm mặc một hồi, tiếp đó nói: “Cám ơn ngươi, Tô Bạch.”

“Đây là việc ta nên làm với tư cách là bạn học của Triệu Minh San, còn có, ngày mai ta có việc phải rời khỏi thành phố Tây Giang, hai hũ tro cốt kia, ta sẽ đưa cho em gái ngươi, đến lúc đó người tìm nàng lấy.” Tô Bạch vừa đi về phía siêu thị phụ cận vừa nói.

“Được.”

“Vậy cứ như thế nhé, ta tắt điện thoại đây.” Tô Bạch nói một tiếng.

“Được.”

Tô Bạch cúp máy, bước vào siêu thị.

Bởi vì nguyên nhân ngày mai phải đi huyện Lâm Xuân, hôm nay hắn có rất nhiều việc phải làm, một là làm xong hũ đựng cho tốt, còn phải chuẩn bị một chút quần áo và đồ ăn cho đoạn đường ngày mai.

Huyện Lâm Xuân cũng là một huyện trong tỉnh Tây Vũ, nhưng lại cách thành phố Tây Giang mấy khu, phải đi mất tầm bốn năm tiếng thì cơ bản mới có thể đến nơi.

Hơn nữa, đũa trẻ của Chu Oánh Oánh còn ở trong núi, càng cần thời gian hơn, ít phải mất đến hơn mười tiếng thì mới có thể đến nơi.

Chương 15: Đi đến huyện Lâm Xuân

Một lát sau, Tô Bạch ra khỏi siêu thị.

Lúc đi ra, trên tay của hắn cầm theo một túi đồ.

Trong này, đều là một vài cái đồ ăn như mỳ gói, là đồ để hắn ăn trên dọc đường.

Sau đó, Tô Bạch ngồi xe bus quay lại.

Sau khi trở lại khu Lôi Công, hắn không về nhà ngay mà đi đến tiệm quan tài.

Hiện giờ cũng chỉ khoảng sáu giờ, hắn có đủ thời gian làm ra được hai hũ tro cốt trước ngày mai.

Sau khi đi vào tiệm quan tài, Tô Bạch trước tiên mở đèn, tiếp đó để cặp sách và đồ ăn vặt vào trong tiệm, sai đó lấy ra hũ cho cốt hôm qua làm, dùng máy móc cẩn thận đánh bóng.

Hôm nay làm và hôm qua làm cũng không khác nhau lắm, chính là công đoạn đánh bóng.

Lần này, từ hừng đông làm đến khi trời tối.

Không biết lúc nào bắt đầu mưa, tí tách rơi không ngừng.

Nhưng mà, Tô Bạch mắt điếc tai ngơ với động tĩnh bên ngoài, vẫn chuyên tâm điêu khắc hoa văn trên hũ tro cốt.

Lúc này, hình dáng hai hũ cho cốt được điêu khắc cực kỳ tinh mỹ đã được làm gần xong, sau đó chỉ cần đánh bóng và thêm sơn là có thể.

“Rột...” Đúng vào lúc này, bụng của Tô Bạch cũng bắt đầu kháng nghị.

Lập tức hắn lấy ra một bình cháo từ bên trong túi nhựa, lộ cốc lộ cốc uống hết xuống bụng.

“Tô Bạch.” Cũng chính trong lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên âm thanh nữ tính.

Tô Bạch nhìn về phía cửa, liền thấy Triệu Minh San đang đứng ở cửa.

Lúc này người Triệu Minh San đã bị nước mưa rơi ướt một chút, tóc tai dán vào trán, nhìn có chút thảm hại.

“Sao ngươi lại đến đây?” Đầu tiên Tô Bạch ngay người một lúc, sau đó nhìn về phía Triệu Minh San nói một tiếng, lôi một chiếc ghế ở bên cạnh, ra ý đối phương ngồi xuống.

Triệu Minh San bước vào trong phòng, ngồi lên ghế, sắc mặt ngập ngừng, chần chờ nói: “Ta phát hiện dạo gần đây ngươi thay đổi rất nhiều, hơn nữa tôi nay cũng không thấy lên lớp học, có phải dạo gần đây có chuyện gì hay không?”

Nghe thấy nàng nói chuyện, Tô Bạch lập tức ngây ngẩn cả người, hắn không ngờ rằng Triệu Minh San lại chú ý đến hắn như thế, thế mà có thể đoán được hắn xảy ra chuyện.

Chả qua, chuyện khởi tử hoàn sinh, hơn nữa còn nắm giữ quan tài vàng, hắn sẽ không nói cho bất kỳ ai cả.

“Không có, ta có thể có chuyện gì.” Tô Bạch lắc đầu, uống xong cốc cháo cầm trong tay, cầm lấy hũ tro cốt ở một bên, dùng giấy nhám mịn bắt đầu đánh bóng.

Nhìn bộ dáng Tô Bạch, Triệu Minh San mím môi một cái, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì.

Thấy nàng không nói gì, Tô Bạch dừng lại việc trong tay, nói khẽ: “Ngươi về nhà trước đi, ngươi bị ướt như thế này rất dễ bị ốm.”

“Được.” Triệu Minh San nghe vậy, thần sắc có chút mát mát, sau đó biểu cảm của nàng trì trệ chốc lát, khẽ cắn môi nói: “Nếu như ngươi có việc, có thể nói với ta, anh trai ta là cảnh sát mặc thường phục, hắn có thể giúp ngươi.”

Nói xong, nàng đỏ bừng mặt, đi ra phía ngoài cửa.

“Chờ đã.” Cũng chính là lúc này, thanh âm Tô Bạch đột nhiên truyền đến từ sau lưng nàng.

Triệu Minh San dừng bước, lập tức cảm giác được trái tim của mình nhảy không ngừng, thậm chí tai nàng đều có thể nghe được tiếng tim đập”Thình thịch”.

Lúc này, Tô Bạch gọi mình dừng lại, là muốn nói với mình cái gì đây?

Bây giờ xung quanh chỉ có hai người họ, cô nam quả nữ, cũng không phải do Triệu Minh San suy nghĩ nhiều.

“Bên ngoài trời đang mưa, người cầm cái dù này đi,” Cũng chính là lúc này, Tô Bạch lấy ra một cây dù từ một góc trong tiệm quan tài, đi đến trước mặt Triệu Minh San, đem cây dù đưa cho nàng.

Triệu Minh San ngây người, sau đó thất vòng “ừ” một tiếng, cầm lấy cây dù.

Tiếp đó, nàng bật mở dù, đi vào trong làn mưa.

Tô Bạch nhìn theo bóng lưng mờ dần của nàng, nghĩ đến biểu cảm thất vọng vừa nãy của Triệu Minh San, hơi nhú mày.

Có phải mình đã quên chuyện gì rồi không?

Suy nghĩ kỹ lại, Tô Bạch vỗ vỗ đầu, lập tức nhớ ra.

Chuyện về hũ tro cốt, hắn còn chưa nói với Triệu Minh San.

Hắn thế nhưng đã nói Triệu Không Thanh lấy hộp tro cốt từ chỗ Triệu Minh San rồi.

“Thôi vậy, ngay mai nói cũng không khác gì.” Tô Bạch nhìn hũ tro cốt còn chưa hoàn toàn hoàn tất đó, nghĩ trong lòng.

Tiếp đó, hắn tiếp tục bắt đầu làm hũ tro cốt.

Chỉ là, khi Tô Bạch làm việc, trong lòng của hắn đột nhiên nghĩ tới lời Triệu Minh San vừa nói với hắn, trong lòng không biết tại sao cảm giác có chút ảm áp.

Hắn cũng biết quan hệ của Triệu Minh San và anh trai nàng có chút lạnh nhạt.

Nàng vì hắn mà tìm đến sự hỗ trợ từ chỗ anh trai nàng, có thể nói là một việc rất khó khăn.

“Có bạn học như vậy, cũng không tệ.” Tô Bạch lẩm bẩm một tiếng, vùi đầu cẩn thận đánh bóng cho hũ tro cốt.

Sau khi cha mẹ hắn qua đời, hắn đã rất lâu không được trải nghiệm cảm giác được quan tâm này rồi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tô Bạch thu thập tất cả mọi thứ xong, xách đồ, đi ra khỏi phòng.

Vào thời điểm này, sắc trời còn chưa tỏ.

Sắc mặt Tô Bạch ngưng lại, nhìn đèn bên đường đã tắt hơn một nửa của căn phòng số 405, biết Triệu Minh San đã rời giường.

“Đồng đồng đồng...” Hắn dừng lại chốc lát, đi đến gian phòng số 405, nhắc tay gõ cửa.

Sau đó, trong gian phòng truyền ra đồng tĩnh, tiếng chân đi đến trước cửa.

Sau đó, tiếng bước chân dừng lại, qua hai ba giây sau, cửa được mở ra.

“Tìm ta có việc gì sao?” Triệu Minh San mở cửa, sắc mặt hơi có chút phiếm hồng.

Tô Bạch đưa túi đựng đã được gói xin trong tay ra: “Đây là đồ mà anh trai ngươi cần, người giúp ta đưa cho hắn.”

Nghe thấy lời hắn nói, trên mặt Triệu Minh San lộ ra sự so sù, nói: “Người không thể tự đưa cái này cho hắn sao?”

“Hôm nay ta phải ra ngoài, khẳng định không đưa cho hắn được.” Tô Bạch vỗ vỗ chiếc túi sách nói.

“Người muốn ra ngoài?” Triệu Minh San giật mình, bối rối nói: “Đi bao lâu?”

“Đại khái sau tết Trung thu sẽ trở về.” Tô Bạch nói.

Lúc này Triệu Minh San, cũng phát hiện mình có chút thất lễ, liền nhận lấy túi che giấu lúng túng, nói: “Muốn đi nơi nào?”

“Phụ cận của huyện thành thôi, không nói nữa, ta còn phải bắt xe xe, làm phiền người rồi.” Tô Bạch cười cười, đi xuống phía dưới lầu.

Nhìn bóng lưng của hắn, Triệu Minh San há to miệng, muốn nói điều gì, nhưng lại không nói ra miệng được câu gì cả.

Sau đó, nàng nhẹ nhàng hít một tiếng, đi vào bên trong phòng của mình.

Ngay sau đó, bên trong căn phòng đèn đồng loạt được bật sáng

Sau khi Tô Bạch xuống lầu, đến trạm xe buýt ngồi xe buýt số 318 đến bến xe thành phố Tây Giang, ngay sau đó hắn mua vé xe đi đến trạm xe huyện Lâm Xuân ở thành phố Tây Giang.

Vào bảy giờ sáng mười lăm phút, vào trạm xét vé, hắn ngồi trên xe chờ đến 7h 30, xe mới bắt đầu chậm rãi chuyển động.

“Anh bạn nhỏ, ăn gì không?” Nhưng cũng chính là lúc này, một người bên cạnh Tô Bạch đột nhiên đưa tới một khối bánh kem.

Người đàn ông trung niên lúc này đang lộ ra một nụ cười ngây ngô, bánh kem trong tay được dùng túi nhựa bọc lại, bánh kem hoàng kim, nhìn rất mê người.

Chương 16: Tìm thấy người rồi

Nhìn người đàn ông trung niên một lúc, Tô Bạch lắc đầu: “Không cần.”

Nói xong, thì hắn ôm ba lô càng chặt hơn chút.

Nghe thấy lời nói của hắn, người đàn ông trung niên cũng không có tức giận, thu hồi lại chiếc bánh ga tô, cười cười, nói: “Cậu em, người đây là muốn đi đâu thế.”

Tô Bạch nhắm mắt lại, coi như không nghe thấy lời nói của người đàn ông trung niên này.

Người đàn ông trung niên này vừa cho ăn, vừa gài bẫy hắn, không phải xấu xa, chính là ngu xuẩn.

Đối với loại người này, hắn tự nhiên là sẽ không phản ứng.

Thậm chí sau khi xuống xe, hắn cũng cách xa loại người này một chút.

Thấy Tô Bạch vẫn không nói gì, nụ cười của người đàn ông trung niên đã dần dần lạnh xuống, nhìn chằm chằm dáng vẻ ba lô của Tô Bạch bằng mắt, rồi hắn cẩn thận nhét chiếc bánh ga tô vào trong ba lô.

Ở trong nội thành từ sáng sớm xe tuyến tiếp tục tiến về phía trước.

“Cảm giác gần đây có một người vừa mới chết, họ tên Chu Trọng Li, thu hoạch được một chút điểm thuộc tính cơ bản, thiên phú vật lý +1.”

Mà vào lúc Tô Bạch đã nhắm mắt không tới nửa tiếng đồng hồ, đột nhiên một thông tin xuất hiện trong đầu của hắn.

Tô Bạch khẽ giật mình, lập tức mở mắt.

Lại có người chết rồi?

Động tác này của hắn đã dọa sợ người đàn ông trung niên bên cạnh, còn đang dự định nói cái gì đó.

Nhưng mà, lúc này Tô Bạch đã không quan tâm đến hấn, mà nhìn ra cửa sổ ở bên ngoài.

Lúc này, một tòa kiến trúc màu trắng khắc sâu vào tầm mắt của hấn.

Phía trên kiến trúc màu trắng có một hàng chữ màu đỏ.

“Bệnh viện Đệ Nhất thành phố Tây Giang.” Trong lòng Tô Bạch lẫm lẫm một tiếng.

Lúc này, hấn cũng biết quan tài hoàng kim tại sao phải cho hấn một điểm thuộc tính.

Bệnh viện nơi này, là nơi trừ việc nằm trên giường, thì tỉ lệ tử vong cao nhất, thỉnh thoảng có người chết cũng là bình thường.

Nhưng cũng chính lúc này, ánh mắt đang hướng ra phía ngoài của Tô Bạch đột nhiên đông cứng lại, nhìn chăm chăm vào một thân ảnh ở bên ngoài bệnh viện Đệ Nhất Thành phố Tây Giang.

Thân ảnh đó xoay người, lộ ra một gương mặt có râu quai nón.

Nhìn chăm chăm vào gương mặt đó, con mắt của Tô Bạch lập tức nổi đầy tơ máu, trong lòng bị một cỗ suy nghĩ xấu xa không tên tràn ngập.

“Ta... tìm... được... người... rồi...” Con mắt hấn đỏ rực, bờ môi hơi kéo ra một đường may, một câu nói lạnh buốt thốt ra từ trong miệng.

Người đàn ông trung niên đang ngồi bên cạnh hấn nghe thấy câu nói này được Tô Bạch nói ra, lập tức rung mình một cái, trong lòng không tự chủ được sinh ra ý nghĩ sợ hãi.

Giọng điệu này, đâu giống như lời con người nói chứ?

Đây rõ ràng chính là một con ác thú!

Con ác thú muốn ăn thịt người.

Nhưng cũng chính lúc này, Tô Bạch cũng lập tức bừng tỉnh, suy nghĩ xấu xa che lấp đại não hấn ở trong đầu đã bị quét sạch sành sanh.

Vừa rồi, hắn lại suýt chút nữa mất đi sự khống chế của bản thân.

Hít một hơi thật sâu, Tô Bạch nhìn thoáng qua về phía người đàn ông trung niên ở bên cạnh, thấy hắn đang đầy vẻ hoảng sợ, thì lộ ra một nụ cười có ý xin lỗi.

“A!!!” Người đàn ông trung niên nhìn thấy nụ cười của hắn, lập tức sợ hãi kêu lên, từ trên chỗ ngồi nhảy vọt lên.

Những hành khách khác bị tiếng kêu của hắn làm giật nảy mình, trong nháy mắt một tràng tiếng mắng chửi được truyền đến.

Người đàn ông trung niên cũng phát hiện quả thật mình có chút phản ứng quá mức, hắn lộ ra vẻ mặt khó xử, cẩn thận từng li từng tí nhìn Tô Bạch, chậm rãi ngồi lại vị trí cũ.

Mà lúc này đây, Tô Bạch cũng không chú ý quá nhiều tới hắn, trong đầu vẫn đang hồi tưởng đến khuôn mặt vừa nãy đó.

Khuôn mặt đó, có thể nói là một gương mặt ngoại trừ bố mẹ hắn ra, thì hắn nhớ kỹ rõ ràng nhất.

Bởi vì, người giết hắn mấy ngày trước, chính là người có râu quai nón đó.

Trước đó người này quan tâm tiền như vậy, một góc tiền cũng không buông tha, Tô Bạch đã cảm thấy, hắn rất có thể là có người nào đó muốn cứu.

Bây giờ, suy đoán của hắn đã trở thành hiện thực.

Tô Bạch buông lỏng nắm đấm đang xiết chặt, sắc mặt dần dần thả lỏng, kéo màn cửa lên.

Bây giờ hắn đã biết người này ở đâu, hòa thượng thì có thể chạy, nhưng ngôi chùa thì không chạy nổi.

Sau khi hắn chuẩn bị trở về từ huyện Lâm Xuân, lại đối phó người này.

Hiện tại không vội,

Hắn còn có chuyện chính phải làm.

Tiếp theo, Tô Bạch liền bắt đầu hồi tưởng một đoạn thông tin vừa mới đó.

Hắn phát hiện đoạn tin tức này không giống với lúc trước, thứ trước đó thêm vào chính là lực lượng, sự nhanh nhẹn và trí nhớ.

Mà thứ bây giờ thêm vào, lại là một loại thiên phú.

“Thiên phú vật lý?” Tô Bạch hơi nhú mày, nhắm mắt lại, trong đầu hồi tưởng đến ghi chép của Triệu Minh San.

Bỗng lúc này, hắn đột nhiên phát hiện trong ghi chép của Triệu Minh San, một vài thứ trước đó không hiểu, hoặc là đôi chỗ lủng củng, lập tức có một loại cảm giác chột hiểu ra.

Con mắt của Tô Bạch mở ra, trong mắt tràn đầy sự vui mừng.

Cái vật lý thiên phú này mặc dù không có tăng lên gì đối với sức mạnh của hắn, nhưng mà đối với việc học tập của hắn, lại có sự trợ giúp rất lớn.

Tô Bạch thậm chí trong lòng tin rằng, bây giờ hắn chỉ cần ôn tập một khoảng thời gian, thì hắn có thể tiến vào năm vị trí đầu cả lớp.

Nghĩ đến đây, thì hắn ôm lấy kiếm hàng trong tay, hồi tưởng đến kiến thức trước đó.

Lúc này, người đàn ông trung niên một bên nhìn vào người thiếu niên có chút thanh tú bên cạnh mình, trong lòng có chút phàn nàn.

Vừa rồi, đó là ảo giác của mình sao?

Bây giờ hắn rất khó so sánh giọng điệu của người thiếu niên trước mắt này, với cái người muốn ăn thịt người trước đó.

“Thôi bỏ đi, vẫn là tìm người khác ra tay vậy.” Người đàn ông trung niên nhìn chăm chăm ba lô trên tay của Tô Bạch hồi lâu, cuối cùng không có nổi dũng khí ra tay.

Hắn quay đầu, nhìn về phía người phụ nữ trung niên có chút phúc hậu ở một bên.

Người phụ nữ đang nghiêng đầu, tiếng ngáy phát ra rất nhỏ từ trong miệng, hiển nhiên là đã ngủ thiếp đi.

Nhìn thấy cảnh đó, trên mặt người đàn ông trung niên lộ ra một nụ cười tươi.

...

“Xùy...” Lúc mười một rưỡi giữa trưa, ô tô lái vào nhà ga hành khách của huyện Lâm Xuân.

Tô Bạch đeo chiếc ba lô lên lưng từ trên xe bước xuống, đi theo dòng người đi ra nhà ga hành khách.

Đã đến cái thị trấn này, thì hẳn đã cảm nhận được một loại khí tức tương đối hoang vu.

Thị trấn của huyện Lâm Xuân nơi đây, người ít hơn rất nhiều so với thành phố Tây Giang.

Dù là vùng lân cận nhà ga hành khách, người ở cũng có vẻ hết sức thưa thớt.

Sau đó, Tô Bạch đến cửa hàng bên cạnh nhà ga hành khách mua một bình nước, sau đó lại ở trong cửa hàng rót chút nước nóng, bắt đầu pha mì ăn liền mà bản thân đem theo.

Vừa ăn mì tôm, hẳn vừa nghĩ hành trình tiếp theo.

Hiện tại đã đến huyện Lâm Xuân, nhưng đây cũng chỉ là một sự khởi đầu mà thôi, hẳn cách vị trí con trai Chu Oánh Oánh còn có chút xa.

Bố mẹ chồng của Chu Oánh Oánh sống ở thôn Xuyên Trạch mãi trong núi sâu, hẳn về sau vẫn cần phải ngồi xe tuyến ở trong nhà ga hành khách đi tới làng Đường Chánh, sau đó xuống xe ở làng Đường Chánh, đi dọc theo đường núi, đi mất bốn năm tiếng bằng đường núi mới đến.

Nếu như vận khí tốt, hẳn vẫn có thể ngồi máy kéo, nếu không, hẳn có thể phải đi một đoạn đường ban đêm.

Khẽ thở dài một tiếng, Tô Bạch ăn xong mì tôm, thì mua vé ở nhà ga, rồi chờ đợi xe tuyến.

Mà cũng chính là lúc hẳn đang ăn mì, ở bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận tiếng kêu la thảm thiết.

Tô Bạch nhìn ra phía bên ngoài, thì nhìn thấy một đám người đang ẩu đả ở trên đường.

“Sở Cảnh sát ở đây cũng không quản lý sự việc sao?” Hẳn hơi nhíu lông mày, sau đó trong lòng cũng lắc đầu.

Hiện tại Liên Bang cũng càng ngày càng kém đối với việc quản lý của Sở Cảnh sát, lúc trước hẳn còn nghe nói Sở Cảnh sát đi săn ở khu vực cấm, đã chết rất nhiều người, đã náo loạn một tin tức lớn.

“Nhưng điều này không có mối quan hệ gì với ta.” Tô Bạch khẽ lắc đầu, đồng thời cảm thấy cuộc ẩu đả bên ngoài một chút thú vị cũng không có.

Bây giờ hẳn vô cùng khát vọng đối với điểm thuộc tính cơ bản.

Mà bên ngoài cho dù huyền ảo dữ dội ra sao, vốn cũng sẽ không cung cấp cho hẳn bất kỳ một điểm thuộc tính nào, tự nhiên sẽ cho hẳn một loại cảm giác hết sức không có hứng thú.

Chương 17: Gặp nhau

Đợi đến lúc mười hai rưỡi, Tô Bạch xét vé đi và ga, đeo cặp sách cho có rồi vượt qua trạm kiểm soát.

Sau khi ngồi lên xe, thì hắn nhìn thấy trên xe đa phần đều là người già, rất nhiều người đều mang theo gà vịt các loại rau quả, khiến cho ô tô tràn ngập một cỗ mùi vị quái dị.

Người trên xe rất nhiều mọi người đều quen biết nhau, nói một vài tiếng địa phương mà Tô Bạch nghe không hiểu.

Tô Bạch đã tìm chỗ để nằm, cũng chính trong bầu không khí như này, ngủ thiếp đi.

Lúc chờ khoảng hai tiếng đồng hồ, ô tô đã đến làng Đường Chánh, Tô Bạch từ trên xe đi xuống.

Làng Đường Chánh hiện ra vô cùng đơn sơ, chỉ có mấy dãy nhà thấp bé lùn tẹt.

Đã đến đây, Tô Bạch lần theo ký ức của Chu Oánh Oánh, người trong nhà ở vùng lân cận hắn hỏi một chút có người lái máy kéo vào trong núi hay không.

Nhưng mà, điều làm cho hắn thất vọng chính là, không có một chiếc xe muốn đi tới làng Xuyên Trạch.

khoác ba lô lên, Tô Bạch đã mua một cái bật lửa duy nhất và một chút đồ ăn ở trong cửa hàng ở vùng lân cận, thì tìm đến đường núi đi thẳng tới thôn Xuyên Trạch, dọc theo nó đi lên.

Sau khi vào núi, Tô Bạch đi trên đường núi hoang vu, trong lòng cũng cảm giác có chút mới mẻ.

Nhưng mà thời gian hơn nửa ngày ngắn ngủi, thì hắn từ nội thành phồn vinh, đã vào trong cái vùng núi heo lánh không gặp được người này.

Điều này khiến hắn cảm giác, bản thân trong bất tri bất giác, chuyện của chính mình, đã có thể tự mình làm chủ rồi.

Hắn, đã sắp trở thành một người trưởng thành rồi.

Khẽ lắc cái đầu, Tô Bạch tiếp tục bước đi.

Lúc bước đi, hắn cũng hết sức cảnh giác đối với âm thanh xung quanh.

Khi hắn ở làng Đường Chánh hỏi thăm có người vào thôn Xuyên Trạch hay không, có người nói cho hắn biết, gần đây thôn Xuyên Trạch bị lợn rừng quấy phá, khiến cho hắn cẩn thận một chút.

Đây cũng là nguyên nhân trong thôn tại sao không có người lên núi.

Người đang dã ngoại gặp phải lợn rừng, thật sự là quá nguy hiểm rồi.

Tô Bạch nghĩ đến đây, thì dừng bước, ngồi xổm người xuống, từ trong ba lô của mình lấy ra một cái búa nhỏ đinh.

Thanh hung khí từng giết hắn này, nhỏ, uy lực lớn, thuận tiện mang theo.

Cho nên, Tô Bạch đã mang theo chiếc búa nhỏ đinh này.

Sau đó, hắn đã đặt búa nhỏ đinh ở vị trí thuận tay có thể nắm được, xong tiếp tục đi xuyên vào trong núi.

Mặc dù nói, cái búa nhỏ đinh này rất khó tạo nên tổn thương gì đối với lợn rừng, nhưng cũng có chút ít còn hơn không.

Bởi vì có trong ký ức của Chu Oánh Oánh, có đôi khi Tô Bạch cũng sẽ không men theo đường lớn để đi về phía trước.

Có đôi khi cũng sẽ đi con đường nhỏ bên đường, đi tắt leo núi.

Đây là đường đi mà người thôn quê nơi đây mới biết được, bình thường người ngoài cũng không biết, đại khái có thể rút ngắn lộ trình từ một đến hai tiếng đồng hồ.

Chỉ là loại đường này không hề dễ đi, Tô Bạch dọc theo con đường này đã gặp được rất nhiều sâu róm dài bằng bàn tay.

Cũng có một vài côn trùng nhả tơ, lơ lửng giữa không trung.

Không cẩn thận, đám côn trùng này đều sẽ rơi vào người, một vài người trong thành phố ở đây, sợ là bị dọa cũng sẽ ngắt đi.

Ở đây Tô Bạch đi dạo mặc dù có chút run rẩy, nhưng bởi vì tâm trí tương đối cứng cõi, nên cũng không sợ hãi.

“Âm âm...”

Cũng chính là khi Tô Bạch đã đi ước chừng một nửa chặng đường, trên trời đột nhiên đổ xuống một trận mưa lớn.

Nhìn thấy cảnh tượng này, thì hắn lập tức từ trong ba lô lấy ra ô che mưa.

Tiếp theo, hắn lại cởi giày của mình ra, gói kỹ bằng túi nhựa, rồi nhét vào trong ba lô.

Sau khi làm xong những việc này, Tô Bạch vắn ống quần lên, tiếp tục bước đi trong núi

Nhưng con đường về sau, thì khó đi hơn nhiều so với trước đó.

Không chỉ là bởi vì Tô Bạch phải chú ý những viên đá sắc nhọn dưới chân, hơn nữa hắn phải chú ý việc sạt lở đất.

Trên đường đi cẩn thận từng li từng tí, đường mòn cũng không đi nổi, hao tốn nhiều thời gian hơn so với trước đó.

“Vù vù vù...” Cũng chính là lúc này, một trận âm thanh động cơ từ phía sau truyền đến.

Tô Bạch sửng sốt một chút, đứng im tại chỗ.

Tiếp đó một chiếc xe Jeep từ chỗ cua quẹo lái ra.

Nhìn thấy xe này, Tô Bạch tạm ngừng lại, liền vươn tay, muốn ngăn chiếc xe.

Nhưng cũng chính là lúc này,

Xe Jeep đột nhiên gia tăng tốc độ, lái thẳng qua phía bên cạnh của Tô Bạch.

Tốc độ này vô cùng nhanh, Tô Bạch ngay cả thời gian chào hỏi đều không có, thì đã bị ném ra đằng sau, thậm chí quần còn bị nước bùn bắn tung tóe.

“Ách...”

Tô Bạch nhìn xem bóng lưng của xe Jeep, há to miệng, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu, lau sạch một chút nước bùn ở trên người, rồi tiếp theo men theo trong núi đi lên phía trước.

Đối với chiếc xe Jeep này không hợp mình, hắn cũng không có suy nghĩ oán trách gì hết, dù sao hợp với mình hay không, là lựa chọn của người khác.

Nhưng mà, điều khiến cho hắn bất đắc dĩ chính là, người đó lái xe nhanh như vậy, đều bắn bừa tung tóe lên người mình, có phần quá không có tổ chất rồi.

Sau đó, lại có một chiếc xe Jeep từ phía sau lái tới.

Tô Bạch nhìn thoáng qua, thì đã đi tới ven đường, chờ chiếc xe này lái đến.

Nhưng mà, điều khiến cho hắn có chút ngoài ý muốn chính là, xe Jeep vậy mà dừng lại ở trước mặt hắn.

“Tiểu huynh đệ, lên núi sao?” Cửa sổ xe kéo xuống, một cậu thanh niên cười hỏi hắn.

Tô Bạch đầu tiên hơi sửng sốt, sau đó lắc đầu nói: “Không, tự ta đi lên.”

Nói xong, thì hắn tiếp tục dọc theo đường núi bước đi.

Hắn vừa mới quan sát qua, trên xe tổng cộng có ba người, hai người đàn ông, một người phụ nữ.

Cộng thêm một nam một nữ trên chiếc xe trước đó, chính là năm người.

Người nhiều như vậy, Tô Bạch còn không biết lai lịch của bọn họ, tất nhiên không thể đi cùng với bọn họ.

Nếu không phải là phần tử ngoài vòng luật pháp, vậy thì nguy hiểm rồi.

Hơn nữa, vừa rồi người thanh niên đó... Nói như thế nào nhỉ? Dám đáp trông khá xấu.

Trên mặt toàn là mụn com, dáng dấp rất xấu, không giống như người tốt gì hết.

“Người nhìn người, người đều dọa sợ tới người khác rồi.” Xe Jeep tiếp tục lái đi, cửa sổ cả trước và sau của xe cũng đã mở ra, một người đàn ông trung niên cười một tiếng, xuất ra một bản giấy chứng nhận cho Tô Bạch nhìn và nói: “Chúng ta là đồn cảnh sát, người không cần lo lắng bọn ta là người xấu, yên tâm lên xem đi.”

Tô Bạch quay đầu, nhìn về phía giấy chứng nhận kia, phát hiện thực sự là giấy chứng nhận của đồn cảnh sát.

Thứ này lúc trước hắn đã từng thấy ở nơi của Triệu Không Thanh.

Hơn nữa, trên giấy chứng nhận của người này, có vết tích rõ ràng đã dùng qua, không giống như là giả.

Dù sao thông thường mà nói, giấy chứng nhận giả, dùng đều sẽ tương đối ít, có vẻ rất mới.

“Vậy làm phiền mọi người rồi.” Tô Bạch gật đầu, vẻ mặt cảm kích trên gương mặt, sau khi cụp ô lại, thì đi vào trong xe.

“Ai ya, người nói người xấu thì không có nhân quyền sao? Làm sao ta bắt chuyện thì không lên xe vậy.” Sau khi hắn vào bên trong xe, người thanh niên ngồi ở ghế lái phàn nàn một tiếng, tiếp tục lái xe.

“Ha ha, ta nhớ lần trước khi người soi gương, chính mình cũng đã môn mưa.” Người trung niên nghe vậy, không khỏi chế nhạo nói.

“Ta đâu có?! Người chớ nói nhảm nhí!” Nghe thấy lời nói của hắn, người thanh niên lập tức bắt đầu tức giận.

“Trịnh Vũ, nghiêm túc lái xe.” Cũng chính là lúc này, vị trí ghế lái phụ truyền đến một giọng nữ.

“Vâng, đội trưởng, ta đây sẽ nghiêm túc lái xe.” Trịnh Vũ nghe thấy lời nói này, sự tức giận trên mặt lập tức bị quét sạch sành sanh, nghiêm túc lái xe.

Người đàn ông trung niên ở một bên cũng đã yên tĩnh trở lại.

Tô Bạch nhìn thấy cảnh tượng này, nhìn về phía vị trí kế bên tài xế, trong lòng bất thành linh.

Người đang ngồi ở ghế phụ lái, là một thiếu nữ tuổi trẻ, trông lớn giống như hắn.

Liên tưởng đến giấy chứng nhận cảnh sát mà trung niên nam tử kia xuất ra, thì trong lòng của hắn sinh ra tâm tình bất an.

Chương 18: Mèo rừng gọi xuân

Nói thật, nữ sinh ngồi ở vị trí kế bên tài xế vô cùng xinh đẹp, theo quan điểm của Tô Bạch, thì nhan sắc nữ sinh này cũng ngang với Triệu Minh San.

Chỉ có điều Triệu Minh San nhìn khá mảnh mai, khí chất sạch sẽ, tựa như một đóa hoa nở rộ trong mùa mưa, khiến cho người ta không tự chủ được nảy ra suy nghĩ triu mến.

Mà nữ sinh trước mắt, lại có một mái tóc đen nhánh như mực, gương mặt thanh tú xinh đẹp, tựa như là một món đồ sứ tinh xảo, khiến cho người ta đã nhìn thì cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Nhưng mà, lúc này trong lòng Tô Bạch lại căn bản không có tâm trạng thương thức.

Nữ sinh này nhìn cũng xấp xỉ tuổi với hắn, nhưng dựa trên hành vi vừa rồi của người đàn ông trung niên và người thanh niên, không khó để nhận ra, trong đây, người đứng đầu là nữ sinh.

Nhưng, vừa rồi Tô Bạch lại thấy giấu chứng nhận cảnh sát của người đàn ông trung niên, xác định bọn họ là cảnh sát.

Mà cảnh sát trong đó, dù là có người thăng chức thăng tới mức đáng sợ, cũng không có khả năng trong khoảng mười tám tuổi thì đã trở thành người lãnh đạo mới phải.

Ở độ tuổi này, đang học lớp mười hai hoặc là sinh viên năm nhất đại học mới là bình thường.

Ở trong đây, chắc chắn có gì đó kỳ lạ.

Thậm chí, thân phận cảnh sát của những người này, cũng rất có thể là một sự ngẫu trang.

Nhưng mà, trong lòng Tô Bạch mặc dù nghi ngờ, nhưng lại không có thể hiện ra ngoài.

Theo cảm giác của hắn, những người này đối với hắn không có ác ý gì hết, trong lòng cũng hơi yên ổn lại.

“Đúng rồi, cậu em, tại sao đã trễ như này rồi còn lên núi vậy.” Cũng chính là lúc này, người đàn ông trung niên ở một bên của Tô Bạch đột nhiên nói.

Nghe thấy câu hỏi của hắn, thì Tô Bạch nói: “Ta muốn lên núi để giúp bạn ta thăm con của nàng một chút.”

Về chuyện quan tài Hoàng Kim, đương nhiên hắn sẽ không nói với những người xa lạ này, cho nên đương nhiên sẽ nói qua loa bằng lời nói chín phần thật một phần giả.

Nghe thấy lời nói của hắn, người trong xe đều lộ ra sắc mặt kỳ lạ.

Dù sao Tô Bạch thoát nhìn cũng chỉ là đáng vẻ mười bảy mười tám tuổi, nhỏ như vậy, làm sao còn đi giúp người khác thăm hỏi trẻ con?

Chuyện này, trong đó điều kỳ lạ có quá nhiều rồi.

“Là như vậy đó.” Tô Bạch thấy sắc mặt bọn họ kỳ lạ, không khỏi nói tiếp: “Người bạn đó của ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn, người chết ở bên ngoài, nguyện vọng của nàng chính là đi thăm con của nàng, cho nên ta đã đến đây thăm hỏi thay cho nàng.”

Nghe thấy hắn nói như vậy, người trên xe mới bình thường trở lại.

“Người anh em, ta còn tưởng rằng người muốn làm cha rồi chứ?” Cũng chính là lúc này, Trịnh Vũ trước mặt nhin không được mà nói.

“Làm sao có thể chứ.” Tô Bạch có chút cạ lời.

“Ha ha, làm sao lại không thể chứ, ta nói cho người biết, thanh niên bây giờ đều vui chơi tới bến, nhưng mà một chút hiểu biết đối với các biện pháp an toàn cũng không có, đã xảy ra rất nhiều... Cái kia người hiểu chứ.” Trịnh Vũ vừa lái xe, miệng cũng luôn chạy như xe lửa.

“Cho nên ý, lúc làm chuyện đó, nhất định phải làm tốt các biện pháp an toàn, nếu không thực xảy ra chuyện, chuyện đó thật sự là hối tiếc không kịp.”

“Ừ, cái hắn nói không có sai.” Người đàn ông trung niên ở một bên nhin không được mà gật đầu.

Mà lúc này đây, Tô Bạch rõ ràng thấy được mặt của nữ sinh ngồi ở ghế lái phụ có chút phiếm hồng.

“Ta không phải là loại người làm bừa bãi đó.” Tô Bạch lắc đầu, nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, các người vào trong núi làm gì?”

Nghe thấy lời nói của hắn, trên xe đột nhiên có chút im ắng lại.

Nhưng mà thời gian tiếp theo, cũng chính là một hai giây, Trịnh Vũ trước mặt liền vừa cười vừa nói: “Chúng ta vào trong ngọn núi này, chính là đến để đánh con lợn rừng, hái chút thuốc núi.”

“Đúng vậy á, gần đây lợn rừng đều tràn lan ở trong núi.”

Người đàn ông trung niên ở một bên vừa cười vừa nói.

Nghe lời nói của bọn họ, trong lòng Tô Bạch đương nhiên là không tin.

Đánh con lợn rừng, hái chút thuốc núi, cần nhiều người như vậy?

Tám chín người trong mười người đó có gì đó kỳ lạ.

Nhưng mà Tô Bạch cũng không quen biết với đám người này, đồng thời đã nhận ân huệ của bọn họ, cũng không hay lắm nếu truy đến cùng.

Nhiệm vụ lần này đến đây của hắn, chính là thăm con trai của Chu Oánh Oánh một chút, sau đó có được Ma Thiết là được.

Đường đi mặc dù có chút dài, nhưng kỳ thật chính là chuyện đơn giản như vậy.

Kế tiếp, bầu không khí trên xe thoáng có chút quỷ dị.

“Đúng rồi, người anh em, người có biết lợn hung ác như thế nào không?” Cũng chính là lúc này, Trịnh Vũ cảm giác bầu này không khí này có chút khó chịu, liền tìm đề tài để nói.

“Lợn? Lợn rừng sao?” Tô Bạch nghe vậy, sửng sốt một chút, nói thật, hắn ngoại trừ từng thấy lợn ở trên TV, trong hiện thực thật sự đúng là chưa từng gặp qua lợn, cũng không cảm thấy quá đáng sợ như vậy.

Dù sao lợn, ở trong ấn tượng của hắn, vẫn là một món ăn.

Ví dụ cách loại món ăn như thịt lợn, thịt xào ớt, móng lợn hầm đậu lạnh, gan lợn xào.

“Không phải, cái ta nói với người chính là lợn nhà.” Trịnh Vũ nhìn vào kính chiếu hậu, vừa lái xe vừa nói: “Người có phải cảm thấy lợn rất dịu dàng ngoan ngoãn hay không?”

Ta nói cho người biết, con vật này thông minh cực kỳ, chúng biết con người hung ác như thế nào, cho nên bình thường thật sự rất ngoan ngoãn.

Nhưng mà con người thật sự đã cho nó cơ hội, nó thể nhưng thật sự sẽ ăn người.

Không nói cái khác đi, thì nói trong quê nhà trước đây của hắn, đã có người nuôi một con lợn mẹ khoảng hơn năm trăm cân, con lợn đó, đặc biệt lớn, giống như cái núi bé, bình thường đều nuôi thả ở bên ngoài.

Sau đó một ngày có người phụ nữ nông thôn ôm đứa bé tới đây thăm người thân, đặt đứa bé ở trên ghế bên ngoài phơi nắng. Lúc đó người lớn đều đang trò chuyện ở trong nhà, kết quả con lợn mẹ đó đã phát hiện đứa bé, lạch cách lạch cách thì đã ăn mất.

Nói đến đây, Trịnh Vũ bắt chước một chút âm thanh nhai nuốt, rồi nói tiếp: “Ngày đó à, người phụ nữ nông thôn đó khóc đến thảm thương, toàn bộ ngôi làng đều nghe thấy thanh âm của nàng.”

“Trịnh Vũ, đừng nói nhảm nhí.” Lúc này, sắc mặt của người đàn ông trung niên hơi thay đổi một chút, cười mắng một tiếng.

“A...” Nhưng cũng chính là lúc này, giữa núi truyền đến một trận tiếng gào khóc.

Người trên xe nghe thấy thanh âm này, không khỏi sợ hãi giật mình.

“Là mèo rừng gọi xuân.” Cũng chính là lúc này, nữ sinh ngồi ở vị trí ghế lái phụ bình tĩnh nói.

Nghe thấy lời nói của hắn, hai người khác đều gật đầu.

Kế tiếp, trong xe hoàn toàn trầm mặc lại.

Đồng thời, Tô Bạch phát hiện, tốc độ lái xe của Trịnh Vũ rõ ràng đã bắt đầu nhanh.

“Đó... Thật sự là mèo kêu sao?” Tô Bạch cẩn thận nghe phía bên ngoài, chỉ nghe được tiếng mưa rơi tí tách tí tách, và không nghe thấy tiếng mèo kêu nữa.

Lúc này, trong lòng của hắn xuất hiện một thứ cảm giác tim đập nhanh mà không cách nào miêu tả được bằng lời.

Cái cảm giác tim đập nhanh này, còn muốn mạnh hơn mấy phần so với việc hắn gặp được Chu Oánh Oánh vài ngày trước.

Cảm nhận được cảm giác tim đập nhanh đến vô cớ, Tô Bạch nhìn về phía những người khác bên trong xe, nhìn sắc mặt nghiêm trọng của bọn họ, cảm giác tim đập nhanh ở trong lòng dần dần biến mất.

Những người này, hiển nhiên đều đến đây và có sự chuẩn bị.

Dù là gặp nguy hiểm, đi theo đám người này là được.

“Ngươi là muốn đi vào trong thôn đúng không?” Cũng chính là lúc này, nữ sinh trước mặt đột nhiên nói một tiếng.

“Ừ, đúng.” Tô Bạch trả lời một tiếng.

“Vậy chờ ngươi thăm đứa bé đó, thì ở nhà trưởng thôn đợi bọn ta, đến lúc đó chúng ta cùng nhau xuống núi.” Nữ sinh dừng một chút rồi, đột nhiên nói.

“Đội trưởng.” Trịnh Vũ nghe vậy, vẻ mặt kinh ngạc.

“Hay.” Cũng chính là lúc này, người đàn ông trung niên đó đột nhiên cười một tiếng, “Dù sao các loại lợn rừng lang sói trong núi này khá nhiều, một mình ngươi cũng không an toàn, không bằng đi theo bọn ta cùng nhau đi.”

Nhìn thấy sắc mặt của bọn họ, sắc mặt Tô Bạch tạm ngưng, rồi gật đầu nói: “Được, vậy làm phiền các ngươi rồi.”

Rất rõ ràng, đám người này đã che giấu một chút thông tin với hắn.

Nhưng những người này, không có ác ý với hắn.

Đi theo đám người bọn họ cùng nhau xuống núi, cũng là một lựa chọn tốt.

Chương 19: Thôn làng kỳ lạ

Chiếc xe jeep đang đi trên con đường núi lầy lội, bốn phía tiếng sấm rền vang không ngừng, bầu trời u ám.

Lúc này đường núi đã đầy bùn đất, nước đục ngầu đã biến thành dòng suối nhỏ trên đường.

Khoảng mười phút sau, chiếc xe jeep mà Tô Bạch đang đi đã đuổi kịp xe jeep trước mặt.

Lúc này, xe jeep phía trước dường như sợ hãi cái gì, tốc độ dần dần chậm lại.

“A ...” m thanh mèo rừng gọi xuân theo như lời nữ sinh ngồi ở ghế phụ nói vẫn tiếp tục truyền lại từ xung quanh.

Tô Bạch lắng nghe, trong lòng ước lượng khoảng cách, kinh hãi phát hiện xe jeep đã lái rất lâu nhưng tiếng “mèo rừng gọi xuân” vẫn vắng vắng không xa không gần.

Thứ đó đang đi theo sau chiếc xe này!

Nghĩ đến đây, trong lòng Tô Bạch dĩ nhiên đã hiểu thứ phát ra tiếng “mèo gọi xuân” nhất định không phải là mèo gì cả.

Dù sao thì những con vật bình thường làm sao có thể chạy theo xe.

Tô Bạch nhìn ba người còn lại trên xe, phát hiện không biết vì sao sắc mặt bọn họ trở nên cảnh giác.

“A!!!” Lúc này, tiếng kêu đột nhiên lớn hơn, tựa hồ có chút tức giận.

Sau đó, tiếng kêu dần dần bị chiếc xe jeep kéo ra phía sau.

“Quái, mèo rừng này hơi dữ tợn à nha!” Lúc này, Trịnh Vũ ở hàng ghế đầu mới mở miệng, giọng điệu tràn đầy vui sướng.

“Nếu không phải do miệng nguoi lắm nhảm, làm sao thứ đó có thể tìm đến.” Người đàn ông trung niên nói không nên lời.

“Này, ta làm sao biết có thứ đó ở gần đây, nhưng không phải chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ xử lý nó sao?” Trịnh Vũ nghe

xong, giọng điệu có chút chột dạ.

“Không phải bây giờ.” Cô gái phía trước bình tĩnh nói.

Nghe lời họ nói, lông mày Tô Bạch dần cau lại, hắn bắt đầu nhớ lại những gì Trịnh Vũ và những người khác nói vừa rồi.

Người đàn ông trung niên nói rằng cái miệng lẩm mồm của Trịnh Vũ đã thu hút thứ kia tới.

Nhưng mà hắn cảm thấy vừa rồi Trịnh Vũ không có nói cái gì cả, nhiều nhất chỉ là đùa giỡn chút thôi.

Ngoại trừ ... câu chuyện xưa đó.

Chẳng lẽ thực sự có chuyện lợn nhà ăn thịt trẻ em?

m thanh đó chẳng lẽ là tiếng lợn vọng lại?

Nghĩ đến cảnh tượng đó, trong lòng Tô Bạch dâng lên một cảm giác không nói thành lời.

Giống như ... hắn đã nhìn thấy Chu Oánh Oánh giết người vào đêm hôm trước.

Hoang đường mà lại đáng sợ.

Chẳng lẽ lại có người sống lại nữa?

Tô Bạch nhẹ nhàng hít sâu một hơi.

“Anh bạn, không sao đâu, chỉ là một con dã thú mà thôi.” Lúc này, người đàn ông trung niên ở bên cạnh hình như phát hiện ra vẻ mặt của Tô Bạch không ổn, nên không khỏi mở miệng an ủi.

Tô Bạch gật gật đầu, nhìn về phía rừng rậm tối đen bên ngoài, dường như cảm giác được có cái gì trong rừng đang nhìn chằm chằm mình.

Hắn khẽ nhắm mắt lại, trong đầu nhớ lại ký ức của Chu Oánh Oánh.

Tuy nhiên, trong trí nhớ của Chu Oánh Oánh, nàng chỉ đến đây một ít lần, nàng chưa bao giờ nghe nói về những chuyện kỳ lạ như vậy.

Và nó cũng khiến việc hắn muốn tìm kiếm những thông tin hữu ích từ trí nhớ của Chu Oánh Oánh trở nên vô vọng.

Trong lòng khẽ thở dài, Tô Bạch tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này bầu trời mưa càng lúc càng lớn.

Thời tiết vốn là buổi chiều nhưng lúc này giống như chạng vạng tối.

Hai chiếc xe jeep tiếp tục lái qua những ngọn núi.

Mưa dần dần ngừng rơi.

Trên đường đi, Tô Bạch cũng nhìn thấy một số thảo rừng, gà rừng, hoẵng và các loài động vật khác.

Tài nguyên hoang dã ở đây có thể nói là vô cùng phong phú, người đàn ông trung niên bên cạnh cũng nói đùa muốn lấy làm món ăn thôn dã.

Khoảng sáu bảy giờ tối, cuối cùng hai chiếc xe jeep cũng chạy đến thôn trên núi.

Cạnh thôn nơi đây đều là những cánh đồng lúa bát ngát.

Lúc này lúa trên những cánh đồng này đã có một số màu vàng xem chừng không bao lâu nữa sẽ chín.

Chiếc xe jeep trên con đường chính rẽ và men theo con đường nhỏ bên cạnh ruộng lúa hướng về phía ngôi làng trên núi.

Khi hai chiếc xe chạy vào ngôi làng trên núi, nhiều người dân trong thôn bước ra khỏi nhà, họ có vẻ rất tò mò về những vị khách đến trong vội vã này.

Sau đó, hai chiếc xe đậu ở một bãi đất trống trong thôn.

Một cô gái chừng hai mươi tuổi và một ông già chừng sáu mươi tuổi bước xuống từ chiếc xe jeep phía trước.

Tô Bạch và những người khác cũng xuống xe.

“Các người có phải là những lãnh đạo mà thành phố đã thông báo sẽ tới không? Ta là thôn trưởng của thôn Xuyên Trạch. Hoan nghênh các lãnh đạo đến với thôn của chúng ta.” Lúc này, một ông lão da ngăm đen bước tới gần một ông lão sáu mươi tuổi, nắm tay ông ấy và nói một cách đầy phần khích.

Ông lão trước mặt bị thôn trưởng nắm tay, khẽ lắc đầu, cười chỉ vào cô gái phía sau: “Ta không phải lãnh đạo, kia mới là lãnh đạo chúng ta.”

Thôn trưởng nhìn theo những ngón tay của ông lão và thấy một cô gái mười bảy, mười tám tuổi.

“Xin chào, ta tên là Sở Hồng Nguyệt, ta nhận nhiệm cấp trên tới đây.” Sở Hồng Nguyệt gật đầu, bình tĩnh nói.

Lúc đầu, thôn trưởng vẫn còn nghi ngờ về tuổi tác của Sở Hồng Nguyệt, nhưng nhìn thấy dáng vẻ vững vàng của nàng, nghi ngờ trong lòng hắn cũng tiêu tan một chút.

“Thật xin lỗi, là ta nhận sai người.” Trưởng thôn nhìn Sở Hồng Nguyệt vẻ mặt xin lỗi, nói tiếp, “Các người đi đường đã lâu. Mau đến chỗ của ta nghỉ ngơi một chút đi..”

Hắn nói xong thì dẫn đường.

Sở Hồng Nguyệt đi phía trước, dẫn mọi người đi theo sau.

Tô Bạch đứng ở phía sau vẻ mặt có chút do dự, dù sao hắn cũng không ở trong nhóm này, cũng không biết có nên đi theo họ hay không.

“Này.” Đúng lúc này, một giọng nữ truyền đến.

Tô Bạch nhìn theo hướng giọng nói phát ra, thấy cô gái chừng hai mươi tuổi bước tới, vẻ mặt không nói nên lời nhìn hắn.

“Cái tên này, ngươi làm sao vậy, ta đã làm cho ngươi dính đầy bùn đất, ngươi còn không biết trở về, vẫn còn muốn lên núi hay sao?” Cô gái cau mày nói.

Nghe được lời của nàng, Tô Bạch nhú mày.

Có phải cô gái trước mặt này đã cố tình lái xe jeep tạt bùn vào người hắn?

“Ninh Huyền!” Nhưng vào lúc này, Sở Hồng Nguyệt phía trước quay đầu lại gọi cô gái.

“Hừ, thật nhàm chán.” Ninh Huyền nhún vai khi nghe thấy giọng nói của Sở Hồng Nguyệt vội đuổi theo đội.

“Chuyện đó...” Sở Hồng Nguyệt lúc này mới lộ ra vẻ mặt do dự nhìn Tô Bạch.

Nhìn thấy vẻ mặt của nàng, Tô Bạch lập tức nói: “Mọi người cứ bàn luận chuyện của các người trước đi, ta đi gặp con của bạn ta trước.”

“Ừm, được rồi, người nhớ trở về sớm nhé.” Sở Hồng Nguyệt gật đầu, mang theo người của nàng đi theo sau thôn trưởng.

Tô Bạch nhìn bóng lưng đám người rời đi, trong lòng khẽ suy tư.

Rõ ràng đã xảy ra việc gì đó, nói cách khác, lúc đám người Sở Hồng Nguyệt nói chuyện, không thể nào là đang nói về nhiệm vụ gì đó.

Nhưng sau đó, Tô Bạch liếc nhìn bốn phía xung quanh và thấy mọi người ở đây vẫn bình thường, dường như không giống như đã xảy ra chuyện gì.

“Anh bạn trẻ.” Lúc này, ông lão ở cuối đám người đột nhiên dừng lại, đi về phía Tô Bạch, vẻ mặt xin lỗi: “Thật là xin lỗi vì chuyện hôm nay, Ninh Huyền không biết phép lịch sự đã lái xe làm bẩn quần áo của người.”

“Không sao, thật ra nếu không có các người, đêm nay ta vẫn không biết có thể lên núi được hay không.” Tô Bạch vội vàng nói.

“Haizz.” Ông lão nghe hắn nói xong đột nhiên thở dài một hơi, sau đó do dự nói: “Ngọn núi này thật ra không an toàn lắm, người phải cẩn thận một chút..”

Nghe thấy vậy Tô Bạch muốn mở miệng hỏi, nhưng ông lão như biết hắn muốn hỏi điều gì nên đã xua tay, xoay người đi theo đoàn người.

Nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, Tô Bạch lại nhìn về hướng thôn dưới ngọn đèn vàng mờ nhạt, lại nhìn những thôn dân lộ ra đủ loại vẻ mặt khác nhau, tim hắn đột nhiên đập không ngừng, phảng phất như bị bóng đêm tối tăm cuốn lấy.

Chương 20: Ban Đồ Long

Đi trên con đường nhỏ trong trong thôn, Tô Bạch còn đang suy nghĩ về những gì ông lão kia vừa nói với mình.

Ngon núi này thực sự không an toàn.

“Haizz ...” Tô Bạch bỏ qua những sự việc đó, muốn đầu óc trở nên thông thoáng.

Điều quan trọng nhất bây giờ là tìm được con trai của Chu Oánh Oánh và hoàn thành nhiệm vụ.

Tất cả những việc khác bỏ qua đi.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, hãy rời khỏi nơi rắc rối này càng sớm càng tốt.

Đến lúc đó, dù ở đây có không an toàn thế nào cũng không liên quan gì đến hắn.

Đương nhiên, ngoài lời ông lão nói lúc trước nơi này không an toàn, bây giờ vào

ban đêm, một số dã thú trên núi gần như đã ra ngoài.

Nếu hắn bắt gặp một con lợn rừng hoặc con gì đó, đó sẽ là một phiền toái thực sự.

Bây giờ phải tập trung vào việc đi đường.

May mắn thay, độ cao trên ngọn núi này so với mực nước biển rất cao, có điều nhiệt độ tương đối thấp, nếu gặp phải loài rắn độc hoạt động vào ban đêm như rắn cạp nong thì thật là chết người.

Tô Bạch lấy điện thoại di động ra soi đường phía trước.

Hắn vẫn còn hơn 80% pin trong điện thoại di động, có thể sử dụng trong thời gian dài.

Bố mẹ chồng của Chu Oánh Oánh sống ở một nơi hẻo lánh, và hắn vẫn phải đi bộ khoảng một km dọc theo con đường nhỏ mặt sau thôn.

Đi được một lúc, Tô Bạch đi qua một cái chuồng bò, con bò bên trong thò đầu ra, ngửa đầu dùng đôi mắt đen bóng nhìn hấn làm hấn giật mình.

“Con bò già này làm ta sợ muốn chết!” Tô Bạch nói không nên lời.

Nhưng lúc này, hấn bất ngờ nhìn thấy một căn nhà lụp xụp bên cạnh chuồng bò, bên trong bốc mùi khó chịu.

Đây là cái gì nhỉ?

Tô Bạch nhìn thấy thứ này khế nhíu mày.

Sau đó, hấn nhìn thấy trong đồng đồ nát có một cái máng đá bị khoét rỗng, bên trong cái máng đá là một số thứ đã hư thối, một khối nhớp nháp, trông rất ghê tởm.

“Chuồng heo à?” Tô Bạch thấy vậy liền hiểu những thứ bên trong căn nhà lụp xụp là gì.

Sau đó, hấn ngồi xổm tại chỗ, trong đầu hồi tưởng lại ký ức của Chu Oánh Oánh.

Hấn phát hiện ra rằng Chu Oánh Oánh vẫn có một ấn tượng nhất định về nơi này trong trí nhớ của nàng.

Đây là chuồng lợn trước nhà của gia đình bố mẹ chồng Chu Oánh Oánh, con lợn này cực kỳ lớn.

“Con lợn đó rất lớn, giống như một ngọn đồi...” Lời nói của Trịnh Vũ đột nhiên hiện lên trong đầu Tô Bạch.

Đồng thời, hấn cũng nhớ đến cảnh Trịnh Vũ học cách lợn nái gặm người rạo rạo, nguyên cả cảnh tượng phát ra thanh âm rạo rạo.

Cổ họng hấn cuộn trào, Trịnh Vũ nói không phải là thật đấy chứ?

“Rạo rạo...rạo rạo...” đúng lúc này một trận âm thanh truyền đến.

Tô Bạch cảm thấy trong lòng ớn lạnh, dựng tóc gáy.

Sau đó, hấn quay đầu lại và nhìn vào nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy con bò đang áp sừng vào tấm gỗ, phát ra tiếng sột soạt.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Tô Bạch hít sâu một hơi, lắc đầu nói không nên lời, tiếp tục đi đường.

Chỉ là lúc này không biết vừa rồi có phải là ảo giác sợ hãi hay không, hắn luôn cảm giác có thứ gì đó đang từ phía sau nhìn chăm chăm mình.

“Rạo rạo...”

“Rạo rạo...”

Con bò tiếp tục áp sừng vào tấm ván gỗ.

Và vào lúc này, một bóng người bước ra từ phía sau chuồng bò.

Đôi mắt nàng đỏ ngầu, nhìn chăm chăm bóng lưng của Tô Bạch.

Nhưng sau khi Tô Bạch quay đầu đi, nàng quay đầu nhìn về phía chuồng bò bên cạnh, thân thể dần dần phồng lên, trên người mọc ra những sợi lông, trong chốc lát đã trở nên to lớn cực đại.

“Ụm bò!!!”

Khi con bò nhìn thấy nàng, nó phát ra một âm thanh hoảng sợ.

Xa xa, Tô Bạch nghe thấy âm thanh đó, bước chân bước nhanh hơn.

Tim hắn đập nhanh.

Vừa rồi cảm giác của hắn rất đúng, thật sự có cái gì đó đã nhìn hắn.

Bên kia tại nhà của trưởng thôn.

Một nhóm người đang bàn việc.

Đột nhiên, người đàn ông trung niên trong số họ đột nhiên đưa tay ra và làm động tác im lặng.

Thôn trưởng và những người khác thấy thế lập tức ngừng nói và nhìn về phía hắn.

“Nó đi ra rồi.” Người đàn ông trung niên thì thào nói.

Nghe những lời đó, những người khác đều có vẻ mặt nghiêm trọng.

“Trưởng thôn, chúng ta ở đây gần như đã hiểu rõ vấn đề, cảm ơn sự hợp tác của người.” Trịnh Vũ lúc này mới đột nhiên lên tiếng.

Nghe được lời nói của nàng, thôn trưởng lập tức hiểu ý nàng, vội nói: “Vây cũng được, ta đã sắp xếp phòng cho mọi người rồi, có việc gì các người cứ đến tìm ta là được.”

“Được.” Sở Hồng Nguyệt gật đầu.

Sau đó, thôn trưởng đi ra ngoài, và cả năm người im lặng trong phòng.

“Này, Sở Hồng Nguyệt, người không sợ tên ngu ngốc kia chết rồi chứ?” Lúc này, Ninh Huyền đột nhiên hỏi.

“Ninh Huyền, đừng có vô phép, gọi đội trưởng.” Thấy vậy, ông lão ở một bên tức giận vỗ vào gáy Ninh Huyền.

“Thầy à!” Ninh Huyền sau khi bị vỗ khế khịt mũi hừ một cái.

“Không sao.” Sở Hồng Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó nhìn Ninh Huyền nói: “Người không cần lo lắng, người sống lại cấp trùng này sống lại chưa bao lâu, còn có một chút nhân tính, không đến mức làm hại người.”

Thấy nàng nói vậy, lông mày Ninh Huyền khẽ nhíu lại, sau đó nàng lại khịt mũi, “Ta lo lắng cho hấn làm gì, ta cũng không quen biết hấn.”

“Vương đại sư, người đã chuẩn bị xong thuốc chưa?” Sở Hồng Nguyệt nhìn ông lão hỏi.

“Chuẩn bị xong rồi, chỉ kém máu tươi của người sống lại thôi.” Ông lão cười nói.

“Ừm, tốt.” Sở Hồng Nguyệt gật đầu, sau đó nhìn về phía người đàn ông trung niên bên cạnh: “Lý Mạc, người chịu trách nhiệm cảnh giác.”

“Vâng.”

“Trịnh Vũ, người chịu trách nhiệm điều tra vị trí của người sống lại.”

“Vâng.”

“Ninh Huyền, người ở chỗ này chờ, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng tiếp ứng chúng ta.”

“.....Vâng.”

Sau khi dặn dò ba người, Sở Hồng Nguyệt nhìn về phía Vương đại sư, dừng một chút, nói: “Vương đại sư, các người đi theo ta, ta sẽ bảo vệ an toàn cho các người.”

“Được.” Vương đại sư gật đầu đáp ứng.

Sau đó, Ninh Huyền lên xe, những người khác đi theo sau Sở Hồng Nguyệt, đi ngược lại con đường mà Tô Bạch đã đi trước đó.

Khi một vài người đến chuồng bò, máu tươi không ngừng chảy ra từ chuồng bò.

“Người đã bỏ đi rồi.” Lý Mạc dừng tại chỗ một lúc, sau đó lên tiếng.

“Nàng đi về hướng đó.” Trịnh Vũ đi quanh khu chuồng bò và chỉ tay về ngọn đồi bên cạnh.

“Người sống lại này rất khó đối phó đây.” Lúc này Vương đại sư nhíu mày.

“Tại sao vậy?” Sở Hồng Nguyệt nhìn Vương đại sư và hỏi.

“Nàng đã bắt đầu giết gia súc, xem chừng không lâu nữa sẽ giết người. Với tập tính như thế này, nàng thậm chí có thể ăn thịt người.” Vương đại sư dừng lại và tiếp tục:

“Ta đề nghị đợi đến ngày mai ban ngày hãy đối phó nàng. Hiện tại đối đầu với nàng chúng ta rất bất lợi.”

Nghe thấy lời hăn nói, hai người còn lại trong đội nhìn Sở Hồng Nguyệt.

Sở Hồng Nguyệt khẽ cau mày và im lặng một lúc, nàng ấy nhìn Vương đại sư và nói: “Vậy thì tối nay nàng sẽ tấn công thôn dân chứ?”

“Xác suất rất cao.” Vương đại sư vẻ mặt nghiêm nghị nói.

“Vậy thì chúng ta sẽ giết nàng ngay hôm nay. Là thành viên của ban Đồ Long, trách nhiệm của chúng ta là bảo vệ dân

thường.” Sở Hồng Nguyệt lấy ra một chiếc huy hiệu từ trong túi và đeo nó lên ngực.

Vòng ngoài của huy hiệu có đường viền hoa màu đồng cổ, vòng trong có chạm khắc hình đầu rồng rất hung ác, thoát nhìn sống động như thật.

Nhưng chiếc đầu rồng đã bị tách ra làm hai nửa, sự hung ác không còn nữa, thay vào đó là ảo giác bị tàn sát.

Khi những người khác trong sân này nhìn thấy mảnh huy hiệu này, họ cũng lấy ra một huy hiệu từ trong túi và cầm lấy, vẻ mặt rất trang trọng.

Huy hiệu của họ đơn giản hơn nhiều so với Huy hiệu của Sở Hồng Nguyệt, toàn thân là màu của sắt, không có đường viền hoa màu đồng.

Tuy nhiên, con rồng hung tợn bị cắt trên đó vẫn còn được nhìn thấy rõ ràng.

Thấy vậy, Vương đại sư thở dài và mang huy hiệu của mình vào.

Chương 21: Bờ vực sinh tử

Tô Bạch tìm đến nhà bố mẹ chồng của Chu Oánh Oánh.

Đó là một căn nhà trệt bằng gỗ nhìn có vẻ cũ nát, cửa khóa chặt, trong đó có một gian phòng lộ ra ánh sáng yếu ớt.

Bây giờ là bảy giờ, lúc này khi cuộc sống về đêm của thành phố mới bắt đầu, vùng nông thôn đã bắt đầu nghỉ ngơi.

Tô Bạch dừng một chút rồi đi tới trước cửa, gõ cửa.

“Cộc cộc cộc...”

Nhưng mà những người trong phòng dường như không nghe thấy, cơ bản là không có động tĩnh gì cả.

“Cộc cộc cộc...”

Tô Bạch tiếp tục gõ cửa.

Nhưng những người bên trong vẫn không có phản ứng gì.

Lúc này Tô Bạch ngừng gõ cửa, đột nhiên dừng tại chỗ.

Hắn đã nhớ ra điều gì đó vào lúc này.

Trước kia từ rất lâu, cha hắn thích kể cho hắn nghe những câu chuyện xưa rừng rợn.

Cha hắn từng nói, không bao giờ được huýt sáo vào ban đêm, nhất là ở vùng núi.

Lúc đó hắn hỏi cha mình tại sao.

Cha hắn nói rằng huýt sáo sẽ thu hút ma quỷ.

Tô Bạch vẫn nhớ lúc đó mẹ hắn đã mắng cha hắn.

Rồi mẹ bảo ban đêm không được huýt sáo trên núi vì tiếng còi chói tai, dễ dẫn dụ chó sói, hổ, báo và khiến cho bọn này đi theo gây nguy hiểm.

Nhưng bây giờ, Tô Bạch cảm thấy ban đêm gõ cửa phòng ai đó giống như tiếng huýt sáo trên núi.

Tuy nhiên, có thể không chỉ có sói, hổ báo trong ngọn núi này, mà còn có thể có một thứ gì đó hung dữ hơn.

Ví dụ như “mèo rừng” chẳng hạn.

Lúc này Tô Bạch cảm thấy cả người nổi da gà.

Trong lòng hắn mơ hồ đoán được rằng gia đình bố mẹ chồng của Chu Oánh Oánh có lẽ không mở cửa vì họ cảm nhận được nguy hiểm.

Lúc này, xung quanh im lặng chết người, trên trán Tô Bạch cũng dần dần chảy ra mồ hôi lạnh.

Vừa rồi, hắn cảm thấy tim hắn đập nhanh.

Nguy hiểm đang đến gần ...

Có hai lựa chọn cho hắn bây giờ.

Một là liên tục gõ cửa và đợi người bên trong mở cửa mới thôi.

Hai là đi theo con đường núi trước đó và trở về trong bóng tối.

Tuy nhiên, hai con đường này đều mang tính chất may rủi, một là gia đình sẽ mở cửa, hai là không gặp “mèo rừng” trên đường về.

Đó là, khi Tô Bạch đang ở trong tình thế tiến thoái lưỡng nan, trong đầu hắn chợt lóe lên một tia sáng.

Nguyên nhân gia đình không ra mở cửa có lẽ vì sợ hắn là con “mèo rừng” kia.

Và hắn có thể hô lên để gia đình này biết rằng hắn không phải con “mèo rừng” nguy hiểm kia.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch liền định mở miệng hô lên.

Nhưng vừa mở miệng, hắn đột nhiên khựng lại.

Liệu gia đình có mở cửa khi hắn mở miệng chứng tỏ mình không phải là “mèo rừng”?

Nếu gia đình này là một người tốt, họ sẽ mở cửa.

Nhưng nếu không thì sao?

Hắn có thể thu hút sự chú ý của những người rình rập trong bóng tối hơn không?

Nếu vậy đây chính là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa rồi.

Cảm thấy tim ngày càng đập nhanh, trong mắt Tô Bạch lóe lên vẻ kiên quyết, lập tức hét lên: “Ông Lưu ơi, ta là bạn của con dâu ông Chu Oánh Oánh, nài nhờ ta gửi mười vạn tệ qua đây!”

Nghe được lời của hắn, trong sân khẽ động.

Sau đó, có tiếng sột soạt từ cánh cửa, tiếp theo là tiếng cạch cạch của chốt cửa.

“Két!” Cửa hé ra một tiếng, sau đó thì mở ra.

Cùng lúc đó, một bàn tay khô quắt từ trong cửa vươn ra, nắm lấy Tô Bạch lôi vào trong.

Tô Bạch cũng thuận thế theo vào phòng.

“Rầm!” Cửa bị khóa chặt, một chốt gỗ dày bằng cánh tay người bị đánh sập, khóa cửa lại.

“Oa!!!” Lúc này bên ngoài truyền đến một trận kêu khóc.

Lúc này Tô Bạch nghe được còn rõ ràng hơn lúc ở trong xe, lập tức toàn thân nổi da gà.

m thanh này nào phải là tiếng mèo kêu.

Đó rõ ràng là tiếng kêu thảm thiết của một người phụ nữ.

“Tách”

Bóng đèn trong phòng sáng lên.

Một bà lão đứng trước công tắc đèn, bên cạnh là một bé trai gầy gò.

“Tiền, tiền đâu?” Ông lão kéo Tô Bạch nắm lấy tay Tô Bạch, khẩn trương hỏi.

“Để ta đưa cho ngươi.” Tô Bạch bỏ ba lô xuống, từ trong đó tìm được ba nghìn tệ đưa cho ông lão.

Nhìn thấy ba nghìn tệ này, ông lão hiển nhiên không hài lòng, nhìn chằm chằm Tô Bạch nói: “Ta muốn mười vạn, không phải lúc trước ngươi nói mười vạn sao?”

“Không có mười vạn.” Tô Bạch lắc đầu: “Nàng một xu cũng không đưa ta mang về. Ba nghìn tệ là thù lao ngươi đã cứu ta.”

“Không được, người đừng nghĩ tham lam tiền của chúng ta!” Ông lão hung dữ cầm lấy ba lô của Tô Bạch, lục lọi bên trong.

Nhưng dù nhìn thế nào, hắn cũng chỉ tìm được một ít quần áo đã thay, cũng như mì gói và cháo.

“Người biết mà, nàg sẽ không mang tiền về đâu. Ta chỉ nói như vậy để lừa người mở cửa.” Tô Bạch ở bên cạnh nói.

Trên thực tế, hắn vẫn còn hơn tám trăm tệ trên người.

Nhưng số tiền này là tiền hắn định dùng trở lại, không thể đưa cho lão già này được.

Đối với việc đưa cho họ ba nghìn tệ, Tô Bạch cảm thấy không đau lòng chút nào.

Từ tiếng gọi của “mèo rừng” vừa rồi, hắn có thể biết được nếu như ông già này không mở cửa, hắn nhất định sẽ chết ở bên ngoài.

Đối với việc ông già mở cửa dưới sự lừa gạt của mình hắn cũng không để tâm.

Cứu hắn là sự thật, Tô Bạch cảm thấy mua sự bình yên trong lòng với ba nghìn tệ cũng đáng lắm.

“Ông à, ta nghĩ thằng bé này không gạt chúng ta, Chu Oánh Oánh sẽ không cho tiền chúng ta.” Đó là khi bà lão bên trong đột nhiên lên tiếng.

Ông già nghe xong lời nói, tâm tình cũng dần dần bình tĩnh lại.

“Người cũng rất thông minh. Hôm nay người thật may mắn.” Hắn nhận lấy ba nghìn tệ từ trong tay Tô Bạch, hừ lạnh một tiếng, đi về phía phòng sau, hiển nhiên trong lòng vẫn còn tức giận.

“Nhóc con đừng để ý, tính tình chồng ta là như vậy.” Bà lão gật đầu nói nhỏ với Tô Bạch.

“Không sao, ta nói dối hắn, là ta có lỗi với hắn.” Tô Bạch lắc đầu, sau đó liền nhìn về phía thằng bé bên cạnh bà lão.

Cậu bé trông chừng năm sáu tuổi, với thân hình gầy gò và nước da ngăm đen.

Nếu không phải thông tin nhắc nhở vừa rồi, Tô Bạch khó có thể tưởng tượng đứa trẻ trước mặt lại là con của Chu Oánh Oánh.

Làn da ngăm đen của cậu bé và làn da được chăm sóc tốt của Chu Oánh Oánh chính là sự khác biệt một trời một vực.

“Ta có thể ở nơi này của người một khoảng thời gian được không?” Tô Bạch nhìn bà lão dò hỏi.

Nghe được lời của hắn, bà lão sững sờ một chút, sau đó nở nụ cười: “Đương nhiên, dù sao ngươi cũng là người cho tiền chúng ta.”

Nói đến đây, nàng dừng lại và nhìn chăm chăm vào Tô Bạch, “Đúng rồi, nhóc con, người thực sự là bạn của con dâu ta Chu Oánh Oánh sao?”

Nghe vậy Tô Bạch sững sờ một chút, may mà hắn đã chuẩn bị tốt lý do thoái thác: “Ta là hàng xóm của nàng. Bởi vì nàng xảy ra chuyện gì, ta tới đây báo cho người biết.”

“Báo cái gì? Nàng là một đứa không có lương tâm... Lâu như vậy còn chưa hề về thăm lại con trai của mình. Chúng ta không có quan hệ gì với loại người này.” Lúc này, ông già bước ra ngoài và nói một cách giận dữ.

“Nàng đã xảy ra chuyện gì?” Bà lão mặc kệ ông già, chỉ nhìn Tô Bạch quan tâm hỏi.

Nghe câu hỏi của nàng, Tô Bạch liếc nhìn đứa trẻ bên cạnh nói: “Nàng đã qua đời.”

Khi giọng hắn trầm xuống, cả phòng im lặng.

Ông lão và bà lão sững sờ tại chỗ, không ngờ người con dâu mà họ đã lâu không gặp đã chết rồi.

Chương 22: Ma Thiết đến tay

“Nàng chết như thế nào?” Bà lão trầm giọng hỏi.

Tô Bạch nhìn nàng nắm lấy tay đứa trẻ, các khớp xương rõ ràng là do dùng lực mà ra, nghĩ đến lúc trước nắm tay của ông già, sau này mới nhận ra.

Trên thực tế, không chỉ trẻ em gầy mà hai người già cũng rất gầy.

Đây là lý do tại sao ông già biết mình có mười vạn tệ lại gấp gáp như vậy.

Cuộc sống của gia đình này cũng không được tốt.

“Ta không biết cụ thể. Người có thể liên hệ với đồn cảnh sát ở thành phố Tây Giang. Họ có hồ sơ ở đó.” Tô Bạch lắc đầu nói: “Ta chỉ biết rằng nàng ấy đã qua đời mà thôi.”

“Hừ, chết ở bên ngoài thì tốt.” Lúc này, ông lão đột nhiên chế nhạo, sau đó nhìn về phía Tô Bạch, “Người là bạn của nàng, vậy chắc cũng không phải người tốt gì. Sáng mai người đi đi.”

Nói xong hắn đi vào phòng trong.

Sau đó bà lão cũng gật đầu với Tô Bạch, kéo đứa nhỏ vào phòng trong.

Sau đó cửa bị khóa, trong phòng khách chỉ còn lại một mình Tô Bạch.

Thấy vậy Tô Bạch cười khổ rồi tìm một chỗ ngồi xuống.

Hắn nhìn xung quanh, thấy rằng phòng khách trông hơi cũ, xung quanh kê hờ đều là bụi bặm.

Trong góc phòng khách chỗ góc tường có một cái bàn ăn cũ nát, bề mặt có chút nhẵn nhụi, còn có vết tương, rõ ràng là đã dùng rất lâu.

Ngoài chiếc bàn ăn này, trong phòng khách còn có một số sọt tre, ki hốt rác của vùng nông thôn và những thứ tương tự.

Đây là một gia đình nông dân bình thường, lại là một gia đình nông dân rất nghèo.

Tô Bạch ngồi ở phòng khách quan sát một hồi thì nâng tay lên vén tay áo ra.

Lúc này, chấm đỏ ở quan tài vàng phía trên cánh tay trái rất sôi động, chuyển động không ngừng xung quanh quan tài vàng.

Nhìn chấm đỏ đang hoạt động, Tô Bạch có cảm giác trong lòng dường như có thứ gì đó bên trong chấm đỏ.

Sau đó, trong lòng hần vừa khẽ động, và một quả cầu nhỏ trong suốt ngay lập tức được phun ra từ chấm đỏ.

Sau khi phun ra quả cầu nhỏ trong suốt, chấm đỏ tan chảy trên quan tài như thể mực nước gặp giấy.

Trên toàn bộ quan tài vàng, ngoài những đường vân đen trước đây, còn có dấu vết của các đường vân đỏ như máu.

Tô Bạch vân vê quả cầu nhỏ trong suốt trên cánh tay, trong lòng có hơi khó hiểu.

Đây có phải là Ma Thiết không?

Sau khi xoa quả cầu, Tô Bạch cảm thấy thứ này có chút giống viên đạn, khiến hần khó có thể tin được thứ này chính là cái gọi là Ma Thiết.

Dù sao thì sắt là thứ lạnh, còn thứ này lại giống một loại cao su hơn.

Đặc biệt thứ này trông rất nhỏ, còn nhỏ hơn móng tay ngón út của hần mấy phần.

“Vật này nên dùng như thế nào nhỉ?” Tô Bạch vừa nghĩ vừa vê quả cầu nhỏ trong suốt.

“Bùm ~” Đột nhiên, tiếng bong bóng vỡ truyền đến, quả cầu trong suốt vỡ tung.

Ma Thiết... bị vỡ rồi?

Tô Bạch thở hắt hển, còn chưa kịp phản ứng, trong tay đã có một khối sắt màu đen.

Lúc này, trong lòng hần đột nhiên có cảm giác giật mình.

Quả cầu vừa rồi thực chất là một loại vật dẫn, chỉ khi bị vỡ thì đồ vật thực sự mới xuất hiện.

Nhìn khối sắt nặng trĩu trên tay, nó thô ráp xù xì và không trơn nhẵn chút nào.

Tô Bạch cảm thấy nếu trên đường nhìn thấy thứ này hẳn nhất định sẽ không nhất.

“Cảm nhận được vật phẩm đặc biệt của quan tài vàng: Ma Thiết, cần được kích hoạt bằng máu.”

Trong khi Tô Bạch đang suy nghĩ về cách sử dụng thứ này, trong đầu hắn hiện lên một thông điệp.

Sau khi cảm nhận được thông tin này, Tô Bạch không chần chừ, cầm ngón tay lên cắn vào miệng khiến máu chảy ra.

Sau đó, hắn đưa các ngón tay của mình lại gần Ma Thiết.

Sau đó, một điều kỳ lạ đã xảy ra, Ma Thiết đột nhiên động đậy như một vật thể sống, và từ từ tiếp cận các ngón tay của Tô Bạch.

Khi hai bên chạm vào nhau, Tô Bạch cảm thấy đầu ngón tay ớn lạnh, máu vừa chảy ra lập tức biến mất.

Lúc này trong lòng hắn đột nhiên xuất hiện một cảm giác khó giải thích được, khối sắt xấu xí trước mặt dường như đã trở thành một phần cơ thể của hắn, có thể tùy ý điều khiển.

Tô Bạch nhìn Ma Thiết, trong lòng dấy lên một ý nghĩ.

Ma Thiết đột nhiên nhúc nhích và biến thành một cái búa nhỏ đỉnh (búa hình sừng dê).

Sau đó, chiếc búa biến thành hình dáng của Triệu Minh San, và sau đó nó biến thành hình dáng của chính Tô Bạch.

Nhìn “hình người” trong tay, Tô Bạch đã biết chính xác vật này được sử dụng như thế nào.

Hắn vừa lấy ba lô ra, lấy ra búa nhỏ đỉnh lúc trước từ ba lô.

Sau đó, Tô Bạch tiến đến cái búa với Ma Thiết trên tay.

Khi Ma Thiết đến gần, nó dường như có sự sống, nó duỗi ra một cái râu tiến lại gần chiếc búa và dần dần hòa vào nó.

Trước đây có một số búa nhỏ đỉnh bình thường, nhưng sau khi được tích hợp với Ma Thiết, bề mặt bắt đầu có ánh đen, thoát nhìn có vẻ đẹp tự nhiên.

Làm xong chuyện này, vẻ mặt Tô Bạch cũng thả lỏng.

Giờ đây, khi đã có Ma Thiết này, hắn không còn phải lo lắng về cái gọi là tà ác nữa.

“Hay là sau này ta sẽ gọi người là cây búa vui vẻ.” Tô Bạch nghĩ thầm khi nhìn búa nhỏ đỉnh trước mặt.

Cây búa này trên cơ thể của người khác có thể kìm nén sự tà ác trong lòng họ, xem như trên danh nghĩa nó thực sự là một cây búa vui vẻ.

Nhưng sau khi nghĩ lại, Tô Bạch đã từ bỏ.

Tên này hơi quá khó nghe.

“A!!!” Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng khóc kêu, giống như tiếng mèo già kêu, khiến người ta cảm thấy rợn cả người.

“Kêu kêu kêu, mỗi ngày chỉ biết kêu.” Lúc này, có một tiếng mắng nhỏ phát từ phòng sau.

Cửa được mở ra, ông lão ra khỏi phòng, đi về phía sau phòng khách.

Dọc theo đường đi, hắn cũng không thèm nhìn Tô Bạch một cái, hiển nhiên hắn vẫn còn bận tâm đến những chuyện trước đây.

“Tí tách...” Sau đó là tiếng nước chảy ra.

Lúc này Tô Bạch mới biết phía sau phòng khách là bồn tiểu.

Không lâu sau đó, ông lão đi vệ sinh xong, từ sau phòng khách bước ra, nhìn Tô Bạch, lạnh lùng nói: “Nhớ kỹ, đừng mở cửa, nếu không sẽ chết đấy.”

Nói xong, hắn đi vào phòng sau.

Rầm!

Cánh cửa lại được đóng lại.

Tô Bạch nhìn cánh cửa đóng chặt, khẽ nhíu mày.

Hắn đoán được tám chín phần mười thứ ở bên ngoài là Người sống lại.

Chỉ là hắn không biết tại sao những người ở đây lại không quan tâm đến Người sống lại này, họ chỉ đóng cửa và cửa sổ mà thôi.

Ngay cả những nơi đông người, vẫn có người tản bộ bên ngoài.

Tô Bạch cảm thấy mình hẳn là đã bỏ qua một cái gì đó rất quan trọng.

Người sống lại có giết người không?

Bình thường họ sẽ giết, hơn nữa thời gian càng kéo dài, xác suất Người sống lại giết người càng cao.

Đặc biệt là trước đó Tô Bạch cảm nhận được ác ý không hề che giấu.

Hắn cảm thấy rằng Người sống lại sẽ giết người.

Nhưng tại sao người trong thôn không sợ?

Nghĩ đến đây, Tô Bạch đột nhiên cảm giác được bản thân đã nắm bắt được điều gì đó.

Một suy đoán nảy ra trong đầu hắn.

Người sống lại này chưa từng giết bất cứ ai trong thôn!

Chẳng lẽ họ chỉ giết người ngoài thôn?

Nghĩ đến đây, Tô Bạch đột nhiên cảm thấy mình đã đoán ra được vài điểm mấu chốt, trên người hiện lên một cảm giác lạnh thấu xương.

Chương 23: Mau chạy đi!

Ầm ầm!

Tiếng sấm đã ngừng trước đó vẫn tiếp tục ầm ầm, nhưng lần này bầu trời không còn mưa nữa.

Sở Hồng Nguyệt và những người khác chậm rãi đi trong núi.

Những chiếc lá thấm nước mưa cọ vào người họ để lại những vết ướt trên áo.

“Bây giờ chúng ta cách thôn càng ngày càng xa.” Trịnh Vũ vươn tay sờ lên cây.

Trên cây này, phần vỏ trên cùng đã bị cạo đi, để lộ ra một thân cây nhẵn bóng.

“Là một thứ to lớn.” Trịnh Vũ ở bên cạnh sờ sờ thân cây lộ ra ngoài, thì thào nói.

“ Ầm!”

Lúc này trên trời nổi lên sấm sét, mưa xối xả đổ xuống.

“Đừng cử động!” Lúc này, Lý Mạc đột nhiên kêu lên.

Mọi người đều giật mình nhìn quanh và rọi đèn pin khắp nơi.

Tuy nhiên, lúc này do ảnh hưởng của mưa, ánh sáng của đèn pin chỉ có thể chiếu ra một mảnh trắng xóa, tầm nhìn thậm chí còn kém hơn trước một chút.

“Tắt đèn pin.” Nhìn thấy tình huống này, Sở Hồng Nguyệt lập tức hét lên.

Khi mọi người nghe vậy lập tức tắt đèn.

Xung quanh đột nhiên trở lại tối đen như mực, mọi người lo lắng nhìn xung quanh.

Tuy nhiên, sau nửa ngày, xung quanh vẫn không thấy động tĩnh gì.

“Lý Mạc, người nghe làm tiếng sấm sao?” Chờ một hồi Trịnh Vũ không nhận được bất cứ tiếng trả lời.

“Lại đây.” Lý Mạc mặc kệ hấn, mà cầm lấy khẩu súng lục trên eo hấn, lo lắng nhìn về phía trước.

“Rắc rắc!” Lúc này phía trước truyền đến tiếng cành cây gãy, dường như có thứ gì đó đang từ từ đến gần.

Thấy vậy, những người khác cũng lấy súng ngắn trên eo xuống, nghiêm nghị nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Một lúc sau, một bóng dáng to lớn xuất hiện trước mặt mọi người.

Đây là một con lợn rừng cao hơn con người, với chòm lông sẫm màu dính nước mưa và những khối bùn đất trên người.

Khi con lợn rừng khổng lồ này xuất hiện trước mặt mọi người, tất cả mọi người đều cảm giác được một trận khí thế vô địch đè nặng lên, khiến hô hấp của mọi người có chút nặng nề.

“Hong học! Hong học!”

Con lợn rừng khổng lồ nhìn chằm chằm mọi người, thở hỗn hển, trong mắt dần dần đỏ ngầu, tràn đầy sát khí điên cuồng.

“Cẩn thận một chút, nàng đã đè nén dục vọng muốn giết người, hiện tại thì điên rồi!” Vương đại sư trầm giọng nói.

“A!!!” Đột nhiên, con lợn rừng khổng lồ kêu thảm thiết của một người phụ nữ.

Khi mọi người nghe thấy giọng nói này, tóc của họ đều dựng đứng.

“Àm!!!”

Với tiếng nổ vang trời, vó lợn rừng khổng lồ giậm chân trên mặt đất lao thẳng về phía đám đông, cành cây bên đường bị đập vỡ tan tành, mảnh vỡ của cành cây văng khắp nơi, nhưng nó không hề giảm tốc độ.

Chỉ là vì nó thẳng tắp xông lên một hướng như thế này, chính là có khí thế khổng lồ của thiên binh vạn mã.

“Bắn!”

“Đừng! Đừng! Đừng!...”

Một tràng súng nổ vang, máu bắn tung tóe trên người con lợn rừng khổng lồ.

Tuy nhiên, con lợn rừng khổng lồ không hề bị ảnh hưởng chút nào, mà sát khí trong mắt càng ngày càng đậm.

“Trình Vũ, Lý Mạc, các người bảo vệ Vương đại sư!” Sở Hồng Nguyệt quay đầu lại.

“Vâng!” Hai người đáp lại.

Sau khi nhìn thấy phản ứng của họ, Sở Hồng Nguyệt nhìn con lợn rừng khổng lồ, khuôn mặt xinh đẹp của nàng lộ ra vẻ kiên định khác với tuổi của nàng ấy.

Sau đó, nàng giẫm trên mặt đất bùn lầy, thân hình như một viên đạn đại bác lao về phía con lợn rừng khổng lồ.

Khi đến gần con lợn rừng khổng lồ, nàng vịn chân và xoay người sang một bên, né cú cắn của lợn rừng khổng lồ và đập vai về phía sườn con lợn rừng khổng lồ.

“Bịch!” Một tiếng va chạm thân thể âm ỉ vang lên trong đêm mưa này.

Cơ thể con lợn rừng khổng lồ cao hơn hai mét thực sự bị Sở Hồng Nguyệt va phải. Nước mưa dính trên chòm lông trên thân thể lợn rừng trong không khí hình thành một trận mưa bụi.

Cơ thể nó loạng choạng và ngã vào rừng cây.

“Rắc rắc lộp bộp!” Trong bụi cây phát ra một âm thanh như tiếng răng gãy.

“A!!!!” Con lợn rừng khổng lồ gầm lên một tiếng.

Giọng gầm gừ của nó vẫn như trước, là giọng của một người phụ nữ điên cuồng.

Đêm mưa này có vẻ lạ thường.

“Hồng học! Hồng học!” Con lợn rừng khổng lồ thở hổn hển, định đứng dậy khỏi mặt đất.

Mà lúc này, thân thể Sở Hồng Nguyệt nhanh như điện, bay nhanh trong mưa, nàng nhanh chóng tới gần, khi con lợn rừng khổng lồ đứng dậy, nàng giống như một con khỉ nhảy lên trên con lợn rừng khổng lồ.

“Bốp bốp bốp...”

Nàng đâm vào đầu con lợn rừng, cú đâm trông như ảo ảnh.

Mưa và máu hòa thành một dòng trên đầu con lợn rừng, thỉnh thoảng phát ra tiếng xương cốt bị gãy trên thân con lợn rừng.

“Aaaaaaa!!!” Con lợn rừng khổng lồ gầm lên một tiếng thê thảm, quay đầu muốn cắn Sở Hồng Nguyệt.

Nhưng Sở Hồng Nguyệt dễ dàng tránh được nó và tiếp tục đâm nó.

Với đòn này, đôi mắt đỏ ngầu của con lợn rừng dần trở lại trong sáng.

“Đừng! Đừng đánh ta!” Miệng nó phát ra âm thanh cầu xin sự thương xót và ngã xuống đất.

Khi giọng nói của nó phát ra, nắm đấm trong tay Sở Hồng Nguyệt dừng lại trên không.

Thở hổn hển nặng nhọc, nàng nhìn chăm chăm vào con lợn rừng khổng lồ, nhìn vào ánh mắt khẩn cầu của nó, và từ từ buông tay xuống.

Chính lúc này, thân hình của con lợn rừng khổng lồ dần thu nhỏ lại và biến thành một người phụ nữ trung niên khôa thân.

Người phụ nữ ngã xuống đất, cơ thể đầy vết bầm tím, nhiều chỗ có vết đạn, máu chảy ròng ròng.

“Đừng đánh ta! Đừng đánh ta!” Người phụ nữ trung niên che mặt van xin.

Nhìn người phụ nữ tội nghiệp này, Sở Hồng Nguyệt nghĩ về câu chuyện của nàng khi xưa, và trái tim nàng dịu lại.

Mặc dù người phụ nữ này đã hành hung người ngay từ đầu, nhưng nàng ta không thực sự giết bất cứ ai.

Nàng chỉ đang bị tà ác khống chế mà thôi.

Bên kia, Trịnh Vũ và Lý Mạc cùng với Vương đại sư bước tới.

“Giết nàng đi.” Vương đại sư nhìn chăm chăm vào người phụ nữ và nói với Sở Hồng Nguyệt đang ở bên cạnh nàng ta.

Sở Hồng Nguyệt giật mình một lúc, sau đó nhìn nắm đấm đầm máu của mình.

Thực sự có muốn giết chết nàng không?

Giết người phụ nữ chưa từng làm điều ác này.

“Đừng giết ta! Đừng giết ta!” Người phụ nữ che mặt, kinh hãi lùi lại.

Lúc này, khi nàng di chuyển, một lớp da mỏng đột nhiên rơi ra khỏi cơ thể nàng.

Da thịt trong suốt này trong đất bùn không có một vết bùn.

Khi nhìn thấy thứ này, da mặt Vương đại sư nổi một lớp da gà thấy rõ, ánh mắt dần trở nên sợ hãi.

“Mau chạy đi!” Hắn gầm lên.

Nhưng là lúc này người phụ nữ đột nhiên không lùi bước, bàn tay che mặt chậm rãi hạ xuống, lộ ra vẻ mặt gớm ghiếc kinh người.

Khuôn mặt này có những chiếc răng nanh hung dữ và chòm lông sẫm màu.

Đây đâu phải là mặt người, rõ ràng là mặt lợn rừng!

Lúc này khóe miệng mặt lợn rừng này chảy nước miếng, thèm thuồng nhìn chăm chăm mọi người, tựa như nhìn thấy một bữa ăn ngon.

Chương 24: Bài đồng dao chết người

“Anh ơi, mẹ ta chết thật rồi sao?” Khi màn đêm buông xuống, trong căn nhà đổ nát vang lên giọng nói của một đứa trẻ.

Nghe thấy giọng nói này, Tô Bạch sửng người một lúc, nhìn bé trai gầy gò đen nhẻm bên cạnh.

Tô Bạch mở miệng thở hồn hên, chỉ thấy rằng thật tàn nhẫn khi nói với một đứa trẻ rằng mẹ nó đã chết.

Và ngay khi Tô Bạch đang suy nghĩ nên nói cho cậu bé như thế nào, cậu bé lại hỏi: “Anh ơi, chết là gì?” Nghe lời hấn, Tô Bạch không nói nên lời, trong thế giới của trẻ con không có khái niệm về cái chết.

“Chết là trở thành ngôi sao trên bầu trời.” Hấn điều chỉnh tâm trạng và nói với cậu bé.

Thằng bé vừa trốn ra khỏi phòng, hấn muốn biết về tin tức mẹ hấn từ Tô Bạch.

“Vậy thì mẹ gần ta hơn! Ta có thể gặp mẹ mỗi ngày!” Cậu bé ngạc nhiên thích thú khi nghe những lời đó.

“Ừ... đúng thế, ngày nào cũng có thể nhìn thấy.” Tô Bạch sửng sốt một chút khi nghe được lời này của hấn, sau đó cảm thán trả lời.

Lúc này hấn mới nhớ ra người mẹ Chu Oánh Oánh kia cũng không giống thằng bé, ngoại trừ lúc sắp chết, nàng chưa từng nghĩ tới việc về thăm thằng bé một lần.

Nếu thực sự trở thành một ngôi sao, chuyện đó nói không chừng cũng là một điều tốt.

Lúc này, bà lão mở cửa phòng trong bước ra ngoài.

Thấy nàng bước ra, Tô Bạch gật đầu cười như chào hỏi.

Tuy rằng lần này tiêu mất ba nghìn tệ, nhưng dù sao hấn cũng là một vị khách tới để thông báo tin dữ, nên phải lịch sự một

chút.

Nhìn thấy Tô Bạch mỉm cười với mình, bà lão thoát nhìn cũng là gật mình, sau đó vui vẻ gật đầu.

Sau đó, nàng bước ra khỏi cửa và đi đến bên cạnh cậu bé: “Nhị Cầu, đừng làm phiền anh ấy nghỉ ngơi.”

“Không, không. Hắn nói với ta rằng mẹ ta đã trở thành một ngôi sao, còn chưa nói cho ta biết mẹ ta là ngôi sao nào nữa. Ta sợ ta sẽ không nhận ra mẹ.” Thằng bé nói giọng nũng nịu.

Nghe được lời nói của hắn, bà lão sững sốt, liền nhìn về phía Tô Bạch.

“Thực xin lỗi...” Tô Bạch trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ.

Những lời nói như vậy chỉ có thể đánh lừa trẻ con chứ không đánh lừa được người lớn.

“Không sao đâu! Không sao đâu!” Bà lão nghe vậy vội xua tay, sau đó cười khổ sở: “Là chúng ta nên nói xin lỗi người mới phải, chồng của ta cũng lấy của người ba nghìn tệ.” Nói đến đây, nàng dừng lại, từ trên tay móc ra một xấp tiền mới đưa cho Tô Bạch, thở dài nói: “Đừng trách ông lão nhà ta, nhà chúng ta quá nghèo, tiền này vẫn nên trả lại cho người.”

Nhìn thấy những đồng tiền mới trong tay, Tô Bạch sững sờ.

Sau khi đưa số tiền này, hắn không bao giờ nghĩ đến việc nhận lại.

Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng gia đình sẽ trả lại tiền cho hắn.

“Không cần, không cần.” Tô Bạch vội vàng xua tay, “Đây là tiền các người nên nhận. Người nhận lại tiền đi. Ba ngàn tệ đổi với ta không là gì cả.”

Sau đó, hắn đẩy tiền lại: “Ta nghĩ số tiền này đổi mạng sống của ta rất đáng giá.”

Bà cụ sững sờ khi nghe những lời hắn nói, sau đó nghi ngờ hỏi: “Người có biết ngoài kia có cái gì không?” “Ta biết sơ sơ.” Tô Bạch gật gật đầu cười khổ sở: “Nếu không phải là chuyện này, vì sao ta lại lừa cho các người mở cửa?”

Nghe hắn nói, bà cụ gật đầu rồi thu tiền.

“Nhưng nhiều chuyện ta cũng chỉ là phỏng đoán thôi. Không biết người có thể nói cho ta biết được không?” Tô Bạch chỉ tay ra bên ngoài và hỏi bà cụ.

...

Hồng học!

Hồng học!

Một nhóm bốn người đang chạy trốn trong rừng, và những cành cây xung quanh họ xào xạc.

Thỉnh thoảng, họ nhìn xung quanh như thể có thứ gì đó ẩn trong bóng tối.

Nhưng trong đêm đen này ngoài tiếng mưa gió không có động tĩnh gì khác.

“Trịnh Vũ, Lý Mạc, đưa Vương đại sư đi, tìm Ninh Xuân rồi biến khỏi đây, ta sẽ ngăn nài lại!” Lúc này, Sở Hồng Nguyệt dừng lại nói với mọi người.

“Đội trưởng!” Trịnh Vũ và Lý Mạc đều bị sốc khi nghe những lời đó.

“Đi thôi! Nếu không, không ai trong chúng ta có thể chạy thoát!” Sở Hồng Nguyệt cau mày nghiêm nghị nói.

Trịnh Vũ và Lý Mạc nhìn nhau, khẽ cắn môi chạy xuống núi cùng với Vương đại sư đang ho ra máu.

Sau khi họ đi rồi, Sở Hồng Nguyệt nhìn bóng tối và xắn tay áo lên, để lộ đôi tay trắng nõn nà.

Lúc này, nàng đang đứng trong bóng tối, thân hình gầy gò dường như bị bóng tối nhấn chìm bất cứ lúc nào.

“Bịch!” Lúc này, tiếng vật nặng va vào cây vang lên, như có vật gì đó rơi trúng trên cây.

“Người không đi sao?” Một giọng nữ khàn khàn vang lên trong bóng tối.

Sau đó, một người phụ nữ với chòm lông đen nhảy xuống từ trên cây và đáp xuống đất, nước bùn bắn tung tóe.

Đầu người phụ nữ chậm rãi ngẩng lên, trong bóng tối hiện ra khuôn mặt heo rừng có răng nanh, đôi mắt đỏ rực nhìn chằm

chằm Sở Hồng Nguyệt.

“Là lỗi của ta, ta nên gánh chịu.” Sở Hồng Nguyệt nắm chặt tay, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào người phụ nữ, “Ta không nên thông cảm cho ngươi, ta nên trực tiếp giết chết ngươi. Nếu có lần sau, ta sẽ không bao giờ mắc sai lầm đó nữa .”

“Thật sao?” Người phụ nữ chế nhạo: “Vậy thì ngươi sẽ không có lần sau!

Nàng nói xong liền lao đến đánh thẳng phía Sở Hồng Nguyệt.

“Bùm!”

“Bùm!”

“Bùm!”

Hai người giao chiến nhiều lần trên không trung.

Nước đọng trên mặt đất đập vào giữa nơi hai người đang giao chiến biến thành một vũng nước đục ngầu đầy trời.

“Bùm!!!”, đột nhiên chỗ nơi hai người đang đánh nhau, tiếng hú của lợn rừng đột nhiên vang lên trong rừng.

Đột nhiên Sở Hồng Nguyệt bị đánh văng ra ngoài, đụng gãy một cái cây nhỏ, ngã xuống đất.

Cùng lúc đó, một con lợn rừng khổng lồ giống như quả đồi đột nhiên xuất hiện.

Khóe miệng con lợn rừng chảy nước miếng, trong mắt là tia máu đỏ tươi, chậm rãi đi về phía của Sở Hồng Nguyệt.

Sở Hồng Nguyệt nằm trên mặt đất bất động và đã bất tỉnh.

Lúc này, khóe miệng heo rừng đã há to, nước miếng không ngừng chảy ra giữa hai chiếc răng nanh

“Chú thỏ nhỏ, trắng thật trắng, hai tai vênh lên, rất thích ăn củ cải và rau xanh, thật hoạt bát đáng yêu...” Lúc này, trong mưa, một bài đồng dao đột nhiên vang lên.

“Aaaaaa!!!” Bài đồng dao vang lên, lợn rừng lộ ra vẻ dữ tợn, gầm lên một tiếng, âm thanh đầy đau thương.

Sau đó cơ thể nó từ từ co lại, chỏm lông cũng dần dần rút vào trong cơ thể nó.

Ngay cả khuôn mặt của nó cũng dần trở lại bình thường.

“Đừng hát nữa!” Nàng hét lên và định chạy sâu vào rừng.

“Bộp!” Nhưng vào lúc này một bóng người dừng lại trước mặt nàng, rồi một chiếc chùy đập xuống đột ngột, nhanh và mạnh.

Người phụ nữ ngã xuống đất, đầu chảy nhiều máu, ngã lăn ra đất.

“Chú thỏ trắng.....”

“Bộp!”

“Trắng thật trắng...”

“Bộp!”

“Hai tai...”

“Bộp!”

“Vểnh lên...”

“Bộp!”

“Thích ăn củ cải và rau xanh...”

“Bộp!”

“Thật hoạt bát đáng yêu...”

.”..”

Giọng nam nhẹ nhàng cất lên trong bóng tối, chiếc búa nhỏ dính trong tay lần lượt đập xuống.

Trong đêm mưa âm thanh có vẻ quái dị.

“Nhận ra có một người gần đó vừa chết, họ tên Bành Niệm Từ, nhận được điểm thuộc tính đặc biệt, kỹ năng chạy nhanh +1.”

Trong đầu Tô Bạch hiện lên một tin nhắn, hấn ngừng hát bài đồng dao đứng yên và đặt chùy xuống.

Hấn đã giết người.

Chương 25: Bành Niệm Từ

“Tách... tách...” Mưa vẫn rơi như trước, Tô Bạch đứng trong bóng tối nhìn thi thể trước mặt sững sờ một hồi.

Đây là lần đầu tiên hắn giết người.

Lúc này trong lòng hắn có cảm giác thỏa mãn cùng cảm giác chán ghét ăn sâu vào tâm hồn.

Cảm giác thoải mái thỏa mãn chính là hắn trở thành Người sống lại cùng với Ma Thiết.

Là một Người sống lại lúc giết người có một khoái cảm mạnh mẽ và Ma Thiết có thể giúp hắn kìm nén sự tà ác của mình.

Còn về cảm giác ghê tởm xâm nhập vào tâm hồn hắn chính là, Tô Bạch là người, nên đối với việc giết người Tô Bạch rất chán ghét, đó chính là điều bình thường của con người.

“Haiz...” Tô Bạch thở phào một hơi, búa nhỏ dính được nước mưa rửa sạch, màu sắt đen trên đó mấp máy, mấy vết máu lập tức biến mất.

Hắn nhìn chiếc búa nhỏ dính với vẻ mặt thoải mái.

Vừa rồi Tô Bạch mới phát hiện Ma Thiết này thật sự có tác dụng áp chế tức giận giống như đã từng nói trước đây.

Điều này cũng có nghĩa là hắn có thể che giấu danh tính của mình là một Người sống lại trong đám đông và hắn cũng có thể trở lại cuộc sống bình thường.

Sau đó Tô Bạch nhìn Sở Hồng Nguyệt cách đó không xa.

Sở Hồng Nguyệt lúc này trông rất nhếch nhác, tóc dính đầy bùn nước, quần áo co rút lại làm lộ ra dáng người thon thả.

Nhìn về phía Sở Hồng Nguyệt, Tô Bạch cười khỏ nói: “Hôm nay ngươi đưa ta lên núi, bây giờ ta cũng cứu mạng của ngươi cho nên cũng xem như là ngươi có lòng tốt được báo đáp.”

Nói xong hắn suy nghĩ một hồi thì đặt búa nhỏ dính bên cạnh đùi.

Sau đó sắt đen trên búa nhỏ dần dần biến đổi tạo thành một cái đai sắt cố định trên đùi.

Sau khi làm xong Tô Bạch cúi xuống và bế Sở Hồng Nguyệt lên.

“Ôi...” Sở Hồng Nguyệt bị nhấc lên lông mày hơi nhíu lại có vẻ hơi khó chịu.

Sau đó mặt nàng áp vào ngực Tô Bạch, sau khi cảm nhận được hơi ấm của lồng ngực, lông mày hơi nhả lại nhẹ nhàng buông lỏng ra.

Tô Bạch ôm Sở Hồng Nguyệt đưa về thôn.

Bây giờ mưa to như vậy nếu lại mưa nữa, cho dù Sở Hồng Nguyệt lúc trước không sao, nhưng sau này thế nào cũng có chuyện.

Đi được một đoạn Tô Bạch đi xuống chân đồi đến vị trí chuồng bò lúc trước.

Lúc này hắn ngửi thấy mùi máu thanh nồng nặc.

Hắn nhìn vào chuồng bò nhưng thấy rằng gia súc bên trong đã biến thành những mảnh thịt và máu.

Bộ phận nội tạng, thịt, phân...lẫn lộn.

Nhìn thấy con bò này Tô Bạch nuốt nước bọt và trong lòng có thể đoán được lúc đó mình đã cận kề cái chết như thế nào.

Hít một hơi thật sâu hắn tiếp tục đi về phía trước.

Cùng lúc đó ngón tay của hắn điểm một cái lên quan tài vàng ở cánh tay trái, một chấm đỏ xuất hiện trên đầu ngón tay của hắn.

“Có muốn đọc ký ức Người sống lại không?”

“Có”

“Éc.” Một tiếng lợn rừng kêu lên trong đầu Tô Bạch.

Một người phụ nữ mặc quần áo phụ nữ, nhưng mang đầu lợn rừng xoay người, sau đó đầu lợn rừng dần biến mất, lộ ra khuôn mặt của một người phụ nữ bình thường.

Đó là Bành Niệm Từ.

Bành Niệm Từ là người thôn Xuyên Trạch, kết hôn với một người đàn ông lương thiện trong thôn.

Họ đã ở trong thôn này, sống một cuộc sống bình thường đàn ông làm nông, phụ nữ dệt vải.

Cho đến khi con trai của Bành Niệm Từ chào đời.

Sau khi đứa trẻ biết nói, người đàn ông lương thiện định ra ngoài làm việc để chuẩn bị cho đứa trẻ cuộc sống tốt nhất và một trường học tốt nhất.

Chỉ còn Bành Niệm Từ ở nhà với đứa trẻ.

Nhưng thật không may chưa được bao lâu tin dữ ập đến chồng nàng bị tai nạn xe qua đời, tài xế gây tai nạn đã bỏ trốn.

Vì khu vực đó không có người giám sát nên không ai có thể bắt được hung thủ.

Người chết oan ức, không rõ ràng.

Sau đó Bành Niệm Từ, một phụ nữ mang theo con thường giúp đỡ người khác để được trợ cấp chi phí sinh hoạt trong nhà.

Những người ở đây đều là người quen và chăm sóc nàng rất chu đáo.

Vào một ngày nọ nàng đang trò chuyện trong một gia đình và đặt đứa trẻ ra ngoài để phơi nắng.

Vì chuyện trò vui vẻ nàng đã quên mất rằng đứa trẻ vẫn đang ở bên ngoài.

Nhưng khi nàng trở ra thì thấy lợn nhà đang ăn thịt con mình.

Lúc đó đôi mắt của nàng như muốn nổ tung và nàng gần như phát điên, nàng tiến lên liều mạng với con lợn đó.

Tiếc là con lợn to khỏe, nó cơ bản không sợ một người phụ nữ, vẫn hồng hộc cắn xé thi thể con nàng, hai ba lần thì ăn sạch sẽ.

Sau đó Bành Niệm Từ cầm lấy sào đao bên ngoài của nhà đó chém con lợn.

Nhưng ai biết được sau khi con lợn bị chém, nó phát điên, nó cắn vào cổ nàng và làm đứt động mạch chủ, một lát sau nàng đã mất mạng.

Nàng đã chết nhưng nàng cũng đột nhiên sống lại.

Mọi người trong thôn nói rằng nàng là quỷ, họ không cho phép nàng vào nhà và làm mọi cách để phòng nàng.

Và nàng thực sự biến thành quỷ.

Nàng hóa điên và trở thành một con lợn rừng thực thụ trên núi.

Mỗi ngày khóc kêu điên cuồng.

Ngày hôm sau nàng cắn chết con lợn đó.

Dân thôn sợ nàng nên đã báo án.

Sau đó là chuyện của Sở Hồng Nguyệt và những người khác vào thôn.

”..” Đọc xong ký ức của Bành Niệm Từ Tô Bạch không nói nên lời.

Đây là một người đáng thương.

Nhưng hắn sẽ không hối hận khi giết nàng.

Bởi vì Tô Bạch biết rằng nếu hắn không giết Bành Niệm Từ thì Sở Hồng Nguyệt sẽ chết và hắn cũng vậy.

Ở đây không ai có thể trốn thoát.

Ngoại trừ... gia đình đó.

Tô Bạch nghĩ về cuộc nói chuyện trước đó với bà lão.

Là một gia đình sống tách biệt với hầu hết mọi người trong thôn, họ quen thuộc hơn với Bành Niệm Từ.

Vì họ có nhiều cơ hội tiếp xúc với Bành Niệm Từ hơn.

Hôm qua Bành Niệm Từ cũng đã không tấn công họ lần nào.

Lúc đó Nhị Cầu đang chơi ở bên ngoài và Bành Niệm Từ đã tới gần hắn.

Khi đó ông lão và bà lão sợ đến sắp chết, nói cũng không dám nói nữa.

Nhưng khi Nhị Cầu đang chơi đùa thì bất ngờ hát một bài đồng dao.

Đó là bài Chú thỏ nhỏ.

Nghe thấy bài đồng dao này Bành Niệm Từ đã phát điên lên và điên cuồng bỏ chạy.

Từ trí nhớ của Bành Niệm Từ, Tô Bạch biết được rằng nàng thường hát bài thiếu nhi này cho con trai mình nghe.

Mà chỉ cần nàng nghe thấy bài đồng dao này nàng sẽ nhớ lại con trai mình bị lợn nhà ăn thịt và nàng sẽ phát điên.

Đây cũng chính là nguyên nhân hấn dám ra mặt để đối phó với Bành Niệm Từ.

Tất nhiên ngoài điều này hấn thực sự đặt hy vọng vào đội của Sở Hồng Nguyệt.

Chỉ là hấn không ngờ rằng khi hấn đến nơi thì những người khác đều đã bỏ đi hết, Sở Hồng Nguyệt thì suýt chút nữa đã chết dưới tay của Bành Niệm Từ.

“Người thật may mắn, thiếu chút nữa đã chết rồi.” Nghĩ vậy, Tô Bạch nhìn cô gái nằm trong lòng ngực mình.

Từ trí nhớ của Bành Niệm Từ hấn cũng biết được việc Sở Hồng Nguyệt vì đồng nghiệp mà xả thân hy sinh.

Một cô gái tốt bụng, quên mình vì người khác nếu chết ở đây thì rất là đáng tiếc.

Sau đó hấn tiếp tục đi về phía thôn.

Khi đến thôn Tô Bạch bàng hoàng nhận ra thôn lúc này đã trở nên tối đen như mực, nhà nào cũng khóa trái cửa.

Nhưng mà trong đầu nghĩ lại hấn cũng hiểu được sơ lược.

Xem ra khi đồng đội của Sở Hồng Nguyệt bỏ chạy họ đã cảnh báo cho người dân ở đây nên mọi người ở đây đã khóa chặt cửa.

Chương 26: Năng lực dự đoán dự đoán đường nét cấp thấp

Sau một hồi sững sờ Tô Bạch ôm Sở Hồng Nguyệt đi về phía nhà trưởng thôn.

Khi đến trước cửa nhà trưởng thôn hắn gõ cửa mạnh mẽ.

“Cốc cốc cốc!”

“Mở cửa!”

“Rầm rầm!” Theo tiếng gõ cửa của hắn, có tiếng ghế dựa rơi xuống đất.

Rõ ràng là những người bên trong đã bị dọa đến sợ hãi.

“Là ta, ta là người đến cùng đoàn xe, các người mở cửa đi, tình trạng đội trưởng bây giờ rất xấu, cần các người giúp đỡ!” Tô Bạch liên tục gõ cửa.

Lúc này không có Bành Niệm Từ bên cạnh, hắn cũng không cần che giấu việc gõ cửa, nên giọng hắn khá lớn.

Những người bên trong nghe thấy giọng nói của hắn dừng lại một lúc.

Sau đó một loạt tiếng bước chân đến gần.

“Người là ai?” Người bên trong vọng ra một câu hỏi.

Nghe giọng nói Tô Bạch biết người này là trưởng thôn.

“Hôm nay ta từ bên ngoài tới đi cùng xe với bọn họ, buổi tối ta đi tìm nhà cha mẹ chồng ở nhà ông Lưu.” Tô Bạch kiên nhẫn nói.

Theo lời hắn nói ra, người bên trong dừng lại một lúc lâu và dường như nhớ ra rằng đúng là có một người như vậy.

“Bên ngoài có lợn rừng thường lui tới... Chúng ta không ra ngoài.” Nhưng giọng nói bên trong ngừng lại một chút rồi đáp

lại.

Nghe được lời của hắc Tô Bạch có chút không nói nên lời, người đàn ông này thật sự bị Bành Niệm Từ dọa cho hoảng sợ rồi.

Nghĩ đến đây giọng nói của hắc không khỏi lạnh lùng “Trường thôn, nếu như ngươi không mở cửa ta sẽ báo cáo sự việc lên trên, lúc đó trách nhiệm đều do ngươi chịu .”

Nói xong hắc liền đứng ở cửa.

“Được rồi!” Lời hắc vừa dứt, bên trong đèn bật sáng, sau đó cửa mở ra, trường thôn từ khe cửa nhìn ra sau đó nhìn thấy thật sự là Tô Bạch cùng Sở Hồng Nguyệt, hắc thở phào nhẹ nhõm.

“Mau vào đi, mau vào đi.” Hắc vội vàng nói.

Sau đó cánh cửa được mở ra.

Thấy vậy Tô Bạch ôm Sở Hồng Nguyệt bước vào.

Lúc này trường thôn cũng nhìn ra tình trạng của Sở Hồng Nguyệt vì vậy vội vàng hỏi: “Vị lãnh đạo này không sao chứ?” Lúc này hắc rất lo lắng lỡ có chuyện gì xảy ra với vị lãnh đạo này thì chiếc mũ trường thôn của hắc cũng khó mà giữ được.

“Ta không biết, ngươi đi tìm bác sĩ đến khám đi.” Tô Bạch nói với trường thôn.

Mặc dù trên đường đi hắc không cảm thấy có gì bất thường với Sở Hồng Nguyệt nhưng tốt nhất là nên để bác sĩ kiểm tra nàng.

Nghe lời hắc trường thôn kéo bà lão bên cạnh lên và nói: “Vợ ta đã từng học y, để bà ấy xem thử tiện thể thay quần áo cho lãnh đạo.”

“Vâng, được.” Tô Bạch liếc nhìn bà lão bên cạnh rồi gật đầu.

“Ngươi đưa nàng vào phòng trong ta sẽ lau người cho nàng.” Bà lão có chút không tự nhiên nói với Tô Bạch.

Tô Bạch gật đầu và đưa Sở Hồng Nguyệt vào phòng trong, sau khi làm xong việc này hắc và trường thôn đi đến một phòng khác.

“Chuyện đó...” Trường thôn trên mặt lộ ra vẻ do dự “Lãnh đạo, các người đã giải quyết chuyện đó xong chưa?”

Nghe đến xưng hô của trưởng thôn, Tô Bạch hơi tức cười, không ngờ trưởng thôn lại coi mình là lãnh đạo.

Tuy nhiên khi nghĩ đến tuổi của Sở Hồng Nguyệt và những điều lúng túng mà Sở Hồng Nguyệt gặp phải vừa rồi trong lòng hẳn hiểu rõ.

Nghĩ đến đây Trong lòng Tô Bạch không có phản bác trực tiếp, nói: “Đã giải quyết xong.”

Nghe vậy trưởng thôn lập tức lộ ra vẻ vui mừng sau đó có chút lo lắng hỏi: “Bành Niệm Từ đã chết rồi à?”

“Đã chết rồi.” Tô Bạch tiếp tục gật đầu.

Nghe hẳn nói vậy trên mặt trưởng thôn mới lộ ra vẻ thoải mái.

Trên thực tế nếu Trịnh Vũ và Lý Mạc không cùng Vương đại sư đang nôn ra máu lái xe xuống núi thì hẳn vẫn không biết có chuyện gì nghiêm trọng.

May mắn là đã giải quyết xong rồi.

Sau đó trưởng thôn lại kéo Tô Bạch nói chuyện phiếm, Tô Bạch chỉ tùy ý ứng phó.

Dù sao hẳn cũng không phải thật sự là thành viên trong đội, hẳn vẫn hiểu được nói càng nhiều sẽ càng sai.

Bây giờ hẳn quan tâm đến một thứ khác.

Đó là một nhiệm vụ mới được mở ra từ trí nhớ của Bành Niệm Từ.

“Nhận ra điều ước cuối cùng của Bành Niệm Từ, nàng muốn tìm đến đứa trẻ. Người có thể tìm nó cho nàng không? Nếu điều ước cuối cùng của Bành Niệm Từ được hoàn thành, năng lượng tâm linh của nàng sẽ được hấp thụ tạo thành những mảnh kho báu và người sẽ có được khả năng: dự đoán được đường nét cấp thấp.”

“Dự đoán đường nét cấp thấp: khả năng kỳ lạ có tác dụng dự đoán tương lai của một số đường nhưng vì là sơ cấp nên khả năng dự đoán rất hạn chế.”

Nghĩ đến nguyện vọng của Bành Niệm Từ, Tô Bạch có chút không nói nên lời, con của Bành Niệm Từ đã bị lợn ăn thịt rồi làm sao có thể tìm lại được.

Và theo thời gian e rằng xác đã bị lợn tiêu hóa.

Đây vốn là một nhiệm vụ bất khả thi.

“Lãnh đạo, người sao vậy?” Lúc này trưởng thôn cũng nhận thấy Tô Bạch có gì đó không ổn không khỏi hỏi.

Nói đến đây hắn mới nhận ra Tô Bạch đã ướt đầm, không khỏi đứng dậy nói: “Lãnh đạo, ở đây ta có quần áo, để ta đi lấy cho người thay.” Nói xong trưởng thôn đứng dậy chuẩn bị đi lấy quần áo.

Thấy vậy Tô Bạch vội vàng nói: “Không cần đâu, ta có mang quần áo tới.” Nói rồi hắn vỗ vỗ vào ba lô sau lưng.

Lần này tới đây hắn cũng đã chuẩn bị đầy đủ rồi, dĩ nhiên cũng mang theo một bộ quần áo để tắm rửa.

“Được rồi, người thay đồ bên trong ta sẽ đợi người bên ngoài.” Trưởng thôn gật gật đầu đi ra ngoài.

Sau khi trưởng thôn đi ra ngoài Tô Bạch mở ra ba lô bắt đầu thay quần áo.

May mà quần áo của hắn được gói trong túi ni lông nếu không thì hắn đã ướt sũng như cái ba lô rồi.

Một lúc sau hắn thay xong quần áo và cởi giày, tắt ra.

Lúc này bàn chân của hắn đã bị ngâm trắng bệch và nhột nhột.

Nhưng Tô Bạch lúc này không để ý tới chuyện này, hắn vẫn đang suy nghĩ về nguyện vọng của Bành Niệm Từ.

Nếu từ bỏ nhiệm vụ này của Bành Niệm Từ, hắn thực sự sẽ không thể nào chấp nhận nổi.

Ma Thiệt mà Chu Oánh Oánh mang lại trong nhiệm vụ trước hắn đã cảm nhận được lợi ích, còn đối với việc tà ác áp chế người mẹ mà xem xét, trong tương lai sẽ giúp ích cho hắn không thể tưởng tượng được.

Nhưng bây giờ có một nhiệm vụ được đặt ra trước mặt hắn.

Dự đoán đường nét này mặc dù không biết bây giờ có lợi ích gì nhưng Tô Bạch cảm thấy được thứ này nhất định sẽ không tệ hơn Ma Thiết.

Vì vậy hắn cảm thấy rằng nếu nhiệm vụ này có cơ hội hoàn thành thì hắn không thể từ bỏ.

Chính lúc này trưởng thôn từ bên ngoài đi vào, trong tay cầm một đôi giày, nói: “Lãnh đạo hãy dùng đôi giày này của ta đi.”

“Cám ơn.” Tô Bạch nghe xong nói cảm ơn.

Sau đó hắn nhìn trưởng thôn và hỏi: “Trưởng thôn, ông có áo mưa ở đây không? Ta muốn ra ngoài một chuyến.” “Khuya như vậy còn đi ra ngoài?” Trưởng thôn ngần ra nghi hoặc hỏi.

“Có việc phải làm.” Tô Bạch gật gật đầu không có nói nhiều.

Nhìn thấy bộ dạng của hắn trưởng thôn lộ ra vẻ kinh ngạc: “Là nhiệm vụ bí mật đúng không? Vậy ta không hỏi tới nữa, ta đi lấy áo mưa cho ngươi.” Nói xong hắn đi ra ngoài.

Lúc này Tô Bạch có chút khó hiểu, nhiệm vụ của mình từ quan tài vàng mà trưởng thôn cũng biết hay sao.

Tuy nhiên hắn ngay lập tức tìm ra điểm mấu chốt.

Trưởng thôn không phải biết được hắn có nhiệm vụ từ chiếc quan tài vàng mà nghĩ rằng hắn là thành viên trong đội của Sở Hồng Nguyệt và có nhiệm vụ bí mật.

Nghĩ đến đây hắn lắc đầu bất đắc dĩ sau đó nhìn ra ngoài.

Lúc này bên ngoài trời tối đen như mực, mưa không ngừng rơi xuống như muốn ăn tươi nuốt sống mọi thứ.

Chương 27: Con mắt của mèo

“Đùng đoàng!” Tia chớp kéo một đường chói lọi trên bầu trời mang theo tiếng sấm rền vang.

“Hừ...” Giày đi mưa của Tô Bạch giẫm trên mặt đất bùn lầy, bước đi khó khăn mỗi khi bước chân xuống nước bùn sẽ phát ra âm thanh kỳ quái.

Hắn thở nhẹ ra.

Vì giờ là mùa thu, là nơi có độ cao cao nhiều hơn so với mặt nước biển nên nhiệt độ nơi này vào ban đêm rất thấp.

Vì vậy hơi thở hắn thở ra hiện rõ dưới ánh sáng của đèn pin.

Nhìn con đường lầy lội xung quanh, Tô Bạch cảm thấy bất lực, sau ngày mưa lũ thế này đường ở vùng quê này không dễ đi chút nào.

Đường đầy bùn đất, trượt chân một cái là lộn xuống hố.

Bây giờ áo mưa của hắn dính đầy nước bùn.

Tuy nhiên khi Tô Bạch nhìn thấy tòa nhà gỗ hai tầng phía trước, trên mặt lộ ra vẻ thoải mái.

Hắn đã đến được nơi cần đến.

Tòa nhà gỗ này là của gia đình đã nuôi con lợn nái kia.

Tô Bạch đã nghĩ tới heo ăn thịt đứa trẻ có lẽ sẽ còn sót lại mấy mảnh xác.

Có lẽ khi tìm thấy mấy mảnh xác còn sót lại hắn có thể coi như đã hoàn thành nhiệm vụ.

Đây là cách duy nhất hắn có thể nghĩ ra để hoàn thành nhiệm vụ này.

Trừ khi hắn vượt thời gian về quá khứ, nếu không sẽ không thể hoàn thành nhiệm vụ này.

Bước tới cửa tòa nhà bằng gỗ Tô Bạch cọ phần đất dính trên đôi giày đi mưa lên tảng đá bên cạnh.

Bùn đất dính nhiều lắm nếu không xử lý một chút thì đi lại sẽ hơi vất vả.

Sau khi cọ sạch bùn đất, Tô Bạch ngồi trên ngưỡng cửa.

Đi bộ lâu như vậy cuối cùng cũng có một chỗ trốn mưa có thể khiến hân thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, Tô Bạch quay đầu nhìn vào trong phòng với ánh mắt trầm tư.

Cửa phòng mở toang, bên trong lúc này đã tối om.

Sau khi vụ tai nạn xảy ra, gia đình đã rời khỏi đây và xuống núi.

Cũng chính vì vậy gia đình này có thể coi là đã thoát khỏi tai ương.

Bởi vì trong những ngày này Bành Niệm Từ đã đến đây nhiều lần, khóa cửa gỗ cũng bị Bành Niệm Từ phá hư.

Nếu gia đình này vẫn còn ở đây, sợ rằng họ đã chết hết.

Sau đó Tô Bạch nhìn khoảng không trước cửa với nụ cười gượng gạo.

Khoảng đất trống phía trước này là nơi lợn ăn thịt người, nếu là buổi trưa hôm nay thì cũng còn có vết máu cùng những thứ tương tự có thể dùng để tìm hài cốt.

Nhưng bây giờ sau một trận mưa lớn như vậy thì làm gì còn manh mối nữa.

Tô Bạch khẽ thở dài xem ra nhiệm vụ lần chắc là thất bại rồi.

Lúc này tiếng mưa xung quanh cũng dần dần không còn nữa, mưa to chuyển thành mưa phùn lất phất.

Thấy trời đã bớt mưa Tô Bạch đứng dậy đi vào bãi đất trống tìm kiếm.

Mặc dù cảm thấy hy vọng hoàn thành nhiệm vụ này rất mong manh nhưng hân vẫn muốn thử.

Tuy nhiên khi Tô Bạch đi lang thang trong bãi đất trống vài lần tìm kiếm từng li từng tí nhưng vẫn không tìm thấy dấu vết,

hắn đã từ bỏ ý định hoàn thành nhiệm vụ này.

Hắn lắc đầu và định bỏ đi.

“Ào ào...” Nhưng chính vào lúc này một trận âm thanh tiếng nước truyền vào tai hắn.

Tô Bạch giật mình đi về phía nơi phát ra tiếng nước chỉ thấy phía dưới là một con sông rộng hơn bốn thước.

Hắn cũng biết con sông này và đã nhìn thấy nó từ trí nhớ của Bành Niệm Từ.

Đây là con sông nhỏ chảy qua toàn thôn, nhưng mà bình thường rộng chỉ một thước, người dân gần đó thường dùng nước ở đây để giặt quần áo.

Nhưng nay do mưa lớn nên lượng nước đã tăng vọt lên rất nhiều nhấn chìm vị trí đất trước đây.

Tuy nhiên điều thu hút sự chú ý của Tô Bạch lúc này là trên sườn núi đối diện với con suối nhỏ có một thứ màu trắng treo trên một cây nhỏ bên cạnh sườn núi.

Đó là... một bàn tay rất nhỏ rất nhỏ.

Chỉ là sau khi bị mưa thấm nước và mục nát, năm ngón tay của bàn tay này cong và phình lên giống như một loại trái cây.

“Ồ...” Khi nhìn thấy thứ này Tô Bạch cũng biết mình đã tìm được thứ mình cần tìm.

Xem ra khi con lợn ăn thịt đứa trẻ xong đã ném vào đây.

Lấy sự chênh lệch về độ cao của lòng sông so với mặt nước biển, hoàn toàn có thể xảy ra.

Nhưng mà lúc này trong lòng Tô Bạch không có chút cảm giác vui mừng.

Bởi vì lòng bàn tay nhỏ bé trước mặt này có nghĩa là sinh mệnh nhỏ bé đã mất đi.

“Nếu Bành Niệm Từ chăm sóc đứa trẻ nhiều hơn một chút... nếu gia đình chăm sóc những con lợn cẩn thận hơn một chút...” Tô Bạch thì thào nếu như thế thì thảm kịch như vậy đã không xảy ra.

Hắn khẽ thở dài lắc đầu thăm cảnh đã xảy ra rồi dù có nghĩ đến mấy cũng vô ích.

Sau đó Tô Bạch bước xuống bậc thêm bằng phẳng.

Khi đến bờ sông Tô Bạch phát hiện ra một vấn đề khác.

Con sông này bây giờ rộng gần bốn thước nước chảy xiết, nếu hắn xuống nước thì rất có thể sẽ bị con sông chảy xiết này cuốn trôi.

Mà bàn tay kia ở trên sườn núi vuông góc 90 độ, không có chỗ nào để bám leo lên.

Nhìn thấy cảnh này Tô Bạch đứng đó một lúc liền cởi áo mưa trên người ra lấy Dương Giác chùy ra khỏi chân.

Sau đó hắn vừa suy nghĩ, Ma Thiết đen trên chiếc búa nhỏ đỉnh mập máy hướng về phía phần bộ phận “sừng dê” của chiếc chùy.

Sau một thời gian chỗ sừng dần dần thành chiếc dùi dài và nhọn.

Làm xong việc này Tô Bạch lui lại mấy bước.

Ngay sau đó hắn đạp mạnh chân đến mép suối và nhảy lên không trung.

“Phập!” Vị trí của búa nhỏ đỉnh sắc bén cắm vào sườn núi, cũng vào lúc này lòng bàn tay tái nhợt do một lực tác động đã rơi xuống.

Lúc này, một bàn tay vững vàng vươn ra nắm chắc bàn tay nhỏ bé.

Cùng lúc đó trong đầu Tô Bạch hiện lên một tin tức.

Nhiệm vụ đã hoàn thành!

“Hồng học!” Tô Bạch thở hổn hển nhìn dòng sông đang chảy xiết bên dưới tâm trạng không thoải mái chút nào.

Sau khi nhảy qua hắn thấy đất nơi sườn núi không ổn định chút nào, có thể sạt lở bất cứ lúc nào.

Nếu không nhờ sự nhanh nhẹn và khả năng vận động của hắn ở hiện tại, và khả năng nắm bắt chính xác sức lực thì hắn đã rơi xuống sông rồi.

Điều quan trọng nhất bây giờ là làm thế nào để trở về.

Nếu không sớm muộn gì cũng rơi xuống sông bị sông cuốn trôi.

Có rất nhiều sông giống như thác nước trong khu vực miền núi này.

Tô Bạch nắm lấy lòng bàn tay ném nhẹ về phía đối diện trước. Sau đó hắn từ từ luồn tay vào sườn núi để mình có được vị trí vững vàng hơn.

Sau khi làm xong hắn bắt đầu leo lên từng chút một.

Khi hắn leo những hòn đá nhỏ rơi xuống sông và bị cuốn trôi theo dòng sông chảy xiết.

Nhưng vẻ mặt của Tô Bạch không thay đổi chút nào.

Sau một hồi cuối cùng hắn cũng leo lên trên sườn núi.

Ngồi trên sườn núi Tô Bạch nhẹ nhàng thở ra lau mồ hôi trên trán.

Loại chuyện này cũng không hề dễ dàng hơn một cuộc đấu tranh sinh tử là mấy.

Sau đó hắn đứng dậy lùi lại vài bước và nhảy mạnh.

“Phốc!” Nước bùn bắn tung tóe trên mặt đất Tô Bạch nhẹ nhàng đáp trên mặt đất.

Với kỹ năng chạy nhanh, kiểu hạ cánh này rất dễ thực hiện.

Phải nói kỹ năng này chắc chắn có thể nói là một kỹ năng rất tốt, sau này dùng chạy trốn khi gặp phải kẻ địch không thể đánh bại sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Tô Bạch mặc áo mưa vào, nhặt bàn tay lên và đi lên phía trên.

Hôm nay coi như may mắn, nếu hắn đến muộn hơn bàn tay này sẽ bị nước cuốn trôi mất.

Tuy nhiên điều khiến Tô Bạch ngạc nhiên là hắn chỉ lấy được một phần của thi thể mà nhiệm vụ đã thực sự hoàn thành.

“Có lẽ những nhiệm vụ được tạo ra trong chiếc quan tài vàng sẽ không đến mức mà mình không thể hoàn thành được.” Hắn tự nghĩ.

Lúc này Tô Bạch cũng thấy cách hoàn thành nhiệm vụ có chút qua loa.

Chỉ cần người nghĩ ra cách hoàn thành, thì hoàn thành được coi như xong.

Sau đó Tô Bạch đưa tay kéo áo trên cánh tay trái lên.

Lúc này trên quan tài màu vàng đã tan hết những chấm đỏ.

Các đường màu đỏ trên quan tài đột nhiên tăng gấp đôi và một số hoa văn chưa hoàn chỉnh đã được hình thành.

Đó là một con mắt.

Tô Bạch nhìn chằm chằm nó một lúc và phát hiện ra rằng đôi mắt được tạo thành bởi những đường đỏ này trông hơi giống... mắt một con mèo.

Chương 28: Hoẵng kêu

Trong một tòa nhà bằng gỗ có một người đang cầm trên tay một con dao khắc trên gỗ một đám mây lành, vụn gỗ rơi lả tả.

Bên cạnh có cái đèn pin đang chiếu vào khối gỗ trong tay hắn, cũng chiếu vào khuôn mặt mặt nghiêm túc của hắn.

“Phù!...” Tô Bạch nhẹ nhàng thổi bay vụn gỗ, trên mặt gỗ hiện lên rõ ràng những đám mây lành đẹp đẽ, bên cạnh đám mây còn khắc một con nghé con và một đứa bé bú sữa bình, thoạt nhìn rất tinh tế và sống động như thật.

Sau đó hắn duỗi tay ra, con dao khắc trong tay chuyển động đáp xuống chiếc búa nhỏ dính bên cạnh.

Sau khi lấy lại Ma Thiết, Tô Bạch nhặt một vài tấm gỗ phẳng bên cạnh và ráp chúng lại.

Sau đó một chiếc hộp trông rất khéo léo xuất hiện trên tay hắn.

“Ta xem như cũng thu được lợi ích từ ngươi, cũng nên đem di hài ngươi đi mai táng.” Tô Bạch khẽ nói, nhặt lấy mảnh vải lót vào trong hộp, sau đó cẩn thận đặt bàn tay lên trên mảnh vải.

Sau khi làm xong hắn nhắc cái nắp bên cạnh và đóng hộp lại.

Đây là một chiếc hộp tro cốt do Tô Bạch làm.

Chỉ là chiếc hộp này hơi thô sơ, gỗ lấy từ đồ đạc của tòa nhà gỗ này.

Bây giờ cũng chỉ có điều kiện như vậy.

Sau khi làm xong, Tô Bạch bước ra khỏi tòa nhà gỗ, tay cầm hộp tro cốt đi về phía sau ngọn núi.

Ở đây có một số ngôi mộ, vừa lúc để chôn cất các thứ.

“Ô ô...” Đúng vào lúc này có tiếng một con nai vang lên.

Tô Bạch nghe tiếng nhìn lại thì thấy xa xa có một con nai con.

Con nai nhỏ này cao không quá đùi hắn, toàn thân có bộ lông màu vàng sẫm lúc này đang chăm chú nhìn hắn.

Loại nai này Tô Bạch đã từng nhìn thấy trên xe jeep, lúc đó Lý Mạc đã nói, đây là con hoẵng, ăn rất ngon, trên núi có rất nhiều.

Tuy nhiên lúc này Tô Bạch không quan tâm đến con hoẵng cũng không có tâm trạng đi nấu món ăn dân dã.

Hắn lấy chiếc búa nhỏ đính từ thắt lưng của mình và Ma Thiết trên búa nhỏ đính chuyển động biến chiếc búa nhỏ đính thành một cái xẻng nhỏ kỳ quái.

Sau đó Tô Bạch tìm được một khoảng đất trống và đào một cái hố trên mặt đất.

Một lúc sau một hố sâu được đào ra.

Sau đó hắn nhẹ nhàng đặt chiếc hộp xuống hố.

“Cát bụi trở về cát bụi, đất trở về với đất.” Tô Bạch lẩm bẩm chậm rãi đem đất bên cạnh lấp xuống.

Ở đây không cần lập bia mộ.

Vì người nhà này đã tuyệt hậu nên mai sau không còn ai đến cúng bái nữa.

Sau khi làm xong Tô Bạch liếc nhìn con hoẵng và hơi cau mày.

Hắn đột nhiên cảm thấy con hoẵng kia có chút kỳ lạ, con này từ nãy giờ cứ nhìn chăm chăm mình, dù cho mình đang đào hố nó vẫn nhìn.

“Ô ô!” Đó là lúc con hoẵng có vẻ giật mình sợ hãi và nhảy dựng lên chạy vào phía bóng tối.

Tô Bạch cau mày nhìn vào bóng tối trong lòng dâng lên cảm giác khó hiểu.

Tim chùng xuống một lúc như thể một điều gì đó không rõ sắp xảy ra.

Nhưng mà hắn lập tức lắc đầu, đây chỉ là một loài động vật hoang dã, sao có nguy hiểm gì được.

Sau đó hắn đi về phía thôn.

Việc nơi đây đã hoàn thành, đã đến lúc chuẩn bị quay về.

Điều hắn không biết là không lâu sau khi hắn bỏ đi, con hoẵng lại xuất hiện nhìn thẳng vào hướng hắn đi với ánh sáng đỏ rực trong mắt.

Không lâu sau Tô Bạch về đến thôn.

Khi đến đây hắn thấy trong thôn trở nên rất yên tĩnh.

Tuy rằng những ngôi nhà ở đây vẫn khóa chặt như cũ nhưng hắn luôn cảm giác được nơi này thiếu dấu vết người ở, giống như là một cái thôn trang hoang tàn đã lâu vậy.

Tô Bạch đứng ở nơi đó nhìn một hồi lông mày dần dần nhíu lại.

Sau khi hắn đi đã có những thay đổi mới ở đây.

Chiếc xe Jeep đã biến mất.

Ninh Huyền, Lý Mạc và những người khác đã lái một chiếc xe jeep đi rồi, theo logic mà nói hắn là còn một chiếc xe nữa mới đúng.

“Nàng đi rồi sao?” Tô Bạch nghĩ thầm có lẽ sau khi Sở Hồng Nguyệt tỉnh lại nàng mới lái xe đi.

Nghĩ đến đây hắn lắc đầu.

Thói đời đen bạc, còn chưa nói một lời cảm tạ với ân nhân đã bỏ đi, không chờ mình theo luôn.

Nhưng Tô Bạch không quan tâm đến điều này.

Cứu người là ý tưởng của hắn, hắn không bao giờ nghĩ tới việc người khác sẽ trả ơn gì cho mình.

Dù việc đó có đến lần nữa thì hắn vẫn sẽ cứu người như trước.

Chính là khi Tô Bạch đang suy nghĩ về mọi chuyện và đi về phía nhà của trưởng thôn hắn đột nhiên nhìn thấy một cô gái trẻ đang ngồi trên ngưỡng cửa nhìn hắn.

Khi nhìn thấy mình cô gái lập tức đứng dậy.

Chà Sở Hồng Nguyệt không có bỏ đi.

Tô Bạch thấy mình có chút lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Đồng thời hắn thấy cô gái này thật sự rất ưa nhìn cho dù lúc này nàng đang mặc đồ phụ nữ trung niên thì khuôn mặt thanh tú và làn da trắng mịn vẫn khiến người ta cảm thấy đẹp mắt như trước.

Khi Tô Bạch còn đang suy nghĩ lung tung, cô gái bất ngờ chạy đến và nắm lấy tay hắn.

Tô Bạch giật mình còn chưa kịp phản ứng đã bị Sở Hồng Nguyệt kéo đi.

Cảm nhận được bàn tay ấm áp trong lòng hắn có một cảm giác khó tả.

Cô gái này... sức mạnh của đôi tay quá mạnh... và tay mình... sắp bị bóp nát rồi!

Sở Hồng Nguyệt nắm tay Tô Bạch đi về phía giao lộ.

Lúc này Tô Bạch mới nhận ra người này vẫn đang xách ba lô của mình.

Rõ ràng là cô gái này đã đợi hắn và chuẩn bị tốt mọi thứ, chờ hắn về ngay lập tức dẫn hắn đi.

“Này...” Tô Bạch vẻ mặt nghiêm trọng bất lực nói: “Người thả lỏng tay ra được không? Ta cảm giác bàn tay sắp bị người bóp nát rồi.” Nghe thấy lời nói của hắn, Sở Hồng Nguyệt giật mình sau đó mặt đỏ bừng lập tức buông tay Tô Bạch ra.

“Aizz...” Tô Bạch thở phào nhẹ nhõm lắc lắc ngón tay tê dại trong lòng cảm thấy may mắn.

Nếu còn nắm một lát nữa thôi là sau này ngón tay của hắn sẽ bị tàn tật mất.

“Người như thế này là muốn đưa ta đi đâu vậy?” Tô Bạch nghi hoặc hỏi Sở Hồng Nguyệt.

“Xuống núi!” Sở Hồng Nguyệt nói.

“Xuống núi? Buổi tối xuống núi?” Tô Bạch ngần ra.

Thấy hắn nghi hoặc, Sở Hồng Nguyệt im lặng nhìn hắn hỏi: “Bành Niệm Từ kia là do người giết?”

Tất nhiên là nàng đã biết được tin tức về cái chết của Bành Niệm Từ từ trường thôn.

Tuy nhiên khi nghe được những lời của Sở Hồng Nguyệt Tô Bạch hơi kinh ngạc vì nàng đã biết Bành Niệm Từ đã chết thì tại sao nàng lại phải bỏ đi vào ban đêm và vội vàng như vậy.

Trong đó chắc có điều gì đó mà hần không biết.

Sau đó hần dừng lại và gật đầu: “Đúng vậy ta đã giết nàng.”

Sau đó hần nói tiếp: “Ta lo lắng cho các ngươi, vì vậy mà ta xuất hiện trên núi, giết người cũng là do bất cần. Ngươi sẽ không định bắt ta về đồn canh sát chứ?”

Sở Hồng Nguyệt nhìn Tô Bạch một cái thật sâu, lắc đầu: “Ngươi đã cứu mạng ta làm sao có thể bắt ngươi?”

Sau đó nàng hít một hơi thật sâu và nói “Tuy nhiên nơi này đã trở nên rất nguy hiểm, chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi đây, trưởng thôn và những người khác đã đưa mọi người đi hơn một giờ trước, giờ chỉ còn hai người chúng ta.”

Nghe được lời nói của nàng, tim Tô Bạch đột nhiên đập lạc nhịp, lúc này hần mới nhớ tới ảo giác ở cổng thôn.

Hóa ra phía trước không phải ảo giác, thôn này quả nhiên đã không còn con người.

Chương 29: Nguy hiểm chưa rõ

“Ồ đây có gì nguy hiểm?” Tô Bạch hít sâu một hơi hỏi.

Nghe hẳn hỏi, Sở Hồng Nguyệt khẽ lắc đầu “Chuyện này liên quan đến rất nhiều chuyện khác, không thể cho người biết được. Người chỉ cần biết ở đây rất nguy hiểm.”

Tô Bạch nghe vậy im lặng không nói gì nữa, hẳn đoán rằng có thể có điều gì đó đang bị che giấu trong chuyện này.

Xét theo lời nói của Sở Hồng Nguyệt lúc này thì quả thật là như vậy.

“Đưa ba lô cho ta, ta sẽ tự mang.” Tô Bạch dừng lại chỉ vào ba lô trên người Sở Hồng Nguyệt nói.

Sở Hồng Nguyệt do dự gật đầu rồi đưa ba lô cho hẳn.

Lấy ba lô xong Tô Bạch và Sở Hồng Nguyệt đi bộ xuống núi.

Lúc này trong lòng Tô Bạch có rất nhiều nghi hoặc nhưng lại không có cách gì bởi vì chuyện có liên quan đến Người sống lại hiển nhiên Sở Hồng Nguyệt giữ kín như bưng.

Nhất định là không thể biết được đã xảy ra chuyện gì từ miệng nàng.

“Hi vọng sẽ không có chuyện gì.” Tô Bạch nghĩ thầm.

Chuyện xảy ra ở đây nhất định là mức độ nguy hiểm cũng giống như chuyện của Bành Niệm Từ, nếu không Sở Hồng Nguyệt không thể căng thẳng như vậy được.

Nghĩ đến đây Tô Bạch tim không khỏi đập nhanh.

Nếu đúng như vậy thì mình đúng là đang tìm đến cái chết rồi.

Trước đó hẳn giết được Bành Niệm Từ là bởi vì Bành Niệm Từ có điểm yếu, nếu đối đầu trực diện hẳn nhất định sẽ không phải là đối thủ của nàng.

Mà nguy hiểm lúc này nhất định có thể giết chết hắn một cách dễ dàng.

Nghĩ đến điều này Tô Bạch cũng cảm thấy biết ơn Sở Hồng Nguyệt.

Sở Hồng Nguyệt rõ ràng biết nguy hiểm nhưng nàng vẫn sẵn sàng ở lại đây chờ hắn..

Theo một nghĩa nào đó xem như nàng đã cứu mạng hắn.

Nếu là người khác họ chắc chắn sẽ không đợi hắn.

Mà đúng lúc hai người đang xuống núi, trên một ngọn núi, có một con hoẵng lần theo mùi máu, tìm thấy thi thể của Bành Niệm Từ, liền cúi đầu ăn.

Nó ăn một cách thích thú như thể thịt nó ăn là một loại thảo mộc tươi ngon.

Khoảng một giờ sau thi thể của Bành Niệm Từ đã bị con hoẵng ăn sạch sẽ chỉ còn lại một bộ xương dăm máu.

“U..u...” Con hoẵng kêu lên một hồi tiếng hươu.

Cùng với tiếng kêu, cơ thể nó không liên tục mọc ra những sợi lông và nó dần biến thành một con quái vật không phải hươu cũng không phải lợn.

“U..u!” Mà vào lúc này một tiếng kêu kỳ lạ phát ra từ miệng nó.

Mắt nó dần đỏ hoe, nước miếng chảy dọc khóe miệng.

Sau đó con quái vật kỳ dị này ngẩng đầu lên đánh hơi trong không khí rồi chậm rãi đi về phía thôn.

“Này người không sao chứ?” Trên đường núi Tô Bạch nhìn Sở Hồng Nguyệt bên cạnh quan tâm hỏi.

Chỉ một giờ sau khi bọn họ đi ra khỏi thôn biểu hiện của Sở Hồng Nguyệt không thoải mái lắm, có chút trắng bệch trông rất đáng sợ.

“Không... không có gì.” Sở Hồng Nguyệt yếu ớt xua xua tay rồi tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng cũng chính lúc này nàng bất ngờ vấp phải một hòn đá dưới chân nàng ngã nhào về phía trước.

Thấy nàng sắp ngã đổ máu, Tô Bạch kéo Sở Hồng Nguyệt lại.

“Người thực sự không sao chứ?” Hắn có chút khó hiểu hỏi cô gái bên cạnh, dáng vẻ yếu ớt này có vẻ không ổn chút nào.

“Ta... người mau trốn đi.” Sở Hồng Nguyệt nhìn Tô Bạch cười khổ sở, sắc mặt tái nhợt nói: “Tốc độ của ta quá chậm nếu cứ tiếp tục như thế này, nó sẽ đuổi kịp chúng ta, đến lúc đó ai cũng không thoát được.”

“Ai đang đuổi theo?” Tô Bạch nghi ngờ hỏi.

Nghe thấy câu hỏi của hắn, Sở Hồng Nguyệt nhìn sang chỗ khác, rõ ràng là không muốn trả lời câu hỏi này.

Thấy Sở Hồng Nguyệt không muốn nói Tô Bạch cũng không hỏi nữa.

Bởi với tính cách của cô gái này dù người có hỏi bao nhiêu cũng vô ích.

Sau đó Tô Bạch nghĩ lại bỏ ba lô xuống lấy thẻ căn cước, điện thoại di động và tám trăm tệ trong đó ra.

Xong hắn vút ba lô vào bên đường.

“Ta cũng người xuống núi.” Sau đó hắn ngồi xổm xuống và nhìn Sở Hồng Nguyệt.

Sở Hồng Nguyệt nghe xong liền lắc đầu từ chối.

Nhưng mà Tô Bạch lại trực tiếp ngồi ở trên đá trơn trượt trên mặt đất cười nhẹ nói: “Người nếu không đi cùng ta, ta sẽ ở lại đây với người, chờ nó đến đây, ta với người cùng chết ở chỗ này.”

Lúc này mưa phùn vẫn đang lất phất rơi xuống bên cạnh họ.

Trông thấy bộ dáng của hắn, Sở Hồng Nguyệt thôi do dự, khẽ cắn môi leo lên lưng Tô Bạch.

“Cảm ơn...” Giọng nói nhỏ như muỗi kêu của cô gái yếu ớt này tại đường núi chẳng gợi nổi hấp dẫn nào.

Cảm nhận được sức nặng trên lưng, Tô Bạch trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm, đứng dậy cõng Sở Hồng Nguyệt trên lưng đi xuống núi.

Thực lòng mà nói trọng lượng của cô gái không lớn, tốc độ xuống núi của hấn cũng không hề giảm đi chút nào.

Sau những gì xảy ra vừa rồi Tô Bạch rất nể phục Sở Hồng Nguyệt.

Trên đời này có rất ít người có thể vì người khác mà hiến hy sinh mạng sống của mình.

Cho dù là Tô Bạch, bản thân hấn cũng khó xác định hấn có thể làm được như vậy hay không.

Bây giờ Tô Bạch đã biết chiếc xe jeep mất tích kia đã đi đâu.

Xem chừng Sở Hồng Nguyệt đã cho dân làng mượn chiếc xe jeep để chuyển thôn dân đi càng sớm càng tốt.

“Đúng là một cô gái ngốc nghếch.” Tô Bạch thở dài trong lòng.

Sau đó chân hấn dần dần tăng tốc.

Lúc đầu Tô Bạch tỏ ra cẩn thận vì sợ bị ngã.

Nhưng thời gian trôi qua tốc độ của hấn dần dần tăng lên.

Dù sao hấn cũng là một người có một chút điểm thuộc tính nhanh nhẹn cùng kỹ năng chạy nhanh, giữ thăng bằng ở nơi này đối với hấn mà nói là một chuyện vô cùng đơn giản.

Lúc này tốc độ của Tô Bạch còn nhanh hơn một chút so với tốc độ đi bộ của hai người lúc trước.

Nhưng chính vì vậy, Sở Hồng Nguyệt càng ôm Tô Bạch chặt hơn.

Cũng may hiện tại sức lực của nàng suy yếu, nếu không Tô Bạch sẽ bị bóp chết.

Nằm trên người Tô Bạch cảm nhận được tấm lưng rộng và ấm áp của hấn, khuôn mặt tái nhợt của Sở Hồng Nguyệt không biết từ nào trở nên ửng đỏ.

Đây là lần đầu tiên ngoài cha ra, nàng thân thiết với một người con trai như vậy.

Mặc dù bây giờ nàng có chút ngượng ngùng, nhưng trái tim sợ hãi đã dần bình tĩnh lại.

“Được chết ở đây với hấn cũng không tồi.”

Đầu Sở Hồng Nguyệt đột nhiên nảy sinh ra ý nghĩ này, sau đó nàng tựa đầu vào vai Tô Bạch, ngửi được mùi hương trên cơ thể đối phương, nàng cảm thấy rất thoải mái.

Chỉ một lúc sau nàng ngủ thiếp đi.

Tô Bạch đang đi trên con đường núi quanh co chợt cảm thấy vai bị đè xuống cũng giật mình dừng lại.

Sau đó quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt đang say ngủ của Sở Hồng Nguyệt, trong lòng không khỏi bật cười.

Mặc dù Sở Hồng Nguyệt là một người có thân phận đặc biệt.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn là một cô gái mười bảy mười tám tuổi.

Cũng sẽ cảm thấy sợ hãi, cảm thấy mệt mỏi.

Tô Bạch lắc đầu tiếp tục bước đi.

Chỉ có điều bước đi của hắn nhẹ hơn rất nhiều.

Lúc này mưa đã tạnh, mây đen cũng tan hết, vô số ngôi sao hiện ra tại khu rừng vắng lặng này.

Trên đường núi, có một chàng trai trên lưng cõng một cô gái, bước đi dưới những vì sao lấp lánh.

Cảnh đẹp như tranh vẽ.

Chương 30: Trùng trùng

“Ầm ầm...” Một chiếc xe Jeep đang chạy nhanh như chớp dọc theo con đường núi, những nơi mà nó chạy qua đều có nước bùn bắn tung tóe.

“Mau lên! Mau lên! Mau lên!” Cô gái ngồi trên xe jeep đạp ga trong lòng không ngừng thúc giục bản thân.

Tốc độ của xe jeep rất nhanh, khi chạy trên đường trong núi sẽ khiến người ta có cảm giác xe sẽ bay khỏi vách núi.

Nhưng tài xế trên xe rõ ràng là rất điêu luyện, lúc lái xe trên núi tuy rằng sẽ gặp phải những tình huống nguy hiểm nhưng đều tai qua nạn khỏi.

“Ninh Huyền, người chạy chậm một chút...” Trịnh Vũ bên ghế phụ lái sắc mặt tái nhợt nắm chặt tay nắm trên xe vì sợ bị văng ra ngoài.

“Im đi!” Ninh Huyền điên cuồng hét lên, đánh tay lái trong tay.

“Xẹt... xẹt!” Lốp xe phát ra âm thanh cọ xát mạnh với mặt đất, chiếc xe jeep rẽ ngoặt một cách tao nhã trên đường núi.

Trịnh Vũ bị tình huống này làm cho hoảng sợ sắc mặt càng tái nhợt.

Bây giờ hẳn là chết dưới miệng lợn rừng còn hơn chết trên xe jeep, thế này thật không đáng.

Sau khi xe jeep rẽ vào góc cua, không còn chạy xa nữa, nó dừng lại bên lề đường.

Ninh Huyền buông tay lái suy sụp tinh thần nằm xuống ghế, mở cửa sổ hít sâu một hơi không khí lạnh lạnh bên ngoài.

Lúc này mắt nàng đỏ ngầu giống như người thức đêm đã lâu.

“Ninh Huyền...” Trịnh Vũ bên cạnh cười chua xót: “Bây giờ Người sống lại đã chuyển kiếp rồi, cho dù chúng ta lên núi cũng vô ích, không cứu được đội trưởng mà chúng ta còn mất

mạng. Thành thật mà nói ta không sợ chết, nhưng ta sợ chúng ta chết một cách vô giá trị.”

Ninh Huyền mặc kệ hấn, đôi mắt đỏ hoe như thể nước mắt sắp rơi bất cứ lúc nào.

“Aizz, đều do ta vô dụng.” Trịnh Vũ thấy thế trong lòng thở dài.

Lúc đó hấn thực sự muốn chết ở đó cùng với đội trưởng.

Tuy nhiên tình trạng của Vương đại sư lúc đó rất kém, nếu Vương đại sư không được cứu thì tính mạng của ông ấy có thể gặp nguy hiểm.

Phải biết rằng mất đi một đại sư như thế này, là tổn thất vô cùng lớn đối với quốc gia.

“Chuyện này cũng không trách được các người.” Ninh Huyền lắc đầu xuống xe đứng ở bên cạnh vách núi im lặng không nói.

Nhìn theo bóng dáng của nàng, Trịnh Vũ cũng xuống xe.

“Người biết đấy, chết trong tay của Người sống lại là kết cục của hầu hết người Đồ Long Bộ. Dù chúng ta hay đội trưởng, đều đã chuẩn bị sẵn sàng.” Trịnh Vũ nói chậm rãi.

Nói xong hấn lấy điều thuốc và bật lửa ra châm một điếu, hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra.

Sau đó khói tan, Trịnh Vũ nhìn thấy phía xa xa có hai bóng người xuất hiện ở cuối con đường núi.

Hấn há miệng nhìn chằm chằm Tô Bạch và Sở Hồng Nguyệt đang từ từ đi xuống núi.

“Đội trưởng vẫn còn sống!” Hấn vui mừng khôn xiết.

“Đội trưởng!” Ninh Huyền kinh ngạc vui vẻ kêu lên.

Tô Bạch và Sở Hồng Nguyệt ở đằng xa thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy chiếc xe jeep.

“Sao các người lại đến đây?” Sở Hồng Nguyệt nhìn hai người họ khẽ cau mày.

“Đội trưởng, chúng ta lo lắng cho sự an toàn của người nên đến đây.” Trịnh vũ vội vàng nói.

Ninh Huyền bên cạnh cũng gật đầu.

Sở Hồng Nguyệt nghe xong muốn khiển trách hai người hồ đồ, nhưng nhìn thấy vẻ mặt quan tâm của hai người họ lòng nàng lại mềm ra, nàng gật đầu.

“Vậy chúng ta đi trước đi.” Khi Ninh Huyền và Trịnh Vũ thấy thế lập tức lên xe jeep.

Tô Bạch và Sở Hồng Nguyệt cũng lên theo sau.

Sau đó xe jeep quay đầu lại trên đường núi và chạy xuống núi.

“Đội trưởng, người giết chết Người sống lại rồi sao?” Trịnh Vũ trên đường không nhịn được hỏi.

Và khi lời nói của hắn nói ra Sở Hồng Nguyệt ném một đôi mắt muốn giết người.

Lúc này Trịnh Vũ mới chợt nhớ ra trên xe còn có một người khác không phải người trong đội của bọn họ.

Nghĩ đến đây hắn không khỏi co rụt cổ lại, trong lòng nghĩ thâm lần này tiêu đời rồi.

“Ta đã giết nó.” Sở Hồng Nguyệt chậm rãi nói

Đây là những gì nàng đã thảo luận với Tô Bạch trên đường đi.

Tô Bạch không muốn dính líu đến vụ việc này nên nàng chỉ có thể là người giết Bành Niệm Từ.

Trịnh Vũ và Ninh Huyền cũng không có chút kinh ngạc khi nghe nàng nói gì bởi vì chỉ có khả năng này là bình thường nhất.

Không lẽ nói là nam sinh bên cạnh nàng đã giết đúng không?

“Nhân tiện đội trưởng quân khu Tây Giang đã phái người tới, ước tính sẽ phong tỏa nơi này vào ban đêm.” Trịnh Vũ nói.

“Ừ thế thì tốt.” Sở Hồng Nguyệt gật đầu.

Nàng không cần thiết phải giấu Tô Bạch về chuyện này.

So với chuyện quân đội phong tỏa thì vấn đề của Người sống lại mới là chuyện phải được che giấu.

Người sống lại có liên quan đến sự yên ổn của quốc gia, tuyệt đối không thể để cho một người bình thường biết được.

Nếu không mọi thứ sẽ rối tung lên.

Tô Bạch ở bên cạnh nghe được lời nói của bọn họ trong lòng thầm nghĩ.

Trên đường đi hắn đã suy nghĩ rất nhiều.

Mặc dù Sở Hồng Nguyệt và những người khác hầu như không nói gì với hắn nhưng hắn cũng mơ hồ đoán được điều gì đó.

Mối nguy hiểm này chắc chắn vẫn liên quan đến Bành Niệm Từ.

Nếu không Sở Hồng Nguyệt vừa mới tỉnh dậy cách đây không lâu sẽ không dẫn hắn đi sớm như vậy.

Bởi vì trong khoảng thời gian ngắn, Sở Hồng Nguyệt không có tin tức gì khác ngoại trừ tin tức về cái chết của Bành Niệm Từ.

Mà chỉ có sau khi Người sống lại chết, còn có thể xuất hiện những biến đổi khác thì mới có thể nói đủ rõ ràng.

Tuy nhiên trong lòng Tô Bạch lại có một nghi ngờ khác.

Nếu vậy thì khi Chu Oánh Oánh chết tại sao lại không có một biến động lớn như vậy? Lúc này Tô Bạch mới cảm thấy bắt được chút manh mối nhưng lại cảm thấy không bắt được cái gì.

“Người anh em, cảm ơn người đã cứu đội trưởng của chúng ta.” Lúc này Trịnh Vũ ở một bên lên tiếng giọng tràn đầy cảm kích.

Rõ ràng hắn rất biết ơn người đã cứu đội trưởng của mình.

“Không có gì, lúc trước các người cũng giúp ta mà.” Tô Bạch khẽ lắc đầu cười nói.

Ninh Huyền đang lái xe phía trước nghe thấy lời này lỗ tai hơi đỏ lên trong lòng cảm thấy có chút phức tạp khó hiểu.

Nói ra thì nàng và Tô Bạch còn có chút xích mích lúc lên núi, nang dường như đã lái xe làm văng bùn lên người cậu thanh niên này, hơn nữa sau đó còn nói chuyện bất lịch sự với hắn.

Nhưng ai biết được cậu học sinh trung học này lại cứu cả đội trưởng của mình.

Mặt Ninh Huyền đỏ bừng lên khi nghĩ đến đây, nếu hỏi đó Tô Bạch bị nàng ta đuổi đi thì chắc đội trưởng đã chết rồi.

“Chuyện đó... Tô Bạch...” Nàng mím môi ngập ngừng nói.

Tô Bạch nghe xong ngẩn ra, nhìn về phía hàng ghế đầu “Sao vậy?”

Hắn không biết cô gái này muốn nói gì, cứ ngập ngừng khiến hắn cảm thấy hơi khó chịu.

“Lúc trước ta lái xe làm văng bùn lên người người là lỗi của ta, xin lỗi.” Ninh Huyền mặt đỏ tới cổ nhưng trong bóng tối lại không nhìn thấy rõ.

“Này Ninh Huyền, người sao lại không giống như đang xin lỗi vậy? Ta cảm giác giọng người giống như đang nghiền răng nghiền muốn ăn thịt người vậy?” Trịnh Vũ ở bên cạnh nghe xong không nhịn được cười.

“Nếu ta nói...” Hắn đang định nói tiếp nhưng vừa nhìn thấy trong gương chiếu hậu ánh mắt như muốn ăn thịt người của Ninh Huyền lập tức giống như một con gà trống đang bị siết cổ, hắn không thốt ra được một lời, lộ ra vẻ mặt xấu hổ.

Chương 31: Mèo

“Không sao đâu.” Tô Bạch cười khi nghe hai người họ nói: “Thật ra người cũng có lòng tốt, biết trên núi nguy hiểm nên muốn ta xuống nhanh chóng xuống núi.”

Thành thật mà nói hẳn không có bất kỳ ác cảm nào với Ninh Huyền mặc dù quả thật đối phương đã làm một số việc quá đáng.

Nhưng Ninh Huyền có động cơ tốt.

Nghe được lời nói của Tô Bạch, vẻ mặt Ninh Huyền thả lỏng, tâm trạng cũng thoải mái hơn rất nhiều.

“Tô Bạch người cũng là người tốt.” Nàng cười nói với Tô Bạch, chân đạp ga xe jeep tăng tốc một chút.

“Ồ..ô...” Không lâu sau khi họ rời khỏi núi, trên núi truyền tới tiếng hoăng kêu.

“Éc!” Sau đó một tiếng hét âm ỉ của một con lợn rừng cũng truyền đến.

Tốc độ xe jeep nhanh và ổn định làm cho Tô Bạch ngồi trong xe cảm thấy rất ít xóc nảy.

Có thể nói trong cuộc đời của hắn, đây là lần hắn đi xe thấy thoải mái nhất.

Chỉ có điều Tô Bạch rất ngạc nhiên, Ninh Huyền cũng chỉ lớn hơn hắn một hai tuổi lại có kỹ năng lái xe mạnh mẽ như vậy.

Hơn nữa khả năng chiến đấu của Sở Hồng Nguyệt cũng vô cùng mạnh mẽ, nàng có thể đối đầu với người sống lại.

Điều này cũng khiến hắn có chút hứng thú với tổ chức của bọn người Sở Hồng Nguyệt.

Nhưng mà Tô Bạch cũng biết mình là người sống lại, cũng không đi chung đường với họ.

Nếu hắn tiết lộ thân phận của mình là một người sống lại, có khả năng dẫn đến sự thù địch.

Rốt cuộc dựa vào những gì Tô Bạch biết về những người sống lại, không ai trong số họ là người tốt, thậm chí có thể nói rằng những người sống lại trời sinh đều là tội phạm cũng không quá đáng.

Trời sinh họ đã đối đầu với những tổ chức như tổ chức của Sở Hồng Nguyệt.

Chiếc xe di chuyển về phía trước rất nhanh, Tô Bạch và những người khác không mất nhiều thời gian đã nhìn thấy xe tải quân trang phía trước đang chạy về phía này.

“Ninh Huyền, người đưa Tô Bạch đến huyện Lâm Xuân, ta và Trịnh Vũ đi xuống một chuyến.” Sau khi nhìn thấy xe tải quân trang, Sở Hồng Nguyệt nhìn Ninh Huyền nói.

“Được.” Ninh Huyền đáp lại rồi lái xe jeep tấp vào ven đường.

Lúc này một người cũng bước xuống xe tải quân trang đi tới chỗ xe jeep chào hỏi mấy người.

“Sở Hồng Nguyệt, đội trưởng đội thứ mười chín tỉnh Tây Vũ, Đồ Long Bộ.” Sở Hồng Nguyệt lấy giấy chứng nhận từ trong tay và giao ra.

Quân nhân kia nhìn kỹ giấy chứng nhận một lát rồi lại chào: “Chào đội trưởng Sở! Trưởng quan của chúng ta đã đợi người ở phía trước rồi, mời người đi theo ta.” Sở Hồng Nguyệt gật đầu sau đó đột nhiên nhìn Tô Bạch bằng ánh mắt phức tạp nhìn dân tị nạn và nói: “Trở về thành phố Tây Giang đi, dọc đường chú ý an toàn.”

“Ừm, biết rồi.” Tô Bạch gật đầu nói: “Người cũng chú ý an toàn.”

Sau đó Sở Hồng Nguyệt đưa Trịnh Vũ xuống xe.

Đợi hai người rời khỏi, Ninh Huyền khởi động xe jeep chạy về hướng huyện Lâm Xuân.

“Hôm nay chúng ta còn có việc phải làm nên sẽ không đưa người đến thành phố Tây Giang.” Ninh Huyền lái xe, nói với Tô Bạch đang ngồi sau.

“Không sao, đúng lúc tối nay ta cũng muốn nghỉ ngơi thật tốt.” Tô Bạch nghe xong liền nói.

Bây giờ hắn còn bốn ngày nghỉ và tạm thời hắn không thấy sốt ruột.

“Ừ tốt.” Ninh Huyền gật đầu sau đó nhìn Tô Bạch từ trong kính chiếu hậu với vẻ mặt do dự.

“Sao vậy?” Tô Bạch không nhịn được hỏi khi nhìn thấy sự thay đổi trên biểu hiện của nàng.

Nghe thấy lời hắn, vẻ do dự trên mặt Ninh Huyền liền biến mất, nàng hỏi thẳng: “Tô Bạch, người có quan hệ gì với đội trưởng của ta?”

Nghe vậy Tô Bạch càng thêm khó hiểu nói: “Nếu tính ra bọn ta hắn là bạn bè bình thường. Dù sao chúng ta cũng mới quen biết nhau không bao lâu.”

“Tốt nhất là như vậy.” Ninh Huyền nhẹ nhàng thở ra tiếp tục tập trung lái xe.

Vừa rồi nàng nghe thấy giọng điệu trong lời nói của Sở Hồng Nguyệt khi nói chuyện cùng Tô Bạch, cùng với ánh mắt nàng khi nhìn Tô Bạch, Ninh Huyền có thể cảm nhận được tâm tư của Sở Hồng Nguyệt.

Thành thật mà nói nàng thực sự lo lắng rằng Sở Hồng Nguyệt và Tô Bạch sẽ yêu nhau, như vậy sẽ không tốt cho cả hai người.

Đây không phải là vấn đề về gia cảnh của Sở Hồng Nguyệt.

Mà là thành viên của Đồ Long Bộ sống không thọ.

Nếu họ thật sự yêu nhau, chỉ khiến hai người thêm đau khổ.

Sau đó hai người họ không nói gì nữa.

Ninh Huyền đưa Tô Bạch đến Huyện Lâm Xuân thì vội vàng ra đi.

Rõ ràng nàng cũng có những việc rất quan trọng phải làm.

Tô Bạch đứng trên đường ở huyện Lâm Xuân, xung quanh trống trải.

Đây là một thành phố có ít dân cư.

Lúc này đã hai ba giờ sáng, đèn xung quanh đã mờ đi, bốn phía không có một bóng người.

“Ừc ừc...” Lúc này bụng hắn mới phát ra tiếng kêu ừc ừc.

Tô Bạch hơi giật mình sau đó mới nhớ tới buổi trưa ăn một hộp mì ăn liền, vẫn chưa ăn cơm tối.

Nhưng lúc này thì lấy gì mà ăn.

Sau đó hắn tìm kiếm trong huyện và thực sự tìm thấy một cửa hàng đang mở cửa.

Cửa hàng này do khách sạn kinh doanh trên lầu nên mở cửa 24/24.

Tô Bạch mua một hộp mì gói trong cửa hàng, yêu cầu cửa hàng cho nước sôi rồi ngồi ăn trên ghế trước cửa hàng.

“Meo meo.” Khi hắn đang ăn mì gói một âm thanh mèo kêu từ xa truyền lại.

Nghe thấy tiếng mèo kêu, Tô Bạch ngược mắt lên và nhìn thấy một con mèo mướp lớn đang nhìn mình từ xa dưới ngọn đèn đường.

Chú mèo này trông hơi gầy gò, nhìn chăm chăm vào hộp mì gói trên tay hắn với ánh mắt đói khát.

Rõ ràng là nó rất đói.

Nhìn thấy con mèo này Tô Bạch cũng nhớ tới những vạch đỏ ở quan tài vàng trên cánh tay.

Khi hoàn thành tâm nguyện của Bành Niệm Từ, chiếc quan tài vàng đã hấp thụ linh năng và biến thành những mảnh báu quan tài, những hoa văn cơ bản đã xuất hiện.

Hình vẽ đó giống như một con mèo.

Vì vậy khi nhìn thấy con mèo mướp này, trong lòng Tô Bạch cũng sinh ra chút cảm giác thân thiết.

Sau đó hắn suy nghĩ một chút và đi vào cửa hàng mua một cái chân giò hun khói.

Sau đó Tô Bạch bẻ cái chân giò hun khói ra và ném một miếng nhỏ cho chú mèo mướp.

Mèo mướp thấy thế có chút do dự và sau đó bắt đầu ăn.

Thấy vậy trong lòng Tô Bạch cũng cảm thấy thú vị, sau đó từng chút một bẻ cái chân giò hun khói ném cho mèo mướp.

Con mèo mướp ăn lấy ăn để, không hề cảnh giác mà tiến đến gần hấn.

“Hết rồi.” Sau khi cho con mèo ăn hết chân giò, hấn đưa cái vỏ chân giò trên tay cho con mèo mướp xem với nụ cười trên mặt.

Sau sự việc hôm nay, tâm trạng vốn đã căng thẳng bây giờ có thể coi như đã thoải mái một chút.

“Meo meo.” Thấy vậy con mèo mướp liền kêu một tiếng sau đó xoay người bước đi không chút lưu luyến.

Tô Bạch nhìn bóng lưng nó ra đi thầm nghĩ có lẽ con mèo này đi lạc.

Sau đó hấn hơi sững người lắc đầu và mỉm cười.

Trên thực tế sinh mệnh của hấn và chú mèo hoang này có gì khác nhau? Tuy nói là hấn có nhà, không lưu lạc như mèo hoang.

Nhưng mà nhà hấn lại không có người nhà, như vậy có khác gì kẻ lưu lạc?

“Haizz...” Tô Bạch nhẹ nhàng thở ra, bỏ hộp mì đã ăn xong vào thùng rác, bước vào khách sạn.

Số mệnh là do bản thân giành lấy.

Ngay cả khi trở thành một con mèo hoang, hấn cũng phải giành được một mảnh trời riêng của mình.

Tô Bạch không để ý sau khi hấn đi vào khách sạn, có một bóng người bước ra từ bóng tối.

Chú mèo hoang nhìn thấy hấn liền ngoan ngoãn kêu meo meo

Người đàn ông đưa tay ra vuốt ve con mèo và nói nhỏ: “Đó là một người tốt có phải không?”

“Meo meo...” Mèo hoang khẽ đáp lời và dụi đầu vào lòng bàn tay hấn.

Chương 32: Đường về

Tô Bạch tiến vào bên trong cửa hàng, dùng năm mươi tệ tìm ông chủ thuê một căn phòng.

Nhà trọ ở đây rõ ràng không nghiêm ngặt gì mấy, đến đăng ký giấy tờ cũng chẳng cần, đưa xong tiền cọc là có thể vào ở ngay.

Sau khi vào phòng, Tô Bạch ngồi trên giường.

“Vốn dĩ còn lại 722 tệ, cho mèo ăn xong, tiêu mất 1 tệ.” Hắn đếm tiền trên tay, thâm thở dài trong lòng.

Bây giờ tiền còn quá ít, hắn hận không thể biến một tệ thành hai tệ mà tiêu.

Trước khi đến còn hơn 4000 tệ, bây giờ chỉ còn thừa mỗi 721 tệ.

721 tệ này, đến cả tiền để hắn ăn trong một tháng cũng không đủ.

Nhưng Tô Bạch cũng không tiếc mà đưa 3000 tệ cho ông bà Chu Ánh Ánh.

Ba nghìn tệ kia có thể nói là vô cùng đáng giá, đổi lấy một cái mạng của hắn cùng với nhược điểm chết người của Bành Niệm Từ, kỹ xảo parkour và năng lực dự đoán đường cong cấp thấp.

Đây là thứ mà rất nhiều người có tiền cũng không đổi lấy được.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch cũng nhớ đến chuyện khác. Bây giờ hắn còn chưa biết rõ kỹ năng dự đoán đường cong cấp thấp kia rốt cuộc là thứ gì.

“Dự đoán đường cong cấp thấp, chẳng lẽ là dự đoán đáp án môn Toán à?” Nghĩ đến đây, chân mày của hắn hơi cau lại.

Tiếp đến, hắn mở điện thoại ra, tìm một đề thi môn Toán trên mạng.

Tìm được một lúc, một việc khiến Tô Bạch cảm thấy tiếc nuối đã xảy ra.

Dự đoán đường cong cấp thấp này chẳng có chút tác dụng gì với việc giải đề Toán.

“Dự đoán đường cong cấp thấp này rốt cuộc là cái gì chứ?” Tô Bạch đặt di động sang một bên, trong lòng cảm thấy hơi kỳ quái.

Hắn hồi tưởng lại giới thiệu về dự đoán đường cong cấp thấp lần nữa.

“Dự đoán đường cong cấp thấp: Một loại năng lực kỳ lạ, có hiệu quả dự đoán trước một ít con đường trong tương lai. Nhưng bởi vì đây là kỹ năng sơ cấp nên khả năng dự đoán vô cùng có hạn.”

“Có hiệu quả dự đoán được vài con đường trong tương lai...” Tô Bạch trầm suy tư.

Đề thi đều tự có đáp án riêng của nó, vậy thì không thể nói là tương lai gì cả.

Vậy, đường cong này rốt cuộc là có thể dùng làm gì?

“Tấn công sao?” Điều đầu tiên Tô Bạch nghĩ đến trong lòng chính là cái này.

Tấn công ấy à, cũng có đường cong, hoặc là hình cung, hoặc là đường thẳng.

Có lẽ, sau này trong lúc hắn đánh nhau với đối thủ thì có thể dự đoán được hướng tấn công tiếp theo của đối phương.

Nghĩ đến đây, trái tim Tô Bạch liền nhảy lên thành thịch.

Nếu như mọi chuyện thật sự giống như mình nghĩ, vậy thì tác dụng của loại năng lực này trong trận chiến chẳng khác gì như hổ thêm cánh.

Sau này có đánh nhau, hắn có thể đoán trước tiên cơ, tấn công bất ngờ, có thể nói là thần kỹ trong chiến đấu.

Chẳng qua chỉ ngay sau đó, Tô Bạch đã bình tĩnh trở lại.

Bây giờ hắn còn chưa thử, làm sao biết đây là thật hay giả chứ?

Mà nghĩ đến chuyện thử, Tô Bạch lại càng thêm khổ não. Bây giờ quanh hắn chẳng có ai, muốn thử thì rất khó.

“Thôi bỏ đi, không nghĩ đến chuyện này nữa.” Hắn ghi nhớ chuyện này vào lòng trước, rồi rửa mặt, tắt đèn, chuẩn bị đi ngủ.

Nhưng vào lúc Tô Bạch nằm lên giường chuẩn bị đi ngủ thì đột nhiên trong lòng cảm thấy có cảm giác gì đó kỳ quái, giống như là bị thứ gì đó theo dõi.

Hắn ngồi dậy, nhìn quanh, cau mày.

Căn phòng này thuộc loại rẻ nhất, bày trí trong phòng chỉ liếc mắt là có thể thấy hết rất rõ ràng.

Thậm chí chỗ này đến cả cái cửa sổ cũng chẳng có.

Theo lý mà nói, ở nơi này không thể nào có người theo dõi hắn mới đúng.

Tô Bạch quét mắt nhìn một vòng, chân mày càng cau chặt lại. Mặc dù bây giờ hắn không nhìn thấy có thứ gì đang rình rập mình, nhưng hắn lại cảm thấy cảm giác của mình nhất định không sai.

Bởi vì bản thân hắn có thuộc tính cơ bản cảm giác +1, cảm giác với một vài thứ vô cùng nhạy.

Đây là thiên phú của hắn.

Sau đó, Tô Bạch đứng bật dậy, tìm kiếm vòng quanh căn phòng.

Hắn tìm kiếm một lượt từ ngăn tủ, gầm giường, từng nơi một, không tìm thấy.

Đợi đến lúc tìm đến chỗ bàn.

Tay Tô Bạch khựng lại.

Hắn dời một chiếc hộp giấy sang bên cạnh, lộ ra một cái ổ điện.

Cái ổ điện này vô cùng khó phát hiện, nằm ngay bên dưới ti vi, lại có thêm cái hộp giấy che mắt, nếu như không nhìn kỹ thì hoàn toàn không thể nào phát hiện.

Nhưng hộp giấy vừa rồi lại trùng hợp chứa lại một khe hở cho cái ổ điện kia, khiến vị trí ổ điện vừa khớp đối diện với giường.

“Đúng là có cái gì này.” Tô Bạch nhìn vào bên trong ổ điện, có thứ gì đó lóe lên ánh đỏ, chân mày hấn hơi cau lại.

Ở bên trong ổ điện là một cái camera.

Tô Bạch quan sát ổ điện này, dừng lại một chút rồi sau đó vươn tay ra, bất ngờ vặn một cái, ổ điện bị vặn rơi xuống.

Ngay sau ổ điện bị rơi ra là một chiếc camera bị lộ nguyên hình.

Bên trong camera có nối dây, đang phát ra ánh sáng đỏ.

Sau đó, Tô Bạch giật chiếc camera đó xuống, xem xét kỹ lưỡng, phát hiện thứ đồ này có thể nhớ, có lẽ cứ qua một khoảng thời gian là sẽ có người đến lấy.

Trước đó hấn có hỏi ông chủ, trong nhà trọ này không có mạng không dây nên chắc hấn cũng không có internet.

Hấn trông thấy camera này là biết đại khái có chuyện gì rồi. Trước đây hấn từng nhìn thấy trên báo có một số người thường cài camera quay lén trong khách sạn, sau đó lấy video quay lén này đem lên mạng bán lấy tiền.

Có lẽ, chiếc camera trước mắt đây dùng để phục vụ cho mục đích đó.

Chỉ là Tô Bạch có nghĩ kiểu gì cũng không ngờ là chính mình thế mà cũng dính phải loại chuyện thế này.

Nếu không có điểm thuộc tính cảm giác, chắc là hấn đã bị quay lén mà không hay biết.

Tô Bạch ngẫm nghĩ, gỡ cây búa nhỏ đính từ bên đuôi xuống, đập nát camera và thẻ nhớ đi.

Sau khi làm xong xuôi, hấn nhìn vào ổ điện lộ dây điện trần trụi, lâm vào trầm tư.

Sau đó, khóe miệng Tô Bạch hơi cong lên. Hấn cầm lấy búa nhỏ đính, chậm rãi tiến đến gần ổ điện.

Không bao lâu sau, ổ điện đã được lắp lại cẩn thận.

Chẳng qua, lần này ổ điện là một cái ổ điện thật sự, mà dây điện trần lộ ra còn khá nhiều. Nếu có ai tới tháo ổ điện, nhắm mắt vươn tay vào trong là có thể phải chịu xui xẻo.

Tô Bạch làm xong xuôi mấy chuyện này là lên giường nằm, yên tâm ngủ thiếp đi.

Ngày mai hẳn còn phải quay về thành phố Tây Giang.

Với số tiền hiện giờ của hắn, dù có ở lại cái nhà trọ bé xíu này cũng chẳng được bao lâu.

Nghèo, cản trở chuyến đi của hắn.

Lần này, hắn không phải phí khoản tiền vô nghĩa nào.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Bạch thức dậy, tùy tiện ăn một bữa sáng ở gần đó rồi vào bến xe mua vé.

Bây giờ hắn nhẹ nhàng thoải mái hơn lúc đến nhiều, ba lô quần áo đã vút đi, thậm chí cả sạc pin cũng vút nốt.

Cũng có nghĩa là hắn không nghịch điện thoại mấy, nếu không bây giờ điện thoại đã chẳng còn pin.

Sau khi vào bến xe, Tô Bạch mua vé xe quay về thành phố Tây Giang.

8:30 xuất phát, 12:30 đến nơi.

Tô Bạch xem thời gian, phát hiện ra bây giờ vẫn còn sớm, cũng mới có bảy giờ rưỡi, còn hơn một tiếng đồng hồ nữa.

Sau đó, hắn ngồi trong phòng chờ bến xe chờ xe.

Cũng vào chính lúc này, có một người hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Đó là một người trông nhỏ hơn hắn một chút, thoạt nhìn đáng vẻ cũng chỉ cỡ mười lăm mười sáu tuổi.

Người này mặc một chiếc áo phong cũ kỹ, trên áo còn rách lỗ chỗ, quần cũng là loại quần vải bình thường, trên quần còn dính bụi bẩn, đáng vẻ rất là quê mùa.

Nhưng thứ khiến Tô Bạch càng chú ý đến chính là giày của đối phương.

Giày mà đối phương mang là một đôi giày thể thao, chỉ là lớp sơn trắng trên đôi giày thể thao này đã bong tróc khá,

thậm chí còn rách một lỗ, có thể nhìn thấy bàn chân.

Nói thật, hồi Tô Bạch ở trong thôn Xuyên Trạch trước đây cũng chưa từng nhìn thấy ai ăn mặc te tua như vậy.

Chương 33: Đừng để một người vì mọi người phải chết trong nghịch cảnh

Khi nhìn vào mắt của đối phương, Tô Bạch giật cả mình.

Ánh mắt của đối phương vô cùng sạch sẽ, giống như đã từng được duyên hoa tẩy rửa. Hình ảnh này khiến hắn nhớ đến con trai của Chu Oánh Oánh - cậu bé gãy trơ cả xương trước đó.

Hai người rất giống nhau.

Tô Bạch dừng lại một chốc rồi cũng rời mắt, tiếp tục nằm trên ghế, không hành động gì nữa.

Mặc dù đối phương trông rất khổ sở nhưng chẳng liên quan gì đến hắn cả.

Hắn cũng không định giúp đỡ đối phương. Dù sao trên người mình cũng chỉ còn có hơn sáu trăm tệ, mình có thể sống được đã không quá tệ rồi, làm sao giúp đỡ được người khác?

Thiếu niên kia nhìn thấy Tô Bạch dời mắt đi, ánh mắt của cậu ta trở nên ảm đạm đi đôi chút, tiếp tục ngồi xồm ở phía bên đó.

“Tên này sao vẫn còn ở đây?” Cũng chính là lúc này, bên cạnh Tô Bạch vang lên tiếng phản nản.

Tô Bạch nghe vậy thì nhìn sang liền thấy là một người phụ nữ lớn tuổi cũng đang nhìn vào cậu thiếu niên kia, trong ánh mắt tràn đầy vẻ chán ghét.

“Hắn làm sao cơ?” Hắn không tránh được tò mò dò hỏi.

Nghe thấy hắn hỏi thăm, người phụ nữ lớn tuổi kia hơi giật mình, sau đó duỗi ngón tay chỉ về phía cậu thiếu niên ở đằng trước, hỏi: “Người nói hắn à?”

Tô Bạch gật đầu.

Thấy hắn gật đầu, người phụ nữ lớn tuổi cũng nổi lên hứng thú tám chuyện, tiện nói: “Nói ra thì người này thật đúng là ngu,

hôm qua nhặt được hơn một vạn tệ của người khác mà còn trả lại. Kết quả thì hay rồi, người ta nói trong đó có hai vạn tệ, đòi hấn nôn ra một vạn nữa. Còn lục soát trên người hấn một lượt.”

“Cuối cùng, sự tình ồn ào lên tới đồn cảnh sát, dưới sự trợ giúp của cảnh sát, cái cậu thiếu niên này mới thoát thân được. Tôi nói mà, loại người trẻ tuổi này chưa từng bị xã hội vùi dập, chuyện thế kia mà cũng có thể làm, không sợ bị người ta lừa chết.”

“Xã hội bây giờ, kiểu người như hấn tuyệt đối chẳng được tích sự gì.”

Nói xong câu cuối cùng, giọng nói của bà ta tràn đầy vẻ tự đắc. Rõ ràng nếu như là bà ta nhặt được tiền thì chắc chắn bà ta sẽ không trả lại tiền cho người mất.

Người bên cạnh nghe thấy cũng bắt đầu bàn tán, rất nhiều người trong số họ đều là người địa phương có biết đôi chút về chuyện ngày hôm qua.

Tô Bạch nghe vậy thì im lặng không đáp.

Tiếp đến, hấn nghĩ nghĩ rồi đứng dậy, bước về phía cậu thiếu niên trong ánh mắt kinh ngạc của đám người kia.

“Người đang gặp phải khó khăn gì sao?” Khi đi đến bên cạnh cậu thiếu niên, Tô Bạch hỏi cậu ta.

Cậu thiếu niên nghe vậy, hơi ngơ ngác một chút rồi sau đó do dự trả lời: “Vâng.”

“Vậy khó khăn chuyện gì?” Tô Bạch dò hỏi.

Nghe thấy hấn nói vậy, cậu thiếu niên dường như định nói gì, nhưng sau đó lại lắc đầu trả lời: “Người không cần phải để tâm, ta sẽ tự chăm sóc tốt cho mình.”

“Cha mẹ người đâu?” Tô Bạch nghe vậy thì chân mày hơi cau lại, sau đó tiếp tục hỏi.

Nghe Tô Bạch hỏi, cậu thiếu niên mím môi, rồi không nói gì nữa.

Nhưng vào đúng lúc này, có một ông nông dân ở bên cạnh hấn không nhịn được mở miệng nói: “Ta biết thằng nhóc này, là

người của thôn Tường Thiên. Mẹ nó chết sớm, cha nó lại là tên cờ bạc, ngày ngày đánh đập nó...”

Nói xong câu cuối, ông nông dân thở dài một hơi.

Tô Bạch nghe vậy thì quay sang nhìn trên người cậu thiếu niên, phát hiện ra trên người đối phương cũng có vài chỗ khác thường. Trên làn da để lộ bên ngoài của cậu bé này có vài vết máu bầm, thậm chí trên đầu trên mặt cũng có.

Nhìn thấy như thế, chân mày của hắn cau chặt lại.

Vết thương thế này không giống như bị đánh qua lớp quần áo mà như thể cởi sạch quần áo ra mà đánh.

Đây mà là dạy dỗ ư?

Hắn khó mà tưởng tượng được có cái kiểu dạy dỗ nào lại ngược đãi thân thể con trai mình thế này.

Cha mẹ hắn đều đối xử với hắn vô cùng tốt, trong việc dạy dỗ ưu tiên dùng lý lẽ, hoàn toàn không phải chịu đánh.

Lúc này, Tô Bạch cảm thấy người cha của cậu thiếu niên này khi ngược đãi con trai mình có vẻ như đã sinh ra cảm giác thỏa mãn biến thái gì đó mà hoàn toàn không phải là dạy dỗ uốn nắn thật sự.

“Cha hắn có biết hắn bỏ đi không?” Tô Bạch dừng lại một chút rồi nhìn về phía ông nông dân bên cạnh, hỏi.

Ông nông dân nghe thế thì gật đầu nói: “Đương nhiên rồi, thằng nhóc này vì bị gã ta đánh đuổi đi đấy, nói là không muốn nuôi một đứa ăn không ngồi rồi.”

“Nếu người có thể thì dẫn nó đi đi, tránh để nó chết đói.”

Tô Bạch nghĩ nghĩ, nhìn về phía cậu thiếu niên, nói: “Ta có thể cho người công việc, người có đồng ý làm không?”

Hắn cũng đâu phải là một người tùy ý cho đi lòng tốt. Dù sao từ khi hắn biết đến sự tồn tại của người sống lại liền biết đến sự nguy hiểm của thế giới này.

Trong một thế giới nguy hiểm như thế, tùy tiện ban phát lòng tốt chính là tự tìm đường chết.

Nhưng Tô Bạch lại không muốn để một người hăng hái làm việc nghĩa như vậy lại cứ thế chết đói đầu đường.

Nghe thấy Tô Bạch hỏi, trong ánh mắt của cậu thiếu niên lóe lên chút cảm xúc, lặng lẽ đáp: “Nếu như có thể, ta không cần tiền lương, cho ta chỗ ăn ở là được.”

Tô Bạch gật đầu, lấy điện thoại của mình ra, mở khóa rồi sau đó đưa cho cậu thiếu niên: “Gọi điện thoại cho cha ngươi đi.”

Chuyện này vẫn nên nói với cha của đối phương một chút, nếu không rất dễ chuốc lấy phiền phức.

Cậu thiếu niên gật đầu, cầm lấy điện thoại di động, nhấn gọi một cú điện thoại.

m thanh tút tút vang lên hai tiếng, người ở đầu dây bên kia đã nhận cuộc gọi.

“Alo!” Giọng nói ở đầu dây bên kia có vẻ khá tức giận, dường như còn chưa tỉnh ngủ.

“Ta muốn rời khỏi huyện Lâm Xuân.” Cậu thiếu niên nói.

Giọng nói ở đầu dây kia dừng lại, sau đó là giọng nói tức giận truyền tới: “Cút cút cút, cái thứ vô ơn như ngươi đi rồi, ta đỡ phí tiền phí của vì ngươi.”

Nói xong, hắn ta thẳng tay cúp điện thoại.

“Hắn đồng ý rồi.” Cậu thiếu niên nhìn về phía Tô Bạch, nói.

Tô Bạch nhìn vào hắn, trong lòng thầm kinh ngạc, phản ứng của cậu thiếu niên này với cha hắn vô cùng bình tĩnh.

Dường như đã tập mãi thành quen với những chuyện thế này.

Sau đó, cậu thiếu niên đưa điện thoại cho Tô Bạch.

Tô Bạch nhận lấy điện thoại, hỏi: “Ngươi tên là gì?”

“Thu Diệp.” Cậu thiếu niên đáp.

“Họ Thu?” Đây là lần đầu tiên Tô Bạch nghe thấy họ này.

Cùng với đó, hắn cũng cảm thấy cái tên này có hơi bỗn cọt.

Nào có ai lấy tên cho con trai mình là Thu Diệp? Mặc dù cái tên Thu Diệp nghe hay nhưng không bao lâu sẽ hóa thành bùn

đất, so ra còn kém hơn cái tên Lưu Nhị Cầu của con trai Chu Oánh Oánh.

Dù sao đặt cái tên Lưu Nhị Cầu này là vì vợ chồng Lưu Lão Căn cảm thấy con trai sẽ chết sớm, lấy cái tên Nhị Cầu cũng vì hy vọng Lưu Nhị Cầu dễ nuôi hơn chút.

“Ta cho tiền người, người đi mua vé, ta dẫn người đến thành phố Tây Giang.” Tô Bạch gật đầu, lấy năm mươi tệ từ trong túi ra, nói với Thu Diệp.

Bây giờ hắn còn đang đi học, trong tiệm quan tài còn thiếu một người trông coi, để Thu Diệp qua đó cũng được.

Kiểu người thấy việc nghĩa hăng hái làm thế này, hắn vẫn tin tưởng được.

“Đúng rồi, ta có thể dẫn người tới nhưng có lẽ ta sẽ không phát được bao nhiêu tiền lương cho người.” Tô Bạch nhìn Thu Diệp, nói.

“Nuôi cơm là được rồi.” Thu Diệp hơi buông lỏng, trên mặt xuất hiện nụ cười.

“Ta vẫn sẽ phát tiền lương cho người, việc này người không cần lo lắng.” Tô Bạch nói, mặc dù chính hắn chỉ có hơn sáu trăm tệ, nhưng có như thế hắn cũng sẽ không vắt ép sức lao động của người khác.

Bây giờ hắn còn có một cửa hàng và một căn nhà.

Cùng lắm thì bán căn nhà đó đi là được.

Mặc dù là có hơi không nỡ nhưng chuyện ăn đã sắp không lo nổi, nhà đó để lại cũng chẳng ích gì.

Tô Bạch tin rằng nếu như cha mẹ hắn vẫn còn sống nhất định cũng sẽ ủng hộ hắn.

Chương 34: Năm màu

Ô tô đang chạy trên đường, Tô Bạch ngồi ở trên xe suy nghĩ về sự việc.

Hiện giờ tiền của hắn đã không còn nhiều lắm, nếu còn muốn tiếp tục sống, thì nhất định phải có tiền.

Mà đối với Tô Bạch mà nói, cách có tiền nhanh nhất không gì ngoài bán nhà ở và cửa hàng.

Hiện giờ hắn cần gấp rất nhiều tiền.

Ví dụ như là đến thuê phòng ở gần Bệnh viện Đệ Nhất Thành phố Tây Giang, quan sát tên hung thủ giết người kia, việc này cũng cần tiền.

Hiện giờ hắn còn khoảng 600 tệ, muốn làm việc này căn bản là không có khả năng.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch nhìn về phía thiếu niên ngủ say bên cạnh.

Thật ra, để cho Thu Diệp đi theo hắn, cũng là hắn có nghĩ sâu tính kỹ.

Hiện giờ hắn còn đang đi học, một vài chuyện cũng không tiện làm.

Như cửa hàng quan tài, hiện giờ từ thứ hai đến thứ sáu hắn đều không ra khỏi cửa.

Mà nếu như có Thu Diệp, từ thứ hai đến thứ sáu cũng có thể nhận nhiều đơn hàng thêm một chút, cũng có thể kiếm nhiều thêm một ít tiền.

Suy nghĩ một lát, Tô Bạch cũng dựa lưng vào trên ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Qua bốn giờ sau, vào lúc một giờ chiều, ô tô chạy vào bến xe khách Thành phố Tây Giang.

Tô Bạch dẫn Thu Diệp xuống xe, nhìn về phía Thu Diệp nói: “Đi thôi, ta dẫn người đi ăn thứ gì đó.”

Nói xong, hắn dẫn theo Thu Diệp tìm được một con đường có rất nhiều cửa hàng thức ăn nhanh.

Sau khi đến, Tô Bạch tìm một tiệm bán cơm giò heo mua hai phần cơm giò heo.

Là bữa ăn đầu tiên cho Thu Diệp, hắn cũng không muốn khiến cho quá kém.

Lúc này đã là hơn một giờ chiều, trong tiệm cũng không có khách, Tô Bạch dẫn theo Thu Diệp tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống.

“Lão Hồ, năm màu người mua chưa?” Cũng chính vào lúc Tô Bạch ngồi xuống, một âm thanh xuất hiện ở trong cửa hàng.

Tô Bạch nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một người đàn ông trung niên đi vào, tìm ông chủ cửa hàng hỏi.

“Chưa, ta còn chưa đi phân tích xu hướng con số.” Ông chủ cười nói.

“Vậy người nhanh lên, con số người dự đoán chính xác hơn so với ta, ta còn chuẩn bị mua mấy cái theo người.” Người đàn ông trung niên cười nói một tiếng, ngồi vào cái bàn bên cạnh Tô Bạch, nói tiếp: “Ta còn chưa ăn cơm trưa, người giúp ta làm một phần cơm giò heo đi.”

“Được.” Ông chủ cửa hàng lên tiếng.

Tô Bạch nghe bọn họ nói chuyện, mày hơi nhướng lên, cũng không biết là hắn quá nhạy cảm hay là thế nào, lúc hắn nghe được người đàn ông trung niên nói dự đoán, trong lòng giống như là bắt được cái gì đó.

“Dự đoán... dự đoán...” Trong lòng hắn cẩn thận cân nhắc hai chữ này, trong lòng dường như hơi cảm giác có điều hiểu ra.

“Dự đoán đường cong, có thể đoán trước đường biểu đồ thống kê tuyến tính hay không?” Ánh mắt Tô Bạch hơi hơi sáng lên.

Sau đó hắn lấy điện thoại di động ra, chạm mở bài thi toán học hắn tìm lúc trước.

Tiếp theo, hắn điền đáp án mấy câu trắc nghiệm trước(他先把选择题的前几个题目填上答案), hơn nữa làm một cái hình vẽ biểu đồ thống kê tuyến tính trên ghi chú của điện thoại.

Sau khi làm xong biểu đồ, Tô Bạch nhìn mô hình, trong lòng hần đột nhiên cảm giác đường cong trên mô hình đang di động.

“B, C, C, B, A, D.” Hần cảm nhận vị trí nơi đường cong, ghi nhớ đáp án dự đoán, tiếp theo mở di động, tìm kiếm đáp án hần không biết kia.

Sau đó, một việc làm cho Tô Bạch kinh ngạc vui mừng đã xảy ra.

Đáp án đúng là B, C, C, B, A, D.

“Sau này nếu là đề trắc nghiệm ta đều có thể tròn điểm sao?” Trong đầu Tô Bạch đột nhiên toát ra một cái ý tưởng,

Nhưng lập tức hần đã quăng ý tưởng này ra sau đầu, nếu dùng năng lực này trở thành đạo cụ dối trá, chính là mắc phải ngu xuẩn.

Bởi vì cho dù gian dối để có được thành tích tốt, kiến thức cũng sẽ không vào đầu hần, ngược lại sẽ làm cho hần sinh ra tính ỷ lại.

Nhưng mà không dùng cái này gian dối trong thi cử, cũng không đại biểu cho không thể dùng để làm việc khác.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch nhìn về phía người đàn ông trung niên bên cạnh: “Chú này, các người nói năm màu gì đó là cái gì vậy? Còn có thể dự đoán à?”

Người đàn ông trung niên nghe được lời nói của hần, nhìn lại đây, nhìn thấy hai thiếu niên.

Lại lắc đầu cười nói: “Ta nói là xổ số, hai đứa nhỏ lông chưa mọc dài các người vẫn là không nên chơi.”

Nghe được lời hần nói, Tô Bạch cũng cười cười, nói: “Chính là có hứng thú, giáo viên của ta nói đọc vạn quyển sách không bằng đi nghìn dặm đường, hiểu biết thêm nhiều một chút cũng là chuyện tốt.”

Nghe được lời hần nói, người đàn ông trung niên cũng nổi lên hứng thú nói chuyện: “Giáo viên kia của người nói cũng đúng, cứ luôn lo sợ mọi việc như sợ hổ cũng không được. Ta đây nói với người một chút, năm màu này, tổng cộng chia làm bảy số,

trước năm gọi là năm màu, lựa chọn ở con số trước từ một đến ba mươi sáu...”

Người đàn ông trung niên vừa nói Tô Bạch vừa nghe.

Đại khái cũng hiểu được quy tắc trong đó, đây là một loại xổ số, mỗi cuộc là năm đồng, phần thưởng hạng một, lúc giải thưởng thấp hơn một triệu, tổng tiền thưởng là 75% tiền thưởng bậc cao hiện tại gộp với tiền thưởng tích lũy trong giải thưởng. (每注 5 块钱 , 一等奖 , 在 奖池 低于 1 亿 时 , 奖金 总 为 当期 高等 奖 奖金 的 75% 奖池 中 累积 的 奖金 之 和)

Giải nhì là 25% tiền thưởng bậc cao hiện tại, phần thưởng hạng ba là 3000 tệ.

Còn về phần thưởng hạng tư là 250 tệ, hạng năm là 10 tệ.

Tiền thưởng cụ thể giải thưởng bậc cao vân vân, Tô Bạch cũng nghe không hiểu, chỉ biết giải nhất là giải nhì được thưởng rất nhiều tiền.

“Vậy chú nói dự đoán là có ý gì?” Hần nghĩ nghĩ, tiếp tục hỏi.

Hần quan tâm nhất cũng chính là cái này, nếu hắn có thể đoán trước con số năm màu, có lẽ sẽ không cần nghĩ đến chuyện bán nhà.

Nghe được lời của hắn, người đàn ông trung niên cũng nổi lên hứng thú nói chuyện, cười nói: “Cái này để ta nói với người, từng con số trong năm màu này, trong cửa hàng xổ số đều sẽ có biểu đồ xu hướng, rất nhiều dân lão màu chúng ta đều là xem biểu đồ xu hướng để mua xổ số, mua xổ số như vậy vô cùng dễ dàng trúng.”

Nói đến đây, hắn cười thần bí: “Ông chủ cửa hàng này và ta chính là tay giỏi trong đó.”

Sau đó, hắn đúng là khoác loác hắn và ông chủ này dự đoán chính xác thế nào.

Tô Bạch nghe lời hắn nói, cười gật đầu, nhưng trong lòng đương nhiên sẽ không tin việc này.

Dự đoán chính xác như vậy thì ông chủ này cũng không cần phải mở cửa hàng này.

Trước đó hắn nhìn qua, màn hình di động của ông chủ cửa hàng này cũng nứt rồi, trong khe hở đều là bụi bặm.

Muốn nói ông chủ này kiếm được tiền từ xổ số, hắn không tin.

Hơn nữa trước kia Tô Bạch từng nghe cha mình nói qua, mấy thức giống như đánh bạc này, đều không kiếm được tiền, chỉ có thua tiền.

Dân cờ bạc, lúc bọn họ kiếm được tiền, chưa từng có người nào thu tay lại.

Chỉ có mất đi không còn một đồng nào, mới có thể tạm thời thu tay lại.

Nếu không phải Tô Bạch có năng lực dự đoán đường cong, thứ này, ngay cả hứng thú tìm hiểu hắn cũng không có.

“Cơm giò heo của các người.” Cũng vào lúc hai người trò chuyện, ông chủ cửa hàng bung cơm lên.

Hai người cũng ngừng nói chuyện.

“Ông chủ, loại đánh bạc này vẫn là không nên tham gia vào thì tốt hơn.” Cũng chính vào lúc này, Thu Diệp bên cạnh đột nhiên nhỏ giọng nói chuyện.

Nghe được lời hắn nói, Tô Bạch ngẩn ra, sau đó nghĩ tới.

Cha của Thu Diệp chính là một con ma cờ bạc, đối với đánh bạc trong lòng hắn có mâu thuẫn nhất định.

“Yên tâm đi, ta có chừng mực.” Tô Bạch cười cười, dùng chiếc đũa chỉ vào cơm giò heo trước mặt nói: “Ăn cơm trước đi.”

Nhìn thấy Tô Bạch bình tĩnh tươi cười, trái tim Thu Diệp vẫn treo cao cũng thả xuống.

Hắn thật đúng là sợ ông chủ mình vừa mới đi theo cũng đánh bạc giống như cha của mình.

Nhưng mà nhìn thấy ông chủ của mình bình tĩnh tươi cười như vậy, hắn đã hiểu rõ, ông chủ của mình làm việc khẳng định có chừng mực.

Việc này không cần hắn lo lắng.

Mà Tô Bạch càng thêm yên tâm đối với người thiếu niên này.

Nếu đổi lại là một vài người khôn khéo, cũng không trực tiếp khuyên ông chủ của mình như vậy.

Từ phương diện này mà xem, nhân phẩm của người thiếu niên này vẫn thật là không tệ.

Chương 35: Sử dụng năng lực dự đoán đường cong cấp thấp

Hai người ăn cơm xong, Tô Bạch dẫn Thu Diệp tìm kiếm cửa hàng xổ số gần đó.

Đại khái đi không đến hai trăm mét, một cái bảng hiệu của cửa hàng xổ số hiện ra trước mắt hắn.

Sau khi đi vào cửa hàng xổ số, lực chú ý của Tô Bạch đã bị một mặt tường hấp dẫn qua.

Trên mặt viết biểu đồ xu hướng của năm màu.

Con số gần hạn đều có.

Nhìn thấy biểu đồ xu hướng này, tinh thần Tô Bạch đã bị hấp dẫn mất rồi.

“23.” Tô Bạch nhìn ra nơi rơi xuống của đường xu hướng kế tiếp trên đường xu hướng của con số thứ nhất sẽ ở nơi nào.

Sau đó hắn lại nhìn về phía con số thứ hai.

“36.”

“07.”

“27.”

“18.”

Trong thời gian ngắn ngủi, hắn đã dự đoán ra năm con số trước, nhưng mà khi hắn dự đoán hai con số phía sau, đường cong dự đoán giống như là mất tác dụng, hoàn toàn không thể dự đoán ra.

Tô Bạch cau mày, nếu như vậy, hắn cũng chỉ có thể đạt phần thưởng hạng ba.

Phần thưởng hạng nhất và hạng nhì hoàn toàn không có khả năng đạt được.

Đối với việc này, Tô Bạch mơ hồ có suy đoán, hẳn là năng lực dự đoán đường cong cấp thấp của hắn chỉ có thể dự đoán đến năm con số, không thể dự đoán thêm càng nhiều.

Nếu muốn dự đoán hai con số phía sau, sợ phải là năng lực dự đoán đường cong cấp càng cao hơn mới được.

“Nhưng mà có thể dự đoán được phần thưởng hạng ba cũng không tệ rồi.” Trong lòng hắn thầm nghĩ, sau đó đi đến trước bàn mua bán, lấy ra năm trăm tệ, nói với ông chủ: “Ông chủ, giúp ta mua một trăm tấm ba... năm màu.”()

Ông chủ nghe vậy, nhìn thấy tuổi tác Tô Bạch đầu tiên là ngần ra, sau đó cười nói: “Người nhỏ như vậy đã mua xổ số à.”

Nói xong hắn lại hỏi: “Muốn mua số gì?”

“23, 36, 07, 27, 18, 09, 12.” Tô Bạch đọc ra từng con số.

Những người khác ở trong tiệm, nghe được con số của Tô Bạch, trong lòng tính toán, sau đó đều lộ ra nụ cười khinh thường.

Với kinh nghiệm của dân lão màu bọ họ đến xem, quả nhiên là tên nhóc này cái gì cũng đều không hiểu, dựa theo xu hướng hiện tại này, những con số này hoàn toàn không thể trúng.

Nếu như có thể trúng, bọn họ ăn mấy bán vé này luôn.

Sau đó, ông chủ đánh xong một trăm tờ xổ số, đưa cho Tô Bạch, cười nói: “Hoan nghênh lần sau lại đến.”

Tô Bạch gạt đầu, nhét một trăm tờ xổ số vào trong túi áo, dẫn theo Thu Diệp rời khỏi trạm xổ số.

“Ông chủ, tại sao người muốn mua nhiều xổ số như vậy?” Thu Diệp hơi kỳ quái hỏi.

Tuy rằng Tô Bạch mới lớn hơn hắn hai tuổi, nhưng hắn lại cảm thấy ông chủ của mình là một người vô cùng thông minh chừng chặc.

Theo đạo lý mà nói, người như vậy, không nên dính dáng đến cờ bạc mới đúng.

Tô Bạch nghe vậy, cười cười nói: “Thiên phú về mặt toán học của ta tương đối không tệ, muốn thử xem toán học này có thể thật sự dự đoán xổ số hay không.”

Lời hắn nói đương nhiên là nói dóc, toán học của hắn là kém nhất trong các môn, thậm chí còn kém hơn một ít so với vật lý.

Nếu không thì lúc trước hắn đã không cần đi tìm Triệu Minh San muốn ghi chép toán học và vật lý.

Nhưng mà, Thu Diệp là người có thể luôn bên cạnh hắn sau này, chuyện này rất khó giấu diếm.

Cho nên, đơn giản trực tiếp dùng cái khác qua loa cho qua.

Thu Diệp gật đầu, trong lòng vẫn là hơi không nghe hiểu lời của ông chủ là có ý gì.

Nhưng nếu ông chủ cũng nói tự mình có chừng mực, vậy hắn ngăn cản cũng không tốt.

Sau đó Tô Bạch dẫn theo Thu Diệp đi xe buýt về tới khu Lô Công.

Khu Lô Công hiện giờ là thời gian mở cửa, trên đường người đến người đi, đều là tới nơi này mua một ít đồ nội thất cũ.

Tô Bạch dẫn theo Thu Diệp vào cửa hàng quan tài.

“Thế nào? Có sợ không?” Sau khi Tô Bạch vào cửa hàng quan tài, hắn quay đầu, cười hỏi.

Nghe câu hỏi của hắn, Thu Diệp liếc mắt nhìn giữa sân một cái, lắc đầu: “Không sợ.”

Thấy hắn nói không giống như giả bộ, trong lòng Tô Bạch hơi hơi có chút kinh ngạc.

Nếu đổi thành những người khác đi vào cửa hàng quan tài, sợ là cũng đều bị dọa.

“Cốc cốc cốc...” Cũng chính vào lúc này, bên ngoài truyền đến một trận tiếng gõ cửa.

Tô Bạch nhìn ra, chỉ thấy một người đàn ông trung niên đứng ở cửa.

“Tô tiểu ca, đã trở lại à?” Người đàn ông trung niên chào hỏi với hắn.

“Dạ, chú Vương, ta vừa mới trở về.” Tô Bạch lễ phép trả lời.

Người đàn ông trung niên này tên là Vương Đức Tài, là hàng xóm của hắn, cũng có một ít qua lại với cha hắn, cũng sẽ

thường xuyên chăm sóc hẩn.

“Ô tiểu ca, hôm nay có người tới tìm người làm quan tài theo yêu cầu, hẩn thấy người không có nhà thì rời khỏi, nhưng mà ta bảo hẩn để lại số điện thoại, người xem muốn gọi hay không đi.” Vương Đức Tài cười hỏi.

Nghe được lời hẩn nói, Tô Bạch ngần ra, sau đó gật đầu nói: “Được, chú Vương người đưa số điện thoại cho ta, ta gọi qua hỏi một chút.”

“Được rồi.” Nghe lời hẩn nói, trên mặt Vương Đức Tài lập tức hiện ra nụ cười.

Nếu Tô Bạch nhận đơn này thì hẩn cũng có chỗ tốt.

Công việc hẩn làm chính là làm thuê ngắn hạn, giúp Tô Bạch đưa quan tài đi là một phần tiền công, ngoài ra hẩn đưa quan tài đi chôn cất cũng là một phần tiền công.

Có thể nói lợi ích của hẩn ràng buột rất sâu với Tô Bạch.

Kế tiếp, Tô Bạch gọi điện thoại qua, lập tức đã quyết định xong chuyện này.

Ngày mai người khách kia đến đây, trao đổi với hẩn chuyện quan tài.

Làm xong những việc này, Vương Đức Tài cũng yên tâm rời khỏi.

“Đến đây đi, giúp ta xếp gỗ lên giá đi.” Nhìn thấy chú Vương rời khỏi, Tô Bạch đi đến trước một cây gỗ, nói một tiếng với Thu Diệp.

Thu Diệp lên tiếng đáp lại, vội vàng cùng Tô Bạch xếp gỗ lên giá.

Sau đó, Tô Bạch mở máy móc, bắt đầu xử lý vật liệu gỗ.

Tuy rằng hiện giờ hẩn là hẩn có thể dùng dự đoán đường cong để kiếm tiền.

Nhưng hẩn cũng không có làm loạn bản tâm, nên làm cái gì thì vẫn làm cái đó.

Tuy rằng Tô Bạch muốn kiếm tiền, nhưng chưa từng nghĩ tới việc chính mình bị lạc vào bên trong tiền tài.

Lúc trước sống như thế nào, tương lai vẫn sống như thế ấy.

Cách sống có thể sẽ có thay đổi, nhưng nhân bên trong không nên có thay đổi.

Sau đó Tô Bạch và Thu Diệp làm bốn năm giờ, cây gỗ đều đã được xử lý tương đối ổn.

Sau đó chỉ cần mài, chạm trổ, quét nước sơn là được rồi.

Nhưng mà hiện giờ Tô Bạch cũng không định tiếp tục làm tiếp.

Hiện giờ làm một cái đại khái là được rồi.

Bây giờ hắn còn chưa thảo luận hình dáng gì với khách hàng, hiện giờ nếu làm xong thì sau đó sẽ rất khó sửa trở lại.

Sau đó phải làm như thế nào, vẫn là chờ ngày mai khách đến đây rồi nói sau.

Sau đó, Tô Bạch nhìn về phía Thu Diệp một thân đầy mồ hôi bên cạnh, trong lòng cũng cảm thán một tiếng.

Nhiều thêm một người quả nhiên là khác biệt, nếu như hắn làm một mình, sợ là còn phải thêm một hai giờ mới xong.

Sau đó, Tô Bạch nhìn nhìn bên ngoài, phát hiện sắc trời bây giờ đã trở nên tối sầm, thuận tiện nói: “Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm chiều.”

Thu Diệp nghe vậy lập tức gật đầu nói: “Được.”

Sau đó Tô Bạch đóng cửa cửa hàng quan tài, dẫn theo Thu Diệp đi đến cửa hàng thức ăn nhanh gần đó.

Chờ ăn xong bữa cơm này, tiền trên người hắn chỉ còn lại hơn mười đồng.

Nhưng mà đối với việc này Tô Bạch không sốt ruột chút nào.

Một là trên người hắn có một trăm tờ xô số, chờ ngày mai lãnh tiền xô số, là có ba mươi vạn tệ.

Ngoài ra, ngày mai khách hàng tới đây, đến lúc đó lại là khoản thu vào.

Chương 36: Gặp lại Triệu Không Thanh

Tô Bạch dẫn theo Thu Diệp, đi đến một tiệm mỳ.

“Hai phần bún lòng heo.” Hấn kêu một tiếng với ông chủ bên trong.

Sau đó, Tô Bạch dẫn theo Thu Diệp đi vào trong cửa hàng.

Chỉ chốc lát sau, hai phần bún lòng heo thơm ngào ngạt đã được ông chủ bung lên.

“Sau này người ở nhà của ta, bình thường làm việc trong cửa hàng của ta, từ thứ hai đến thứ sáu người trông cửa hàng. Thứ bảy, chủ nhật người hỗ trợ làm việc.” Tô Bạch nhìn về phía Thu Diệp, trong tay cầm gia vị: “Tiền lương thì một tháng 1500 tệ, ta còn sẽ dạy người một ít nghề mộc.”

Nghe được lời hấn nói, Thu Diệp ngẩn ra, sau đó vội vàng nói: “Không cần tiền lương, chỉ cần ông chủ bao cơm là được.”

Thấy hấn nói như vậy, Tô Bạch cũng không nhịn được hơi mỉm cười, lắc đầu: “Không trả tiền đương nhiên là không được, nếu không thì bình thường người lấy gì tiêu dùng. 1500 tệ cũng là tạm thời, nếu làm tốt ta sẽ cho người thêm tiền.”

Thu Diệp nghe vậy, trong lòng biết ơn, nhưng vẫn lắc đầu nói: “Ông chủ, người bao cơm là được.”

Tô Bạch ngẩn ra, hấn thật không nghĩ tới đầu óc của Thu Diệp lại cứng nhắc như vậy, không khỏi nhíu mày nói: “Nào có chuyện làm việc không có tiền lương, người nhận là được rồi.”

Nhưng mà Thu Diệp vẫn lắc đầu như cũ.

Nhìn thấy hấn như vậy, trong lòng Tô Bạch hơi bực mình, không khỏi nói: “Không có tiền thì người sinh hoạt như thế nào, quần áo, giày dép vân vân của người đều phải đi mua. Còn có chăn và mấy thứ khác đều phải mua. Người mặc thế này, ta làm sao để cho người làm việc ở trong này? Không có

chăn vùn vùn, người không sợ chết cóng trong mùa đông này à.”

Nghe được hắn nói như vậy, Thu Diệp ngẩn ngơ một hồi lâu, sau đó im lặng gật đầu.

“Nhanh ăn đi.” Tô Bạch hơi nhẹ nhàng thở ra, dùng chiếc đũa chỉ vào bát của đối phương.

“A!!!”

Thu Diệp còn muốn nói cái gì đó, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng hét thảm.

Tô Bạch nghe tiếng, quay đầu nhìn ra phía bên ngoài, chỉ thấy được một người bị kéo vào trong một cái ngõ nhỏ.

Nhìn thấy loại cảnh tượng này, Tô Bạch hơi hơi nhíu mày, sau đó vẫn là nói với Thu Diệp đang sững sờ: “Ăn đi, không nên nhìn.”

Chuyện bên ngoài không có quan hệ gì với hắn, có thể mặc kệ thì vẫn mặc kệ mới tốt.

Thu Diệp nghe vậy, gật đầu, cúi đầu ăn.

Những người khác trên đường nhìn thấy loại tình huống này, cũng là e sợ tránh không kịp.

Sống trong một thế giới tràn ngập ác ý, lương thiện đã là một loại xa xỉ.

Tô Bạch tiếp tục nhìn ra bên ngoài, mày hơi hơi nhăn lại.

Vừa nãy, hình như hắn thấy được người quen.

Góc đường, chỗ u ám.

“Bộp!”

Một quyền hung ác đập vào mặt người trung niên, máu tươi và răng nanh phun ra ngoài.

“Không được... Cầu xin người, đừng đánh ta...” Người trung niên bùm mặt mình, kêu rên ra tiếng.

Nói xong, hắn xoay người chạy trốn, nhưng mà hắn lại bị người hành hung nắm áo lại, hoàn toàn không thể chạy thoát.

“Bộp!”

Lại một quyền hung hăng nện xuống, vẫn đánh vào trên mặt người trung niên như trước.

Bởi vì tay của người trung niên che mặt, tay hắn bị hung ác đánh một đòn nghiêm trọng, lập tức phát ra một âm thanh nứt xương làm kẻ khác run lên.

Sắc mặt người trung niên trắng bệch, cả người phát run, con mắt trái rộng to máu lòi lên, miệng mở lớn, lại hoàn toàn không thể phát ra âm thanh gì.

Lúc này, trong lòng hắn chỉ có một chữ, đau, thậm chí đau đến mức đã quên phát ra âm thanh như thế nào.

Đó là một loại đau đớn đi sâu vào cốt tủy.

“Sau này, người còn dám đi chiếc xe buýt kia, ta giết cả nhà ngươi!” Người hành hung nắm tóc người trung niên, con mắt nổi lên to máu, cắn răng, nói từng chữ một bên tai đối phương.

m thanh của hắn lạnh buốt, giống như là gió lạnh cạo xương, làm cho người ta không cách nào nghi ngờ sự thật trong đó.

Đương nhiên, trải qua chuyện mới vừa rồi, người trung niên hoàn toàn không nghi ngờ người này sẽ làm như vậy.

“Không dám... không dám...” Hắn vội vàng nói.

“Cút!” Người hành hung buông tóc đối phương ra, quát lạnh một tiếng.

Người trung niên nghe vậy, như được đại xá, thất tha thất thểu chạy ra xa.

Người hành hung nhìn bóng dáng đối phương rời đi, giống như là đang kiểm chế cái gì.

Theo sắc mặt của hắn thay đổi, vết sẹo trên mặt hắn cũng vặn vẹo giống như con rắn.

“Nếu không đủ, ta lại kêu thêm một chén cho ngươi.” Tô Bạch nói với Thu Diệp.

Bộ dạng ăn cơm hiện giờ của Thu Diệp, ăn như hổ đói.

Tô Bạch cũng rất khó tưởng tượng Thu Diệp ở chỗ kia của cha hắn sống như thế nào.

“Ông chủ, không cần.” Thu Diệp uống xong ngụm nước lèo cuối cùng, lắc đầu nói.

Tô Bạch gật đầu, thanh toán, sau đó nói: “Vậy người đi theo ta.”

Nói xong thì hắn dẫn Thu Diệp đi đến chỗ nhà trọ.

Cũng chính là vào lúc này, một bóng dáng cũng đi ra từ trong bóng đêm.

“Tô Bạch, người đã trở lại à?” Triệu Không Thanh nhìn về phía Tô Bạch, thân thiết chào hỏi với hắn.

Nghe được lời hỏi thăm của hắn, ánh mắt Tô Bạch khó hiểu nhìn vết máu dính trên tay đối phương, gật đầu cười nói: “Ừ, đã trở lại.”

“Lần này vẫn là cảm ơn người nói cho ta biết chuyện Minh San gặp phải.” Triệu Không Thanh xoa xoa tay không dấu vết, giọng điệu nhã nhặn nói: “Nếu lần sau gặp được người kia trên xe buýt, có thể lại nói với ta, ta sẽ xử lý.”

“Được.” Tô Bạch đáp.

Triệu Không Thanh gật đầu, lại chuẩn bị xoay người rời khỏi.

Tô Bạch nhìn thấy máu loãng bên hông đối phương, trong lòng đã xác định, trước đó là Triệu Không Thanh đánh người.

Mà người bị đánh, là người trung niên làm chuyện đáng khinh trên xe lúc trước.

Nói thật, đối với loại chuyện này Tô Bạch không kỳ quái chút nào, hắn biết rõ Triệu Không Thanh yêu thương Triệu Minh San bao nhiêu.

Tuy rằng không biết tại sao Triệu Minh San không thân với Triệu Không Thanh, nhưng đối với người em gái duy nhất kia của mình, Triệu Không Thanh thật sự là cưng chiều đến tận trời.

Còn nhớ rõ lúc học cấp hai(还记得 , 高一的时候), Triệu Minh San bị một bạn học nam bắt nạt đến khóc, Triệu Không Thanh trực tiếp một người một ngựa xách bạn học nam kia từ trong lớp học ra ngoài đánh tơi bời một trận.

Hiệu trưởng ra mặt cũng vô ích.

Lúc trước nếu không có Triệu Minh San lúc ấy để cho Triệu Không Thanh dừng tay, đoán chừng Triệu Không Thanh muốn đập xương cốt của bạn học nam kia luôn.

“A, đúng rồi, Tô Bạch.” Cũng ngay lúc Tô Bạch đang suy nghĩ, đột nhiên Triệu Không Thanh xoay người, nhìn lại đây: “Hai hủ tro cốt người làm trước đó không tệ, sau này ta sẽ giúp người giới thiệu mỗi làm ăn.”

Nói đến đây, giọng hắn ngừng một lát: “Còn có, người cũng không cần cố ý cách Minh San xa như vậy, dù sao ta cũng không phải là mãnh thú ăn thịt người gì, nếu người và Minh San qua lại bình thường, ta cũng đồng ý.”

Nói xong, hắn vẫy tay áo, đi về hướng ngã tư đường xa xa.

Tô Bạch đứng ở tại chỗ, mày hơi hơi nhăn lại.

Qua lại?

Hắn phát hiện Triệu Không Thanh hôm nay có chút hiểu lầm, hắn cách xa Triệu Minh San, nguyên nhân cũng không phải bởi vì Triệu Không Thanh.

Còn có, quan hệ của hắn và Triệu Minh San còn chưa đến mức qua lại.

Hắn chỉ xem Triệu Minh San là bạn bè mà thôi.

Hơn nữa, cũng cấp ba rồi, còn yêu đương, không phải là tự tìm phiền phức sao?

Tới nhà trọ rồi, đầu tiên Tô Bạch tìm một bộ quần áo của mình cho Thu Diệp, để cho Thu Diệp đi rửa mặt.

Quần áo trên người Thu Diệp, nói thật, đều cũ nát đến không thể mặc, cũng không kém bao nhiêu với ăn mày lưu lạc ven đường.

Chờ lúc Thu Diệp đi tắm rửa, Tô Bạch lại trải cái nệm trong phòng nhỏ cho đối phương.

Sau đó, sau khi Thu Diệp đi ra, Tô Bạch bảo hắn cùng nhau hỗ trợ quét tước vệ sinh một chút.

Từ sau khi hắn bị giết, trong phòng vẫn hơi lộn xộn, vẫn đều chưa quét dọn qua.

Hiện giờ có thêm một người hỗ trợ, thật cũng trở nên thoải mái.

Chương 37: Nhận thưởng.

Bận rộn đến hơn chín giờ đêm, Tô Bạch để cho Thu Diệp đi nghỉ ngơi, chính mình cầm lấy điện thoại di động.

Hiện giờ di động còn hai mươi bảy phần trăm pin.

Sau khi mở di động, Tô Bạch tìm xổ số năm màu trên thanh tìm kiếm.

Theo kết quả tìm được, con số xổ số kỳ này cũng hiện ra.

“23, 36, 07, 27, 18, 06, 23.” Tô Bạch lấy vé ra, dò với con số phía trên.

Ngoại trừ năm con số phía trước là dùng năng lực dự đoán đường cong cấp thấp dự đoán ra, hai số phía sau, một cái cũng đúng.

“Giàu to rồi.” Trong lòng Tô Bạch nhảy dựng lên thành thích.

Hiện giờ thứ làm cho hắn hưng phấn không phải là đạt được 15 vạn, mà là năng lực dự đoán đường cong cấp thấp, thật sự có thể dự đoán được xổ số.

Nhưng mà Tô Bạch lập tức đã trở nên bình tĩnh.

Hắn rõ ràng, một người trúng xổ số, rốt cuộc có bao nhiêu bất thường.

Đến lúc đó rất có thể sẽ hấp dẫn một số người chú ý đến trên người hắn.

Khi đó, sợ là có mạng lấy tiền, không có mạng tiêu.

Tô Bạch chính là rõ ràng, Liên Bang có cơ quan điều tra người sống lại.

Nếu bởi vì việc này mà bị bọn Sở Hồng Nguyệt điều tra, đó mới thật sự là con đường chết.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch thở dài một hơi, trong lòng rất may mắn bản thân cũng không bị của cải làm choáng váng đầu óc.

Sau đó hắn nằm ở trên giường, tim đập hưng phấn dần dần trở nên ổn định, cũng bình tĩnh lại.

Chuyện lần này cũng đưa cho Tô Bạch một điều tỉnh ngộ, sau này năng lực hẳn đạt được nhất định sẽ càng nhiều so với bây giờ.

Mà nếu hẳn không kiên nhẫn gì sử dụng năng lực, sớm hay muộn gì cũng sẽ giống như Bành Niệm Từ, bị tổ chức của Sở Hồng Nguyệt và quân đội tìm tới.

Cho nên, tương lai lúc hẳn sử dụng năng lực, nhất định phải hết sức che giấu thân phận của chính mình.

Suy nghĩ một chút, Tô Bạch cầm lấy di động, tìm kiếm một ít thứ gì đó liên quan đến tiền trên mạng.

Tuy rằng nói hẳn không chuẩn bị tiếp tục chơi xổ số, nhưng làm một ít thứ bí mật lại càng dễ dàng.

Rốt cuộc, Tô Bạch tìm tòi một khoảng thời gian, tìm được một cái đường cong có liên quan đến tiền.

“Cổ phiếu.”

Tô Bạch mở hình ảnh ra, nhìn thấy biểu đồ xu hướng cổ phía ở phía trên, trên mặt hiện vẻ suy tư.

Thị trường cổ phiếu càng thêm bí mật so với xổ số.

Ở trong này, mấy trăm vạn, hơn một nghìn vạn, đều có thể không đập ra chút bột nước gì, dòng chảy mỗi ngày đều là lấy lấy mà tính.

Nhìn thấy nơi này, Tô Bạch lập tức tắt di động, sau đó đặt di động ở một bên, mặt lộ vẻ trầm tư.

Hiện giờ nếu về tới Thành phố Tây Giang, những chuyện này cũng nên đưa vào lịch trình rồi.(一些事情也该提上日程了)

Bên kia, Thu Diệp nằm ở trên đệm, cũng không ngủ được, trong lòng suy nghĩ vẫn vơ.

Sau khi mẹ hẳn qua đời, cha hẳn không quan tâm đến việc học của hẳn, khiến cho hẳn vào cấp hai là đã nghỉ học.

Hẳn chưa từng nhận được giáo dục tốt, tố chất kém rất nhiều so với người khác, cũng không hòa đồng với những người cùng tuổi.

Sau đó, hẳn giao du với lưu manh du côn ở địa phương.

Vào thời điểm đó, hắn cảm thấy bản thân mình rất sung sướng, bởi vì hắn cảm thấy được bản thân hắn có anh em, không hề sống giống như một con chó lang thang.

Hắn có một quần thể.

Nhưng mà, ngay tại mấy ngày hôm trước, hắn và anh em của mình cùng nhau đánh lộn với người khác.

Hắn chém giết ở phía trước, nhưng mà bởi vì nguyên do thân thể yếu, bị người khác loại bỏ.

Cảnh sát đến đó, những người hắn gọi là anh em kia, lúc rời đi chưa từng nghĩ đến việc dẫn hắn theo.

Chờ hắn đi ra từ cục cảnh sát, hỏi những người hắn gọi là anh em, đối phương lại nói cho hắn, bọn họ chưa từng xem hắn là anh em, chỉ cảm thấy hắn là kẻ lỗ mãng, chơi vui mà thôi.

Chó lang thang, chỉ có bản thân hắn.

Sau đó, Thu Diệp nhặt được 1 vạn tệ, hắn lại không có cảm giác vui sướng gì.

Bởi vì thứ càng quan trọng hơn so với tiền, hắn chưa từng có được, đương nhiên không nói tới cái gì vui vẻ.

Cho nên hắn trả lại tiền cho người bị mất.

Kết quả, người mất tiền kia lại nói bên trong có 2 vạn tệ, nắm chặt hắn bảo hắn lấy ra 1 vạn tệ kia.

Sau đó cảnh sát xác nhận nhiều lần, xác nhận trong túi chỉ có một 1 tệ, để cho Thu Diệp rời khỏi.

Nhưng vào lúc đó, Thu Diệp đã hoàn toàn thất vọng với thế giới này rồi.

Hắn cảm thấy, hắn không hợp với thế giới này.

Hắn cảm giác bản thân giống như là một con thú, xông vào thế giới con người.

Đạo lý đối nhân xử thế ở thế gian này, hắn không hiểu.

Thiện ác đẹp xấu trong nội tâm người khác, hắn cũng không hiểu.

Giống như là hắn bị thế giới này vứt bỏ rồi.

Mãi đến lúc hấn gặp Tô Bạch.

Đây là lần đầu tiên hấn cảm nhận được thiện ý trong đời.

Không có loại chán ghét của cha, không có loại đùa cợt của ‘anh em’, không có loại nghi ngờ của người mất của, không có loại nhìn kỹ khi cảnh sát nhìn người tình nghi, cũng không có loại cười nhạo của những người đứng xem.

Nếu để cho Thu Diệp hình dung Tô Bạch.

Thì đó chính là – ánh sáng.

Ngay hôm sau, sau khi Tô Bạch dẫn Thu Diệp đi ăn bữa sáng, để cho Thu Diệp chờ ở cửa hàng quan tài, sau đó tìm Vương Đức Tài mượn một trăm tệ, ngồi xe buýt đi đến trung tâm thành phố.

Sau khi đến trung tâm thành phố, đầu tiên là làm một tấm thẻ ngân hàng ở trong Ngân hàng Liên Bang, sau đó ngồi xe tới Trung tâm xổ số.

“Người trúng thưởng à?” Nhân viên xổ số nhìn thấy Tô Bạch, trên mặt lộ vẻ nghi ngờ.

Hấn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người trúng thưởng trẻ tuổi như vậy.

“Ừ, nhận thưởng.” Tô Bạch gật đầu, cầm trong tay một trăm tờ xổ số đưa ra.

Nhân viên xổ số nhìn thấy nhìn thấy nhiều tờ xổ số như vậy, sợ run một chút, sau đó lập tức cẩn thận nhìn kỹ.

Sau đó, việc làm cho hấn khiếp sợ chính là, những tờ trước mắt này, tất cả đều là hạng ba.

Một trăm tờ, chính là 30 vạn.

“Má ơi, tên nhóc này trúng 30 vạn?!” Nhìn Tô Bạch, nhân viên công tác đã hơi tê rần.

Chờ toàn bộ tờ xổ số đã qua máy móc, xác nhận tờ xổ số là thật, trong lòng hấn bắt đầu chua.

Người này mới bao tuổi chứ, đã có 30 vạn rồi.

Hơn nữa mỗi cái đều là 3000 tệ, không có đạt tới 1 vạn.

Nói cách khác 30 vạn này là miễn thuế.

Phải biết rằng, tiền gửi ngân hàng của hắn ngay cả một nửa số này cũng không tới.

Nhưng mà, hắn vẫn phải có thái độ nghề nghiệp, lập tức điều chỉnh lại cảm xúc, cười nói: “Của người là 30 vạn, người đưa thẻ ngân hàng và thẻ căn cước cho ta, chỗ ta gửi tiền qua cho người, người điền vào một số thông tin.”

Nói xong, hắn chuyển qua mấy phần tài liệu.

Tô Bạch gật đầu, chỉ chốc lát sau đã điền xong tư liệu.

Sau đó, cũng không có trải qua gợn sóng gì, 20 vạn được gửi vào trong thẻ của hắn.

Đi ra Trung tâm xổ số, trong lòng Tô Bạch có một loại cảm giác dường như đã qua mấy đời.

Thời gian một ngày ngắn như vậy, hắn đã từ một người chỉ có 5-600 tệ trên người trở thành người có 30 vạn trên người.

Mà tất cả những thứ này, chính là từ một cái năng lực dự đoán đường cong cấp thấp tạo thành.

Cũng chính vào lúc này, Tô Bạch mới chính thức nhận thức được, thứ được từ trong quan tài Hoàng Kim, rốt cuộc là biến thái đến cỡ nào.

Nhẹ nhàng thở ra một cái, hắn hơi hơi lắc đầu, làm ý nghĩ trong lòng bình tĩnh trở lại.

Tiếp theo, hắn đi về hướng một con đường.

Bệnh viện Đệ Nhất cách nơi này cũng không xa, chỉ cần đi mấy con đường là tới.

Hiện giờ hắn phải thuê một căn phòng ở gần đó mới được, một là có thể theo dõi tên tội phạm giết người kia, ngoài ra là để đạt được càng nhiều điểm thuộc tính cơ bản.

Tới gần Bệnh viện Đệ Nhất rồi, Tô Bạch tìm kiếm ở mấy khu vực gần đó một chút, gọi hơn hai mươi cuộc điện thoại ở trên bảng thông báo tiêu khu.

Rốt cuộc, hắn tìm được một căn hộ chung cư ở chỗ gần bệnh viện, một tháng 3000 tệ, đặt cọc ba tháng.(押一付三)

Hai phòng ngủ một phòng khách.

Sau khi làm xong hợp đồng, Tô Bạch đi vào nhà cho thuê, đi đến trước cửa sổ, nghiêng người bên cạnh màn cửa nhìn về phía Bệnh viện Đệ Nhất phía xa xa, ánh mắt dần dần trở nên sâu xa.

Hắn muốn người kia chết.

Người sau khi bị giết rồi sống lại một lần nữa, đối với người giết chết chính mình tuyệt đối là tràn ngập ác ý.

Thậm chí có thể nói, diệt cả nhà đối phương cũng rất khó loại bỏ mối hận trong lòng.

Nếu không phải hắn đặc biệt, hắn đã thật sự chết rồi.

Sự sợ hãi, tuyệt vọng trong đó, chỉ có người từng cảm nhận được cái chết mới thật sự biết được đó là loại cảm giác gì.

Thật ra Tô Bạch đã sớm muốn báo thù.

Nhưng bởi vì hắn chỉ là một học sinh trung học, thực lực không biết là kém bao nhiêu so với đối phương.

Báo thù, càng như là tìm đường chết mà thôi.

Cho dù là bây giờ, Tô Bạch cũng không hoàn toàn nắm chắc sau khi giết đối phương có thể che giấu được tất cả dấu vết.

Hắn cũng không muốn khiến cho bất kỳ người nào nghi ngờ.

Còn cần chờ đợi... Còn cần quan sát...

Tô Bạch tránh ở chỗ tối tăm, ánh mắt nhìn chằm chằm Bệnh viện Đệ Nhất Thành phố Tây Giang, giống như một con hổ dữ đi săn, nhìn chằm chằm con mồi như hổ rình mồi, đợi con mồi lộ ra sơ hở.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa mới chết, không tên họ, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, tương mạo +1.”

Cũng chính vào lúc này, một luồng thông tin truyền vào trong đầu Tô Bạch.

Tô Bạch cảm nhận được tin tức này, hơi hơi ngẩn ra, sau đó đã hiểu được bên trong bệnh viện này lại có người chết.

Nhưng mà lần này hơi kỳ quái.

Lần này người chết không có tên họ.

Tô Bạch hơi hơi nhướng mày, chỉ cần là người thì đều có tên họ.

Làm sao có thể có người đã chết còn không có tên họ chứ?

Nhưng mà Tô Bạch lập tức đã hiểu được chuyện gì xảy ra.

Có người sảy thai.

Khóe miệng Tô Bạch hơi giật giật, trong lòng thở dài.

Lúc này, hắn đột nhiên phát hiện, tên Trịnh Vũ này, tuy rằng hơi xấu chút, hơi hèn hạ chút, nhưng lời nói ra lại không có vấn đề gì.

Chương 38: Phiền não của tướng mạo +1

Trong lòng Tô Bạch hơi hơi thở dài, tuy rằng hắn đạt được chỗ tốt trong chuyện này, nhưng trong lòng cũng không có cảm xúc vui vẻ gì.

Nhưng mà rất nhanh hắn đã quăng cảm xúc này ra sau đầu.

Đây là việc làm của người khác, lại không có quan hệ gì với hắn, làm gì phải suy nghĩ nhiều như vậy.

Tiếp theo, Tô Bạch suy nghĩ một chút, đi vào nhà vệ sinh.

Hắn rất muốn biết, tướng mạo +1 này rốt cuộc là thêm vào ở chỗ nào.

Sau khi đi vào nhà vệ sinh, Tô Bạch nhìn vào trong gương.

Sau đó, hắn phát hiện nốt ruồi trên mặt mình lúc trước đã không thấy.

Vốn vành mắt còn hơi đen và bọng mắt, cũng đã biến mất, có vẻ vô cùng khỏe mạnh.

Thậm chí, làn da của hắn cũng có vẻ trắng nõn hơn nhiều, có một loại cảm giác ôn nhuận như ngọc.

Nhìn thấy chính mình trong gương, mày Tô Bạch nhăn lại càng chặt.

Điểm thuộc tính tướng mạo +1 này, đối với hắn hiện giờ mà nói hoàn toàn không phải là một chuyện tốt.

Bởi vì hắn bây giờ điều hắn muốn nhất chính là trốn ở bên trong đám người, ẩn nấp cho tốt.

Nhưng hiện giờ, hắn tựa như đom đóm trong bóng đêm, vô cùng dễ dàng khiến người chú ý.

“Này coi là chuyện gì?” Tô Bạch nhìn thấy khuôn mặt đối diện đẹp trai hơn rất nhiều so với lúc trước, trong lòng thở dài một hơi.

Nếu có thể, hẳn thật sự không muốn điểm thuộc tính này.

Cái này chỉ sẽ dẫn đến phiền phức cho hắn.

Sau đó, Tô Bạch đi ra nhà thuê, tìm một cửa hàng thuốc, mua mấy hộp khẩu trang.

Dọc theo đường đi này, chuyện không xong quả thật đã xảy ra, tỉ lệ quay đầu lại cao hơn rất nhiều so với trước kia.

Thậm chí lúc hắn mua khẩu trang, nữ nhân viên cửa hàng kia còn xin cách liên lạc với hắn.

Nhưng mà sau khi Tô Bạch đeo khẩu trang thì tốt hơn rất nhiều rồi.

“Phải nghĩ biện pháp mới được.” Trong lòng Tô Bạch trầm nghĩ.

Như hiện giờ cũng không phải là biện pháp.

Sau đó hắn suy nghĩ một chút, sau một thời gian thì quyết định phơi nắng cho da đen một chút.

Một trắng che trăm xấu, một đen hủy tất cả.

Chỉ cần hắn đen một ít, vậy người khác sẽ không đặc biệt chú ý tới hắn.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tô Bạch thoáng trở nên ổn định.

Tiếp theo, hắn mua cục sạc trên đường, thuận tiện lấy một ít tiền trong ngân hàng đem theo bên người.

Làm xong những việc này, Tô Bạch trở về tới cửa hàng quan tài.

Khi hắn tới cửa hàng quan tài rồi, Thu Diệp đang quét tước vệ sinh trong cửa hàng quan tài.

“Ông chủ, người đã trở lại.” Thu Diệp nhìn thấy Tô Bạch, trên mặt lộ ra nụ cười.

Tô Bạch gật đầu, đi vào trong cửa hàng quan tài, cầm di động sạc điện.

Làm xong những việc này, hắn nhìn về phía Thu Diệp, hỏi: “Người khách kia đến đây chưa?”

Ngày hôm qua, một khách hàng đã hẹn đặt quan tài.

“Không có.” Thu Diệp lắc đầu, sau đó do dự, nói: “Nhưng mà ông chủ, có một nữ sinh đến đây tìm người. Thấy người không ở thì đi rồi.”

“Nữ sinh à?” Tô Bạch dừng một chút, suy nghĩ, đã hiểu được là ai tìm chính mình.

Là Triệu Minh San.

Sau đó, Tô Bạch nhớ tới lời nói của Triệu Không Thanh đêm qua, trong lòng cảm giác hơi có chút kỳ lạ.

“Ta nghĩ chuyện này để làm gì?” Nhưng mà lập tức hắn đã quăng ý nghĩ kỳ lạ này ra sau đầu.

Hắn và Triệu Minh San chính là quan hệ bạn học bình thường mà thôi.

Cũng vào lúc này, một người trung niên từ bên ngoài đi vào.

“Xin chào, là thầy Tô phải không?” Sau khi người trung niên đi vào, nhìn về phía Tô Bạch, trên mặt có vẻ hơi chút chần chờ.

Người thiếu niên này, vừa nhìn chính là da mỏng thịt mềm, thoạt nhìn không có liên quan gì đến thợ mộc.

Tô Bạch thấy dáng vẻ của hắn, gật đầu, nói: “Ta chính là Tô Bạch, ông chủ của cửa hàng quan tài nhà họ Tô.

“Này...” Nhìn thấy Tô Bạch xác nhận, trên mặt người trung niên lộ ra vẻ do dự.

Tục ngữ nói, ngoài miệng không râu, làm việc không vững, hắn rất khó tưởng tượng người thiếu niên trước mắt này có thể làm ra một cỗ quan tài tốt.

Tô Bạch thấy thế, làm sao không biết hắn suy nghĩ cái gì.

Hắn lập tức cầm lấy cái bào ở một bên, đi tới trước quan tài đã làm tốt lúc trước, nhẹ nhàng bào một cái, một tấm gỗ mỏng như cánh ve đã bị hắn nhẹ nhàng bào xuống.

Nhìn thấy bản lĩnh này, người trung niên làm sao không biết chính mình đã xem thường người khác rồi, vội vàng nói:

“Ngại quá, thầy Tô, ta thật không ngờ người trẻ tuổi như vậy.”

“Không có việc gì.” Tô Bạch lắc đầu, buông cái bào xuống, sau đó vỗ vỗ quan tài hơi thô ráp bên cạnh nói: “Lúc trước người nói quan tài phải dùng gỗ tùng, quan tài này đã làm sơ lược, chỉ kém công việc kết thúc, đợi người chọn kiểu dáng và hoa văn thì ta làm tốt cho người.”

Nghe được lời hần nói, người trung niên nhìn nhìn quan tài, phát hiện vật liệu gỗ sít chặt, quả thật là gỗ tùng tốt nhất, sau đó gật đầu nói: “Được, để ta chọn kiểu dáng hoa văn.”

Tô Bạch gật đầu, lấy ra một cuốn sách ảnh từ trong ngăn kéo, đưa cho đối phương.

Cầm lấy sách ảnh, người trung niên nhìn một lát, sau đó hơi do dự hỏi: “Con gái ta qua đời lúc mười bảy tuổi, không biết dùng hoa văn gì thì tốt hơn.”

“Mười bảy tuổi à?” Tô Bạch nghe vậy, hơi cau mày: “Là xảy ra chuyện gì?”

Nói đến đây, giọng nói hần hơi ngừng, nói tiếp: “Nếu không muốn nói thì quên đi, loại chuyện này ta cũng không nên hỏi thăm.”

“Haizzz...” Người trung niên nghe vậy, thở dài một tiếng, lắc đầu, nói: “Cái này cũng không có cái gì khó nói, nói với người thì lòng ta cũng thoải mái hơn một tiếng. Con gái ta là học sinh của Nhị Trung Thành phố Tây Giang...”

Từ lời nói êm tai của người trung niên, Tô Bạch cũng rõ ràng ngọn nguồn của sự việc.

Người trung niên tên là La Vĩnh Tường, con gái hần tên là La Tuyết.

La Tuyết là học sinh lớp mười hai trường Nhị Trung Thành phố Tây Giang, tính cách rất tốt, vô cùng hiếu thảo với cha mẹ, là con gái ngoan ngoãn điển hình.

La Vĩnh Tường và vợ cũng vô cùng bảo vệ đứa con gái duy nhất của mình, thuê một căn nhà gần trường, làm bạn với con gái đi học.

Nhưng ai biết, ngay trước khoảng thời gian này, con gái của bọn họ lại đột nhiên biến mất không thấy.

Tìm cảnh sát, cũng không có một chút tin tức nào, hai người đều nôn nóng muốn chết.

“Vậy các người làm sao biết nàng qua đời?” Tô Bạch nhìn về phía La Vĩnh Tường, kỳ quái hỏi.

Nếu nói một chút tin tức cũng không có, vậy cũng không nhất định là chết, càng không cần phải đặt quan tài nhanh như vậy.

La Vĩnh Tường nghe vậy, trên mặt toát ra vẻ đau khổ: “Tên hung thủ kia... hử... gửi video giết con gái chúng ta cho chúng ta.”

Nghe được lời hử nói, Tô Bạch hơi hơi ngẩn ra, sau đó trong lòng dần dần nổi lên ý lạnh.

Hử hoàn toàn có thể tưởng tượng được, một cặp cha mẹ xem con gái mình là bảo bối, lúc nhìn thấy cái loại video này, lại sụp đổ biết bao nhiêu.

“Nén bi thương.” Tô Bạch khẽ nói.

La Vĩnh Tường khe khẽ thở dài, tâm tình cũng trở lại bình thường, lắc đầu nói: “Hiện giờ đã qua gần một tháng, ta đã tốt hơn rất nhiều.”

Nghe được lời hử nói, Tô Bạch lập tức giật mình.

Vào vài ngày trước, ở trong trường học, hử đã nghe nói qua chuyện có hai nữ sinh Nhị Trung biến mất.

Vừa nãy hử còn tưởng rằng nữ sinh biến mất là La Tuyết.

Nhưng hiện giờ xem thời gian, người biến mất cũng không chỉ có La Tuyết.

“Chú La, có phải Nhị Trung còn có người biến mất giống như La Tuyết hay không?” Tô Bạch nhìn về phía La Vĩnh Tường, hỏi.

Nghe được lời hử nói, La Vĩnh Tường hơi hơi ngẩn ra, sau đó cười khổ nói: “Chỗ này của người cũng nhận được tin tức à?”

Tô Bạch gật đầu.

Thấy hử gật đầu, La Vĩnh Tường hít vào một hơi thật sâu, thời dài nói: “Cộng thêm Tuyết Nhi, Nhị Trung đã biến mất mười hai nữ sinh.”

Chương 39: Hung thủ biến thái

“Ông chủ, thật sự sẽ có tội phạm giết người biến thái như vậy sao?” Thu Diệp bung một ly nước đưa cho Tô Bạch, thấp giọng nói.

Hắn đã bị chuyện vừa rồi làm khiếp sợ rồi.

Nhưng mà hắn vẫn rất khó tin tưởng sẽ có tội phạm giết người biến thái như vậy.

“Có.” Tô Bạch nhận ly nước, sau đó lắc đầu nói: “Cho nên sau này người nhất định phải cẩn thận với người khác, nếu không thì khi nào gặp phải nguy hiểm cũng không nhất định.”

Trước đó, hắn đã biết được toàn bộ sự việc từ chỗ La Vĩnh Tường.

Vào hai tháng trước, Nhị Trung đã bắt đầu xuất hiện chuyện nữ sinh biến mất.

Sau mỗi lần nữ sinh biến mất không bao lâu, hung thủ sẽ gửi video giết người cho người thân, bạn tốt của nạn nhân.

Giống như muốn tìm được một tia sung sướng ở trong đó.

Loại chuyện này, lúc Tô Bạch nghe xong cũng cảm thấy sờn tóc gáy.

Giờ này phút này hắn mới phát hiện, bất kể là Chu Oánh Oánh cũng tốt, hay là Bành Niệm Từ cũng tốt.

Thủ đoạn gây án của các nàng đều cực kỳ cầu thả.

Chu Oánh Oánh cũng là do thủ đoạn không chế thi thể, làm cho người ta không thể điều tra, cho nên mới thông dong lâu như vậy.

So với các nàng, hung thủ giết hại mười hai người nữ sinh này mới là người cực kỳ nguy hiểm.

Nghe được lời hắn nói, Thu Diệp cẩn thận gật đầu.

Sau đó, Tô Bạch cùng Thu Diệp ăn xong cơm trưa, bắt đầu bận rộn trong cửa hàng.

Tuy rằng hôm nay một chút đã có hơn ba mươi vạn, nhưng Tô Bạch làm quan tài vẫn cẩn thận tỉ mỉ như cũ.

Thu Diệp bên cạnh nhìn thấy ông chủ nhà mình như thế, trong lòng cũng ổn định vài phần.

Sau đó, trước khi màn đêm buông xuống, Tô Bạch đã làm tốt quan tài, hơn nữa quét nước sơn lên trên mặt.

“Chờ ngày mai, ta bắt đầu dạy người tay nghề thợ mộc.” Sau khi làm xong, Tô Bạch nói một tiếng với Thu Diệp.

Thu Diệp nghe vậy, cúi đầu nói: “Cám ơn ông chủ.”

Tô Bạch cười cười, sau đó giống như nghĩ tới cái gì, lấy ra năm trăm tệ từ trong túi áo mình đưa cho Thu Diệp, nói: “Ta cho người 500 tệ, người đi mua một ít quần áo tốt, này xem như là cho người phúc lợi.”

Nghe được hắn nói như vậy, Thu Diệp lập tức lắc đầu như trống bỏi: “Ông chủ, người đã giúp ta rất nhiều, ta không thể lại muốn tiền của người nữa.”

Thấy hắn từ chối, Tô Bạch dừng một chút, nói: “500 tệ này, xem như là tiền cơm thêm, người nhận là được, sau này ta cũng không nhất định mỗi ngày đều có thể dẫn người đi ăn cơm.”

Nói xong hắn cũng không đợi Thu Diệp từ chối, đã cầm 500 tệ trong tay nhét vào trong túi áo Thu Diệp.

Sau đó, hắn dừng một chút, tiếp theo nói với Thu Diệp: “Còn có, gần nhất người ở lại nhà ta. mấy ngày này ta ở bên ngoài, sẽ không trở về, người đi làm tan làm như bình thường là được rồi.”

Nói xong thì Tô Bạch vẫy tay áo, đi ra phía xa xa.

Thu Diệp sợ run một chút, vuốt năm trăm tệ trong tay, trong lòng âm áp dễ chịu.

Bên kia, sau khi Tô Bạch đi xe buýt vào trong thành phố, đầu tiên là mua một ít đồ cần dùng trong nhà.

Lại mua một quyển sách ‘Cửu đại sư dạy người cách giao dịch cổ phiếu từ sơ cấp đến thông thạo’ trong cửa hàng sách.

Mấy ngày gần đây, bởi vì nguyên nhân ngày nghỉ mà thị trường chứng khoán cũng không có mở, nhưng Tô Bạch cảm thấy, chính mình vẫn cần phải học tập một ít kiến thức cổ phiếu cơ bản.

Bằng không thì cho dù hắn có năng lực dự đoán đường cong cấp thấp, nắm không rõ quy tắc giao dịch cũng không nhất định có thể kiếm được tiền.

“Đường K, biểu hiện cung cầu, tiền cược, báo cáo thường niên, chỉ tiêu MACD, chỉ tiêu KDJ, đồ thị giá trị trung bình MA,...” Tô Bạch quay về nhà, ngồi ở trên giường, nhìn thấy bộ sách trên tay, cảm giác hơi nhức đầu.

Nhưng mà may mắn chính là, hắn không cần hiểu mấy thứ lung tung rối loạn này, hắn chỉ cần biết quy tắc hoàn thành giao dịch cổ phiếu, cùng với làm sao xem biểu đồ xu hướng là được.

Sau đó, Tô Bạch đặc biệt tìm một ít thứ cơ bản nhất rồi bắt đầu giải.

Thấy đã đến nửa đêm, cuối cùng hắn đã có một ít thu hoạch.

Tô Bạch biết rõ đường K là cái gì, và quy tắc giao dịch bên trong thị trường chứng khoán.

Cơ chế cổ phiếu của Liên Bang hiện giờ, cũng có giới hạn cao nhất và giới hạn thấp nhất, giới hạn mỗi ngày, và giới hạn giảm đều là 20%.

Hơn nữa còn là cơ chế giao dịch T + 1, nói cách khác, hôm nay mua, ngày mai mới có thể bán.

“Đáng tiếc, không phải cơ chế giao dịch T + 0 của ngoài Liên Bang, bằng không thì tốt hơn rồi.” Trong lòng Tô Bạch nghĩ đến.

Cơ chế giao dịch T + 1, tuy rằng đối với một ít nhà đầu tư lẻ tẻ vẫn là tương đối thân thiện, nhưng đối với người có năng lực dự đoán đường cong cấp thấp như hắn, lại không thể nào thân thiện.

Nhưng đáng tiếc chính là, không có tài khoản chuyên nghiệp, hoàn toàn không thể giao dịch cổ phiếu ngoài Liên Bang.

“Ôt...” Cũng vào lúc này, cảm giác bụng của mình đột nhiên xì xào kêu lên.

Sau đó hắn mới giật mình, chính mình còn chưa ăn cơm tối.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch đi vào nhà bếp.

Hôm nay buổi tối hắn cũng không có cái gì ăn, dù sao hắn không có mua thức ăn gì, chỉ chuẩn bị một ít trứng gà và mì sợi.

“Cộp!” Tô Bạch đập trứng gà bên cạnh chén, hai ngón tay dùng chút lực, lòng trắng và lòng đỏ trứng gà rơi vào trong chén.

Vàng ra vàng, trong suốt, (黄的黄 , 清的清) lại rất đẹp.

Là người vẫn luôn tự nấu cơm cho bản thân, Tô Bạch vẫn tương đối thông thạo việc nấu ăn.

Đập liên tục hai quả trứng gà, hắn dừng một chút, nghĩ hai quả có thể không đủ ăn, lại cầm thêm một quả trứng nữa đập ra.

“Bộp!”

“Bộp!”

Trứng chim vỡ tan, mảy của Tô Bạch đột nhiên nhú lại.

Trứng chim chỉ có một, đương nhiên không có hai âm thanh bộp.

Hắn ngẩng đầu, tĩnh tâm lắng nghe.

Sau đó, một trận âm thanh bộp bộp nhỏ bé lại liên miên không dứt xuyên qua bức tường hơi yếu ớt phía trên truyền tới.

Thường thường còn có tiếng rên rỉ cao vút.

Đây là nhà bếp đó!!!

Tay cầm trứng gà của Tô Bạch hơi nắm chặt lại, trong lòng hơi không biết nói gì.

Kiểu nhà của trên lầu và dưới lầu giống nhau, vị trí này trên lầu tuyệt đối là nhà bếp không sai.

Hắn thật không ngờ, chính mình vừa mới thuê nhà, vậy mà sẽ xuất hiện loại tình huống này.

Trên lầu kia, cũng không khỏi chơi đến quá cởi mở rồi.

Tô Bạch lắc đầu, trong lòng cũng không suy nghĩ phía trên đang làm cái gì, chú ý vào mỳ sợi.

Chất lượng phòng ốc nơi này vẫn là không tệ, chỉ cần không chú ý lắng nghe, bình thường cũng không có vấn đề gì.

Hắn thả chút bột ngọt và muối vào trứng gà, sau khi trộn đều thì đổ vào trong dầu nóng, sau đó hắn thả mỳ sợi vào trong trứng gà lỏng.

Chỉ chốc lát sau, một chén mỳ trứng đã làm tốt rồi.

“Nhưng mà ngày mai phải nghĩ biện pháp tìm ít rau dưa và thịt đến, dù sao thì vẫn luôn ăn mấy thứ này cũng không tốt.” Tô Bạch bung chén mỳ trứng, đi đến phòng khách ngồi xuống.

Hiện giờ nơi này đã chuẩn bị tốt, sau này cũng không cần phải luôn ăn ở bên ngoài.

Về phần Thu Diệp, để cho hắn tự mình giải quyết là được.

Lúc hắn ở bên kia đã dạy Thu Diệp sử dụng gas linh tinh như thế nào rồi.

Hiện giờ hắn đã suy nghĩ xong rồi, nhà bên kia dù sao cũng không có thứ gì đáng giá.

Để cho Thu Diệp ở cũng có thể thuận tiện trong nom nhà một chút.

Về phần râu quai nón tìm tới nhà có thể làm hại đến Thu Diệp hay không, Tô Bạch cũng không lo lắng.

Trừ phi râu quai nón điên rồi mới có thể làm như vậy.

Dù sao, một vụ án mạng trên người biến mất, đối với bản thân hung thủ chính là một chuyện tốt.

Làm hại Thu Diệp, đó chính là đầu óc có vấn đề.

Dù sao trong phòng cũng không có cái gì, làm hại Thu Diệp thì một đồng tiền cũng không lấy được, còn có thể bị cảnh sát truy nã.

Chương 40: Thiên phú vật lý

Cơm nước xong, Tô Bạch đi vào phòng ngủ chuẩn bị tốt giường.

Sau khi làm xong những việc này, hắn tải xuống phần mềm chứng khoán, bắt đầu mở tài khoản chứng khoán.

Mở tài khoản chứng khoán dễ dàng hơn so với mở thẻ ngân hàng, có thể mở trên mạng.

Nhưng mà phải đợi xét duyệt một hai ngày.

Sau khi nghiệm chứng xong, Tô Bạch bắt đầu xem xét cổ phiếu trên phần mềm cổ phiếu.

Lúc xem cổ phiếu, Tô Bạch phát hiện bản thân thật sự có thể cảm ứng được xu thế tăng tương lai của cổ phiếu.

Nhưng mà năng lực của hắn khá thấp, chỉ có thể cảm ứng được xu hướng cổ phiếu của hai ngày giao dịch trong tương lai.

Nhìn một hồi, Tô Bạch bắt đầu xem xét từng cổ phiếu.(看了一会, 苏白在股票上, 一个个开始查看股票.)

“Ngày mai tăng cao nhất là 18%, báo cáo cuối ngày 1%, ngày một tăng cao nhất 5%?”

“Ngày mai tăng cao nhất là 17%, báo cáo cuối ngày -5%, ngày một tăng cao nhất 20%?”

“Ngày mai tăng cao nhất là 5%, báo cáo cuối ngày -20%, ngày một tăng cao nhất 1%?”

“...”

Tô Bạch xem xét rất nhiều cổ phiếu, phát hiện những cổ phiếu này rất nhiều đều là vọt lên một đợt sau đó giảm xuống, thậm chí giảm tới giới hạn dưới cũng không phải là không có.

“Đây là giá thị trường gì?” Hắn nhíu mày, hiện giờ kiến thức hắn học được còn quá ít, còn không hiểu được loại giá thị trường này.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Tô Bạch cảm thấy bản thân đã suy nghĩ không rõ vậy cũng không cần suy nghĩ nữa.

Hắn mặc kệ giá thị trường cái gì, có thể kiếm tiền là được.

Sau đó Tô Bạch cũng không nghĩ nhiều, thời gian cả đêm, hắn tìm một nhánh ngày mai báo cáo cuối ngày là 17% ở trên cổ phiếu, ngày giao dịch thứ hai, cổ phiếu có biên độ tăng cao nhất là 13%.

Sách lược của hắn cũng vô cùng đơn giản, cổ phiếu không thể bán trong cùng ngày.

Cho nên cổ phiếu hắn mua chính là chính là cổ phiếu có tốc độ báo cáo cuối ngày trong ngày hôm đó tăng không tệ, hơn nữa ngày giao dịch thứ hai, buổi sáng cổ phiếu tăng vọt.

Hắn sẽ bán cổ phiếu đi vào buổi sáng ngày giao dịch thứ hai.

Tô Bạch tính toán, số tiền hắn có thể đầu tư vào thị trường cổ phiếu tổng cộng là 28 vạn.

Nếu như 28 vạn này mua vào cổ phiếu có trạng thái lý tưởng, cùng ngày hắn có thể kiếm được 50400, ngày hôm sau hắn bán đi lại có thể kiếm 42952, tài chính đạt tới hơn 37 vạn.

Cũng chính là trong thời gian hai ngày ngắn ngủi, hắn có thể kiếm được 9 vạn.

Hơn nữa, hắn chỉ bán cổ phiếu cùng ngày cũng không có ý nghĩa, cùng ngày không thể mua nữa.

Nếu lại tìm một cổ phiếu 18%, cùng ngày hắn lại có thể kiếm 6 đến 7 vạn.

Tuy rằng ít hơn một ít so với xổ số, nhưng hơn ở độ an toàn.

Hơn nữa, đây còn là dưới tình hình tài chính ít của Tô Bạch hiện giờ, nếu tài chính nhiều hơn, vậy kiếm được tuyệt đối là gấp mười gấp trăm lần ba mươi vạn.

Hơn nữa không dẫn người chú ý dễ như xổ số.

Sau khi xác định xong cổ phiếu. sau đó Tô Bạch lại nghĩ đến một cái vấn đề nguy hiểm.

Đó chính là thời gian thị trường chứng khoán mở lại trùng với thời gian khai giảng của trường học.

Nhưng mà rất nhanh Tô Bạch đã giãn mày ra.

Giờ mưa vào cũng không phải là mưa vào ngay lúc ấy, trước tiên chỉ treo cũng có thể, hắn chỉ cần mưa vào trong giờ giải lao là được.

Sau khi nghĩ thông suốt, Tô Bạch lại nằm ở trên giường, trên mặt lộ ra vẻ thoải mái.

Loại cảm giác nằm kiếm tiền này thật đúng là không tệ.

Không bao lâu nữa, hắn có thể mua một cái nhà ở chỗ này.

“Reng reng reng...” Nhưng vào lúc này, di động của hắn đột nhiên vang lên.

Tô Bạch nhìn lại, là số điện thoại lạ.

Nhưng mà cái này cũng bình thường, di động lúc trước của hắn cũng đã bị hung thủ giết người cầm đi lúc hắn chết rồi.

Di động hiện giờ của hắn là di động mới, trong đó ngoại trừ lưu số Triệu Không Thanh, khách hàng, thì không có lưu số người khác.

“Alo?” Tô Bạch nhận điện thoại.

“Tô Bạch.” Bên kia truyền đến âm thanh trong treo của nữ sinh.

Nghe âm thanh này, thoáng cái Tô Bạch đã nhận ra bên kia là ai.

Là Triệu Minh San.

“Là ta, tìm ta có chuyện gì không?” Tô Bạch đứng dậy, thăm hỏi người bên kia.

Tâm tình hiện giờ của hắn hơi kỳ lạ.

Sau khi nghe được lời nói kỳ quái kia của Triệu Không Thanh, hắn cảm giác lúc hắn và Triệu Minh San nói chuyện phiếm, trong lòng có một loại cảm giác mất tự nhiên.

“Mấy ngày nay người đi đâu vậy? Anh của ta hắn nói vẫn luôn không liên lạc được với người.” Triệu Minh San hơi hồi hộp nói.

Nghe được lời của nàng, Tô Bạch ngờ ngác một chút, sau đó cũng hiểu được, lúc mình ở vùng núi, di động không có tín

hiệu.

Lúc đó Triệu Không Thanh gọi điện cho mình, hắn không có nhận được.

Sau đó Tô Bạch mở ra chỉ chép cuộc gọi trên di động, phát hiện quả nhiên có mấy cuộc gọi nhờ.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn hơi ám áp, trên thế giới này vẫn có người quan tâm đến hắn.

“Không có việc gì, gần đây ta đi lên vùng núi chơi một chút, ở nơi đó không có tín hiệu.” Tô Bạch cười cười, nói với bên kia.

“Được rồi.” Người bên kia hơi chút chần chờ, sau đó nói:

“Đúng rồi, giáo viên chủ nhiệm bảo ta đưa bài tập kỳ nghỉ cho người, có mười tờ bài thi đặt ở chỗ ta, ngày mai người có rảnh không?”

Nghe được lời của nàng, Tô Bạch vỗ cái trán, lúc này hắn mới nhớ tới, chính mình lại quên chuyện bài tập.

Cũng chính là Triệu Minh San nhắc nhở hắn, bằng không thì chờ đến lúc đi học hắn mới nhớ tới chuyện này, sợ là cũng sẽ bị Diệp Thiệu Hoa mắng đến chết.

“Được, ngày mai ta chờ người trong cửa hàng.” Tô Bạch nói với Triệu Minh San.

“Ừ, được.” m thanh bên kia hơi có chút vui lên.

Sau đó hai người trò chuyện một hồi, ngắt điện thoại, Tô Bạch thở phào một hơi.

Hắn cảm giác, nói chuyện phiếm với Triệu Minh San đều có một loại cảm giác chiến đấu, còn khó chịu hơn so với lúc trước chạy trốn chết ở thôn Xuyên Trạch.

“Quả thật là đã lâu chưa học tập rồi.” Tô Bạch nghĩ đến trước đó ba hoa khoác lác trước mặt giáo viên chủ nhiệm, trong lòng hơi đau khổ.

Nếu đến lúc đó hắn không thi được trong top mười của khối, sợ là sẽ bị Diệp Thiệu Hoa nhìn chăm chăm chặt chẽ, đến lúc đó giao dịch cổ phiếu cũng hơi khó khăn.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch cũng không chần chờ, trực tiếp xuống lầu, mua một ít giấy và bút chì ở siêu thị gần nhà.

Tiếp theo, hắn trở lại nhà cho thuê, tìm đề trên di động.

Thật ra, rất nhiều người học tập nói ở đây khó khăn, chỗ ấy khó khăn, thật ra đều là không muốn học.

Nếu là người muốn học tập, đều sẽ trăm phương nghìn kế tìm được môi trường học tập.

Cái này giống với một số tác giả gõ chữ,(这跟一些写手码字拖更的人是一样的,) bọn họ luôn nói không có tinh thần, bị bệnh, rất có khả năng chính là bởi vì lười, không muốn đánh chữ.

Tô Bạch tìm tòi một chút trên di động, đầu tiên là tìm được đề vật lý.

Vào khoảng thời gian trước, hắn đã đạt được thiên phú vật lý, nhưng là bởi vì vẫn không có thời gian, cho nên vẫn đều không có kiểm chứng.

Hiện giờ có thời gian, đương nhiên là phải kiểm chứng một chút.

“Ô tô chuyển động thẳng đều trên đường thẳng với vận tốc 20m/s...” Tô Bạch khẽ lẩm bẩm đề thứ nhất.

Mà sau khi hắn đọc xong, một cái công thức đã hiện ra trong đầu hắn.

“ $v_0^2 = 2ax$.”

“Chọn C.” Tô Bạch nhìn đề, tính toán ở trong đầu một chút, lập tức cho ra đáp án.

Thời gian suy nghĩ này ngay cả một giây đồng hồ cũng không tới.

Lúc có đáp án thì hắn giật mình.

Nếu là trước kia, Tô Bạch có thể tính ra, nhưng mà tuyệt đối không có nhẹ nhàng như vậy.

Sau đó, hắn cảm giác những công thức định luật vân vân này giống như là khắc vào trong đầu.

Chỉ cần Tô Bạch vừa nghĩ trong đầu, hắn có thể lập tức nhớ lại công thức định luật đã nhớ kỹ trong đầu lúc trước, thậm chí có thể vận dụng linh hoạt.

“Thì ra có thiên phú học tập là như vậy sao?” Tô Bạch đột nhiên nhớ tới một tên học giỏi mới tài tuổi đầu(苏白突然想起在年纪前几名的一个学霸), thời gian học tập bình thường ngắn hơn so với hắn, lại mỗi lần đều có thể lấy hạng nhất vật lý.

Thứ như thiên phú này, có đôi khi thật sự còn rất quan trọng.

Tô Bạch cảm thán một tiếng.

Sau đó, hắn lại làm vài cái đề, lưu loát trôi chảy, một chút cảm giác trúc trắc cũng không có.

Nhưng mà trong chốc lát, đề chọn ra đã được hắn làm xong toàn bộ.

“É~ é~ é~” Cũng chính vào lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận tiếng báo động chói tai.

Chương 41: Họa tiết đen và đỏ

Nghe thấy âm thanh này, Tô Bạch giật mình mở rèm cửa nhìn ra ngoài thì thấy xe cấp cứu từ bên ngoài chạy lại.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Tôn Đông, nhận được điểm thuộc tính cơ bản, thiên phú toán học +1.”

Một lời nhắc hiện ra trong đầu Tô Bạch.

Nhận được thông tin này Tô Bạch sửng sốt một chút sau đó không nói nên lời, điều này được coi là bổ sung tài năng toán học cho hắn.

Tuy nhiên hắn không cảm thấy vui vẻ gì cả.

Bởi vì điều này có nghĩa là có một người vừa chết đi.

“Nhưng mà chuyện này thì liên quan gì đến mình?” Tô Bạch lắc đầu, hắn chỉ là thu hoạch được một điểm thuộc tính mà thôi.

Cái chết của người kia không liên quan gì đến hắn.

Trong lòng hắn không có bất kỳ cảm giác tội lỗi nào.

Bởi vì dù cho không có hắn thì những người này vẫn sẽ chết.

“Vậy hôm nay hãy làm một bài thi toán học và vật lý đi.”

Trong lòng Tô Bạch ra quyết định tiếp tục làm bài.

Sau đó, bài vật lý cũng giống như trước đây, hắn bắt đầu làm toán, các công thức toán học trước đây cũng tiện tay viết ra như có thần linh trợ giúp.

Làm xong bài thi Tô Bạch tự mình chấm điểm.

Toán 128 điểm, vật lý 80 điểm.

Tô Bạch hơi nhướn mày khi nhìn vào hai kết quả hai môn đó, đây là hai môn hắn học yếu.

Lần trước môn toán là 99 điểm, vật lý là 60 điểm.

Bây giờ bởi vì hai điểm thuộc tính, một cái cộng thêm 29 điểm, một cái cộng thêm 20 điểm, tổng cộng là 49 điểm.

Nhìn kết quả này Tô Bạch lập tức cảm thấy thứ hạng của mình tiến lên top mười không có vấn đề gì.

Tuy nói thì nói vậy nhưng cố gắng thì vẫn phải cố gắng.

Cũng là do lúc trước có mấy chỗ toán học và vật lý Tô Bạch không ghi nhớ kỹ, dẫn đến việc hiện tại cho dù có đạt được thiên phú toán học và vật lý, hắn cũng chỉ có thể được thêm 49 điểm.

Nếu không thành tích của hắn chắc chắn còn hơn thế nữa.

Thiên phú tuy là quan trọng nhưng không phải là vạn năng.

Không cố gắng vẫn sẽ không được.

Tô Bạch đặt giấy bút xuống nhẹ nhàng thở ra.

Sau đó hắn nhìn thời gian, đã hơn một giờ sáng hùng đông.

“Xem ra đêm nay sẽ không còn người chết nữa.” Tô Bạch nhìn về phía bệnh viện nghĩ thầm.

Sau đó hắn ta kéo tay áo của mình lên.

Lúc này chiếc quan tài bằng vàng có vạch đỏ và đen.

Các đường màu đỏ rõ ràng hơn và có một mắt mèo trên đó trông rất kỳ lạ.

Mà hoa văn màu đen vô thức đã phủ gần hết chiếc quan tài bằng vàng ước chừng trong thời gian ngắn sẽ đầy ắp.

Nhìn quan tài vàng trên mặt Tô Bạch lộ ra vẻ trầm ngâm.

Những vạch đen và vạch đỏ này đã là chuyện được phát hiện cách đây rất lâu.

Mà thông tin mà hắn ta có được đó là hoa văn màu đỏ là một mảnh báu quan tài.

Trong lòng hắn ước chừng chỉ cần tập hợp xong hoa văn này bảo vật quan tài sẽ xuất hiện.

Tô Bạch không biết bảo vật quan tài là gì nhưng theo kinh nghiệm trước đây bảo vật quan tài này nhất định là đồ tốt.

Chỉ có điều vạch đỏ thì hẳn biết rồi, nhưng với những vạch đen Tô Bạch có chút không rõ ràng.

Hắn chỉ biết thứ này là do người thường sau khi chết tạo thành, có lợi ích gì, sẽ xuất hiện cái gì, có một chút không rõ ràng.

Tuy nhiên Tô Bạch ước tính rằng nó có thể là một thứ linh tinh gì đó giống như một kho báu trong quan tài nhưng nó không quý như kho báu quan tài thực sự.

Nhìn một hồi, chờ quan tài vàng trên cánh tay biến mất Tô Bạch lắc đầu.

Vẫn còn rất nhiều bí mật trong chiếc quan tài vàng này, hẳn vẫn cần từ từ khám phá mới được.

Sau đó hắn cũng thôi vội vàng, tắm rửa xong thì nằm ở trên giường ngủ thiếp đi.

Cả đêm không có mộng mị, lúc Tô Bạch tỉnh lại thì bên ngoài đã hơn sáu giờ.

Sau khi đứng dậy hắn mở rèm một chút và nhìn ra bên ngoài.

Phát hiện hôm nay bệnh viện ngày nay vẫn còn quá tải.

Và lúc này ánh mắt hắn tập trung vào một bóng người đang nói chuyện với một y tá.

Người kia để râu quai nón không ngừng cúi đầu với y tá, một bộ dáng trung thực.

Nhìn thấy người này ánh mắt Tô Bạch dần dần trở nên lạnh lẽo, búa nhỏ dính Ma Thiết dần dần cứ động trong lòng bàn tay hắn.

Lại là tên râu quai nón đó.

Nhưng vào lúc này búa Ma Thiết dừng ở lòng bàn tay của hắn.

Cảm nhận được vật thật trong tay Tô Bạch lập tức tỉnh táo lại.

Những ngón tay hắn vuốt ve những đường nét trên chiếc búa Ma Thiết, suy nghĩ trong lòng hắn liên tục xoay chuyển.

Hắn ta phải giải quyết người này một chút.

Một là trước đây người này đã giết hắn.

Hai là người này biết mình đã sống lại.

Tô Bạch cũng không quên kết cục của Bành Niệm Từ và Chu Oánh Oánh.

Nếu để cho người khác biết thân phận người sống lại của hắn, tương lai hắn sẽ không thể có được cuộc sống an ổn mà hắn muốn.

Tuy nhiên Tô Bạch cũng biết chuyện này không nên vội vàng. Giết người này thì dễ rồi. Bây giờ hắn ta có kỹ năng chiến đấu cũng như điểm thưởng về sự nhanh nhẹn và sức mạnh. Trong tình huống cố ý giả vờ vô tình giết đối phương thì vẫn không có vấn đề gì.

Nhưng phải làm cho tên râu quai nón này biến mất một cách âm thầm không gây rắc rối cho hắn sau này.

Điều này đòi hỏi phải lập kế hoạch sâu hơn.

Khi Tô Bạch đang nghĩ ngợi tên râu ria quai nón kia đã vào bệnh viện.

Nhìn thấy bóng dáng người bên kia biến mất Tô Bạch dần dần bỏ bàn tay đang cầm búa nhỏ định xuống.

Khi hắn đặt nó xuống Ma Thiết trên chiếc búa biến thành những chiếc đai sắt cố định phần đầu của chiếc búa bên ngoài đuôi của hắn.

Chiếc búa nhỏ định này trước đó đã bị Tô Bạch tháo bỏ chỉ còn lại một đầu.

Bởi vì trước đây hắn thấy đầu búa này hơi thừa.

Ma Thiết có thể được thay thế hoàn toàn.

Tuy nói Ma Thiết không lớn nhưng là ai nói cán búa phải đặc ruột?

Cán búa rồng làm bằng Ma Thiết chất liệu đặc biệt chắc chắn không kém hơn cán búa làm bằng gỗ.

Sau đó Tô Bạch nhìn bên cửa sổ một lúc đi thẳng ra khỏi cửa.

Hôm nay còn có cuộc gặp với Triệu Minh San nên phải đi gấp.

Sau khi xuống lầu Tô Bạch cầm lấy chiếc mũ lưỡi trai mua ngày hôm qua đi bộ đến khu vực phụ cận của Bệnh viện số 1,

ghé vào một cửa hàng ăn sáng.

“Ông chủ mang cho ta hai cái bánh bao thịt và một cái bánh quẩy.” Tô Bạch nói với ông chủ.

“Ồ.” Ông chủ đáp lại.

Sau đó Tô Bạch đợi tại chỗ.

Đúng lúc này bên cạnh hắn ta có một y tá hơn hai mươi tuổi cũng đang đợi ông chủ lấy bánh bao bánh quẩy.

Sau khi nghe thấy giọng nói của Tô Bạch nàng vô tình liếc nhìn.

Nhưng một lần liếc mắt này làm nàng giật mình.

Chàng trai bên cạnh nàng hai má trắng ngần dưới chiếc mũ lưỡi trai, lông mày rậm và đôi mắt sâu giống như là một minh tinh điện ảnh.

Khiến nàng đột nhiên cảm thấy tim đập thình thịch.

Tuy nhiên vì thể diện của con gái nên không muốn nhìn quá nhiều, sau khi lấy bánh quẩy và bánh bao nàng đi đến bệnh viện.

Thực tế trên đời này có rất nhiều trai xinh gái đẹp, lý do khiến họ không được ai tiếp cận không phải là họ chưa đủ đẹp.

Mà là người muốn bắt chuyện với họ không có đủ can đảm.

Khi y tá đi rồi, Tô Bạch cũng nhìn lâu hơn một chút.

Nàng y tá này là người đã nói chuyện với tên râu quai nón trước đó.

“Anh đẹp trai, bữa sáng của ngươi đã chuẩn bị xong.” Lúc này nhân viên bán cháo mới mỉm cười đưa bữa sáng cho Tô Bạch.

“Ồ được rồi.” Tô Bạch gật đầu cầm lấy bữa sáng.

Sau khi bước ra khỏi quán cháo hắn suy nghĩ một lúc rồi lấy trong túi ra chiếc khẩu trang đeo lên mặt.

Quá đẹp trai cũng dễ thu hút sự chú ý của người khác.

Về sau phải cẩn thận chút.

Chương 42: Nhận biết vật liệu

Sau khi mua đồ ăn sáng Tô Bạch đầu tiên mua sách học thêm trong hiệu sách, sau đó lên xe trở về khu Thiên Lô.

Khi đến đây hắn thấy cửa hàng bán quan tài mở cửa từ sớm.

Trong cửa hàng quan tài Thu Diệp đang dọn dẹp vệ sinh.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn Tô Bạch thật sự cảm thấy mình cần phải dạy Thu Diệp một vài điều nếu không sẽ hơi phí thời gian khi đối phương chỉ ở đây dọn dẹp.

“Ông chủ người đến rồi à?” Thu Diệp dừng lại ngay lập tức khi thấy Tô Bạch đang đi tới.

Tô Bạch gật đầu nhìn thoáng qua cửa hàng sau đó cười nói: “Người đến rất sớm.” Cửa hàng đã được dọn dẹp sạch sẽ hoàn toàn, cửa hàng này không mất hai tiếng là không thể dọn sạch được.

Vì vậy Thu Diệp chắc là thức dậy vào khoảng sáu giờ.

“Ta cũng không có việc gì để làm nên ta đến sớm hơn.” Thu Diệp lắc đầu nói.

“Được rồi hôm nay ta sẽ dạy người cách nhận biết gỗ và cách xử lý gỗ để người ở đây đỡ phải không có việc gì làm.” Tô Bạch gật đầu đặt sách học thêm trong tay sang một bên, đi theo hướng nhà kho.

Thu Diệp thấy thế ngay lập tức đi theo.

Nhà kho nằm ở sân sau của cửa hàng quan tài và được bọc bằng gỗ và bao vải đi mưa ba màu.

Gỗ bên trong đều được lột vỏ xử lý và xếp chồng lên nhau, từng lớp rõ ràng, có khe hở trống bên trong.

Đi vào bên trong nhà kho sẽ có một làn gió nhẹ xuyên qua.

Nhà kho ở đây do cha của Tô Bạch xây dựng, vải che mưa được xếp thành ba lớp, có tác dụng che mưa rất tốt và giữ cho

kho hàng bên trong luôn khô ráo.

Ở đây cũng rất thoáng mát, có những khe trống giữa gỗ để giữ cho nơi này khô ráo.

“Đây là gỗ thông, loại gỗ thường được sử dụng phổ biến...”

“Đây là gỗ cây bách và cũng giống như gỗ thông nó cũng là một loại gỗ được sử dụng phổ biến. Người có thể cảm nhận chất liệu và hương vị của loại gỗ này. Trong số các loại gỗ, có một loại tên là nhai bách, vì chất liệu nó áp vào tay, mùi thơm, nên được con người dùng để tạo ra các loại trang sức vòng tay, loại cây bách này có mùi hương đặc biệt...”

“Đây là gỗ sam...”

“...” Tô Bạch ở trong kho hàng miêu tả chất liệu gỗ của các cây gỗ đã quen thuộc như lòng bàn tay hần.

Ở đây hầu hết là gỗ thông, gỗ bách.

Vì quan tài sử dụng chất liệu gỗ này nhiều hơn.

Đối với các loại gỗ trắc đỏ, gỗ tử đàn, hắc đàn còn lại chúng đều là các loại gỗ có kích thước tương đối nhỏ.

Loại gỗ này tương đối đắt tiền, ít người có đủ khả năng sử dụng để làm quan tài, thường được dùng để làm bình đựng tro cốt.

Đương nhiên cũng có một số loại gỗ vụn mà Tô Bạch dùng để nhóm lửa nhưng đều là vật liệu nhỏ.

Chỉ được sử dụng để làm hạt châu.

Cái này do cha của Tô Bạch mua để chơi.

Vật liệu này không thể được sử dụng để làm bình đựng tro cốt.

Bởi lẽ loại chất liệu này kỳ dị hơn những gỗ ngà voi, gỗ mắt hổ, bồ đề nghìn mắt....

Chất liệu này có vẻ đẹp nhưng không được trang trọng.

Còn đối với gỗ huyết rồng thì chưa kể loại gỗ này có hàm lượng tinh dầu rất cao nếu làm không tốt thì tro cốt sẽ bị đốt lần nữa.

Nhìn những vật liệu gỗ mới lạ này Tô Bạch dừng lại.

Hắn đã lâu không làm phật châu, một là do cửa hàng quan tài bán phật châu không chạy, hai là hàm lượng kỹ thuật chế tác hạt châu rất thấp, hắn cũng không muốn làm.

Tuy nhiên đồng gỗ này ở đây hơi lãng phí.

Nghĩ vậy Tô Bạch chỉ vào đồng gỗ đã được sắp xếp gọn gàng rồi nhìn Thu Diệp: “Trước tiên hãy xác định tất cả những vật liệu này và sắp xếp chúng thành các loại khác nhau, sau đó ta sẽ dạy cho người cách làm hạt châu.”

“Vâng thưa ông chủ.” Thu Diệp đáp.

Tô Bạch gật gù, làm chuỗi hạt chủ yếu để luyện cho người ta khả năng cắt, mài và đánh bóng gỗ.

Đây là một bài thích hợp vời cho những người mới bắt đầu.

“Ừ ừ...” Lúc này bụng Thu Diệp đột nhiên vang lên.

Nghe thấy thế Tô Bạch hơi nhướn mày hỏi: “Sáng nay người chưa ăn cơm à?”

“Chưa.” Thu Diệp xấu hổ nói.

Thấy hắn nói vậy, Tô Bạch lắc đầu nói: “Hôm nay người không cần làm, người đi ăn cơm đi, nhân tiện mua một ít đồ dùng hàng ngày.”

“Ông chủ.” Thu Diệp trở nên lo lắng khi nghe những lời này, muốn nói điều gì đó.

Tuy nhiên Tô Bạch xua tay nói: “Người còn không ăn sáng, nhu yếu phẩm hàng ngày cũng không mua. Làm sao ta có thể tin tưởng giao cho người làm việc? Mau đi đi. Tiền lương vẫn tính. Sau này đừng làm như vậy nữa.”

Nghe hắn nói thế nói Thu Diệp mở miệng sau đó thở dài, bước ra khỏi cửa hàng quan tài.

Về phần Tô Bạch ở trong cửa hàng quan tài, mở sách học thêm, cầm giấy bút lên bắt đầu học bổ túc.

Bây giờ hắn đã có năng khiếu về toán học và vật lý, đương nhiên muốn tận dụng giá trị của nó, không để nó lãng phí mất.

Tài năng dù có tốt đến đâu mà không sử dụng thì thật uổng phí.

“Cộc cộc cộc...” Nhưng không bao lâu cửa hàng quan tài liền bị gõ vang.

Tô Bạch nhìn lại chỉ thấy Triệu Minh San đang đứng ở cửa.

Lúc này Triệu Minh San đang mặc một chiếc áo sơ mi trắng bình thường và quần jean, trông vẫn rất mộc mạc như trước, có cảm giác như em gái hàng xóm cạnh nhà.

Ngoại hình nàng trông rất xinh, khuôn mặt trắng ngần, đôi mắt trong veo, cho dù không trang điểm người ta đều sẽ tìm lòng không dặng mà nhìn mãi.

“Ngươi đã đến rồi.” Tô Bạch mỉm cười khi nhìn thấy Triệu Minh San.

“Ừ.” Triệu Minh San gật đầu, tay đang cầm bài thi không hiểu vì sao lại đột nhiên siết chặt một chút.

“Vào đi. Ta sẽ rót cho ngươi một cốc nước.” Tô Bạch đứng dậy chào hỏi Triệu Minh San sau đó đi tới máy nước bên cạnh, rót nước ra.

Triệu Minh San thấy vậy bước vào.

Chỉ là khi nhìn Tô Bạch ánh mắt của nàng có chút do dự.

Không biết vì sao nàng cảm thấy Tô Bạch hình như có chút thay đổi.

Nhưng sự thay đổi ở đâu nàng không thể biết được.

Tô Bạch cầm cốc nước dùng một lần quay người lại bắt gặp ánh mắt của Triệu Minh San.

Nhìn thấy ánh mắt của Triệu Minh San, hắn hiểu rằng chính là do ngoại hình của mình đã khiến đối phương chú ý.

Đây quả thực cũng là một vấn đề.

Giống như những sức mạnh trước đây của hắn, các thuộc tính như sự nhanh nhẹn, trí nhớ... sẽ làm cho cơ thể có những thay đổi, nhưng những thay đổi này rất nhỏ.

Ngoại trừ bản thân hắn khó ai có thể nhận ra sự khác biệt.

Nhưng ngoại hình +1 thì khác, điểm thuộc tính này thể hiện trực tiếp trên khuôn mặt.

“Sao vậy?” Nghĩ đến đây Tô Bạch nhìn chăm chăm Triệu Minh San, cười hỏi.

Ánh mắt của hắn nhìn Triệu Minh San thẳng thắn thành khẩn.

Nhất thời Triệu Minh San không dám nhìn thẳng, trong lòng như có con nai nhỏ chạy loạn, sắc mặt đỏ bừng ngay cả lỗ tai cũng có chút đỏ lên.

“Không... không có gì...” Nàng cúi đầu lúng ta lúng túng nói.

Nhìn thấy dáng vẻ Triệu Minh San như vậy trong lòng Tô Bạch nở nụ cười.

Nhìn thẳng vào đối phương như thế này quả nhiên chính xác, Triệu Minh San trời sinh tính thẹn thùng, hắn nhìn thẳng đối phương như vậy, nhất định đối phương sẽ không bao giờ dám nhìn thẳng vào mình.

Bằng cách này nàng sẽ không quá chú ý đến những thay đổi về ngoại hình của mình.

Tuy nhiên Tô Bạch cũng biết rằng nếu cứ tiếp tục như vậy thì cũng không được, khi ở trường rất có thể hắn sẽ bị các học sinh khác phát hiện điều bất thường.

Hắn cần phải phơi nắng cho đen da càng sớm càng tốt.

Chương 43: Qua lại

Tô Bạch bung nước đặt ở bên cạnh Triệu Minh San nói:
“Nước để đây.”

“Ừm cảm ơn...” Triệu Minh San lúc này cũng có phản ứng, vội vàng nói.

“Không cần cảm ơn, chính ta nên nói cảm ơn mới đúng.”

Tô Bạch lắc đầu nói tiếp “Nếu không phải người đem bài thi lại đây cho ta, đến lúc đi học lại sợ là bị lớp cũ mắng chết rồi.”

Nghe được lời nói của hắn Triệu Minh San như tỉnh lại từ trong mộng, đưa túi lớn trong tay cho Tô Bạch: “Đây là tám quyển, giáo viên chủ nhiệm còn nói nếu không vào được lớp mười...”

Nói đến đây mặt nàng lại đỏ lên: “Thì sẽ dần nát xương của người.”

Nhìn thấy bộ dạng của nàng Tô Bạch sửng sốt, nhưng trong lòng lại cảm thấy lời nói của Triệu Minh San khá thú vị.

“Ừ yên tâm đi.” Hắn gật đầu cười nói.

Lúc này Triệu Minh San cảm thấy lỗ tai bốc lửa, toàn thân bốc ra hơi nóng,

“Người ngồi trước đi, ta viết bài tập một chút.” Tô Bạch cầm lấy túi to và nói.

Hắn vẫn quyết định cho cô gái một khoảng thời gian cho riêng mình nếu không, hắn ngờ rằng mặt Triệu Minh San lại có thể rán được trứng.

Sau đó Tô Bạch lấy bài thi, bắt đầu làm trên bàn.

“Sột soạt...” Trong cửa hàng quan tài chỉ có tiếng sột soạt của Tô Bạch đang viết bài.

Khi Triệu Minh San nghe thấy âm thanh, nàng mới lén lút ngẩng đầu lên nhìn một bên mặt nghiêm túc của Tô Bạch.

Lúc này nàng cảm thấy Tô Bạch trông đẹp hơn một chút so với lúc trước.

Phải chăng đây là điều Đàm Nhân Nhân nói, tình nhân trong mắt hóa Tây Thi?

Nghĩ đến đây mặt Triệu Minh San lại đỏ lên.

Cũng may Tô Bạch không để ý tới nàng nếu không nàng sẽ cảm thấy rất khó tiếp tục ở bên cạnh Tô Bạch.

Tuy nhiên lúc này lông mày của Tô Bạch đột nhiên nhíu lại.

Thấy vậy Triệu Minh San cảm thấy có chút xúc động, có chút kích động muốn vươn tay vuốt ve chân mày Tô Bạch.

Nàng thấy rằng từ khi cha mẹ Tô Bạch mất, Tô Bạch càng ngày càng ít cười, càng ngày càng cau mày.

Sau đó nàng trút bỏ tâm trạng, lặng lẽ đi đến bên cạnh Tô Bạch.

Nhìn về phía mặt bàn, phát hiện Tô Bạch đang nhìn chằm chằm một đề bài, suy nghĩ.

Lúc này Tô Bạch cũng ngửi thấy mùi xà phòng thơm trên người cô gái liền quay đầu lại.

Sau đó hắn nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Triệu Minh San.

“Đề này người giải sai rồi, đây có một công thức...” Tuy nhiên hắn còn chưa kịp nói gì Triệu Minh San đã cầm bút bên cạnh lên bắt đầu viết bài giảng trên giấy nháp.

Nhìn thấy quá trình giải toán của đối phương, Tô Bạch lập tức cảm giác đột nhiên lĩnh ngộ.

Chỗ này không làm được vì hắn đã quên một cái công thức.

Sau khi Triệu Minh San giải ra đáp án, nàng cũng có phản ứng, đáng vẻ có hơi xấu hổ.

“Còn đề này thì sao?” Tô Bạch thấy vậy, để đối phương bớt lúng túng, cầm điện thoại di động tìm một số câu hỏi sai hôm qua.

Hầu hết các đề thi hắn tìm được trên mạng đều chỉ có đáp án không có bước giải bài tập.

Vì vậy dù sai hắn cũng chưa bao giờ tìm ra cách giải quyết.

Bây giờ có Triệu Minh San ở đây hẳn cũng có thể bù đắp chuyện này.

Nghe được lời của Tô Bạch, Triệu Minh San cảm thấy nao nao, sau đó nở nụ cười sảng khoái cầm giấy bút lên nói: “Đề này có thể giải như thế này...” Sau đó trên giấy bút nàng tiếp tục giảng cho Tô Bạch.

Sau đó hai người một người nghiêm túc giảng, một người nghiêm túc lắng nghe, thời gian dần dần trôi qua.

Buổi trưa Tô Bạch nhìn Triệu Minh San vẫn đang giảng đề, đột nhiên nhớ tới thật lâu trước kia, bọn họ cũng là như thế này.

Kể từ năm đầu tiên trung học phổ thông, họ là bạn học và là hàng xóm của nhau. Hắn thay Triệu Minh San ngăn cản một ít vấn đề làm phiền linh tinh, Triệu Minh San giúp hắn làm bài tập.

Nghĩa là có Triệu Minh San, một đại ma vương đứng đầu cả lớp trong ba năm dạy kèm, hắn cũng không vào được top 10.

Có điều khi bố mẹ hắn qua đời, hắn thay đổi và dần mất liên lạc với những người xung quanh.

Đó là tại sao?

Tô Bạch suy nghĩ một chút liền nhớ tới tại sao ngay từ lúc đầu bản thân đối với người chung quanh không có thân thiết như vậy.

Đó là vì hắn sợ.

Khi mất đi cha mẹ, hắn cảm thấy tuyệt vọng sâu sắc nhất.

Lúc đó hắn đang đứng bên ngoài ngôi mộ, nghĩ đến những thi thể dưới đất kia là cha mẹ của mình.

Hắn có cảm giác không thể tin được, không thể ngờ rằng trước đây cha mẹ mình còn sống, thế nhưng giờ lại bị trộn lẫn với bùn đất.

Mà chờ khi hắn phản ứng được, đó lại là một cơn đau thấu tim.

Nỗi đau gần như giết chết hắn.

Kể từ đó Tô Bạch rất ít khi tiếp xúc với những người thân thiết với mình trước đây.

Hắn sợ hãi, hắn rất sợ.

Sợ rằng những người mà hắn quan tâm cũng sẽ chết đi như cha mẹ hắn, vùi chôn vào trong đất.

Vì thế Tô Bạch không dám thân thiết với bất kỳ ai.

Bởi vì hắn không muốn trải qua cảm giác đau lòng khi rời xa một người thân thiết với mình một lần nữa.

Cảm giác đó rất đau, cũng rất lạnh.

Cũng giống như trên thế giới này chỉ còn duy nhất một mình hắn.

“Tô Bạch, làm sao vậy?” Triệu Minh San nhìn hắn có chút nghi hoặc giống như cảm giác được Tô Bạch có chút không ổn.

Nhìn vào đôi mắt trong veo của nàng, Tô Bạch nở nụ cười: “Không sao đâu, ngươi có đói không? Có muốn cùng nhau ăn không?”

Nhìn thấy nụ cười của hắn Triệu Minh San ngây ra một chút, nàng rất hiếm khi thấy trên mặt Tô Bạch nở nụ cười, nhưng đúng là hắn đang cười.

“Ừ được.” Nàng hơi đỏ mặt, nói một cách yếu ớt.

Nhìn thấy phản ứng của đối phương trong mắt Tô Bạch hiện lên ý cười.

Bây giờ hắn đã bắt đầu có sức mạnh của riêng mình.

Hắn sẽ không để bất cứ ai khác lấy đi những người hắn quan tâm.

Bất cứ ai cũng không được!

Sau đó Tô Bạch đóng cửa cửa hàng, đưa Triệu Minh San đến nhà hàng thức ăn nhanh gần nhất.

“Cho ta một bát bún lòng lợn.” Tô Bạch nói với chủ cửa hàng sau đó nhìn Triệu Minh San: “Người muốn ăn gì?”

“Ta cũng ăn một bát bún lòng lợn.” Triệu Minh San nhỏ giọng nói.

Tô Bạch gật đầu nhìn ông chủ: “Hai bát bún lòng lợn.” Nói xong liền mang Triệu Minh San tìm một chỗ ngồi xuống.

Sau khi hai người ngồi xuống, liếc nhau rồi lại tránh đi, không hiểu vì sao bầu không khí có chút kỳ lạ.

“Gần đây anh trai ngươi xảy ra chuyện gì vậy? Có chuyện gì sao?” Tô Bạch cắt ngang sự im lặng trước.

Ngày hôm kia hắn cảm thấy Triệu Khổng Thanh có gì đó không ổn, trong người có một cảm giác tà ác.

Có chút giống như những người sống lại, nhưng lại không giống.

Nghे thấy lời của hắn, Triệu Minh San giật mình, sau đó ngập ngừng gật đầu nói: “Sau khi trở thành cảnh sát mặc thường phục, hắn ngày càng ít về nhà.”

Nói đến đây nàng dừng lại như thể đang nghĩ đến điều gì đó và nói “Ngoài ra hắn dường như ngày càng trở nên kỳ lạ hơn, giống như là hắn đang chuẩn bị cho một điều gì đó rất quan trọng.”

“Chuyện quan trọng?” Tô Bạch hơi nhíu mày: “Gần đây xảy ra chuyện gì sao?”

Lúc này hắn cũng nghĩ đến nữ sinh mất tích ở lớp 2.

Có thể là Triệu Khổng Thanh đang tìm kiếm hung thủ?

Tô Bạch biết được từ La Vĩnh Tường rằng kẻ sát nhân rất xảo quyệt và đã có mười hai nữ sinh bị giết.

Hắn thậm chí còn nghi ngờ rằng kẻ sát nhân cũng có thể là một người sống lại nguy hiểm.

Suy cho cùng có rất ít người bình thường biến thái như vậy.

“Không phải.” Nhưng trước sự ngạc nhiên của Tô Bạch, Triệu Minh San phủ nhận cách nói này, nàng ngập ngừng nói: “Ta cảm thấy hắn đang chuẩn bị ra đi.”

Chương 44: Nơi này là tiệm quan tài sao?

Nghe được lời của nàng, Tô Bạch khẽ giật mình, đồng thời cũng hồi tưởng lại lời Triệu Không Thanh nói cho hắn lúc trước.

Vào lúc này, hắn mới muộn màng nhận ra, Triệu Không Thanh sở dĩ nói, không ngại hắn ở chung với Triệu Minh San, có lẽ đã có ý định phó thác em gái của hắn cho mình.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tô Bạch có chút cạn lời.

“Người biết hắn muốn đi đâu không?” Hắn nghiêm mặt, sau đó hỏi.

Nghe được sự dò hỏi của hắn, Triệu Minh San trầm mặc, mím môi, “Ta không biết.”

“Yên tâm đi, anh trai người là một người rất tốt, năng lực các phương diện cũng rất mạnh, cho nên người không cần quá lo lắng, ta tin rằng dù có ở chỗ nào thì hắn cũng có thể sống rất tốt.” Nhìn thấy Triệu Minh San tinh thần có chút thấp, Tô Bạch âm giọng an ủi.

“Ừm.” Triệu Minh San gật gật đầu, tiếp đó nàng lại chần chờ một lúc, nhìn về phía Tô Bạch, “Dạo gần đây người đổi chỗ ở sao? Hôm qua ta không nhìn thấy người ở trong nhà, ngược lại nhìn thấy những người khác đang ở trong nhà của người.”

“Ừm, đổi rồi, gần đây ta đã chuyển đến trong thành phố rồi, nơi đó gần trường học hơn một chút, cũng có thể để cho ta trong một năm học lớp mười hai này học tập nghiêm túc, về phần những người ở nhà ta, là làm giúp mà ta thuê, bởi vì trong nhà vừa đúng lúc để trống, nên để hắn ở đấy, cũng vừa vặn giúp ta trông chừng nhà cửa.” Tô Bạch vừa cười vừa nói.

Nghe được hắn nói như vậy, trong mắt Triệu Minh San lộ ra biểu cảm thất vọng, giống như màu sắc trong mắt phẳng phát biến mất.

“Nếu như người muốn tìm ta chơi thì có thể tới nhà ta.” Tô Bạch tiếp tục nói.

Vừa mới nói xong, trong mắt Triệu Minh San lập tức lại xuất hiện ánh sáng, buột miệng, “Có thể chứ?”

Nói xong, nàng lại cảm thấy có chút không ổn, vội vàng bổ sung: “Ta cũng cảm thấy chương trình học lớp mười hai khác khó, nếu như có người có thể ôn tập cùng ta, ta có thể thả lỏng một chút.”

“Tự nhiên là có thể.” Tô Bạch gật gật đầu, vừa cười vừa nói.

Thấy hắn nói như vậy, trên mặt Triệu Minh San lại xuất hiện nụ cười.

Sau đó, hai người tiếp tục ăn cơm.

Nhưng chưa ăn được bao lâu, Tô Bạch đã thấy một bóng hình đi vào bên trong tiệm.

“Ông chủ, cho ta một bát phở lòng heo.” Sau khi người kia đi vào, an vị bên cạnh Triệu Minh San.

Nhìn người tới, trên mặt Tô Bạch có chút cứng đờ.

“Tô Bạch, một bát mì người ăn có đủ hay không? Không thì ta lại cho người thêm một bát.” Triệu Không Thanh nở nụ cười tự tiểu phi tiểu nhìn về phía Tô Bạch.

Trước đó Triệu Minh San ở một bên nghe được thanh âm của người đi tới, cũng biết là ai đến.

Nhưng nàng không có ý định phản ứng, chỉ ăn đồ ăn trước mắt mình.

“Không cần không cần, một bát là đủ rồi.” Tô Bạch khoát khoát tay, cự tuyệt nói.

Triệu Không Thanh gật gật đầu, sau đó nhìn nhìn em gái bên cạnh mình, trong mắt có một tia thương yêu, sau đó nhẹ nhàng thở dài.

Tiếp đó, hắn nhìn về phía Tô Bạch, nói: “Gần đây ta có chuyện quan trọng phải đi xa một chuyến, mong rằng người có thể chăm sóc em gái ta.”

Triệu Minh San thân thể cứng đờ, sau đó nhìn về phía Triệu Không Thanh nói: “Người không thể không đi sao?”

Nghe được lời của nàng, Triệu Không Thanh lắc đầu: “Đây là nhiệm vụ của bên trên, ta nhất định phải đi.”

Thấy hắn nói như vậy, trong mắt Triệu Minh San ầm ầm có chút ánh lệ, mím môi, nhìn về phía Tô Bạch miễn cưỡng cười nói: “Ta không ăn nữa, Tô Bạch, ta còn có chút việc, ta về nhà trước nhé.”

Nói xong, nàng đứng dậy, đi về phía bên ngoài.

Nhìn xem bóng lưng rời đi của nàng, Tô Bạch ngơ ngác, sau đó nhìn về phía Triệu Không Thanh đang pha gia vị, “Người biết, mặc dù nàng rất lạnh nhạt với người, nhưng kỳ thật nàng rất quan tâm tới người.”

“Ừm, ta biết.” Triệu Không Thanh gật gật đầu, đặt gia vị đã được pha xong lên bàn “Nhưng việc ta cần làm rất quan trọng.”

“Có quan trọng như em gái của người không?” Tô Bạch trực tiếp hỏi.

Triệu Không Thanh trầm mặc một chút, sau đó nhìn về phía Tô Bạch nói: “Đều rất quan trọng.”

Sau đó, thanh âm ngập ngừng, hỏi: “Dạo gần đây người dọn nhà sao?”

“Ừm.” Tô Bạch gật gật đầu, cũng không thấy kỳ quái đối với việc Triệu Không Thanh biết được hành tung của hắn.

Triệu Không Thanh là một cảnh sát cực kỳ ưu tú, có thể từ dấu vết cực kỳ nhỏ nhất, tìm được manh mối.

“Người ở chỗ nào? Để ta thuê một phòng ở đó, cho Minh San dọn qua đây.” Triệu Không Thanh hỏi.

Nghe được lời của hắn, Tô Bạch nhìn chằm chằm đối phương, cũng không nói lời nào.

Hiện tại hắn phát hiện, Triệu Không Thanh bây giờ, giống như đang bàn giao hậu sự hơn.

Bây giờ hắn có cảm giác điểm thuộc tính cơ bản+1, cho nên có sự nắm chắc nhất định đối với cảm giác của mình.

“Sao lại nhìn ta như vậy.” Triệu Không Thanh nhìn ánh mắt Tô Bạch, đột nhiên nở nụ cười.

“Người đến cùng là muốn làm cái gì?” Tô Bạch nhíu mày, hỏi.

“Ta?” Triệu Không Thanh khẽ giật mình.

“Phở lòng heo của người đã xong.” Cũng chính vào lúc này, ông chủ cửa hàng bung một bát phở lên.

“Cảm ơn.” Triệu Không Thanh nhận lấy bát, nói cảm ơn với ông chủ cửa hàng.

Sau đó hắn đặt bát xuống, nhìn về phía Tô Bạch nói: “Chuyện của ta, người không cần quan tâm, ta tự có chừng mực.”

Nói xong, hắn cười dùng đũa chỉ chỉ vào bát của Tô Bạch: “Nhanh ăn đi, không ăn sẽ lạnh đấy.”

Thấy hắn không nói, Tô Bạch cũng xóa bỏ ý định truy vấn, cúi đầu ăn mỳ.

Triệu Không Thanh là một người trưởng thành, có trải nghiệm xã hội phong phú, còn chưa tới phiên một tên nhóc mới mọc lông như hắn dậy đối phương phải làm như thế nào.

Hơn nữa, đây là việc tư của người khác,

Sau đó, hai người cơm nước xong xuôi, Triệu Không Thanh lái xe cảnh sát rời đi.

Tô Bạch cũng trở về bên trong tiệm quan tài.

Nhìn xem tiệm quan tài có chút trống trải, nội tâm hắn có một loại cảm giác trống rỗng.

Nơi này, chỉ còn lại một mình hắn.

Tiếp đó, hắn lắc đầu, ngồi cạnh bài bắt đầu làm bài thi.

Hôm nay đã làm xong bài thi vật lý, toán học, nhưng các bài thi môn khác còn chưa động đến cái nào.

Chả qua, khi Tô Bạch làm những môn khác, cảm giác khi làm bài thi, có một loại cảm giác trúc trắc rõ ràng.

Loại cảm giác trúc trắc này, khiến hắn cảm thấy có chút lạ lẫm.

Vào lúc này, Tô Bạch mới phát hiện, mình đã quen với cảm giác trôi chảy khi làm toán học và vật lý.

“Mong rằng tiếp theo sẽ là điểm thuộc tính cơ bản như ngữ văn, mong rằng có điểm thuộc tính cơ bản theo kiểu ngữ văn, tiếng ngoài Liên Bang hóa học vân vân...” Hắc khế lắc đầu, ném ra sau đầu những suy nghĩ không thiết thực này, nghiêm túc làm bài thi.

Cho dù tương lai như thế nào, bây giờ hắc đều cần quen với tình huống không có thiên phú này.

Bởi vì loại chuyện này, mới là bình thường.

Cho dù hắc có quan tài hoàng kim, nhưng bản thân hắc, cũng phải nỗ lực mới được.

Cũng chính vào lúc Tô Bạch đang làm bài tập, tiếng bước chân có tiết tấu đột nhiên vang lên.

Tô Bạch quay đầu, nhìn về phía cổng, sau đó hắc thấy được một cậu bé mặc đồng phục đang đứng trước cửa.

Đứa trẻ này, nhìn thì nhiều nhất là mười một mười hai tuổi, làn da trắng nõn, ánh mắt sáng tỏ, thuộc về loại hình cực kỳ xinh đẹp trong số trẻ con.

“Xin chào...” Đứa trẻ nhìn về phía Tô Bạch, có chút sợ hãi hỏi: “Nơi này là tiệm quan tài sao?”

Tô Bạch nhìn đôi phương, có chút choáng váng, đồng thời chẳng biết lúc nào, da hắc nổi lên một lớp da gà.

Chương 45: Đứa trẻ quái dị

“Xin chào?” Đứa trẻ thấy Tô Bạch không đáp lời, không khỏi lễ phép hỏi lại lần nữa.

“Xin chào, nơi này là tiệm quan tài.” Tô Bạch hít sâu một hơi, cười với đứa trẻ nói.

“Ừm, chỗ này của người có hũ tro cốt không?” Đứa trẻ thấp giọng nói: “Mẹ ta qua đời rồi, ta muốn chuẩn bị cho nàng một hũ tro cốt.”

“Có thể, người đến đây chọn kiểu dáng đi.” Tô Bạch ngừng một chút, sau đó gật gật đầu, lấy sổ sách từ dưới bàn đưa cho đối phương

“Cám ơn người.” Đứa trẻ nói một tiếng với Tô Bạch, đi vào tiệm quan tài, sau đó nghiêm túc chọn lựa trong sổ hình ảnh.

“Cái này. Mẹ ta thích Phụng Hoàng.” Chọn một hồi, hắn chỉ vào có hai đồ án Phụng Hoàng nói với Tô Bạch.

“Ừm.” Tô Bạch gật gật đầu, sau đó hỏi: “Ngài muốn dùng gỗ nào, chỗ này của ta có gỗ lim, gỗ Tử Đàn nhỏ, gỗ Tử Đàn lớn, gỗ Trắc Hồng, còn có gỗ đàn hương đen, gỗ đàn hương xanh, và một chút vật liệu gỗ mềm, giống như là Trinh nam, Trinh nam âm dương các kiểu.”

Hắn cầm lấy sổ hình ảnh trước đó, chỉ vào hũ tro cốt ở phía trên, giới thiệu chất liệu gỗ trên đó.

“Cái này đi, mẹ ta thích màu đỏ.” Đứa trẻ chỉ vào vật liệu gỗ Trắc Hồng, nói với Tô Bạch.

“Cái này năm trăm, cần trả tiền trước, mấy ngày sau lại quay lại lấy.” Tô Bạch gật gật đầu, nhìn về phía đứa trẻ nói.

Lúc trước hắn làm cho Triệu Không Thanh lấy ba trăm năm mươi một cái, là bởi vì hắn quen biết Triệu Không Thanh, mà đứa trẻ trước mặt này, không biết vì lý do gì mà trong lòng hắn chỉ có một chút thiện cảm nào.

Cho dù đối phương nhìn cực kì đẹp đẽ, cũng phi thường đáng yêu.

Nghe được hắn nói như vậy, đứa trẻ cũng không có cò kè mặc cả, trực tiếp lấy năm trăm đồng từ trong túi đưa cho Tô Bạch.

Tô Bạch nhìn tiền hắn đưa qua, sắc mặt có chút cứng đờ, chẳng qua nháy mắt liền khôi phục bình thường.

“Sao vậy?” Đứa trẻ tựa hồ phát hiện Tô Bạch không thích hợp, quan tâm hỏi.

“Không có gì.” Tô Bạch lắc đầu, nhận lấy năm trăm đồng.

“Thật sao?” Đứa trẻ nhẹ nhàng cười một tiếng, khoe miệng hơi cong lên.

Bề ngoài hắn trắng nõn vô hại, nhưng khi hắn cong khoe miệng, không biết vì lý do gì, lại có chút dữ tợn thậm chí kinh khủng.

Tựa như... Một cái tượng sáp đang cười.

“Ừm.” Tô Bạch tựa hồ không nhìn thấy nụ cười của đứa trẻ, thân nhiên nói một tiếng, sau đó nói: “Hủ tro cốt này ta sẽ cố gắng làm xong nhanh nhất có thể, ngày kia người có thể tới lấy.”

“Vậy cảm ơn anh trai nhé.” Nụ cười trên mặt đứa trẻ biến mất, nhu thuận nói.

Nói xong, hắn xoay người rời khỏi tiệm quan tài.

Đợi cho đến khi hắn ra ngoài, Tô Bạch đi tới bên cạnh bàn, tiếp tục viết bài thi, tựa như vừa nãy không hề có chuyện gì xảy ra cả.

Đồng thời, ngoài cửa tiệm quan tài, đứa trẻ đó, mắt không chớp nhìn chăm chăm hắn.

Mười phút.

Hai mươi phút.

Ba mươi phút.

Bốn mươi phút.

Năm mươi phút.

...

Cả hai, cứ duy trì một loại cân bằng quỷ dị như vậy.

Thẳng đến đến một giờ trôi qua, đứa trẻ kia nở nụ cười, lộ ra hàng răng màu vàng đen.

Theo nụ cười của hắn, ánh mắt cũng híp lại thành khe hở, cả người bộc lộ sự quý dị mà lại khủng bố.

Cũng bởi vì nụ cười của hắn, da trên mặt hắn mới bong ra một khối.

Khối da đó, óng ánh trong suốt, dưới ánh mặt trời, hiện rõ mỹ lệ dị thường.

Đứa trẻ tựa hồ cũng cảm nhận được, nên nhấc tay, từ trên mặt của mình, kéo xuống khối da đó, sau đó cho vào miệng bắt đầu nhai.

Sau đó, hắn xoay người, đi về khu nhà trọ ở gần đây.

Mà theo sự rời đi của hắn, thân thể của Tô Bạch cũng bắt đầu thả lỏng, sau đó từng giọt mồ hôi thấm ướt quần áo hắn.

Hắn quay đầu, nhìn về phía cổng, lông mày hơi hơi nhăn lại.

Đứa trẻ vừa nãy quý dị quá mức, đầu tiên, khi đứa trẻ đó vừa bước vào, hắn đã cảm nhận được một loại cảm giác nguy hiểm cực độ.

Hơn nữa, tay đứa trẻ đó, vô cùng khác thường.

Tay của một đứa trẻ bình thường, thường làn da sẽ tương đối non nớt, cho dù bởi vì ham chơi, làn da trở nên thô ráp, nhưng cũng khác rất nhiều so với của người lớn.

Nhưng mà, Tô Bạch vừa mới nhìn tay đứa trẻ kia. Đã cảm giác đó là tay của một người trưởng thành tầm ba bốn mươi tuổi.

Sự thăng trầm của năm tháng hoàn toàn không thể bắt trước được.

Hơn nữa, điều khiến cho Tô Bạch cảm thấy nghi mà sợ chính là, cảm giác của hắn nói cho hắn biết, đứa trẻ kia đang nhìn chăm chăm hắn, nhìn chăm chăm trong một giờ.

Vừa nãy khi hắn nói chuyện với đối phương, có lộ ra một sơ hở.

Nhưng đối phương lại vô cùng để ý đến chỗ sơ hở đó.

“Người này là một người cực kỳ cẩn thận, cũng là một người cực kỳ nguy hiểm.” Tô Bạch cực kỳ kiêng kỵ đối với đứa trẻ vừa này.

Người này, rất có thể cũng là một người sống lại, thậm chí còn kinh khủng hơn so với Chu Oánh Oánh và Bánh Từ Niệm.

Tâm tư kín đáo, đồng thời cực kỳ kiên nhẫn.

Tiếp đó, Tô Bạch đột nhiên nhớ tới một việc, tên cuồng giết người sát hại những nữ sinh đó, liệu có phải người này không?

Suy nghĩ kín kẽ như nhau, đồng dạng có thể là người sống lại.

Nghĩ đến điều này, sắc mặt của hắn lập tức thay đổi.

Nếu là như vậy, người này tới đây, vì điều gì?

Triệu Minh San! ! !

Nghĩ đến đây, Tô Bạch mặt cắt không còn chút máu, trực tiếp đứng dậy chạy ra tiệm quan tài, chạy về phía phía sau chung cư.

...

Triệu Minh San đang ngồi trong công viên rộng rãi, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Trong công viên không có người nào, công viên này xây dựng cạnh Lạc Hà, tương đối vắng vẻ.

Sau khi bố mẹ của nàng qua đời, nàng thường xuyên đến đây.

Bởi vì ở đây, nàng mới có thể có được một chút thời gian và không gian thuộc về riêng mình.

Kỳ thật, Triệu Minh San biết, nàng không nên can thiệp vào quyết định của anh trai mình, bởi vì suy nghĩ của anh trai nàng, trưởng thành hơn so với nàng nhiều.

Nhưng mà, Nàng không biết vì sao, cứ cảm giác anh trai mình đang dần rời xa, càng ngày càng xa.

Lần trước xuất hiện cảm giác này là khi bố mẹ qua đời.

Mà lần thứ hai gặp phải loại chuyện này, nàng cần như trước cực kỳ bất lực, không có cách nào phản kháng.

“Chị ơi, sao chị lại khóc?” Cũng chính vào lúc Triệu Minh San rơi nước mắt, bên cạnh truyền đến thanh âm của đứa trẻ.

Triệu Minh San nghe tiếng nhìn lại, thì bắt gặp khuôn mặt của đứa trẻ trắng nõn đang đứng không xa, mặt đầy tò mò nhìn nàng.

Nàng thấy thế, vội vàng xoa xoa nước mắt, nàng phát hiện vừa nãy mình nghĩ nhập tâm quá, không cả phát hiện có người lại gần.

“Sao người lại ở chỗ này? Bố mẹ của người đâu?” Triệu Minh San nhìn về phía bên cạnh đứa trẻ, lại phát hiện bên cạnh đứa trẻ không có ai khác.

Đứa trẻ nghe thấy nàng hỏi như vậy, lộ ra biểu cảm khổ sở: “Chị ơi, không thấy mẹ ta đâu cả, chị có thể giúp ta tìm mẹ ta không?”

Triệu Minh San nghe thấy lời nói của hắn, chần chừ một lúc, nhưng nhìn biểu cảm khổ sở của đối phương, trong lòng mềm nhũn nói: “Được, ta dẫn người đi tìm mẹ người.”

“Cảm ơn chị.” Đứa trẻ nhu thuận nói một tiếng, sau đó hơi nghi hoặc một chút nhìn về phía Triệu Minh San: “Đúng rồi, chị ơi, vừa nãy chị đang khóc sao? Chẳng lẽ chị cũng không tìm thấy mẹ sao?”

Nghe được lời nói của hắn, trong lòng Triệu Minh San có chút đau xót, nhiên tại nàng không chỉ không tìm được mẹ, bố cũng không có.

Thậm chí, anh trai sống nương tựa cùng nàng, cũng sắp rời đi rồi.

Chương 46: Anh trai em gái

“Minh San!” Tựa hồ đứa trẻ còn muốn nói điều gì, nhưng vào chính lúc này, một thanh âm từ đằng xa truyền tới.

Đứa trẻ nghe được thanh âm này, nhìn sang bên đó, bên trong mắt tràn đầy u ám.

Tiếp đó, hắn nhìn về phía Triệu Minh San, ngữ khí vội vàng nói: “Chị ơi, Người nhanh đưa ta đi tìm mẹ đi, nếu không mẹ ta sẽ không tìm thấy ta mất.”

Giọng nói hắn buồn bã, giống như tiếng khóc của chim đỗ quyên, khiến trong lòng người đang lên cảm giác đồng tình.

Nghe thấy hắn nói như vậy, Triệu Minh San muốn nói cái gì, nàng cũng nghe được giọng nói của anh trai mình.

Cũng vào lúc này, sắc mặt đứa trẻ đột nhiên biến đổi, thờ dài nói: “Chị ơi, người không muốn đưa ta đi tìm mẹ thì thôi vậy, ta tự mình đi tìm.”

Nói đến đây, hắn xoay người rời đi, đi được nửa đường, lại quay đầu thấp giọng nói: “Chị, chúng ta sẽ còn gặp lại nhau.”

Sau đó hắn nhanh chóng chạy ra xa, biến mất không thấy gì nữa.

Thanh âm sau cùng của đứa trẻ cực kỳ trầm thấp, giống như thanh âm của một người đàn ông trung niên, trong lòng Triệu Minh San không hiểu có chút lạnh lẽo, cảm giác giống như bị thứ gì đó nhìn chằm chằm.

Không bao lâu sau khi đứa trẻ biến mất, Triệu Không Thanh chạy tới từ đằng xa.

“Minh San!” Hắn nhìn thấy Triệu Minh San, lập tức thả lỏng.

Triệu Minh San nhìn thấy anh trai của mình, sự uất ức trước đó lại dâng lên trong lòng, trong mắt lấp lánh nước mắt.

Nhìn bộ dáng của nàng, Triệu Không Thanh nhẹ nhàng hít một tiếng, ngồi xổm xuống trước mặt của nàng: “Minh San, người còn hận ta sao?”

Triệu Minh San méo miệng, nước mắt trong mắt im ắng lẩn xuống.

“Nhưng lần nàu anh trai thật sự có chuyện quan trọng phải giải quyết, đây là chuyện mà ta đã theo đuổi cả đời.” Triệu Không Thanh thấp giọng nói.

Nghe được hắn nói như vậy, Triệu Minh San quay đầu, nhìn về phía hắn: “Cho nên, ngươi chuẩn bị bỏ rơi ta sao?”

“Không hề, ngươi là em gái của ta, là người thân duy nhất, thậm chí ta còn nguyện ý bảo vệ ngươi bằng cả sinh mạng này.” Triệu Không Thanh lắc đầu, sau đó dừng một chút, thanh âm khẩn thiết nói: “Nhưng chuyện này thực sự rất quan trọng đối với ta, nếu như ta không đi, cả đời này cũng không thể sống được yên ổn.”

“Vậy ngươi nói nhiều như vậy làm cái gì!” Nước mắt trong mắt Triệu Minh San từ từ lẩn xuống, phần nộ gào thét nói: “Ngươi như này còn không phải là muốn vứt bỏ ta sao? Lúc đầu chính là bởi vì ngươi, dẫn đến bố mẹ, còn có ông bà đều chết trên tay của hung đồ, hiện tại ngươi còn muốn bỏ rơi ta sao?”

Trong mắt của nàng, tràn đầy tơ máu, bên trong đó, không biết là giận, hay là oán.

Nghe được lời nói của em gái mình, trong mắt Triệu Không Thanh hiển hiện biểu cảm thống khổ, bấp thập cả người căng cứng, ngón tay có chút run rẩy.

Sự thật cũng chính là như thế, nếu như lúc đầu không phải là hắn theo đuổi chân tướng mà theo đuổi chặt chẽ một người sống lại, người nhà hắn cũng sẽ không gặp phải sự trả thù.

Hắn vĩnh viễn không thể quên được đêm đó.

Tên hung đồ đó, ở trước mặt của hắn, giết chết từng người nhà của hắn ngay trước mặt hắn, đồng thời nói cho người trong nhà, tất cả điều này là do hắn gây ra.

Nghĩ đến cái này, Triệu Không Thanh sờ về lên vết sẹo trên mặt mình, nhớ lời nói của tên hung đồ vào hôm đó.

“Ngươi biết vì sao ta vẫn để em gái ngươi sống không? Bởi vì ta muốn ngươi tiếp tục sống.”

“Ha ha, thống khổ hiện tại, chỉ là bắt đầu... ta muốn người nhìn thấy em gái người căm hận người, haha....”

“Nhớ kỹ, mười năm sau, ta sẽ đến giết em gái người, người hãy đợi đây... ta nhất định sẽ giết em gái người, hiện tại nàng còn sống, kỳ thực không có gì khác so với chết cả, bởi vì nàng nhất định sẽ chết....”

“Người muốn nàng chết như nào? Nhảy lầu, hay muốn bị xe đâm? Hoặc là giống như mẹ của người.... Hahahaha....”

Nghĩ đến ác ma kia nói nhỏ, Triệu Không Thanh trong lòng không nhìn được bắt đầu sợ hãi, hắn không thể để em gái mình chết.

Hắn nhất định phải tìm thấy tên hung đồ đó, trước khi tên đó ra tay, giết chết tên hung đồ đó!!!

Cho dù, nỗ lực bằng cả sinh mạng hắn, cũng sẽ không tiếc! ! !

“Thật có lỗi, Minh San... Chuyện kia, ta nhất định phải đi làm.” Triệu Không Thanh hít một hơi thật sâu, nhìn vào con mắt Triệu Minh San, lộ ra nụ cười nói: “Người có thể tha thứ cho anh trai sao?”

“Anh, cha mẹ, ông bà chết ta không trách người. Người đừng rời bỏ ta có được hay không...” Triệu Minh San nghẹn ngào, năn nỉ nói: “Về sau ta cũng không náo loạn với người nữa.”

Triệu Không Thanh cũng không trả lời nàng, vừa cười vừa nói: “Anh trai thuê một căn phòng cạnh nhà Tô Bạch, không phải người thích hắn sao? Đồ dùng ta đã mua sắm đầy đủ cho người rồi. Ten ten tèn... Đây chính là chìa khóa!”

Vừa nói, hắn vừa lấy ra chìa khóa đồ chơi bằng nhung ra.

Triệu Minh San ngơ ngác nhìn chăm chú Triệu Không Thanh, nước mắt bên trong mắt không ngừng chảy xuống.

“Tên Tô Bạch này, ta đã quan sát một đoạn thời gian rất dài, hắn là một nam sinh rất tốt. Dù cho sau khi bố mẹ hắn qua đời, hắn vẫn có thể vượt qua, tuyệt đối có thể là một người có trách nhiệm.” Triệu Không Thanh cười nói với Triệu Minh San:

“Các người cùng sắp thành niên rồi, ta cũng không phản đối người hẹn hò với tên nhóc này.”

Nghe được lời nói của hắn, Triệu Minh San cũng không có nhiều lời, chỉ là nhìn chằm chằm Triệu Không Thanh: “Có nguy hiểm sao?”

Triệu Không Thanh nghe vậy ngơ ngác một chút, hắn cũng hiểu rõ em gái mình sẽ không để cho mình lừa gạt cho qua như vậy.

Cho nên, trên mặt hắn cũng không còn biểu cảm trêu chọc, chỉ là trầm mặc, gật đầu nói: “Có, nhưng ta đã chuẩn bị rất lâu. Minh San, người yên tâm, chỉ cần ta sống, ta sẽ trở lại tìm người.”

Nói xong, hắn nhẹ nhàng hít một tiếng: “Dạo gần đây, người cứ chuyển đến phụ cận nhà Tô Bạch, như này các người có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Triệu Minh San không lên tiếng.

Sau đó, hai người trở về chung cư.

Vào lúc này, Triệu Không Thanh hai người thấy được Tô Bạch đang từ bên trong chung cư đi ra.

“Tô Bạch!” Triệu Không Thanh thấy thế, lập tức gọi hắn lại.

Nghe được thanh âm, Tô Bạch nhìn lại, thì thấy hai người Triệu Không Thanh và Triệu Minh San đứng cách đó không xa.

“Người không có việc gì thì tốt.” Nhìn thấy Triệu Minh San vẫn đang yên ổn đứng trước mặt mình, Tô Bạch nhẹ nhàng thở ra một hơi thật dài.

Sau đó, ba người đi vào phòng số 405, Tô Bạch nói lại một lần về chuyện mình gặp được đứa trẻ kia cho Triệu Minh San và Triệu Không Thanh.

Chuyện này liên quan đến an toàn của Triệu Minh San, đương nhiên hắn không thể giấu diếm.

“Đứa trẻ kia...” Triệu Minh San chần chừ một lúc, “Ta đã gặp được hắn bên trong công viên, hắn còn bảo ta tìm mẹ giúp hắn...”

“Tìm mẹ...” Tô Bạch nghe vậy, khóe miệng có méo mó, “Hắn tới tìm ta, để làm hủ tro cốt cho mẹ của hắn.”

Theo tiếng nói của hắn, đám người trong nhà cảm thấy thấy lạnh cả người.

“Chuyện này ta đã biết.” Triệu Không Thanh dừng một chút, nhìn về phía Tô Bạch: “Cám ơn ngươi, nếu không phải ngươi, ta cũng không biết chuyện này.”

“Không có việc gì, Minh San là bạn học của ta, đây là việc nên làm.” Tô Bạch có chút không được tự nhiên, hiện tại hắn có cảm giác như mình đang gặp người lớn trong nhà vậy.

Sau đó, hắn tạm ngừng một chút, nói: “Cửa hàng của ta còn có một số việc, ta có việc đi trước.”

Nói xong, hắn ngay lập tức rời đi.

Triệu Không Thanh nhìn xem bóng lưng đi xa của Tô Bạch, trong mắt lộ ra vẻ cân nhắc.

Chương 47: Vật phong ấn

“Đùng ùng ùng!!!”

“Đùng ùng ùng!!!”

“Đùng ùng ùng!!!”

“.....”

Dưới ánh nắng chói chang, ở trên bầu trời từng chiếc máy bay trực thăng tuần sát, trên mỗi trực thăng đều treo tên lửa, gắn theo súng liên thanh.

Đồng thời còn có mười mấy chiếc máy bay không người lái, giống như những bóng ma, xuyên qua giữa núi rừng.

“Tổ 1 lục soát hoàn tất, không nhìn thấy mục tiêu.”

“Tổ 2 lục soát hoàn tất, không nhìn thấy mục tiêu.”

“Tổ 3 lục soát hoàn tất, không nhìn thấy mục tiêu.”

“.....”

Trong xe ở trạm gốc, từng dòng tin tức truyền đến.

Bên trong xe ở trạm gốc, sắc mặt của một sĩ quan nghiêm trọng.

Ở bên cạnh hắn, Sở Hồng Nguyệt ngồi nghiêm chỉnh, con mắt khép hờ, phảng phất như đang suy ngẫm.

“Hiện tại đã một ngày trôi qua, mà vẫn không tìm thấy.” Sĩ quan nhìn về phía Sở Hồng Nguyệt, trầm giọng nói.

Sở Hồng Nguyệt mở mắt, trầm ngâm nói: “Vẫn là để ta dẫn người lên núi vậy.”

Nghe thấy lời nói của nàng, sắc mặt của sĩ quan trở nên có chút khó coi, nhưng mà cũng không phản bác.

“Báo cáo trưởng quan, tổ 9 ở đây, chúng ta đã tìm thấy mục tiêu! Chúng ta đã tìm thấy mục tiêu!!! Khóa chặt vị trí của mục tiêu, XXX.”

Nghe thấy thanh âm, sắc mặt sĩ quan biến đổi, đi đến trước Mic, nhìn vào bản đồ, sau đó nói: “Đây là bộ chỉ huy, ta là Lâm Thiếu Vân sĩ quan chỉ huy chuẩn bị chiến đấu, hiện tại thông báo tới các tổ, di chuyển về hướng của tổ 9, hỏa lực bao trùm tọa độ XXX, XXX.”

“Thông báo lại, tất cả tổ viên, di chuyển về hướng của tổ 9, hỏa lực bao trùm tọa độ XXX, XXX.”

“Thông báo lại, tất cả tổ viên, di chuyển về hướng của tổ 9, hỏa lực bao trùm tọa độ XXX, XXX.”

Lặp lại ba lần, Lâm Thiếu Vân lại chuyển đổi một chút kênh, nói ở trước mic: “Đội vận chuyển chuẩn bị, mang theo món đồ đó, mười phút sau, tiến về tọa độ XXX.XXX.”

“Rõ!” Đội diện truyền đến âm thanh đồng nhất.

Sau khi thông báo hoàn tất, Lâm Thiếu Vân xoay người nhìn về phía Sở Hồng Nguyệt, nói: “Đội trưởng Sở, người chuẩn bị xong chưa?”

“Ừ, ta chuẩn bị xong rồi.” Sở Hồng Nguyệt gật gật đầu, sau đó tạm dừng, “Lần này là vật phong ấn số hiệu bao nhiêu?”

Sắc mặt Lâm Thiếu Vân hơi hơi ngập ngừng, cúi đầu nói: “Bởi vì tương đối vội vàng, lần này là số 12.”

“Số 12 sao?” Khuôn mặt nhỏ tinh xảo của Sở Hồng Nguyệt có chút trắng bệch.

Mỗi lần sử dụng vật phong ấn, đều sẽ làm hao tổn tuổi thọ của người sử dụng, tiêu hao tiềm năng của thân thể.

Hơn nữa, vật phong ấn, càng sử dụng, di chứng càng lớn, tuổi thọ bị hao tổn càng nhiều.

Hiện tại Liên Bang tổng cộng có hơn bảy mươi vật phong ấn, mỗi cái đều có số hiệu, cái số hiệu càng gần cuối, đều là càng phát hiện muộn.

Tương tự, số hiệu càng gần phía trước, đều đã được phát hiện rất lâu về trước, tần suất sử dụng, gấp mấy lần, thậm chí gấp mấy chục lần phía sau.

Mà vật phong ấn số 12, tần suất sử dụng, tuyệt đối xếp hàng đầu, di chứng cực lớn.

“Nếu như ngài không muốn sử dụng, chúng ta có thể đợi thêm một chút.” Lâm Thiệu Vân chần chừ một lúc rồi nói.

Khiến cho đối phương sử dụng loại vật phong ấn này, xác thực quá làm khó rồi.

“Không, cứ dùng cái này đi.” Sở Hồng Nguyệt hít một hơi thật sâu, sau đó nói: “Các người đều đã chuẩn bị xong rất nhiều chuyện, cũng không thể bởi vì ta mà hủy bỏ.”

Sắc mặt nàng bình tĩnh nói: “Ta còn trẻ, không sao.”

Nói xong, thì nàng đẩy cửa xe ra, đi ra phía ngoài.

Cùng lúc đó, một đợt thanh âm ầm ầm truyền đến, một chiếc máy bay trực thăng thả thang dây từ trên trời xuống.

“Đội trưởng!” Cách đó không xa, Trịnh Vũ nhìn thấy Sở Hồng Nguyệt xuất hiện, vội vàng chạy tới nói: “Lần này để cho ta dùng vật phong ấn đi.”

Sở Hồng Nguyệt nghe vậy, lắc đầu, nói: “Thôi bỏ đi, người vẫn không phải là Linh Năng Giả chân chính, dùng vật phong ấn, thập tử vô sinh, lần này vẫn là ta dùng.”

Nói xong, nàng đi đến trước thang dây, bắt lại thang dây.

Sau đó, máy bay trực thăng ầm vang, dẫn theo Sở Hồng Nguyệt bay đi hướng về nơi xa.

Trịnh Vũ thấy được bóng lưng rời đi của nàng, trong mắt có vẻ thống khổ.

“Ầm ầm!!!”

Cũng chính là lúc này, giữa rừng núi đặng xa truyền đến thanh âm nổ vang, cùng với âm thanh lạch cạch của đạn bắn phá.

“Người cũng khá giỏi đó.” Lâm Thiệu Vân từ trong xe ở trạm gốc đi tới, nhìn về phía Trịnh Vũ, chậm rãi nói: “Chỉ ít người có cái dũng khí này, mà ta không có.”

Nói xong, hắn tự giễu cười một tiếng, lại tiến vào trong xe ở trạm gốc.

Một bên khác, Sở Hồng Nguyệt đang chậm rãi tới gần khu vực mục tiêu.

Lúc này, rừng núi nơi đây tàn xác hoang sơ, nhìn thoáng qua là có thể thấy mọi thứ phía dưới rất rõ ràng.

Sở Hồng Nguyệt nhìn xuống dưới, thì thấy một con quái vật khổng lồ đang nằm trong vũng máu kêu rên.

Lúc này, thân thể của nó bị nổ đến mức không trọn vẹn, bốn cái móng đều bị nổ thành mảnh vỡ, nhìn có vẻ sống không được bao lâu.

“Đùng đùng đùng!”

Máy bay trực thăng bay đến phía trên con quái vật đó, thì thả Sở Hồng Nguyệt xuống.

Sau đó, máy bay trực thăng đã nhanh chóng cách xa nơi này.

Chỉ chốc lát sau, nơi này chỉ còn lại Sở Hồng Nguyệt và con quái vật kêu rên kia.

Nhưng ở nơi cách nàng không xa, có một cái cái rương bịt kín.

Cái rương đó, chế tạo bằng vàng nguyên chất.

Với một cái rương như vậy, e rằng có hơn một trăm cân, thì giá thị trường chỉ hơn hai chục triệu.

Mà bây giờ, cái rương này đặt ở bên cạnh, giống như là rác tiện tay ném đi.

Sở Hồng Nguyệt nhìn thấy cái rương, hít một hơi thật sâu, sau đó đi đến bên cạnh cái rương, nhẹ nhàng xách lên.

Tiếp đến, nàng cầm cái rương hoàng kim, đi tới bên cạnh con quái vật đó.

“Gào!!!” Quái vật cũng cảm giác nàng đến đây, ánh mắt đỏ như máu, mở miệng lớn vội cắn về phía Sở Hồng Nguyệt.

Nhưng mà, phản ứng của Sở Hồng Nguyệt còn nhanh hơn, trước khi cái miệng khổng lồ đó tiến đến, một cước đá lên trên mũi của đối phương.

“Ô ô.....” Quái vật bị đau, phát ra âm thanh gào thét giống như lợn mà không phải lợn, giống như hươu mà không phải hươu, lăn lộn trên mặt đất không dừng.

Tiếp đó, Sở Hồng Nguyệt cũng không do dự, mở cái rương hoàng kim ra.

Sau đó, một khối thịt tươi nhúc nhích xuất hiện ở trước mắt của nàng.

Cùng với sự này xuất hiện của khối thịt tươi, xung quanh xuất hiện vẻ an tĩnh quý dị, mặt trời trên bầu trời tựa hồ cũng bắt đầu trở nên có chút tối nhạt.

Một cỗ ác ý mạnh mẽ nhưng lại quý dị xuất hiện từ bên trong thịt tươi, quý dị lan tràn ra xung quanh.

Một vài sinh vật sống sót trong vụ nổ như gột rửa trước đó đột nhiên trở nên bạo động, điên cuồng chém giết sinh vật xung quanh.

Đây là một loại, đồ vật có thể dụ ra ác ý sau thẳm nhất của con người và động vật.

Sở Hồng Nguyệt cảm nhận được linh năng vụn vẹo xung quanh, chỉ cảm thấy linh năng trong cơ thể cuộn cuộn, giống như là có thứ gì đó muốn trào ra ngoài.

Nàng nhìn về phía khối thịt tươi đó, ánh mắt có chút phức tạp.

Khi người sống lại đạt tới cấp Xà, thì bọn họ sẽ hòa làm một thể với ác ý của bản thân.

Loại người sống lại này, chỉ cần chết, thì năng lực của bọn họ sẽ chuyển sinh ở trên người của nhận loại và động vật xung quanh.

Trừ phi xung quanh không có sinh vật, nếu không loại chuyển sinh này không thể kết thúc.

Có thể nói hiểu được sự bất tận, bất tử bất diệt, tai họa vô tận.

Nhưng mà Liên Bang trải qua lâu như vậy, cũng tìm được cách đối phó sự chuyển sinh của người sống lại trong khi đôi đầu với người sống lại.

Ví dụ như, đồ vật trong tay nàng bây giờ, vật phong ấn số 12 —— Huyết nhục Ác Ma.

Chương 48: Sứ mệnh

Vật phong ấn được sinh ra như thế nào, có rất ít người biết được, bởi vì đây là một cơ mật tối cao của Liên Bang.

Nhưng mà bên trong Liên Bang rất nhiều người lại ghi nhớ một sự kiện, vật phong ấn, là đồ vật có thể quấy nhiễu sự chuyển sinh của người sống lại.

Vật phong ấn, sau khi người sống lại chết, có thể sinh ra quấy nhiễu cực kỳ lớn mạnh đối với linh năng trên người của người sống lại, cũng như hấp thụ tác dụng, khiến việc chuyển sinh thất bại.

Chỉ có điều, vật phong ấn, bởi vì sử dụng lâu dài, mà mặt trên của chúng đã có rất nhiều linh năng của người sống lại.

Những linh năng này có một loại đồ vật tương tự việc vắn đục tinh thần, có được đặc tính ăn mòn mạnh mẽ đối với sinh vật thông thường.

Cho nên, người bình thường căn bản là không có cách nào sử dụng.

Bởi vì người bình thường một khi sử dụng, thì sẽ bị linh năng bên trong ô nhiễm, từ đó biến thành một con quái vật điên cuồng, chỉ biết giết chóc.

Loại ảnh hưởng này, thâm nhập vào tâm hồn, dù sau này đã cách xa vật phong ấn, cũng không có cách nào loại bỏ sự ảnh hưởng.

Nhưng mà người bình thường không cách nào sử dụng, cũng không thể hiện nhân viên trong Bộ Giết Rong không cách nào sử dụng.

Là nhân viên tuyến đầu tác chiến cùng với người sống lại, cơ thể của bọn họ từng đón nhận sự cường hóa của hệ thống hóa, có được tính kháng cực mạnh đối với linh năng bên trên vật phong ấn.

Cũng chỉ có bọn họ, mới có thể giữ vững tỉnh táo khi ở gần với vật phong ấn.

Nhưng mà, khi người của Bộ Giết Rồng sử dụng vật phong ấn, nhưng cũng không phải không phải trả giá.

Loại chi phí đó chính là các phương diện cơ năng trên cơ thể bị hao tổn, tuổi thọ giảm sút.

Đây cũng chính là tại sao, cuộc đời của người trong Bộ Giết Rồng đều vô cùng ngắn ngủi.

Sau khi đặt vật phong ấn ra bên ngoài, Sở Hồng Nguyệt đi đến bên cạnh quái vật đang kêu rên, một quyền nện xuống, chuẩn xác đập lên trên trái tim của quái vật.

Quái vật co quắp một lúc, lập tức chết.

Không có kinh nghiệm chiến đấu đặc biệt.

Bởi vì quái vật trước đó, đã bị quân đội đánh nổ tới mức gần chết, bây giờ chỉ là Sở Hồng Nguyệt đến đâm thêm nhát dao mà thôi.

Cùng với cái chết của quái vật, thân thể của nó dần dần thu nhỏ, tóc mai trên người biến mất không thấy gì nữa, biến thành một con nai con tàn tật không chịu nổi.

Cũng chính là lúc này, bên trên vật phong ấn số 12 nhúc nhích một chút, lấy mắt thường có thể thấy được đã lớn hơn một phần.

Sở Hồng Nguyệt thấy thế, nhanh chóng đi tới đằng trước của cái rương hoàng kim, đóng lại rương hoàng kim.

Sau đó, dưới sự chiếu sáng của ánh mặt trời, khí tức tràn ngập ác niệm ở xung quanh tan biến sạch, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Chỉ có Sở Hồng Nguyệt, và nai con tàn tạ không chịu nổi kia, ở trong rừng rậm hoang vu.

“Phù phù!”

Sở Hồng Nguyệt đột nhiên cơ thể mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất, mắt mũi miệng tai chảy máu không ngừng, hiển hiện hết sức kinh khủng.

Vật phong ấn số 12 mặc dù mới mở ra chưa đầy nửa phút, nhưng cũng đủ để tạo thành tổn thương cực kỳ khủng khiếp đối với nàng.

Đây cũng chính là nàng, nếu như đổi lại là Trịnh Vũ ở đây, e rằng đã chết ngay tại chỗ.

“Meo.....” Cũng chính là lúc này, một tiếng mèo kêu vang lên, sau đó lại truyền tới một tiếng thở dài: “Tới muộn rồi sao? Đáng tiếc.”

Sau đó, xung quanh lại trở nên hoàn toàn tĩnh mịch.

Lúc này Sở Hồng Nguyệt cảm giác đã trở nên hết sức mơ hồ, cũng không nghe thấy âm thanh vừa rồi, nàng khó khăn từ cái hông của mình lấy ra đạn tín hiệu, bắn hướng lên trời.

“Chú!”

Theo âm thanh sắc bén phát ra tín hiệu, trên mặt Sở Hồng Nguyệt toát ra vẻ thả lỏng, ngã xuống trong đất bùn.

Cùng với sự đổ xuống của nàng, không bao lâu, máy bay trực thăng ngay lập tức bay tới, nhân viên y tế nhanh chóng từ máy bay trực thăng thả thang dây xuống, đưa Sở Hồng Nguyệt rời đi bằng máy bay trực thăng.

Tất cả đều ngay ngắn trật tự, rõ ràng đã được chuẩn bị từ rất lâu.

.....

“Chị ơi, ta tìm không thấy mẹ, người có thể giúp ta không?”

Khu Lôi Công, một đứa trẻ đi tới trước mặt một nữ sinh xinh đẹp, dò hỏi về phía nữ sinh.

Nữ sinh nghe thấy âm thanh, đầu tiên là bị giật nảy mình, sau đó nàng nhìn thấy một đứa trẻ phấn điêu ngọc trác, trong lòng trở nên mềm nhũn, giọng ấm áp của nàng hỏi thăm: “Em trai nhỏ, mẹ người đang ở đâu cơ? Có thể tìm thấy không?”

Cậu bé ngoan ngoãn nói: “Ta biết nàng đang ở đâu, người có thể đưa ta đi cùng không? Trời tối quá, ta sợ.”

Nghe thấy hắn nói như vậy, nữ sinh theo phản xạ sinh ra một chút cảnh giác, nhưng nhìn thấy ánh mắt khẩn cầu của đôi phương, trong lòng thật sự là không thể hung ác nổi.

Sau đó nàng ngẫm lại, đây cũng chỉ là một đứa bé, có thể có uy hiếp gì đối với nàng được chứ?

Nghĩ đến đây, thì nàng vừa cười vừa nói: “Được thôi, ta đi cùng với người.”

Sau đó, thì hai người biến mất trong đêm tối.

Đêm đó, bố mẹ của nữ sinh thức trắng đêm vẫn không tìm thấy con gái của mình.

Ngày thứ hai, bọn họ nhận được một cái video.

.....

Sở cảnh sát.

“Đây đã là vụ án thứ mười lăm liên tiếp rồi.” Một vị cảnh sát thở dài một tiếng, đặt văn kiện cầm trong tay lên trên mặt bàn.

“Vụ án này cũng thật là quỷ dị, người bị hại đều là nữ sinh khoảng 17 tuổi 18 tuổi, thời gian bị hại, đều chỉ một thân một mình, hơn nữa ở trong camera, các nàng đều là một mình rời đi.” Một cảnh sát khác nói.

“May là, vụ án này không cần chúng ta quản, nếu không, có thể sẽ xảy ra chuyện.” Cảnh sát trước đó có chút may mắn.

Cảnh sát khác, cũng lộ ra vẻ mặt giống vậy.

Điều chủ yếu bây giờ với bọn họ, chính là làm hồ sơ, chuẩn bị cho nhiệm vụ phá án và bắt giam đó sau, và không trực tiếp tham gia phá án và bắt giam.

Đây là trạng thái bình thường của sở cảnh sát.

Những vụ án đặc biệt như này, đều do bộ phận cấp cao tự mình phá án, bọn họ không có quyền hạn tra án.

Trừ phi, trước đó bọn họ, không phát hiện đây là vụ án đặc biệt.

Ví dụ như, Triệu Không Thanh của trước kia, chính là như vậy.

“Đúng rồi, lão Vương, hai ngày này người ở bên trên đã sắp đến đây, bên này người mau chóng tăng tốc độ, nếu không, đêm nay chúng ta có thể phải tăng ca.” Lúc này, một cảnh sát đột nhiên nghĩ đến cái gì, nói về phía một người trung niên bên cạnh.

“Ừ, được.” Lão Vương trả lời.

“Đúng rồi, các người thường xuyên nói bộ phận bên trên, rốt cuộc là bộ phận gì á?” Cũng chính là lúc này, có cậu thanh niên mới vừa vào nghề không đến bao lâu có chút tò mò mà hỏi.

Lão Vương cười cười, nói: “Bộ phận bên trên này, tên cụ thể kỳ thật không có ai biết, chúng ta chỉ là biết, bọn họ sẽ trợ giúp chúng ta xử lý những vụ án đó.”

Nói đến đây, giọng nói của hắn tạm ngừng, rồi nói tiếp: “Cái bộ phận này, kỳ thật ở trong sở cảnh sát chúng ta cũng có thu lượm nhân viên, nhưng mà muốn gia nhập, nhất định phải là cảnh sát mặc thường phục, hơn nữa phải ký thỏa thuận bảo mật mới được.”

Sau đó, lão Vương chỉ chỉ Triệu Không Thanh làm việc ở đằng xa, thấp giọng nói: “Nghe nói cảnh sát Triệu đã đăng ký rồi.”

Thanh niên nghe vậy, lập tức có hứng thú: “Vương đại ca, năm nay ta cũng sắp trở thành cảnh sát mặc thường phục rồi, có thể gia nhập không?”

Nghe thấy hắn nói như vậy, bàn tay của lão Vương vỗ lên trên đầu của hắn, im lặng nói: “Người ngốc à, cái bộ phận này đều là nhận cá vụ án mà chúng ta không giải quyết được, tỉ lệ tử vong là vô cùng cao, người đang yên đang lành đi tham gia vào làm cái gì.

Trên mặt cậu thanh niên có chút không phục, “Nhưng chúng ta làm cảnh sát, không phải là vì mưu cầu hạnh phúc của nhân dân sao? Đây là sứ mạng của chúng ta, nếu sợ cái này sợ kia, thì ta làm cảnh sát cái gì nữa?”

Một người cảnh sát ở bên cạnh thấy sắp cãi nhau, thì vội vàng kéo cậu thanh niên, nói: “Đừng bướng bỉnh, lão Vương là muốn tốt cho người, sự rèn luyện về kinh nghiệm bây giờ của người còn ít, rất nhiều chuyện còn chưa rõ.”

Lúc này, Triệu Không Thanh cũng nghe thấy động tĩnh, nhìn cậu thanh niên một chút, sau đó lại tiếp tục cúi đầu làm việc.

Chương 49: Hội chứng trí nhớ siêu phàm?

Đêm khuya, tiệm quan tài.

Tô Bạch đang nằm nghỉ ngơi trên ghế, hôm nay hắn đã làm xong quan tài mà La Vĩnh Tường yêu cầu, hơn nữa còn tô sơn ở phía trên, có thể nói, công việc của một ngày đều đã làm xong.

Ở bên cạnh, Thu Diệp đang xử lý gỗ.

Thiếu niên này, làm được việc mà còn rất nhanh nhẹn.

Mua xong đồ vật thì trở về.

Sau khi trở về, Tô Bạch lại dạy hắn một vài cách xử lý gỗ cơ bản.

Cũng chính là cách làm vòng tay.

Loại vòng tay này, không phải làm bằng máy móc, chủ yếu vẫn là nhân công, cộng thêm một vài công cụ.

Đầu tiên là cưa gỗ thành khối gỗ giống như hình lập phương, sau đó lại mài sạch sẽ củ ấu của khối gỗ, sau đó đánh tròn, khoan lỗ khối gỗ bằng dụng cụ đánh bóng sửa tròn.

Cuối cùng đánh bóng là được.

Nơi đây chủ yếu rèn luyện, chính là cưa gỗ, kỹ năng mài, kỹ năng đánh bóng, và sự kiên nhẫn.

Những việc này làm tốt rồi, thì có thể học một vài kỹ năng thợ mộc sâu hơn.

“Thu Diệp, ta qua đó rồi, ngươi cũng có thể đi về nghỉ ngơi được rồi đó.” Tô Bạch nhìn một chút sắc trời bên ngoài, đứng người lên, duỗi cái lưng mệt mỏi.

“Được, ông chủ.” Thu Diệp nghe vậy, lập tức ngừng công việc trên tay.

Nhìn thấy bộ dạng của hắn, Tô Bạch gật gật đầu, đi tới trước quầy, từ trong ngăn kéo lấy ra một bộ điện thoại mới, đưa cho Thu Diệp nói: “Cái điện thoại di động này cho ngươi.”

Thấy hắn đưa điện thoại tới, vẻ mặt của Thu Diệp biến đổi, vội vàng khoát tay, “Ông chủ, người đã cho ta rất nhiều rồi, cái điện thoại di động này ta thật không thể nhận.”

“Cái này lại không phải cho ngươi.” Tô Bạch lắc đầu, “Thứ này xem như cửa cửa hàng, chỉ là cho ngươi sử dụng mà thôi. Nếu như khách tới, người có thể gọi điện thoại cho ta, hoặc là gửi tin nhắn, số điện thoại ta đã lưu trong này rồi.”

Nói rồi, hắn lại từ một bên lấy một cái sim, đưa hết cho Thu Diệp, “Trong thẻ này ta đã nạp một trăm tệ, xem như tiền điện thoại của hai tháng, ngươi cầm lấy mà dùng.”

Thu Diệp nghe Tô Bạch nói như vậy, cũng không tìm được lý do gì để từ chối, chỉ có thể bắt đầu dĩ nhận lấy.

“Được rồi, ta đi đây, ngươi cũng nghỉ sớm một chút.” Tô Bạch khoát khoát tay, tay thì thu dọn lại hủ tro cốt, rồi đi ra bên ngoài.

Cái hủ tro cốt này là đứa trẻ kia đặt, lúc trước hắn đã làm được khuôn mẫu, lúc sau chỉ cần điêu khắc là được rồi.

Nhìn thấy bóng lưng Tô Bạch rời đi, Thu Diệp trong lòng nảy sinh cảm kích.

Hắn không biết làm sao, cho dù là bữa ăn bổ sung 500 tệ kia, hay là điện thoại di động này, đều là ông chủ của hắn lợi dụng các loại danh mục, cố ý kín đáo cho hắn.

Hắn chưa từng được đi học, nhưng hắn cũng không ngốc, là đứa trẻ của gia đình đơn thân, thì càng dễ dàng cảm nhận được ý tốt xấu của người khác.

Một bên khác, sau khi Tô Bạch rời khỏi tiệm quan tài, thì đi xe về đến nhà mình.

Thời gian hiện tại là tám giờ tối.

Vừa đến gần tiểu khu, thì Tô Bạch nhận được ba tin nhắn.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Lưu Bột, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, công năng nam

giới +1.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Lưu Thứ, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, trí nhớ +1.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Lưu Sài, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, trí nhớ +1.”

Tô Bạch đi vào tiểu khu, tiến vào trong thang máy, nghĩ đến lời nhắc vừa rồi, trong lòng có chút mừng rỡ.

Sống ở chỗ này, quả nhiên là lựa chọn chính xác.

Khoảng thời gian mấy ngày ngắn ngủi, thì hắn thu được mấy cái điểm thuộc tính cơ bản ngay ở chỗ này.

Nghĩ đến thuộc tính vừa mới thu hoạch được, khóe miệng của Tô Bạch nhin không được nhếch lên, trong lòng có chút kỳ lạ.

Nhưng hắn vẫn cảm thấy điểm thuộc tính này cũng không tệ lắm.

Có dù sao cũng tốt hơn so với không có.

Mặc dù nói, phương diện kia hắn cũng không có vấn đề gì, nhưng mà là một người đàn ông, sao lại từ chối loại này đây?

Sau đó, trong lòng Tô Bạch lại thấy có chút may mắn, may cái điểm thuộc tính này chỉ có hắn biết, nếu không, hắn thật sự có chút cảm giác xấu hổ.

Tiếp đó, hắn đi vào trong phòng của mình, sau đó lấy ra sách bổ trợ đã mua trước đó bắt đầu đọc.

Cái điểm thuộc tính thứ nhất hiện tại hắn không kiểm tra được, nhưng hắn có thể kiểm tra một chút thuộc tính trí nhớ vừa mới thêm.

Nói đến đây, cái điểm thuộc tính trí nhớ này, đây là Tô Bạch lần thứ hai đạt được, là thuộc tính +2 duy nhất của hắn.

Sau khi cầm lấy sách bổ trợ đọc, Tô Bạch nhanh chóng lật vài tờ, sau đó nhắm mắt hồi tưởng.

Sau đó, hắn đã phát hiện, trí nhớ của mình lại có tiến bộ.

Trước đó hắn chỉ cần nghiêm túc đọc qua bài khoá, hắn đều có thể tùy tiện nhớ kỹ.

Mà bây giờ, Tô Bạch phát hiện, mình chỉ cần đọc sơ qua một lần, sau đó hồi tưởng, đại khái thì có thể nhớ tới bảy tám phần.

“Nếu như vậy, ta sẽ không phải mắc hội chứng trí nhớ siêu phàm nhỉ.”

Cũng chính là lúc này, trong đầu Tô Bạch, đột nhiên nảy ra một cái ý nghĩ, sau đó chân mày hơi nhíu lại.

Hội chứng trí nhớ siêu phàm, ở trong lòng rất nhiều người, đều là một loại bệnh rất tốt.

Bởi vì loại bệnh này, có thể mang đến cho người ta rất nhiều lợi ích mà khiến cho mọi người sửng sốt, ví dụ một vài thứ người khác khó mà học thuộc được như bài khoá và ghi chép trí nhớ.

Nhưng, loại bệnh này, cũng sẽ mang đến cho người ta phiền toái rất lớn.

Bởi vì người mắc hội chứng trí nhớ siêu phàm, có thể rõ ràng nhớ kỹ gương mặt của mỗi người, nhớ kỹ từng đoạn trò chuyện lúc ấy.

Mùi, âm thanh, hương vị, giác quan, đều có thể nhớ kỹ vô cùng rõ ràng.

Thậm chí, một cái ý nghĩ hiện lên trong đầu của chính mình lúc trước và mỗi một sự tình gặp qua, cũng là có thể rõ ràng nhớ lại.

Đối với những người mắc hội chứng trí nhớ siêu phàm này mà nói, thời gian đã không có ý nghĩa gì.

Bởi vì, trí nhớ của bọn họ, đối bọn họ mà nói, chính là một loại chân thực khác.

Tô Bạch đã từng muốn có được hội chứng trí nhớ siêu phàm, cũng cẩn thận nghiên cứu qua sách vở của phương diện này.

Mà sau khi đọc qua sách vở của phương diện này, thì hắn từ bỏ những ảo tưởng không thực tế đó.

Tiếp đó, Tô Bạch lại thử một chút, phát hiện mình thật sự có thể nhớ lại được rất nhiều chuyện của hôm nay.

Cuộc đối thoại hôm nay với Thu Diệp, Triệu Minh San, Triệu Không Thanh, và đứa trẻ đó, đều nhớ được bảy tám phần.

Thậm chí cảm giác lúc ấy, đều nhớ rất rõ ràng.

Xác thực có khuynh hướng của hội chứng trí nhớ siêu phàm.

“Không thể tiếp tục như thế.” Tô Bạch khẽ lắc đầu.

Sau đó, trong lòng của hắn nảy ra một cái ý nghĩ.

Quan tài Hoàng Kim đã có thể dùng một loại hình thức gói gém những ký ức về Chu Oánh Oánh, Bành Niệm Từ nằm trong tâm trí của hắn.

Vậy tại sao hắn không thể cách như vậy, đem chải vuốt những ký ức này một lần.

Nghĩ đến thì làm, Tô Bạch nhắm mắt lại suy ngẫm, tại trong đầu của mình, nghĩ đến một vài từ máu chốt, móc nối một vài ký ức cùng những từ máu chốt kia.

Về phần một vài ký ức không quan trọng, thì lại lấy thời gian để phân loại.

Đây giống như là ở trong đầu, đã được lắp một cái giá sách, ký ức bị quy nạp thành các quyển sách khác nhau.

Nếu như không hồi tưởng, thì Tô Bạch sẽ không bị ký ức trong đó quấy rối.

Một lát sau, hắn mở mắt.

Làm được rồi.

Tất cả đều vô cùng dễ dàng.

Tô Bạch cũng biết tại sao lại thế, bởi vì hắn đã có một chút điểm thuộc tính trí nhớ +1, nếu không, muốn xử lý xong hồi ức, đâu có dễ dàng như vậy.

Đương nhiên, đây cũng là nguyên nhân phía trước có quan tài Hoàng Kim có châu ngọc.

Hắn chỉ là bất chước mà thôi, cũng không cần phải sáng tạo, sự nỗ lực cần thiết phải bỏ ra là khác nhau.

Chương 50: Tổng kết

Sau khi giải quyết xong vấn đề ký ức, Tô Bạch ngồi trước bàn bắt đầu suy nghĩ về một chuyện khác.

Hôm nay hắn được thêm một điểm có hơi kỳ lạ.

Chức năng nam tính, nhìn qua có vẻ như là chức năng của cơ thể, lại không giống như cùng loại với lực lượng, nhanh nhẹn.

Nhưng thật ra lại hơi cùng loại với trí nhớ.

Tô Bạch nghĩ vậy bèn bắt đầu viết lên giấy.

Người thường tử vong sẽ được tăng thêm chức năng cơ thể, lực lượng cùng với thiên phú.

Đây là thuộc tính của ba phương diện.

Thiên phú, thuộc tính, chức năng cơ thể.

Còn khi người sống lại tử vong sẽ được cho một số thuộc tính đặc biệt. Loại thuộc tính đặc biệt này bình thường đều là năng lực kỹ xảo.

Ví dụ như sau khi Chu Oánh Oánh tử vong thì có được năng lực chiến đấu.

Sau khi Bành Niệm Từ chết lại cho năng lực vượt chướng ngại vật.

Trừ điều này ra thì còn di nguyện của người sống lại.

Nếu hoàn thành di nguyện của người sống lại thì sẽ nhận được vật phẩm, hoặc là năng lực quý giá.

Ví dụ như di nguyện của Chu Oánh Oánh cho Ma Thiết, Bành Niệm Từ lại cho năng lực dự đoán đường cong cấp thấp.

Độ quý hiếm của Ma Thiết và năng lực dự đoán đường cong cấp thấp cao hơn rất nhiều so với năng lực kỹ xảo và năng lực linh tinh. Loại năng lực này bình thường đều có tác dụng đặc biệt.

Đương nhiên, những thứ này vẫn chỉ là một bộ phận, quan tài vàng còn có một số năng lực mà hiện giờ vẫn đang thí nghiệm.

Ví dụ như hoa văn màu đỏ và hoa văn màu đen trên quan tài hoàng kim, đến bây giờ hấn vẫn chưa kiểm tra được.

Sau khi tổng kết lại mọi thứ, Tô Bạch hơi dừng bút.

Bây giờ còn một vấn đề vô cùng quan trọng.

Đó chính là, thời gian dài nhất là bao lâu mà sau khi người tử vong thì hấn không thể nhận được điểm thuộc tính cơ bản nữa.

Từ đó tới giờ hấn vẫn chưa từng kiểm nghiệm qua.

Bởi hấn không thể đoán được thời gian tử vong của rất nhiều người.

Tô Bạch nghĩ vậy rồi lại đột nhiên nhớ tới người y tá hấn mới gặp sáng nay.

Nếu có thể biết được thời gian tử vong cụ thể của những người chết kia từ miệng y tá. Có lẽ hấn sẽ tính được khoảng thời gian có thể nhận được điểm thuộc tính cơ bản.

Tô Bạch dùng bút vẽ một vòng tròn trên chữ thời gian có thể.

Đây là một điểm vô cùng quan trọng, liên quan đến việc khai phá quan tài hoàng kim.

Tô Bạch sắp xếp lại tài liệu về quan tài hoàng kim một lần rồi nhớ kỹ. Sau đó xé nát tờ giấy này rồi lại dùng bật lửa đốt thành tro, đổ vào bồn cầu xả đi.

Loại đồ vật này chỉ mình hấn có thể biết.

Ngoại trừ hấn, tuyệt đối không thể để bất cứ kẻ nào biết được.

Làm xong những chuyện này, Tô Bạch mới nghiêng người nhìn về phía bệnh viện Đệ Nhất Thành phố Tây Giang ở đối diện.

Lần này hấn không nhìn thấy bóng người râu quai nón kia nữa, người này cũng không thường ở trong bệnh viện.

Nghĩ đến tên râu quai nón đó, đôi mắt Tô Bạch hơi hơi nheo lại, lệ khí trong lòng lại bắt đầu kích động.

Cổ lệ khí này làm hấn có một loại xúc động muốn nhảy vào bệnh viện tìm tên râu quai nón kia rồi đập nát đầu hấn.

“Phù...” Tô Bạch nhắm mắt lại rồi hít vào một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi thở ra, đè nén lệ khí trong lòng xuống.

Hiện giờ khoảng cách từ lần cuối hấn đập người đã là vài ngày.

Bây giờ lệ khí đã quay trở lại.

Tô Bạch nhìn bệnh viện chăm chăm, khuôn mặt lộ ra vẻ trầm tư.

Thù này cũng nên tìm thời gian báo rồi.

Sau đó, Tô Bạch ngồi bên cạnh bàn tiếp tục đọc sách.

Cũng không phải do hấn cực kỳ thích học tập.

Mà là hấn phát hiện, khi hấn nghiêm túc học tập, tập trung lực chú ý vào việc học thì lệ khí trong lòng hấn sẽ hơi giảm xuống.

Ngược lại, Tô Bạch phát hiện, nếu hấn cứ nghĩ mãi về chuyện tên râu quai nón kia giết mình thì lệ khí sẽ lại xuất hiện.

Điều này làm hấn có một suy nghĩ táo bạo, ảnh hưởng của người sống lại là bởi vì nó không ngừng giải phóng mặt tối của lòng người, làm người ta trở nên vẩn vơ trong lúc họ không hề hay biết.

“Có lẽ mình cần giải tỏa áp lực tâm lý.” Tô Bạch chạm nhẹ vào chiếc búa nhỏ đính đeo trên chân, thầm nghĩ trong lòng.

Tuy búa nhỏ đính có thể đè lại lệ khí trong lòng, nhưng trị ngọn không trị gốc.

Mà nếu như có thể báo thù, có lẽ xác suất lệ khí xuất hiện sẽ giảm đi rất nhiều.

Tiếp đó, Tô Bạch cũng không nghĩ tới chuyện này nữa. Sau khi ngồi làm bài tập trong phòng bèn tự nấu một bát mì trứng.

Lúc này, sắc trời bên ngoài đã hơi tối lại.

Tô Bạch nhìn ra ngoài thấy ánh trăng treo cao trên bầu trời, mới chợt nhớ ra hôm nay là Tết Trung Thu.

Nghĩ vậy, hấn nhìn bát mì trứng lẻ loi trên bàn, suy nghĩ bay xa.

Tết Trung Thu năm nay, không có cha mẹ, không có bánh trung thu, chỉ có một bát mì trứng.

Một lúc lâu sau, Tô Bạch mới lấy lại tinh thần, cầm lấy chiếc đũa rồi cúi đầu ăn hết bát mì trứng.

Tiếng hút mì vang lên trong căn phòng có phần trống trải này, trong đêm đen có vẻ khá cô đơn.

“Ting ting...” Cũng chính lúc này, di động của Tô Bạch đột nhiên vang lên.

Động tác ăn mì của hắn hơi dừng lại, sau đó đứng dậy đi tới phòng ngủ cầm di động lên.

Tiếp đó, hắn lại nhìn thấy một tin nhắn trên di động.

“Tô Bạch, Trung Thu vui vẻ!”

Tô Bạch nhìn người nhắn tin, là Triệu Minh San.

Sao đó, lại có một tin nhắn được gửi tới.

“Ông chủ, Trung Thu vui vẻ!”

Đây là Thu Diệp, trên điện thoại mua cho hắn có số di động của Tô Bạch.

“Ting ting...”

“Tô Bạch, Trung Thu vui vẻ.”

Lại có một tin nhắn đến.

Nhìn thấy tin nhắn này, Tô Bạch khẽ nhú mày vì không rõ rốt cuộc chuyện này là như thế nào. Bởi vì nó không có tên người gửi.

Cũng chính tring lúc này, đầu bên kia lại nhắn thêm một tin.

“Ta là Sở Hồng Nguyệt.”

Nhìn thấy tin nhắn mới, Tô Bạch lập tức nhớ lại khuôn mặt tinh xảo như đồ sứ hoàn mỹ kia.

“Là nàng.” Hắn nở nụ cười, trong lòng thả lỏng lại.

Lúc trước Sở Hồng Nguyệt đã từng hỏi số điện thoại của hắn, chỉ là vẫn luôn không liên lạc.

Thật ra mấy ngày nay, Tô Bạch vẫn luôn không yên tâm về cô gái này.

Bởi Sở Hồng Nguyệt vẫn luôn chiến đấu với sống lại giả tại tuyến đầu. Mấy ngày trước còn đối mặt với nguy hiểm không biết với người của quân khu.

Mà hiện giờ, hẳn nhận được tin nhắn của Sở Hồng Nguyệt, trong lòng cũng thả lỏng lại.

...

“Ting ting!”

“Người cũng vậy, Trung Thu vui vẻ!”

Nhìn tin nhắn trên màn hình, trên mặt Sở Hồng Nguyệt hiện lên một nụ cười.

“Hồng Nguyệt, đang cười gì vậy?” Cũng chính là lúc này, bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng nữ.

Sau đó, một bóng người xinh đẹp đi tới trước giường bệnh, trong tay còn cầm một quả táo đã được gọt sẵn đưa cho nàng.

Sở Hồng Nguyệt nghe thấy giọng nói này bèn vội vàng nhét điện thoại xuống dưới gối, hơi xấu hổ nói: “Chị Lý, không có gì.”

Nghe thấy nàng nói vậy, người phụ nữ được gọi là chị Lý cười, giọng nói đầy ẩn ý: “Nghe nói lúc người xuống núi được một nam sinh cứu, cũng không biết hẳn có đẹp trai không.”

“Chị Lý...” Sở Hồng Nguyệt xấu hổ buồn bực, “Ta và hẳn không có gì cả.”

“Vậy à? Ta chỉ hỏi người có đẹp trai không thôi mà, có hỏi lúc trước người và hẳn có gì đâu?” Khuôn mặt chị Lý mang theo tươi cười, chế nhạo nói.

“Chị Lý! Người đừng đùa nữa.” Sắc mặt Sở Hồng Nguyệt đỏ bừng, xấu hổ buồn bực lên tiếng.

“Vậy sao?” Chị Lý ngồi xuống bên cạnh Sở Hồng Nguyệt rồi cười nói: “Vậy người cho ta xem di động, nhìn xem ai vừa mới gửi tin nhắn cho đội trưởng đại nhân của ta nào.”

Nói rồi tay nàng lập tức tìm kiếm dưới gối của Sở Hồng Nguyệt.

“Đừng.” Sở Hồng Nguyệt thấy thế, vội vàng kêu lên, che kín gói đầu.

Nhưng mà, một lát sau, nàng vẫn chưa thấy chị Lý tới lấy.

Sở Hồng Nguyệt quay đầu nhìn, lại thấy vẻ mặt cười như không cười của chị Lý.

Lúc này, sao nàng có thể không biết mình vừa bị mắc bẫy.

Chương 51: Triệu Không Thanh cảnh cáo

Nhìn thấy vẻ mặt của chị Lý, sao mà Sở Hồng Nguyệt còn không biết chính mình vừa bị lừa.

Nàng lập tức cảm thấy hơi xấu hổ, khuôn mặt vốn tái nhợt bỗng nhiên có chút ửng hồng.

“Người đó, ta là người nhìn người vào đội, sao có thể không biết suy nghĩ của người được chứ.” Chị Lý cười cười, ngồi cạnh Sở Hồng Nguyệt, khẽ trêu chọc: “Thật ra trong bộ Giết Rong cũng không có quy định nào là không được yêu đương.

Nếu thật sự thích, thì phải mạnh dạn theo đuổi. Ta cũng từng nghe nói về nam sinh kia, hắn đã cứu người, là người không tệ chút nào. Người tốt như vậy thì không nên bỏ qua một cách dễ dàng, nếu không sẽ bị người khác theo đuổi mất đó.”

Sở Hồng Nguyệt nghe nàng nói vậy, khuôn mặt lộ ra vẻ chần chờ, “Nhưng mà... mạng của chúng ta rất ngắn ngủi, nếu ta thích hắn, sẽ chỉ làm tổn thương hắn mà thôi.”

“Đồ ngốc.” Nhìn dáng vẻ của nàng, Lý Thanh Trúc cảm thấy đau lòng. Sở Hồng Nguyệt là một đội trưởng tốt, luôn suy nghĩ cho người khác.

Nhưng cô gái ngốc này cũng chỉ suy nghĩ cho người khác mà chưa từng suy nghĩ cho bản thân mình.

“Người đừng tin lời con nhóc Ninh Huyền kia, nàng chính là bó tay bó chân, cho nên tính tình mới trở nên quái gở như vậy.” Lý Bạch Trúc ôm lấy Sở Hồng Nguyệt, thấp giọng nói:

“Lại nói, trong bộ Giết Rong, cũng không phải không có cách nào giải quyết, chỉ cần người trở thành Linh Năng Giả cao cấp hơn, là có thể sống được càng lâu, thậm chí sống lâu như người thường cũng không phải không thể.”

Sở Hồng Nguyệt nghe vậy, khẽ mím môi, cũng không nói thêm gì nữa.

Tất nhiên cô cũng biết chuyện này, nhưng muốn trở thành Linh Năng Giả cao cấp hơn không đơn giản như vậy.

Thậm chí nó còn không liên quan tới thiên phú và nỗ lực.

“Thôi được rồi, ta cũng chỉ nói với ngươi vậy thôi.” Lý Thanh Trúc chạm vào mũi Sở Hồng Nguyệt rồi nói: “Mấy ngày nay ngươi nghỉ ngơi cho tốt, chuyện thành phố Tây Giang ta sẽ xử lý. Dù gì, ta cũng là đội phó đội mười tám, cũng là một Linh Năng Giả.”

Giọng nói của nàng rơi xuống, độ ẩm trong phòng cũng giảm xuống một chút.

Nước mưa ngoài cửa sổ rơi trên tấm kính lập tức biến thành băng.

Sau đó, Lý Bạch Trúc rời đi, chỉ để lại Sở Hồng Nguyệt đang nằm trên giường bệnh.

Sở Hồng Nguyệt nhìn tin nhắn chỉ có sáu chữ ngắn gọn trên di động mà tâm trạng rối bời.

Nàng cũng không biết có phải mình mình thích Tô Bạch không. Bởi vì từ nhỏ tới lớn, sự dạy dỗ của gia đình với nàng đều là trung với nhân dân, bảo vệ nhân dân và chiến đấu với người sống lại.

Chưa từng nghĩ tới chuyện thích một ai đó.

Cũng chưa từng trải qua chuyện này.

Nhưng trong khoảng thời gian nằm trên giường bệnh, chuyện nàng nghĩ nhiều nhất lại là sự ấm áp làm người yên tâm và nụ cười hờ hững của đối phương.

Giống như là một con thuyền vẫn luôn ở ngoài biển đột nhiên tìm được bến đỗ vậy.

“Nghĩ gì thế, Sở Hồng Nguyệt, ngươi không thể làm phiền cuộc sống bình thường của người khác, ngươi không xứng.” Sở Hồng Nguyệt lẩm bẩm một tiếng, trong lòng hơi hơi chua xót.

Sau đó, nàng đặt điện thoại ở một bên, nhìn những hạt mưa rơi trên thành cửa sổ, suy nghĩ mê mang.

Hiện tại là Tết Trung Thu mà ngay cả ánh trăng nàng cũng không thể nhìn thấy.

...

“Tô Bạch, trường học thông báo, do gần đây dịch cúm trở nên vô cùng nghiêm trọng nên sắp tới sẽ tạm nghỉ học, chờ hết dịch. Chắc trong thời gian này sẽ học qua mạng, người có thể tải phần mềm nghe giảng, lúc đó ta sẽ gửi link cho người. Thời gian học cụ thể lúc đó sẽ thông báo.”

“Vâng, cảm ơn chủ nhiệm.” Tô Bạch trả lời.

Sau đó, bên kia cúp máy.

Tô Bạch nhìn di động suy tư.

Chủ nhiệm lớp Diệp Thiệu Hoa có được số điện thoại của hấn từ Triệu Minh San. Sau đó nói cho hấn biết thông báo của trường học.

Tô Bạch phỏng đoán, tất cả những chuyện này đều có liên quan tới người sống lại vẫn luôn gây rắc rối kia.

Đối phương giết nhiều nữ sinh như vậy cũng đủ làm cảnh sát bắt đầu cảnh giác.

Trường học thông báo kéo dài kỳ nghỉ cũng là vì bảo vệ học sinh.

Nghĩ đến người sống lại đó, lông mày Tô Bạch dần dần nhíu lại, hấn còn nhận đơn của người này.

Phỏng chừng trong khoảng thời gian ngắn, hấn còn sẽ cùng xuất hiện với người sống lại đó.

Tuy bản thân Tô Bạch cũng là người sống lại, nhưng hấn cảm thấy năng lực của mình không giống như rất nhiều người sống lại khác.

Năng lực của hấn càng giống như một loại phụ trợ, mà không phải trực tiếp dạy người chiến đấu như thế nào.

Loại năng lực này, có tốt có xấu.

Tốt là, có lẽ hấn có được tiềm năng phát triển mạnh mẽ hơn những người sống lại khác.

Xấu là, năng lực chiến đấu của hắn ở giai đoạn đầu so với người sống lại cùng thời điểm không biết kém tới nỗi nào.

Thậm chí có thể nói, hiện giờ Tô Bạch chỉ là một người thường mạnh mẽ hơn một chút mà thôi.

“Cứ tiếp tục như vậy cũng không tốt.” Tô Bạch đi tới trước bàn rồi cầm nguyên liệu làm hũ tro cốt mà lúc trước lấy từ cửa hàng.

Sau đó, hắn gỡ Ma Thiết xuống, làm Ma Thiết biến thành một con dao khắc sẵn bên.

Tiếp theo, trong phòng lập tức phát ra tiếng điêu khắc soạt soạt.

Tô Bạch vừa điêu khắc vừa âm thầm suy nghĩ cách đối phó.

Rất có khả năng người sống lại kia đã theo dõi Triệu Minh San.

Chỉ cần người sống lại đó vẫn còn tồn tại thì Triệu Minh San sẽ vô cùng nguy hiểm.

Cứ bị động chờ đối phương tấn công tuyệt đối là chuyện cực kỳ ngu ngốc.

Tô Bạch nghĩ vậy, dao khắc trong tay cũng dừng lại, nhìn hũ tro cốt trước mắt, trong lòng nảy ra một ý tưởng.

Có lẽ, hắn có thể gian lận trên hũ tro cốt, giống như lúc trước hắn phát hiện ra camera ẩn trong khách sạn vậy.

Hắn hoàn toàn có thể đặt một chiếc máy định vị bên trong hũ tro cốt này.

Tuy nó được làm bằng gỗ đặc, người bình thường rất khó có thể đặt máy định vị.

Nhưng, Tô Bạch là một vị thợ mộc có rất nhiều năm kinh nghiệm điêu khắc, đặt một cái máy định vị vào trong gỗ đặc tuyệt đối sẽ không có ai phát hiện ra.

Thậm chí, hắn còn có thể làm bên ngoài, bên trong tự nhiên, giống như một miếng gỗ hoàn chỉnh.

Tô Bạch nghĩ nghĩ rồi cầm lấy di động gọi điện thoại cho Triệu Không Thanh.

Một lát sau, đầu bên kia nghe máy, giọng nói của Triệu Không thanh cang lên: “Alo, Tô Bạch, sao lại gọi điện thoại cho ta, có chuyện gì à?”

“Đúng là có chuyện, không phải lúc trước cậu bé kia có đặt đơn hũ tro cốt ở quán của ta sao? Ta cảm thấy chúng ta có thể bắt đầu từ nó, ví dụ như đặt một cái máy định vị ở bên trong.” Một tay Tô Bạch tước gỗ trên hũ tro cốt, đồng thời nói với người đầu bên kia.

“Không phải lúc trước ta đã nói về chuyện này rồi sao? Người đừng nhúng tay vào, cứ coi như không có cái đơn đó là được, đóng cửa hàng, trong thời gian này đừng mở.” Giọng điệu của Triệu Không Thanh khá là nghiêm túc.

“Nhưng như vậy quá bị động.” Tô Bạch nhíu mày nói: “Loại người này rất khủng bố, chuyện mà bọn họ đã quyết định thì chắc chắn sẽ thực hiện, nếu vậy Triệu Minh San sẽ rất nguy hiểm.”

“Tô Bạch, ta cảnh cáo người, chuyện này đừng ở đây, chuyện này sẽ do người có chuyên môn xử lý, Minh San cũng sẽ không xảy ra chuyện, người nhất định đừng đưa mình vào đây.” Triệu Không Thanh cảnh cáo.

Sau đó hần hơi dừng lại rồi tiếp tục nói: “Tô Bạch, ta còn có chuyện phải giải quyết nên không nói nhiều nữa. Ta nhắc lại một lần, người đừng bao giờ dính vào loại chuyện nguy hiểm thế này. Người là đứa con trai duy nhất trong gia đình, nhất định phải quý trọng tính mạng của bản thân!”

Giọng điệu của người bên kia cực kỳ nghiêm khắc.

Sau khi nói xong, Triệu Không Thanh cúp máy.

Chương 52: Thời gian hữu hiệu để nhận được điểm thuộc tính

Cúp điện thoại, Tô Bạch đứng im ngẩn ngơ một lúc lâu.

Hắn không ngờ Triệu Không Thanh vậy mà lại không cho hắn quản chuyện này.

Dựa vào sự hiểu biết của hắn về Triệu Không Thanh thì đối phương là một người ghét cái ác như kẻ thù. Theo lý mà nói, đối phương sẽ không thể làm ngơ trước chuyện có trợ giúp cho việc phá án.

Nhưng Tô Bạch nhanh chóng hiểu ra.

Chuyện lần này không giống như những vụ án bình thường, kẻ gây án lần này là người sống lại.

Triệu Không Thanh hiển nhiên hiểu rất rõ về vụ án này, hắn không muốn mình bị liên lụy bởi vụ án này.

Nghĩ vậy, Tô Bạch khẽ lắc đầu.

Tuy Triệu Không Thanh có ý tốt nhưng bị động như vậy không phải phong cách của hắn.

Tô Bạch cũng chợt nhớ tới vừa nãy Triệu Không Thanh có nói một câu.

“Chuyện này sẽ do người có chuyên môn xử lý...” Hắn lầm bầm, lặp lại câu nói lúc nãy của Triệu Không Thanh.

Điều này làm cho Tô Bạch nhớ tới Sở Hồng Nguyệt.

Nếu nói, có bộ môn sẽ chuyên môn xử lý người sống lại, vậy hắn là nhóm người Sở Hồng Nguyệt.

Nghĩ vậy, trong lòng Tô Bạch cũng yên tâm hơn một chút. Hắn cũng biết cách đối phó người sống lại của nhóm người Sở Hồng Nguyệt. Hiểu biết của họ về người sống lại cũng hơn hắn rất nhiều.

Có nhóm người của Sở Hồng Nguyệt gia nhập, sự an toàn của nơi này cũng có bảo đảm.

Tuy rằng nói thế, nhưng Tô Bạch vẫn cảm thấy bản thân mình phải làm một vài chuyện.

Hắn cũng không muốn giao tính mạng của mình cho cái tổ chức không biết nguồn gốc kia.

Tô Bạch nghĩ vậy bèn cầm lấy Ma Thiết, tiếp tục điêu khắc trên miếng gỗ đặc.

...

Ngày hôm sau, Tô Bạch thức dậy từ rất sớm.

Đêm nay, bệnh viện không có người tử vong.

Thật ra cho dù là bệnh viện lớn nhất ở thành phố Tây Giang, cũng không thể ngày nào cũng có người chết được.

Ngày hôm qua, Tô Bạch cũng đã tìm thông tin trên mạng, thật ra người chết ở bệnh viện cũng không thường xuyên như vậy.

Nói chung là bởi vì một vài người bị bệnh nặng tới một mức độ nhất định, bác sĩ sẽ khuyên bọn họ đi và để họ về nhà.

Tương tự như vậy, họ cũng không muốn dành thời gian của cùng của mình ở trong bệnh viện.

Vậy nên là tuy bệnh viện sẽ có người chết, nhưng chắc chắn sẽ không tới mức đáng sợ như vậy.

Thậm chí Tô Bạch còn cảm thấy mình khá may mắn khi nhận được nhiều điểm thuộc tính ở bệnh viện như vậy.

Sau khi rời giường, đầu tiên Tô Bạch rửa mặt rồi sau đó mới đi xuống mua đồ ăn sáng.

Hôm nay hắn không vội nên trực tiếp ngồi ăn trong quán cháo.

Hắn gọi một bát cháo gạo kê, hai lòng bánh bao nhỏ và hai cái quẩy.

Cháo gạo kê vàng óng ánh trông rất đẹp mắt, ăn rất thơm.

Bánh bao nhỏ cũng có nước súp, nước súp bên trong tươi ngon không dầu mỡ chút nào.

Trong khoảng thời gian này, Tô Bạch đã phát hiện, không biết lượng cơm ăn của hắn đã lớn hơn rất nhiều từ lúc nào.

Lúc trước hắn chỉ ăn một lồng bánh bao nhỏ và một cái quẩy đã gần no rồi.

Mà bây giờ, hắn lại có thể trực tiếp ăn hai lồng bánh bao nhỏ, hai cái bánh quẩy, thậm chí còn có thể lại thêm một bát cháo gạo kê.

Tô Bạch cảm thấy là do tố chất cơ thể của hắn tăng lên.

Giống lực lượng và nhanh nhẹn đều trực tiếp tác dụng đến trên người hắn.

Gần đây soi gương, Tô Bạch còn có thể nhìn thấy rõ cơ bắp và cơ bụng của mình.

Tuy cơ bắp không lớn nhưng lại rất cân đối, mang một loại vẻ đẹp riêng biệt.

Mà những điều này đòi hỏi cung cấp càng nhiều năng lượng hơn.

Cũng chính là khi Tô Bạch đang ăn sáng thì đột nhiên có một y tá đi tới, ngồi cách hắn không xa.

Tô Bạch biết vị y tá này.

Đó là người lúc trước nói chuyện với tên râu quai nón.

Lúc này, hộ sĩ kia thường xuyên nhìn về phía Tô Bạch.

Tô Bạch cạn lời, tuy hắn thật sự muốn thử tiếp xúc với vị y tá này.

Nhưng không ngờ hắn còn chưa áp dụng hành động mà đối phương đã hành động trước rồi.

“Vẫn là do ngoại hình +1 chộc họa.” Tô Bạch thở dài một hơi, nếu có thể, hắn thật sự không muốn nhận được điểm thuộc tính ngoại hình +1 kia.

Nói đến cùng, cái thứ ngoại hình này đối với hắn tuy có chút tác dụng nhưng nhược điểm lại càng nhiều.

Hắn là một người sống lại, là không thể nhìn thấy ánh sáng, càng điệu thấp càng tốt.

Mà trong khoảng thời gian này, cho dù hẳn có đội mũ lưỡi trai, lúc đi qua cũng có người nhìn về phía hẳn.

Thậm chí còn sẽ có nữ sinh tìm hẳn hỏi cách liên lạc.

Thậm chí, còn có nữ sinh nói với hẳn rằng nàng có vé giảm giá năm mươi phần trăm của khách sạn xa xỉ nào đó, có thể cùng đi.

Trong lúc Tô Bạch đang suy nghĩ thì cô y tá kia đột nhiên đứng lên, mang đồ ăn ngồi xuống trước mặt hẳn.

Cảm giác được đối phương đi tới, Tô Bạch hơi ngẩn ra rồi nhìn về phía đối phương.

“Xin chào, ta tên là Hồ Nguyệt Phương.” Khuôn mặt cô gái hơi đỏ lên làm cho khuôn mặt với vài nốt tàn nhang có chút đáng yêu.

“Xin chào.” Tô Bạch cười cười, “Ta là Tô Bạch, rất vui được làm quen.”

Nghe thấy hẳn trả lời, trong lòng Hồ Nguyệt Phương cảm thấy có chút vui vẻ.

Ngày hôm qua, cô đã cảm thấy rung động trước chàng trai này.

Thậm chí sau đó, trong lúc đang làm việc, nàng cũng thường xuyên cảm thấy hối hận vì đã không nói chuyện với chàng trai đó.

Rốt cuộc cái cảm giác rung động này đã lâu lắm rồi không xuất hiện.

“Ngươi là y tá bệnh viện Đệ Nhất sao?” Tô Bạch ăn bánh bao nhỏ, nhìn quần áo trên người Hồ Nguyệt Phương hỏi.

Nói thật, nếu có thể, hẳn cũng không muốn lợi dụng cô y tá này.

Bởi vì cô y tá này quá trong sáng.

Trong sáng kiểu thấy sắc nảy lòng tham vô cùng rõ ràng.

“Đúng vậy, ngươi thì sao? Đang đi học sao?” Hồ Nguyệt Phương gật đầu rồi vội vàng nói.

“Ta học ở Nhất Trung, sang năm thi đại học.” Tô Bạch cười cười.

Nghe thấy hắn nói, trong lòng Hồ Nguyệt Phương hơi thất vọng.

Hóa ra vẫn là học sinh cấp ba.

Sau đó, hai người nói chuyện rất lâu.

Trong lúc nói chuyện, Tô Bạch chuyên môn nói về công việc của đối phương và một số vấn đề về y tế.

Một người là gái đứng chỗ ngựa, một người khác lại có được thông tin của bệnh viện.

Trong lúc đang nói chuyện, Tô Bạch cũng biết được thêm rất nhiều thông tin của bệnh viện.

Ví dụ như thời gian tử vong của ba người ngày hôm qua.

Nhưng mà, Hồ Nguyệt Phương lại nói có bốn người chết.

Bốn người đó đang phát sóng trực tiếp chơi rắn cạp nia bắc.

Cuối cùng chết cả bốn.

Theo lời Hồ Nguyệt Phương, bọn họ còn cố ý loại bỏ rằng có nọc độc của rắn cạp nia bắc. Vì hiệu quả của buổi phát sóng trực tiếp nên mới làm nó cần một người.

Nhưng trong khoảng thời gian bị nhử rằng, con rắn đó vậy lại mọc ra răng mới cắn người kia chảy máu.

Ba người kia thấy thế đã lập tức lái xe tới bệnh viện Đệ Nhất thành phố Tây giang.

Cuối cùng nhà dột lại còn gặp mưa, bởi vì quá vội vàng nên xảy ra tai nạn giao thông.

Bốn người bị thương nặng.

Lúc bốn người tới bệnh viện, người vị rắn cạp nia bắc cắn đang hấp hối, chưa kiên trì được bao lâu đã chết.

Còn ba người khác cấp cứu không có hiệu quả, cũng đã chết

.

Tô Bạch đối chiếu thời gian, phát hiện thời gian tử vong của bốn người này. Cách hắn nhận được điểm thuộc tính, phân biệt là 50 phút, 20 phút, 17 phút, 5 phút.

Thời gian trong đó sẽ có sự khác biệt nhất định nhưng cũng sẽ không sai quá nhiều.

Cũng bởi vậy mà Tô Bạch đã ước lượng được về thời gian hữu hiệu để nhận được điểm thuộc tính của mình.

Chương 53: Thẻ SIM

“Chuyện này rất thú vị.” Tô Bạch lắc đầu, không biết nói gì:
“Có lẽ này không tìm đường chết thì sẽ không chết.”

Nghe được hần nói như vậy, Hồ Nguyệt Phương cũng hơi muốn cười, nhưng mà bởi vì phẩm hạnh nghề nghiệp hàng ngày thì thật cười ra cũng không tốt.

Dù sao làm y tá, bởi vì chuyện của người bệnh mà chế nhạo đối phương cũng không tốt.

“Đúng rồi, chị Hồ, người là gần đây mới đến bệnh viện đi làm phải không?” Tô Bạch nhìn về phía Hồ Nguyệt Phương hỏi.

“Đâu có, ta đã làm việc nhiều năm rồi.” Hồ Nguyệt Phương lắc đầu, trong lòng hơi cảm thán.

Lúc biết tuổi của đối phương, chút tâm tư này của nàng cũng phai nhạt.

Nói đến cũng thì cũng chỉ là thấy đối phương đẹp mà thôi, nếu để nàng yêu đương với một người mới mười bảy mười tám tuổi, nàng cũng sẽ không chịu.

Dù sao chờ không nổi.

Người có một ít kinh nghiệm xã hội như nàng, đối với một số chuyện thật cũng thấy rất cởi mở.

Nàng hiện giờ cũng chỉ xem Tô Bạch thành một em trai nhỏ mà thôi.

Sau đó, Tô Bạch cơm nước xong, trao đổi cách liên hệ với Hồ Nguyệt Phương, thì đi về phương Thành phố Điện Tử.

Hần tới nơi này, một là để mua máy định vị.

Ngoài ra là muốn mua một cái máy tính.

Máy định vị là dùng để đặt vào trong hũ tro cốt, mà máy tính là dùng để học online và xem cổ phiếu.

Ngày mai chính là thời gian lớp online khai giảng, và là thời gian cổ phiếu khai trương.

Cho nên nhất định trước đó phải chuẩn bị tốt máy tính.

Sau khi đi vào thị trường điện tử, Tô Bạch đi mấy cửa hàng, đã dễ dàng mua được máy định vị.

Nhưng mà theo ông chủ nói, bởi vì nguyên nhân pin khá là nhỏ, máy định vị chỉ có thể hoạt động sáu ngày, không thể lại định vị nhiều thời gian hơn, cũng làm cho Tô Bạch hơi đáng tiếc.

Nếu như hắn có thể đạt được máy định vị ở chỗ Triệu Không Thanh, vậy nhất định là tốt hơn so với đồ dân dụng này.

Sau khi mua máy định vị, Tô Bạch mua một cái laptop ở một cửa hàng nhãn hiệu tương đối nổi tiếng.

Làm xong những việc này, hắn lại ra chợ gần đó mua một ít nhựa cao su, giấy nhám, thuốc màu, vật liệu vân vân.

Lần này tổng cộng tốn 5000 tệ.

Sau khi xài hết số tiền này, Tô Bạch còn lại 281928 tệ.

Việc này cũng làm cho hắn cảm thán, tiêu tiền thế này thật đúng là giống như nước chảy.

Sau khi mua đồ xong, Tô Bạch đột nhiên nhìn thấy đang có người cầm một cái thẻ SIM giao dịch với người khác bên trong bên trong hẻm nhỏ Thành phố Điện Tử.

Nhìn thấy một màn này, hắn lập tức đã hiểu được hai người này đang làm cái gì.

Ở Liên Bang, thẻ SIM của người thường đều đã được xác thực tên rồi.

Nhưng mà trong tối vẫn có người vụng trộm bán cái gọi là thẻ SIM không xác thực.

Mà người mua loại SIM này thông thường đều là làm những chuyện không muốn người khác biết.

Dừng một chút, Tô Bạch nhìn một hồi, bước vào trong hẻm nhỏ, nói: “Thẻ SIM này của người bán thế nào?”

Hai người trong hẻm nhỏ nhìn thấy hắn, trên mặt lập tức lộ ra vẻ cảnh giác.

“Thẻ SIM gì? Người anh em không phải người làm rồi chứ?” Người đàn ông trung niên giao dịch thẻ SIM cho người khác nhú nhú mày.

Hiện nhiên hắn không chuẩn bị giao dịch với người xa lạ.

“Ta là được bạn giới thiệu tới đây. Một cái 300 tệ, đúng không.” Tô Bạch nhìn về phía người đàn ông trung niên, dò hỏi.

Mới vừa rồi hắn nhìn hai người giao dịch, đã dùng trí nhớ vượt xa người thường ghi nhớ số tiền và số lượng thẻ SIM.

Tổng cộng năm mươi cái thẻ SIM, tổng cộng tiền là 1,5 vạn.

Nói cách khác, mỗi cái thẻ SIM là 300 tệ.

“Người là ai giới thiệu tới?” Người đàn ông trung niên nhú mày nhìn về phía Tô Bạch, trong lòng hắn cũng hơi tin tưởng, dù sao biết được chỗ giao dịch giá cả thẻ của hắn, nếu không có bạn bè giới thiệu, hắn cũng không tin.

Đương nhiên hắn không ngờ được, có người có thể nhất tâm nhị dụng, hơn nữa nhớ kỹ số lượng tiền và số lượng thẻ SIM.

“Ta là do anh Lý giới thiệu tới.” Tô Bạch cười cười: “Bây giờ người còn thẻ nào không, lấy cho ta một ít, tiền không là vấn đề.”

Nói xong, hắn lấy một xấp tiền mặt ra từ trong túi áo mình.

Hiện giờ Liên Bang dùng tiền mặt để giao dịch tương đối nhiều, như là một ít máy pos linh tinh, cũng chỉ có một ít cửa hàng lớn hoặc là trường hợp đặc biệt mới có.

Nhìn thấy tiền trên tay Tô Bạch, người đàn ông trung niên cũng không quan tâm cái gì anh Lý hay không anh Lý, hắn biết rất nhiều người họ Lý, hơn nữa người mua thẻ dùng tên giả cũng rất nhiều.

Ai lại biết anh Lý là ai.

Nhưng mà hắn suy nghĩ một chút, vẫn là lắc đầu: “Ở chỗ ta không có thẻ dư nữa, nếu như người muốn, đợi ngày giao dịch kế tiếp lại đến đây.”

Nói xong, hắn lục lọi trên người một chút, lấy ra một cái thẻ SIM, đưa cho Tô Bạch: “Số di động của ta là 12138... người

khác đều gọi ta là anh Bạch Tuộc, sau này người có thể dùng thẻ SIM này gọi điện thoại cho ta.”

Tô Bạch nghe vậy liền chuẩn bị đưa tay cầm lấy.

Nhưng mà anh Bạch Tuộc lại lập tức nắm thẻ SIM thu lại, trên mặt hiện ra vẻ như cười như không, nói: “Cái thẻ này 1000 tệ, xem như mua tư cách, nếu như tiền này người cũng không đưa được, vậy quên đi.”

“Đương nhiên là đưa được.” Tô Bạch lấy ra 1000 tệ mới từ trong túi áo mình, đưa cho đối phương, nói: “Vậy chờ sau này lại giao dịch với anh Bạch Tuộc.”

Anh Bạch Tuộc đưa thẻ cho Tô Bạch, một tay giao tiền, một tay giao hàng.

Sau khi giao dịch xong, Tô Bạch rời khỏi.

“Anh Trương, người lại đổi số sao?” Đợi đến sau khi Tô Bạch rời khỏi, người mua thẻ lúc trước hơi nghi ngờ nhìn về phía Trương Tam, lúc hắn giao dịch với Trương Tam cũng không phải gọi số vừa này Trương Tam nói.

“Không có, nói cho hắn là số giả.” Trương Tam lắc đầu, cười lạnh lùng một tiếng: “Ta nói ta là anh Bạch Tuộc, vậy mà hắn còn không phản ứng lại, cái này nói rõ lời người này nói trước đó hết tám chín phần là gạt ta. Cái gì mà anh Lý giới thiệu tới, đều là giả.”

“A?” Người mua thẻ hơi nghi ngờ hỏi: “Anh Trương trước đó người nói người là anh Bạch Tuộc sao?”

Nghe được lời hắn nói, mặt Trương Tam hơi hơi co rút, trong lòng cảm thấy bán thẻ SIM cho người này 300 tệ là còn ít, người này ít nhất phải bán 1000 một tấm mới đúng.

Bên kia, Tô Bạch nhìn thẻ SIM mới, nhìn kỹ một chút, phát hiện thẻ này quả thật là thẻ SIM không xác thực không sai.

Không có gì khác với cái mà anh Bạch Tuộc bán cho người kia trước đó.

Cái này cũng nói rõ, anh Bạch Tuộc kia cũng không có lừa hắn.

Nhưng mà Tô Bạch hơi hơi suy nghĩ lại, trong đầu nhớ lại hình ảnh mới vừa rồi.

Sau đó trong lòng hắn cũng hiểu được, người gọi là anh Bạch Tuộc kia nhất định là nảy sinh nghi ngờ đối với hắn.

Bởi vì người này, tuy rằng ra vẻ thoải mái, nhưng vào lúc hắn lấy thẻ, cơ thể hơi có chút căng thẳng.

Mà ở trước đó, lúc anh Bạch Tuộc kia giao dịch với khách của hắn, cũng không có loại động tác này.

Có lẽ là tướng mạo, tuổi tác của hắn làm cho đối phương nảy sinh nghi ngờ, lại hoặc là chỗ khác có sơ hở.

Nhưng mà những cái đó cũng không có quan hệ gì với hắn, chỉ cần mua được thẻ SIM không xác thực này là được.

Về phần tại sao mua thẻ SIM không xác thực này, Tô Bạch chỉ cảm thấy tương lai có thể sẽ có lúc dùng đến.

Sau đó, hắn tìm một cửa hàng, nạp tiền điện thoại cho thẻ SIM này.

Thật ra ở Liên Bang, cái gọi là thẻ SIM không xác thực, cũng là có xác thực, chẳng qua tên ghi lại phần lớn đều là một số người thiếu nợ, hoặc là một ít người sống ở nông thôn xa xôi.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là thẻ SIM, còn có bán cùng thẻ ngân hàng.

Những người buôn lậu kia dùng mấy chục tới mấy trăm để mua, sau đó sẽ bán mấy thứ này cho mấy phần tử phạm pháp với giá gấp mấy lần thậm chí mấy chục lần, làm cho bọn họ làm mấy ngành nghề lừa đảo linh tinh.

Chương 54: Thị trường điên cuồng

Nạp tiền điện thoại xong, Tô Bạch xác nhận thẻ SIM có thể sử dụng rồi trở về nhà thuê.

Trở lại nhà thuê, hắn đặt máy tính và vật liệu mới mua ở một góc, lấy hủ tro cốt ngày hôm qua đã khắc tốt từ trên bàn.

Sau đó, Tô Bạch đi đến phòng khách, gỡ Ma Thiết xuống từ trên cổ tay của mình, để cho Ma Thiết hóa thành dao khắc sắc bén, đào ra một cái hốc hình vuông ở dưới đáy hủ tro cốt.

Sau đó hắn lại đặt máy định vị vào trong túi dán miệng loại nhỏ, nhét vào trong cái hốc kia, sau đó đập nát vụn gỗ lúc trước điêu khắc ra, lắp kín máy định vị, nén chặt.

“Máy định vị này lại cũng xài rất tốt.” Tô Bạch nhìn phần mềm đang hoạt động trong tay, lấy nhựa cao su ra, nhét vào trong vụn gỗ, nhét vào lỗ hổng hình vuông này.

Sau đó, hắn đặt hủ tro cốt ở một bên, mở laptop ra, khởi động máy.

Máy tính cũng không phải là quá đắt, cũng chỉ hơn 4000 tệ, nếu là máy tính để bàn còn sẽ tốt hơn một chút, nhưng mà đổi thành một cái laptop như vậy, cũng chỉ có thể nói là đủ dùng làm việc bình thường.

Này cài đặt một ít trò chơi cỡ lớn, nhất định sẽ đặc biệt lag.

Tiếp theo, Tô Bạch tải phần mềm giao dịch chứng khoán trên máy tính, cùng với phần mềm học online.

Trong khoảng thời gian này, hắn cũng nghĩ tới, tuy rằng hắn đã có được năng lực dự đoán đường cong cấp thấp, nhưng mà cái này cũng không có nghĩa là hắn có thể khinh thường thị trường cổ phiếu này.

Cho nên hắn vẫn quyết định học tập một chút về làm sao đặt đơn, bán ra, cùng với kiến thức về thị trường cổ phiếu.

Lúc hắn mở phần mềm giao dịch ra xem, Tô Bạch cũng lấy ra bộ sách về cổ phiếu đã mua lúc trước ra xem.

Tiếp theo hắn lại phát hiện một vấn đề vô cùng lớn.

Hắn hiểu biết quá ít về quy tắc giao dịch, hắn có thể biết giá cả thấp nhất trong ngày không sai, nhưng mà hắn cũng không nhất định có khả năng mua vào.

Bởi vì quy tắc hoàn thành giao dịch là ưu tiên giá cả, quy tắc ưu tiên thời gian.

Nếu như hắn mua cổ phiếu ở ngay lúc giá cả thấp nhất, bán ra ngay lúc giá cao nhất, trừ khi là vận may bùng nổ, bằng không thì rất khó giao dịch thành công toàn bộ.

Bởi vì giá cả lúc mua, có người sẽ ra giá cao hơn hắn, giá cả lúc bán, có người sẽ bán ra giá càng thấp hơn hắn.

Hắn không có ưu thế.

Nói đến cùng cổ phiếu cũng là một thị trường.

“Cho nên, nếu như ta muốn mua cổ phiếu, nhất định phải mua với giá cao hơn giá thấp nhất một ít, nếu như bán, cần phải bán với giá thấp hơn giá cao nhất một ít.” Trong lòng Tô Bạch suy nghĩ một chút, trong lòng nghĩ đến.

Tiếp theo, hắn mở bảng biên độ tăng, bắt đầu tìm kiếm từng đám cổ phiếu.

Trước đó tuy rằng hắn tìm kiếm một ít cổ phiếu, nhưng rất cuộc chỉ là tìm thấy được trong số ít cổ phiếu.

Nếu muốn kiếm được càng nhiều, nhất định phải tìm kiếm qua từng đám trong bảy nghìn cổ phiếu.

Cái này cũng không phải nói Tô Bạch tham tiền bao nhiêu.

Mà là hiện giờ hắn có bao nhiêu thời gian dư.

Hắn làm xong bài tập, hủ tro cốt cũng làm đến gần hoàn thành, bây giờ vẫn là đang đợi nhựa cao su khô.

Cho nên, có thời gian thế này, không bằng đổi một chút lợi ích cho chính mình.

Sau đó Tô Bạch lại tìm kiếm một chút.

“Ngày mai tăng cao nhất 18%, báo cáo cuối ngày 1%, ngày một tăng cao nhất 5%?”

“hơi quen thuộc, à, là cổ phiếu ngày hôm qua đã xem.”

“Ngày mai tăng cao nhất 10%, báo cáo cuối ngày 2%, ngày một tăng cao nhất 20%?”

“Cái cổ phiếu này rất không tệ, nhưng mà nếu ngày mai mua thì bán không được, chỉ có thể kiếm lời 2% và một cái giới hạn hàng ngày vào ngày một.”

“Ngày mai tăng cao nhất 17%, báo cáo cuối ngày 17%, ngày một tăng cao nhất 20%?”

“...”

Tô Bạch nhìn cổ phiếu trước mắt, ngơ ngác một hồi lâu, cổ phiếu này, vào ngày mai, trước hết giảm 18%, sau đó cuối phiên sẽ tăng vọt, kéo lên tới 17%.

Đến ngày một, cổ phiếu này đạt giới hạn ngay khi bắt đầu phiên giao dịch.

“Cho nên, một ngày ta có thể kiếm tiền của hơn một cái giới hạn à?” Tô Bạch nuốt nước miếng, hiện giờ hẳn mới phát hiện ra, trước đó mua xỏ số, thật sự là kết cấu không lớn, thì trường cổ phiếu này mới thật sự là điên cuồng.

Giá trước mắt của cổ phiếu này là 19.28, ngày mai điểm thấp nhất là 15.80, hẳn có thể mua vào lúc 15.81 hoặc là 15.82, thậm chí nếu như để đảm bảo, có thể đặt lệnh chờ giá là 15.83 thì mua vào.

Sau đó, giá báo cáo cuối ngày của cổ phiếu này là 22.55.

Ngày mai, nếu giá vào sân là 15.83, đó chính là 17600 cổ phiếu, tổng cộng là 278608 tệ, mà giá báo cáo cuối ngày trong ngày, nó đã nói lên, 278608 tệ của hẳn sẽ biến thành 396880 tệ.

Mà ngày hôm sau, giá bắt đầu phiên giao dịch là 27.06, tiền của hẳn sẽ biến thành 476256 tệ.

Đây cũng chỉ là thời gian một ngày.

“Shhhhh...” Tô Bạch hít vào một ngụm khí lạnh.

Nói cách khác, ngày mai hấn vào sân là 28 vạn, ngày một sẽ biến thành 47 vạn tệ.

Đừng nhìn cái này không nhiều lắm, ít hơn so với trứng xỏ số 30 vạn, nhưng mà đây là do tiền trong tay Tô Bạch hiện giờ ít hơn, nếu là tình huống tiền quay vòng, không được bao lâu, giá trị con người hấn sẽ hơn 1000 vạn.

“Thị trường chứng khoán này...” Tô Bạch ngần ngợ một hồi lâu.

Hấn đột nhiên nhớ tới, sau khi hấn lời số tiền này, ngày một còn có thể tiếp tục mua cổ phiếu.

Lấy giới hạn hàng ngày đến nói, cho dù hấn lời 20%, vậy tiền này vào ngày một sẽ biến thành 57 vạn, 28 vạn trực tiếp nhân đôi.

Mà cái này là chỉ cần thời gian hai ngày.

“Thật điên cuồng mà.” Tô Bạch khẽ lẩm bẩm một tiếng, rốt cuộc trong lòng có một nhận thức chân chính đối với năng lực dự đoán đường cong sơ cấp.

Đây là một năng lực vô cùng biến thái.

Bất kỳ kẻ nào nếu có được năng lực này, muốn biến thành người giàu nhất thế giới cũng có khả năng.

“Năng lực dự đoán đường cong sơ cấp đã đạt tới trình độ này, không biết năng lực dự đoán đường cong cao cấp có thể đạt tới mức nào.” Tô Bạch lẩm bẩm lâu bâu.

Sau đó, hấn cũng không xem cổ phiếu nữa.

Đã tìm được một cổ phiếu ngày mai sẽ phát triển dữ dội, hấn còn xem cái gì nữa.

Tô Bạch đứng lên, bước đến bên cạnh hủ tro cốt.

Lúc này, nhựa cao su đã cứng lại.

Thấy thế, Tô Bạch lấy giấy nhám ra, mài mặt trên đến bóng loáng.

Lúc hấn mài, cố ý mài sâu xuống vị trí cái hốc kia, lõm xuống một ít.

Tiếp theo, hắn cầm cây cọ bên cạnh, điều chỉnh màu sắc, dựa vào cấu tạo hoa văn gỗ, vẽ một tầng.

Cấu tạo nguyên vẹn tự nhiên, người ngoài hoàn toàn nhìn không ra sơ hở gì, chỉ là chính giữa hơi có chút lõm xuống.

Nhưng mà chỗ lõm này là Tô Bạch cố ý để lại.

Tô Bạch lấy bàn chải lại quét keo chỗ lõm xuống một lần nữa, lại lấy cọ vẽ một lần.

Lặp đi lặp lại như thế, sau khi làm hơn mười lần, rốt cuộc vị trí lõm xuống đã song song với vị trí của hắn.

Ngay sau đó, Tô Bạch lại lấy ra giấy nhám mài quanh thân và chỗ đặt máy định vị, giấy nhám mài từ thô đến mịn, cuối cùng dùng lông dê lần lượt mài, mãi đến lúc phía dưới được mài đến bóng loáng sáng rõ, bốn phía tròn vón một khối, hắn mới ngừng động tác.

Tốn nhiều thời gian như vậy, là do Tô Bạch sợ bên trong hủ tro cốt bị hư hao, vỏ ngoài bong ra, để lộ phần bên trong.

Mà hiện giờ cho dù bên ngoài có chỗ hư hao, xuất hiện vết khắc, bên trong vẫn giống với tầng gỗ bên cạnh, không lộ chút sơ hở nào.

Lấy di động ra, sau khi xác nhận phần mềm vẫn có thể cảm ứng vị trí của máy định vị như cũ, rốt cuộc Tô Bạch thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Hắn cũng biết nếu máy định vị bên trong bị phát hiện, rất có thể sẽ làm người sống lại kia phát động phản kích càng thêm mãnh liệt, cho nên đương nhiên càng thêm cẩn thận.

Chương 55: Hấn là người tốt hả? Vậy ta là cái gì!

Sau khi làm xong hủ tro cốt, Tô Bạch nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Trán của hấn toát ra rất nhiều mồ hôi.

Loại chuyện lấp hốc này cũng không xem là khó.

Nhưng mà thật sự vẽ hơn mười lần, che phủ, chờ đợi, vẫn là rất hao tổn tâm sức.

May là hiện giờ đã hoàn thành.

Làm xong hủ tro cốt, Tô Bạch quét dọn phòng một chút, tiếp theo tắm rửa một cái rồi lên giường ngủ.

Sáng sớm hôm sau, sau khi hấn rời giường, đánh răng rửa mặt.

Hơn nữa hấn chuyển 28 vạn trong thẻ ngân hàng vào bên trong tài khoản chứng khoán.

“Hiện giờ là tám giờ, còn có thời gian ăn bữa sáng.” Tô Bạch nhìn thời gian, bao lại hủ tro cốt đã làm xong, mang theo cuốn sổ, đi xuống dưới lầu.

Đêm qua hấn làm hủ tro cốt đến quá trễ, cho nên buổi sáng hôm nay thức dậy hơi muộn, bình thường sáu bảy giờ là hấn đã rời giường.

Tới dưới lầu, Tô Bạch lại đi tới cửa hàng cháo.

Lại chọn hai lồng màn thầu hấp, hai cái bánh quẩy, và một chén cháo gạo kê.

Lúc đi vào cửa hàng cháo, hấn đã phát hiện Hồ Nguyệt Phương đang ăn sáng, vượt di động.

“Chào buổi sáng, chị Hồ.” Tô Bạch cười chào hỏi với đối phương, ngồi xuống ở đối diện nàng: “Ngày hôm qua rất bận sao? Nhìn khí sắc người không tốt lắm.”

“Haiz, hai ngày này thay ca, tương đối bận.” Hồ Nguyệt Phương nghe vậy, thở dài nói.

“Vậy cũng phải chú ý đến cơ thể.” Tô Bạch cười nói.

Tiếp theo, giọng hắn ngừng lại một chút, hơi thắc mắc hỏi: “Đúng rồi chị Hồ, sáng nay ta thấy người nói chuyện với một người râu quai nón, người kia là ai vậy? Thoạt nhìn không giống người tốt gì.”

Lúc hắn vừa mới đánh răng, chú ý tới Hồ Nguyệt Phương lại tiếp xúc với tên râu quai nón kia.

Nghe được lời Tô Bạch nói, Hồ Nguyệt Phương lắc đầu, cười nói: “Tiểu Tô, người trông mặt mà bắt hình dong như vậy cũng không tốt, người kia, thật ra là người tốt.”

“A, sao lại nói vậy.” Trên mặt Tô Bạch có ý cười, trong lòng đã có lệ khí nhẹ nhàng sinh ra.

Nếu nói người kia là người tốt, vậy hắn là cái gì?

Hắn là người xấu sao? Xứng đáng bị đối phương giết chết là?

“Người kia, lại nói cũng đáng thương, mẹ của hắn bị nhiễm trùng đường tiêu, mỗi tháng thẩm tách đều phải tốn một hai vạn tệ. Hắn đi sớm về khuya, mỗi ngày làm việc cực khổ, là vì cứu mạng mẹ của hắn.” Hồ Nguyệt Phương thở dài: “Cho nên, người nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài, thật ra hắn là một người không tệ, trên thế giới này, có thể làm tới bước này như hắn, vẫn là rất ít.”

“Nghe chị Hồ nói như vậy, quả thật là hắn không tệ.” Nụ cười của Tô Bạch càng sâu vài phần, mơ hồ có một loại cảm giác làm cho người ta phát lạnh.

Nhưng mà rất nhanh hắn đã phản ứng lại, thu lại nụ cười, hỏi tiếp: “Chị Hồ, ta nghe nói thẩm tách chỉ là kéo dài tuổi thọ của người bệnh, không thể trị tận gốc.”

“Ừ, quả thật là như vậy.” Hồ Nguyệt Phương cũng không có phát hiện sự khác thường của Tô Bạch, giải thích nói: “Thẩm tách chính là một loại cách thức dùng máy móc thay thế công việc của thận trên cơ thể người, nếu như thật sự muốn trị liệu, vẫn là cần thay thận.”

Nói đến đây, nàng thở dài: “Nhưng mà chi phí thay thận cao đến hơn 50 vạn, cái này không phải là thứ Đinh Tuấn có thể gánh vác được.”

Nghe được lời của nàng, trong lòng Tô Bạch cũng hiểu rõ được tại sao râu quai nón muốn cướp tiền của mình.

Chỉ là, cho đến bây giờ, vẫn có một thắc mắc quay quanh hấn.

Cho đến bây giờ hấn vẫn làm không rõ, râu quai nón kia làm sao biết nhà mình có tiền mặt.

Lúc trước, mẹ của hấn có một loại sở thích giữ tiền ở trong nhà, cũng truyền thói quen này cho hấn.

Nhưng mà sở thích này ngoại trừ hấn và cha ra, không có người nào khác biết.

Lúc ấy tổng cộng có 21 vạn tệ, đều bị đối phương cướp đi rồi.

“Ha...” Tô Bạch lắc đầu trong lòng, cũng không để ý đến việc này lắm.

Đã tìm được hung thủ rồi, chuyện đối phương làm sao biết nhà hấn có tiền còn quan trọng sao?

Đinh Tuấn phải không?

Tô Bạch đã nhớ kỹ tên của đối phương.

“Vậy quả thật là rất khổ, là ta trông mặt mà bắt hình dong.” Tô Bạch gật đầu.

Cũng chính vào lúc này, nhân viên cửa hàng cháo đem bữa sáng tới.

Tô Bạch nhận bữa sáng, làm bộ như vô tình hỏi: “Đúng rồi, chị Hồ, Đinh Tuấn kia bình thường mệt như vậy, hấn là rất ít khi ở bên cạnh mẹ của hấn nhỉ, vậy mẹ của hấn ở bệnh viện có phải là rất cô đơn không.”

“Ừ, bình thường hấn đều đi làm ở bên ngoài, cũng là buổi tối làm bạn với mẹ của mình một chút.” Hồ Nguyệt Phương gật đầu, nói đến đây, giọng nói của nàng hơi hơi ngừng lại, sau đó lắc đầu thở dài nói: “Chỉ là mẹ của hấn...”

Nói đến đây, nàng cảm giác hôm nay mình nói hơi nhiều, lại cũng không tiếp tục nói nữa.

Bất kể là nói thế nào, bàn tán về người bệnh ở bên ngoài bệnh viện, dù sao vẫn không phải là một chuyện tốt.

Nếu bị người bệnh biết, rất có thể sẽ dẫn đến phiền toái.

Thấy Hồ Nguyệt Phương không nói, Tô Bạch cũng sẽ không hỏi lại.

Bản thân hẳn tiếp xúc với đối phương là có chút ý đồ không tốt, cho nên nói bóng nói gió là được, không cần phải làm cho đối phương gặp nguy hiểm.

Sau đó, Tô Bạch lại nói về một ít chuyện khác với Hồ Nguyệt Phương, trái lại cũng nói đến vô cùng hòa hợp.

Chờ sau khi ăn xong, thời gian cũng tới tám giờ rưỡi rồi.

Sau khi Tô Bạch tạm biệt Hồ Nguyệt Phương, bắt đầu đi xe buýt quay về cửa hàng quan tài.

“Chín giờ mười lăm phút.” Ngồi trên xe buýt, Tô Bạch nhìn thời gian một chút, phát hiện 28 vạn tệ đã chuyển từ thẻ ngân hàng vào tài khoản chứng khoán.

Tiếp theo, hẳn tìm được cổ phiếu ngày hôm qua kia, giá hiện giờ là 18.39, lúc đầu giá cuộc gọi đã bắt đầu giảm rồi.

Tô Bạch suy nghĩ một chút, lệnh chờ, 15.83, mua 17600 cổ phiếu, cũng chính là 176 tay, tổng cộng là 278658.

“Haiz, người trẻ tuổi người không biết mua cổ phiếu rồi.” Cũng chính vào lúc này, Tô Bạch nghe được một âm thanh.

Cũng không biết khi nào thì bên cạnh có một người trung niên đang nhìn di động của hắn.

Tô Bạch ngẩn ra, sau đó cười, nói: “Không quá biết, vừa mới bắt đầu chơi.”

Nói xong, hắn bỏ di động vào trong túi áo.

“Giá người mua này kém quá xa so với giá mở phiên giao dịch, rất khó mua vào.” Người trung niên lắc đầu: “Ta khuyên người, vẫn là đừng đi mua cổ phiếu, bằng không sẽ thua rất thảm.”

“Cám ơn.” Tô Bạch gật đầu: “Ta sẽ tham khảo ý kiến của người.”

Cũng chính vào lúc này, xe buýt dừng lại.

Tô Bạch gật đầu với người trung niên, đi xuống xe.

Trái lại hắn cũng không có ác cảm gì với người này, dù sau xuất phát điểm của người này vẫn là tốt.

Chỉ là người kia không biết năng lực của hắn mà thôi.

“Xem ra xe buýt này cũng không dễ ngồi nữa.” Tô Bạch nhìn biển báo trạm xe buýt của giao lộ Thành phố Tây Giang, trong lòng thầm nghĩ.

Nơi này đương nhiên không phải vị trí của cửa hàng quan tài.

Hắn đây là cố ý.

Người vừa rồi kia rất có khả năng đã thấy được hắn mua cổ phiếu gì.

Hơn nữa, tám chín phần mười người kia cũng là dân chơi cổ phiếu.

Cho nên, nếu để cho đối phương biết một người có thể mua ở vị điểm trí thấp nhất trước khi bắt đầu phiên giao dịch, rất có khả năng sẽ gặp phải phiền toái lớn.

Tuy rằng người kia không nhất định thấy rõ hắn mua cổ phiếu nào, cũng không hẳn sẽ nhớ rõ ràng, chưa hẳn để ý.

Nhưng, tất cả sự việc, chỉ sợ lỗ như.

Chương 56: Chào bà chủ

Đứng ở trạm xe, Tô Bạch lấy di động ra, nhìn thấy khuôn mặt chính mình trên màn hình màu đen, trong lòng hơi may mắn.

May mắn chính là hắc đội mũ lưỡi trai và đeo khẩu trang, cho dù tương lai người nọ muốn tìm hắc cũng không dễ dàng như vậy.

Sau đó, hắc lại đợi một hồi.

Đợi cho xe buýt chuyển sau đến đây, hắc lại lên xe.

Sau khi lên xe buýt, Tô Bạch lấy di động ra nhìn một chút, phát hiện cổ phiếu vừa mới mua, mở thấp -12%, bắt đầu phiên giao dịch đã giảm xuống, giảm thấp nhất đến -15%.

Lúc này, nhìn trên phần mềm, một mảng tiếng mắng, thậm chí có bình luận cầu xin người khác.

Mà hiện giờ, sau khi cổ phiếu này trải qua giảm mạnh, lại rất nhanh tăng lên lại, thẳng tắp kéo lên tới vị trí -7%, hiện ra

Bình luận trong phần mềm lại trở nên cô cùng vui mừng, không ngừng tăng giá.

Đương nhiên, cũng có một ít người vào lúc giảm mạnh trước đó đã bán ra, hiện giờ kêu cha gọi mẹ.

Đời người trăm vẻ, vào lúc này biểu hiện đến sống động cực hạn.

Tô Bạch nhìn cổ phiếu này đi theo phương hướng mà hắc đã dự đoán trước đó, tâm cũng trở nên kiên định.

Hắc biết, loại tăng giá ngắn ngủi hiện giờ chỉ là tạm thời, không được bao lâu cổ phiếu này sẽ lại giảm xuống tầng tầng, giảm mãi đến vị trí -18% mới có thể ngừng lại.

Sau đó, vào trước mười một giờ rưỡi trưa, lại sẽ tăng lên, tăng tới vị trí -12%.

Đợi đến cuối cùng, lúc hai giờ chiều, lại sẽ rất nhanh kéo lên ba lần, một lần cuối cùng, là ở trong ba phút trước khi kết thúc.

Báo cáo cuối ngày 17%.

Đây là một trận chiến không đánh mà thắng, thứ giết là tâm.

Tô Bạch cảm di động lên, trong lòng hơi thốn thức.

Tuy rằng hắn cũng không hiểu gì về cổ phiếu, nhưng mà hắn cũng đã nhận ra được nguy hiểm trong đó từ trong phân bình luận.

“Khó trách có nhiều người nhảy lầu như vậy.” Tô Bạch lắc đầu.

Loại thị trường cổ phiếu này, nếu hắn không có năng lực thì đánh chết hắn cũng sẽ không vào.

Rất nguy hiểm, cũng rất dọa người.

Một lát sau, Tô Bạch tới cửa hàng quan tài.

Lúc này, Thu Diệp đã đang bận bịu rồi.

“Ông chủ.” Nhìn thấy Tô Bạch đi vào, Thu Diệp vội vàng chào hỏi.

“Ừ, người bận bịu trước đi.” Tô Bạch gật đầu, cũng nhìn thấy được vòng tay Thu Diệp mài ra bên cạnh.

Vòng tràng hạt này đường kính hai centimet, có mười hai viên.

Vật liệu gỗ là đàn hương đen, cũng gọi là đàn hương tím, là một loại gỗ cứng.

Mặt ngoài chuôi vòng tay này thoát nhìn vô cùng tinh xảo, mặt trên mài rất tinh tế, ngay cả bóng người cũng thấy rõ được.

“Làm không tệ.” Tô Bạch đặt hủ tro cốt và laptop ở một bên, lấy ra bao tay thuần bông từ trong ngăn kéo đeo vào.

Tiếp theo, hắn cầm lấy tràng hạt Thu Diệp làm, nhìn kỹ.

Làm tràng hạt cũng không cần kỹ thuật rất mạnh gì, chỉ là cần kiên nhẫn, và cẩn thận là được rồi.

Mà hiện giờ, Tô Bạch nhìn thấy tràng hạt đàn hương tím trơn bóng, trong lòng hơi vừa lòng.

Ở phương diện này mà nói, Thu Diệp làm vẫn là rất không tệ.

Sau đó, hắn lại lấy ra một cái thước cặp đo đạc một chút hạt châu tròn hay không, và đường kính cụ thể.

Phát hiện mặc dù hơi lệch, nhưng mà mắt thường không thể nhìn ra, là một chuỗi tràng hạt đạt tiêu chuẩn.

“Tràng hạt này, trở về người đưa đến cửa hàng Linh Mộc đi.” Tô Bạch gật đầu, nói với Thu Diệp: “Chỗ của hấn đại khái có thể mua vào với giá 70 tệ. Tiền này trừ đi 20 tệ nguyên liệu, 50 tệ còn lại ta lấy 25, bản thân người lấy 25.”

Nhìn thấy Thu Diệp còn muốn nói chuyện, hấn lại tiếp tục cười nói: “Ta cũng không có làm cái gì, lấy đi 25 tệ đã rất không phúc hậu rồi, nếu người để ta lấy hết toàn bộ, trong lòng ta cũng sẽ bất an.

Thật ra hấn không cần 25 tệ này, dù sao hiện giờ hấn mua cổ phiếu, một ngày thu vào đều là tính bằng vạn.

Nhưng mà tính cách của tên Thu Diệp này hơi cứng nhắc, nếu như hấn không lấy thì sợ là ngay cả 25 tệ còn lại Thu Diệp cũng sẽ không muốn.

Thu Diệp nghe vậy, do dự một chút, nói: “Ông chủ, ta đã nhận rất nhiều ân huệ từ người...”

“Người chăm chỉ làm việc là được, ta cũng không để ý 25 tệ này.” Tô Bạch lắc đầu, cười nói một tiếng, sau đó bỏ tràng hạt đàn hương tím vào trong một cái túi dán miệng ở bên cạnh.

“Sau này, người nhớ cất tràng hạt này vào trong túi dán miệng, nếu không thì hạt châu sẽ dễ xuất hiện ma sát va chạm, lại phải mài một lần nữa.

Thu Diệp bị lời của hấn cắt ngang, nói thêm cái gì nữa cũng không tốt, nghiêm túc gật đầu, tiếp tục làm việc.

Tô Bạch nhìn thấy dáng vẻ của hấn, sau đó cắm điện vào laptop, nối mạng, đăng nhập phần mềm giao tiếp, nhấp mở đường link giáo viên chủ nhiệm gửi tới, tải xuống phần mềm học online.

Sau khi làm xong những việc này, hấn đánh vecni lên hủ tro cốt đã là tổ trước đó, đặt ở một bên bắt đầu hong khô.

“Thu Diệp, thế nào, có quen với nơi này chưa?” Sau khi làm xong việc, Tô Bạch nhìn về phía Thu Diệp, nhẹ nhàng hỏi thăm.

Nghe được lời hấn nói, Thu Diệp ngẩn ra, sau đó gật đầu: “Ông chủ rất tốt với ta, ta cảm thấy ở nơi này còn tốt hơn nhà của ta.”

Lời hấn nói đều là ý nghĩ chân thật trong lòng.

So với việc sống vô tri vô giác trong nhà, hiện giờ hấn giống như là tìm được mục tiêu cho đời người vậy.

“Ừ, quen là tốt rồi.” Tô Bạch gật đầu, tiếp tục nói: “Người có gắng làm việc, nếu tay nghề người tốt hơn, ta sẽ tăng lương cho người.”

Nghe được lời hấn nói, Thu Diệp vội vàng lắc đầu: “Ông chủ, người đã đối xử với ta rất tốt rồi, lại dạy kỹ thuật cho ta, lại cho ta tiền lương. Ta không thể yêu cầu quá đáng càng nhiều nữa.”

Tô Bạch thấy thế, cũng hiểu được chính mình hơi quá nóng nảy, người thiếu niên thành thật này còn không có cách nào chấp nhận sự thật có thể tăng tiền lương.

Nghĩ đến đây, hấn cũng cười cười, nói: “Vậy được, trước hết người có làm, chuyện tăng lương sau này nói sau.”

Nói xong, hấn lấy di động ra nhìn nhìn, hiện giờ cổ phiếu đã giảm tới -14%, đã tới điểm thấp nhất được năm phút đồng hồ.

Tô Bạch nhìn nhìn vị trí của mình, phát hiện đã mua vào 176.

Thời gian ngắn ngủi, đã vào sổ 13214.08 tệ.

Thu Diệp ở một bên sẽ không biết, thời gian bọn họ nói chuyện, ông chủ nhà mình đã buôn bán lời tám chín lần một tháng tiền lương của hấn.

Nhìn thấy tiền lời, Tô Bạch để điện thoại qua bên cạnh, hấn biết, đây chỉ là bắt đầu.

“Tô Bạch.” Cũng chính vào lúc này, bên ngoài truyền đến một âm thanh.

Tô Bạch nhìn lại, đã nhìn thấy Triệu Minh San đứng ở cửa.

“Chào buổi sáng.” Hấn gật đầu với Triệu Minh San.

“Chào buổi sáng.” Triệu Minh San cũng nói một tiếng, mặt hơi hơi đỏ lên, lông tơ trên mặt nàng được ánh mặt trời sáng sớm

chiếu xuống, hơi hơi hiện ra ánh sáng, hiện ra một chút đáng yêu.

“Đi vào ngồi đi.” Tô Bạch đứng dậy, cầm lấy cái ghế ở một bên, nói với Triệu Minh San.

Triệu Minh San gật đầu, đi đến, nhìn thấy Thu Diệp chào hỏi: “Xin chào.”

Nghe được nàng chào hỏi, Thu Diệp ngơ ngác một chút, nhìn nhìn Tô Bạch, lại nhìn nhìn Triệu Minh San, vội vàng nói: “Chào bà chủ!”

Nghe thấy hắn gọi, mặt Triệu Minh San thoáng cái đã đỏ lên, lỗ tai nóng bừng, trong khoảng thời gian ngắn tay không biết đặt ở chỗ nào.

Chương 57: Bất ngờ

“Gọi bảy cái gì đây, đây là bạn học của ta.” Tô Bạch vỗ nhẹ cái ót Thu Diệp một chút, cười mắng một tiếng, sau đó nhìn về phía Triệu Minh San giải thích: “Hắn là từ thị trấn tới đây, chưa từng gặp qua việc đời gì, người cũng hơi thô lỗ, người không cần để ý.”

Nói xong, hắn còn nói thêm: “Chúng ta đi ra ngoài một chút đi, đúng lúc ta muốn đi lại một chút.”

Lúc này vẫn là đừng để cho Thu Diệp và Triệu Minh San tiếp xúc, bằng không sẽ làm cho Triệu Minh San vẫn nghĩ về chuyện trước đó, nhất định sẽ làm cô gái này vô cùng xấu hổ.

Triệu Minh San cúi đầu ‘ừ’ một tiếng, giống như một cô vợ nhỏ.

Thấy nàng như vậy, Tô Bạch cười bất đắc dĩ, tiếp theo nhìn về phía Thu Diệp, nói: “Người tiếp tục làm việc, ta đi ra ngoài một chút.”

“Được, ông chủ.” Thu Diệp gãi gãi đầu, hơi xấu hổ nói.

Hắn cũng biết chính mình đã làm ra chuyện xấu hổ rồi.

Sau đó, Tô Bạch dẫn theo Triệu Minh San đi ra ngoài.

“Đúng rồi, gần đây chuyện Nhị Trung không phải là ồn ào rất nghiêm trọng sao? Anh của người làm sao còn cho người ra ngoài vậy?” Tô Bạch nhìn về phía Triệu Minh San, hơi thắc mắc hỏi.

Triệu Minh San nghe vậy thì nói nhỏ: “Thật ra nơi này đã có rất nhiều cảnh sát mặc thường phục, chỉ là bọn họ vẫn tránh ở chỗ tối.”

Nghe lời của nàng, Tô Bạch ngẩn ra, lúc hắn đi vào nơi này cũng không có cảm giác được chút gì.

Sau đó hắn nhìn quanh bốn phía, phát hiện hôm nay quả thật nhiều hơn một ít xe van xa lạ so với trước kia.

Những xe van này dừng ở ven đường, một chút cũng không thu hút.

Thậm chí ở trên thủy tinh của xe van cũng dán một tầng màng, làm cho người ta không nhìn thấy bên trong là tình huống gì.

Nếu như là người thường nhìn thấy, thậm chí sẽ cảm thấy trên xe này không có người, chỉ là xe bình thường dừng ở ven đường mà thôi.

Tô Bạch nhìn một hồi, cũng thấy được bóng người từ phía trước, mới muện màng nhận thức bên trong những xe van này đều là người của Sở cảnh sát.

Thật ra cũng là bản thân Tô Bạch có một chút năng lực cảm giác, bằng không thì hẳn cũng không có cách nào phát hiện sự khác thường của những xe van này.

“Xem ra năng lực cảm giác vẫn là cần tăng mạnh.” Tô Bạch thầm nghĩ trong lòng.

Cũng may mắn là những cảnh sát này không phải nhắm vào hắn, bằng không hẳn cũng không nhất định có thể trốn tránh sự điều tra của đối phương.

Từ mặt này mà nói, lực lượng của Sở cảnh sát cũng có thể nói là không thể khinh thường.

“Đúng rồi, Tô Bạch, có chuyện ta muốn nói với ngươi một chút.” Cũng chính vào lúc này, dường như Triệu Minh San gom đủ dũng khí, dừng bước chân.

“Làm sao vậy?” Tô Bạch hơi nghi hoặc nhìn về phía nàng.

“Này... Trong khoảng thời gian này, nguyên nhân bởi vì ta bị người kia nhìn chòng chọc, cho nên anh của ta bảo ta đi đến trung tâm thành phố ở.” Triệu Minh San khẽ nói.

Nghe được lời nàng nói, Tô Bạch cũng hiểu được ý của nàng.

So với loại nơi hẻo lánh này, trung tâm thành phố trải rộng theo dõi càng thêm an toàn hơn một ít.

Mà từ nay về sau xem ra, cảnh sát của nơi này cũng chỉ thực hiện bảo vệ mà thôi, cũng không nghĩ tới việc đi bắt người sống lại kia.

“Nhóm người người sống lại này trước kia rốt cuộc đã làm cái gì, làm cho đội cảnh sát này đều sợ bọn họ như sợ cọp.” Tô Bạch thở dài trong lòng.

Sau đó, hắn nhìn về phía Triệu Minh San nói: “Đây là chuyện tốt đó, người tới trung tâm thành phố rồi, người kia cũng không dám làm hại người.”

“Cái kia...” Triệu Minh San nghe được lời của hắn, vẻ mặt hơi xấu hổ: “Nơi ở mới của ta, ở ngay sát vách người.”

“Ở sát vách ta hả?” Tô Bạch ngăn người, hắn thật không ngờ, sau khi mình chuyển nhà còn có thể làm hàng xóm với Triệu Minh San.

Sau đó, hắn nhìn dáng vẻ xấu hổ của cô gái, nơi nào đó của hắn không thể tưởng tượng được, đây là Triệu Khổng Thanh làm.

Vì để giảm bớt xấu hổ của cô gái, Tô Bạch lại cười nói: “Tốt như vậy, sau này nếu như chúng ta học tập, cũng càng thêm thuận tiện. Cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Thấy hắn không có ý phản cảm, trong lòng Triệu Minh San thở phào một hơi, sau đó vội vàng gật đầu nói: “Ta cũng nghĩ như vậy.”

Nói xong, trên mặt của nàng lộ ra nụ cười vui vẻ.

“Đúng rồi, người có biết khi nào trường học mở lớp online không?” Tô Bạch cố ý nói sang chuyện khác.

Đây là chuyện hắn cũng tương đối xem trọng, dù sao có đôi khi hắn có một số việc phải làm, lúc đi học hắn muốn là chuyện gì thì cũng không thuận tiện.

Nghe được lời hắn nói, Triệu Minh San suy nghĩ một chút, nói: “Giáo viên chủ nhiệm nói với ta, chỉ cần xác nhận mỗi người đều cài đặt phần mềm học online, là có thể bắt đầu rồi, đại khái là ngày mai ngày mốt đi.”

“Như vậy à.” Tô Bạch gật đầu, quả nhiên như hắn dự đoán, Diệp Thiệu Hoa vẫn là rất xem trọng người học sinh giỏi đứng đầu cả khối Triệu Minh San này, lộ ra càng nhiều tin tức.

“Bắt tên trộm!!!” Cũng chính vào lúc này, trên đường đột nhiên truyền đến một trận la to.

Nghe được tiếng la, Tô Bạch nhìn lại, chỉ thấy một người đàn ông mặc quần áo màu đen đang chạy trốn rất nhanh trên đường, ở phía sau có một phụ nữ trung niên đang đuổi theo.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tô Bạch cũng không có đi bắt tên trộm, ngược lại là cảnh giác nhìn về bốn phía, tay không nhin được sờ soạng trong túi.

Hắn đã nhét búa nhỏ dính vào trong túi.

Chỉ cần xuất hiện kẻ địch, hắn đều có thể đánh lại rất nhanh.

Hiện giờ bắt tên trộm là chuyện nhỏ.

Phiền toái chính là, hiện giờ đám người loạn cả lên.

Phải biết rằng, hiện giờ Triệu Minh San còn là mục tiêu của người sống lại kia.

Nếu vào lúc này, người sống lại kia ra tay, thì Triệu Minh San liền nguy hiểm.

Hơn nữa, Tô Bạch cũng không biết nói gì.

Một con đường này đều là cảnh sát mặc thường phục, tên trộm kia thật sự là rất xui xẻo, vậy mà đâm đầu vào hướng này.

Nhưng chuyện là Tô Bạch bất ngờ đã xảy ra, lúc tên trộm chạy đến gần cửa hàng quan tài của mình, một người chạy ra từ trong cửa hàng quan tài, trực tiếp đụng tên trộm ngã xuống đất.

“Ầm!” Tô Bạch nhìn trước mặt, dường như đều nghe được âm thanh xương cốt nứt ra.

Nhưng sau khi tên trộm bị đụng trúng, khớp xương tay chống lên mặt đất, gãy xương hướng ngược lại, cả cánh tay đều hiện ra một loại trạng thái vặn vẹo kỳ dị.

“Đi, chúng ta đi qua.” Tô Bạch nói một tiếng với Triệu Minh San bên cạnh, dẫn nàng đi về hướng tên trộm.

Sau đó, bốn phía cũng tụ tập một ít người.

Thu Diệp đứng ở tại chỗ, cũng bị dọa tới rồi.

Hắn thật không ngờ, chính mình chỉ đụng phải đối phương một chút, vậy mà tạo thành loại hậu quả này.

Người phụ nữ trung niên đuổi theo tên trộm trước đó, du dự một chút, cầm lấy túi tiền bị tên trộm trộm mất, chuẩn bị rời khỏi.

“Ngươi không thể đi.” Cũng chính vào lúc này, Tô Bạch ngăn ở trước mặt nàng.

“Nếu ngươi đi rồi, người học việc này của ta sẽ gặp phiền phức.” Hắn thản nhiên nói với người phụ nữ trung niên:

“Không phải ngươi muốn lấy oán trả ơn đó chứ? Nếu ngươi đi rồi, người học việc này của ta rất có thể sẽ phải ngồi tù.”

Ánh mắt lúc này của Tô Bạch cực kỳ lợi hại, lệ khí trong đó ẩn ẩn hiện ra.

Nhìn thấy vẻ mặt của hắn, trong lòng người phụ nữ trung niên cũng hơi sợ sệt, lập tức đứng ở tại chỗ.

Cũng chính vào lúc này, cảnh sát mặc thường phục chạy lại đây.

“Cảnh sát.” Một người lấy ra giấy chứng nhận của mình, sau đó nói: “Mấy người các người đi theo ta một chuyến.”

Nói xong, mấy người cảnh sát mặc thường phục chỉ Thu Diệp, người phụ nữ trung niên và tên trộm kia.

“Ta còn có việc, sĩ quan cảnh sát, ta sẽ không đi đâu.” Người phụ nữ trung niên vội vàng nói.

Chương 58: Tập kích

Thấy người phụ nữ trung niên còn muốn đi, Tô Bạch lấy di động ra, thản nhiên nói: “Ta đã quay video lại rồi, nếu như người không phối hợp, ta sẽ đăng video này lên mạng.”

Trong lòng hắn cũng biết sau khi người phụ nữ này đi rồi sẽ có nhiều phiền toái.

Đến lúc đó, Thu Diệp có thể sẽ bởi vì không có đương sự làm chứng, khiến cho hắn trở thành cố ý đả thương người, đến lúc đó làm không tốt Thu Diệp sẽ phải ngồi tù trong ngục giam.

Nghe được lời hắn nói, người phụ nữ trung niên thoáng cái đã nổi giận, cũng quên sự uy hiếp trước đó của Tô Bạch, mắng: “Các người chính là đồ bệnh thần kinh, trong túi tiền này của ta đã không có bao nhiêu tiền, cướp đã cướp rồi, tại sao còn muốn làm sự việc trở nên phiền phức như vậy! Ta còn muốn mua đồ đó!”

Nói xong, nàng chỉ vào cảnh sát, mắng: “”Mấy người các người cũng không quản sao? Hắn có quyền quay chụp ta sao! Các người phải bảo vệ quyền lợi của ta! Nếu không ta sẽ khiếu nại các người!”

“Thật có lỗi, vừa nãy ta không có quay người.” Tô Bạch thản nhiên nói một câu, lấy di động ra, đưa màn hình cho đối phương xem.

Vài cảnh sát mặc thường phục nhìn một chút, cũng xác định Tô Bạch không có chụp.

Người phụ nữ trung niên nghe vậy, muốn khóc lóc om sòm rồi đi, nhưng là lúc này, nàng lại thấy được ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng kia của Tô Bạch, trong lòng nhất thời cũng không chắc đối phương có thật sự không quay không, hay là giả vờ không quay.

“Ta muốn xem di động của hắn!” Nàng la to một tiếng, đẩy cảnh sát ra, muốn cướp di động từ chỗ Tô Bạch.

Nhưng lúc này, cảnh sát bên cạnh cũng bởi vì đối phương cố tình gây sự, hơi nổi giận, bắt lại đối phương, cứng rắn nói:

“Phu nhân, mời không cần gây chuyện, hơn nữa chuyện này, người có nghĩa vụ đi cùng chúng ta đến Cục cảnh sát hỗ trợ.

Nói xong, hai tên cảnh sát dẫn người phụ nữ trung niên và tên trộm đi.

Đợi đến lúc dẫn Thu Diệp, Tô Bạch gọi cảnh sát lại, bọn họ đợi một chút.

“Thu Diệp, người yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì.” Tô Bạch dịu dàng an ủi nói.

Nghe được lời hấn nói, trong lòng Thu Diệp vốn hơi sợ hãi, hơi yên ổn lại một ít.

“Ông... ông chủ, ta... ta gây phiền phức cho người...” Hấn hơi xấu hổ nói.

Vốn hấn tới nơi này làm việc, đã là do ông chủ giúp đỡ.

Mà hiện giờ hấn lại gây thêm phiền phức cho ông chủ.

Hiện giờ, hấn có một loại cảm giác xấu hổ vô cùng.

“Không có, nếu người khoanh tay đứng nhìn, ngược lại ta sẽ thất vọng.” Tô Bạch cười nói: “Người yên tâm đi, đây là một việc nhỏ, đối phương là bị thương khi đang chạy trốn sau khi ăn cướp, người đây là thấy việc nghĩa hăng hái làm, không có chuyện gì.”

Nói xong, hấn gật đầu với cảnh sát bên cạnh.

Cảnh sát thấy thế, dẫn Thu Diệp đi.

“Hấn là người tốt.” Khi cảnh sát mặc thường phục dẫn mấy người họ đi, Triệu Minh San bên cạnh nhin không được nói.

Nói xong, nàng lại nói tiếp: “Ta sẽ gọi điện thoại cho anh của ta, để cho anh ấy đến hỗ trợ.”

“Tô Bạch cũng không có ngăn cản nàng, có người hỗ trợ đương nhiên là tốt nhất.”

Nhưng mà cũng chính vào lúc này, hấn đột nhiên cảm nhận được một luồng ác ý rõ ràng ở bên trong đám người.

Sau khi cảm nhận được ác ý, Tô Bạch lập tức nhìn về hướng phóng ra ác ý.

Nhưng mà, nơi đó không có một bóng người.

“Áo giắc à?” Trong đầu Tô Bạch hiện lên một ý nghĩ.

Nhưng mà hần lập tức đã quăng ý nghĩ này ra sau đầu.

Thuộc tính cảm giác đã cứu hần rất nhiều lần.

Nếu như thế mà hần còn xem thuộc tính cảm giác trở thành trò đùa, thì đó chính là ngu xuẩn.

“Ta lấy hủ tro cốt rồi, bạn gái nhỏ này của ngươi, nhiều người bảo vệ như vậy, ta cũng chỉ có thể giết nàng ở chỗ này, hì hì hì.” Cũng chính vào lúc này, bên tai của Tô Bạch đột nhiên truyền đến một tiếng nói nhỏ.

m thanh nói nhỏ này quá gần, giống như là nói chuyện ở bên tai hần.

m thanh này Tô Bạch từng nghe qua, là âm thanh của cậu bé kia.

“Tô Bạch!” Triệu Minh San cũng nghe thấy âm thanh này, hoảng sợ lên tiếng.

Tô Bạch rất nhanh xoay người nhìn quanh mình, phát hiện xung quanh đều là người xa lạ, thậm chí không ai tới gần vị trí một mét quanh thân hần.

“Đây rốt cuộc là năng lực gì?” Trán của hần dần dần chảy ra mồ hôi lạnh.

Tô Bạch thấy thế, đưa tay tóm lấy Triệu Minh San, muốn kéo Triệu Minh San qua.

Hiện giờ đối thủ ở trong tối, hần ở ngoài sáng, phải cẩn thận mới được.

“A!!!” Cũng chính vào lúc Tô Bạch kéo Triệu Minh San qua, Triệu Minh San đột nhiên phát ra một tiếng hét thảm.

Nghe được âm thanh, Tô Bạch nhìn về phía Triệu Minh San, đã nhìn thấy một đường vết thương dài nhỏ đột ngột xuất hiện trên khuôn mặt trắng nõn của Triệu Minh San, máu tươi không ngừng chảy xuống.

Nhìn thấy vết thương này, trong lòng hần đột nhiên sinh ra lệ khí.

Vết thương này kéo dài lên trên từ trái sang phải.

Nếu không phải hấn vừa mới kéo Triệu Minh San một chút, với vị trí vừa rồi, Triệu Minh San đã bị cắt yết hầu!

Người này, hết sức hung ác!

Mà cùng lúc đó, từ đường cong kéo dài trên mặt Triệu Minh San, dường như hấn thấy được hai cái đường cong tương lai.

Đó là vị trí tấn công tiếp theo của đối phương!

“Àm!”

“Àm!”

Tô Bạch căn cứ vào vị trí tấn công lần sau, đánh hai lần liên tục ở trên khoảng không.

Sau đó, liên tục truyền đến một trận âm thanh nện ở trên vật thật.

“A!”

Cùng lúc đó, một tiếng kêu đau truyền ra từ chỗ khoảng không.

Sau đó, Tô Bạch đã không còn cảm nhận được vị trí đường cong nữa.

Cảm giác nguy hiểm trong lòng hấn cũng dần dần biến mất.

Đối phương bị đánh cho bị thương, chạy rồi!

“Cảnh sát!” Cũng chính vào lúc này, cảnh sát mặc thường phục xung quanh rống to ra tiếng, chen chúc đi ra, đi tới gần Tô Bạch, bắt đầu bảo vệ hai người.

“Người không sao chứ?” Một tên cảnh sát mặc thường phục nhìn về phía Triệu Minh San, quan tâm hỏi.

“Không sao, các người phản ứng quá chậm.” Tô Bạch lắc đầu, lạnh nhạt nói.

Tuy rằng hấn biết, chuyện này xảy ra quá nhanh, cũng không trách những cảnh sát này.

Nhưng mà trong lòng hấn vẫn còn có một ít tức giận như cũ.

Những cảnh sát này là Triệu Không Thanh tìm tới để bảo vệ Triệu Minh San, nhưng mà vừa rồi nếu không phải đúng lúc hấn ở đây, Triệu Minh San sẽ chết.

Nghe được lời hắn nói, có cảnh sát lập tức có chút ý không vui, đã muốn nói gì đó.

Nhưng mà cảnh sát bên cạnh lập tức giữ chặt hắn.

Lần này quả thật là vấn đề của bọn họ, không bảo vệ được Triệu Minh San.

Nếu Triệu Minh San chết, sợ là Triệu Khổng Thanh điên mất.

Kể từ sự việc trước kia, Triệu Khổng Thanh đã càng ngày càng không bình thường rồi, ai cũng không biết nếu Triệu Minh San gặp chuyện không may, Triệu Khổng Thanh sẽ làm ra loại chuyện gì.

“Tô Bạch, ta không sao.” Triệu Minh San dùng một bàn tay bịt mắt, lôi kéo Tô Bạch, khẽ nói.

Lúc này, âm thanh của nàng hơi nghẹn ngào, nhưng mà vẫn chịu đựng không khóc.

Tô Bạch nghe được lời nàng nói, cũng trở nên bình tĩnh.

“Trước hết đưa nàng đến bệnh viện đi, bằng không mặt của nàng...” Có một cảnh sát nữ mặc thường phục nhìn không được phá tan bầu không khí hơi căng thẳng.

Lúc này, cảnh sát mặc thường phục xung quanh cũng phản ứng lại, cũng lập tức vội vàng khuyên bảo.

“Ta đi cùng với nàng.” Tô Bạch nói với cảnh sát mặc thường phục.

“Đương nhiên có thể.” Cảnh sát mặc thường phục xung quanh gật đầu nói.

Sau đó, Tô Bạch đóng cửa hàng, lên xe với Triệu Minh San, đi về phương hướng của bệnh viện.

“Lại nói, người anh em, trên người người sao lại mang theo cây búa vậy?” Cảnh sát mặc thường phục lái xe nhìn Tô Bạch trong kính chiếu hậu, nhin không được hỏi.

Trước đó hắn đã muốn hỏi vấn đề này, mang vũ khí theo bên người, vô cùng giống một đặc trưng của một người hiem nghi phạm tội.

“Ta mở cửa hàng quan tài, làm nghề mộc, mang theo búa gõ đình trên người cũng rất hợp lý mà.” Tô Bạch nhìn vào mắt đối phương, bình tĩnh trả lời.

Trước đó hắn đã sớm đoán trước được vấn đề này, cho nên lúc vừa mới đóng cửa cửa hàng quan tài, hắn đã bỏ cái búa gõ đình vào.

Về phần Ma Thiết, lúc này đang buột ở trên cổ tay hắn.

Hình dáng chính là một cái vòng tay rất bình thường, phía trên thậm chí ngay cả hoa văn cũng không có, rất là đơn giản.

Chương 59: Một cách dùng khác của năng lực dự đoán đường cong cấp thấp

Nghe được lời hắn nói, cảnh sát mặc thường phục lái xe lập tức hết chỗ nói.

Mở cửa hàng quan tài, mang theo cây búa trên người, thật đúng là rất bình thường.

Hơn nữa cửa hàng của đôi phương ở ngay bên cạnh.

Sau đó, cảnh sát mặc thường phục cũng không nói chuyện với Tô Bạch nữa.

Tô Bạch thấy vậy cũng vui vẻ yên tĩnh, lẳng lặng ngồi ở tại chỗ.

Lúc này, trận chiến của hắn và người sống lại kia hiện lên trong đầu.

Hắn thật không ngờ, năng lực dự đoán đường cong cấp thấp vậy mà thật đúng là có thể đoán trước tấn công của đối phương.

Việc này đối với hắn mà nói là một chuyện tốt.

Đoán trước kẻ địch, có thể nói là thần kỹ chiến đấu.

Đối với sự an toàn sau này của hắn, tuyệt đối có thể nói là một cái bảo đảm vô cùng không tệ.

Cũng ngay lúc hắn đang suy nghĩ sự việc, đột nhiên cảm giác bả vai hơi hơi trầm xuống, một mùi hương của thiếu nữ truyền đến từ bên cạnh hắn.

Tô Bạch ngơ ra một chút, nhìn qua bên cạnh, đã thấy Triệu Minh San dựa vào trên vai mình.

Lúc này, Triệu Minh San đang dùng miếng băng y tế do cảnh sát lấy ra từ hòm chữa bệnh khẩn cấp để bịt mắt, sắc mặt tái nhợt, trong ánh mắt vẫn hơi sợ hãi như cũ.

“Không sao đâu.” Tô Bạch vươn tay, vỗ vỗ phía sau lưng của Triệu Minh San, khẽ an ủi.

Đối phương chỉ là một học sinh trung học bình thường, hiện giờ gặp phải loại chuyện này, sợ hãi cũng là bình thường.

Triệu Minh San cảm nhận được độ ấm trong lòng bàn tay của Tô Bạch, sợ hãi trong lòng cũng hơi tan đi một chút, có một loại cảm giác an toàn.

“Cảm ơn người, Tô Bạch.” Nàng khẽ nói.

Tô Bạch cười cười, nói: “Người yên tâm đi, đây chỉ là vết thương nhỏ, xử lý đúng lúc sẽ không để lại sẹo.”

“Ừm.” Triệu Minh San nhẹ nhàng lên tiếng, đầu ở trên vai Tô Bạch di chuyển một chút, dường như muốn càng gần gũi cảm thụ độ ấm trên người Tô Bạch.

Cảnh sát mặc thường phục phía trước thấy thế, trong lòng đau xót, hẳn còn là một tên độc thân từ trong bụng mẹ, tại sao hành động một chuyện còn phải đối mặt với loại chuyện này.

“Anh Vương, sắp đến giờ cơm trưa rồi, người đói bụng không? Nếu không giữa trưa chúng ta cùng nhau ăn trưa chứ?” Cũng vào lúc này, một cảnh sát nữ mặc thường phục dáng vẻ xinh đẹp ngồi ở ghế phó lái hỏi cảnh sát lái xe.

“Không đói bụng, ta no rồi.” Cảnh sát lái xe tức giận nói.

Vừa mới ăn cơm chó no nê, nào có tâm tình ăn cơm trưa nữa.

Nghe được lời hắn nói, cảnh sát nữ mặc thường phục ngồi ở ghế phó lái lập tức lộ ra vẻ mặt thất vọng.

Sau đó, không bao lâu, chiếc xe đã đến Bệnh viện Đệ Nhất Thành phố Tây Giang.

Nhìn thấy xe tới nơi này, Tô Bạch lập tức ngăn cả người.

Nhưng mà hắn cũng phải ứng lại rất nhanh, cách khu Lôi Công gần nhất chính là Bệnh viện Đệ Nhất Thành phố Tây Giang, cảnh sát này dẫn bọn họ tới nơi này cũng là chuyện vô cùng bình thường.

“Chuyện lần này cảm ơn các người, vừa rồi cảm xúc của ta có chút không đúng, thật xin lỗi.” Tô Bạch dẫn Triệu Minh San xuống xe, giải thích với mấy người cảnh sát.

Lần này tuy rằng đối phương không giúp được cái gì, nhưng mà đối phương cũng là rất vất vả.

“Không có việc gì.”

“Đây là chuyện nhỏ, chúng ta không có để trong lòng.”

“Cảm xúc của người ta có thể hiểu được.”

“...”

Cảnh sát mặc thường phục xung quanh nghe vậy, lập tức nói.

Tô Bạch gật đầu, dưới sự vây quanh của cảnh sát mặc thường phục xung quanh, dẫn theo Triệu Minh San, một hàng hơn hai mươi người, đi vào bệnh viện.

Cảnh tượng này cũng làm y tá và người bệnh trong bệnh viện bị dọa tới rồi.

Lập tức có y tá đi lên nói chuyện với cảnh sát.

“Tô Bạch.” Cũng chính vào lúc đang nói chuyện, một âm thanh truyền đến.

Tô Bạch nhìn lại, đã thấy Hồ Nguyệt Phương đang đứng ở cách đó không xa.

“Chị Hồ.” Hần cũng chào hỏi một tiếng với đối phương.

Hồ Nguyệt Phương đi qua, nhìn nhìn hoàn cảnh xung quanh, lại nhìn Triệu Minh San đang bùm mặt, hơi nghi hoặc hỏi:

“Đây là làm sao vậy?”

“Bạn của ta bị người khác làm bị thương.” Tô Bạch nói với Hồ Nguyệt Phương.

“Được rồi.” Hồ Nguyệt Phương gật đầu, sau đó nói với y tá bên cạnh: “Tiêu Vân, người dẫn nàng đến phòng cấp cứu nhìn xem đi, ta ở đây giúp nàng đăng ký một chút.”

Nói xong, nàng lại hỏi Triệu Minh San muốn thế căn cước.

“Tô Bạch, người quen nàng sao?” Triệu Minh San nhìn bóng dáng của đối phương, hơi chần chờ hỏi.

Tô Bạch gật đầu, nói: “Biết, không phải là ta thuê nhà ở gần đây sao? Lúc ăn sáng thì quen nàng.”

Triệu Minh San nghe vậy, mím môi, cũng không nói thêm cái gì.

Sau đó, y tá dẫn Triệu Minh San đến phòng cấp cứu.

Ngoài ra, hai cảnh sát nữ mặc thường phục cũng đi theo với nàng.

Nhiệm vụ của các nàng là bảo vệ Triệu Minh San, hiện giờ cấp trên còn chưa có mệnh lệnh khác, đương nhiên là phải tiếp tục bảo vệ.

Mà Tô Bạch thì không đi theo vào.

Triệu Minh San cũng không muốn cho hắn nhìn thấy dáng vẻ xấu mặt của bản thân, không muốn cho hắn đi theo vào.

Tô Bạch tìm chỗ ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, hắn nhắm mắt lại, chuyện ở chợ Lão Nhai trước đó lập tức hiện lên trong đầu hắn.

“người sống lại kia là một người có thể ẩn thân, hơn nữa trên người có thể có mang theo vật phẩm ẩn thân.”

Nhớ lại một lần, trong lòng Tô Bạch có một ít đánh giá đối với năng lực của người sống lại kia.

Hơn nữa hắn cũng cảm giác được, thực lực của đối phương cũng vô cùng mạnh mẽ.

Một dao cắt kia cắt vào Triệu Minh San, tuyệt đối có năng lực một dao cắt đứt yết hầu.

Dao rất nhanh, cũng rất sắc bén.

Tô Bạch nhíu mày suy ngẫm, từ trên vết thương của Triệu Minh San trước đó, hắn mơ hồ có một loại cảm giác quen thuộc.

Sau đó, một tia sáng lóe lên trong đầu hắn, trong lòng giật mình.

Dao của người sống lại kia, là dao rọc giấy.

Chỉ có sao rọc giấy mới sắc bén như vậy, mới có thể vẽ ra loại vết thương mảnh như tóc này.

Hắn là một thợ mộc, đương nhiên quen thuộc với dao rọc giấy này.

Đương nhiên, cũng có khả năng là dao do chính người sống lại kia mài.

Nhưng là loại khả năng này vô cùng nhỏ.

Bởi vì muốn mài một con dao có thể tạo thành vết thương giống như dao rọc giấy, rất phí công phu, cũng quá khó khăn, không phải thợ mài dao vô cùng chuyên nghiệp thì căn bản là không có khả năng làm được.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch lại lắc đầu, chuyện này tuy nói là một manh mối, nhưng mà không có tác dụng gì, dù sao ở trong rất nhiều gia đình đều có sử dụng dao rọc giấy.

Bất kể là mở thùng hay là làm chuyện khác, đều sẽ dùng đến dao rọc giấy.

Nhưng mà Tô Bạch lại ghi tạc manh mối này vào trong lòng, tương lai hẳn gặp phải người ẩn thân này cũng sẽ có một chút chuẩn bị.

Hơn nữa, làm cho hắn có chút để ý chính là, dao nhỏ mà người sống lại kia dùng rõ ràng là mới.

Là một người thường xuyên sử dụng dao rọc giấy, Tô Bạch rất rõ ràng khuyết điểm của dao rọc giấy, lưỡi dao của loại dao này vô cùng rẻ, mấy tệ là có thể mua được một cái.

Cho nên loại lưỡi dao này cũng sẽ không dùng loại thép không gỉ đắt tiền để chế tạo, mà là dùng vật liệu vô cùng bình thường.

Cũng là nói, loại dao này vô cùng dễ rỉ sắt, cũng rất dễ dàng trở nên cùn.

Mà dao rỉ sắt sẽ không có cái loại sắc bén xé gió này.

Cho nên dao mà hung thủ dùng, lưỡi dao tuyệt đối là mới.

Cái này đối với hắn mà nói là một manh mối vô cùng có ích.

Tương lai có lẽ hắn có thể đi theo manh mối này mà tìm được đối phương.

Sau đó, Tô Bạch suy nghĩ một chút, lại lấy di động ra, mở ra một cái app vừa mới tải xuống.

App này có thể nhìn được vị trí của máy định vị kia.

Lúc người sống lại kia rời đi, đã nói đem hủ tro cốt đi.

Sau đó, lúc Tô Bạch đóng cửa hàng, quả thật cũng là như thế.

Không thấy hủ tro cốt.

Mở app ra, Tô Bạch nhìn thấy điểm xanh của máy định vị đứng ở một chỗ trên bản đồ.

“Phố Long Bình...” Hắn nhìn chăm chăm một hồi lâu, sau khi xác định điểm xanh không hề di chuyển thì nhét di động vào trong túi quần.

Hiện giờ đương nhiên hắn không thể đi tìm người sống lại này.

Lấy năng lực hiện giờ của hắn, đi đối phó với người sống lại kia chỉ là lấy trứng chọi đá.

Hắn trước đó, cũng chỉ là bởi vì vết thương trên mặt Triệu Minh San mà đoán được tiên cơ.

Nếu lại gặp phải, hắn rất khó lòng phòng bị đối phương.

Nhưng mà bản thân Tô Bạch không đi tìm, cũng không có nghĩa là có người sẽ không đi tìm.

Ví dụ như là tổ chức kia của Sở Hồng Nguyệt.

Chương 60: Kẻ lừa đảo

Sở cảnh sát Thành phố Tây Giang.

“Reng reng reng...”

“Reng reng reng...”

“Reng reng reng...”

“...”

Sở cảnh sát lúc này tiếng chuông đang không ngừng vang lên.

Một đám cảnh sát không ngừng trả lời vấn đề của người bên kia trong điện thoại.

“Cục trưởng, tiếp tục như vậy cũng không được! Những phóng viên này giống như điên rồi.” Có một cảnh sát trung niên vẻ mặt đau khổ nói.

Chu Bình Niên ngồi ở trước bàn, trong miệng ngậm điều thuốc, cúi đầu viết tài liệu, vẻ mặt tự nhiên.

Nghe được lời nói của cấp dưới mình, động tác viết của hắn dừng lại, rút điều thuốc, chậm rãi phun ra.

Khói thuốc ở trên không trung hóa thành mây mù, sau đó dần dần tan không thấy.

Chu Bình Niên nhìn về phía cảnh sát kia, thản nhiên nói: “Kích động như vậy làm cái gì, trời cũng không có sập xuống.”

“Nhưng mà...” Cảnh sát trung niên còn muốn nói cái gì.

Nhưng lúc này, Chu Bình Niên lại ra dấu im lặng.

Mà theo dấu hiệu tay của hắn, tiếng chuông điện thoại bên ngoài dần bắt đầu biến mất.

Sau đó hóa thành một mảng yên lặng.

Lúc này, người cảnh sát trung niên cảm giác cái lỗ tai của mình giống như là điếc rồi.

“Được rồi, đi ra ngoài đi, chuyện này đã xử lý tốt rồi.” Chu Bình Niên dúi điều thuốc vào trong gạt tàn, thản nhiên nói.

Cảnh sát trung niên nghe vậy, ngơ ra một chút, sau đó đi ra văn phòng.

Lúc hắn đi ra, Chu Bình Niên mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, giờ tay xoa mi tâm.

“Reng reng reng...” Cũng chính vào lúc này, điện thoại của hắn vang lên.

Chu Bình Niên lấy di động ra, nhìn thấy số điện thoại phía trên, nghiêm sắc mặt, bắt máy.

“Chuyện đã xử lý xong, chuyện này sẽ không truyền bá ra trên mạng. Người cũng bảo người trong Sở của người kín miệng một chút.” Bên kia truyền đến một âm thanh nam tính.

“Ừ, được.” Giọng điệu Chu Bình Niên cung kính nói.

“Còn có, nhân viên đặc biệt của Bộ Giết Rong đã tới Thành phố Tây Giang, sự kiện người tàng hình sẽ có chuyên gia theo dõi, còn có nhân viên trên danh sách thăng chức chuẩn bị tốt một chút, ba ngày sau chuẩn bị sát hạch.”

Chu Bình Niên nghe vậy, ngơ ngác một chút, sau đó vội vàng gạt đầu, nói: “Được, ta sẽ đề bọn họ chuẩn bị sẵn sàng.”

Sau đó, người đối diện ngắt điện thoại.

Buông di động, Chu Bình Niên nhẹ nhàng thở dài, xoa mi tâm của mình.

Ngồi ở trên vị trí này của hắn, thứ hắn biết được nhiều hơn so với người bình thường.

Ở thế giới này, có một loại người đặc biệt, người như thế sẽ chết rồi sống lại.

Người sau khi sống lại, sẽ có được đủ loại năng lực kỳ dị. Hơn nữa, mặt tối trong lòng những người này sẽ không ngừng tăng lên theo thời gian, trở thành một con quỷ bị dục vọng, thù hận khống chế.

Mỗi một lần người sống lại xuất hiện, đều sẽ tạo thành thương vong hàng loạt.

Lúc người sống lại xuất hiện, trước tiên Cục cảnh sát sẽ tiến hành khống chế người này.

Nhưng mà đây chỉ là đối với một ít người sống lại cấp Trùng thấp nhất.

Lúc gặp phải người sống lại cấp Xà, thì không còn là người bọn họ có thể đối phó.

Nếu nói người sống lại cấp Trùng còn giống như con người, thì mỗi một người sống lại cấp Xà đều là ác quỷ.

Giống như là người tàn hình hôm nay kia, sau khi hấn sảy tay phổ Lão Nhai khu Lôi Công, đã tiến hành giết người bừa bãi trên đường.

Thời gian ngắn ngủi không đến một giờ, đã có hơn mười người bị cắt yết hầu.

Cũng chính là bởi vì như thế, cho nên mới có nhiều phóng viên như vậy gọi điện thoại đến Cục cảnh sát.

Nhưng mà may mắn chính là có người áp chế chuyện này xuống.

Chu Bình Niên khe khẽ thở dài.

Đây vẫn là người sống lại cấp Xà, nếu là cấp Mãng, cấp Giao, cấp Ác Long phía trên người sống lại cấp Xà.

Đó lại là sự tồn tại làm cho người ta sợ hãi.

Nghĩ đến đây, mặt Chu Bình Niên hơi hơi co rúm một chút, lấy ra một điều thuốc châm lửa, hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi phun ra.

Nhưng mà người thường cũng không phải là không có thủ đoạn chống lại.

Dưới sự chống lại trường kỳ với người sống lại, Liên Bang cũng thành lập tổ chức của chính mình, tên là Bộ Giết Rong.

Bộ Giết Rong, chuyện phải làm chính là chém rong.

Mà rong chính là chỉ người sống lại.

Phần lớn thành viên của Bộ Giết Rong đều được chọn từ trong cảnh sát mặc thường phục và tinh anh trong quân đội.

Làm cảnh sát mặc thường phục và tinh anh của quân đội, đều từng chống lại người sống lại, vô cùng rõ ràng sự nguy hại của người sống lại, thậm chí rất nhiều người thân như anh em, đồng đội của bọn họ đều là bị người sống lại giết chết.

Cho nên chủ lực tham gia đều là bọn họ.

Mà sau khi gia nhập Bộ Giết Rong, Liên Bang sẽ cho từng người gia nhập Bộ Đồ Long năm trăm vạn tệ và một tòa nhà trong thành phố.

Cái này đối với một ít người thường mà nói, là số tiền cả đời cũng không thể kiếm được.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Bộ Giết Rong vẫn luôn không thiếu người.

Nghĩ đến đây, Chu Bình Niên khẽ lắc đầu.

Nhưng mà việc này cũng không phải là không có trả giá, người từng gia nhập Bộ Giết Rong đều rất khó sống lâu.

Đây đều là dùng tính mạng đổi lấy.

Hơn nữa.

Chu Bình Niên hút một hơi, chậm rãi phun ra.

Bộ Giết Rong, cũng không phải là ai cũng có tư cách có thể tham gia.

...

Bệnh viện Đệ Nhất Thành phố Tây Giang, khoa nội trú.

Lúc này Tô Bạch đang ở trên hành lang lầu ba khoa nội trú.

Thời gian hiện giờ là mười một giờ trưa, dựa theo lời nói của Hồ Nguyệt Phương trước đó, khoảng thời gian này là lúc râu quai nón làm việc ở bên ngoài, không có khả năng trở lại nơi này.

Mà Tô Bạch cảm thấy, nếu râu quai nón không có khả năng trở lại nơi này, vậy không bằng đến khoa nội trú thu thập một ít tin tức.

Cái này vô cùng có ích đối với việc hấn đối phó râu quai nón.

Hắn cảm thấy, gần đây có thể bọn Sở Hồng Nguyệt muốn tới Thành phố Tây Giang, vậy hắn nhất định phải nhanh chóng xử

lý xong chuyện râu quai nón sớm một chút.

Bằng không nếu bị bọn Sở Hồng Nguyệt biết được hắn là người sống lại, vậy có thể sẽ gặp phải phiền phức lớn.

Hơn nữa, trước đó lúc Tô Bạch đối mặt với người tàng hình, lệ khí trong lòng bùng nổ, đã tự cảm giác được tình huống của bản thân.

Nếu như không báo thù, lệ khí trong lòng hắn tuyệt đối sẽ tăng lên gấp mấy lần.

Đến lúc đó, cho dù hắn dùng Ma Thiết áp chế lệ khí, cũng cần đánh người mới được, dễ dàng bại lộ bản thân.

Chỉ có báo thù, mới có thể giảm bớt lệ khí đang tăng lên.

Cũng chính vào lúc Tô Bạch nghĩ đến sự việc, một bà lão đi ra từ trong phòng bệnh.

Lúc bà lão đi ra, bị Tô Bạch đột nhiên xuất hiện làm hoảng sợ, ngã xuống trên mặt đất.

“Ai da, muốn chết rồi...” Lúc bà lão té trên mặt đất, lập tức phát ra tiếng kêu rên, làm sự chú ý của người bệnh y và y tá gần đây đều tập trung lại đây.

Cũng chính là vào lúc này, ánh mắt bà lão cầu nhau lẫn nhai di chuyển, đột nhiên nhanh chóng bò lên phía trước, ôm đùi Tô Bạch, kêu rên nói: “Bà lão ta bị người đụng phải như vậy, thất lung cũng muốn rớt rồi.”

Tô Bạch thấy thế cũng là bị tức đến nở nụ cười.

Khoảng cách chính mình cách bà lão này ít nhất là một mét, chính mình có thể dọa tới đối phương, nhưng muốn nói đụng vào đối phương thì tuyệt đối là không có khả năng.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch nhìn quanh bốn phía, cũng chú ý tới camera giám sát, lập tức yên ổn trong lòng, sau đó lại chuẩn bị nói cái gì đó.

Nhưng là vào lúc này, bà lão lại mở miệng, kêu khóc nói: “Mạng của ta thật là khổ mà, bị nhiễm trùng đường tiêu, còn bị người đụng phải...”

Nghe được lời của nàng, động tác của Tô Bạch thoáng cái đã dừng lại.

Chương 61: Không phải người một nhà, không vào cùng một cửa

Tô Bạch nhìn sang bà lão, phát hiện sắc mặt bà tối đen, nhìn rất không bình thường.

Đây là dấu hiệu của nhiễm trùng đường tiêu. Khi mà cơ thể tích tụ độc tố nhưng không thể thải ra ngoài, thì sẽ lưu lại ở trên mặt khiến cho sắc mặt trở nên đen hơn.

Điều này khiến Tô Bạch nảy ra một suy đoán rằng liệu bà lão này có phải là mẹ của râu quai nón kia phải không?

Buổi sáng hôm nay hấn từ Hồ Nguyệt Phương biết được mẹ của râu quai nón bị bệnh nhiễm trùng đường tiêu.

Độ tuổi, tình trạng bệnh đều phù hợp.

“Bà lão, ta không có đụng vào người.” nghĩ tới đây, Tô Bạch nhìn bà lão đang ôm chân hấn kêu không ngớt, khước miệng khề cong lên: “Ta mới đi từ bên kia sang thì người đã tự té xuống đất rồi. Ta còn cách người hơn một mét thì làm sao có thể đụng vào người chứ?”

“Là người đụng ta!” Bà lão gào lên, ôm chặt chân hấn, “Trời ơi, bà lão ta số thật khổ, muốn ta sống nữa hay không đây!”

Tô Bạch nhìn đối phương, không còn gì để nói. Nếu đây đúng là mẹ của tên râu quai nón kia thì gia đình này thật sự quá tuyệt rồi. Một người là tội phạm lừa đảo, một người là tội phạm giết người.

Sau đó, hấn nhìn chăm chăm, tỉ mỉ vào khuôn mặt bà lão.

Cuối cùng, Tô Bạch phát hiện lông mày và khuôn mặt của bà lão với râu quai nón có nét tương đồng.

Hiện tại hấn đã có thể xác định bà lão này chính là mẹ ruột của râu quai nón.

Dù sao thì độ tuổi, tình trạng bệnh, khuôn mặt đều phù hợp, tám chín phần mười không thể sai được.

Sau khi xác nhận, Tô Bạch có phần chộn rộn, nếu đem búa nhỏ định đánh xuống đây, vậy thì nhất định....

Lệ khí trong lòng phun trào xúc động.

Rất nhanh sau đó, Tô Bạch đã dồn nén được lệ khí của hấn.

Bây giờ hấn đang ở bệnh viện, xung quanh đều có camera.

Hấn không thể làm chuyện này.

Hơn nữa, quan trọng hơn là, hấn.... không mang búa nhỏ định tới.

“Haizz...” Tô Bạch thở ra một hơi, liếc nhìn người đang xem náo nhiệt xung quanh một cái, nhìn thấy có người đang quay phim, cười nói: “Bà lão, người muốn ta đưa tiền bồi thường phải không?”

“Không sai!” Ánh mắt bà lão sáng lên, gắt gao nhìn chằm chằm vào mặt Tô Bạch, cắn răng nói: “Năm mươi vạn, một đồng cũng không thể thiếu!”

Nghe thấy lời nàng nói, Tô Bạch liền hiểu được bà lão này muốn làm gì. Bà ta muốn lừa cho đủ tiền để trị bệnh nhiễm trùng tiểu đường.

Nghĩ tới đây, hấn càng cười to hơn, chỉ tay vào camera cách đó không xa nói: “Nhưng mà, bà lão này, có camera ở đằng kia. Ta có đụng vào người hay không thì camera có thể quay lại được.”

Nhiều người đều nghe ra được ý tứ trong lời hấn nói, đó là muốn hấn đưa tiền bồi thường là điều không thể.

Dĩ nhiên, người khác nghe không hiểu ẩn ý trong lời của Tô Bạch.

Đó chính là chờ chết đi! Già mà chưa chết!

Nghe xong lời Tô Bạch nói, nàng nhìn theo ngón tay hấn, mặt lập tức xám như tro.

Cái camera này nàng biết, đúng là có thể quay được tới đây.

Chẳng qua nàng vất vả mới nắm lấy được một cây cỏ cứu mạng, làm thế nào có thể buông tay được chứ?

“Ta không quan tâm. Hôm nay ngươi phải đưa tiền bồi thường cho ta!!!” Bà lão gào lên, móng tay cào chặt vào trong da thịt Tô Bạch.

Tô Bạch đưa bao nhiêu tiền bà đều lấy!

Đó là cây cỏ cứu mạng của nàng!!!

Chân Tô Bạch bị cào đau nhưng hắn cười càng tươi hơn, nhìn về phía hộ sĩ bên cạnh đang quay phim: “Chị y tá, lúc này bà ta đòi năm mươi vạn, ngươi đã quay được chưa?”

Y tá thấy hắn bị cào nhưng vẫn nở nụ cười rạng rỡ, tim bỗng đập nhanh hơn.

Chẳng qua rất nhanh, nàng liền kịp phản ứng lại, vội vàng nói: “Ta quay được, có phải muốn ta gửi qua cho ngươi không?”

Tô Bạch nở nụ cười, trước tiên đưa tay ngăn y tá tới, xoay người nói với bà lão: “Ngươi đã nghe chưa? Người ta đã quay được rồi.”

Nói xong.

Hắn cúi thấp người xuống, âm thanh lạnh lẽo, hạ giọng nói: “Ta hoàn toàn có thể kiện ngươi tội lừa đảo chiếm đoạt tài sản! Cho nửa đời sau của người đi ăn cơm tù!”

Lúc này, lệ khí trong lòng hắn đã có chút không thể đè nén được nữa.

Râu quai nón kia đã cướp hết của cải của nhà hắn, giết hắn.

Mẹ kia râu quai nón kia vậy mà lại vẫn nghĩ có thể lừa hắn năm mươi vạn, có phải cho rằng hắn thật sự là đứa ngốc sao?

Nghe được lời nói của Tô Bạch, bà lão cảm thấy một nỗi sợ hãi giống như người này bất cứ lúc nào cũng có thể bóp chết mình. Bà vội vàng buông tay, chạy về phòng bệnh, rầm một tiếng đóng cửa phòng lại.

Tô Bạch thấy vậy, cũng không tiếp tục truy cứu. Hắn chỉ vỗ vỗ ống quần, cười nói với y tá kia: “Cảm ơn ngươi.”

Nghe hấn nói, khuôn mặt y tá đỏ lên, vội vàng khoát tay nói: “Người cũng chưa có đựng vào bà ta, còn bị bà ta lừa đảo tổng tiền. Ta chỉ là làm việc nên làm mà thôi.”

Nàng vừa nói, đôi mắt nàng vừa nhìn chăm chăm vào mặt Tô Bạch không rời.

“Thật ngại quá, nơi này lại gây ra loại chuyện thế này.” Cũng chính lúc này, một y tá trung niên đi tới áy náy nói.

Tô Bạch lắc đầu cười một tiếng: “Không có chuyện gì.”

Nói xong, hấn ngừng lại một lúc. “Bà lão này có chuyện gì vậy? Sao có thể như vậy chứ?”

Sau đó ánh mắt của hấn nhìn thấy hồ sơ đang kẹp trong tay của y tá trung niên, lơ đãng liếc qua, ánh mắt hấn có chút sáng lên.

Phía trên có họ tên và số điện thoại người giám hộ.

Đinh Quân, 12837...

Tô Bạch nhắm qua trong đầu một lần thì liền nhớ số.

“Bà lão này mang bệnh rất nặng, có thể cảm thấy nôn nóng... hi vọng người thông cảm một chút.” Y tá trung niên thấp giọng nói.

Nghe lời nàng nói, Tô Bạch gật đầu, nói: “Ta không thông cảm.”

Nói xong, hấn chuẩn bị rời khỏi đây.

Thông cảm? Người nhà này không xứng để hấn thông cảm.

Hiện tại, đến lời hoa mỹ hấn cũng lười nói.

Y tá trung niên nhìn bóng lưng rời đi của Tô Bạch, muốn nói điều gì đó, nhưng lời nói đã tới miệng mà không nói nên lời.

Thông cảm hay không là chuyện của người ta, nàng cũng không thể nào bắt buộc người khác phải thông cảm phải không?

Lúc này, những người khác đều thảo luận sôi nổi.

Chuyện vừa rồi rõ ràng đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng nhiều người.

Thậm chí còn có người đem đoạn phim vừa quay được đăng tải trên các mạng xã hội.

Đối với lần này, Tô Bạch cũng không để tâm.

Hắn tới nơi này đã tìm được rất nhiều thông tin có ích rồi.

Sau đó hắn xuống lầu đi tới bên cạnh phòng cấp cứu.

Lúc này, Triệu Minh San đã xử lý xong vết thương, đang ở bên ngoài chờ hắn.

“Người đi đâu vậy?” Triệu Minh San thấy Tô Bạch đi ra, hỏi.

Đồng thời, nàng càng chú ý nhìn xem trên người Tô Bạch từ trên xuống dưới có gì khác như tóc dài hay gì đó.

Thời kỳ dậy thì của nữ sinh, đặc biệt nhạy cảm đối với một số chuyện.

Hồ Nguyệt Phương vừa rời để lại trong lòng nàng rất nhiều ấn tượng.

Mặc dù Triệu Minh San có lòng tự tin với bản thân, nhưng mà ngộ nhỡ Tô Bạch thích to thì sao?

Nghĩ tới đây, nàng không khỏi nhìn xuống ngực mình, lòng cảm thấy xấu hổ, tự ti.

Chương 62: Lý Thanh Trúc

“Ta đi dạo quanh đây.” Tô Bạch nói với Triệu Minh San.

Cũng chính lúc này, một cảnh sát mang thường phục đi tới hai người nói: “Hai vị, nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành, hôm nay sẽ có người phụ trách bảo vệ sự an toàn cho Triệu tiểu thư.”

Tô Bạch ngẩn ra: “Mọi người muốn đi bây giờ sao?”

“Đúng vậy.” Một cảnh sát mang thường phục gật đầu.

Sau đó, mọi người đều đi ra ngoài.

“Anh Vương cùng đi ăn cơm hay không? Ta có một phiếu giảm giá cho phòng ăn hải sản sang trọng...”

“Ta mà ăn đồ ăn giảm giá hay sao? Người có phải đang xem thường ta? Có phải nghĩ ta không có tiền? Ta không đi ăn!!!

“....”

Nghe thấy tiếng nói chuyện của cảnh sát mang thường phục rời đi, Tô Bạch dừng một chút, sau đó nhìn Triệu Minh San: “Vậy chúng ta trở về?”

Triệu Minh San nghe vậy, gật đầu, sau đó tạm dừng, thấp giọng nói: “Anh trai ta mới vừa rời gọi điện cho ta, để cho ta đến nhà người ngồi một chút, hẳn quay về dọn nhà giúp ta.”

Nghe lời nói của nàng, Tô Bạch ngẩn ra, liền gật đầu nói: “Như vậy cũng được.”

Nói xong, hắn nhìn Triệu Minh San ôm lấy băng gạc trên mặt, quan tâm hỏi: “Mặt người không sao chứ?”

Triệu Minh San nghe vậy, lắc đầu: “Không có chuyện gì, bác sĩ nói, dùng một thời gian ngắn sẽ kín miệng vết thương, sẽ không để lại nhiều sẹo.”

Nói lời cuối cùng, giọng nói của nàng có chút ngập ngừng.

Thấy dáng vẻ của nàng như vậy, Tô Bạch làm sao không hiểu được chứ, chỉ sợ trên mặt để lại chút sẹo thì con gái cũng sẽ để

ý.

Nghĩ tới đây, hắn thở dài trong lòng, nếu lúc đầu hắn có thể kéo Triệu Minh San ra sớm thì tốt rồi.

Chẳng qua, sau đó trong lòng hắn cười khở một tiếng.

Lúc đầu trong hoàn cảnh đó, nếu không phải đường nét trên mặt của Triệu Minh San thì hắn làm sao có thể đoán được có người ẩn nấp tấn công?

Thậm chí, lúc ấy nếu Triệu Minh San không bị thương, hắn cũng rất có thể đã khai ở đâu.

“Không có chuyện gì, người yên tâm đi.” Thấy lông mày Tô Bạch nhăn lại, Triệu Minh San nói.

Tô Bạch thấy thế cũng chỉ có thể gật đầu, sau đó nghĩ rồi lại nói: “Nếu không chúng ta đi ăn cơm trưa rồi tới đó.”

Bây giờ đã là mười hai giờ trưa, đúng vào giờ ăn trưa.

Nghe thấy lời của hắn, Triệu Minh San gật đầu.

Sau đó hai người tìm quán ăn ngồi xuống.

Gọi một món gà nấu nước dừa, Tô Bạch lại gọi thêm một nồi cơm niêu.

Nhân viên phục vụ mang nước dừa đã được chuẩn bị, lại bỏ thêm chút táo đỏ và củ kỷ vào bên trong, gà đã chặt từng miếng mang tới.

“Tô Bạch, phần ăn này có phải tốt quá rồi.” Triệu Minh San nhìn món ăn, có chút do dự hỏi.

Lúc này nàng mới nhìn giá tiền, một bữa ăn này chắc cũng hơn ba trăm, đối với sinh viên thì hơi đắt.

Tô Bạch lắc đầu, bật lửa: “Không có chuyện gì, người đang bị thương nên bổ sung một chút.”

Sau đó, hắn mở di động ra, trước tiên xem app theo dõi thì phát hiện hủ tro cốt vẫn đang ở phố Long Bình không di chuyển.

Tiếp theo Tô Bạch lại mở tài khoản chứng khoán, phát hiện buổi trưa đã dừng lại rồi.

Giá cổ phiếu đã tăng tới 16.96, hắn lãi gần hai vạn.

Sau khi nhìn thấy tiền lãi, mặt Tô Bạch không có chút gọn sòng, hắn biết hôm nay hắn có thể lãi đến gần mười hai vạn, hai vạn bây giờ chỉ vừa mới bắt đầu.

“Cộp... Cộp... Cộp....” Lúc hắn đang suy nghĩ thì bên cạnh bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Tô Bạch nhìn qua liền thấy một cô gái phía trên mang áo thể thao màu trắng, phía dưới mang quần jean bó sát đi tới.

Diện mạo cô gái này cực đẹp, có mái tóc dài uốn lượn, mang khí chất quyến rũ khiến cho khách hàng trong quán nhìn nàng không rời mắt.

Đặc biệt là vóc dáng đôi phương có lồi có lõm, càng tăng thêm phần hấp dẫn.

Cô gái sau khi vào quán ăn thì trực tiếp đi tới phía Tô Bạch, đưa ra giấy chứng nhận của mình: “Chào buổi trưa hai vị, làm quen một chút, ta tên là Lý Thanh Trúc, là cảnh sát được phái đến để bảo vệ Triệu Minh San.”

Tô Bạch nhận lấy, nhìn qua phát hiện đúng là giấy chứng nhận cảnh sát.

Đồng thời, trong lòng hắn có chút cảm giác buồn cười, cảnh tượng này sao mà quen thuộc vậy.

Lúc đầu, thời điểm hắn suy nghĩ, đám người Sở Hồng Nguyệt đưa giấy chứng nhận, nó giống cái này như đúc.

Hơn nữa, Tô Bạch còn cẩn thận xem xét mã số giấy chứng nhận của cô gái trước mặt so với mã số của Lý Mạc lúc trước chỉ khác nhau số cuối cùng trong dãy.

Nói cách khác, cô gái này, tám chín phần là một thành viên thuộc tiểu đội của Sở Hồng Nguyệt.

“Rất hân hạnh được làm quen với người.” Tô Bạch nói.

Triệu Minh San nhìn Lý Thanh Trúc ngẩn ngơ.

Cô gái này thật đẹp, hơn nữa trên người còn mang khí chất trưởng thành của cô gái.

Càng làm cho Triệu Minh San chú ý là, eo của cô gái này rất nhỏ, mông cũng rất to!

“Sau này ta có thể sẽ phải tiếp xúc với hai vị trong thời gian dài, mong hai vị ký tên vào hai tờ thỏa thuận bảo mật này.” Lý Thanh Trúc rút hai tờ giấy từ túi của mình ra, tiếp theo là bút đưa cho Tô Bạch và Triệu Minh San.

Tô Bạch nhận lấy tờ giấy, mở ra nhìn thấy phía trên chỉ chút chữ, hơi nghi ngờ nói: “Tại vì sao phải ký thỏa thuận bảo mật?”

“Bởi vì trong quá trình bảo vệ, hai vị có thể sẽ gặp phải những chuyện không thể tưởng tượng nổi, ký thỏa thuận này sẽ dễ dàng cho việc bảo vệ sau này.” Lý Thanh Trúc cười thản nhiên, nhìn Tô Bạch: “Ta tin tưởng Tô tiên sinh, người có thể hiểu được đúng không?”

Nghe thấy lời của nàng, sắc mặt Tô Bạch khựng lại, lông mày từ từ chau lại.

Thật ra từ khi cô gái này bước vào hắn đã cảm thấy kỳ lạ.

Cô gái này vừa bước vào, ánh mắt đầu tiên của nàng chú ý vào mình trước rồi sau đó mới đến Triệu Minh San.

Phải biết rằng, Lý Thanh Trúc tới đây, mục đích chính là phải bảo vệ Triệu Minh San, chứ không phải mình.

Bản thân chẳng qua chỉ là người không liên quan.

Chẳng qua rất nhanh, lông mày Tô Bạch lại giãn ra.

Cô gái trước mặt này và Sở Hồng Nguyệt quen biết nhau, thậm chí còn rất thân với Sở Hồng Nguyệt.

Biết mình cũng là điều bình thường.

Tô Bạch xem thỏa thuận một chút, sau khi cảm thấy không có vấn đề gì nữa thì ký tên mình lên.

Triệu Minh San bên cạnh thấy thế cũng ký tên mình lên trên.

“Cảm ơn hai vị đã hợp tác.” Lý Thanh Trúc cất hai tờ thỏa thuận vào.

Tiếp theo, nàng dừng một chút, nhìn về phía hai người nói: “Các người ăn cơm cùng nhau ở đây, vậy hai người là một đôi sao?”

Theo giọng nói của nàng, trong canh gà nấu dừa xuất hiện bọt trắng nhưng mà rất nhanh đã bị hòa tan không còn thấy gì nữa.

“Không phải” Tô Bạch lắc đầu, nhìn Lý Thanh Trúc, cau mày nói: “Hình như ngươi cảm thấy hứng thú với vấn đề này?”

Triệu Minh San bên cạnh nghe được Tô Bạch trả lời dứt khoát như vậy, trong lòng có chút mất mát. Chẳng qua rất nhanh cũng nhìn Lý Thanh Trúc có chút nghi ngờ tạo sao lại hỏi vấn đề này.

“Nếu ta phải bảo vệ ai đó, thì cũng phải hiểu rõ người bên cạnh nàng ấy chứ.” Lý Thanh Trúc liếc mắt nhìn Tô Bạch cười nói: “Hiện tại đã ký xong thỏa thuận rồi, ta ở bên cạnh chờ các người ăn xong.”

“Hay là chúng ta cùng nhau ăn đi.” Triệu Minh San nghe vậy, vội nói.

Đồng thời, nàng nhìn Tô Bạch biểu lộ vẻ mặt hỏi ý kiến.

“Cùng nhau ăn đi.” Tô Bạch cũng nói với Lý Thanh Trúc.

Nếu để cho Lý Thanh Trúc ở bên cạnh nhìn bọn họ ăn, hẳn cũng sẽ cảm thấy không tự nhiên.

“Ta cung kính không bằng tuân mệnh.” Lý Thanh Trúc cười nhẹ, nói.

Chương 63: Thử

Chốc lát, canh gà nấu nước dừa bắt đầu sôi, Tô Bạch thả miếng gà xuống.

“Người tới đây, nói là bảo vệ Triệu Minh San, nhưng thật ra là đang coi Triệu Minh San như mối nhử đúng không?” Sau khi thả miếng gà xuống, hắn nhìn về phía Lý Thanh Trúc, chạma rãi nói.

Lúc đầu Lý Thanh Trúc khẽ sừng sốt, sau đó lại cười, “Điều này có gì khác nhau chứ? Người kia muốn giết nàng, lúc ta bảo vệ nàng thì giết người kia, không phải rất bình thường sao?”

Nghe thấy nàng trực tiếp thừa nhận, Tô Bạch im lặng.

Cũng chính là lúc này, cơm niêu chiên giòn cũng đã xong.

Triệu Minh San nhìn về phía hai người, cũng từ cuộc đối thoại vừa rồi hiểu được một chút, nàng mím môi rồi thấp giọng nói: “Chuyện này ta đồng ý, ta bằng lòng phối hợp.”

“Ta không đồng ý.” Nhưng cũng chính lúc này Tô Bạch lại đột nhiên nói.

Lý Thanh Trúc và Triệu Minh San nghe hắn nói vậy cả người đều ngơ ngẩn.

Bây giờ cũng chỉ còn lại cách này, không đồng ý thì có thể làm gì chứ?

“Lúc trước người kia có đặt làm một hũ tro cốt ở cửa hàng của ta.” Tô Bạch nhàn nhạt nói với vẻ mặt bình tĩnh: “Ta đặt một cái máy định vị ở bên trong, có thể biết được vị trí của hũ tro cốt đó.”

Lý Thanh Trúc nghe vậy, vẻ mặt hơi thay đổi: “Thật sao? Có thể bị đối phương phát hiện ra không?”

“Sẽ không.” Tô Bạch lắc đầu rồi nói: “Ta khảm máy định vị vào bên trong gỗ, trừ phi hắn đập vỡ hũ tro cốt đó. Nói cách khác, hắn căn bản không thể tìm được máy định vị.”

Nói đến đây, hắn hơi dừng lại, “Hơn nữa, hũ tro cốt là do chính hắn lấy đi, không phải do ta trực tiếp đưa cho hắn, cho nên hắn sẽ càng thêm không cảnh giác.”

“Người rất không tồi.” Lý Thanh Trúc nghe vậy thì nhìn kỹ Tô Bạch một cái rồi nở nụ cười: “Người còn biết làm việc hơn người của Sở Cảnh Sát. Bọn họ điều tra lâu như vậy mà cũng chỉ tra ra được chút manh mối mà thôi. Nhưng người, rất có khả năng đã tìm ra vị trí của đối phương.”

Lúc này, nàng cũng không cần Sở Cảnh Sát để che giấu.

Tiếp đó, giọng nói của Lý Thanh Trúc lại vang lên, “Người chuyển giao quyền hạn của máy định vị cho ta, ta sẽ đi xử lý chuyện này, bạn học bên cạnh người cũng an toàn.”

Tô Bạch gật đầu, lấy một ít cơm niêu chiên giòn cho vào trong bát của mình.

Món cơm niêu chiên giòn này được đặt trong một cái niêu rất to, ba người ăn dư dả.

“Nhưng ta có một điều kiện.” Tô Bạch nhìn về phía Lý Thanh Trúc, “Ta hy vọng tham gia hành động vây bắt đối phương với người.”

“Người tham gia?” Lý Thanh Trúc nhíu mày, “Người tham gia có ích lợi gì, người cũng chỉ là một người...”

Nói đến đây, giọng nói của nàng hơi dừng lại rồi tiếp tục: “Chuyện này quá nguy hiểm, người không thích hợp để tham gia.”

“Ta có thể làm mọi thứ.” Tô Bạch nhìn về phía Lý Thanh Trúc: “Lúc trước khi ta tiếp xúc với hắn có dùng búa đánh hắn. Ta đoán hắn vô cùng quen thuộc ta. Nếu trong lúc các người hành động mà không tìm thấy hắn, ta có thể làm mọi thứ để hắn xuất hiện.”

“Không được.” Triệu Minh San không nhịn được mà lên tiếng.

Nàng đã trải qua chuyện lúc đó, sao có thể không biết sự nguy hiểm trong chuyện này.

“Không sao đâu.” Tô Bạch an ủi một câu, nói tiếp: “Nếu không giải quyết chuyện này thì sau này chúng ta vẫn có thể

gặp nguy hiểm. Nếu vậy còn không bằng ta đi làm mồi nhử, ít nhất chúng ta nắm thế chủ động, ta cũng sẽ có sự đề phòng.”

“Vậy ta sẽ đi cùng ngươi.” Triệu Minh San bướng bỉnh nói.

Trong lòng Tô Bạch cũng có chút cảm động khi nghe thấy nàng nói vậy. Nhưng hắn vẫn lắc đầu nói: “Không được, hai người chúng ta đi cùng nhau, đối phương tất nhiên sẽ đối phó ngươi đầu tiên, đến lúc đó ngươi sẽ không may mắn như vậy nữa đâu.”

“Vậy ngươi...” Triệu Minh San đang định nói thêm điều gì đó.

“Vậy được rồi, lúc đó ngươi đi với ta.” Cũng chính là lúc này, Lý Thanh Trúc nói chuyện.

Sau khi nói xong, nàng lại nhìn về phía Triệu Minh San, cười nói: “Hắn là nam, có trách nhiệm cũng là chuyện bình thường, ngươi đi, ngược lại sẽ làm hắn bó tay bó chân. Ngươi yên tâm đi, ta sẽ bảo vệ hắn.”

Nghe thấy Lý Thanh Trúc nói, Triệu Minh San khẽ mím môi, không nói nữa.

Sau đó, Tô Bạch giao quyền hạn của máy định vị cho Lý Thanh Trúc.

“Ồ, là máy định vị của công ty AL.” Lý Thanh Trúc hơi nhướng mày nhìn máy định vị.

Bản thân máy định vị này không có chức năng định vị. Nhưng nó có thể kết nối với di động của công ty AL gần đó. Dùng di động tải lên vị trí hiện tại, sau đó dùng chức năng định vị và mạng lưới của di động AL, ghi lại vị trí hiện tại.

Trên thị trường di động hiện nay, có rất nhiều người dùng di động do công ty AL sản xuất. Cho nên chức năng định vị của máy định vị này cũng coi như khá tốt.

Lý Thanh Trúc gật gật đầu rồi nói tiếp: “Ngươi gửi số điện cho ta, khi nào hành động ta sẽ thông báo.”

Nói đến đây, khuôn mặt nàng lộ ra ý cười, nói: “Ngươi rất không tồi, bộ môn của chúng ta đang khá thiếu người, ngươi có suy nghĩ sau khi tốt nghiệp đại học muốn tới đây không?”

“Chỉ có tốt nghiệp đại học mới được vào sao?” Tô Bạch đột nhiên hỏi.

Lý Thanh Trúc nghe hắn nói, cũng lập tức hiểu ý hắn.

Lúc trước Tô Bạch đã từng gặp Sở Hồng Nguyệt, cho nên nhất định có thể đoán được tuổi của Sở Hồng Nguyệt.

“Không phải, có vài người tương đối đặc biệt.” Lý Thanh Trúc cười cười, “Hơn nữa, người vào đó cũng không giống như chúng ta. Ta hy vọng người vào, là vào bộ môn hậu cần của chúng ta, bộ môn này rất an toàn.”

“Không có hứng thú.” Tô Bạch lắc đầu, tuy hắn cảm thấy trong bộ môn của Sở Hồng Nguyệt có thể lấy được vài tin tức có ích.

Nhưng so với việc lấy được càng nhiều tin tức thì nguy hiểm trong đó lại càng lớn hơn.

Dù gì, hắn cũng là người sống lại.

Phải đối mặt với một đám người thường xuyên đối mặt với người sống lại, hơn nữa còn phải che giấu với những người cực kỳ hiểu rõ về tập tính của người sống lại, đó chính là tìm chết.

Hắn còn không tự đại đến loại tình trạng này.

Nghe thấy hắn nói, Lý Thanh Trúc ngược lại nở nụ cười, “Bây giờ nói vậy không khỏi có hơi hoàn toàn, nói không chừng, có thể không cần chờ tới lúc các người tốt nghiệp đại học, các người đã có thể gia nhập vào chúng ta rồi.”

Tô Bạch nghe vậy có hơi sững sốt, từ sau khi hắn có được trí nhớ +1 thì đầu óc dùng rất tốt.

Cho nên, chỉ mất một lúc hắn đã nghe ra rất nhiều thứ từ trong lời nói của Lý Thanh Trúc.

Lý Thanh Trúc cực kỳ có tin tưởng, chính mình sẽ gia nhập đối phương.

Hơn nữa, khi đối phương nói, nói chính là các người, mà không phải người.

Các người trong câu nói này, còn bao gồm cả Triệu Minh San.

Mà điểm tương đồng của hắn và Triệu Minh San chỉ có một.

Đó chính là, hắn và Triệu Minh San đều là học sinh, hơn nữa thành tích đều đứng đầu.

Nếu Triệu Minh San phát huy đặc biệt tốt thì còn có khả năng lấy được Trạng Nguyên tỉnh Tây Vũ.

Tô Bạch nghĩ vậy, trong lòng đột nhiên xuất hiện một ý tưởng. Đó chính là, có phải đối phương nhận người lúc thi đại học không?

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

Nhưng cũng chính lúc này, một vấn đề lại xuất hiện trong lòng hắn.

Lý Thanh Trúc là người của bộ môn đặc biệt, vậy hắn là đã trải qua huấn luyện đặc biệt, không thể tiết lộ tin tức này ra ngoài mới đúng.

Lúc trước Sở Hồng Nguyệt cũng như vậy.

Ngoại trừ... Đối phương đang thử hắn.

Tô Bạch quay đầu nhìn về phía Lý Thanh Trúc.

Lại vừa lúc đối diện với ánh mắt cười khanh khách của Lý Thanh Trúc: “Ta quả nhiên không nhìn nhầm người, năng lực tư duy của người thật đúng là không tệ, không gia nhập vào bộ môn hậu cần của chúng ta thật sự có hơi đáng tiếc.”

Chương 64: Phiền toái trên mạng

Buổi chiều, Tô Bạch ngồi trên ghế, xoa giữa mày.

Hôm nay cơm nước xong, hấn và Triệu Không Thanh còn giúp Triệu Minh San dọn nhà.

Thậm chí, trong phòng hấn cũng bị Triệu Minh San trang trí lại.

Bây giờ là thời gian cá nhân của hấn.

Chỉ là trong lòng Tô Bạch không hề vui vẻ, bởi vì hấn bị một người theo dõi.

Là Lý Thanh Trúc.

Làm thế nào hấn cũng không ngờ tới, bản thân mình chỉ vì hơi chút thông minh vậy mà lại bị người ta coi trọng.

Tô Bạch rung mình khi nghĩ tới ánh mắt của người phụ nữ kia.

Hấn cảm thấy bây giờ bản thân là một con cừu nhỏ, đúng lúc nguy trang thì bị sư tử theo dõi, hơn nữa còn bị sư tử yêu cầu gia nhập đàn sư tử.

“Haiz...” Tô Bạch thở dài, nếu hấn thật sự gia nhập tổ chức của Sở Hồng Nguyệt, hấn cũng không biết sẽ thế nào.

Nghĩ tới đối phương có thể điều động lực lượng quân khu Sở Cảnh Sát, trong lòng có chút bất lực.

Nếu hấn bị cái tổ chức đặc biệt kia biết thân phận là người sống lại, rất có thể sẽ phải đối mặt với ngõ cụt.

Đương nhiên, hấn có Ma Thiết, có thể áp chế lệ khí của chính mình.

Nhưng vậy thì sao? Đối phương không nhất định sẽ tin hấn có thể ngăn chặn lệ khí.

Thậm chí, đối phương tin hấn thì thế nào? Đối phương nhất định sẽ biểu hiện ra ý tốt với mình sao?

Dựa cả tính mạng của mình vào sự lương thiện và lương tri của đối phương, là chuyện ngu ngốc nhất.

Tô Bạch cảm thấy, nếu như vậy, thì lúc đó vận mệnh của hắn, không phải chết thì là bị nhốt trong phòng thí nghiệm, trở thành một con chuột bạch.

“Phù...” Tô Bạch lắc đầu, trong lòng không nghĩ tới những chuyện này nữa.

Dù thế nào, hắn đều sẽ tránh khỏi loại tình huống này.

Chính hắn không muốn gia nhập tổ chức, chẳng lẽ Lý Thanh Trúc còn có thể bắt hắn gia nhập được sao?

Sau đó, Tô Bạch mở điện thoại ra, click mở tài khoản giao dịch chứng khoán.

Hiện giờ, số tiền trong tài khoản đã biến thành 398 nghìn tệ.

Số tiền hôm nay hắn đưa vào thị trường là 280 nghìn tệ, hiện giờ, đã biến thành 398 nghìn tệ, lợi nhuận là gần 120 nghìn tệ, tỷ lệ lợi nhuận trong ngày đạt tới 42%.

Mà đây chỉ là trong thời gian một ngày.

Không, nói chính xác là 4 giờ 45 phút, trong đó còn bao gồm cả thời gian đấu giá cuộc gọi.

“Phù...” Tô Bạch để điện thoại xuống, sau đó đột nhiên nhú mày lại.

Hắn cảm thấy hình như có chuyện gì đó mà mình chưa làm.

Nghĩ vậy, trong đầu hắn bắt đầu nhớ lại ký ức của mình.

Một lát sau, Tô Bạch vỗ đầu mình, trong lòng có hơi cạn lời.

Chắc bây giờ Thu Diệp đã ra khỏi Sở Cảnh Sát rồi.

“Reng reng...” Cũng chính là lúc này, di động của Tô Bạch vang lên.

Dãy số bên trên đúng là Thu Diệp.

Tô Bạch nghe máy, nói: “Bây giờ người đang ở đâu, ta đi đón người.”

Thu Diệp ở đầu bên kia sừng sốt rồi sau đó nói: “Vâng, ông chủ, bây giờ ta đang ở ngay cửa Sở Cảnh Sát thành phố Tây

Giang.”

“Được, ta lập tức tới.” Tô Bạch cúp điện thoại rồi đi ra cửa phòng.

Cũng chính là lúc này, cửa phòng ở đối diện cũng đẩy ra.

“Tô Bạch, bây giờ người đang định ra ngoài à.” Lý Thanh Trúc dựa vào cạnh cửa, cười nói: “Người có muốn vào đây ngồi một lúc không? Ta nói với người vài chuyện mà người không biết.”

Tô Bạch nghe vậy thì khòe miệng giật giật. Sau khi Lý Thanh Trúc tới đây, liền trực tiếp ở cùng Triệu Minh San, nói là bảo vệ Triệu Minh San.

Tô Bạch sẽ không nghe Lý Thanh Trúc nói. Bây giờ hắn đã có sự hiểu biết nhất định về Lý Thanh Trúc, người phụ nữ này không giống Sở Hồng Nguyệt chút nào.

Sở Hồng Nguyệt sẽ giấu giếm tin tức liên quan tới người sống lại, thậm chí lúc sắp chết cũng sẽ không để lộ tin tức này ra ngoài.

Mà Lý Thanh Trúc lại không như vậy. Dường như thái độ của người phụ nữ này với chuyện này là kiểu không sao cả, thậm chí muốn dùng loại này tin tức kéo hắn xuống nước.

Tô Bạch đoán, nếu hắn đi vào phòng của Lý Thanh Trúc, rất có khả năng sẽ bị cho biết về tin tức của người sống lại. Hơn nữa đến lúc đó tin tức sẽ rất quan trọng, quan trọng đến nỗi hắn sẽ gặp rắc rối lớn nếu không trở thành thành viên của tổ chức này.

“Không cần, cảm ơn.” Tô Bạch lắc đầu.

“Không vào thật sao?” Lý Thanh Trúc cười cười, “Vậy thì hơi tiếc đó.”

Nói xong, nàng lại đóng cửa lại.

Tô Bạch nhìn cửa phòng của đối phương một cái, trong lòng thở dài, người phụ nữ này thật đúng là phiền toái.

Sau đó, hắn lập tức đi cầu thang bộ xuống dưới tầng.

Khi Tô Bạch đi ra tiểu khu thì di động của hắn lại vang lên.

Tô Bạch nhìn số điện thoại rồi nghe máy, “Alo, chị Hồ, tìm ta có chuyện gì sao?”

Bên kia vang lên giọng nói của Hồ Nguyệt Phương, “Tiểu Tô, có phải hôm nay người bị bà Ôn lừa gạt không?”

Tô Bạch nghe thấy lời nói của nàng thì ngẩn ra. Sau đó nhớ ra, phỏng chừng bà Ôn này chính là mẹ của Đinh Tuấn.

Đoán chừng chuyện hôm nay đã truyền tới tai của Hồ Nguyệt Phương rồi.

Tô Bạch nghĩ vậy bèn cười nói: “Đúng là có chuyện này, sao chị Hồ lại biết được?”

“À, có người đăng video lên trên mạng, bây giờ có rất nhiều người đang mắng người.” Hồ Nguyệt Phương hơi tức giận nói.

Tô Bạch ngẩn ra, hơi nghi ngờ nói: “Không phải lúc đó ta đã chứng minh trong sạch à? Sao lại có người mắng ta?”

“Ta gửi link cho người, người tự xem đi, những tin tức truyền thông đó đúng là không phải người.” Hồ Nguyệt Phương tức giận nói.

Sau đó, một đường link được gửi tới, Tô Bạch click mở ra xem.

Mà khi nhìn thấy, sắc mặt của hắn dần dần tối lại.

Hóa ra những người làm truyền thông đó đã cắt nối biên tập lại video người khác quay.

Những đoạn bà lão kêu khóc đều được tung lên, nhưng lời nói đằng sau của hắn lại bị xóa hết.

Trên mạng lúc này toàn là những lời mắng chửi, đâu đâu cũng mắng hắn đi chết đi.

“Phù...” Lúc này lệ khí trong lòng Tô Bạch đang nhanh chóng dâng lên, trong đầu mơ hồ, giống như sắp bị lệ khí khổng chế.

“Bộp!” Hắn dùng tia lý trí cuối cùng ngăn lại lệ khí trong lòng, tắt trang web trên điện thoại đi.

Sau đó yết hầu Tô Bạch lên xuống.

“Oe!” Hắn đỡ cây, phát ra từng trận nôn khan.

“Tiểu Tô! Tiểu Tô! Ngươi không sao chứ!” Di động truyền đến giọng nói lo lắng của Hồ Nguyệt Phương.

Tô Bạch dựa vào cây nghỉ ngơi một lúc lâu, mới cầm lấy di động nói: “Chị Hồ, ta không sao.”

“Tiểu Tô, ngươi yên tâm, ta sẽ giải thích chuyện này. Ta sẽ bảo chị em làm chứng cho ngươi, lúc đó chúng ta sẽ quay video rồi đăng lên trên mạng, rửa sạch nỗi oan của ngươi.” Hồ Nguyệt Phương an ủi nói.

Nghe thấy đôi phương nói, trong lòng Tô Bạch hơi hơi ấm áp, nói: “Vậy thì cảm ơn chị Hồ.”

Tiếp đó, hắn thở phào một hơi, bây giờ hắn mới nhớ tới một câu nói.

“Ngươi biết bọn họ không phải là người xấu. Bọn họ chỉ là không được giáo dục, không rành lối đời, chưa từng đi xa nhà, không đạo đức, không văn minh, cộng thêm ngu xuẩn.”

Tô Bạch cười tự giễu, cố gắng không nghĩ về chuyện trên mạng nữa.

Đối với hắn bây giờ, nghĩ tới chuyện đó không khác gì tự sát dần dần, lệ khí bùng nổ tuyệt đối sẽ làm hắn khó có thể không chế chính bản thân mình.

Nhưng chuyện lần này cũng nhắc nhở Tô Bạch, sau này hắn không thể lộ diện trên mạng được nữa.

Trở thành nhân vật của công chúng thì phải đối mặt với nhiều loại người khác nhau. Đến lúc đó sẽ có rất nhiều người mắng hắn, người bôi nhọ hắn.

Đến lúc đó, hắn muốn áp chế lệ khí trong lòng cũng không còn dễ dàng như vậy nữa.

Chương 65: Nhìn trộm quái nhân mặt mèo

Nổi tiếng cũng có nghĩa là tiếp xúc với càng nhiều hơn. Trong những người đó, có người tốt, cũng có người xấu. Có người yêu mến hẳn, cũng có người hận hẳn. Tô Bạch tự cảm thấy, mình cũng chẳng phải là tiền, không phải tất cả mọi người đều phải thích hẳn.

Đến lúc đó, nếu có người công kích hẳn, rất có thể sẽ khơi dậy lệ khí trong người hẳn, dẫn tới việc hẳn mất khống chế, giống như hôm nay vậy.

Cho nên, tránh ở chỗ tối, ở nơi mà người khác không quan sát được mới là an toàn.

“Đúng rồi, Tô Bạch, không phải hôm nay bà Ôn có một người bạn chung phòng bệnh sao? Sau khi biết chuyện của bà Ôn, trực tiếp nói cho y tá, nói mình bị viêm gan B với cả bị lao phổi, bảo y tá chuyển bà Ôn sang phòng bệnh khác.” Vì an ủi Tô Bạch, Hồ Nguyệt Phương còn nói tất cả chuyện xui xẻo của bà Ôn ra.

Nghe thấy nàng nói vậy, Tô Bạch ngẩn ra rồi sau đó hỏi: “Chuyện khi nào?”

“Vừa mới đây.” Hồ Nguyệt Phương nói: “Hơn nữa bây giờ rất nhiều y tá đều không thích bà Ôn, còn không nói cho cả Đinh Tuấn biết. Đoán chừng ngày mai hẳn tới đây mới biết chuyện.”

Tô Bạch nghe vậy, vẻ mặt hơi thay đổi, “Chuyện này cũng có vẻ thú vị đấy.”

Sau đó hai người lại nói chuyện thêm một lúc rồi mới cúp máy.

Sau khi cúp máy, Tô Bạch lặng im đứng tại chỗ nhìn di động của mình. Một lúc sau, hẳn đột nhiên lộ ra một nụ cười đáng sợ.

Sau khi xe buýt đến trạm, Tô Bạch ngồi trên xe buýt, đi tới Sở Cảnh Sát trước.

“Tí tách...”

Khi xe buýt mở cửa, một giọt mưa rơi trên kính và kéo xuống tạo ra một đường cong thật dài.

Tô Bạch nhìn ra ngoài cửa sổ, lại phát hiện không biết từ lúc nào mà bầu trời đã xuất hiện mây đen dày đặc.

“Trời sắp mưa à?” Lòng mày hấn khẽ nhíu lại, hôm nay hấn không mang ô đi.

Mà cũng chính lúc này, Tô Bạch đột nhiên cảm thấy hơi không bình thường.

Vừa rồi bởi vì chuyện trên mạng, trong lòng hấn có hơi không yên cho nên không chú ý tới tình huống trong xe.

Mà hiện giờ, hấn lại phát hiện, hôm nay xe buýt vậy mà lại chỉ có một mình hấn là hành khách.

Thời gian lúc này là hơn năm giờ chiều, là giờ cao điểm mọi người đều tan làm, sao trong xe có thể không có ai được?

“Meo ~”

Đúng lúc Tô Bạch muốn mở miệng nói chuyện với tài xế thì đột nhiên có một tiếng mèo kêu vang lên từ sau lưng hấn.

Nghe thấy tiếng mèo kêu, Tô Bạch đột nhiên quay đầu, lập tức nhìn thấy một người đội mũ lưỡi trai, trên người mặc một chiếc áo màu đen ngồi ở ghế sau hấn.

Người đàn ông này cũng đeo khẩu trang giống hấn.

Từ hàng lông mày rậm rạp và đôi mắt của đối phương, Tô Bạch có thể nhìn ra người đàn ông này là một người vô cùng đẹp.

Chỉ là hàng lông mày của người đàn ông này quá rậm rạp, giống như là cắt tỉa từ những sợi lông dài.

Mà điều làm Tô Bạch càng thêm ngạc nhiên là trên vai người đàn ông này còn có một con mèo.

Mèo mướp.

Nếu Tô Bạch nhớ không nhầm thì loại phương tiện công cộng như xe buýt hẳn là không được mang thú cưng lên xe chứ nhỉ? Huống hồ, người đàn ông này còn không mang balo mèo.

Tô Bạch nhìn mèo chăm chăm, mèo cũng nhìn hắn.

“Meo ~” con mèo mướp kêu một tiếng, sau đó nhảy từ trên vai người đàn ông này tới chỗ ngồi bên cạnh Tô Bạch, lẳng lặng nhìn Tô Bạch.

“Nó rất thích người.” Người đàn ông cười nói.

Tô Bạch nhìn mèo, lại nhìn về phía người đàn ông này, trong lòng có chút bất an, hắn lật xem ký ức mà mình vừa nhìn lướt qua xe buýt.

Trong trí nhớ, hắn phát hiện ra trong chiếc xe buýt này không có người.

Người đàn ông mặc đồ đen này vốn không nên tồn tại.

Hơn nữa, điều làm Tô Bạch càng cảm thấy bất an là con mèo trước mắt này.

Hắn đã từng dứt cho một con mèo ăn ở huyện Lâm Xuân, cũng giống y như con mèo này.

Đều gây trơ cả xương, đều là ánh mắt đó .

Muốn nói đây không phải là cùng một con mèo, Tô Bạch không tin.

Trí nhớ của hắn rất tốt, tuyệt đối sẽ không nhầm lẫn.

Mà một khi đã như vậy, thì con mèo này xuất hiện ở đây chỉ là trùng hợp thôi sao?

Trong lòng Tô Bạch phủ định, hắn không tin trùng hợp.

Hắn càng tin rằng người đàn ông này, rất có thể đã quan sát hắn thật lâu.

“Người là ai?” Tô Bạch nhìn về phía người đàn ông đó, hỏi.

Mà lúc này Ma Thiết đã tập trung trong một góc khuất dưới cổ tay của hắn.

Nếu hắn không đoán sai, rất có thể người này là một người sống lại.

Chỉ có lời giải thích này mới có thể xâu chuỗi lại tất cả những sự kiện quỷ dị xảy ra trên chiếc xe buýt này.

“Có phải người cảm thấy ta là người sống lại không?” Người đàn ông nhìn Tô Bạch rồi đột nhiên cười một tiếng, trực tiếp nói ba chữ người sống lại ra.

Sau khi có được lời khẳng định, cả người Tô Bạch phát lạnh. Bị một người sống lại theo dõi vài ngày mà hắn lại không phát hiện ra chút nào. Hắn còn hơi nghi ngờ, có phải thuộc tính cảm giác của mình xảy ra vấn đề gì rồi không.

Nhưng hắn nhanh chóng vứt ý tưởng này ra sau đầu, thuộc tính cảm giác tất nhiên không thể có vấn đề gì. Nếu không hôm nay hắn cũng không thể kéo Triệu Minh San từ ranh giới sống chết lại.

Cho nên, hoặc là người này tránh né thuộc tính cảm giác.

Hoặc là người này có thể trực tiếp che chắn năng lực cảm giác của hắn.

Mà cho dù là trường hợp nào, cũng đều đại biểu cho người này là một người cực kỳ khó chơi.

“Chẳng lẽ người không phải sao?” Lúc này Tô Bạch cũng không muốn đánh đố với đối phương. Nếu đối phương đã quan sát hắn lâu như vậy, rất có khả năng đã biết được rất nhiều chuyện của mình.

Đánh đố, hoặc là giả vờ không hiểu, sẽ chỉ làm đối phương cảm thấy bản thân bị trêu chọc, do đó xảy ra những tranh chấp không đáng có.

“Người rất thông minh.” Người đàn ông cười cười rồi vẫy tay với con mèo mướp.

Mèo mướp kêu một tiếng, nhảy lên vài cái tới trên tay hắn, thân mật cọ quần áo đối phương.

“Người là một trong những người sống lại thông minh ta đã thấy, có thể xếp vào top hai mươi.” Người đàn ông vuốt ve mèo, cười nói một câu.

Nghe thấy đối phương nói vậy, nội tâm Tô Bạch giống như một hồ nước yên tĩnh thì đột nhiên có một hòn đá lớn rơi xuống.

Người này... Biết hẳn là người sống lại.

Hơn nữa, người này, gặp qua rất nhiều người sống lại.

Một cảm giác bất an trào ra trong lòng hắn.

“Người biết không?” Người đàn ông nhìn về phía Tô Bạch rồi cười nói: “Video trên mạng là do ta cắt nối biên tập gửi cho những thông tin truyền thông đó. Hơn nữa, ta còn chặn hết những video giải thích cho người.”

Tô Bạch nghe vậy ngẩn ra, hỏi: “Người làm những chuyện này có ý nghĩa gì?”

“Ta muốn làm người tức giận, muốn nhìn xem cuối cùng người có thể chống đỡ được tới tình trạng gì.” Người đàn ông vuốt mèo, nở nụ cười, “Ta hiểu rất rõ cái loại cảm giác này, lệ khí trong lòng xuất hiện, làm người muốn hủy diệt tất cả, giết tất cả mọi người.

Cái loại cảm giác này vô cùng sung sướng, người không cảm thấy vậy sao?”

Sau đó, hắn nhìn về mặt không hề thay đổi của Tô Bạch, có chút ngạc nhiên, “Chẳng lẽ người chưa từng vì lệ khí mà giết người?”

Nói xong, người đàn ông đột nhiên ha ha nở nụ cười, cười đến nỗi sắp rơi nước mắt: “Vậy mà người lại chưa từng hưởng qua cảm giác giết người vì lệ khí, nó thật sự làm người ta sung sướng, làm người không dừng lại được!!!”

“Vậy à?” Về mặt Tô Bạch bình tĩnh, “Vậy thì liên quan gì tới ta?”

“Bởi vì...” Người đàn ông dừng tiếng cười, con người trong đôi mắt đột nhiên dựng đứng, “Ta muốn làm người giết người, điên cuồng giết người!”

“Meo!!!” Cũng chính là lúc này, con mèo mướp đột nhiên hét lên một tiếng, lông xù ra.

Một con dao găm từ dưới đâm lên, hướng về phía trái tim của người đàn ông.

Nhưng con dao găm nhanh chóng dừng lại trên không.

“Người muốn giết ta sao?” Một tay người đàn ông nắm lấy cổ tay Tô Bạch rồi nhếch miệng cười, kéo khẩu trang ra.

Theo khẩu trang bị kéo ra, nửa dưới của khuôn mặt cũng xuất hiện trước mắt Tô Bạch.

Đây là một khuôn mặt của mèo, nửa đen nửa vàng, bên trái là đen, bên phải là vàng, mà phần bên trên còn lại lại là mặt của người đàn ông này.

“Người không thể giết được ta đâu!” Người đàn ông nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng sắc nhọn.

Nhưng vẻ mặt của Tô Bạch vẫn không hề thay đổi. Bàn tay cầm dao găm đột nhiên buông ra, mấy ngón tay dùng một góc độ kỳ lạ kẹp lấy dao găm rồi bỗng nhiên đâm về phía cánh tay của người đàn ông.

Lần này, vừa ổn định vừa tàn nhẫn.

“Phụt!” Cổ tay người đàn ông bị đâm trúng, nhưng lại không hề có một giọt máu rơi xuống.

Chương 66: Cảnh trong mơ và hiện thực

“Người rất có năng lực, nhưng mấy mảnh khóc nhỏ loại này của người không gây thương tích cho ta được.” Người đàn ông mặt mèo cười nói, vết thương trên tay hắn khép lại bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được.

“Để cho người không thể nao loạn được nữa, ta sẽ tước vũ khí của người.” Hắn cười một tiếng, cánh tay bỗng nhiên thít chặt, tay của Tô Bạch trong nháy mắt phát ra tiếng xương nứt ‘răng rắc’, đoản kiếm Ma Thiết lập tức rơi xuống.

“Ngoại trừ thứ này ra thì không có bản lĩnh nào khác sao?” Người đàn ông mặt mèo tiếp lấy đoản kiếm Ma Thiết, trên mặt kèm theo nụ cười quỷ dị, “Nếu như chỉ là có như vậy, không thể bảo vệ người xung quanh người được không?”

Cũng chính là lúc này, xe buýt đến trạm, dừng lại.

Một nữ sinh đi tới.

Là Triệu Minh San!

Tô Bạch nhìn xem bóng dáng xinh đẹp kia, không khỏi gào lên giận dữ: “Triệu Minh San! Nhanh đi xuống!!!”

Như nào hắn cũng không thể ngờ được rằng, thế mà sẽ đụng phải Triệu Minh San trong loại tình huống như này.

Theo lời nói của hắn, người đàn ông mặt mèo bên cạnh đột nhiên đột nhiên bật cười, đoạt lấy đoản kiếm trong tay Tô Bạch, ném về thân ảnh xinh đẹp kia.

“Phốc phốc!”

Một bông hoa máu nở rộ trên lồng ngực của bóng dáng xinh đẹp đó.

“Tô... Tô... Bạch...” Triệu Minh San kinh ngạc nhìn lồng ngực của mình, sau đó cơ thể chậm rãi ngã sập xuống mặt đất.

“Minh San!!!” Tô Bạch nhìn thấy một màn này, mắt sắp trừng nức, con mắt trong nháy mắt trở nên đỏ như máu.

.....

“Ầm Ầm Ầm!!!”

Tiếng sấm vang lên, Tô Bạch ngồi trên xe buýt bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc.

Hắn nhìn tay phải của mình, phát hiện cổ tay của mình lại hoàn hảo như lúc ban đầu.

“Vừa mới, là ảo giác ư?” Tô Bạch kinh ngạc nhìn cổ tay, hồi tưởng lại cảnh tượng trong ký ức.

Hắn còn nhớ rõ, hắn bị quái nhân mặt mèo bóp nát cổ tay, sao bây giờ lại hồi phục rồi?

“Đã đến giao lộ Lan Lăng, những hành khách muốn xuống xe vui lòng mang theo đầy đủ đồ đạc tùy thân và xuống xe bằng cửa sau. Xin cẩn thận khi mở cửa. Khi xuống xe vui lòng đi đường cẩn thận, trạm tiếp theo: Phố đi bộ Lũng Khải, những hành khách muốn xuống xe vui lòng đi cửa sau. Xin hãy chuẩn bị trước khi xuống xe.”

Cũng chính vào lúc này, thanh âm nhắc nhở của xe bus vang lên, Tô Bạch mới phát hiện, trên xe đã đầy ắp người.

Cái này cũng không giống trong kí ức của hắn lắm.

Sau đó, Tô Bạch ánh mắt ngưng đọng, nhìn về phía ngoài cửa sổ, nhìn chăm chú một bóng dáng đứng ở trạm xe bus.

Bóng dáng đó đứng ở dưới trạm xe, mặc áo khoác màu đen, hơn nữa trên bờ vai gầy còn có một con mèo mướp gầy trơ cả xương.

Bắt gặp ánh mắt của hắn, người đàn ông áo đen nhìn hắn nở nụ cười, lấy điện thoại của mình chỉ chỉ.

Tô Bạch sững sờ, cũng cầm lấy điện thoại của mình.

Sau đó ngay tại phía trên thấy được tin nhắn từ một số điện thoại xa lạ.

“Ta còn sẽ tới tìm ngươi chơi.”

Nhìn thấy tin nhắn này, Tô Bạch nhất thời cảm thấy lạnh cả người.

Tiếp đó, xe bus khởi động, đi về phía xa xa.

Cũng chính vào lúc này, Tô Bạch đột nhiên nhớ đến cái gì đó, trong danh sách liên lạc tìm được một dãy số điện thoại, nhấn nút gọi.

Tiếng chuông reo một hồi, sau đó kết nối.

“Alo, Tô Bạch.” Đối diện truyền đến âm thanh của Triệu Minh San.

Nghe được thanh âm của đối phương, Tô Bạch lập tức nhẹ nhàng thở ra, nằm ở trên ghế, có một loại cảm giác uể oải.

“Tô Bạch, sao thế, tìm ta có việc gì ư?” m thanh Triệu Minh San có chút lo lắng.

Nghe được nàng mà nói, Tô Bạch nói: “Không có gì.”

Nói đến đây, thanh âm hần chột dừng, lại nói: “Chỉ là có chút nhớ người rồi thôi.”

Triệu Minh San ở phía bên kia nghe được câu này, khuôn mặt chốc lát bỗng đỏ bừng.

Trong lòng nàng không khỏi suy nghĩ Tô Bạch rốt cuộc là ý gì?

Chẳng lẽ là muốn thổ lộ với mình sao?

Nghĩ đến đây, cổ của Triệu Minh San cũng không khỏi đỏ hồng một mảng, mặt đỏ giống như ớt khi vậy.

Nàng suy nghĩ không ngừng, nếu như Tô Bạch muốn thổ lộ, nàng đồng ý? Hay không đồng ý?

Đồng ý, có phải hay không sẽ chậm trễ việc học tập? Không đồng ý, có phải Tô Bạch sẽ rất thất vọng hay không? Sau đó rời xa nàng?

Hắn.... sao có thể nói loại lời này chứ....

Lúc này, nội tâm Triệu Minh San lâm vào trong bối rối.

“Ta còn có việc, cúp trước nhé.” Cũng chính là lúc này, Tô Bạch cúp điện thoại.

Nghe thanh âm báo bận trong điện thoại, Triệu Minh San ngáy người một hồi lâu, rồi vùi đầu vào sâu trong chăn, lập tức không dám gặp người.

Xấu hổ quá đi mất.

Quả thật hẳn vô cùng nhớ Triệu Minh San, loại cảm giác sinh từ cách biệt kia, càng khiến hẳn hoảng hốt, càng khiến hẳn sợ hãi hơn so với việc lâu ngày không gặp.

“May là chỉ là mơ...” Tô Bạch tự lẩm bầm, trong lòng có chút nghĩ lại mà sợ.

Sau đó, sắc mặt của hẳn dần dần trở nên bình tĩnh, trong lòng suy nghĩ lại chuyện vừa xảy ra.

Hắn nhìn thời gian, phát hiện thời gian đã trôi qua mười lăm phút.

Tô Bạch lại nhìn vị trí hiện giờ của xe bus, phát hiện thời gian và địa điểm thực tế là thích hợp, hẳn bước lên xe buýt.

Cũng chính là nói, hẳn bị người khác đưa vào cảnh tượng trong mơ trên xe bus.

“Người đó, nắm giữ năng lực thôi miên, hơn nữa còn có thể trực tiếp không chế cảnh tượng trong mơ.” Trong lòng Tô Bạch dự đoán năng lực của đối phương.

Năng lực của quái nhân mặt mèo kia vô cùng cổ quái.

Ở trong giấc mơ đó, căn bản hẳn không có cách nào phân biệt thực tế cùng hư ảo.

Bởi vì trong mơ, cho dù là xúc giác, vị giác, khứu giác, thị giác, thính giác, đều không khác trong hiện thực chút nào.

Dù là bây giờ, Tô Bạch cũng có thể nhớ lại từng tí từng tí một.

Căn bản hẳn không có cách nào tìm được sự khác nhau trong thực tế và hư ảo.

Sau đó, hẳn dừng một chút, lại đột nhiên nhớ ra cảnh tượng quái nhân đó chào hỏi mình.

Vừa nãy hẳn có khả năng trực tiếp chế phục đối phương hay không?

Nhưng ngay lúc đó, Tô Bạch lập tức ném suy nghĩ này ra sau đầu.

Tên quái nhân mặt mèo kia là một người vô cùng xảo trá, người kiêu này, không thể không nghĩ ra cái khả năng đó.

Tô Bạch vô cùng rõ ràng về thực lực của mình, hẳn chẳng qua chỉ là một người mạnh hơn người bình thường mà thôi.

Còn có khoảng cách rất lớn so với những quái vật kia,.

Dù cho hắn đã chiếu lại mấy lần chuyện đó trong đầu, Tô Bạch cũng vẫn không tìm được chỗ nào không thích hợp.

Cũng chính là nói, người kia, cực kỳ kinh khủng, khi thực tế hoán đổi với cảnh trọng mơ, không để cho hắn cảm nhận được một điểm bất thường nào.

Mà người có năng lực như thế, thật sự có năng lực cận chiến sao?

Trong nội tâm Tô Bạch, có hoài nghi.

Cũng chính là lúc này, một tin tức đột ngột xuất hiện tại trong đầu của hắn.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Lí Lệ Lệ, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, sức mạnh +1.”

Cùng với tin tức này, Tô Bạch phát hiện hiện ra quan tài hoàng kim trên tay trái, có các hoa văn đen đỏ giao thoa trên bề mặt quan tài hoàng kim, có loại cảm giác mỹ cảm cổ quái, mà lại đặc biệt.

“Đây là thực tế.” Tô Bạch cảm thụ được tin tức trong đầu, nhìn về phía cách đó không xa, nơi đó có một chiếc xe hơi bị xe tải ép tới nát bấy, người ở bên trong, chết đến mức không thể chết thêm.

Nguyên nhân hẳn là do trời mưa đường trơn, tạo thành sự cố như thế.

Chương 67: Khảo nghiệm

Cái chết, đối với rất nhiều người mà nói, là một điều rất xa lạ.

Một đời của rất nhiều người, tựa hồ cả đời cũng không nhìn thấy được cái chết bao lần.

Nhưng đối với một vài người đặc biệt nhạy cảm với cái chết mà nói, ngày mai cũng sẽ nhìn thấy cái chết.

Kể từ sau khi Tô Bạch sống lại một lần, đã cực kỳ nhạy cảm với cái chết.

Cho dù là trong phim ảnh, hay từ thời sự tin tức, hẳn cũng sẽ có ý quan tâm đến những tin tức có người chết.

“Lại có người chết rồi...” Tô Bạch nhìn về tại nạn xe cộ ở gần đây, nhìn quan tài hoàng kim trên tay mình, nghĩ trong lòng.

Mặc dù xe cứu hộ đã đến nơi đó, hiện đang vội vàng cấp cứu.

Đồng thời, Tô Bạch cũng phát hiện một chuyện vô cùng quái dị, quan tài hoàng kim trên cánh tay của hắn hiện lên vô cùng rõ ràng, nhưng người trên xe, lại không thể hiện sự dị thường nào đối với chuyện này.

Quan tài hoàng kim, tựa hồ chỉ có hắn có thể trông thấy.

Tô Bạch dừng một chút, thì chuẩn bị kéo tay áo, che cánh tay trái lại.

Mặc dù phỏng đoán như vậy, nhưng mà hắn vẫn phải cẩn thận một chút, loại chuyện này, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Mà vào lúc hắn che cánh tay trái, Tô Bạch đột nhiên phát hiện, đường vân màu đen, chẳng biết lúc nào, đã sắp tiếp cận viên mãn.

Phía trên đường vân, đã bao trùm ở toàn bộ quan tài hoàng kim, chỉ có một ít phương lược có tàn khuyết.

Lúc này, toàn bộ đường vân màu đen đã hiển lộ bộ dáng, là dáng vẻ của một cái cây.

Chỉ là, cái cây này bị phân thành một vài mặt phẳng, khắc ở phía trên quan tài hoàng kim mà thôi, không nhìn kỹ, cơ bản không thấy rõ.

Cũng bởi vì như thế, thợ mộc Tô Bạch này thợ mộc cơ bản cũng không phân rõ đây là cây gì.

Sau khi kéo ống tay áo che lại, xe bus cũng rời xa hiện trường tại nạn xe cộ.

Tô Bạch nhìn cổ tay tay trái của mình, trầm tư trong lòng.

Hiện tại hắn vẫn chưa rõ được tên quái nhân mặt mèo kia tại sao lại kéo mình vào trong cảnh tượng trong mơ, trải qua nhiều chuyện khủng bố như vậy.

“Chả lẽ do hắn muốn nhìn mặt điên cuồng của mình sao?”
Cảm thụ đối với quái nhân mặt mèo trong lòng Tô Bạch cực kỳ phức tạp, trong cảnh mơ người này dày vò hắn đến sụp đổ, nếu nói không hận, là không có khả năng.

Nhưng mà, trong lòng hắn cũng cảm thấy cực kỳ vui mừng, người này không thật sự làm tổn hại đến người bên cạnh hắn, và chính bản thân hắn.

“Rốt cuộc ngươi muốn làm gì đây?” Tô Bạch lẩm bẩm trong lòng, trong lòng của hắn ần ần cảm giác quái nhân mặt mèo này và những người sống lại khác có chút khác biệt.

Còn việc khác nhau ở chỗ nào, hắn không nói được.

Dừng một hồi, Tô Bạch cầm điện thoại di động lên gọi điện thoại cho Lý Thanh Trúc.

Cho dù như thế nào, việc có liên quan đến người sống lại vẫn nên nói với Lý Trúc Thanh một chút.

Có lẽ bên Lý Trúc Thanh có thể cung cấp một chút giúp đỡ.

“Alo....” Giọng nói của Lý Trúc Thanh có chút lười biếng, tựa như vừa mới tỉnh giấc,

Trong lòng Tô Bạch hơi có chút thất thần, theo đạo lý mà nói thì, người phụ nữ này nên quay về manh mối của người tàng hình chứ, tại sao vẫn còn ngủ.

Chả qua rất nhanh, hắn đã hiểu rõ .

Dạng như Lý Thanh Trúc có đến chín phần mười là một chiến lược mạnh mẽ, để chiến lược mạnh mẽ như vậy đi điều tra, đó chính là lãng phí.

Cho nên, điều tra việc của người tàng hình, đã có những người khác đi làm.

“Đợi một chút.” Tô Bạch nhìn bốn phía, ngồi ở cị trí cuối xe bus, xác nhận xung quanh không có người, nói: “Vừa nãy ta gặp phải một quái nhân, người đó dường như giống Bành Niệm Từ lúc đầu, có một khuôn mặt mèo. Hắn dường như muốn gây bất lợi với ta. Hắn còn kéo ta vào cảnh trong mơ, trong đó hắn đánh gãy tay của ta, giết Triệu Minh San.”

Tô Bạch báo cáo dựa trên sự thật những chuyện hắn biết.

Mặc dù nói trong đó sẽ bại lộ rất nhiều vấn đề, nhưng mà vì an toàn của mình cùng với Triệu Minh San, hắn cần phải nói chuyện này Lý Thanh Trúc.

Hắn vẫn hiểu rõ nguyên tắc ít hơn của hai điều xấu.

Nhưng mà, đáp lại hắn là sự yên lặng của Lý Thanh Trúc.

Tô Bạch đưa di động cách xa lỗ tai của mình, nhú mày, mới này tựa hồ sau khi Lý Thanh Trúc nói xong một câu “Alo” đấy, bên đó đã không còn động tĩnh nào.

“Tên nhóc này, thật có ý tứ.” Cũng chính là lúc này, trong điện thoại truyền đến giọng nói của một người đàn ông.

Theo giọng nói của người đàn ông vang lên, Tô Bạch lập tức cảm giác lạnh cả người.

Bởi vì, giọng người đàn ông này, chính là giọng nói của quái nhân mặt mèo.

“Là người?” Tay nắm lấy điện thoại di động của Tô Bạch nắm chặt lại.

“Người yên tâm, ta sẽ không làm gì với người và bạn của người đâu, ta chỉ cho người một khảo nghiệm, sau khi hoàn thành khảo nghiệm, người sẽ đạt được chỗ tốt rất lớn.”

Nghe được lời hắn nói, Tô Bạch nhú mày, âm thanh lạnh lùng nói: “Ta không cần, người đi tìm người khác đi.”

“Thật sao?” Giọng nói của quái nhân mặt mèo kèm theo sự chế nhạo, nói: “Vậy ngươi cảm thấy, nếu như ta nói với cô bé ở Bộ Giết Rong người là người sống lại, ngươi sẽ phải đổi mặt với cái gì?”

Lúc đó sẽ phải đổi mặt với sự theo đuổi truy xét của các tổ chức, quân đội, sở cảnh sát ở Sở Hồng Nguyệt.

“Xem ra ngươi cũng biết.” Quái nhân mặt mèo cười nói: “Vậy ngươi cảm thấy khảo nghiệm này, có nên tiếp tục hay không?”

Tô Bạch hít sâu một hơi, “Rốt cuộc ngươi muốn cái gì?”

“Ta chỉ muốn cho ngươi cuộc sống mới mà thôi.” Quái nhân mặt mèo thoải mái nói, “Ngươi và nhiều người hồi sinh khác không giống nhau, nếu như là những người sống lại khác ta đã sớm giết chết. Nhưng khi ngươi ở trong các loại lời vu khống và lúc trong cánh mơ, thế mà vẫn còn bảo trì được nhân tính, thậm chí còn có cảm tình sâu đậm đối với bạn thân của mình.

Nói đến đây, hắn đột nhiên bật cười một cách quái dị: “Nếu như nói ngươi không có cách để không chế lệ khí, ta sẽ không tin. Bởi vì không có người nào không bị lệ khí biến thành quái vật.”

Tô Bạch nghe lời đối phương nói, mồ hôi lạnh từ từ chảy ra trên trán, người này thế mà lại biết nhiều về hắn như vậy.

Hơn nữa người này còn suy đoán được hắn có đồ vật áp chế lệ khí.

Lúc này, trong lòng Tô Bạch thấy hơi may mắn, may mắn hắn ở trong mơ, không cố gắng thể hiện ra Ma Thiết có thể áp chế lệ khí.

Nếu không, quái nhân mặt mèo rất có khả năng đoạt lấy nó.

Lúc này Tô Bạch cũng hiểu rõ, đối với một vài người sống lại mà nói, Ma Thiết là một bảo vật vô giá.

Nếu như nói, năng lực của đường cong cấp thấp và Ma Thiết đặt trước mắt một người sống lại mà nói, người sống lại đó rất có khả năng sẽ lựa chọn Ma Thiết, mà không phải là năng lực đường cong cấp thấp có thể khiến ta thực hiện tự do tài vật.

Đồng thời, trong lòng Tô Bạch cũng sinh ra một vài ý tưởng kỳ quái.

Quái nhân mặt mèo này có lẽ không có ác ý gì đối với hấn.

Nếu không, sau khi hấn biểu hiện năng lực biến hình của Ma Thiết, hấn là quái nhân mặt mèo sẽ lấy đi Ma Thiết mới đúng.

“Khảo nghiệm là cái gì?” Tô Bạch hít sâu một hơi, giọng nói có chút lãnh đạm.

“Tự nhiên là không thể để cho người biết, khảo nghiệm mà người có chuẩn bị, sao có thể coi là khảo nghiệm nữa đây?” Quái nhân mặt mèo cười một tiếng, sau đó

Máu tươi nhỏ từng giọt xuống.

Chương 68: Giông tố đến gần

Tô Bạch đặt di động xuống, nhìn vết thương của mình, trầm tư suy nghĩ.

Đây là biện pháp hắn vừa nghĩ đến để đối phó với cảnh mơ, cắt chính mình bằng Ma Thiết.

Như thế, vô dù là cơ thể trong cảnh mơ của hắn, hay là cơ thể thực, đều sẽ lưu lại vết cắt.

Đương nhiên, có khả năng đến lúc đó, hắn ở trong cảnh mơ, vẫn không có cách tỉnh lại, nhưng hắn nhất định sẽ cảm thụ được hai lần thương tổn mạng cảnh và da thịt, có lẽ có thể giúp ích cho hắn ở trong những cảnh mơ khác nhau.

“Ta cần trở nên mạnh hơn.” Tô Bạch nhìn máu chảy ra từ vết thương, lẩm bẩm trong lòng.

Cho dù quái nhân mặt mèo đó không có ác ý đối với hắn, hắn cũng không muốn ký thác sinh mệnh của mình trên sự nhân từ của đối phương.

Sau đó, xe bus vượt qua một vài trạm, Tô Bạch đến sở cảnh sát.

Sau khi xuống xe, hắn nhìn thấy Thu Diệp đứng trước cửa của sở cảnh sát, hiện rõ vẻ trợ trợ.

Khi hắn nhìn thấy Tô Bạch, con mắt nháy mắt xuất hiện thần thái.

“Ông chủ.” Diệp Thu gọi Tô Bạch một tiếng.

Tô Bạch gật gật đầu, “Đi thôi, trước tiên đưa người về nhà đã.”

Nói xong, hắn vẫy tay gọi một chiếc xe, kéo Diệp Thu lên xe.

“Sao rồi, không có chuyện gì chứ.” Sau khi Tô Bạch nói với tài xe vị trí, nhìn về phía Diệp Thu, trong lòng hơi cảm thấy có lỗi.

Bởi vì chuyện Triệu Minh San bị tập kích, hấn không kịp thời đến sở cảnh sát, để đối phương một mình đối mặt với nhưng chuyện này, thật sự có chút làm khó người ta.

“Không có chuyện gì.” Diệp Thu nói: “Sở cảnh sát nơi đây đối xử rất tốt với hấn, hơn nữa cảnh sát nói với tôi, chuyện này tôi không có trách nhiệm phải ra tay, là thấy việc nghĩa hăng hái làm.”

Nói đến đoán sau, hấn có chút bất an.

Tô Bạch nghe vậy, đại khái cũng biết là chuyện gì xảy ra, hấn là Triệu Không Thanh chào hỏi với cảnh sát nơi này.

Hấn nhìn biểu cảm Diệp Thu còn có chút bất an, ngừng một chút, nói: “Yên tâm đi, người sẽ không có việc gì đâu. Cho dù có chuyện, ta cũng sẽ giúp người giải quyết.”

“Trước đó ta đã nói người đừng có xông lên phía trước, ta sẽ thất vọng, câu này, có một nửa là giả.” Tô Bạch vỗ vỗ vai Thu Diệp, an ủi nói.

Thấy ông chủ nhà mình nói như vậy, Diệp Thu hơi hơi yên tâm, sau đó cúi đầu nói: “Ông chủ, ta sẽ chăm chỉ làm việc.”

Hấn thiếu nợ ông chủ nhà mình nhiều lắm, chỉ có cố gắng làm việc mới có thể trả hết nợ.

Trong lòng Tô Bạch hơi hơi gật đầu, có chút buồn cười, Diệp Thu này may là gặp hấn, nếu như đụng phải mấy ông chủ không có lương tâm kia sợ rằng sẽ bị chôn sống mất thôi.

Người này, thành thật quá rồi.

Nhưng mà, nếu không phải như thế, sao mình lại đối tốt với Thu Diệp như thế chứ?

Nhất trắc nhất ẩm, đều có định số.

Sau đó, xe taxi bắt đầu ở xuyên thẳng qua thành thị, nhanh hơn xe bus rất nhiều.

Lúc này Tô Bạch, trong lòng cũng hiện lên một cái ý nghĩ, có lẽ hấn cũng nên đi mua một chiếc xe .

Nhưng mà rất nhanh, suy nghĩ này đã bị hấn ném ra sau đầu, hiện tại hấn không có bằng lái xe, mua được xe rồi cũng không có tác dụng gì.

Hơn nữa, bây giờ hấn có quá nhiều chuyện, làm gì có thời gian đi thi bằng lái?

Sau đó, xe taxi dừng lại ở phố cũ khu Lôi Công, Tô Bạch và Diệp Thu xuống xe.

Đầu tiên hai người tìm một tiệm cơm, ăn bữa tối.

Sau là Tô Bạch để Diệp Thu trở về, hơn nữa để hấn ở nhà làm phật châu thêm mấy ngày này, không cần làm ở tổng cửa hàng.

Người tàng hình đó vẫn chưa chết, hấn cũng không muốn Diệp Thu mạo hiểm bản thân mình ở trong cửa hàng quan tài.

Sau khi để Diệp Thu về nhà, Tô Bạch sửa soạn lại cửa hàng một chút, rồi đứng ở trạm xe bus đợi xe bus.

Cũng không thể trách hấn keo kiệt không muốn đón xe taxi, mà là ở đây quá vắng vẻ, xe taxi vô cùng ít, khó mà bắt được.

“Tô Bạch, dạo này không nhìn thấy người, người đổi chỗ ở rồi sao?” Cũng chính vào lúc này, một người đàn ông trung niên nhìn thấy hấn, chào hấn.

“Chào buổi tối, bác Vương.” Tô Bạch nở nụ cười với người đàn ông trung niên, nói: “Gần đây ta dọn vào bên trong nội thành, chỗ đây tiện hơn một chút.”

“Thay đổi quá khứ là tốt.” Vương Đức Tài cảm thán một tiếng, “Bên này đã quá cũ kỹ, đều là một số người già đứng tuổi, một người trẻ tuổi như người sống ở trong thành phố, đích thực tốt hơn chỗ này một chút.”

Nói đến đây, hấn hơi hơi ngập ngừng, lại hỏi: “Người chuyển đến bên trong nội thành ở, vậy cửa hàng quan tài đó người vẫn mở chứ?”

Tô Bạch gật gật đầu, nói: “Đương nhiên vẫn là mở, bình thường ta để học trò của ta ở đó trông tiệm, đợi đến cuối tuần ta sẽ xử lý đơn hàng.”

“Tốt, tốt.” Vương Đức Tài nghe vậy, lập tức nở nụ cười, sau đó lại hỏi: “Lần trước tờ đơn kia xử lý như thế nào? Lúc nào có thể đưa quan tài sang?”

Nghe được lời Vương Đức Tài nói, Tô Bạch cũng hiểu rõ đối phương nói là chuyện cổ quan tài của La Vĩnh Tường.

Kỳ thực, La Vĩnh Tường đã giao tiền rồi , nhưng mà lúc nào đến lấy quan tài lại không nói.

Đối phương còn phải đợi tìm được thi thể, mới đến lấy quan tài.’

“Có thể còn cần một thời gian nữa.” Tô Bạch khẽ lắc đầu, “Tờ đơn này có chút đặc thù.”

Sau đó, hắn cũng không muốn nói đến đề tài này nữa, nhìn đòn gánh trên người Vương Đức Tài, hỏi sang chuyện khác: “Bác Vương, muện như vậy còn clàm việc sao?”

Vương Đức Tài thấy Tô Bạch không nói, cũng không hỏi thêm, chỉ cần cửa hàng quan tài ở chỗ này, vậy việc sớm muện cũng là hắn làm.

“Tối hôm nay nhận được một đơn hàng.” Vương Đức Tài gật gật đầu: “Ở phía sau khu phố, mở một công xưởng nhỏ, chỗ đó của họ đang sửa đường, cho nên lo lắng sẽ bị cắt điện, cho nên mua một máy phát điện diesel, họ bảo ta đưa một trăm lít dầu diesel sang đó.”

“Ra vậy.” Tô Bạch gật gật đầu, Vương Đức Tài có hai đứa con, cho nên càng cố gắng làm việc hơn những người làm công ngắn hạn khác.

Giống như đơn hàng lúc trước của La Vĩnh Tường, nhưng người làm công ngắn khác sẽ không để ý đến chi tiết này, chỉ có Vương Đức Tài chú ý đến.

Cũng chính vào lúc này, xe bus đến nơi, Tô Bạch nói với Vương Đức Tài: “Không nói nữa bác Vương, xe bus đến rồi.”

“Được, được.” Vương Đức Tài gật đầu : “Có thời gian thì đến nhà ta chơi, ta mời người ăn cơm.”

Tô Bạch cười cười: “Sẽ có cơ hội ạ.”

Nói xong, hắn lên xe bus.

Vì là buổi tối, trên xe bus cũng chỉ có lẻ tẻ mấy người.

Sau khi lên xe bus, Tô Bạch tìm một chỗ dựa ở phía sau ngồi xuống.

Theo sự chuyển động của xe bus, nụ cười trên mặt Tô Bạch dần dần thu liễm, hắn lấy một cái đầu búa của búa nhỏ đính ra

từ trong cặp sách.

Trên đầu búa có rất nhiều vết cào, rõ ràng đã sử dụng trong một thời gian tương đối dài.

Chỉ là trong những vết cào trên đầu búa, có vài vật chất màu đỏ nhạt nhè, nhìn có chút quỷ dị.

Tô Bạch đưa tay ra, sờ lên vết tích phía trên, biết rõ thứ màu đỏ nhạt này là vết máu, chính là máu của hắn.

“Cũng đến lúc kết thúc rồi.” Cảm nhận được vết tích phía trên, khóe miệng hắn dần cong lên thành nụ cười.

Tiếng mưa bên ngoài vỗ vào cửa xe kính, tim anh thành thịch đập không ngừng khi anh vuốt vết máu trên đầu búa, như một ác ma khát máu, nhìn thấy con mồi của mình.

Kích động, hưng phấn, điên cuồng, tràn đầy sát khí!

Chương 69: Đêm ngược

“Ting leng keng...” Một hồi tiếng chuông vang lên.

Ban đêm, trên công trường, Đinh Tuấn nhìn dãy số xa lạ phía trên, trong lòng có chút nghi ngờ, đây là số của ai?

“Alo?” Hần nghe điện thoại.

“Vụ mưu sát ở phố cổ khu Lôi Công đó, người còn nhớ chứ?”
Đầu bên kia điện thoại, truyền đến một âm thanh khàn khàn trầm thấp.

Nghe thấy lời nói của đối phương, cơ thể Đinh Tuấn lập tức cứng đờ.

Vụ việc đó, làm sao hắn có thể quên được?” Đó là người đầu tiên hắn giết.

Về sau hắn thậm chí còn tới cửa hàng quan tài đó một lần, nhưng mà cửa hàng quan tài vẫn luôn đóng cửa, gần đó không có người phát hiện có người chết.

Cảnh sát cũng không đi tìm hắn, dường như đã lãng quên người chết.

Chuyện này khiến cho hắn có một loại may mắn chạy thoát.

Nhưng mà, khi đêm khuya, hắn vẫn luôn nằm mơ thấy ác mộng, mơ thấy cảnh sát đang truy xét hắn, dù cho hắn chạy đến chân trời góc biển, cảnh sát cũng không bỏ qua cho hắn.

Nhưng mà, trong hiện thực, lại vẫn không có tin tức về người chết ở khu Lôi Công truyền đến, khiến hắn thở phào nhẹ nhõm.

“Ồ ồ ồ...” bên kia điện thoại dường như có tiếng gì đó vang lên.

Đinh Tuấn lập tức có chút cảnh giác ở trong lòng, cái âm thanh đó, có chút giống như tiếng xe cảnh sát.

Nghĩ đến đây, thì hắn chuẩn bị cúp điện thoại, muốn trốn thoát.

“Người có phải cảm thấy đây là tiếng còi cảnh sát hay không?” âm thanh của phía đối diện dường như mang theo một tia trào phúng: “Người có từng nghĩ qua, là âm thanh của cái khác hay không?”

Nghe thấy đối phương nói như vậy, Đinh Tuấn sững sốt một lúc, sau đó có chút tỉnh ngộ, có lẽ, đó cũng không phải tiếng còi cảnh sát, mà là âm thanh của xe cứu thương.

Nhưng mà, hắn vẫn còn có chút không quá chắc chắn, và không nói lời nào.

“Người không đến sông Hoàng Hà thì không cam lòng mà.” Người đối diện bật cười một tiếng, sau đó đột nhiên cúp điện thoại.

Nghe thấy âm thanh mù mịt của điện thoại, Đinh Tuấn ngơ ngẩn sững sốt trong chốc lát, sau đó sắc mặt biến đổi.

Gần đây bởi vì hắn vẫn luôn mơ thấy ác mộng, sợ bị cảnh sát bắt, cho nên hắn cũng đã tra một chút tư liệu ở trên mạng, nếu như thật sự là cảnh sát, vậy thì bây giờ hắn đã bị khống chế rồi.

Hoặc là, sẽ có người níu kéo hắn bằng điện thoại, khóa chặt vị trí của hắn, sau đó tới bắt hắn.

Nhưng mà, người gọi điện thoại với hắn, lại trực tiếp cúp điện thoại, điều này làm trong lòng của hắn xuất hiện cảm giác chẳng lành.

Có lẽ là có người muốn báo thù cho cái người hắn giết trước đó?

Nhưng cái người bị hắn giết đó, không phải là không có người thân sao?

Làm sao còn có người sẽ báo thù cho hắn?

Sắc mặt của Đinh Tuấn trở nên hết sức khó coi, nếu như là cảnh sát cũng còn tốt hơn so hiện tại, bởi vì cảnh sát sẽ không tổn thương người thân ngoại trừ hắn ra.

Mà nếu như là có người muốn báo thù, vậy rất có thể sẽ ra tay với người thân của hắn rồi.

“Đáng chết!” Trong lòng Đinh Tuấn sợ hãi, phần nộ, trong lúc nhất thời cảm giác có chút do dự.

Hắn không cách nào tưởng tượng, có người sẽ làm những gì đối với mẹ của hắn.

Nghĩ đến đây, thì hắn bấm gọi điện thoại y tá quen biết với hắn.

“Alo?” Đối diện truyền đến âm thanh của Hồ Nguyệt Phương.

“Alo, Y tá Hồ, là ta, Đinh Tuấn...” Đinh Tuấn nói với đối diện.

“Tút tut...” Điện thoại đột nhiên bị cúp máy.

Sau đó, Đinh Tuấn tiếp tục gọi, nhưng mà truyền đến, đều là đối phương đang bận, không cách nào kết nối.

Sau khi quay số điện thoại mà không có kết quả, thì sắc mặt của hắn trở nên hết sức khó coi.

Sau đó, hắn nghĩ một chút, thì chạy hướng ra bên ngoài công trường.

“Alo! Đinh Tuấn, người muốn làm gì?” Bên cạnh truyền đến âm thanh của Bao Công Đầu.

Nhưng mà, Đinh Tuấn lại căn bản không trả lời đối phương, trực tiếp gọi một chiếc xe taxi ở bên ngoài công trường, rồi đi về hướng bệnh viện.

Ở bên trong một nhà hàng.

“Chị Hồ, điện thoại của ai đây?” Tô Bạch nhìn về phía Hồ Nguyệt Phương ở đối diện, có chút nghi ngờ hỏi.

Hồ Nguyệt Phương cho số điện thoại di động của Đinh Tuấn vào danh sách đen, cười tươi với Tô Bạch: “Không có việc gì, một người không liên quan, chúng ta tiếp tục ăn cơm thôi.”

Hôm nay Tô Bạch bởi vì chuyện trên mạng mà cảm thấy không vui, cho nên tìm nàng nói chuyện phiếm, nàng đương nhiên không muốn bởi vì Đinh Tuấn mà khiến cho Tô Bạch tiếp tục không vui.

Trước kia mặc dù nàng có chút thiện cảm đối với Đinh Tuấn, cảm thấy cái tên râu quai nón này rất hiếu thảo, nhưng mà sau

khi biết chuyện Tô Bạch bị vu oan, thì thiện cảm của nàng đối với Đinh Tuấn trong nháy mắt đã tiêu tán hết.

Thậm chí, trong lòng nàng đều sinh ra cảm xúc chán ghét đối với hai mẹ con này ở trong lòng.

Dù sao người tổng tiền, ai cũng không thích.

Bây giờ ở bệnh viện, một vài bác sĩ y tá, đều cách cái bà Ôn kia thật xa, sợ bị bà già này lừa.

Nghe thấy lời nói của Hồ Nguyệt Phương, Tô Bạch gật gật đầu, nói: “Được, chúng ta tiếp tục ăn.”

Sau đó, hai người lại ăn một bữa cơm, hai người trò chuyện rất vui vẻ.

Qua sau một thời gian ngắn, Tô Bạch nhìn điện thoại di động của mình một chút, nói: “Chị Hồ, ăn tới đây thôi, khá muộn rồi, ta về còn phải đi làm bài tập.”

Nghe thấy lời nói của hấn, Hồ Nguyệt Phương nhìn đồng hồ, phát hiện xác thực cũng khá muộn rồi, thì gật gật đầu.

Hai người rời khỏi nhà ăn, Hồ Nguyệt Phương đi về phía bệnh viện, buổi tối hôm nay nàng trực ca đêm, trước đó chẳng qua là để cho đồng nghiệp mình giúp đỡ thay ca mà thôi, hiện tại cũng nên là sắp đi làm.

Tô Bạch thì đi về phía trong một ngõ hẻm.

Qua một khoảng thời gian, hấn đi vào bên trong một cái hẻm nhỏ âm u.

Sau khi vào trong ngõ nhỏ, thì ngay ở trong khe hở tối om của ngõ nhỏ, hấn tìm ra một cái túi nhựa.

Sau đó, ngay ở trong bóng tối, Tô Bạch mặc quần áo ở bên trong lên người mình.

Sau khi thay xong quần áo, hấn từ trong túi lấy ra một chiếc mũ lưỡi trai có hình hoạt hình rồi đội lên.

Sau đó, hấn đi đến đầu hẻm, đã có thể nhìn thấy con đường sáng sủa ở bên ngoài, ở đối diện chéo của con đường, chính là cửa chính của bệnh viện Đệ Nhất của thành phố Tây Giang.

Ánh đèn chiếu rọi đến góc tường, từ trên mặt của Tô Bạch chiếu qua, khiến cho mặt của hắn, một nửa ở trong bóng tối, một nửa ở dưới ánh đèn, có vẻ hơi quỷ dị.

Nước mưa nhỏ xuống, trong màn mưa, một chiếc xe taxi từ phương xa nhanh chóng lái tới, đứng ở cửa bệnh viện, một bóng người từ phía trên vội vàng chạy xuống, sắp chạy hướng vào trong bệnh viện.

Cũng chính là lúc này, thì Tô Bạch điện thoại di động ra, bấm dây số.

Cùng với việc kết nối dây số, bóng người ở cổng bệnh viện nhanh chóng dừng lại.

“Người rút cuộc đã làm gì mẹ ta rồi?!” Đinh Tuấn đè nén nỗi sợ hãi và sự tức giận quát âm lên.

“Người quay đầu lại.” Tô Bạch hạ giọng, thản nhiên nói.

Nghe thấy lời nói của hắn, Đinh Tuấn do dự một chút, sau đó quay đầu lại.

Cũng chính là lúc này, Tô Bạch bước tới một bước từ bên trong ngõ hẻm, đứng ở dưới ánh đèn.

Khoảnh khắc nhìn thấy Tô Bạch, Đinh Tuấn lập tức cảm giác da đầu như muốn nổ tung.

Người này, không phải bị hắn giết rồi sao?

Lúc hắn giết người khi đó, thậm chí nhiều lần kiểm tra qua, người này thật sự đã chết rồi.

“Làm sao, nhìn thấy ta có phải rất ngạc nhiên hay không?” Tô Bạch nhìn đối phương, nói: “Trước đó người không phải rất kỳ lạ, tại sao khu Lôi Công không có lộ ra án mạng không?”

Nói đến đây, hắn nhếch miệng cười một tiếng: “Người biết nỗi sợ hãi khi gần với cái chết không? Nỗi sợ hãi đó vẫn luôn giày vò ta, mà bây giờ, nên đến lượt người sợ hãi rồi.

Bây giờ ta cho người 90 giây đi xem mẹ của người còn ở đó hay không, sau 90 giây, người còn không ra khỏi bệnh viện, thì mẹ người chờ chết đi!”

Nói xong, thì hắn bắt đầu đếm ngược với ngữ khí bình tĩnh.

“90.”

“89.”

“88.”

“ ... ”

Đình Tuấn ngây người một lúc, nhưng nghe thấy đếm ngược giống như tử thần của Tô Bạch, gào thét một tiếng, thì xông vào bệnh viện, chạy về hướng khoa nội trú.

Chương 70: Phố hẹp

“Người muốn làm gì?”

“Người đừng chạy vào bên trong!”

“Dừng lại!”

“...”

Trên đường đi, cũng có bác sĩ và y tá phát hiện Đinh Tuấn đầu đá lung tung, muốn chặn đường.

Nhưng mà bọn họ đều bị hù dọa bởi khí thế của Đinh Tuấn, cũng không dám trực tiếp chặn đường, chỉ có thể kêu to ngăn cản.

Đinh Tuấn chạy một đường không trở ngại đến khu nội trú lầu ba, đã đến trước phòng bệnh của mẹ mình, sắc mặt hắc bồng nhiên thay đổi.

Giường ngủ của mẹ mình vậy mà trống không.

“48.”

“47.”

“46.”

“...”

Cũng chính là lúc này, âm thanh điện thoại tựa như bùa đòi mạng, không ngừng nhiễu loạn lấy tâm trí của hắn.

“Người rốt cuộc đã làm gì mẹ ta!” Đinh Tuấn giận dữ hét vào điện thoại.

“40.”

“39.”

“38.”

“...”

Từ đầu bên kia của điện thoại truyền đến âm thanh bình tĩnh của Tô Bạch.

Nghe âm thanh, sắc mặt của Đinh Tuấn thay đổi, rồi chạy xuống dưới lầu. Tốc độ này, còn nhanh hơn nhiều so với lúc hắn chạy lên lầu.

Đợi lúc chạy đến cửa bệnh viện, thì hắn trực tiếp xuyên qua đường cái, chạy về phía hẻm nhỏ.

Nhưng mà, sau khi đến đây, hắn chỉ có thể nhìn thấy một cái ngõ nhỏ trống rỗng, không nhìn thấy bất luận bóng dáng của bất kỳ người nào.

“Đến phố hẹp ở khu Lôi Công, ta chờ người ở nơi đó, nửa tiếng, nửa tiếng trôi qua mà không đến, thì người chờ chết đi.” m thanh không nhanh không chậm của Tô Bạch truyền đến từ đối diện.

Sau đó, thì điện thoại cúp máy.

Sắc mặt của Đinh Tuấn trở nên tái mét, trong mắt hiện ra tơ máu, hắn sững sờ đứng nguyên tại chỗ một lát, sau đó giận quá thành cười, sợ hãi trong lòng lập tức tán biến hết.

Cho dù học sinh cấp ba đó sống lại thì thế nào? Hắn đã giết một lần, vậy thì không quan tâm mà giết lần thứ hai.

Sau đó, hắn tính toán thời gian một chút, nhìn xung quanh một chút, phát hiện có một cửa hàng kim khí còn mở cửa.

“Ông chủ, lấy cho ta một cái búa nhỏ đinh.” Đinh Tuấn đi vào bên trong cửa hàng, nói với ông chủ ở bên trong.

“Ở chỗ đó, người tự chọn.” Ông chủ của cửa hàng ngẩng đầu chỉ chỉ phía bên cạnh, lại cúi đầu nhìn điện thoại.

Đinh Tuấn thấy thế, ánh mắt lạnh lùng nhìn lên trên chiếc đầu hói của đối phương một chút, sau đó thì tiến vào bên trong cửa hàng cầm một cái búa nhỏ đinh.

“40.” Ông chủ của cửa hàng nhìn thoáng qua, nói.

Đinh Tuấn móc tiền ra, mua được chiếc búa nhỏ đinh này.

Sau đó, hắn đi ra cửa, gọi một chiếc xe taxi ở ven đường.

Ở trên xe taxi, Đinh Tuấn che lại gương mặt mình.

Hắn lần này, là giết người không có kế hoạch, so với lần trước thì càng thêm dễ dàng bại lộ, cho nên trên đường hắn nhất

định phải che giấu mặt mình đi.

“Ông anh, làm sao muộn như vậy rồi còn muốn đi phở hẹp thế, nơi đó đều là nhà máy, muộn như vậy cũng không có người nữa.” Tài xế xe taxi là một người thanh niên, có chút dẻo miệng.

“Ta làm ở đây, có vài món đồ quên mất ở đó.” Đinh Tuấn nhẹ giọng nói.

Lúc này, trong đầu của hắn, hiện ra một cái ý nghĩ, lần này tên học sinh cấp ba đó, dường như đã có sự chuẩn bị.

Hươu chết vào tay ai cũng không nhất định.

Nếu như, lúc này nói mạnh mẽ với người tài xế này, vậy mình chết rồi, có phải cũng có thể đi bắt đối phương hay không?

Nhưng mà rất nhanh, ý nghĩ này đã bị hắn ném ra khỏi đầu.

Tên học sinh cấp ba đó có lợi hại thế nào đi chăng nữa, thể chất của mình cũng không kém hơn, lại đã có phòng bị, làm sao có thể đánh không lại đối phương?

Mà với tình hình của tên học sinh cấp ba kia, bản thân Đinh Tuấn cũng rõ ràng, không thể nào liên lạc với bạn học, không có thân thích, chung sống với hàng xóm cũng bình thường.

Dạng người này, sẽ không có người giúp hắn giết người.

Cho nên, Đinh Tuấn cảm thấy mình sẽ không chết, ngược lại sẽ có thể giết đối phương thêm một lần nữa.

Mà nếu như để lại tin tức ở chỗ người tài xế này, về sau hắn rất có thể gặp phiền toái.

“Ông anh, có lời gì muốn nói sao?” Lái xe thông qua kính chiếu hậu nhìn về phía Đinh Tuấn,

Thấy vẻ mặt muốn nói lại thôi của đối phương, có chút quan tâm hỏi.

“Không có.” Đinh Tuấn lắc đầu, đồng thời cơ thể xê dịch ra bên cạnh, không để cho tướng mạo của mình xuất hiện ở trong tầm mắt của đối phương.

“Vâng.” Lái xe gật gật đầu, thấy một bộ dạng không muốn nói chuyện của Đinh Tuấn, thì cũng thức thời không có mở miệng.

Xe taxi nhanh chóng lái ra nội thành, tâm trạng của Đinh Tuấn càng ngày càng phức tạp, trong lòng có sự lo lắng đối với mẹ của mình, cũng có sự lo lắng cho mình vận mệnh chưa biết trước của bản thân.

“Ta phải giết hắn.” Trong lòng của hắn nói nhỏ, nỗi sợ hãi và sự lo lắng trước đó, đều dần dần hóa thành sát ý.

Hắn là một người vô cùng thông minh, nếu không, cũng sẽ không làm được một vụ án giống như áo tiên không thấy vết chỉ khâu. Thời gian cướp tiền trước đây của hắn, cộng thêm thời gian giết người, tổng cộng đều không có vượt qua một tiếng đồng hồ.

Thậm chí hắn còn cướp điện thoại của đối phương, sau đó ném trên đường.

Mục đích chính là cho cảnh sát một phương hướng điều tra sai lầm.

Nhưng mà, thế nào Đinh Tuấn cũng không có nghĩ tới là, người đó, vậy mà một lần nữa sống lại.

Nghĩ đến gương mặt của đối phương, trong lòng của hắn suy nghĩ rất nhiều, có nghĩ qua có phải điểm báo chôn xuống của cảnh sát hay không, hoặc là người khác nguy trang, cũng có nghĩ qua tên học sinh cấp ba mà mình giết đó có phải là có anh em sinh đôi hay không.

Nhưng mà, những ý nghĩ này, đều bị hắn lần lượt loại bỏ.

Trước khi Đinh Tuấn ra tay, đã theo dõi tên học sinh cấp ba đó một tuần rồi, đối với chiều cao của đối phương, cũng như tướng mạo hết sức quen thuộc.

Cho nên, hắn không cho rằng có người có thể làm được giống như vậy.

Đương nhiên, đây cũng là nguyên nhân hắn cách tương đối xa, nhìn không rõ, nếu hắn thật sự nhìn rõ tướng mạo cả Tô Bạch, trong lòng e rằng sẽ không nghĩ như thế.

Dù sao tướng mạo bây giờ của Tô Bạch, đã có chút không giống với tướng mạo trước đó.

Tốc độ của xe taxi rất nhanh, lại cộng thêm hiện tại là đêm khuya, trên đường đi dường như không có trở ngại, mười mấy

phút ngắn ngủi thì đã đến.

Với tư cách là một người đã sống ở thành phố này rất lâu Đinh Tuấn đương nhiên biết thời gian buổi tối xe taxi đến, nếu không, hẳn không có khả năng không lãng phí thêm thời gian dư thừa để đi mua búa nhỏ định.

Sau khi đã tới địa điểm, tài xế xe taxi hỏi Đinh Tuấn một chút đối phương có uồn ngồi xe tải quay về hay không, sau khi nhận được câu trả lời phủ định, thì rời đi.

Đinh Tuấn đứng ở trong con đường tối om, trong tay nắm lấy búa nhỏ định, trong lòng nhất thời có chút bất an.

Người kia, nhìn thấy hắn tới rồi, sao lại không ra?

Nghĩ đến đây, thì hắn hét ở xung quanh: “Ta tới rồi, người ra đây!!!”

Sau khi Đinh Tuấn hô vài tiếng, chỉ nghe được một trận tiếng chó sủa, âm thanh gì khác cũng không có.

“Đáng chết!” Sắc mặt của hắn trở nên có chút khó coi, trong lòng vô cùng tức giận, hắn sợ là bị lừa bịp.

Đồng thời, sát tâm biến mất hết ở trong lòng của hắn, nhìn đường cái trống trải, một trận sợ hãi.

Người này, tâm tư thâm trầm, sẽ không giết mẹ của mình chứ?

Bản thân Đinh Tuấn thay đổi góc độ suy nghĩ, nếu như hắn là người bị giết đó, nhất định sẽ bắt chấp mọi thứ để trả thù.

Nghĩ đến đây, hắn lấy điện thoại di động ra từ trong túi của mình, run rẩy gọi cho cái số trước đó.

“Tút tut...” Điện thoại cúp máy.

Đinh Tuấn thấy thế, hơi điên cuồng gào thét, tiếp tục gọi điện thoại.

Nhưng mà, đáp lại hắn, chỉ có những lần cúp máy.

“Tút tut...”

Trong xe taxi, mặt Tô Bạch không thay đổi cúp máy điện thoại, nhìn ngoài cửa sổ, trong lòng lần nữa hồi tưởng một vấn đề, có phải là nên mua chiếc xe không? Như này quá bất tiện rồi.

Không thi bằng lái, trộm lái chiếc xe cũng tốt.

Chương 71: Xé bỏ mặt nạ

Xe taxi đến, Tô Bạch đi xuống xe.

Báo thù vui không? Có đôi khi hắn nghĩ tới vấn đề này, thứ đáp lại hắn là sự thù địch vô tận ở trong lòng cũng như loại cảm giác bất lực khi đối mặt với cái chết ở trong trí nhớ.

Lúc đó, hắn thật sự là kêu trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng nghe.

Loại tuyệt vọng nào khi cận kề cái chết, ngấm lại cũng có thể làm cho người ta sợ hãi.

“Tí tách...” Một giọt nước mưa nhỏ giọt xuống, rơi lên trên vành nón mũ lưỡi trai của Tô Bạch, hắn đưa tay hơi hơi nâng vành nón mũ lưỡi trai lên, để hắn có thể nhìn thấy ánh mắt trước mặt.

Cái mũ lưỡi trai này, là hôm nay hắn mua ở quán ven đường.

Là cái mũ lưỡi trai thứ hai, phía trên vẽ một hình ảnh phim hoạt hình đáng yêu.

Vành nón của mũ lưỡi trai này dài hơn, che lấp tướng mạo người tốt hơn.

Kỳ thực hiện tại bộ quần áo, mũ, giày mặc trên người Tô Bạch đều được tùy tiện mua ở quán ven đường.

Thậm chí, ở trong giày của hắn, còn lót một chút vải, làm cho chiều cao rõ ràng cao hơn một chút, vai áo khoác được thêm một chút vải, để bờ vai của hắn càng rộng chút.

Tất cả thứ này để đối phó sở cảnh sát, cũng thuận tiện che giấu tung tích sau khi giết người.

Tô Bạch từ trong túi sách của mình lấy ra đầu búa của cây búa nhỏ đỉnh.

Đồng thời, vòng sắt trên cổ tay hắn bắt đầu nhúc nhích, từ lòng bàn tay của hắn, nhúc nhích tới trên phía trên đầu búa nhỏ đỉnh, tiếp đó phía dưới đầu búa của búa nhỏ đỉnh, tạo thành chuỗi búa.

Ngón tay Tô Bạch gõ một chút lên chuôi búa, chuôi búa phát ra thanh âm bộp bộp.

Cái chuôi búa này rỗng ruột, nhưng lại cực kỳ rắn chắc.

“Báo thù, cũng không phải là một chuyện vui vẻ.” Tô Bạch lẩm bẩm một tiếng, khóe miệng chậm rãi nhếch mép, lộ ra hàm răng trắng, “Nhưng mà không báo thù, nhất định là chuyện khiến cho người ta không vui.”

Hắn ngẩng đầu, con mắt tràn ngập tơ máu, hiện ra sự thù địch điên cuồng, và sát ý.

Con người hắn lúc này, phẳng phất như trở thành một người khác, từ một cậu học sinh cấp ba hiền lành, biến thành một con ác thú ăn thịt người,

Bây giờ, thời điểm con ác thú này ăn người đã đến.

Đinh Tuấn đứng ở trong nước mưa, trong tay không ngừng gọi điện thoại.

Cùng với sự trôi qua của thời gian, trong lòng của hắn cực kỳ dày vò, hiện tại hắn thậm chí đã không yên tâm nghĩ đến nên báo thù như thế nào, chỉ nghĩ mẹ của mình không có chuyện là được.

Ở trong mắt rất nhiều người, mẹ hắn là một người phụ nữ đánh đánh, chanh chua, nhưng mà, ở trong cuộc sống của hắn, mẹ của hắn, lại vô cùng tốt với hắn, thứ gì tốt cũng đều cho hắn.

Hoàn cảnh trong nhà không tốt, nhưng mà mẹ hắn lại thường sẽ cho tiền chat góp được để hắn tiêu.

Thậm chí, khi sinh bệnh, mẹ của hắn đều không muốn tiêu tiền của hắn để chữa bệnh, muốn xuất viện đi ăn vạ, kiếm cho hắn một chút tiền cuối cùng, để hắn cưới vợ.

Có người mẹ như vậy, làm sao mà bản thân Đinh Tuấn lại không hiểu thảo đây?

“Tút TUT... TUT TUT...” Ngoài dự đoán, điện thoại lần này đối diện không có cúp.

Trong lòng Đinh Tuấn tràn đầy sự mừng rỡ, trong lòng cầu nguyện đối phương nghe máy.

Nhưng mà điện thoại cũng không có kết nối.

Ngược lại Đinh Tuấn nghe được một hồi tiếng chuông, từ xa đến gần.

Hắn ngừng động tác gọi điện thoại, nhìn về phía xa, thì gặp được một người thiếu niên đi tới hướng về phía hắn.

“Người đã làm gì với mẹ ta rồi!!!” Đinh Tuấn nhìn người tới, thì gào thét về phía bóng người, ánh mắt đỏ thẫm, dường như muốn ăn thịt người.

Tô Bạch nhìn hắn, cũng không trả lời vấn đề của đối phương, nhếch miệng cười nói: “Nhà người có hai người người và mẹ người? Có họ hàng khác hay không? Có lẽ người nên ngẫm lại ta sẽ giận chó đánh mèo lên những thân thích khác của người hay không.”

Trong mắt của đối phương tràn đầy vẻ nghiêm túc, khiến cho Đinh Tuấn không khỏi rung mình một cái.

Hắn không cảm thấy đối phương đang nói đùa, thay đổi vị trí, nếu như đổi lại hắn xuýt chút chết, hắn cũng muốn giết cả nhà hung thủ.

“Người thả mẹ ta, ta tự sát, như thế nào?” Đinh Tuấn nhìn Tô Bạch, cắn răng nói.

“Phải không?” Tô Bạch kinh ngạc nhìn về phía hắn, sau đó ha ha cười một tiếng, “vậy người tự sát đi.”

Giọng nói buông xuống, hai người cũng không có động dẩy.

Trầm mặc nửa ngày, trong mắt của Đinh Tuấn lộ ra sắc mặt điên cuồng: “Chẳng lẽ người không thể bỏ qua cho ta sao? Người có nhân tính hay không? Người lại không có chết,

Lại còn muốn giết cả nhà của ta. Người làm như vậy, sẽ bị sở cảnh sát truy nã.”

Nghe lời nói của đối phương, Tô Bạch có chút buồn cười, đối phương thật sự là xảo trá như cáo, một câu ngắn ngủi, thì bao hàm khẩn cầu, và uy hiếp, thậm chí còn có đạo đức bắt cóc.

“Cho nên, ta để người tự sát, như vậy người tốt, ta tốt, mọi người đều tốt.” Hắn nhìn xung quanh một chút, thấy gần đây không có giám sát, thì gỡ mũ lưỡi trai xuống, ném tới trong bụi cỏ.

Nhìn thấy tướng mạo của Tô Bạch, Đinh Tuấn triệt để tin, người này, chính là tên học sinh cấp ba mà hắn giết.

Mặc dù hắn không biết đối phương sống sót thế nào tới giờ, nhưng mà dung mạo của đối phương, hắn là nhớ kỹ cực kỳ rõ ràng.

“Người đừng khinh người quá đáng!” Đinh Tuấn gào thét thành tiếng, ánh mắt đỏ sẫm, “người có tin bây giờ ta giết chết người hay không?”

Mặc dù hắn muốn cứu mẹ của mình, nhưng lại không muốn đi tới bước phải đền bằng mạng của mình.

Huống hồ, hắn cũng không phải đồ đàn, đối phương nói cái gì thì tin đó, hắn tin tưởng mình cho dù chết, đối phương cũng nhất định sẽ giết mẹ hắn.

Hơn nữa, coi như đối phương không giết mẹ của mình, mẹ mình cũng sẽ chết.

“A, bắt đầu nhơ nhác rồi.” Tô Bạch cười một tiếng quỷ dị, nói: “Người nói người có thể vì mẹ người nỗ lực hết mình, vậy thì người tự sát đi, sau đó ta sẽ thả mẹ người ra. Như vậy quá tốt, dù sao ta cũng không muốn giết mẹ của người không phải sao?”

“Ta không tin người!” Đinh Tuấn ngẩng đầu lên, gầm thét lên tiếng, trong mắt tản ra tia hung hãn, chậm rãi đến gần về phía Tô Bạch.

Hắn vừa đi, vừa nói với giọng tàn ác: “Người cũng thật sự là to gan, lại dám một người đến đây, tính mạng bây giờ của người đang nằm trong tay ta, người nếu như không thả mẹ ta ra, thì ta lại giết người một lần, đập xương cốt của người đến vỡ nát, ta cũng không tin người có thể sống sót!

“A, có đúng không?” Tô Bạch nhếch miệng cười một tiếng, lợi đỏ rực lộ ra, trong bóng đêm, tựa như là ác thú đang mở ra chiếc miệng lớn đầy máu, “Như vậy đi, trước khi người không phải cướp 210 nghìn của ta sao? Ta bù đắp cho người 290 nghìn, người tự sát, ta đi cứu mẹ của người.”

Nói rồi, thì hắn lấy ra điện thoại di động của mình, lộ ra tài khoản chứng khoán kia có bốn trăm mười nghìn đó.

Thấy cảnh này, phòng tuyến trong lòng Đinh Tuấn lần nữa bị phá, lần này bằng giá của đôi phương càng cao hơn.

Lúc này, có hai lựa chọn đặt ở trước mặt hắn, tin tưởng đôi phương, sau đó tự sát, hoặc là giết đôi phương, lại tiếp tục dự trữ tiền.

Lúc này, Đinh Tuấn cảm giác, lúc này dường như càng thêm khó chịu hơn so trực tiếp giết hắn.

Hắn còn trẻ, hắn không muốn chết.

Nhưng mà, hắn lại vô cùng muốn cứu mẹ của mình.

Xung quanh mưa vẫn như cũ đang rơi, đánh vào trên phiến lá, phát ra âm thanh tí ta tí tách, bước chân của Đinh Tuấn dừng lại, trầm mặc thật lâu.

“Người sẽ không cứu mẹ ta.” Một lát sau, Đinh Tuấn ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Tô Bạch: “Người đã bắt mẹ ta, làm ra loại chuyện này, người tuyệt đối sẽ không buông tha cho nàng.”

“A, cái này à.” Tô Bạch nghe vậy, nụ cười trên mặt càng thêm xán lạn, trong tay hắn lấy ra phần mềm ghi âm, phát hình một đoạn ghi âm phía trên.

“Chị Hồ, cái bà Ôn đó hiện tại thật sự là đôi phòng bệnh sao?”

“Đúng vậy, hiện tại nàng đổi đến một căn phòng bệnh ở tận mãi bên trong, chỉ một người nàng.”

“A, cái bà Ôn này ngược lại có chút đáng thương.”

“Ày, nàng đáng thương cái gì, hôm nay nàng còn đe dọa người nữa nha, người cũng không cần đồng tình tràn lan, người giống như nàng, không đáng đồng tình.”

“...”

Pằng.

Tô Bạch thu di động nhét vào trong túi, cười nhìn về phía Đinh Tuấn: “Ta cho tới bây giờ chưa từng nói bắt mẹ người, ta cũng không phải tên sát nhân cuồng ma, một bà già muốn chết, ta giết hắn làm gì, thậm chí coi như ta cứu được nàng, nàng cũng sống không được bao lâu.”

Nói đến đây, ngữ khí của hắn dừng lại, âm thanh có chút chế nhạo nói: “Nói nhiều như vậy, cuối cùng ngươi có tự sát không? Lại hoặc là, ngươi chỉ là lấy mẹ ngươi ra làm bia đỡ đạn, kỳ thật ngươi cảm thấy mẹ ngươi căn bản không có quan trọng với ngươi.

Ngươi như vậy thật là dối trá.

Nghe thấy lời nói của Tô Bạch, mặt của Đinh Tuấn, lập tức trắng bệch.

Hắn lúc này, cảm giác áo khoác của mình, từng lớp từng lớp bị lột ra, lộ ra nội tâm xấu xa đó ở bên trong.

Chương 72: Trùng phạt giết người

Trong ghi âm của điện thoại di động, Đinh Tuấn cũng nghe ra được là giọng nói của ai, một người là giọng của Hồ Nguyệt Phương, một người là giọng của Tô Bạch.

Từ âm thanh trong này, hắn cũng có thể nghe ra được thật giả.

Lúc này hắn mới biết mình ngu ngốc như thế nào.

Lúc trước khi hắn tới bệnh viện, thế mà không biết hỏi y tá trực ban mẹ của hắn đang ở đâu.

Chẳng qua rất nhanh, Đinh Tuấn liền phản ứng lại, lúc trước Tô Bạch chỉ cho hắn thời gian 90 giây, vì để hắn không có thời gian để hỏi thăm.

Giờ khắc này, mặc dù hắn đang bị dầm mưa ướt, nhưng lại cảm giác như mình đang trần truồng dưới ánh nắng mặt trời chói chang vậy.

Mọi thứ của hắn đều bị Tô Bạch bóc ra từng lớp từng lớp.

“Đương nhiên, ngươi bây giờ cũng có một lựa chọn, giết ta, sau đó trở về với cuộc sống bình thường.” giọng nói của Tô Bạch như ma quỷ truyền đến.

“Đừng nói nữa!!! Đừng nói nữa!!! Để cho ta yên!!!” Đinh Tuấn gào thét với vẻ mặt dữ tợn.

Tô Bạch đứng ở bên cạnh nghe vậy, chỉ là ánh mắt hắn càng ngày càng lạnh như băng.

Qua một lúc lâu.

Đinh Tuấn ngẩng đầu, nhìn Tô Bạch, khàn giọng nói: “Tại sao ta phải tin ngươi sẽ đem hai mươi chín vạn cho mẹ ta chữa bệnh?”

“Như vậy đi.” Tô Bạch cười. “Ngươi cắt đứt một cánh tay của mình, ta cho ngươi mười vạn, phải đánh tới nát bấy, không còn chút khả năng chữa khỏi. Sau đó, người cắt đứt hai chân của

mình, một chân mười vạn, như thế nào? Ta sẽ đưa tiền cho người tại đây, ký tên đưa chi phiếu cho người, ta nhất định sẽ không đòi lại.”

Nghe thấy hần nói vậy, Đinh Tuấn cúi đầu nhìn tay mình, vẻ mặt do dự.

Sau đó hần lấy ra cây búa, nhắm ngay tay của mình, cắn răng nói: “Nếu đã như vậy thì ta sẽ....”

Nói đến đây, hần ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Tô Bạch, vẻ mặt dữ tợn, ánh mắt đầy tia máu: “Ta sẽ giết người!”

Đinh Tuấn cầm cây búa trong tay dùng lực, đánh về phía Tô Bạch.

Song Tô Bạch lại như đã đoán biết trước được, tránh được lần tấn công này, đồng thời thản nhiên nói: “Xem ra người không muốn mẹ người được sống?”

Đinh Tuấn đánh mà không trúng, cũng không có tiếp tục tấn công nữa mà lại hung dữ nói: “Ta không muốn chết! Nếu như nói ta với mẹ ta một trong hai người phải chết thì người đó chính là nàng! Đây là chuyện không có cách nào thay đổi được.”

Nghe hần nói như vậy, Tô Bạch liền cười nói: “Xem ra người rất hiểu chuyện, nếu đã như vậy, trong tay người có hai mươi vạn, không bằng tự mình tiêu, cần gì phải cho mẹ người tiêu chứ? Người nói đúng.”

“Câm miệng!!!” Đinh Tuấn gầm lên giận dữ, hần cảm thấy tên học sinh trung học này đúng là ma quỷ, từng bước từng bước đẩy hần xuống vực sâu. Lúc này hần cảm thấy mình bị điên rồi.

Chẳng qua, lời nói của Tô Bạch, hần nghe hiểu được.

Đưa hai mươi vạn đó cho mẹ của hần, có đáng không?

Lòng hần nói cho hần biết, đáng, mẹ hần khổ sở nuôi hần lớn. Hôm nay lại muốn từ bỏ mẹ của mình, đó là phản bội.

Nhưng mà, một âm thanh khác nói cho hần biết, nó không đáng, hai mươi vạn, có thể giúp hần có một tương lai tốt đẹp, để hần không cần phải mệt mỏi như vậy nữa, có gì lại phải ném vào hồ lửa như vậy?

“Không đáng”. Đinh Tuấn nghĩ trong lòng, đồng thời hắn cũng nghĩ tới lời nói của mẹ hắn mà trong lòng thoải mái hơn, mẹ hắn không phải nói hắn buông tha sao?

Vậy thì hắn sẽ buông tha.

Tin rằng mẹ hắn nhất định sẽ có hiểu được hắn.

“Người nói đúng, ta hiểu rồi.” Đinh Tuấn nhìn Tô Bạch, vẻ mặt hung ác từ từ biến mất, cất lại búa nhỏ đinh trong tay.

“Nếu đã như vậy, ta không có dự định chăm sóc mẹ ta. Chúng ta không cần thiết phải người chết ta sống nữa, ta không muốn dính vào mạng người.”

Nói xong, hắn chuẩn bị rời đi.

“Phì....” Đột nhiên tiếng cười từ miệng Tô Bạch phát ra.

“Ha ha ha ha ha ha....”

“Ha ha ha ha ha ha....”

“Ha ha ha ha ha ha....”

...

“Ha ha... Ta nói... Ha ha...không lẽ người.....tin sao.....” Tô Bạch cười đến khom người xuống.

“Chuyện này không có gì buồn cười cả.” Đinh Tuấn lạnh lùng nhìn chằm chằm Tô Bạch.

“Được, ta không cười...” Nụ cười Tô Bạch vụt tắt, sau đó lạnh lùng nói: “Nhưng người thật sự nghĩ là mình mạnh hơn ta sao? Nghĩ người có thể nắm trong tay sự sống chết của ta? Người quên rồi sao, ta dẫn người tới đây chính là muốn mạng của người!”

Nói xong, hắn đập mạnh một cái.

Trên mặt đất bọt nước bắn tung tóe, Tô Bạch cầm búa nhỏ đinh đập mạnh vào khớp tay phải của Đinh Tuấn.

“Răng rắc!!!!”

Một tiếng nứt xương vang lên rõ ràng ở nơi tối tăm, mưa tầm tã.

“A!!!” Đinh Tuấn phát ra một tiếng kêu thảm thiết, búa trong tay rơi xuống.

Nhưng mà lúc này vẫn còn chưa kết thúc, Tô Bạch đứng sau lưng hắn, dùng búa nhỏ định đập liên tiếp vào khớp chân.

“Phù!!!”

“Phù!!!”

Liên tiếp hai tiếng, hai đầu gối của Đinh Tuấn bị đập ra hai lỗ.

Đinh Tuấn kêu đau thảm thiết, ngã xuống đất.

Tô Bạch rời khỏi bên cạnh hắn, búa nhỏ định trong tay đã dính đầy máu.

Phần nhỏ định của cây búa không biết lúc nào đã biến thành mũi nhọn.

“Người đã không muốn tự mình đánh gãy, vậy thì ta đánh gãy cho người.” Tô Bạch cầm búa nhỏ định trong tay từ từ khôi phục nguyên trạng, cảm thấy lệ khí trong lòng đã biến mất, cười nói: “Nhưng mà, ta ra tay thì không đưa tiền.”

Thật ra thì hắn vốn dĩ không nghĩ sẽ đưa tiền, hắn làm vậy chính là muốn trừng phạt.

Muốn Đinh Tuấn vứt bỏ thứ trân quý nhất của mình, để cho Đinh Tuấn vứt bỏ thứ kiên cố của mình.

Sau đó, nói với đối phương, người đã vứt bỏ nhưng cũng sẽ không trải qua tốt hơn.

Loại đả kích này, không có một người nào có thể trụ vững được.

Lúc trước cho đối phương nhìn tài khoản chứng khoán, bên trong đúng là có tiền, nhưng bây giờ thị trường chứng khoán cũng ngừng giao dịch rồi, hắn làm sao có thể bán ra ngoài, làm sao có thể có tiền mặt chứ?

Tất cả đều là lừa gạt đối phương, xé mặt nạ của đối phương, làm cho đối phương nhìn thẳng vào nội tâm xấu xí của mình.

“Người là ma quỷ!!!” Đinh Tuấn cảm thấy máu của mình chảy ra, gào thét, trong lòng sợ hãi vô cùng.

Hắn không nghĩ tới cậu học sinh trung học này đáng sợ như vậy, trong thời gian ngắn mà đã phế hai chân và cái tay của hắn.

“Ta nói rồi, ta dẫn ngươi tới đây, chính là muốn mạng của ngươi. Ngươi nghĩ ta sẽ quên chuyện ngươi giết ta hay sao?” Tô Bạch nhìn đối phương, bình tĩnh nói: “Ngươi giết ta, con mẹ nó ngươi còn lừa ta, thật sự xem ta như đứa ngốc ư?”

Nói xong, hắn cúi người xuống, cầm lấy búa nhỏ đỉnh, đặt trước mặt Đinh Tuấn: “Cái búa này, ngươi còn nhớ không? Là cây búa ngươi dùng để giết ta. Lúc đầu ta tự nói với bản thân mình, nếu ta gặp lại ngươi, ta nhất định sẽ đánh ngươi một búa, một búa đè chết.”

Đinh Tuấn nhìn búa nhỏ đỉnh trước mặt, mặt ngoài có màu ánh đen.

“Đây không phải là búa nhỏ đỉnh mà ta dùng để giết ngươi!!!” Hắn khàn giọng nói.

“Đương nhiên là nó.” Tô Bạch cười lạnh nói: “Chỉ có điều phía trên được bao một tầng đồ, để ngươi không nhìn thấy rõ vật bên trong mà thôi, giống như ngươi vậy, bề ngoài đẹp đẽ, bên trong lại vô cùng xấu xa, ngay cả mẹ mình cũng không quan tâm.

Ta tin mẹ của ngươi đối xử với ngươi rất tốt, nếu không, ngươi chắc chắn sẽ không giúp nàng chữa bệnh, thậm chí cướp bóc, giết người cũng làm ra được. Bây giờ ngươi thì sao? Ngươi có xứng với tình yêu của mẹ ngươi không?

Lúc trước ta còn cảm thấy nàng lừa ta vì chữa bệnh cho mình, bây giờ nghĩ lại, là vì để chuẩn bị tiền cho tương lai của ngươi mới đúng.

Nếu để cho nàng biết, con trai yêu quý của nàng vậy mà đối xử với nàng như vậy, thì chắc sẽ rất đau lòng.”

Tô Bạch từ Hồ Nguyệt Phương biết được rất nhiều chuyện, trong đó có chuyện bà Ôn từng muốn tự sát.

Thế nên cũng hiểu được mối quan hệ mẹ con thân thiết của Đinh Tuấn và Hồ Nguyệt Phương.

Đáng tiếc, trong tình huống này thì tình cảm mẹ con thân thiết không có trong từ điển của hắn.

Chương 73: Độc ác

“Câm miệng!!!” Đinh Tuấn gào thét, nước mắt nước mũi chảy ra, vươn cánh tay duy nhất còn động đậy muốn đoạt lấy cây búa trong tay Tô Bạch.

Song, khi hắn nắm được cán búa lại phát hiện bất kể hắn dùng sức như thế nào đều không thể kéo cây búa tới, giống như cây búa bị đâm sâu trong vậy.

“Dĩ nhiên, lý do vì sao ta muốn dùng đồ bao đầu búa lại.” Tô Bạch giữ cây búa lại, nhìn Đinh Tuấn nói: “Cũng là bởi phía trên cây búa có máu của ta, sẽ dễ dàng bị cảnh sát điều tra ra, bởi vì hôm nay nơi này chỉ có máu của ngươi.”

Nghe thấy lời của hắn, Đinh Tuấn cũng đã hiểu, đối phương đang muốn giết mình.

Đến cùng ngay cả loại chuyện này cũng đã nghĩ kỹ rồi, nói không phải là muốn giết hắn, ai có thể tin được.

Nghĩ tới đây, Đinh Tuấn liều mạng dùng sức kéo cây búa trong tay Tô Bạch, muốn phản kháng trước khi chết.

“A!!!”

Nhưng ngay lập tức, Đinh Tuấn hét thảm một tiếng.

Lúc này, tay trái của hắn đang nắm lấy cây búa, nhưng mà mặt sau bàn tay của hắn xuất hiện từng cái gai nhỏ, gai đâm thủng mặt sau, máu chảy nhỏ giọt.

Vừa mới lúc này trong nháy mắt, Ma Thiết lại đâm xuyên qua lòng bàn tay đối phương.

Tô Bạch có cảm giác hơi chóng mặt, nhưng khôi phục rất nhanh.

Đây là một cách sử dụng Ma Thiết mà hắn tìm ra, hắn phát hiện khi hắn có ý thức +1.

Hắn có thể trong nháy mắt làm cho Ma Thiết thay đổi hình dạng.

Chẳng qua hình dạng thứ này biến hóa theo cùng tốc độ thời gian, có liên quan đến ý thức của hắn.

“A a a!!!” Đinh Tuấn không ngừng kêu gào, nhìn Tô Bạch với ánh mắt sợ hãi.

Nhìn ánh mắt của đối phương, Tô Bạch cảm thấy rất quen thuộc. Đó chính là khi trước hắn bị Đinh Tuấn bắt, là ánh mắt của hắn.

Sợ hãi, bất lực, và sự hoảng sợ đối với cái chết.

Mà khi đó, cách của đối phương là Từng búa từng búa gõ chết hắn.

Nghĩ tới đây, Tô Bạch từ từ cong khóe miệng.

Ma Thiết trên búa nhỏ đinh từ từ trở về vị trí.

Đinh Tuấn thở một hơi dài, thở gấp dữ dội.

Song, cũng chính vào lúc này, búa nhỏ đinh chợt nện xuống, một búa lại một búa, đánh hắn đến hoa mắt chóng mặt, đánh hắn đến bể đầu chảy máu.

Tiếng đánh bang bang, trong đêm mưa ở nơi này, hiện ra một vẻ vô cùng trầm lắng, mỗi lần đều đánh vào cơ thể của đối phương.

“Thì ra ... ta lúc ấy đánh đau như vậy?” Đinh Tuấn nghĩ trong lòng.

Sau đó, hắn đau đớn, ý thức mơ hồ, cho đến không còn ý thức.

Qua một lúc lâu, Đinh Tuấn không còn phát ra tiếng, máu quanh thân hắn chảy như nước, hòa vào nước mưa trên mặt đất.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết chết, họ tên Đinh Tuấn, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, lực lượng +1.”

Tô Bạch cảm giác được cơ bắp căng lên, hít một hơi dài, cảm thấy lòng bình tĩnh, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

Vẫn là câu nói đó, báo thù không thể làm cho người ta cảm thấy vui nhưng mà không báo thù thì nhất định sẽ không vui.

Lúc này, Tô Bạch cảm nhận được đáy lòng mình, giống như buông xuống một tảng đá.

Việc khiến lòng hắn sinh ra lệ khí, cuối cùng đã kết thúc rồi.

Tiếp theo, Tô Bạch lại nhìn cánh tay của mình, phía trên lộ rõ cơ bắp, hắn cảm giác hàm lượng mỡ trong cơ thể cũng thấp hơn nhiều.

Hắn thậm chí còn cảm thấy nếu hắn cởi hết quần áo, chắc chắn có thể nhìn thấy củ ấu rõ ràng của cơ bắp.

Đây cũng là do hắn được cộng thêm ba điểm thuộc tính lực lượng.

Bây giờ hắn cảm thấy mình có thể dùng một quyền đánh chết người bình thường.

Sau khi xác nhận Đinh Tuấn đã chết, Tô Bạch cầm búa nhỏ định đặt dưới mưa để rửa một lượt, tiếp theo đem đầu búa cắt vào túi áo của mình, Ma Thiết biến thành vòng tay, bao quanh cổ tay của hắn.

Làm xong những thứ này, Tô Bạch rời khỏi đó.

Trong đêm tối, Đinh Tuấn nằm trên mặt đất bị mưa ướt.

Qua thật lâu, một làn sóng đủ để khơi dậy ác niệm lấy Đinh Tuấn làm trung tâm, bốn phía bắt đầu lan rộng ra.

Da thịt trên đầu hắn bắt đầu nhúc nhích, một luồng ý thức bắt đầu trở về.

“Ta....chưa chết....” m thanh nỉ non phát ra từ miệng Đinh Tuấn.

Tiếp theo, một trận cười điên cuồng phát ra từ miệng hắn.

“Ta chưa chết...Ha ha...”

Nói đến đây, tiếng cười của hắn im bật, “Không đúng, ta chết rồi.... Ta đã chết rồi....”

Đinh Tuấn cúi đầu lẩm bẩm, ngồi dậy, đưa tay sờ gáy của mình, ở đó không có một chút vết thương.

Hắn suy nghĩ một lúc, liền nở nụ cười: “Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy, người sống lại bằng cách như vậy, bây giờ đến

lượt ta giết người!!! Ta muốn giết tất cả những người có liên quan đến người!!! Ha ha ha!!!”

Nghĩ tới Tô Bạch, khuôn mặt Đinh Tuấn trở nên hung dữ.

“Vậy sao?” Cũng chính vào lúc này, một âm thanh nhẹ nhàng từ bên cạnh truyền đến.

Tiếp theo, một ngọn gió nhẹ vụt tới, búa nhỏ đinh rơi đập, đầu Đinh Tuấn chấn động, ngã trên mặt đất, hắn còn chút ý thức nghe được tiếng lẩm bầm.

“Ta vốn chỉ muốn xem thử có khả năng này không, không nghĩ tới thật sự sống lại, nếu như vậy, thì lại giết người thêm một lần nữa.”

Tiếp theo, Tô Bạch nhắc lòng bàn tay Đinh Tuấn lên, trong tay cầm lấy một cái đinh dài, đặt vào lòng bàn tay của Đinh Tuấn, đánh mạnh lên mặt đất.

Bịch!

“A!!!” Đinh Tuấn hét lên, muốn trốn chạy, nhưng bàn tay của hắn đã bị đinh đâm xuyên cắm vào đất.

Sau đó, hắn lại bị một lực mạnh mẽ áp chế, ấn hắn trên mặt đất.

Lại thêm ba cái đinh đâm xuống.

Tứ chi của Đinh Tuấn bị đóng đinh trên bùn đất.

Lúc này, Đinh Tuấn bị đau đến nổi la hét mãi, không ngừng kêu thảm thiết giống như giết heo.

Tiếp theo, một mùi gay mũi bao phủ toàn thân của hắn.

“Đây là cái gì?” Ý thức còn sót lại của Đinh Tuấn vẫn còn đang tự hỏi. nhưng sau đó, ánh mắt liền thấy ánh sáng rực của ngọn lửa xuất hiện.

“Là dầu!” Rất nhanh, trong lòng hắn sợ hãi, sau đó toàn thân hắn bị thiêu đốt, ngọn lửa cháy rừng rực. Sợ rằng nước mưa có rơi xuống người hắn cũng không có cách nào dập tắt được, thậm chí có khả năng càng cháy càng mạnh.

Bây giờ, Đinh Tuấn mới biết được, cậu học sinh trung học này ác độc, tàn nhẫn như thế nào, hoàn toàn không cho hắn một

chút cơ hội.

Hắn tất nhiên không biết, Tô Bạch lựa chọn địa điểm này cũng vì nghe Vương Đức Tài nói nơi này có một trăm lít dầu ma mút.

Trước khi giết người, hắn đã có ý định thiêu hủy thi thể.

Tô Bạch tưới trên người Đinh Tuấn gần năm mươi lít dầu ma mút, đủ khả năng để thi thể đốt thành than.

Cho dù trời có mưa thì cũng không có vấn đề gì. Bởi vì khi dầu cháy, mật độ nước cao hơn so với dầu, nên nước sẽ tạo thành tầng nằm dưới dầu, thậm chí bởi vì nước chảy vào, khiến cho dầu chạy xung quanh, lửa càng cháy điên cuồng.

Trước khi đến, Tô Bạch đã nghĩ Đinh Tuấn có thể sẽ biến thành người có khả năng sống lại. Tất nhiên là phải xóa bỏ tất cả các khả năng trả thù của đối phương,

Là một người đã chết một lần, Tô Bạch vô cùng cẩn thận, tất nhiên không cho phép đối phương có bất cứ cơ hội phản kích nào.

Hắn cũng không muốn sau khi đối phương sống lại thì bị đối phương trả thù, rước lấy rắc rối.

Nếu như đối phương sống lại, vậy thì giết đối phương một lần nữa.

Hôm nay xem ra, sự cẩn thận của Tô Bạch là đúng.

Chương 74: Hủy thi diệt tích

Lửa đốt hơn một giờ, bởi vì nguyên do mưa to và vắng vẻ, thậm chí không ai qua đây xem.

Đợi cho đến khi thiêu xong, Tô Bạch cảm giác được một tin tức.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Đinh Tuấn, nhận được điểm thuộc tính đặc biệt, cảm giác đã thú +1.”

Sau khi xác nhận người đã chết, Tô Bạch hấp thu cảm giác đã thú, lấy ra mũi lưỡi trai từ trong bụi cỏ, xoay người rời khỏi nơi này.

Mưa vẫn luôn rơi, chỉ là nhiều hơn một ít than cốc.

“Cảm giác được trí nhớ của người sống lại, có đọc hay không?”

Tô Bạch cảm giác tin tức vừa mới xuất hiện, trong lòng cũng hơi buồn cười, bản thân mình giết Đinh Tuấn, có lẽ còn phải hoàn thành nguyện vọng cho đối phương.

Cũng chính vào lúc này, hắn đột nhiên có cảm giác, nhìn về phía một bức tường trong bóng tối.

Bức tường kia bị cây cối che lại, ở trong bóng râm, làm cho người ta nhìn không rõ ràng.

“Người chuẩn bị cứ đi như vậy sao?” Cũng chính vào lúc Tô Bạch đang suy nghĩ, một âm thanh xuất hiện.

Sau đó một bóng dáng nhảy xuống từ trên tường hắn đang nhìn.

“Meo!” Một tiếng mèo kêu vang lên.

Tô Bạch nhìn thấy bóng dáng phía trước, sờ vào trong túi của mình, vẻ mặt lạnh như băng nói: “Như thế nào, ta thử thách thất bại rồi? Hiện giờ sẽ ra tay với ta à?”

“Cái này thật cũng không phải.” Quái nhân mặt mèo quay đầu, lộ ra khuôn mặt nửa người nửa mèo, nhìn chằm chằm Tô Bạch

nói: “Ta chỉ là muốn nhắc nhở ngươi, bởi vì ngươi không thông qua thử thách, ta sẽ không cung cấp giúp đỡ gì cho ngươi. Sự kiện giết người này, còn cần chính ngươi xử lý sạch sẽ.”

“Không cần.” Tô Bạch thản nhiên nói một câu, đi qua bên cạnh quái nhân mặt mèo.

Lần trước hắn bị quái nhân mặt mèo này trêu đùa, đương nhiên là không có thiện cảm đối với người này.

“Trái lại hơi thú vị, hình như hắn cảm giác được sự tồn tại của ta.” Quái nhân mặt mèo nhìn theo bóng dáng Tô Bạch, nụ cười trên mặt dần dần thu lại.

Nếu như là như vậy, năng lực côi mòng của hắn đối với Tô Bạch sẽ suy yếu đi rất nhiều.

“Reng reng reng...” Cũng chính vào lúc này, điện thoại của hắn đột nhiên vang lên.

Quái nhân mặt mèo nghe được tiếng chuông, lấy ra một cái di động toàn thân màu đen từ trong túi, nhận điện thoại.

“Thế nào? Có thể thu Tô Bạch vào tổ chức không?” Phía bên kia điện thoại truyền đến một âm thanh khàn khàn.

“Hắn vừa mới giết một người.” Quái nhân mặt mèo nói với giọng điệu cười nhạo.

“Ừ, sau đó thì?” m thanh khàn khàn đối diện không có một chút dao động nào.

Quái nhân mặt mèo cười nói: “Ngươi không khó hiểu tại sao hắn sẽ giết người à?”

Bên kia im lặng một chút, nói: “Lão Miêu, ta tin rằng nếu như Tô Bạch có vấn đề, ngươi tuyệt đối sẽ không bình tĩnh hòa nhã nói chuyện với ta.”

“Nói chuyện phiếm với ngươi thật sự là không thú vị.” Lão Miêu hơi giảm hứng thú, nói: “Ngươi đoán không sai, lần này giết người là vì báo thù, không có vấn đề. Ta nghĩ là lúc nhận hắn vào tổ chức.”

Nói đến đây, hắn hơi ngừng một chút, tiếp tục nói: “Còn có vốn ta muốn giải quyết phiền phức này cho hắn, nhưng mà hắn

nói không cần, ta đây sẽ không giải quyết cho hấn.”

“Ha ha.” Bên kia điện thoại truyền đến hai tiếng cười lạnh lùng.

Nghe được âm thanh của hấn, lão Miêu vuốt con mèo mướp trên vai mình, nói: “Chẳng lẽ ngươi cảm thấy ta sẽ làm chuyện khác người sao?”

“Ha ha.”

“Được rồi, quả thật là ta làm chuyện khác người.” Lão Miêu nở nụ cười, nói: “Người này là một đồng bọn không tệ, chúng ta có thể thử tin tưởng hấn. Ngươi biết không, ngay lúc vừa rồi, lúc ta thấy hấn giết người, hấn đều cực kỳ lý trí. Giết người chém tim, tên nhóc này, ta rất thích. Nếu như có thể, ta hy vọng chuyện của người chế thuốc, có thể để cho ta dẫn hấn nhập môn.”

“Như vậy cũng tốt.” Phía bên kia điện thoại nói.

Nói đến một nửa, bên kia lại dừng một chút, nói: “Ngươi xác định hấn không có vấn đề sao? Thật sự có được năng lực áp chế linh năng ảnh hưởng à?”

“Ngươi nên tin tưởng vào phán đoán của ta, hơn nữa nếu xuất hiện vấn đề thì cũng là ta mất mạng không phải sao?” Lão Miêu vuốt con mèo mướp, chậm rãi nói.

Bên kia của điện thoại im lặng một hồi, nói tiếp: “Ta tin tưởng vào phán đoán của ngươi.”

Sau đó, ngắt điện thoại.

Lão Miêu lại ngâm nga bài hát, bỏ than cốc trên mặt đất vào trong bao tải, thuần thục nhét chút tảng đá vào bên trong, tìm một cái hồ nhân tạo rồi ném xuống dưới.

Tiếp theo, hấn lại trở lại hiện trường vụ án, đi vào trong thành phố.

Bên kia, Tô Bạch đã tới trong thành phố rồi.

Sau khi tới nơi này, đầu tiên là hấn lấy thẻ SIM từ trong di động của mình ra, sau đó bẻ gãy, tìm một chỗ, dùng Ma Thiết biến thành một cái xẻng, chôn vùi nó.

Tiếp theo, Tô Bạch nhìn về phía nhà lầu phía trước.

Hiện giờ hắn đã báo thù rồi, nhưng bây giờ còn có một vấn đề khó xảy ra trước mắt hắn, đó chính là thoát khỏi tình nghi.

Cho nên, hắn phải che giấu thật tốt quần áo lúc hắn gây án.

Không thể để cho cái chết của Đinh Tuấn có dính chút quan hệ nào với hắn.

Mà những việc này, Tô Bạch đã tự mình có ý tưởng rồi, hắn nhìn một mảng công trình liền nhau phía trước.

Nơi này là một con đường của khu LC, dài xấp xỉ một kilomet, ở trong này có rất nhiều công trình.

Công trình ở nơi này đều vô cùng chen chúc, lần này đến lần khác, việc Tô Bạch muốn làm chính là giấu quần áo của mình ở trong này.

Tin rằng cảnh sát ở nơi này dù có lợi hại nữa, cũng không có khả năng tìm được mấy miếng vải bố trong khe hở âm u của mái nhà.

Phải biết rằng, rất nhiều tòa nhà ở nơi này đều là cho người vùng khác thuê.

Vào thật lâu trước kia, nơi này đã có người nhảy lầu tự tử, cho nên chủ thuê của nơi này sợ gặp chuyện không may, đã khóa cứng hết mái nhà.

Sở cảnh sát nằm mở cũng không có khả năng đi vào mái nhà của nơi này mà tìm được manh mối.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch chui vào trong khe hở chật hẹp giữa hai tòa nhà, dựa vào sức mạnh của tay chân mà trèo lên mái nhà cực nhanh.

Chỉ chốc lát sau, hắn đã đến mái nhà.

Hắn có được năng lực parkour, đã có thể nói là một người đam mê parkour thuần thực, chuyện này đối với hắn mà nói là vô cùng đơn giản.

Lúc hắn tới mái nhà, hắn đã có thể thu vào tầm mắt hoàn cảnh xung quanh.

Nơi này là một chỗ vô cùng thích hợp parkour, mái nhà cao thấp, giữa các tòa nhà mặc dù có chút khoảng cách, nhưng đối với hắn mà nói cũng không phải là vấn đề gì.

Tô Bạch nhìn về phía xa xa, trái tim đã hưng phấn nhảy lên.

Đây vẫn là lần đầu tiên hắn tiến hành vận động cực hạn, hiện giờ ở chỗ cao, lại làm cho adrenalin của hắn bắt đầu phân bố lên, cũng làm cho hắn càng trở nên chuyên tâm.

“Người được mà.” Tô Bạch tự nói trong lòng, trong đầu nhớ lại kỹ xảo parkour, ánh mắt nhìn về phía xa xa, vẻ mặt ngưng lại.

Tiếp theo, hắn đi đến bên cạnh hàng rào bảo vệ bằng xi măng, đứng lên trên.

Lúc này, khoảng cách giữa hắn và phía dưới là hơn hai mươi mét, nếu ngã xuống, đủ để làm người rơi tan xương nát thịt.

Chương 75: Trục giác dã thú +2

“Ầm ầm!!!”

Sấm sét hiện lên trên không trung.

Cũng chính vào lúc này, Tô Bạch đạp một cái, nhảy ra ngoài, theo bọt nước vẩy ra, hấn dừng lại trên mái nhà đối diện.

Tiếp theo, hấn lại vọt tới phía trước, trực tiếp xông lên một bức tường, một tay nắm trên vách tường bên cạnh, ngay sau đó tay kia bắt lấy rào bảo vệ phía trên, cứng rắn kéo chính mình lên.

Làm xong những việc này, Tô Bạch lại lộn nhào giữa những tòa nhà cao tầng.

Cái này cũng là do hấn có kỹ xảo parkour còn có lực lượng +3, nhanh nhẹn +1 thêm vào, mới có thể làm như vậy.

Nếu đổi lại thành người đam mê parkour khác, chạy trong ngày mưa như thế này, tuyệt đối sẽ ngã chết.

Mà nguyên do Tô Bạch làm như vậy, chính là bởi vì điểm này.

Chỉ có như vậy, hấn mới có thể làm cho cảnh sát hoàn toàn không có khả năng nghi ngờ đến chỗ này.

Dù sao, ai sẽ nghĩ đến có người sẽ giấu điểm quân áo linh tinh ở trong ngày mưa to thế này chứ?

Ngày mưa parkour ở chỗ này còn có một chỗ tốt, hấn có thể lợi dụng cơn mưa xóa sạch đế giày của hấn.

Như vậy, tuy rằng hấn sẽ để lại dấu giày trên vách tường, nhưng ngày hôm sau sẽ khô lại, không để lại một dấu vết nào.

“Bộp!”

Tô Bạch nhảy xuống từ nóc một tòa nhà cao tầng, dừng ở trên một đồng hồ linh tinh.

Ở trong này chồng chất đủ loại đồ, có xe nôi cho trẻ sơ sinh, và một ít vật liệu gỗ, hộp xốp, sách vở, nệm bị hỏng linh tinh.

Cửa của mái nhà cũng khóa cứng, ổ khóa trên cửa rỉ sét loang lổ, vừa nhìn đã biết rất lâu rồi không ai đụng đến.

Tô Bạch cởi quần áo bên ngoài của mình ra, sau đó dùng Ma Thiết cắt từng cái.

Tiếp theo hắn xé biểu tượng trên nón xuống, cắt thành từng mảnh, sau đó ném cùng với những mảnh vải này xuống đồng đồ linh tinh.

Thoạt nhìn đồng đồ này đã rất lâu rồi không có ai dọn dẹp, cho nên cho dù tương lai có ai phát hiện, cũng sẽ không có gì ngạc nhiên, ngược lại sẽ dọn sạch hết luôn.

Thậm chí, người chủ của nơi này nhận ra sự khác thường cũng sẽ không báo án, dù sao không có chuyện gì thì ai báo án làm gì? Không phải là không có chuyện lại tìm chuyện à?

Làm xong những việc này, Tô Bạch tìm một chỗ trong thành phố rồi nhảy xuống, vào trong một cửa hàng cũ mua một cái ô, xuôi theo đường nhỏ đi về phía trước.

Dọc theo đường đi này, lúc hắn đi vô cùng cẩn thận, tránh né tất cả camera trên đường, cho dù có một ít không né tránh được, hắn cũng dùng ô che khuất khuôn mặt.

Đợi về đến nhà mình, Tô Bạch đi vào phòng, bắt đầu tắm rửa.

Lúc tắm rửa, trong đầu hắn bắt đầu lật xem trí nhớ dọc theo đường đi của mình, xem xét có để sót chỗ nào hay không.

Sau khi nhìn liên liên tục mấy lần, Tô Bạch phát hiện cũng không có để sót chỗ nào thì yên tâm.

Dấu vết dọc theo đường đi hắn đều xử lý vô cùng tốt.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch cũng nhớ tới lời nói của quái nhân mặt mèo kia, nếu thông qua thử thách, đối phương sẽ trợ giúp chính mình dọn dẹp tất cả tai họa về sau.

Đáng tiếc, chính mình hắn là không thông qua thử thách.

“Chỉ là, rốt cuộc người này muốn làm cái gì.”

Tô Bạch đi ra từ trong phòng, mày hơi nhăn lại.

Cho tới bây giờ hắn còn không biết rốt cuộc quái nhân mặt mèo kia tìm hắn là vì cái gì, cũng không biết thử thách là cái gì.

Ma tiếp xúc lần thứ hai với đối phương, Tô Bạch cũng cảm giác được quái nhân mặt mèo này có một chút khác với hắn sống lại.

Quái nhân mặt mèo này ngoại trừ làm một ít chuyện quá đáng với hắn ở trong mơ, thật ra vẫn không có tạo thành tổn thương mang tính thực chất đối với hắn.

Nhìn trước mắt, quái nhân mặt mèo này dường như không phải kẻ địch.

Đương nhiên, tuy rằng hắn nghĩ như vậy, trong lòng vẫn có tâm cảnh giác đối với quái nhân mặt mèo này như cũ, bằng không hắn cũng sẽ không nghĩ ra phương pháp dùng Ma Thiết đến khắc chế cõi mộng.

Thậm chí lúc gặp được đối phương hôm nay, hắn đã nghĩ đến làm sao giết chết đối phương.

Tô Bạch lắc đầu, trước hết quăng chuyện quái nhân mặt mèo này ra sau đầu.

Hiện giờ thực lực của hắn vẫn còn hơi chênh lệch nhất định với quái nhân mặt mèo, hiện giờ có nghĩ nhiều thêm nữa cũng không bằng cố gắng tăng lên thực lực của chính mình.

Chỉ cần thực lực của chính mình đầy đủ, bất kể đối phương có mưu mô gì, đều sẽ không chỗ nào che giấu dưới thực lực.

Sau đó, Tô Bạch nhìn về phía cánh tay trái của mình, ở phía trên có một hoa văn quan tài hoàng kim.

Hiện giờ, đường vân màu đen trên quan tài hoàng kim này đã trải rộng cả quan tài hoàng kim, hơn nữa mơ hồ tản ra ánh sáng nhạt, giống như là một vật còn sống.

Đây là quan tài hoàng kim xảy ra thay đổi sau khi hắn giết Đinh Tuấn.

Đường vân màu đen đã hoàn chỉnh rồi!

Lúc này, Tô Bạch mơ hồ cảm giác được bên trong đường vân màu đen này dường như có chỗ tốt cực lớn.

Hắn suy nghĩ một chút, vươn ngón trỏ tay phải đặt lên đường vân màu đen trên quan tài hoàng kim.

Lúc ngón tay hắn đặt vào, đường vân màu đen bắt đầu ngưng tụ trong nháy mắt, lấy ngón tay phải của hắn làm trung tâm, hình thành một điểm đen rõ màu đen.

“Đã thu thập xong bảo quan cấp thấp, nhận được một điểm thuộc tính không thuộc tính, điểm thuộc tính này có thể biến thành bất kỳ điểm thuộc tính nào có được hiện giờ.”

Cảm giác tin tức trong đó, Tô Bạch giật mình, tuy rằng hắn nghĩ tới sau khi hoa văn này được bổ sung toàn bộ rất có thể sẽ cho hắn thu hoạch, nhưng mà hắn thật không ngờ thu hoạch vậy mà lớn như thế.

Điểm thuộc tính này, vậy mà có thể thêm vào trên bất kỳ điểm thuộc tính nào.

Nói cách khác điểm thuộc tính này không chỉ có thể thêm vào trên điểm thuộc tính cơ bản như lực lượng vân vân, thậm chí có thể thêm vào trên điểm thuộc tính đặc biệt loại kỹ xảo chém giết này.

Tô Bạch nhìn điểm sáng màu đen kia trên đầu ngón tay, rơi vào trong suy tư.

Kinh ngạc mừng rỡ này làm cho hắn hơi không tưởng tượng được.

Cho nên dẫn đến hắn hiện giờ cũng nghĩ không ra điểm thuộc tính này nên dùng ở chỗ nào.

Hắn suy nghĩ một hồi, trong lòng đã có quyết định.

Đầu tiên, điểm thuộc tính không thuộc tính này thêm vào trên thuộc tính cơ bản thì tuyệt đối là một việc vô cùng lãng phí.

Bởi vì giá trị của điểm thuộc tính cơ bản hoàn toàn không thể so sánh với điểm thuộc tính đặc biệt.

Dù sao điểm thuộc tính cơ bản là điểm thuộc tính đạt được sau khi người thường chết đi, rất là bình thường.

Sau này tỷ lệ hắn đạt được cực cao.

Mà điểm thuộc tính đặc biệt là đạt được sau khi người sống lại chết đi.

Loại điểm thuộc tính này vô cùng mạnh, điểm thuộc tính đặc biệt hần nhận được bây giờ cũng chỉ có ba cái kỹ xảo chém giết, kỹ xảo parkour, và trực giác dã thú.

Ba cái này đều có trợ giúp rất lớn đối với hần.

“Vậy ngươi đi.” Tô Bạch hấp thu điểm không thuộc tính màu đen vào trong cơ thể.

Sau đó, một tin tức truyền đến.

“Cảm giác điểm không thuộc tính thay đổi, nhận được một điểm thuộc tính đặc biệt, cảm giác dã thú +1.”

Tô Bạch cảm nhận được sự thay đổi của điểm thuộc tính này, hơi hơi nhắm mắt lại, lập tức cảm giác tất cả xung quanh đều trở nên vô cùng rõ ràng.

Hiện giờ hần có thể cảm giác được ở ngoài cửa sổ có hai con chim sẻ đang trú mưa trên ban công trên lầu, cũng cảm nhận được có một con nhện đang đong đưa trong gió trên mạng nhện ở ban công bên cạnh.

Hơn nữa, hần còn cảm giác được trên lầu...

Còn có thể có tư thế này à?

Tô Bạch mở mắt ra, trong đó tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Chương 76: Bộ mặt thật bị che giấu

Sau khi thu lại cảm giác, Tô Bạch rửa mặt sạch sẽ trong nhà vệ sinh.

Một màn vừa rồi kia rất chấn động, khiến cho hắn cũng cảm giác chính mình không sạch sẽ.

Vẫn là người thành phố biết chơi.

Tô Bạch nén trí nhớ về cảm giác trước đó lại với nhau, ném vào trong một góc của trí nhớ.

Lần này thêm điểm thuộc tính vào trên cảm giác dã thú là không sai.

Lúc trước hắn cũng đã phát hiện cảm giác dã thú này là một thuộc tính vô cùng thần kỳ.

Bởi vì trước đó thậm chí hắn dùng thuộc tính này cảm giác được sự tồn tại của quái nhân mặt mèo.

Tuy rằng có thể nguyên nhân là do đối phương xem thường mình.

Nhưng cho dù như thế, thuộc tính này đã là vô cùng mạnh mẽ rồi.

Phải biết rằng, trước đó, thậm chí Tô Bạch không cảm giác được sự tồn tại của quái nhân mặt mèo.

Mà hiện giờ đã có thuộc tính cảm giác dã thú +2, có thể nói là nhiều hơn một năng lực bảo mệnh.

Trong tương lai, quái nhân mặt mèo lại phát động năng lực cõi mộng với hắn, chưa hắn hắn không thể cảm giác được.

Hơn nữa, Tô Bạch thêm điểm thuộc tính này cũng có một nguyên nhân vô cùng quan trọng, hiện giờ kẻ địch của hắn còn có một người sống lại có thể tàng hình.

Hiện giờ có năng lực này, có lẽ hắn có thể đấu một trận với người sống lại tàng hình kia.

Nghĩ đến đây, trên mặt Tô Bạch thoải mái rất nhiều, quái nhân mặt mèo và người tàng hình là một vướng mắc trong lòng hắn, hiện giờ có một năng lực có thể đề phòng đối phương, không thể không nói là một việc vui ngoài ý muốn.

Thật ra lúc trước, hắn cũng không có nghĩ đến việc giết Đinh Tuấn lại sẽ đạt được lợi ích lớn như vậy.

Hơn nữa, những chỗ tốt này còn không phải là toàn bộ.

Tô Bạch nâng lên tay trái của mình, chọt lên cánh tay, một điểm đỏ xuất hiện ở trên ngón tay hắn.

Tiếp theo, một bóng dáng xuất hiện ở trong trí nhớ của hắn.

Người nọ quay đầu, một khuôn mặt bốc cháy xuất hiện trong đầu của Tô Bạch.

Là Đinh Tuấn.

Đinh Tuấn là người của thôn Minh Khê thành phố Tây Giang, từ nhỏ hắn đã không có cha, người mẹ ngậm đắng nuốt cay nuôi hắn lớn, lúc hắn bị bắt nạt, còn sẽ đi vào thôn khóc lóc om sòm.

Hắn cũng luôn lớn lên dưới sự bảo vệ của mẹ mình.

Hắn cũng vô cùng hiếu thảo với mẹ của mình, lúc hắn làm việc ở bên ngoài, thậm chí cũng phải dẫn theo mẹ mình đi cùng.

Cũng chính vì như thế, hắn vẫn không tìm được bạn gái.

Rất nhiều phụ nữ đều cảm thấy Đinh Tuấn dẫn theo một cái gánh nặng.

Nhưng mà Đinh Tuấn không cho là như vậy.

Hai mẹ con này lại sinh tồn trong thành phố khổng lồ này.

Đinh Tuấn đến công trường làm công, mẹ của Đinh Tuấn thì rửa chén ở nhà hàng.

Có thể tiếp tục như vậy, không bao lâu sau, bọn họ có thể đặt cọc một căn nhà ở thành phố Tây Giang, sau đó lại định cư ở thành phố Tây Giang.

Nhưng mà, bất ngờ chính là đột nhiên như vậy.

Có một ngày, mẹ của Đinh Tuấn cảm giác cả người mình khó chịu, nên Đinh Tuấn dẫn nàng đến bệnh viện kiểm tra.

Kết quả, là nhiễm trùng đường tiểu.

Sau khi kiểm tra ra là nhiễm trùng đường tiểu, Đinh Tuấn hăng hái dẫn mẹ mình đi kiểm tra, cũng dần dần tiêu hao hết tất cả tài sản của mình.

Thật ra, trong lúc trị liệu, mẹ của hắn đã nói rất nhiều lần là không trị rồi, nhưng mà Đinh Tuấn vẫn muốn trị.

Cũng chính là như thế, một gia đình tốt đẹp đã bắt đầu trở nên suy sụp.

Một ngày Đinh Tuấn làm mấy công việc, thường xuyên chạy qua chạy lại ở nhiều nơi.

Nhưng cho dù như thế, hắn cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì mạng của mẹ hắn mà thôi.

Muốn chữa bệnh, chính là người si nói mộng.

Đinh Tuấn đã mệt mỏi đến muốn sụp đổ rồi, một ngày hắn chỉ ngủ bốn năm tiếng, thời gian còn lại đều dùng để làm việc.

Thế này, một người đàn ông làm bằng sắt cũng chịu không nổi.

Mà cũng chính vào lúc hắn muốn sụp đổ, một bóng dáng xuất hiện ở trước mặt hắn.

“Người muốn cứu mẹ của người không? Ta biết có một đường tắt, không biết người có muốn thử xem không.”

Tô Bạch ngẩng đầu, nhìn về phía bóng dáng kia.

Đó là một người đàn ông cao lớn, khuôn mặt vuông vắn, trên mặt có nụ cười.

Nhìn thấy người đàn ông này, Tô Bạch chỉ cảm thấy đã gặp qua ở nơi nào.

Hắn muốn mở miệng hỏi người này là ai, nhưng mà đây là trong trí nhớ của Đinh Tuấn, hắn căn bản không thể mở miệng.

“Đường tắt gì?” Thân thể Tô Bạch cảm giác được hỏi, trong giọng nói có vệt vàng.

Sau đó, Tô Bạch chợt nghe thấy người đàn ông trung niên này nói tin tức của bản thân cho Đinh Tuấn, thậm chí nói rất cuộc có bao nhiêu tiền.

Mà đối phương chỉ có một điều kiện, chính là để cho hắn chết.

Vào tình huống ngay lúc đó, Đinh Tuấn không có sự lựa chọn, chỉ có thể đồng ý, bởi vì hơn 20 vạn kia liên quan đến mạng sống của mẹ hắn.

Tô Bạch nhìn xuyên qua thị giác của Đinh Tuấn, liếc chết nhìn chăm chăm người đàn ông trung niên, trong lòng là một mảng lạnh như băng.

Hắn nghĩ cái chết của mình chỉ là một việc ngoài ý muốn, đúng lúc hắn đâm phải mũi dao của Đinh Tuấn.

Mà hiện giờ, trí nhớ này nói cho hắn, cái chết của hắn cũng không phải là ngoài ý muốn, là có người muốn hắn chết.

Tô Bạch trở lại hiện thực từ trong trí nhớ của Đinh Tuấn, ánh mắt của hắn lộ ra vẻ đau khổ.

Trước đó hắn thấy được hình dáng của người đàn ông trung niên kia từ trong trí nhớ của Đinh Tuấn.

Mà nhìn hồi lâu, đột nhiên Tô Bạch cảm giác chính mình dường như đã gặp qua hắn ở nơi nào.

“Rốt cuộc là ở nơi nào?” Hắn ôm đầu của mình, bắt đầu nhớ lại trí nhớ trước kia của mình.

Nhưng mà, tuy rằng trí nhớ trước kia của hắn từng bị sửa lại, nhưng người đàn ông trung niên này chỉ là một đơn vị tìm tòi vô hiệu.

Đó là một người qua đường, chỉ là người qua đường vội vàng nhìn thoáng qua.

Thậm chí Tô Bạch cảm thấy được, nếu không phải hiện giờ hắn có hai điểm thuộc tính trí nhớ ở trên người, căn bản là hắn sẽ không cảm thấy được từng gặp qua người này.

“Rốt cuộc là ai?” Tô Bạch nhắm mắt lại, lật xem trí nhớ tới lui rất nhanh.

Hắn cần lật lại trí nhớ của mình một lần, mới có thể tìm ra đối phương.

Mà việc này, tuyệt đối là một công trình vô cùng hao thời gian hao sức lực.

Một giờ!

Hai giờ!

Ba giờ!

Mặt trời bên ngoài đã mọc lên, Tô Bạch vẫn nhắm mắt suy ngẫm ở trên giường như cũ.

Rốt cuộc vào giờ thứ tư, hần đột nhiên mở mắt.

Lúc này, trong mắt hần trải đầy tơ máu, nhưng mà lạnh lợi vô cùng.

Hần, rốt cuộc tìm được rồi!

Lúc này Tô Bạch mới biết được rốt cuộc chính mình gặp qua đối phương khi nào.

Người này, từng xuất hiện trong đám tang của ba mẹ hần.

“Rốt cuộc hần là ai?” Lúc này mặt của Tô Bạch bởi vì trí nhớ tiêu hao nên hơi trắng bệch, trong lòng có một luồng ác khí không phát ra được.

Hiện giờ hần nghĩ tới một khả năng càng đáng sợ, cái chết của cha mẹ hần thật sự là ngoài ý muốn sao?

Lúc này, trong đầu Tô Bạch nhớ lại chuyện lúc trước.

Lúc trước cha mẹ của hần đi mua vật liệu gỗ ở vùng khác, bị xe tải nghiền qua trên đường cao tốc.

Thời điểm đó, đã chết rất nhiều người, trong đó bao gồm cả cha mẹ hần.

Lúc trước Tô Bạch cảm thấy đó một việc ngoài ý muốn, mà hiện giờ xem ra, dường như cũng không phải là ngoài ý muốn.

Có lẽ, tài xế kia giống với Đinh Tuấn?

Chương 77: Mặt Thú

Tô Bạch nghĩ đến đây, trong lòng có một luồng lệ khí xông thẳng lên óc.

Người kia, nếu muốn hại chết hần, vậy trước đó cũng rất có thể đã hại chết cha mẹ hần.

Không, hần là chắc chắn.

Tô Bạch không tin chuyện trùng hợp như vậy.

“Đáng chết!” Hần nắm chặt tay, gằm nhẹ ra tiếng, ánh mắt toát lên vẻ điên cuồng, giống như một con ác thú, sắp ăn người.

Nhưng mà rất nhanh Tô Bạch đã phát hiện trạng thái của chính mình không đúng, thở sâu, ép buộc làm cho tâm tình của mình bình tĩnh trở lại.

Hiện giờ hần rất muốn báo thù, nhưng mà hần bây giờ ngay cả một chút tin tức của người kia cũng không có.

Lúc Đinh Tuấn tiếp xúc với người kia, người kia cũng hoàn toàn không đưa ra một chút tin tức nào.

Đinh Tuấn cũng không biết đối phương tên họ là gì.

“Ha...”

Tô Bạch thở ra một hơi thật dài, trong lòng bắt đầu suy nghĩ nên tìm đối phương như thế nào.

Hiện giờ tổng cộng có hai con đường cho hần, một cái là ra tay với tài xế xe tải trước kia, chỗ tài xế kia có thể có manh mối của người đàn ông trung niên.

Cái kia, là chờ người đàn ông kia lại ra tay.

Dù sao thì hần chưa chết, người đàn ông trung niên kia rất có thể sẽ lại ra tay.

Suy nghĩ một hồi, Tô Bạch phát hiện hai phương pháp này đều tương đối khó khăn.

Cái thứ nhất, nếu lúc trước Đinh Tuấn cũng không biết tên họ và manh mối của đối phương, vậy nói rõ người đàn ông trung

niên kia làm việc cẩn thận, tám chín phần mười là tài xế xe tải kia cũng không biết tin tức của đối phương.

Hơn nữa, tài xế kia bị giam trong ngục, hẳn hoàn toàn không có quyền đi thăm tù.

Ngoại trừ phương pháp này, Tô Bạch chỉ có thể chờ đợi.

Chờ đợi đối phương ra tay lần nữa.

Đương nhiên, báo cảnh sát có lẽ cũng có ích.

Nhưng mà... hành động của đối phương đều vô cùng bí mật, đoán chừng cảnh sát cũng rất khó tra được manh mối gì.

Hơn nữa, Tô Bạch cũng hoàn toàn không thể giải thích tin tức của mình đến từ nơi nào.

Càng chết người là, nếu hẳn báo cảnh sát, rất có khả năng sẽ để lộ chuyện hẳn giết Đinh Tuấn.

Ánh mắt phủ đầy tơ máu của Tô Bạch nhìn về phía trước, trong lòng tràn ngập không cam lòng.

Hắn không muốn để cho người rất có khả năng đã mưu hại cha mẹ mình và bản thân mình vẫn nhởn nhơ ngoài vòng luật pháp.

Lúc này, ý nghĩ giết người trong lòng hắn còn mãnh liệt hơn một ít so với giết Đinh Tuấn, dù sao Đinh Tuấn cũng chỉ hại một mình hắn, mà người đàn ông trung niên kia rất có khả năng là hại cả nhà hắn.

Cũng chính vào lúc này, trong đầu Tô Bạch đột nhiên toát ra một suy nghĩ.

Nếu báo cảnh sát vô ích, vậy có thể tìm người khác giúp chính mình hay không?

Ví dụ như là Sở Hồng Nguyệt, lại hoặc là quái nhân mặt mèo kia.

Nghĩ vậy, vẻ mặt Tô Bạch dần dần tỉnh táo lại.

Thực lực của tổ chức phía sau Sở Hồng Nguyệt cũng vô cùng mạnh, tổ chức này là nhân viên trực tiếp chống lại người sống lại.

Tổ chức này tuyệt đối là thủ đoạn chồng chất, người của Sở cảnh sát và quân khu đều đối xử long trọng với bọn họ.

Nhưng mà trong đó cũng có một vấn đề, chính là tổ chức này rất chính trực, nếu như bọn họ biết chính mình đang trả thù, đối phương không nhất định sẽ giúp đỡ mình.

Mà quái nhân mặt mèo lại không giống vậy, dường như quái nhân mặt mèo không có cảm giác gì với việc hấn giết người.

Cái này có lẽ chính là người sống lại cần gì phải làm khó người sống lại.

Tô Bạch thở dài một hơi, nếu có thể, thật sự hấn không muốn nảy sinh bất cứ liên hệ gì với người sống lại này.

Nhưng mà hiện giờ hấn cũng phát hiện vấn đề của chính mình, tuy rằng bản thân đã mạnh hơn rất nhiều, nhưng mà so với những người đó, hấn vẫn là một người bình thường như cũ.

Mặc dù hấn có lực lượng nhất định, nhưng hấn không có quyền, không có năng lượng nhân mạch, rất nhiều chuyện đều không thể làm được.

Mà quái nhân mặt mèo kia, chính là một cơ hội.

Sau đó, Tô Bạch nhìn về phía quan tài hoàng kim trên cánh tay trái của mình, nhìn về phía điểm đỏ ở trên.

“Cảm giác được nguyện vọng của Đinh Tuấn, hấn muốn chuẩn bị 50 vạn cho mẹ của mình, người có muốn góp đủ cho hấn không, nếu hoàn thành nguyện vọng của Đinh Tuấn, linh năng của hấn sẽ bị hấp thu, hình thành mảnh báu quan tài, đồng thời người đạt được đạo cụ: Mặt Thú.”

Cảm nhận được tin tức phía trên, Tô Bạch cười nhạo.

Hấn thật sự không nghĩ đến, nguyện vọng của Đinh Tuấn này vậy mà là cái này.

Phải biết rằng trước khi hấn giết Đinh Tuấn, trước hết chính là chém tim.

Đối phương cũng đã từ bỏ mẹ của mình.

“Để ta đưa cho nàng 50 vạn hả?” Tô Bạch nghĩ đến cảnh tượng bà Ôn lừa bịp, trong lòng nổi lên một loại tình cảm chán ghét.

Không nói đến việc Đinh Tuấn từng giết mình, chỉ nói đến chuyện bà Ôn lừa hắn, thì hắn tình nguyện ném tiền vào trong nước cũng sẽ không cho nàng chữa bệnh.

Kẻ xấu còn cần kẻ xấu giày vò, Tô Bạch sẵn lòng làm kẻ xấu này.

Nhưng mà, bảo Tô Bạch từ bỏ phần thưởng này cũng là không có khả năng, hắn đã hoàn thành tổng cộng hai nhiệm vụ, sau đó đạt được hai phần thưởng.

Một phần thưởng là Ma Thiết, cái này trợ giúp hắn áp chế lệ khí, làm cho hắn có thể sinh hoạt bình thường.

Cái khác là dự đoán đường cong cấp thấp, cái này trực tiếp giải quyết khủng hoảng tài chính của hắn, thậm chí còn là một thần kỹ chiến đấu, để cho hắn cứu Triệu Minh San ở thời điểm khẩn cấp.

Cho nên, Mặt Thú là một phần thưởng giống với hai phần thưởng kia, đương nhiên là hắn sẽ không từ bỏ.

Tô Bạch dùng tinh thần của bản thân cảm giác Mặt Thú.

Một tin tức xuất hiện ở trong đầu hắn.

Mặt Thú: một mặt nạ hung ác, sau khi người sử dụng đeo vào, có được thú tính, có thể tăng thêm 50% điểm thuộc tính lực lượng, 50% điểm thuộc tính nhanh nhẹn.

Cảm giác được tin tức này, Tô Bạch lập tức đòi ra.

Trước đó hắn cũng đã đoán được Mặt Thú này nhất định là một thứ vô cùng tốt, nhưng mà hắn thật không ngờ thứ này lại mạnh như vậy.

Tuy rằng hiện giờ nếu hắn đeo vào cũng chỉ tăng thêm 1.5 điểm thuộc tính lực lượng và 1.5 điểm thuộc tính nhanh nhẹn của hắn.

Nhưng mà nguyên do là hắn bây giờ mới đạt được quan tài hoàng kim không bao lâu, điểm thuộc tính không nhiều lắm.

Nếu tương lai hắn có nhiều điểm thuộc tính hơn, thứ này tuyệt đối là biến thái.

Nói ngắn gọn, đây là một đạo cụ tính trưởng thành rất mạnh.

Hơn nữa, là một trang bị chiến đấu.

“Ha... Xem ra hôm nay phải đưa bà Ôn chút tiền rồi.” Lúc này Tô Bạch đột nhiên nghĩ tới cái gì, đột nhiên cười lạnh lùng một tiếng.

Tiếp theo, hắn đánh răng rửa mặt, chuẩn bị bắt đầu xuống lầu ăn sáng.

Hắn giết người xong, đương nhiên là nghỉ ngơi nữa thì không tốt, bằng không dễ dàng khiến cho người có tâm nghi ngờ.

Cũng chính vào lúc hắn mở cửa, cửa bên cạnh cũng đột nhiên mở ra.

“Chào buổi sáng.” Lý Bạch Trúc mặc áo khoác màu đỏ, quần dưới mặc quần jean thon dài, thoát nhìn rất bắt mắt.

“Tôi hôm qua dường như ngủ hơi không tốt lắm nhỉ.” Nàng nhìn về phía Tô Bạch, cười hỏi.

Tô Bạch nhìn về phía đối phương, hơi không biết nói gì, người phụ nữ này lại ngủ rất sớm, ngay cả người khác đụng đến giường của nàng của không biết.

Hắn chính là biết Lý Bạch Trúc từng bị quái nhân mặt mèo kia vào trong cõi mộng, còn nhận điện thoại của hắn.

“Chào buổi sáng, Tô Bạch.” Cũng chính vào lúc này, Triệu Minh San cũng đi ra từ bên trong, nhìn thấy Tô Bạch lại lộ ra nụ cười tỏa nắng.

“Chào buổi sáng.” Tô Bạch gật đầu, hỏi tiếp: “Các người xuống dưới ăn sáng không?”

“Được.” Hai nàng trăm miệng một lời trả lời.

Lúc này, đột nhiên Tô Bạch cảm giác ngủ được mùi thuốc súng rất nhẹ.

Chương 78: Biến cố kinh hoàng trên đường Lão Miếu

Sau khi xuống lầu, Tô Bạch dẫn theo hai người tới cửa hàng cháo.

Lúc tới nơi này rồi, hắn gọi một cháo gạo kê, một lòng mần thầu hấp, một cái bánh quẩy.

Thật ra hiện giờ bởi vì nguyên nhân sức lực của hắn tăng lên, thứ cần ăn càng nhiều hơn.

Nhưng mà bởi vì Lý Thanh Trúc ở chỗ này, cho nên hắn không thể ăn nhiều như vậy.

Dù sao thì, nếu để cho Lý Thanh Trúc nhìn ra manh mối gì từ trong đồ ăn của hắn, đó mới là chuyện phiền phức.

“Đúng rồi, đã điều tra được người kia tương đối rồi, rạng sáng ngày mai người đến phố Long Bình một chuyến, đến lúc đó ta sẽ thông báo cho người.” Cũng chính vào lúc đang ăn, Tô Bạch nghe được Lý Thanh Trúc nói.

Hắn hơi hơi ngẩn ra, hắn thật không ngờ Lý Thanh Trúc làm việc nhanh như vậy, thời gian một buổi tối đã tra xét người ta từ đáy lên trời.

“Được.” Tô Bạch gật đầu, nói.

Người tàng hình này nhất định hắn phải đối phó.

Hơn nữa, hiện giờ hắn đã có được cảm giác dã thú +2, gặp được người tàng hình cũng sẽ không bị động giống như trước nữa.

Phải biết rằng, cho dù hắn bình thường điểm thuộc tính cảm giác +1 cũng có thể cảm giác được sự tồn tại của người tàng hình, càng đừng nói là cảm giác dã thú +2.

Tô Bạch, chỉ cần người tàng hình kia lại xuất hiện trước mặt hắn lần nữa, hắn không nói có thể chế ngự đối phương, ít nhất bảo vệ tính mạng hắn là không có vấn đề gì.

Trong khoảng thời gian này, thực lực của hắn đã không thể nhận thấy mà bắt đầu mạnh lên rồi.

Sau đó, Tô Bạch ăn sáng xong, tạm biệt Lý Thanh Trúc và Triệu Minh San, lại đi buýt đến đường Lão Miếu.

Hắn chuẩn bị mua một ít thứ thú vị.

Cũng chính vào lúc này, Tô Bạch nhìn di động một chút, phát hiện đã tới chín giờ mười lăm rồi, lúc này đã là thời gian đấu giá cạnh tranh của thị trường chứng khoán.

Nghĩ đến đây, hắn chuẩn bị mở ra phần mềm chứng khoán.

Nhưng mà ngón tay hắn di chuyển đến trên phần mềm lại ngừng lại, nhét di động vào trong túi.

Lúc trước, hắn xem phần mềm chứng khoán trên di động ở trên xe buýt bị người phát hiện chuyện hắn giao dịch cổ phiếu.

Mà hiện giờ, đương nhiên hắn không thể lại giẫm vào vết xe đổ.

Sau đó, ve buýt tiếp tục chạy về phía trước, lúc dừng lại ở một trạm xe buýt, Tô Bạch đột nhiên cảm giác được một tin tức.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa mới chết, họ tên Xa Cửu Thái, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, chức năng đàn ông +1.”

Hắn cảm giác được tin tức này, hơi hơi ngẩn ra.

Ngày hôm qua, hắn còn không nhận được điểm thuộc tính cơ bản ở bệnh viện, thật không ngờ ra ngoài một chuyến lại đạt được điểm thuộc tính cơ bản.

Sau đó, Tô Bạch nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy một đám người đang nâng một người đàn ông trung niên xuống từ trên xe buýt.

Lúc nhìn thấy tướng mạo của người đàn ông trung niên kia, trong lòng hắn hơi có chút kinh ngạc.

Hắn biết người này, chính là người nói không biết mua cổ phiếu lúc hắn mua cổ phiếu trước đó.

Chỉ là thật không ngờ, lúc hắn gặp được đối phương hôm nay, đối phương đã chết rồi.

Sau đó, Tô Bạch nghe được từ trong tiếng nghị luận ở bên ngoài, là trái tim của đối phương không tốt, lên cơn đau tim ở trên xe buýt.

Nghe được nguyên nhân cái chết của đối phương, trong lòng hắn đột nhiên toát ra một ý tưởng kỳ dị, lập tức mở di động ra, nhìn thời gian.

Hiện giờ đã là chín giờ bốn mươi, đã qua mười phút từ khi bắt đầu phiên giao dịch.

Lúc này đột nhiên Tô Bạch đoán được đối phương chết như thế nào.

Đoán chừng là ngày hôm qua người đàn ông trung niên này thật đúng là nhớ được số hiệu cổ phiếu, hơn nữa còn nhớ giá hắn đưa ra, sau đó, hôm nay thấy được cổ phiếu kia lúc bắt đầu phiên giao dịch chính là một chữ cứng, trái tim chịu không nổi, trực tiếp đột tử.

“Này...” Trong lòng Tô Bạch đột nhiên có một loại cảm giác, tuy rằng mình không giết người, nhưng người lại vì mình mà chết.

Nhưng mà rất nhanh hắn đã quăng cảm giác tội lỗi ra sau đầu.

Tuy rằng cái chết của đối phương có một phần nguyên nhân là do hắn, nhưng mà nếu không phải người này tự mình nhìn loạn vào di động của hắn, thì cũng sẽ không có một màn hôm nay.

Hơn nữa, trái tim đối phương không tốt, còn đi mua cổ phiếu làm chi...

Nhẹ nhàng lắc đầu, Tô Bạch thừa dịp mọi người trên xe hiện giờ đang xem náo nhiệt, lại tìm một góc yên tĩnh, mở tài khoản chứng khoán, lúc này, giá trị cổ phiếu của hắn đã biến thành 476256 tệ.

Chỉ qua một ngày, 28 vạn đã biến thành 47 vạn 6, lời được 19.6 vạn, lợi nhuận tròn 70%.

Cái này cũng khó trách lúc người đàn ông trung niên kia nhìn thấy cổ phiếu này, trái tim phát bệnh, trực tiếp đột tử.

Sau khi nhìn giá trị chứng khoán, Tô Bạch đã bán cổ phiếu này, tìm một cổ phiếu vẫn còn đang không ngừng đi xuống

trên thị trường chứng khoán mua vào, cổ phiếu này hôm nay sẽ kiếm 10%, ngày mai mở cao 5%, sau đó trong vòng mười phút sẽ đến giới hạn hàng ngày.

Tuy rằng trước đó hắn mua liên tục hai cổ phiếu đạt giới hạn hàng ngày, nhưng mà đối với Tô Bạch mà nói, mỗi ngày kiếm 20% cũng không phải là cực hạn.

Sau khi đặt đơn, Tô Bạch xuống xe ở đường Lão Miếu.

Hắn chuẩn bị mua một ít nhang và tiền âm phủ ở chỗ này.

Lúc trước, bởi vì nguyên nhân trí nhớ của Chu Oánh Oánh mà Tô Bạch lấy được thùng tiền thứ nhất, kết thúc hoàn cảnh túng quẫn ngay lúc đó của hắn.

Lúc ấy hắn đã nói, đốt cho người kia một nén nhang.

Hắn nói lời giữ lời, đương nhiên là muốn dâng hương cho đôi phương.

Mà tiền âm phủ, là Tô Bạch đưa cho bà Ôn.

Phải biết rằng, hắn còn có nguyện vọng của Đinh Tuấn còn chưa hoàn thành, hắn phải đưa bà Ôn đủ 50 mươi vạn mới được.

Tiền hắn sẽ không đưa, nhưng mà tiền âm phủ hắn lại rất sẵn lòng.

Dù sao trong nguyện vọng cũng không nói nhất định phải là tiền bình thường không phải sao?

Sau khi đi vào Lão Miếu, Tô Bạch ngửi thấy một mùi hương khói rời đi.

Miếu cổ ở nơi này thờ cũng một vị thần linh quê hương là thành phố Tây Giang, cụ thể tên là gì, Tô Bạch không nhớ rõ, chỉ biết dương như đối phương là một thần linh vô cùng tài ba.

Nghe người già ở nơi này nói, thần này rất linh, cầu được ước thấy, hương khói vô cùng hưng thịnh, gần như mỗi ngày đều có rất nhiều người đến nơi này dâng hương.

Mà cũng bởi vì nguyên nhân hương khói nơi này thịnh vượng, nhang và tiền âm phủ của nơi này mới là chất lượng tốt nhất, thậm chí hình thành một loạt sản nghiệp liên quan.

Sau khi tới nơi này, hắn tìm một cửa hàng, mua một ít nhang và tiền giấy ở bên trong.

Sau khi lấy hết mấy thứ này, Tô Bạch chuẩn bị rời đi.

Nhưng chính vào lúc này, đột nhiên hắn nghe được bên ngoài truyền đến từng tiếng thét chói tai, sau đó lại truyền ra một trận tiếng ồn ào.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Trương A Đại, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, thể lực +1.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Chu Thiển Nam, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, thiên phú ngũ văn +1.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Chu Tư Minh, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, độ dẻo thân thể +1.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Vương Hiểu Mai, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, tốc độ khôi phục thể lực thân thể +1.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Hùng Thiệu, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, tốc độ khôi phục vết thương +1.”

“ ... ”

Tô Bạch bị tin tức thành linh xảy ra làm kinh hãi.

Chương 79: Xe tải kinh hồn

“Đây đã xảy ra cái gì?” Trong lòng Tô Bạch căng thẳng.

Trong nháy mắt vừa rồi, hắn đã được cộng thêm một điểm thuộc tính thể lực, một điểm thuộc tính thiên phú ngũ văn, một điểm thuộc tính thiên phú đàn piano, một điểm thuộc tính khôi phục thể lực, một điểm thuộc tính độ dẻo thân thể, một điểm thuộc tính tốc độ khôi phục vết thương, một điểm thuộc tính nhanh nhẹn, một điểm khả năng chiến đấu.

Tròn tám điểm thuộc tính cơ bản.

Đây hiển nhiên là xảy ra chuyện lớn rồi.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch đi ra khỏi cửa hàng, nhìn ra bên ngoài, sau đó thấy được một người lái một chiếc xe tải điên cuồng đâm về phía đám người.

Đám người bốn phía phát ra tiếng hét chói tai, chạy loạn xung quanh.

Nơi này là đường Lão Miếu, bên trong có rất nhiều người, xe tải này thoáng cái đã đụng đi vào, quả thật là muốn mạng người mà.

Cũng chính vào lúc Tô Bạch đang ngăn ra, xe tải lại khởi động, tiếp tục nghiền ép đám người.

Thi thể bị đâm trước đó bị xe tải này nghiền qua nghiền lại, đã thành bùn nhão.

Nhìn thấy một màn này, làm sao Tô Bạch còn không hiểu rõ, người này là cố ý giết người.

Nghĩ đến đây, sắc mặt hắn hơi có chút u ám, nhặt mũ lưỡi trai dưới mặt đất do người khác bối rối chạy trốn thì rơi xuống, đội lên đầu.

Tiếp theo, Tô Bạch đi ngược với dòng người, Ma Thiết trên cổ tay bắt đầu nhúc nhích.

“Đi chết đi! Đi chết đi! Các người đều đi chết đi cho ta! Lão Miếu cái gì! Thần linh cái gì! Không có ích chút nào! !! A!!!

Ta không sống nổi! Các người cũng phải chết cho ta!!!” Tài xế lái xe tải, con mắt đỏ tươi, trong miệng phát ra tiếng gầm nhẹ, một chân đạp nát chân ga, đụng tới đám người.

Cũng chính vào lúc này, một bóng dáng đột nhiên nhảy lên, dẫm nát một cái cột đá, ngay sau đó, bóng dáng kia lại bay vọt, nắm lấy cửa xe.

“Cái đmm, người là ai?” Tài xế xe tải nhìn về phía bóng dáng đội mũ lưỡi trai ngoài cửa sổ xe, giận dữ hét.

Tiếp theo hắn mở cửa ra, muốn đẩy bóng dáng kia xuống.

Nhưng mà ngay lúc hắn mở cửa, bóng dáng kia lại đột nhiên chui vào.

“Xì xì!” Cổ của tài xế xe tải bị một vật nhọn chọc thủng trong nháy mắt, máu trong cổ ừng ực ừng ực ứa ra ngoài.

Tài xế xe tải ôm cổ, không dám tin mà nhìn về phía Tô Bạch.

Người này, vậy mà muốn giết hắn?

Nhưng còn không chờ hắn phản ứng lại, hắn đã bị Tô Bạch tóm lấy, ném xuống trên mặt đất, ngã đến gãy xương đứt cốt.

Tô Bạch đi vào trong xe, tìm được thắng xe, giẫm lên một cái.

Xe đột nhiên ngừng lại.

Bởi vì ngừng quá nhanh, ngực của Tô Bạch bị tay lái đụng phải một chút, cũng may mắn trước đó hắn được cộng một điểm thuộc tính kháng đánh, chỉ cảm giác hơi có chút đau đớn, không có cảm giác gì khác.

Sau khi dừng xe lại, Tô Bạch tắt máy, nhảy xuống từ xe tải.

Nhìn thấy có người đang nhìn hắn, lại giơ tay kéo mũ lưỡi trai thấp xuống một chút.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa mới chết, họ tên Quách Độ, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, trí nhớ +1.”

Cũng chính vào lúc này, Tô Bạch cảm giác được một tin tức, bước chân hắn ngừng một chút, nhìn về hướng tài xế, nhìn thấy đối phương không còn tiếng động gì thì hắn chui vào trong hẻm biến mất không thấy.

Qua năm phút sau, mấy chiếc xe cảnh sát và xe cứu thương đã lái về phía nơi này.

Sau đó nhóm người này phong tỏa hiện trường, nhân viên trên xe cứu thương rất nhanh đã cứu những người bị thương từ hiện trường vụ án.

Một giờ sau, một chiếc xe van bình thường chạy vào nơi này, một nhóm cảnh sát mặc thường phục đi xuống từ trên xe.

“Thế nào?” Một người đàn ông trung niên nhìn thấy cảnh tượng tràn ngập cục máu và nội tạng trước mắt, hơi hơi nhúm mày.

Một cảnh sát thanh niên mặc thường phục đi đến bên cạnh hắn nói: “Đội trưởng, nơi này tổng cộng có 27 người bị thương, 9 người chết.”

Nói đến đây, hắn ngừng lại một chút, nói tiếp: “Hơn nữa căn cứ vào ta điều tra camera thì phát hiện, tài xế kia cũng đã chết, là có người nhảy vào trong xe tải từ trên đường, giết chết tài xế này, sau đó rời khỏi.”

Nghe được lời hắn nói, người đàn ông trung niên lộ ra vẻ mặt hơi dăm chiêu, đi tới bên cạnh xe tải, nhúm mày hỏi: “Nếu là người, người có thể làm được việc chui vào trong xe tải lúc xe đang chạy, sau đó giết người không?”

Cảnh sát thanh niên mặc thường phục nghe vậy, dừng một chút, sau đó nhìn về phía xa tải, khẽ lắc đầu: “Nếu là ta, ta có thể làm được, nhưng mà làm nhẹ nhàng bằng quơ giống như trong camera vậy, tuyệt đối là không có khả năng.”

“Ừ.” Nói đến đây, hắn hơi hơi trầm ngâm, hỏi: “Người cảm thấy có phải là cấp trên...”

Câu nói kế tiếp, hắn cũng không nói ra.

“Không phải cấp trên, dù sao nếu như ta là cấp trên, nhất định sẽ báo cho ta biết, về phần ‘loại người này’ cũng không có khả năng, bởi vì bọn họ không quan tâm đến tính mạng của con người.” Người đàn ông trung niên lắc đầu, sau đó lại hỏi: “Tư liệu của tài xế này điều tra được chưa?”

“Còn chưa, cần đợi một khoảng thời gian, chỗ Sở cảnh sát đang cấp tốc tìm kiếm.”

Người đàn ông trung niên gật đầu, không lại nói nữa, nói tiếp: “Tin tức từ bệnh viện cho biết, tài xế bị đâm thủng động mạch chủ ở cổ, tạo thành cơn sốc do mất máu dẫn đến tử vong. Người giết người cũng cần điều tra một chút. Một người giết người quyết đoán như vậy, tuyệt đối là một nguyên tố không ổn định.”

“Vâng, đội trưởng.”

“Đội trưởng, Sở cảnh sát đã gửi tu liệu của tài xế đến đây.” Cũng chính vào lúc này, một cảnh sát đi tới, trong tay cầm một cái máy tính bảng đưa cho đối phương.

Cầm lấy máy tính bảng, người đàn ông trung niên đọc thông tin ở trên.

“Quách Độ, nam, 47 tuổi, người huyện Quan Điền thành phố Tây Giang, đã kết hôn, có một người con trai, lúc giải tỏa được phát một khoản tiền nhỏ, mua một chiếc xe tải chạy vận chuyển hàng, nhưng mà hai năm trước tiếp xúc với cờ bạc trên internet, hắn bỏ tất cả tiền vào đó, thậm chí ngay cả xe tải cũng bán.

Cũng vì vậy, vợ và con hắn đều chạy đến nhà mẹ đẻ ầm ĩ đòi ly hôn với hắn. Khoảng thời gian trước, Quách Độ mượn số tiền lớn từ cho vay online, muốn trở mình.

Trước khi đánh bài, hắn cầu phúc ở Lão Miếu, muốn thần linh phù hộ. Tiếp theo lại đánh bài trắng đêm trên mạng, đổ hết toàn bộ tài sản của mình vào đó.

Sau khi đánh thua, hắn lại trộm chìa khóa xe tải của bạn, lái xe tải xông vào đường Lão Miếu thực hiện việc trả thù. Từ trên bản ghi chép nói chuyện của người này và bạn của hắn, hắn đổ tất cả lỗi lầm đánh bài thua đến trên người thần linh.”

Nhìn thấy những tư liệu này, người đàn ông trung niên khẽ lắc đầu, nhìn về phía miếu thần bên cạnh, nói: “Thần linh không cứu kẻ ngu.”

Là một cảnh sát mặc thường phục, hắn cũng từng tiếp xúc qua rất nhiều vụ án lừa gạt, đương nhiên cũng hiểu được một số quy trình của đánh bài online.

Trong đó đại khái chính là một số người của trang web cờ bạc làm quen thân với người rồi, lại nói hắn kiếm tiền ở trên mạng,

cũng nói chính mình có tin tức vân vân, sau đó kéo người vào từng bước một.

Thật ra, những thứ trên mạng này đều là do người đứng sau điều khiển, thậm chí người quen biết với người đặt tiền đều là một chuỗi số liệu.

Gần giống với tiền trên mạng, người đứng sau điều khiển muốn lấy bao nhiêu là có thể lấy bấy nhiêu.

Từ đầu đến cuối, đùa giỡn người khác như tên ngốc.

Đâu cũng chính là nguyên nhân tại sao người cảnh sát trung niên nói thần linh không cứu kẻ ngốc.

Quách Độ này cho rằng thứ bản thân đối mặt là ván bài, hoàn toàn không ngờ được thứ chính mình đối mặt là một âm mưu liên hoàn.

Chương 80: Gặp lại quái nhân mặt mèo

“Ha...” Tô Bạch đi đến một tảng đá cạnh bên đường, cảm nhận được sự yên lặng bốn phía, lập tức đi ra từ trong giết chóc trước đó.

Đây là lần thứ hai hắn giết người.

Hơn nữa, lần này giết người không giống với lần giết người trước, gần như hắn không có chuẩn bị bất cứ thứ gì che giấu, rất có khả năng sẽ bị người phát hiện.

Thật ra, nếu nói muốn đạt lợi ích lớn nhất, hắn hoàn toàn có thể chờ chiếc xe tải kai tiếp tục đụng người rồi sau đó rời đi.

Như vậy, hắn có thể đạt được càng nhiều điểm thuộc tính.

Nhưng mà lúc Tô Bạch nhìn thấy chiếc xe tải kia nghiền qua người, trong đầu đột nhiên nhớ tới cha mẹ của chính mình.

Lúc ấy cha mẹ hắn cũng là bị nghiền ép như thế.

Nếu lúc trước có người bằng lòng ra tay, cha mẹ hắn cũng sẽ không phải chết.

Cũng chính là bởi vậy, Tô Bạch vẫn không đợi đến đạt lợi ích lớn nhất, mà là lựa chọn giết chết tài xế, giảm bớt càng nhiều bi kịch xảy ra.

Tô Bạch rất muốn trở nên mạnh mẽ, nhưng mà còn chưa tới mức vì sức mạnh mà không để ý tới điểm mấu chốt của chính mình.

Đây xem như là sự kiên trì của hắn với chính mình.

“Meo!” Cũng chính vào lúc này, một trận tiếng mèo kêu truyền đến từ xa xa.

Tô Bạch thấy ở chỗ rẽ phía trước, có một người đàn ông mặc quần áo màu đen đang ngồi xổm trên mặt đất, rắc một túi thức ăn cho mèo trên đất, cho một đám mèo hoang ăn.

Vẫn là quần áo cả người màu đen, hơn nữa còn đeo khẩu trang.

Là quái nhân mặt mèo kia.

Ánh mắt đầu tiên nhìn thấy người này, Tô Bạch đã nhận ra đối phương.

“Người tìm ta có việc gì?” Hắn nhìn về phía quái nhân mặt mèo, bình tĩnh hỏi.

Quái nhân mặt mèo nghe vậy, quay đầu nhìn về phía Tô Bạch, ra vẻ kinh ngạc nói: “Người nói cái gì vậy, ta chỉ ở chỗ này cho mèo ăn thôi. Ai tìm người?”

Nói xong, hắn lại lấy ra một hộp thức ăn cho mèo đóng hộp từ bên cạnh, mở ra đổ xuống trước mặt những con mèo kia, lầm bầm: “Mau ăn đi, ăn xong rồi sẽ đưa các người đi triệt sản.”

Nói xong, hắn lấy ra một cái lồng sắt lò xo lắp ráp giản dị từ bên cạnh, bắt đầu bắt từng con mèo vào đó.

Những con mèo hoang này cũng không phản kháng, ngoan ngoãn bị hắn bắt vào, lúc đi vào còn liếm tay của quái nhân mặt mèo, hoàn toàn không biết vận mệnh tương lai bi thảm của mình.

Nhìn thấy một màn này, Tô Bạch hơi không biết nói gì.

Quái nhân mặt mèo này cũng thật là quái, sau khi cho những con mèo này ăn lại còn muốn dẫn chúng nó đi triệt sản.

“Làm sao còn đứng ở chỗ đó?” Quái nhân mặt mèo một tay cầm lồng mèo, nhìn về phía Tô Bạch nói: “Lại đây hỗ trợ đi.”

Nghe thấy đối phương sai bảo, Tô Bạch liếc mắt nhìn đối phương một cái, vẻ mặt lạnh lùng.

Tuy rằng đêm qua hắn muốn tìm người này hỗ trợ tìm kiếm người đàn ông trung niên trốn trong chỗ tối kia, nhưng mà cũng không đến mức bị người khác tùy ý chỉ tay năm ngón, nhiều nhất cũng là trao đổi lợi ích mà thôi.

Quan hệ của hắn và quái nhân mặt mèo này còn không có tốt đến loại tình trạng này.

Người này, chính là từng trêu đùa hắn.

“Ta nói này, ngươi sẽ không cảm thấy tự ngươi đội cái mũ lưỡi trai thì Sở cảnh sát sẽ không nhận ra ngươi đó chứ. Phải biết rằng cảnh sát hiện giờ vẫn là rất mạnh.” Cũng chính vào lúc này, quái nhân mặt mèo đột nhiên nở nụ cười một tiếng: “Ngươi xách lồng sắt cho ta, cùng đưa đến đến bệnh viện thú cưng đi, ta giải quyết phiền phức này cho ngươi.”

Nghe được lời nói của đôi phương, ánh mắt của Tô Bạch hơi hơi chớp động, sau đó liền đi qua, xách lồng mèo lên.

Hắn không muốn giúp đôi phương, nhưng mà bất đắc dĩ là điều kiện đôi phương đưa ra rất ưu đãi.

Trước đó hắn cũng đang phiền về chuyện này.

Hơn nữa, như vậy cũng có thể kiểm tra một chút khả năng của quái nhân mặt mèo này rốt cuộc là lớn bao nhiêu.

Sau đó, Tô Bạch và quái nhân mặt mèo cầm theo lồng sắt đựng mèo đi trên đường.

Dọc theo đường đi này, hấp dẫn rất nhiều người chú ý đến, thậm chí còn có trẻ con hỏi bọn họ có phải muốn bắt mèo đi ăn không.

Đương nhiên, càng làm cho Tô Bạch không biết nói gì chính là, nguyên nhân bởi vì hắn đội mũ lưỡi trai, vậy mà có trẻ con gọi hắn là chị.

Điều này làm cho da đầu hắn hơi run lên, quyết định để bản thân phơi nắng sớm một chút.

Không được bao lâu, Tô Bạch đã cùng quái nhân mặt mèo tới một cửa hàng thú cưng.

“Ngươi lại tới nữa à, những con mèo này đều là mèo phải triệt sản đúng không?” Sau khi bọn họ đi vào phòng, một nhân viên cửa hàng vội vàng kêu một tiếng.

“Ừ, đúng vậy.” Quái nhân mặt mèo cười cười, nhã nhặn nói.

Tiếp theo, hắn lấy một tấm thẻ ra, nói: “Đây là thẻ thành viên của ta, nhớ giảm giá cho ta.”

Tô Bạch thấy thế, hơi hơi có chút kinh ngạc, hắn nhìn về phía quái nhân mặt mèo bên cạnh, quái nhân mặt mèo này rốt cuộc

thích mèo hay là có thù với mèo vậy? Vì để triệt sản cho mèo mà còn làm thẻ thành viên nữa.

Hơn nữa, càng làm cho hấn kinh ngạc chính là, quái nhân mặt mèo này là người sống lại, làm sao còn có thể thiếu tiền? Vậy mà còn muốn giảm giá.

Với sự hiểu biết của hấn với người sống lại, bất kể là Chu Oánh Oánh hay là người tàng hình kia, đoán chừng đều kiếm được tiền rất nhanh.

Quái nhân mặt mèo có loại năng lực làm cho người ta rơi vào cõi mộng kỳ dị này, đoán chừng kiếm được tiền còn nhanh hơn.

Nghĩ vậy, Tô Bạch lộ ra vẻ suy nghĩ.

“Được.” Nhân viên cửa hàng kiểm tra mèo trong lồng sắt một chút, nói: “Chỗ này có mười hai con mèo, tám con mèo cái, bốn con mèo đực, tính giá thành viên cho người, triệt sản mèo cái 600 tệ, triệt sản mèo đực 400 tệ, tổng cộng là 6400 tệ.”

Nghe được lời hấn nói, trên mặt quái nhân mặt mèo lộ ra một tia đau lòng, nói: “Được, lấy thẻ tính đi.”

“Được, thưa ngài.” Nhân viên cửa hàng tươi cười gật đầu, kéo thùng đi vào phòng y tế.

Lúc này, trong phòng y tế kia, đã có bác sĩ đang chờ đợi.

“Lại gặp rồi, ngài Miêu.” Lúc này, bác sĩ kia cũng nhìn thấy quái nhân mặt mèo, không khỏi chào hỏi nói.

“Đã lâu không gặp.” Quái nhân mặt mèo cười với bác sĩ.

“Người không có họ chân chính à?” Tô Bạch nhìn về phía quái nhân mặt mèo, hơi thắc mắc hỏi.

Lúc trước Thu Diệp họ Thu hấn cũng cảm thấy hơi hiếm thấy.

Nhưng đây thật sự là họ thật.

Quái nhân mặt mèo này họ Miêu, lại là chuyện gì?

“Ta thích.” Quái nhân mặt mèo phẩy tay áo, nói: “Hiện giờ trước hết không nói cái này, trước hết xử lý chuyện cho người đã.”

Nói xong, hắn lấy ra một cái di động màu đen, ấn gọi điện thoại.

Sao đó, điện thoại rất nhanh đã có người nhận.

Quái nhân mặt mèo ra hiệu với Tô Bạch, rồi đi ra bên ngoài bệnh viện thú cưng, nhận điện thoại.

“Này, hôm nay hắn giết người. Ừ, đúng vậy, chuyện này giao cho người xử lý.”

Tô Bạch thả ra cảm giác dã thú của bản thân, nghe được cuộc trò chuyện bên ngoài.

Điều này làm cho hắn hơi tò mò, người nói chuyện với quái nhân mặt mèo này là ai, người này có thể giúp hắn thoát khỏi tình nghi sao?

Nếu thật sự có thể, quái nhân mặt mèo này lại có quan hệ gì với người đầu kia điện thoại?

Chẳng lẽ cũng là một tổ chức giống như của Sở Hồng Nguyệt à?

Trên mặt Tô Bạch lộ ra vẻ suy nghĩ.

Chương 81: Ảnh thứ chín

Một lát sau, một quái nhân mặt mèo đi vào từ bên ngoài, về mặt hẳn nhìn Tô Bạch đầy kì quái, nói: “Vừa nãy người nghe lên ta gọi điện thoại?”

Tô Bạch thần nhiên nói: “Người ở bên ngoài, ta ở bên trong, khoảng cách xa như vậy, ta làm sao có thể nghe được tiếng người gọi điện thoại?”

“Năng lực của người thật đúng là kì quái, hẳn là năng lực loại quỷ dị nhỉ!” Nghe được lời của hẳn, quái nhân mặt mèo cũng không truy đến cùng, chỉ cười một cái rồi nói.

“Người nói chuyện điện thoại với người là người nào? Hẳn có thể giải quyết sự tình không?” Tô Bạch nhìn quái nhân mặt mèo, nói sang chuyện khác.

Quái nhân mặt mèo gật đầu, sau đó vỗ tay một cái.

Cùng với cái vỗ tay của hẳn, những người trong tiệm này ngừng làm việc một lúc, sau đó lại tiếp tục làm việc.

Quái nhân mặt mèo lúc này nhìn về phía Tô Bạch, nói: “Người nói chuyện có chút quá bất cẩn, nếu để cho người khác nghe được nội dung chúng ta nói chuyện thì làm sao bây giờ? Chuyện người sống lại, cũng không thể để cho người bình thường biết được.”

Nghe lời của hẳn, Tô Bạch liếc mắt nhìn về phía nhân viên cửa hàng giống như là không nghe được gì, đồng tử trong mắt có hơi co rút lại, quái nhân mặt mèo này hiển nhiên là có năng lực che giấu cảm giác của người khác.

Thế nhưng... Nếu như vậy, lúc trước vì sao quái nhân mặt mèo không che giấu, mà lại lựa chọn đi ra ngoài gọi điện thoại?

Lúc này, một linh quang xẹt qua đầu hẳn.

Quái nhân mặt mèo đang kiểm tra năng lực của hẳn!

Bởi vì ngày hôm qua hẳn cảm giác được quái nhân mặt mèo, khiến cho quái nhân mặt mèo nảy sinh nghi ngờ.

“Không phải có người ở đây sao?” Tô Bạch nhìn quái nhân mặt mèo, ngồi vào cái ghế bên cạnh, nói: “Nói đi, hôm nay người tìm ta có chuyện gì.”

Nghe được lời của hắn, quái nhân mặt mèo đang chuẩn bị nói, nhưng cũng chính vào lúc này, Tô Bạch cười lạnh một tiếng nói: “Nếu như người vẫn coi ta là kẻ ngu si thì không cần nói chuyện, nói thật thời gian người dứt mèo ăn đúng lúc quá đấy.

Khi ta tới, con mèo thậm chí còn chưa cắn hai miếng thức ăn mèo đã nhả ra, đồ hộp của con mèo cũng mới vừa được mở. Nếu không phải người cố tình đến đúng lúc, ai mà tin?”

Quái nhân mặt mèo này năm lần bảy lượt thăm dò hắn như vậy, cũng khiến cho trong lòng hắn có chút tức giận, dứt khoát nói thẳng ra.

“Ôi, không cần như vậy, không cần như vậy.” Quái nhân mặt mèo nghe vậy, cũng không tức giận, cười nói: “Ta chỉ là đùa một chút mà thôi, người đã nói như vậy, ta sẽ nói hết mọi chuyện cho người nghe.”

Nói xong, nụ cười của hắn dần dần biến mất, hắn nhìn về phía Tô Bạch nói: “Tổ chức của ta muốn thu nhận người, nếu như người muốn gia nhập, loại chuyện như hôm nay cùng với loại chuyện ngày hôm qua, tổ chức có thể rất dễ dàng xử lý tốt cho người.”

Nghe được lời của hắn, Tô Bạch trầm mặc, nếu như nói gia nhập vào một tổ chức có thể xử lý loại phiền toái này, vậy dĩ nhiên là cực tốt rồi.

Chẳng qua, hắn không tin chiếc bánh từ trên bầu trời rơi xuống.

Nghĩ tới đây, hắn liền nhìn về phía quái nhân mặt mèo nói: “Người là tổ chức gì, gia nhập vào cần có yêu cầu gì?”

Nghe được lời của hắn, trên mặt quái nhân mặt mèo ra vẻ nghiêm túc, nói: “Tên của tổ chức ta tạm thời không thể nói cho người biết, chẳng qua ta có thể nói cho người tổ chức của ta cần chính là người sống lại như người.”

Nói đến đây, âm thanh của hắn đột nhiên ngừng lại một lát rồi nói tiếp: “Có thể người sống lại áp chế ảnh hưởng của linh năng.”

Nghe được lời của đối phương, Tô Bạch tim đập mạnh dữ dội.

Từ trong lời đó, hẳn có thể biết rõ ràng đối phương là người sống lại có thể áp chế lệ khí.

Quả nhiên, người có thể áp chế lệ khí, không phải chỉ mỗi mình hắn.

“Cho nên, ngươi nhìn chăm chăm ta đúng không?” Tô Bạch nhìn quái nhân mặt mèo, “Nếu như ta gia nhập vào, các ngươi có thể cho ta cái gì?”

“Không phải, không phải ta cho ngươi cái gì.” Cũng chính vào lúc này, quái nhân mặt mèo đột nhiên cười: “Tổ chức của bọn ta có chút đặc biệt, có thể giúp ngươi tiện hơn ở một số nơi, ví dụ như tuần tra tin tức, hoặc là lau đi các loại dấu vết của mình.

Mà, cần cống hiến điểm nhất định, tương tự như vậy, điểm cống hiến yêu cầu ngươi hoàn thành được nhiệm vụ người khác giao phó. Thật ra chúng ta đều là quan hệ hỗ trợ lẫn nhau.”

Nghe được lời của hắn, Tô Bạch hơi ngẩn ra, hơi cau mày nói: “Nếu đã như vậy, điểm cống hiến nhiệm vụ là ai ban bố?”

“Cái này ta không thể nói cho ngươi biết.” Quái nhân mặt mèo cười, nói tiếp: “Chỉ khi ngươi gia nhập vào chúng ta, ta mới có thể nói cho ngươi biết.”

Nghe được lời của hắn, Tô Bạch trầm tư trong chốc lát, sau đó lại hỏi: “Không phải lúc trước ngươi nói khảo nghiệm ta hay sao? Bây giờ không phải khảo nghiệm à?”

“Cái này phải chúc mừng ngươi, khảo nghiệm của ngươi đã qua.” Quái nhân mặt mèo cười ôn hòa nói.

Tô Bạch nghe vậy, nhìn chăm chăm đối phương nói: “Từ lúc nào vậy?”

“Ngay hôm nay.” Quái nhân mặt mèo trả lời.

Nghe được lời của đối phương, Tô Bạch có hơi nhú mày, “Khảo nghiệm của các ngươi lẽ nào cũng là bởi vì ta cứu người sao? Có phải có chút quá tùy tiện hay không?”

“Không phải không phải không phải...” Quái nhân mặt mèo lắc đầu, “Dĩ nhiên không phải đơn giản như vậy, mấy ngày trước, ta đã bắt đầu đánh giá tâm lý của ngươi. Từ việc làm của ngươi ở thôn Xuyên Trạch cùng với những chuyện ở phía sau, ta đã bắt đầu tiến hành đánh giá đối với ngươi.”

Nói đến đây, hắn cười và nói: “Lúc đầu ước định cần làm một tháng, thế nhưng ta ngại phiền phức nên đã đẩy nhanh tiến độ một chút.”

“Cho nên nói, thật ra thì ngươi không cần dùng cảnh trong mơ dẫn dắt ta trên xe?” Tô Bạch nghe vậy, sắc mặt bỗng chốc tối sầm.

Quái nhân mặt mèo đáng chết này!!!

Nếu không phải hiện tại quái nhân mặt mèo này hắn cảm thấy bản thân đánh không lại, hắn muốn dùng chân đạp ở trên khuôn mặt đang tươi cười của đối phương, đồng thời dùng gió xoáy đánh dạy đối phương làm người là như thế nào.

“Khụ khụ...” Quái nhân mặt mèo nghe vậy, có chút lúng túng nói: “Cho nên không phải ta dùng điểm cống hiến của ta lau phiền phức cho ngươi rồi sao? Đây cũng tính là ta bồi thường cho ngươi.”

Nghe được lời của hắn, Tô Bạch nhìn thật sâu đối phương, hỏi: “Tổ chức của ngươi có hạn chế cái gì không?”

“Có.” Quái nhân mặt mèo gật đầu, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói: “Sau khi gia nhập vào tổ chức, cùng người trong tổ chức, phải hỗ trợ lẫn nhau, không được làm tổn thương lẫn nhau, nếu không thì sẽ bị tất cả người trong tổ chức truy sát.”

Giọng của hắn rất là bình thản, nhưng lại hết sức mạnh mẽ, khiến cho người tin phục.

Tô Bạch nghe vậy, trầm mặc.

Nếu như nói, đối phương nói chuyện tới mức ba hoa chích choè, ngược lại hắn sẽ không tin tưởng đối phương.

Nhưng bây giờ, đối phương lại nói rõ ràng mọi chuyện, hắn cũng có chút tin tưởng đối phương rồi.

Điều quan trọng nhất là đối phương quả thực cũng không có làm tổn hại lợi ích của hắn, ngược lại trợ giúp hắn ở một vài

chỗ.

Nghĩ một lát, không phát hiện chỗ nào khả nghi, Tô Bạch bèn gật đầu nói: “Tốt, ta gia nhập vào các ngươi.”

“Ảnh thứ chín, Ảnh Tử hoan nghênh sự gia nhập của ngươi.” Cũng chính vào thời điểm này, trong điện thoại di động của quái nhân mặt mèo, truyền đến một giọng nói thâm trầm.

“Ta là ảnh thứ bảy, Lão Miêu, hoan nghênh sự gia nhập của ngươi.” Lúc này, quái nhân mặt mèo gỡ mặt nạ trên mặt xuống, chăm chú nói với Tô Bạch.

Theo lời của bọn họ, bầu trời bên ngoài có chút thay đổi, giống như có vật gì đó ngăn cách nơi này.

Chương 82: Quản gia

“Ảnh Tử?” Tô Bạch nghe được lời của bọn họ, có hơi giật mình, hẳn cảm thấy tổ chức của Lão Miêu chắc là một tổ chức vô cùng mạnh, tên cũng phải vô cùng ngang ngược mới đúng.

Thế nhưng thật sự không ngờ tên của tổ chức này lại bình thường không có gì lạ.

“Đúng vậy, chúng ta đều là bóng, người chính là thành viên mới của chúng ta, ảnh thứ chín.” Lão Miêu vừa cười vừa nói.

Nghe được lời của đối phương, Tô Bạch có chút dự cảm bất thường, “Người là ảnh thứ bảy, ta là ảnh thứ chín, có phải trong tổ chức của chúng ta tổng cộng chỉ có chín người hay không?”

“Đương nhiên rồi, chẳng lẽ người cho rằng người có thể áp chế lệ khí dễ tìm lắm à?” Lão Miêu có chút quái dị nhìn Tô Bạch, giống như là nghe được chuyện khó tin nào đó.

Nghe được lời của đối phương, Tô Bạch ngẩn ra, lúc này hẳn mới nhớ tới, bản thân áp chế được lệ khí tất cả đều vì trùng hợp.

Dựa vào cái gì người khác dễ dàng áp chế được vậy?

Thế nhưng, chỉ có chín người, cái tổ chức này có chút nhỏ.

Hơn nữa, khiến cho hắn giật mình là chỉ có chín người, vậy mà có thể đề được chuyện giết người của mình trước đó.

“Ta biết sau khi trở thành người sống lại người có rất nhiều nghi hoặc.” Lão Miêu cười, “Có cái gì muốn hỏi, cứ trực tiếp hỏi đi.”

Tô Bạch nghe vậy, dừng lại một chút, nói: “Người sống lại trên thế giới này rốt cuộc là cái gì? Chúng ta tại sao phải sống lại? Tổ chức của Sở Hồng Nguyệt cùng với tổ chức Ảnh Tử của chúng ta lại là như thế nào? Bọn họ và chúng ta lại đóng vai trò gì?”

Hiện tại hắn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, thế nhưng bây giờ, hắn chỉ muốn biết những chuyện này nhất.

Nghe được hân hỏi, Lão Miêu trầm mặc, nói với điện thoại di động, “Quản gia, người tới nói với hân đi.”

Nói rồi hân đưa điện thoại di động cho Tô Bạch.

Tô Bạch ngẩn ra, thế nhưng vẫn nhận lấy điện thoại di động.

“Chào người, Tô Bạch, ta là Quản gia, người quản lý tất cả chuyện vật vãn của Ảnh Tử. Rất hân hạnh được biết người, cũng rất xin lỗi vì những chuyện mà trước đây Lão Miêu làm ra.” Giọng một người đàn ông trung niên truyền đến từ đầu dây bên kia điện thoại.

Khóe miệng của Tô Bạch giật giật, Quản gia này, bình thường hơn rất nhiều so với Lão Miêu bị bệnh thần kinh kia.

“Ta cũng rất hân hạnh được biết người.” Tô Bạch liếc mắt nhìn Lão Miêu đang trêu chọc một con mèo ở trong lồng.

“Được rồi, không nói nhảm nhiều, hiện tại ta sẽ trả lời một vấn đề của người. Lần đầu tiên người sống lại xuất hiện là lần đầu thành lập Liên bang, khi đó, giữa thiên địa có một luồng năng lượng quý dị, tên là linh năng, loại năng lượng này có thể cảm nhận được oán khí của con người, làm người đó sống lại trong tình huống đối phương tử vong.

Mà sau khi sống lại, linh năng trong thiên địa sẽ không ngừng ăn mòn nội tâm của người đó, ngoại trừ một số người sống lại có thể áp chế năng lực của linh năng ra, từng người sống lại đều sẽ biến thành ma quỷ giết người không ghê tay.

Tổ chức của Sở Hồng Nguyệt, tên là Đồ Long Bộ, trong đó chia làm Đồ Long Bộ ngoại Liên bang, cùng với Đồ Long Bộ Liên bang, mục đích Đồ Long Bộ tồn tại chính là chém giết những người sống lại, bảo vệ dân thường, là tổ chức đặc thù nhất bây giờ. Ở một số trường hợp, nó có thể làm cho Sở cảnh sát cùng với quân khu tiến hành hợp tác chiến đấu.

Còn chúng ta, chúng ta rất đặc biệt, chúng ta là người sống lại có thể áp chế lệ khí trong nội tâm, vĩnh viễn kẹp giữa loài người cùng với người sống lại.

Đó là lí do thành viên của chúng ta đều lấy ảnh để thay thế. Có nghĩa là, người trong bóng tối. Tô Bạch người cũng không cần phòng bị bọn ta quá. Chúng ta quả thực đều là đồng loại. Hân nên hỗ trợ lẫn nhau.”

Tô Bạch nghe vậy, trầm mặc một hồi, tuy hấn tin tưởng lời Quản gia nói, nhưng hấn vẫn hy vọng mạng của mình có thể nằm trong tay mình.

Hấn sẽ không tùy ý tin tưởng bất luận kẻ nào.

Dường như phát hiện Tô Bạch chưa hề trả lời, giọng nói của Quản gia dừng lại một chút, lại nói tiếp: “Tiếp tục nói về những người sống lại, bọn họ là người bị linh năng ăn mòn sau khi sống lại, những người này phần lớn đều sẽ bị linh năng ăn mòn nội tâm, biến thành từng ma quỷ cuồng giết người.

Người sống lại chia làm cấp Trùng, cấp Xà, cấp Mãng, cấp Giao, cấp Ác Long. Cấp Trùng chỉ là, những người sống lại liên tục không tìm được con đường lột xác, loại người sống lại này là những người sống lại kém nhất, dù cho cảnh sát mặc thường phục, hay là tinh anh quân đội cũng có thể đối phó bọn họ.

Tới cấp Xà, năng lực của bọn họ có thể hòa hợp thành một thể với linh năng, cũng mang theo độc, sau khi bọn họ tử vong, linh năng trong thân thể bọn họ sẽ sống lại trên sinh vật phụ cận, hoàn thành chuyển sinh.”

Nghe được lời của đối phương, Tô Bạch đột nhiên nghĩ đến chuyện lúc trước ở thôn Xuyên Trạch, hiện tại mới hiểu được, trước đây Bành Niệm từ là một người sống lại cấp Xà, cũng chính là như vậy, trước đây Sở Hồng Nguyệt muốn dẫn hấn rời khỏi.

“Tới cấp Mãng, thân thể của bọn họ liền sẽ bắt đầu tiến hành biến hóa khó tin, tổ chất thân thể so với người bình thường mạnh gấp mười lần, đạn thông thường khó có thể tác dụng lên bọn họ, chỉ có số lượng lớn thuốc nổ hoặc là đạn xuyên thép có tính chất đặc biệt, mới có thể làm tổn thương bọn họ.”

Nói đến đây, lời của Quản gia đột nhiên dừng lại.

“Cấp Giao và cấp Ác Long thì sao?” Tô Bạch hỏi.

“Người sống lại hai cấp bậc này này... Bọn họ có thể ảnh hưởng nội tâm của người khác, nếu như nói cấp Trùng, cấp Xà, cấp Mãng có thể sẽ tạo thành rối loạn, Cấp Giao, cùng với cấp Ác Long, tạo thành, chính là thiên tai.” Quản gia nói rằng.

Nghe được lời của hấn, Tô Bạch chau mày lại.

Hắn thật không ngờ, thế giới này lại có người sống lại mạnh như vậy.

“Vậy tại sao ta chưa từng nghe nói qua loại này người sống lại này? Theo đạo lý nói, loại người sống lại cường đại này, làm ra động tĩnh hẳn phải lớn vô cùng mới đúng.” Tô Bạch đột nhiên nghĩ đến cái gì, hỏi.

Quản gia nói: “Bọn họ không thấy.”

“Không thấy sao?” Tô Bạch có chút nghi ngờ hỏi.

“Ừm, đơn giản về mặt ý nghĩa mà nói, loại người sống lại đẳng cấp này, nếu không phải là bị Liên bang và ngoại Liên bang giết chết, thì là trốn đi.”

“Đúng rồi.” Tô Bạch cũng không muốn đề cập vấn đề xa như vậy, sau đó một linh quang lóe lên ở trong đầu hắn, lại hỏi: “Như Sở Hồng Nguyệt là có chuyện gì xảy ra? Lẽ nào nàng cũng là người sống lại sao?”

Nghe câu hỏi của hắn, Quản gia nói: “Như nàng là người linh năng do Liên bang cùng ngoại Liên bang cải tạo để đối phó với những người sống lại, bọn họ có thể sử dụng linh năng, vận dụng một ít năng lực cường đại, rất gần với người sống lại.”

Nói đến đây, giọng nói của hắn dừng một chút, nói tiếp: “Chẳng qua, những người linh năng này, đều phổ biến sống không lâu.”

“Sống không lâu?” Tô Bạch chân mày có hơi nhíu lại.

“Không sai.” Quản gia nói rằng: “Sở dĩ người linh năng sống không lâu là bởi vì...”

“Chờ một chút, loại chuyện như vậy quá phiền toái, người muốn nói với hắn, sợ là muốn nói đến ngày mai mất.” Đúng lúc này, Lão Miêu cắt đứt cuộc nói chuyện giữa Tô Bạch và Quản gia, bắt đầu nói: “Với lại hiện tại mèo sắp triệt sản xong rồi, chờ một hồi bác sĩ kia và nhân viên cửa hàng có thể phát hiện có gì không đúng thì sẽ phiền toái.”

“Đi.” Tô Bạch gật đầu, sau đó đưa điện thoại di động cho Lão Miêu.

Ngày hôm nay hắn đã thu hoạch vượt quá tưởng tượng, những thứ khác hiển nhiên cũng không vơi vãi nhất thời.

“Cái điện thoại di động này là mới, người cầm đi.” Lão Miêu thấy thế, khoát tay, “Điện thoại di động này là điện thoại di động đặc thù, sở hữu tính năng bảo mật rất mạnh cùng với một ít năng lực đặc biệt. Về sau người hãy dùng cái điện thoại di động này liên hệ cùng với Quản gia.

Quản gia là ảnh thứ nhất, cũng là Quản gia của tất cả mọi người, tương lai người có chuyện vật vãn gì có thể trực tiếp tìm hắn.”

Nói xong, hắn đưa tay ra, vỗ tay.

Theo cái vỗ của hắn, thời tiết khá hơn một chút, loại bỏ ngăn cách.

Đồng thời, thân thể của bác sĩ và nhân viên cửa hàng làm việc ở bên trong dừng lại một chút, sau đó lại khôi phục nguyên trạng, giống như không xảy ra chuyện gì.

Cũng chính vào thời điểm này, bác sĩ cười đi ra từ bên trong, nói: “Con mèo ở đây, đã triệt sản toàn bộ. Con mèo này vẫn là thả chỗ bọn ta sao?”

“Trước hết thả ở nơi này đi.” Lão Miêu gật đầu, “Đại khái khoảng chừng hai tuần lễ, tính một nghìn khối thế nào?”

Nghe được lời của hắn, bác sĩ hơi có chút lưỡng lự, sau đó bắt đầu nói: “Có thể, coi như là làm việc thiện. Nói thật, Miêu tiên sinh, người giống như người, ta thật sự chính là hiếm thấy, người đã tiêu phí tại nơi đây hơn bảy vạn khối rồi.”

“Coi như làm một ít chuyện tốt.” Lúc Lão Miêu nghe đối phương nói hơn bảy vạn, trên mặt toát ra vẻ mặt đau lòng, sau đó cười khổ nói: “Ta rất thích mèo, thế nhưng nếu như ta chỉ nuôi, về sau mèo hoang càng ngày sẽ càng nhiều, sẽ tạo thành rất nhiều phiền não cho người, giống như uống rượu độc giải khát, cho nên không bằng dẫn chúng nó đi triệt sản.”

Tô Bạch bên cạnh nghe được lời của hắn, trầm mặc, lúc trước hắn dứt mèo ăn, thật đúng là không nghĩ tới cái này.

Chương 83: Được tể sư

“Quản gia, nếu như ta muốn thu được điểm công hiến, ta cần phải làm cái gì?” Ở một nơi âm u, Tô Bạch gọi điện thoại.

Trong điện thoại di động truyền đến âm thanh của Quản gia, nói: “Trong điện thoại di động có một phần mềm tên là Không, ở bên trong có rất nhiều nhiệm vụ, hoàn thành nhiệm vụ, người có thể thu được điểm công hiến tương ứng.

Tương tự như vậy, người cũng có thể cho ra một ít vật phẩm trân quý trong cấm địa tiến hành giao dịch. Trong phần mềm tên là Không, có danh sách.”

Nghe được lời của hắn, Tô Bạch lộ vẻ trầm tư.

Bây giờ hắn đã ra khỏi cửa hàng thú cưng, Lão Miêu nói muốn đi dứt mèo ăn, sẽ không đi cùng hắn.

Cho nên, thừa dịp lúc này, hắn muốn hỏi rõ Quản gia.

Về mặt của Tô Bạch dừng một chút, nói: “Tiền mới có thể đổi điểm công hiến không?”

“Có thể.” Quản gia nói: “Mỗi hai mươi vạn tiền mới có thể đổi một điểm công hiến.”

“Hai mươi vạn?” Tô Bạch khẽ nhíu chân mày, mặc dù hiện tại hắn có một ít tiền, thế nhưng để đổi điểm công hiến mà nói, vậy thật là có chút không đủ dùng rồi.

“Không sai, nhưng nếu như là đổi điểm công hiến ra tiền, một điểm chỉ có thể đổi mười vạn. Đúng rồi, thông tin người giết Đinh Tuấn có một chút bại lộ, nếu như người muốn ta giúp người lau đi những thông tin này, cần một điểm công hiến.” Quản gia nói.

Tô Bạch nghe vậy, có chút kỳ quái nói: “Ít như vậy sao?”

Theo đạo lý, hiện tại chuyện Đinh Tuấn, đoán chừng đã ồn ào rồi, bây giờ cảnh sát đã tra tìm hung thủ.

“Bởi vì Lão Miêu giúp người trầm thi thể xuống hồ.” Quản gia trả lời.

Tô Bạch có chút không nói gì, loại người như Lão Miêu thoát nhìn có chút không đứng đắn, thế mà vẫn trợ giúp hần.

Trước đây nói không giúp hần, thế nhưng thân thể vẫn đủ thành thật.

Tô Bạch dừng lại, nói: “Nếu như ta muốn người giúp ta tìm được địa chỉ của một người, người có thể làm được không?”

Sau khi nói đến đây, hần siết chặt điện thoại di động một chút.

Mục đích cuối cùng hần gia nhập vào Ảnh Tử, chính là tìm được hung thủ kia.

“Có thể.” Bên Quân gia truyền đến một giọng nói chắc chắn.

Nghe được lời của đối phương, Tô Bạch lại có chút chần chờ, hần biết tìm được địa chỉ của một người rất cuộc khó cỡ nào, mà Quân gia trả lời chắc chắn như vậy, thật ra khiến hần có chút không xác định được.

“Cần bao nhiêu điểm công hiến?” Hần dừng một chút, dò hỏi.

“Xem tình hình.” Quân gia nói rằng

Tô Bạch nhú mày, “Không có tiêu chuẩn sao?”

“Căn cứ vào lượng thông tin người cung cấp, độ khó không giống nhau, tổng thể từ một điểm tới mười điểm.” Quân gia trả lời.

Nói đến đây, giọng hần dừng lại, nói tiếp: “Chẳng qua trước chuyện này, ta đề nghị người và Lão Miêu tiến về cấm địa một chuyến, để hần huấn luyện người thành được tể sư.”

“Được tể sư?” Tô Bạch nghe cách gọi này, trong lòng cảm thấy hơi kì quái, cách gọi này làm cho hần có chút liên tưởng đến luyện kim sư và Vu sư thật lâu trước đây ở ngoại Liên bang.

“Đúng vậy, được tể sư, chẳng qua không phải là thuật sư luyện kim gì.” Quân gia như có thể nhận thấy được ý nghĩ trong lòng Tô Bạch, nói: “Trước đó không phải người đang hỏi chuyện của người linh năng sao? Hiện tại ta có thể nói việc này cho người biết.

Sau khi ngoại Liên bang và Liên tiếp xúc với những người sống lại nhiều lần, cũng có nghiên cứu rất lớn với linh năng,

đã có thể dẫn linh năng vào trong cơ thể con người. Sau đó khiến người ta biến thành người linh năng.

Mà có thể biến người thường thành người linh năng, được gọi là được tể sư, bọn họ có thể căn cứ vào sự khác biệt của mỗi con người, điều tra danh sách được tể, khiến cho người linh năng không ngừng trở nên mạnh mẽ.”

Nghe được lời của hắn, Tô Bạch đột nhiên như là nghĩ tới điều gì, trong đầu nhớ lại chuyện đoàn người Sở Hồng Nguyệt vào núi trước đây.

Trước đây, bọn họ vào núi làm như vậy là để giết những người sống lại như Bành Niệm.

Thế nhưng... tại sao bọn họ lại phải mang theo một người già?

Nếu như nói Trịnh Vũ, Lý Mạc, Sở Hồng Nguyệt là chiến lực, Ninh Huyền là người lái xe.

Người già kia tại sao phải ở bên trong? Hắn có vai trò gì?

Trước đây hắn không nghĩ thông suốt chuyện này.

Thế nhưng qua lời Quản gia nói, hắn cũng có hơi hiểu được, lão giả kia, rất có thể là được tể sư!

Hắn tới ngọn núi là vì điều chỉnh thử được tể.

Thế nhưng... Tại sao hắn phải vào núi điều chỉnh thử được tể?

Tô Bạch nhanh chóng suy nghĩ, một ý nghĩ đột nhiên xuất hiện ở trong đầu của hắn.

Lão giả kia, cần một thứ trên người sống lại để điều chỉnh thử được tể.

Hơn nữa, phải là mới xuất hiện!

“Để điều chỉnh thử được tể cần thứ gì đó trên người sống lại?” Tô Bạch cảm giác mình bắt được cái gì, hỏi điện thoại.

Nghe được lời của hắn, đối diện Quản gia trầm mặc một hồi, nói: “Tô Bạch, đầu óc của ngươi thực sự nhanh nhẹn có chút vượt quá dự liệu, khiến cho ta hơi kinh ngạc, xem ra thu nhập ngươi vào tổ chức là một chuyện đặc biệt chính xác.”

Tiếp theo hắn dừng một chút, nói tiếp: “Điều chỉnh thử được tể, cần huyết dịch mới mẻ trên người người sống lại. Mà ngươi

là người sống lại, thì có được vô số cơ hội điều chỉnh thử. Những người như các ngươi là được tể sư trời sinh. Cho nên ta kiến nghị ngươi và Lão Miêu đi cảm địa xem.”

“Ta phải đi cùng Lão Miêu một chuyến như thế sao?” Tô Bạch hỏi.

“Cái này cần tự ngươi lựa chọn, nếu như ngươi không đi cũng được. Chẳng qua ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, nếu như ngươi trở thành được tể sư, đối với ngươi có trợ giúp rất lớn.”
Quản gia nói tiếp:

“Mà trước đó ta có thể miễn phí giúp ngươi xử lý tốt chuyện trong trường học cùng với chuyện của Đinh Tuấn. Xem như là một loại phúc lợi cho người mới.”

“Còn địa chỉ của đám người tra ta thì sao?” Tô Bạch lại hỏi.

“Cần điểm công hiến.” Quản gia trả lời chung chung.

Tô Bạch nghe vậy, lặng lẽ không nói, quả nhiên ăn không là không được.

...

Đêm khuya, bởi vì ban ngày trời nắng, cho nên tối nay ánh trăng có vẻ sáng sủa vô cùng.

Chiều xuống, để lại bóng mờ trên mặt đất, như là lồng lên một lớp lụa mỏng.

Bệnh viện đệ nhất Thành phố Tây Giang, trong một lầu năm viện, một bà lão trần trọc trên giường, không thể vào giấc ngủ.

Ngày hôm qua, nàng bởi vì lừa bịp tổng tiền người khác, bị hộ sĩ bác sĩ ở bệnh viện không thích, cũng bị bạo lực lạnh, cho nên trong phòng vẫn có một mùi vị khó tả, không có ai tới dọn dẹp.

Nhưng mà, làm cho bà lão có chút khó chịu không phải bị bác sĩ y tá nơi này đối xử lạnh lùng.

Mà là con trai của nàng không có một chút tin tức, giống như là đã biến mất.

Dù cho nàng năn nỉ hộ sĩ cho nàng gọi điện thoại cho con trai, vẫn không có kết nối được.

Điều này làm cho nàng có chút bất an.

Ôn lão thái biết tính cách con trai mình, không thể nào bỏ nàng một mình được.

“Con à...” nàng khóc thút thít, lệ thấm ướt rồi gói đầu.

Cũng chính vào thời điểm này, một ánh sáng đỏ sáng lên ở trong phòng.

Ôn lão thái còn tưởng rằng bên ngoài bật đèn, cho nên không có đề ý.

Thế nhưng không bao lâu, nàng đột nhiên nhớ tới đèn bên ngoài là đèn màu trắng, không phải đèn sợi như nhà nàng.

Nghĩ vậy, Ôn lão thái ngồi dậy, nhìn sang phía tia sáng, sau đó thấy một người đàn ông mặc mũ trùm màu đen y đang không ngừng đốt cái gì trong một cái bồn sắt.

Thấy một màn như vậy, mặt của nàng chợt tái nhợt.

Điều này làm cho nàng nghĩ tới nghe nói Hắc Vô Thường lấy mạng trước đây.

Người này... Sẽ không phải là Hắc Vô Thường đấy chứ!?

Nghĩ đến nhiều chuyện mình đã làm trước đây, Ôn lão thái cảm thấy ớn lạnh ở trong lòng.

Chương 84: Đưa tiền

“Con trai của người nói với ta, người muốn năm mươi vạn khối tiền cứu mạng.” Tô Bạch ngẩng đầu, nhìn về phía Ôn lão thái, thân nhiên hỏi.

Khi hắn ngẩng đầu, Ôn lão thái cũng thấy rõ mặt của hắn.

Đó là một tấm mặt nạ vạn vẹo cực kì, phẳng phất như ác quỷ.

“Ta... Ta...” Ôn lão thái nhất thời bị dọa đến mất đi khả năng nói chuyện, đại tiện tiểu tiện đều ra.

“Hắn muốn ta cho người năm mươi vạn, ta đưa tới cho người.” Tô Bạch cười, ném tiền âm phủ trong tay vào trong bồn sắt, nói: “Năm mươi vạn, đều ở nơi này.”

“A!!” Ôn lão thái rít gào lên tiếng, bất tỉnh.

Ngày thứ hai, khi bác sĩ và hộ sĩ tới, phát hiện Ôn lão thái đã điên mất rồi.

Bên trong phòng trọ, Tô Bạch ngồi trên ghế salon dựa lưng vào ghế, cảm giác toàn thân nhẹ nhõm.

Tâm trạng của hắn lúc này vô cùng ung dung, lúc trước khi hắn hoàn thành nguyện vọng của Bành Niệm, hắn đã cảm thấy nhiệm vụ này hoàn thành có chút miễn cưỡng, tìm được một cái tay cũng đã hoàn thành nhiệm vụ.

Cho nên, lần này hắn khi hoàn thành nguyện vọng của Đinh Tuấn, thì dùng tiền âm phủ đốt cho Ôn lão thái.

Thật không ngờ, vẫn hoàn thành nhiệm vụ.

Tô Bạch cầm lấy mặt nạ vạn vẹo bên cạnh lên, cảm nhận được sự ám áp mềm mại trên đó, trong lòng có chút cảm thán, đây chính Mặt Thú.

Toàn thân mặt nạ này là màu đỏ thẫm, mặt trên có hình vẽ vạn vẹo dữ tợn, khiến người ta nhìn chỉ cảm thấy sợ hãi, như nhìn thấy ác quỷ.

Tô Bạch nhìn mặt nạ, dùng một chút, đeo mặt nạ lên mặt.

“Hô...” Hấn cảm nhận được sức mạnh ở trong thân thể, nhẹ nhàng thở một hơi, trong lòng có chút mừng rỡ.

Cái Mặt Thú này tuyệt đối là một đạo cụ vô cùng cường đại, hiện tại hấn có hai điểm thuộc tính nhanh nhẹn, cùng với ba điểm thuộc tính sức mạnh, đeo lên cái mặt nạ này, một phát bỏ thêm 1 điểm thuộc tính nhanh nhẹn cùng với 1.5 điểm thuộc tính sức mạnh.

Tô Bạch đứng dậy, đi tới trước gương trong phòng rửa mặt, nhìn khuôn mặt dữ tợn vụn vẹo trước mặt, trong lòng hơi động.

Sau đó, hoa văn hung tợn và vụn vẹo trên Mặt Thú bắt đầu biến mất, dần dần hóa thành màu da, biến thành diện mạo nguyên bản của hấn.

Sau khi Tô Bạch dùng máu tươi thành lập liên hệ với Mặt Thú này, hấn phát hiện cách dùng của nó.

Cái Mặt Thú này, thời điểm không sử dụng, sẽ cùng da thịt kết hợp hoàn mỹ, mỏng như cánh ve, người bên ngoài tuyệt đối sẽ không phát hiện được dị trạng gì.

Thời điểm sử dụng, chỉ cần tâm niệm vừa động là được.

Tô Bạch thử vẽ mặt của mình một chút, không có phát hiện dị dạng gì, cũng yên lòng.

Đạo cụ mạnh mẽ như vậy, vẫn là đeo ở trên mặt thì tốt hơn, có thể để cho hấn sử dụng bất cứ lúc nào.

Mặc dù nói khi vừa đeo có lẽ sẽ có chút không quen, thế nhưng sau một thời gian ngắn quen rồi, sẽ không có cảm giác gì.

Cũng chính vào lúc này, Tô Bạch đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhìn đồng hồ, phát hiện bây giờ đã đến mười một giờ khuya.

Hấn còn nhớ rõ, sáng sớm hôm nay, Lý Thanh Trúc còn nói với hấn, hừng đông sẽ thông báo cho hấn tiến đường Long Bình.

Sao bây giờ còn không gọi điện thoại qua đây.

“Reng reng reng...” Cũng chính vào lúc này, điện thoại di động của hấn đột nhiên truyền đến tiếng chuông.

Tô Bạch lấy điện thoại từ trong túi ra, nghe điện thoại.

“Alo, Tô Bạch, xuống lầu, đến cửa tiểu khu.” Cũng chính vào lúc này, trong điện thoại một giọng nói truyền đến.

Chính là giọng của Lý Thanh Trúc.

Nghe được giọng của đối phương, Tô Bạch chỉnh ngay ngắn bản thân, trả lời: “Tốt, lập tức tới ngay.”

Sau đó, hắn cắt đứt điện thoại, lại cầm lấy búa nhỏ định ở bên cạnh, đi ra khỏi phòng.

Lúc đi ra khỏi phòng, Tô Bạch nhét mũ lưỡi trai vào trong lòng, đồng thời đeo khẩu trang lên.

Sau đó, hắn đi thang máy xuống, đi tới cửa tiểu khu.

“Nơi này.”

Sau khi đến cửa rồi, hắn nghe được một tiếng la, hắn nhìn về phía tiếng la, thấy một chiếc xe mini đang đậu trước mặt mình, Lý Thanh Trúc đang ngồi trên ghế tài xế của xe.

Hôm nay tóc nàng buộc chặt lên, lộ ra khuôn mặt xinh xắn, so với lúc trước càng thêm mấy phần khí chất giỏi giang.

Nhìn thấy nàng, Tô Bạch đi tới, mở cửa xe, ngồi xuống chỗ kế tài xế.

Cô gái Lý Thanh Trúc này đẹp vô cùng, giống như cô gái xuất thân một nhà giàu có. Lúc này lại lái một chiếc xe mini, làm cho trong lòng hắn có chút kỳ quái.

“Lần hành động này cần bí ẩn, cho nên mới lái cái xe này.” Lý Thanh Trúc nghe vậy, cười nói: “Chẳng lẽ ngươi ghét bỏ xe mini sao!?”

“Không có.” Tô Bạch lắc đầu.

Sau đó, hắn cũng không nói gì.

Chỉ có điều, Lý Thanh Trúc bên cạnh lại bắt đầu nói chuyện, “Chuyện này vô cùng quan trọng, lúc đầu ta không chuẩn bị để cho người tham dự vào, nhưng vì xử lý chuyện này càng thêm ổn thỏa tốt đẹp, chỉ có thể để người bình thường như người tham dự.”

Nghe lời của nàng, vẻ mặt của Tô Bạch khẽ động, thế nhưng vẫn không nói gì thêm, chờ Lý Thanh Trúc nói tiếp.

“Hung đồ này vô cùng nguy hiểm, hấn sở hữu năng lực ẩn thân, ta tin ngươi đã biết.” Lý Thanh Trúc nói đến đây, liếc mắt nhìn Tô Bạch, chú ý vẻ mặt của đối phương.

Vậy mà, nàng không nhìn thấy bất kỳ sự dao động nào trên khuôn mặt của Tô Bạch.

“Ta biết.” Tô Bạch đáp một tiếng, nói tiếp: “Cho nên ngươi chuẩn bị đối phó hấn thế nào?”

“Cái này không tiện nói với ngươi.” Lý Thanh Trúc lắc đầu, có chút ngạc nhiên hỏi: “Ngươi không sợ sao?”

“Sợ có ích gì không?” Tô Bạch trả lời.

Lý Thanh Trúc nghe vậy, có chút tức cười, sợ mặc dù vô dụng, nhưng đây là bản tính của con người.

Nhưng mà, nàng không biết thật ra Tô Bạch đã sợ qua rồi, sau khi cả bố lẫn mẹ của Tô Bạch qua đời, sợ hãi hấn gặp phải, nhiều hơn trong tưởng tượng của người thường nhiều.

Ở hoàn cảnh của hấn, nhận lấy cửa hàng quan tài, tiếp tục đến trường, nghe bạn học châm chọc, sự gian nan và thống khổ trong lúc trưởng thành, chỉ có hấn mới biết.

“Ta nói với ngươi một ít tình huống của mục tiêu lần này ha, như vậy cũng có thể khiến ngươi chuẩn bị một chút.” Lý Thanh Trúc nhìn Tô Bạch, trong lòng cũng cảm thấy cậu tra này quả thực đẹp đẽ, cũng khó trách Sở Hồng Nguyệt sẽ thích đối phương.

“Đây không dính tới cơ mật gì chứ!?” Tô Bạch có chút quái dị nhìn về Lý Thanh Trúc, hấn chính là biết nữ nhân xinh đẹp này không hề có nguyên tắc.

Nếu đối phương nói điều gì đó cơ mật, sợ rằng hấn sẽ không thể thoát ra được.

“Ta hy vọng ngươi có một chút lòng tin về đạo đức nghề nghiệp của ta.” Lý Thanh Trúc có chút tức giận liếc Tô Bạch, nói tiếp: “Ta sẽ không làm chuyện vi phạm quy tắc, huống chi, dưa hái xanh không ngọt.”

“Nhưng có thể giải khát...” Tô Bạch trong lòng thầm nghĩ.

“Được rồi, thời gian cũng không nhiều, ta nói với ngươi một ít chuyện của tên tội phạm này, cũng để cho ngươi có một chút chuẩn bị.” Lý Thanh Trúc tiếp tục nói.

Chương 85: Hành động

“Diêu Thiếu Bân, giới tính nam, ba mươi hai tuổi, bề ngoài như là một bé trai, địa chỉ chỗ ở hiện tại: Số 213, ngõ 3, đường Long Bình, khu QS, thành phố Tây Giang. Hắn có một loại năng lực có thể ẩn thân, loại năng lực ẩn thân này, có thể ẩn dấu mùi vị, thân thể, âm thanh của hắn. Hết sức kinh khủng, đối phương hư hư thực thực sử dụng một loại lưỡi dao, thích cắt yết hầu.

Hơn nữa hắn dường như đầy thù hận đối với nữ nhân, và những người có tình cảm sâu sắc, hắn sẽ dùng cách dần vặt đối phương, làm cho đối phương cảm nhận được thống khổ.

Cho đến bây giờ, hắn đã giết 30 người, trong đó 14 người bị hắn giết tại nhà, và 16 người bị giết ngẫu nhiên trên đường phố.”

Giọng của Lý Thanh Trúc vang lên trong xe, khi nói ra số người chết, âm thanh bình tĩnh, như là đã thấy rất bình thường đối với loại chuyện như vậy.

Tô Bạch ở bên cạnh cũng vô cùng hiểu rõ đối phương, bọn họ bình thường hay tiếp xúc với những người sống lại, loại biến thái này là nhiều vô cùng.

Loại người Diêu Thiếu Bân này, giết người vẫn tính là ít, trước đây người Chu Oánh Oánh giết, còn kinh khủng hơn nhiều, ít nhất trên trăm.

Tô Bạch nghĩ thông tin của đối phương, trầm mặc một hồi, sau đó trong đầu hồi tưởng chi tiết lúc trước hắn tiếp xúc với Diêu Thiếu Bân.

Hắn còn nhớ rõ, trước đây Diêu Thiếu Bân tiếp xúc với mình, nói với mình.

Nói là: “Ta lấy hũ tro cốt rồi, cô bạn gái nhỏ này của ngươi, nhiều người bảo vệ như vậy, ta cũng chỉ có thể giết nàng ở chỗ này.”

Sắc mặt Tô Bạch dần dần ngưng trọng, lông mày của hắn chậm rãi nhăn lại.

Những lời này, trước đó hẳn không có nghĩ qua, bởi vì hẳn cũng không hiểu biết về những người sống lại này, thế nhưng bây giờ từ tư liệu của Diêu Thiếu Bân có được từ Lý Thanh Trúc, hẳn cũng rõ ràng tại sao đối phương muốn nói chuyện với mình.

Đối phương muốn để cho mình thông khổ.

Mà ở trong những lời này, hẳn cảm nhận một ít thứ khác, đối phương đã biết Triệu Minh San có người bảo vệ.

Đây là chuyện rất bình thường.

Dù sao, đối phương thấy được cảnh sát mặc thường phục xuất hiện, hoặc là đã sớm biết được thân phận của Triệu Không Thanh, khiến cho Diêu Thiếu Bân có cảnh giác.

Nếu thế, người cẩn thận như vậy, cũng sẽ bị thuộc hạ của Lý Thanh Trúc giám sát chặt chẽ sao?

Nghĩ vậy, Tô Bạch nhìn hướng Lý Thanh Trúc nói: “Hung đồ này vô cùng cẩn thận, thuộc hạ của ngươi, thực sự sẽ không bị phát hiện sao?”

“Sẽ không.” Lý Thanh Trúc chém sắt như chém bùn nói:

“Người ta mang lần này, năng lực đều mạnh phi thường, sau khi họ tìm ra tên và địa chỉ của kẻ sát nhân, thì không có động thái gì kế tiếp, cho nên dù cho đối phương cẩn thận đi nữa, cũng không thể tìm được hẳn.”

Nghe đối phương nói thế, Tô Bạch có chút yên tâm lại.

Xem ra những người Lý Thanh Trúc thực sự cẩn thận vô cùng.

Lúc này, hẳn cũng đã hiểu vì sao Lý Thanh Trúc và mình lại hành động buổi tối.

Bởi vì Lý Thanh Trúc biết địa chỉ của đối phương, không biết đối phương có ở nhà hay không, cho nên cũng chỉ có thể động thủ vào ban đêm.

Dù sao ở buổi tối người đều sẽ ngủ.

“Các người như vậy có đáng tin không?” Tô Bạch có chút không nói gì: “Người làm sao xác định nhất định nhà của hắn ở đâu?”

“Điều này được phân tích bởi bộ Hậu cần của chúng ta dựa trên hành vi của hấn.” Lý Thanh Trúc nói: “Bộ môn của chúng ta, cũng không chỉ đơn giản như mặt ngoài.”

“Được rồi.” Tô Bạch gật đầu, bộ môn như này, có người cho bọn hấn phân tích tội phạm, cũng là chuyện phi thường bình thường.

“Người nghĩ chuyện rất cẩn kẽ, như một số người chưa tiếp xúc với công việc của chúng ta, sẽ không nghĩ tới chuyện này.” Lý Thanh Trúc cười, sau đó đậu xe ở ven đường, từ phía sau lấy ra một thứ đưa cho Tô Bạch.

Tô Bạch hơi nghi hoặc, nhận lấy.

Đây là khăn quàng cổ của một người bình thường, thể nhưng trọng lượng khăn quàng cổ so với bình thường nặng rất nhiều.

“Sau khi người đi qua đó, nhớ kỹ mang cái khăn quàng cổ này.” Lý Thanh Trúc nói với Tô Bạch: “Cái khăn quàng cổ này là có tính chất đặc biệt, bên trong dùng chất liệu kim loại đặc thù dệt, có khả năng chống cắt rất tốt, có thể chống đỡ người kia đột nhiên tập kích.”

Tô Bạch nghe vậy, gật đầu nhận lấy.

Mặc dù hấn đã có cảm giác dã thú +2, tự giác có thể tự cảm nhận được vị trí của đối phương trước, nhưng có cái khăn quàng cổ này bảo vệ cũng không tệ.

Thấy Tô Bạch mang, Lý Thanh Trúc lần nữa khởi động xe mini, đồng thời nói rằng: “Sau khi hành động, người vẫn ở trong xe là được, nếu như hấn không ở nơi này, người lại đi ra, thử xem có thể hấp dẫn đối phương qua đây hay không.”

“Được.” Tô Bạch gật đầu.

Nữ nhân này vẫn có đủ lương tâm, tuy cần người làm môi, thể nhưng vẫn bảo vệ tốt cho sự an toàn của hấn.

Quả thực, trước hấn muốn tới nơi này, cũng là có tư tâm.

Hấn chính là muốn ăn không người sống lại này, ăn không một cái điểm thuộc tính đặc biệt, cùng với một nhiệm vụ nguyện vọng.

Thế giới này, có ai không thích ăn không chứ?

Sau đó, xe mini chạy ở trên đường phố tối tăm, xe cộ trên đường cũng càng ngày càng ít.

Lúc này, Tô Bạch cảm giác tình hình này có chút giống như đã từng trải qua, trước đây hẳn muốn nhìn đám người Chu Oánh Oánh, cũng gặp loại chuyện như vậy.

Cái này chắc là vì sợ khi chiến đấu cùng người sống lại, làm tổn thương tới người lân cận, cho nên vận dụng kênh đặc thù, đuổi người xung quanh đi xa.

Không thể không nói, Liên bang ở phương diện này vẫn rất mạnh.

Sau đó xe chạy vào đường Long Bình.

Khu QS trước đây là một khu vực rất cũ, không khác khu Thiên Lô lắm, chỉ là nơi đây đang xây lại quảng trường Vân Gian của công ty Vân Gian, vì vậy kinh tế ở đây hiển nhiên là rất phồn hoa.

Chẳng qua, nơi đây vẫn có một ít bóng dáng trước kia, nói ví dụ như, một ít ngôi nhà thấp liền kề, cùng với một số con đường đang sửa nên mặt đường trở nên lồi lõm.

“Đến rồi.” Lý Thanh Trúc dừng xe ở một đầu hẻm, nói với Tô Bạch bên cạnh một tiếng.

Lúc này, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh.

So với khu vực trong thành, khu vực biên giới này, không có cuộc sống về đêm.

“Các tổ chuẩn bị.” cũng chính vào lúc này, Lý Thanh Trúc lấy ra một bộ đàm, nói vào trong đó.

“Rẹt rẹt ~~, tổ một chuẩn bị xong...”

“Tổ hai chuẩn bị xong...”

“Tổ ba chuẩn bị xong...”

“...”

Đầu tiên máy bộ đàm truyền ra tiếng điện lưu, sau đó có âm thanh khác phát ra từ phía đối diện.

Lúc này Tô Bạch mới biết được, ở chỗ vắng vẻ này, đã có rất nhiều người ẩn núp.

“Thông báo cho từng tổ, bắt đầu hành động.” Vẻ mặt của Lý Thanh Trúc nghiêm nghị, ra lệnh một tiếng.

Vừa dứt lời, đột nhiên xa xa vang lên một hồi pháo hoa.

“Dùng!”

Pháo hoa sáng lên trên không trung, sau đó nổ rộ ra, muôn tia nghìn hồng, vô cùng hoa lệ.

Tô Bạch nghe được tiếng pháo hoa, trong lòng hiểu rõ mục đích của pháo hoa là gì.

Đây là muốn che lấp tiếng súng.

“Người ở đây chờ, không cần di chuyển.” Lý Thanh Trúc nói xong, mở cửa xe, đi ra bên ngoài.

Chương 86: Cấp Xà thật sự sẽ lộ ra

Sau khi Lý Thanh Trúc đi ra ngoài, Tô Bạch lấy ra điện thoại di động từ trong túi sách của mình.

Ngay vừa rồi, điện thoại di động của hắn rung lên, Quân gia phát tới tin tức.

“Ảnh thứ chín, hiện tại có một nhiệm vụ người muốn nhận không?” Phạm mềm tên là Không trong điện thoại bắn ra một thông báo.

Nói thật, Tô Bạch có chút không nói nên lời với tổ chức tên Ảnh Tử, ở cái tổ chức này, mỗi thành viên không thể chủ động liên hệ.

Chỉ có đề cho Quân gia thay mặt chuyển đạt.

Ngoại trừ người dẫn đường.

Ví dụ như, Tô Bạch và Lão Miêu.

“Nhiệm vụ gì?” Trên điện thoại di động Tô Bạch đánh chữ hỏi.

Hiện tại hắn không thể gọi điện thoại.

Bởi vì hắn là đang ở trong xe cùng Lý Thanh Trúc.

Nữ nhân Lý Thanh Trúc này vô cùng khôn khéo, ai biết nàng sẽ làm trò gì ở trong xe.

Tô Bạch hiện tại làm việc vô cùng cẩn thận, rất sợ gặp phải phiền phức.

“Không phải Đồ Long Bộ đối phó với người ẩn thân kia hay sao? Hiện tại có một nhiệm vụ là muốn người giết chết đối phương.” Quân gia nhanh chóng trả lời tin nhắn.

“Ta giết chết đối phương?” Tô Bạch có chút nghi ngờ hỏi.

“Không sai, vật phong ấn mà Lý Thanh Trúc dùng để giết người ẩn thân lần này là vật phong ấn số 57, tên là rễ cây đa.

Nếu Lý Thanh Trúc sử dụng vật phong ấn này, tuổi thọ của nàng sẽ bị rút ngắn.

Cho nên, nếu như có thể, ta hy vọng người có thể giúp nàng đánh chết đối phương.”

Thấy tin tức phía trên, Tô Bạch nhăn mày lại, đánh chữ nói: “Vật phong ấn là cái gì?”

“Người còn nhớ rõ trước đây ta nói cho người đẳng cấp của người sống lại không? Trùng, Xà, Mãng, Giao, Ác Long. Khi người sống lại đến cấp Giao cùng với cấp Ác Long, bọn họ sẽ sinh ra long châu. Cái long châu này, có thể vận vẹo lòng người.”

“Cho nên long châu chính là vật phong ấn sao?”

“Không phải, không hoàn toàn, chỉ khi cấp Giao, cấp Ác Long chết, long châu bọn họ đánh rơi mới đúng.”

“...”

“Cho nên, điểm cống hiến thưởng co nhiệm vụ lần này là bao nhiêu?” Tô Bạch hỏi.

“Mười điểm cống hiến, đương nhiên, người cũng có thể lựa chọn không làm.” Quản gia trả lời.

Nhìn đối phương nói, Tô Bạch có chút không nói nên lời, Quản gia kia thật đúng là keo kiệt.

Giết một người sống lại, cũng chỉ có mười điểm.

Có điều mười điểm cống hiến cũng có thể, dù sao thứ này cũng đáng tiền vô cùng, giá trị hai trăm vạn tiền mới.

Ai có thể làm công ích ra mười vạn khối tiền?

“Chuyện này ta không nhất định sẽ thành công.” Tô Bạch đánh chữ nói: “Người này là người sống lại ở cấp Xà, ta chỉ là...”

Nói đến đây, giọng nói của hắn có chút chần chờ, hắn thực sự rất khó nói mình là người sống lại ở cấp Trùng.

Trùng gì chứ, phân cấp này cũng thật khó nghe.

“Người yên tâm đi, trước khi giết người sống lại, Đồ Long Bộ sẽ làm hắn bị thương nặng, người chỉ cần bổ đao là được.

Chuyện về sau sẽ có Lão Miêu che giấu.”

“Đã hiểu.” Tô Bạch gật đầu, hỏi lần nữa: “Nếu như vậy, vậy lúc nào thì động thủ đây?”

“Chờ một chút.”

Theo thông tin của Quân gia đưa tới, Tô Bạch đột nhiên nghe được tiếng súng “đoàng ddaongf” liên tục không ngừng.

Nói thật, đây là lần thứ hai hắn nghe tiếng súng.

Lệnh cấm súng của Liên bang vẫn rất nghiêm ngặt, người bình thường căn bản không có khả năng nhìn thấy súng ống.

Tô Bạch nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nhìn thấy bốn phía âm u, bây giờ thậm chí hắn không cách nào biết được là nơi nào nổ súng.

Chẳng qua hắn biết, nơi đây không có chuyện gì cho hắn.

Hắn tới nơi này vốn là bởi vì Lý Thanh Trúc muốn hắn làm môi.

Mà bây giờ, ngay cả súng đã bắn, môi như dĩ nhiên là không cần.

Chẳng qua đáng tiếc là hắn vừa mới nhận nhiệm vụ từ Quân gia, nếu không, hắn thực sự có thể ăn không một lần.

“Có điều... đúng là hợp ý ta.” Tô Bạch đột nhiên nhếch miệng, cười, trong mắt có một luồng lệ khí tản ra.

Hắn sớm đã có xích mích với người sống lại này.

Thậm chí hiện tại, Tô Bạch vẫn có thể nhớ được cảm giác bị đối phương không chế sinh tử của mình.

Hiện tại, con môi cùng thợ săn nên trao đổi một chút.

Tiếp theo, Tô Bạch lấy mũ lưỡi trai từ trong đồ của mình ra đội.

Sau đó mở cửa xe đi xuống.

“Meo meo!” Cũng chính vào lúc này, một tiếng mèo kêu truyền đến.

Sau đó, Tô Bạch gặp được Lão Miêu ở cách đó không xa nhìn hắn.

“Nỗ lực lên, đây là nhiệm vụ thứ nhất của ngươi.” Lão Miêu cười nói một tiếng, nói: “Ta sẽ tận lực trợ giúp ngươi.”

Nghe được lời của hắn, Tô Bạch chỉ bình tĩnh gật đầu, đi vào trong màn đêm.

Hắn trước đó, cũng đã cảm giác được Lão Miêu đến gần.

“Ôi, tiểu tử này.” Lão Miêu bất đắc dĩ cười, sau đó lông tơ trên mặt từ từ dài ra, cũng biến mất trong bóng đêm.

Sau khi cảm nhận được sự biến mất của Lão Miêu, Tô Bạch từ trong ngực của mình, lấy ra búa nhỏ đỉnh.

Mặc dù nói, hiện tại hắn đã có Ma Thiết, có thể làm ra vũ khí loại dao găm, thế nhưng Tô Bạch vẫn vô cùng thích dùng búa nhỏ đỉnh này.

Không có nguyên nhân khác, có lẽ do hắn có cảm tình với búa nhỏ đỉnh đập chết mình.

Sau khi lấy ra búa nhỏ đỉnh, vòng tay trên cổ tay Tô Bạch bắt đầu nhúc nhích, bao phủ lên búa nhỏ đỉnh, biến thành chuỗi chùy, bọc lại đầu búa nhỏ đỉnh.

Sau đó, hắn đi vào trong ngõ hẻm.

Lúc này, lấy cảm nhận dã thú của hắn, có thể cảm giác được gần đây có bảy người, trong đó năm người được huấn luyện nghiêm chỉnh, đồng thời bước liên tiếp gần như giống nhau.

Hiển nhiên, mấy người này là thuộc hạ của Lý Thanh Trúc.

Còn hai tiếng bước chân kia, một tiếng bước chân nhẹ, rõ ràng là tiếng bước chân của phụ nữ.

Người cuối cùng... là không có bước chân.

Tô Bạch cảm giác được rất rõ ràng, người kia thật sự không có tiếng bước chân, chỉ là cảm nhận dã thú của hắn rất mạnh, có thể cảm giác được bước chân của đối phương, mới có thể nhớ lại một ít hình ảnh trong đầu.

Cảm giác bước chân cuối cùng của người đó, hắn rõ ràng, người này, chính là người hồi sinh kia.

Đột nhiên, Tô Bạch nghe được bên trong truyền đến một hồi sùng trường bắn phá, lửa văng khắp nơi.

Cũng chính vào thời điểm này, một tiếng cắt kim loại xuất hiện, cảm nhận dã thú của Tô Bạch cảm nhận được rõ ràng âm thanh của lưỡi dao cắt thịt, cùng với huyết dịch từ trong tổ chức phát ra tiếng tí tách nhỏ bé.

Hắn nghe được âm thanh này, rõ ràng trong phòng có người bị cắt yết hầu rồi.

Nhưng cũng chính vào lúc này, Tô Bạch đột nhiên cảm thấy ớn lạnh truyền đến từ trong căn phòng.

Cảm nhận được sự ớn lạnh này, hắn cảm thấy một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Tô Bạch thấy thế, lập tức cách xa phòng ốc.

“Nàng người linh năng D31 danh sách người lãnh huyết.” cũng chính vào lúc này, Lão Miêu rơi vào trên mái hiên, nói tiếp: “Nàng đã đóng băng đôi phương lại, đoán chừng không bao lâu là có thể chế phục.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Lý Du, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, thánh lực +1.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Dịch Tướng Cự, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, trí nhớ +1.”

Cũng chính vào lúc này, Tô Bạch cảm giác được hai thông tin đột nhiên xuất hiện trong đầu.

“Còn chưa kết thúc.” Hắn đột nhiên nói.

Ngay mới vừa rồi, hắn cảm giác được người sống lại trong phòng đột nhiên cởi một lớp da, trực tiếp chui ra từ trong thể xác.

Lúc này, Tô Bạch có một loại lý giải khác đối với xác định đẳng cấp của người sống lại.

Cấp Xà... Thực sự biết lột da.

Chương 87: Khắc chế

“Cái gì?” Lão Miêu nghe vậy thì ngớ người ra, sau đó cũng cảm giác ra cái gì, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi.

Nhìn thấy phản ứng của đối phương, Tô Bạch như có điều suy nghĩ, chắc là cảm giác của đối phương không bằng hắn.

Vừa rồi hắn đã cảm giác được hai người bị giết chết, bọn họ đều bị cắt cổ, thậm chí trang bị phòng ngự trên cổ bọn họ cũng chẳng có tác dụng gì.

Sau khi lột xác, thực lực của đối phương mạnh hơn rất nhiều.

Cũng chính lúc này, Tô Bạch đột nhiên cảm giác được cái gì, lập tức chạy về một hướng.

Nhìn thấy động tác của hắn, Lão Miêu khẽ giật mình, sau đó lắc đầu nói: “Ồi, phiền toái rồi.”

Sau đó hắn định bụng đuổi theo.

Nhưng lúc này lại xuất hiện động tĩnh, một tràng tiếng bước chân vang lên, Lý Thanh Trúc bỗng nhiên từ trong phòng xông ra.

Lý Thanh Trúc lúc này không giống như lúc trước, lúc này đầu tóc quần áo của nàng đều vương một luồng băng sương, giống như mới đi ra từ trong hầm băng, sắc mặt lạnh giá, trong mắt tràn đầy sát khí.

Nàng vừa xuất hiện, nước trên mặt đất lập tức đông thành băng, xung quanh trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Nhìn thấy Lý Thanh Trúc xuất hiện, Lão Miêu cũng không chậm trễ, lập tức vỗ tay cái bộp, sau đó, Lý Thanh Trúc lộ vẻ mờ mịt, ngây ngốc đứng yên tại chỗ.

“Mơ một giấc mơ đẹp đi.” Lão Miêu lắc đầu, sau đó cơ thể khẽ di chuyển, chạy nhanh về nơi xa.

Cùng lúc đó, hắn gọi một cú điện thoại cho Quân gia.

“Quân gia, bây giờ một mình Tô Bạch đang đuổi theo người sống lại cấp Xà kia, người mau gọi hắn trở về đi.” Lão Miêu

vừa chạy vừa nói.

“Hắn là một thành viên của Ảnh Tử, người nên tin tưởng hắn.”
Tiếng Quản gia từ đầu bên kia truyền đến, trong giọng điệu mang theo bình tĩnh.

Nghe thấy lời của đối phương, Lão Miêu khẽ giật mình, lại lắc đầu nói: “Ta hiểu lời người nói, nhưng nhóc con này còn quá nhỏ, ta hơi không yên lòng về hắn, nếu mất một Ảnh Tử như thế, vậy thật sự là một tổn thất vô cùng lớn, bây giờ người mau mau liên hệ với hắn, dặn hắn đừng đuổi theo.”

“Rất có thể bây giờ hắn đang chiến đấu rồi, người chắc chắn muốn ta gọi điện thoại vào lúc này sao?”

Lão Miêu nghe vậy thì chìm vào im lặng, hắn cũng hiểu rõ rằng khi chiến đấu không thể phân tâm.

Sau đó hắn lại nói: “Được rồi, nếu đã như vậy, người gửi vị trí của hắn cho ta, bây giờ ta đi tìm hắn.”

“Lão Miêu, người không có quyền đòi vị trí của thành viên khác.” Quản gia thân nhiên nói: “Cho dù người là người dẫn đường của Tô Bạch cũng không được, các người đều bình đẳng.”

“Người...” Lão Miêu hơi tức giận: “Rất có thể bây giờ hắn đang ở vào nguy cơ sống còn, nếu ta không đi giúp đỡ, rất có thể hắn sẽ chết.”

“Ta nói rồi, người nên tin tưởng hắn.” Quản gia nói tiếp.

Lão Miêu lắc đầu: “Được rồi, người cứ coi như là ta quan tâm thái quá đi.”

Nói xong hắn cúp điện thoại, cái mũi khẽ run run, sau đó đuổi về một hướng.

Dọc đường đi, hắn cũng cảm thấy hơi phiền muộn, vốn dĩ lần này là để nâng cao kinh nghiệm xử lý người sống lại cho Tô Bạch, nhưng nào ngờ lại gặp phải loại chuyện thế này.

Mà cũng chính trong khoảng thời gian này, Tô Bạch đã đuổi kịp Diêu Thiếu Bân rồi.

Hắn đứng trên đồng hoang tàn, nơi này là một công trình kiến trúc bị bỏ hoang chồng chất đầy rác rưởi.

Lúc này, cách hắn không xa đang có một ‘bé trai’ đang nhìn chăm chăm hắn.

“Lúc trước khi cảm thấy bất thường, ta nên giết người cho rồi.” Diêu Thiếu Bân nhếch miệng cười, lộ ra một chiếc răng ố vàng.

Lúc này tình trạng của hắn cũng chẳng tốt đẹp gì, trên người có năm chỗ bị trúng đạn, đang chảy ra máu tươi, thậm chí trên đùi của hắn còn bị đóng băng, bên trên mọc đầy nhũ băng rậm rạp.

Rất rõ ràng, trong chiến đấu lúc trước, hắn bị thương rất nặng.

Tô Bạch nhìn về phía đối phương, thản nhiên nói: “Bây giờ người có thể thử xem.”

“Thử thì thử.” Diêu Thiếu Bân nhếch miệng cười, bóng dáng lập tức biến mất.

Dù là máu tươi trên mặt đất cũng lập tức biến mất không thấy đâu nữa, giống như hắn đã hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

Thấy đối phương biến mất, Tô Bạch mở hết toàn bộ cảm giác đã thú ra, có thể rõ ràng cảm giác được đối phương đang xông về phía mình.

Cũng chính lúc này, trên mặt của hắn dần dần thay đổi, xuất hiện một số đồ án vân vẹo màu đỏ đen, biến thành một chiếc mặt nạ dán chặt vào khuôn mặt Tô Bạch.

Tô Bạch đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

“Ầm!” Pháo hoa ở xa xa lại bay lên không trung, phát ra tiếng nổ vang dội.

Cũng chính lúc này đây, cơ thể Tô Bạch đột nhiên nghiêng sang bên cạnh, một ánh đao vô hình xuất hiện, quần áo cùng với khăn quàng trên người hắn xuất hiện một vết rách.

“Người không nên phạm cùng một sai lầm đến lần thứ hai.” Tô Bạch nhìn áo của mình, đột nhiên cười lạnh lùng, sau đó bỗng nhiên vung búa trong tay về một phía.

“Răng rắc!” Tiếng xương nứt truyền ra.

Ngay sau đó, cơ thể Tô Bạch khẽ cử động, đánh vào một nơi trong không trung.

Lại là tiếng xương nứt vang lên.

“A!!!” Diêu Thiếu Bân ngã xuống mặt đất, cơ thể hiện ra, lúc này một tay và một chân của hắn đã bị phế rồi.

Sắc mặt hắn đầy dữ tợn, nhìn về phía Tô Bạch: “Rốt cuộc vì sao ngươi biết ta ở đâu?”

Đã hai lần liên tục rồi, hắn đều không hiểu vì sao bị đối phương đánh trúng.

Nhất là lần này, công kích của đối phương hung ác hơn lần trước không biết bao nhiêu lần.

Tô Bạch không trả lời đối phương, búa nhỏ dính trong tay liên tục nện xuống, đập nát một tay và một chân còn lại của đối phương.

Lúc này tay chân Diêu Thiếu Bân đã sưng phồng lên, tất cả vết thương đều là màu xanh tím, đây là do bên trong xuất huyết tạo thành.

Nhìn khuôn mặt hiền lành vô hại của đối phương, Tô Bạch lạnh lùng nói: “Ngươi chạy đi, không phải ngươi muốn giết người bên cạnh ta sao? Giết nữa đi!”

Nói xong, búa trong tay hắn đánh xuống bả vai đối phương.

Lại là tiếng xương nứt vang lên.

“A!!!” Diêu Thiếu Bân kêu lên thảm thiết, toàn thân co rúm.

Tô Bạch nhìn đối phương, không hề cảm thấy đối phương đáng thương, người này là tội phạm giết người điên cuồng, trong tay đã có đến mấy chục mạng người, nói thật, giết đối phương thế nào cũng không đủ.

Chỉ là bây giờ hắn không thể giết mà thôi.

Hắn đã biết được chỗ đặc thù của người sống lại cấp Xà, tất nhiên không thể phạm phải sai lầm lúc trước nữa.

“Ta sẽ giết ngươi!!! Ta nhất định sẽ giết ngươi!!!” Ánh mắt Diêu Thiếu Bân oán độc nhìn chằm chằm Tô Bạch, quát âm lên.

Nếu không phải lần trước người này công kích hấn, hấn tuyệt đối sẽ không bị cảnh sát để mắt đến.

Mà bây giờ, người này còn muốn lấy mạng hấn.

“Đúng là một con chó điên.” Tô Bạch đột nhiên cảm thấy tê nhạt vô vị, hấn vốn muốn có một trận chiến đấu kịch liệt, nhưng chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà chuyện này đã kết thúc rồi.

Nhưng đây cũng là bình thường, hấn có cảm giác dã thú và năng lực dự đoán đường nét cấp thấp.

Năng lực cảm giác dã thú có thể cảm giác được vị trí của đối phương, mặc dù chỉ là cảm giác mơ hồ, nhưng vậy là đủ rồi.

Chỉ cần dự đoán được thời gian công kích của đối phương, hấn có thể tránh né.

Hấn đã khắc chế đối phương một cách hoàn mỹ rồi.

Chương 88: Thu hoạch ngoài ý muốn

Hơn nữa, trước đó Tô Bạch đã biết đối phương dùng dao rọc giấy, tất nhiên đã nghĩ xong nên đối phó đối phương như thế nào rồi.

Dao rọc giấy là dao vô cùng sắc bén, đây là thuộc tính duy nhất của loại dao này.

Mà đây cũng là khuyết điểm của dao rọc giấy này.

Sắc bén dễ làm người ta bị thương, nhưng trừ phi cắt vào động mạch chủ, nếu không sẽ rất khó giết người.

Vì vậy, Tô Bạch lợi dụng điểm này, chủ động chờ đối phương công kích, dùng vết cắt trên người để dự đoán vị trí tấn công kế tiếp của đối phương.

Tương tự, Tô Bạch căn cứ vào vị trí tấn công của đối phương để dự đoán vị trí của tay đối phương, giơ búa đập vào tay đối phương, sau đó phé bỏ đối phương.

Bây giờ hẳn tăng thêm Mặt Thù, lực lượng khoảng chừng 4.5 điểm thuộc tính, có thể thoải mái dùng búa nhỏ đỉnh đập xương cốt người ta nát bầy.

“Alo.” Tô Bạch cầm điện thoại di động lên, gọi điện thoại cho Quản gia: “Bây giờ ta đã khống chế được người sống lại này, bước tiếp theo nên làm như thế nào?”

Nghe thấy lời của đối phương, Quản gia im lặng một lát rồi nói: “Tiếp theo người đi ra khỏi đồng hoang tàn người đang đứng, đi bộ hai cây số về phía đông, nơi đó có một công viên, bên cạnh chòi nghỉ mát của công viên có một chiếc xe hơi, vật phong ấn ở ngay trong cốp sau xe hơi, đựng bên trong một chiếc rương vàng. Chờ đến nơi rồi, sau khi người mở rương vàng ra, giết đối phương là được. Đúng rồi, rương vàng là thứ để phong ấn vật phong ấn, tuyệt đối không được phá hỏng, hơn nữa không được cạy vàng trên rương, đây là chuyện rất đáng khinh.”

Tô Bạch nghe vậy thì hơi cạ lời, chẳng lẽ người cạ vàng này chính là Lão Miêu, dù sao đôi phương xài tiền như nước, rất giống một tên nghèo.

Hắn ừ một tiếng rồi cúp điện thoại, sau đó giơ một tay nhắc chân Diêu Thiệu Bân lên, giống như kéo một con chó chết, đi về hướng kia.

Trên đường có nhiều chỗ gập ghềnh, Diêu Thiệu Bân không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết và tiếng mắng chửi.

Nhưng Tô Bạch làm như mắt điếc tai ngơ, vẫn cứ kéo đôi phương đi về chỗ kia.

Chưa đến hai mươi phút, hắn đã đến một công viên bỏ hoang.

Trong công viên bỏ hoang này có một số công trình bỏ hoang, xung quanh đều là gập ghềnh mấp mô, cỏ dại mọc thành bụi, rõ ràng đã rất lâu rồi không có ai đến nơi này.

Thậm chí bên cạnh nơi này còn có một căn nhà rộng rãi cũ kỹ, bên trong trống huơ trống hoác, khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

Mà ở nơi này có một chiếc xe con mới tinh, không hề phù hợp với hoàn cảnh xung quanh.

Tô Bạch đi đến bên cạnh xe con, quả thật nhìn thấy một chiếc rương vàng ở cốp sau xe con.

Chiếc rương vàng này vô cùng xinh đẹp, nơi nắp đậy vô cùng chặt chẽ, hẳn là được chế tạo đặc biệt, giá trị không nhỏ.

“Ta phải chết sao?” Lúc này, Diêu Thiệu Bân đột nhiên hỏi một câu.

“Đúng vậy, ngươi phải chết.” Tô Bạch thản nhiên trả lời.

“Nhưng ta không muốn chết.” Diêu Thiệu Bân chảy nước mắt.

Sắc mặt Tô Bạch lạnh như băng, nói: “Những người người giết cũng không muốn chết!”

“Bọn họ đáng chết!!! Dựa vào cái gì mà bọn họ có thể có được thứ ta không có chứ!!!” Sắc mặt Diêu Thiệu Bân dữ tợn, tức giận hét lên: “Ngươi có biết ta sống khổ thế nào không? Ta căn bản không muốn sinh ra trên thế giới này, là đôi gian phu dâm phụ kia đưa ta đến thế giới này! Cho đến bây giờ bọn họ chưa từng nghĩ đến cảm nhận của ta, chỉ biết đánh ta mắng ta! Bạn

học cũng coi ta là quái vật!!! Ta hận!!! Nếu ta sinh ra trong gia đình bình thường, tuyệt đối sẽ không như vậy!!!”

“Đần độn.” Tô Bạch thản nhiên nói một tiếng, lấy rương vàng trong cốp sau ra, đặt ở dưới đất.

Nghe thấy lời của hắn, Diêu Thiếu Bân ngẩn ra, sau đó khóc mắng “Người mới đần độn, dựa vào cái gì mà người mắng ta đần độn! Người...”

“Ầm!” Cũng chính lúc này, một chiếc búa nhỏ đinh đập vào miệng Diêu Thiếu Bân, ngăn chặn câu nói tiếp theo của Diêu Thiếu Bân.

Tô Bạch thu búa nhỏ đinh lại, bình tĩnh nói: “Ta không phải cha mẹ ngươi, cũng chẳng muốn nuông chiều ngươi. Ta cũng không quan tâm thân thể của ngươi là như thế nào, không quan tâm quá khứ của ngươi ra sao, có nhiều người thảm hơn ngươi lắm, ngươi không có tư cách làm tổn thương những người mà ngươi không quen biết. Ngươi hại người ta, vậy ngươi phải gánh chịu hậu quả.”

Hắn từng gặp rất nhiều người có thân thể bi thảm, giống như Triệu Minh San, Triệu Không Thanh, hoặc là con trai của Chu Oánh Oánh, Thu Diệp, thậm chí là hắn.

Đều có thân thể bi thảm.

Nhưng bọn họ cũng không bởi vậy mà oán giận xã hội, trút thù hận của mình lên trên người xa lạ.

Bản thân chuyện Diêu Thiếu Bân làm đã cực kỳ buồn nôn rồi.

“Phụt...” Diêu Thiếu Bân phun chiếc răng ổ vàng bị đánh gãy trong miệng mình ra, cười gằn nói: “Người không chịu nổi khổ của ta, sao biết được khổ sở của ta chứ?”

Tô Bạch không nói gì, hắn cảm thấy mình phạm phải một sai lầm rất ngu ngốc, đó là hắn lại còn đi nói đạo lý với tên đần độn này.

“Được rồi, hủy diệt hết đi.” Hắc lặc đầu nói một câu rồi mở rương vàng trên mặt đất ra.

Rương vàng mở ra, một món đồ nhỏ giống như rễ cây đa ở bên trong hiện ra.

Trên mặt rễ cây đa này có những sợi tơ màu máu quấn quanh, giống như trái tim con người, đang đập thành thịch.

Đây là còn sống!

Cùng lúc đó, dường như bầu trời cũng trở nên âm u, một sức mạnh vận vẹo từ trong rương vào tỏa ra.

Lúc này, Tô Bạch chỉ cảm thấy lệ khí trong lòng mình đang gia tăng chóng mặt, cắn nuốt linh trí của hắn.

“Cảm giác được linh năng, đang hấp thu...”

“Bảo quan cấp thấp đã tập hợp xong, nhận được một điểm vô thuộc tính, điểm thuộc tính này có thể biến thành bất kỳ điểm thuộc tính nào đang sở hữu hiện giờ.”

“Bảo quan cấp thấp đã tập hợp xong, nhận được một điểm vô thuộc tính, điểm thuộc tính này có thể biến thành bất kỳ điểm thuộc tính nào đang sở hữu hiện giờ.”

“Bảo quan cấp thấp đã tập hợp xong, nhận được một điểm vô thuộc tính, điểm thuộc tính này có thể biến thành bất kỳ điểm thuộc tính nào đang sở hữu hiện giờ.”

“...”

Đột nhiên nhận được tin tức, Tô Bạch hơi nao nao, sau đó cảm thấy ngạc nhiên mừng rỡ.

Hắn không ngờ, vậy mà mình có thể nhận được điểm vô thuộc tính từ trong vật phong ấn này.

Loại điểm thuộc tính này quý giá hơn bất kỳ điểm thuộc tính nào, bởi vì hắn có thể thêm nó vào bất kỳ điểm vô thuộc tính nào.

Phải biết, lúc trước hắn thu thập hoa văn màu đen rất lâu mới nhận được một điểm.

Mà bây giờ, không tốn công sức đã có điểm vô thuộc tính tụ tập đến rồi.

Nhưng mà lúc này, Tô Bạch cũng cảm nhận thấy linh trí của mình bị ảnh hưởng rất sâu, đứt khoát cầm búa nhỏ đỉnh lên, đập lên trên người Diêu Thiệu Bân đã nổi điên.

Cùng với đập một búa lại một búa lên trên người Diêu Thiếu Bân.

Tô Bạch lập tức cảm thấy đầu óc mình tỉnh táo hơn rất nhiều.

Bây giờ hắn vẫn chưa thể giết Diêu Thiếu Bân này, dù sao đối phương là người có thể áp chế lệ khí cho mình.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch lại tiếp tục cầm búa nhỏ định đập lên trên người Diêu Thiếu Bân.

Nhưng mà, lúc này cường độ đập rất nhỏ, dù đập lên trên người bình thường, nó cũng chỉ giống như gãi ngứa.

Nhưng đối với Tô Bạch thì việc này lại có thể áp chế lệ khí trong lòng hắn.

Một lát sau, sau khi không nhận được tin tức mới nữa, Tô Bạch đập một phát vào vị trí trái tim của Diêu Thiếu Bân, đập chết đối phương.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Diêu Thiếu Bân, nhận được một điểm thuộc tính đặc thù, kỹ xảo lái xe hơi +1.”

“Cảm giác được trí nhớ của người sống lại, có muốn đọc hay không?”

Sau khi cảm giác được tin tức, Tô Bạch lập tức đóng rương vàng lại.

Xung quanh lập tức khôi phục bình thường.

Chỉ là trong các bụi cỏ vẫn không ngừng truyền đến tiếng vo ve của côn trùng.

Giống như... đang chém giết lẫn nhau.

Chương 89: Mùa thu hoạch

Đóng cửa quan tài hoàng kim, Tô Bạch thở phào một hơi, trong lòng tràn đầy ngạc nhiên lẫn vui mừng.

Hắn không hề nghĩ đến mình đụng phải vật phong ấn này, thế mà lại có thể thu được điểm vô thuộc tính.

Đây tuyệt đối là một tin tức vô cùng tốt với hắn.

Ngay mới vừa rồi, hắn đã nhận được mười điểm vô thuộc tính.

Mười điểm vô thuộc tính này tuyệt đối là một món của cải cực lớn đối với Tô Bạch hiện giờ.

Nếu bình thường đi làm điểm vô thuộc tính, mười điểm này chỉ sợ rằng cần thời gian gần nửa năm của hắn.

“Cho nên là ta chỉ cần tìm được càng nhiều vật phong ấn thì có thể nhận được càng nhiều điểm vô thuộc tính rồi.” Tô Bạch cảm thấy trái tim mình đang đập rộn lên thành thịch không ngừng.

Mười điểm thuộc tính này thêm vào kỹ xảo chém giết và cảm giác dã thú, tuyệt đối sẽ khiến cho hắn như hổ thêm cánh, để thực lực của hắn mạnh thêm một đoạn chỉ trong khoảng thời gian ngắn.

Nhưng mà nhanh chóng, Tô Bạch đã bình tĩnh lại, bây giờ còn không phải là lúc nghĩ đến chuyện này, mà nên chờ đến sau khi xử lý xong việc.

Tô Bạch đoán Lão Miêu còn đang chờ mình đây.

Nghĩ vậy, hắn gọi điện thoại cho Quản gia nói: “Ta đã xử lý xong việc.”

“Được, bây giờ người để thi thể lại đó, quay lên xe tải đi, chuyện về sau để Lão Miêu xử lý cho người.” Quản gia trả lời.

“Được.” Tô Bạch đáp lại, sau đó không nhìn thi thể, đi tới chỗ xe tải.

Cùng lúc đó, trong đầu hắn hiện lên ký ức của Diêu Thiểu Bân.

Rất nhanh hắn đã xem xong rồi.

Chuyện xưa trong đó vô cùng xưa cũ, chính là một đôi nam nữ gặp nhau rồi kết hôn, sau khi sinh hạ Diêu Thiếu Bân thì cha bạo hành gia đình hắn và mẹ của hắn, còn mẹ của hắn lại cay nghiệt, trách những việc cha hắn đã làm lên trên người hắn, vô cùng chán ghét Diêu Thiếu Bân.

Sau đó có một ngày cha hắn ngoài ý muốn đánh chết mẹ hắn, cha hắn cũng bởi vì vậy mà phải vào tù, phán tử hình, chỉ để lại Diêu Thiếu Bân sống một mình.

Mà sau khi Diêu Thiếu Bân không bị cha mẹ trói buộc đã bắt đầu cho phép mình bay cao, không bao lâu đã tiêu hết tiền trong nhà rồi.

Sau đó hắn bắt đầu đi làm công.

Nhưng mà Diêu Thiếu Bân trải qua cuộc sống trước đó đã triệt để lười biếng rồi, vốn không có nguyện vọng thay đổi cuộc sống.

Buôn bán lời được chút tiền là đi tiêu hết.

Hắn còn mượn rất nhiều tiền, trộm cắp, cho vay một ít, vay máy bay đều mượn.

Mà người cho hắn mượn tiền cũng bị xui xẻo, tìm hắn đòi trả đều không tìm được người.

Bởi vì Diêu Thiếu Bân đã đi lang thang rồi, không dùng đi động, cuộc sống chán chường.

Mà khi hắn đi lang thang đã trách tất cả những chuyện mình gặp phải lên trên người cha mẹ mình.

Trong lòng hắn cực kỳ oán hận cha mẹ ruột của mình, cũng hận tất cả những người có thể có cuộc sống bình thường, hâm mộ tình cảm của đôi phương.

Cho nên sau khi hắn chết đói ở trong xó góc thành thị, chuyện trong lòng hắn muốn làm nhất chính là hủy diệt tình cảm của người khác.

Người hắn giết đều là người có gia đình hạnh phúc mỹ mãn, hắn thích nhìn dáng vẻ thống khổ của đôi phương.

Sau khi giết người, gửi video clip giết người, hắn thậm chí còn nhìn dáng vẻ người khác thông khổ từ xa.

Đây là chuyện khiến cho hắn cảm thấy vô cùng vui vẻ, có một khoái cảm cực hạn.

“Đúng là một tên biến thái...” Tô Bạch cảm nhận ký ức trong đầu, thâm nghĩ trong lòng.

Đây là một tên biến thái điên cuồng.

Tô Bạch nghĩ vậy, đã cảm giác được một chút nguyện vọng của đối phương.

Sau đó một tin tức xuất hiện trong đầu hắn.

“Cảm nhận được nguyện vọng của Diêu Thiếu Bân, hắn muốn tìm một ngôi mộ cho mẹ mình sau đó an táng, người có thể hỗ trợ hắn không? Hoàn thành nhiệm vụ, người nhận được năng lực đặc thù: Cảm nhận linh năng thực vật.”

Sau khi nhìn thấy nhiệm vụ, Tô Bạch không nói được gì rồi, đáy lòng Diêu Thiếu Bân này thật sự vô cùng phức tạp.

Diêu Thiếu Bân hận mẹ mình.

Nhưng kèm với đó lại vô cùng khát vọng tình thân.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn rõ ràng hận mẹ mình đến chết nhưng lại cố tình mang theo hũ tro của mẹ mình lang thang, thậm chí còn muốn hạ táng mẹ mình.

“Hơi phiền phức.” Trong lòng Tô Bạch hơi buồn rầu, Diêu Thiếu Bân đã đổ tro cốt vào trong hũ tro cốt hắn làm rồi.

Mà hũ tro cốt kia, sợ rằng có khả năng sẽ bị đám người Lý Thanh Trúc mang đi.

Muốn tìm được hũ tro cốt này, sợ rằng tương đối khó.

“Thôi, không nghĩ chuyện này nữa.” Tô Bạch điều chỉnh vị trí trong xe tải, để cho mình ngồi thoải mái một chút.

Sau đó hắn cầm điện thoại vào trong phần mềm Vô, đọc tin tức.

Trước khi đi hắn đã hỏi Quản gia tin tức về vật phong ấn rồi.

Lúc này, một đồng tin tức về vật phong ấn của Liên bang đều xuất hiện trong di động của hắn.

Đọc tin tức trên đó, Tô Bạch trầm mặc.

Những vật phong ấn này phần lớn đều ở quân khu, hoặc cất giấu đi.

Hắn không thể tùy tiện có được thứ này.

“Ta có thể đưa cho người vật phong ấn.” Cũng chính vào giờ phút này, di động của Tô Bạch lại đột nhiên hiện ra tin tức của Quản gia.

Nhìn thấy tin tức này, trên mặt hắn lập tức lộ ra nụ cười.

Nhưng rất nhanh, nụ cười của hắn đã cứng lại rồi.

Bởi vì lại có một tin tức truyền đến.

“Nhưng mà người phải cho ta một ngàn vạn, bởi vì vật phong ấn đều cần vàng để phong ấn, một ngàn vạn là tiền quan tài vàng.

Tô Bạch không nói được gì, đây là cái gì chứ?

Đây chẳng phải giống như một vài thương nhân vô lương nói mình có thể tặng quà nhưng phải nạp hội viên sao?

Nhưng mà rất nhanh, Tô Bạch đã lắc đầu.

Hắn cũng hiểu Quản gia không có ý tứ hồ hển như hắn cảm thấy, vàng thật sự giá trị nhiều tiền như vậy.

“Tương lai nếu ta muốn giết người sống lại thì sao?” Hắn gửi tin tức sang hỏi.

Tương lai hắn cũng không thể trực tiếp giết người sống lại cấp Xà đi?

Như vậy rất có thể sẽ tạo thành phiền toái lớn.

Nhưng mà nhanh chóng, Tô Bạch lại lộ ra vẻ mặt hơi dăm chiêu.

Vì sao không thể như vậy chứ?

Nếu như giết đối phương, đối phương chuyển sang kiếp khác, có lẽ hắn có năng lực giết đối phương một lần, nhận được càng nhiều điểm thuộc tính?

Nhưng mà nhanh chóng Tô Bạch đã bình tĩnh lại, bây giờ hắn còn chưa làm rõ được chuyện chuyển sang kiếp khác rốt cuộc

là như thế nào.

Nếu chuyển sang kiếp khác lên trên người mình, thế phiền toái.

Nghĩ như vậy, Tô Bạch lại tìm kiếm tin tức về phương diện chuyển sang kiếp khác ở trên phần mềm tên là Vô.

Sau khi nhìn tư liệu rồi thì hắn đành bỏ qua.

Chuyển sang kiếp khác thế mà lại sẽ chứa nhân cách của người sống lại kiếp trước, nếu hắn giết người sống lại, khiến người sống lại chuyển sang kiếp khác ở trên người hắn, vậy hắn sẽ xui xẻo.

Từ trên tư liệu đã trải qua, có người bị chuyển sang kiếp khác sau đó tinh thần đã nứt ra.

Tô Bạch cũng không muốn thử tư vị của bị chuyển sang kiếp khác.

“Đến lúc đó sẽ có người của quân đội phối hợp với ngươi.”
Quản gia gửi văn tự tới.

“Tất cả đã chuẩn bị xong.” Cũng chính vào giờ phút này, giọng Lão Miêu vang lên bên cạnh, trong giọng nói của hắn hơi mệt mỏi.

Tô Bạch nhìn sang Lão Miêu, gật đầu cười cười, nói: “Cảm ơn.”

Tuy rằng trước đó hắn đã từng bị Lão Miêu trêu chọc, nhưng đối phương đã nhiều lần chùi mũi cho mình.

Hắn không có ác ý quá lớn với đối phương.

“Ha ha, việc nhỏ, ngươi không có việc gì là tốt rồi, không nói nữa, bọn họ đã tới rồi.” Lão Miêu cười cười, sau đó thân thể nhảy lên, đã biến mất ngay tại chỗ.

Tô Bạch cũng nhìn ra xa xa, đã thấy Lý Thanh Trúc dẫn theo một đám người mang theo hai thi thể đi ra ngoài.

Hắn cảm thấy một luồng hơi thở trầm trọng từ trên biểu cảm của đối phương.

Chương 90: Bọn họ là anh hùng

Bầu không khí trên hành trình đi về rất ngọt ngào, từ khi Lý Thanh Trúc khởi động xe, đã không hề nói thêm một câu với Tô Bạch nữa.

Khuôn mặt của nàng lạnh như băng, nghiêm túc lái xe, giống như hôm nay chưa hề phát sinh chuyện gì vậy.

Nhưng mà từ trên bàn tay nắm chặt vô lăng của đối phương thì Tô Bạch phát hiện ra được tâm tình của đối phương không hề yên.

Đối phương chỉ đang không chế cảm xúc trong lòng mình thôi.

Trong lòng Tô Bạch thật sự có thể hiểu được tâm tình của đối phương, nhưng không cách nào nói lời an ủi được.

Hắn không biết an ủi người khác như thế nào cả.

Thêm với hắn cho rằng, nếu một người khổ sở, để cho đối phương một mình bình tĩnh lại, không nên quấy rầy đối phương.

Lúc trước khi hắn khổ sở đã như vậy.

“Lần này dẫn người tới thật có lỗi.” Nhưng Tô Bạch chưa nói chuyện, Lý Thanh Trúc lại nói.

Nghe được lời nàng nói, Tô Bạch lắc đầu: “Không có việc gì, hắn sa lưới sớm một chút có lợi cho ta.”

Sự thật là vậy, lần này giết đối phương, chỗ tốt mà hắn nhận được tuyệt đối là lớn nhất.

“Ừm, lần này ta đưa người về đến cửa tiểu khu, người về trước.” Lý Thanh Trúc nói một tiếng, chậm rãi nói ra.

“Được.” Tô Bạch gật gù đầu, sau đó trầm mặc một lúc, rồi hỏi: “Đúng rồi, các người đã cầm hũ tro cốt lúc trước ta làm đi rồi hả?”

Hắn cảm thấy mình nhất định phải biết chuyện này, dù sao hũ tro cốt kia có liên quan đến nguyện vọng của Diêu Thiếu Bân.

Nghe được lời hắn nói, Lý Thanh Trúc hơi sững sốt, sau đó hỏi: “Đồ người bán đi rồi còn định thu hồi hả?”

“Không phải.” Tô Bạch lắc đầu: “Chính là trên đó còn có thiết bị truy tìm ta mua, ta định lấy xuống, có lẽ ngày khác gặp được chuyện như vậy còn có tác dụng.”

“Thôi bỏ đi. Chúng ta không hề động đến hũ tro cốt kia, ở trong căn phòng rách nát đó, chúng ta phát hiện được rất nhiều thi hài, hiện trường đã bị phong tỏa rồi, không bao lâu nữa sẽ được cảnh sát tiếp nhận. Nếu người đầu lòng tiền mua thiết bị truy tìm kia của người thì ta có thể chuyển cho người.”

Lý Thanh Trúc lắc đầu nói.

“Không được, vẫn không cần đi.” Tô Bạch khoát tay, nói.

Sau đó xe tải chạy trong đêm đen, không bao lâu đã đến cửa tiểu khu nội thành.

“Bọn họ là anh hùng.” Sau khi đến Tô Bạch đột nhiên nói.

Nghe được lời hắn nói, Lý Thanh Trúc hơi sững sốt, trong lòng âm ập, nói: “Cảm ơn người.”

Sau đó Tô Bạch xuống xe, còn Lý Thanh Trúc rời đi luôn.

Hiển nhiên, nàng còn có chuyện cần làm.

“Tinh tinh tinh...” Đúng vào lúc này, điện thoại di động của Tô Bạch vang lên, là Triệu Minh San gửi tin nhắn tới, hỏi tình hình của hắn.

“Ta không sao, đã về đến nhà rồi.” Tô Bạch trả lời lại, rồi đi vào trong tiểu khu.

Nhưng chính vào giờ phút này, một giọng nói xuất hiện bên tai Tô Bạch.

“Tô Bạch, người chuẩn bị khi nào đi cắm địa vậy.”

Tô Bạch không hề kinh ngạc với người vừa đến, bởi vì lúc trước hắn đã cảm nhận được sự tồn tại của Lão Miêu.

Khi hắn tới, lại bỏ thêm một điểm thuộc tính cảm giác dã thú, ba điểm cảm giác dã thú có thể cảm giác Lão Miêu rất rõ ràng.

“Tạm thời ta còn chưa chuẩn bị xong, mấy ngày nữa đi.” Tô Bạch nhìn Lão Miêu, chậm rãi nói.

Cấm địa ở Liên bang, trong ngoài Liên bang đều là những nơi vô cùng có danh tiếng, thậm chí người bình thường đều vô cùng rõ ràng về nơi này.

Hiện giờ cấm địa có tổng cộng hai trăm hai mươi ba nơi, chia ra dùng từ 1 đến 223 để gọi.

Trong cấm địa chế tạo ra rất nhiều động thực vật kỳ dị và khoáng vật, giá trị cực cao, cho nên thường xuyên có nhiều người đi vào săn bắt, hái vị thuốc vân vân.

Nhưng đi kèm với đó, trong cấm địa cũng có nguy hiểm rất lớn, bên trong có rất nhiều động vật biến dị cùng với thiên tai.

Cho nên cũng khiến cho rất nhiều người sau khi tiến vào trong cấm địa rồi đã hài cốt không còn.

“Đi, mấy ngày này ngươi cần thận nghỉ ngơi hồi phục lại đi, chờ đến khi muốn đi lại nói cho ta, mấy ngày này ta cũng đi cứu tế vài con mèo hoang, đoán chừng không bao lâu nữa thì có thể giảm bớt số lượng mèo hoang ở trong thành thị này rồi.”

Lão Miêu gật gật đầu, cười một tiếng rồi sau đó rời đi nơi xa xa.

Nhìn theo bóng dáng đối phương, Tô Bạch trầm mặc lại.

Trải qua chuyện ngày hôm nay, hắn cũng cảm thấy được chỗ tốt của có một tổ chức ở sau lưng.

Nếu như trong tương lai tổ chức này không hại hắn thì hắn vẫn ở trong tổ chức này đều không phải không thể.

Sau đó, Tô Bạch lắc đầu, gọi một chiếc xe taxi ở ven đường quay về phố Long Bình.

Nếu như không bao lâu nữa, nơi đó sẽ bị canh sát tiếp quản thì hắn tốt hơn hết sớm lấy hũ tro cốt kia ra.

Đỡ phải đến sau khi canh sát tới, hắn sẽ không tiện đến đây.

Thật ra, trước đó hắn có thể để Lão Miêu lấy hũ tro cốt ra.

Nhưng mà Tô Bạch còn chưa hoàn toàn tin nhiệm tổ chức này.

Chuyện hoàn thành nhiệm vụ có thể nhận được năng lực và đạo cụ, hắn không muốn lộ ra chút tung tích nào cho đối phương biết.

Hắn không phải kẻ ngốc, hắn đều ôm đầy đủ lòng cảnh giá đối với tất cả mọi chuyện.

Nhưng chính lúc Tô Bạch ngồi trên xe taxi, hắn lại nghe được gần đó truyền tiếng cảnh báo.

Trên đường, từng chiếc xe cảnh sát đang chạy đến phố Long Bình.

“Sur phụ, cảm phiền nhanh chút, ta đang vội.” Nhìn thấy thế, Tô Bạch vội nói với lái xe.

Lái xe trung niên nghe vậy, bất đắc dĩ noi: “Tiểu tử, đêm khuya chạy nhanh rất nguy hiểm.”

“...” Tô Bạch không nói gì, chỉ nói: “Người nhanh thêm một chút xiu là được, ta cho người thêm năm mươi đồng.”

Nghe thấy hắn nói như vậy, lái xe trung niên nghe xong lập tức lên tinh thần: “Người đã nói như vậy, ta đây sẽ nhanh lên một chút, tiểu tử ngồi yên.”

Nói xong hắn đạp chân ga xuống, Tô Bạch cảm thấy rõ ràng sau lưng xuất hiện một cảm giác đẩy lưng.

Giờ phút này hắn đã cảm nhận được lực lượng của tiền tài.

Tiếp theo, không đến mười phút, hắn đã đến gần phố Long Bình, còn nhanh hơn trước đó khoảng chừng mười phút.

Đến nơi, Tô Bạch đã cảm thấy gần đó có một vài cảnh sát mặc thường phục đang tuần tra.

Những cảnh sát mặc thường phục này hiển nhiên tới nhanh nhất.

Nhưng trước mắt bọn họ đang bảo vệ hiện trường, chờ đợi cảnh sát khác tới.

Bọn họ làm cảnh sát mặc thường phục, chủ yếu đối mặt với một vài vụ án ác liệt, công việc kết luận này không liên quan gì đến bọn họ cả.

Tô Bạch thêm hai điểm vô thuộc tính lên cảm giác dã thú.

Tất cả bốn điểm cảm giá đã thú mở ra, cho dù hấn ở trong bóng đêm đều có thể cảm nhận được rõ ràng người xung quanh cùng với vật thể.

“Cảm giác đã thú này, mặc dù là thuộc tính đặc biệt chút, nhưng càng giống với một kỹ năng hơn.” Tô Bạch thì thầm.

Cảm giác đã thú có thể nói là một điểm thuộc tính dùng vô cùng tốt, có thể nói là một loại năng lực đặc thù đều không đủ.

Nhưng chính loại năng lực đặc thù này tương đối đơn giản, so ra còn kém hơn năng lực dự đoán đường cong.

Sau đó, Tô Bạch không hề chần chừ, xuống xe rồi đi thẳng vào trong ngõ nhỏ gần nhất.

Sau khi tiến vào trong bóng tối, vẻ mặt hấn thoáng thay đổi, mặt nạ vện vẹo màu đỏ thẫm xuất hiện.

Tô Bạch đội mũ lưỡi trai lên, tìm một bức tường tương đối thấp nhảy vào, sau đó hấn dọc theo phía trên bức tường, đi đến vị trí bức tường, sau đó hấn lại nhảy lên ban công một tòa nhà.

Tiếng động trong hành động của hấn phát ra vô cùng nhỏ, cho dù cảnh sát thường phục được huấn luyện nghiêm chỉnh đều không hề phát hiện ra được có người nhảy lên trên đầu bọn họ.

Hiện giờ Tô Bạch đã tăng thêm hai điểm thuộc tính lên kỹ xảo parkour, đã có thể có được hiệu quả lặng yên không tiếng động.

Chương 91: Năng lượng của Ảnh Tử

Sau đó, Tô Bạch lại vượt qua giữa nhà lầu, đều không phát ra chút âm thanh, giống như một con mèo linh hoạt đến quỷ dị.

Chờ sau khi đến một căn phòng vô cùng thấp bé, Tô Bạch đi qua khu điểm mù của một cảnh sát thường phục lén vào trong nhà Diêu Thiếu Bân.

Tô Bạch vào đến nhà Diêu Thiếu Bân rồi lập tức nhú mày.

Lúc này, mùi máu tươi bốn phía vô cùng nồng đậm, thêm với mơ hồ còn có mùi chuột chết.

Đây là do người Diêu Thiếu Bân đã giết cùng với xác mà hắn giấu đi gây nên.

Sau đó Tô Bạch đi vào một căn phòng nhỏ.

Diêu Thiếu Bân dùng năng lực ẩn thân của bản thân làm ra tiền rồi mua một căn nhà ở đây, mà căn phòng này chính là nơi thờ phụng tro cốt của mẹ Diêu Thiếu Bân.

Nhưng đối phương bình thường đều sẽ không tiến vào mà thôi.

Đối phương sợ hãi nơi này, bởi vì hắn không thể tin được mẹ của mình đang ở trong một cái hũ nhỏ bé.

Sau khi vào phòng, Tô Bạch đi tới bên cạnh hũ tro cốt.

Sau đó hắn mở hũ tro cốt ra.

Trong hũ tro cốt có một ít bột phấn xương cốt.

Thật ra tro cốt không phải thật sự nghiền nát thành bụi phấn mà bị biến thành bột xương, đều là sau khi đốt cháy, xương cốt bị đập nát rồi bỏ vào.

Tro cốt giống như trên phim truyền hình đoán chừng phải dùng máy nghiền nát phá đi mới được.

Mở hũ tro cốt ra, Ma Thiết trên cổ tay Tô Bạch ngọc ngậy, biến thành một kim thép bén nhọn.

Sau đó hắn đâm kim thép vào tận đáy, làm hồng thiết bị truy tìm ở trong đó.

Quyền hạn của thiết bị truy tìm này vẫn còn có ở chỗ Lý Thanh Trúc, hắn không muốn bị Lý Thanh Trúc bắt ngay tại trận.

Mà làm xong việc này, Tô Bạch đã mang theo hũ tro cốt rời khỏi hiện trường.

Thật ra hắn làm như vậy nhất định sẽ lưu lại một vài dấu vết ở hiện trường.

Thêm với hũ tro cốt biến mất cũng sẽ khiến cảnh sát hoài nghi.

Nhưng Tô Bạch nghĩ, đây không có vấn đề gì với hắn cả, dù sao những cảnh sát này đến hiện giờ đều chỉ vì quét dọn hiện trường mà thôi.

Manh mối hắn vào đây nhất định sẽ bị phá hết.

Thêm với cho dù hắn bị bắt đã trộm hũ tro cốt, vậy cũng không phải là chuyện lớn lao gì.

Tô Bạch chỉ không muốn để cho tổ chức Ảnh biết được bí mật của mình mà thôi, nếu không hắn đã kêu Lão Miêu lấy ra đều chẳng có vấn đề gì.

Sau khi rời khỏi phố Long Bình, Tô Bạch không bắt được xe, hiện giờ dù sao đang ở nơi tương đối hẻo lánh, lại là rạng sáng, cho nên vốn không hề có xe taxi nào đi qua đây cả.

Nhưng mà hắn đã sớm nghĩ đến chuyện này rồi, hắn mang theo chứng minh thư, tìm khách sạn gần đây ở lại cũng không có vấn đề gì.

Sau đó đầu tiên Tô Bạch tìm bãi đất hoang rồi dùng Ma Thiết đào hố trên mặt đất, nhét thẳng hũ tro cốt vào trong đó, tiếp theo lại đào hũ tro cốt từ trong đất lên.

“Xem ra phương pháp này không được rồi.” Tô Bạch nhìn hũ tro cốt tràn đầy cát bẩn, thở dài trong lòng.

Hắn vốn định tìm lỗ hồng, nhưng đáng tiếc thay quan tài hoàng kim không hề phản ứng lại.

Hắn nghĩ lại vài nhiệm vụ của mình, phát hiện lần này hơi khác biệt.

Nhiệm vụ nguyện vọng có lỗi hồng có thể chui vào.

Nói ví dụ như Bành Niệm Từ muốn tìm được thi thể của con mình, hẳn tìm được, nhưng không được đầy đủ mà thôi.

Mà nguyện vọng của Đinh Tuấn là để cho mẹ hẳn năm mươi vạn, nhưng năm mươi vạn này lại không hề quy định là tiền mặt gì, cho dù tiền Liên bang nước ngoài đều được.

Nhưng mà Tô Bạch tương đối tổn hại, lại dùng tiền âm phủ thay thế.

Cho nên nhiệm vụ nguyện vọng thì có thể lợi dụng sơ hở, nhưng nguyện vọng của Diêu Thiếu Bân lại chỉ rõ ràng, phải tìm được ngôi mộ mới có thể chôn xuống được.

Cho nên chỗ bình thường nhất định không được.

Tô Bạch lắc lắc đầu, hiện giờ coi như biết lợi dụng sơ hở của nhiệm vụ nguyện vọng như thế nào, coi như là một thu hoạch.

Tiếp theo hẳn nhặt được một túi rác gần đó, bọc hũ tro cốt lại, tìm khách sạn ở lại.

Thuê phòng xong, Tô Bạch đi vào phòng rồi ngẩn ra.

Hắn nhìn ổ điện, trầm mặc lại.

Hắn phát hiện một vài khách sạn hiện giờ thật có độc, gần đây tìm hai khách sạn, thế mà đều gặp phải chuyện như này.

Ở đây lại có giấu một cái camera.

Sau đó Tô Bạch thuận thực gỡ camera trong ổ điện ra, lại thêm nhiều dây điện hở bên trong, biến thành một ổ điện thật sự.

Hắn cảm thấy chuyện này làm nhiều thêm vài lần rồi thì sẽ có thể biến thành một thợ điện thuần thực.

Mà khi làm việc, Tô Bạch hồi tưởng lại trước đó ở huyện Lâm Xuân đã làm gì cái ổ điện.

Hắn tự nhiên không biết rằng sau khi hẳn chỉnh lại ổ điện kia không lâu thì ông chủ khách sạn đã bị điện giật vào bệnh viện.

Làm xong rồi, Tô Bạch tìm chỗ ngồi xuống.

Sau đó hẳn bắt đầu tính toán chuyện gần đây.

Hiện giờ có ba chuyện mấu chốt, một là hoàn thành nguyện vọng của Diêu Thiếu Bân, chuyện này liên quan đến tăng thực lực của hắn lên.

Tuy rằng hắn không hề thích Diêu Thiếu Bân, thậm chí đối phương còn do hắn đánh chết.

Nhưng hắn vẫn cảm thấy phải hoàn thành nguyện vọng của đối phương.

Nguyên nhân không có gì khác, chính là nhiệm vụ nguyện vọng này cho nhiều thứ lắm.

Một chuyện khác là tìm được người đàn ông trung niên kia, người đàn ông trung niên kia là người sau màn hại hắn, thậm chí có khả năng hại cha mẹ hắn.

Người này nhất định phải tìm được.

Nhưng mà hiện giờ không hề có manh mối gì về đối phương cả, nếu muốn tìm vẫn phải xuống tay từ chỗ người tài xế kia, hoặc hỏi chỗ Quán gia.

Chuyện thứ ba là hắn muốn cùng Lão Miêu đi tới cấm địa, chuyện kia liên quan đến con đường người chế thuốc.

Tô Bạch không biết nhiều về người chế thuốc, nhưng hắn đã có thể thấy được rất nhiều đầu mối từ trong đôi câu vài lời giữa Quán gia cùng với Lão Miêu.

Nếu trở thành một người chế thuốc, hắn thậm chí sáng tạo ra được người linh năng tương tự như Lý Thanh Trúc, Sở Hồng Nguyệt.

Đây có trợ giúp hắn vô cùng lớn.

“Phù...” Tô Bạch nhẹ nhàng thở phào ra.

Trầm mặc một chút, Tô Bạch cầm điện thoại bấm, nói: “Quán gia, giúp ta kiểm tra địa chỉ lái xe đã đâm chết cha mẹ ta, cùng với tình huống hiện giờ của bọn họ, cần bao nhiêu điểm cống hiến.”

“1 điểm là được, trong vòng ba phút cho người đáp án.” Quán gia trả lời.

Sau đó Quán gia cúp điện thoại.

“Ba phút.” Tô Bạch trầm mặc, phát hiện tổ chức này thật sự có năng lực thông thiên, trong vòng ba phút thế mà lại có thể điều tra được địa chỉ của một người, hơn nữa biết được tình huống của đối phương.

Nhưng mà rất nhanh hắn lại sửng sốt, trong lòng hơi kinh ngạc, mới vừa rồi hắn không hề nói tên của người tài xế kia.

Nói cách khác, đối phương phải tìm được hồ sơ lúc trước, sau đó lại tìm đối phương, biết được địa chỉ của đối phương cùng với tình cảnh hiện giờ.

Một lát sau, Quản gia đã gọi điện thoại đến.

Tô Bạch nhận.

“Người đâm chết cha mẹ người tên là Hứa Đông Thăng, quê quán số 184 xã An Tích huyện Quế Đê thành phố Bình Hương tỉnh Vân Đài, một nhà ba người ở tiểu khu Ngụy Lan đường Từ Hàng thành phố Bình Hương tỉnh Vân Đài, vào nửa năm trước Hứa Đông Thăng vì phạm tội gây tai nạn, bị phán 2 năm lẻ 5 tháng...”

Nói đến đây, Quản gia thoáng tạm dừng, rồi nói: “Nhưng mà khoảng thời gian trước, Hứa Đông Thăng đột nhiên đột tử trong tù, thêm với người nhà hắn cũng bị trúng độc khí than chết rồi.”

Chương 92: Thuộc tính

“Nhưng khoảng thời gian trước, một nhà ba người bị chết bởi trúng độc khí than.”

Nghe được lời Quản gia nói, trái tim Tô Bạch đã bắt đầu nhảy lên thành thịch.

“Không phải ngoài ý muốn!”

“Không phải ngoài ý muốn!”

“Không phải ngoài ý muốn!”

Một âm thanh không ngừng xuất hiện trong đầu Tô Bạch, khiến tàn bạo trong lòng hắn dâng lên.

Nếu như nói tên này đâm chết cha mẹ mình rồi, sau đó lại chết vì bị trúng độc khí than, cho rằng chuyện này là trùng hợp, Tô Bạch tuyệt đối không tin.

“Muru sát!” Ngón tay Tô Bạch cào giường gỗ, tấm ván gỗ vang lên tiếng “Roạt rào” “Roạt rào”.

“Tô Bạch, ngươi không sao chứ.” Giọng Quản gia truyền đến từ đầu điện thoại bên kia.

Nghe được giọng nói của đối phương, trong đầu Tô Bạch lập tức tỉnh táo lại.

“Không có việc gì.” Hắn nói, “Quản gia, nếu muốn điều tra giúp ta người sau lưng muru sát cha mẹ ta, cần bao nhiêu điểm công hiến?”

Quản gia nghe vậy trầm mặc, nói: “5 điểm công hiến.”

“Được, ngươi điều tra giúp ta.” Tô Bạch nói một tiếng rồi cúp điện thoại.

Sau đó hắn nằm trên ghế tựa, trầm mặc một hồi lâu.

Tô Bạch cúi đầu xuống, đột nhiên nở nụ cười, âm thanh hơi quỷ dị, giống như ác quỷ.

“Con bà nó chứ, ai đang quỷ kêu!” Chính vào giờ phút này, cách vách truyền đến tiếng gầm giận dữ, sau đó truyền đến

một trận đập cửa.

Tô Bạch nghe được âm thanh bên ngoài, tay ôm mặt mình.

Một lát sau mặt hắn biến thành không có biểu cảm gì.

Sau đó hắn đứng lên, mở cửa ra.

Sau khi mở cửa hắn nhìn thấy có bốn người đứng ở cửa, đám người này đang phẫn nộ nhìn hắn.

“Ta không biết cười, các người trở về đi.” Tô Bạch nhìn mấy người, thản nhiên nói.

“Mày con bà nó thật kiêu ngạo!” Một người thanh niên nghe vậy, phẫn nộ trong lòng, đi lên trước, hung hăng đẩy Tô Bạch một cái.

Tô Bạch nhìn chằm chằm đối phương, đứng tại chỗ, không hề di chuyển.

Thấy không đẩy được Tô Bạch, người thanh niên này hơi tức giận, “Chết tiệt nó chứ, người nhìn cái gì mà nhìn!”

Nói xong hắn đã một bàn tay tát lên trên mặt Tô Bạch.

Nhưng chính vào thời điểm này, Tô Bạch đột nhiên túm lấy tay đối phương, chậm rãi siết chặt.

“A!!!” Bàn tay thanh niên bị Tô Bạch túm lấy, lập tức phát ra tiếng kêu thê thảm.

Ba người khác thấy thế đều lập tức hùng hùng hổ hổ đánh Tô Bạch.

“Bốp!” Tô Bạch thấy vậy, buông lỏng cổ tay người kia ra, một cái tát bốp lên trên mặt một người xông đến, người này bị tát đến đầu óc choáng váng, ngã trên mặt đất, đã ngất đi.

Sau khi ngã trên mặt đất, bằng mắt thường có thể thấy được mặt của đối phương đã dần bầm tím.

Sau đó Tô Bạch lại mỗi tay túm lấy một người, đập ra xa xa.

“Ầm rầm!” Hai người nện xuống mặt đất, lập tức xương gãy gân đứt, kêu rên không ngừng.

Xử xong mấy người này, Tô Bạch nhìn về phía người ngón tay xanh tím.

Người nọ thấy thế, định bỏ chạy, nhưng mà hắn đã bất ngờ bị nâng lên.

“A!!!”

Người nọ kêu thảm một tiếng, đã bị ném về phía mấy người kia.

Xử lý xong đám người này, Tô Bạch mặt không biểu cảm nhìn đám người trên mặt đất, bao tay Ma Thiết trong tay chậm rãi ngọ nguậy, hóa thành một vòng tay.

Sau khi đánh người, tàn bạo trong lòng hắn được áp chế, lập tức cảm thấy thoải mái hơn.

Sau đó hắn cầm điện thoại, bấm 404: “Văn phòng cảnh sát phải không? Ta cử báo, ở khách sạn xx, có người tụ tập chơi hàng.”

“Vâng, tiên sinh, xin ngài chờ một chút, chỗ ta lập tức phái người đi qua.”

Tô Bạch nghe vậy, nên cúp điện thoại.

Hắn đi tới trong phòng đám người kia, nhìn giấy bạc trên bàn còn có một vài bao nhỏ.

Lúc trước hắn đã dùng cảm giác dã thú cảm giá khách sạn này, trừ bỏ phát hiện ra nơi này còn có mười camera ẩn giấu ra, cũng biết bốn người bên cạnh đang chơi hàng.

Tô Bạch vốn định để sau rồi báo công an, nhưng đám người này tìm đến cửa, nên hắn ra tay luôn.

Dù sao đánh người còn có thể áp chế tàn bạo trong người.

Sau đó Tô Bạch lại gọi điện thoại, “Alo, Quản gia, ta chọc chút chuyện phiền toái ở đây, khả năng lộ ra một chút năng lực, chỗ ngài có thể giải quyết phiền toái giúp ta không?”

“Có thể.” Quản gia đáp lại.

“Cần bao nhiêu điểm cống hiến.”

“Một điểm.” Quản gia đáp.

“Đúng rồi, Quản gia, điểm cống hiến có thể ghi nợ không?” Tô Bạch dừng lại một chút, sau đó lại hỏi.

“Có thể.” Quản gia đáp lại dứt khoát.

Nghe được câu trả lời của đối phương, Tô Bạch trầm mặc một chút.

Một lát sau, hắn lại nói: “Vì sao trước ngươi không nói vậy?”

“Ngươi lại không hỏi, với lại ghi nợ không phải là một thói quen tốt.” Quân gia lại trả lời.

Nghe được lời đối phương nói, Tô Bạch không biết nói gì.

“Ta có thể ghi nợ tới đa bao nhiêu điểm?” Hắn tiếp tục hỏi.

“100 điểm.” Quân gia nói.

Nghe xong lời đối phương nói, Tô Bạch không biết nói gì, một trăm điểm này chính là tài nguyên một ngàn vạn.

“Được.” Tô Bạch gật gật đầu, “Người làm hại cha mẹ ta, ngươi mau chóng tìm ra giúp ta, đã làm phiền ngươi rồi.”

“Không có việc gì.” Quân gia cúp điện thoại.

Tô Bạch nằm trên giường, trong đầu hồi tưởng lại chuyện trong một ngày này.

Sau đó hắn nhìn sang cánh tay mình, trên quan tài hoàng kim đang có sáu điểm đen giống như sáu viên đá kim cương đen vậy.

Đây là sáu điểm vô thuộc tính.

Lúc trước Tô Bạch đã nhận được mười điểm vô thuộc tính từ trên vật phong ấn.

Nhưng mà ở trên đường hắn đã dùng ba điểm vô thuộc tính thêm vào trên cảm giác dã thú, hai điểm vô thuộc tính thêm lên vượt chướng ngại vật.

Hiện giờ hắn chỉ còn năm điểm vô thuộc tính.

Điểm vô thuộc tính rất tốt, nhưng hắn không thể lại tùy ý dùng hết, dù sao quá ít.

Bây giờ Tô Bạch ngồi thống kê điểm thuộc tính của mình.

Hiện giờ điểm thuộc tính cơ bản lực lượng +3, nhanh nhẹn +3, trí nhớ +3, trí tuệ +2, nam tính công năng +2, thể lực +1, tinh lực +1, cảm giác +1, vật lý thiên phú +1, toán học thiên phú +1, ngữ văn thiên phú +1, đàn dương cầm thiên phú +1, thể

lực khôi phục +1, thân thể dẻo dai +1, khôi phục vết thương +1, năng lực chịu đánh +1, dung mạo +1.

Điểm thuộc tính đặc biệt: Kỹ xảo chém giết +1, cảm giác dã thú +5, kỹ xảo parkour +3, điều khiển kỹ xảo +1.

Điểm vô thuộc tính +5

Năng lực đặc thù: Dự đoán đường cong cấp thấp.

Đạo cụ đặc thù: Ma Thiết, Mặt Thú.

Sau khi thống kê điểm thuộc tính của mình xong, Tô Bạch lại dùng một điểm vô thuộc tính lên trên cảm giác dã thú, bỏ thêm một điểm lên trên kỹ xảo chém giết.

Hiện giờ hắn còn ba điểm vô thuộc tính.

Hắn không chuẩn bị tùy tiện sử dụng ba điểm vô thuộc tính này.

Bởi vì bất cứ lúc nào hắn đều có thể cộng thêm điểm thuộc tính.

Cho nên còn không bằng tích trữ điểm vô thuộc tính lại, đợi đến khi cần dùng thì dùng.

Sau đó, Tô Bạch lại lấy điện thoại di động ra, gửi một tin tức vào một dãy số điện thoại.

Trước kia hắn vẫn lưu dãy số này, là dãy số của một nhà tang lễ.

Mặc dù nói điện thoại di động ngày trước của hắn đã mất, nhưng lấy trí nhớ của hắn, hồi tưởng lại dãy số đã từng xem rồi đều không khó.

Hắn vẫn quyết định mua một ngôi mộ an táng tro cốt của mẹ Điều Thiếu Bân.

Không có cách nào, hiện giờ hắn rất cần lực lượng.

Hơn nữa mấy vạn đồng đổi một năng lực, vẫn vô cùng đáng giá.

Chương 93: Sát hạch

Gửi tin tức xong, Tô Bạch nằm trên giường, để cho mình ngủ thiếp đi.

Nhưng giờ phút này hắn lại rất khó ngủ.

Khi hắn nhắm mắt lại, cảnh tượng tang lễ của cha mẹ luôn luôn hiện ra trước mắt hắn.

Sau đó cũng có cảnh sát đến đây, mang bốn tên nghiện kia đi.

Cũng không biết Quản gia rốt cuộc sắp xếp như thế nào, cảnh sát thậm chí còn không quấy rầy hắn.

Chờ đến bốn giờ sáng, di động của Tô Bạch nhận được một tin tức.

“La Lâm, tổng giám đốc phòng vật tư tập đoàn Vân Gian, vào ngày 22 tháng 6 năm 3626 lịch Liên bang đã từng có liên hệ với người gây ra tai nạn Hứa Đông Thăng, ngày 23 tháng 6 Hứa Đông Thăng gây chuyện. Nếu người cảm thấy cha mẹ người chết đi là có người làm chủ phía sau màn, vậy đó chính là hắn, hiện giờ hắn đang ở chợ số 76...”

Tô Bạch nhìn ảnh chụp trên tư liệu, nhìn khuôn mặt quen thuộc này, trầm mặc.

Hắn không biết rốt cuộc Quản gia đã hao tốn chi phí bao nhiêu mới tìm được đối phương.

Nhưng mà, Tô Bạch biết, Quản gia tìm đúng người.

Khi nằm trên giường, hắn cũng nghĩ rất nhiều chuyện.

Người kia chính là định diệt môn, mà mẹ của hắn khẳng định biết được tình hình.

Nếu không đã không luôn luôn tích trữ nhiều tiền mặt như vậy ở trong nhà.

Tiền mặt, bản thân có ý nghĩa rằng chạy trốn bất cứ lúc nào.

“Nhưng mà... vì sao hắn muốn làm như vậy...” Trong lòng Tô Bạch trào lên một luồng khí lạnh, cả người phát run.

Hiện giờ hấn hận bản thân, vì sao hiện giờ mới biến thành người sống lại.

Nếu là một năm trước, thậm chí là nửa năm trước biến thành người sống lại, có lẽ nhà hấn đã không gặp phải biến cố như thế này.

Qua một lúc lâu sau, hấn mới áp chế được tâm tình của mình.

Sau đó hấn cầm điện thoại, gửi tin nhắn cho Lão Miêu: “Lão Miêu, ngày kia chúng ta đi cấm địa số 76 đi.”

Cấm địa số 76 ở bên cạnh chợ số 76.

Trên con đường hấn chuẩn bị hoàn thành người chế thuốc, lại đi tìm La Lâm.

“Phù...” Tô Bạch nhẹ nhàng thở ra một hơi, nằm trên giường, cắn răng dùng trí tuệ dọn dẹp sạch sẽ những suy nghĩ hơi lộn xộn.

Không bao lâu hấn đã tiến vào trong mộng đẹp.

Nếu như đầy đủ trí tuệ, có thể dọn dẹp suy nghĩ hỗn độn.

Nhưng mà trước đó hấn không muốn mà thôi.

...

Bốn giờ sáng, văn phòng cảnh sát, trong một gian phòng yên tĩnh, ngọn đèn chiếu sáng căn phòng này khiến bốn phía sáng trưng như ban ngày, khiến cho người ta quên đi mất hiện giờ vẫn đang vào đêm.

Trong phòng được ngọn đèn chiếu sáng này có một cái bàn dài, ba người ngồi sau bàn.

Nếu như Tô Bạch ở đây, nhất định có thể nhận ra được ba người này, ba người này theo thứ tự là Vương đại sư, Trịnh Vũ cùng với Lý Thanh Trúc lúc trước đã đi thôn Xuyên Trạch.

Mà đối diện bọn họ có một người cảnh sát trung niên đang đứng.

“Trương Truyền, năm nay 34 tuổi, vào năm 3661 lịch Liên bang gia nhập văn phòng cảnh sát, năm 3616 trở thành cảnh sát thường phục, khi trở thành cảnh sát thường phục đã nhiều lần phá được vụ án lớn vụ án quan trọng với đồng nghiệp, vinh

dự nhận được chiến công nhiều lần.” Lý Thanh Trúc nhìn sơ yếu lý lịch trên tay, nhìn cảnh sát trung niên hỏi.

“Đúng, trưởng quan.” Cảnh sát trung niên hơi khấn trương nói.

Mặc dù hắn có rất nhiều chiến công trong người, nhưng ở trước mặt ba người này lại không hề dám tỏ vẻ.

Ba người này, công trạng của mỗi người chỉ có nhiều hơn hắn chứ không hề ít hơn hắn.

“Trịnh Vũ, ngươi đi kiểm tra hắn xem.” Lý Thanh Trúc nhìn Trịnh Vũ ngồi bên cạnh, nói.

“Vâng, rõ.” Trịnh Vũ gật đầu, nói với Trương Truyền: “Đây là làm theo lệ, trong Đồ Long bộ, nguy hiểm phải đối mặt tuyệt đối vượt qua tưởng tượng của ngươi, hy vọng ngươi có thể thông cảm cho ta.”

Nói xong hắn kéo bàn dài ra, làm thế tấn công.

Trương Truyền thấy thế nên cởi quần áo trên người mình ra, lộ ra thân thể cơ bắp.

“Bắt đầu.” Trịnh Vũ nói một tiếng, rồi một quyền đánh về phía Trương Truyền.

Một quyền này nhanh như tia chớp.

“Rầm!” Trương Truyền không phản ứng kịp, bị một quyền ngã nhào trên mặt đất.

“Không phù hợp.” Lý Thanh Trúc đặt văn kiện trên tay sang bên cạnh, giọng bình tĩnh nói.

“Ta... ta...” Trương Truyền tỉnh lại từ trên mặt đất, lắc lắc đầu còn hơi choáng váng, còn định nói điều gì.

“Đi ra ngoài, nếu như trong chiến đấu, ngươi đã chết.” Lý Thanh Trúc thản nhiên nói.

Trương Truyền nghe vậy, thở dài một tiếng, nhặt quần áo trên đất lên, đi ra khỏi phòng.

“Người tiếp theo.” Lý Thanh Trúc kêu một tiếng ra ngoài cửa.

Tiếp theo, lại một người đi đến.

“Tiếp theo, Lưu Bác...” Trong phòng truyền đến giọng Lý Thanh Trúc.

Người xếp hàng phía sau, một đám được gọi vào, sau đó lại đi ra.

“Chọn lựa lần này còn nghiêm ngặt hơn trước kia.” Có người xì xào nói.

“Đúng vậy, nghe Trương Truyền nói, chỉ một hiệp hắn đã bị đánh xuống.” Lại một người nói.

“Trương Truyền à, hắn chỉ mới rèn luyện vài tháng gần đây thôi, trước đó chưa từng định tiến vào, hắn không đạt chuẩn cũng bình thường thôi.”

“...”

“Rầm!” Chính vào giờ phút này, một người bị nện lên trên cửa sổ thủy tinh.

Sau đó thủy tinh trên cửa sổ đã lập tức vỡ vụn.

Người chờ ngoài cửa nghe được tiếng vang lập tức thò mặt nhìn vào trong, sau đó bọn họ kinh ngạc phát hiện, người bị đánh ngã lại là người trước đó đã kiểm tra.

Tiếp theo, bọn họ nhìn người còn đang đứng trong phòng.

Người này có một mái tóc ngắn, làn da thô ráp, trên khuôn mặt tương đối sáng sủa có một vết đao, nên khiến cả người hắn nhiều thêm một chút tàn nhẫn.

“Là Triệu Không Thanh!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, bọn họ thật sự không ngờ đồng nghiệp của mình ngày xưa lại còn có vũ lực mạnh như vậy.

“Phương diện tố chất thân thể đủ tư cách.” Chính vào giờ phút này đã truyền ra giọng của Lý Thanh Trúc.

Sau đó nàng liếc mắt ra ngoài cửa.

Theo ánh mắt nàng nhìn đến, người vây xem còn lại lập tức thấy lạnh cả người, ngay tức khắc quy củ xếp hàng.

“Người xuống tay hơi nặng.” Lý Thanh Trúc nhìn Triệu Không Thanh, khẽ cau mày nói.

“Xin lỗi, ta chỉ muốn cho các người biết thực lực cụ thể của ta thôi.” Trên mặt Triệu Không Thanh lộ vẻ áy náy, đi tới bên cạnh Trịnh Vũ, kéo hắn lên: “Người không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Trịnh Vũ ho khan vài tiếng, sắc mặt hơi lúng túng, đây là lần đầu tiên khi kiểm tra tố chất thực chiến của người khác, hắn bị người đời tuyên đánh ngược.

Đồng thời hắn cảm giác tay của Triệu Không Thanh hơi run run.

Hoặc một khắc này, đối phương đợi đã lâu rồi đi.

“Vương đại sư.” Lý Thanh Trúc nhìn sang Vương đại sư ở bên cạnh.

Vương Đạt gật gật đầu, sau đó nói: “Cảnh sát Triệu, ta đã xem tài liệu về ngươi, người nhà của ngươi đã từng bị người sống lại trả thù, đúng không?”

Nghe được lời hắn nói, thân thể Triệu Không Thanh cứng đờ, sau đó cúi đầu nói: “Đúng, cha mẹ ta và bậc cha chú đều bị người sống lại sát hại.”

Khi nói đến đây, trong mắt hắn đè nén thống khổ và vẻ thô bạo đã để lộ ra.

“Cảnh sát Triệu, ta xem hồ sơ của ngươi, tính cách của ngươi thô bạo, cũng không thích hợp trở thành người linh năng, chỉ có thể gia nhập bộ không tham chiến. Ngươi còn muốn gia nhập Đồ Long bộ không?” Vương đại sư nhìn thần sắc Triệu Không Thanh, lại nhìn tài liệu trong tay, chậm rãi nói.

Chương 94: Lịch sử

“Tu tu tu...” Tiếng tàu vang lên bốn phía.

Tô Bạch lên tàu.

Sau khi lên tàu rồi, hắn cất kỹ hành lý rồi tìm một chỗ ngồi xuống.

Hôm nay trường học thông báo đi học, nhưng hắn không đi. Bởi vì chỗ Quản gia chuyển trường cho hắn, thêm với chuyển đến một trường trung học không cần phải đi học, trên danh nghĩa là được...

Điều này khiến cho Tô Bạch cảm thấy khiếp sợ với cách làm việc của Quản gia.

Mà cũng để cho hắn hoàn toàn rõ ràng, cuộc sống học sinh của hắn đã một đi không trở lại.

“Phù...” Tô Bạch lắc đầu, nhìn vào điện thoại di động của mình, xem cổ phiếu.

Cổ phiếu trên thị trường chứng khoán của hắn hiện giờ đã có hơn bảy mươi vạn, đây còn không tính đến hơn mười vạn đồng hắn đã lấy ra từ trong thị trường cổ phiếu.

Thật ra hắn có thể nợ chỗ Quản gia chừng trăm vạn.

Nhưng Tô Bạch không ghi nợ, bây giờ hắn còn chưa tín nhiệm đầy đủ đôi phương, tự nhiên sẽ không thể bại lộ năng lực của mình.

Hiện giờ hắn có thể kiếm tiền bất cứ lúc nào, tự nhiên sẽ không thể chỉ vì cái lợi trước mắt như vậy.

Sau đó hắn nhìn số dư trong ngân hàng của mình, có hơn chín vạn, trong ngày hôm qua hắn đã chôn cất tro cốt của mẹ Diêu Thiếu Bân, tiêu hơn một vạn, tìm một góc hẻo lánh chôn xuống.

Đó là mẹ của Diêu Thiếu Bân chứ không phải mẹ của hắn, hắn không làm trò sau khi nhận được phần thưởng rồi lại đào hũ

tro cốt ra đã không tề rồi, tự nhiên không thể nào tìm một ngôi mộ thật tốt được.

Đồng thời Tô Bạch cũng cho quý Lưu Trúc không hay ho kia một nén nhang, xem như trả lại lúc trước hấn đã nhặt được ví tiền của đối phương.

Lúc trước đã nói sẽ dâng hương cho đối phương, tự nhiên phải nói là làm.

Chính vào giờ phút này, Lão Miêu đang ngồi bên cạnh Tô Bạch, nói: “Người đã đến rồi à.”

“Đến rồi.” Tô Bạch nhàn nhạt đáp lại.

Trong lòng hấn không biết nói gì, hấn phát hiện sợ rằng Lão Miêu này có vài tật xấu, khi mình lên tàu, thứ hàng này đã phát hiện ra bản thân, bây giờ lại giả bộ như mới vừa phát hiện ra mình.

Hiện giờ cảm giác dã thú của hấn đã có 6 điểm, đã có thể cảm giác rõ ràng được đối phương.

Lão Miêu gật gật đầu, sau đó vỗ tay thành tiếng, bốn phía lập tức tối sầm vài phần.

“Cắm địa số 76 lần này đi còn được gọi là cắm địa đầm Vân Mộng, phần lớn bên trong đều là núi rừng, hồ nước, khu vực đầm lầy, ở bên trong có rất nhiều dã thú kỳ dị, cho nên lần này ta mang thứ đồ này cho người.”

Nói xong hấn lấy ra một khẩu súng từ bên hông đặt lên trên bàn trước mặt Tô Bạch, nói: “Súng lục Colt m2000, dùng viên đạn 9mm, số lượng đạn 15 viên, tầm sát thương 50 mét. Người cầm lấy khẩu súng này, cũng tiện phòng thân.”

Tô Bạch mặt không biểu cảm nhìn khẩu súng lục trước mắt, Lão Miêu này... lại còn mang theo cả súng lục lên trên tàu.

Đây thật sự... lớn mật.

Nếu như bị người trên tàu phát hiện, không đến nửa giờ bọn họ đã bị văn phòng cảnh sát bao vây.

“Ta không biết dùng súng.” Tô Bạch lắc lắc đầu, nói.

Nghe thấy hấn nói như vậy, Lão Miêu hơi sững sốt, sau đó vỗ vỗ đầu, nói: “Cũng đúng, thế làm sao giờ? Đám dã thú giống

như sói, trăn, báo vân vân ở trong đầm Vân Mộng đều không dễ dàng đối phó.”

“Người cầm trước đi, chờ đến nơi rồi, người sẽ dạy ta dùng như thế nào.” Tô Bạch lắc lắc đầu, hiện giờ hắn không dám nhét khẩu súng này vào trong túi áo mình.

Thứ này hiện giờ càng giống như phiên toái cho hắn.

“Ừm, được rồi.” Lão Miêu gật gật đầu, nhét khẩu súng lục vào trong túi áo mình.

Tô Bạch nhìn dáng vẻ tùy tiện của đối phương, không nói được gì.

Giờ phút này hắn đã suy nghĩ cẩn thận rồi, mình đã là người sống lại, cũng là một thành viên trong Ảnh Tử, đã không cần sống cuộc sống giống như người bình thường.

Giống như hắn hiện giờ, muốn làm nhiệm vụ thì có thể chuyển trường, không cần lên lớp học, thậm chí tương lai còn có thể trực tiếp lấy cho hắn một giấy thông báo trúng tuyển đại học cũng không phải không làm được.

Muốn kiếm tiền, thị trường cổ phiếu một ngày mười mấy vạn, sau này sẽ còn có càng nhiều.

Cho dù giết người đều sẽ có người chùi dít cho hắn.

Nghĩ vậy, Tô Bạch trầm mặc xuống.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, hắn lắc lắc đầu, cầm điện thoại di động, xem sách ở trong điện thoại.

Mặc dù nói hắn đã trở thành người sống lại, tương lai có thể có được lực lượng cường đại, nhưng hắn vẫn rất thích đọc sách.

Một là hắn có thể nhận được rất nhiều tri thức từ trong sách.

Một điểm khác là đọc sách có thể khiến tâm tình của hắn bình ổn xuống, áp chế tàn bạo trong lòng hắn.

“Dùng điện thoại di động đọc sách sao?” Giờ phút này, Lão Miêu ở bên cạnh hơi nghi ngờ.

“Ừm.” Tô Bạch gật gật đầu.

“Nếu như người muốn đọc sách gì, có thể hỏi nhân viên trên tàu ở đây, đây là toa tàu sang trọng, có thể thuê sách ở đây

xem.” Lão Miêu cười nói: “Sách ở đây khá tốt hơn sách trên điện thoại di động đấy.”

Tô Bạch nghe vậy hơi ngơ ngác, hắn vẫn là lần đầu tiên ngồi toa xe sang trọng trên tàu, tự nhiên không biết có chuyện như vậy.

“Thôi, không cần.” Nhưng mà nhanh chóng hắn đã lắc đầu, tiếp tục xem di động.

Hiện giờ Tô Bạch vẫn không được quen với Lão Miêu nhiệt tình như vậy.

Bởi vì vài ngày trước đó hắn còn định nện vỡ đầu Lão Miêu ra thành tổ ong vò vẽ.

Nghe được Tô Bạch nói như vậy, Lão Miêu gật đầu, kéo khẩu trang, vỗ tay phát ra tiếng, sau đó bốn phía khôi phục bình thường.

Tiếp theo, hắn ngả ghế dựa ra, ngủ thiếp đi.

Nhìn thấy hắn ngủ, Tô Bạch cũng nghiêm túc đọc sách trong điện thoại di động.

Hiện giờ hắn đang đọc sách lịch sử.

Thật ra, trước kia thành tích lịch sử của hắn không tệ, nếu không thì hắn đã không thể nào đạt được thành tích hai mươi thứ hạng đầu toàn trường.

Nhưng mà trong khoảng thời gian này Tô Bạch lại phát hiện ra lịch sử mà trước kia hắn học và sách tương tự với sách lịch sử hắn tìm được trên di động hơi lệch nhau, thêm với tư liệu trong lịch sử càng toàn diện hơn.

Liên bang thành lập trước năm 1075, cũng chính là năm 2551 lịch Liên bang.

Cùng thành lập với Liên bang còn có ngoại Liên bang ở phương Tây Bắc.

Liên bang và ngoại Liên bang có diện tích tương đương nhau, nhưng lực lượng của Liên bang càng tập trung hơn, thuộc hệ thống cấp tỉnh, trung tâm Liên bang ở đô thành.

Còn ngoại Liên bang lại từ nhiều châu nhỏ tạo thành.

Một vài châu ở ngoại Liên bang trước kia đều là một vài quốc gia, sau khi thành lập ngoại Liên bang vẫn có được quyền lợi tự chủ rất cao.

Cho nên tuy rằng xét về tổng thể thì thực lực của ngoại Liên bang rất mạnh, nhưng đảng phái bên trong mọc lên như nấm, ý kiến không cách nào thống nhất được, thực lực thực tế cũng chia năm năm với Liên bang.

Nhưng mà giữa Liên bang với ngoại Liên bang đã lâu rồi không có xung đột lớn, vẫn luôn nằm trong trạng thái bình an vô sự.

Đồng thời ở giữa Liên bang và ngoại Liên bang có một khu sa mạc hoang vắng dài hơn sáu vạn kilomet, diện tích 3108 kilomet vuông.

Điều kiện nơi đó vô cùng ác liệt, tồn tại một vài quốc gia nguyên thủy.

Cũng làm khu giảm xóc cho Liên bang với ngoại Liên bang.

Tô Bạch xem tài liệu trong đó, trầm mặc lại, hần phát hiện một vài chuyện rất quan trọng.

Sự thành lập của Liên bang và ngoại Liên bang có quan hệ mật thiết đến người sống lại.

Trước khi Liên bang và ngoại Liên bang thành lập, rất nhiều nơi có ghi chép lại về xuất hiện lượng lớn tật bệnh tử vong.

Nhưng sau khi Liên bang và ngoại Liên bang thành lập rồi, ghi chép lại về tật bệnh tử vong mới dần dần biến mất.

Mà Tô Bạch có thể nhìn thấy rõ ràng từ trong ghi chép về tật bệnh tử vong này là giết hại một đám người sống lại, chứ không phải là tật bệnh thật sự.

“Cho nên Liên bang và ngoại Liên bang thành lập là vì người sống lại...” Tô Bạch trầm mặc một chút, sau đó lắc lắc đầu, không suy nghĩ thêm về chuyện này nữa.

Bây giờ hần còn chưa ở cấp bậc kia, nghĩ đến chuyện như này đều vô dụng.

Tiếp theo, Tô Bạch tiếp tục đọc tư liệu lịch sử trên sách, sau đó lại phát hiện một vài chuyện thú vị.

Khoa học kỹ thuật hiện giờ giống như khoa học kỹ thuật của hơn một nghìn năm trước, không có thay đổi mang tính thực chất gì cả.

Thậm chí trên một vài phương diện còn có xu thế lui bước.

Trước đây rất lâu, trên đại lục đã gặp phải tai họa rất nghiêm trọng, dẫn đến khoa học kỹ thuật đứt gãy, hiện giờ chẳng qua chỉ đang khôi phục khoa học kỹ thuật trước kia mà thôi.

“Phù...” Tô Bạch thở phào ra một hơi thật dài, trong lòng không biết nói gì, nếu không phải hắn đã trở thành người sống lại tiên vào trong tổ chức Ảnh Tử này, hắn muốn nhận được những tin tức này, chỉ sợ cả đời đều khó có thể nào.

Chương 95: Người chế thuốc

Tàu nhanh chóng chạy trên đường ray, Tô Bạch đang đọc tư liệu trong phần mềm Vô, mà Lão Miêu vẫn đang ngủ.

Trên một đường này không hề có gợn sóng gì cả.

Ước chừng đến buổi chiều, Tô Bạch và Lão Miêu mới đến thành phố Vân Mộng.

Sau đó bọn họ đã được một chiếc xe dẫn tới một thôn xóm gần đầm Vân Mộng.

Bởi vì hôm nay rơi vào tiết thu phân, thêm với ở trong khu rừng rậm, nơi này càng rét lạnh hơn trước kia.

Đầu tiên Tô Bạch mang theo hành lý, đi theo Lão Miêu thuê một căn phòng thợ săn nhỏ.

Phòng nhỏ thợ săn này là một kiểu đặc sắc của nơi này, đặc biệt chuẩn bị cho người chuẩn bị tiến vào đầm Vân Mộng giống như Tô Bạch và Lão Miêu thuê.

Giá cũng tương đối đắt, thuê hai tháng cần hơn tám nghìn.

Khi Tô Bạch nhìn Lão Miêu trả tiền, phát hiện Lão Miêu có dáng vẻ thịt đau.

Lão Miêu mang theo Tô Bạch tiến vào trong phòng thợ săn nhỏ, mở máy phát điện chạy dầu diesel, sau đó bật đèn lên.

“Đây chính là chỗ sau này chúng ta nghỉ ngơi khôi phục.” Lão Miêu cười nói với Tô Bạch.

“Cũng không tệ.” Tô Bạch nhìn căn phòng thợ săn nhỏ, bình tĩnh nói.

Phòng nhỏ này, tuy rằng chưa đến năm mươi mét vuông nhưng đồ vật bên trong cần gì đều có.

Có phòng bếp, bàn ăn, giường, toilet.

Nếu như nói có điều gì không hoàn mỹ, đó chính là mấy thứ này, trừ toilet dùng phòng riêng ra thì những thứ khác đều ở trong một phòng.

“Người rất nghèo sao?” Tô Bạch liếc nhìn Lão Miêu, dò hỏi.

Khi hấn vào thôn, còn nhìn thấy tòa nhà của mình.

Đoán chừng tòa nhà này cũng giống như căn phòng thợ săn nhỏ, đều có thể mang đi cho thuê.

Nơi đó đoán chừng còn an toàn hơn phòng dùng gỗ dựng lên này, cũng sẽ không bí bách như vậy.

Nghe được câu hỏi của Tô Bạch, khóe miệng Lão Miêu hơi giật giật, không biết nói gì: “Ở đây chính là sáu nghìn một tháng, người một học sinh trung học sợ rằng còn không kiếm được số tiền này đâu, người còn không biết xấu hổ mà nói ta nghèo sao.”

“Ừm, ta không kiếm được bao nhiêu tiền.” Tô Bạch gật gật đầu, nói tiếp: “Trước ta nghe Quân gia nói có người gỡ hoàng kim từ trên quan tài hoàng kim của vật phong ấn, sẽ không phải là người đó chứ.”

“Má nó chứ, sao Quân gia này chuyện gì đều nói ra ngoài vậy.” Lão Miêu nghe vậy, lập tức xù lông.

“Hấn không nói, nhưng mà ta đoán.” Tô Bạch nhìn phản ứng của đối phương, trong mắt có chút ý cười.

Đối phương trêu đùa mình như vậy, hiện giờ coi như tìm về được một ván.

“Thôi, không nói chuyện này.” Lão Miêu vốn không định nhắc đến chuyện xấu hổ này.

Thật ra không phải hấn định móc hoàng kim ở trên vật phong ấn ra, mà khi hấn làm nhiệm vụ, chiến đấu với người sống lại, không cẩn thận lấy ra một cục ở trên quan tài hoàng kim, gây ra hiểu lầm.

Tuy rằng hấn thiếu tiền, nhưng vốn khinh thường đi trộm.

“Người biết vì sao ta muốn dẫn người đến cấm địa chứ?” Lão Miêu nhìn Tô Bạch, thần sắc nghiêm túc hỏi.

“Biết.” Tô Bạch gật gật đầu: “Tài liệu ta điều tra, rất nhiều loại thuốc trên danh sách đều cần thảo dược trong cấm địa mới có thể làm thành được. Mà làm người chế dược tệ, phải nhận ra

lượng lớn thảo dược. Cho nên trở thành người chế thuốc, chỗ tốt nhất chính là ở cấm địa.”

“Đúng.” Lão Miêu thỏa mãn gật gật đầu, sau đó lại lắc đầu nói: “Nhưng mà ngươi chỉ nói đúng phân nửa thôi.”

Tiếp theo hắn nhẹ nhàng cười nói: “Ta mang ngươi đến cấm địa còn có một nguyên nhân vô cùng quan trọng, chính là ở trong này có rất nhiều tội phạm.”

“Ở trong này, mỗi một cây thảo dược, giá thấp nhất có thể bán được một vạn đến một trăm vạn không chừng, món lời kékch xù này không chỉ hấp dẫn rất nhiều người không biết sống chết, còn có rất nhiều người muốn chỉ ngồi đó mà hưởng lợi.”

“Có thể nói, ở trong đầm Vân Mộng, rất nhiều người không phải chết trong miệng dã thú mà chết trong tay nhân loại mình.”

“Dù sao mạo hiểm đi hái thuốc nào dễ dàng bằng cướp vị thuốc từ tay người khác chứ?”

“Thế chúng ta đến đánh kẻ phạm tội à?” Tô Bạch nhú mày, không thể hiểu được.

“Không.” Lão Miêu cười cười, “Đây cũng có nghĩa rằng nơi này có rất nhiều có thể tiến hành thí nghiệm lâm sàng, ngươi cũng có thể cấp tốc nhập môn.”

Nghe xong lời đối phương nói, Tô Bạch có thể dễ dàng biết được chuyện phía sau này sẽ có rất nhiều máu tanh.

“Ta hiểu rồi.” Hắn gật gật đầu.

Mặc dù nói chuyện này máu tanh, nhưng nếu sử dụng là người cần bã thì hắn không để ý.

“Được rồi, chúng ta nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta vào núi.” Nói đến đây, Lão Miêu tạm dừng lại, rồi nói tiếp: “Còn có, nếu như có thể, ngươi nhìn xem thảo dược của đầm Vân Mộng này, như vậy ta dạy cho ngươi cũng nhanh một chút.”

Nói xong hắn lấy một túi thức ăn cho mèo từ trong túi ra, đi ra khỏi phòng.

“Meo!”

Một loạt tiếng mèo kêu truyền đến, Tô Bạch nhìn thấy trong đêm đen có ước chừng vài chục con mèo đang đến đây.

Cũng không biết Lão Miêu làm như thế nào, đoán chừng nơi này là tất cả mèo trong thôn.

Sau đó Lão Miêu rải thức ăn mèo trong tay ra đất, cho lũ mèo này ăn.

Nhìn một màn này, Tô Bạch lộ vẻ đăm chiêu.

Có lẽ năng lực của Lão Miêu chắc có một chút liên quan đến những con mèo này.

Càng thêm có khả năng chính là khi đối phương cho mèo ăn còn có thể áp chế tàn bạo trong lòng.

Nhưng hiện giờ Lão Miêu không phải là kẻ địch của hắn, Tô Bạch cũng không muốn dùng phương diện này để đối phó với đối phương.

Hắn cầm điện thoại di động, sạc pin, bắt đầu tìm kiếm tư liệu về phương diện người chế thuốc trên Vô.

Những tài liệu này đều ở trong dữ liệu cơ sở, có thể tùy tiện tìm kiếm, không hề có chút quảng cáo rác nào.

Ở trong tư liệu, Tô Bạch đã rõ ràng, người chế thuốc chính là người có thể chế tạo ra người linh năng.

Linh năng là một loại năng lượng quý dị, trong cơ thể người sống lại còn có nó.

Mà người bình thường muốn dùng loại năng lượng này nhất định phải dùng thuốc linh năng hỗ trợ mới được.

Mà căn cứ vào cấp bậc của người linh năng khác nhau, thuốc linh năng cần sử dụng cũng khác nhau, chia ra là dược tề nhập môn, dược tề cấp D, dược tề cấp C, dược tề cấp B, dược tề cấp A cùng với dược tề cấp S.

Loại dược tề này cũng được xưng là danh sách dược tề, phải uống theo thứ tự mới có thể trở thành người linh năng có cấp bậc tương ứng.

Mà nếu như uống loạn thì sẽ phát sinh chuyện vô cùng nguy hiểm.

Nói ví dụ như người bình thường uống được tề cấp D sẽ trực tiếp không khống chế được, trở thành một ma giết người.

Đương nhiên được tề trừ bỏ phải uống theo danh sách ra, còn không thể đi uống danh sách được tề không thuộc về mình.

Uống danh sách được tề của người khác sẽ có nguy hiểm rất lớn, thoáng không chú ý sẽ trở thành ma giết người.

Cho nên danh sách được tề của mỗi người đều cần người chế thuốc căn cứ vào tình huống thân thể mỗi người để luyện chế được tề.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao mà người chế thuốc nổi tiếng như vậy.

Bọn họ mới là chỗ bắt nguồn của người linh năng.

Giờ phút này, Tô Bạch đã hiểu được vì sao lúc trước Sở Hồng Nguyệt dù liều mạng cũng phải tiến bước Vương đại sư kia.

Giá trị của Vương đại sư quá lớn!

Chương 96: Cắm địa đàm Vân Mộng

Tô Bạch nhìn tài liệu trong tay, hơi đắn đo.

Hắn đang nhìn tư liệu của dược sư.

Sau khi xem, hắn không thể không thán phục tư tưởng của nhóm dược sư đi trước.

Toàn thân Người sống lại bị Linh Năng ăn mòn, cho nên mới có thể dễ dàng lợi dụng linh năng, có được năng lực lớn mạnh quỷ dị.

Mà Dược sư, lại lợi dụng thuốc Linh Năng trong cơ thể con người để mở ra một linh mạch có chứa đựng Linh Năng.

Bằng cách này, mọi người có thể sử dụng năng lượng của mình mà không bị lệ khí ảnh hưởng.

Có điều năng lực của Người linh năng vẫn kém hơn Người sống lại, tương đối đơn giản.

Tô Bạch nhìn một hồi, đắn đo.

Muốn mở ra linh mạch, cần cơ thể khỏe mạnh và đầu óc tỉnh táo.

Bởi vì khi mở linh mạch, cơ thể con người cần một nguồn cung cấp dưỡng chất lớn.

Đồng thời tinh thần con người dễ bị linh năng ảnh hưởng, trong lòng càng thù hận, lệ khí càng nặng, càng dễ bị ảnh hưởng, rất có thể sau khi mở linh mạch sẽ biến thành một người điên.

“Haizz...” Tô Bạch xem hết tài liệu trong tay, cũng hiểu rõ về dược sư một chút.

Tiếp theo, hắn bắt đầu tra cứu các trang về thảo dược.

Thuốc Linh Năng đều được chế tạo từ dược liệu trong cắm địa, troang quá trình thăm dò lâu dài của dược sư, dược liệu bên trong cắm địa cũng có Linh Năng.

Có điều những Linh Năng này đều rất yên bình, gần như vô hại với cơ thể con người, không khác linh năng trong không khí là bao.

Đây là vật liệu tốt nhất để mở linh mạch.

Tô Bạch nghĩ về kỹ năng mà mình có được từ di nguyện của Diêu Thiếu Bân, trong lòng cảm thấy mình có thu hoạch được nhiều.

Kỹ năng mới kia là cảm giác Linh Năng thực vật.

Có lẽ, tương lai hẳn có thể lợi dụng cái này, trong đầm Vân Mộng thu hoạch được thành quả.

Đợi đến đêm khuya, Tô Bạch cuối cùng cũng đọc được thông tin về thảo dược trong đầm Vân Mộng.

Thảo dược đầm Vân Mộng, có hơn ba ngàn loại, may là trí nhớ hẳn tốt, cộng thêm hai điểm trí nhớ phụ trữ, nếu không, hẳn phải ghi nhớ nhiều thảo dược như vậy chỉ có trong giấc mơ.

Đương nhiên, xem như bây giờ hẳn muốn ghi rõ, cũng là nhớ đến muốn ăn tươi nuốt sống, muốn hẳn nói nguyên nhân cũng không phải không thể.

“Tốt lắm.” Lão Miêu từ bên ngoài đi vào, đầu tiên là đóng máy phát điện, nói tiếp: “Điện tích bình ắc-quy ở đây khoảng hai Ampe/giờ, người có thể sạc điện thoại và pin dự phòng.

Nhìn lại đầm Vân Mộng, người cũng có thể tìm kiếm tài liệu trong phần mềm Wu, không cần vội. Tài liệu này rất nhiều, bây giờ người cũng không nhớ rõ được, ta phải mất hai ba tháng mới nhớ hết.”

“...” Tô Bạch im lặng một lát, nói: “Được rồi.”

Đương nhiên hẳn sẽ không nói cho đối phương biết chuyện mình đã nhớ kỹ, nếu không sẽ đả kích người ta.

Sau đó, Lão Miêu tắt đèn.

Xung quanh chìm vào bóng tối.

“Tô Bạch, lúc trước ta làm sai chuyện, ta ở đây là muốn nói xin lỗi người.” Đúng lúc đó, Lão Miêu đột nhiên nói chuyện.

Tô Bạch khẽ giật mình, sau đó hiểu rõ đối phương muốn nói cái gì.

Là chuyện lúc trước hắn bị đối phương trêu chọc trên xe buýt.

“Mặc dù ta có thể nói ta ở trong giấc mơ là tổn thương ngươi, là vì sự an toàn của ta và bài kiểm tra của ngươi. Nhưng quả thật ta đã quá đáng, cho nên bây giờ ta thật lòng xin lỗi ngươi.” Lão Miêu ngừng một chút, nói tiếp: “Ta hy vọng ngươi đừng vì chuyện ta làm mà ghét Ảnh Tử, điều không tốt cho ngươi và tổ chức.”

Tô Bạch im lặng, hắn hiểu đối phương nói gì.

Hiển nhiên, hắn cũng đề phòng Ảnh Tử, cũng bị đối phương dòm ngó, chỉ là đối phương không nói mà thôi.

“Không sao, ta tha lỗi cho ngươi.” Tô Bạch gật đầu nói.

Nói thật, hắn vào Ảnh Tử, ngoại trừ Lão Miêu lúc đầu là một vài chuyện kinh tởm, còn lại thật sự đã giúp đỡ hắn rất nhiều.

Mà Lão Miêu, cũng liên tục vì hắn mà cọ mông.

Hắn không có ác ý gì với đối phương cả.

Hơn nữa, bây giờ đối phương thật lòng xin lỗi, cũng khiến cho hắn có cảm tình với tổ chức này hơn.

Đương nhiên dù có như thế, hắn cũng giấu bí mật về quan tài hoàng kim sâu trong tim mình.

Bí mật này, Tô Bạch cảm thấy mình tương lai mình có cưới vợ cũng không nói cho nàng biết.

“Được.” Lão Miêu nghe vậy, lập tức thả lỏng, khẽ mỉm cười, nằm xuống giường bên kia.

Chỉ chốc lát, Tô Bạch nghe được tiếng ngáy, bèn dùng cảm giác dã thú thử một chút.

Phát hiện Lão Miêu đã ngủ thật.

Lão Miêu này, quả thật không đề phòng hắn.

Nghĩ đến Lão Miêu, Tô Bạch lại sờ lên cổ tay trái mình.

Trên quan tài hoàng kim, hoa văn màu đỏ gần như hoàn chỉnh, hoa văn là một con mèo.

Hắn cảm thấy, chỉ cảm mình hấp thụ thêm một Người sống lại nữa, bảo vật quan tài hình mèo sẽ xuất hiện.

“Quan tài này rốt cuộc là gì?” Tô Bạch nghĩ đến quan tài cấp thấp có hoa văn màu đen tổng hợp lúc trước, tim đập nhanh hơn.

Bảo vật quan tài cấp thấp không thể nhận được điểm thuộc tính, vậy bảo vật quan tài do Người sống lại tạo thành sẽ như thế nào?

Tô Bạch không thể đợi nữa.

Sau đó, hắn không nghĩ nhiều, Người sống lại không phải bắt cái, hắn muốn gặp là có thể gặp được.

Đẹp những suy nghĩ vớ vẩn, hắn chìm vào giấc ngủ.

Sáng ngày hôm sau, Lão Miêu bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Với tư cách là trưởng lần này, hắn cũng thuận tiện giúp Tô Bạch kiểm tra đồ vật một chút.

Lên vào núi này, mọi người chủ yếu mang theo một số quần áo để phòng rét, cơm trắng, nồi niêu.

Những người khác thậm chí còn không có lều.

Theo lời Lão Miêu, ở trong rừng dựng lều không ổn, mục tiêu lớn, dễ bị ướt, tốt hơn hết là không nên dựng.

Hai người lên núi ở giao lộ phía tây cắm địa số 76, sau khi kiểm tra an ninh thì lên núi.

Cắm địa số 76 có tường bao quanh, bên trên cũng có giám sát, chỉ có thể đi vào từ cửa bốn hướng.

Cũng chính là ngã tư này.

Có điều muốn lấy được đồ trong cắm địa 76, phải nộp 20% thuế cho chính quyền địa phương.

Đương nhiên, có vài người nảy lòng tham sẽ leo tường trốn thuế.

Nhưng nếu như bọn họ bị bộ đội tuần tra phát hiện sẽ trực tiếp bị đưa đến đồn cảnh sát.

Nếu chống cự, có thể sẽ bị bộ đội ở đó giết chết.

Sau khi kiểm tra an ninh xong, Tô Bạch và Lão Miêu cùng vào núi.

Đi hơn một giờ, Tô Bạch nhìn thấy trước mặt có một gốc lớn bị phun đỏ tám chữ “Chỗ cấm nguy hiểm, sống chết tự chịu.”.

Tám chữ này cong vẹo, khiến người ta bất an.

“Đến khu vực cấm.” Lão Miêu thấp giọng nói.

Tô Bạch gật đầu, hắn cũng cảm nhận được một luồng khí tức bị đè nén ở khu rừng trước mặt.

Tựa như khu rừng trước mặt là một thú hoang ăn thịt người.

“ần này chúng ta sẽ ở trong đó khoảng một tuần, cho nên chúng ta phải nhanh chóng đi vào sâu trong đầm Vân Mộng, khu vực bên ngoài đã có người đến thu mua thảo dược.” Lão Miêu nói với Tô Bạch.

“Được.” Tô Bạch gật đầu.

“Cảm giác gần đây có một người vừa chết, tên là Dịch Độ, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, khôi phục thể lực +1.”

Cũng chính lúc này, một thông báo đột nhiên xuất hiện trong đầu Tô Bạch.

“y... Lão Miêu, nơi này thường xuyên người chết sao?” Tô Bạch nhìn về phía Lão Miêu, hỏi.

Nghe thấy lời hắn, Lão Miêu nhìn xác chết phía trước, tiếp tục tiến lên nói: “Ở chỗ này, mỗi ngày đều có hơn ngàn vạn thảo dược ra và giết một người hái thuốc ở đây có thể kiếm được hơn mấy chục, mấy trăm vạn.

Cho nên nơi này có rất nhiều người không phải đến hái thuốc, mà chuyên môn đi giết người hái thuốc, lợi ích cũng nhận được nhiều hơn.”

Tô Bạch gật đầu, đi theo Lão Miêu.

Chương 97: Cảm giác linh năng thực vật

“Tí tách...”

Sau khi Tô Bạch và Lão Miêu tiến vào đầm Vân Mộng, trời mưa nhẹ.

Gần nhất bởi vì khí hậu trở lạnh, thời tiết cũng bất thường.

“Dự báo thời tiết này đúng là vô dụng.” Lão Miêu nhìn mưa trên trời, lắc đầu nói.

“Ừm.” Tô Bạch gật đầu.

Khi bọn họ lên núi, trời vẫn nắng.

Nhưng khi bọn họ vào núi, không lâu sau trời chuyển mây và bắt đầu mưa.

“Người nhìn xem, đây chính là một cây dược liệu linh năng.” Lúc này dường như Lão Miêu phát hiện ra gì đó, từ trong bụi cỏ lấy ra một cây màu đỏ.

“Dược liệu Hồng Tri Chu cấp D.” Tô Bạch nhìn cây này, trong đầu lập tức nhớ lại tên thảo dược.

Dược liệu này, là thuốc linh năng cấp D, dược liệu này thường xuyên được sử dụng, đặt tên như vậy vì vẻ ngoài màu đỏ cực giống với loài nhện.

Giá bán dược liệu này trên thị trường khoảng hai ngàn tệ, ở chỗ Quản gia phải dùng một trăm cây mới đổi được một điểm công hiến.

“Bụi dược liệu này tên là Hồng Tri Chu, trong đó chứa linh năng thuộc tính hỏa A1, một cây Hồng Tri Chu, linh năng một cây khoảng 0.7, có điều phải dựa vào số năm của cây.” Lão Miêu cầm dược liệu trong tay, nói với Tô Bạch.

Tô Bạch gật đầu, nhớ kỹ điều này.

Dược liệu chia thành các thuộc tính khác nhau, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ là ít nhất, còn có các thuộc tính kỳ lạ âm

duyệt, lôi, băng.

Trong số đó có hàng ngàn thuộc tính linh năng, rất phức tạp.

Có thể linh năng là đơn vị, một linh năng, tương đương năng lượng linh năng chứa trong cơ thể của người bình thường.

Làm Dược sư, chính là dung hợp linh năng trong dược liệu và linh năng trong cơ thể con người lại, đồng thời dùng cái nó để mở linh mạch.

Công việc liên quan không phải là thứ mà người bình thường có thể tưởng tượng.

“Lão Miêu, người nhìn xem chỗ đó có phải có một bụi hay không.” Tô Bạch chỉ về phía xa, nói với Lão Miêu.

Lão Miêu nghe vậy thì nhìn qua, trong cơn mưa bụi, thật sự phát hiện ở phía xa có một điểm màu đỏ.

“Đi, chúng ta qua đó nhìn xem.” Lão Miêu thấy thế, hưng phấn đưa Tô Bạch đi đến chỗ kia.

Tô Bạch ở phía sau hắn cũng đi tới.

Chỉ chốc lát, rất nhiều Hồng Tri Chu ẩn trong bụi cây hiện ra trước mắt của bọn hắn.

“Thị lực của người rất tốt đó, chúng ta xem như lời rồi.” Lão Miêu giơ ngón cái với Tô Bạch, vừa cười vừa nói.

Hồng Tri Chu trước mắt, phỏng chừng có bốn năm mươi cây, tương đương tám đến mười vạn tệ.

Sau đó, Lão Miêu dẫn Tô Bạch hái sạch Hồng Tri Chu.

Lão Miêu cũng không nói về việc giữ lại lại cây để làm hạt giống.

Thảo dược ở cánh đồng, hái không hết.

Thảo dược ở đây, đều không có hạt giống, tự mình sinh sôi trong đầm Vân Mộng.

Thảo dược này, chỉ có thể ở thu hoạch bên trong cánh đồng.

Muốn trồng cũng không được.

Tiếp đó, Tô Bạch và Lão Miêu cùng tiến lên, trên đường hái thảo dược thêm mấy lần.

Trên đường Tô Bạch phát hiện, cảm giác linh năng thực vật của hắn rất mạnh.

Có thể dễ dàng cảm nhận được tất cả thảo dược trong bán kính một cây số.

Ngay cả thảo dược dưới lòng đất, hắn đều có thể cảm giác được.

Thậm chí, Tô Bạch còn có thể cảm giác được bao nhiêu linh năng trong mỗi một cây thảo dược.

Nhưng tất cả chuyện này hắn đều không thể hiện ra, chỉ thể hiện như bình thường.

Cho dù hắn có một mức độ tin tưởng nhất định với tổ chức Ảnh Tử, nhưng hắn vẫn không nói ra việc mình có cảm giác linh năng thực vật.

Sau khi tiến vào nơi này, hắn cảm nhận được có hai ba trăm loại thảo dược.

Hắn ước tính giá trị khoảng bốn đến năm mươi vạn.

Tô Bạch phát hiện, cái này kiếm tiền còn nhiều hơn hắn đầu tư cổ phiếu.

Nếu như để tên nghèo như Lão Miêu biết hắn có thể kiếm được tiền, ai biết đối phương sẽ làm ra chuyện gì.

“Cái này là Hoàng Cầu Tinh.” Lão Miêu dùng cuốc đào từ trong đất ra một vật màu vàng, nói với Tô Bạch: “Dược liệu có thể đạt được 0.4 linh năng C24 thuộc tính thổ, 0.5 linh năng H1 thuộc tính mộc, có được hai loại linh năng này, người nên chú ý khi sử dụng chúng.”

“Ừm, được.” Tô Bạch gật đầu, mặc dù hắn đã xem qua rất nhiều tài liệu về thảo dược linh năng trong phần mềm Wu, nhưng vẫn còn vài chỗ hắn cần nhờ Lão Miêu chỉ dạy thực tế mới được.

Mà điều khiến hắn kinh ngạc, hắn và Lão Miêu vào núi hơn nửa ngày đã nhận được sáu điểm thuộc tính.

1 điểm thị lực, 1 điểm thể lực dẻo dai, 1 điểm sức chịu đòn, 1 điểm sức mạnh, 1 điểm nhanh nhẹn, 1 điểm kháng thuộc tính.

Điều này cũng khiến Tô Bạch hiểu rõ hơn về chuyện người chết trong cấm địa này.

Theo lời Lão Miêu nói, trong đầm Vân Mộng, mỗi ngày đều có mấy ngàn người vào núi, mỗi ngày người chết đều lên đến hàng trăm.

Người chết trong đó, một vài người bị thú hoang ăn thịt, một số người bị người khác giết chết.

Có một đặc điểm trong cấm địa, ở đây từ trường đặc biệt, nhiều dụng cụ khi ở trong này sẽ không hoạt động bình thường.

Thậm chí các loại máy bay cũng không dám bay qua cấm địa.

Bởi vì ảnh hưởng của cấm địa cao đến hàng vạn mét.

Bởi vì ảnh hưởng của cấm địa, số máy bay gặp nạn lên tới bảy chiếc.

Cũng bởi vì từ trường đặc biệt trong cấm địa, cộng thêm sự nguy hiểm trong đó, biến nơi thành thành một địa điểm phi pháp.

Người chết ở đây, cảnh sát sẽ không điều tra được.

“Cẩn thận.” Cũng chính lúc này, Lão Miêu đột nhiên nhắc nhở Tô Bạch.

“Xì xì xì...” Dựa theo lời nhắc nhở của hắn, phía trước có tiếng động vang lên.

Tô Bạch nhìn theo tiếng động, thấy có một con rắn cạp nong to bằng cánh tay đang chui ra ở bụi cỏ trước mặt.

Nhìn thấy con rắn này, sống lưng Tô Bạch lạnh toát, con rắn cạp nong trước đó hắn giết chỉ dài khoảng một mét, con rắn này đã trưởng thành.

Nhưng rắn trong cấm địa này hình như đã trải qua một vài thay đổi, con rắn cạp nong trước mắt sợ là dài khoảng bốn, năm mét.

Rắn cạp nong hình như cũng phát hiện ra Tô Bạch và Lão Miêu nên vùi đầu mình vào trong cơ thể, cảnh giác hai người bọn họ.

“Thứ này ngâm rượu rất mạnh.” Lão Miêu nhìn rắn cạp nong trước mắt, cười nói với Tô Bạch.

Tô Bạch không nói nên lời, rắn cạp nong này ngâm rượu mạnh hay không hắn không biết, nhưng độc của rắn cạp nong này giống với rắn cạp nong ở bên ngoài, chỉ sợ một phát cắn sẽ có người chết ở đây.

Dù sao, đánh giá kích thước của con rắn cạp nong trước mắt, lượng nọc độc của nó chắc chắn gấp mấy lần rắn cạp nong bên ngoài.

“Đi thôi, rắn này chúng ta không thể đùa.” Lão Miêu sau khi đùa xong thì nói với Tô Bạch, vòng qua con rắn cạp nong, đi về phía rừng cây bên cạnh.

Tô Bạch thấy thế, cũng đi theo hắn.

Ở bên ngoài, nếu như đụng phải rắn thì tốt nhất đừng nên tự tìm đường chết, tránh xa được thì tránh xa.

Nếu không, người khác sẽ đến dự bữa tiệc này.

Chương 98: Thiết bị giá trên trời

Sau đó, Tô Bạch với Lão Miêu lại đi dạo trong rừng rậm một lúc, thấy trời tối rồi liền tìm một chỗ để đóng quân, chặt một ít cành cây, dựng một cái lán miễn cưỡng che được mưa.

“Thế nào? Chịu được khổ không?” Lão Miêu dùng túi ni lông quần quanh người để duy trì thân nhiệt.

“Vẫn chịu được.” Trên người Tô Bạch cũng bọc một lớp túi ni lông, đáp.

“Tiếc là hôm nay mưa, ở đây không có củi khô, nếu không chúng ta có thể nhóm lửa đốt sưởi.” Lão Miêu thở dài nói.

“Không sao đâu.” Tô Bạch lắc đầu, đúng lúc hôm nay hấn vừa đạt được một điểm thuộc tính chống lạnh, đối với hấn mà nói, nhiệt độ thấp thế này cũng chẳng ảnh hưởng gì nhiều.

“Người cũng khỏe nhỉ.” Lão Miêu cười cười, bỏ balo xuống, nói: “Giờ có thời gian, chúng ta xử lý qua mấy loại thảo dược này đi.”

Dọc đường họ cũng hái được khá nhiều thảo dược.

“Ừ, ok.” Tô Bạch gật đầu.

Tiếp đó, hai người lấy thảo dược ra, bắt đầu sơ chế từng loại một.

Thảo dược trong cấm địa thật ra đều không dễ hỏng.

Nhưng cũng cần được xử lý một cách có hệ thống để kéo dài thời gian bảo quản, phương pháp xử lý thông thường là đắp thêm đất vào rễ của các loại thảo dược.

Lúc xử lý, Lão Miêu cũng ước tính giá trị của thảo dược luôn, tổng cộng khoảng 300.000.

“Những thảo dược này cho người dùng hết đây.” Xử lý xong thảo dược, Lão Miêu nói với Tô Bạch.

Tô Bạch sửng sốt, sau đó nói: “Vì sao?”

Hắn không hiểu tại sao Lão Miêu lại muốn đem lợi ích dễ như trở bàn tay tặng cho hắn.

Lão Miêu lắc đầu, nói: “Ta là người dẫn đường của ngươi, cho nên đương nhiên ta sẽ cho ngươi một ít lợi ích, trước đây người dẫn đường của ta cũng làm vậy, ngươi không cần phải để bụng đâu.”

Thấy đối phương nói vậy, trong lòng Tô Bạch không khỏi dấy lên một tia áy náy, đối phương chân thành với hắn như vậy, hắn còn giấu giếm năng lực của mình.

Làm vậy hình như hơi có lỗi với người ta.

Nhưng rất nhanh, hắn đã ném một tia áy náy này lên tận chín tầng mây rồi.

Hắn vẫn cảm thấy, bí mật của mình thì chỉ cần một mình mình biết là được rồi.

Đối phương đối tốt với hắn, hôm khác hắn báo đáp phần tình nghĩa này là được.

“Cảm ơn nhé.” Tô Bạch gật đầu, nói.

“Khà khà, ta thích dáng vẻ không làm màu của ngươi.” Lão Miêu thấy thế cười cười, nói tiếp: “Giờ vẫn còn thời gian, ta sẽ nói với ngươi mấy chuyện cụ thể về người chế thuốc. Luyện chế thuốc tổng cộng có ba bước, bước đầu tiên, người phải kiểm tra linh năng trong cơ thể người để biết được thuộc tính cụ thể của đối phương. Sau đó dùng các loại thảo dược phù hợp với điểm thuộc tính của cơ thể đối phương để luyện chế đan dược. Mà thuộc tính linh năng trong cơ thể con người thì cần phải kiểm tra bằng một số thiết bị kiểm tra cỡ lớn mới được, giờ chúng ta chưa có điều kiện nên chỉ có thể kiểm tra sơ bộ bằng các thiết bị cỡ nhỏ sai số khoảng 0,1%.”

Nói đến đây, Lão Miêu lấy từ trong ba lô ra một thiết bị cỡ nhỏ bằng bàn tay.

Tô Bạch nghe vậy liền lấy làm lạ hỏi: “Không phải ở đây có từ trường nên rất nhiều thiết bị đều không sử dụng được hay sao?”

Nghe đối phương nói vậy, Lão Miêu cười một tiếng nói: “Nếu đổi lại là những thiết bị khác thì đúng là như vậy. Nhưng thiết

bị này với điện thoại di động của chúng ta đều là đặc chế, giờ người lấy điện thoại ra xem xem sử dụng được không.”

Thấy đối phương nói vậy, Tô Bạch cũng lấy chiếc điện thoại màu đen kia ra, phát hiện trừ việc không có tín hiệu thì đúng là không bị ảnh hưởng gì.

“Ta bảo người này, chiếc điện thoại trên tay người với thiết bị này đều trị giá hơn một triệu đấy, hơn nữa còn vừa quý vừa hiếm.” Lão Miêu chỉ vào điện thoại trên tay Tô Bạch với thiết bị của mình rồi nói.

Nghe đối phương nói vậy, Tô Bạch thấy hơi cạn lời, hẳn thật sự không ngờ điện thoại với thiết bị này lại đắt đến vậy.

“Thôi, không nói chuyện này nữa.” Lão Miêu thấy đáng vẻ của Tô Bạch liền mở nắp thiết bị trên tay ra, chỉ vào kim tiêm bên trong nói: “Thiết bị này chỉ cần đâm vào cơ thể người là nó sẽ phân tích ra linh năng trong cơ thể dựa vào máu của người đó. Số liệu sẽ sai số khoảng 0.1%, sau khi ghi chép linh năng trong cơ thể người đó, người hãy dùng thảo dược điều chế thử thuốc linh năng sơ cấp theo tỷ lệ 1:10.”

Nói tới đây, vẻ mặt Lão Miêu bỗng khựng lại rồi nói tiếp: “Thuốc càng phù hợp với số liệu của cơ thể người, tiềm lực khai phá của đối phương lại càng lớn, ngược lại sẽ càng kém, tương lai thậm chí còn không thể thăng cấp. Mà một khi linh năng trong thuốc không phù hợp với cơ thể đối phương, thậm chí có một số thuộc tính vượt qua, tinh thần đối phương sẽ bị linh năng xâm chiếm, biến thành kẻ điên giết người. Vậy nên một người chế thuốc ưu tú nên ước lượng được hàm lượng linh năng bên trong thảo dược và số liệu linh năng trong cơ thể người.”

Nghe Lão Miêu nói vậy, Tô Bạch cũng hiểu được ý của đối phương, sau đó hắn nghĩ nghĩ rồi nói: “Nếu đã vậy, đến thiết bị này còn sai số 0.1%, thì cho dù người chế thuốc có giỏi đến đâu cũng rất khó để điều chế thử ra được loại thuốc chắc chắn phù hợp với linh năng trong cơ thể con người phải không?”

“Đương nhiên.” Lão Miêu gật đầu, lắc đầu cười nói: “Người phải biết rằng, trên thế giới này không ai có thể điều chế thử ra thuốc trình tự chắc chắn phù hợp với đối phương. Chúng ta chỉ có thể làm ra loại thuốc gần như là phù hợp nhất mà thôi. Hơn

nữa, thiết bị trên tay ta chỉ là thiết bị kém nhất thôi, nếu muốn loại tốt hơn thì có loại có thể chính xác tới 0.01, thậm chí còn thấp hơn. Nhưng thiết bị kiểu đó đều công kênh lắm, không mang theo người được.”

“Được rồi.” Tô Bạch cũng hiểu ra rồi, sau đó hắn nghĩ nghĩ một lúc, lại hỏi: “Thế loại thiết bị đó đắt lắm phải không?”

“Đương nhiên, thiết bị có thể sai số 0.01% đại khái cần khoảng 20 triệu, 0.009% thì hai trăm triệu, 0.008% thì một tỷ, 0.007% thì cần sáu tỷ. Mà giờ loại sai số thấp nhất là 0.001%, chỉ có một cái ở đại học Đô Thành, trị giá khoảng 50 tỷ.” Lão Miêu chậm rãi nói.

Nghe thấy thế, Tô Bạch hơi cạn lời, hắn không ngờ, loại thiết bị này lại đắt tới vậy.

Cho dù giờ hắn có thể kiếm được tiền thì đối với hắn mà nói, những con số này vẫn thuộc hàng thiên văn.

“Nhưng người yên tâm, mọi tỉnh thành trong Liên bang đều có thiết bị linh năng, người có thể thông qua Quản gia để đòi quyền hạn trực tiếp sử dụng, chẳng qua là cần một phần điểm cống hiến mà thôi.” Có lẽ là thấy Tô Bạch bị giá tiền đả kích, Lão Miêu liền bổ sung thêm một câu.

Nghe đôi phương nói vậy, rốt cuộc Tô Bạch cũng thấy an tâm.

“Thiết bị trong các tỉnh thành có sai số là bao nhiêu?” Tô Bạch nhìn về phía Lão Miêu, hỏi.

“Sai số không vượt quá 0.01%.” Lão Miêu nói.

“Sột sà sột soạt...” Đúng lúc này, tiếng lá cây quét qua quần áo từ xa truyền tới.

Chương 99: Người săn bắn tư liệu sống

Tô Bạch cùng Lão Miêu thấy thế, hướng về phía xa xa nhìn lại, gặp được sáu người từ phương xa đã đi tới.

Sáu người này, mặc trên người áo mưa, mang theo giỏ trúc, từ trong rừng rậm đi ra, nhìn thấy Tô Bạch hai người nhất thời lộ ra vẻ mặt cảnh giác.

Xem ra bọn họ cũng chưa hề nghĩ tới, trong một ngày mưa cũng có thể gặp được người.

Mà ở trong cấm địa này, sợ nhất, cũng chính là gặp phải người.

Bởi vì ai cũng không biết đối phương có thể ra tay giết người bởi vì được hay không.

Hai bên căng thẳng một hồi.

“Xin lỗi, quấy rầy.” một trong sáu người nam nhân trung niên đi ra, hướng phía hai người kêu: “Chúng tôi ở nơi này có người bị rắn lục cắn, các người nơi này có xà thuốc hay không?”

Lão Miêu nghe vậy, thân thể hướng về hắn nhìn thoáng qua, phát hiện quả thực có một người sắc mặt vô cùng khó coi, không ngừng phát ra âm thanh thống khổ.

“Ta mang theo Quý Đức Sinh, cho người nghiêm a !, các người hãy mau đem người đưa ra khỏi cấm địa a !, Tới khu chợ số 76, bệnh viện nói đó có huyết thanh của rắn hổ mang.” Lão Miêu từ trong túi đeo lưng của mình lấy ra một viên thuốc trong hộp, ném cho đối phương.

“Cảm ơn! Vô cùng cảm ơn!” nam nhân trung niên nhặt viên thuốc lên, hướng về phía Lão Miêu không ngừng cảm ơn.

Sau đó hắn từ nghiêm viên thuốc trong, lấy ra 20 mảnh nhỏ, dùng nước đưa cho người kêu la ở dưới kia.

Tiếp theo, đoàn người này hướng về phía hai người Lão Miêu không ngừng cảm ơn, trên mặt đất để lại vài cọng Hồng Chi Chu, mang người hướng về phía cấm địa đi ra bên ngoài.

“Đám người kia là ở chỗ sâu trong từ cấm địa đi ra, đoán chừng thu hoạch của bọn hắn vô cùng phong phú, có muốn cắt đứt hay không?” đám người đi rồi, Lão Miêu hướng về phía Tô Bạch cười hỏi.

“Vẫn là quên đi.” Tô Bạch lắc đầu, nói.

Khả năng đối phương hái được thảo dược đoán chừng có giá trị mấy trăm ngàn, thế nhưng hắn lại không thiếu cái này.

Chỉ cần hắn muốn, hắn ở nơi cấm địa này, tùy tiện lộng lộng, hắn có thể lấy hơn một triệu dược liệu.

Nói ví dụ như, cách vị trí hắn 500m, Tô Bạch cảm giác được mười một bụi cây dược liệu cấp B, cỏ một lá.

Lấy mỗi bụi cây giá 3 vạn đồng tiền mà tính, mười một bụi cây có một lá này, chính là ba mươi ba vạn vạn rồi.

Ngoài ra, trên vách núi kia còn có một bụi rậm Hồng Chi Chu.

Trong tổ chim ở trên cây cách hắn 20m, còn có một khóa chu quả giá trị 10 vạn cấp.

Nhiều lắm, Tô Bạch hiện tại cũng đã hơi choáng rồi.

Nhận biết thực vật linh năng của hắn có thể dễ dàng cảm giác được tất cả dược liệu trong vòng một km.

Dù cho dược liệu ở dưới lòng đất, hắn cũng có thể nhận biết.

Hơn nữa, Tô Bạch còn phát hiện mình có thể cảm nhận được mỗi bụi cây thực vật linh năng cụ thể.

Hắn đoán chừng, cái này đối với mình trong tương lai chế tác dược tể, có trợ giúp rất lớn.

“Ngươi quá thiện lương.” Lão Miêu nói rằng: “Quả thực ngươi muốn cướp cũng không có chuyện gì ngươi phải biết rằng, ngươi là cái bóng thứ chín, chỉ cần ngươi không làm một ít chuyện gì đặc biệt quá phận đều sẽ được tha thứ.”

“Cướp đoạt dược liệu của người khác, cũng có thể được tha thứ sao?” Tô Bạch có chút nghi ngờ hỏi.

“Đương nhiên.” Lão Miêu gật đầu, nói: “Tuy là ta không đề xướng, thế nhưng sự thật cũng là như vậy. Bởi vì chúng ta là người sống lại, cho nên tâm tình rất khó khống chế.

Cũng vì vậy, cái bóng đối với yêu cầu của chúng ta cũng không nhiều, chỉ cần không loạn sát người, nhiễu loạn trật tự xã hội, cùng với để lộ bóng người tồn tại là được.”

Nghe được đối phương nói, Tô Bạch cũng đã biết là có ý gì.

Mặc dù nói, cái bóng trong tổ chức mỗi người một cái bóng, đều có áp chế linh năng ảnh hưởng thủ đoạn trong lòng của mình, thế nhưng nói cho cùng vẫn là người sống lại.

Mà đối với loại người sống lại này, nói một ngày quản thúc vô cùng nghiêm khắc, vậy rất có thể sẽ cho người sinh ra tâm lý nghịch phản.

Cũng giống như Tô Bạch nói chính mình.

Nếu như cái bóng tổ chức làm cho hắc không nên đi báo thù, đồng thời làm cho Lão Miêu kiềm chế hắc, đến khi hắc thu được sức mạnh cường đại, hắc rất có thể sẽ phản bội cái bóng tổ chức, cũng lại trở thành kẻ thù của cái bóng tổ chức.

Cho nên nói, bây giờ cái bóng tổ chức này quản lý, mới là thích hợp bọn hắc nhất.

Cung cấp thuận tiện,

Ở nào đó có chút thời gian, phân phát một ít nhiệm vụ.

Hơn nữa những nhiệm vụ này đều là tự chọn, không phải cưỡng chế.

“Ta hiểu rồi.” Tô Bạch gật đầu, nói.

“Ừ, ngươi đã hiểu là tốt rồi.” Lão Miêu cười, nói tiếp: “Vậy chúng ta hãy tiếp tục nói về chuỗi linh dược này, linh dược đầu vào tỷ lệ gấp mười lần linh lực cấp D, yêu cầu gấp trăm lần, Một nghìn lần điểm C, mười nghìn lần điểm B, một trăm nghìn lần điểm A, và một triệu lần điểm S.”

Sau đó, hắc suy nghĩ một chút, nói tiếp: “Chẳng qua, bình thường dược tễ sư rất khó làm được, bởi vì bọn họ không có huyết dịch mới mẻ của người sống lại, rất khó làm được...”

“Bùm! \ “

“Bùm! \ “

“Bùm! \ “

“... \ “

Cũng chính vào thời điểm này, ở phía xa đột nhiên truyền đến một tiếng súng.

“Xem ra chúng ta không có động thủ, nhưng có người đối với bọn họ động thủ rồi.” Lão Miêu hướng về phía Tô Bạch nói.

Tiếng súng này, chính là từ phương hướng mà sáu người trước kia rời đi truyền tới.

“Chúng ta đi xem một chút đi.” Tô Bạch có hơi nhú mày, hướng về phía Lão Miêu nói.

Tiếng súng kia đoán chừng cách có chút xa, hiện tại hẳn không nhận được một điểm thuộc tính nào.

Mặc dù nói, hẳn ở trong lúc có người tử vong, nghĩ điểm thuộc tính có hơi quá đáng.

Thế nhưng... Hẳn có thể làm cái gì?

Đoán chừng đối phương đều chết, hẳn chẳng lẽ muốn dâng hương một chút, lộ ra một ít thông cảm không có tác dụng thực tế gì sao?

Lão Miêu thấy thế, gật đầu, “Đi, đi xem một chút đi. Chẳng qua người chú ý chút, cái này có chứa súng vi phạm lệnh cấm, đoán chừng là những kẻ săn đầu người, mỗi người đều thủ đoạn độc ác.”

Nói xong, hẳn bắt đầu hướng về phía tiếng súng đi tới.

Tô Bạch cũng như vậy, đi theo đối phương.

Sau một thời gian ngắn, đợi đến chừng năm trăm thước khoảng cách tiếng súng, từng đạo thông tin xuất hiện ở trong óc của hắn.

“Nhận biết lân cận có một người vừa mới tử vong, tên là Nhiêu Triển Lâm, thu được một điểm thuộc tính cơ bản, nhận biết + 1.”

“Nhận biết lân cận có một người vừa mới tử vong, tên là Nhạc Liệt Dương, thu được một điểm thuộc tính cơ bản, vết thương

khôi phục + 1.”

“Nhận biết lân cận có một người vừa mới tử vong, tên là Dịch Duy, thu được một điểm thuộc tính cơ bản, sử dụng vũ khí lạnh thiên phú + 1.”

“...”

Liên tục năm đạo thông tin xuất hiện ở trong đầu của Tô Bạch, lần này tổng cộng gia tăng 6 cái điểm thuộc tính rồi, theo thứ tự là nhận biết, vết thương khôi phục, kháng đói, sử dụng vũ khí lạnh thiên phú, sử dụng vũ khí nóng thiên phú, lái xe ô tô thiên phú.

Lần này lấy được điểm thuộc tính, thật ra Tô Bạch có chút ngoài ý muốn, hắn rốt cuộc lại lấy được một điểm thuộc tính nhận biết.

Mặc dù nói, Hắc hiện tại đã có tài năng cảm thụ dã thú, thế nhưng hắc cũng không thể vẫn mở, vật này vẫn tương đối hao tổn trí nhớ.

Cũng chính là hắc hiện tại có hai điểm trí nhớ, nếu không, đại não sớm đã bị tin tức hỗn tạp trì hoãn máy móc.

Hơn nữa, tài năng nhận thức của con thú này, ở thời điểm người đang ngủ, không có tác dụng rồi.

Cái này cần điểm thuộc tính nhận biết.

“Tô Bạch, ngươi vận khí tốt, tư liệu sống tới.” cũng chính vào lúc này, Lão Miêu chỉ vào ba người ở phía trước đang dọn chiến trường, cười vỗ tay phát ra tiếng.

Theo hắc khai hỏa ngón tay, ba người trong sân thân thể nhất thời nghiêng lệch, ngã xuống trong sân cỏ.

Chương 100: Cảm giác thực vật linh năng? Thiên phú biến thái!

Lần đầu tiên tận mắt thấy Lão Miêu ra tay đối với người khác, mặc dù trong lòng đã chuẩn bị Tô Bạch một chút, nhưng mà vẫn bị kinh ngạc.

Đối phương ở vị trí xa như vậy, vậy mà lại có thể trực tiếp làm cho đối phương ngủ đi.

Điều này cũng làm cho hắn nghĩ đến, nếu như đối lại là hắn mà nói, liệu có thể ngăn cản được đòn thôi miên của đối phương hay không?

Tô Bạch suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng không nghĩ ra kết quả.

Đây cũng không nhất định là hắn cứ phải yếu hơn Lão Miêu.

Mà là ngoại trừ lần đầu tiên Lão Miêu động thủ với hắn ra, cũng không có ra tay với hắn nữa, hắn hoàn toàn không thể phán định thực lực đối lập giữa hắn và Lão Miêu.

Chẳng qua, Tô Bạch cảm thấy, cảm giác dã thú +6 của mình mở hết ra, chưa chắc cũng sẽ bị Lão Miêu khống chế.

“Ba khẩu đều là súng lục tự chế.” Lão Miêu đi tới trước mặt ba người, gỡ súng lục từ trên tay ba người xuống, ném qua một bên, nói: “Ba người này chính là bọn săn đầu người, chính là những kẻ nguy hiểm nhất ở trong cấm địa mà trước đây ta nói cho người, bọn họ bình thường đều chọn xuống tay với người hái thuốc, lòng dạ độc ác, giết người như ngóe. Khi nào mà gặp phải, tuyệt đối không nên nhẹ tay với chúng.”

Nói đến đây, hắn lại nở nụ cười nói: “Dĩ nhiên, bọn họ cũng là mục đích thứ hai để chúng ta tới nơi này, bọn họ có thể làm cho người quen với việc chế thuốc.”

Những người này mỗi người đều có tội ác tày trời, giết mười mấy lần cũng không quá đáng, người cũng không cần phải cảm thấy áy náy.”

“Bây giờ ta cần phải học chế thuốc à?” Tô Bạch có hơi kinh ngạc hỏi hần.

Lão Miêu gật đầu, nói: “Dĩ nhiên, lý thuyết có nhiều hơn nữa, cũng phải có thao tác thực tế là chính.”

Sau đó, Tô Bạch cùng với Lão Miêu đem cất dược liệu ở đây xong, đồng thời kéo ba người về nơi trú ẩn.

Sau khi về đến nơi trú ẩn, Lão Miêu lập tức bắt đầu dạy cho Tô Bạch làm thế nào để chế thuốc.

Đầu tiên hần dùng thiết bị khảo nghiệm thành phần tỷ lệ linh năng trong cơ thể một người, rồi bắt đầu lấy dược liệu.

“Trước tiên ta dạy cho ngươi một chút trình tự chế thuốc.” Lão Miêu từ trong cái sọt thuốc lấy ra một gốc cây Nhện Đỏ, vẻ mặt lạnh nhạt nói.

Tô Bạch nghe vậy, cũng nín thở, không chớp mắt để chuẩn bị nhìn thao tác của Lão Miêu.

Lại nói, mặc dù bây giờ hần biết Lão Miêu muốn dạy cho mình học làm thế nào để chế thuốc, nhưng mà hần vẫn là không biết rốt cuộc là làm sao để chế được thuốc.

Là dùng lò luyện, hay hoặc là dùng máy móc đập nát thì hần cũng không quá rõ.

Những thứ này, ở bên trong phần mềm kia của vô danh, cũng hoàn toàn không hề ghi lại bất cứ thứ gì.

Thế nên, Tô Bạch hết sức rất tò mò đối với việc làm sao để luyện chế được thuốc.

Hơn nữa, bởi vì hôm nay ở đây trời mưa, Lão Miêu ngoại trừ điện thoại di động, và máy móc kiểm tra người linh năng kia, cũng không có mang theo máy móc nào khác.

Hần muốn xem xem rốt cuộc là làm sao mà Lão Miêu lại có thể chế thuốc từ những trong hoàn cảnh đơn sơ thế này.

“Trong hoàn cảnh đơn sơ như vậy, người cũng có thể chế ra thuốc được sao?” Tô Bạch hỏi.

“Rất nhanh người cũng sẽ không thấy khó hiểu nữa.” Lão Miêu cười cười với Tô Bạch, lấy một thanh đao nhỏ ra, nhẹ nhàng rạch một đường ở trên cánh tay người.

Dao găm cực kỳ sắc bén, chỉ đơn giản rạch nhẹ một đường, trên cánh tay người nọ, đã lập tức chảy ra máu tươi đỏ sẫm.

Thấy máu rỉ ra, Lão Miêu không nhanh không chậm lấy ống nghiệm từ trong túi ra, lấy đi một tí máu ở trên vết thương của tên săn đầu người.

Sau khi làm xong, hắn cầm lấy khăn giấy, hắn chà lau sạch sẽ phần máu dính phía ngoài ống nghiệm, sau đó cầm lấy cây Nhện Đỏ đã xử lý xong lúc trước, nhét vào trong ống nghiệm.

Sau đó, một cảnh tượng thần kỳ xảy ra, cây Nhện Đỏ từ từ trở nên mềm đi, sau đó biến thành một chất lỏng, hòa cùng một thể với máu.

“Linh năng ở trên thể giới này, thì có tính ăn mòn rất mạnh đối với máu, thể nên loại dược liệu linh năng này, vừa chạm vào máu, đã có thể dung nhập vào trong đó ngay.” Lão Miêu chỉ vào máu bên trong ống nghiệm, giải thích với Tô Bạch.

Tô Bạch nghe vậy, trầm tư một hồi, hỏi: “Đây cũng chính là nguyên nhân có người sống lại sao?”

Nghe được lời của hắn, Lão Miêu có hơi kinh ngạc, sau đó cười gật đầu nói: “Đầu óc người tư duy cũng nhanh đấy, đúng vậy, không hề sai, cũng là bởi vì linh năng có tính ăn mòn rất mạnh đối với máu, cho nên mới dẫn đến việc người sống lại được sinh ra.”

Nói tới đây, hắn dừng lại một chút, “Chẳng qua, thi thể của người bình thường thì không cách nào sống lại được, bởi vì bọn họ rất khó dẫn động linh năng giữa trời đất.

Chỉ có những người trong lòng có thù hận mãnh liệt, có thái độ thù địch tiêu cực, mới có thể làm cho linh năng trong thân thể mình sinh ra cộng hưởng với linh năng trong đất trời, bắt đầu sống lại. Người như thế cả chục nghìn thi thể cũng không nhất định sẽ có một.”

Tô Bạch gật đầu, bây giờ cuối cùng hắn cũng biết được làm sao mà người sống lại sinh ra rồi.

“Được rồi.” Lão Miêu cắt đứt mạch suy nghĩ của Tô Bạch, cầm thuốc trong tay nói: “Số liệu của người này ban nãy người cũng thấy rồi đây, 40.6% nguyên tố hỏa A1, 10. 3% nguyên tố ám D3, 41. 7% nguyên tố không biết tên, cùng với 30. 8% nguyên tố H12.”

Nghे thấy lời Lão Miêu nói, khóe miệng Tô Bạch giật giật, lúc trước hẳn còn cảm thấy mấy thiết bị này cực kỳ tiên tiến, trị giá cả triệu.

Mà bây giờ, hẳn lại cảm thấy, sự đo đạc này, có hơi bị qua loa quá đáng.

Trong mỗi cơ thể con người, linh năng tổng cộng có 1, mà thiết bị đo lường, cũng chỉ là đoán tỉ lệ phần trăm trong cơ thể con người.

Nhưng mà Lão Miêu đoán ra được, tổng cộng lại cũng 123.4% rồi.

Huống chi, bên trong còn có 0.4 nguyên tố không biết tên, càng thêm phần làm cho có.

Đây quả thực là không hề xem những tên săn đầu người này là người.

Cái gì, kẻ săn đầu người là tội phạm giết người như ngóe?

Vậy thì không có chuyện gì nữa.

“Hiện nay nếu biết được tình trạng linh năng bên trong thân thể đối phương, vậy để chúng ta đảm bảo nhất, cứ chuẩn bị 3 năng nguyên tố hỏa A1 cùng với 2 năng nguyên tố H12. Cùng với chút ít nguyên tố ám D3.” Lão Miêu lấy hai dược liệu từ bên cạnh cho vào ống nghiệm.

Sau đó máu bên trong ống nghiệm bắt đầu biến thành một loại màu kỳ dị.

“Trong này, chính là dược liệu an toàn nhất với người nhập môn đây, bởi vì ta đều thêm vào rất ít.” Lão Miêu chỉ vào ống thuốc trong tay, nói với Tô Bạch:

“Chẳng qua là loại thuốc này, đối với việc khai phá thiên phú của hẳn vô cùng ít ỏi mà thôi. Quan trọng nhất là, cái này còn cần máu của người sống lại kích hoạt.”

Tô Bạch nhìn ống nghiệm trong tay Lão Miêu, trong lòng có cảm giác khác thường.

Hình như... Có thể cảm giác được sự phân bố của nguyên tố linh năng trong ống nghiệm.

Lúc trước hẳn chỉ có thể cảm giác được thực vật linh năng trong cơ thể, nhưng mà sau khi thực vật linh năng này dung hợp với máu người, hẳn lại có thể cảm giác được linh năng trong máu đối phương.

Hơn nữa, lại có sự phân biệt với thực vật linh năng phân kia.

Tô Bạch cảm giác rõ ràng được trong máu, có ba mươi chín loại nguyên tố.

Trong đó lớn nhất là một loại nguyên tố màu đỏ, chiếm tỷ lệ là 38.24321%, còn có một loại nguyên tố màu xám tro chiếm tỷ lệ là 13.28754%, cùng với một loại nguyên tố màu tối, chiếm tỷ lệ là 11.53476%.

Trừ ba loại nguyên tố này, còn có 36.93449% ba mươi sáu loại nguyên tố khác.

Ở bên trong ba mươi sáu loại nguyên tố, trong đó nhiều nhất, chiếm 9.233%, là một loại nguyên tố màu vàng sáng.

Trong lòng Tô Bạch dậy sóng, ngày hôm qua hẳn đã nghe Lão Miêu nói, bây giờ thiết bị cao nhất, có thể sai sót thấp nhất là 0.001%.

Mà bây giờ, nếu như năng lực này của hẳn là thật mà nói, kia sai sót, chính là thấp đến 0.00001%.

Phải biết rằng, máy móc có thể có sai sót là 0.001% c, cũng trị giá đến năm mươi tỷ.

Vậy cái năng lực có sai sót không vượt quá 0.00001% này của hẳn, trị giá bao nhiêu?

Bản thân Tô Bạch cũng không thể nào tính ra được.

Dù sao theo như lời Lão Miêu nói lúc trước, sai sót càng ít, thiên phú khai phá được của Người linh năng cũng càng biến thái hơn!

Chương 101: Luyện chế thuốc linh năng

“Tô Bạch, sao vậy?” Lão Miêu hình như phát hiện Tô Bạch có hơi khác thường, không khỏi quan tâm hỏi hần.

“Không có gì.” Tô Bạch lắc đầu, nói: “Chỉ là ta có hơi tò mò, thứ này cứ trực tiếp tiêm vào là dùng được sao? Chẳng lẽ không có những hạn chế khác?”

Đương nhiên hần sẽ không nói ra chuyện có thể cảm giác được nguyên tố linh năng rải rác chính xác trong máu người bằng cảm giác thực vật linh năng của bản thân.

Chuyện này chỉ sợ hần cũng không hiểu quá rõ đối với chuyện người chế thuốc, cũng hiểu được chuyện này có dính dáng quá lớn!

“Đương nhiên là có rồi.” Lão Miêu gật đầu nói: “Lúc tiêm thuốc, phải có thân thể khỏe mạnh, hơn nữa cũng phải có trạng thái tâm lý khỏe mạnh.

Nếu như thân thể không khỏe, vậy sẽ rất khó để hần gánh chịu linh năng xung kích trong thuốc nhập môn. Mà nếu như về mặt tâm lý quá mức u ám, oán hận quá nặng, thì rất dễ dàng bị linh năng trong thuốc dẫn dắt, biến thành một người cực kỳ lập dị.”

“Thì ra là như vậy.” Tô Bạch gật đầu, trước đây hần, cũng từng xem tài liệu về phương diện này, nhưng cũng không có chi tiết như Lão Miêu nói.

“Người đã hiểu rồi thì chúng ta tiếp tục luyện chế thuốc.” Lão Miêu khoát tay áo, cất kỹ ống nghiệm cầm trong tay, lại lấy ra từ trong ba lô một cái ống chích, hút một tí máu ở trên người mình, sau đó nhỏ vào trong thuốc.

Khi giọt máu này rơi xuống, thuốc không còn mang màu sắc hỗn tạp như trước, mà có từng tia sáng nhè nhẹ.

“Nếu như chỉ là thuốc linh năng cùng với máu của đôi phương máu mà nói, thì thuốc này vẫn không hợp chuẩn, bởi vì linh

năng bên trong thuốc này còn đang ở trạng thái không sinh động, rất khó làm cho thân thể con người thông mở linh mạch.

Nhưng mà khi cho máu của người sống lại trong đó, lập tức sẽ dẫn thuốc, để cho linh năng bên trong trở nên sinh động, tương đương với tác dụng của một loại chất xúc tác. Đây chính là nguyên nhân vì sao trong Ảnh Tử của chúng ta, mỗi một người đều phải biết chế thuốc.” Lão Miêu đem ống chích bên trong cắm vào ống nghiệm, bắt đầu hút vào từ tốn.

Tiếp theo, hắn gõ gõ ống tiêm trong tay, nói với Tô Bạch: “Đây chính là thuốc thử nhập môn đấy, chẳng qua là loại thuốc thử được làm ra ở trong hoàn cảnh này, nhất định là không đạt tiêu chuẩn. Bây giờ ta sẽ làm đại một chút, cho người hiểu được một vài trình tự chế thuốc.

Thuốc thật sự, vẫn cần phải là phòng thí nghiệm chuyên dụng và thiết bị tinh vi chuyên môn mới được.”

Tô Bạch nghe thấy đối phương nói như vậy, khẽ gật đầu, đương nhiên là hắn hiểu được thuốc hiện giờ không đạt tiêu chuẩn, suy cho cùng dụng cụ kiểm tra đo lường chỉ có thể chính xác đến 0.1%, còn có phần lớn số liệu các nguyên tố đều chưa được chỉnh sửa ra.

Mà khi tiêm thuốc vào ống, bên trong còn dính lại một chút thuốc.

Điều này thậm chí có thể nói là làm ẩu.

Chẳng qua, Tô Bạch cũng biết, bây giờ Lão Miêu dạy hắn, cũng chính là trình tự chế thuốc.

Lão Miêu thấy hắn gật đầu, cười một tiếng, rồi tìm tĩnh mạch trên người tên lấy máu ban nãy, rồi sau đó bơm thuốc vào bên trong.

Khi thuốc được bơm vào, Tô Bạch lập tức liền cảm giác được một sự dao động quỷ dị đang xuất hiện trên thân xác này.

Loại dao động này, cùng thời điểm Đinh Tuấn sống lại ban đầu, vô cùng giống nhau, nhưng mà hiện ra vẻ ôn hòa hơn rất nhiều.

Mà trải qua bài giảng giải của Lão Miêu ban nãy, hắn cũng đã hiểu rõ ràng, sự dao động này là cái gì.

Đây chính là thông mạch!

“A! ! !” Tên săn đầu người bị bom thuốc phát ra âm thanh thống khổ, chột mở mắt ra, trong mắt đều là màu máu.

“Giết! ! !” Hắn gầm nhẹ một tiếng, lập tức đánh về phía Lão Miêu.

Trên tay phải mà hắn dùng để đánh, có một mạch yếu màu đỏ, giống như là một mạch máu hiện lên da mặt vậy.

“Bằng!” Cũng chính là lúc này, trong tay Lão Miêu đột nhiên xuất hiện cây súng lục, trực tiếp bắn vỡ đầu tên săn đầu người này.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Chương Định, nhận được điểm thuộc tính cơ bản, trí nhớ +1.”

“Loại này đây, chính là loại lúc trước ta nói cho ngươi, người có vấn đề về tâm lý.” Lão Miêu hạ khẩu súng xuống chắc chắn, tiếp tục nói: “Loại người như thế này, sau được tiêm thuốc, mặt tối của bọn họ rất có thể lập tức kích hoạt phát ra.

Trừ đi một vài rất có nghị lực người, bình thường người đều sẽ biến thành kẻ điên thích giết người.”

“Người vô cùng có nghị lực?” Tô Bạch cau mày hỏi.

“Không sai.” Lão Miêu gật đầu, nói tiếp: “Đây cứ giống hệt như là thời điểm chúng ta bị linh năng ảnh hưởng, áp chế oán giận trong lòng vậy.”

Nói đến đây, hắn ngừng nói lại một chút, lại nói tiếp: “Chẳng qua là người như thế rất ít, thời điểm Đồ Long Bộ sáng chế, bọn họ đã từng làm chuyện như vậy. Nhưng mà sau đó xuất hiện rất nhiều chuyện, đồ sát ngoài Liên bang thành phố Oliver ngươi biết không?

Ban đầu chuyện đó chính là một tiểu đội tập thể cao cấp của Đồ Long Bộ xảy ra vấn đề ngoài Liên bang, lúc ấy đã tạo thành việc mấy trăm người thương vong. Cũng cũng là bởi vì như thế, việc Đồ Long Bộ tuyển nhân viên, có yêu cầu vô cùng nghiêm khắc đối với tính cách con người đấy.”

“Thì ra là như vậy.” Tô Bạch gật đầu, khó trách hắn thấy Sở Hồng Nguyệt, cùng với Lý Thanh Trúc, đều có tính cách khá tốt.

Sau khi nói xong, Lão Miêu đã mang dụng cụ ở một bên, đưa cho Tô Bạch, nói: “Người qua thử một chút.”

Nhìn thấy dụng cụ mà đối phương đưa qua, Tô Bạch có hơi trầm mặc, Lão Miêu này thật sự không hề xem bọn săn đầu người này là người, vậy mà thật sự cho mình làm thí nghiệm.

Chẳng qua hắn cũng không luống cuống, lúc trước hắn cũng đã nhớ kỹ tất cả trình tự của Lão Miêu, thế nên để chế ra được thuốc, cũng không phải là không được.

Nghĩ tới đây, Tô Bạch liền trực tiếp thu dọn dụng cụ kiểm tra đo lường, sau đó lại rút kim tiêm của dụng cụ kiểm tra đo lường ném sang một bên, lại lấy ra một cái máy kiểm tra mới, sau đó đem kim tiêm này cắm vào trong một cánh tay của một tên săn đầu người.

Khi kim tiêm này cắm vào, từng số liệu bắt đầu hiện lên trên dụng cụ.

“50. 2% nguyên tố C35, 20.1 nguyên tố tạp, 10. 5% Nguyên tố băng B34, 10.9% nguyên tố từ D3, 10.7% nguyên tố E33.”

Tô Bạch nhìn số liệu ghi bên trên, có hơi trầm tư.

Lão Miêu ở bên hình như nhìn thấu sự khó hiểu của hắn, lập tức giải thích: “Nguyên tố ở trong này, dùng chữ cái ngoại Liên bang loại SABCDEFGF mà sắp xếp thành hàng, chữ cái càng ở gần trước, thể hiện cho việc tiềm lực linh năng càng mạnh.

Tựa như nguyên tố S32, loại nguyên tố thể này chính là đại diện cho tiềm lực của hắn mạnh hơn nguyên tố hỏa A1.

Còn về các chữ số phía trước nguyên tố hỏa, đều là ký hiệu phân chia sự khác biệt của nguyên tố...”

“Thì ra là như vậy.” Tô Bạch gật đầu, lại tiếp tục trầm tư, rồi lục bên trong dược liệu linh năng, tìm một chút, lại bắt đầu xử lý dược liệu.

Động tác của hắn đơn giản nhanh gọn, giống như là một người chế thuốc đã thành thục vậy.

Lão Miêu ở bên cạnh thấy thế, cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, chỉ là bởi vì Tô Bạch đang bận việc, hắn cũng không thể lên tiếng quấy nhiễu.

Tô Bạch phát hiện, cái việc chế thuốc này đối với hắn mà nói, cũng không tính là quá khó, chỉ cần nhận ra chính xác hơn ba ngàn loại nguyên tố dược liệu bên trong Vân Mộng Trạch cùng với số liệu thống kê, rồi chế thuốc là được.

Nếu như đổi lại là người khác, tuyệt đối sẽ cảm thấy đây là một chuyện cực kỳ khó khăn, nhưng đối với Tô Bạch mà nói, đây hoàn toàn không phải là một chuyện có độ khó lớn.

Một lát sau, Tô Bạch đã cầm trong tay thuốc được chế xong.

Sau đó hắn nhỏ một giọt máu vào, thuốc trong đó lập tức tản mát ra tia sáng.

“Thử xem đi.” Lão Miêu cười nói.

Tô Bạch gật đầu, lập tức cầm thuốc trong tay, tiêm vào tên săn đầu người kia.

Chẳng qua hắn đâm kim có hơi lệch, đâm hai lần, mới đâm đúng vào tĩnh mạch trên người.

Sau khi thuốc được tiêm vào, tên săn đầu người này lập tức mở mắt, giọng nói khàn khàn cất lên: “Các ngươi là ai?”

“Vậy mà còn giữ được tỉnh táo à.” Lão Miêu ở cạnh hơi bất ngờ.

Tiếp đó hắn lấy súng lục ra.

“Bằng!”

Chương 102: Xung đột

“Bằng!”

“Bằng!”

“Bằng!”

“...”

Sau khi Triệu Không Thanh bắn hết băng đạn trong tay, lập tức lấy ra một băng đạn khác, tiếp tục bắn tĩa điên cuồng.

Dựa vào tốc độ bóp cò nhanh chóng của hắn, băng đạn trong tay lại bắn hết rất nhanh.

“Cảnh sát Triệu, hạn mức tháng này của ngươi đã xong rồi.”
Lúc này, một gã nhân viên cảnh sát từ một phía đi tới, nói với Triệu Không Thanh.

Lúc mà hắn nói, hắn lại nhìn về lên băng thành tích một chút, thầm giật mình trong lòng, cảnh sát Triệu này thật sự là tên quái vật.

Khoảng cách mục tiêu ở đây khoảng ba mươi mét, nhưng mà mỗi cú bắn của Triệu Không Thanh đều không thấp hơn vòng chín điểm.

“Được rồi.” Triệu Không Thanh gạt đầu, giọng có hơi khàn một chút.

Sau đó, hắn trả lại khẩu súng, đi về phía bên ngoài.

“Cảnh sát Triệu, có muốn đi ăn cơm hay không?” Cũng là ngay khi hắn đi ra khỏi trường bắn, một giọng nói truyền đến.

Triệu Không Thanh nhìn lại, liền thấy được một gương mặt...
Tràn đầy phiền phức.

Hắn biết người ta, đội viên đội thứ mười chín Tỉnh Tây Vũ của Đồ Long Bộ, Trịnh Vũ.

Kể từ sau khi hắn thi tuyển chọn, người này cũng là bởi vì không đánh nhau thì không quen biết, thường xuyên đến tìm hắn chơi.

“Không được, ta đây còn có việc.” Triệu Không Thanh lắc đầu, nói.

Kể từ sau khi hắn thi rớt vòng tuyển, làm cái gì cũng cảm thấy không có hứng thú.

“Đi thôi, chúng ta đi ăn gì thật ngon được không.” Trịnh Vũ cười cười, vỗ vỗ bả vai Triệu Không Thanh, nói: “Hơn nữa, ta có một số việc còn muốn hỏi ngươi một chút.”

Triệu Không Thanh nghe vậy, hơi ngần ra, sau đó lập tức gật đầu nói: “Được, chúng ta đi ăn cơm đi.”

Sau đó, hắn liền đi ra theo Trịnh Vũ, ngồi lên chiếc xe jeep đến đường Khô Khẩu.

Ở đây có một con phố ẩm thực, dài khoảng một km.

Ở chỗ này, trời vừa tối, sẽ bán đồ cực kỳ cháy hàng.

Từ khoảng bốn giờ chiều, làm đến bốn năm giờ sáng, khách khứa tập nập không biết mỗi mẹt.

Sau khi Trịnh Vũ và Triệu Không Thanh đến nơi này, đã tìm được một cái nhà hàng tên là Cá mè hoa.

“Người anh em họ Triệu của tôi ơi, ngươi cứ chọn đại đi, nhà hàng ta biết, đồ ăn ngon cực kỳ. Nhất là canh bào ngư ở đây, cái món ngon ấy, ngon hơn cả mối tình đầu.” Trịnh Vũ vừa vào trong nhà hàng này, lập tức nói với Triệu Không Thanh.

“Các ngươi không phải là vừa mới tới thành phố Tây Giang không có bao lâu sao? Làm sao mà lại quen thuộc với nơi này như vậy?” Triệu Không Thanh khẽ nhú mày hỏi.

Trịnh Vũ nghe vậy, cười ha hả, “Ta đã nói với ngươi, trong đội ta có một người, tên là Lý Mạc, cực kỳ thích ăn uống, cho nên lúc mà mới thành phố Tây Giang, đã nắm rõ tất tần tật nơi nào thành phố Tây Giang có đồ ăn ngon rồi.

Theo như hắn nói, bà chủ nhà hàng này xinh đẹp, làm canh bào ngư cũng tuyệt nhất, ngươi có thể thử một chút.”

“y...” Triệu Không Thanh trầm mặc một chút, nói: “Canh bào ngư này đúng đấy không vậy?”

“Dĩ nhiên là đúng đấy rồi.” Trịnh Vũ nghe vậy cười khúc khích, sau đó thấp giọng nói: “Thứ không đúng đấy ta đây còn

chưa có tìm ra, ngày nào đó tìm ra rồi dẫn người đi ha?”

Triệu Không Thanh không lời, sau đó lắc đầu.

Trịnh Vũ cười cười, rồi đi gọi thức ăn.

Triệu Không Thanh ngồi yên tại chỗ, nhìn một chút bốn phía xung quanh, phát hiện nhà hàng này thật sự làm ăn rất tốt.

Hai người bọn họ vù tới đây, thì đã đầy người rồi.

“Chào ngài.”

Mà cũng chính là lúc này, một giọng nói truyền đến.

Triệu Không Thanh quay đầu nhìn lại, thấy được một người đàn ông mang giày tây cùng với ba người ngoại Liên bang tóc nâu mắt xanh đứng chung một chỗ.

Người mới lên tiếng ban nãy, chính là người đàn ông mang giày tây.

“Vị cảnh sát này, là như vậy, ta đây muốn chiêu đãi bạn bè ngoài Liên bang, không biết người có thể nhường cho chúng ta một vài chỗ được không?” Người đàn ông mặc đồ âu nở nụ cười chân thành nói.

Triệu Không Thanh quét mắt nhìn hắn một cái, sau đó lại nhìn ba người ngoại quốc một chút, cũng không trả lời, chẳng qua là mở món đồ ăn duy nhất ra, lấy nước sôi tưới lên.

“Why didn’t the yellow monkey give us a seat?” (Sao con khỉ da vàng này không nhường chỗ cho chúng ta?) Một gã đàn ông ngoại quốc lực lưỡng thấy thế,

Không tự chủ được mà chát vắn người đàn ông mặc đồ tây kia.

Nghe được lời nói của đối phương, mắt Triệu Không Thanh lộ ra một chút lạnh lùng.

Chỉ là hấn của tay, vẫn đang chế nước sôi, không hề có một chút lay động.

“Người anh em.” cũng chính là lúc này, tên đàn ông mặc âu phục kia đi lên trước, nhỏ giọng nói: “Ta là người của tập đoàn Kim Nhai, mấy vị này lại là khách hàng lớn ngoài Liên bang, ta nghĩ người không nên phá hỏng tình hữu nghị giữa Liên bang và ngoài Liên bang nhỉ.”

“Cút.” Triệu Không Thanh quét mắt nhìn hấn một cái, ánh mắt lạnh như băng.

Người đàn ông mặc đồ tây thấy ánh mắt lạnh như băng ấy cứng cả người, lập tức cảm giác mình giống như là bị dã thú theo dõi vậy, nổi da gà trên khắp cả người.

“What is he talking about?” (Hấn nói cái gì vậy?) Tên đàn ông lực lưỡng ngoài Liên bang đứng ở bên có hơi khó hiểu hỏi.

Người đàn ông mặc đồ âu còn muốn lên tiếng.

“Hấn nói là no (không), đ-t mẹ mày đấy.” Cũng chính là lúc này, Trịnh Vũ không biết khi nào thì đi qua, cười hì hì nói với đám đàn ông vạm vỡ ngoài Liên bang.

Ba tên người ngoài Liên bang nghe vậy, khẽ ngậy ngốc, mặc dù bọn họ không nghe hiểu phần lớn ý tứ trong lời của đối phương, nhưng mà lại nghe rõ ràng từ “no” trong đó.

Bọn họ hiểu được, đối phương là đang từ chối mình.

“Vẫn chưa nghe hiểu hả?” Khóe miệng Trịnh Vũ toét ra, sau đó dùng tiếng ngoài Liên bang nói chuyện: I said fXXk your mother.” (Tao nói đ-t mẹ mày)

Triệu Không Thanh ở bên có hơi im lặng, hấn không nghĩ rằng Trịnh Vũ vậy mà lại “cứng” như thế.

Chẳng qua, trong lòng hấn cũng là cảm thấy thoải mái, mới vừa rồi đám người kia ở trên đất Liên bang nói mình là khỉ da vàng, hấn đã muốn đánh người rồi, chỉ là bởi vì hấn mặc cảnh phục sở cảnh sát Liên bang, để ý đến ảnh hưởng, vậy nên cũng chưa sinh sự mà thôi.

Mấy tên người ngoài Liên bang, nghe thấy Trịnh Vũ nói, sắc mặt lập tức tái đi.

Một gã vạm vỡ ngoài Liên bang, trợn mắt trừng trừng, giờ quả đám về phía Trịnh Vũ.

Hai gã ngoài Liên bang khác thấy thế, cũng lập tức lao đến cùng hấn, muốn đánh người.

Trịnh Vũ hơi hợt tránh qua quả đám của một tên, cười quay đầu hỏi Triệu Không Thanh vẫn còn đang uống trà, nói: “Cảnh

sát Triệu, bây giờ ba người bọn họ đánh một người là ta, ta đánh trả không có sao chứ?”

“Đừng đánh chết đánh tàn phế là được, xảy ra chuyện, ta để cho người giải quyết.” Triệu Không Thanh nhẹ nhàng nhấp một ngụm nước trà, nhàn nhạt nói.

“Được rồi, có lời này của người ta an tâm rồi.” Trịnh Vũ cười một tiếng, sau đó chọt đánh một đấm vào một cái trên bụng của một tên ngoài Liên bang vạm vỡ.

Người nọ bị đánh một đấm, lập tức phun cả nước chua trong dạ dày ra.

Tiếp theo, Trịnh Vũ lại cho một người một đá, dễ dàng đạp ngựa hai gã đàn ông ngoài Liên bang khác.

Lập tức, ba người nằm trên mặt đất, kêu rên không ngừng.

Từ khi ba người đánh tới, đến khi Trịnh Vũ phản đòn, chẳng qua là trong mấy hơi ngắn ngủn đã giải quyết được cuộc ẩu đả.

Cũng chính là vì Trịnh Vũ không muốn giết người, nếu không ba người này đã mất mạng từ lâu.

Khi ba người này bị đánh ngã, xung quanh lập tức truyền đến tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Đây là của khách hàng xung quanh.

Bọn họ lúc trước đã thấy ba tên người ngoài Liên bang này rất đáng ghét rồi.

“Các người... Các người...” Người đàn ông mặc đồ tây thấy ba tên khách hàng của mình té trên mặt đất, trong nhất thời hoang mang lo sợ.

“Cút.” Triệu Không Thanh quét mắt nhìn hắn một cái, lạnh lùng nói.

Người đàn ông mặc đồ tây nghe vậy, sợ run cả người, lập tức đỡ lấy ba người kia rồi đi.

Chương 103: Nhật được chỗ tốt

“Những tên người ngoài Liên bang này càng ngày càng bố lão.” Trịnh Vũ ngồi lại lên cái ghế dài, cười nói với Triệu Không Thanh.

Triệu Không Thanh nghe vậy, hơi im lặng một chút, nói: “Bọn họ sao mà bố lão bằng người được, người cũng trút giận lên mặt người khác rồi.”

“Không có cách nào khác, hắn nói chúng ta là đồ khỉ da vàng, ta không chịu được cái cục tức này, cũng hên là ở Liên bang chúng ta, nếu như ở những nước nhỏ hoang mạc kia, đã giết chết bọn họ từ lâu.” Trịnh Vũ nhún nhún vai nói.

“Nói cũng phải.” Triệu Không Thanh gật đầu: “Trở về ta lại điều tra thêm mấy người này có phạm tội ở Liên bang hay không.”

“Chắc, vẫn là người lợi hại ấy, ta càng ngày càng tán thưởng người.” Trịnh Vũ cười nói.

“Hai vị, đồ ăn của các người.” Ngay lúc này, một nhân viên phục vụ đặt một chồng thịt bò kho tương lên bàn.

Trịnh Vũ thấy thịt bò kho tương, có hơi ngạc nhiên nói: “Ta không có gọi cái này.”

“Đây là do bà chủ của chúng ta muốn tặng hai vị.” Nhân viên phục vụ cười chỉ chỉ vào nơi cách đó không xa.

Trịnh Vũ và Triệu Không Thanh nhìn sang.

Theo ánh nhìn của bọn hấn, lập tức thấy được một cô gái yếu điệu cười vẫy tay với hai người.

“Cảm ơn bà chủ của các người hộ ta.” Trịnh Vũ gật gật đầu nói.

“Vâng ạ, ta sẽ nói lại.” Nhân viên phục vụ gật đầu, sau đó đi qua.

“Bà chủ này khá đẹp đó, người có hứng thú đối với nàng không?” Triệu Không Thanh cầm lấy chiếc đĩa, gấp một cục thịt bò kho tương đặt vào chỗ Trịnh Vũ hỏi.

“Không có.” Trịnh Vũ lắc đầu, thấp giọng nói: “Ta đây rất rõ bản mặt này của mình, nhất định là không thể làm cho người khác thấy thú vị. Bản thân ta lại cảm thấy người đối phương cảm thấy hứng thú hẳn là người.”

Ta đã nói với người, bà chủ này mặc dù nói bà chủ, nhưng mà trong cửa tiệm này lại không có ông chủ, phẩm chất không tồi, tự mình gây dựng sự nghiệp nên cái nhà hàng này. Nếu như mà lòng người rung động, thì đừng có buông tha.”

Triệu Không Thanh nghe vậy, tay gấp thịt bò hơi cứng lại, sau đó lắc đầu nói: “Bây giờ ta vẫn chưa có suy nghĩ đến loại chuyện này.”

Nói đến đây, hắn lờn nói vừa chuyển, hỏi: “Ban nãy người nói có chuyện muốn nói với ta, là muốn nói chuyện gì?”

Nghe thấy hắn hỏi thăm, Trịnh Vũ nghiêm mặt lại, liền nói: “Người biết người là hàng xóm từ trên trời rơi xuống Tô Bạch của người không?”

“Tô Bạch?” Triệu Không Thanh nghe thấy đối phương nói đến Tô Bạch, trong lòng hơi lấy làm lạ.

Đối phương là một thành viên thuộc Đồ Long Bộ, Tô Bạch là một học sinh cấp ba bình thường, theo đạo lý nói hắn hẳn là không có gì gút mắt với Tô Bạch mới đúng chứ.

“Đúng vậy, chính là Tô Bạch.” Trịnh Vũ cười cười: “Lúc trước ta từng gặp người bạn này của người, cũng quen biết, thế nên liền muốn hỏi tình huống của hắn bây giờ một chút.”

Nghe thấy lời nói của đối phương, vẻ mặt Triệu Không Thanh ngưng lại một chút, rồi lại nói: “Em gái của ta là bạn học với hắn, gần đây ta đã hỏi qua em gái ta một chút rồi, nàng nói Tô Bạch đã chuyển trường, đến thành phố khác học rồi.”

“Chuyển trường?” Trịnh Vũ sững sốt, sau đó liền nhún vai nói: “Ta còn chuẩn bị tìm hắn vui chơi một chút, không nghĩ rằng hắn đã chuyển trường rồi.”

Nói xong, hắn lập tức đứng dậy lấy vài chai bia rượu lạnh ở trong tủ lạnh đặt lên trên bàn, nhìn về phía Triệu Không Thanh hỏi: “Uống rượu không?”

Triệu Không Thanh nghe vậy, gật gật đầu nói: “Được thôi, uống chút nào.”

Sau đó hai người lại bắt đầu uống rượu.

Vào đêm khuya.

“Ta... Ta không hiểu nổi... Bọn họ tại sao... Không chọn ta chứ...” Giọng nói của Triệu Không Thanh khàn khàn, ánh mắt mê ly.

Nhìn dáng vẻ của Triệu Không Thanh, Trịnh Vũ nhìn qua bốn vỏ chai rượu bên cạnh người ta, và mười mấy cái vỏ chai rượu bên cạnh mình, trong lòng có hơi không biết nói gì.

Hắn uống sáu bình còn không có chút men say, đối phương làm sao có thể làm bản thân đổ nhào, vậy mà mới có bốn bình mà đã như vậy rồi?

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì, bộ phận chiến đấu không chọn ngươi là tổn thất của bọn hắn.” Trịnh Vũ vỗ vỗ bả vai Triệu Không Thanh, an ủi.

Lần này hắn đi ra ngoài, chính là muốn an ủi một chút vị cảnh sát này, tìm Tô Bạch chỉ là lấy cớ mà thôi.

Đối phương mặc dù đánh cho hắn rất thảm, nhưng mà hắn vẫn là rất thưởng thức Triệu Không Thanh.

Nhất là sau khi hắn thấy hồ sơ tràn đầy chiến công của đối phương kia, hắn thậm chí cũng đã sinh ra tình cảm kính nể đối với Triệu Không Thanh rồi.

Như nếu như đối phương là đồng đội mình mà nói, vậy nhất định là một đồng đội vô cùng xuất sắc.

Nghĩ tới đây, trong mắt Trịnh Vũ toát ra vẻ đáng tiếc.

Nhưng mà đối phương không thể nào là đồng đội của mình rồi, bởi vì phương diện tâm lý của anh ấy không đạt tiêu chuẩn.

Như nếu như đối phương thật tiêm thuốc vào mà nói, ngược lại có thể sẽ xảy ra chuyện.

“Ta thật quá bất tài...” Đầu Triệu Không Thanh gục ở trên bàn, ánh mắt mờ hồ có chút hơi nước.

Khi uống rượu say, cảm xúc đè ép trong lòng hắn đã lâu, lúc này đã ức chế không nổi nữa mà bộc phát ra.

“Hu hu hu... Ba mẹ... Ông ơi bà ơi... Ta thật sự xin lỗi các người... Minh San, ta là phế vật... Anh trai không bảo vệ được người... Anh đây là tên phế vật... hu hu...”

Triệu Không Thanh nhắm mắt lại, âm thanh nghẹn ngào.

Nghe được lời nói của đối phương, Trịnh Vũ thở dài khe khẽ, hắn cũng là hiểu được sự khó xử của người kia.

Thật ra thì người giống như là Triệu Không Thanh, hắn đã từng thấy rất nhiều, cũng ví dụ như hắn chính là từ trong quân đội mà ra.

Rất nhiều anh em chiến hữu thân thiết của hắn đều hy sinh, hắn cũng như vậy, có chấp niệm rất sâu.

Chẳng qua là, mặc dù hắn có chấp niệm, nhưng là lại không có bị ảnh hưởng đến tâm trí.

Mà giống như Triệu Không Thanh đây, tâm trí có hơi cố chấp, thế nên hoàn toàn không thích hợp trở thành Người linh năng.

“Chào người.” Ngay là lúc này, tiếng của một cô gái vang lên.

Trịnh Vũ nghe tiếng nhìn lại, lập tức thấy được một cô gái đứng cách hắn không xa, có hơi do dự nhìn về phía hắn.

Thấy đối phương, hắn lập tức đã nhận ra được.

Tên của cô gái này chính là Triệu Minh San, là em gái của Triệu Không Thanh.

Trịnh Vũ nhìn Triệu Không Thanh đã hôn mê bất tỉnh nhân sự, trong lòng có chút xấu hổ.

Cái chuyện làm cho anh trai người ta say mềm thế này, bị người ta vừa vặn bắt được, vẫn là lần đầu tiên hắn gặp phải.

“Ta có thể mang anh trai ta đi không?” Triệu Minh San dò hỏi.

“Cũng được, không thì ta tiễn anh trai người đi nhé?”

“Không cần, ta đã kêu xe taxi xong rồi.” Triệu Minh San lắc đầu, một nắm tay lập tức bắt được tay của Triệu Không Thanh

đề lên trên vai của mình, rồi bắt đầu nâng Triệu Không Thanh đi về phía ngoài phố ẩm thực.

“Anh em nhà này...” Trịnh Vũ nhìn theo người Triệu Minh San, nhìn thấy người ta mang Triệu Không Thanh lên xe taxi, trong lòng cảm thán một tiếng.

Đây thật sự là anh em ruột mà.

Đến tính cách cũng giống hệt như nhau.

Đều bướng bỉnh như nhau.

Nhưng mà, hẳn không biết là, sau khi Triệu Minh San mang Triệu Không Thanh lên xe, lập tức thay đổi thành một cái dáng vẻ khác.

Chín chắn, xinh đẹp, có khác biệt rất lớn với Triệu Minh San trước đây.

“Giáo sư, đã đưa Triệu Không Thanh tới.” Cô gái cúi đầu, nói với tài xế.

“Ừ.” Tài xế nhìn qua kính chiếu hậu rồi nhìn vào Triệu Không Thanh ở ghế phía sau, cười cười: “Không nghĩ tới lần này tới thành phố Tây Giang lại có thể nhặt một thứ bị bỏ sót, tên Vương Sơn này quá ngang bướng. Người Triệu Không Thanh đây, áp chế oán hận trong lòng không gặp vấn đề gì đâu. Cứ bỏ qua như vậy, có hơi đáng tiếc lắm đây.”

“Vương đại sư nhất định là không bằng giáo sư.” Người phụ nữ cung kính nói.

Sau đó nàng vẽ mặt dừng một chút, lại nói: “Chẳng qua là đáng tiếc, chúng ta không có tìm được hẳn.”

Thời điểm nói đến cái từ ‘hẳn’ này, trên mặt của nàng lộ ra một tia bất an.

“Không vội, rồi chúng ta cũng sẽ gặp nhau.” Giáo sư cười một tiếng, sau đó khởi động động cơ, lái về phía màn đêm.

Chương 104: Lão Miêu rời đi

“Tách tách tách...”

Nước mưa vẫn đang rơi xuống, Tô Bạch ngồi ở trên ghế, nhìn Lão Miêu ở bên kia.

“Làm sao vậy, bây giờ phải đi à?” Tô Bạch nhìn về phía Lão Miêu hỏi.

Nghe được lời của hắn, Lão Miêu liếc mắt nói: “Trong thời gian bảy ngày bảy đêm này ngươi đã học xong việc làm người chế thuốc rồi, ta còn sống ở chỗ này để làm gì chứ?”

Nói đến đây, trong lòng hắn cảm thấy có hơi không có lời nào, ban đầu hắn học làm người chế thuốc, trước đây mất mấy tháng mới nhập môn được, sau này tự chế thuốc khoảng nửa năm, mới chính thức có thể luyện chế thuốc được.

Mà bây giờ Tô Bạch chẳng qua đã mất thời gian bảy ngày trời ngắn ngủn đã có thể tự mình chế thuốc rồi.

Thật ra thì thật cũng không phải là chuyện chế thuốc có gì là khó khăn cho lắm, mà là khó ở việc nhớ kỹ nguyên tố linh năng bên trong dược liệu linh năng.

Chỉ là dược vật linh năng của Vân Mộng Trạch thì có hơn ngàn loại, chứ đừng nói là những cấm địa khác.

Nhưng ai mà biết được, Tô Bạch trong thời gian ngắn như vậy, cũng đã nhớ kỹ, sau đó chẳng qua cứ làm quen là được.

“Được rồi, chuyện đã làm xong rồi, ta cũng nên đi thôi.” Lão Miêu thu dọn đồ đạc, nói với Tô Bạch: “Sau này có việc có thể gọi điện thoại cho ta, ta là người dẫn đường của ngươi, liên lạc với nhau cũng không có chuyện gì cả.”

Nói xong, hắn liền chuẩn bị đi ra bên ngoài.

“Đợi một chút.” Ngay là lúc này, Tô Bạch đột nhiên gọi Lão Miêu lại.

Lão Miêu dừng chân lại, quay đầu nhìn về phía hắn.

“Ta có chuyện khó hiểu, tại sao ngươi lại đối xử tốt với ta như vậy?” Tô Bạch nhìn về phía Lão Miêu, khẽ nhún mày.

Lão Miêu ngoại trừ thời điểm lần đầu tiên gặp được hần, sau đó làm vài điều mờ ám, sau đó bất kể là trợ giúp hần xử lý thi thể Đinh Tuấn hay là việc dạy hần thuốc thang, đều là tận tâm làm hết phận sự.

Nhưng hần không tin Lão Miêu là loại người tốt lành gì cả, không lợi ích gì mà giúp đỡ hần.

Nghe được lời của hần, Lão Miêu cười cười, nói: “Ngươi còn nhớ rõ lần đầu tiên ta dẫn ngươi vào mộng không, ta thấy được ngươi đối xử với bạn bè vô cùng tốt, mà ta chính là muốn trở thành bạn với ngươi.”

“Trở thành bạn bè với ta?” Tô Bạch nhìn Lão Miêu, hơi ngần ra.

“Đúng vậy.” Lão Miêu đeo khẩu trang lên, nói: “Một người rất đáng được tin tưởng như ngươi đây, thế nên ta rất muốn trở thành bạn bè của ngươi, sau này chúng ta cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

Hần cười một tiếng, nhắc túi của mình lên, đi về phía ngoài.

Đi được nửa đường, Lão Miêu lại quay đầu lại nói: “Đúng rồi, cuối cùng cho ngươi một lời khuyên, thân phận người chế thuốc của ngươi không nên tùy ý để lộ, nếu không sau này có thể sẽ mang đến phiền hà cho ngươi đây. Suy cho cùng bây giờ Liên bang đối với việc điều tra người chế thuốc chui rất nghiêm trọng.”

Nói tới đây, giọng điệu của hần lại vang lên, nói tiếp: “Còn nữa vẫn là nên ít tới cấm địa đi, nơi này quá nguy hiểm, ngươi về nhà sớm đi.”

Sau đó hần khoát tay áo, rời khỏi ngôi nhà gỗ này.

Tô Bạch nhìn bóng lưng của đối phương phía xa cách đây, khẽ lắc đầu.

Không cần biết mục đích của đối phương là gì, ân tình này, hần cũng đã nợ.

Sau đó Tô Bạch mở người ra, lấy điện thoại di động ra, gọi một cú điện thoại.

“Quản gia, bây giờ hấn đang ở nơi nào?”

“Bây giờ hấn còn đang ở chỗ công ty chợ số 76, còn chưa đi ra ngoài.” Tiếng của Quản gia truyền ra từ phía đối diện.

“Cảm ơn.” Tô Bạch nói một tiếng, sau đó cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, hấn cũng lập tức thu dọn đồ đạc cho xong, đi về phía bên ngoài.

Bây giờ Lão Miêu đi rồi, hấn cũng có thể làm chuyện của mình.

Mặc dù nói Lão Miêu ở đây cũng có thể giúp hấn vài việc.

Nhưng mà Tô Bạch vẫn cảm thấy rất bất tiện, suy cho cùng bí mật trên người hấn nhiều lắm.

Sau khi thu thập xong đồ, Tô Bạch đã đi ra khỏi thôn, lái xe ở trên đường, đi về phía chợ số 76.

Chợ số 76, có ý nghĩa là chợ số 76 xung quanh cấm địa Vân Mộng Trạch.

Cái chợ này, là chính phủ Liên bang làm riêng ra.

Ở những cấm địa khác cũng có chợ như vậy, là chợ giao dịch an toàn nhất.

Ở trong chợ này, có bán các loại đồ, có khoáng thạch linh năng, dược liệu linh năng, cùng với một vài thi thể động vật linh tinh.

Lĩnh vực công nghiệp nặng, lĩnh vực y dược, lĩnh vực vật phẩm trang sức xa xỉ, cùng với các lĩnh vực khác, nhu cầu đối với những đồ này đều rất lớn, thậm chí sẽ mở một phần của bản thân ở đây.

Mà công ty Vân Gian chính là một nơi như vậy.

Sau khi Tô Bạch xuống xe, lập tức tìm một ngôi nhà gần bệnh viện mà thuê trước.

Đây là một bệnh viện lớn nhất ở chợ số 76, rất nhiều người bị thương ở trong cấm địa, đều sẽ đưa tới nơi này.

Nếu như nói, cái thế giới này, cái bệnh viện ở đâu có người chết nhiều nhất, đó chính là loại bệnh viện ở gần cấm địa thế này đây.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Tôn Lai Sinh, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, thánh lực +1.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Trương Hoài Sâm, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, nhân lực +1.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Trương Táo Trùng, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, lực lượng +1.”

Tô Bạch một tới nơi này, lập tức liền cảm giác được ba người chết đi.

Thật ra thì hắn mấy ngày hôm trước, cũng nhận được không ít điểm thuộc tính, cộng thêm mấy người hái thuốc kia, cùng với kẻ săn đầu người, hắn còn nhận được mười bốn điểm thuộc tính.

Theo thứ tự là hai điểm lực lượng, hai điểm nhanh nhẹn, hai điểm thuộc tính kháng lửa, một điểm năng lực đỡ đòn, một điểm thuộc tính vật lý, một điểm thuộc tính chịu lạnh, một điểm chức năng phái nam, một điểm thiên phú sử dụng vũ khí lạnh, một điểm may mắn, một điểm tinh thần, một điểm thể chất.

Bây giờ thuộc tính của hắn là lực lượng +7, nhanh nhẹn +6, trí nhớ +3, trí não +3, chức năng phái nam +3, thể lực +1, thánh lực +2, cảm giác +2, thiên phú vật lý +1, thiên phú toán học +1, thiên phú ngữ văn +1, thiên phú piano +1, khôi phục thể lực +2, độ dai thân thể +2, khôi phục vết thương +2, năng lực kháng đòn +3, gương mặt +1, nhân lực +2, thuộc tính chịu lạnh +2. Thiên phú sử dụng vũ khí lạnh +2, thuộc tính kháng lửa +2, thiên phú sử dụng vũ khí nóng +1, thiên phú lái xe +1, may mắn +1, tính kháng vật lý +1, tinh thần +1, thể chất +1.

Điểm vô thuộc tính +3.

Đây chính là tình trạng hiện nay của Tô Bạch.

Tô Bạch đối với việc có nhiều điểm thuộc tính như vậy vẫn rất là hài lòng, suy cho thời gian hắn sống lại chưa tới được hai tuần.

Có thể đạt được nhiều điểm thuộc tính như vậy, đã xem như là không tệ rồi.

Nếu như muốn nhận được nhiều hơn, vậy thì cần phải đi khu chiến loạn rồi.

Khu chiến loạn cũng chính là mảnh đất ở hoang mạc của quốc gia, mỏ dầu hỏa ở nơi đó rất nhiều, hàng năm thường xảy ra chiến tranh vì dầu hỏa.

Chẳng qua là làm cho Tô Bạch cảm thấy mình đến đó, có độ nguy hiểm quá lớn.

Suy cho cùng dầu để ở chỗ đó rất dễ dàng đụng đến đạn pháo.

Mặc dù Tô Bạch cảm thấy mình đã khá là mạnh rồi, nhưng mà hắn còn chưa cảm thấy được sau khi mình bị đạn bắn mà vẫn không bị gì.

Trừ khi thực lực của hắn mạnh hơn một chút, mới có thể cân nhắc.

Chương 105: Ta và những người chế thuốc khác có một điểm bất đồng

“Hừ...” Tô Bạch thở ra một hơi dài, sau đó đi tìm nhà ở chỗ gần đó.

Vì đây là vị trí lõi của chợ số 76 nên giá thuê mặt bằng ở đây cũng rất đắt.

Tô Bạch tìm xung quanh một vòng, đi tìm ở chỗ gần bệnh viện hơn.

Ba phòng ngủ và một phòng khách, 140 mét vuông, mười nghìn một tháng, giá thuê đã tương đương với một số khu đô thị ở các đô thị lớn.

Sau khi ký hợp đồng xong, Tô Bạch bước vào căn phòng này, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hắn rất thích nơi này, rộng rãi và sáng sủa.

Hơn hết là gần đây mỗi ngày đều có người chết.

Sau đó Tô Bạch nhìn điện thoại của mình, thấy tiền trên thị trường chứng khoán đã lên tới 16 triệu, trong ngân hàng cũng có 3 triệu.

Mấy ngày nay, hắn kiếm được một ít dược liệu, trả lại điểm công hiến, cũng kiếm được một ít tiền, hắn bỏ vào thị trường chứng khoán đầu cơ cổ phiếu.

Mà bây giờ, Tô Bạch cũng phát hiện ra khi tài chính của mình tăng lên, khả năng dự đoán cấp thấp của hắn càng trở nên khó đoán hơn.

Điều này dường như có liên quan đến số tiền mà hắn có để ảnh hưởng đến thị trường.

Nhưng Tô Bạch cũng không vội, hắn đã mở tài khoản kỳ hạn rồi.

Sau khi hết tiền, hắn liền tiến hành làm việc trong kỳ hạn.

Với đòn bẫy ở đó, hắn hoàn toàn có thể kiếm được nhiều tiền hơn trong một khoảng thời gian ngắn.

Thật ra thì Tô Bạch bây giờ không phải rơi vào mất tiền, nhưng có một số việc nhất định phải có tiền.

Ví dụ như ... một thế lực, hoặc một phòng thí nghiệm với các dụng cụ tinh vi.

Tất cả đều tốn tiền.

Có một số việc Lão Miêu không nói gì, nhưng Tô Bạch cũng cảm nhận được.

Mỗi cái bóng đều khác hẳn với những người chế thuốc trong Liên bang.

Người chế thuốc cần máu tươi từ những người sống lại, vì vậy rất ít Người linh năng được tạo ra.

Trên thực tế, người chế thuốc cũng đã nghĩ đến việc giam cầm người sống lại, và rút máu của những người sống lại để tinh chế thuốc.

Tuy nhiên, khi họ bị giam cầm, bọn họ lại phát hiện sức mạnh của người sống lại bị giam cầm ngày càng mạnh mẽ hơn bởi vì nỗi uất hận trong lòng họ.

Trong khoảng thời gian ngắn, người sống lại bị giam cầm đã trở thành người sống lại cấp Mãng.

Mặc dù người ta nói rằng vì thực lực rất mạnh nên người sống lại đã nhanh chóng lột xác thành một người thiếu năng, nhưng nó cũng đã gây ra rắc rối lớn cho phòng thí nghiệm ban đầu.

Hàng trăm người chết.

Còn Tô Bạch phát hiện cái bóng của bọn họ khác nhau, bọn họ trời sinh đã là người chế thuốc.

Bọn họ có thể tạo ra rất nhiều Người linh năng.

Hơn nữa những Người linh năng này có thể khống chế được.

Theo những gì Tô Bạch biết, lần đầu tiên kiểm tra số liệu của mỗi một Người linh năng, chỉ có người chế thuốc và chính Người linh năng đó biết.

Và sau khi Người linh năng nhập môn, linh năng trong cơ thể hắn, tất cả các máy kiểm tra linh năng trong Liên bang đều không còn có thể phát hiện chính xác được nữa.

Nếu loại thuốc sau đó không đạt được độ tinh khiết trước đó, hoặc thậm chí giảm xuống dưới độ tinh khiết rước đó, nó sẽ khiến linh năng bên trong cơ thể của những Người linh năng nổ tung và trở thành người mất trí.

Cho nên, nói như vậy, việc thăng cấp của các Người linh năng trong tương lai chỉ có thể dựa vào một mình người chế thuốc.

Đương nhiên, nói như vậy, không nói đến số liệu kiểm tra linh năng trong chính cơ thể Người linh năng là do một số người chế thuốc ngàm làm.

Theo lời của Liên bang, số liệu của Người linh năng sẽ được thông báo trực tiếp cho chính người đó.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch khẽ lắc đầu, những số liệu đó đã được giữ bí mật với người khác, nhưng với hắn thì không, có một số điểm bất đồng giữa hắn và những người chế thuốc khác.

Chỉ cần hắn trộn thuốc linh năng và huyết dịch của Người linh năng, hắn có thể biết rõ số liệu của Người linh năng, thậm chí còn chính xác hơn hai phần so với công cụ chính xác nhất của Liên bang.

Hắn không chỉ có thể pha chế thuốc cho những Người linh năng, mà còn có thể làm cho thiên tư của những Người linh năng tiến thêm một bước.

Đây chính là nỗi kinh hoàng của thiên phú cảm giác linh năng thực vật.

Tô Bạch khẽ thở ra, không ngừng nghĩ ngợi lung tung.

Hắn bước đến một cái cửa sổ và nhìn vào logo của Công ty Vân Gian ở phía xa.

Lại trầm mặc.

Một lý do khác khiến hắn ở đây là vì nó không quá xa chi nhánh của vân Gian, hắn cũng có thể đợi đối phương ở đây.

Người đàn ông trung niên kia ở chi nhánh này.

Tô Bạch nhìn một lúc, sau đó xoay người xử lý được liệu thu được trước đó đầu vào đây rồi cất vào tủ lạnh.

Trong khoảng thời gian này, hắn cũng kiếm được một số được liệu.

Những loại được liệu này có lẽ có giá hàng trăm nghìn đô la.

Phần lớn được liệu vẫn được hắn và Lão Miêu dùng hoặc đổi thành tiền và điểm công hiến.

Xử lý xong được liệu, Tô Bạch xuống lầu đi chợ chuẩn bị mấy thứ như chần và ga trải giường.

Sau khi làm xong những việc này, hắn tìm một quán ăn và gọi một món ăn.

Chợ số 76 tuy gọi là chợ nhưng vì lưu lượng người qua lại rất đông nên công nghiệp ở đây rất phát triển, cái ở các thành phố lớn có, cơ bản là ở đây đều có.

Thành phố lớn không có, ở đây cũng có.

Gọi món xong, Tô Bạch lại đợi ở đây.

Đây là quán cơm cách rất gần chi nhánh Vân Gian, với thị lực +2 hiện tại của Tô Bạch, có thể nhìn rõ người ra vào.

Một lúc sau, các món ăn được dọn lên.

Tô Bạch bắt đầu động đũa.

“Nhân viên ở gần cấm địa số 76, xin chú ý. Thời gian gần đây xảy ra nhiều vụ săn đầu người ở cấm địa, vào cấm địa phải cẩn thận những kẻ săn đầu người.

Nếu biết ngoại hình của kẻ săn đầu người thì có thể gọi số 404, sở cảnh sát không khoan dung với những kẻ săn đầu người, nhất định sẽ nghiêm trị không tha những phần tử phạm pháp!

Gần đây, bày huyết lang trong cấm địa rất có thể sẽ tấn công con người do nhiệt độ xuống thấp và thiếu lương thực gần đây, mong mọi người chú ý hơn về điều này.”

Cùng lúc đó, bản tin đang phát trong quán cơm.

Nghe tin này, Tô Bạch im lặng một hồi, rồi lại tiếp tục ăn cơm.

“Này, người nghe nói chưa? Có người nhìn thấy một bóng người rất lớn trong cấm địa. Gần đây có rất nhiều người bị thương.”

“Ta đã nghe nói rồi, nghe người ta nói là những kẻ săn đầu người làm. Những kẻ săn đầu người này quá ngạo mạn rồi.”

“Ha ha, ta cảm thấy đây không phải do những kẻ săn đầu người làm, bởi vì ta đã nhìn thấy những người bị tấn công, những người đó biến thành thịt nát, một kích toi mạng. Làm sao những kẻ săn đầu người có khả năng này được.”

Bên kia, có người nghe tin tức cũng lập tức bàn tán xôn xao.

Nghe được lời của đối phương, Tô Bạch hơi nhướng mày.

Hắn cũng thật sự không biết gì về chuyện này.

Khi hắn và Lão Miêu ở đầm Vân Mộng, họ đã gặp một số tay săn đầu người, nhưng cũng thật sự không rõ ràng mấy chuyện này lắm.

Nói không chừng có lẽ là người sống lại gì đó?

Tô Bạch nhìn chấy trái của mình, trong lòng thầm nghĩ.

Bây giờ trên chấy của hắn có hình con mèo này, chỉ còn một người sống lại nữa là có thể thu thập được.

Nhưng sau khi suy nghĩ một chút, Tô Bạch tạm thời từ bỏ kế hoạch này.

Một là hắn không biết đối phương có phải là sống lại hay không.

Hơn nữa, cho dù đối phương là người sống lại, cũng không biết đối phương đang ở đâu, muốn tìm được đối phương ở đầm Vân Mộng cũng giống như mò kim đáy bể.

Quan trọng hơn chính là Tô Bạch không biết thực lực của người đó như thế nào.

Nếu không biết thực lực và khả năng của đối phương, hấp tấp xuất thủ thì chính là tìm đường chết.

“Ông...” Lúc này, ở phía xa xa truyền đến một đạo tiếng vang từ tập đoàn Vân Gian.

Tô Bạch vừa nhìn thì thấy một chiếc xe benz khí phách sáng bóng đang lái ra khỏi ga-ra của tập đoàn Vân Gian.

Đồng thời, hắn cũng nhìn thấy một người trung niên từ trong xe chui qua khe hở bước ra khỏi xe.

Chính người trung niên đã sát hại hắn.

“Tính tiền.” Tô Bạch nhìn ông chủ nói một tiếng, rồi đưa cho đối phương một trăm tệ.

Sau khi nhanh chóng thanh toán hóa đơn, hắn đi thẳng ra ngoài và đuổi theo chiếc xe benz kia.

Vì nơi này là phố xá sầm uất, đông xe cộ qua lại, chiếc xe cũng chạy không nhanh.

Ở một giao lộ trên đường phố, Tô Bạch tránh đám đông và leo lên tòa nhà cao tầng một cách dễ dàng.

Hắn nhìn chằm chằm chiếc xe benz bằng đôi mắt lạnh lùng, trên mặt hiện lên một chiếc mặt nạ vện vẹo màu đỏ trắng.

Chương 106: Cẩn câu

Lúc này sắc trời đã nhá nhem tối, nhưng ngọn đèn trên phố chợ 76 vẫn luôn sáng, chiếu sáng toàn bộ khu chợ như ban ngày.

Phố chợ là linh hồn của chợ số 76. Rất nhiều thứ ở đầm Vân Mộng được bày bán ở đây.

Có thể nói, nếu không có phố chợ thì sẽ không có một thành phố nhỏ như chợ 76.

Mà cũng chính vì phố chợ quá quan trọng nên an ninh ở đây rất mạnh.

Ở đây cứ mười bước có một trạm gác, thường xuyên có cảnh sát dạn đã lên nòng đi tuần tra.

Tô Bạch chỉ vào một cây dược liệu màu tím hỏi ông chủ quầy hàng: “Ông chủ, tử tâm lan này giá bao nhiêu?”

“Đây là dược liệu linh năng cấp D, mỗi cây bảy ngàn.” Ông chủ nhìn thấy bộ dạng trẻ tuổi của Tô Bạch thì lười biếng đáp.

Kiểu thanh niên này, hắn đã gặp rất nhiều rồi, nói chung là đến xem cái mới, nhưng lại không có tiền, cho nên hắn đương nhiên không có hứng thú.

“Ồ, cái này thì sao?” Tô Bạch hỏi, chỉ vào một gốc cây bên cạnh.

Ông chủ thấy vậy có chút nóng nảy, nói: “Buội cây này là Bạch Lý Tâm, một vạn một buội.”

“Được.” Tô Bạch gật đầu rời đi.

Ông chủ quầy hàng thấy hắn rời đi, bật cười một tiếng, lại tiếp tục đợi những vị khách khác.

Sau khi Tô Bạch rời đi, hắn đi dạo ở chợ.

Mặc dù nói là đi dạo, nhưng hắn không mua gì cả, hắn chỉ đi một cách có ý thức về một hướng.

Mà hướng di chuyển chính là vị trí của người đàn ông trung niên kia.

Người đàn ông trung niên cũng chính là La Lâm, đã ngồi xe đến đây.

Và hắn đã luôn dõi theo sau lưng của La Lâm.

Chẳng qua là hắn luôn giữ khoảng cách hơn 300 mét với đối phương.

Đã có sáu điểm thuộc tính cho cảm giác dã thú, Tô Bạch có thể dễ dàng dùng cảm giác khóa chặt người thường cách xa 300 mét.

Chẳng qua là không dễ dàng gì để ra tay ở phố chợ số 76.

Những cảnh sát kia chưa tính là gì, hắn có thể dễ dàng tránh khỏi tầm mắt của họ.

Tuy nhiên, ở trong bóng tối, Tô Bạch lại cảm giác được rằng có ít nhất năm người trong khu chợ này giống như khí tức Lý Thanh Trúc hồi đó.

Đó là Linh Mẫn Năng Giả, đều là Người linh năng cấp D.

Đó là trong lúc Tô Bạch đang đi dạo quanh cửa hàng, hắn đột nhiên nhìn về phía một người ở quầy hàng xa xa, La Lâm đang ở trong quầy hàng và đang thảo luận về giá cả với một người bán hàng.

Hắn có thể thấy đối phương đang cầm trên tay một viên đá màu xám xịt ra ánh sáng nhạt.

Tô Bạch biết viên đá này, vài ngày trước, hắn đã xem qua tất cả các tài liệu về khoáng sản linh năng, dã thú và dược liệu linh năng ở đầm Vân Mộng nên đã ghi nhớ.

Viên đá đó có tên là Lam Tâm Phách, nó là vật liệu cấp S, trong đó chứa rất nhiều nguyên tố nước A43, có tác dụng giữ ẩm cho cơ thể con người rất tốt, chủ yếu được sử dụng ở những nơi công cộng.

Giống như kiểu ngành bất động sản của tập đoàn Vân Gian cần loại khoáng thạch này nhất.

Do đó, mỗi mảnh đá quý này đều có giá trị xa xỉ.

So với những viên kim cương chỉ có nguyên tố carbon, không biết nó quý hơn bao nhiêu lần.

Thấy vậy, Tô Bạch lập tức hiểu được tại sao đối phương lại tới chợ này.

Sau đó, hắn nhìn điện thoại trên quầy, suy nghĩ một chút rồi lấy điện thoại di động ra gọi.

...

“Mười triệu?” Chủ quầy hàng nhìn La Lâm, cười chế nhạo:
“Ta khuyên các người tìm người khác mua đi, người cho rằng của ta là nguyên tố cacbon sao? Đi nhanh chút đi...”

Nghe được lời này của hắn, La Lâm cũng không tức giận, cười nói: “Tuy Lam Tâm Phách của người rất lớn, thế nhưng trong đó có quá nhiều tạp chất, trị giá 10 triệu không hơn.”

“Ha ha, phải không? Vậy thì người đi đến những nhà khác đi.” Chủ quầy hàng nghe vậy thì mặt vô cảm, căn bản là không hề có động thái gì.

Hắn không phải là mấy người người thu mua được liệu kém cỏi đâu, haha, làm sao hắn có thể bị dọa trước trò bịp bợm này.

“Ting ting ting.....”

Cũng đúng lúc này, chuông điện thoại di động của chủ quầy hàng đổ chuông, hắn nhận điện thoại.

“Alo, người là ai? Ồ, được rồi, miễn là người tới lấy được được liệu, ta có thể lấy nó. Người tìm hắn? Đợi tí.”

“Tìm người.” Chủ quầy đưa điện thoại cho La Lâm.

La Lâm nghe vậy thì nụ cười trên mặt chợt biến mất, lông mày hơi nhíu lại.

Nhưng hắn vẫn bắt máy.

“Alo, ai đấy?” Hắn hỏi đầu dây bên kia.

“Chỗ của ta có một khối nguyên thạch Lam Tâm Phách, người có muốn không? Mật độ là 3.736, trọng lượng là 3038 gram, nguyên tố nước A43 là 70.000.” Một giọng nói hơi khàn vang lên từ phía đối diện.

Nghe thấy lời nói của đối phương, lông mày của La Lâm nhíu lại, với kinh nghiệm nhiều năm của mình, từ số liệu đối phương đưa ra, chất lượng của khối nguyên thạch này rất tốt, thậm chí còn tốt hơn cả của chủ quầy này.

Hơn nữa, hẳn chắc chắn có thể số liệu của đối phương tuyệt đối không phải là giả.

“Bao nhiêu tiền?” Hắc hỏi dò.

“Mười triệu.” giọng bên kia đáp.

Nghe được lời nói của đối phương, La Lâm nở nụ cười trên mặt.

Người này rõ ràng là không thể xuất hiện, bằng không, đối phương trực tiếp bán ở phố chợ chẳng phải tốt hơn sao?

Dù sao thì loại đá này tuy tiện đều có thể được bán với giá hơn 12 triệu.

Rõ ràng, người này, tám chín phần mười là một thợ săn đầu người.

Hơn nữa hẳn vẫn là một thợ săn đầu người mới, người không có cách nào để tiêu thụ tang vật.

“Quá cao.” La Lâm làm ra vẻ không thèm để ý đáp: “Với giá này thì không thể bán được đá quý này.”

Nói xong, bên kia lại trầm mặc.

“Người trả bao nhiêu tiền?” Một lúc sau, người bên kia thương lượng.

Nghe được lời của hắn, trên mặt La Lâm nở nụ cười nói: “Khối đá quý này là của ngươi, hay là ngươi ra giá thì tốt hơn.”

Ông chủ quầy hàng bên cạnh nghe thấy lời của hắn thì làm vẻ mặt khinh thường.

Loại kỹ xảo mặc cả này, hắn đã dùng đến mức rồi.

Trong nhiều giao dịch, đặc biệt là những giao dịch không rõ ràng về giá cả, ai ra giá thì người đó sẽ gặp bất lợi và trực tiếp mất đi thế chủ động.

Đây là một kỹ thuật mặc cả điển hình.

Rất cũ nhưng lại rất hữu dụng.

“Tám triệu.” Bên kia chần chờ một chút mới nói.

“Vẫn hơi cao.” La Lâm thở dài, nghiêm túc nói: “Chà, vậy thì bảy triệu đi, cái giá này rất sát giá thị trường rồi.”

Hiện giờ hắn mới biết giá của đôi phương là 8 triệu, vậy nên hắn sẽ ép xuống 1 triệu.

Nói như vậy cũng có thể bán xong.

Dù sao thì đôi phương cũng đã bỏ hai triệu lợi nhuận, lợi nhuận một triệu cũng có thể được bỏ.

La Lâm là một người rất thành thạo trong việc mặc cả, có rất nhiều kinh nghiệm đối nhân xử thế và giao dịch.

Hắn không ép xuống mức thấp nhất là 6 triệu, bởi vì nó có khả năng trực tiếp phá vỡ lợi nhuận của đôi phương và trực tiếp đổi sang người mua khác.

Cho nên hắn đã bỏ ra 7 triệu, một mức giá vừa tầm với ranh giới cuối cùng của người ta.

Hắn chắc chắn rằng đôi phương sẽ chấp nhận mức giá đó.

“Được rồi, ta có thể giao dịch ở đây, tại quán bar Lão Ngư Đầu của khu C trong vòng một giờ.” Bên kia đồng ý thì lập tức cúp điện thoại.

Nghe thấy đôi phương cúp điện thoại dứt khoát như vậy, trong lòng La Lâm cảm thấy có chút hối hận, cảm thấy mình vẫn nên trả xuống khoảng 500.000 đến 1 triệu.

Nhưng hối hận cũng vô ích, hắn lắc đầu, đưa điện thoại cho chủ quầy rồi cười nói: “Lần sau sẽ tới tìm ngươi.”

“Ha ha.” Chủ quầy ngoài cười nhưng trong không cười, phớt lờ đôi phương.

Hắn là một tay lọc lõi, những thứ của hắn là thứ mà người khác rất muốn, vì vậy đương nhiên hắn không quan tâm đến một vị khách như La Lâm.

Ở chợ của người bán, cơ bản là không cần phải nhìn sắc mặt của người ta.

Chương 107: Giết người lúc đêm đen gió lớn

Tô Bạch cúp điện thoại, sau đó lập tức đi về phía khu C.

Khu C cách nơi này không xa, hẳn không mất nhiều thời gian để đến đó.

Vừa rồi chính là hắn đã gọi điện thoại cho chủ quầy.

Nhưng hắn không có bất kỳ nguyên thạch Lam Tâm Phách nào.

Cảm giác linh năng thực vật của hắn có thể cảm giác thực vật, nhưng không cảm giác được khoáng vật.

Cho nên trừ khi hắn giết người sống lại trong thời gian tới, cảm giác linh năng khoáng vật khác, nếu không, đến chết hắn cũng khó có được một khối nguyên thạch Lam Tâm Phách.

Đây chính là sự thật.

Nguyên thạch Lam Tâm Phách đắt như vậy vì nó vô cùng hiếm.

Nếu như ai cũng có được nó, cấm địa này đã trở nên điên cuồng từ lâu rồi.

Thật ra dược liệu cũng giống như vậy.

Ngoại trừ một số người hái thuốc rất có kinh nghiệm, những người bình thường rất khó kiếm được dược liệu linh năng số lượng lớn.

Sở dĩ Tô Bạch và Lão Miêu trong thời gian ngắn có thể thu được hàng triệu dược liệu không phải đến từ việc hái dược liệu, mà là săn đầu người, lấy dược liệu từ bọn họ.

Số liệu vừa nãy Tô Bạch nói về Lam Tâm Phách chỉ là hắn nói bừa thôi.

Hắn đã biết số liệu của Lam Tâm Phách từ lâu, sau đó chuyển đổi nó trong đầu, hắn có thể trực tiếp tạo ra một số liệu có thể thuyết phục được nhân sĩ chuyên nghiệp.

Cái này chỉ cần kiến thức vật lý phổ thông là có thể dễ dàng chuyển đổi.

Đương nhiên, có một lý do khác để La Lâm tin tưởng như vậy.

Hắn đang nói về làm ăn, mà thứ mà Tô Bạch muốn là mệnh của hắn.

Nếu không có lòng tính toán đương nhiên sẽ rơi vào bẫy.

Không mất nhiều thời gian để Tô Bạch đến Lão Ngư Đầu ở khu C.

Lão Ngư Đầu là tên một quán rượu từng rất nổi tiếng trước đây.

Nhưng năm năm trước, quán rượu này có một nhóm săn đầu người hoạt động và bị cảnh sát và quân đội bao vây.

Những kẻ săn đầu người bên trong đều đã bị bắn chết.

Mà quán rượu Lão Ngư Đầu cũng vì chuyện này mà bị phong tỏa, nơi này thậm chí còn có chuyện ma quỷ lộng hành để ban đêm không ai lui tới đây.

Trên thực tế, điều mà những người khác không biết là chuyện ma quỷ lộng hành ở đây cũng là do một số săn đầu người làm.

Những gì bọn họ đã làm là biến nơi này thành một nơi khiến người khác sợ hãi, trở thành một nơi giao dịch hắc ám thật sự.

Đó là lý do tại sao, La Lâm tin vào lời của Tô Bạch, cảm thấy đối phương là một kẻ săn đầu người thật.

Sau khi Tô Bạch đến đây, hắn cảm giác được rằng La Lâm và hai vệ sĩ của hắn đang ở đây.

Hắn thậm chí còn cảm giác được có hai người đang ẩn nấp trong con hẻm bên cạnh hắn, nhìn chằm chằm bọn họ.

Tô Bạch nhìn một chỗ, sau đó trên mặt dần hiện ra một cái mặt nạ vện vẹo màu đỏ đen.

Sau đó hắn rút lui và biến mất trong bóng tối.

“Lão Hồ, tối nay có muốn đến khu H chơi không?” Tiếng thì thầm của một người đàn ông vọng ra từ trong ngõ hẻm.

“Đi tiệm cũ nhà kia sao? Ta đã thử hết tiệm cũ nhà đó rồi. Để ta nói cho ngươi biết, gần đây có một tiệm mới rất tốt, trong

đó đều là những cô nàng mới tới, kỹ thuật rất được ca tụng, món mì hải sản của các nàng ở đó làm ăn rất ngon.”

“Thật không? Vậy thì ta phải đi thử một chút.”

“Vậy thì người phải biết tiết chế nha, nếu không lúc làm việc sẽ biến thành tôm chân mềm đó.”

Nói đến đây, cả hai đều hiểu lòng nhau, cười thầm.

Nhưng cũng chính lúc này, bọn họ đột nhiên cảm giác được một đau nhói trên cổ, hai mắt tối sầm lại, ngã xuống đất mềm nhũn như tôm chân mềm.

Tô Bạch nhìn hai người bọn họ, cau mày nhìn chỗ phình ra bên hông của đối phương.

Sau đó, hắn khẽ vén quần áo của hai người họ lên.

Ngay lập tức hai khẩu súng lục đen khịt xuất hiện trước mặt hắn.

Nhìn thấy khẩu súng lục này, sắc mặt Tô Bạch lập tức lạnh lẽo, trong tay xuất hiện một cái gai nhọn, lập tức đâm vào trái tim của hai người bọn họ.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Hầu Vĩnh Đạo, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, thể chất +1.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Phương Đỗ, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, cảm giác +1.”

Cảm nhận được hai tin tức truyền đến.

Tô Bạch cất Ma Thiết đi, cởi quần áo của một người chết, bọc một cục đá trên mặt đất, đi về phía La Lâm.

“Tiểu huynh đệ, mặt nạ của người không tồi nhỉ, mua mặt nạ ở đâu vậy?” La Lâm nhìn thấy Tô Bạch, nhìn mặt nạ của đối phương, lập tức nở nụ cười.

Nghe vậy, ánh mắt Tô Bạch lạnh lùng nhìn đối phương.

La Lâm không phát hiện ra điều này, chỉ nhìn chằm chằm vào viên đá trong tay Tô Bạch, sau đó hơi sững sốt, tại sao hắn lại cảm thấy tấm vải bọc viên đá rất quen thuộc nhỉ?

Cũng chính lúc hắn đang ngó ra thì Tô Bạch vừa di chuyển bước chân, bất ngờ áp người về phía trước, hòn đá trong tay đập vào trên đầu tên vệ sĩ bên cạnh, đập ra một lỗ trên đầu tên vệ sĩ.

Sau đó, trước khi một tên vệ sĩ khác kịp phản ứng, viên đá trên tay của hắn đã đập mạnh vào mặt của đối phương.

Ngay lập tức, vệ sĩ ngất xỉu.

Sau khi làm xong, Tô Bạch ném cục đá trong tay xuống đất, bắt lấy tay của La Lâm đang móc chỗ thắt lưng, dùng sức cực mạnh lấy ra khẩu súng lục, kéo chốt an toàn, dùng họng súng đen ngòm dí vào trên trán của La Lâm.

“La Lâm, phải không?” Hắn thản nhiên hỏi.

Thân thể La Lâm khẽ run lên, nhìn cục đá trên mặt đất sợ hãi nói: “Tiểu huynh đệ, người muốn cái gì? Ta đều đưa cho người.”

Lúc này trong lòng hắn sinh ra dự cảm không lành.

Lần này, đối phương rõ ràng là đang hướng đến hắn.

Thứ trên mặt đất hoàn toàn không phải là nguyên thạch Lam Tâm Phách gì hết, nó chỉ là một viên đá tiện tay là có thể nhặt được bên đường.

Hơn nữa, điều khiến hắn rung mình hơn nữa là tấm vải bọc đá, hắn cũng nhận ra đó là quần áo của người trong bóng tối.

Tô Bạch liếc nhìn La Lâm, sau đó giày lần lượt giẫm lên cổ của hai tên vệ sĩ.

Trong tích tắc, tiếng nứt xương vang lên.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Đoạn Mai Vân, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, nhanh nhẹn +1.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Ưng Lai Niên, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, tinh thần +1.”

Không lâu sau, hai thông tin được truyền đến.

Tô Bạch biết rằng hai người đã chết.

Sức mạnh của hắn bây giờ là 7 điểm, cộng với 3,5 tăng thêm của mặt nạ, tổng cộng là 10,5 điểm.

Dùng chân đạp vỡ khớp xương trên cổ một người thật dễ dàng.

“Bây giờ ngươi có thể kêu, thế nhưng cũng không còn mệnh.” Sau khi giết chết hai người, Tô Bạch nhìn về mặt kính hải của La Lâm, thản nhiên nói.

La Lâm nhìn vào đôi mắt lạnh như băng của đối phương, đột nhiên cảm nhận được một cỗ lạnh lẽo thấu xương.

Hàn ý này nói cho hắn biết nếu hắn thật sự kêu lên, hắn nhất định sẽ chết ở đây.

Hơn nữa, sự quyết đoán khi giết người của đối phương vừa nãy cũng nói cho hắn biết đối phương không phải đang nói đùa.

“Tiểu... Đại ca, ngươi muốn cái gì cũng được... Ta đều có thể cho ngươi... Ta hiện tại có thể cho ngươi 10 triệu.” Hắn run rẩy nói với Tô Bạch.

Tô Bạch nhìn đối phương, trong lòng sinh ra cảm giác kinh tởm.

Cái loại phế vật sợ chết này thật sự đã hại chết cha mẹ hắn, còn hại cả hắn.

Nếu không phải vì hắn sống lại, hắn thậm chí sẽ không có cơ hội báo thù.

“Câm miệng đi.” Tô Bạch dí mạnh họng súng vào miệng La Lâm, giọng nói lạnh lùng.

La Lâm hoảng sợ nhìn khẩu súng trong miệng, đột nhiên không dám có bất kỳ động tác gì.

Sau đó, Tô Bạch tìm một chỗ ngồi xuống, không nói thêm câu nào nữa.

Hai người giữ nguyên vị trí trong nửa giờ giống như tượng đất.

“Xem ra không có người sống lại xuất hiện.” Tô Bạch liếc nhìn thi thể trên mặt đất, cảm thấy có chút đáng tiếc.

Kể từ khi giữ thi thể của Đinh Tuấn, hắn đã nghiện việc thủ thi.

Nhưng thật đáng tiếc là không phải mọi cỗ thi thể đều sẽ trở thành người sống lại.

Tô Bạch trong lòng thở dài một hơi, cầm lấy súng chĩa vào đầu La Lâm, chỉ vào làn xe benz bên cạnh: “Vào đi!”

Chương 108: 18 năm nghi ngờ

“Xuỳ”

Một chiếc xe benz sáng loáng di chuyển rất nhanh trong đêm tối.

Do tốc độ quá nhanh nên nước đọng trên đường bắn tung tóe.

“Đại ca, người bỏ qua cho ta đi, ta còn có mẹ già, vợ con...”
La Lâm vừa lái xe, nước mắt nước mũi không ngừng tuôn rơi.

Trên cổ hắn là một khẩu súng lục đen ngòm.

Tô Bạch vẫn im lặng, vẻ mặt lạnh như băng.

Hắn không nghe những gì đối phương đang nói.

Đúng là từ tư liệu của La Lâm, hắn đang hạnh phúc mỹ mãn, có vợ xinh và một đứa con thông minh.

Ngoài ra, cha mẹ hắn cũng ở đây.

Thật là một gia đình tốt đẹp biết bao.

Suýt chút nữa làm cho hắn có chút không đành lòng phá hoại.

Nếu La Lâm đã không giết hại cha mẹ và hắn.

Và bây giờ, hắn không giết cả gia đình của đối phương cũng đã coi như là dễ nói chuyện lắm rồi!

“Dừng lại.” Súng trong tay Tô Bạch dùng sức đẩy một chút, khàn giọng nói.

Nghe được lời này của hắn, trái tim La Lâm run lên, răng nghiến lợi liên tục, phát ra tiếng “ken két” kỳ lạ.

Nhưng hắn không dám làm trái lời Tô Bạch, điều khiển xe vào lề đường.

“Đi xuống.” Giọng nói của Tô Bạch bình tĩnh đến đáng sợ.

“Tha mạng... Đại ca, tha mạng!” La Lâm gào thét một tiếng, giọng nói tràn đầy sợ hãi.

“Ta nói, đi xuống.” Giọng điệu của Tô Bạch vẫn không gọn
sóng như cũ, cũng không bị đối phương ảnh hưởng chút nào.

Nghe vậy, La Lâm run rẩy mở cửa xe, bước xuống xe.

Hắn không dám làm trái lời Tô Bạch, hắn không có gan.

Bởi vì hắn biết rất rõ mình không có cách nào để thoát khỏi
tay của người này ở đây.

Người này nhất định là một tên sát nhân máu lạnh, nếu muốn
chạy trốn thì nhất định sẽ chết trong tay của đối phương.

Hơn nữa, người này còn rất biến thái.

Sau khi giết người, hắn còn thưởng thức cái xác hơn nửa tiếng
đồng hồ.

Sau khi xuống xe, một trận gió lạnh thổi qua, La Lâm cảm
thấy toàn thân lạnh lẽo.

Bất kể là cơ thể hay nội tâm đều giống như vậy.

Hắn đã giết rất nhiều người, nhưng hầu hết bọn họ đều chưa
từng cận kề nguy hiểm chứ đừng nói đến cái chết.

Lúc này hắn mới cảm nhận được sự kinh hoàng của cái chết.

Bây giờ La Lâm thậm chí cảm thấy, có người đặt một con thỏ
trước mặt mình, hắn cũng không dám giết nó.

Bởi vì hắn cảm thấy bây giờ mình chính là con thỏ.

Quyền sinh sát trong tay!

“Xoay người lại, nhìn mặt ta.” Đúng lúc này, giọng nói bình
tĩnh của Tô Bạch lại vang lên.

Nghe được lời đối phương, La Lâm trong lòng rung mình, nói
với giọng run rẩy: “Không, ta không nhìn.”

Hắn biết nếu như nhìn nhau, nhất định sẽ chết!

“Pằng!”

Một tiếng súng vang lên.

“A!!!” La Lâm hét lên quỳ rạp trên mặt đất.

Lúc này, trên đùi hắn có một lỗ thủng, máu chảy ra.

Khi máu chảy ra, trong không khí đột nhiên xuất hiện một mùi máu tanh.

“Nhìn mặt ta.” Giọng nói của Tô Bạch lại vang lên.

La Lâm nghe vậy thì trái tim cũng như tro nguội.

Đối phương thật sự không muốn hấn sống.

Nghĩ đến đây, hấn ngừng la hét và phát điên lên.

Hấn ngẩng đầu nhìn Tô Bạch.

Hấn muốn xem rốt cuộc là người nào muốn giết hấn!!!

Nhưng khi hấn ngẩng đầu lên và nhìn thấy khuôn mặt của Tô Bạch, sự điên cuồng trong mắt hấn đột nhiên biến thành hoảng sợ.

“Quý!! Có quý!!!” La Lâm hoảng sợ thét chói tai và chạy về phía xa.

“Pằng!” Tiếng súng lại vang lên.

Một tia lửa xuất hiện trên hòn đá trước mặt La Lâm, hấn lập tức dừng bước chân đang trốn chạy.

Hấn rùng mình, run như cây sậy.

Vừa rồi nếu như hấn tiến thêm một bước nữa, thì phát súng sẽ trúng hấn.

“Xem ra ngươi biết ta.” Tô Bạch tiến lên vài bước đi tới trước mặt của La Lâm, nhếch miệng cười nói.

Lúc này, hai mắt của hấn đỏ ngầu, tràn đầy sự điên cuồng.

Lúc này đây hấn tựa như một con thú hung ác sẵn sàng ăn thịt người bất cứ lúc nào.

“Không... Ta không biết.” Giọng La Lâm run rẩy nói.

“Thật không?” Tô Bạch dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn La Lâm, nói: “Vào ngày 20 tháng 3 năm 3626 theo lịch Liên bang, cả nhà Hứa Đông Thắng bị lừa hơn một triệu, vì hấn bị lừa nên cùng đường bí lối.

Vào ngày 22 tháng 3, ngươi đã liên hệ với Hứa Đông Thắng.

Vào ngày 23 tháng 3, cha mẹ của ta bị giết. Ngươi nói xem chuyện này có phải là một sự trùng hợp không?”

La Lâm trong lòng run lên, nhưng vẫn nói: “Ta không biết chuyện này, không liên quan gì đến ta!!!”

Giọng điệu của hắn nghe rất thành khẩn, làm cho người ta nghe vào giống như lời nói thật.

“Ngày 14 tháng 9 năm 3626 lịch Liên bang, ngươi đã trao đổi trực diện với Đinh Tuấn, nhờ hắn cướp tài sản của gia đình ta và yêu cầu hắn giết ta. Sau đó đến tối ngày 15 tháng 9, ta bị giết. Chuyện này có đúng không, hay lại là trùng hợp?” Tô Bạch nói tiếp.

Nghe vậy, La Lâm lạnh cả người, trợn to hai mắt nhìn Tô Bạch, môi hơi tái nhợt, vẻ mặt kinh hãi.

Người này... Vừa vừa nói gì vậy?

Hắn nói rằng hắn đã chết rồi?

“Nói cho ngươi biết, ngươi nhất định sẽ chết.” Tô Bạch dí súng vào trán La Lâm, nói: “Nhưng ngươi vẫn có lựa chọn.”

“Cái gì... Lựa chọn.” La Lâm nuốt nước bọt, nhìn hòng súng gần trong gang tấc.

“Ngươi muốn một mình ngươi chết, hay là gia đình của ngươi chết cùng ngươi.” Vẻ mặt Tô Bạch dữ tợn nói: “Ngươi biết không? Khi ta biết ngươi là tên súc sinh đã giết cả nhà ta, ta rất muốn băm cả nhà ngươi ra cho chó ăn!!!”

Nói đoạn, hắn dùng đầu súng đâm vào trán La Lâm và hung dữ nói: “Nhưng bây giờ ta sẽ cho ngươi một cơ hội, nói cho ta biết sự thật của tất cả mọi chuyện, nếu không sau khi ta giết ngươi thì sẽ giết nốt cả gia đình của ngươi.”

Nghe đến đây, La Lâm im lặng.

Nếu đổi lại vị trí, hắn là đối phương, hắn nhất định sẽ giết cả gia đình của mình.

Nhưng bây giờ, đối phương đã cho hắn một con đường khác, dùng mạng sống của hắn đổi lại mạng cho cả nhà của hắn.

Là một người tinh thông trong các giao dịch, từ trong lời nói của đối phương có thể nghe ra đối phương có lòng tốt muốn giao dịch.

“Ngươi muốn biết cái gì?” La Lâm khàn giọng hỏi.

Hắn biết mình không thể sống được nữa.

Nhưng hắn phải tìm một lối thoát cho gia đình của mình.

Người này, ngay cả hắn cũng có thể giết, huống chi là vợ con của hắn.

“Tại sao người lại giết ta và cha mẹ ta?” Tô Bạch hỏi.

Nghe vậy, La Lâm trả lời thẳng: “Mẹ người từng là nghiên cứu viên của công ty Vân Gian. Mười tám năm trước, nàng đã lấy trộm một thứ của công ty Vân Gian. Nửa năm trước, cấp trên có lệnh đề ta xử lý cha mẹ người và người.”

Nghe được lời nói của đối phương, Tô Bạch im lặng.

Lúc này, hắn cũng nhớ đến những hành vi bất thường của mẹ mình.

Tại sao phải giữ tiền ở nhà?

Vì để ở trong nhà thì có thể lấy tiền và bỏ trốn bất cứ lúc nào.

Cũng bởi vì nàng để tiền vào ngân hàng, đối phương có thể tìm thấy nàng thông qua hồ sơ của ngân hàng.

Tính bí mật của ngân hàng Liên bang vẫn rất tốt.

Thế nhưng trong thời đại big data, mọi người đều không có bí mật.

“Cấp trên?” Tô Bạch nhìn La Lâm nói: “Tại sao mười tám năm trước bọn họ không truy cứu, mà mười tám năm sau mới truy cứu?”

Lông mày của hắn nhíu lại, nếu đối phương đã không truy cứu vấn đề này hơn mười năm trước, vậy tại sao phải chờ đến bây giờ mới truy cứu?

“Bởi vì người cấp trên đã thay đổi, công ty Vân Gian bây giờ là một giáo sư nắm quyền.”

Chương 109: Đồ vật gì đã bị trộm?

“Pằng!”

Khi một tiếng súng vang lên, Tô Bạch bỏ súng lục xuống.

Thân thể La Lâm mềm oặt chậm rãi ngã xuống đất ở trước mặt hắn.

Sau đó, hắn bấm số của Quản gia: “Quản gia, ta đã giết người, hãy giúp ta xử lý một chút.”

“1 điểm công hiến.”

“Được rồi, giúp ta tìm một số chứng cứ phạm pháp của La Lâm, ta muốn hắn phá sản! Để gia đình của hắn phải ra đường xin ăn. Còn nữa, hôm nay ta nhìn thấy người của công ty Vân Gian mang súng, người giúp ta báo cảnh sát.” Tô Bạch nói tiếp.

“Năm điểm công hiến.”

“Ừm, được rồi.” Tô Bạch nói.

Hắn vẫn còn quá mềm lòng, không hạ thủ được với người già, phụ nữ và trẻ em, chỉ có thể để đối phương từ chỗ trị giá mấy chục triệu đi đến phá sản, nợ nần mấy chục triệu, sống lưu lạc đầu đường.

Gọi điện xong, Tô Bạch điều chỉnh số điện thoại, đổi một dãy số trong điện thoại.

Chiếc điện thoại di động trị giá hơn một triệu này không chỉ có thể mã hóa để ngăn chặn sự quấy nhiễu của từ trường linh năng mà còn có thể thay đổi số điện thoại.

Trong chiếc điện thoại này, chỉ có một số thật, những số còn lại đều là giả.

Mà thật ra nó sẽ chỉ gọi cho Quản gia, không thể gọi các số bên ngoài.

Đó là lý do tại sao Tô Bạch mới dám gọi điện thoại trực tiếp cho chủ quầy hàng bằng điện thoại di động.

Vì số của hắn có thể thay đổi bất cứ lúc nào.

“Giáo sư...” Tô Bạch trầm mặc một hồi.

Giáo sư tên là Khúc Du Dương, từng là giáo sư tại đại học Thủ đô, tập trung vào nghiên cứu lịch sử.

Nửa năm trước, Khúc Du Dương được giám đốc Vân Gian mời làm chủ tịch tập đoàn Vân Gian, nhận được món quà 20% cổ phần từ Nghiêm Văn Thần, cổ đông đầu tiên tặng, phụ trách các công việc liên quan của tập đoàn Vân Gian.

Theo La Lâm, Khúc Du Dương đến với tập đoàn Vân Gian và bắt đầu tiến hành mở rộng về phương diện thực vật và khoáng vật ở các địa.

Tô Bạch hít một hơi thật sâu, hắn chưa từng nghĩ tới một gia đình bình thường như hắn lại có quan hệ sinh đáng đến một tập đoàn lớn như vậy.

Hơn nữa, còn có thể là bị đối phương diệt môn.

Và chuyện này cũng đã chôn xuống mầm tai họa từ mười tám năm trước.

Chỉ là Tô Bạch không hiểu được mẹ mình rốt cuộc đã làm chuyện gì chọc tức đối phương.

La Lâm nói mẹ hắn đã lấy trộm thứ gì đó của tập đoàn Vân Gian, nhưng Tô Bạch lại không hề có chút ấn tượng nào.

Hắn căn bản không biết trong nhà có thứ gì đặc biệt.

“Ông ông...” Lúc này có tin nhắn gửi đến điện thoại di động của Tô Bạch.

Tô Bạch mở điện thoại lên và thấy trên màn hình tên là Wu xuất hiện một tài liệu.

Hắn mở tập tài liệu, đột nhiên hàng loạt thông tin dày đặc xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Trình Tuệ, tên trước đó là Hà Nhã, là người sinh sống ở thành phố Viên Minh, tỉnh Đông Hải, tốt nghiệp khoa sinh học tại

đại học Thủ đô năm 3601 và nhận học vị cử nhân sinh học tại đại học Thủ đô cùng năm.

Năm 3601, Hà Nhã gia nhập tập đoàn Vân Gian và thành lập một phòng thí nghiệm cùng với giáo viên Khúc Du Dương của mình, tập trung vào việc nghiên cứu phương diện sinh vật linh năng.

...

Năm 3608, Hà Nhã bỏ trốn và định cư tại thành phố Tây Giang, tỉnh Tây Vũ cùng với đồng nghiệp của mình là Lâm Vũ Đông, đổi tên thành Trình Tuệ và có một con trai tên là Tô Bạch.

...

Nhìn thông tin này, Tô Bạch lặng người, Lâm Vũ Đông chính là cha của hắn.

Cha của hắn tên là Tô Ngọc Đông, nhưng đoán chừng đây là bí danh của cha hắn.

Tô Bạch nhắm mắt lại, trong đầu bắt đầu cân nhắc dữ liệu.

Một lúc sau, hắn mở mắt.

Hắn phát hiện ra một chuyện vô cùng quan trọng, mười tám năm qua hắn không thể nhớ nổi mẹ mình đã giấu giếm vật gì ở nhà.

Mà thời điểm mẹ hắn bỏ trốn quá trùng hợp.

Mẹ hắn đã bỏ trốn vào năm 3608, mà năm sinh của hắn vừa khéo cũng là năm 3608!

Nghĩ đến đây, sắc mặt Tô Bạch hơi tái đi.

Mẹ hắn trộm nhất định phải là thứ gì đó sao?

Nếu như không phải đồ vật, vậy là thứ gì?

Nghĩ đến đây, Tô Bạch không dám nghĩ xa hơn.

“Ta nghĩ chuyện này để làm gì chứ.” Hắn vỗ trán.

Cho dù sự thật của chuyện này là gì, hắn cũng sẽ không nghi ngờ cha mẹ mình.

Cha mẹ hắn đã chân chính dạy hắn cách đối nhân xử thế trong sinh mệnh của hắn. Tình yêu dành cho hắn không thể che giấu trong cuộc sống hàng ngày được.

Dừng lại một chút, Tô Bạch gõ chữ trả lời Quản gia và nói: “Quản gia, ta cần hành trình của Khúc Du Dương.”

“1 điểm cống hiến.” Quản gia đáp.

Tô Bạch nhìn phía trên bên phải phần mềm có số 15, trực tiếp trả lời: “Được.”

Trong thời gian hắn ở cấm địa, hắn cũng đã có một số điểm cống hiến.

Chỉ là không nhiều lắm, bây giờ chỉ còn lại 15 điểm, đáng giá hơn ba triệu.

Một lúc sau, điện thoại di động của Tô Bạch xuất hiện một tin nhắn.

“Khúc Du Dương đang trên đường đến chợ số 76, bởi vì nửa giờ trước, hắn đã đến đây sau khi cấp dưới của hắn bị tập kích. Hắn sẽ đến chợ số 76 vào khoảng mười giờ sáng mai.”

“Ta còn có một tin tình báo khác, người có cần nó không? Nó đáng giá 2 điểm cống hiến.”

Nhìn thấy tin nhắn này, Tô Bạch dừng lại nói: “Gửi thông tin tới đây.”

Hắn có thể thấy được lòng tham của Quản gia đối với điểm tình báo, điều này sẽ không dừng lại cho đến khi rút hết điểm cống hiến của hắn.

Nhưng hắn thật sự phải lấy thông tin này.

Hôm nay hắn giết người, để Quản gia chùi dít cũng chỉ có 1 điểm cống hiến, mà tình báo này đáng giá 2 điểm cống hiến, hắn là rất có giá trị.

Một lúc sau, điện thoại di động của Tô Bạch hiện lên một tin nhắn.

“Khi Khúc Du Dương tới, nhóm người hái thuốc đã cử 20 người đến đón hắn, còn bị nghi ngờ có mang theo súng. Đồng thời, xung quanh Khúc Du Dương, nghi ngờ có sự tồn tại của

Người linh năng, số lượng hơn 2 tên, sức mạnh ít nhất là cấp nhập môn, có thể là cấp D.”

Nhìn thấy thông tin này, Tô Bạch hơi nhú mày, thế nhưng lại nhanh chóng giã chân mày ra.

Mẹ của hắn chính là học trò của người chế thuốc, vì vậy với tư cách là thầy của mẹ hắn, đương nhiên là một người chế thuốc thực thụ.

Là một người chế thuốc chân chính, có Người linh năng ở bên người dường như là chuyện rất bình thường.

“Liên bang có quan tâm đến việc có Người linh năng xung quanh Khúc Du Dương không?” Tô Bạch gõ chữ và hỏi người Quản gia.

“Điều này là hợp pháp. Bên ngoài Đồ Long Bộ, cũng cho phép sự tồn tại của Người linh năng. Những Người linh năng đều có quyền tự chủ. Công việc chủ yếu của bọn họ là bảo vệ sự an toàn của các người chế thuốc.

Những người này sẽ được đăng ký với sở cảnh sát và có những hạn chế.

Họ cũng là một lực lượng rất mạnh khi đối phó với những người sống lại.

Vì trong những thời điểm quan trọng, họ phải phối hợp hành động với sở cảnh sát.

Tất nhiên, nếu như những Người linh năng này làm một số việc phạm pháp, họ cũng sẽ bị Đồ Long Bộ thanh lý, đồng thời người chế thuốc cũng sẽ chịu tội liên đới.” Quản gia đáp.

Chương 110: Chợ xe trái pháp luật

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Chu Nguyễn Đạo, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, trí nhớ +1.”

Tô Bạch rời giường, ung dung ăn bữa sáng.

Tối hôm nay, bệnh viện này lại có người chết.

Lúc trước tăng một điểm thể chất, một điểm thiên phú vượt chướng ngại vật, một điểm trí tuệ, một điểm lực lượng.

Thêm một điểm trí nhớ này nữa là năm điểm rồi.

Nhưng hắn cũng không có cảm giác gì, bởi vì tâm trạng hắn đang không được tốt lắm.

Bây giờ hắn rất muốn giết người, muốn dùng búa nhỏ đinh đập chết tạp chủng tên Khúc Du Dương kia.

Ăn sáng xong, thu dọn sắp xếp đồ đạc, Tô Bạch mặc quần áo thể thao, đội mũ lưỡi trai, sau đó đi thẳng đến chợ xe second-hand.

Đây là chợ xe second-hand mà hắn nhờ Quản gia tra được, chợ xe second-hand này hơi đặc biệt, xe nơi này đều là xe trái pháp luật.

Bình thường đều bán cho kẻ săn đầu người.

Cũng bởi vậy, Tô Bạch mới cần Quản gia tìm giúp.

Bằng không, hắn trực tiếp dùng bản đồ thiếu đạo đức cũng có thể tìm được chợ xe second-hand.

Nói thật, Quản gia làm việc vô cùng ôn hòa.

Chỉ là muốn hắn làm việc thì cần điểm cống hiến.

Đúng là đốt tiền mà.

Sau khi đến chợ xe second-hand, Tô Bạch lập tức nhìn thấy từng hàng từng hàng xe bám đầy bụi bặm.

Những xe này đều khá rẻ, cũng là hàng chỉ được cái bề ngoài, thậm chí không khởi động được, căn bản không ai mua.

Đồ vật bán thật sự đều nằm trong trong nhà để xe dưới lòng đất.

Đến nơi này, Tô Bạch đi thẳng đến dãy container ở phía trước.

Sau đó, hắn mở một cánh cửa của container ra, cảnh tượng bên trong lập tức hiện ra trước mắt hắn.

Mặc dù nói nơi này là trong container, nhưng bên trong được sửa sang vô cùng tốt, xung quanh trải ván gỗ, không khác gì một căn phòng thật sự.

Thậm chí ở trong này còn có một đám người đang ngồi vây quanh một chiếc bàn trà, thưởng thức trà.

“Móa, sao lại là ngươi?” Cũng chính lúc này, một giọng nói kinh ngạc truyền đến.

Tô Bạch nhìn lại, lập tức nhận ra người này.

Người này là một người đàn ông trung niên, cắt tóc húi cua, chính là anh Bạch Tuộc bán cho hắn sim điện thoại không chính chủ lúc trước.

“Anh Bạch Tuộc, lại gặp nhau rồi.” Tô Bạch thản nhiên nói.

“Anh Bạch Tuộc?” Lúc này một tên mập ở bên cạnh hơi nghi ngờ nói: “Trương Tam, ngươi lúc nào thì có cái tên này vậy?”

“Khụ... biệt hiệu... biệt hiệu.” Trương Tam hơi xấu hổ, sau đó nhìn về phía Tô Bạch nói: “Sao ngươi lại đến nơi này? Chẳng lẽ còn tìm ta mua sim điện thoại? Gần đây Liên bang kiểm tra rất nghiêm khắc, ta đã không làm buôn bán đó nữa rồi.”

“Ta tới mua xe.” Tô Bạch bình tĩnh nói.

Nghe thấy lời của hắn, người ở đây đều hơi run lên.

Bọn họ rất rõ ràng người đến mua xe là hạng người gì, chín phần mười là dân liều mạng.

Chỉ là xem vẻ thì người thiếu niên trước mắt này cũng mới mười bảy mười tám, không hề giống với loại săn đầu người kia.

“Anh bạn nhỏ, vậy người xem xe bên ngoài đi, có thích cái nào không.” Tên mập kia mỉm cười, lên tiếng hỏi dò.

Tô Bạch nhìn hắn, thản nhiên nói: “Ta muốn xe trong nhà để xe dưới lòng đất, không phải đám xe rác rưởi bên ngoài kia.”

Nghe thấy lời của hắn, ánh mắt mọi người đều trở nên tế nhị.

“Ta tên Tống Bưu, là ông chủ của cửa hàng xe second-hand này, anh bạn nhỏ có thể gọi ta là A Bưu, người muốn xe gì.” Tống Bưu đứng dậy, cười hỏi Tô Bạch.

“Xuống dưới nhìn xem đã.” Tô Bạch nói ra.

“Được rồi.” Tống Bưu gật đầu, sau đó trên mặt lộ vẻ khó xử, nói: “Nhưng anh bạn nhỏ này, mặc dù người là bạn của Tam Nhi, nhưng ta cũng muốn nhìn xem chất lượng của người có được hay không? Nếu người đùa giỡn chúng ta, vậy thì phiền phức lớn lắm.”

Trương Tam ở bên cạnh nghe vậy, sắc mặt hơi thay đổi.

“Hả, người muốn xem chất lượng của ta như thế nào.” Tô Bạch nhìn về phía Tống Bưu.

“Người cho ta xem tài khoản ngân hàng của người là được.”

Tống Bưu cười ha ha, nói ra: “Như vậy chúng ta sẽ không xảy ra hiểu nhầm không cần thiết, phải không?”

Tô Bạch nhìn hắn, lại nhìn năm người cũng đang mỉm cười nhìn hắn ở bên cạnh: “Được.”

Nói xong, hắn lập tức mở tài khoản ngân hàng trong điện thoại di động của mình ra, đưa cho đối phương nhìn.

“Ồ, hơn ba triệu, anh bạn nhỏ có tiền đồ lắm.” Nụ cười trên mặt Tống Bưu càng đậm hơn, giống như phật Di Lặc, tràn đầy ôn hòa.

“Khụ... ừ thì, anh bạn nhỏ, nơi này đã hết xe rồi, người vẫn nên đổi nơi khác đi.” Cũng đúng lúc này, Trương Tam đột nhiên ho khan một tiếng, nói với Tô Bạch.

Trong mắt của hắn mơ hồ mang theo chút không đành lòng.

“Bốp!” Tống Bưu đập một phát lên bờ vai Trương Tam, cười híp mắt nói: “Trương Tam, người nói cái gì đó? Sao đại lý xe

của ta lại không có xe chứ, hôm nay ta vui vẻ, bớt cho anh bạn nhỏ này của người hai mươi phần trăm.”

Tô Bạch tỏ ra bình tĩnh nhìn hai người, tất nhiên hẳn biết rõ, tiền của mình gây phiền phức cho mình rồi.

Đoán chừng Tống Bưu thấy hẳn lẻ loi một mình, nổi lòng xấu xa.

Có điều đây cũng là chuyện bình thường, bản thân Tống Bưu này cũng không phải người kinh doanh nghiêm túc, có lẽ đối với hắn thì cướp của giết người cũng không phải chuyện to tát gì.

Chỉ là khiến Tô Bạch bất ngờ là, tên làm trái pháp luật như Trương Tam lại nhắc nhở hắn, ám chỉ hắn rời đi.

Nhưng mà, trong lòng hắn lập tức suy nghĩ rõ ràng.

Nói cho cùng thì Trương Tam này cũng chỉ là người bán sim điện thoại không chính chủ, còn chưa đến mức độ muốn hại tính mạng con người.

“Được, người dẫn ta đi xem đi.” Tô Bạch nhìn về phía Tống Bưu, nói ra.

Nghe thấy lời hắn, Tống Bưu vô cùng vui mừng, liếc mắt ra hiệu cho những tiểu đệ khác ở trong này.

Đám tiểu đệ này thấy vậy, cũng mỉm cười dẫn đường cho Tô Bạch, bày ra cảnh tượng khá là phô trương.

Sau đó, đám người đi đến một góc của bãi đỗ xe.

Đến một góc u ám, một tiểu đệ kéo tấm vải bạt ba màu che mưa ra, ngay sau đó một cửa vào xuất hiện trước mắt Tô Bạch.

Đây là một nhà để xe dưới lòng đất, bên trong cũng không lớn lắm, miễn cưỡng đỗ được chừng mười chiếc xe.

Hơn nữa còn dưới tình huống vô cùng chen chúc.

Đến nhà để xe, một tiểu đệ đi vào mở cửa ga ra, sau đó những chiếc xe xuất hiện trước mắt Tô Bạch.

Ở trong này có tất cả mười chiếc xe, đều là xe ngoại Liên bang tương đối bình thường, bề ngoài mới tinh, đều đã lắp bảng số.

“Nơi này có một chiếc xe Jeep, ba chiếc xe con, ba chiếc Suv và hai chiếc xe sang, người muốn chiếc nào?” Tống Bưu mỉm cười nhìn Tô Bạch.

“Không giới thiệu kỹ càng chút sao?” Tô Bạch nhìn Tô Bạch hỏi.

“Người cảm thấy cần thiết à?” Tống Bưu cười ha hả hỏi lại.

Tô Bạch nghe vậy, nhìn về phía lối vào nhà để xe, năm tiêu đề đã đứng che kín lối vào.

“Người muốn làm gì?” Hấn nhìn Tống Bưu, thản nhiên hỏi.

Nhìn thấy vẻ mặt của hấn, mặc dù ngoài mặt Tống Bưu mỉm cười, nhưng không biết vì sao trong lòng lại cảm thấy hơi bất an.

Người này, hấn không phải kẻ ngu đâu nhỉ?

Nếu như đối phương không phải kẻ ngu, vậy vì sao lại có thể tỏ ra bình tĩnh đến vậy?

Chương 111: Ra tay

“Giao tiền của người ra, chúng ta sẽ cho người được toàn thân.” Đúng lúc Tổng Bưu hơi do dự, một tên tóc vàng đang chặn cửa không nhìn được kêu lên.

“Người là có ý này?” Tô Bạch nhìn Tổng Bưu, hỏi.

Tổng Bưu nghe vậy, sắc mặt thay đổi, hét lớn: “Ra tay!”

Sau đó, hắn đưa tay vào trong ngực mình tìm kiếm.

Hắn đã cảm thấy có gì đó không đúng rồi!

Nhưng cũng chính vào lúc này, một chiếc búa nhỏ dính nện vào đầu hắn, đập ra một lỗ thủng trên đầu của hắn, thứ chất lỏng không rõ tên từ bên trong chảy ra.

Tổng Bưu ngơ ngác nhìn Tô Bạch, miệng sùi bọt mép, sau đó ngã xuống mặt đất, không còn tiếng thở.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Tổng Bưu, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, lực lượng +1.

“Hừ...” Tô Bạch thu búa nhỏ dính lại, thở hắt ra một hơi.

Cây búa này không hồ là búa vui vẻ hạnh phúc, sau khi đập người khiến tâm trạng của hắn khá lên nhiều.

“Giết người rồi!” Một tên tiểu đệ hoảng sợ nhìn về phía Tô Bạch.

Mặc dù bọn họ từng giết người, nhưng tuyệt đối chưa từng gặp cảnh tượng máu tanh như vậy.

“Hắn chỉ có một người, giết chết hắn báo thù cho lão đại! Người nào giết chết hắn người đó là lão đại!!!” Ánh mắt một tiểu đệ khác đỏ lên, hét lớn.

Những người khác nghe vậy, lập tức đè nén sợ hãi trong lòng, cầm vũ khí lên xông về phía Tô Bạch.

Tiền tài động lòng người, không có gì che nổi.

Tô Bạch nhìn thấy bọn họ vọt đến, nhếch miệng cười một tiếng.

Búa nhỏ định trong tay khua một vòng, theo đó máu loãng dính bên trên vẩy ra xung quanh tạo thành một vòng tròn.

Hắn bước lên trước một bước, búa nhỏ định trong tay đập xuống rất chính xác.

Sau đó là những tiếng gõ đập truyền ra, mùi máu tươi tràn ngập toàn bộ nhà để xe dưới lòng đất.

Mặt nạ đỏ thẫm dữ tợn vụn vẹo của Tô Bạch biến mất, hắn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn người trên mặt đất, sau đó đặt một chân lên trên ngực tên tóc vàng vẫn đang rên rỉ, giẫm mạnh một cái.

Đôi phương kêu lên một tiếng rồi lập tức im bật.

Nhà để xe dưới lòng đất khá ẩm ỉ trước đó đã yên lặng trở lại.

Tất cả những chuyện này xảy ra rất nhanh.

Bởi vì, bản thân chuyện này đã là tình thế mang tính nghiền ép rồi, căn bản không cần bao nhiêu thời gian.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Hoàng Anh Tài, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, thể chất +1.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, tên họ Sầm Tư Hiền, thu hoạch được một điểm thuộc tính cơ bản, may mắn +1.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Thiện Hùng, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, thiên phú điều khiển máy bay +1.”

“...”

Cảm giác được năm điểm thuộc tính, Tô Bạch nao nao, khôi phục lại tinh táo từ trong giết chóc.

Lần này giết người, hắn thu được sáu điểm thuộc tính.

Một điểm lực lượng, một điểm thể chất, một điểm may mắn, một điểm thiên phú điều khiển máy bay, một điểm đặc tính kháng tinh thần, một điểm thể lực.

Tô Bạch nhìn điểm đen trên cánh tay kia, không ngờ hắn lại lấy được một điểm thuộc tính may mắn.

Hắn đã lấy được hai điểm thuộc tính này rồi, mặc dù cũng không biết tác dụng cụ thể là gì.

Nhưng có điểm thuộc tính này, sẽ luôn khiến tâm trạng người ta tốt hơn chút.

Sau đó, Tô Bạch lại nghĩ đến thiên phú điều khiển máy bay vừa mới lấy được, trong lòng hơi cạn lời, hắn cũng không lái máy bay, cần điểm này làm gì?

Nhưng mà vẫn may, hắn thu được một thuộc tính mới.

Đặc tính kháng tinh thần.

Tô Bạch cảm thấy, hắn là thuộc tính này có tác dụng trong đối kháng với năng lực kia của Lão Miêu.

Hắn vẫn luôn vô cùng kiêng kỵ năng lực của Lão Miêu.

Dù đã có cảm giác dã thú, nhưng kiêng kỵ trong lòng hắn vẫn không giảm bớt.

Mà bây giờ, cuối cùng cũng đã có năng lực đối kháng thật sự rồi.

Nhưng mà, đây vẫn không phải là thu hoạch lớn nhất hôm nay.

Tô Bạch đặt ngón tay lên cánh tay, hoa văn màu đen trên quan tài vàng dùng tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy tụ tập về phía đầu ngón tay của hắn.

“Bảo quan cấp thấp đã tập hợp xong, nhận được một điểm vô thuộc tính, điểm thuộc tính này có thể biến thành bất kỳ điểm thuộc tính nào đang sở hữu hiện giờ.”

“Bốn điểm vô thuộc tính rồi.” Trong lòng Tô Bạch hơi mừng rỡ.

Trong các điểm thuộc tính, điểm vô thuộc tính này là quý giá nhất.

Hắn cũng có thể kiếm điểm trong vật phong ấn.

Nhưng không phải lúc nào cũng gặp vật phong ấn.

Quản gia cũng nói chỉ có thể giúp hắn kiếm một lần mà thôi.

Giờ còn phải tốn mười triệu tân tệ mới được.

Sau khi hấp thu điểm vô thuộc tính, Tô Bạch nhìn về phía lối ra: “Anh Bạch Tuộc, ngươi còn muốn nhìn đến khi nào?”

Hắn vừa dứt lời, Trương Tam run rẩy đi ra từ lối ra, hắn run giọng nói: “Người anh em, ta cũng không có ý muốn hại ngươi, trước đó ta còn nhắc nhở ngươi cẩn thận.”

Hắn vẫn luôn nhìn lên, nghĩ chờ Tô Bạch bị đánh đến ngất ngoài thì đưa đôi phương đến bệnh viện.

Nhưng nào ngờ thiếu niên này lại là một tên sát tinh.

Bây giờ hắn sợ thiếu niên này giết người đến điên rồi, cũng giết hắn luôn.

“Không sao, ngươi xuống đây đi.” Tô Bạch gọi Trương Tam.

“Ta... ta không xuống, ngài có chuyện gì thì nói... thẳng...”
Trương Tam sợ đến dùng luôn cả kính ngữ.

“Đi xuống.” Tô Bạch nói tiếp.

“Không xuống.” Trương Tam bưng bình nói.

Tô Bạch thấy vậy thì giơ búa nhỏ dính trong tay lên: “Người xuống không.”

Thấy hắn như vậy, vẻ mặt Trương Tam lập tức như đưa đám, nhắm mắt theo đuôi đi xuống.

“Sao ngươi lại đến đây?” Tô Bạch nhét búa nhỏ dính vào trong túi, Ma Thiết bò từ ngón tay lên đến cổ tay hắn, sau đó ẩn nấp không thấy nữa.

Mà cảnh tượng này rơi vào trong mắt Trương Tam thì trở thành Tô Bạch như đang làm ảo thuật, lại có thể cất cây búa nhỏ dính to như vậy vào trong túi.

Trương Tam nuốt một ngụm nước bọt nói “Không phải gần đây Liên bang làm sim điện thoại chính chủ sao? Phạt thẻ điện thoại không chính chủ rất nghiêm, đúng lúc nơi này của Tổng Bưu thiếu người, vì vậy ta đến đây.”

“Người rất quen thuộc với Tổng Bưu?” Tô Bạch hơi nhíu mày.

“Không không không...” Trương Tam lắc đầu lia lịa: “Tổng Bưu này chỉ cùng thôn với ta, ta cũng không thân quen với hắn lắm.”

“À.” Tô Bạch gật đầu rồi nói tiếp: “Người đợi chút đã, người hiểu về xe không? Xe ở nơi này, cái nào còn tốt?”

Nghe thấy hần không có ý hỏi tiếp, trong lòng Trương Tam thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó vội vàng nói: “Hiểu, hiểu, nếu không Tổng Bưu cũng không nhận ta.

Xe ở trong này, tất nhiên hai chiếc xe sang tốt nhất rồi, xe Green E-Class, đây là dòng xe cao cấp, động cơ 2.0T...”

Tô Bạch xua tay, cắt ngang lời Trương Tam: “Trong này chiếc nào bền chắc nhất?”

Nghe thấy lời hần, Trương Tam khẽ giật mình, sau đó chỉ vào chiếc xe con ở bên cạnh: “Chiếc Lane ZO này, sản xuất ở châu Sidmi ngoại Liên bang, mặc dù không phải tốt nhất, nhưng tuyệt đối là bền chắc nhất.”

“Vậy nó đi, trong này có xăng không?” Tô Bạch hỏi.

“Bên trong không có bao nhiêu xăng, Tổng Bưu này sợ người ta cướp xe rồi bỏ chạy, ta đi lấy ít xăng cho người.” Trương Tam nói.

Tô Bạch gật đầu.

Thấy hần như vậy, Trương Tam đi ra bên ngoài nhà để xe.

Khi đi ra, trong lòng hần hơi thấp thỏm, sợ thiếu niên giết người không chớp mắt này đập chết cả hần luôn.

Nhưng may mắn thay, khi hần ra khỏi nhà để xe, Tô Bạch vẫn luôn không có động tác gì.

Lúc này, thậm chí trong đầu hần còn nảy sinh ra ý định chuồn thẳng luôn cho rồi.

Tuy nhiên Trương Tam ngẫm nghĩ, vẫn không có can đảm chạy trốn, đi thẳng vào trong container cầm xăng ra.

Một lúc sau, Trương Tam cầm xăng đi vào, sau đó đổ đầy xăng cho xe hơi.

Tô Bạch chỉ thoáng nhìn đối phương một cái, cũng không nói gì.

Hần không hề lo lắng Trương Tam sẽ chạy, bởi vì cảm giác của hần có thể dễ dàng cảm nhận được vị trí của đối phương.

Đối phương chỉ là một người bình thường, căn bản không thoát khỏi hấn được.

Đương nhiên, cho dù Trương Tam có chạy, Tô Bạch cũng sẽ không làm gì đối phương.

Dù sao đối phương không phải kẻ địch, thậm chí trước đó đối phương còn có ý tốt nhắc nhở hấn.

“Ngươi đến đây bao lâu rồi?” Tô Bạch hỏi han Trương Tam.

Trương Tam nghe vậy, động tác hơi dừng lại, nói: “Ta đến nơi này được một tuần rồi.”

“Vậy ngươi biết Tổng Bưu ta giết này còn gây ra phiền toái gì nữa không?” Tô Bạch chỉ vào thi thể trên mặt đất, hỏi.

“Không biết.” Trương Tam vội vàng lắc đầu: “Bên trên đám người Tổng Bưu này cũng không có người nào, bọn họ là tụ tập tự phát trong chợ xe trái pháp luật này.

Hơn nữa chuyện bọn họ làm đều là phạm pháp, vì vậy bọn họ giữ bí mật của mình vô cùng chặt chẽ, người nhà bọn họ cũng không biết bọn họ đang ở đâu làm chuyện gì.

“Ồ.” Tô Bạch gật đầu, đột nhiên hỏi: “Vậy cho ngươi tiếp quản chợ xe này, chắc không có vấn đề gì đâu nhỉ?”

Nghe thấy lời hấn nói, hơi ngẩn ra, suy nghĩ trong lòng lập tức lung lay.

Trên thực tế đúng là như vậy, hấn tương đối quen thuộc loại chợ xe trái pháp luật này.

Về phần khách hàng, điện thoại di động của Tổng Bưu ở đó, bên trong có số liên lạc, còn sợ khách hàng không tìm đến cửa sao?

Dựa vào thủ đoạn và quan hệ của hấn, tiếp quản chợ xe trái pháp luật này đúng là không khó.

“Ý của ngươi là?” Trương Tam nuốt một ngụm nước bọt, đặt thùng xăng trong tay xuống, nhìn về phía Tô Bạch nói.

“Đưa chợ xe này cho ngươi.” Tô Bạch tìm chìa khóa xe Lane ZO từ trên người Tổng Bưu, thân nhiên nói: “Chỉ là ngươi phải xử lý thi thể nơi này sạch sẽ cho ta, chắc là không làm khó được ngươi đâu nhỉ.”

Nghe thấy lời hần nói, Trương Tam lưỡng lự một lát, sau đó cắn răng nói: “Không vấn đề gì, người cứ đi đi là được rồi, ta sẽ xử lý ổn thỏa những chuyện này cho người.”

Nói xong, hần đóng bình xăng của xe hơi lại.

Tô Bạch xua tay, đi vào trong xe hơi, khởi động rồi lái ra bên ngoài nhà để xe.

Hần hoàn toàn không thèm để ý những chuyện này, nếu như không phải Tống Bưu muốn giết hần, hần cũng sẽ không tùy tiện giết người.

Suy cho cùng, hần cũng không phải biến thái.

Bệnh viện ở chợ số 76 còn rất nhiều người chết, hần cần gì phải đi giết người lung tung.

Trương Tam nhìn Tô Bạch rời đi, toàn thân giống như quả bóng da bị xì hơi, ngã xuống mặt đất.

Lúc này thời tiết đã chuyển lạnh, nhưng mồ hôi sau lưng hần đã thấm ướt hết cả áo.

Hần hoàn toàn không ngờ cậu thiếu niên trước đó mua sim điện thoại di động của hần lại ra tay ác độc như vậy, trong khoảng thời gian ngắn đã giết chết sáu người.

Hơn nữa, trên người Tống Bưu còn có súng.

Người này, quá khủng khiếp.

Nhưng ngay sau đó, Trương Tam lại lộ ra vui mừng, lần này cũng là vì họa được phúc, vậy mà hôm nay hần lại bất ngờ lấy được một chợ xe trái pháp luật.

Không nói đến lợi ích trong đó, riêng chín chiếc xe trong này đã kiếm được hai ba triệu lợi nhuận rồi.

Mà nếu như hần mở ra nguồn tiêu thụ, kiếm một hai triệu một năm cũng không vấn đề gì.

Nhưng mà ngay sau đó, Trương Tam thu lại tâm trạng vui sướng của mình, dần chìm vào im lặng.

Bây giờ hần có chợ xe trái pháp luật rồi, cũng có con đường kiếm tiền rồi.

Nhưng, hần thiếu một thứ.

Đó chính là chỗ dựa.

Mà bây giờ, dựa vào thủ đoạn thì có lẽ thiếu niên kia chính là một chỗ dựa vô cùng lớn.

Nếu hắn có thể gây dựng quan hệ với thiếu niên kia, làm việc cho hắn, có lẽ tương lai mình có thể tiến thêm bước nữa.

Nghĩ đến đây, suy nghĩ trong đầu Trương Tam bắt đầu xoay chuyển.

Chỉ bởi vì nhắc nhở của hắn mà thiếu niên kia có thể dễ dàng đưa một chợ xe trái pháp luật cho hắn.

Loại người này chắc chắn là một ông chủ tốt.

Nếu như mình trở thành thuộc hạ của đối phương, phải chăng có thể thu hoạch được nhiều hơn nữa?

Dựa vào trước đó thiếu niên kia để hắn xử lý thì thể cùng với việc một thân một mình đến chợ xe trái pháp luật này mua xe, Trương Tam nhìn ra được, đoán chừng không phải người nào cậu thiếu niên này cũng dùng.

“Xem ra phải nghĩ cách gây dựng quan hệ với hắn.” Trương Tam cắn răng, trong lòng hạ quyết tâm.

Buôn ba trong xã hội nhiều năm như vậy, hắn đã hiểu được rất nhiều chuyện, một lựa chọn đúng đắn quan trọng hơn rất nhiều cố gắng.

Nếu như kiếm được chỗ dựa lớn, vậy có thể bớt đi rất nhiều cố gắng.

Nhưng ngay lập tức, Trương Tam lại gượng cười.

Mặc dù nói như vậy, nhưng hắn không có phương thức liên lạc với thiếu niên kia.

Hoàn toàn không thể nào liên hệ với đối phương.

Về phần chiếc sim không chính chủ kia... hắn cũng không nhớ rõ số nữa rồi.

Dù sao thì lúc trước mỗi tháng hắn đều bán ra mấy trăm chiếc sim, ai mà nhớ được một dãy số trong đó chứ?

“Chỉ có thể nghĩ cách thăm dò thân phận của đối phương.” Trương Tam trầm nghĩ, sau đó bắt đầu xử lý thì thể.

...

Một bên khác, Tô Bạch lái xe hơi, mắt nhìn điện thoại di động, dựa vào phần mềm, hắt phát hiện, hắt chỉ cách xe của Khúc Du Dương khoảng bốn mươi phút đi đường.

Hắn chợt đạp mạnh chân ga, ánh mắt lạnh giá.

Là giáo sư của đại học Thủ đô, là tài phú của Liên bang, mỗi một thân phận đều đủ cao quý.

Huống hồ đối phương còn là người chế thuốc.

Nếu đối phương chết, chắc chắn sẽ khiến Liên bang chấn động.

Nhưng mà, người này hại chết cha mẹ hắn.

Mà người hại chết cha mẹ hắn, cho dù đối phương là ai thì đều phải chết!!!

“Vù!” Động cơ xe hơi điên cuồng gào thét, hết như nội tâm Tô Bạch lúc này.

“Reng reng reng...”

Hai mươi phút sau, tiếng chuông điện thoại vang lên.

Tô Bạch nhìn xuống điện thoại di động, phát hiện là Quản gia gọi đến.

Hắn giảm tốc độ xe, gỡ điện thoại di động xuống, nghe điện thoại.

“Tô Bạch, bây giờ ta muốn nói một chuyện cho ngươi, nửa tiếng trước, Khúc Du Dương xuất hiện ở cấm địa số 76, là đi từ cửa vào. Ngươi đi theo chiếc xe này, là đội ngũ do mấy Linh Lăng Giả tạo thành.” Quản gia nhanh chóng nói.

Tô Bạch nghe vậy, hít sâu một hơi: “Được.”

Nói xong, hắn cúp điện thoại.

Tô Bạch dừng xe lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía trước.

Ở trước hắn, một chiếc xe Benz chạy qua.

Chiếc xe kia chính là chiếc xe hắn đuổi theo.

“Vù!” Đúng lúc chiếc xe Benz chạy lên trước hắn không xa, Tô Bạch đột nhiên giẫm lên chân ga, chân ga tăng lên cao

nhất, đâm vào chiếc xe Benz ở phía trước.

“Ầm!” Kèm theo va chạm, tiếng vang thật lớn truyền ra, kính chắn gió của xe Benz vỡ tung, thanh bảo hiểm ở phía trước cũng lập tức lõm xuống, bị đâm ra xa mấy mét.

Sau đó, hai chiếc xe lùi về sau một đoạn.

Tô Bạch xuống xe, đi về phía chiếc xe đằng trước.

Bây giờ hẳn có một điểm kháng tính vật lý, ba điểm năng lực kháng đòn, khi tông xe chỉ bị xước ít da thịt mà thôi.

Đi đến trước xe Benz, hắn lôi tài xế ra ngoài, dứt khoát ném về nơi xa.

Trên người tài xế này đã chảy rất nhiều máu, đoán chừng không lâu sau sẽ phải chết.

Sau đó, Tô Bạch mở cửa sau xe.

Nhưng người trước mặt lại khiến hắn ngây ngẩn cả người.

“Triệu Không Thanh!”

Chương 112: Xích mích

“Khụ khụ...” Triệu Không Thanh ho khan ra mấy ngụm máu, sau đó nhìn về phía Tô Bạch, hơi do dự: “Tô Bạch?”

“Anh Triệu?” Tô Bạch nhìn Triệu Không Thanh, cau mày gọi.

Dù thế nào hắn cũng không ngờ rằng sẽ gặp Triệu Không Thanh ở nơi này.

Theo lý thì bây giờ đối phương phải ở sở cảnh sát thành phố Tây Giang mới đúng.

Chứ không phải ở chỗ này, lại càng không phải ở trên chiếc xe này.

“Tô Bạch, phải không?” Một người đàn ông trung niên bên cạnh Triệu Không Thanh lên tiếng.

Tô Bạch nhìn sang phía ông ta, vẻ mặt lạnh lẽo nói: “Không sai, xem ra Khúc Du Dương biết ta đang tìm hắn, vì vậy cố ý tránh né ta?”

“Ngài Tô, chúng ta không có ác ý với người.” Người đàn ông trung niên cười nói.

“Thật sao? Vậy thì thật đáng tiếc, ta có ác ý rất lớn đối với các người.” Tô Bạch cười lạnh lùng, dứt khoát kéo người đàn ông trung niên ở ghế sau ra ngoài, ném lên trên mặt đất.

“Ngài Tô...” Người đàn ông trung niên đứng dậy từ dưới đất, lộ ra nụ cười làm hòa, nói: “Giáo sư Khúc đang chờ người, nếu người giết ta, cũng chính là chống lại giáo sư Khúc.”

Tô Bạch không nói, chỉ giơ một tay tóm vào vị trí đầu gối của người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên thấy vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, muốn né đi.

Nhưng tay của Tô Bạch đã chọt bóp một cái.

“Răng rắc...”

Tiếng xương nứt khiến toàn thân người ta rét run vang lên, người đàn ông kêu rên thảm thiết.

“Ta sợ lắm.” Tô Bạch cười giễu: “Nhưng ngươi cũng phải biết, ta đến nơi này là để giết ngươi, không phải mời ngươi ăn cơm, càng không phải đàm phán với các ngươi.”

“Tô Bạch.” Triệu Không Thanh nhìn Tô Bạch, hơi do dự, hắn không ngờ, chỉ một khoảng thời gian ngắn không gặp, cậu bạn học hiền lành của em gái mình lại biến thành đáng vẻ thế này.

Lúc này, hắn đột nhiên nghĩ đến cái gì, lập tức sờ vào súng lục bên hông mình.

Nhưng cũng chính lúc này, Tô Bạch đột ngột đứng dậy, xoay người, bắt lấy tay hắn, hất súng lục trong tay Triệu Không Thanh ra.

Ngay sau đó, hắn bóp cổ Triệu Không Thanh, đập mạnh lên thân ô tô.

“Ầm!” Tiếng nổ vang truyền ra, chiếc xe rung động kịch liệt.

Ánh mắt Tô Bạch lạnh lẽo, tay bóp cổ Triệu Không Thanh từ từ siết chặt: “Triệu Không Thanh, ta nể mặt Minh San nên mới gọi ngươi một tiếng anh Triệu. Nếu bây giờ ngươi giảng giải gì mà không được giết này giết kia, vậy ta sẽ giết ngươi, ngươi tin không!!!”

Nói xong lời cuối cùng, ánh mắt của hắn trở nên cực kỳ hung ác, bên trong tràn đầy lệ khí.

Hai tay Triệu Không Thanh nắm chặt lấy tay Tô Bạch, sắc mặt đã đỏ bừng.

Hắn cảm thấy tay của đối phương hết như sắt thép, căn bản không cách nào vặn lại.

Lúc này, trong lòng Triệu Không Thanh đã xác định suy đoán của mình, Tô Bạch trở thành người sống lại rồi!!!

“Người sống lại! Ai cũng đáng chết!” Đồng tử trong mắt hắn đột nhiên thay đổi, một ngọn lửa bùng lên trên ngón tay hắn, thiêu đốt cánh tay Tô Bạch.

Trong nháy mắt, quần áo của Tô Bạch bắt đầu cháy hừng hực.

Tô Bạch nhìn Triệu Không Thanh, thở sâu một hơi, thu lại lệ khí trong lòng.

Sau đó, hắn quăng một cái, ném Triệu Không Thanh đến một nơi cách đó không xa.

Mà lúc này, trên tay hắn không hề có vết thương nào.

Có hai điểm thuộc tính kháng lửa, đương nhiên sẽ không bị một Người linh năng cấp Nhập Môn làm bỏng.

“Ha ha...” Đúng lúc này, người đàn ông trung niên trên mặt đất ho khan vài tiếng, trên người đột nhiên mọc ra những hàng vảy dày đặc, gương mặt cũng trở nên cực kỳ dữ tợn.

“Roẹt roẹt!” Quần áo đằng sau người đàn ông trung niên rách nát, lộ ra mười mấy cây gai nhọn.

Lúc này, hắn đã không phải là người nữa rồi.

“Tô Bạch, ta nói cho ngươi biết, chẳng qua là giáo sư Khúc không cho ta làm ngươi bị thương nên ta mới nhường ngươi, nếu không ngươi cho rằng ngươi có thể làm ta bị thương sao?” Vết thương trên chân Lý Lân dùng tốc độ bằng mắt thường cũng có thể thấy mà khôi phục, máu tươi cũng lập tức ngừng chảy.

Hắn chậm rãi đứng dậy, trong mắt mang theo tức giận.

“Vậy ngươi thử đi.” Mặt nạ vện vẹo màu đỏ thẫm xuất hiện trên mặt Tô Bạch, hắn lấy đầu búa của búa nhỏ đỉnh trong túi của mình ra.

Sau đó, Ma Thiết trên cổ tay hắn nhúc nhích, hóa thành cán búa.

Sau đó Tô Bạch giơ búa nhỏ đỉnh trong tay lên, bất chợt đập đến trước mặt Lý Lân.

Lý Lân thấy vậy thì định né tránh.

Nhưng tốc độ của đối phương quá nhanh, hắn căn bản không cách nào tránh né, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn búa nhỏ đỉnh trong tay Tô Bạch càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

“Ầm!” Mặt của Lý Lân bị đập trúng, ngã xuống mặt đất, một dòng máu đỏ tươi từ trên mặt hắn chảy xuống.

Sắc mặt Tô Bạch lạnh lùng, búa nhỏ dính trong tay nện xuống hết như gió táp mưa rào.

Những tiếng xương nứt vang lên liên tục, vang vọng xung quanh.

Lý Lâm điên cuồng tránh né, nhưng hắn hoàn toàn không cách nào tránh né.

Bởi vì mặt hắn vừa lạnh lặn, Tô Bạch sẽ bổ sung thêm một phát lên trên mặt hắn.

Ánh mắt của hắn hoàn toàn bị máu tươi che lấp, căn bản không thấy rõ động tác của Tô Bạch.

Cũng chỉ trong chốc lát, Lý Lâm ngã trên mặt đất, mà bây giờ hắn còn thê thảm hơn.

“Hừ...” Tô Bạch thu búa nhỏ dính lại, hít sâu một hơi, nhất thời cảm thấy tâm trạng khá hơn nhiều, lệ khí trước đó hoàn toàn tiêu tán.

“Nói cho ta biết Khúc Du Dương muốn làm gì, nếu không ta đánh chết ngươi!” Hắn nhìn Lý Lâm, lạnh giọng nói ra.

Nghe thấy lời hắn, toàn thân Lý Lâm run lên, ánh mắt vừa khôi phục lại mang theo hoảng sợ nhìn chằm chằm Tô Bạch.

Hắn không ngờ đối phương lại ác như vậy.

Không phải người này mới sống lại chưa được bao lâu à? Sao lại mạnh mẽ như vậy?

Trong lòng hắn hoảng sợ, run giọng nói: “Ta nói hết, ta nói ra hết, bây giờ giáo sư đang ở thành phố Vân Mộng, ngươi muốn tìm hắn thì đến thành phố Vân Mộng tìm.”

“Ngươi đúng là đang tìm đường chết!” Tô Bạch lạnh lùng nói một tiếng, giơ búa nhỏ dính lên lần nữa.

Hắn sớm đã nhận được tin tức từ chỗ của Quản gia, Khúc Du Dương tiến vào cấm địa, đương nhiên sẽ không ở trong thành phố Vân Mộng.

Nhìn thấy búa nhỏ dính Tô Bạch cầm, Lý Lâm run rẩy, nói: “Bây giờ giáo sư đang ở trong cấm địa số 76, còn cụ thể là hắn làm cái gì thì ta không biết, ta cũng mới trở thành Lăng Ninh Giả năm nay.”

Nói đến đây, dường như hắn nghĩ đến điều gì, vội vàng nói:
“Ta nghe nói, hình như lần này hắn đến cầm địa số 76 có liên quan đến nghiên cứu của mười tám năm trước.”

Tô Bạch nghe thấy lời của đối phương, hai mắt nheo lại.

Sau đó phần đầu sừng dê của búa nhỏ dính trong tay Tô Bạch mọc ra một cái gai nhọn.

“Bụp!”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Lý Lâm, nhận được điểm thuộc tính cơ bản, kháng độc +1.”

Tô Bạch thu búa nhỏ dính về, lắc lắc vật chất không rõ bên trên, sau đó xoay người nhìn về phía Triệu Không Thanh.

Lúc này, Triệu Không Thanh đang cầm súng lục chĩa về phía hắn, ánh mắt hung ác.

“Người muốn giết ta?” Tô Bạch lạnh lùng nhìn chằm chằm Triệu Không Thanh.

“Người sống lại đều là tai họa, người đáng chết!” Ánh mắt Triệu Không Thanh đầy hung ác, lạnh lùng nói ra.

“Phù...” Tô Bạch nhẹ nhàng thở ra một hơi, chợt bật cười:
“Nhưng nếu người muốn giết ta thì người đã có thể nổ súng từ sớm rồi, vì sao còn do dự?”

Vẻ mặt Triệu Không Thanh điên cuồng nhìn chăm chú Tô Bạch: “Ta cần một lời giải thích.”

“Giải thích sao?” Tô Bạch cười xùy một tiếng, nói: “Ta cũng cần một lời giải thích, vì sao cảnh sát thường phục như ngươi lại ở cùng một chỗ với người của tập đoàn Vân Gian, hơn nữa còn trở thành Người linh năng.

Lệ khí của người nặng như vậy, chắc hẳn Đồ Long Bộ sẽ không cần ngươi. Người dùng thuốc Khúc Du Dương đặc biệt chế tạo cho ngươi nên mới có thể trở thành Người linh năng, phải không?”

Nghe thấy lời của hắn, Triệu Không Thanh hơi ngẩn ra.

Nhưng cũng chính vào lúc này, cơ thể Tô Bạch bỗng nhiên vọt đến, cướp lấy súng lục.

Chương 113: Là ai điên!!!

“Được rồi.” Tô Bạch ném khẩu súng lục sang một bên, nhìn về phía Triệu Không Thanh, giọng điệu lạnh nhạt nói: “Người muốn giết ta bởi vì ta là người sống lại, sẽ bị linh năng trong thiên địa ảnh hưởng, trở thành kẻ điên giết người. Nhưng người có để ý không, người còn giống một kẻ điên hơn ta?”

Triệu Không Thanh kinh ngạc nhìn tay của mình, cảm giác thấy có một con ác thú đang gặm cắn trái tim của mình.

Vì thu hoạch lực lượng càng to lớn hơn, bằng lòng làm chó cho Khúc Du Dương! Lại không ngờ khi mình gặp lại người sống lại, vẫn yếu đến đáng thương!

Hắn cảm thấy mình là một tên phế vật!

Hắn như thế này, vẫn không cách nào bảo vệ người bên cạnh mình!

Tô Bạch nhìn về mặt đối phương, không nói thêm gì nữa, hắn và Triệu Không Thanh cũng coi như là bạn bè, vì vậy mới không giết đối phương.

Đương nhiên, đây cũng là nguyên nhân đối phương không ra tay giết hắn.

Vừa rồi hắn đã sớm cảm nhận được động tác cầm súng lục của đối phương, chỉ là không ngăn cản mà thôi.

Hắn muốn nhìn thử xem, Triệu Không Thanh có nhân cơ hội nổ súng hay không.

May là... không.

Nếu không, Tô Bạch sẽ thật sự giết chết đối phương, dù đối phương là anh trai của Triệu Minh San, hắn vẫn giết!

Về phần Triệu Không Thanh có thể đánh được hắn hay không, hắn không hề lo lắng.

Bây giờ hắn đã có sáu điểm cảm giác dã thú, nhanh nhẹn cộng thêm mặt nạ có 10.5 điểm.

Triệu Không Thanh nỗ súng có thể bắn trúng hấn, nhưng tuyệt đối không giết được hấn.

Tô Bạch đang đánh cược, Triệu Không Thanh sẽ không ra tay giết người.

Đây không phải đánh cược tính mạng của hấn, mà là đánh cược tính mạng của Triệu Không Thanh!

Đây là một cơ hội Tô Bạch cho Triệu Không Thanh.

“A!!!” Đúng vào lúc này, đột nhiên Triệu Không Thanh điên cuồng gào thét, ánh mắt hấn đầy hung tàn, toàn thân bùng lên ngọn lửa hùng hực.

Tô Bạch cau mày, hấn đã trở thành người chế thuốc, đương nhiên có thể dễ dàng nhìn ra tình trạng lúc này của Triệu Không Thanh.

Theo lý mà nói, Triệu Không Thanh không thể trở thành Người linh năng.

Bởi vì tâm lý đối phương có vấn đề, sau khi trở thành Người linh năng, linh năng trên người hấn sẽ rất dễ bùng nổ, giống như bây giờ vậy.

“Chết!!! Người sống lại đều đáng chết!!!” Triệu Không Thanh gào thét một tiếng, trong mắt lóe lên hung ác tàn nhẫn, đánh về phía Tô Bạch.

Hấn điên rồi!!!

Sắc mặt Tô Bạch lạnh giá, sau đó hấn đột nhiên xông ra, giơ tay tóm lấy cổ Triệu Không Thanh.

Sau đó hấn chọt vung mạnh một cái, hung hăng nện Triệu Không Thanh lên mặt đất.

Đối phương lập tức ngất đi.

Chỉ là ngọn lửa trên người đối phương vẫn cháy hùng hực, hết như một đồng lửa.

Sau khi đánh ngất Triệu Không Thanh, Tô Bạch nhìn về phía tài xế vẫn đang không ngừng rên rỉ, đi qua đó túm tài xế lên.

“Đừng giết ta! Đừng giết ta!” Tài xế hoảng sợ hô to.

Tô Bạch im lặng không nói, ném hắc đẩu trước mặt Triệu Không Thanh.

Sau đó hắc đẩu Ma Thiết xuống, đặt ở trong tay Triệu Không Thanh.

Ma Thiết nhúc nhích, biến thành một cái găng tay, dán chặt lên da của Triệu Không Thanh.

“Bộp!” Bỗng nhiên, cánh tay của Triệu Không Thanh bắt đầu chuyển động, đánh lên trên người tài xế.

Vừa đánh phát này, Tô Bạch cảm thấy tâm trạng của mình khá hơn nhiều.

“Xem ra làm như thế này không được rồi.” Hắc đẩu.

Hắc đẩu nghĩ là, nếu lực khí trong lòng Triệu Không Thanh lớn, vậy hắc đẩu Ma Thiết giúp đối phương áp chế lực khí.

Mà bây giờ xem ra không có tác dụng rồi, bởi vì người sử dụng là hắc đẩu.

Nhưng mà ngay sau đó, trong đầu Tô Bạch chợt lóe lên điều gì, vươn tay bắt lấy cánh tay của Triệu Không Thanh, đánh về phía tài xế.

Vừa đánh ra, ngọn lửa trên người Triệu Không Thanh lập tức nhỏ đi một chút.

Tài xế ngơ ngác nhìn Tô Bạch, không rõ người này đang làm gì?

Vì sao người này lại nắm tay người đàn ông trần trụi bên cạnh đánh mình, còn đánh nhẹ giống vuốt ve như vậy.

Bây giờ hắc đẩu cảm thấy, hay là mình chết đi cho rồi.

Hắc đẩu đã không còn sạch sẽ nữa rồi!!!

Nhưng mà, bản năng sống sót trong người tài xế vẫn rất lớn, mặc dù bị một người đàn ông không mặc quần áo “vuốt ve” rất buồn nôn, nhưng dù sao cũng tốt hơn chết?

Nhưng mà, sau khi tài xế bị “vuốt ve” mấy chục lần thì sụp đổ rồi, hắc đẩu khóc nói: “Nếu không người giết ta đi, như thế này dần vật quá rồi.”

Bây giờ bắp đùi của hắn vẫn chảy máu, còn như vậy nữa, hắn sẽ chết thật sự.

Tô Bạch nhìn dáng vẻ của đối phương, cũng không nhiều lời, nhưng vẫn thu Ma Thiết lại.

Lúc này lệ khí trong lòng Triệu Không Thanh đã bị áp chế, không khác người thường là mấy.

Mà lúc này đây, tài xế bởi vì mất máu quá nhiều, cộng thêm tâm lý chịu tổn thương nặng nề, chết rồi.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Tiêu A Vĩ, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, lực phản ứng +1.”

Thấy đối phương chết rồi, Tô Bạch cởi quần áo trên người đối phương ra, ném lên trên người Triệu Không Thanh.

Quần áo của Triệu Không Thanh đã bị đốt sạch từ lâu, bây giờ nhìn hắn thế này rất cay mắt.

Sau khi làm xong những chuyện này, Tô Bạch ngồi vào trong xe của mình, lấy điện thoại di động ra, bắt đầu mở xem phần mềm Wu.

Bây giờ hắn định chờ mấy chục phút, xem nơi này có thể xuất hiện người sống lại hay không.

Nếu xuất hiện người sống lại, bảo quan màu đỏ của hắn cũng có thể tề tụ rồi.

Mở phần mềm Wu ra, mười nhiệm vụ xuất hiện trước mặt hắn, trong mười nhiệm vụ thì có chín cái liên quan đến người sống lại.

Cao nhất đã đạt đến cấp Mãng.

Người sống lại cấp Mãng là người trong một châu nhỏ ở ngoại Liên bang, là một Thực Nhân Ma.

Người sống lại này tên là Tả Xuyên, là một đứa trẻ sinh non, bởi vì sinh non, trong người hắn có rất nhiều biến chứng, hai chân cũng không dài giống nhau, cơ thể cao không quá một mét năm.

Điều này cũng dẫn đến tâm lý biến thái của hắn, thích giết và ăn người cao hơn hắn.

Hắn cho rằng như vậy sẽ có thể khiến mình cường tráng hơn, cao lớn hơn.

Cái chết của hắn là bởi vì hắn bị người ta phát hiện chuyện hắn giết người, bị ngoại Liên bang đánh chết rồi.

Sau khi sống lại, Tả Xuyên có năng lực ăn thịt người sẽ mạnh lên, biến thành một quái vật thật sự.

Tô Bạch nhìn đến đây, chau mày lại.

Người sống lại này vô cùng mạnh mẽ, có được năng lực ăn người sẽ mạnh lên, bây giờ đối phương đã giết chết nhân viên của một tiểu đội Đồ Long Bộ.

Nếu như đổi lại là hắn, hắn cũng không chắc có thể đối phó đối phương.

Bây giờ năng lực công kích của hắn vẫn rất yếu.

Mặc dù Ma Thiết mạnh, nhưng không nhất định có thể đánh vỡ phòng ngự của người sống lại cấp Mãng.

Nếu như muốn giết đối phương, chỉ có thể dùng đạn tên lửa bắn phá với quy mô lớn, sau đó lại tiến hành chém giết lần cuối.

Đương nhiên, nếu như Tô Bạch gặp phải loại người này, hắn tuyệt đối sẽ thêm tất cả điểm vô thuộc tính vào nhanh nhẹn rồi dứt khoát chạy trốn.

Hết cách rồi, thực lực cách biệt quá lớn, hắn lại không ngốc, có thể trốn thì chắc chắn phải trốn rồi.

Cũng đúng lúc Tô Bạch đang nghĩ chuyện này, nhiệm vụ chợt biến mất.

Tô Bạch hơi sửng sốt, sau đó hiểu ra là trong Ảnh Tử có người tiếp nhận nhiệm vụ này rồi.

“Xem ra trong Ảnh Tử cũng có người rất mạnh.” Tô Bạch thầm nghĩ.

Sau đó, hắn cất điện thoại di động, ra khỏi xe hơi, nhìn về phía Triệu Không Thanh dưới ánh mặt trời, nói: “Người còn muốn nằm đến khi nào.”

Ngay vừa rồi, hắn đã cảm giác được Triệu Không Thanh tỉnh lại rồi.

Chương 114: Thuốc bổ sung linh năng

Triệu Không Thanh bò dậy từ dưới đất, hần mặc quần áo của tài xế kia vào, nhìn về phía Tô Bạch.

“Người muốn làm gì ta?” Sắc mặt hần hơi phức tạp, lên tiếng.

Tô Bạch nhìn đối phương: “Người biết chuyện ta là người sống lại, người cảm thấy ta sẽ làm gì người?”

Nghe thấy lời hần nói, Triệu Không Thanh nhú mày, không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm Tô Bạch, nói: “Người muốn giết giáo sư Khúc?”

“Đúng vậy.” Tô Bạch khẽ gật đầu.

“Hần là người chế thuốc cấp cao của Liên bang, trong Liên bang cũng chỉ có chừng một trăm người chế thuốc thể này, người giết hần rồi sẽ bị Liên bang truy nã.” Triệu Không Thanh im lặng, sau đó nói ra.

“Ta có lý do không thể không giết hần.” Tô Bạch thản nhiên nói ra: “Hần giết chết cha mẹ ta, còn giết chết cả ta.”

Triệu Không Thanh nghe vậy, nhất thời cũng không nói lên lời.

Cha mẹ và trưởng bối của hần đều bị người sống lại giết chết, tất nhiên không thể nào lên tiếng khuyên nhủ Tô Bạch từ bỏ báo thù.

“Tình huống bây giờ của người thế nào...” Triệu Không Thanh ngừng trong chốc lát, nghi ngờ hỏi.

Theo lý mà nói, bây giờ Tô Bạch là người sống lại, vậy chắc chắn sẽ có tính cách ngang ngược, giết người như ma.

Nhưng mà, rõ ràng lúc này thần trí Tô Bạch rất tỉnh táo.

“Ta có thể áp chế ảnh hưởng của linh năng.” Tô Bạch bình tĩnh nói.

Những gì Triệu Không Thanh biết đã đủ nhiều, hắn không ngại cho Triệu Không Thanh biết nhiều thêm chút.

“Áp chế ảnh hưởng của linh năng?” Triệu Không Thanh ngần ngơ trong chốc lát, sau đó lại nghĩ đến cái gì, thở dồn dập hỏi: “Vậy người áp chế ảnh hưởng của linh năng trong cơ thể ta rồi?”

Lúc này hắn đã rõ vì sao bây giờ hắn cảm thấy đầu óc đặc biệt tỉnh táo rồi.

Đồng thời, Triệu Không Thanh cũng hiểu rõ năng lực này của Tô Bạch có ý nghĩa như thế nào đối với Liên bang.

Có lẽ đối phương cũng có thể khiến cho người sống lại khác lấy lại tỉnh táo.

“Người đừng nghĩ nữa.” Tô Bạch nhìn thấy dáng vẻ của Triệu Không Thanh, sao không hiểu đối phương đang nghĩ gì: “Không thể phổ biến năng lực này.”

Nghe thấy lời hắn nói, Triệu Không Thanh im lặng lại, hắn cời giầy của thi thể tài xế ở bên cạnh ra, nói: “Vậy bây giờ người muốn làm gì ta? Muốn giết ta sao?”

Bây giờ hắn cũng hiểu rõ, mình biết rất nhiều chuyện của Tô Bạch, Tô Bạch sẽ không dễ dàng buông ta cho mình.

“Nói một chút xem vì sao người lại ở chỗ này đi.” Tô Bạch nhìn Triệu Không Thanh, vẻ mặt hơi ác liệt.

Nghe thấy lời hắn, sắc mặt Triệu Không Thanh hơi cứng lại nói: “Một tuần trước ta bị Khúc Du Dương mang đi, sau đó hắn nói có thể cho ta sức mạnh của Người linh năng, để ta báo thù, điều kiện là ta phải trợ giúp hắn làm một số chuyện.”

Tô Bạch gật đầu, điều này cũng không khác những gì hắn nghĩ là mấy.

“Người có thù với người sống lại?” Hắn nhìn về phía Triệu Không Thanh, hỏi.

Lúc trước hắn đã phát hiện, dường như Triệu Không Thanh vô cùng oán hận người sống lại.

“Cha mẹ ta, ông bà ta đều bị người sống lại giết hại.” Triệu Không Thanh khẽ cúi đầu xuống, giọng nói hơi khàn khàn.

Tô Bạch im lặng, vẫn là lần đầu tiên hắn biết chuyện này.

Lúc trước hắn chỉ biết cha mẹ Triệu Minh San đã qua đời, hoàn toàn không biết là tình huống thế này.

“Ta có thể chế tạo thuốc bổ sung linh năng, khiến thực lực của ngươi tiến thêm một bước.” Tô Bạch nhìn Triệu Không Thanh, chậm rãi nói ra.

Ngay vừa rồi, hắn cảm nhận được thực lực của Triệu Không Thanh, trong cấp Nhập Môn, đối phương cũng coi như không tệ.

Nhưng phần lớn thực lực của đối phương là dựa vào thực lực của bản thân mình mà thôi, chứ không phải đến từ thuốc trình tự linh năng.

Từ đó, Tô Bạch cũng rõ ràng trình độ chế thuốc của Khúc Du Dương.

Đại khái đối phương không khác Lão Miêu là mấy.

Trình độ của Lão Miêu, Tô Bạch hoàn toàn không thêm đề ý.

Đó cũng không phải là trình độ của Lão Miêu không được, chỉ là trình độ chế thuốc bây giờ của Tô Bạch đã đạt đến cấp độ không tầm thường.

“Ngươi là người chế thuốc?” Đồng tử Triệu Không Thanh giãn to ra, trong lòng khiếp sợ.

Phải biết người chế thuốc cũng không phải là rau cải trắng.

Trong Liên bang, chỉ cần chứng nhận là người chế thuốc thì có thể trở thành sự tồn tại cao xa vời vợi.

Khi một người chế thuốc thường trú ở một tiểu đội Đồ Long Bộ, vậy tiểu đội Đồ Long Bộ đó nhất định phải vô điều kiện bảo vệ người chế thuốc cho đến lúc chết.

Bởi vì một người chế thuốc còn quan trọng hơn một tiểu đội Đồ Long Bộ.

“Ta không cần phải lừa ngươi.” Tô Bạch thản nhiên nói.

“Nhưng ngươi cũng phải biết, ngươi dùng thuốc bổ sung linh năng của ta, con đường thăng cấp trong tương lai của ngươi sẽ nằm trong tay ta, mặc dù sau này ta cũng sẽ không sai khiến

người làm chuyện gì, nhưng người tuyệt đối không thể chống lại ta! Không thể làm lộ bất kỳ chuyện gì của ta, nếu không ta nhất định sẽ giết người!”

Mặc dù nói Triệu Không Thanh cũng coi như là bạn của hắn, nhưng bạn cũng chỉ là bạn.

Đối phương đã biết rất nhiều bí mật của mình, nếu như không có kìm hãm tương ứng, vậy hắn chính là đồ ngu.

Nghe thấy lời Tô Bạch, Triệu Không Thanh giật mình chốc lát rồi hỏi: “Người có thể phá giải thuốc của Khúc Du Dương.

Hắn cũng biết, khi thuốc và bản thân dung hợp, vậy tương lai của hắn sẽ nằm trong tay Khúc Du Dương.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn bằng lòng làm việc cho Khúc Du Dương.

Mà bây giờ Tô Bạch lại nói cho hắn biết, đối phương có thể chế thuốc bổ sung cho hắn.

Thuốc bổ sung, lại lấy tên là thuốc bổ sung trình tự, là có thể bổ sung rất nhiều nguyên tố linh lăng không có cho Người linh năng đã dùng thuốc.

Giống như thuốc Linh Năng mà Lão Miêu cho những kẻ săn đầu người kia uống lúc trước, đối phương có rất nhiều linh năng không được tiến hành cường hóa, đây chính là một loại thiếu thốn.

Mà thuốc bổ sung chính là xuất hiện trong tình huống này.

Chỉ là, dưới tình huống này, cũng chỉ có người chế thuốc cao cấp hơn mới có thể làm được.

Mà Khúc Du Dương đã là người chế thuốc cấp cao rồi, cũng coi như đứng hàng đầu trong đông đảo người chế thuốc.

Cũng chính bởi vậy, Triệu Không Thanh căn bản không cách nào tin tưởng bây giờ Tô Bạch, người hắn nhìn lớn lên từ nhỏ đã là người chế thuốc cao cấp hơn Khúc Du Dương.

“Lên xe đi.” Tô Bạch cũng không có ý giải thích, vỗ vỗ xe Lane ZO, nói ra.

Nói thật, chiếc xe của công ty ZO này đúng là không tệ, vừa rồi đâm xe của công ty Vân Gian thành sắt vụn, phần nắp động

cơ của chiếc xe này cũng lồm xồm xuống chút, nhưng vẫn có thể chạy.

Sau đó, Tô Bạch lên xe, Triệu Không Thanh cũng ngồi lên.

Sau khi Tô Bạch gửi tin nhắn cho Quản gia thì dứt khoát chuyển hướng, lái xe về phía chợ số 76.

Trên đường đi, trong xe im lặng không ai nói gì.

Một lát sau, Tô Bạch lái xe đến bên cạnh bệnh viện rồi dừng xe lại.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Liêm Nhiên, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, đặc tính kháng tinh thần +1.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Tào Hiếu Kỳ, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, lực không chế thân thể +1.”

Khi dừng xe, Tô Bạch lại lấy được hai điểm thuộc tính.

Trong bệnh viện này vẫn có rất nhiều người chết, trong khoảng thời gian ngắn đã có hai người chết rồi.

Dừng xe xong, Tô Bạch dẫn Triệu Không Thanh tiến vào tiểu khu, đi lên tầng.

Sau khi lên tầng, hắn lấy kim tiêm ra, nhìn Triệu Không Thanh nói: “Ta muốn lấy máu.”

Nhìn kim tiêm trong tay Tô Bạch, Triệu Không Thanh cũng coi như đã tin chuyện Tô Bạch là người chế thuốc rồi.

Bởi vì chỉ có người chế thuốc mới để kim tiêm dùng một lần trong nhà.

“Được.” Triệu Không Thanh cắn môi, gật đầu giơ tay mình ra.

Chỉ cần khiến hắn thu hoạch được lực lượng, chuyện gì hắn cũng bằng lòng làm.

Hơn nữa, hắn cũng tin nhân phẩm của Tô Bạch.

Nếu như đối phương muốn giết hắn thì đã giết lâu rồi.

Tô Bạch lấy dây cao su ra buộc chặt lên cổ tay Triệu Không Thanh, sau đó dùng kim tiêm chậm rãi lấy máu.

Chỉ chốc lát sau, hắn đã lấy ra mấy chục mililit máu.

Sau khi lấy máu ra, Tô Bạch lấy một nhện đỏ từ trong tủ lạnh ra, sau khi xử lý xong thì dung hợp nhện đỏ và máu tươi.

Sau đó hắn bắt đầu cảm giác các nguyên tố liên quan trong máu của Triệu Không Thanh.

Hắn vừa cảm giác, trong máu, các nguyên tố liên quan đến cơ thể Triệu Không Thanh lập tức truyền vào trong đầu hắn một cách rõ nét.

Nguyên tố hỏa A1 56.27463%, nguyên tố ám E651 20.27411%, nguyên tố viêm A5 1.38753%, nguyên tố S21...

Tô Bạch liếm đôi môi khô khốc, lần đầu tiên chính thức làm thuốc trình tự linh năng, hơn nữa còn là thuốc trình tự bổ sung linh năng, nhịp đập trái tim hắn bắt đầu tăng nhanh rồi.

Lần này hắn dẫn Triệu Không Thanh đến, cũng vì có ý nghĩ kiểm tra thành quả của bản thân.

Chương 115: Biến chất lần thứ nhất

Theo cảm nhận, các nguyên tố trong cơ thể Triệu Không Thanh được phản ánh rõ ràng trong đầu của Tô Bạch.

Có tổng cộng bốn mươi lăm nguyên tố, nhưng Khúc Du Dương mới chỉ trông được thuốc nhập môn của hai mươi sáu nguyên tố với độ chính xác khoảng 0,01%.

Đối với người ngoài, đây là sự phản ánh thực lực của Khúc Du Dương.

Tuy nhiên, đối với Tô Bạch, hắn lại cho rằng đối phương luyện chế rất kém, bởi vì hắn có thể tinh luyện chính xác đến 0,00001%.

Tô Bạch liếc nhìn Triệu Không Thanh rồi bắt đầu điều chỉnh lại thuốc.

Bây giờ, nguyên liệu thuốc trong này của hắn không nhiều, có thể bổ sung đủ, cũng là nguyên tố hỏa A1 và nguyên tố âm E651. Trong đó, nguyên liệu dùng của nguyên tố hỏa A1 là nhện lửa.

Có thể nói loại nguyên liệu nhện lửa này dùng rất tốt, trong này chỉ có một loại nguyên tố hỏa A1, rất thích hợp làm danh sách thuốc linh năng có nguyên tố A1.

Còn một loại dược liệu có E651, chỗ của Tô Bạch cũng có.

Loại dược liệu này, tên là hắc hành, là một loại thực vật màu đen lớn lên rất giống cây hành.

Tỉ mỉ phân phối dược liệu tốt, Tô Bạch dựa vào cảm giác linh năng thực vật của bản thân, khống chế linh năng bên trong ở mức độ rất chuẩn xác.

Vừa lúc đó, hắn vừa thi được một năng lực khống chế thân thể.

Đột nhiên hắn phát hiện năng lực khống chế thân thể này có thể đủ sức khống chế bản thân thành máy móc?

Ánh mắt Tô Bạch chuyên chú nhìn vào nguyên liệu nhện đỏ, nhanh chóng hạ dao trong tay xuống.

Tiếp đó, hắn lại cầm dao, lại cắt được liệu trước đó, một dao cắt.

Còn được liệu của lúc này đã đạt đến mức nhỏ hơn hạt gạo.

Tuy nhiên, cái này vẫn chưa đủ chuẩn xác.

Tô Bạch trực tiếp đưa một điểm vô thuộc tính vào trên lực không chế thân thể, lập tức tay của hắn trở nên ổn định hơn.

Triệu Không Thanh ở bên cạnh nhìn động tác nghiêm túc xử lý được liệu của Tô Bạch, kìm nín thở.

Hắn sợ bản thân hô hấp nặng một chút gây ồn đến Tô Bạch, khiến đối phương gặp sai sót.

Lúc này, trong phòng yên tĩnh như chết.

Chỉ có tiếng nói chuyện bên ngoài cửa sổ vọng lại và âm thanh xe cộ qua đường.

Nhưng những âm thanh này vốn không ảnh hưởng tới Tô Bạch của lúc này.

Sau khi xử lý tốt nhện đỏ, Tô Bạch lại bắt đầu xử lý hắc hành.

Qua hơn nửa tiếng, hắn mới chính thức sắp xếp xong.

Đây là lần thứ nhất Tô Bạch sắp xếp được liệu đúng nghĩa.

Bởi vì trước đó, khi hắn và lão Miêu ở bên nhau đều không dám dùng toàn bộ năng lực chân chính của bản thân

Đúng đưa một chút, Tô Bạch xử lý dao xong, hắn đổi một con dao nhỏ, cắt ngón tay mình một chút, một giọt máu nhỏ xuống bên trong ống nghiệm.

Cùng giọt máu rơi xuống của hắn, đột nhiên thuốc trong ống nghiệm phát ra ánh huỳnh quang đỏ đen.

Nhìn thấy cảnh tượng thần kỳ này, Triệu Không Thanh ngờ ngác một chút hỏi: “Là hai loại thuốc linh năng sao?”

Trước khi hắn trở thành Người linh năng, nhưng Khúc Du Dương dùng mười mấy loại được liệu.

“Là hai loại này trước, sau làm tiếp loại khác.” Tô Bạch cầm ra một ống tiêm mới, bắt đầu chậm rãi hút thuốc trong ống nghiệm.”

Hắn đang ở nơi nào đó có nhiều dược liệu.

Những thứ kia phải chờ hắn thu thập trong tương lai mới được.

Qua một lúc, hắn làm xong thuốc.

“Người chuẩn bị xong chưa?” Tô Bạch đưa ống tiêm trong tay xả ra chậm rãi trong không khí, nhìn Triệu Không Tinh nói.

Nghe thấy lời của hắn, trong lòng Triệu Không Thanh có chút lo lắng, nếu bổ sung thuốc này gặp vấn đề, rất có khả năng hắn sẽ điên mất.

Nhưng đây lại là con đường mà hắn có thể mạnh lên, hắn không muốn bỏ cuộc.

Hắn cắn răng, duỗi tay ra nói: “Ta chuẩn bị xong rồi.”

Tô Bạch gạt đầu rồi lấy cầm lấy ống tiêm đâm vào tĩnh mạch của Triệu Không Thanh, chậm chậm đưa thuốc vào trong.

Cùng với lượng thuốc đi vào, Triệu Không Thanh kêu lên khổ sở.

Những vẫn còn tốt, ý chí của hắn rất mạnh, tuy toàn thân đau đớn, nhưng cả người chỉ run run, không ảnh hưởng việc tiêm thuốc của Tô Bạch.

Qua một lúc, Tô Bạch đưa thuốc xong, lại làm một chút nước muối sinh lý hỗn hợp vào trong kim tiêm còn nước thuốc thừa, tiêm vài lần.

Tranh thủ hoàn tất việc đưa tất cả lượng thuốc còn dư vào trong.

Qua mười phút sau, cuối cùng Tô Bạch hoàn tất việc đưa thuốc linh năng bổ sung vào cơ thể.

“Hừ...” Triệu Không Thanh thở hắt hắt, giống như vừa trải qua một trận chiến sống chết.

Nghỉ ngơi một lúc, hắn duỗi tay đặt trước mắt mình, hắn cảm thấy năng lực của bản thân mạnh lên rất nhiều.

Với cách nghĩ của hắn, một ngọn lửa màu đỏ đen toát ra từ lòng bàn tay hắn.

Cùng với ngọn lửa màu đỏ đen bay ra, trang phục trên cánh tay của Triệu Không Thanh rực cháy lên.

Triệu Không Thanh thấy thế, lập tức thu lại năng lực của mình, sau đó dập tắt ngọn lửa.

Qua một lúc, hắn nhìn Tô Bạch, sắc mặt hưng phấn nói: “Thuốc này của ngươi thực sự có tác dụng, ta cảm thấy ngọn lửa này mạnh hơn trước.”

Nghe thấy lời của hắn, Tô Bạch lắc đầu, nói: “Vẫn kém một chút!”

Trong lòng hắn vẫn còn có chút không hài lòng, bây giờ, môi trường hắn chế tác thuốc vẫn quá kém.

Loại thuốc này, nhất định phải làm tới mức không còn sót lại mới được, nếu không, thuốc chế tác của hắn nhất định vẫn có sai sót.

Hơn nữa, vẫn còn nhiều dược liệu mà chỗ này của hắn không có.

“Được rồi.” Tô Bạch đập tay, nhìn Triệu Không Thanh nói: “Bây giờ ta đi giết Khúc Du Dương, có lẽ ngươi không thể ngăn cản ta được rồi.”

Triệu Không Thanh trầm mặc một lát nói: “Sao ngươi xác định Khúc Du Dương giết cha mẹ ngươi?”

“Nếu không phải hắn giết cha mẹ ta, sao hắn lại tránh né ta? Hơn nữa, trước đây tên Lý Lân kia cũng quen biết ta, có lẽ ngươi không nghĩ đây là trùng hợp chứ?” Tô Bạch quét mắt nhìn hắn, nói.

“Giờ ngươi có thể đi, sự việc của ta chỉ do ta xử lý. Chỉ là tình báo của ta, ngươi không thể nói với bất kỳ ai, nếu không thuốc của sau này không pha cho ngươi.”

Nói xong, hắn mở cửa, đi ra ngoài.

Ta có thể giúp ngươi.” Đột nhiên Triệu Không Thanh nói.

Tiếp đó, hắn nhẹ nhàng nói: “Bởi vì ta phải khiến ngươi sống lại, ta mới có thể mạnh hơn.”

Nói đến đây, ngữ khí nhẹ nhàng của hắn có chút không tự nhiên.

Thực ra, trong lòng hắn vẫn còn có một nguyên nhân khác, đó là Tô Bạch là người mà em gái hắn thích.

Triệu Không Thanh không muốn Tô Bạch chết ở đây khiến em gái hắn tổn thương.

Nghe thấy lời của Triệu Không Thanh, sắc mặt có chút lạnh lùng của Tô Bạch thả lỏng một chút.

Quan hệ anh em Triệu Không Thanh với hắn không ít, đương nhiên không muốn trở mặt thành thù.

Chỉ có một vài chuyện, hắn nhất định phải nói rõ, nếu không chính là đưa mình vào nơi có bấy nguy hiểm.

Còn bây giờ, thái độ của Triệu Không Thanh cũng khiến trong lòng hắn thở nhẹ một hơi.

“Cảm ơn ngươi, Triệu đại ca.” Tô Bạch cúi đầu, gật đầu nói.

Sau đó, hắn dẫn Triệu Không Thanh xuống dưới, lái xe đi về phía cửa nam của số 76 cấm địa.

Có sự giúp đỡ của Triệu Không Thanh, tuyệt đối có thể nói là một chuyện tốt.

Rốt cuộc đối phương cũng là một cảnh sát rất xuất sắc.

Lúc này, Tô Bạch và Triệu Không Thanh cũng hòa thuận rất nhiều.

Dẫu sao bọn họ cũng là bạn bè.

Thậm chí trong thâm tâm Triệu Không Thanh, đã coi Tô Bạch là người thân của mình mà đối đãi.

Rốt cuộc, trước đây hắn còn muốn giao phó em gái của mình cho Tô Bạch.

Đây cũng là nguyên nhân sau khi hắn biết Tô Bạch sống lại, vẫn chưa hề trực tiếp nổ súng.

Nếu đổi lại là kẻ khác sống lại, lúc đó hắn đã sớm bắn.

Chương 116: Lại vào cấm địa

“Cấm địa số bảy mươi sáu nhất định phải cẩn thận, độc vật ở đây rất nhiều, nếu không cẩn thận sẽ bị cắn.” Tô Bạch lái xe, nhìn Triệu Không Thanh nói: “Còn nếu như bị cắn, vậy thì thực sự sẽ chết.”

“Được rồi.” Triệu Không Thanh gật đầu.

Hắn vẫn biết khá ít sự việc về cấm địa này.

Lần này cũng là lần duy nhất vào cấm địa.

Sau đó, Tô Bạch lại nói một chút về việc chú ý của cấm địa rồi lái xe vào khu đỗ xe ở khu nam.

Tiếp đó hắn và Triệu Không Thanh mang theo tiếp tế đến cho cấm địa đầm Vân Mộng.

Vừa tiến vào cấm địa, Tô Bạch cảm thấy thả lỏng hơn rất nhiều.

Hắn nhìn vào điện thoại của mình, trên đó là tin tức của quân gia gửi tới cho hắn.

Bên trong bao gồm số người đã đến, tất cả những thứ bọn họ mang theo, thậm chí cả ghi hình kiểm tra an ninh của Khúc Du Dương.

Không thể không nói quân gia rất giỏi làm loại chuyện này.

Lúc này, Tô Bạch nghi ngờ quân gia là người của phía Liên Bang, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể giải thích tại sao có thể dễ dàng lấy được những tư liệu này.

Hơn nữa, trong khoảng thời gian này, có một chuyện khiến Tô Bạch có chút quan tâm.

Dường như quân gia trực hai mươi tư giờ, chỉ cần hắn tìm quân gia, quân gia sẽ trả lời trong vài giây.

Phải biết rằng, Ảnh Tử có tổng cộng chín cái, ngoài hắn và quân gia, còn có bảy Ảnh Tử.

Bảy Ảnh Tử này sẽ không tìm được quân gia sao?

Không thể nào?

Vì vậy, việc này là một chút khó tưởng tượng.

Tô Bạch lắc đầu, không nghĩ tới chuyện này nữa.

Ước chừng chuyện này có liên quan đến khả năng đặc biệt của quân gia, hắn cũng không dễ dàng nghiên cứu.

Có khả năng đối phương là người máy, hoặc có năng lực phân thân cũng không nhất định.

Sau đó, Tô Bạch tiếp tục xem tư liệu quân gia gửi tới.

Lần này, Khúc Du Dương đến cấm địa, dẫn theo tổng cộng ba mươi hai người, chín giờ sáng nay đã vào.

Năm người trong số họ là những người hái thuốc giúp.

Trong số hai mươi bảy người còn lại, có hai trợ thủ, hai mươi lăm người còn lại là vệ sĩ.

Điều khiến Tô Bạch ngạc nhiên là năm vệ sĩ ở đây đều có súng, hơn nữa còn là súng trường.

Theo tư liệu của quân gia, năm người này xuất thân từ quân đội và đi theo Khúc Du Dương để bảo vệ Khúc Du Dương.

Việc mang súng là hợp pháp, không giống như những kẻ săn đầu người.

Sau đó, Tô Bạch lại nhìn về phía tiếp tế của đối phương.

Hắn phát hiện tiếp tế của đối phương mang đến tương đối đầy đủ, mỗi người mang theo khẩu phần ăn ít nhất một tuần.

Tô Bạch suy nghĩ một hồi, trước đây, hắn và lão Miêu đã mang theo lương khô một tuần vì hắn muốn học cách chế tạo thuốc trong cấm địa.

Còn những người hái thuốc bình thường sẽ chỉ ở trong cấm địa trong ba hoặc bốn ngày trước khi lên trời.

Vì thời gian càng lâu thì nguy hiểm càng lớn.

Tuy nhiên, đám người do Khúc Du Dương dẫn theo, mỗi người đều mang khẩu phần ăn cho một tuần.

Điều này không bình thường.

Rõ ràng là đối phương đến cấm địa này là có mục đích.

Mục đích của đối phương là gì?

Tìm kiếm được liệu?

Tô Bạch khẽ cau mày.

Triệu Không Thanh ở bên cạnh nhìn thấy bộ dạng của hắn liền hỏi: “Người bị sao vậy?”

Tô Bạch nhìn Triệu Không Thanh và hỏi: “Người nghĩ Khúc Du Dương đang làm gì trong cấm địa này?”

Nghe được lời của hắn, Triệu Không Thanh cũng nghĩ tới, nói: “Theo ta thấy, đối phương tới cấm địa này tuyệt đối không phải vì thảo dược. Bởi vì với thân phận của Khúc Du Dương, chỉ cần hắn cần thảo dược, những người khác sẽ dốc sức lấy cho hắn.”

Nói đến đây, hắn thấp giọng nói, nhìn Tô Bạch: “Có lẽ ở đây có cái gì thu hút hắn khiến hắn không thể không đến một chuyến.”

Nghe thấy những lời của Triệu Không Thanh, Tô Bạch gật đầu.

Hắn đột nhiên nghĩ đến một việc, nếu bây giờ có thứ gì đó thu hút Khúc Du Dương, vậy rất có thể có liên quan đến nghiên cứu trước đây của đối phương.

Còn điều này có lẽ không liên quan gì đến hắn.

Bởi vì nếu có liên quan đến hắn, đối phương hoàn toàn có thể chặn đường hắn.

Tuy nhiên, đối phương không hề làm mà đi vào cấm địa số bảy mươi sáu.

Điều này có nghĩa là những gì đối phương muốn đều nằm trong cấm địa.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch lại lấy điện thoại ra xem tư liệu của Khúc Du Dương.

Bây giờ, hắn có rất nhiều tư liệu về Khúc Du Dương, có thể nói rằng trong tay hắn đã có được hành trình của bên kia trong mấy chục năm qua.

Đây là những gì Tô Bạch đã tốn năm điểm đóng góp để có được.

Tô Bạch tìm một cục đá ngồi xuống, nhanh chóng lật xem tư liệu trên điện thoại.

Cuối cùng, ngón tay của hắn đã dừng lại trên cuộc hành trình hai mươi năm trước của đối phương.

“Ngày mười ba tháng bảy năm ba nghìn sáu trăm linh sáu, Khúc Du Dương đến cấm địa số bảy mươi sáu, bị nghi ngờ là đã đào được một bảo vật.”

Thấy vậy, ngón tay Tô Bạch khựng lại.

Cách đây rất lâu, Khúc Du Dương đã đến cấm địa số bảy mươi sáu.

Tô Bạch khẽ cau mày khi nhìn thấy tin tức này.

Hắn cảm thấy rằng vấn đề này có mối liên hệ chặt chẽ với hắn, bởi vì mẹ hắn đã trốn thoát khỏi Tập đoàn Vân Gian hai năm sau đó.

“Phù ...” Tô Bạch thở dài một hơi, nhìn về phía Triệu Không Thanh bên cạnh nói: “Chúng ta đi thôi.”

Từ tư liệu vừa rồi, hắn biết vị trí lần trước của Khúc Du Dương là ở trung tâm của cấm địa số bảy mươi sáu, một nơi có tên là Sâm Uyên.

Ở nơi đó quanh năm không có ai.

Triệu Không Thanh nhìn Tô Bạch và gật đầu.

Tuy nói hắn không biết rốt cục Tô Bạch biết cái gì, nhưng nếu Tô Bạch đã có mục tiêu, hắn cứ đi theo như vậy.

Sau đó, Tô Bạch và Triệu Không Thanh tiếp tục đi về phía trước, bắt đầu vượt qua bên ngoài của cấm địa, thực sự tiến vào cấm địa.

Sau khi đi được mấy giờ, sắc trời cũng sắp hoàng hôn, thỉnh thoảng vang lên tiếng côn trùng.

“Đi tới đây.” Trên đường, Tô Bạch dừng bước chân, xẹt qua bụi cỏ, đi về một hướng.

Vừa rồi, linh năng của hắn cảm giác được một cây dược liệu gần đó, các nguyên tố trên đó hơi giống với nguyên tố trên cơ thể của Triệu Không Thanh.

Triệu Không Thanh không biết tại sao, nhưng hắn vẫn đi theo sau Tô Bạch.

Một lúc sau, Tô Bạch đi tới trước một con dốc nhỏ, đào chỗ bên dưới đám lá rụng, sau đó trước mặt xuất hiện một thứ giống như một dây leo khô.

“Tử Kim Đằng, dược liệu cấp E, bên trong chứa các nguyên tố S21, bên trong có 0,8 có thể nguyên tố S21 năng lượng, và trị giá năm vạn nguyên.”

Nhìn thấy dây leo khô héo này, Tô Bạch liền nhận ra đây là dây leo gì.

“Hóa ra đây là nguyên tố S21.” Hắn cảm nhận nguyên tố màu tím trong dây leo khô héo và trong lòng suy nghĩ.

Tuy nói hiện tại hắn đã thuộc lòng những dược liệu trong cấm địa, có thể cảm giác được linh năng của từng loại dược liệu, nhưng điều này không có nghĩa là hắn có thể dễ dàng sử dụng từng loại dược liệu.

Bởi vì, linh năng mà hắn cảm giác được, hắn không biết tên gì.

Và hắn đã viết ra tên của các loại dược liệu và linh năng, nhưng hắn không biết cảm giác nó như nào.

Điều này cần phải được xác minh lẫn nhau mới được.

“Àm!”

Chính lúc này, một tiếng súng ở xa xa truyền đến.

Chương 117: Xung đột!

“Có tiếng súng!” Sắc mặt Tô Bạch đông cứng.

“Chúng ta qua xem xem, hoặc là đám người này chính làm bọn Khúc Du Dương.”

Tô Bạch nghe thấy, lắc đầu nói: “Không thể là bọn họ, bọn họ đến trước chúng ta gần ba bốn tiếng, có lẽ cách xa chúng ta vài chục dặm, chúng ta đi qua xem trước.”

Tiếp đó hắn quét sạch lá rụng xung quanh, che phủ Tử Kim Đằng dưới đất.

Hai người theo sau đi về hướng phát ra tiếng súng.

“Cảm giác gần đây có một người vừa chết, tên Phùng Kính, đạt được một điểm điểm thuộc tính cơ bản, sức mạnh cộng một.”

Cùng với nơi mà Tô Bạch đến, một tin tức truyền vào não hắn.

Cảm giác được tin tức này, lông mày Tô Bạch hơi nhíu.

Là một người chết?

Đây cũng không phải người chết mà hắn ngóng trông, mà là hàng chục tiếng súng vừa nãy, một người chết khó tránh có vài lời không nói được.

Phải biết, khi săn đầu người giết người ở đây, đều là phục kích, không thể chỉ là giết một người.

Tiếp đó, Tô Bạch vận dụng cảm giác thực vật linh năng của bản thân cảm giác được có bảy người bên ngoài năm trăm mét.

Cảm giác dã thú có thể cảm nhận được động tĩnh trong ba trăm mét, còn cảm giác thực vật linh năng lại chỉ có thể cảm giác được thực vật linh năng trong một nghìn mét. Tình huống thông thường, thực vật linh năng có thể là chỉ cảm giác tốt được thực vật linh năng.

Nhưng đó là tình huống thông thường.

Còn trong cảm địa lại là tình huống khác.

Ở đây, dường như trên cơ thể mỗi người đều đeo được liệu linh năng.

Còn đây chính là tọa độ cung cấp cho Tô Bạch.

“Chúng ta đi bên này.” Tô Bạch nói một tiếng với Tiểu Không Linh ở bên cạnh, sau đó đi đến chỗ bên ngoài tám trăm mét.

Triệu Không Thanh ở trên người hắn.

Còn trên đường này, Triệu Không Thanh phát hiện một chuyện kỳ quái, mỗi lần Tô Bạch tìm đường đều là đường dễ đi nhất.

Đương nhiên hắn không biết, hiện tại cảm giác dã thú của Tô Bạch đã có được sáu điểm, địa hình xung quanh và gió thổi có động bất kỳ trong ba trăm mét không thể tránh khỏi cảm giác của hắn.

Con đường này, thực ra bọn họ đã tránh được một con ngũ bộ xà dài bốn mét và một tổ ong giết người.

Một lúc sau, Tô Bạch dẫn Triệu Không Thanh đến một lùm cây phía trước.

Ở đây, bọn họ có thể nhìn thấy cảnh tượng phía trước rõ ràng.

Ở trước mặt, có sáu người đang giằng co.

Có một người nằm trên mặt đất, trên người máu chảy không ngừng.

Trong sáu người, một bên là ba người thanh niên, trong tay cầm nỏ, hướng vào người đối diện.

Một bên khác lại là một người trung niên trên năm mươi tuổi và hai người trẻ, xem ra giống như một nhà ba người.

Điều khiến Tô Bạch cảm giác khá ngạc nhiên là lúc này, người cầm súng là người trung niên đó.

“Lão không chết, bây giờ bọn ta có ba người, còn trong tay người chỉ có một viên đạn, người nghĩ bọn ta sẽ sợ người sao?” Một tên thanh niên nấp sau cây, cầm nỏ chỉ vào ba người đối diện hét lớn.

“Người có thể thử xem!” Người trung niên hét lớn một tiếng, chỉ là tay hắn luôn cầm súng có chút run rẩy, rõ ràng tâm trạng hắn không hề bình tĩnh như mặt hắn.

“Người trung niên đó là tay súng số một, hơn nữa, hiện giờ, súng trong tay hắn không có đạn.” Lúc này, đột nhiên Triệu Không Thanh đè nén âm thanh nói bên cạnh Tô Bạch.

Tô Bạch gật đầu và không nói nhiều.

Hiện tại hắn không có ý đi giúp người.

Cũng không phải hắn muốn thấy chết không cứu mà là bây giờ, ngay cả ai là sẵn đầu người thì hắn cũng không biết, đương nhiên không nói đến giúp ai.

Tuy nói ba người thanh niên kia giống kẻ sẵn đầu người nhưng ai biết sau khi người trung niên phía đối diện cầm súng kia muốn cướp đoạt hay không?

Dù sao trước tình thế không rõ ràng, hắn không thể đi xuống.

Chỉ là ánh mắt của Tô Bạch chú ý một người phía sau sọt thuốc trong ba tên sẵn đầu người kia nhiều hơn.

Hắn cảm giác được, ở trong này có vài loại dược liệu mà Triệu Không Thanh cần.

Triệu Không Thanh thấy Tô Bạch không nói chuyện, hắn cũng không có động tác gì.

Xuất hiện lần này, là Tô Bạch làm chủ, hắn làm thứ.

Đương nhiên hắn không vượt quá chức phận, thay Tô Bạch quyết định.

“Như này, người giao thảo dược cho ta, như vậy thì ta không trách tội người việc đã giết anh em ta. Nếu không, ba anh em ta tuyệt đối không để một nhà ba người người rời khỏi đây!” Cũng chính lúc này, đột nhiên, một thanh niên trong trận đấu mở miệng nói: “Không tồi, giao thảo dược cho người, nếu không cả nhà người đều phải chết tại đây!” Một người khác đáp lời.

Nghe thấy lời của bọn họ, mặt người đàn ông trung niên lộ ra ý động chi sắc, tay cầm súng của hắn đã không có đạn, có thể đi là tốt nhất.

Nghĩ đến đây, hắn muốn nói chuyện.

Nhưng cũng chính lúc này, một đường sắc bén xuất hiện, một thanh nỏ bỗng nhiên xuất hiện trên tay của người trung niên.

“A!” Người trung niên kêu lên một tiếng thảm thiết, đột nhiên súng trong tay rơi xuống.

Hóa ra, trong ba người, người đó vẫn không hề nói chuyện, không biết đã âm thầm tiến đến gần người trung niên lúc nào, một đòn tấn công.

Còn hai người còn lại lập tức xông ra nhưng cũng chính lúc này, một hình bóng mạnh mẽ xông ra, một nhát dao, quét yết hầu của hai người.

Còn bên kia, sẵn đầu người lén lút dùng nỏ tấn công thấy đồng đội thảm thương, trong lòng ngạc nhiên, hướng về phía người bắn tên bên trong.

Nhưng cũng chính lúc này, Triệu Không Thanh mạnh mẽ nhào lên người hắn, nắm chắc cổ của hắn.

“Két! Xoạt!”

Cổ sẵn đầu người phát ra tiếng gãy xương khiến người khác run rẩy, trực tiếp mất mạng.

“Cảm giác gần đây có một người vừa chết, tên Ngũ Quý Tài, đạt được một điểm điểm thuộc tính cơ bản, sấm sét kháng tính+1.”

“Cảm giác gần đây có một người vừa chết, tên Đồ An Hội, đạt được một điểm điểm thuộc tính cơ bản, tốc độ phản ứng+1.”

“Cảm giác gần đây có một người vừa chết, tên Thường Thu Hồng, đạt được một điểm điểm thuộc tính cơ bản, nhanh nhẹn+1.”

Cảm giác ba điểm thuộc tính cơ bản vào tài khoản, Tô Bạch thở một hơi, nói về phía một nhà ba người: “Các người đừng sợ, ta là người tốt.”

Nói rồi hắn vung máu tươi dính trên dao găm trong tay.

Nhìn thấy máu tươi đó, người trung niên lặng im.

Hai anh em bên cạnh hắn cũng im lặng.

Triệu Không Thanh ở phía xa đang đi đến cũng im lặng.

Ai sau khi giết người còn nói mình là người tốt?

Triệu Không Thanh phát hiện Tô Bạch càng ngày càng nhìn không thấu.

“Cảm ơn ơn cứu mạng của hai vị.” Người trung niên nén cơn đau trong tay, nói cảm ơn với Tô Bạch và Triệu Không Thanh.

“Cảm ơn các người, nếu không có các người, bọn ta đã mất mạng rồi!”

Hai anh em bên cạnh lộ ra sắc mặt biết ơn.

Tô Bạch gật đầu, nói với người trung niên: “Người đi xử lý vết thương trước, bọn ta lấy được liệu của tên săn đầu người này đi, người không có vấn đề gì chứ?”

“Không vấn đề!” Người trung niên vội vàng nói.

Sau đó, hai anh em bên cạnh cũng bắt đầu gấp gáp cầm máu cho người trung niên.

Tô Bạch gật đầu, nói với Triệu Không Thanh: “Thu được một chút được liệu.”

Triệu Không Thanh nghi ngờ hỏi: “Bọn ta không tiện mang những được liệu này đi.”

Nghe thấy lời của hắn, Tô Bạch im lặng rồi nói: “Đây là được liệu của săn đầu người, có lẽ có giá trị hai, ba trăm vạn.”

“Tốt, ta đến giúp người thu hoạch được liệu.” Triệu Không Thanh lập tức bắt đầu thu hoạch được liệu.

Hắn nghĩ là kiến thức của hắn quá nông cạn, được liệu quý nhiều như vậy, cũng khó trách mấy tên săn đầu người phải giết người.

Chương 118: Kẻ giết người vĩnh viễn vẫn là giết người

Đêm khuya, một đồng lửa đang cháy trong rừng.

“Cho nên, người tới đây là vì vợ người bị bệnh?” Tô Bạch nhìn về phía người trung niên, hỏi.

Sau khi hấn và Triệu Không Thanh giải cứu mọi người, thấy trời đã nhá nhem tối, bọn họ cũng tìm một nơi cắm trại nghỉ ngơi cùng ba người này.

“Đúng vậy, nàng bị ung thư máu, cần một khoản tiền lớn, vì vậy bọn ta tới hái thuốc.” Người trung niên thở dài.

Hai người thanh niên bên cạnh cũng im lặng.

Tô Bạch không nói nên lời.

“Hiện tại ai cũng không dễ dàng.” Tô Bạch lắc đầu nói tiếp, “Được rồi, hiện tại đã rất muộn, chúng ta chuẩn bị đi nghỉ ngơi.”

Vừa nói, hấn vừa cắn một miếng lương khô, sau đó tìm một gốc cây dựa người.

Nhìn thấy Tô Bạch làm như vậy, Triệu Không Thanh cũng dựa bên cạnh Tô Bạch.

“Bọn họ thật đáng thương, người có muốn giúp bọn họ không?” Triệu Không Thanh hỏi với vẻ mặt dò xét.

Tô Bạch lắc đầu, “Để mai xem.”

Sau đó, hấn nhắm mắt lại.

Thấy vậy, Triệu Không Thanh cũng nhắm mắt chuẩn bị ngủ.

Khi bọn họ chìm vào giấc ngủ, chỉ có tiếng côn trùng phía xa và tiếng lửa trại tí tách.

Người trung niên bỏ củi khô nhặt được vào đồng lửa và nhìn Tô Bạch và Triệu

Không Thanh với vẻ mặt ảm đạm.

Sau đó, thời gian trôi qua, đã đến sáng sớm.

Hai bóng người chậm rãi đi trên bãi cỏ, đến gần vị trí của hai người Tô Bạch và Triệu Không Thanh.

Hai người này là hai đứa con trai của người trung niên.

Lúc này, sắc mặt bọn họ hung tợn, trong tay đều cầm một cái nỏ nhắm vào Tô Bạch.

Đó là vũ khí của săn đầu người.

Trước đó, Tô Bạch đã vứt nó đi, chỉ là không biết bọn họ nhặt nó ở đâu.

Khi bọn họ đến gần hơn, họ bất ngờ phát hiện ở đây chỉ có một thiếu niên, người đàn ông với vết sẹo trên mặt đã biến mất.

Và thứ trong khe hở khiến bọn họ ngạc nhiên, đôi mắt của Tô Bạch đột nhiên mở ra.

“Các người muốn làm gì?” Hắc lạnh lùng nói.

Lúc này, trong mắt hắc hiện lên một tia cảm xúc tàn nhẫn giống như dã thú.

Hai thanh niên nhìn thấy vậy, tim của họ đông cứng lại, nhưng họ vẫn giương cung nỏ bắn về phía Tô Bạch.

“Phì! ” “Phì! ”

Tốc độ của mũi tên nỏ rất nhanh, một lúc sau đã tới gần Tô Bạch.

Tuy nhiên, Tô Bạch chỉ hơi nghiêng người sang một bên.

“Run! ”

“Run! ”

Hai mũi tên nỏ lướt qua hắc và bắn vào thân cây, tạo ra một tiếng rung vù vù.

Nhìn thấy mũi tên nỏ không có tác dụng gì, sắc mặt hai thanh niên tái nhợt, thân thể khẽ run.

Sau đó, Tô Bạch chậm rãi đứng dậy, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn hai thanh niên.

Cùng lúc đó, Triệu Không Thanh từ phía sau hần bước ra, trong mắt hiện lên sát khí.

“Đừng ra tay.” Đúng lúc này, một tiếng hét truyền đến, sau đó một bóng người chạy tới trước mặt hai người Tô Bạch, không ngừng dập đầu quỳ lạy bọn họ.

“Là ta không biết dạy con để bọn họ xúc phạm hai người. Ta tới đây để khấu lạy hai người, hy vọng hai người sẽ nhìn thấy bọn họ nể mặt mũi mẹ của bọn họ mà hãy bỏ qua.” Người trung niên tiếp tục quỳ lạy, nói không ngừng.

Giọng hần nghẹn ngào, lời lẽ tha thiết, trong giọng điệu đầy đau thương.

Tô Bạch nhìn ba người bọn họ, trong mắt mang theo chút tàn nhẫn mà đá văng người trung niên, “Đừng tưởng rằng ta không biết đây là ý của ngươi, giả mẹ ngươi ở đây ư?”

Lúc trước, hần dùng cảm giác dã thú cảm giác được hai người thanh niên hành động theo lệnh của người trung niên.

“Cầu xin hai người rộng lượng, hai người rộng lượng!” Đột nhiên, người trung niên càng lạy mạnh hơn, trán đập xuống đất, máu chảy ra.

Hai thanh niên bên cạnh thấy vậy liền ném cung nỏ sang một bên và cùng cúi lạy.

Chỉ là khi bọn họ cúi lạy, đầu hơi cúi xuống, trong mắt đầy thù hận.

Suýt chút nữa, mấy trăm vạn sẽ thuộc về bọn họ.

Tô Bạch cau mày, Ma Thiết trong tay thay đổi, đi tới trước mặt ba người, dùng dao quét vào cổ ba người bọn họ một nhát.

“Cảm giác gần đó vừa có một người chết, tên là Nhậm Hồng Xuân, đạt được một điểm điểm thuộc tính cơ bản, trí nhớ + 1.”

“Cảm giác gần đó vừa có một người chết, tên là Nhậm ”

“Cảm giác gần đó vừa có một người chết, tên là Nhậm Bác, được một điểm điểm thuộc tính cơ bản và thể lực + 1.”

“Cảm giác gần đó vừa có một người chết, tên là Nhậm Tiên, nhận được một điểm điểm thuộc tính cơ bản, cảm giác + 1.”

Tô Bạch cảm thấy não mình quay nhanh hơn một chút, xương cốt chắc khỏe hơn chút, nhẹ nhàng thở ra.

“Người có nghĩ đôi lúc ta quá nhẩn tâm không?” Hấn cất con dao trên tay và nhìn Triệu Không Thanh bên cạnh.

“Bọn họ muốn giết người, người giết bọn họ, không coi là nhẩn tâm..” Triệu Không Thanh khẽ lắc đầu.

Nói đến đây, hấn khẽ thở dài một hơi: “Ta đã thụ lý các vụ án nhiều năm, từ sắc mặt của người đàn ông trung niên đó và con trai hấn, có thể thấy điều họ nói là thật, nhưng tiếc là...”

Điều đáng tiếc là người đàn ông trung niên và hai người con trai của hấn sau khi nhìn thấy Tô Bạch lấy được dược liệu, đã chuẩn bị giết người ngay trong đêm hôm đó.

Kẻ giết người thì vĩnh viễn là kẻ giết người.

Vì vậy, Triệu Không Thanh không cảm thấy Tô Bạch tàn nhẫn, mà cảm thấy Tô Bạch là người quyết đoán.

Tô Bạch gật đầu, “Không có gì đáng tiếc. Ở đây, những kẻ săn đầu người không phải là người tốt, những người hái thuốc cũng không phải là người tốt. Bọn họ thường làm những việc giống như những kẻ săn đầu người. Rốt cuộc, ai lại không quan tâm đến việc tiền đến nhanh hơn.”

Nói xong, hấn bắt đầu lấy dược liệu trong sọt của người trung niên bỏ vào những dược liệu đã luyện chế trước đó.

Sau đó, Tô Bạch lại để Triệu Không Thanh bảo vệ cái xác, đi đến phía trước nơi phát hiện Tử Kim Đằng, đào Tử Kim Đằng lên.

Sau khi đào xong Tử Kim Đằng, hấn trở về nơi đóng quân, lại lấy một bông hoa giống mặt người trong dược liệu và vài loại dược liệu khác.

Triệu Không Thanh nhìn thấy hấn bận rộn, ngơ ngác một chút, hỏi: “Chắc không phải người muốn chế tạo thuốc ở đây chứ?”

Nghe thấy lời của hấn, Tô Bạch gật đầu: “Ừ, những linh năng trong dược liệu này đều là thứ ta cần, người chuẩn bị một chút.”

Nói rồi hấn tiếp tục xử lý dược liệu.

Triệu Không Thanh nhìn thấy Tô Bạch nói lời này, khoe miệng giật giật, tuy rằng rất tin tưởng Tô Bạch, nhưng hành động hiện tại của Tô Bạch khiến trong lòng hắn không chấp nhận nổi.

Khi những người chế thuốc khác bào chế thuốc, họ rất cẩn thận và sử dụng các dụng cụ nghiêm ngặt nhất.

Tuy nhiên, khi đến Tô Bạch, phong cách lại thay đổi đột ngột.

Lúc trước Tô Bạch làm như vậy cũng không sao, tuy rằng đơn giản, nhưng cái nên có thì vẫn có, cũng làm rất nghiêm túc.

Còn bây giờ, đối phương lại đang làm điều đó trong khu rừng này, hơn nữa vẫn là nửa đêm.

Các loại dược liệu dường như cũng được đào một cách ngẫu nhiên.

Điều này làm thế nào có thể khiến Triệu Không Thanh cảm thấy yên tâm?

Chương 119: Quá khứ của Triệu Không Thanh

“Người chuẩn bị xong chưa?” Tô Bạch giờ ống tiêm, nhìn về phía Triệu Không Thanh hỏi.

Bên trong ống tiêm phát ra một luồng ánh sáng tím, còn có đầu người nhỏ ở bên trong lắc lư xung quanh.

Phảng phất như một đám quỷ kêu rên bên trong, làm cho trong lòng người cảm thấy có chút bất an.

Nhìn thấy một màn này, Triệu Không Thanh trầm mặc một hồi, sau đó khẽ cắn môi, đặt cánh tay lên rễ một gốc cây, đuổi ra: “Tới đi.”

Nói xong, ánh mắt của hắn nhìn về những nơi khác, không nhìn ống tiêm.

Tô Bạch thấy thế thì lấy ra băng cao su đã được chuẩn bị sẵn cột vào trên cánh tay Triệu Không Thanh, sau đó đưa ống tiêm vào trong tĩnh mạch của Triệu Không Thanh.

Sau đó từ từ đẩy ống tiêm vào.

“A!!!” Theo thuốc bổ sung được tiêm vào, Triệu Không Thanh cảm thấy linh năng toàn thân bắt đầu bạo động, khiến hắn cảm thấy toàn thân không một chỗ da nào không đau.

Gân xanh trên trán hắn nổi lên, hắn cắn răng, cố chịu đựng không cho tay mình động dấy một chút nào.

“Xong rồi.” Qua hồi lâu, giọng nói bình tĩnh của Tô Bạch truyền đến.

Triệu Không Thanh nghe thế, cả người đều tê liệt ngã xuống, toàn thân toát mồ hôi.

Nhìn bộ dáng của Triệu Không Thanh, Tô Bạch cũng có chút bội phục.

Thuốc bổ sung, bởi vì lúc bổ sung sẽ khơi ra linh năng bên trong thân thể, thế nên cũng xấp xỉ với thuốc được định cấp D.

Loại thống khổ này, rất nhiều người từng thử một lần, sẽ rất khó kiên trì lần thứ hai.

“Loại thuốc này ta còn phải tiêm bao nhiêu lần?” Triệu Không Thanh đột nhiên hỏi.

Tô Bạch trầm mặc một hồi, nói: “Ước chừng còn phải tiêm tám đến mười lần.”

Nghe được lời hắn nói, Triệu Không Thanh đột nhiên nở nụ cười.

“Người cười cái gì?” Tô Bạch hỏi.

Triệu Không Thanh cười ha ha nói: “Ta là vì ta còn có tám đến mười cơ hội tăng lên thực lực mà vui vẻ.”

Nói xong, hắn vươn tay ra, một ngọn lửa màu tím trắng xuất hiện trên lòng bàn tay hắn, phía trên mơ hồ có tiếng kêu rên.

“Người bây giờ còn kém xa lắm, chờ sau này ta làm một phòng thí nghiệm, kiếm một vài dụng cụ tinh vi, có thể thúc đẩy thực lực của người thêm mấy bước.” Tô Bạch lắc đầu nói.

Đối với tình huống hiện tại, hắn cũng không hài lòng lắm.

Hiện tại hắn động tay tối đa cũng chỉ khống chế độ chính xác vào khoảng 0.001%.

Căn bản không làm được 0.00001% như trong tưởng tượng.

Vậy dụng cụ nhất định phải vô cùng chặt chẽ mới có thể làm được.

Mà thiên phú của một Người linh năng, độ chính xác càng cao thì khai phá được càng đầy đủ.

“Ta rất mong chờ.” Triệu Không Thanh nhìn ngọn lửa màu tím trắng trong lòng bàn tay mình, chậm rãi nói.

Tiếp đó, hắn bỗng nắm chặt tay, ngọn lửa trong tay lập tức biến mất.

Tô Bạch nhìn tay hắn, có chút trầm tư.

“Sao vậy?” Triệu Không Thanh nhìn về phía Tô Bạch, có chút kỳ quái hỏi: “Trên người ta có chỗ nào không thích hợp sao?”

“Không, không có.” Tô Bạch lắc đầu: “Chỉ là ngọn lửa này của người thật không tệ, bật lửa cũng có thể không cần, trên

đường người đến nhóm lửa đi.”

Triệu Không Thanh nghe vậy, khoe miệng giật một cái, bắt đầu gật đầu nói: “Được.”

Tô Bạch gật đầu, liếc xuống ba cỗ thi thể kia, trong mắt có chút tiếc nuối.

Đáng tiếc, ba người này không có một người nào trở thành người sống lại.

Quả nhiên, giống như Đinh Tuấn thế kia vẫn là số ít.

Tiếp đó, Tô Bạch liền cầm những dược liệu kia tìm chỗ giấu đi.

Những dược liệu này hiển nhiên không thích hợp mang theo bên mình.

Nhưng bảo Tô Bạch trực tiếp ném những dược liệu trị giá mấy trăm vạn này đi, hẳn cũng không phá của như vậy.

Tiếp sau đó, hắn và Triệu Không Thanh tiếp tục lên đường.

Nơi lần này hắn đi, không chỉ là nơi sâu nữa, mà là vị trí trung tâm của đầm Vân Mộng.

Ở nơi đó, so với nơi sâu bên ngoài, có nhiều dã thú hơn.

...

Bên cạnh một đầm nước, Tô Bạch nhìn xem bóng ngược trong đầm nước, dùng dao cạo râu Ma Thiết, cạo sạch sẽ râu của mình.

Hắn ở nơi này một khoảng thời gian, râu cũng mọc dài ra, không khác đã nhân là bao.

Sau khi cạo xong, Tô Bạch đưa dao cạo râu cho Triệu Không Thanh.

Triệu Không Thanh nhận lấy, cũng ở trên da cạo một cái, dễ dàng cạo sạch râu trên da.

“Đây là vũ khí của người?” Triệu Không Thanh sờ lên mặt mình, có chút kinh ngạc.

Đồ vật cổ quái kia biến thành dao cạo râu, vậy mà có thể trong tình huống không cần bọt cạo râu, cạo râu sạch sẽ, không thể không nói hết sức thần kỳ.

“Ừm.” Tô Bạch khẽ gật đầu, sau đó dừng một chút, nói: “Có một số chuyện ta luôn muốn hỏi ngươi, chỉ là không biết nên mở lời thế nào.”

“Chuyện gì?” Triệu Không Thanh vừa cạo râu vừa hỏi.

“Chuyện liên quan tới kẻ thù của ngươi.” Tô Bạch nói.

Theo lời này của hắn nói ra, tay Triệu Không Thanh run lên một cái, một giọt máu từ trên mặt hắn trượt xuống, nhỏ xuống bên trong đầm nước.

Hắn trầm mặc một chút, hỏi: “Ngươi nghe chuyện này làm gì?”

Tô Bạch dùng nước đầm rửa mặt, nói: “Chỉ tùy tiện hỏi một chút, nếu ngươi không tiện nói, vậy thì không cần nói.”

Triệu Không Thanh nghe vậy, thần sắc thoáng dừng một chút, hít sâu một hơi nói: “Chuyện này không có gì khó nói.

Chuyện này vẫn phải nói lên từ sáu năm trước. Năm đó, ta vừa tốt nghiệp vào làm tại Sở cảnh sát. Lúc ấy trong lòng ta là một bầu nhiệt huyết, muốn đưa tất cả kẻ ác ra trước pháp luật.

Mà cũng chính là lúc đó, Sở cảnh sát phái ta đi cùng cảnh sát chìm xử lý một vụ án đặc thù.

Trong vụ án kia, có hai người già bị hành hạ đến chết.”

Nói đến đây, giọng nói Triệu Không Thanh chợt dừng: “Ngươi biết Khâu Kỳ Sơn không?”

“Khâu Kỳ Sơn?” Tô Bạch nghe vậy hơi ngẩn ra, sau đó mắt có chút trợn lớn: “Là người sáng lập Tập đoàn Kim Nhai?”

Người này, sao hắn lại không biết được.

Khâu Kỳ Sơn là một thiên tài, vào năm mười sáu tuổi, lấy thứ tự đứng đầu toàn tỉnh tiến vào Đại học Thủ đô. Đồng thời trong đại học, dùng tài khoản của cha mẹ mình đầu tư cổ phiếu, kiếm lời hơn mười triệu.

Sau đó, Khâu Kỳ Sơn bỏ học tại Đại học Thủ đô, dùng hơn mười triệu hắn kiếm được sáng lập Công ty đầu tư Kim Nhai.

Ánh mắt của hắn vô cùng độc đáo, dùng tiền của mình đầu tư trên hạng mục internet.

Dưới cơn bão internet, trong thời gian mấy chục năm gần gũi, hẳn lấy mười triệu kiếm được đầy bồn đầy bát, giá trị bản thân trên chục tỷ.

Về phần Tô Bạch vì sao lại nhớ kỹ người này, thì do Khâu Kỳ Sơn người này, bản thân chính là người bản xứ thành phố Tây Giang.

Hắn làm người thành phố Tây Giang, tự nhiên sẽ thường xuyên nghe được Khâu Kỳ Sơn người này.

“Người nói là, là Khâu Kỳ Sơn giết hai người già kia, còn hại người trong nhà người?” Tô Bạch nhìn về phía Triệu Không Thanh, cau mày hỏi.

Theo như hắn biết, hiện tại Khâu Kỳ Sơn vẫn là phú ông chục tỷ, sao lại là hung thủ được.

Hơn nữa, lúc trước Tô Bạch và Triệu Không Thanh tiếp xúc cũng đã nhìn ra.

Kẻ thù của Triệu Không Thanh, tám chín phần mười là một người sống lại.

Khâu Kỳ Sơn là người sống lại? Trừ khi thế giới này điên rồi.

“Không phải.” Triệu Không Thanh lắc đầu: “Kẻ thù của ta không phải Khâu Kỳ Sơn, chỉ là vụ án khi đó có quan hệ với Khâu Kỳ Sơn.

Bởi vì vụ án khi đó, hai người già chết đi kia là cha mẹ Khâu Kỳ Sơn. Chết vô cùng thê thảm.”

Nghe đôi phương nói như vậy, Tô Bạch cũng đã hiểu.

Thế nhưng hắn cũng không biết rõ lắm về cái chết của cha mẹ Khâu Kỳ Sơn, rốt cuộc khi đó hắn còn nhỏ, căn bản chưa từng nghe nói đến chuyện này.

Đương nhiên, chuyện này truyền bá không rộng ưóc chừng cũng có liên quan đến người sống lại.

Chương 120: Cá nheo khổng lồ!

“Lúc trước, sau khi cha mẹ Khâu Kỳ Sơn mất, ta liền trợ giúp cảnh sát chìm khi đó tiến hành phá án.” Triệu Không Thanh cúi đầu xuống, hít một hơi thật sâu nói: “Thế nhưng lúc đó manh mối tại hiện trường vụ án vô cùng ít ỏi, căn bản không có manh mối gì có giá trị.

Nhưng bởi vì cái chết này là của cha mẹ Khâu Kỳ Sơn, thế nên áp lực phía trên đưa xuống cực kỳ lớn. Mà lúc ấy ta vừa chính thức tham gia công tác không bao lâu, cho nên muốn lập công, lúc phá án cực kỳ nỗ lực.”

Nói đến đây, giọng hắn tạm ngừng lại, trong mắt có vẻ đau đớn: “Rất cuộc, ta ở trong góc tại hiện trường tìm được một dấu vân tay, mà dấu vân tay kia trực tiếp trợ giúp chúng ta xác định được hung thủ.”

Mắt Triệu Không Thanh có chút đỏ lên, giọng khàn khàn nói:

“Nhưng ta làm sao cũng không ngờ được, tên hung thủ này, lại là một người sống lại cấp Xà. Mà ta lúc đó, căn bản không biết cái gì là người sống lại! Càng không nghĩ tới, tên hung thủ này hung tàn như vậy.

Sau khi biết là ta tìm được manh mối, vậy mà ở trước mặt ta, giết cha mẹ, ông bà nội của ta!”

Nói đến đây, giọng hắn có chút run rẩy, mắt trái đầy tơ máu.

Lúc này, trong đầu óc hắn lại xuất hiện hình ảnh lúc trước.

Đó là ác mộng cả đời này hắn cũng không vượt qua được.

Có đôi khi, hắn vừa nhắm mắt, vẻ mặt tuyệt vọng kia của người thân chính mình đều sẽ luôn hiện lên trong đầu của hắn.

Thế nên, hắn cũng không dám đi thăm em gái mình, thường xuyên ở bên ngoài.

Bởi vì, có lúc khi Triệu Không Thanh nhìn thấy em gái mình, hắn đều sẽ nhớ tới chuyện trước kia.

Hắn không dám đối mặt với em gái mình.

“Đều đã qua.” Tô Bạch vỗ vai Triệu Không Thanh: “Điều chúng ta cần làm bây giờ chính là đem giết chết người sống lại kia, chứ không phải cứ nghĩ đến chuyện trước kia.”

Triệu Không Thanh hít một hơi thật sâu: “Cảm ơn.”

Cũng ngay lúc này, con người Tô Bạch đột nhiên rút lại, kéo Triệu Không Thanh lùi về đằng sau.

Triệu Không Thanh còn chưa kịp phản ứng đã bị kéo ra cách mười mấy mét.

“Sao vậy?” Triệu Không Thanh đứng vững, hoà hoãn cảm xúc, hỏi Tô Bạch.

Tô Bạch cũng không trả lời hắn, chỉ đưa tay chỉ vào đầm nước trước mặt.

Theo tay hắn chỉ, Triệu Không Thanh nhìn lại, sau đó con người khẽ rút lại.

Chỉ thấy trong đầm nước phía trước, không biết từ lúc nào, vậy mà đã hiện lên từng cái bóng đen.

Những bóng đen này, phần lớn dài năm đến bảy mét, vô cùng kinh khủng.

“Là mấy con cá nheo khổng lồ.” Tô Bạch trầm giọng nói.

Ở bên ngoài, cá nheo khổng lồ tối đa cũng chỉ chừng hai mét. Nhưng ở đây, cá nheo khổng lồ lại có thể lớn thành quái vật khổng lồ.

Cá nheo khổng lồ trôi lên ở đây có năm con, ngắn nhất, cũng cỡ bốn mét, dài nhất, năm mét có thừa.

Những con cá nheo này bơi tới bên bờ, nhìn chăm chăm vào Tô Bạch và Triệu Không Thanh.

Hiển nhiên, bọn chúng xem hai người thành con mồi.

“Đây cũng là do ta vừa cạo rách mặt, máu rơi xuống trong đầm nước dẫn bọn nó ra.” Triệu Không Thanh suy tư một lát, nói.

Tô Bạch gật đầu, nhưng là ánh mắt của hắn lại nhìn chăm chăm không tha vào một con cá nheo khổng lồ trong đó.

Bên miệng con cá nheo khổng lồ kia, có treo một mảnh vải.

Mảnh vải kia, hẳn mơ hồ thấy có chút quen mắt, hơn nữa gần đây từng thấy qua.

Tô Bạch trầm tư, nhanh chóng lật xem ký ức gần đây của mình một lần, sau đó bỗng nhiên nhớ tới mảnh vải này vì sao lại quen mắt.

Lúc trước khi hắn giết Lý Lâm, đã từng nhặt qua quần áo của một người, dùng để bao tảng đá giả thành Lam Tâm Phách.

Mà chất liệu quần áo của người kia, và chất liệu mảnh vải trên người con cá nheo kia, không khác bao nhiêu.

Đây là quần áo của người thống nhất Tập đoàn Vân Gian.

“Trong đội ngũ của Khúc Du Dương, có người chết.” Tô Bạch nhìn về phía Triệu Không Thanh nói.

Triệu Không Thanh hơi ngẩn ra, nghi ngờ hỏi: “Sao ngươi biết?”

“Chất liệu quần áo kia ta biết, là quần áo trên người Tập đoàn Vân Gian.” Tô Bạch chỉ vào quần áo treo trên thân cá nheo kia nói.

Nghe được lời hắn nói, Triệu Không Thanh thuận theo ngón tay hắn nhìn qua, chỉ thấy một đoàn đen sì, nhưng cụ thể là cái gì, một chút hắn cũng không nhìn rõ.

Thế nhưng điều này cũng trách không được hắn, Tô Bạch có thêm vào hai điểm điểm thuộc tính nhãn lực, mắt của người bình thường căn bản không sánh bằng hắn.

Khóe miệng Triệu Không Thanh giật giật, lắc đầu nói: “Ta nhìn không rõ, nhưng nếu như ngươi không nhìn lầm, vậy đúng là người của Khúc Du Dương đã chết.”

Nói đến đây, hắn trầm tư một chút: “Nhưng người của Khúc Du Dương, tuyệt đối không phải chết tại nơi những con cá nheo này, bọn họ mang theo năm người đi giúp, tuyệt đối sẽ không phạm phải loại sai lầm đơn giản này.”

Lấy tình hình vừa rồi, nếu không phải Tô Bạch kéo hắn một cái, hẳn cũng có thể bị những con cá nheo khổng lồ này kéo xuống, chứ đừng nói là những người bình thường kia.

Người đi giúp cũng coi là người thường xuyên đi lại trong cấm địa, bọn họ sao lại không biết chú ý tới những thứ này được.

“Vậy ý của ngươi là, có người giết người của bọn họ, sau đó ném đến gần đầm nước?” Tô Bạch nghe được lời Triệu Không Thanh nói, suy tư một lát hỏi.

Triệu Không Thanh lắc đầu: “Có lẽ không phải là đầm nước này, đầm nước này có bao lớn đây, chúng ta liếc một cái là thấy rõ bốn phía. Ta nghi ngờ nơi này có sông ngầm, thông với một đầm nước hoặc là vùng ngập nước khác.

Mà điều này cũng có thể nói rõ, vì sao đầm nước nhỏ như vậy lại có thể nuôi ra cá nheo lớn như thế.”

Nghe lời hắn nói vậy, Tô Bạch gật đầu, trong lòng hắn cũng đồng ý với Triệu Không Thanh.

Cái đầm nước này, tổng cộng cũng chỉ lớn cỡ mấy trăm mét vuông.

Thức ăn ở bên trong này, ước chừng không có khả năng nuôi ra cá lớn như thế.

Nghĩ đến điều này, Tô Bạch đi tới bên cạnh một vách núi, đào ra một thứ giống như củ khoai môn, ném về phía đầm nước.

Theo khoai môn rơi xuống, cá nheo khổng lồ lập tức bắt đầu điên cuồng giành giật, bọt nước bắn lên tung toé.

Thứ như khoai môn này gọi là Thiên Nam Dự, là một dược liệu cấp E, có 0.8 linh năng nguyên tố thủy D21, giá trị đại khái tầm năm ngàn đồng.

Loại dược liệu này bình thường sinh trưởng ở gần đầm nước, hơn nữa ở nơi tương đối sâu trong cấm địa số 76 mới có, cho nên cùng là dược liệu cấp E, nhưng giá trị đắt gần gấp đôi so với nhện đỏ xung quanh.

Mà Tô Bạch tới đây, đã phát hiện mấy bụi, chỉ là lười đào mà thôi.

“Ngươi đây là?” Triệu Không Thanh bên cạnh có chút nghi hoặc hỏi.

“Chúng ta trước tiên lui về sau một chút, chờ những con cá nheo khổng lồ này rời đi.” Tô Bạch khoát tay, lui ra phía sau.

Triệu Không Thanh thấy thế cũng không rõ lắm, nhưng vẫn đi theo Tô Bạch tìm chỗ trốn đi.

Một lát sau, cá nheo khổng lồ không phát hiện được tồn tại từ người khác, trực tiếp lặn xuống nước biến mất.

“Đi.” Tô Bạch nhìn về phía Triệu Không Thanh bên cạnh, nói.

Hắn dùng cảm nhận linh năng thực vật có thể cảm nhận rõ được vị trí thực vật linh năng có thể đến.

Đây là biện pháp hắn vừa mới nghĩ ra, chính là để những con cá nheo khổng lồ này ăn linh năng được liệu, sau đó hắn lại thông qua linh năng được liệu cảm nhận vị trí của cá nheo khổng lồ để dẫn đường.

Như vậy, hắn có lẽ sẽ có thể tìm được nơi cá nheo khổng lồ ăn người.

Ước chừng, tại nơi ăn người kia, có thể tìm được tung tích của đám người Khúc Du Dương.

Chương 121: Đàn thú khác thường

Thời gian tiếp đó, Tô Bạch cảm nhận vị trí của cá nheo không lơ, mang theo Triệu Không Thanh đi theo di động của cá nheo không lơ.

Chỉ là, hắn đi trên đường, còn cá nheo không lơ bơi dưới mạch nước ngầm.

Khoảng chừng hơn hai giờ sau, Tô Bạch rút cuộc ngừng lại tại một vùng ngập nước không lơ.

“Đây là?” Triệu Không Thanh bên cạnh nhìn vùng ngập nước trước mắt, có chút kinh ngạc nhìn về phía Tô Bạch.

Hắn có thể thấy được đủ rõ bóng dáng cá nheo không lơ trong vùng ngập nước kia.

Hiển nhiên, trên cả đoạn đường này, Tô Bạch là theo đám cá nheo không lơ kia tới.

Lúc này, Triệu Không Thanh cảm giác chính mình dường như đã biết được một vài bí mật của Tô Bạch.

“Không sai, nơi này hắn là vị trí thi thể.” Tô Bạch gật đầu, hắn cũng không có ý giấu diếm.

Rốt cuộc Triệu Không Thanh là một cảnh sát chìm, có năng lực điều tra rất mạnh, có lẽ nhất định là lấy lệ không được.

Còn có chính là, Tô Bạch cảm thấy chuyện này cũng không cần thiết giấu diếm cái gì.

Thứ nhất là hắn quen biết Triệu Không Thanh đã rất lâu, cực kỳ tin tưởng vào nhân phẩm của đối phương.

Thứ hai là sau này Triệu Không Thanh muốn thăng cấp trở thành Người linh năng càng mạnh hơn thì cần sự trợ giúp của hắn.

Hắn là người chế thuốc, nếu là làm bậy, sợ là sẽ làm điên Triệu Không Thanh.

Đương nhiên, càng quan trọng hơn chính là, loại năng lực cảm nhận linh năng thực vật này, chỉ là một phần nhỏ trong rất nhiều năng lực của Tô Bạch.

Bí mật quan trọng nhất của Tô Bạch —— quan tài hoàng kim, tuyệt đối sẽ không để người khác biết.

Nghe được Tô Bạch nói như vậy, Triệu Không Thanh gật đầu, cũng không có ý truy hỏi đến cùng.

Hắn là một người thông minh, tự nhiên biết có một số việc không cần thiết truy hỏi đến cùng.

Lúc chính mình nên biết thì ắt sẽ biết.

“Đi bên này.” Tô Bạch quét quanh bốn phía, thần sắc chợt động, nhìn về một hướng, mang theo Triệu Không Thanh đi về hướng bên kia.

Trong lúc hắn thấy loáng thoáng vừa rồi, cảm nhận được một vài thứ giống như là quần áo hiện đại hoá.

Đi một hồi, Tô Bạch đuổi ra tay, chặn lại Triệu Không Thanh.

Bước chân của hai người trong nháy mắt dừng lại.

“Là... Đàn thú.” Tô Bạch nhìn về phía xa, nói với Triệu Không Thanh bên cạnh.

Ở phía xa, hắn thấy rõ được có rất nhiều dã thú đang tụ tập, nhưng bởi vì cách quá xa, lại thêm sương mù trong vùng ngập nước, cho dù hắn có hai điểm điểm thuộc tính nhãn lực, cũng không thể thấy chính xác.

Về mặt Tô Bạch có chút nghiêm trọng, mang theo Triệu Không Thanh đi đến bên cạnh sườn núi.

Tiếp đó, hai người đi lên trên sườn núi.

Sau khi đến trên sườn núi, cảnh tượng dưới sườn núi lập tức xuất hiện trước mắt hai người.

Mà nhìn thấy cảnh tượng dưới sườn núi, Tô Bạch và Triệu Không Thanh đều rét run toàn thân.

Ở phía dưới, là vị trí bên bờ vùng ngập nước.

Ở nơi đó, chất đông mấy chục cỗ thi thể, đang bị dã thú cắn xé.

Chúng loại dã thú rất nhiều, có đàn sói da lông màu đỏ tươi, có cá sấu khổng lồ, cá nheo khổng lồ dài hơn mười mét.

Cũng có một vài con quạ đen xấp xỉ như điều hâu.

Cảnh tượng cực kỳ hài hòa, không có tranh đấu.

Mà trong đồng thi thể kia, có thi thể đều đã hư thối, bộ xương đều lộ ra, còn có thi thể dường như là vừa mới tử vong, máu tươi vẫn đang chảy xuống.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Trương Xảo, nhận được một điểm điểm thuộc tính cơ bản, nhân lực +1.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Phạm Anh Trâu, nhận được một điểm điểm thuộc tính cơ bản, lực lượng +1.”

Cùng lúc đó, hai tin tức truyền vào trong đầu Tô Bạch.

Cảm nhận hai tin tức, Tô Bạch biết, có hai cỗ thi thể là chết trong vòng nửa giờ.

“Đây là có chuyện gì? Đây chẳng lẽ là Khúc Du Dương làm sao?” Triệu Không Thanh nhìn xem cảnh tượng trước mắt, cau mày.

Hắn là một cảnh sát chìm từng trải qua rất nhiều vụ án, trong vụ án thậm chí còn gặp được chuyện người bị hại bị đâm một dao, ruột nóng hồi lòi ra.

Khi đó hắn còn giúp đỡ lấy ruột, đưa người bị hại đi bệnh viện.

Nhưng bây giờ, nhìn một màn trước mắt này, hắn vẫn cảm thấy buồn nôn vô cùng.

“Không giống thế, Khúc Du Dương điên rồi mới sẽ làm như vậy.” Tô Bạch lắc đầu, Khúc Du Dương nếu dám giết người như thế, vẫn sẽ bị Liên Bang xử bắn như thường.

Hơn nữa, người Khúc Du Dương mang theo cũng chỉ có mấy người kia, căn bản không có khả năng giết nhiều người trong khoảng thời gian ngắn như vậy.

Phải biết, người hái thuốc ở nơi này cũng không phải kẻ ngốc, sao có thể ngốc đến mức bị tàn sát.

Càng hướng hồ, những thi thể ở nơi này, rất nhiều thi thể đều đã mục nát, tuyệt đối không phải hình thành trong thời gian ngắn.

Nơi này, càng giống như là do người sống lại làm ra.

Hơn nữa là người sống lại cực kỳ mạnh.

Lại hoặc là, do một thế lực cực kỳ khủng bố làm ra.

Lúc này, Tô Bạch đột nhiên nghĩ đến tin tức mình nhìn thấy mấy ngày trước và cuộc nói chuyện của những người khác trong quán cơm.

Lúc ấy, trong tin tức nói là trong cấm địa số 76 xuất hiện sự kiện thợ săn đầu người giết người hàng loạt.

Mà trong quán ăn, cũng có người nói là nhìn thấy bóng quỷ.

Có lẽ, chuyện trước mắt có quan hệ nhất định với chuyện kia.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao đây?” Triệu Không Thanh nhìn về phía Tô Bạch, hỏi.

Tô Bạch trầm tư, nói: “Ta vừa mới nhìn một chút, thi thể Khúc Du Dương cũng không ở nơi này, ta đoán chừng hung thủ đánh nhau với Khúc Du Dương, sau đó hung thủ kia truy sát Khúc Du Dương.”

Sau đó, hắn chỉ vào một hướng nói: “Chúng ta vòng qua những dã thú này, đi hướng kia.”

Hướng kia chính là vị trí trung tâm của cấm địa.

Nếu như Tô Bạch đoán không sai, Khúc Du Dương rất có thể sẽ dẫn người trốn về hướng kia.

“Ừm, được.” Triệu Không Thanh gật đầu.

Sau đó, hai người vòng qua những dã thú đang tiến hành yến hội Thao Thiết này, đi về nơi sâu nhất trong cấm địa.

Mà dọc theo con đường này, tốc độ của Tô Bạch và Triệu Không Thanh chậm đi rất nhiều.

Nơi trung tâm cấm địa có rất ít người vào khai phá, đường đi khó đi hơn trước đó nhiều.

Càng đi lên phía trước không khí càng ẩm ướt, quần áo trên người bọn hắn cũng không biết đã ướt đầm lúc nào.

Trên mặt đất cũng thỉnh thoảng có mấy bãi nước đọng, cực kỳ khó đi.

Trên đoạn đường này, Tô Bạch cũng phát hiện.

Dã thú và độc trùng ở nơi này rất nhiều.

Đoạn đường ngắn ngủi chỉ mấy cây số mà hắn đã phát hiện mấy con lợn rừng nham thạch nặng mấy trăm kilogram, và mấy con rắn độc dài bốn, năm mét.

Càng làm cho hắn cảm phiền khổ não là, bây giờ thời tiết đã cực kỳ lạnh, nhưng những con đĩa to cỡ ngón tay không ngừng bò lên trên người bọn họ.

Đi một đoạn đường, trời cũng bắt đầu tối dần.

Tô Bạch dự tính thời gian, phát hiện cách vị trí trung tâm còn chặng đường một ngày nữa.

Hiện tại hai người dù gấp rút lên đường thế nào cũng không thể đuổi kịp.

“Chúng ta trước tiên nghỉ ngơi ...” Tô Bạch chuẩn bị để Triệu Không Thanh nghỉ ngơi.

Nhưng cũng chính là lúc này, hắn phát hiện vẻ mặt Triệu Không Thanh không biết từ lúc nào đã trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Chương 122: Lần đầu gặp người khổng lồ!

“Thế nào?” Tô Bạch nhỏ giọng hỏi Triệu Không Thanh bên cạnh.

“Ta có thể cảm giác được, ở hướng kia có lửa đang cháy.”
Triệu Không Thanh nhỏ tiếng nói.

Từ sau khi hắn trở thành Người linh năng, hắn liền có cảm ứng đặc biệt đối với ngọn lửa.

Nghe được lời của hắn, vẻ mặt Tô Bạch lập tức nghiêm trọng lên, tim đập có hơi nhanh lên.

Nơi này, đựng phải lửa, thì rất có thể sẽ đựng phải người.

Mà đựng phải người, vậy khả năng tám chín phần mười là Khúc Du Dương bọn họ.

“Chúng ta đi xem một chút.” Tô Bạch khẽ nói.

Triệu Không Thanh gật đầu, thận trọng đi đến vị trí ngọn lửa kia.

Tiếp đó, hai người đi thêm chặng đường chừng một kilomet, Tô Bạch và Triệu Không Thanh đến trước chỗ vách đá thì thấy được một ánh lửa sáng rực toả ra tia sáng trong bầu trời đêm.

Đó là một đồng lửa khổng lồ.

Một đồng lửa như thế, thậm chí có thể dùng cho một thôn ăn uống vui chơi.

Thế nhưng, Tô Bạch và Triệu Không Thanh lại chỉ thấy được một “người”.

Thậm chí đó cũng không thể xem như người.

Bởi vì Tô Bạch từ trước tới nay chưa từng gặp qua người nào cao đến sáu, bảy mét.

Nói đúng ra, đó là một người khổng lồ.

Người khổng lồ kia cao sáu bảy mét, lông trên người mọc rậm rạp, giống như bộ lông của dã thú, đang nằm bên cạnh đồng lửa, hai mắt nhắm chặt ngủ.

Bụng nương theo tiếng ngáy lên xuống không ngừng.

Để người ta biết, đây không phải pho tượng bùn, mà là một sinh vật chân chính.

Nếu như không thấy rõ khuôn mặt của người khổng lồ gần như không khác với con người bình thường, Tô Bạch nhất định sẽ xem đối phương như một con tinh tinh khổng lồ chứ không phải là người.

Rốt cuộc thế giới này, không có người lớn đến thế.

“Đây là gì vậy?” Triệu Không Thanh nhìn về phía người khổng lồ, nuốt một ngụm nước bọt, hỏi Tô Bạch.

Dù hần tâm tính hơn người, nhưng đối mặt loại người khổng lồ cao mấy tầng lầu này, vẫn còn có chút tâm lý e ngại.

Tô Bạch nhìn chằm chằm vào người khổng lồ, lắc đầu: “Ta từng xem rất nhiều tư liệu về cấm địa, nhưng cho tới nay chưa từng nghe nói qua nơi này có người khổng lồ gì cả.”

Sự thật cũng là như thế.

Bên trong cấm địa, có tư liệu về dã thú, độc vật, có tư liệu về dược liệu, có tư liệu về địa hình.

Nhưng là duy nhất chỉ không có loại tư liệu về người khổng lồ này.

Thậm chí, hần nghe cũng chưa từng nghe qua.

Loại vật này càng giống như là sinh vật trong thần thoại.

“Có điều.” Giọng Tô Bạch chợt ngừng, chỉ vào một đồng thi thể, hài cốt con người bên cạnh người khổng lồ nói: “Người khổng lồ này không phải thứ gì tốt thì phải.”

Triệu Không Thanh cũng thấy vậy, gật đầu: “Vậy chúng ta đi thôi, đừng trêu vào người khổng lồ kia.”

“Đợi thêm chút nữa.” Tô Bạch lắc đầu, cẩn thận nhìn chằm chằm người khổng lồ đằng xa kia.

Trên thi thể bên cạnh người khổng lồ kia, hắn cảm giác được rất nhiều mùi dược liệu linh năng.

Mà trong những dược liệu đó có mấy loại là Triệu Không Thanh cần.

Trong mấy ngày nay, Tô Bạch cũng tập hợp được một vài dược liệu, bây giờ lại thêm dược liệu bên cạnh người khổng lồ kia, xem chừng có thể kiếm đủ nguyên tố linh năng Triệu Không Thanh cần.

Thế nên, bảo hắn trực tiếp rời đi như vậy là không thể nào.

“Chúng ta giết hắn!” Tô Bạch khẽ nói.

Nghe được lời hắn nói, Triệu Không Thanh có chút giật mình.

“Chỗ của hắn có thứ dược liệu linh năng mà ngươi cần.” Tô Bạch chỉ vào sọt thuốc trên thi hài bên cạnh người khổng lồ nói.

Nghe được lời hắn, Triệu Không Thanh ngơ ra một hồi, sau đó vẫn lắc đầu nói: “Hay là bỏ đi. Người khổng lồ này cao sáu, bảy mét, ước chừng mạnh hơn đám cá nheo khổng lồ kia nhiều, làm vậy quá nguy hiểm.”

Tô Bạch cười: “Thử một chút đi, xem thực lực của hắn thế nào. Người ở đây chờ ta, đừng đi đâu cả, ta đi một lát sẽ về.”

Nói xong, hắn liền chui vào trong bóng đêm.

Triệu Không Thanh nhìn bóng lưng Tô Bạch rời đi, trong lòng có chút cảm động.

Sau đó, hắn ở tại chỗ chờ một hồi.

Thế nhưng, càng chờ, trong lòng hắn càng bất an.

Tô Bạch đã ra ngoài nửa giờ chưa về.

Hiện tại, ở bên cạnh hắn chỉ có tiếng ngáy giàu tiết tấu của người khổng lồ kia.

Có điều, Triệu Không Thanh tin tưởng Tô Bạch, vậy nên kiềm lại tính tình, ở tại chỗ không đi lung tung, chờ Tô Bạch trở về.

Tiếp đó, lại qua nửa giờ.

Lúc tâm tình trong lòng Triệu Không Thanh cực kỳ nóng nảy, một tiếng gào thét phẫn nộ từ đằng xa truyền đến.

Nghe được âm thanh, Triệu Không Thanh liền nhìn về hướng thuận theo tiếng gào thét truyền đến.

Sau đó thì nhìn thấy một bóng dáng giơ một con lợn rừng con lớn bằng nửa người xông về phía người khổng lồ kia.

Đến gần người khổng lồ, người kia giơ lợn rừng con trong tay lên đập tới người khổng lồ kia.

Người khổng lồ bị đập tới, chỉ gãi vào chỗ bị đập vào, sau đó trở mình, tiếp tục ngủ.

Lợn rừng con bị đập xuống nhìn thấy cơ thể khổng lồ của người khổng lồ kia, bị dọa đến mức đứng cũng không vững, nằm rạp trên mặt đất, sợ hãi cực độ, trong miệng không ngừng phát ra tiếng thét hoảng sợ chói tai.

“Là lợn rừng nham thạch con.” Dưới sự chiếu sáng từ đồng lửa, Triệu Không Thanh liếc mắt liền nhận ra lợn rừng con kia.

Loại lợn rừng con này, lúc trước hắn từng thấy trên đường, Tô Bạch còn đặc biệt giải thích về đặc tính của loài lợn rừng này.

Đây là một loại lợn rừng trên thân bài tiết chất nhầy đặc thù, loại lợn này cực kỳ thông minh, bọn nó sẽ đi dính một vài tảng đá lên người, tạo thành một loại khôi giáp đặc biệt.

Cũng bởi vì loại đặc tính này bọn nó, cộng thêm lực lượng vô cùng lớn, dẫn đến một vài dã thú hung mãnh cũng không dám trêu chọc nó.

Mà cũng ngay khi Triệu Không Thanh nhận ra lợn rừng con, bóng dáng kia cũng chạy tới nơi này của hắn, trong khoảng thời gian ngắn liền đến gần hắn.

Lúc này, Triệu Không Thanh cũng nhận ra bóng người đó, chính là Tô Bạch đã ra ngoài một giờ.

“Xuyt!” Lúc Tô Bạch đến bên cạnh Triệu Không Thanh, đưa tay ra dấu chớ lên tiếng.

“Ầm ầm!!!” Đúng lúc này, một đạo tiếng oanh minh vang lên, một con lợn rừng khổng lồ cao hai, ba mét từ rừng cây lao ra, lúc tới sát mép doanh địa của người khổng lồ, lập tức dừng bước.

Nó nhìn người khổng lồ lớn hơn nó gấp mấy lần kia, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi, khiến nó không dám đến gần.

Thế nhưng, lúc này lợn rừng lại kêu lên cực kỳ thảm thiết, lại khiến cho nó không dám rời đi.

Mà dường như lợn rừng cũng kêu quá ồn, mắt người khổng lồ bỗng nhiên mở ra, một đôi đồng tử màu vàng sáng chuyển qua, nắm lên lợn rừng trên mặt đất, cắn xuống.

Lúc này, Tô Bạch và Triệu Không Thanh đều phát hiện, răng của người khổng lồ này có chút khác biệt với răng của người bình thường, răng vô cùng sắc bén, càng thích hợp cắn xé.

Hiển nhiên, đại gia hỏa này cũng không phải người theo chủ nghĩa ăn chay.

Sau khi thấy lợn rừng con bị ăn, lợn rừng khổng lồ kia phát ra gào thét thảm thiết, xông đến tấp vào chân người khổng lồ kia.

“Áuuuuu!!!”

Trên chân bị cắn thủng một lỗ, người khổng lồ lập tức phát ra tiếng gào thét phẫn nộ.

Tiếng gào thét cực lớn, khiến Tô Bạch và Triệu Không Thanh ở xa đều cảm thấy lỗ tai đều có chút đau nhói.

Tiếp đó, người khổng lồ bỗng nhiên bóp lấy lợn rừng, lần người đè lên, dùng trọng lượng cơ thể đặt lợn rừng khổng lồ dưới thân.

“Grrrr!!!” Hắn gào thét, hai tay nắm lấy miệng lợn rừng nham thạch khổng lồ đang cắn chân hắn, trực tiếp bẻ ra.

“Éccccc!” Trong khi lợn rừng nham thạch khổng lồ phát ra tiếng thét chói tai thê thảm, miệng nó theo thời gian dần trôi bị bẻ ra, máu tươi thẩm thấu ra.

Đầu tiên là từng giọt, sau đó đột nhiên tuôn ào.

“Àm!”

“Àm!”

Lúc người khổng lồ bẻ nó ra, dường như cảm thấy có chút phí sức, nổi giận gầm lên một tiếng, nắm đấm bỗng đập mạnh vào trên miệng lợn rừng nham thạch. Sau khi đập lợn rừng nham

thạch khổng lồ đến có chút choáng váng, hai tay lại nắm lấy
răng lợn rừng nham thạch, dùng sức bẻ ra.

“Gừ!” Hần nổi giận gầm lên một tiếng, từng khối cơ bắp trên
người từ tầng mỡ bên ngoài trồi lên, một lớp da thịt từ cầm lợn
rừng nham thạch bị xé toạc, máu me văng tứ tung.

Một miếng thịt lợn rừng nham thạch khổng lồ, bị sòng sò sò
lọt xuống.

“Écccc!!!” Lợn rừng khổng lồ phát ra tiếng kêu đau đớn.

Nhưng cũng vào lúc này, người khổng lồ từ trên thân lợn rừng
khổng lồ lọt xuống một tảng đá, hung hăng đánh vào đầu lợn
rừng khổng lồ.

Sau khi đập bảy tám lần, lợn rừng nham thạch khổng lồ triệt
để bị đập chết.

Chương 123: Giết người không lờ

“Còn muốn giết người không lờ này sao?” Triệu Không Thanh nhìn người không lờ đang xử lý lợn rừng nham thạch không lờ, vẻ mặt nghiêm túc, nhìn về phía Tô Bạch bên cạnh hỏi.

Tô Bạch gật đầu: “Theo ta thấy thì người không lờ này có thực lực rất mạnh, nhưng cũng không phải là không có khuyết điểm.”

“Nhược điểm gì?” Triệu Không Thanh có chút nghi hoặc hỏi.

Tô Bạch trầm tư, nói: “Thực lực của người không lờ này cực kỳ mạnh mẽ, nhưng ở nơi này hẳn là không có thiên địch nào, thế nên cũng tạo thành tình huống hẳn cực kỳ tự đại, tính cảnh giác cực kém.

Tựa như lúc này, lợn rừng con kia rơi xuống bên cạnh hẳn, hẳn đều không có một chút phản ứng nào.

Nếu không phải lợn rừng con kia vẫn luôn kêu gào, ước chừng hẳn còn có thể ngủ.

Hơn nữa, người không lờ này cũng có máu có thịt, bị lợn rừng nham thạch cắn cũng sẽ chảy máu. Thế nên nếu như chúng ta thừa dịp lúc hẳn ngủ ra tay, ước chừng tám chín phần mười có thể giết chết hẳn.”

Nghe được lời của hẳn, Triệu Không Thanh lắc đầu: “Nhưng cho dù như thế, hệ số nguy hiểm vẫn vô cùng lớn, ta cảm thấy người không cần thiết vì ta mạo hiểm như vậy.”

Mặc dù hẳn vô cùng cần lực lượng, nhưng cũng không muốn vì vậy mà khiến Tô Bạch gặp nguy hiểm.

“Tin tưởng ta, ta có nắm chắc.” Tô Bạch vỗ vai Triệu Không Thanh.

Lần này sẵn giết người không lờ này, nguyên nhân chính là muốn giúp thực lực của Triệu Không Thanh tiến gần thêm một bước.

Nhưng cái này cũng không phải là toàn bộ.

Hắn sở dĩ muốn giết người khổng lồ này, còn có một nguyên nhân nữa chính là muốn thử một chút, người khổng lồ này có thể để hắn thu hoạch được điểm thuộc tính hay không, cùng với thăm dò bí mật trên người người khổng lồ này.

Tô Bạch mơ hồ cảm thấy, người khổng lồ đột nhiên xuất hiện này, rất có thể có liên quan đến nguyên nhân Khúc Du Dương tới trung tâm cấm địa số 76 lần này.

Người khổng lồ này... Căn bản không giống sinh vật thuộc về thế giới này.

Sau đó, Tô Bạch mang theo Triệu Không Thanh ở trên vách núi lại đợi thêm một giờ, sau khi người khổng lồ ăn xong, dường như có chút mệt mỏi, ngủ rất say.

Nhưng cho dù vậy, hai người vẫn không ra tay, tỉnh táo tiếp tục chờ đợi.

Đợi đến lúc trời đã hoàn toàn tối xuống, đồng lửa kia cũng không sáng rực như trước đó, hai người mới bắt đầu hành động.

Tô Bạch và Triệu Không Thanh nhẹ nhàng đi xuống dưới, mỗi một bước chân đều cẩn thận từng li từng tí, tranh thủ không phát ra một chút âm thanh nào.

Chờ đến lúc đến bên cạnh người khổng lồ, hô hấp của hai người đều có chút dồn dập lên.

Người khổng lồ trước mắt này, quá lớn, chỉ một cái đầu nằm ngang dưới đất mà đã đến bụng hai người.

“Phù...” Tô Bạch nhẹ nhàng thở ra một hơi, liếc nhìn Triệu Không Thanh.

Triệu Không Thanh gật đầu, chậm rãi đi tới trước mặt người khổng lồ.

Sau khi thấy hắn đã đến trước mặt người khổng lồ, Tô Bạch lấy ra Ma Thiết, biến thành một cây gai nhọn rộng ruột đường kính hơn một mét, tiếp cận gần động mạch cổ của người khổng lồ.

Sau đó, hắn gật đầu với Triệu Không Thanh, mặt nạ màu đỏ thẫm trên mặt chợt lóe mà qua, gai nhọn trong tay đột nhiên đâm xuống.

“Phập!”

Toàn bộ gai nhọn đâm vào trong động mạch chủ ở cổ, máu đỏ tươi bắn ra tung toé.

Trong nháy mắt khi đâm vào động mạch chủ ở cổ người khổng lồ, Tô Bạch ý niệm trong lòng chợt động, Ma Thiết trong cổ người khổng lồ bỗng nổ ra, hóa thành một quả cầu gai có vô số gai nhọn.

“A!!!” Người khổng lồ phát ra một tiếng thét chói tai, đột nhiên mở to mắt ra.

Mà cũng chính khoảnh khắc này, một ngọn lửa trắng bỗng nhiên đốt lên mắt hắn, hắn lập tức mù.

“Ô a a!!!!” Người khổng lồ phát ra tiếng gầm rú đau đớn, đập loạn bốn phía.

Nhưng mà lúc này đây, Tô Bạch và Triệu Không Thanh đã lùi về phía sau, hoàn toàn không ở trong phạm vi công kích của người khổng lồ.

Đây chính là sách lược giết người khổng lồ của Tô Bạch và Triệu Không Thanh.

Tô Bạch tấn công vào cổ, là nơi yếu nhất, cũng là nơi dễ tấn công nhất của đối phương, dùng phương pháp này để đạt tới tạo thành hiệu quả sát thương cực lớn.

Mà Triệu Không Thanh thì trong khoảng trống khi đối phương vừa tỉnh lại mở mắt ra, thiêu hủy mắt của đối phương, khiến cho đối phương không có năng lực tiếp tục công kích.

“Động mạch chủ ở người xuất huyết nhiều đại khái có thể sống thêm từ vài phút đến mười mấy phút, cũng không biết người khổng lồ này sẽ bao lâu nữa mới chết.” Tô Bạch nhìn chăm chăm máu phun ra như suối nước trên cổ người khổng lồ, thầm nghĩ nói.

Lúc này bọn họ đều đứng ở đằng xa, không có phát ra một chút âm thanh nào.

Người khổng lồ này chỉ mù, cũng không phải điếc.

Bọn họ phải dự phòng toàn bộ tình huống, đề phòng phản kích của người khổng lồ trước khi chết.

Đột nhiên, người khổng lồ đứng yên tại chỗ, không gào rú, cũng không động đậy nữa. Đôi mắt trống rỗng của hắn nhìn quanh bốn phía, lỗ tai khê rung, dường như đang nghe âm thanh xung quanh.

Lúc này, Tô Bạch cũng không khỏi vì trí tuệ của người khổng lồ này mà tán thưởng.

Phải biết, cho dù là người bình thường, động mạch cổ xuất huyết nhiều như vậy cũng tuyệt đối sẽ không kịp phản ứng nhanh như vậy, dùng tai nghe kẻ địch ở gần.

Thế nhưng, cố gắng của người khổng lồ chỉ là phí công, bọn họ đã sớm dự tính trước được tình huống này.

Đối phương chết chắc!

Mà cũng ngay lúc Tô Bạch có ý nghĩ này, hắn đột nhiên chú ý tới một chi tiết.

Lúc người khổng lồ kia dùng tai nghe bốn phía, cái mũi cũng khê động, giống như đang ngửi mùi xung quanh.

Nhìn thấy động tác của đối phương, con người Tô Bạch chợt rút lại, lập tức cảm giác lông tơ đều dựng cả lên. Người khổng lồ này vậy mà đang dùng mũi ngửi mùi xung quanh!

Lúc này, hắn phát hiện mình đã phạm phải một sai lầm.

Người khổng lồ nói cho cùng vẫn là người khổng lồ, không phải con người bản phóng lớn, có nhiều chỗ có khác biệt rất lớn với con người, không thể dùng tư duy của con người đi đo lường đối phương!

Mà cũng ngay lúc này, hốc mắt đen ngòm của người khổng lồ nhìn chăm chăm về phía bọn họ, nhe miệng ra, hàm răng bén nhọn đầy miệng mang theo tia máu lộ ra, tỏ vẻ vô cùng dữ tợn.

Tô Bạch thấy thế, một phát bắt lấy Triệu Không Thanh, đẩy đối phương sang hướng bên cạnh.

Ngay sau đó trên mặt hắn hiện lên một chiếc mặt nạ màu đỏ thẫm, Ma Thiết trong tay hóa thành một con dao mỏng như tờ

giấy.

Làm xong những việc này, ý niệm trong lòng Tô Bạch chợt động, lập tức trên kỹ xảo chém giết tăng thêm hai điểm điểm vô thuộc tính.

Theo sự thêm vào của hai điểm, Tô Bạch nhìn người khổng lồ phía trước, trong lòng đột nhiên sinh ra một loại cảm giác hắc có thể trực tiếp mổ xẻ người khổng lồ này.

“Gừ!!!” Người khổng lồ phát ra một tiếng gào thét, khuôn mặt dữ tợn đánh tới Tô Bạch, đất cây xung quanh bay lên tứ tung.

Trong đòn công kích này, ẩn chứa tuyệt vọng và điên cuồng trước khi chết!

Tô Bạch nhìn thấy đối phương đánh tới, giờ dao mảnh trong tay lên, không lùi mà tiến, phóng về phía người khổng lồ.

“Ầm!” Một quyền của người khổng lồ đập xuống đất, bùn đất bắn ra tung toé.

Mà cũng trong nháy mắt này, Tô Bạch chợt xông lên, chân đạp lên cánh tay người khổng lồ, cắt vết hẹp dài lên trên cổ người khổng lồ, máu tươi như suối nước phun ra.

Người khổng lồ dường như có cảm giác, trở tay sờ ra sau lưng, sờ về phía Tô Bạch.

Mà cũng chính lúc này, Tô Bạch lấy cơ thể người khổng lồ làm ván nhảy, đột nhiên nhảy lên, sau đó rơi xuống, dao mảnh trong tay cắt lên ngón tay người khổng lồ.

Trong nháy mắt, ngón tay người khổng lồ bị chém đứt, máu từ gốc ngón tay bị đứt của hắc chảy ra.

“Gừ!!!” Người khổng lồ phát ra tiếng hít tuyệt vọng điên cuồng, muốn xoay người đánh về phía Tô Bạch.

Đôi mắt Tô Bạch dưới mặt nạ vắn vẹo đỏ thẫm lộ ra vẻ điên cuồng.

Bóng dáng hắc bỗng vút lên, vũng vàng rơi xuống trên cánh tay người khổng lồ.

Kỹ xảo Parkour +3 năng lực, để hắc đứng trên cánh tay người khổng lồ giống như một cây đinh, căn bản không bị ảnh hưởng bởi động tác của người khổng lồ.

Bóng dáng Tô Bạch bay tán loạn, lại lần nữa nhảy tới gần cổ người khổng lồ, tiếp tục quét về phía cổ người khổng lồ.

Thế nhưng, lúc này, hắn cũng không chém một dao liên nhảy xuống, mà hắn tựa như một con sóc di chuyển linh hoạt trên cây, chạy vòng quanh cổ người khổng lồ.

Chỉ là, “con sóc” này, có dao!

“Gừ!!!” Người khổng lồ tuyệt vọng gào lên một tiếng, muốn bắt lấy Tô Bạch, nhưng đối phương lại giống như một cá chạch trơn trượt, căn bản bắt không được.

Một lát sau, thân thể của hắn rốt cuộc không chịu nổi gánh nặng, ngã trên mặt đất.

Cơ thể Tô Bạch nhảy lên, rơi xuống cách đó không xa.

Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên cổ người khổng lồ, thịt đã bị nạo đi gần hết, máu thịt đầm đìa, nhìn rất dọa người.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Sơn, nhận được hai điểm điểm thuộc tính cơ bản, lực lượng +1.”

Chương 124: Triệu Không Thanh tiêm thuốc lần nữa

Tô Bạch xoay người qua, mặt nạ vận vẹo đỏ thẫm trên mặt từ từ biến mất.

Trên mặt hắn lộ ra một tia nghi hoặc.

“Người không lồ này... Thật sự xem như là người?”

“Tô Bạch, ngươi không sao chứ?” Cũng ngay lúc này, Triệu Không Thanh đi tới.

Trận chiến vừa rồi hắn cũng thấy được, trước kia hắn còn có tự tin nhất định với kỹ xảo chiến đấu của mình.

Nhưng thấy qua Tô Bạch giống như linh dương treo sừng giết người không lồ kia, hắn chỉ cảm thấy kỹ xảo chiến đấu của mình có chút khó coi.

Nghe được giọng Triệu Không Thanh, Tô Bạch lắc đầu có chút choáng, cười với Triệu Không Thanh: “Không có việc gì.”

Vừa nãy khi giết người không lồ, hắn từng nhiều lần sử dụng biến hóa cấp tốc năng lực của Ma Thiết, sử dụng lượng lớn trí tuệ.

Cũng may là hiện tại trí tuệ của hắn có năm điểm, nếu không đã sớm ngất đi.

“Ngươi nói xem, người không lồ này, thật sự là đồ vật của thế giới này sao?” Triệu Không Thanh đi đến bên cạnh người không lồ, nhìn khuôn mặt vẫn còn có chút dữ tợn sau khi chết của người không lồ kia, nhìn về phía Tô Bạch hỏi.

Tô Bạch nghe vậy, vẻ mặt mệt mỏi, lắc đầu nói: “Ta không biết, có lẽ phải, có lẽ không phải. Bên trong cấm địa, chuyện gì cũng có thể xảy ra.”

Còn có một số việc, hắn không tiện nói với Triệu Không Thanh.

Vừa nãy khi hắn giết người khổng lồ này, người khổng lồ này có họ tên.

Việc này cũng đại biểu, đối phương là người có văn minh.

Mà thời gian cần để hình thành văn minh, tuyệt đối không ít.

Lúc này Tô Bạch cảm thấy trong lòng có chút bất an, đây cũng không phải việc hiện tại hắn ở giai đoạn này có thể xử lý.

Nếu như nói, người khổng lồ này có văn minh, vậy lại còn bao nhiêu người khổng lồ nữa?

Một trăm người, một ngàn người?

Lại hoặc là mấy chục ngàn, mấy trăm ngàn?

Cắm địa số 76 này cực lớn, có thể che giấu bao nhiêu người khổng lồ, cũng không ai biết được.

“Trước tiên mặc kệ chuyện này đi, vẫn nên trước tiên làm ra thuốc bổ sung linh năng cho người.” Tô Bạch dời đi chủ đề, sau đó đi về vị trí đồng thi thể.

Đến gần đồng thi thể, một mùi hôi thối như mùi chuột chết đập vào mặt hai người.

Ngửi được mùi này, trong lòng Tô Bạch đối với văn minh của người khổng lồ này có càng nhiều suy đoán hơn.

Nếu như đây là một nền văn minh, đây tuyệt đối là một nền văn minh vô cùng, cực kỳ lạc hậu.

Bởi vì nếu là văn minh cao cấp một chút, tuyệt đối sẽ không đem những thứ hôi thối như thế này đặt bên cạnh nơi mình ngủ.

Tiếp đó, Tô Bạch từ trên thi thể tìm được vài sọt thuốc, từ bên trong sọt thuốc lấy ra một vài dược liệu.

Trong những dược liệu này, phần lớn chỉ ở khu vực trung tâm này mới có, vô cùng quý hiếm.

Sau khi Tô Bạch lấy một vài dược liệu thì bắt đầu xử lý dược liệu.

“Dược liệu ở trên thi thể này, sẽ không mang virus đấy chứ?” Cũng lúc này, Triệu Không Thanh bên cạnh đột nhiên hỏi.

Nghe được lời hấn, tay Tô Bạch đang xử lý dược liệu có chút cứng lại một chút, sau đó im lặng nhìn về phía Triệu Không Thanh: “Người cho rằng dược liệu linh năng là những dược liệu thông thường khác sao?”

Dược liệu linh năng có tác dụng rất lớn đối với một vài loại bệnh, nếu không những người bên ngoài kia vì sao phải liều mạng cũng muốn vào hái thuốc chứ? Loại dược liệu này, bình thường đều sẽ không bị biến chất, càng sẽ không lây nhiễm những thứ linh tinh như virus, chỉ cần xử lý tốt là hoàn toàn có thể sử dụng.”

Nghe được lời Tô Bạch nói, vẻ mặt Triệu Không Thanh có chút nhẹ nhõm hơn.

Đây cũng không phải là hấn nhiều chuyện.

Mà là những thi thể kia đều có mùi như chuột chết, ở cổ đại cũng có thể tạo thành ôn dịch.

Phải biết dược liệu này dính qua mùi bốc lên từ thi thể, sau đó lại tiêm vào trong cơ thể của hấn, đổi lại thì ai cũng có chút không chịu đựng nổi.

Sau đó, Tô Bạch bắt đầu xử lý dược liệu.

Một lát sau, hấn đem mười mấy loại dược liệu nhét vào trong ống nghiệm, nhìn về phía Triệu Không Thanh nói: “Cho ta xin chút máu của người.”

“Nhiều như vậy?” Triệu Không Thanh nhìn dược liệu bên trong, chột ngẩn ra.

Tô Bạch cười nói: “Mặc dù nhiều, nhưng cảm giác đau lần này cũng giống với trước đó, người yên tâm đi.”

Nghe được hấn nói như vậy, Triệu Không Thanh khẽ cắn môi, đưa tay ra trước mặt Tô Bạch.

Tiếp đó, Tô Bạch từ Triệu Không Thanh nơi đó lấy đi máu, hòa tan dược liệu linh năng, tiếp theo lại lấy máu mình nhỏ vào trong thuốc.

Sau đó, trong ống nghiệm tán ra ánh sáng đủ màu sắc.

Nhìn thấy vậy, Tô Bạch liền cầm ống tiêm hút thuốc từ trong ống nghiệm ra, chuẩn bị tiêm vào cho Triệu Không Thanh.

“Chờ một chút.” Triệu Không Thanh đột nhiên nói một tiếng, từ trong lồng ngực nhấc ra một khúc gỗ tương đối sạch sẽ cắn vào trong miệng.

“Ắt ầu (bắt đầu) đi...” Trong miệng hắn phát ra lời nói mơ hồ không rõ.

Tô Bạch gạt đầu, dùng băng cao su cột chắc cánh tay Triệu Không Thanh, bắt đầu tiêm thuốc vào.

“Ư ư...” Theo dược tê rót vào, Triệu Không Thanh cảm nhận được một cảm giác đau đớn mãnh liệt lan ra toàn thân.

Hắn nhìn chằm chằm ống tiêm trong tay Tô Bạch, trong mắt tràn đầy tơ máu.

Hiện tại hắn phát hiện chính mình bị Tô Bạch đùa giỡn.

Đau đớn thì đau đớn giống nhau, nhưng thuốc lần này rõ ràng nhiều hơn, thời gian cũng dài hơn rất nhiều.

Triệu Không Thanh cảm giác bắp thịt cả người đều đang run rẩy, cả người không có một chỗ nào không đau.

Hắn cắn chặt khúc gỗ trong miệng, trên trán gân xanh nổi lên, bắp thịt cả người không ngừng run run, giống như một con ác quỷ.

“Không thể từ bỏ! Triệu Không Thanh tên khốn nhà người, tuyệt đối không thể từ bỏ!!!” Ánh mắt Triệu Không Thanh nhìn chòng chọc vào thuốc đang tiêm vào trong tay Tô Bạch, trong lòng phát ra tiếng gào thét!

Trước kia, hắn không có con đường nào để đạt được lực lượng, vậy nên chỉ có thể bị buộc chịu đựng áp lực.

Mà bây giờ, có một con đường đạt được lực lượng mạnh mẽ, hắn sao có thể từ bỏ được?

Tô Bạch dùng cảm giác dã thú cảm giác tình hình Triệu Không Thanh, trong lòng tán thưởng.

Làm người thử nghiệm qua thuốc rất nhiều lần, hắn tự nhiên hiểu rõ loại thuốc như thuốc bổ sung này đến cùng có bao nhiêu đau đớn.

Những nguyên tố linh năng sinh động kia, sẽ không giây phút nào không gây cảm giác đau đớn thần kinh cho người khiêu

chiến.

Có thể nói, đau đến mức không muốn sống cũng không đủ.

Thế nhưng, Triệu Không Thanh vậy mà trực tiếp cứ thế vượt qua.

Chuyện này khiến cho Tô Bạch đối với ý chí của Triệu Không Thanh có một nhận thức rõ ràng hơn.

Đây là một chiến sĩ trời sinh!

Sau đó, qua thật lâu, Tô Bạch hoàn thành tiêm thuốc vào, rút ra ống tiêm.

“Phù...” Triệu Không Thanh thở dài một hơi thật dài, hắt đứng yên tại chỗ, bất động hồi lâu.

Tiếp đó, một ngọn lửa màu tím đen mang ánh sáng nhạt tỏa ra từ trên người hắn.

Ngọn lửa lần này khác với ngọn lửa lúc trước. Ngọn lửa lần này cũng không làm cháy hồng quần áo của hắn, giống như là không có một chút uy lực nào.

Thế nhưng, bóng đen không ngừng nhúc nhích trong ngọn lửa này, lại khiến cho người khác có một loại cảm giác kinh hồn bạt vía.

Triệu Không Thanh nhìn ngọn lửa trong tay, dừng lại một chút, lấy xuống khúc gỗ trong miệng mình.

Tiếp đó, ý niệm trong lòng hắn chợt động, ngọn lửa màu tím đen lập tức xâm nhập vào khúc gỗ.

Theo một ngọn lửa cháy mạnh hiện ra, khúc gỗ lập tức biến thành tro tàn.

Tô Bạch nhìn Triệu Không Thanh, trong lòng suy đoán một chút, phát hiện bây giờ thực lực của Triệu Không Thanh, đại khái đã không kém Lý Thanh Trúc là bao.

Thế nhưng... Lý Thanh Trúc là Người linh năng cấp D, mà Triệu Không Thanh, chẳng qua chỉ là Người linh năng cấp độ nhập môn mà thôi.

Chương 125: Di tích!!!

“Đùng đoàng!!!”

Đất trời âm vang.

“Đoàng đoàng đoàng!”

Tiếng súng vang lên, ánh lửa liên tục loé lên trong màn mưa.

Bên trong ánh lửa, một người khổng lồ cao bảy tám mét ngã xuống.

“Giáo sư, người không sao chứ?” Sau khi bắn chết người khổng lồ, một binh sĩ mặc trang phục chiến đấu nguy trang nhìn về phía ông lão bên cạnh, quan tâm hỏi.

Cùng lúc đó, một vòng người xung quanh quây qua, bảo vệ bên cạnh ông lão.

“Không sao.” Ông lão lắc đầu.

Ông lão này tuổi tác xem chừng hơn sáu mươi tuổi, tóc hoa râm.

Mà khiến người khác chú ý chính là, lông mày, râu của hắn, thậm chí là mặt của hắn, đều cực kỳ trắng.

Cực kỳ hiển nhiên, hắn là một người mắc chứng bạch tạng.

Nếu như Tô Bạch ở đây, nhất định có thể nhận ra, người này chính là Khúc Du Dương.

“Chúng ta đã đến nơi.” Khúc Du Dương nhìn về phía phế tích cách đó không xa, nói với người bên cạnh.

Phế tích này vô cùng lớn, hơn nữa lộ ra vẻ vô cùng cổ xưa.

Xung quanh phế tích này đã mọc đầy cây cối và dây leo.

Giữa đám dây leo, có một vài con rắn độc đang ngo ngoe xung quanh, thỉnh thoảng phun ra lưỡi rắn đỏ tươi.

“Giáo sư, ta đi xử lý đám rắn trong này một chút.” Binh sĩ bên cạnh nói với giáo sư.

Giáo sư nghe vậy, lắc đầu: “Đừng. Trong phế tích này khác với bên ngoài, trong phế tích giống như một nơi nghỉ ngơi, động vật ở đây sẽ không tấn công người khác.”

Nói xong, hắn đi thẳng vào bên trong phế tích.

Những người khác thấy thế, liếc nhìn nhau, sau đó khẽ cắn môi, cũng vào theo.

Vừa bước vào, cảnh tượng bên trong phế tích lập tức xuất hiện trong mắt đám người.

Bên trong có lộn rừng không lồ cao bằng mấy người, hươu sao cao hai mét, cùng với Huyết Lang bóng dáng lẻ loi, vân vân.

Thậm chí mấy người còn thấy được một con Ban Lan Cự Hồ dài hơn năm mét.

Song, sau khi đám người Khúc Du Dương đi vào, bầy dã thú này cũng chỉ liếc qua Khúc Du Dương, sau đó lại tiếp tục lười biếng nghỉ ngơi.

“Rất nhiều dã thú trong này đều là quan hệ kẻ săn mồi và kẻ bị săn nhĩ? Nhưng sao trong này lại hòa bình như thế?” Một cô gái bên cạnh Khúc Du Dương nhìn không được lên tiếng hỏi.

“Bởi vì dã thú nơi này càng có linh tính hơn so với bên ngoài, bọn nó cùng ngầm thừa nhận nơi này là nơi dưỡng thương. Các người có thể xem, dã thú ở nơi này, rất nhiều con trên người đều mang vết thương.” Khúc Du Dương chỉ vào dã thú trong bãi, nói với cô gái.

Nghe được lời hắn nói, người bên cạnh liền nhìn lại dã thú xung quanh, sau đó phát hiện, dã thú nơi này thật đúng thật là đều mang vết thương.

Có con bị đứt chân, có con trên người có vết cào thật sâu.

Cũng có con đã thoi thóp.

“Trong này, đừng đi tấn công bất kỳ động vật nào, nếu không, rất có thể sẽ dẫn đến động vật nơi này bạo động.” Khúc Du Dương nhìn về phía người bên cạnh, trầm giọng nói.

“Vâng, giáo sư.” Mười mấy người đồng thanh đáp lại.

“Tiểu Đóa, chuẩn bị đồ vật một chút đi.” Khúc Du Dương nhìn về phía Vân Tiểu Đóa bên cạnh.

“Đã chuẩn bị xong, giáo sư.” Cô gái bên cạnh nghe vậy, lập tức từ trong cái rương mình đang cầm, lấy ra một cái rương nhỏ vàng óng ánh.

Cái rương này, hoàn toàn là làm bằng vàng, không biết cô gái tên Vân Tiểu Đóa này, thân hình cao gầy như vậy, sao lại cầm được đồ vật nặng như vậy.

Nhìn thấy cái rương, Khúc Du Dương gật đầu, sau đó đi vào chỗ sâu trong phế tích.

Đám người thấy thế, lập tức đuổi kịp.

Theo đám người tiến lên, bích hoạ trên vách tường trong phế tích cũng hiện ra trong mắt bọn họ.

Ở trên vách tường, có vẽ người khổng lồ cao lớn, những sinh vật kỳ dị thân người đuôi rắn, thân người đuôi cá, cùng các loại dị thú kỳ lạ hiếm thấy.

Trên bích hoạ cũng có vẽ về con người, chỉ là những con người này đều vô cùng cổ quái, trên người phần lớn đều có phức sức quái dị.

Còn có rất nhiều kiến trúc thế giới này không có.

Giống như, bên trong bích hoạ, là một thế giới khác.

“Đây rốt cuộc là nơi quái quỷ gì...” Một binh sĩ mặc trang phục nguy trang nuốt một ngụm nước bọt, lẩm bẩm.

Những người khác cũng bị cảnh tượng này hù dọa.

Khúc Du Dương vuốt ve bích hoạ, ngón tay dịu dàng, giống như là vuốt ve làn da người tình.

Theo sự vuốt ve, ánh mắt của hắn dần biến thành tham lam.

Vân Tiểu Đóa bên cạnh nhìn thấy ánh mắt của Khúc Du Dương, trong lòng không nhịn được sinh ra tâm tình sợ hãi.

Trong lòng nàng, giáo sư vẫn luôn ôn tồn lễ độ, thật đúng là chưa từng thấy qua đối phương lộ ra vẻ mặt khiến người khác sợ hãi như thế.

Theo đám người tiến lên, dã thú trên đường dần dần giảm bớt, bốn phía u ám xuống, giống như đang tiến vào một nơi tĩnh lặng.

Đồng thời, có người phát hiện, sau khi đến nơi này, nhân vật trên bức họa trở nên càng thêm lập thể, phục sức trên người bọn họ cũng càng thêm hoa lệ.

Bỗng nhiên, ngay lúc mọi người chuyển qua một ngã rẽ, phía trước đột nhiên xuất hiện một tia sáng.

Dưới ánh sáng, có một cái đài cao.

Trên đài cao, có hai bàn tay đá từ phía trên vươn ra, giờ cao, giống như là đang nâng thứ gì đó.

Khúc Du Dương bước nhanh đến trước đài cao.

Đám người thấy thế cũng lập tức đuổi theo.

Hô hấp của Khúc Du Dương có chút gấp rút, nói với Vân Tiểu Đóa bên cạnh: “ Lấy đồ vật ra đây.”

Nghe thấy lời hắn, Vân Tiểu Đóa cũng không nhiều lời, lập tức đem rương hoàng kim ra đặt bên cạnh Khúc Du Dương, mở rương hoàng kim ra.

Lúc này bên trong rương hoàng kim lộ ra một trái tim lớn bằng nắm tay.

Trái tim này nhìn không khác trái tim của người là bao.

Chỉ là phía trên cũng không có huyết nhục bên trong, mà là hoàng kim trộn lẫn cát đá thông thường, nhìn càng giống một tác phẩm nghệ thuật.

Tiếp đó, Vân Tiểu Đóa từ trong rương lấy ra trái tim trộn lẫn cát đá và hoàng kim đưa cho Khúc Du Dương.

Khúc Du Dương cầm lấy trái tim kỳ dị này, chậm rãi đặt lên trên hai bàn tay đá kia.

Sau khi hắn đặt trái tim lên hai bàn tay kia, một luồng chấn động quỷ dị từ trên trái tim kia truyền tới, ánh sáng xuất hiện bên trên trái tim.

Cùng lúc đó, trên những bức bức họa trong di tích to lớn này, từng người trong tác phẩm điêu khắc giống như sống lại, nhao nhao quỳ xuống hướng về vị trí trái tim hoàng kim kia.

Nhìn thấy trái tim hoàng kim, trong mắt Khúc Du Dương tràn đầy tham lam, sắc mặt phảng phất dữ tợn lên.

Hắn nhìn trái tim trước mắt này, nhịp tim không ngừng tăng nhanh.

Nơi này, là nơi đặc thù nhất trong 223 cấm địa trên toàn thế giới.

Bởi vì chỉ có trong cấm địa số 76 mới có một di tích như thế.

Mười tám năm trước, hắn đã từng tới nơi này, đồng thời mang đi trái tim hoàng kim ở đây, đồng thời lợi dụng trái tim hoàng kim này tiến hành hàng loạt nghiên cứu.

Mà hắn, cũng thành công nghiên cứu ra thành quả.

Đó là một đứa bé.

Đáng tiếc là, lúc đứa bé kia thành hình, bị trợ lý lúc đó của hắn, Hà Nhã, trộm đi.

Mà sau đó, lại bởi vì báo cáo của Hà Nhã, dẫn đến hạng mục này của hắn không thể không kết thúc, tiến hành cắt đứt với Tập đoàn Vân Gian.

Nhưng hắn vẫn luôn chưa từng từ bỏ việc tìm kiếm Hà Nhã.

Mà ngay tại nửa năm trước, hắn tìm được.

Trải qua thí nghiệm, Khúc Du Dương phát hiện, hắn thành công.

Hắn sáng tạo ra người sống lại đặc biệt nhất trên thế giới này.

Nhưng người sống lại này, cũng không phải là duy nhất, cũng không phải là không thể phục chế được.

Chương 126: Ý đồ của Khúc Du Dương

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Cự, nhận được một điểm điểm thuộc tính cơ bản, lực lượng +1.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Lung, nhận được một điểm điểm thuộc tính cơ bản, lực phản ứng +1.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Trầm Thiên Thu, nhận được một điểm điểm thuộc tính cơ bản, nhanh nhẹn +1.”

“ ... ”

Theo Tô Bạch và Triệu Không Thanh nhanh chóng tiến lên trong rừng cây, thi thể trên đường đi cũng dần xuất hiện trước mắt hắn.

Người không lồ nơi này đã chết rất nhiều, đều là đầu trúng đạn tử vong.

Những người không lồ này, mặc dù lực lượng mạnh mẽ, nhưng sức chống cự đối với vũ khí nóng vẫn kém rất nhiều, trúng nhiều đạn vẫn sẽ chết như thường.

“Chúng ta đến nơi rồi.” Tô Bạch nhìn về di tích giống như một thành trì cổ xưa phía trước, nói với Triệu Không Thanh bên cạnh.

Dọc theo con đường này, hắn đã nhận được mười một điểm thuộc tính.

Trong đó có năm điểm đều là tới từ người không lồ.

Còn có sáu điểm đến từ nhân loại.

Mà nhận được điểm thuộc tính, cũng là biểu thị, thời gian chết của những người này không quá ba mươi phút.

Lúc này, cảm nhận linh năng thực vật của Tô Bạch đã hoàn toàn phát tán ra, cảm giác được bên trong di tích giống như mê

cung phía trước kia, có một đám được liệu linh năng đang di động.

Điều này cũng nói rõ, Khúc Du Dương bọn hắn đang ở chỗ này!!!

Tô Bạch hít sâu một hơi, ánh mắt lạnh băng, mang theo Triệu Không Thanh đi thẳng vào bên trong di tích.

Sau khi hắn đi vào di tích, một vài loài rắn bên trong bỗng nhiên tiến vào trạng thái phòng ngự.

Thậm chí ở giao lộ di tích, một con Nhãn Kính Vương Xà dài hơn tám mét trực tiếp giương cổ lên, nếp uốn thẳng lại, cảnh giác nhìn chăm chăm hắn.

Thân thể con Nhãn Kính Vương Xà khi đứng lên còn cao hơn một người trưởng thành, thoát nhìn cực kỳ có cảm giác áp bức.

Dã thú đang nghỉ ngơi trong di tích cũng đứng lên, thẳng tắp nhìn chăm chăm Tô Bạch, giống như tùy thời muốn phát ra công kích.

Bọn chúng ở trên người hai người Tô Bạch cảm nhận được uy hiếp cực kỳ lớn.

Điều này vô cùng khác biệt với đám Khúc Du Dương lúc trước.

Tô Bạch liếc nhìn những dã thú kia, sau đó cũng không để ý tới nhiều hơn, đi vòng qua bên cạnh bọn nó.

Những dã thú này không dám công kích bọn họ, vậy tự nhiên là tốt nhất.

Tiếp đó, Tô Bạch và Triệu Không Thanh nhanh chóng tiến lên trong di tích.

Không đến một lát sau, Tô Bạch đã tiếp cận vị trí trung tâm di tích.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Du An, nhận được một điểm điểm thuộc tính cơ bản, trí nhớ +1.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Du Thiệu, nhận được một điểm điểm thuộc tính cơ bản, kháng tính tinh thần +1.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Lý Công Ly, nhận được một điểm điểm thuộc tính cơ bản, kháng tính lôi điện +1.”

“...”

Tô Bạch cảm giác được tin tức, đồng tử có chút rụt lại, bước chân chợt dừng lại.

“Sao vậy?” Triệu Không Thanh thấy Tô Bạch dừng lại, nghi hoặc hỏi.

“Bọn họ ở ngay phía trước.” Về mặt Tô Bạch có chút phức tạp.

Lúc trước, hắn đã từ quản gia nơi đó nhận được tin tức, lúc Khúc Du Dương ra ngoài lần này, quân đội phân phát cho bọn họ năm người quân nhân.

Lúc ấy Tô Bạch còn liếc qua danh sách.

Mà lấy trí nhớ của hắn bây giờ, chỉ cần hắn liếc qua danh sách, vậy tuyệt đối sẽ không quên.

Thế nên lúc Tô Bạch vừa cảm giác được tin tức, bỗng chốc liền nhớ lại, năm người chết này, chính là năm quân nhân kia.

Chỉ là thiên hạ này không có chuyện trùng hợp như vậy, người chết trong đội ngũ của Khúc Du Dương, sao có thể vừa lúc là bọn hắn?

Mà nguyên nhân có thể giải thích, cũng chỉ có một, Khúc Du Dương giết bọn hắn.

Vì cái gì, chính là che giấu bí mật về di tích này.

Nghĩ đến điều này, Tô Bạch càng đi nhanh hơn về phía trước, sau đó lại có một tin tức truyền vào trong đầu hắn.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Khúc Du Dương, nhận được một điểm điểm thuộc tính cơ bản, lực lượng +1.”

Cảm giác được tin tức này, mặt Tô Bạch có chút nhăn lại, mặt nạ vạn vẹo màu đỏ thậm chí hiện lên, một đôi mắt để lộ ra vẻ điên cuồng.

Hắn... Đã đoán được vài chuyện.

...

“Bình bịch, bình bịch...” Một loạt tiếng bước chân tại lối đi trong di tích vang lên, sau đó dừng lại.

Người gần đài cao cầm súng trong tay hướng về vị trí giao lộ phía trước, vẽ mặt cảnh giác.

“Loạt xoạt...” Cũng lúc này, một trận âm thanh lạnh lạnh truyền đến.

Sau đó, một bóng dáng từ giao lộ phía trước chạy ra, giống như tia chớp, nhào về phía bọn họ.

“Bang bang bang!!!” Theo bóng dáng này nhảy ra, người trong sân lập tức rống to lên, nổ súng về phía bóng dáng kia.

Bóng dáng kia lập tức bị bắn thành cái sàng.

Một lát sau, bọn họ nhìn lại bóng dáng kia, vẽ mặt lập tức thay đổi.

Đây không phải kẻ địch, mà là thi thể người đi cùng bọn họ!

Có người ném thi thể này ra!

Nghĩ đến điều này, bọn họ lập tức muốn chuyển hòng súng lại, nhắm ngay vị trí giao lộ.

Nhưng mà, đã chậm.

“Bang! Bang! Bang! Bang! Bang! Bang! Bang!...”

Liên tục mấy tiếng súng vang lên, trên người mọi người trong sân không ngừng xuất hiện huyết hoa, ngã trên mặt đất.

Tử vong, chỉ cần trong chớp mắt là có thể giáng xuống.

“Ngươi đến rồi.” Khúc Du Dương từ sau cột đá đi ra, nhìn về phía giao lộ, ánh mắt lộ ra vẻ ôn hòa.

Tô Bạch từ giao lộ đi ra, vẽ mặt lạnh băng nhìn về phía đối phương.

Ở bên cạnh hắn, chính là Triệu Không Thanh cầm súng ngắn trong tay.

Nhìn thấy Triệu Không Thanh, một tên tráng hán vẽ mặt lạnh băng lập tức đứng ra, muốn ngăn phía trước Khúc Du Dương.

Mà cũng ngay lúc này, mặt nạ trên mặt Tô Bạch bỗng nhiên xuất hiện, thân thể trong nháy mắt vút lên.

Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc Khúc Du Dương, Tô Bạch dùng một chiêu bóp lấy cổ hắn, sau đó hung hăng đập vào trên đài cao kia.

“Rầm!”

Một tiếng nổ vang, đài cao chấn động, tro bụi bay lên.

“Khụ... Khụ...” Khúc Du Dương sắc mặt đỏ bừng, mắt nhìn chăm chú Tô Bạch. Hắn không nghĩ tới, ngay khi vừa gặp mặt, Tô Bạch ngay cả một lời cũng không nói, trực tiếp muốn giết hắn.

Hơn nữa, tốc độ của đối phương, quá nhanh!

Tráng hán bên cạnh thấy thế, thân sắc biến đổi, lập tức muốn tấn công về phía Tô Bạch.

Nhưng Tô Bạch vẻ mặt bình tĩnh, ngay lúc trước khi đòn tấn công của đối phương tiến tới, quay người đá một cước vào trên bụng đối phương, đập tráng hán ra xa vài chục bước.

“Đáng chết!” Tráng hán bị đá văng, lập tức phản nộ lên, trên mặt hiện lên màu sắc kim loại, chuẩn bị tiếp tục đánh về phía Tô Bạch.

Nhưng cũng ngay lúc này, một ngọn lửa quỷ dị màu tím đen xuất hiện, bao phủ toàn thân hắn, trên thân thể hắn lập tức xuất hiện vô số tinh thể băng màu tím đen, khiến hành động của hắn chậm lại.

“Đối thủ của ngươi là ta.”

Triệu Không Thanh ngăn trước mặt tráng hán, ném súng ngắn trong tay đến một bên, hắn nhìn tráng hán, thản nhiên nói:

“Không sợ đạn đúng không, vậy ngươi sợ lửa không?”

...

Tô Bạch lạnh lùng nhìn chăm chú Khúc Du Dương, bóp lấy cổ Khúc Du Dương, hung hăng đập lên trên đài cao.

“Rầm!”

Một tiếng vang trầm đục lần nữa truyền đến.

Theo va chạm, trên bệ đá dính đầy máu sền sệt.

“Người cho rằng... Ta sẽ mắc lừa người sao?” Tô Bạch nhìn chăm chăm Khúc Du Dương, đột nhiên nói.

Khúc Du Dương nhìn chăm chăm Tô Bạch, ánh mắt lộ ra vẻ không thể tin, hắn nắm chặt cổ tay Tô Bạch, trong miệng phát ra lời mơ hồ không rõ: “Đừng... mà...”

Tô Bạch không nói gì thêm, bỗng nhiên bóp lấy cổ Khúc Du Dương, hung hăng đập lên trên bệ đá.

Lập tức, một dòng máu tươi bắn ra tung toé.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Vân Tiểu Đóa, nhận được một điểm điểm thuộc tính cơ bản, cảm giác +1.”

Tô Bạch mặt không chút thay đổi vút thi thể qua một bên, thần sắc lạnh lùng.

Đối với người lần này giết là Vân Tiểu Đóa, hắn không có chút nào ngoài ý muốn.

Ngay trước khi tiến vào cấm địa, hắn đã nhìn qua tư liệu về Vân Tiểu Đóa, tự nhiên đoán được khả năng đối phương có thể sẽ thay mặt đổi đào.

“Không!!!” Ở phía xa, tên đàn ông toàn thân giống như kim thiết chế tạo kia nhìn thấy Vân Tiểu Đóa chết, lập tức phát ra tiếng rống phẫn nộ.

Hắn điên cuồng muốn đánh về phía Tô Bạch, nhưng trên đùi của hắn đã mọc đầy tinh thể băng màu tím đen, vững vàng đông cứng hắn trên mặt đất, khiến hắn căn bản không có cách nào di chuyển.

Mà cũng ngay lúc này, Triệu Không Thanh bắt lấy sơ hở, một tay đập vào lưng tráng hán.

Lập tức, trên lưng tráng hán cũng mọc đầy tinh thể băng màu tím đen.

“Kết thúc.” Triệu Không Thanh làm xong những việc này, quay người rời đi.

Theo sau hắn quay người, một ngọn lửa màu tím đen từ dưới chân tráng hán xuất hiện, gặp được tinh thể băng màu đỏ thẫm,

lập tức giống như đụng phải chất đốt.

“Àm!!!” Ngọn lửa màu đỏ thẫm khổng lồ xuất hiện.

“A!!!” Người đàn ông kim thiết chế tạo phát ra một trận tiếng kêu rên, thân thể dần dần hòa tan.

Một bên khác, Tô Bạch đi vào bên trong lối đi trong di tích, từ một góc trong di tích, lộ ra một cỗ thi thể.

Cỗ thi thể này, chính là Khúc Du Dương.

Trên cổ của hắn, có một vết đao dữ tợn, hiển nhiên đã chết.

Ngay vừa rồi, Tô Bạch đã cảm giác được Khúc Du Dương chết đi, đồng thời từ đôi phương nơi đó nhận được điểm thuộc tính.

Nhưng hắn không tin đôi phương thật sự sẽ chết.

Bởi vì, đôi phương khổ cực tới đây như vậy, tuyệt đối không phải là vì tìm chết!

Đôi phương nhất định có mưu đồ càng lớn.

Nhất là khi Tô Bạch phát hiện Vân Tiểu Đóa dùng năng lực kỳ dị nguy trang thành Khúc Du Dương.

“Đây là có chuyện gì?” Triệu Không Thanh nhìn thấy lại là một cỗ thi thể của Khúc Du Dương, chân mày hơi nhăn lại.

Tô Bạch trầm mặc một hồi, sau đó nói: “Ta đại khái biết hắn tới đây vì cái gì.”

Triệu Không Thanh bên cạnh nghe hắn nói vậy, liên tưởng đến chuyện trước mắt, đồng tử rụt lại: “Hắn muốn biến thành người sống lại!”

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới, Người chế thuốc cao cấp này, Người chế thuốc cao cấp đức cao vọng trọng này, vậy mà lại làm ra loại chuyện này.

Làm một thành viên trong cảnh sát chìm trong hệ thống Sở cảnh sát, hắn biết nguy hại của người sống lại cực kỳ nghiêm trọng.

Thế nhưng, Khúc Du Dương vẫn luôn khiến người khác kính trọng tôn sùng, vậy mà muốn trở thành người sống lại!

Nghe được lời Triệu Không Thanh, Tô Bạch không trả lời, chỉ là ánh mắt lạnh băng nhìn chăm chú lên mặt Khúc Du Dương.

Cũng ngay lúc này, một luồng dao động kỳ dị từ trên người Khúc Du Dương truyền ra.

Chương 127: Quan tài hoàng kim hoàn thiện

Theo sự truyền ra của dao động này, vết thương trên cổ Khúc Du Dương lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, bắt đầu khép lại.

Tiếp đó, một trận tiếng tim đập từ ngực hấn nảy lên.

Ngực hấn cũng vì hô hấp mà bắt đầu phập phồng.

Khúc Du Dương mở mắt ra.

Mà đập vào tầm mắt hấn, lại là người hấn không muốn nhìn thấy.

Khúc Du Dương làm sao cũng không nghĩ tới, mình đã đến chỗ sâu trong cấm địa mà Tô Bạch vẫn có thể tìm tới hấn.

Theo đạo lý, Tô Bạch sống lại cũng chỉ có nửa tháng, sao đối phương lại có thể có năng lực mạnh mẽ đến vậy?

Hơn nữa đây đã không phải là chuyện về năng lực, mà là năng lượng quan hệ rộng rãi!

Thậm chí càng khiến hấn không có nghĩ tới là, Vân Tiểu Đóa và Mẫn Thiết là Người linh năng cấp D, vậy mà lại không ngăn cản hấn.

“Tỉnh rồi?” Tô Bạch nhìn Khúc Du Dương, khóe miệng nhếch lên: “Không phải là không muốn thấy ta đây chứ?”

“Tô Bạch...” Khúc Du Dương nhìn Tô Bạch, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng hốt.

Nhoáng một cái đã mười tám năm trôi qua, đối phương vậy mà đã trưởng thành đến vậy.

Thế nhưng, cũng ngay lúc hấn hoảng hốt, Tô Bạch nắm lấy đầu tóc Khúc Du Dương, đột nhiên đập xuống mặt đất.

“Rầm!”

Một tiếng vang trầm đục truyền ra.

Đầu Khúc Du Dương bị nện lên trên mặt đất tàn nhẫn, một dòng máu tươi từ sau gáy hắt chảy ra ngoài.

“Người xem ta là tới ôn chuyện với người hả?” Trong mắt Tô Bạch tràn đầy vẻ ngang ngược: “Lần này ta là tới là để giết người!”

“Người... Không thể giết ta...” Khúc Du Dương nắm lấy tay Tô Bạch, chật vật nói: “Ta là.. của người.”

Rầm!

Còn chưa đợi hắt kịp mở miệng nói tiếp, Tô Bạch lại lần nữa nện đầu hắt nện lên trên mặt đất. Bả mặt hắt dữ tợn, trong mắt tràn rộ tợ máu, giọng nói khàn khàn mang theo điên cuồng: “Lão súc sinh, người tốt nhất đừng nói ra mấy chữ kia, nếu không ta thật sự sẽ cạo sống người!”

Ta mặc kệ quan hệ giữa người và ta là thế nào, cha mẹ ta nhận thức chỉ có Hà Nhã và Lâm Vũ Đông! Cùng thứ không biết hai chữ nhân nghĩa viết thế nào nhà người không có một chút xíu quan hệ nào!!!”

“Ta là Người chế thuốc cao cấp...” Khúc Du Dương bắt lấy Tô Bạch tay, hô lớn: “Ta có thể cho người hưởng thụ tiền tài vô tận, so với thứ bọn họ cho người còn tốt hơn!”

“Chỉ bằng người?” Tô Bạch cười lạnh: “Người biết người bên cạnh ta không?”

Cũng ngay lúc này, Triệu Không Thanh đi ra, nhìn về phía Khúc Du Dương, bình thản nói: “Giáo sư Khúc Du Dương, chúng ta lại gặp mặt.”

Trên người hắt mang theo ngọn lửa màu tím đen, phảng phất như Sứ giả câu hồn trong địa ngục.

Lúc này, trong ánh mắt Triệu Không Thanh nhìn Khúc Du Dương lộ ra vẻ chán ghét.

Chuyện Khúc Du Dương muốn biến mình thành người sống lại đã khiến hắt đã mất đi thiện cảm cuối cùng đối với vị giáo sư này.

Trong khoảnh khắc khi vừa nhìn thấy Triệu Không Thanh, Khúc Du Dương lập tức hiểu ra cái gì, không thể tin tưởng nói: “Thuốc... bổ sung!”

Hắn bỗng nhiên nhìn về phía Tô Bạch, trong lòng nảy ra một ý nghĩ mà chính hắn đều không tin.

Tô Bạch cũng là Người chế thuốc, đồng thời cũng chế ra thuốc bổ sung cho Triệu Không Thanh.

Mà việc này cũng đại biểu cho, trên năng lực chế thuốc, Tô Bạch đã vượt qua hắn rất xa.

“Làm sao có thể? Chẳng lẽ nguyên nhân là vì hắn là có được trái tim hoàng kim?”

Ánh mắt Khúc Du Dương nhìn về phía Tô Bạch dần tham lam lên, ánh mắt nóng rực: “Nghĩ không tới món đồ kia, vậy mà có thể khiến người mạnh như vậy!”

“Món đồ kia? Là thứ trước kia người từ cấm địa số 76 mang ra ngoài?” Đôi mắt Tô Bạch đầy tơ máu nhìn chăm chăm Khúc Du Dương.

“Người biết?” Khúc Du Dương ngơ ra một hồi, lau máu tươi trên mũi, sau đó than thở nói: “Xem ra Hà Nhã đã nói với người rất nhiều chuyện, ta tin rằng nhất định sẽ nói xấu ta.

Là ta tìm được người quá muộn, cho nên mới dẫn đến người hận ta như vậy. Nhưng thật ra là lỗi của bọn họ, dẫn đến chúng ta huyết nhục chia lìa.

Ta hận, hận ta hiện tại mới tìm được người.”

Giọng điệu của hắn vô cùng bi thương, cộng thêm mặt mũi già nua của hắn, khiến người ta không nhận được sinh lòng đồng tình.

“Rầm!”

Cũng lúc này, Tô Bạch đã lấy ra chùy sừng dê, đột nhiên đập lên miệng Khúc Du Dương một cái.

Lập tức, răng Khúc Du Dương gãy lìa, trong miệng một mảnh đỏ thẫm.

“Ta...” Khúc Du Dương còn muốn nói điều gì đó.

“Rầm!” Chùy sừng dê tiếp tục giáng xuống.

“Um um...”

Nhìn thấy đối phương còn có thể nói chuyện, Tô Bạch lại hung ác đập thêm một cái, đập lồm miêng Khúc Du Dương mới dễ chịu hơn một chút.

Tô Bạch nhìn chăm chăm Khúc Du Dương, mặt không biểu tình, giọng lạnh băng nói: “Mặc dù ta không biết chuyện cụ thể, nhưng tình cảm của cha ta và mẹ ta đối với ta là không thể nghi ngờ. Cho tới bây giờ ta cũng chưa từng hoài nghi tình cảm bọn họ đối với ta.

Bọn họ là thật sự yêu ta. Mà ngươi, lại tính là thứ gì? Cũng dám châm ngòi tình cảm giữa ta và bọn họ? Bây giờ... Để ta đưa ngươi đi chết đi.”

Nói xong, trong lòng Tô Bạch rốt cuộc áp chế không nổi sát ý trong lòng mình, cầm chùy sừng dê trong tay, đập tới trán Khúc Du Dương.

Khúc Du Dương hoảng sợ nhìn chùy sừng dê đến gần, lúc này, trong lòng hắn đã tràn đầy tuyệt vọng.

Hắn căn bản không nghĩ đến, người do chính mình bồi dưỡng ra lại là một con quái vật thế này!!!

Nếu như lại cho hắn một cơ hội, hắn tuyệt đối sẽ lập tức bóp chết đứa trẻ này khi nó vừa ra đời!

Không, không chỉ là hắn!!!

Còn có cha mẹ của hắn!!!

Nhưng thế giới này không có nếu như.

“Rầm!”

Trán Khúc Du Dương bị đập thủng, một dòng máu tươi bắn ra khắp nơi.

Ý thức của hắn, lập tức tiêu tán.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Khúc Du Dương, nhận được điểm thuộc tính đặc biệt, đôi tay khéo léo +1.”

Mà cũng trong nháy mắt khi Khúc Du Dương vừa chết, một luồng khí tức quỷ dị nhanh chóng bay về phía Tô Bạch.

Tô Bạch cảm giác được khí tức kia, chỉ cảm thấy... vô cùng thân thiết.

Nhưng hắn vẫn cảm thấy, thứ này đừng nên tiếp xúc thì tốt.

Bởi vì, thứ này rất có thể là một loại chuyển sinh nào đó.

Nhưng khí tức kia quá nhanh, trong nháy mắt đã vào đến trong cơ thể Tô Bạch.

Lúc này, Tô Bạch đột nhiên cảm thấy trước đây chính mình có thứ gì đó bị mất, mà bây giờ thứ này lại quay trở về.

Đó là... quan tài hoàng kim!

Tô Bạch nhìn lên trên tay phải mình, cảm giác mặt trên của quan tài hoàng kim nhiều thêm một tầng đế văn.

Tầng đế văn này, có chút khác biệt với đường vân màu đen và màu đỏ, là trực tiếp sinh trưởng trên quan tài hoàng kim.

Trên tầng đế văn này, giống như có từng bóng người đang gào thét, cực kỳ dọa người.

Lúc này, Tô Bạch dường như có một loại cảm giác.

Quan tài hoàng kim... đã được hoàn thiện!

Tiếp đó, Tô Bạch nhắm mắt lại, cảm nhận ký ức của Khúc Du Dương.

Theo từng mảnh ký ức xuất hiện trong đầu hắn, hắn đã biết được rất nhiều chuyện.

Hắn mở mắt, nhìn về phía xung quanh.

Di tích này cũng không phải di tích của con người, rất có thể là có liên quan đến việc linh năng xuất hiện.

Đây cũng là một di tích duy nhất xuất hiện trên thế giới này.

Mà thời gian phát hiện, chính là mười tám năm trước.

Tô Bạch cũng không nghĩ tới, người sống lại như hắn, cũng không phải là vì vận khí, mà là lựa chọn chắc chắn.

Mười tám năm trước, khi hắn vừa ra đời, Khúc Du Dương đã đem một phần linh năng trong trái tim hoàng kim cấy lên trên người hắn.

Hắn, cũng đã thành người sống lại trời sinh.

Chỉ cần hắc vừa chết, hắc liền có thể trở thành người sống lại.
Không cần lệ khí gì đó.

Mà cái này, chính là nghiên cứu của Khúc Du Dương, hắc muốn làm chính mình trở thành người sống lại.

Về phần Khúc Du Dương vì sao lại có chấp niệm với việc trở thành người sống lại, Tô Bạch cũng ở trong trí nhớ của hắc tìm được đáp án.

Hắc muốn... Trường sinh bất lão!

Chỉ là, Khúc Du Dương không nghĩ tới, sau khi chính mình trở thành người sống lại, thực lực lại nhỏ yếu như vậy.

Năng lực bên trong trái tim hoàng kim này, căn bản không đủ để hắc đối kháng với Tô Bạch.

Thậm chí, hắc còn không bằng cả người bình thường.

“Cảm giác được nguyện vọng của Khúc Du Dương, hắc muốn trở thành Người chế thuốc ưu tú nhất trên thế giới. Nếu như hoàn thành nguyện vọng của Khúc Du Dương, linh năng của hắc sẽ bị hấp thu, hình thành mảnh báu quan tài, đồng thời người sẽ nhận được kỹ năng: Sát khí chấn động.”

“Nguyện vọng đã hoàn thành.”

Tô Bạch: “...”

Chương 128: Thay đổi trong cảm địa

Tô Bạch nhìn quan tài vàng trên tay trái, dừng một chút.

Lần này, là một người sống lại - Khúc Du Dương đã mang cho hắn một điều kinh ngạc vui mừng.

Nhiệm vụ di nguyện không cần hoàn thành cũng thôi đi, vậy mà còn giúp hắn sửa xong quan tài vàng.

Mặc dù hiện tại điều kiện hạn chế làm hắn không thể biết được việc sửa xong chiếc quan tài vàng sẽ mang lại cho hắn cái gì.

Nhưng Tô Bạch biết rằng đối với hắn thì cơ hội lần này thậm chí còn quan trọng hơn so với việc giết chết mười người sống lại.

Hơn nữa, thù này xem như đã trả gần xong, hắn cảm giác như viên đá trong lòng đã rơi xuống.

Cũng chính vào lúc này, Triệu Không Thanh đi tới, đột nhiên hỏi: “Cảm giác báo thù như thế nào?”

Nghe được lời nói của hắn, Tô Bạch giật mình, trầm mặc một hồi rồi nói: “Ta không có cảm giác gì nhiều, trả thù cũng không khiến ta cảm thấy tốt hơn. Sau khi trả thù, cũng không làm cho ta sinh ra khoái cảm gì.”

Nói đến đây, hắn dừng lại và nói: “Tuy nhiên, nếu không trả thù thì ta sẽ không thoải mái, nếu hắn ta không chết, tâm trạng ta sẽ không vui.”

“Người hỏi những chuyện này để làm gì?” Tô Bạch hỏi Triệu Không Thanh bên cạnh.

Triệu Không Thanh suy ngẫm nói: “Không có gì, ta chỉ là muốn biết trước cảm giác báo thù.”

Sau đó, hắn dừng lại, nhìn Tô Bạch và hỏi, “Khi nào thì ta có thể thăng lên cấp D?”

“Cần một khoảng thời gian nhất định.” Tô Bạch nói: “Người còn một mũi tiêm bổ sung, nhưng phải chờ ta thành lập phòng nghiên cứu mới có thể chế tạo ra. Đương nhiên, nguyên tố linh năng trong cơ thể người cũng cần phải kết tủa nhất định mới ổn, nếu không trong một khoảng thời gian ngắn mà tiêm thuốc linh năng có thể sẽ khiến các nguyên tố linh năng trong cơ thể người mất đi.”

“Cảm ơn.” Triệu Không Thanh gật đầu.

Hắn không biết thuốc cần bao nhiêu tiền.

Nhưng hắn cũng biết rất rõ hắn nợ Tô Bạch nhiều như thế nào.

Trong tương lai, rất có thể hắn sẽ phải dùng tính mạng mới đền đáp hết ân tình này.

Và vấn đề này, cả hai đều ngầm hiểu.

Có một số điều, một khi đã nói ra sẽ bị biến chất.

Tô Bạch đứng dậy, quét qua một vòng, nhìn một trái tim bằng đá đã bị vỡ thành nhiều mảnh.

Hắn bước sang một bên, nhặt chiếc hộp nhỏ làm bằng vàng và đặt trái tim làm bằng đá vào đó.

Thứ này, mặc dù không biết nó được sử dụng để làm gì.

Nhưng Tô Bạch cảm thấy tốt hơn hết là nên giữ nó đi, sau này có thể sẽ có ích.

Cũng giống như cái đầu của cây búa nhỏ định đã gõ chết hắn.

Sau khi cất xong trái tim đá, Tô Bạch liếc mắt nhìn xung quanh nói với Triệu Không Thanh: “Đi thôi, mọi việc đã xong xuôi, chúng ta nên rời khỏi đây.”

Nói xong, hắn đi ra ngoài.

Thấy vậy, Triệu Không Thanh cũng đi theo.

Tô Bạch đi giữa khu di tích, nhìn những bức tranh tường xung quanh, không hiểu sao lại cảm thấy bất an.

Bởi vì những người trong bức tranh tường này, không biết vào lúc nào cũng đều có biểu hiện đau đớn và vật vã, rất giống với quan tài vàng của hắn.

Như thể một con thú dữ nào đó đã thức tỉnh trong đồng cỏ nát này.

Mà Tô Bạch nhớ rất rõ khi hấn bước vào đây, nơi này không giống như thế này.

“Tới rồi!” Nhìn thấy cảnh này, Tô Bạch nổi da gà, chạy nhanh.

Triệu Không Thanh không biết chuyện gì, nhưng hấn cũng chạy theo sau Tô Bạch.

Sau đó, Tô Bạch và Triệu Không Thanh đi qua các con hẻm của khu di tích và đến vòng ngoài của khu di tích.

Chính lúc này Tô Bạch đột nhiên cảm giác được động vật ở đây đã biến mất từ lúc nào.

Không còn một con.

Trong lòng hấn lạnh lẽo, nhanh chóng nắm lấy Triệu Không Thanh tốc độ hơi chậm một chút chạy ra bên ngoài.

Trong một khoảng thời gian ngắn, đã kéo Triệu Không Thanh chạy ra khỏi khu di tích.

“Bùm !!!”

Mà vào lúc hai người chạy ra ngoài chưa được mấy giây, một loạt tiếng động nổ ra.

Tô Bạch quay đầu lại, nhìn về phía sau thì thấy khu di tích mọc um tùm cây thường xuân đột nhiên nứt toát, hóa thành từng dải ánh sáng và biến mất, chỉ còn lại một đồng cỏ thường xuân nằm trên mặt đất.

Như thể nơi này chưa bao giờ có một khu di tích.

“Đây là?” Tô Bạch ngây người nhìn cảnh này.

Đây đã được xem như là thần kỳ.

Khu di tích đó, chắc chắn rộng hàng chục nghìn mét vuông, đã biến mất trong tích tắc, sao lại không thể gọi là thần kỳ chứ?

Cùng lúc đó, Tô Bạch cảm thấy trong lòng rung mình một cái.

Liệu khu di tích này ... có thực sự thuộc về loài người?

“Tô Bạch, tới đây xem một chút.” Đúng lúc này, giọng nói của Triệu Không Thanh từ bên cạnh truyền đến.

Tô Bạch nhìn quanh và thấy Triệu Không Thanh đang nhìn chăm chăm vào một cây dược liệu màu tím đang nở hoa.

Dược liệu này hẳn biết, tên gọi là Tử mỹ nhân, là dược liệu cấp A, chứa 10.000 nguyên tố linh năng tia sét S13, giá thị trường hơn 500.000 tệ, hơn nữa không có bán trên thị trường.

Lúc này, dược liệu này đang từ từ nở hoa.

Nhìn thấy tình trạng của loại dược liệu này, Tô Bạch đột nhiên nghĩ tới điều gì đó liền mở ra cảm nhận linh năng thực vật.

Nơi này thuộc địa bàn cốt lõi của khu cấm địa số 76, căn bản không ai có thể vào nơi này, cho nên dược thảo ở đây nhiều hơn so với bên ngoài.

Ngay sau khi Tô Bạch phóng ra cảm nhận linh năng thực vật, hắn ngay lập tức cảm nhận được rằng có hàng trăm loại thảo dược linh năng đang phát triển nhanh chóng xung quanh mình.

“Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?” Tô Bạch nghĩ thầm.

Hắn có một cảm giác mờ nhạt trong lòng rằng đây dường như không phải là một điều tốt.

Chỉ tiếc rằng hắn hiểu biết quá ít về linh năng, căn bản không thể giải thích tình hình hiện tại.

“Chẳng lẽ... linh năng trong cấm địa đang tăng nhanh?” Tô Bạch trong lòng đoán già đoán non.

Lúc này, dự cảm không hay trong lòng hắn càng thêm nặng nề.

Nhưng ngay sau đó, Tô Bạch đã thoát ra khỏi cảm xúc này.

Dù cho về sau có xảy ra chuyện gì, cũng không liên quan gì đến hắn, trên đời này nhiều gã cao lớn vậy, sẽ luôn có người có thể đỡ được.

Bây giờ điều quan trọng nhất là mang dược liệu linh năng ra ngoài.

Dược liệu linh năng ở đây đều sinh trưởng trong vùng lõi của cấm địa, ở bên ngoài mỗi một loại này đều rất quý giá, rất có ích cho hắn trong việc điều chế thuốc sau này.

“Triệu đại ca, giúp một tay.” Tô Bạch nói với Triệu Không Thanh bên cạnh, sau đó Ma Thiết trong tay biến thành một con

dao mỏng chặt gãy một cây tre xanh.

Loại tre này có tên là Bích Ngọc Trúc , khi là búp thì là dược liệu loại A, nhưng khi mọc thành tre thì không có giá trị dược liệu gì.

Tất nhiên, một số thương hiệu xa xỉ vẫn sẽ mua chúng, và một cây tre khoảng 300.000.

Chỉ là, với cái giá này lấy một cây tre lớn như vậy từ khu cấm địa, vốn không ai làm.

Giá quá thấp.

Sau đó, Tô Bạch nhờ Triệu Không Thanh cưa giúp tre bằng một cái cưa được biến từ Ma Thiết, hắn lấy một con dao từ một số xác chết để cắt tre thành những cây mỏng, rồi chia những cây mỏng thành từng sợi.

Sau khi làm, hắn dùng Bích Ngọc Trúc trị giá 300.000 để làm một cái giỏ.

Tô Bạch tuy không phải là một nghệ nhân đan lát, nhưng cũng là một thợ mộc lành nghề, hắn vẫn hiểu được cách làm giỏ tre từ nan tre.

Tuy không thể tinh và đẹp như nghệ nhân đan bằng tre, nhưng để làm ra một chiếc giỏ đơn giản và chắc chắn cũng tương đối đơn giản.

“Người làm những cái này để làm gì vậy?” Triệu Không Thanh nhìn Tô Bạch có chút nghi ngờ hỏi.

Giờ hắn cũng đang đan rối.

Loại việc này không quá khó, cái chính là phải cẩn thận.

“Nhặt tiền.” Tô Bạch cười đầy ẩn ý nhìn Triệu Không Thanh, sau đó tiếp tục đan giỏ.

Lần này đan, lại đan đến chạng vạng.

Đến lúc này, Tô Bạch trực tiếp dùng phế liệu từ Bích Ngọc Trúc dồn thành một đống để đốt..

Trên thực tế, Bích Ngọc Trúc tuy nói là phế thải, nhưng tre vẫn trong suốt như ngọc.

Bất kỳ vật liệu tre nhỏ nào bên trong đều có thể được bán với giá đến mười ngàn

Nhưng lúc này, nó chỉ được dùng để sưởi ấm.

Tô Bạch không quan tâm lắm, vật liệu tốt nhất của Bích Ngọc Trúc hấn đã giữ lại, còn những thứ đốt đi đều là những cái hấn không đánh giá cao.

Con dao nhỏ làm bằng ma Thiết trong tay Tô Bạch cào qua một khúc tre dài, phát ra tiếng ma sát “chichi”, dăm tre không ngừng rung xuống.

“Ngươi định làm đòn gánh sao?” Triệu Không Thanh nhìn vật dài trong tay Tô Bạch nghi ngờ hỏi.

Tô Bạch gật gật đầu, có chút tiếc nuối nói: “Đáng tiếc cái đòn gánh này không đủ tiêu chuẩn, tuy rằng chất liệu rất tốt, cũng rất chắc chắn. Nhưng đến khi chúng ta mang ra khỏi cấm địa, ước chừng sẽ bị hỏng.”

“Vậy cuối cùng chúng ta phải làm gì?” Nghe được lời này của hấn, Triệu Không Thanh lập tức có chút ngứa ngáy, bây giờ hấn làm lâu như vậy rồi, vẫn không biết đối phương đang làm gì.

Chương 129: Chiếc quan tài vàng hoàn chỉnh biến thái

“Hái được liệu.” Tô Bạch chỉ vào được liệu Tử mỹ nhân bên cạnh, hơi cúi người xuống, vươn tay nhẹ nhàng chọc đất trên rễ Tử mỹ nhân, lộ ra rễ Tử mỹ nhân.

Một lúc sau, vẻ đẹp màu tím này đã được đưa ra ngoài.

Tô Bạch lấy một ít đất và phủ lên bộ rễ của Tử mỹ nhân.

Sau đó hắn bỏ thảo dược vào giỏ.

“Đoán xem gốc thảo dược này trị giá bao nhiêu?” Tô Bạch hỏi Triệu Không Thanh.

Triệu Không Thanh hơi giật mình, ngập ngừng nói: “Năm mươi ngàn?”

“Không phải.” Tô Bạch lắc đầu, “Gốc thảo dược này trị giá 500.000, rất nhiều người đều muốn giành lấy!”

Triệu Không Thanh khẽ nuốt nước bọt, mặc dù nói rằng hắn không coi trọng tiền bạc như vậy nhưng trước những lời nói của Tô Bạch, hắn vẫn bị sốc.

Đây là tiền lương của hắn trong vài năm rồi đấy, ở một vùng hẻo lánh của thành phố Tây Giang, nó đáng giá cả một căn nhà.

Và chính lúc này, Tô Bạch chỉ vào chiếc giỏ tre cách đó không xa và nói: “Người đoán xem cây tre này bao nhiêu?”

Nghe được lời này của hắn, Triệu Không Thanh cười khỏ nói: “Ta biết ý ngươi rồi, mà đừng nói nữa. Ta là một người phàm, tim ta sắp không chịu nổi rồi.”

Tô Bạch cười nói tiếp: “Nhưng ta sẽ không bán những thứ này. Nhiều dược liệu ở đây trên thị trường rất hiếm. Sau này ta sẽ chế tạo thuốc nên không thể thiếu chúng.”

Nghe hắn nói như vậy, Triệu Không Thanh ở bên cạnh gật đầu.

Hắn cũng hiểu ý của Tô Bạch, vị trí trung tâm của cấm địa không phải muốn đến là đến được.

Nếu không phải Khúc Du Dương và những người khác tìm chân được nhóm người khổng lồ, bọn họ sẽ phải tốn rất nhiều công sức mới có thể đi vào.

Đương nhiên, điều mà hắn không biết là Tô Bạch có khả năng cảm thụ dã thú +6, dù không có Khúc Du Dương thì bọn họ vẫn có thể đi vào một cách an toàn.

...

Bảy ngày sau, Tô Bạch và Triệu Không Thanh di chuyển từ khu vực trung tâm của cấm địa ra vòng ngoài cấm địa.

Trong số bảy ngày này, chỉ có năm ngày dành cho việc đi đường, và hai ngày còn lại được dành để đào thảo dược.

Lúc này Tô Bạch và Triệu Không Thanh mỗi người xách bốn cái giỏ, thân thể dính đầy bùn đất, giống như những lão nông đi chợ sáng.

“Chờ một chút, ta gọi điện thoại.” Sau khi đến vòng ngoài cấm địa, Tô Bạch để giỏ xuống, sau đó mở điện thoại gọi quản gia.

Ở đây, chiếc điện thoại di động đặc biệt của hắn đã có thể gọi điện.

“Xin chào.” Giọng người quản gia vang lên từ phía bên kia.

“Quản gia, bây giờ ta cần đi ra ngoài từ cổng nam khu cấm địa số 76. Người cho người đến tiếp ứng một chút. Ta không muốn bị người khác kiểm tra.” Tô Bạch nói với đầu dây bên kia.

Bên kia trầm mặc một hồi hồi: “Người lấy được nhiều dược liệu sao?”

Tô Bạch nghe xong hơi giật mình, bây giờ cách lúc linh năng dược liệu đột ngột thành thực lúc trước đã trôi qua một tuần, đối phương biết chuyện khu cấm địa số 76 cũng đúng thôi.

“Ừ.” hắn đáp.

“Bao nhiêu?” Người quản gia hỏi.

Tô Bạch dừng lại, nhìn tám cái rổ lớn, nói: “Có khá nhiều, ta cảm thấy rất dễ gây ra chuyện lớn.”

“Chờ một chút, ta sẽ cho người đón người ở cổng Nam để người trực tiếp qua trạm kiểm soát,” quản gia nói.

“Được rồi”

“5 điểm đóng góp.”

Nghe được bên kia lời nói, Tô Bạch có chút không nói nên lời, bên kia thật sự chẳng thay đổi là bao, vẫn là chết còn muốn tiền.

Vậy mà còn là 5 điểm đóng góp, đây gần bằng một triệu rồi.

“Được rồi.” Tuy nhiên, nghĩ về rắc rối mà mình có thể gây ra, hắn bắt lực đáp.

Sau đó, Tô Bạch cúp điện thoại và cùng Triệu Không Thanh đi về phía cổng nam.

Một lúc sau, hắn đến Cổng Nam.

Lúc này Tô Bạch nhìn thấy vị trí cổng nam, phát hiện nơi này không có người, chỉ có một chiếc xe tải nhỏ đậu ở cổng.

Thấy vậy, Tô Bạch đi về phía xe bán tải.

“Có phải Tô Bạch không?” Khi Tô Bạch đi đến bên cạnh xe, tài xế thò đầu ra hỏi Tô Bạch.

“Là ta.” Tô Bạch đáp.

“Để đồ lên xe, dùng khăn che mưa che lại, ta chờ về giúp người.” Tài xế gạt đầu chỉ ra phía sau.

Tô Bạch gạt đầu, sau đó cùng Triệu Không Thanh đặt tám cái giỏ lên xe.

Tài xế nhìn tám cái giỏ to cỡ nửa người, khóe mắt khẽ giật giật.

Khi Tô Bạch ra khỏi cấm địa, hắn đương nhiên biết bên trong đựng gì.

Tám giỏ được liệu linh năng.

Lúc nào mà được liệu linh năng được tính bằng giỏ?

Nhưng hắn cũng biết bổn phận của mình, chuyện không nên biết thì nên không biết thì hơn.

Sau khi đề xong thảo dược, Tô Bạch và Triệu Không Thanh lên xe.

Sau đó, chiếc xe tải chuyển động và lái về phía xa.

Sau khi học rời đi chưa được bao lâu

Những người ở trạm kiểm soát không biết từ đâu chui ra.

“Nhớ cho rõ, những gì đã xảy ra hôm nay không được phép tiết lộ ra ngoài! Rõ chưa?”, Một người đàn ông trung niên mặc quân phục liên bang nói với đám đông.

“Đã rõ!”

“Ta không nghe thấy! Nói to lên!”

“Đã rõ!”

“Được rồi, bắt thiết bị giám sát lên.”

“...”

Mặt khác, sau khi Tô Bạch lên xe, hắn cũng không nói chuyện với tài xế nữa.

Trước đây hắn cũng từng gặp phải loại người như vậy khi muốn đổi điểm đóng góp bằng dược liệu.

Hắn đưa dược liệu cho đối phương, đối phương đem dược liệu mang đi, quản gia sẽ thêm điểm đóng góp cho hắn.

Những người này dường như là công cụ của quản gia vậy.

Không lâu sau, Tô Bạch và Triệu Không Thanh đến gần Bệnh viện Chợ Số 76.

“Cảm nhận được gần đây có một người vừa chết, tên là Hắc Tiểu Khê, đạt được một ít điểm thuộc tính cơ bản, sức mạnh +2.”

“Cảm nhận được gần đây có một người vừa chết, tên là Chu Mai, đạt được một ít điểm thuộc tính cơ bản, sức mạnh +2.”

“Cảm nhận được gần đây có một người vừa chết, tên là Bao Dũng Tiệp, đạt được một ít điểm thuộc tính cơ bản, sức mạnh +2.”

“...”

Tô Bạch cảm nhận được thông tin, trong lòng dâng lên cảm giác huyệt hẫng.

Sau đó, hần hơi giật mình, sau khi cẩn thận nhận thức, hần đột nhiên nhận ra điểm thuộc tính thu được lần này hóa ra là gấp đôi.

Đây chính là quan tài vàng hoàn chỉnh không?

Nói đến đây, hần cũng khổ sở.

Khi hần ra khỏi cấm địa, trong vòng bảy ngày không có ai chết.

Về phần tại sao có nhiều người như vậy trong cấm địa, chung quanh hần cũng không có một người chết.

Nơi chủ yếu mà Tô Bạch hái được liệu, chính là trung tâm của cấm địa.

Lúc này, vốn không ai dám vào cả.

Khi hần đang thu thập được liệu trong trung tâm cấm địa, đúng lúc những con thú ở vòng ngoài phát điên.

Những người có thể chết, đã chết cả rồi.

Những người chưa chết cũng sẽ cẩn thận hơn, người nào người nấy như ma quỷ, sau khi thủy triều đã thú lảng xuống thì càng sẽ không chết.

Vì vậy, điều này cũng khiến hần không nhận được điểm thuộc tính nào trên đường đi.

Xung quanh không có người chết khiến Tô Bạch rất khó chịu.

“Người có muốn ta bóc hàng cho người không?” Tài xế hỏi Tô Bạch.

“Không cần.” Tô Bạch lắc đầu, sau đó cùng Triệu Không Thanh mang được liệu đến căn nhà thuê.

Trên đường đi cũng thu hút ánh mắt của rất nhiều người.

Nhưng không ai tin rằng tám cái giỏ đều chứa đầy được liệu.

Nếu ai đó nói cho họ biết sự thật, có khi họ còn mắng người đó bị thần kinh.

Linh năng dược liệu lại chẳng phải là cây cải thảo, sao lại có thể có nhiều đến vậy?

Chương 130: Con mèo báo tử

“Được rồi, đã đến lúc ta phải về Đồ Long Bộ báo cáo.” Sau khi đặt mọi thứ xuống, Triệu Không Thanh nói với Tô Bạch.

“Chờ một chút.” Tô Bạch ngăn lại Triệu Không Thanh, sau đó hỏi: “Số tài khoản ngân hàng của ngươi là gì?”

Triệu Không Thanh giật mình nói: “Sao vậy?”

“Ta chuyển một ít tiền cho ngươi để cuộc sống của ngươi và Triệu Minh San có thể tốt hơn một chút.” Tô Bạch nói.

Nghe được lời của hắn, Triệu Không Thanh lắc đầu: “Quên đi, ta không thể lấy không không tiền của ngươi, ngươi đã giúp ta quá đủ rồi.”

Nếu không phải Tô Bạch giúp đỡ, năng lực của hắn nhất định sẽ không mạnh như bây giờ.

“Cũng không nhiều lắm.” Tô Bạch lắc đầu nói: “Chuyển cho ngươi hai triệu vậy, so với việc ngươi đã làm, hai triệu này tuyệt đối không nhiều. Chính là bây giờ ta cũng không dư dả lắm, nếu không sẽ chuyển nhiều hơn nữa cho ngươi.”

Nói xong, hắn chỉ vào tám giỏ dược liệu nói với Triệu Không Thanh.

Nếu không phải Triệu Không Thanh, hắn muốn lấy ra đồng dược liệu này cũng đủ ngọt ngọt.

Mà dược liệu ở đây có giá đến mấy tỷ.

Nghe những gì hắn nói, Triệu Không Thanh im lặng.

“64537.....”

Tô Bạch gật đầu, sau đó nói: “Ngân hàng trực tuyến có hạn mức, ta chuyển trước cho ngươi 1 triệu, 1 triệu còn lại ngày mai sẽ chuyển cho ngươi.”

“Được.” Triệu Không Thanh gật đầu, sau đó bước ra ngoài.

Sau khi bước ra khỏi cửa, ánh mắt có chút mê man, khoảng thời gian này đi theo Tô Bạch, hắn cảm thấy giá trị quan của

bản thân bị thử thách.

Khi nào thì ... hai triệu là một số tiền nhỏ?

Cánh cửa đóng lại, Tô Bạch bắt đầu xử lý dược liệu trên mặt đất.

Làm đến khi trời tối, Tô Bạch cuối cùng đã xử lý xong dược liệu.

Sau khi chế biến xong dược liệu, hắn tìm một gian phòng để cất đi.

Những linh năng dược liệu này khác với những dược liệu bình thường, rất khó hư.

Sau đó, Tô Bạch đi tắm để bản thân cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Sau khi tắm xong, hắn ngồi trên sô pha nhìn tay trái của mình.

Cái quan tài vàng trên tay trái của hắn giờ đây được bao quanh bởi những đường vân đỏ và đường vân đen.

Sau khi Tô Bạch giết Khúc Du Dương, bảo quan màu đỏ và bảo quan màu đen đã được thu thập.

Chỉ là lúc đó Triệu Không Thanh đang ở bên cạnh hắn nên hắn cũng không cử động nhiều.

Mặc dù nói rằng hắn rất tin tưởng Triệu Không Thanh, nhưng có một số chuyện tốt hơn hết là không nên để đối phương biết.

Tô Bạch nhìn quan tài vàng trong tay mà sửng sốt mê man.

Hắn cũng không ngờ rằng giết Khúc Du Dương lại thu hoạch lớn đến vậy.

Quan tài vàng hiện tại dường như đã được nâng cấp, khi có một người chết, hắn có thể nhận được hai điểm thuộc tính, gấp đôi so với trước đây.

Hơn nữa, hắn còn thu được bảo quan màu đỏ.

Tô Bạch hít một hơi thật sâu nhìn hai đường vân đỏ và đen.

Hắn lờ mờ cảm thấy hai thứ này rất có thể cũng đã thay đổi.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch đặt đầu ngón tay lên đường vân đen trước.

Ngay lập tức, những đường vân đen như sông lại và di chuyển về phía đầu ngón tay hấn.

“Quan báu cấp thấp đã được thu thập xong, nhận được một số điểm vô thuộc tính đặc biệt, điểm thuộc tính này có thể được chuyển thành bất kỳ điểm thuộc tính và vật phẩm kỹ năng nào mà bạn đang có. Xác suất đạt được điểm thuộc tính này lần sau là 0%.”

Cảm nhận được thông tin, hơi thở của Tô Bạch trở nên gấp gáp.

Điểm thuộc tính này vậy mà lại là điểm vô thuộc tính đặc biệt.

Thứ này không phải là điểm vô thuộc tính bình thường trước đây, điểm thuộc tính này có thể cộng vào bất kỳ điểm thuộc tính và kỹ năng nào!

Điều này tương đương với việc hấn giết một người sống lại và còn hoàn thành nhiệm vụ của người sống lại.

Nhưng ngay sau đó, Tô Bạch đã bình tĩnh lại.

Hấn cảm nhận được dòng cuối cùng của tin nhắn đó.

“Xác suất đạt được điểm thuộc tính này lần sau là 0%.”

Nhận được thông tin này, Tô Bạch im lặng.

Thông tin này cho thấy lần sau hấn thu thập quan báu mà đen chỉ nhận được điểm thuộc tính bình thường.

Nhưng cùng lúc đó, Tô Bạch nhạy bén phát hiện được một điều.

Lần sau là 0%, còn lần sau nữa thì sao? Hay lần sau sau nữa thì sao?

Xác suất này sẽ tăng lên khi anh ta tiếp tục nhận được các điểm vô thuộc tính thông thường?

Tô Bạch nhẹ nhàng thở ra một hơi, không nghĩ ngợi nữa.

Bây giờ nghĩ cũng vô ích, vẫn cần phải thao tác thực tế mới có ích.

Sau đó, hấn nhìn vào những đường vân màu đỏ, tim hấn đập hơi nhanh hơn.

Ngay cả quan báu màu đen cũng xuất hiện điểm vô thuộc tính đặc biệt, vậy còn quan báu màu đỏ này thì sao? Sẽ lại cho hấn những gì?

Nghĩ đến đây, ngón tay Tô Bạch bắt đầu chạm vào những đường vân màu đỏ.

Theo sự va chạm của hấn, những đường vân màu đỏ ngay lập tức uốn éo.

“Meo meo!” Trong đầu Tô Bạch đột nhiên xuất hiện một tiếng meo meo non nớt của mèo.

Sau đó, một thông tin truyền đến trong đầu hấn.

“Quan báu cấp cao đã được thu thập xong, thu được thú cưng - mèo báo cái chết, con mèo này có thể cảm nhận được hơi thở của người sắp chết và nhận được điểm thuộc tính cho chủ nhân.”

Tô Bạch giật mình khi biết được thông tin này, hấn nhìn hạt châu màu đỏ trên tay, chân chừ một lúc rồi bóp nát.

Sau đó, một con mèo con màu đen không lớn hơn một bàn tay xuất hiện trong lòng bàn tay anh.

“Meo meo ~” Con mèo sữa nhỏ ngồi ở trong lòng bàn tay Tô Bạch, một đôi mắt màu vàng ngậy ngốc nhìn Tô Bạch.

“Là thú cưng ...” Tô Bạch nhìn con mèo trong lòng bàn tay, sửng sốt.

Hấn nghĩ như thế nào cũng chẳng nghĩ ra được còn có thú cưng xuất hiện từ cái quan tài vàng.

Phải biết rằng trong quan tài vàng cũng xuất hiện điểm thuộc tính cơ bản, điểm thuộc tính đặc biệt, kỹ năng, vật phẩm.

Đúng thật là chưa xuất hiện qua một con thú cưng nào.

Tuy rằng trước đó Tô Bạch nhìn những đường vân màu đỏ trên đó liền cảm thấy giống như một con mèo, nhưng hấn thật sự không ngờ rằng thật sự có một con mèo từ trong đó chui ra.

Chính vào khoảnh khắc khi hấn có chút choáng váng, đột nhiên cảm thấy ngón tay có chút ươn ướt, có thứ gì đó mềm mại trên đó chạm vào.

Tô Bạch nhìn kỹ liền đại ra, con mèo đen nhỏ cỡ một bàn tay trước mặt đang mút ngón tay cái của hắn.

Thấy vậy, hắn cũng có chút không bình tĩnh, đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy.

Sau đó, hắn đã tìm kiếm trên điện thoại di động để xem làm sao nuôi một con mèo như vậy.

Kết quả là câu trả lời trên điện thoại di động đều là nên cho mèo con ăn sữa bột dê.

Tô Bạch lúc này cũng có chút gặp khó, mặc dù chợ Số 76 là một thành phố tương đối lớn nhưng chủ yếu phục vụ những người hái thuốc. Như một cửa hàng thú cưng, hắn thực sự chưa từng thấy qua.

Hoặc nói không chừng còn chẳng có.

“Meo meo” Lúc này chân của con mèo sữa đen nhỏ cử động, nó trực tiếp nhảy khỏi tay hắn, bắt đầu đi lại trong phòng.

Giống như tuần tra lãnh thổ vậy.

Thấy vậy, Tô Bạch cũng không đuổi theo.

Thay vào đó, hắn bắt đầu nhớ lại những tin nhắn trước đó.

Tin nhắn nói rằng con mèo là một con mèo báo tử có thể cảm nhận được hơi thở sắp chết của người chết.

Đồng thời, con mèo này còn có thể giúp hắn tăng điểm thuộc tính.

Tô Bạch nhìn bóng lưng con mèo đen nhỏ, chỉ cảm thấy nó đâu phải là thú cưng, rõ ràng là ông thần tài.

Trước đây hắn mãi lo lắng về điều này.

Rất nhiều lần hắn đều muốn ở gần bệnh viện đợi, nhưng hắn luôn có việc phải làm.

Mà bây giờ, có con mèo này, sau này sẽ không có những rắc rối như vậy nữa.

Tô Bạch đi tới gần con mèo sữa đen nhỏ, bắt lấy con mèo sữa nhỏ, nhìn con mèo sữa nhỏ mà cảm thấy rất yêu thích.

“Sau này, người gọi là Tiểu Hắc?”

Lúc này, con mèo đen nhỏ dường như cảm thấy có chút khó chịu, hoặc là có chút bất mãn đối với cái tên trong tương lai, kêu to một tiếng.

Chương 131: Mặt thú thẳng cấp

“Ồ? Người không thích?” Tô Bạch nhìn con mèo sữa nhỏ, không nhìn được cười, “Vậy người muốn gọi là gì?”

Nói đến đây, hắn dừng lại, vỗ nhẹ lên đầu con mèo sữa nhỏ, nói: “Mèo báo tử, mèo báo tử, gọi là Tiểu Hắc đúng thật là không hay, không thì gọi là Tiểu Tội, được không? Ý nghĩa là người thu nhặt tội lỗi của những người chết để họ yên tâm lên thiên đường.”

Nói đến đây, Tô Bạch không khỏi bật cười.

“Meo meo ~” Con mèo sữa nhỏ không biết tại sao kêu lên một tiếng sữa, sau đó bò đến ngón tay cái của Tô Bạch, mút lấy ngón tay cái.

Tô Bạch vẽ mặt mềm mại vuốt ve con mèo con.

Khoảng thời gian này, hắn đã giết rất nhiều người, trong lòng cũng bắt giặc mang theo vài phần sát khí.

Lúc này vuốt ve mèo con, sát khí trong lòng cũng tiêu tan không ít, tâm tình cũng tốt lên.

Sau đó, Tô Bạch nghĩ nghĩ, tìm một hộp carton giấy từ bên cạnh làm một ổ mèo đơn giản.

Sau đó đặt một số khăn khô vào ổ mèo làm chăn bông, bỏ Tiểu Tội vào đó.

Sau khi làm xong, Tô Bạch mở định vị điện thoại di động nhìn xung quanh, phát hiện thực sự có một cửa hàng thú cưng.

Sau đó, hắn bắt taxi và đi đến chợ đó.

Sau khi lên xe, Tô Bạch mới nhớ ra hình như hắn có một chiếc xe, chiếc xe đó đã bị hắn ném tới cổng nam khu cấm địa.

Cũng không trách hắn được, ai bảo chiếc xe đó mua bằng không đồng kia chứ.

Chẳng tốn đồng nào nên tự nhiên không quan tâm lắm.

“Quên đi, có thời gian thì đi lấy.” Tô Bạch nghĩ nghĩ rồi nói.

Chiếc xe này thực sự có một chút rắc rối, trước hết, chiếc xe này là một chiếc xe đen, không thể chịu được kiểm tra.

Hơn nữa, trước đây khi hắn giết người cũng đã lái chiếc xe này.

Sau này nếu như lái chiếc xe đó, rất có thể sẽ gặp phải rắc rối cũng không biết chừng.

“Cảm nhận có một người gần đây vừa chết, tên là Bách Lí Huyền, nhận được một số điểm thuộc tính cơ bản, đặc tính kháng tinh thần +2.

Lúc này Tô Bạch cảm nhận được có một tin nhắn truyền đến.

Hắn hơi giật mình, cảm nhận xung quanh bằng cảm nhận dã thú của mình, và nhận ra rằng không có ai chết.

Lúc này Tô Bạch mới hiểu là ở bệnh viện có người chết, hắn nhờ Tiểu Tội mới nhận được điểm thuộc tính.

Xem ra thông tin trước đó không sai.

Tô Bạch kim lòng không nổi nở nụ cười.

Con mèo báo tử này tuy nói không thể tăng thêm lực chiến đấu cho hắn nhưng so với những thứ khác còn quý giá hơn rất nhiều.

Suy cho cùng, quả trứng vàng không có giá trị bằng những con gà đẻ trứng vàng.

Sau đó Tô Bạch duỗi tay trái ra, nhìn chằm chằm vào vết trên quan tài vàng, trầm tư.

Chấm đỏ này đương nhiên là điểm vô thuộc tính đặc biệt.

Và điểm vô thuộc tính đặc biệt này có thể được cộng vào kỹ năng, thuộc tính đặc biệt, điểm thuộc tính cơ bản và vật phẩm.

So với điểm vô thuộc tính trước đây, không biết quý giá hơn bao nhiêu.

Đương nhiên điểm thuộc tính này không thể đặt vào điểm thuộc tính đặc biệt và điểm thuộc tính cơ bản.

Như vậy thì thật lãng phí.

Loại việc mà điểm vô thuộc tính bình thường có thể làm thì hoàn toàn không cần sử dụng điểm thuộc tính đặc biệt.

Sau đó, Tô Bạch xem xét năng lực của mình, bây giờ những năng lực hắn có gồm: sát khí chấn động, cảm nhận linh năng thực vật và dự đoán dòng cấp thấp.

Đạo cụ có, Ma Thiết, Mặt Thú.

Bây giờ điểm vô thuộc tính đặc biệt này, lợi ích lớn nhất là thêm điểm vô thuộc tính đặc biệt vào những năng lực hoặc vật phẩm này.

Tô Bạch suy nghĩ một chút, trước tiên loại trừ sát khí chấn động, cảm nhận linh năng thực vật, và ma thiết.

Sát khí chấn động là di nguyện Khúc Du Dương đưa ra trước khi chết.

Hắn cũng thử nghiệm qua một hồi, nó là thủ đoạn bức ép, có thể gây áp lực tâm lý cho kẻ địch.

Chỉ là hắn chưa sử dụng khả năng này trong thực chiến, và hắn không biết khả năng này có ích đến đâu.

Loại trừ trước đã.

Và cảm nhận linh năng thực vật và ma thiết, Tô Bạch cảm thấy đã đủ dùng, trong khoảng thời gian ngắn không muốn nâng cấp lên.

Vì vậy trực tiếp loại trừ.

Còn lại, chỉ có mặt thú, và dự đoán dòng cấp thấp.

Tô Bạch sờ sờ má, trong lòng nhất thời không thể lựa chọn.

Nếu chọn mặt thú, có thể cải thiện năng lực chiến đấu của hắn.

Và dự đoán dòng cấp thấp cũng vậy.

Năng lực dự đoán dòng cấp thấp có khả năng đánh bất ngờ trong chiến đấu.

Lúc đầu hắn sở dĩ có thể giết người vô hình đó là do năng lực dự đoán dòng cấp thấp của hắn.

Sau một lúc im lặng, Tô Bạch dùng ngón tay gõ vào chẩm đỏ trong vắt trên quan tài vàng.

Sau đó, hắn cảm thấy một hơi thở phả vào mặt mình.

Tô Bạch sờ sờ mặt của mình và cảm nhận được thông tin trên mặt thú.

Mặt thú: Một loại mặt nạ hung tợn, sau khi người dùng đeo nó sẽ có thú tính, có thể tăng 75% điểm thuộc tính sức mạnh, 75% điểm thuộc tính nhanh nhẹn và 10% tính kháng của tất cả các thuộc tính.

Cảm nhận được thông tin phía trên, Tô Bạch tim đập nhanh hơn một chút.

Sau khi mặt thú này được tăng lên một chút, có thể tăng 25% thuộc tính sức mạnh và nhanh nhẹn, đồng thời có thêm tính kháng tất cả thuộc tính.

Mặt thú này đã trở thành một công cụ tấn công và phòng thủ.

Đây chắc chắn là một thu hoạch rất lớn.

Tô Bạch lúc này mới chú ý tới ánh mắt tài xế bên cạnh có chút kỳ quái, liền biết hành vi của mình đã thu hút sự chú ý của đối phương.

“Đây sợ là xem ta như một kẻ điên, đúng không?” Tô Bạch hơi xấu hổ, sau đó cũng không làm động tác gì nữa.

Không lâu sau xe taxi đến gần cửa hàng thú cưng, Tô Bạch xuống xe.

Khi hắn xuống xe, chiếc taxi nhanh chóng rời đi, còn nhanh hơn lúc đến 3 phần.

Tô Bạch khòe miệng khẽ giật giật, sau đó lắc đầu đi vào cửa hàng thú cưng.

“Bà chủ, ta nuôi một con mèo, người có biết cần mua gì những gì không?” Hắn bước vào cửa hàng thú cưng và hỏi người phụ nữ trung niên bên trong.

Nghe thấy lời hắn, người phụ nữ trung niên lập tức đứng dậy, cười nói: “Nuôi mèo con phải chuẩn bị rất nhiều thứ. Con mèo của người lớn như thế nào rồi?”

“Chắc là... vài tuần.” Tô Bạch dừng lại và nói.

Hắn cũng không chắc chắn về điều này, Tiểu Tội tuy mới sinh nhưng đã có thể chạy và nhảy.

“Vậy thì người có thể chuẩn bị một ít sữa dê bột, hộp cát cho mèo, hộp mèo, chậu nước, bát cơm, v.v., cũng như một số thức ăn cho mèo con cũng cần chuẩn bị một ít.” Người phụ nữ trung niên gật gật đầu cười giới thiệu đồ của cửa hàng: “Người nhìn xem, đồ ở đây, sữa dê bột là của ba con hươu...”

Người phụ nữ trung niên đang giới thiệu những thứ trong cửa hàng, Tô Bạch lai bị thu hút bởi bày mèo trong cửa hàng, những con mèo này nhìn qua hơi bản, giống như mèo hoang.

“Bà chủ, sao lại có nhiều mèo hoang ở đây?” Hắn cau mày hỏi người phụ nữ trung niên.

Nghe hắn hỏi, người phụ nữ trung niên cũng muốn buôn chuyện, cười nói: “Đây là những con mèo được một người yêu mèo cứu, để ở chỗ ta. Nói mới nhớ, người yêu mèo này rất thích mèo, hắn bỏ tiền để xử lý gỡ bom ra cho những con mèo này.

Hắn còn trả tiền cho những con mèo được nuôi dưỡng ở đây một thời gian. Nhỏ nhỏ lẻ lẻ, cộng lại có đến bảy tám nghìn rồi.”

“Vậy thì người này rất thích mèo.” Tô Bạch gật đầu, rồi thờ ơ liếc nhìn một con mèo hoa không có gì nổi bật trong đám mèo.

Chương 132: Con mèo đốt tiền

Tiếp đó, Tô Bạch không quan tâm đến những con mèo hoang nữa mà nói với người phụ nữ trung niên: “Vậy thì lấy cho ta hai hộp sữa bột dê, một hộp cát vệ sinh mèo, một chậu nước, một bát cơm, túi mèo ...”

Sau đó Tô Bạch mua rất nhiều thứ trong cửa hàng thú cưng rồi bước ra khỏi cửa hàng.

Khi hắn bước ra khỏi cửa hàng, con mèo hoa bị hắn liếc nhìn trước đó, nhìn chằm chằm vào lưng hắn với ánh mắt đầy suy tư.

“Quái, lẽ nào hắn phát hiện ra mình à?” Mèo hoa tự nghĩ.

Sau khi bước ra khỏi cửa hàng thú cưng, Tô Bạch bắt taxi, cất đồ vào ghế sau và cốp xe.

Sau đó, hắn ngồi ở ghế phụ lái, cũng không cùng tài xế trò chuyện, ánh mắt lộ ra vẻ trầm tư.

Tô Bạch vừa phát hiện ra một điều rất thú vị, con mèo trong cửa hàng thú cưng vừa rồi giống hệt con mèo trước đây của hắn ở huyện Lâm Xuân.

Con mèo hoa đó là con mà lão Miêu thường mang theo.

Hơn nữa, vừa rồi Tô Bạch nhìn thấy trong mắt con mèo hoa có cảm giác quen thuộc.

Con mèo đó quá giống con người.

Nếu hắn đoán đúng thì con mèo hoa đó chính là lão Miêu.

Hay nói chính xác hơn, con mèo đó là lão Miêu.

Trước đây Tô Bạch có một nghi hoặc, nhưng hiện tại đã rõ ràng.

Khi hắn lần đầu tiên tiếp xúc với lão Miêu.

Lúc đó, hắn đã bị giấc mơ điều khiển và vượt qua vài trạm dừng.

Sau đó hắn gọi điện cho Lý Thanh Trúc, kết quả là lão Miêu trả lời điện thoại.

Trước đây hắn còn cho rằng đối phương năng lực tốc độ siêu nhanh gì đó.

Nhưng bây giờ xem ra đối phương có năng lực, chắc là có thân phận.

Bởi vì, chỉ có cách như thế giải thích tại sao đối phương lại trả lời điện thoại nhanh như vậy.

“Thảo nào người ta nói mèo có chín kiếp ...” Tô Bạch nghĩ thầm.

Có lẽ, đây cũng là cách lão Miêu giữ mạng trong tương lai.

Sau đó, hắn cũng không nghĩ đến chuyện này nữa.

Chuyện này cũng do hắn tình cờ phát hiện ra, nếu không thì hắn cũng lười muốn biết lão Miêu có năng lực gì.

Không lâu sau đó, Tô Bạch về tới nhà mình.

“Meo meo ~”

Vừa đến nhà, Tô Bạch liền nghe thấy tiếng mèo kêu.

Hắn đặt đồng lộn xộn xuống và đi về phía hộp carton.

Sau đó liền nhìn thấy con mèo đen nhỏ ngồi xồm trong hộp, đến khi nhìn thấy hắn thì nó liên tục kêu meo meo.

Tô Bạch nhìn con mèo đen nhỏ cảm thấy rất thích nó.

Con mèo đen này toàn thân đen nhánh, bộ lông mềm mịn như một con thú nhồi bông tròn vậy, một đôi mắt to màu vàng đầy vẻ uy khuất khiến người ta đau lòng.

“Chờ một chút, ta dọn cho ngươi một cái ổ trước.” Tô Bạch vỗ vỗ đầu con mèo đen nhỏ, rồi bắt đầu làm ổ mèo, hộp cát, bát ăn cho mèo.

Sau đó bắt đầu đun nước sôi để pha sữa dê, lại đổ một ít nước uống vào đó.

“Đến ăn đi.” Tô Bạch lấy bình sữa trong tay bắt đầu đút cho con mèo đen nhỏ.

Hắn nhìn con mèo đen nhỏ, càng nhìn càng thích.

Chú mèo này đã khiến trái tim lạnh giá của hắn tan chảy rất nhiều.

Tuy nhiên, khi Tô Bạch đang cho con mèo đen uống sữa thì con mèo đen nhỏ lại tỏ ra chống đối, kêu meo meo không ngừng và không chịu uống một chút nào.

“Con mèo nhỏ nhà ngươi không uống sữa?” Tô Bạch nhìn chằm chằm Tiểu Tội nói không nên lời.

“Meo meo ~” Tiểu Tội kêu hai lần liên tiếp.

Mặc dù Tô Bạch không thể hiểu tiếng mèo, nhưng hắn vẫn hiểu ý nghĩa của nó.

Tiểu Tội không uống sữa dê.

Sau đó, Tô Bạch lại thử đồ ăn cho mèo con, nhưng Tiểu Tội vẫn tỏ vẻ chán ghét, nó đặt thức ăn cho mèo xuống sàn, rồi đuôi theo chơi.

Nhìn thấy cảnh này, Tô Bạch im lặng.

Hắn không nghĩ rằng nuôi một con mèo lại khó đến vậy.

Con mèo này không uống sữa dê, không ăn thức ăn mèo, vậy rốt cuộc nó ăn gì?

Chẳng là những vật sống chui ra từ chiếc quan tài vàng đều không cần ăn? Và không đi vệ sinh?

Nghĩ đến đây, Tô Bạch không khỏi túm lấy Tiểu Tội, sau đó vén đuôi lên nhìn một cái.

Con mèo cái, có hoa cúc.

“Meo meo!” Con mèo sữa dường như có chút không vui vì Tô Bạch không cho nó nghịch đồ ăn mèo, tức giận kêu lên.

“Được, được rồi, ngươi chơi, ngươi chơi đi.” Tô Bạch chế nhạo, đem mèo con đặt trên mặt đất cho nó chơi.

“Đình...đình ...”

Và vào lúc này, một hồi tiếng chuông vang lên.

Tô Bạch lấy điện thoại di động ra, là quản gia gọi tới.

“A lô.” Hấn trả lời điện thoại.

Ở đầu kia, quản gia cho biết: “Gần đây có một số chuyện xảy ra ở nhiều khu cấm địa, để thông tin linh hoạt trong Ảnh Tử, ta định tạo nhóm chat, để Ảnh Tử có thể trò chuyện trong nhóm, người có muốn tham gia không?”

Nghe vậy, Tô Bạch hơi giật mình.

Hấn mới biết có chuyện đã xảy ra ở khu cấm địa số 76, mà hiện tại theo lời quản gia, rất có thể ở các khu cấm địa khác cũng đã xảy ra những tình huống tương tự.

“Có lộ ra thân phận không?” Tô Bạch hỏi.

“Không, thân phận được bảo mật, người cũng nên cẩn thận khi trò chuyện, chỉ cần đặt một cái tên trên mạng là được.” Quản gia nói.

“Được rồi, đến lúc đó nhớ kéo ta vào.” Tô Bạch đáp.

“Ừ”

Sau đó thì cúp điện thoại.

Tô Bạch nhìn điện thoại đã cúp, lộ ra vẻ trầm ngâm.

Rõ ràng chuyện trong cấm địa rất lớn, nếu không quản gia nhất định sẽ không lập nhóm chat như vậy.

“Quên đi, không nghĩ, chờ đến lúc đó trong nhóm trò chuyện là biết.” Tô Bạch lắc đầu sau đó đi xem Tiểu Tội.

Và tại thời điểm này, hấn chợt nhận ra không biết từ lúc nào Tiểu Tội đã chạy vào căn phòng chứa các loại dược liệu linh năng và đang dùng móng vuốt kéo chiếc túi trên đó.

Thấy vậy, trong lòng Tô Bạch nảy ra một ý nghĩ, chẳng lẽ Tiểu Tội ăn dược liệu linh năng sao?

Nghĩ đến đây, hấn bước vào phòng bắt Tiểu Tội lên.

“Meo meo ~” Tiểu Tội có chút không vui, móng vuốt bắt lấy tay Tô Bạch, đầu còn hướng sát vào chỗ dược liệu linh năng, cái miệng nhỏ đầy nước miếng.

“Thật sự đừng để ta đoán trúng, nếu không, nuôi người rất tốn tiền.” Tô Bạch sờ sờ đầu Tiểu Tội, tự lẩm bầm.

Sau đó, hắn lấy ra một cây Nhện đỏ từ dược liệu mà hắn và lão Miêu lấy được, bẻ ra một đoạn nhỏ, đưa cho Tiểu Tội.

Tiểu Tội nhìn thấy vậy, đôi mắt nhỏ của nó sáng rực lên, một miếng ngoạm lấy cành Nhện đỏ nhai ngấu nghiến.

-1000 tệ.

Tô Bạch nghĩ thầm trong lòng.

Sau đó hắn cười khỏ, hắn thật sự không ngờ con mèo này lại thực sự ăn dược liệu linh năng này.

Đây là hắn đã có một ít tiền rồi nhé, nếu đổi thành mấy tuần trước lúc vừa mới sống lại, hắn nhất định nuôi chết con mèo này.

Nhưng nghĩ đến đây, Tô Bạch lại lắc đầu, không đến mức chết.

Nếu đến tình huống như thế, cho dù có đồ thì hắn cũng sẽ đồ sữa dê cho nó.

Tiểu Tội đang ăn Nhện đỏ đột nhiên cảm thấy một tia ác độc xuất hiện, nhưng biến mất ngay lập tức.

Nó nhìn Tô Bạch một cách hoang mang, rồi lại “chep chep” ăn Nhện đỏ.

Không thể nào? Một người chủ tốt như vậy, cho nó ăn, sẽ không bao giờ có ác ý gì với nó.

Nó vừa say sưa nhấm nháp Nhện đỏ vừa nghĩ.

Chương 133: Kiểm tiền

Vào ban đêm, Tô Bạch dùng điện thoại nhìn vào biểu đồ xu hướng của giá dầu kì hạn, thấy được xu hướng tiếp theo của giá dầu kì hạn.

Lần này, hắn trực tiếp sử dụng tài khoản kỳ hạn quốc tế, dùng 15 triệu, đòn bẩy 30 lần.

Trong loại thị trường này dùng hệ thống ký quỹ, 15 triệu của hắn có thể xem như 450 triệu mà dùng.

Nhìn thì là chuyện tốt nhưng rủi ro cũng rất cao, nếu hắn lỗ 15 triệu thì hệ thống sẽ cưỡng chế thanh lý.

Còn được gọi thô tục là đóng tiền ký quỹ.

Rủi ro trong đó nhiều hơn cổ phiếu bao nhiêu lần.

Cổ phiếu mất giá còn có điểm cuối, hàng hóa kì hạn bị thanh lý thì một xu cũng không còn, sợ là phải trực tiếp nhảy lầu.

Cũng vì Tô Bạch có năng lực dự đoán dòng cấp thấp, nếu không hắn sẽ không bao giờ chơi hàng hóa kì hạn.

“Hôm nay có một làn sóng thị trường.” Tô Bạch nhìn vào biểu đồ giá dầu thô kì hạn và đã thấy được xu hướng tương lai của dầu thô kì hạn.

Hắn nhìn thời gian, khoảng chừng mười phút sau, buổi tối hơn 9h5 phút, trong vòng vài phút nữa, chỉ số dầu thô sẽ giảm từ 529,6 xuống 523,4, sau đó tăng kinh ngạc, tăng từ 523,4 lên 525,4.

Sau đó, vào lúc 9h23, nó giảm từ 525,4 xuống 519.

Nhìn bề ngoài có vẻ không dễ dao động như chứng khoán.

Tuy nhiên, tiền kiếm được thật sự nhiều hơn.

Tiếp theo, khi gần chín giờ, 15 triệu của Tô Bạch được đặt mua hết, giá trung bình vào khoảng 526,9.

Sau đó quả nhiên, vào lúc 9h50 tối, chỉ số này đã giảm mạnh.

Trong tài khoản của Tô Bạch, phút chốc kiếm được 52 triệu.

Nhìn số tiền này, tim hần đập thành thịch.

Tiền này, cũng quá dễ kiếm đi?

Nhưng mà Tô Bạch lập tức bình tĩnh trở lại, cũng do hần có năng lực, bằng không hần nhất định sẽ không kiếm được nhiều tiền như vậy.

Nếu có ai đó đặt lệnh đa đơn vào 15 triệu ở đây, trong tích tắc sẽ bị thanh lý, mất sạch mọi thứ.

Sau đó, vào khoảng 523.4, hần bắt đầu đóng lệnh.

Sau đó sử dụng 65 triệu để bắt đầu lập lệnh đa đơn.

Sau đó, chỉ số thực sự tăng vọt, đến 9h17, Tô Bạch đã kiếm được hơn 70 triệu.

Sau khi đóng lệnh, Tô Bạch có tổng cộng 130 triệu trong tài khoản.

15 triệu, đến 130 triệu, chỉ mất 23 phút.

Mà đây không phải là lợi nhuận cao nhất hôm nay.

Tô Bạch tỏ ra bình tĩnh, đem 130 triệu lần lượt xuống đơn, đến khoảng 52.3, hần đặt một lệnh trống.

Sau đó, thời gian trôi qua, chỉ số dầu thô tiếp tục giảm.

Đến 519.3, Tô Bạch bắt đầu đóng lệnh.

470 triệu trong tài khoản.

Tô Bạch xem qua tài khoản, trừ chi phí thủ tục, tổng cộng kiếm được hơn 585 triệu.

Mà chỉ mất hai giờ mà thôi.

Số tiền sử dụng chỉ có 15 triệu.

Nhìn tiền, Tô Bạch cảm thấy đầu óc có chút choáng váng.

Cũng không phải vì kiếm được quá nhiều tiền nên hần chóng mặt.

Mà do lần này hần sử dụng dự đoán dòng cấp thấp, sử dụng quá mức não bộ

Trước đây khi Tô Bạch sử dụng cảm nhận dã thú cũng xuất hiện tình trạng này.

Chỉ là không nghĩ rằng dự đoán dòng cấp thấp cũng vậy.

Lúc này Tô Bạch mới nhận ra lúc trước dùng dự đoán dòng cấp thấp, cũng chưa từng sử dụng lâu như vậy.

Trước khi dù là đầu tư vào cổ phiếu hay đánh nhau, đều kết thúc trong thời gian ngắn.

Bây giờ, các tác dụng phụ của dự đoán dòng cấp thấp này được phơi bày.

Nhưng đây cũng không phải là tác dụng phụ.

Tương lai theo dòng thời gian trôi, điểm thuộc tính sức mạnh não bộ của hắn nhất định sẽ tăng lên, năng lực dự đoán dòng cấp thấp này cũng sẽ ngày một lâu hơn.

“Ding dong ...” Ngay lúc này, di động của Tô Bạch vang lên.

Hắn mở tin nhắn và thấy rằng tin nhắn được gửi bởi phần mềm Wu.

Nội dung là mời hắn tham gia một nhóm trò chuyện.

Hắn nhấp vào mã mời.

Sau đó, một thông báo bật lên.

“Vui lòng nhập nickname của bạn.”

Tô Bạch nhìn thấy cái này thì hơi giật mình, có lẽ nó giống với tên mạng.

Giống như che đậy thân phận.

Suy nghĩ một hồi, hắn gõ từ “Mặt Thú”

Sau đó, hắn vào nhóm trò chuyện.

“Thành viên mới Ảnh 1 quản gia tham gia nhóm trò chuyện.”

“Thành viên mới Ảnh 2 Học giả tham gia nhóm trò chuyện.”

“Thành viên mới Ảnh 3 Tiểu Chiếu tham gia nhóm trò chuyện.”

“Thành viên mới Ảnh 4 Phi Huyền tham gia nhóm trò chuyện.”

“Thành viên mới Ảnh 5 Tuyết Hoa tham gia nhóm trò chuyện.”

“Thành viên mới Ảnh 6 King Kong tham gia nhóm trò chuyện.”

“Thành viên mới Ảnh 7 lão Miêu tham gia nhóm trò chuyện.”

“Thành viên mới Ảnh 8 Người lính tham gia nhóm trò chuyện.”

Tô Bạch nhìn thông tin thì biết ngay nick name của người khác là gì, nhưng cảm thấy hơi khó xử.

“Lão bắt tử, chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của anh vẫn chưa chữa khỏi sao?” Lúc này, Ảnh 3 Tiểu Chiêu gửi đến một tin nhắn.

Nhìn thấy tin tức này, Tô Bạch giật mình, sau đó liền hiểu ra vấn đề gì.

Tin tức vào nhóm hóa ra là từ Ảnh 1 trở xuống.

“Không ngờ quản gia lại mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế.” Tô Bạch không nói nên lời.

“Chiều Chiều tử uy vũ!” Ảnh 6 King Kong gửi đến một tin nhắn, dường như không sợ loạn lên.

“Quản gia, lần này mở nhóm trò chuyện để làm gì? Ta đang mua xe, các người thấy Ảnh Huyền S12 bản giới hạn tốt hay Nam Phong D7 tốt?”, Ảnh 4 Phi Huyền gửi tin nhắn.

“Quên đi, ta mua cả rồi, dù sao tổng cộng cũng chỉ có một tử.” Phi Huyền gửi thêm một tin nhắn.

“Mọi người, giờ không phải là lúc nói chuyện phiếm, lần này quản gia tụ tập lại, nhất định có chuyện quan trọng muốn nói.” Lúc này Ảnh 2 Học giả lên tiếng.

Tô Bạch nhìn tin tức, bây giờ phục tùng nói chuyện, tổng cộng chỉ có Ảnh 3 Tiểu Chiêu, Ảnh 4 Phi Huyền, Ảnh 2 Học giả, Ảnh 6 King Kong.

Bây giờ, chỉ còn Ảnh 5 Tuyết Hoa, Ảnh 7 lão Miêu, Ảnh 8 Người lính, Ảnh 1 quản gia là chưa nói chuyện.

Bây giờ, hắn đã nhìn thấy một số manh mối từ các bản ghi trò chuyện. Ảnh 6 King Kong hắn đã biết Ảnh 3 Tiểu Chiêu.

Tiểu Chiêu rất có thể là người dẫn đường cho King Kong.

Còn Ảnh 4 Phi Huyền là một kẻ lăm tiền. Còn là một kẻ lăm tiền siêu tự tin, thật sự không quan tâm đến việc thông tin của mình bị lộ ra ngoài.

Về phần Ảnh 2, Tô Bạch chỉ có thể từ giọng gõ của người bên kia và biệt danh của học giả bên kia nhìn ra rằng người này có lẽ là một giáo viên hay gì đó.

Quản gia: “Lần này tập trung mọi người lại với nhau vì trên thế giới có một sự thay đổi chưa từng nghe qua bao giờ. Sự thay đổi này có khả năng sẽ phá hủy tổ chức của chúng ta. Vì vậy mới tập hợp mọi người lại để giúp đỡ lẫn nhau.”

Nhìn thấy câu này, trong nhóm đột nhiên trầm mặc.

Phi Huyền lập tức nói: “Nói đùa gì vậy, Ảnh Tử đã tồn tại hàng trăm năm, làm sao có thể bị phá hủy!”

Tuy nhiên, không ai đáp lại hắn.

Bởi vì mọi người đều biết tính cách của quản gia, tuyệt đối không dễ dàng đùa giỡn.

Chương 134: Sự thay đổi đột ngột

“Quản gia, chuyện gì xảy ra vậy?” Lúc này, Ảnh 8 Người lính, người chưa nói chuyện đã lên tiếng.

Những người khác cũng không lên tiếng, chỉ chờ quản gia giải thích.

Nhưng vào lúc này, Ảnh 2 Học giả đột nhiên lên tiếng: “Quản gia chắc là muốn nói về sự gia tăng nồng độ các nguyên tố linh năng gần đây.

Năm 2783, khi công cụ để kiểm tra linh năng xuất hiện, giá trị của phép thử được ghi lại là LN, và dữ liệu tại thời điểm đó được ghi là 1LN.

Trong những năm qua, năng lượng linh năng đã tăng lên với tốc độ cực kỳ nhanh. Vào tháng 9 năm nay, Đại học Thủ đô và Đại học Kinh đô đã kiểm tra nồng độ năng lượng linh năng ở nhiều nơi khác nhau và nó đạt mức 3,6LN.

Tuy nhiên trong vòng một tuần, nồng độ đã tăng vọt trong một khoảng thời gian ngắn, đạt 5,2LN và xung quanh một số cấm địa, năng lượng linh năng thậm chí còn đạt tới 7LN. Trong khu vực cấm địa, nó thậm chí lên tới 20LN.

Và điều này cũng đồng nghĩa với việc trong tương lai tỉ lệ xuất hiện người sống lại rất lớn, đặc biệt là xung quanh các khu cấm địa lớn.”

Tiểu Chiếu: “Ngoại liên bang cũng xuất hiện tình trạng tương tự.”

Người lính: “Trên sa mạc cũng vậy.”

Quản gia: “Như Học giả đã nói, đây là mục đích ta tập hợp các người. Sắp tới, rất có thể sẽ xuất hiện một lượng lớn người sống lại. Nhất định phải chú ý an toàn. Nếu có chuyện gì xảy ra, người có thể yêu cầu trong nhóm giúp đỡ.”

Nói xong, quản gia ngừng nói.

Phi Huyền: “Ta biết. Đúng rồi, gần đây, do sức mạnh linh năng được tăng cường, sẽ có nhiều thần thú hơn trong cấm địa, vì vậy nếu cần thiết, mọi người nên tích trữ trước một số dược liệu. Và dạo này ta đang tìm hoa hồng hoa lưu ly 7 màu, có ai thấy chưa? Ta có thể mua với giá cao.”

King Kong: “Có ai chơi Hiệp Cốc Vinh Diệu không? Ta Bạch Ngân.”

Tiểu Chiêu: “...”

Mặt thú: “...”

Tuyết hoa: “...”

Quản gia: “...”

“...”

Thành viên nhóm King Kong đã rút lại một tin nhắn.

King Kong: “Ta không biết chế tạo thuốc. Nhiều loại dược liệu như vậy ta lấy rồi cũng không dùng. Ta thậm chí không thể nhớ tên các loại dược liệu. Không nói nữa, ta đánh game trước.”

Lão Miêu: “Không có tiền...”

Tiểu Chiêu: “Cảm ơn vì tin tức của người bạn trong nhóm Phi Huyền, ta vừa mới quét qua một vài khu chợ.”

Tiểu Chiêu:

Mèo già: “Đồ ky...”

Phi Huyền: “@ Ảnh 3 Tiểu Chiêu, chị yêu, làm nhiều hơn chút, nhanh hơn chút.”

Tuyết Hoa: “Ta trở thành Ảnh chưa được bao lâu, bây giờ đại ca người linh đang dẫn dắt ta, a còn chưa tiếp xúc người chế thuốc.”

Người lính: “Gần đây ta không rảnh, ta đang giết người, tháng sau.”

Học giả: “Nhân tiện, gần đây một số loài kỳ lạ đã xuất hiện trong các khu cấm địa lớn. Người có tin tức gì không? Ta có thể mua nó với mười điểm đóng góp.”

Nhìn thấy tin nhắn này, Tô Bạch dừng lại, trong lòng đại khái hiểu được đối phương đang nói cái gì.

Cần phải nói rằng loài như người khổng lồ không thuộc về thế giới này.

Nghĩ vậy, hắn nhắn: “Ta biết một ít, dạo này ta phát hiện một số người khổng lồ trong khu cấm địa, ta còn chụp mấy tấm hình này.”

Nói rồi, hắn gửi một bức ảnh.

Lúc trước khi nhìn thấy những người khổng lồ, hắn liền thấy rằng thông tin này rất hữu ích, vì vậy hắn đã dùng điện thoại chụp ảnh lại.

Khi hắn đăng bức ảnh của người khổng lồ, nhóm chat ngay lập tức bùng nổ.

Lão Miêu: “Chết tiệt, làm sao lại có sinh vật như vậy?”

Phi Huyền: “Đây là sinh vật đến từ thế giới này sao? Trông rất giống con người.”

Tuyết Hoa: “Đây có phải là người khổng lồ trong truyền thuyết không?”

Học giả: “Cảm ơn bạn nhỏ, người có thể cho ta biết chi tiết về người khổng lồ này được không?”

Tô Bạch dừng lại và nói: “Ta thấy người khổng lồ này ở trung tâm khu cấm địa số 76, nó cao 6-7 mét, sức lực trung bình và có ngôn ngữ riêng, ta nghi ngờ họ có nền văn minh của riêng họ.”

Học giả: “Cảm ơn người !!! Lát nữa ta sẽ chuyển 10 điểm đóng góp cho người.”

Tô Bạch nói: “Khách sáo rồi.”

Chính lúc này, Ảnh 4 Phi Huyền gửi đến một tin nhắn: “@Ảnh 9 Mặt thú, huynh đệ, hoa hồng lưu ly 7 màu nằm trong khu cấm địa số 76, người hái được chưa? Ta dùng tiền mua lại.”

Nhìn thấy tin tức của hắn, Tô Bạch không khỏi ngẩn ra, kỳ thực hắn đã hái một ít cây.

Loại hoa hồng lưu ly 7 màu này là dược liệu cấp S.

Chỉ là dược liệu này có chút đặc biệt, có bảy nguyên tố, bình thường rất khó dùng nó để điều chế thuốc.

Nhưng do loại hoa này rất đẹp, lúc nào cũng được dùng như đạo cụ để tỏ tình, nên giá cả rất đắt, khoảng một triệu đến hai triệu một cây.

Tô Bạch suy nghĩ một chút rồi đáp: “Được, nhưng ta không muốn tiền, sau này ta có thể cần rất nhiều dược liệu cấp thấp, ta tới đây mua, người mở kênh xanh cho ta là được.”

Trong những lần ghi chép trò chuyện trước đây, hắn đã phát hiện ra Phi Huyền này là kẻ lắm tiền, thu thập rất nhiều dược liệu, cho nên lần này là cơ hội để kết bạn với đối phương.

Phi Huyền: “Được! Cảm ơn huynh đệ mặt thú, hôm khác ta sẽ đãi ngươi một ít bào ngư đắt tiền.”

Nhìn thấy những lời của Phi Huyền, Tô Bạch cảm thấy có điều gì đó không ổn, nhưng không ổn chỗ nào, lại nói không rõ.

Lúc này, Tiểu Chiêu lên tiếng: “Tiểu đệ, ngươi có bao nhiêu hoa hồng lưu ly 7 màu vậy? Cho ta một ít được không? Tỷ rất muốn có...”

Tiểu Chiêu: hắc tuyến.jpg

Tuyết Hoa: “Ta cũng muốn có một hoa hồng lưu ly 7 màu... nhưng ta không có tiền...”

Lão Miêu: “Ta cũng muốn, vì ta không có tiền.”

King Kong: “hoa hồng lưu ly 7 màu là gì? Đạo cụ đồ chơi sao?”

Thấy vậy, Tô Bạch dừng lại, đáp: “Được, ta có thể cho các ngươi mỗi người một đóa, lát nữa để quản gia đưa cho các ngươi, xem như kết giao bạn bè.”

Hắn có quá nhiều loại dược liệu này, dùng vài cây dược liệu đổi lấy tình hữu nghị của những Ảnh Tử khác, xem như lãi lớn rồi.

Tiểu Chiêu: “Không sao !!! Vỗ ngực.jpg”

Tuyết Hoa: “Không sao...”

Lão Miêu: "... Người cứ đưa tiền cho ta, cảm ơn ông chủ, ông chủ hào phóng, ông chủ phát tài !!!"

Tô Bạch không nói nên lời, sau đó lại nói chuyện một hồi, đóng nhóm trò chuyện lại, trực tiếp gọi điện thoại cho quản gia: "Ta có ba bông hoa hồng lưu ly 7 màu ở đây, gửi cho Phi Huyền, Tuyết Hoa và Tiểu Chiêu."

"Tổng cộng 3 điểm công hiến." Quản gia nói.

Tô Bạch gật đầu, sau đó nói: "Chuyển cho lão Miêu hai triệu nữa. Lát nữa ta chuyển hai triệu vào phần mềm sau."

Sau đó, hắn chuyển hai triệu trong ngân hàng vào phần mềm Wu.

"Được." Quản gia đáp.

"Chờ một chút, quản gia, chỗ ta con có chuyện." Tô Bạch cười nói, "Gần đây ta có làm một cái hộp vàng. Người có thể giúp ta làm một cái đồ phong ấn được không?"

Quản gia im lặng một hồi, mới nói: "Đó cần thời gian hơi lâu, có thể đến tuần sau. Hộp vàng của người lớn bao nhiêu?"

Tô Bạch suy nghĩ một chút rồi nói: "Trong đó có không gian kích thước 30cm * 40cm * 20cm. Ta cần vật phong ấn thứ tự về trước, loại này Đồ Long Bộ cũng chẳng dùng mấy, phải không?"

"Ừm, ta hiểu rồi, ta sẽ giúp người tìm."

Sau đó, quản gia cúp điện thoại.

Nhìn cuộc gọi đã cúp máy, Tô Bạch suy nghĩ một hồi rồi gọi tiếp.

"A lô, Thu Diệp? Tới đây hãy đến Chợ số 76 đi."

Một lúc sau, Tô Bạch cúp điện thoại.

Gần đây hắn định sống lâu dài ở chợ số 76, bây giờ cũng nên để Thu Diệp qua giúp đỡ.

Bây giờ người hắn có thể dùng không nhiều, Thu Diệp đến đây cũng giảm bớt đi một chút áp lực cho hắn.

Ví dụ như, nuôi mèo, mua thức ăn...

Chương 135: Quản gia khắc phục hậu quả

Ngày hôm sau, Tô Bạch thức dậy, hắn nhìn cánh tay của mình, lúc này đường vân màu đen đã bò gần hơn nửa tay.

Đêm qua lại thêm chục người chết tại bệnh viện chợ số 76.

Hắn đã tăng hơn 20 điểm thuộc tính, hầu hết được cộng vào các tính kháng, cũng cộng 4 điểm sức mạnh và 4 điểm nhanh nhẹn.

Bây giờ sức mạnh của hắn đã đạt 19 điểm và sự nhanh nhẹn của anh ấy đã đạt 15 điểm.

Sau khi thức dậy, Tô Bạch tắm rửa một chút rồi bắt đầu dọn phân cho Tiểu Tội.

Chú mèo con này ăn rất tốt, nhưng không có nghĩa là nó không ị.

Mà ngược lại mùi còn khá nồng.

Khi Tô Bạch dọn phân, hắn luôn đeo mặt nạ để dọn, nếu không, đầu sẽ có chút choáng váng.

Phân mèo được xả xuống theo âm thanh của bồn cầu xả.

“Meo meo” Một tiếng mèo kêu meo meo truyền đến, Tiểu Tội đi tới toilet, nghiêng đầu nhìn Tô Bạch trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Tô Bạch nhìn quả cầu đen nhỏ này, sờ sờ đầu nó, nói: “Sau này người phải học tự mình dọn phân, biết chưa?”

“Meo meo?” Tiểu Tội nghiêng đầu.

Nhìn thấy bộ dạng đáng yêu của nó, Tô Bạch cười nói: “Quên đi, về sau để Thu Diệp dọn phân của người.”

Nói đến đây, hắn thực sự có chút nhớ Thu Diệp, cũng không biết cậu thanh niên búng bình này sống thế nào rồi.

Sau đó, Tô Bạch cho Tiểu Tội ăn một phần ba cây Nhện đỏ nữa, cho Tiểu Tội ăn đến khi nó mê man muốn ngủ rồi hắt đặt Tiểu Tội vào ổ mèo và bước ra cửa.

Đầu tiên hắt gọi bữa sáng tại một cửa hàng ăn sáng gần đó.

Chín giờ sáng, Tô Bạch nhìn điện thoại, mở nhóm chat.

Tối qua sau khi hắt đi ngủ, nhóm chat tiếp tục trò chuyện mãi đến năm giờ sáng mới giải tán.

Tô Bạch khó khăn lật lịch sử trò chuyện lên trên cùng, rồi đọc từng cái một.

Người trong nhóm này đều không phải là người bình thường, những tin tức nói ra đều rất quan trọng.

Đọc như vậy, Tô Bạch dần hiểu biết sơ về những người trong nhóm.

Sau đó, khuôn mặt của hắt trở nên nghiêm túc hơn.

Khi hắt không trò chuyện, Ảnh 2 Học giả tiết lộ một số thông tin.

Trong đó có rất nhiều là về một số chủng loài trong khu cấm địa.

Tô Bạch nhìn thấy rất nhiều quái vật bên trong.

Có con lợn mọc vài cái đuôi, con vật đầu sói và thân hổ không rõ là con gì, và còn có một số con vật trông rất kỳ lạ.

Theo số liệu phân tích, những loài này không thuộc giống loài của thế giới này, mà là giống loài của thế giới khác.

Trong cơ thể của những loài này, nồng độ năng lượng linh năng trong cơ thể cao hơn ít nhất 7 lần so với những loài ở khu cấm địa.

Theo như tư liệu của Học giả, những con vật này đều có sức mạnh rất lớn.

Hắt đưa ra một giả thuyết táo bạo rằng những loài ngoại lai này có khả năng liên quan mật thiết đến sự xuất hiện của linh năng và khu cấm địa.

Thậm chí, năng lượng linh năng của thế giới này có khả năng là do khi không gian của thế giới khác bị biến dạng và rò rỉ ra.

Tất nhiên, những điều này ở thời điểm hiện tại chỉ là suy đoán.

Cụ thể, cần phải có một số bằng chứng mới được.

Giờ đây, Viện Khoa học Liên bang và Viện Khoa học Ngoại Liên bang đang đánh hạ dữ liệu gen của những loài này.

Nhìn một hồi, Tô Bạch nhíu mày thật chặt, hắn không hiểu làm sao để đánh hạ dữ liệu gen của giống loài, nhưng hắn lại có thêm một số thông tin quý giá.

Dựa trên sự tiếp xúc của hắn với người khổng lồ, từ việc đối phương bị quan tài vàng hấp thụ và còn có tên của chính mình, hắn liền cảm thấy có gì đó không ổn.

Người khổng lồ này chắc chắn không phải là loài của thế giới này.

Cũng có nghĩa là có một thế giới khác.

Lúc này Tô Bạch cảm thấy phỏng đoán của Học giả có lẽ là đúng.

Rồi hắn lại lắc đầu.

Vấn đề này không liên quan lớn gì đến hắn cho lắm.

Trời sụp rồi cũng còn có những người cao đỡ lấy.

Sau đó Tô Bạch nhìn lịch sử trò chuyện một lần nữa, phát hiện không có thông tin gì quan trọng, liền yên tâm ăn cơm.

Ăn xong hắn còn phải đi xem nhà.

Hắn sẽ xây dựng phòng thí nghiệm của riêng mình ở đây.

Bây giờ, năng lực kiểm định được liệu linh năng của hắn vượt qua trình độ kỹ thuật của thế giới này, điều hắn thiếu bây giờ chính là biến năng lực kiểm định thành năng lực thực thi.

Khi hắn có thể kiểm soát chính xác thị trường, hắn sẽ có thể tạo ra chiến binh linh năng mạnh nhất trên thế giới này.

Đầu tiên Tô Bạch xem thị trường kỳ hạn, trước tiên làm thủ tục rút 100 triệu.

Sau đó hắn lại đặt một đơn hàng khác và kiểm lại 100 triệu này.

Và vào lúc này, một cuộc điện thoại gọi đến.

Tô Bạch liếc nhìn cái tên hiển thị trên điện thoại, sau đó kết nối cuộc gọi.

“A lô, quản gia.”

“Ta vừa mới kiểm tra số tiền trong tài khoản kì hạn của người, số tiền này đã thu hút sự chú ý của một số người.” Quản gia nói.

Nghe vậy, Tô Bạch hơi dừng lại, cầm đĩa gấp cơm, sau đó hỏi: “Vậy ta phải làm sao?”

Hắn không ngạc nhiên khi quản gia tra ra tài khoản của mình, đối phương có thể biết được Khúc Du Dương có bao nhiêu người vào và đem theo những đồ đạc gì đều tra được.

Bây giờ biết thông tin tài khoản của hắn cũng không có gì lạ cả.

Nhưng mà Tô Bạch đối với chuyện này đã buông lỏng rất nhiều rồi.

Quản gia là một người có thể thuyên chuyển cả bảo vệ khu cấm địa, năng lực trong đó nhất định không phải người bình thường có thể tưởng tượng được.

Vài trăm triệu, thậm chí hàng chục tỷ có thể chẳng là gì đối với đối phương cả.

Thậm chí, đây chỉ được xem là một chuỗi số.

Hắn thể hiện ra một số năng lực cũng không có vấn đề gì.

“Ta có thể gia tăng bảo mật tài khoản của người, sau này thông tin tài khoản của người sẽ chỉ có số ít người biết. Ta sẽ giúp người xử lý ổn thỏa luồng thông tin của người trên các nền tảng lớn sau này”, quản gia nói.

Nghe được lời nói của hắn, Tô Bạch hơi giật mình, không ngờ quản gia tìm hắn lần này là để giúp hắn giải quyết những hậu họa này.

Nghĩ đến đây, hắn suy nghĩ một hồi hỏi: “Ta cần phải trả cái gì?”

“500 điểm đóng góp mỗi năm.” Quản gia trả lời.

Nghe đối phương báo giá, mặt Tô Bạch khẽ co rút, 500 điểm đóng góp này tương đương 100 triệu.

100 triệu mỗi năm, quản gia đúng là ăn không nhả xương.

Tuy nhiên, Tô Bạch vẫn đồng ý: “Được, nhưng tiền thì ta rút ra rồi sẽ đưa người”.

“Được.” Quản gia đáp.

Sau đó, quản gia cúp điện thoại.

Tô Bạch nhìn điện thoại, khẽ lắc đầu rồi lại thao tác trên phần mềm kì hạn, rút thêm 100 triệu.

Lần này, việc rút tiền diễn ra vô cùng suôn sẻ.

Sau khi rút tiền, hắn lại thao tác trên đó một lần nữa, đặt một lệnh có điều kiện.

Với lệnh điều kiện này, hắn ước tính có thể kiếm được khoảng 200 triệu.

Sau khi tiêu tiền, Tô Bạch phải kiếm lại.

Đây là một thói quen tốt của một đứa trẻ xuất thân từ một gia đình nghèo như hắn.

Sau đó, Tô Bạch trả cho ông chủ năm đồng, rồi bước ra khỏi cửa hàng ăn sáng.

Lúc này, hắn chợt thấy đằng xa có những chiếc xe tải quân sự tiến vào chợ số 76, trên người chở đầy đạn thật.

Chương 136: Trương Tam, Thu Diệp

Nhìn xe tải quân phục ở nơi xa, lúc này Tô Bạch cũng nhớ tới tin tức mình nhìn thấy trong nhóm chat đêm qua.

Lúc ấy học giả có nói, độ dày của linh năng trong không khí ở thế giới này đạt từ 3.6LN tới 5LN chỉ trong một tuần ngắn ngủn, mà ở trong cấm địa, càng là đạt tới 20LN.

Nói cách khác, sau này Liên Bang sẽ càng quản lý cấm địa chặt chẽ hơn.

Mà hiện tại, Tô Bạch nhìn thấy những xe tải chở quân phục kia cũng đã hiểu ra, đây là muốn quản lý bằng cách quân sự hóa.

Tiếp theo hắn đi ra tiệm ăn sáng, đầu tiên trao đổi với người của quân gia, đưa ba cây hoa hồng lưu ly bảy màu cho đối phương.

Sau đó thì bắt đầu tìm kiếm nhà ở thích hợp ở chợ số 76.

...

“Căn nhà này nằm ở vị trí trung tâm thành phố trong chợ số 76, nằm ngay lầu một, ở dưới lầu có vườn hoa thuộc về chủ nhà, mỗi một mét vuông đại khái ở trong khoảng ba vạn đồng.” Nhân viên bán cao ốc nở nụ cười cứng đờ trên mặt nói với Tô Bạch.

“Thôi.” Tô Bạch lắc đầu, sau đó thất vọng rời khỏi chỗ bán cao ốc.

Hôm nay bên ba cả một ngày, nhưng hắn vẫn luôn không tìm được nhà ở mình thích.

Mấy nhà ở kia, nếu không phải là người xung quanh quá nhiều, thì cũng là cách bệnh viện quá xa, hay là một ít mảnh đất miễn cảm.

Không cái nào mà hắn vừa ý.

Sau khi ra khỏi chỗ bán cao ốc, Tô Bạch hơi ngây ngẩn, nhìn về phía cách đó không xa.

Ở nơi đó, có một người trung niên đang lén lút nhìn hẩn.

Khi nhìn thấy đối phương, Tô Bạch dừng lại một chút, duỗi tay tiếp đón đối phương tới đây.

Người này đúng là Trương Tam, khi hẩn bước vào chỗ bán cao ốc thì đã phát hiện đối phương rồi, chỉ là hẩn không có phản ứng với đối phương mà thôi.

Nhưng điều khiến Tô Bạch có chút không ngờ được là, đối phương vẫn luôn không hề rời đi, ngược lại còn chờ mình ở ngoài chỗ bán cao ốc.

Trương Tam thấy hẩn tiếp đón mình cũng tỏ vẻ mặt vui vẻ, lập tức tung ta tung tăng đi lại đây.

“Người... Anh em, đã lâu không gặp.” Điều đầu tiên khi Trương Tam làm đi lại đây là chào hỏi với Tô Bạch.

Chỉ là lúc nói đến xưng hô, hẩn có hơi chần chờ, dừng nhìn thiếu niên trước mắt này có dáng vẻ rất ôn hòa, nhưng khi giết người thì cũng thật không có gì giống với thiếu niên.

Cho nên lúc hẩn gọi đối phương là người anh em, cũng có chút thận trọng, sợ đối phương cho mình một chùy.

“Người luôn ở bên ngoài chờ ta, là có việc tìm ta sao?” Tô Bạch nhìn về phía đối phương, cười hỏi.

Trương Tam nghe vậy thì vội vàng nói: “Ta thấy hình như người đang tìm nhà, ta khá quen thuộc chỗ này, có thể giới thiệu cho người một chút.”

Nghe đối phương nói như vậy, trong lòng Tô Bạch bắt đầu hơi dao động.

Đối phương là người chuyên làm công nghiệp xám, có một số việc chắc chắn sẽ làm tiện hơn hẩn.

“Ta muốn tìm một nhà ở, là một toà nhà riêng, ở trong thành phố, tốt nhất là có không gian ngầm khá lớn, trong không gian ngầm phải có ít nhất khoảng một trăm mét vuông đến ba trăm mét vuông.” Tô Bạch nhìn về phía Trương Tam nói.

Nghe hắn nói vậy, Trương Tam chân chờ hỏi: “Đây là người muốn mua hay thuê? Nếu mua thì còn dễ nói, trở lại cải tạo gara một chút là được, nếu là thuê vậy thì không dễ làm lắm.”

“Mua.” Tô Bạch nhìn về phía Trương Tam, bình tĩnh nói: “Ta không để ý là bao nhiêu tiền, chỉ cần người làm ra cho ta là được.”

Nghe hắn nói như vậy, Trương Tam cắn chặt răng, nói: “Được, người để lại số điện thoại cho ta, ta sẽ trả lời người chậm nhất là hai ngày.”

“Ừ, được.” Tô Bạch gật đầu, trong mắt hơi có chút ý cười, nói: “Người đọc số điện thoại của mình một lần đi, ta gọi qua cho người.”

“12837...” Trương Tam khẽ giật mình, sau đó nói ra số điện thoại của mình.

Tô Bạch gật đầu, lấy điện thoại ra gọi qua.

“Reng reng reng...”

Trương Tam lấy điện thoại di động ra, nhìn thấy dãy số phía trên, nở nụ cười trên khuôn mặt.

“Thời gian của ta có hạn, người làm nhanh một chút.” Tô Bạch không hề khách sáo, xua xua tay rồi đi đến nơi xa.

Tất nhiên hắn chỉ cần một chút đã nhìn thấu tâm tư của Trương Tam.

Hiện tại căn cơ của đối phương ở chợ số 76 cũng không được vững chắc.

Mà bây giờ lại đụng phải quản lý quân sự hóa chắc chắn là càng hoảng loạn hơn, cho nên tất nhiên là muốn tìm một chỗ dựa, rồi sau đó tìm được chính hắn.

Chỉ là nhìn thấu thì nhìn thấu, Tô Bạch cũng không nhất định sẽ thu nhận đối phương.

Chỗ của hắn cũng không phải bãi rác, người nào cũng thu nhận.

Sở dĩ lúc trước hắn trợ giúp Thu Diệp, chỉ là vì khi đó tiệm quan tài thiếu người, hơn nữa con người của Thu Diệp thật sự không tệ.

Nói cách khác, lúc trước hấn vẫn thật sự sẽ không thu nhận Thu Diệp.

Còn lại Trương Tam, Tô Bạch thì phải xem năng lực làm việc của đối phương như thế nào.

Nếu năng lực làm việc không tốt, vậy nơi nào mát mẻ thì ở chỗ đó đi.

Sau đó Tô Bạch cũng về tới trong nhà.

Lúc này, sắc trời đã tối sầm lại.

Sau khi về nhà, hấn lập tức nhìn thấy một bóng người có hơi thon gầy đang đứng ở cửa.

“Thu Diệp, ngươi đã đến rồi.” Tô Bạch ôn hòa cười, nói: “Sao không gọi điện thoại?”

Thu Diệp nhìn hấn, trong mắt có hơi kinh ngạc vui mừng, nói hơi vội vã: “Ông chủ, ta cũng mới đến, còn chưa kịp gọi cho ngươi thì ngươi đã đến đây rồi.”

“Đi vào trước đi.” Tô Bạch gật đầu, mở cửa nhà ra, dẫn Thu Diệp tiến vào trong đó.

“Meo?” Cửa bị mở ra, Tiểu Tội cũng muốn tiến lên.

Sau đó nó vừa thấy Thu Diệp là lập tức xoay người chạy, chạy đến phía dưới sô pha, blah blah chui đi vào, sau đó dùng một đôi mắt vàng nhìn kỹ Thu Diệp tại vị trí phía dưới sô pha.

“Đây là con mèo mà ta nuôi, gọi là Tiểu Tội, ngươi có thể chơi với nó thật tốt.” Tô Bạch nói một tiếng rồi tiến vào nhà bếp, chuẩn bị ở phía dưới.

“Tiểu Tội?” Thu Diệp nói thầm một tiếng, nhưng thật ra lại cảm thấy cái tên này rất đáng yêu.

Sau đó hấn đi tới bên bàn ăn, lấy ra một chồng tiền giấy mới được sắp xếp gọn gàng từ trong lòng ngực, rồi đặt trên bàn cơm, tiếp theo lại đặt một sổ sách lên bàn, nhìn về phía Tô Bạch nói: “Ông chủ, đây là sổ tiền gần đây tiệm quan tài chúng ta bán hạt châu kiếm được, tổng cộng 2,665 đồng.”

Nghe hấn nói như vậy, Tô Bạch đang ở phía dưới dùng tay lại một chút, sau đó ôn hòa nói: “Ngươi để tiền ở đằng kia đi,

xem ra dẫn người ra ngoài là chuyện tốt, chỉ có hai ba tuần lễ ngắn ngủi, mà người đã kiếm cho ta được gần ba nghìn.”

“Không có, đều là công lao của ông chủ.” Thu Diệp vội vàng nói.

Tô Bạch cười cười, sau đó tiếp tục làm ở phía dưới lầu.

“Meo ~” Lúc này dường như Tiểu Tội đã biết Thu Diệp không phải là người xấu, nên cũng đi ra nhẹ nhàng kêu từng tiếng với Thu Diệp, sau đó bắt đầu đi khắp nơi ở trong nhà, tỏ vẻ bản thân là chủ nhân của nơi này.

Chỉ là thỉnh thoảng trông mắt của nó sẽ nhìn về phía Thu Diệp, dường như lúc nào cũng sẽ chạy trốn.

Thu Diệp nhìn dáng vẻ lông xù của nó, trong lòng cũng có chút yêu thích, nên đã duỗi tay sờ soạng Tiểu Tội.

Tiểu Tội thấy thế cũng chần chờ, nhưng lại cảm giác đây là động tác giống như khi Tô Bạch sờ mình, cho nên cũng thuận thực đưa đầu lên, cổ họng nó phát ra âm thanh hưởng thụ thắm thì.

“Đúng rồi, Thu Diệp, người có nhìn thấy chậu cát mèo ở nhà khách không? Người xem Tiểu Tội có đi ị hay không, xúc cho nó một chút, rồi xả xuống bồn cầu đi.” Đúng lúc này, Tô Bạch đột nhiên là nghĩ tới cái gì, nói ra bên ngoài với Thu Diệp.

“A... Được, được.” Thu Diệp nghe vậy cũng vội vàng đáp lại.

Sau đó hắn đã tìm được chậu cát mèo, đưa chậu cát mèo tới bên bồn cầu, bắt đầu xúc phân và nước tiểu của mèo xuống bồn cầu.

Lúc này hắn đã tìm được chuyện để làm, lập tức cũng không còn dáng vẻ khách sáo như lúc mới vào nhà nữa.

Chương 137: Nhiệm vụ

Nửa đêm, Tô Bạch lại làm một ít giao hàng có kỳ hạn, lấy tám trăm triệu tiền mới trong tài khoản làm thành một lần sóng giá thị trường, biến số tiền từ 506.6 mua vào, thành 509.6 bán ra.

Cộng thêm số tiền hiện tại, vậy tổng cộng là 2,2 tỷ.

Tô Bạch lại nhìn giá thị trường một chút, sau khi phát hiện giá thị trường không dao động lớn, thì cũng không tính toán làm đơn.

Ngày mai là ngày mười sáu tháng mười, Đình thị.

Hắn chuẩn bị chờ tuần sau lại làm tiếp.

Sau khi làm xong mấy thứ này, Tô Bạch lại mở ra phần mềm Wu, phát tin tức nói với quản gia: “Quản gia, ta cần tin tức của Tập đoàn Vân Gian Nghiêm Văn Thần.”

Quản gia: “Năm điểm công hiến.”

“Được.” Tô Bạch trầm mặc một chút, trả lời.

Lần này bỏ hẳn một trăm vạn ra bên ngoài, cảm giác tiêu tiền như nước chảy này, khiến hắn thật sự có hơi không thích ứng.

Cũng may đối tượng là hắn, nếu đổi thành Lão miêu, thì e rằng hoàn toàn không thể gom đủ số tiền này.

Kế đến, một hồ sơ xuất hiện trên điện thoại của hắn.

Nhìn hồ sơ, Tô Bạch đã biết nơi xuất hiện gần đây và nơi có thể đến trong tương lai của Nghiêm Văn Thần.

Khúc Du Dương đã bị giết, tất nhiên hắn sẽ không bỏ qua Nghiêm Văn Thần này.

Tuy người này không tham gia trực tiếp trong việc hãm hại cả nhà hắn.

Nhưng nếu không phải đối phương muốn trường sinh bất lão, đầu tư hạng mục này, thì cả nhà hắn sẽ không có chuyện gì.

Báo thù phải báo đến cùng, tiền phạt phải tiền đến Tây Thiên.

Chắc chắn Tô Bạch sẽ không vì đã giết một Khúc Du Dương mà quên đi người này.

“Gần đây người chuẩn bị đến thành phố Vân Mộng sao?”
Ngay lúc này, quản gia đột nhiên phát tin tức tới.

Tô Bạch thấy thế cũng nao nao, lập tức trả lời: “Không sai.”

“Vây chỗ này có một nhiệm vụ, người có muốn nhận hay không, hai mươi điểm công hiến.” Quản gia phát tới một tin tức.

Sau đó quản gia lại phát tới một hồ sơ.

Tô Bạch thấy thế cũng mở hồ sơ ra.

“Ngày bốn tháng mười năm ba nghìn sáu trăm hai mươi sáu, có một người phụ nữ đã mất tích ở cửa chính của thành phố Vân Mộng. Người phụ nữ mất tích này tên là Vương Lệ Lệ, là một nhân viên của cửa hàng mát xa chân, nên người bị mất tích đã âm thầm làm một ít chuyện kiếm tiền bằng da thịt.”

“Ngày năm tháng mười năm ba nghìn sáu trăm hai mươi sáu, có hai người phụ nữ mất tích tại khu sân vườn của thành phố Vân Mộng, hai người tên là Bạch Đan và Tống Xuân Nhân, là dân thất nghiệp lang thang...”

“Ngày sáu tháng mười năm ba nghìn sáu trăm hai mươi sáu, có một người phụ nữ mất tích tại khu sân vườn cửa thành phố Vân Mộng, tên là Hà Thủy, mất tích ở trong đường tắt âm u, dựa vào lời nói của người chứng kiến, là người phụ nữ này chủ động đi đường tắt âm u...”

“Ngày bảy tháng mười năm ba nghìn sáu trăm hai mươi sáu...”

Tô Bạch nhìn hồ sơ, phát hiện trong hồ sơ ghi lại cực kỳ nhiều người mất tích, khoảng chừng hơn hai mươi ba mươi người.

Trong đó có một bộ phận phát hiện được thi thể, chứng minh là đã chết rồi.

Mà những chuyện này đều xảy ra chỉ trong hơn mười ngày ngắn ngủi.

Theo cảnh sát suy đoán, rất có thể là do người sống lại gây án.

Hơn nữa còn là một người sống lại cấp Trùng.

Nhưng vì người sống lại này cực kỳ xảo quyệt, nên cảnh sát vẫn luôn không tìm được mà thôi.

Nhìn đến đây, Tô Bạch trực tiếp đánh chữ phản hồi lại: “Ta nhận nhiệm vụ này.”

Thật ra hắn cũng không để ý hai mươi điểm công hiến kia, nếu đổi hai mươi điểm công hiến đó ra cũng chỉ được bốn trăm vạn tiền mới, không là gì đối với hắn.

Thứ khiến hắn để ý đó là một người sống lại.

Lợi ích mà một người sống lại mang đến cho hắn, còn cao hơn một trăm người thường nữa.

Đặc biệt là rất có thể người sống lại này chỉ mới sống lại không lâu.

Nên cũng không có uy hiếp quá lớn đối với hắn.

“Xem ra ngày mai phải tranh thủ xử lý xong chuyện ở chỗ này.” Trong lòng Tô Bạch thầm nghĩ.

Sau đó hắn dùng trí nhớ thanh lý một ít tư duy phân tán ở trong đầu, rồi nặng nề vào giấc ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tô Bạch đã bị một chiếc điện thoại đánh thức.

Hắn nhận điện thoại.

“Cái kia... Người anh em..., bên chỗ ta đã coi trọng mấy phòng ở tòa nhà, ta phát một hồ sơ qua cho người, người xem thử tòa nhà nào phù hợp với mình.” m thanh của Trương Tam truyền đến từ đối diện.

Tô Bạch nghe vậy cũng rời khỏi giường, nói: “Được, người gửi tài liệu qua đây đi.”

Nói xong, hắn cúp điện thoại.

Sau đó lại đi ra cửa phòng.

Lúc này Thu Diệp đang làm bữa sáng.

Tiểu Tô cũng đang ngây ngốc nhìn thức ăn mèo ở trước mắt, khi nghe thấy cửa phòng mở, nó lập tức nhảy lên tới trước mặt Tô Bạch, nhẹ nhàng kêu lên.

Tô Bạch nhìn thấy thức ăn mèo trong chén vẫn còn nguyên, biết ngay đây là do Thu Diệp làm.

“Chào buổi sáng, ông chủ.” Thu Diệp ló ra cái đầu từ phòng bếp, lúng túng nói: “Ông chủ, ta không biết vì sao Tiểu Tội lại không ăn thức ăn mèo.”

“Không sao.” Tô Bạch lắc đầu, cười nói: “Con mèo này không giống mèo thường, nó thích ăn chay.”

Nói xong hắn mang theo Tiểu Tội đến phòng dược liệu phóng linh năng, lấy ra một gốc cây nhện đỏ từ trong đó, bẻ đoạn dứt cho Tiểu Tội ăn.

Tiểu Tội thấy thế cũng bắt đầu hút ăn, đôi mắt híp lại thành một cái khe nhỏ.

Thấy một màn như vậy, hai mắt của Thu Diệp cũng hơi trợn to ra, không phải trước đây hắn chưa từng thấy mèo, nhưng những con mèo kia đều thích ăn thịt cá linh tinh.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy mèo thích ăn cỏ.

Tô Bạch dứt Tiểu Tội ăn cũng có hơi cạ lời trong lòng, mèo nhà người ta ăn đỉnh cao lắm cũng chỉ là mấy trăm đến hơn một ngàn đồ vật.

Còn con mèo hắn nuôi này, mỗi ngày đều phải ăn một gốc cây nhện đỏ, hơn nữa còn phải khoảng hơn ba nghìn.

Một tháng cũng tốn khoảng chín vạn đồng.

Người thường hoàn toàn không nuôi nổi.

“Đúng rồi, Thu Diệp, gần đây ta sắp mở một cửa hàng hủ tro cốt ở chỗ này, ngươi có muốn tới hỗ trợ hay không?” Tô Bạch nhìn về phía Thu Diệp nói.

“Được được mà ông chủ.” Thu Diệp gật đầu vui vẻ.

Hắn vẫn luôn muốn tìm việc làm ở chỗ này, bởi vì trong lòng hắn có một loại cảm giác tự ti, nếu không làm được việc thì sẽ có lỗi với ông chủ.

Hiện giờ lão bản để hắn làm việc, tất nhiên hắn cũng vui vẻ.

Tô Bạch gật đầu, sau đó buông Tiểu Tội ra, nói với Thu Diệp ở một bên: “Sau này ngươi đến dứt Tiểu Tội ăn đi, chỉ dứt loại

cây này là được, đừng cho ăn thức ăn mèo.”

“Vâng, được.” Thu diệp vội vàng gật đầu, sau đó tiếp tục đi làm bữa sáng.

Tô Bạch thấy thế cũng đi rửa mặt.

Cũng ngay lúc này, Trương Tam đã phát tài liệu đến đây.

Hắn mở tài liệu ra nhìn lên, trong hồ sơ của Trương Tam có sáu căn hộ.

Vị trí, phong cách trang trí bên trong, giá cả, tin tức liên hệ chủ phòng đều hiện ra từng cái một.

Tô Bạch nghiêm túc nhìn một chút, phát hiện này sáu căn hộ này đều rất phù hợp.

Tất nhiên là hắn sẽ lựa chọn kỹ càng.

Nhìn thấy những tin tức này, Tô Bạch bắt đầu trầm tư.

Chắc là Trương Tam đã tốn cả đêm chỉ để làm những việc này, mới có thể giao hồ sơ này cho hắn trong buổi sáng hôm nay.

Đây là một người rất có năng lực, nhưng đồng thời cũng là một người rất có dã tâm.

Tô Bạch tin, lúc Trương Tam tìm kiếm tin tức của sáu căn hộ này nhất định là đã dùng rất nhiều nhân lực và tài lực.

Mà đối phương làm như vậy là vì cái gì?

Tất nhiên là vì muốn có được càng nhiều đồ vật hơn.

Ngón tay của Tô Bạch gõ lên chậu rửa mặt, ánh mắt lộ ra thần sắc suy tư.

Đối phương có dã tâm cũng không nhất định là chuyện xấu.

Chỉ là nếu như vậy, thì muốn đối phương tâm phục khẩu phục phải cần một ít thủ đoạn.

“Quản gia, giúp ta tra ra tin tức của một người.” Tô Bạch gửi tin tức cho quản gia.

Chương 138: Mua nhà

Sau khi ăn cơm sáng xong, Tô Bạch bước ra nhà cho thuê đi ra ngoài.

Lúc này tại chợ số 76 hơi hiu quạnh hơn mọi khi.

Cảnh sát trên đường cũng nhiều lên.

Tô Bạch cũng đã sớm đoán trước chuyện này, sau khi mức độ nguy hiểm của cấm địa tăng lên, thì đã không còn phù hợp để người thường đi vào nữa.

Ngay đêm qua, chỉ trong một đêm, hắn đã tăng gần ba mươi bốn mươi điểm thuộc tính, thậm chí còn có thêm một điểm vô thuộc tính.

Người chết nhiều hơn trước kia rất nhiều.

Mà điểm vô thuộc tính lại mang đến cho Tô Bạch sự kinh ngạc trong một phần dự kiến.

“Đã thu thập xong quan tài cấp thấp, đạt được một ít điểm vô thuộc tính, nên điểm thuộc tính có thể biến thành điểm thuộc tính bất kỳ mà bây giờ đang có được. Xác xuất lần sau đạt được vô thuộc tính đặc biệt là 3%.”

Tô Bạch cảm giác tin tức hôm qua khiến trong lòng mình lập tức nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Thông qua tin tức này hắn có thể biết được, không phải không thể đạt được điểm vô thuộc tính đặc biệt lại lần nữa.

Thứ này quá quan trọng đối với hắn.

Kể đến Tô Bạch đi đến đường chợ, sau khi tới nơi này, hắn nhìn mỗi một gốc cây dược liệu linh năng trong chợ, âm thầm nhớ kỹ tên của mỗi cây dược liệu ở trong lòng, còn có chủng loại nguyên tố linh năng trong mỗi cây dược liệu và số lượng của chúng.

Đây là lần đầu tiên hắn đi dạo ở chợ số 76 một cách chân chính.

Lúc trước khi ở cùng với Lão miêu thì chủ yếu vẫn là đi dạo cảm địa, dùng sẵn đầu người làm thí nghiệm.

Mà sau khi Lão miêu đi rồi, hắn cũng trực tiếp đi giết Lý Lâm và Khúc Du Dương.

Cho tới hôm nay, mới xem như có một ít thời gian rảnh rỗi chân chính.

Tô Bạch tốn nửa giờ để dạo chỗ này một vòng, ghi nhớ tên linh năng dược liệu và cảm ứng linh năng trong đó ở nơi này.

Hiện tại điểm thuộc tính trí nhớ của hắn tổng cộng có bảy giờ, điểm thuộc tính trí nhớ là tám giờ, tất nhiên sẽ ghi nhớ mấy việc này cực kỳ đơn giản.

Khi hắn đi dạo gần đủ rồi, Trương Tam cũng tới đây.

Nơi này là địa điểm Tô Bạch hẹn với hắn.

Khi Trương Tam nhìn thấy Tô Bạch là lập tức chạy tới chào hỏi.

Tô Bạch nhìn về phía Trương Tam, trong mắt có một tia ý cười, nói: “Không ngờ người làm việc rất nhanh nhẹn, cả đêm tốn không ít tâm tư nhỉ.”

“Thật sự tốn một chút thời gian.” Trên mặt Trương Tam có hơi mệt mỏi, cười nói: “Nhưng chẳng phải đã tặng cho ta một cái xe second-hand ở chợ sao? Cái này xem như là báo đáp người.”

“Đi xem phòng ở trước đi.” Tô Bạch không tỏ ý kiến.

Trương Tam gật đầu, rồi dẫn Tô Bạch tới bãi đỗ xe, lái xe đi về phía trong thành phố.

Nơi này là một khu biệt thự, bên trong đều là tòa nhà nối tiếp nhau, đa số đều có hồ nước, bể bơi linh tinh.

Sau khi tới nơi này, có một người phụ nữ thành thực động lòng người đi đến tiếp đón hai người.

Nghe người phụ nữ trung niên nói, nơi này phòng ở vẫn luôn bán ra, nhưng chồng của nàng không muốn thông qua môi giới, cho nên vẫn luôn treo bán.

Đương nhiên, trong đó cũng có nguyên nhân đối phương không thiếu tiền, chỉ muốn từ từ ra tay.

Tiếp theo, Tô Bạch đi dạo ở chỗ này một chút, phát hiện nơi này thật sự rất phù hợp với ý nghĩ của mình.

Nơi này có một cái gara ngầm, xấp xỉ hai trăm mét vuông, vừa lúc có thể cải tạo thành phòng thí nghiệm.

“Nói thật, đây là lần đầu tiên ta thấy một tiểu tử trẻ như vậy tới xem nhà, không phải các người tới để đùa với ta đó chứ?”

Người phụ nữ trung niên cười nhẹ nhàng, nhìn khuôn mặt anh tuấn của Tô Bạch thêm vài lần.

“Không có, người vừa mới nói nơi này tám trăm mười hai vạn đúng không?” Tô Bạch nhìn về phía người phụ nữ trung niên hỏi.

“Đúng vậy.” Người phụ nữ trung niên gật đầu, sau đó cười nói: “Đương nhiên nếu người muốn rẻ hơn một chút cũng được, chỉ cần...”

“Thành giao.”

“A?” Người phụ nữ trung niên kinh ngạc nhìn về phía Tô Bạch: “Thành giao?”

Tô Bạch gật đầu, nói: “Chuẩn bị hợp đồng một chút đi.”

Trương Tam đứng ở phía sau hẳn nghe vậy cũng lập tức ngơ ngẩn, chỉ một chút mà đã tiêu xài ra ngoài hơn tám trăm vạn.

“Cái kia... Tiểu tử, ta không nói giỡn với người đâu.” Người phụ nữ trung niên thu lại nụ cười, thần sắc nghiêm túc nói.

“Chuẩn bị hợp đồng đi, sắp tới ta sẽ lập tức vào ở.” Tô Bạch thản nhiên nói.

Người phụ nữ trung niên liếc nhìn Tô Bạch một cái, sau đó nói: “Nếu như vậy, bây giờ ta sẽ đi lấy hợp đồng.”

Nói xong, nàng đứng lên đi lên lầu biệt thự.

Người phụ nữ trung niên đi lên lầu, Trương Tam ở phía sau vội vàng nói: “Không xem thêm mấy căn nữa sao?”

Tô Bạch lắc đầu, nói: “Căn này là được.”

Nói xong, đôi mắt hắn nhìn chằm chằm Trương Tam, nói:
“Nói đi, ngươi tận tâm tìm nhà giúp ta như vậy là vì cái gì?”

Nhìn đôi mắt bình tĩnh của Tô Bạch, Trương Tam lập tức cảm thấy toàn thân có hơi không được tự nhiên, dường như có vô số con kiến đang bò ở trên người vậy, tâm tư trong lòng đều lộ rõ hết.

“Ta...” Trương Tam hơi chần chờ, sau đó cúi đầu, nói: “Ta muốn làm việc dưới trướng của ngươi, được ngươi che chở!”

Tô Bạch nhìn hắn, trong đôi mắt không có một chút tình cảm nào.

Bị Tô Bạch nhìn như vậy, Trương Tam có cảm giác sau lưng mình đã sinh ra mồ hôi lạnh tinh mịn.

Một lát sau, người phụ nữ trung niên đã đi xuống, có chút nghi hoặc nói: “Các ngươi đây là như thế nào?”

“Không có gì.” Tô Bạch lắc đầu, nói: “Trương Tam, ngươi tới ký hợp đồng.”

Nghe hắn nói như vậy, Trương Tam ngẩn ra, kinh ngạc nói: “Ta?”

Tô Bạch gật đầu.

Thấy hắn gật đầu, trong lòng Trương Tam khó hiểu, nhưng vẫn gật đầu, bắt đầu ký tên lên hợp đồng với người phụ nữ trung niên.

“Tiền đặt cọc là một trăm vạn, ngươi chuyển tiền tới thẻ ngân hàng này là được, ta sẽ cung cấp cho ngươi một tấm biên lai.” Người phụ nữ trung niên hơi hơi mỉm cười, đưa một thẻ ngân hàng đến trước mặt Tô Bạch.

Tô Bạch liếc mắt nhìn thẻ ngân hàng một cái, rồi bắt đầu chuyển một trăm vạn qua thẻ ngân hàng.

Từ sau khi giao ‘phí bảo hộ’ cho quán gia, hắn chuyển khoản trên thẻ ngân hàng này, đều không bất kỳ hạn chế gì.

Trực tiếp bỏ qua một ít trình tự phức tạp.

“Leng keng...” Điện thoại của người phụ nữ trung niên vang lên, nàng nhìn thoáng qua, lập tức cười nói: “Tốt, ta đã nhận được tiền, bây giờ ta lập tức làm biên lai cho ngươi.”

Tiếp theo, Tô Bạch và người phụ nữ xinh đẹp đã làm xong trình tự.

Người phụ nữ trung niên rời đi.

“Chuyện sau đó sẽ giao cho người xử lý.” Tô Bạch nhìn về phía Trương Tam, nói.

Nghe hắn nói, Trương Tam vội vàng nói: “Vâng.”

Nói thật, dù thế nào hắn cũng không ngờ, Tô Bạch lại mua nhà đặt trên danh nghĩa của hắn.

Không nói đến bảy trăm vạn kế tiếp đối phương có trả hay không, chỉ riêng tờ biên lai này đã có giá trị một trăm vạn rồi.

“Đúng rồi, bây giờ ta lập tức chuyển tám trăm mười hai vạn kia cho người.” Lúc này dường như Tô Bạch nghĩ tới cái gì, cười nói.

Sau đó hắn lấy điện thoại ra, chuyển tám trăm mười hai vạn cho Trương Tam.

Điện thoại trong túi quần của Trương Tam vang lên một chút, tay của hắn hơi cứng đờ sờ điện thoại trong túi quần.

Sau đó hắn đã nhìn thấy trong thẻ ngân hàng của mình có hơn tám trăm vạn.

“Hắn không sợ ta sẽ bỏ chạy sao?” Trương Tam nuốt nước miếng, thầm nghĩ trong lòng.

Nói thật, hắn đúng thật là có ý nghĩ này, có tám trăm vạn này cộng thêm đi bán xe đen ở chợ second-hand, vậy hắn sẽ có hơn một ngàn vạn.

Có hơn một ngàn vạn này, thì sống ở nơi nào mà không tốt chứ?

Nhưng ngay lúc này, Trương Tam đột nhiên chú ý tới tài khoản thẻ ngân hàng này, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Tô Bạch, nhìn thấy thần sắc cười như không cười của đối phương, thì toàn thân lập tức giống như rớt vào hầm băng.

Hắn vừa chú ý tới, tài khoản kia chính là tài khoản riêng tư có tên thật của hắn!

Ngay sau đó hắn đã hiểu ra vì sao Tô Bạch lại nắm chắc như vậy.

Chương 139: Trương Ba sợ hãi

“Ùynh...” Động cơ ô tô phát ra tiếng gầm rú chạy trên đường.

Trương Tam ngồi nghiêm chỉnh lái xe.

Nếu có người ở bên cạnh nhìn kỹ vào hắt, thì sẽ thấy có mồ hôi ẩn trong tóc của hắt.

Dù thế nào Trương Tam cũng không ngờ tới, bản thân muốn tìm một chỗ dựa, nhưng kết quả chỗ dựa này lại có chút ngoài tưởng tượng của hắt.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, ngay cả số thẻ ngân hàng riêng của hắt cũng có được.

Điều này cũng có nghĩa, thông tin về thân phận của hắt cũng đã bị biết rõ.

Đây không phải là thứ võ lực mạnh mẽ có thể làm được, mà còn phải có năng lượng ở sau lưng.

Trương Tam tin, nếu hắt thật sự không biết sống chết mang theo tiền chạy trốn, vậy ước chừng cũng chưa dùng được bao lâu là đã gặp xui xẻo.

“Sau này người có gọi ta là ông chủ. Thủ tục lúc sau của căn nhà gần đây này do người xử lý, còn nữa người tiếp tục đi tìm hai cửa hàng, một chỗ là thu mua được liệu của cấm địa, một chỗ là bán hủ tro cốt.” Tô Bạch nói.

“Được, ông chủ.” Trương Tam vội vàng nói.

Sau đó chiếc xe chạy đến gần bệnh viện, Tô Bạch xuống xe.

Sau khi xuống xe, hắt cũng về tới trong nhà.

Khi đã tới trong nhà, Tô Bạch cũng nhìn thấy Thu Diệp đang làm việc nhà.

“Ông chủ.” Thu Diệp nhìn thấy Tô Bạch tiến vào, vội vàng kêu một tiếng.

“Meo ~” Tiểu Tội nhìn thấy Tô Bạch đi lại đây, lập tức tiến đến bên chân Tô Bạch, nhẹ nhàng kêu lên.

Tô Bạch gật đầu với Thu Diệp, sau đó hắn cũng ôm Tiểu Tội.

“Meo ~” Tiểu Tội uất ức kêu một tiếng, cái đầu đụng vào tay Tô Bạch không ngừng, dường như đang chất vấn vì sao hắn lại ra ngoài lâu như vậy, vẫn luôn không trở lại.

Tô Bạch thấy thế cũng không khỏi nở nụ cười, sờ sờ đầu mèo, sau đó hắn nhìn về phía Thu Diệp, dừng một chút, hỏi: “Thu Diệp, ngươi có từng nghĩ đến việc thay đổi cuộc sống của mình chưa?”

Nghe hắn nói, Thu Diệp cũng nao nao, có chút nghi hoặc nói: “Cái gì?”

Tô Bạch xoa đầu Tiểu Tội, nói: “Ta đổi cách nói khác, nếu ngươi có siêu năng lực như trong phim, ngươi sẽ làm cái gì?”

Nghe hắn nói như vậy, Thu Diệp cũng suy tư một chút, vò đầu nói: “Nếu có siêu năng lực, vậy chắc chắn ta sẽ giúp đỡ kẻ yếu, đánh người xấu rồi.”

Thấy hắn nói thế, Tô Bạch hơi ngẩn ra, sau đó có hơi không nói gì, đây mới là đáng vẽ mà một thanh thiếu niên nên có.

Lúc này hắn mới phát hiện, không biết từ khi nào tâm lý của mình và bạn đồng trang lứa đã khác nhau rất nhiều.

Hắn đang trong tuổi này đã bắt đầu dính dáng đến máu tanh, còn có tâm tư sâu sắc, hiểu được nên tính kế người khác như thế nào.

Giống như hôm nay hắn tính kế Trương Tam vậy.

Tuy rằng hắn không làm chuyện gì, nhưng đã khiến Trương Tam sợ muốn chết.

“Khá tốt.” Đột nhiên Tô Bạch cười một tiếng.

Chỉ là một câu khá tốt này nói về hắn hay Thu Diệp thì không ai biết.

Hoặc là cả hai đều có.

“Vậy ngươi tình nguyện có năng lực này sao?” Tô Bạch nhìn về phía Thu Diệp, thần sắc nghiêm túc nói.

Nhìn thần sắc của ông chủ nhà mình, Thu Diệp có hơi kinh ngạc.

Hắn nhận ra dường như ông chủ của mình hơi kỳ lạ, ví dụ như nói cho mèo ăn cỏ, hoặc là gì đó.

“Nói giỡn với người thôi.” Tô Bạch cảm thấy sao chưa trả lời, rồi lại lắc đầu cười một cái, nói: “Người đi nghỉ ngơi đi.”

Thu Diệp ngây người một lát, sau đó mới mơ hồ gật đầu, đi về phòng mình nghỉ ngơi.

Tô Bạch nằm trên sô pha, vuốt cái đầu mèo xù lông của Tiểu Tội, trong lòng chìm vào trầm tư.

Ngay lúc vừa rồi, hắn đã thật sự muốn biến Thu Diệp thành Người linh năng.

Hiện tại chỗ của hắn giữ rất nhiều linh năng dược liệu, cộng thêm giá trị dược liệu nữa thì cũng tầm vài tỷ.

Nếu như không có người trông coi cái này, hắn cũng không thể yên tâm nổi.

Nhưng hắn nghĩ lại thì cảm thấy thôi đi.

Hiện giờ thân thể Thu Diệp của vẫn là tương đối yếu, hơn nữa cũng chưa chắc nội tâm đã mạnh mẽ.

Nếu cho Thu Diệp dùng thuốc trình tự linh năng, thì chưa chắc đối phương có thể chịu đựng được.

“Chờ thêm một thời gian nữa đi...” Tô Bạch lắc đầu, vuốt đầu Tiểu Tội.

Lần này hắn cũng đi ra ngoài mấy ngày, trong thời gian ngắn như vậy, thì có rất ít khả năng có người chú ý đến nơi này.

Hơn nữa, hắn cũng có thể chào hỏi quản gia một cái, để hắn chăm sóc nơi này một chút là được.

Còn về phần quản gia có thể tham ô mấy linh năng dược liệu này hay không...

Tô Bạch cảm thấy cũng không đến mức đó.

Bởi vì tài nguyên của đối phương không phải dùng tiền để tính, nếu so sánh mấy dược liệu linh năng này với tài nguyên mà quản gia không chế, thì chỉ là chín trâu mất sợi lông.

Nghĩ vậy, Tô Bạch lấy di động ra gọi điện cho Trương Tam chuẩn bị một chiếc xe cho hắn, sau đó gõ cửa phòng của Thu Diệp nói: “Thu Diệp, ngày mai ta sẽ ra ngoài, ngươi ở đây trông coi nhà cửa một chút.”

Cửa bị mở ra, Thu Diệp nhìn hắn, vò đầu cười khổ nói: “Ông chủ, ngươi lại muốn đi ra ngoài rồi.”

Hắn nhớ rõ lần trước sau khi ông chủ ra ngoài, cũng cách tới mấy tuần lễ mới tìm hắn, hơn nữa còn trực tiếp đổi chỗ.

Hắn rất sợ lần này ông chủ lại như vậy.

Tô Bạch cười nói: “Không có gì, ta đi mấy ngày sẽ trở lại.”

Nói đến này, giọng nói của hắn dừng lại, vuốt Tiểu Tội trong tay nói: “Còn có Tiểu Tội cần ngươi chăm sóc, ta đã chuẩn bị xong đồ vật mà nó sẽ ăn, Tiểu Tội không giống với những con mèo khác, nó chỉ cần ăn loại dược liệu này là được.”

Tiểu Tội chắc chắn phải ở gần bệnh viện, nếu không sẽ tương đối lãng phí tài nguyên nơi bệnh viện này.

Nghe hắn nói như vậy, tuy trong lòng Thu Diệp vẫn có hơi luyến tiếc, nhưng vẫn gật đầu.

Sau khi dặn dò xong công chuyện, Tô Bạch đặt Tiểu Tội bỏ vào ổ mèo, đi vào phòng của mình.

Hắn nằm trên giường, nhìn tình huống trong group chat một chút.

Hắn xem nhẹ rất nhiều nội dung không bổ ích, chủ yếu là để ý đến tin tức tương đối quan trọng trong group chat.

Tin tức hữu dụng đầu tiên là do Ảnh Học Giả thứ hai phát ra, gần đây người sống lại phạm tội càng ngày càng nhiều.

Hiện tại có rất nhiều chỗ bị người sống lại tấn công.

Cái này giống hệt như suy đoán của học giả trước.

Nhìn đến tin tức này, Tô Bạch hơi nhíu mày, tuy rằng năng lực của hắn có liên quan đến người sống lại, nhưng hắn tuyệt đối không ngờ người sống lại lại xuất hiện nhiều như vậy.

Bởi vì người sống lại quá nhiều, nên rất có khả năng tạo thành sự rối loạn trật tự, ảnh hưởng đến sinh hoạt bình thường của

hắn.

Tin tức thứ hai là do là Ảnh Tiểu Chiêu thứ ba phát ra, nàng nói gần đây Đồ Long Bộ đang mở rộng ra, dùng cái này để đối phó với người sống lại.

Tin tức thứ ba là do Ảnh Phi Huyền thứ tư phát ra, nói giá cả hiện tại của linh năng dược liệu ở chợ đang tăng cao, mau chạy đi lấy hàng.

Nhìn thấy mấy tin tức này, Tô Bạch cảm nhận hương vị được mưa gió sắp đến trong đó.

Ngoại trừ ba tin tức này, thì vẫn còn một tin tức.

Mà người phát ra tin tức này, lại khiến Tô Bạch có hơi ngoài ý muốn.

Đây là tin tức do quản gia phát ra, để cái bóng có thể trợ giúp thành viên Đồ Long Bộ một chút tại một lúc nào đó, thậm chí có thể chế ra thuốc cho thành viên trong Đồ Long Bộ và giúp thành viên có thể nhận được điểm cống hiến nhất định.

“Cái này là không đánh đã khai sao?” Trong lòng Tô Bạch có chút cạn lời.

Lúc trước hắn đã nghi ngờ quản gia là người của chính phủ, hiện tại xem như là chắc như đá.

Đương nhiên, cái này cũng có ảnh hưởng lớn gì.

Tô Bạch cảm thấy trong lòng của người trong bầy đã biết rồi, chỉ là không có nói toạc ra mà thôi.

Chương 140: Bắt kịp

Sáng sớm ngày thứ hai, vào lúc trời tờ mờ sáng, Tô Bạch đã rời giường.

Đánh răng rửa mặt, hót phân cho Tiểu Tội.

Lại nhắc đến, Tiểu Tội thật sự rất có linh tính, lúc hăn ngủ, con mèo này chưa từng keo meo meo.

Hơn nữa rất là dính hăn.

Chỉ là đáng tiếc, lần này hăn ra ngoài, không thể mang Tiểu Tội đi cùng.

Nếu không thì lông dê của chợ số 76 e là hăn sẽ không bắt được.

Thực ra cũng may là Thu Diệp tới rồi, nếu không, Tiểu Tội cũng chả có người chăm sóc.

Sờ sờ đầu Tiểu Tội, Tô Bạch nhìn một chút cửa phòng con đang đóng chặt của Thu Diệp, cười cười.

Hiện tại thời gian cũng mới là năm giờ sáng, đối phương chưa thức dậy cũng là bình thường.

Sau đó, hăn ra khỏi nhà, tìm một nhà hàng bán đồ ăn sáng để ăn sáng.

“Ông chủ, xe ta đã lái đến cho ngài rồi, đồ ngài cần ta cũng đã chuẩn bị đầy đủ.” Khi hăn tiến vào cửa hàng bán đồ ăn sáng, Trương Tam đã tiến lên đón, đặt một chuỗi chìa khóa lên trên mặt bàn.

Vào ngày hôm qua, Tô Bạch đã hẹn sẵn thời gian gặp mặt buổi sáng hôm nay với hăn rồi.

Tô Bạch nhìn chùm chìa khóa ở trên bàn, gật đầu, nói: “Cùng ăn bữa sáng với ta đi.”

Nghe được lời hăn nói, Trương Tam vội vàng ngồi xuống ghế ngồi, nói: “Được, ông chủ.”

Khi hấn ngồi xuống, cái mông hơi hơi ngồi trên cái ghế, thân thể thẳng tắp, ngồi nghiêm chỉnh.

Nhìn thấy dáng vẻ của đối phương, Tô Bạch cười một tiếng, “Người cũng không cần phải sợ ta như vậy, ta cũng không phải mãnh thú ăn thịt người, chỉ cần người cố gắng làm việc thay ta, ta sẽ không bạc đãi người.”

“Cám ơn ông chủ.” Trương Tam thân thể lập tức thả lỏng, vội vàng gật đầu nói.

Hấn ngược lại cực kỳ tin tưởng lời đối phương nói.

Hấn cũng đã cẩn thận cân nhắc tính cách của ông chủ này của hấn.

Lúc trước, bởi vì một lời nhắc nhở của mình mà đối phương lại tặng mình một cái xe chợ không có giấy phép đăng ký đã qua xử dụng, mà lại không có giết mình, vậy thì nói rõ con người này trọng tình nghĩa, đạo nghĩa.

Trương Tam tin tưởng, nếu như hấn nghiêm túc làm việc cho vị này vậy thì đối phương tuyệt đối không bạc đãi mình.

.

Mà bây giờ, hấn nhận được sự thẳng thắn trực tiếp như vậy của đối phương, một chút nỗi lòng lo lắng trong lòng của hấn, coi như đã triệt để buông xuống.

Sau đó, chủ tiệm nâng bánh cuốn đã làm xong đặt ở trước mặt hai người.

Tô Bạch lấy đĩa, ăn bánh cuốn chậm rãi nói: “Đúng rồi, tỷ nữa ta sẽ chuyển cho người ba trăm vạn, người đi chuẩn bị tốt hai cái cửa hàng kia, tương lai ta có việc lớn cần dùng”

“Vâng, được ạ.” Trương Tam gật gật đầu.

Lúc này hấn không khỏi có chút giật mình với thủ bút của ông chủ.

Thời điểm ông chủ nhà mình tiêu tiền, đều đưa cho mấy trăm vạn mấy nghìn vạn, phảng phất như trong mắt đối phương, tiền chỉ là một dãy số mà thôi.

Điều này khiến cho hấn cảm nhận được sự sâu không lường được đối với tài lực của ông chủ mình.

“Còn có, chiếc xe ZO Ryan mà người đưa cho ta đợt trước bị ta đụng hỏng rồi, hiện tại đang để ở chỗ bãi để xe ở cửa nam của cấm địa số 76, người có thời gian thì qua đó mang về.” Tô Bạch giống như là nghĩ đến cái gì, từ trong túi lấy ra một chuỗi chìa khóa xe đặt lên bàn.

“Được, ông chủ.” Trương Tam tiếp tục gật đầu.

Chỉ là lúc này, trong lòng hắn có hơi do dự, lúc trước, ông chủ tựa hồ coi trọng sự kiên cố của ZO Ryan mới chọn nó.

Mà lúc này, ông chủ còn nói đụng hư xe.

Công thêm chuyện ông chủ nhà mình lúc trước trên chợ xe đen, Trương Tam không khỏi nghĩ đến một chút chuyện không tốt.

Chiếc xe này, sẽ không phải có quan hệ với mạng sống của người đó chứ?

Tựa hồ nhìn ra sự chần chờ đôi phương, Tô Bạch còn nói thêm: “Người yên tâm đi, chiếc xe này được xử lý sạch sẽ từ đầu đến đuôi rồi, người không cần lo lắng chọc phiền phức. Chỉ là mui xe có chút lỗi lõm, cũng không ảnh hưởng việc điều khiển.”

Thấy ông chủ mình nói như vậy, Trương Tam không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Có sự cam đoan của ông chủ nhà mình, tự nhiên hắn yên tâm rồi.

Rốt cuộc ông chủ của mình đầu tư nhiều như vậy trên người mình, không thể trực tiếp tổng hắn đến bên trong đồn cảnh sát được chứ.

“Ừm, ta đã ăn xong rồi.” Tô Bạch cầm một bình sữa đậu nành ở bên cạnh lên.

Trương Tam thấy thế, lập tức đứng dậy thanh toán tiền bữa sáng.

Ra khỏi cửa hàng bán đồ ăn sáng, Tô Bạch bước chân có chút dừng một chút, nhìn về phía Trương Tam nói: “Đúng rồi, nhà để xe dưới tầng ngầm của biệt thự, xây cho ta một cái kim khóa tự nhân rộng khoảng năm mươi mét vuông, người dựa theo tiêu chuẩn của kim khóa ngân hàng là được. Còn có phong kín

lối vào của nhà để xe, chỉ để lại cầu thang lên xuống bên trong biệt thự là được. Nếu như thiếu tiền có thể nói với ta.”

“Được, ông chủ.” Trương Tam đáp.

Tô Bạch gật gật đầu, mở cửa xe null, lái xe về phía chợ số 76.

Đợi đến khi đi đến một giao lộ, hắn thấy được một người đàn ông trung niên mặc một thân quần áo thể thao màu đen, thì ngừng xe bên cạnh người đấy.

Sau đó mở cửa kính xe.

Thấy xe dừng lại, người trung niên mwajc quần áo thể thao màu đen, lấy ra một tờ giấy chứng nhận từ trong túi đưa cho Tô Bạch.

Tô Bạch nhận giấy chứng nhận gật gật đầu, sau đó đóng cửa xe lại, lái xe, chạy về đằng trước.

Hai người tựa như là hai người xa lạ.

Tô Bạch mở giấy chứng nhận, nhìn ảnh chụp phía trên của mình, lắc đầu cười một tiếng.

Giấy chứng nhận này là hắn tìm Quản gia làm giấy lái xe.

Hiện tại chợ số 76 quản nghiêm như thế, nếu mà hắn lái xe không có bằng lái, khẳng định sẽ bị kiểm tra.

Thậm chí, chiếc xe mà hắn đang lái này, cũng không phải là xe đen mà Trương Tam bán, mà lấy được từ nơi khác, là một chiếc xe chính quy.

Sợ là bị quân đội hoặc cảnh sát điều tra ra trung gian.

Tô Bạch đặt giấy lái xe ở một bên, cái bằng lái xe này đã tốn của hắn một điểm cống hiến.

Gía trị tận hai mươi vạn tệ đấy.

Đây là chỗ tốt của Quản gia, làm chuyện gì cũng cực kỳ thuận tiện.

Đương nhiên, dù là có giấy phéo lái xe, Tô Bạch vẫn học thuộc chế độ quy định khi lái xe đi trên đường.

Nếu để cho hắn thi, hắn nhất định có thể đạt được điểm tuyệt đối, một lần thông qua mấy bài thi.

Chỉ là hiện tại hắn không có nhiều thời gian mà thôi.

Sau đó, quả nhiên giống với suy nghĩ của Tô Bạch, trên đường hắn đã trải qua mấy lần kiểm tra.

May là hắn có giấy chứng nhận đầy đủ, tất cả đều là thật, để hắn có thể vượt qua hữu kinh vô hiểm.

Sau khi qua được trạm canh gác, Tô Bạch đã lái xe về hướng đường cao tốc.

Chợ số 76 kỳ thật ra cách Vân Mộng thành phố tương đối gần.

Sau khi lên đường cao tốc, đại khái mất khoảng 40 phút, đã có thể lái đến nội thành thành phố Vân Mộng.

“Ô!” Cũng chính vào lúc Tô Bạch đang đứng xếp hàng ở trạm thu phí, một chiếc xe con vượt ngang qua trước mặt hắn, dường như muốn chen ngang.

Nhìn thấy vậy, chân mày Tô Bạch hơi nhíu lại, nhưng vẫn không gây sự, không giẫm chân ga, để đối phương chen ngang.

Sau đó, không đến bao lâu, hắn xếp hàng xong, lên cao tốc.

Hắn lên cao tốc không được bao lâu, chiếc xe baonu chen ngang trước có cứ luôn chắn trước mặt hắn.

Tô Bạch lắc đầu, bật đèn xi nhan, đi sang một làn xe khác, muốn vượt qua từ bên người đối phương.

Xe này tốc độ quá chậm.

Hắn đang gấp.

Nhưng cũng chính là lúc này, cái xe baonu trước mặt hắn kia đột nhiên chuyển hướng, lại chắn trước mặt hắn một lần nữa.

Tiếp đó, chỗ lái xe của chiếc xe baonu này mở cửa sổ xe, từ bên trong lộ ra một cái tay, giơ một ngón tay giữa về phía Tô Bạch.

Biểu cảm trên mặt Tô Bạch nháy mắt biến mất, trở nên không có tình cảm, ánh mắt bình tĩnh.

Chương 141: Gặp lại Đồ Long Bộ

Nhìn thấy động tác này, Tô Bạch hơi đánh tay lái, lại lái xe đến làn xe khác, muốn vượt qua đối phương.

Nhưng đối phương dường như ăn chắc hăn, lần nữa năm lần bảy lượt chặn trước mặt hăn.

Rốt cục, trong một lần vượt qua xe, đối phương tựa hồ hết hứng thú, để Tô Bạch lái xe đến bên cạnh xe hăn.

Cũng chính là lúc này, cửa sổ xe của đối phương lại được hạ xuống một lần nữa.

“Ngu xuẩn! Tiếp tục vượt qua!” Lái xe là một tên thanh niên hơn 20 tuổi, nhìn về phía Tô Bạch, ha ha nở nụ cười.

Tô Bạch mắt nhìn đối phương.

Nếu như là một tài xế già, thì có thể từ trong con mắt mê mang của đối phương liền sẽ biết người này tuyệt đối là lái xe khi đang say rượu.

Nhưng hăn lại biết, trên xe của người này, còn có một chút giấy bạc và bột phấn màu trắng.

Đây không phải say rượu lái xe.

Mà là lái xe khi chơi ma túy.

Bên cạnh thanh niên này, còn có một cô bé khuôn mặt mỹ lệ, áy náy nhìn Tô Bạch, trên mặt mang theo ý cười, tựa hồ cảm thấy cái này rất thú vị.

Rất rõ ràng, tên thanh niên này muốn thể hiện uy phong của mình trước mặt cô bé.

Tô Bạch hạ cửa sổ xe uống, nở nụ cười với đối phương.

Nhìn thấy nụ cười của hăn, thanh niên và cô bé không kìm lòng được rung mình một cái.

“Tuýt tuýt!!!” Cũng chính là lúc này, đằng sau xuất hiện một chiếc xe vận tải.

Tô Bạch nhìn thấy trên thân đột nhiên xuất hiện một cỗ khí thế bèn nhọn.

Thanh niên cảm nhận được cỗ khí thế ấy, lập tức cảm giác mình giống như một miếng thịt đưa bê lên trên bàn ăn, đợi chờ hung thú nhai nghiền, toàn thân run rẩy.

Giờ này khắc này, hắn tựa hồ thấy được hình ảnh mình chết.

“A!!!” Người thanh niên điên cuồng quát to một tiếng, bỗng nhiên đánh lái.

“Ầm!” Chiếc xe này và chiếc xe chờ hàng lớn phía sau động vào nhau.

Chỉ là chiếc xe baonu này quá nhỏ so với chiếc xe chờ hàng lớn, trực tiếp bị đụng bay, bay lộn ngược đập về phía Tô Bạch.

Cũng chính là lúc này, nắm tay Tô Bạch đột nhiên duỗi ra ngoài cửa sổ.

“Ầm!” Xe baonu nện trên tay hắn, sau đó lăn lộn về phía xa.

Tiếp đó, Tô Bạch nhẹ nhàng đạp chân ga một chút, tiếp tục chạy về phía trước.

Lúc này sắc mặt của hắn đã khôi phục ánh mắt bình thường.

Thanh niên và cô bé kia hắn là sẽ không chết.

Nhưng tuyệt đối không tránh được tàn tật.

Tô Bạch khẽ lắc đầu, để cho lệ khí trong lòng mình tán đi một chút.

Trong lòng hắn có chút bất đắc dĩ.

Mặc dù hiện tại hắn có Ma Thiết áp chế lệ khí, nhưng là có đôi lúc còn dễ nảy sinh ác ý hơn đối với người bình thường.

Vừa mới hắn không có trực tiếp giết chết đối phương, đã được tính là mạnh mẽ đè nén lại sát niệm trong lòng.

“Cái này có lẽ chính là... Con thịnh nộ trên đường?” Tô Bạch khẽ lắc đầu.

Lần này, cũng coi là thử một chút năng lực chẩn nghiệp của sát khí, dùng vẫn rất tốt.

Sau đó, không bao lâu, Tô Bạch đã lái xe đến thành phố Vân Mộng.

Nói thật, thời tiết nơi này có chút kỳ quái.

Chợ số 76 cách nơi này đại khái sáu mươi đến bảy mươi cây số, vào lúc hắn ở chợ số 76, nơi đó còn là trời nắng, nhưng thời điểm hắn đến thành phố Vân Mộng, lại tí ta tí tách hắt mưa nhỏ.

Tô Bạch lái xe đến phụ cận thành phố, tìm một nhà khách sạn ở lại, thuê một gian phòng ở khách sạn.

Khách sạn này ở phụ cận tập đoàn Vân Gian, phòng ốc cũng khá là ổn.

Là một khách sạn mang phong cách cổ xưa.

Bên trong khách sạn này, giường, bàn gỗ, bàn trà ở bên trong này đều là màu sắc của gỗ thô,

Còn có bình phong bằng bằng gỗ thô, bàn gỗ phía sau bình phong đặt dụng cụ pha trà, nhìn rất là trang nhã.

Chả qua sau khi Tô Bạch bước vào phòng, lại bắt đầu thuận thực mở ra camera.

Hắn phát hiện, mình tựa hồ có độc, mỗi lần thuê phòng ở khách sạn, bên trong phòng nhất định sẽ có trang bị chụp lén.

Hơn nữa, lần này còn quá đáng hơn nữa!

Trong một cái phòng lại có hai cái camera, dường như là trang bị của hai nhóm người.

Tô Bạch phá hủy hai cái camera, dùng búa nhỏ định nện thành phần vụn ném vào trong thùng rác.

Đập nát camera xong, hắn khẽ lắc đầu, hắn phát hiện những khách sạn hiện này càng ngày càng không ổn.

Nếu như để nhưng khách sạn này tự điều tra, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống như thế này.

Chả qua chuyện này chỉ là một khúc nhạc đệm.

Tô Bạch đặt đồ vật mang theo xuống, lấy một cái camera ở bên trong ra kẹp lên trên cửa sổ, hướng về phía tập đoàn Vân Gian ở phía xa xa.

Khách sạn mà hắn tìm, cố ý ở cạnh xung quanh của tập đoàn Vân Gian.

Nơi này vừa hay có thể nhìn thấy rất rõ ràng những cỗ xe và nhân viên đi ngang qua tập đoàn Vân Gian.

Về phần cái camera này, là Tô Bạch bảo Trương Tam mua.

Sau khi đặt xong camera, Tô Bạch đột nhiên khẽ giật mình, nhìn cỗ xe ven đường có chút giật mình.

Ở trên con đường phía trước, có ba chiếc xe Jeep đang chậm rãi đi trên đường.

Tô Bạch biết ba chiếc xe jeep này, lúc trước hắn đi huyện Lâm Xuân, đã từng nhìn thấy.

Là bọn Sở Hồng Nguyệt.

Tô Bạch trầm tư một chút, sau đó cảm thấy ở chỗ này gặp được đối phương cũng là chuyện rất bình thường.

Gần đây, các nơi xuất hiện người sống lại, trong đó nhiều nhất là ở những thành thị xung quanh cấm địa.

Mà cấm địa số 76 cách thành phố Tây Giang gần nhất, bọn họ tự nhiên sẽ tới nơi này.

Cũng chính là lúc này, người đàn ông trung niên trên xe jeep có chỗ phát giác, nhìn quanh bốn phía.

Tô Bạch thấy thế, lập tức núp ở đằng sau màn cửa.

“Làm sao vậy, Lý Mạc? Người lại tìm gì ăn à?” Trên xe Jeep, Trịnh Vũ hơi nghi ngờ hỏi Lý Mạc.

Lý Mạc nghe vậy, lắc đầu: “Không phải, ta cảm giác có người đang quan sát chúng ta ở gần đây.”

Nghe được lời nói của hắn, Lý Thanh Trúc đang lái xe nhướn mày, “Thật sao? Cảm giác được vị trí cụ thể không?”

“Không thể.” Lý Mạc lắc đầu, nói: “Người này dường như không có ác ý với chúng ta, ta không thể biết được vị trí cụ thể của đối phương, có khả năng là người của một đội khác.”

Nghe được lời nói của hắn, người bên trong xe thả lỏng.

“Vậy trước tiên không cần để ý tới hắn.” Lý Thanh Trúc gật gật đầu, sau đó nàng dừng lại, nói: “Trịnh Vũ, Lý Mặc, hai người các ngươi đã nhập môn được một đoạn thời gian rồi, lần này là cơ hội để các ngươi tiến vào cấp D, các ngươi đã chuẩn bị chưa?”

“Chúng ta đã chuẩn bị tốt.” Hai người nghe vậy sắc mặt trở nên nghiêm túc, lập tức trả lời.

Lý Thanh Trúc gật gật đầu, sau đó lúi di động ra gọi điện thoại, “Bộ tin tức Đồ Long, đây là đội mười chín tỉnh Tây Vũ, ta là phó đội trưởng Lý Thanh Trúc. Ta cần các ngươi giúp ta điều tra một chút, phụ cận đường phố Tây Vân có phải là có những thành viên của tiểu đội khác hay không, hoặc là có người nào khả nghi xuất hiện, nếu như xuất hiện người khả nghi, xin hãy nói cho ta biết.”

Nói xong, nàng cúp điện thoại.

Ở phía xa nhìn ba chiếc xe từ từ đi xa, Tô hơi nhíu mày.

Mà cũng chính là lúc này, điện thoại di động của hắn vang lên.

Hắn lấy điện thoại di động ra, phát hiện là Quản gia gọi điện thoại tới.

“Alo.” Tô Bạch nhận nghe điện thoại.

“Người của Đồ Long Bộ ở gần đây đang điều tra tin tức của ngươi, ngươi có cần che giấu một chút hay không?” Quản gia hỏi.

Tô Bạch hơi ngập ngừng một chút rồi nói: “Được, giúp ta che giấu một chút, cần bao nhiêu điểm cống hiến?”

“Không cần, lần này xem như việc công, tất cả những chi tiêu liên quan đến nhiệm vụ lần này chỗ của ta sẽ thanh toán cho ngươi.”

Nghe được lời hắn nói, Tô Bạch có chút bất ngờ, ma cà rồng như Quản gia thế mà hiểu được việc thanh toán à.

Chương 142: Tìm kiếm hung thủ

Cúp điện thoại của Quân gia, Tô Bạch cầm mũ lưỡi trai ở một bên lên, sau đó đi ra cửa.

Hôm nay là một ngày mưa

Phải nói, những ngày dạo gần đây của thành phố Vân Mộng đều là trời mưa.

Tô Bạch đã phát hiện trong tập hồ sơ hồi trước, đối phương thường xuyên bắt đầu giết người từ ngày mùng 4 tháng 10, đến ngày 14 tháng 10 mới thôi, mỗi ngày đều giết người, đồng thời số lần giết người mỗi một lần cũng ngày càng nhiều.

Vốn dĩ ban đầu chuyện này Đồ Long Bộ muốn xử lý, nhưng bọn hắn vừa đến, người sống lại kia đột nhiên lại không giết người nữa.

Mà trải qua sự điều tra Đồ Long Bộ, chuyện này vẫn luôn không có đầu mối.

Người chết đều đột nhiên biến mất, hơn nữa còn ở khắp nơi trên thành phố Vân Mộng.

Càng khó khăn hơn nữa là, vào đoạn thời gian trước, bởi nguyên nhân linh năng thiên địa xung kích, với tư cách là thành phố phụ cận của cấm địa số 76, hệ thống giám sát của nơi đây đã bị hỏng, vẫn đang trong thời gian sửa chữa, máy giám sát trên đường, chỉ là một vật trang trí.

Rất nhiều nơi đều là điểm mù trong việc giám sát.

Sau khi Tô Bạch xuống lầu, đầu tiên ra quầy tiếp tân mượn một cây dù, sau đó đi ra ngoài.

Nước mưa tí tách rơi xuống, hắn bước đi trong làn mưa, sắc mặt bình tĩnh.

Trước khi đến đây, hắn đã phân tích vụ án mấy lần.

Một trong số đó, liên quan đến người bị giết, phần lớn đều một vài người phụ nữ làm công việc không chính đáng, cùng loại với Chu Oánh Oánh lúc trước.

Kỳ thật, rất nhiều tên sát nhân điên cuồng sẽ chọn những người phụ nữ này làm mục tiêu săn mồi, bởi vì những người phụ nữ này so với những người khác, tỉ lệ chất lượng của bọn họ tương đối cao.

Những người phụ nữ như này, thông thường không có sự quan tâm của ngoại giới, quan hệ xã hội nhỏ. Điều này dẫn đến việc khi những người phụ nữ này biến mất, sẽ không dẫn đến sự chú ý của người khác.

Hơn nữa, những người phụ nữ như thế, rất biết tạo điều kiện cho mấy tên giết người điên cuồng.

Có khả năng tên sát nhân điên cuồng cho những người phụ nữ như này một ánh mắt, đối phương sẽ đi theo tên sát nhân điên cuồng, thậm chí còn sẽ đi đến một vài nơi mà người khác không thường đến, cơ bản không cần bỏ ra quá nhiều sức lực.

Hơn nữa, nếu như sở cảnh sát thật sự điều tra việc này theo phương hướng đó, vậy sẽ đi vào tử cục.

Bởi vì giết người không phải kẻ sát nhân điên cuồng bình thường.

Tám chín phần mười là người sống lại.

Người sống lại gây án, sẽ cân nhắc giá thành gây án không có sai.

Nhưng nhiều khi, đối phương gây án chỉ là phát tiết lệ khí ở trong lòng mình.

Nếu như Tô Bạch đoán không có sai, khi đối phương còn bé, hoặc là lúc nào đó, nhất định từng chịu đựng, dẫn đến việc hằn thống hận những người phụ nữ như thế.

Đây là một đầu manh mối.

Một đầu mối khác là, đối phương bắt đầu giết người từ ngày mùng 4 tháng 10 ngày đó, đến ngày 14 là dừng.

Đồ Long Bộ nghĩ rằng do người sống lại biết được bọn họ đến đây, cho nên mai danh ẩn tích.

Nhưng Tô Bạch thì không cho là như vậy, bởi vì người bình thường căn bản không tiếp xúc được với Đồ Long Bộ, càng không khả năng biết được tin tức đối phương.

Trừ cái đó ra, hẳn phát hiện một chuyện rất có ý tứ, gần nhất thời tiết có kỳ lạ, bắt đầu từ ngày mùng 4 tháng 10, đến ngày 14, mỗi ngày đều mưa.

Thẳng đến ngày 15, mới bắt đầu xuất hiện mặt trời.

Điều này cùng với thời gian mà tên tội phạm giết người kia ra tay, vô cùng ăn khớp.

Cho nên Tô Bạch suy đoán, người sống lại này không giết người trong ngày mười năm nguyên nhân là bởi vì hôm ý không mưa mà không phải do người của Đồ Long Bộ đến.

Hôm nay, là ngày 17, cơn mưa lần nữa xuất hiện.

Tô Bạch tin tưởng, nếu như hẳn đoán không sai, người đó đã nhịn một ngày rồi, hôm nay rất có khả năng sẽ hành hung một lần nữa!

Đương nhiên, hai đầu mối này không thể khiến hẳn có thể định vị chính xác hung thủ đồng thời tìm đến đối phương.

Manh mối chân chính có thể khóa chặt người đó là một cái khác.

Nơi mà người bị hại mất tích, trải rộng toàn bộ nội thành.

Cái này cũng đã nói lên, người sống lại này hoặc là có năng lực qury di di chuyển nhanh chóng, hoặc là đối phương có xe.

Mà tỉ lệ đối phương có năng lực di chuyển nhanh chóng, Tô Bạch cảm thấy tiệm cận với 0.

Bởi vì nếu đối phương có loại năng lực này, chạy loạn khắp nơi đã sớm khiến dân chúng khủng hoảng.

Cho nên, đối phương sở dĩ tập lên án mạng ở các nơi là bởi vì đối phương có xe.

Nhưng nơi này, lại có một vấn đề.

Người có xe, cũng không nhất định sẽ lái xe chạy khắp cả thành phố này, chạy loạn khắp nơi.

Người từng lái xe đều biết, lái xe trong thời gian dài, là một chuyện cực kỳ vất vả, người bình thường rất khó chịu nổi.

Trừ phi... Đây là công việc.

Tô Bạch đi trên đường, đưa tay gọi một chiếc xe taxi.

Tài xế trung niên hỏi: “Chàng trai, đi nơi nào?”

“Cứ dạo xung quanh đây đi.” Tô Bạch gấp dù lại, tiến vào xe bên trong, từ tốn nói.

Nghe được lời của hắn, tài xế trung niên khẽ giật mình, có chút im lặng nói: “Chàng trai, người đừng làm phiền ta kiếm tiền chứ, hiện trời đang đổ mưa, vừa đúng lúc là thời gian cao điểm để nhận vòng việc...”

“Người mở đồng hồ, chạy hết năm trăm tệ này rồi dừng.” Tô Bạch không để ý đến đối phương, đặt năm trăm tệ trước mặt của đối phương.

Nhìn năm trăm tệ, tài xế trung niên lập tức im miệng, sau khi kiểm tra năm trăm tệ này là thật hay giả, thì khởi động ô tô, cười ha hả nói: “Có thể, lại nói có phải cậu thất tình hay không? Muốn giải sầu một chút?”

Tô Bạch có chút không biết nói gì, hắn còn chưa hẹn hò đâu, làm sao có thể thất tình.

Nhưng hắn không muốn cùng tài xế nói nhảm, nhân tiện nói: “Ừm, xem như thế đi, giờ người đừng nói chuyện nữa, ta muốn được yên tĩnh.”

“A, cô bé gọi là Tĩnh Tĩnh sao?” Tài xế trung niên ha ha nói: “Nàng bao nhiêu tuổi? Là bạn học với người sao?”

Tô Bạch im lặng không nói, lần nữa lấy ra một trăm tệ đặt trước mặt tài xế trung niên, nói: “Tiếp sau đây người đừng nói chuyện với ta nữa, một trăm tệ này sẽ thuộc về người.”

Nghe được hắn nói, ánh mắt tài xế trung niên sáng lên, lập tức thu hồi tiền, cười nói: “Nhìn người khách khí kia, cô nương kia chia tay người thật là...”

Hắn nói đến đây, thấy được Tô Bạch làm một động tác kéo miệng lại, liền lập tức ngậm miệng.

Sau đó, tài xế trung niên lái xe, bắt đầu lao vùn vụt bên trong thành phố.

Tô Bạch thỉnh thoảng sẽ chỉ dẫn phương hướng một chút.

Nơi mà hắn chỉ, đều là nơi mất tích của người bị hại.

Trên đường đi, Tô Bạch mở cảm giác dã thú, tiến hành cảm nhận một số chiếc xe khả nghi.

Bây giờ điểm thuộc tính trí nhớ của hắn đã đạt đến mười, lại thêm điểm thuộc tính tinh thần đạt đến năm, hắn bây giờ, cảm giác dã thú mở liên tục hai tiếng cũng không có một vấn đề gì.

Mà nếu như sử dụng một cách tinh tế, Tô Bạch dùng 4 giờ cũng không có vấn đề.

Liên tục trong một giờ, mưa rơi càng lúc càng lớn.

Tô Bạch ngồi chiếc xe này vẫn lao nhanh trên đường như cũ.

“Cái kia... Ta đưa tiền cho người được không, người nói cho ta một chút...” Cũng chính là lúc này, lái xe nhin không được nói.

Tô Bạch có chút im lặng, lại lấy ra một trăm, đặt ở trước mặt tài xế, “Lại thêm một trăm, đừng có nói nữa.”

Nói xong, hắn mặc kệ tài xế, tiếp tục cảm giác những cỗ xe xung quanh.

Lái xe nhìn tiền trước mặt, lộ ra biểu cảm muốn nói lại thôi/
Hắn lắc đầu, nhận lấy tiền.

Chỉ là lúc này, hắn cảm giác tiền này không có thơm như vậy.

Mà cũng chính là lúc này, ánh mắt Tô Bạch đột nhiên ngưng tụ, nhìn về một chiếc xe taxi phía trước.

Sau đó, hắn nói: “Dừng xe.”

Chương 143: Nhiệm vụ hoàn thành

Ngày mưa, sắc trời âm trầm.

Nước mưa cộng thêm thời tiết ướt lạnh, khiến người ta cảm thấy vô cùng rét buốt.

Nhất là đối với một số cô gái mặc váy ngắn mà nói, chính là lạnh đến thấu xương.

“Tùng tùng tùng...” Một cô gái mặc váy liền màu trắng, trang điểm xinh đẹp đang gõ một cánh cửa.

Gõ được một lúc, thấy vẫn chưa mở, thì nàng nhìn địa chỉ cùng bảng số phòng trên điện thoại di động một chút, xác nhận một lúc, lại gõ cửa tiếp.

Nhưng mà, cửa vẫn như cũ không có mở ra.

“Sao vậy nhỉ?” Cô gái oán trách một tiếng, xoa xoa cánh tay có chút lạnh mà nổi da gà của mình.

Tiếp đó nàng lấy điện thoại di động ra, gọi một cú điện thoại: “Alo, dì Lâm, ta đã đến rồi, hửn không có mở cửa.”

“Người đợi lát nữa, ta liên lạc một chút với hửn.” Một bên khác truyền đến một giọng nói của người phụ nữ trưởng thành.

“Nhanh lên đi, dì Lâm, ta ở ngoài này sắp chết còng rồi.” Cô gái có chút tức giận

“Được rồi, được rồi.”

Sau đó điện thoại cúp máy.

Mà cũng chính là lúc này, một chiếc xe taxi chạy tới bên cạnh cô gái, cửa sổ xe hạ xuống, một cậu thanh niên có chút đẹp trai thò đầu ra, nói với cô gái: “Tiểu thư, người muốn đi đâu?”

Nghe thấy lời hửn nói, cô gái biến sắc, tức giận đến mức: “Tiểu thư má mày tiểu thư ý, có kiểu xưng hô với người ta như vậy à?”

“Ha ha.” Thanh niên tài xế nghe vậy cũng không giận, cười nói: “Người đợi người sao? Không bằng người lên xe đi, trên xe của ta có hơi ấm.”

Cô gái nghe vậy, nhú nhú lông mày, trong lòng nảy sinh sự cảnh giác, cảm giác có chút không đúng.

“Không được.” Nàng lắc đầu.

Sau đó lại đi tới trước cửa phòng nào đó gõ cửa.

Nhưng mà đáng tiếc, cánh cửa này vẫn không có mở ra cho nàng.

“Muốn lên xe hay không? Trong xe của ta rất ấm áp.” Cũng chính là lúc này, tài xế thanh niên mở miệng lần nữa nói.

Nghe thấy lời nói của hắn, cô gái vẫn còn có chút chần chờ.

Nhưng mà thời tiết này quá lạnh, nàng mặc lại ít, thật sự có chút chịu không nổi nữa.

Sau đó, nàng nhìn một chút số công việc và ảnh chụp trên xe của tài xế thanh niên, sau khi xác nhận là chính chủ, cảnh giác trong lòng cũng đã thả lỏng một chút.

“Ừm, đi, đợi chút nữa ta đưa tiền cho người.” Cô gái gật gật đầu, rồi ngồi lên xe.

Nhưng mà nàng vẫn tương đối cẩn thận, ngồi ở hàng ghế sau.

Nhưng cũng chính là lúc này, một người thiếu niên đi tới, mở tay lái phụ ra rồi ngồi vào.

“Hê, người anh em, người không thấy ta có khách sao?” Tài xế thanh niên nhìn về phía người thiếu niên bên cạnh, sắc mặt có chút không thân thiện.

“Vậy có thể đi chung xe, ta tin rằng nàng sẽ không để ý.” Tô Bạch từ tốn nói.

Cô gái ở phía sau nhìn không thấy tướng mạo của Tô Bạch, nhưng mà nghe thấy đối phương nói như vậy, trong lòng hơi có chút không thoải mái, nhưng mà nàng lên xe vì hơi ấm của điều hòa mà thôi, cũng không phải thật sự muốn đi.

“Nàng không nhất định phải đi.” Con mắt của tài xế thanh niên có chút nheo lại nói.

“Vậy nàng đi đâu?” Tô Bạch hỏi.

“Ha ha... Nàng ở lại đây, không đi nữa.” Tài xế thanh niên đột nhiên ha ha nở nụ cười.

Cô gái nghe vậy, đột nhiên cảm giác có chút không được phù hợp lắm, đành phải mở cửa chạy ra phía ngoài.

Nhưng cũng chính là lúc này, một sợi dây thép đột nhiên thoát ra từ vị trí ghế lái đằng sau xe, trong nháy mắt ghim chặt cổ của cô gái, kéo mạnh bằng sức về phía sau.

Cảnh tượng hết sức quỷ dị.

“Ách...” Hai tay cô gái hoảng sợ bắt lấy sợi dây thép trên cổ của mình, móng tay ở phía trên dùng sức cào, lại phát hiện ngón tay của mình căn bản không giựt nổi dây thép ở cổ.

Phảng phất lúc này, dây thép trên cổ đã hòa làm một với cái cổ của nàng, mà bởi vì động tác kịch liệt của nàng, máu từ khe hở giữa móng tay của nàng và cổ chảy ra.

“Bịch!” Cũng đúng lúc này, một âm thanh đập nặng nề truyền đến.

Đầu của người tài xế thanh niên nháy mắt bị đập lõm một cái lỗ, dòng máu phun tới.

Hắn không dám tin nhìn về phía Tô Bạch, hắn không nghĩ con người trước mắt này, lại muốn giết mình.

Hơn nữa, đối phương vừa nãy trực tiếp thoát khỏi sự trói buộc của dây thép.

Chẳng lẽ, đối phương là đồng loại của mình?

Nghĩ đến đây, tài xế thanh niên đang chuẩn bị nói.

Nhưng mà, còn không đợi hắn nói gì thêm, lại một cái búa nhỏ dính nện xuống, máu bắn tung tóe.

Hắn trong nháy mắt chết đi.

“Cảm giác gần đây có một người vừa mới tử vong, họ tên Hứa Thần, thu hoạch được điểm thuộc tính đặc biệt, tiếng ngoại Liên Bang +1.”

Cảm giác được thông tin tử vong của đối phương, Tô Bạch nhìn về cô gái phía sau.

Lúc này trên cổ cô gái đã có chút máu, nàng đang há to miệng thở hổn hển, đang nhìn Tô Bạch với một chiếc mặt nạ dữ tợn đáng sợ dính đầy máu, thì muốn hét lên.

Nhưng cũng chính là lúc này, một luồng sát ý mạnh mẽ bao phủ lấy nàng.

Lúc này, cô gái cũng có chút sợ đến ngây ngốc, căn bản không dám nói thêm lời nói gì.

Tô Bạch cảm giác trong xe và vùng gần đây một chút, thấy không có thiết bị giám sát gì, thì yên tâm.

Sau đó cái mũi của hắn run run một chút, nhìn cô gái đằng sau một chút, ánh mắt lộ ra một tia quái dị.

Tiếp đó, hắn mở cửa xe ra, gọi điện thoại cho Quản gia: “Quản gia, nhiệm vụ hoàn thành.”

“Tốt. Chuyện phía sau ta sẽ giúp người xử lý tốt.” Quản gia trả lời.

“Nơi này có một người chứng kiến.” Tô Bạch đột nhiên nói.

Nghe thấy lời hắn nói, âm thanh của Quản gia dừng một chút, nói: “Đối phương nhìn thấy tướng mạo của người chưa?”

“Chưa.” Tô Bạch trả lời.

“Vậy cần ta giúp người xử lý nàng không?” Quản gia hỏi.

Nghe thấy lời nói của đối phương, Tô Bạch giật giật khoe miệng, nói: “Vẫn là thôi đi.”

Tiếp đó, hắn cúp điện thoại.

Hiển nhiên, Quản gia cũng không phải người vạn năng, hắn cũng không thể xóa sạch một vài ký ức của một người.

Kỳ thật đây cũng xem như bài kiểm tra của Tô Bạch với Quản gia.

Hắn phát hiện, lực lượng mà Quản gia nắm giữ quá lớn.

Nhưng lúc này, hắn cũng phát hiện một vài hạn chế của Quản gia, đối phương chỉ có thể biết một vài thông tin mà phía chính phủ biết, hoặc là một vài thông tin ngầm.

Không thể chân chính tìm kiếm người sống lại.

Nhất là, hiện tại hệ thống theo dõi của một vài chỗ đã bị hỏng.

.....

“Đội trưởng, chúng ta phải tìm đến lúc nào đây?” Ninh Huyền đang lái xe Jeep, phàn nàn nói với Sở Hồng Nguyệt bên cạnh.

Hiện tại nàng lái xe cảm giác khó chịu chết mất.

Cứ lái xe ở trong thành phố chẳng có mục đích, vô cùng khó chịu.

Hơn nữa còn không thể đưa xe.

“Tiếp tục lái, đừng có ngừng...” Sở Hồng Nguyệt đang xem hồ sơ trong tay, bình tĩnh nói.

“Hầy...” Ninh Huyền thở dài, sau đó nàng xuyên qua kính chiếu hậu nhìn về phía hai người ở phía sau nói: “Vương Đại Cương, Dư Tiểu Ny, các người là người yêu sao?”

Nghe thấy lời nói của nàng, mặt cô gái trẻ tuổi đằng sau hơi đỏ lên, xong muốn nói cái gì đó.

“Không phải, Ninh tiên bối cứ yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không yêu đương khi đang làm việc.” Nhưng còn không đợi nàng nói thêm gì, Vương Đại Cương ở bên cạnh lập tức tiếp lời, sắc mặt nghiêm túc.

“Có đúng không?” Ninh Huyền có chút kỳ lạ nhìn bọn hắn một chút, “Ta thấy quan hệ của người rất tốt.”

“Thưa tiên bối, chúng ta cũng lớn lên trong một viện.” Vương Đại Cương thần sắc nghiêm túc nói.

Mà cũng chính là lúc này, Sở Hồng Nguyệt liếc mắt nhìn Dư Tiểu Ny, nhìn thấy biểu cảm thất lạc của đối phương, nói: “Kỳ thật bên trong Đồ Long Bộ cũng không có quy định không được yêu thương, chỉ cần các người thích lẫn nhau, hoàn toàn có thể yêu thương.”

Nghe thấy lời nói của nàng, Vương Đại Cương và Dư Tiểu Ny khẽ giật mình, nửa ngày không nói gì.

Ninh Huyền lái xe thấy thế ngơ ngác một chút, sau đó mím môi một cái, không nhiều lời nữa, tiếp tục lái xe.

Mà cũng chính là lúc này, nàng đột nhiên khẽ giật mình, nhìn về phía một chiếc xe taxi ở nơi xa.

Chương 144: Danh hiệu: gương mặt vận vẹo

“Có biến!” Ninh Huyền hô một tiếng, sau đó dưới chân giẫm mạnh chân ga, lái về phía nơi có xe taxi kia.

Không bao lâu, xe Jeep đã lái tới gần taxi, bốn người trên xe lập tức xuống xe, trong tay súng ngắn nạp đạn lên nòng, cảnh giác vây quanh xe taxi.

Đợi khi bọn họ đã đến bên cạnh xe taxi, một màn trước mắt khiến cho mấy người nhú mày.

Lúc này trên xe taxi, trên đầu một người tài xế đã bị đập hai lỗ thủng, bên trong lỗ thủng, dịch thể không rõ không ngừng chảy ra bên ngoài, khiến cho mấy người cảm giác buồn nôn từng đợt.

Mà cô gái ở hàng ghế sau xe taxi, lúc này cũng là bừa bộn, trên cổ của nàng có một tầng vết dây hằn, trên ngón tay đều là vết máu.

Thậm chí, người nàng mặc chiếc váy liền màu trắng vốn nên hiện ra vẻ xinh xắn đáng yêu, lúc này đã dính vết bẩn, tản ra một mùi vị gay mũi.

“Giết...Giết người... rồi...” Cô gái ngơ ngác quay đầu qua, nhìn về phía đám người Sở Hồng Nguyệt, đột nhiên hét lên một tiếng: “Giết người rồi!!!”

Tiếng thét chói tai của nàng vô cùng sắc bén, xung quanh một vài hộ gia đình đều mở cửa sổ ra nhìn xuống.

“Ninh Huyền, người gọi điện thoại cho sở cảnh sát gần đây, để bọn họ phái người tới.” Sở Hồng Nguyệt thấy thế, thu súng ngắn lại, nói với Ninh Huyền ở bên cạnh.

“Được.” Ninh Huyền trả lời một tiếng, sau đó lôi điện thoại ra, gọi điện thoại cho sở cảnh sát gần đây.

“Vương Đại Cường người canh gác xung quanh một chút, không được để nhân viên không liên quan tới gần. Dư Tiểu

Ny, người kiểm tra chiếc xe này một chút, tra tìm một chút thông tin của chiếc xe này.” Sở Hồng Nguyệt tiếp tục phân phó.

“Rõ, đội trưởng!” Vương Đại Cương và Dư Tiểu Ny lập tức trả lời.

Sau khi phân phó xong, Sở Hồng Nguyệt đi tới bên cạnh cô gái, từ trên người mình lấy ra giấy chứng nhận cảnh sát, nói: “Xin chào, quý cô, chúng ta là cảnh sát, xin yên tâm, hiện tại người đã ở trong an toàn. Người có thể nói cho ta đã xảy ra chuyện gì không?”

Nghe thấy lời nói của nàng, sắc mặt cô gái có chút ngốc trệ dần dần khôi phục thần trí, run rẩy nói: “Người... Người... Người thật sự... Là cảnh sát?”

“Đúng vậy.” Sở Hồng Nguyệt gật đầu nói.

Thấy biểu cảm ôn hòa của nàng, cô gái rốt cục yên lòng lại, vội vàng nói: “Có người đã giết người, chiếc xe đó muốn giết ta, có người đã giết tài xế...”

Nghe được sự miêu tả có vài thứ không rõ trật tự của đôi phương, Sở Hồng Nguyệt nhạy cảm từ đó đã cảm thấy được có chỗ gì đó không đúng.

“Xe... Sẽ giết người sao?”

Sở Hồng Nguyệt nhìn xuống dây thép ở bên cạnh cô gái, bên trên sợi dây thép đó, rõ ràng có vết máu, vừa vịn khớp với vết dây hàn trên cổ cô gái.

Đây là người sống lại gây án!

Sở Hồng Nguyệt từng đánh nhau rất nhiều lần với người sống lại, lập tức đã kết luận đây chính là người sống lại gây án.

Hơn nữa, người sống lại này và người sống lại nàng bây giờ đang truy xét có sự tương đồng cao.

“Đội trưởng, ở phía sau thùng xe ta đã phát hiện rất nhiều dấu vết máu lưu lại.” Cũng chính là lúc này, Dư Tiểu Ny đi tới, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Sở Hồng Nguyệt gật gù đầu, tiếp đó nhìn vị trí lái bên cạnh tài xế một chút, đang nhìn ảnh chân dung và thông tin phía trên,

trong lòng đã có suy đoán.

Người tài xế này, chính là cái người vẫn luôn giết người vào ngày mưa đó.

Lúc trước, nàng cũng căn cứ thông tin hồ sơ, đã suy đoán người sống lại gây án, rất có thể chính là tài xế xe taxi.

Mà bây giờ, xem như đã đúng rồi.

Chỉ là lúc này, Sở Hồng Nguyệt lại không thể thấy vui vẻ nổi, nàng nhìn chăm chăm vết thương vùng đầu của tài xế, cái này hiển nhiên là được tạo thành bằng vũ khí cùn, hơn nữa bằng lực cực lớn.

Vũ khí cùn đập xương đỉnh đầu thành cái lỗ thủng, trực tiếp đánh chết não của đối phương.

Đầu của người chết tổng cộng bị đập hai lần, đều đập thành lỗ thủng, đây tuyệt đối không phải là chuyện người bình thường có thể làm được.

Mà theo Sở Hồng Nguyệt được biết, trong số Người linh năng đến thành phố Vân Mộng, không có người nào là sử dụng loại công cụ này.

“Nơi này đã xảy ra chuyện gì? Người đã gặp được người giết tài xế này chứ?” Sở Hồng Nguyệt nhìn về phía cô gái, hỏi.

Cô gái nghe vậy, nghĩ đến người đàn ông kia trước đó, sắc mặt hơi trắng bệch.

Ngay lúc vừa rồi, nàng còn cho rằng người kia muốn giết nàng.

Cũng chính là lúc này, một trận gió rét thổi tới, nàng kim lòng không được rung mình một cái.

Sở Hồng Nguyệt thấy thế, thì cởi áo khoác trên người mình, choàng lên trên thân cô gái.

Cô gái đột nhiên cảm thấy toàn thân ấm áp, nao nao, nhìn áo khoác trên thân, trong lòng cảm giác yên ổn hơn rất nhiều, nàng lộ ra một nụ cười miễn cưỡng nói: “Cảm ơn.”

“Không cần cảm ơn.” Sở Hồng Nguyệt lộ ra biểu cảm ôn hòa, “Người nói đi.”

“Chuyện là như thế này, ta tới đây tìm... bạn, sau đó người bạn của ta không có mở cửa, về sau người tài xế này tìm ta bắt chuyện, nói bảo ta vào trong xe sưởi ấm. Ta thấy thời tiết này quá lạnh, thì đi vào. Nhưng mà không được bao lâu, lại có một người đàn ông tiến vào...”

Lúc này trong lòng cô gái đã bình tĩnh rất nhiều, nói chuyện cũng có chút tuần tự.

Sở Hồng Nguyệt nghe lời đối phương nói, cũng đã hiểu được chuyện này.

“Hú hú hú ——”

Cũng chính là lúc này, âm thanh của xe cảnh sát từ xung quanh truyền đến.

Không bao lâu, cảnh sát đã phong tỏa hiện trường.

Một cảnh sát trung niên từ trên xe đi xuống, hần thấy được Sở Hồng Nguyệt, lập tức đi tới: “Chào Đội trưởng Sở!”

“Chuyện nơi đây đành làm phiền các người rồi, trở về ta sẽ gửi chuyện ta biết cho sở cảnh sách các người.” Sở Hồng Nguyệt nói với cảnh sát trung niên.

“Được.” Cảnh sát trung niên nói.

Sở Hồng Nguyệt gật gật đầu, rồi đi vào trong xe Jeep, lái về phương xa.

“Đội trưởng, những người này là ai? Sao mà thái độ lại lạnh nhạt như vậy chứ?” Một thanh niên cảnh sát đi tới bên cạnh cảnh sát trung niên, phàn nàn nói.

Nghe thấy lời nói của hần, cảnh sát trung niên nhướng mày, nói: “Nếu như người đã làm chuyện giống bọn họ, thái độ của người có tệ hơn so với bọn họ, ta cũng sẽ không có chút phàn nàn.”

Nói cái này, hần khoát tay áo, nói: “Trước tiên giữ gìn hiện trường một chút.”

Sau đó, cảnh sát đã bắt đầu bận rộn.

Mà ở nơi cách cảnh sát không xa, trong cánh cửa mà cô gái gõ trước đó nhô ra một cái đầu.

Đây là một nữ sinh trên mặt có thuốc màu, nàng ngây ngốc nhìn cô gái mặc váy màu trắng bị dẫn đi, trong lòng trầm tư.

Hiện tại làm người mẫu cũng phạm pháp sao?

Vậy về sau làm sao nàng tìm được chị gái tới làm người mẫu đây!

Một bên khác, sau khi Sở Hồng Nguyệt lên xe, thì bấm một số điện thoại: “Bộ thông tin Đồ Long, ta là Sở Hồng Nguyệt đội trưởng đội mười chín của tỉnh Tây Vũ, người sống lại sự kiện E74 ở thành phố Vân Mộng đã tử vong. Hung thủ dường như là người sống lại sử dụng vũ khí cùn cỡ nhỏ, giới tính nam, các người giúp ta điều tra một chút phải chăng có người sống lại cùng loại hoặc là Người linh năng.”

“Được.” Đối diện truyền đến hồi đáp.

Sở Hồng Nguyệt cúp điện thoại, nhìn về phía Ninh Huyền bên cạnh nói: “Hiện tại sự kiện E74 đã cáo một giai đoạn, bây giờ chúng ta đi tới chỗ của chị Lý, chỉ viện cho bọn họ.”

“Được.” Ninh Huyền gật gật đầu, tại giao lộ rẽ ngoặt một cái, lái về phía một con đường khác.

Mà cũng chính là lúc này, một cuộc điện thoại gọi vào điện thoại di động của Sở Hồng Nguyệt.

Nàng lấy điện thoại di động ra, nhận nghe điện thoại.

“Đội trưởng Sở, nơi này là tiếp tuyến viên Tiểu Chu, theo điều tra của bộ thông tin của chúng ta, phát hiện tổng cộng có 5 người sống lại thích sử dụng vũ khí cùn cỡ nhỏ, nhưng mà năm người sống lại này, ba tên là Ngoại Liên Bang, hai tên ở hoang mạc. Ở bên trong Liên Bang, tạm thời không có loại người sống lại này.”

“Vậy Người linh năng thì sao?” Sở Hồng Nguyệt hỏi.

“Này cũng không có, bởi vì Người linh năng phần lớn đều chọn dùng vũ khí uy lực lớn, căn bản sẽ không sử dụng vũ khí cùn cỡ nhỏ.” Tiểu Chu trả lời.

“Được, vậy người lập một bản hồ sơ cho ta, hồ sơ tên E75 thành phố Vân Mộng.”

“Vậy còn danh hiệu?”

Nghe thấy lời nói của đối diện, Sở Hồng Nguyệt trầm ngâm xuống, nhớ lại miêu tả của cô gái kia lúc trước, thì nói: “Danh hiệu thì gọi là gương mặt vắn vẹo đi.”

Chương 145: Ma Thiết quý đi!

“Ầm ầm...”

Tiếng sấm vang lên, mưa càng rơi càng nặng hạt.

Tô Bạch tìm một nơi để tránh mưa, hắn nhìn trên người mình một chút.

Mặc dù hắn đã chú ý rồi, nhưng mà lúc giết người, vẫn không tránh được bị bắn dính một vài giọt máu, cũng may là trên người hắn mặc quần áo màu đen, người khác căn bản không thấy rõ.

Sau đó, hắn lau vết máu trên mặt mình bằng nước mưa, sau khi xác nhận trên da không có máu, thì yên tâm.

Nhắc đến đây, người sống lại này cũng không khó đối phó, nói cho cùng đối phương chỉ là một người sống lại cấp Trùng mới sống lại không được bao lâu mà thôi.

Trước kia khi hắn đang đi đến cảm địa số 76 thì có thể giết người sống lại cấp Xà rồi, bây giờ giết người sống lại cấp Trùng đương nhiên cũng sẽ không tốn hao công sức quá lớn.

Thứ duy nhất tương đối hao phí công sức, cũng chính là tìm kiếm đối phương.

Mà điều này, nhờ có tư liệu của Quản gia, Tô Bạch nhanh chóng tìm được đối phương.

Tự nhiên cũng không thể coi là khó khăn gì.

Tô Bạch nhắm mắt lại, bắt đầu xem ký ức của người sống lại.

Người sống lại tên là Quách Vũ Sinh, là một người tóc ngắn sinh ra trong hoàn cảnh gia đình phức tạp, mẹ của hắn là một người cùng làm nghề giống như Chu Oánh Oánh, thường xuyên sẽ đưa những người đàn ông khác nhau về nhà.

Cũng bởi vậy, tuổi thơ của Quách Vũ Sinh trôi qua cũng không được vui vẻ gì, rất nhiều bạn học chế giễu hắn bởi vì

chuyện của mẹ hắn.

Mà điều này, cũng đã tạo nên tính cách cực đoan của Quách Vũ Sinh.

Khoảng thời gia trước, Quách Vũ Sinh đột tử bởi vì thời gian lái xe taxi quá dài, bởi vậy đã trở thành người sống lại.

Mà bởi vì nguyên nhân của mẹ hắn, hắn sinh ra oán hận đối với một vài người phụ nữ, bắt đầu sẵn giết một vài người phụ nữ làm công việc không đúng đắn.

Tô Bạch mở mắt, hơi thở ra.

Cùng lúc đó, một tin tức truyền vào trong đầu của hắn.

“Cảm giác được nguyện vọng của Quách Vũ Sinh, hắn muốn kiếm một triệu tệ tiền dưỡng lão cho mẹ của hắn, nếu như hoàn thành nguyện vọng của Quách Vũ Sinh, linh năng của hắn sẽ được hấp thu, hình thành mảnh vỡ của quan tài, đồng thời người sẽ thu hoạch được Ma Thiết.”

Tô Bạch nao nao, hắn không nghĩ tới, nhiệm vụ lần này vậy mà lại là một miếng Ma Thiết.

Tiếp đó hắn đã cảm giác một chút thông tin về Ma Thiết.

“Ma Thiết: Một loại sắt thần kỳ, khối sắt này có thể biến hóa trạng thái, có được đặc tính cực kỳ sắc bén.”

Cảm giác được thông tin này, Tô Bạch sửng sò, đặc tính của khối Ma Thiết này có chút khác biệt với Ma Thiết lúc trước.

Lông mày hắn nhíu lại, sau đó lại giãn ra.

Ý nghĩa của Ma Thiết này hắn là khối sắt mang theo ma tính, khả năng đặc tính trong đó đều là ngẫu nhiên.

Đây cũng coi như là một chuyện tốt.

Bởi vì khối Ma Thiết thứ hai có được năng lực giống thế, tác dụng đối với hắn, tuyệt đối không lớn như vậy so với hiện tại.

Nhưng mà không biết hai khối Ma Thiết có thể dung hợp hay không, nếu như có thể dung hợp, vậy chiến lực của hắn cũng sẽ tăng lên một đoạn.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch lại lấy điện thoại ra, chỉ đường bằng bản đồ thất đức, tìm kiếm cửa hàng bán tiền âm phủ gần đây.

Hắn chuẩn bị đi hoàn thành một chút nguyện vọng của Quách Vũ Sinh.

Nói đến, Quách Vũ Sinh này và Diêu Thiếu Bân trước đây trải qua tương đối giống nhau, nhưng mà Quách Vũ Sinh lại có bản chất khác với Diêu Thiếu Bân.

Chí ít, mẹ của Quách Vũ Sinh thương hắn.

Hắn là con trai của gia đình mẹ đơn thân, mẹ hắn là vì để hắn sống cuộc sống tốt hơn, mới đi làm loại chuyện này.

Mà Quách Vũ Sinh cũng vô cùng rõ ràng điều này, đây cũng là nguyên nhân nguyện vọng của hắn là dưỡng lão cho mẹ mình.

Nhưng điều đáng tiếc chính là, Tô Bạch không có ý định cho tiền mới, vẫn như cũ lựa chọn cho tiền âm.

Quách Vũ Sinh đáng thương sao? Cũng xem như là kẻ đáng thương. Dù sao trước lúc trở thành người sống lại, hắn cũng chưa từng làm chuyện phạm pháp gì.

Chuyện giết người, đều là chuyện làm sau khi trở thành người sống lại.

Nhưng, cho dù hắn đáng thương, những người bị hắn giết đó, cũng không đáng thương sao?

Tô Bạch cũng không muốn bình phán.

Hiện tại những chuyện mà hắn làm, chính là không cho kẻ giết người bất kỳ trợ giúp nào nữa.

Chỉ thế thôi.

Có lẽ đây là một kiểu lạnh lùng, nhưng trong đó không trộn lẫn vào một chút xíu sự thiện lương mang theo ngu muội.

Tiếp đó, không mất qua lâu, mưa bắt đầu ngừng, ánh mặt trời chiếu xuống.

Trước đó sắc trời u ám, không hề khác gì so với ban đêm, bây giờ lại khôi phục trở lại thành ban ngày, khiến người ta có một loại ảo giác thời không biến ảo.

Tô Bạch thu cây dù lại, đi vào trong một cửa hàng bán tiền âm phủ.

“Ông chủ, chỗ của người có tiền âm phủ sao?” Hấn nhìn về phía bà chủ quán hỏi.

Nghe được lời hỏi thăm của hấn, bà chủ quán nhìn thấy Tô Bạch, thấy đôi phương đang đội mũ lưỡi trai cùng khẩu trang, hơi chút ngạc nhiên.

Sau đó nàng lắc đầu nói: “Dạo gần đây tiền âm phủ rất đắt hàng, một vài mệnh giá lớn đã bán đi rồi, hiện tại chỗ ta chỉ có tiền mệnh giá một trăm và mệnh giá một nghìn.”

Tô Bạch dừng một chút, nói: “Vậy cho ta một cục tiền mệnh giá một nghìn đi.”

Kỳ thật ở trong tiền âm phủ, rất nhiều người đều thích dùng mười nghìn tỷ, hoặc là một trăm nghìn tỷ, triệu tỷ các loại tiền mệnh giá như này.

Nhưng cũng có người dùng tiền mệnh giá một trăm hoặc là mệnh giá một nghìn.

Như vậy so sánh với tiêu tiền mới bây giờ, càng giống như đang đốt tiền thật.

Có lẽ, người đốt cảm thấy, như này càng có cảm giác an ổn, ở Địa phủ sẽ không trở thành tiền giả?

Sau khi mua xong tiền âm phủ, Tô Bạch cầm tiền âm phủ lên, hỏi bà chủ quán, nói: “Dạo gần đây có rất nhiều người tổ chức tang lễ sao? Tại sao tiền âm phủ mệnh giá lớn đều hết rồi?”

“Dạo gần đây không biết xảy ra chuyện gì, có quá nhiều người chết, rất nhiều người đều đang tổ chức tang lễ.” Trên mặt bà chủ quán có vẻ vui mừng không che dấu được.

Tô Bạch gật gật đầu, sau đó dừng một chút, nói: “Chỗ người có bán bột lửa không?”

“Có, một tệ một cái.”

Mua cái bột lửa, Tô Bạch đi khỏi cửa hàng.

Đi một khoảng thời gian, thì hấn nhìn thấy có hai người già đang hoá vàng mã trên đường lớn.

Nhìn thấy hai người này, bước chân của hấn dừng một chút.

Lúc này hai người già đang vừa lau nước mắt, vừa thút thít.

Ở bên cạnh hai người già, đặt một bức di ảnh, di ảnh là một cô gái trẻ tuổi.

Cô gái này, Tô Bạch đã từng gặp.

Chuẩn xác mà nói, cô gái này, hẳn từng thấy ở trong trí nhớ của Quách Vũ.

Tô Bạch nghĩ một chút, nhặt mấy viên đá ở ngay bên cạnh, đập thành cái bếp lò thông khí, rồi sau đó lấy tiền âm phủ từ trong túi nhựa ra đốt.

Chỉ là lần này, bản thân Tô Bạch cũng không biết là tiền đốt cho mẹ ruột Quách Vũ, hay là tiền đốt cho cô gái bên cạnh.

Đốt chừng phân nửa, trong lòng Tô Bạch có cảm ứng, hẳn nhìn về phía cánh tay trái của mình, lửa hồng phía trên lúc này sinh động dị thường.

Hắn nở nụ cười.

Hắn vừa mới cũng chính là thử ở đây đốt có tác dụng hay không.

Bây giờ xem ra là có tác dụng, sau này cũng không cần đốt ngay trước mặt người khác.

Tô Bạch cảm thấy, nếu như sau này có nhiều kiểu nhiệm vụ này hơn một chút thì tốt.

Cái này dễ hoàn thành hơn nhiều so với nhiệm vụ của Chu Oánh Oánh và Bành Niệm Từ trước đó.

“Thằng nhóc, ngươi không đốt nữa?” Lúc này, một người già bên cạnh thấy Tô Bạch đốt được một nửa thì không đốt, không khỏi hỏi một câu.

Tô Bạch gật gật đầu, nói: “Không đốt nữa, đủ rồi.”

Nghe thấy lời nói của hắn, vợ chồng cảm thấy có chút cổ quái.

Đây là hoá vàng mã, nào có đủ?

“VẬY NGƯỜI VỀ NHÀ SỚM ĐI, THỜI TIẾT NÀY RẤT LẠNH, ĐỪNG ĐỂ BỊ NGÃ BỆNH, CHỖ NÀY TA QUÉT DỌN CHO NGƯỜI...” Ông già nói đến một nửa, lắc đầu thở dài nói: “Ta ông già này, chính là thích lải nhải, ban đầu con gái ta cũng rất không kiên nhẫn, bỏ nhà ra đi. Mà nếu không phải nàng bỏ nhà ra đi...”

Nói đến đây, âm thanh hần có chút nghẹn ngào, đằng sau có chút cũng không nói ra được.

Bà già kể bên nghe vậy, nước mắt vẫn đang rơi lã.

“Vậy thì làm phiền hai vị vậy.” Tô Bạch nghe vậy, gật gật đầu, sau đó từ trong bao tiền của mình lẳng lẽ lấy toàn bộ tiền ra, nhét vào trong túi nhựa đựng tiền âm phủ, đưa cho ông già nói: “Tiền này ta không đốt, vậy cho hai vị đốt vậy. Hai vị cũng chú ý sức khỏe.”

Nói xong, hần kéo mũ lưỡi trai xuống, đứng dậy rời đi.

Chương 146: Thăm dò Quân gia

Sau khi rời khỏi ngã tư, Tô Bạch bắt một chiếc taxi trên đường, trở về khách sạn.

Sau khi đến khách sạn, đầu tiên hắn tua nhanh đoạn video trong cameras một lần.

Sau khi xem xong, Tô Bạch liền nhíu mày.

Trong video không hề xuất hiện xe của Nghiêm Văn Thần lẫn bóng dáng hắn.

Hiển nhiên Nghiêm Văn Thần là một người vô cùng cẩn thận, bình thường hắn đều giấu kín thông tin hành trình của mình, người ngoài không thể nào biết được.

Thật ra Tô Bạch cũng từng hỏi Quân gia về thông tin hành trình của hắn.

Nhưng do gần đây hệ thống giám sát trong thành phố bị hỏng rồi nên Quân gia cũng không tài nào biết được vị trí chính xác của hắn.

Tô Bạch nhìn tập đoàn Vân Gian cách đó không xa, ánh mắt bình tĩnh lại lạnh lùng.

Hiện tại chuyện này hắn cũng không gấp.

Từ những tư liệu mà Quân gia đưa lúc trước, hắn biết được rằng cứ khoảng nửa tháng, Nghiêm Văn Thần sẽ đến tập đoàn một lần.

Hắn đợi được.

Đương nhiên hắn cũng không phải người há miệng chờ sung, hắn đã tốn 20 điểm cống hiến để Quân gia giúp mình truy tìm thông tin của Nghiêm Văn Thần rồi.

Để Quân gia điều tra thì dễ hơn hắn nhiều.

Tiếp theo, Tô Bạch tắm rửa sạch sẽ rồi giặt sạch quần áo và mùi máu tươi.

Sau khi tắm rửa xong, hắn bước ra khỏi phòng tắm.

Bước tới trước gương, Tô Bạch hơi xuất thần nhìn mặt mình.

Hắn phát hiện dạo này hắn thật sự thay đổi rất nhiều.

Các thớ cơ trên cơ thể hiện rõ, đồng đều lại tràn đầy mỹ cảm.

Tuy đều tạo cho người ta cảm giác có sức bộc phát như một con báo, nhưng cơ bắp lại không cuộn cuộn như những người đàn ông vạm vỡ.

Tô Bạch nhìn một hồi, lấy khăn lau khô bọt nước trên người cùng đầu tóc mình.

Tiếp đó hắn thay quần áo nằm trên giường, lấy điện thoại di động ra xem lại nhật ký trò chuyện.

Kim Cương: Link —— Bạn của bạn Tao kêu đấy, mày làm gì được tao đang thu thập mảnh vỡ anh hùng ở hẻm núi Vinh Quang, mau tới giúp hắn đi!!!

Kim Cương: Link —— Bạn của bạn Tao kêu đấy, mày làm gì được tao đã giết được 3 người liên tiếp ở hẻm núi Vinh Quang, mau đến xem biểu hiện xuất thần của hắn đi!!!

“...”

Tô Bạch vừa vào nhóm chat đã thấy mấy tin nhắn của Kim Cương nên não chưa kịp load.

Cái cách nói chuyện cứ sai sai ấy nhỉ?

Khóe miệng hắn giật giật, lẽ nào cái bóng thứ sáu Kim Cương là học sinh tiểu học à?

Hắn bó tay rồi, tên nick của Kim Cương quá giống học sinh tiểu học.

Sau đó hắn lắc đầu, xem lại lịch sử trò chuyện liền tìm được một vài thông tin hữu ích.

Đầu tiên, lão Miêu, Hoa tuyết đã nhận được quà của hắn rồi, đang cảm ơn trong nhóm.

Còn Tiểu Chiêu với Phi Huyền thì vẫn chưa nhận được.

Tô Bạch đoán chắc Tiểu Chiêu và Phi Huyền là người ngoài Liên Bang hoặc trong hoang mạc.

Còn Hoa tuyết chắc là người Liên Bang.

Đấy là hần phán đoán từ thời gian Quân gia giao quả.

Dĩ nhiên Tô Bạch suy đoán như vậy cũng vì một số nguyên nhân khác nữa.

Ví dụ như, những tin tức Tiểu Chiêu nói lúc trước là tin tức ngoài Liên Bang.

Mà chiếc xe mà Phi Huyền muốn mua chỉ ngoài Liên Bang mới có.

Ngoài ra thì trước đó, Tô Bạch cũng phát hiện ra một số chuyện khác.

Ví dụ như trong Cửu Ảnh, cái bóng thứ năm Hoa tuyết và cái bóng thứ sáu Kim Cương còn không phải người chế thuốc.

Điều này cũng chứng tỏ, họ gia nhập Cửu Ảnh chưa lâu.

Tô Bạch đoán là cái bóng thứ năm và cái bóng thứ sáu trước đây đã chết rồi nên này mới đến lượt Hoa tuyết và Kim Cương hiện tại thế chỗ.

Thậm chí hần cảm thấy, lúc trước trong số những cái bóng còn có cả cái bóng thứ chín, chẳng qua là chết rồi.

Có lẽ trước kia còn có cái bóng thứ mười, thứ mười một vân vân...

Mà Tô Bạch cảm thấy, nếu những người này có thể áp chế lệ khí thì lẽ ra họ sẽ không chết mới đúng, hơn nữa còn sống tốt hơn người bình thường ấy chứ.

Nhưng người như vậy mà vẫn chết.

Tô Bạch cũng không tìm Quân gia để hỏi về cái chết của những người này.

Mặc dù hần thường dùng điểm cống hiến để nhờ Quân gia giúp làm này làm kia, nhưng điều này không có nghĩa là hần không phòng bị Quân gia.

Tô Bạch còn chưa đến mức gửi mạng mình vào tay người khác.

Hơn nữa, cho dù Quân gia không nói, hần cũng đoán được đại khái tại sao những cái bóng kia lại chết.

Chắc là chết trong lúc giao đấu với người sống lại.

Thủ đoạn của người sống lại vô cùng kỳ quặc, những cái bóng bỏ mình trong lúc giao đấu với họ cũng không phải là điều không thể.

Phải biết rằng trong số những người sống lại không chỉ có cấp Xà cấp Trùng, mà còn có cả những cấp lợi hại hơn như cấp Mãng, cấp Giao, thậm chí là cấp Ác Long.

Những cái bóng cũng chỉ là những người sống lại đặc biệt hơn mà thôi, không nhất định là họ phải mạnh hơn những người sống lại kia.

Nếu gặp phải người sống lại mạnh hơn, họ cũng sẽ chết mà thôi.

Hơn nữa Tô Bạch cảm thấy, với tình trạng nhắm vào người sống lại như hiện giờ của Quân gia, rất có thể sẽ thu hút sự chú ý của một số người sống lại có tâm, rồi họ sẽ chuyên môn đuổi giết những cái bóng.

Đây có lẽ chính là nguyên nhân vì sao lúc trước Quân gia lại không ủng hộ việc những cái bóng liên lạc với nhau.

Bởi vì việc này sẽ khiến một số người sống lại cường đại đi tìm hiểu nguồn gốc, diệt tận gốc cái bóng.

Về việc tại sao giờ hắn lại muốn lập nhóm chat, chắc là quyết định trong lúc bí quá hóa liều, bởi vì chỉ có những cái bóng mới có thể giúp đỡ lẫn nhau để cùng nhau vượt qua cơn khủng hoảng hiện tại.

Đương nhiên cũng có thể là vì Quân gia nắm giữ một số phương pháp xác nhận thân phận.

Tô Bạch nhìn điện thoại di động, vẻ mặt dăm chiêu.

Hoa tuyết: Có ai ở thành phố Vân Mộng không? Phạm Kiệt mới đến thành phố Vân Mộng, có ai xin ký tên hắn giúp ta được không?

Đúng lúc này, trong nhóm hiện lên một tin nhắn.

Tô Bạch ngẩn ra.

Phạm Kiệt là ai?

Là người sống lại nào à?

Mà không đợi hấn kịp phản ứng, Quản gia đã lên tiếng trong nhóm.

Quản gia: Người bảo đại minh tinh Phạm Kiệt ấy hả? Nãy hấn mới nhảy lều tự tử rồi, chắc là do người sống lại làm. Nếu người muốn biết thông tin chi tiết thì có thể gọi điện cho ta, ta có thể cung cấp thông tin chi tiết cho người, chỉ tốn một điểm công hiến thôi.

Thấy Quản gia nhần vậy, Tô Bạch liền Phạm Kiệt là ai.

Đó là một minh tinh rất xuất sắc, từng đóng rất nhiều bộ phim truyền hình.

Trước đây hồi còn ở chung với cha mẹ, lúc xem TV hấn đã từng xem phim truyền hình do ngôi sao này đóng.

Chẳng qua kể từ khi cha mẹ qua đời, Tô Bạch không bao giờ bật TV nữa.

Cũng đúng lúc này, Hoa tuyết đã khóc ầm lên trong nhóm rồi.

Hoa tuyết: Huhuhu —— Ca ca, ca ca của ta ——

Tô Bạch lắc đầu, sau đó vẽ mặt bống cứng lại, cầm lấy điện thoại, vẽ mặt khó hiểu.

Sau đó, hấn dừng lại khoảng chừng ba mươi giây rồi gọi cho Quản gia.

“Alo.” Đầu kia truyền đến giọng của Quản gia.

“Quản gia, ta muốn có tất cả tư liệu về những người sống lại bị nghi ngờ xuất hiện tại thành phố Vân Mộng.” Tô Bạch nói.

Ban nãy hấn đã nghĩ tới rồi, giờ Quản gia đang giúp hấn điều tra tin tức về Nghiêm Văn Thần, vậy trong khoảng thời gian này, hấn hoàn toàn có thể đi gây phiền phức cho một vài người sống lại, kiếm thêm điểm kỹ năng đặc biệt.

Nghe thấy lời của hấn, Quản gia dừng lại một lúc rồi nói: “Ok, lát nữa ta sẽ gửi tài liệu cho người. Máy người sống lại này cũng có điểm công hiến, người cũng có thể nhận nhiệm vụ đi đối phó bọn họ.”

“Tạm thời không nhận.” Tô Bạch nói.

Mặc dù hấn rất muốn đối phó người sống lại, nhưng giờ hấn còn chẳng biết thực lực đối phương ra sao thì sao hấn có thể dễ dàng nhận nhiệm vụ được.

Nghe thấy lời của hấn, Quản gia đáp một tiếng rồi cúp điện thoại.

Tô Bạch nhìn điện thoại di động, ánh mắt hơi lóe lên.

Trong khoảng thời gian này, hấn gọi điện thoại cho Quản gia cũng có ý thăm dò.

Với dáng vẻ ban nãy của Hoa tuyết, nàng nhất định sẽ gọi điện thoại cho Quản gia trước tiên.

Mà nếu vậy, hấn gọi điện thoại cho Quản gia, tám mươi chín mươi phần trăm máy sẽ bận.

Nhưng không...

Chương 147: Ác Quỷ Bầu Trời

Đối với Tô Bạch mà nói, điều này được coi như một phát hiện. Chẳng qua chắc chắn là có độ rủi ro nhất định, Quân gia rất có thể sẽ hoài nghi ý đồ của hắn.

Nhưng việc này Tô Bạch không bận tâm lắm.

Bởi vì dù có thăm dò kiểu gì thì đối phương đều có thể sẽ nghi ngờ, đã vậy thì chẳng bằng thăm dò càng sớm càng tốt.

Hiện tại Tô Bạch đại khái đoán được rằng, rất có thể không chỉ có một Quân gia.

Nói chính xác hơn, đối phương có khả năng nói chuyện được với hai người, thậm chí là nhiều người cùng một lúc.

Sau đó Tô Bạch lắc đầu, không truy cứu chuyện này nữa.

Hiện giờ đã có phỏng đoán nhất định là đủ rồi, không nhất thiết phải tìm hiểu sâu thêm nữa, ngược lại rất có thể sẽ ảnh hưởng đến quan hệ giữa hắn và Quân gia.

Rồi Tô Bạch duỗi tay ra, trên cổ tay hắn có hai chiếc vòng tay hoa văn đơn giản.

Hai chiếc vòng tay này là hai khối Ma Thiết.

Trong đó một chiếc là di nguyện lúc trước của Chu Oánh Oánh, có đặc tính áp chế lệ khí. Chiếc còn lại là của người sống lại hôm nay hắn giết, có đặc tính vô cùng sắc bén.

Chẳng qua là từ khi lấy được khối Ma Thiết, hắn toàn ở bên ngoài, chưa kịp kiểm tra.

Giờ có thời gian, đúng lúc có thể kiểm tra.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tô Bạch vừa động, để hai khối Ma Thiết dung hợp với nhau.

Sau đó, một chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Hai khối Ma Thiết thực sự có thể dung hợp với nhau, chúng hoàn toàn có thể hợp thành một khối Ma Thiết lớn hơn.

Khối Ma Thiết này có thể có cả đặc tính sắc bén lẫn áp chế lệ khí.

Chẳng qua dung hợp chưa được bao lâu, sắc mặt Tô Bạch đã trở nên hơi tái nhợt.

Trong lòng hắn vừa động, hai khối Ma Thiết lập tức tách ra.

Tô Bạch nhìn hai chiếc vòng trên cổ tay với vẻ mặt trầm tư.

Vừa rồi hắn thử nghiệm rồi, hai khối Ma Thiết có thể dung hợp, hơn nữa còn có thể kết hợp hai loại đặc tính.

Nhưng trong lúc dung hợp, hai khối Ma Thiết cũng bài xích lẫn nhau.

Mà cảm giác bài xích này đòi hỏi Tô Bạch phải dùng trí tuệ và tinh thần lực để hóa giải.

Nếu không, sự dung hợp giữa hai khối Ma Thiết này sẽ nhanh chóng tan rã.

“Giá như trí tuệ mạnh mẽ hơn thì tốt biết bao.” Tô Bạch hơi cau mày.

Hắn vừa thử rồi, hắn chỉ có thể dung hợp hai khối Ma Thiết trong khoảng năm phút thôi, không hơn được nữa, căn bản là không thể chiến đấu trong thời gian dài được.

Đương nhiên là hắn có thể thỉnh thoảng sử dụng nó trong chiến đấu,.

Nếu vậy, hắn có thể sử dụng rất lâu.

Tô Bạch lắc đầu, việc dung hợp hai khối Ma Thiết dường như không đơn giản đến vậy đâu.

Hiện tại trí tuệ của hắn đã lên đến mười hai điểm, tinh thần cũng 5 điểm rồi.

Song, trí tuệ và tinh thần lực mạnh mẽ đến vậy nhưng cũng chỉ có thể kiên trì được một thời gian ngắn như vậy mà thôi, khiến nội tâm Tô Bạch hơi cạn lời.

Nhưng đối với hắn mà nói, chuyện này lại cực kỳ hữu ích.

Trước đây, khi Tô Bạch sử dụng Ma Thiết hóa đao giết người không lồ, khi đó Ma Thiết của hắn đã vỡ vụn hết cả rồi.

Nhưng nếu hắn có thể dung hợp hai khối Ma Thiết trong một thời gian dài thì sẽ không phải lo về việc này nữa.

Sau đó, Tô Bạch lấy ra một bộ quần áo từ trong hành lý của mình, rồi dùng khối Ma Thiết có điểm thuộc tính sắc nhọn xọc một nhát.

Bộ quần áo đó dễ dàng bị cắt ra một lỗ.

Còn dễ hơn cả cắt đậu hũ.

Tô Bạch nghĩ nghĩ, nhìn về phía điểm vô thuộc tính của mình.

Giờ điểm vô thuộc tính của hắn đã là 3 điểm rồi.

Một điểm trong đó là đạt được chỉ trong hai hôm nay.

Có lẽ bốn điểm vô thuộc tính này có thể cộng thêm vào tinh thần hoặc trí tuệ.

Chẳng qua, Tô Bạch vẫn cảm thấy làm vậy có hơi lãng phí quá, điểm vô thuộc tính còn quý hơn điểm thuộc tính cơ bản như trí tuệ nhiều.

Trực tiếp dùng vào trí tuệ hoặc tinh thần lực thì hơi phí.

Nghĩ tới đây, Tô Bạch liền không nghĩ tới chuyện này nữa, nếu như trong tương lai trí tuệ hoặc tinh thần không chịu nổi nữa thì hắn sẽ cộng thêm điểm vô thuộc tính vào đó, cũng như nhau cả thôi.

Tiếp đó, Tô Bạch lấy điện thoại di động ra, ấn mở tài liệu Quần gia đã gửi.

Trong đó có tài liệu về hai người sống lại.

Một người tên là Ác Quỷ Bầu Trời, người còn lại tên là Huyết.

Đầu tiên Tô Bạch mở tư liệu về người tên là Ác Quỷ Bầu Trời ra.

“Ngày 13 tháng 3 năm 3625, một người đàn ông ở thành phố Long Trì tỉnh Nam An đã nhảy xuống từ một tòa nhà cao tầng. Thông qua nhiều lần điều tra của phía cảnh sát, người đàn ông này khi còn sống không có vấn đề gì về tâm lý, cũng không có xu hướng tự sát.”

“Sáng ngày 14 tháng 3 năm 3625, một người phụ nữ đã tử vong sau khi ngã xuống từ một tòa nhà cao tầng ở thành phố Long Trì tỉnh Nam An. Thông qua nhiều lần điều tra của phía cảnh sát, người phụ nữ này khi còn sống không có vấn đề gì về tâm lý, cũng không có xu hướng tự sát.”

“Chiều ngày 14 tháng 3 năm 3625, hai em học sinh đã tử vong sau khi ngã xuống từ một tòa nhà cao tầng ở thành phố Long Trì tỉnh Nam An. Thông qua nhiều lần điều tra của phía cảnh sát, hai học sinh này khi còn sống không có vấn đề gì về tâm lý, cũng không có xu hướng tự sát.”

“ ... ”

“Ngày 15 tháng 3 năm 3625, cảnh sát thành phố Long Trì tỉnh Nam An phát cảnh sát mặc thường phục tham gia phá án. Cùng ngày, mười cảnh sát mặc thường phục bị ngã chết. Người sống lại mệnh danh là Ác Quỷ Bầu Trời.”

“Ngày 16 tháng 3 năm 3625, đội Đồ Long Bộ tỉnh Nam An thứ 13 tham gia phá án. Thông qua điều tra, hung thủ của vụ án này là người sống lại. Đối phương có khả năng dụ dỗ người khác nhảy lầu, thực lực cấp Trùng, nhưng năng lực cực kỳ nguy hiểm.”

đội Đồ Long Bộ tỉnh Nam An thứ 13

“Ngày 16 tháng 3 năm 3625, toàn bộ thành viên của đội Đồ Long Bộ tỉnh Nam An thứ 13 ngã chết, người sống lại không biết kết cục ra sao.”

“Ngày 26 tháng 3 năm 3625, một phụ nữ ở huyện Vân Hoa tỉnh Đông Giang ngã chết, nghi ngờ có liên quan đến người sống lại.”

“Ngày 1 tháng 4 năm 3625, một người đàn ông cùng con gái ở thành phố Tinh Hoàn tỉnh Đông Giang ngã chết, nghi ngờ có liên quan đến người sống lại.”

“ ... ”

“Ngày 6 tháng 4 năm 3625, mười bảy thôn dân thuộc huyện Long Độ tỉnh Tây chết vì ngã từ trên vách núi xuống. Thủ đoạn của người sống lại càng ngày càng bí ẩn, nghi ngờ thực lực đã đạt tới cấp Xà.”

“Ngày 13 tháng 10 năm 3626, một người đàn ông ở thành phố Vân Mộng tỉnh Tây Vũ ngã chết, người chết chính là minh tinh Phạm Kiệt, nghi ngờ có liên quan đến người sống lại. Cơ thể của người sống lại này có thể chống đạn, ngờ rằng hắn vừa đột phá lên cấp Mãng.”

Tô Bạch nhìn một bức ảnh trên điện thoại di động liên châu mây.

Người sống lại này đã một năm không xuất hiện rồi, không ai biết được thực lực cụ thể của hắn ra sao.

Chưa chắc đã đối phó được với hắn.

Tô Bạch tìm kiếm hồ sơ trong điện thoại di động.

Hắn phát hiện, trừ người sống lại này ra thì chỉ còn lại mỗi một người sống lại có biệt hiệu là Huyết thôi.

Nhưng người sống lại này đã không rõ sống chết từ mấy ngày trước rồi.

“Reng reng reng...” Đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên.

Tô Bạch nhấc điện thoại: “Quản gia, sao thế?”

“Mới nhận được tin tức về Ác Quỷ Bầu Trời, ở khu Đông Hà có một người đàn ông đang chuẩn bị nhảy lầu, người đàn ông này rất có thể là có liên quan đến Ác Quỷ Bầu Trời. Người có muốn chú ý tin tức liên quan tới việc này hay không?”

Nghe thấy tin này, Tô Bạch gật đầu: “Không chú ý.”

“Ok.” Quản gia cúp máy.

Tô Bạch bỏ di động sang một bên.

Dù giờ hắn rất muốn giết người sống lại để mạnh mẽ hơn.

Nhưng hắn còn chưa đến mức tự cao tự đại, tự cho là mình có thể đối phó được với những người sống lại có khả năng đã lên đến cấp Mãng.

Giờ hắn chẳng qua chỉ là một kẻ mọi mặt đều mạnh nhưng vẫn chưa mạnh tới mức ngang cơ được với người sống lại cấp Mãng.

Người sống lại cấp Mãng là kẻ mà dù có bị tên lửa bắn trúng cũng chưa chắc đã chết đấy.

Trước đây Tô Bạch đã từng xem video về người sống lại cấp Mãng.

Thực lực của bất kỳ một người sống lại cấp Mãng nào cũng không yếu hơn hẳn khi đeo Mặt Thú đầu.

Tất nhiên, đó chỉ là tổ chất cơ thể.

Điểm mạnh nhất của đối phương chính là khả năng kỳ lạ.

Tô Bạch cảm thấy nếu mình mà gặp phải người sống lại cấp Mãng thì trốn được là phải trốn.

Chương 148: Lột da

Sau đó, Tô Bạch liền ngồi trên giường, bắt đầu dùng điện thoại tìm kiếm một vài tài liệu.

Phần lớn đều là những tài liệu về người sống lại.

Lúc trước hắn từng nghĩ, khi nào mình có thể trở thành người sống lại cấp Xà.

Chỉ là trong tài liệu của những cái bóng, không một cái bóng nào có thể trở thành người sống lại cấp Xà.

Bởi vì trở thành người sống lại cấp Xà thì phải dung hợp ý niệm trong lòng với linh năng.

Mà kiểu người như những cái bóng sẽ không có nhiều ác niệm đến thế.

Vì ác niệm vừa xuất hiện là đã bị áp chế rồi.

Thế nên, ngay từ đầu Tô Bạch đã từ bỏ con đường để gia tăng thực lực này rồi.

Nhưng vừa rồi, lúc tắm rửa hắn đã phát hiện ra một chuyện rất kỳ lạ, hắn... đang lột da.

“Sau khi sống lại, thực lực của người sống lại đạt cấp Trùng là vì họ chưa hoàn toàn dung hợp với cơ thể và linh năng của mình. Mà muốn dung hợp thì chỉ có lấy ác niệm mạnh mẽ làm chất xúc tác mới được...” Tô Bạch khẽ cau mày khi nhìn thấy điều này.

Hắn không khỏi nghĩ, mình thật sự có ác niệm mạnh đến vậy sao?

Mặc dù hắn đã giết 1... 2... 3...

Được rồi, hắn là kẻ ác, có ác niệm cũng là điều bình thường thôi.

Tô Bạch nhìn về phía tay trái mình ngó ra.

Trên tay trái của hắn xuất hiện một bong bóng màu trắng.

Sau đó hắn duỗi tay phải ra rồi ra sức lột.

“Xoẹt...”

Một âm thanh gần giống với tiếng xé giấy vang lên.

Một mảng da mỏng màu trắng to gần bằng bàn tay bị hấn lột ra.

Tô Bạch nhìn mảng da trước mắt, vẻ mặt nghiêm trọng, đây là Linh Thuế.

Cũng chính là thứ sinh ra khi người sống lại cấp Trùng lột xác thành người sống lại cấp Xà.

Thứ này có thể dùng để làm thuốc, nó cực kỳ hữu dụng đối với một số Người linh năng sử dụng vật phong ấn.

Sau khi ăn nó, khi Người linh năng sử dụng vật phong ấn sẽ không bị phản phệ nghiêm trọng đến vậy nữa.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Tô Bạch hơi cổ quái.

Cứ nghĩ đến cảnh có người uống thuốc được sắc thành từ da mình là hấn lại thấy cả người không được tự nhiên.

Chuyện này đúng là quá khiến người ta cảm thấy không được tự nhiên rồi.

Tô Bạch lắc đầu, cất kỹ mảng da này, dù nói thế nào thì nó cũng là đồ vô giá, có tiền cũng không mua được đâu, không thể vứt lung tung được.

Đương nhiên là cũng không thể giao nó Đồ Long Bộ được.

Bởi vì trong da có chứa DNA của hấn, nếu Đồ Long Bộ mà tìm hiểu nguồn gốc rồi tìm được hấn, thì hấn xong phim.

“Chuyện này rốt cuộc là sao...” Tô Bạch nhíu chặt mày nhìn vùng da trên tay trái còn tốt hơn những vùng xung quanh.

Mặc dù hấn rất muốn trở nên mạnh mẽ hơn, nhưng lột xác thành người sống lại cấp Xà là việc hoàn toàn không nằm trong kế hoạch của hấn.

Chuyện này rất quỷ dị.

Lúc này, Tô Bạch nhìn cánh tay trái của mình, đột nhiên nghĩ đến một việc.

Thời gian trước hấn vá xong quan tài hoàng kim rồi.

Có lẽ, những thay đổi của hiện tại, rất có thể là có quan hệ nào đó với quan tài hoàng kim.

Nghĩ đến quan tài hoàng kim, lòng mày Tô Bạch càng nhũn chặt hơn.

Thật ra trong khoảng thời gian này, hắn vẫn trần trố quan tài hoàng kim rồi cuộc là cái gì.

Từ ký ức của Khúc Du Dương, Tô Bạch biết, Khúc Du Dương suy đoán rằng quan tài hoàng kim hoàn toàn không thuộc về nền văn minh hiện tại, mà rất có thể là nó thuộc về một nền văn minh khác phát triển hơn.

Hắn đồng tình với suy luận này.

Vì giống như những người khổng lồ kia vậy, họ chính là sản phẩm của nền văn minh khác.

Chỉ là hắn vẫn chưa nghĩ ra, rồi cuộc thì quan tài hoàng kim đại biểu cho cái gì.

“Có lẽ... Vấn đề này vẫn cần từ trong miệng những nền văn minh khác mới biết được.” Tô Bạch nghĩ tới trước đây Học giả từng nói, rất nhiều di tích đều xuất hiện những giống loài không thuộc về thế giới này.

Có lẽ, hắn có thể biết được đáp án từ những nền văn minh đó.

Nghĩ tới đây, Tô Bạch lấy điện thoại di động ra, vào nhóm chat.

Mặt Thú: “@ Học giả, hiện tại việc nghiên cứu sinh vật ngoài hành tinh trong cấm địa như thế nào rồi? Có thể giao tiếp được với chúng không?”

Một lát sau, Học giả online.

Học giả: “Trước mắt vẫn đang trong giai đoạn đầu của việc nghiên cứu, đa số những sinh vật ngoài hành tinh này đều khá giống động vật, trí thông minh thấp, không thể giao tiếp. Người khổng lồ mà người nói lúc trước, chúng ta đã đi điều tra rồi, trước mắt vẫn chưa có tin tức.”

Thấy tin nhắn của Học giả, vẻ mặt Tô Bạch bỗng cứng lại rồi lắc đầu.

Là hần nghĩ quá nhiều rồi, giờ linh năng mới bạo phát hơn một tuần thôi, sao có thể đưa ra kết quả nghiên cứu nhanh như vậy được.

Sau đó, hần liền gõ chữ trên điện thoại: Ok.

Nhưng hần còn chưa kịp nhấn gửi thì Học giả lại nhấn trong nhóm.

Học giả: “Nhưng ta có một tin cần nói một chút, gần đây ở Đại học Kinh Đô với Đại học Đô Thành đã phát hiện có người bình thường tự động trở thành Người linh năng.

Khả năng phát triển của những Người linh năng này kém hơn nhiều so với những Người linh năng bình thường, nhưng lại ổn định hơn Người linh năng, cũng sẽ không bị ảnh hưởng bởi linh năng.

Hiện nay, Đại học Kinh Đô với Đại học Đô Thành đã đặt tên cho những người này là người thức tỉnh.”

Phi Huyền: “Gì vậy trời? Người bình thường trở thành Người linh năng? Thế giới này sắp điên hết rồi!”

Quản gia: “Không, điều này rất phù hợp với quy luật phát triển của thế giới, giờ giữa trời đất có nhiều nguyên tố linh năng hơn rồi, những ảnh hưởng nhỏ bé đối với cơ thể con người cũng sẽ nhiều hơn, vậy nên một số người xuất hiện những khả năng đặc biệt cũng là điều bình thường thôi.

Hơn nữa, theo những thông tin ta hiện có thì thực lực của những người thức tỉnh này đều rất kém, căn bản là không thể tạo thành thương tổn quá lớn cho người bình thường được. Trước mắt Đồ Long Bộ đang thảo luận về chuyện này rồi.”

Tiểu Chiêu: “Thế giới này càng ngày càng thú vị rồi, hì hì...”

Người lính: “Không làm loạn được đâu, người thức tỉnh mà gây chuyện là giết.”

Kim Cương: “Hả... Đó là người thức tỉnh à, lúc trước ta thấy có người cướp ngân hàng còn tưởng rằng là người sống lại hoặc Người linh năng cơ. Toàn bọn gà lăm.”

Tô Bạch khẽ nhú mày khi thấy tin này, chuyện này chắc chắn sẽ có ảnh hưởng nhất định đối với con người.

Chẳng qua không biết các cơ quan chức năng sẽ giải quyết thế nào đây.

Lão Miêu: “Chuyện này chẳng ảnh hưởng gì tới ta cả, Phi Huyền, chỗ người có dược liệu cấp E Tử Kim Đằng với dược liệu cấp D Hoàng Tiêu không? Đạo này không tìm được trên thị trường, người bán cho ta một ít, ta chuyển tiền cho người luôn.”

Phi Huyền: “Không thành vấn đề, sau này mọi người cần dược liệu gì thì cứ nói với ta, giá tiền cực kỳ phải chăng.”

Tô Bạch thấy vậy liền rep: “Sau này làm phiên người rồi.”

Phi Huyền: “Mặt Thú huynh đệ không cần phải làm vậy đâu, người tặng ta Thất Thái Lưu Ly Mân Côi rồi còn gì? Sau này cần dược liệu gì cứ tìm ta, 75% dược liệu trên thị trường, ta đều có thể kiếm được cho người.”

Thất Thái Lưu Ly Mân Côi

Thấy tin này, Tô Bạch liền cười.

Những thứ hấn bỏ ra lúc trước, giờ coi như được đền đáp rồi.

Dù giờ hấn có thể cảm nhận linh năng thực vật, nhưng hấn cũng không muốn cần linh năng dược liệu gì là đi cắm địa hái.

Hấn chỉ có thể cảm nhận được linh năng dược liệu trong cắm địa mà thôi.

Điều đó không có nghĩa là nhất định là hấn có thể hái được linh năng dược liệu nào đó trong cắm địa.

Trong đó sẽ tốn rất nhiều thời gian.

Nếu đã vậy, chẳng bằng bỏ tiền cho xong chuyện.

Tiểu Chiêu: “Phải đó em trai Mặt Thú, người có việc cũng có thể tìm ta, người có nhu cầu gì cũng có thể tìm chị, chị cũng có thể giải quyết giúp người mà.”

Tô Bạch ngơ ngác một chút, là sao?

Chẳng lẽ Tiểu Chiêu cũng có rất nhiều dược liệu?

Nghĩ tới đây, hấn cũng chợt nhớ ra đúng là trước đây Tiểu Chiêu từng nói nàng thu thập được rất nhiều linh năng dược liệu.

Nghĩ tới đây, hắn liền gõ chữ đáp: “Cám ơn, sau này phiền toái mọi người rồi.”

Phi Huyền: “...”

Chương 149: Chờ được rồi!

Thời gian kế tiếp, Tô Bạch coi như thư giãn, ngày ngày ở trong khách sạn đọc sách.

Dù giờ hẵn không ở trường nhưng vẫn không hề bỏ bê việc học.

Vì giờ hẵn thật sự rất có thiên phú trong phương diện học tập, ngược lại nếu hẵn mà vứt hết sách vở sang một bên, bỏ bê việc học thì mới là lãng phí.

Sau đó, Tô Bạch bỏ ra một ngày để củng cố lại kiến thức cấp ba rồi bắt đầu đọc một số sách về y học.

Phương diện này rất hữu ích cho việc nghiên cứu nguyên tố linh năng của hẵn.

Chỉ là sách về phương diện y học rất nhiều, Tô Bạch phải mất cả ngày mới học thuộc được hết những kiến thức trong đó.

Tất nhiên là học thuộc tạm thời cũng vô dụng, về sau còn phải hiểu được hết cơ.

Sáng sớm, Tô Bạch rời giường.

Hắn cắt di động ra khỏi phần mềm không, ở trong điện thoại di động tiến vào thao tác giao hàng có kỳ hạn.

Giờ là chín giờ ngày 18 tháng 10, đây chính là thời gian giao dịch dầu thô giao hàng có kỳ hạn.

Tô Bạch theo dõi sự biến động của thị trường, vận dụng một chút khả năng dự đoán đường cong* 条线预测 cấp thấp.

dự đoán đường cong* 条线预测

Sau đó, hẵn liền phát hiện ra rằng sau khi dầu mỏ tương lai bắt đầu phiên giao dịch sẽ có một làn sóng sụt giảm.

Làn sóng sụt giảm này sẽ khiến chỉ số dầu thô giảm từ 530.4 xuống còn 523.3 .

giảm từ 530.4 xuống còn 523.3

Sau đó, trải qua biến động ngắn, chỉ số dầu thô sẽ lại tăng từ 530.4 lên 533.4.

Cảm nhận được những biến động của đường cong trong tương lai, Tô Bạch chuẩn bị đổ hết tiền của mình để mua.

Nhưng đúng lúc này, Tô Bạch đột nhiên không cảm nhận được chỉ số dầu thô biến động nữa.

Hắn hơi ngẩn ra rồi nở nụ cười khổ.

Tô Bạch lập tức hiểu được, việc này là do đầu tư quá nhiều tiền, ảnh hưởng đến tương lai khiến dự đoán đường cong cấp thấp thất bại.

Mặc dù thị trường này là thị trường quốc tế, nhưng liên lúc ném hai tỷ một vào thì cũng sẽ tạo ra chút bọt nước thôi.

hai tỷ một

Sau đó, Tô Bạch liền hào phóng bỏ ra một tỷ.

Đầu tiên hắn lần lượt chốt đơn ở gần 523.3, sau đó lại đóng vị thế ở vị trí 530.4.

đóng vị thế

Không lâu sau, một trăm sáu mươi triệu vào sổ.

Tiếp theo, Tô Bạch lại chốt đơn gần vị trí 530.4, đóng vị thế tại 533.4.

Một trăm sáu mươi triệu nữa lại vào sổ.

Tiếp đó, cả đêm Tô Bạch kiếm được một tỷ rưỡi tiền mới.

Hiện tại tổng tài sản của hắn đã lên đến 3 tỷ 6.

Đầu tiên Tô Bạch rút 2 tỷ 6 về tài khoản ngân hàng, rồi gọi cho Quản gia: “Giờ ta cần một lô dụng cụ thí nghiệm linh năng được liệu cao cấp, cần bao nhiêu tiền?”

Nghe thấy vậy, Quản gia khựng lại một lúc, sau đó nói: “Đại khái cần 80 tỷ, hơn nữa giờ không có hàng, phải đợi mấy năm nữa mới có. Hơn nữa, người phải đặt tiền trước mới được.”

Tô Bạch nghe vậy, vẻ mặt khựng lại, nói: “Ta chỉ cần một dụng cụ kiểm tra sai số khoảng 0.009%, một bộ thiết bị cất được liệu và thiết bị tiêm hoàn chỉnh tiên tiến nhất hiện nay, giá khoảng bao nhiêu? Có hàng không?”

“Có hàng có sẵn, tổng cộng 83.000 điểm cống hiến, tương đương mười sáu tỷ sáu tiền mới.” Quản gia trả lời.

Nghe Quản gia báo giá, Tô Bạch xoa xoa huyết Thái dương của mình, có hơi cạn lời.

Giờ hắn có trong tay ba tỷ sáu, vốn dĩ hắn tưởng mình có thể trở thành một người giàu có rồi.

Nhưng giờ, cái giá mà Quản gia đưa ra như đang nói cho hắn biết, hắn chỉ là một con đồ nghèo khi.

“Ok.” Tô Bạch đáp một tiếng liền chuẩn bị cúp máy.

Hắn định bao giờ mình có đủ tiền lại tìm Quản gia thương lượng.

“Ta có một phương án, ngươi có muốn thử một chút hay không.” Nhưng đúng lúc này, Quản gia đột nhiên gọi hắn lại.

Tô Bạch ngẩn ra, hỏi: “Phương án gì?”

“Ngươi đưa 2,6 tỷ người kiếm được cho ta làm tiền thế chấp, sau đó ta sẽ giao máy móc cho ngươi. Sau đó, ngươi giúp người của Đồ Long Bộ chế tạo thuốc trình tự linh năng, mỗi một phần thuốc trình tự linh năng hoặc thuốc bổ sung đạt tiêu chuẩn có thể cho ngươi 50 điểm cống hiến, tương đương với mười triệu tiền mới.”

Nghe thấy đối phương nói vậy, Tô Bạch lâm vào trầm mặc.

Thật ra từ trước tới nay giữa hắn với Quản gia vẫn luôn duy trì một sự cân bằng vi diệu, hắn không hề nói cho đối phương biết một vài thủ đoạn của mình.

Nhưng đối phương chưa chắc đã không hoài nghi.

Giống như 10 giỏ linh năng dược liệu cao cấp thu được trong cấm địa lúc trước vậy.

Quản gia không nghi ngờ hắn có năng lực hái thuốc thật sao?

Đương nhiên là không thể rồi.

Chẳng qua là hai người đều ăn ý không nhắc tới chuyện này mà thôi.

Tương tự, Tô Bạch kiếm tiền từ thị trường hàng hóa kỳ hạn cũng vậy.

Mà giờ, lời của Quản gia lại phá vỡ sự cân bằng này.

Đối phương nói như vậy thì chắc là hắn đã biết được đôi điều liên quan tới thân phận người chế thuốc của mình rồi.

Người chế thuốc bình thường thì ai mà bỏ ra 10 triệu cho một người được?

Nếu vậy thì sao lão Miêu vẫn còn nghèo đến thế?

Không khí trầm mặc một hồi mà, Tô Bạch nói: “Ok. Người giúp ta vận chuyển máy móc đến dưới biệt thự của ta trước đi. Nếu không có chỗ để bảo ta để ta bảo người mua thêm một căn biệt thự khác.”

“Ok.” Quản gia đáp.

Giọng điệu của hắn nghe vẻ đã hơi thả lỏng.

Sau đó, Tô Bạch cúp điện thoại.

Hắn nằm trên giường, suy nghĩ trong đầu hơi lộn xộn.

Lúc này, thỉnh thoảng Tô Bạch lại nghĩ, có phải là mình quá đề phòng Quản gia rồi hay không?

Dù sao đối phương cũng giúp hắn rất nhiều chuyện.

Tô Bạch lắc đầu, đè nén những suy nghĩ lộn xộn này xuống.

Bây giờ duy trì sự cảnh giác của mình là chắc chắn không sai đâu.

Giờ hắn chỉ có một thân một mình, càng cảnh giác thì càng an toàn.

Mà giờ, mặc dù Quản gia đã đoán được một số chuyện.

Nhưng đây cũng là chuyện tốt.

Thể hiện một chút năng lực sẽ càng giúp ích hơn cho việc che giấu chân tướng về quan tài hoàng kim.

“Thôi kệ, sau này làm chút thuốc trình tុy linh năng cho Đồ Long Bộ vậy.” Tô Bạch khẽ cười.

Thật ra giúp người Đồ Long Bộ làm này làm kia cũng tốt mà.

Dù sao Đồ Long Bộ cũng là những nhân viên đương đầu trực tiếp với người sống lại, có khả năng mạnh mẽ hơn thì càng tốt, cũng giúp cuộc sống của hắn bình yên hơn phần nào.

“Xì...” Đúng lúc này, trong lòng Tô Bạch bỗng có dự cảm, đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ở đó, có một chiếc Đế Yến màu đen lái qua.

Hắn nhìn chiếc xe kia, ánh mắt nheo lại.

Chiếc xe kia chính là xe của Nghiêm Văn Thần, đang đợi đèn xanh đèn đỏ.

“Chờ được rồi!” Ánh mắt Tô Bạch lạnh như băng.

Hắn mở cửa sổ ra, chỉ muốn nhảy xuống ngay lập tức.

Nhưng nhìn thấy dòng người xung quanh, hắn dừng chân lại.

Nếu trực tiếp nhảy từ trên lầu xuống thì rất có thể sẽ gây náo loạn, sẽ bị người ngồi trên Đế Yến phát hiện ra.

Nghĩ tới đây, Tô Bạch liền lấy ra một thứ gần giống một quả cà chua nhỏ từ trong hành lý của mình.

Phần trên quả cà chua nhỏ này trong suốt như pha lê, khiến người ta chỉ muốn nuốt luôn vào bụng.

Sau đó, Tô Bạch ném quả cà chua nhỏ về phía chiếc Đế Yến xa xa.

Cùng với một tiếng vang nhỏ, quả cà chua nhỏ đập vào nóc Đế Yến, hóa thành một đồng bunn.

Tô Bạch thấy vậy liền bật cười.

Quả cà chua nhỏ đó cũng không phải vật bình thường, nó là quả Tiểu Chu cấp D trị giá khoảng mười nghìn.

Loại trái cây này rất dễ dập nát, dùng để dấu hiệu thứ gì đó thì không thể tốt hơn.

Lần này hắn mang theo cả tá.

Sau khi đánh dấu, Tô Bạch xuống gara, tìm xe của mình, lái xe rời khỏi khách sạn.

Sau đó, xe của hắn bắt đầu phóng nhanh trên đường quốc lộ, bám theo chiếc Đế Yến cách đó hơn 800m.

Chương 150: Giết!

Đêm khuya, một chiếc xe Volkswagen màu đen đang chạy trên đường.

Về mặt của Tô Bạch bình tĩnh, ánh mắt nghiêm túc nhìn chăm chú vào phía trước.

Ở trước mặt của hắn, có rất nhiều xe. Nhưng mà ánh mắt của hắn, lại giống như nhìn vút qua khỏi những chiếc xe này, nhìn về phía phương xa, giống như là đang nhìn chăm chăm vào thứ gì vậy.

Trước đây, hắn đã dùng quả Tiểu Chu đập ở trên xe Đế Yến rồi, bây giờ mặc dù Tô Bạch xem như là nhìn không thấy được vị trí của đối phương, nhưng mà cảm giác của thực vật linh năng lại có thể khóa đối phương một cách chuẩn xác.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao mà hắn phải mang theo dược liệu linh năng ở bên người.

Về phần một nguyên nhân khác, phần dược liệu còn lại này, có thể trợ giúp hắn dò xét tỷ lệ linh năng trong cơ thể người khác.

Mang theo dược liệu linh năng, cũng là vì bất cứ tình huống nào.

Tô Bạch nhìn về phía trước, sau khi cảm thấy được phía trước có một cái đèn xanh đèn đỏ, mắt hắn khẽ nheo lại, đạp nhẹ chân ga dưới chân, vừa hay nhanh chóng phanh xe trong phạm vi hạn chế.

Chưa được một lúc, xe của hắn, lập tức cách xe của Đế Yến trong phạm vi 300 mét.

Đến được khoảng cách này, trong lòng Tô Bạch vừa nghĩ, trong nháy mắt một dao động vô hình, lấy hắn làm trung tâm, quét khắp các phía xung quanh.

Tất cả mọi ngóc ngách ở đây, đều xuất hiện ở trong đầu của hắn.

Xe cộ như bay, người đi đường đi lại, tiếng sủa của chó hoang, lá thu rơi xuống vì gió, con kiến leo lên trên mái hiên...

Hết thấy tất cả, xuất hiện ở trong đầu Tô Bạch.

Nếu như là những người khác, cảm thấy được nhiều thứ như vậy, thì chắc là đầu óc trong nháy mắt sẽ ngừng hoạt động.

Nhưng mà, Tô Bạch có 9 điểm thuộc tính trí nhớ cùng với 5 điểm thuộc tính tinh thần.

Thế nên hắn vẫn giống như người bình thường mà thôi.

Sau đó, Tô Bạch đột nhiên nở nụ cười, thu lại cảm giác đã thú trong nháy mắt.

Mặc dù nói, hắn không biết tại sao Nghiêm Văn Thần đi ngang qua từ tập đoàn Vân Gian, nhưng lại không có vào bên trong tập đoàn Vân Gian.

Nhưng... Chỉ cần Nghiêm Văn Thần ở trong xe, vậy thì hết thấy đều dễ giải quyết rồi.

Tô Bạch không muốn biết đối phương tại sao đi qua tập đoàn Vân Gian mà không vào.

Hắn lần này tới,

Chỉ là vì giết đối phương mà thôi.

Tìm được đối phương, giết chết đối phương, chỉ đơn giản như vậy.

“Àm!”

Mà cũng ngay khi Tô Bạch theo dõi Đế Yến, một âm thanh vang lên truyền đến từ một phía.

Tô Bạch nhìn lại, lập tức thấy một bãi máu rơi trên mặt đất.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Rollo, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, trí nhớ +2.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Tô Tâm Di, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, lực lượng +2.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Mã Cảnh Minh, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, thiên phú ngoại ngữ +2.”

“...”

Tô Bạch cảm giác đầu óc của mình lại có đủ độ hoạt động mạnh, cơ bắp trên thân thể càng căng chặt hơn.

Chẳng qua là, đạt được mười mấy điểm thuộc tính cơ bản, hẳn lại không thể nào vui nổi.

Hắn nhìn về phía nhà cao tầng bên cạnh, phía trên đang có một người đang bò về phía mép tòa nhà cao tầng.

Thấy điều này, Tô Bạch chau mày.

Mặc dù nói, hẳn khá là muốn đạt được điểm thuộc tính, nhưng mà hẳn chỉ là muốn đạt được điểm thuộc tính mà hẳn nên đạt được, chứ không phải là xem mạng người như cỏ rác như vậy.

Cũng là bởi vì như vậy, hẳn mới cảm thấy mình là một người đang sống sờ sờ, chứ không phải một người sống lại mất đi nhân tính.

“Mẹ ơi... “Ồ phía xa, một cô bé nhào tới một cái xác đã nát bét, trong cổ họng phát ra âm thanh gào khóc cuồng loạn.

Mà ở phía trên nàg, có một người đàn ông, mới vừa nhảy xuống.

Vị trí nhảy lều của người này cách mặt đất tám chín mươi mét, đại khái khoảng bốn mươi mét nữa sẽ nện lên trên người cô bé.

Tô Bạch thấy một màn như vậy, chân mày cau lại, từ từ thả lỏng chân ga dưới chân, cơ bắp bắt đầu căng chặt.

“Nguy hiểm!” Cũng chính là lúc này, một tiếng la truyền đến từ phía xa, một bóng người bắt cô bé đi, đi về phía xa hơn.

“Àm!” Sau đó không bao lâu, người đàn ông rơi xuống đến phía dưới, đập lên trên mặt đất, thành một bãi thịt nát.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Mã Cảnh Minh, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, thiên phú sử dụng vũ khí lạnh +2.”

Tô Bạch nhìn qua cái bóng người kia, liếc mắt một cái đã nhận ra thân phận của kẻ đó, chính là Sở Hồng Nguyệt.

Đối phương ở chỗ này, hẳn cũng không thấy gì kỳ lạ.

Bởi vì bao nhiêu là Trục Lạc Giả thế này, nhất định là có liên quan với người sống lại Quỷ của trời cao.

Đối phương tới nơi này, chính là vì đối phó Quỷ của trời cao.

Tô Bạch vươn tay, gỡ một cục xương vụn trên cửa kính xe xuống, bỏ vào bên trong xe.

Ngay vừa rồi, cửa sổ xe bị vụn xương trong thân thể người đàn ông kia bắn ra đụng phải.

Hơn nữa còn là trên xương sọ.

Rơi xuống từ trên cao như vậy, sợ là dù có là xương cứng nhất, cũng sẽ vỡ vụn.

Thả vụn xương xuống, ánh mắt của Tô Bạch chăm chú, chợt giẫm chân ga dưới chân, sau đó tốc độ còn nhanh hơn ban nãy nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Tốc độ của hắn nhanh hơn rất nhiều tốc độ giới hạn của con đường này.

Nhưng mà lúc này, đã không còn có cảnh sát quản lý nữa.

Ngược lại rất nhiều xe hơi đều dùng cái tốc độ này nhanh chóng cách rời khỏi đây.

Nơi này... Thật là quỷ dị.

Tô Bạch để tay ở trên tay lái, tiếng xe hơi ầm ầm vang lên trong đêm.

Không mất bao lâu, hắn đã đuổi kịp xe của Đế Yến.

Tô Bạch lái xe đến bên cạnh xe Đế Yến, đáp ngay vị trí sau xe Đế Yến một xe.

“Ông chủ, chiếc xe bên cạnh này thật giống như là có địch ý đối với chúng ta, có phải trực tiếp hất ra hắn hay không?”

Cũng chính là lúc này, tài xế xe Đế Yến cau mày nói.

Nghe thấy lời hắn nói, Nghiêm Văn Thần ngồi ở hàng sau phẩm rượu hơi ngẩn ra, sau đó quay đầu nhìn về phía chiếc xe Volkswagen đang chạy bên cạnh, lập tức nhíu mày lại.

Sau đó hắn lập tức nhìn về phía trên kính chắn gió của chiếc xe Volkswagen, thấy ngay một gã thiếu niên có sắc mặt bình tĩnh.

Thấy người này, Nghiêm Văn Thần lập tức cảm thấy toàn thân lạnh như băng.

Đó là... Tô Bạch!

Lúc trước, hắn cũng đã lấy được tin tức từ chỗ Khúc Du Dương, vật thí nghiệm lúc trước... Tô Bạch sống lại.

Nếu không, hắn cũng sẽ không làm cho Khúc Du Dương khởi động lại thí nghiệm.

Nhưng mà, đoạn thời gian trước sau khi Khúc Du Dương rời khỏi đây, đã không có tin tức gì, điều này làm cho hắn cảm thấy cực kỳ bất an.

Thế nên, hắn mới chuẩn bị rời đi.

Nhưng mà, hắn không nghĩ tới, Tô Bạch vậy mà lại tìm tới cửa!

Lúc này, trong lòng Nghiêm Văn Thần có hơi sợ rồi.

Người sống lại là cái gì? Có nguy hại gì, hắn biết rõ rõ ràng ràng.

Việc này với việc bị quỷ tìm tới không hề có gì khác nhau.

“Nhanh! Đi mau!” Nghiêm Văn Thần thét lên một tiếng, đồng thời sờ về phía ô để đồ bên cạnh.

Bên trong ô để đồ, có một khẩu súng.

Chuyên dùng để ứng phó những lúc này.

Nhưng, cũng chính là lúc này, tốc độ chiếc Volkswagen phía sau tăng tốc trong nháy mắt, đến chỗ nửa người sau của Đế Yến, vị trí lái và chỗ ngồi phần sau xe của Đế Yến bằng nhau.

Lúc này, Tô Bạch và chỗ ngồi phía sau của Nghiêm Văn Thần nằm trên cùng một trục hoành.

Tô Bạch kéo cửa sổ xuống, ánh mắt bình tĩnh nhìn chăm chú vào Nghiêm Văn Thần, mặt nạ méo mó màu đỏ thẫm hiện lên, giờ tay phải lên.

Ở trên tay phải của hắn, nắm một cục xương vụn.

Sau đó, trong tay Tô Bạch chợt run lên, xương vụn lập tức mang theo một tiếng xé gió, đánh tới hướng của Nghiêm Văn Thần.

Ầm!

Tấm thủy tinh vỡ, xương vụn dùng một loại tốc độ cực nhanh đập lên trên cổ Nghiêm Văn Thần.

Trong nháy mắt, cổ của Nghiêm Văn Thần bị đánh thành một dáng vẻ quái dị.

Nghiêm Văn Thần, chết!

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Nghiêm Văn Thần, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, lực lượng +2.”

Tô Bạch nhìn một màn này, cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Cái mảnh nhỏ kia, vậy mà lại là mảnh vỡ của sọ người.

Mảnh nhỏ của đầu lâu, cực kỳ cứng rắn, cộng thêm lực lượng của hắc hôm nay giống như quái vật vậy, đánh chết một người bình thường, đó quả thực quá dễ dàng.

Có thể nói, cái cục xương này, đã có uy lực lớn hơn cả đạn bình thường nữa.

Chương 151: Di thư

Sau khi giết chết Nghiêm Văn Thần, Tô Bạch nhìn về phía rồi tài xế đang hoảng sợ mà gọi điện thoại, vẻ mặt lạnh như băng, một luồng khí hấp dẫn người khác, bao phủ lên trên người tài xế kia.

“Àm!”

Tài xế xe Đế Yên cảm giác được luồng khí này, trong lòng hoảng sợ, theo bản năng chột đánh tay lái trong tay.

Sau đó Đế Yên tông vào ven đường, lập tức lật sang ngang.

Thấy xe Đế Yên bị lật nghiêng, Tô Bạch lái xe đến bên cạnh xe Đế Yên, nhanh chóng đi lên xe.

Tiếp theo, hắn đi tới đầu xe Đế Yên, vươn tay vào trong vị trí tay lái, một nắm tay bắt tới cổ của tên tài xế.

“Crack!”

Một tiếng xương vỡ vụn vang lên.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Vương Thiết Cương, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, lực lượng +2.”

Khi hắn làm điều này, nước chảy mây trôi, tốc độ rất nhanh, trước khi người khác chú ý, đã trở về trong xe, dừng xe ở chỗ xa nơi đó.

Không bao lâu, lập tức có một vài người phát hiện ra nơi này xảy ra tai nạn giao thông, tụ tập về phía này.

Một vài người đang gọi điện thoại, gọi xe cứu thương tới đây.

Tô Bạch ngồi ở trong xe, nhìn chiếc xe đang bị vây quanh kia, sắc mặt bình tĩnh.

Hắn lấy điện thoại di động của mình ra, tiếp tục lật xem bộ sách nói về y dược.

Thời gian trôi qua rất nhanh, hai cỗ thi thể đã được cứu từ trong xe ra ngoài.

Lúc này, người ở đó cũng phát hiện hai người này đã chết rồi.

Thậm chí, bọn họ còn phát hiện trong xe có súng lục.

Sau khi phát hiện ra vật này, mọi người xung quanh lập tức liền tản ra.

Việc Liên Bang cầm súng vẫn còn rất nghiêm khắc.

Người bình thường nhìn thấy súng phản ứng đầu tiên chính là báo cảnh sát.

Sau đó, không được bao lâu, cảnh sát đã tới.

Tô Bạch nhìn thời gian, sau đó nhìn một chút hai cái xác không có phản ứng gì, rồi xe khởi động xe, bắt đầu trở về.

Đồng thời, hẩn bấm số của Quân gia, bảo cho người kia xử lý đầu đuôi một chút.

“Phù...” Tô Bạch nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Thật ra thì, hẩn không có muốn nhanh như vậy mà đã giết người rồi.

Suy cho cùng địa điểm hôm nay cũng ở trong nội thành.

Việc giết người mà nói, rất có thể sẽ bị phía cảnh sát, hoặc là những người khác phát hiện.

Có một chút nguy hiểm.

Nhưng mà bởi vì cô bé kia khóc, tâm trạng của Tô Bạch không tốt, dự định là xong chuyện sớm một chút.

Tô Bạch mở cảm giác đã thú ra, sau đó lái xe, nhìn điện thoại di động, mở ra tin tức mà Quân gia gửi tới.

Trong này, là tin tức mới nhất về Quỷ của trời cao.

Trong đó thậm chí còn có video chiến đấu giữa Quỷ của trời cao và Đồ Long Bộ.

Từ trong video, Tô Bạch có thể nhìn ra được, tên Quỷ của trời cao này hẩn là đã đạt đến cấp Mãng rồi, thời điểm bị đạn bắn, trên người cũng không có quá lớn phản ứng, chỉ có một ít phần da trần trụi là có thể bị bắn thành mấy cái lỗ nhỏ.

Trận chiến của đôi phương, vô cùng kỳ dị, hình như có một loại năng lực không chế tinh thần, có thể không chế người ta

đi tới nơi cao để nhảy lầu.

Đối với cái loại người sống lại kỳ lạ thế này, Tô Bạch cũng không có cách gì.

Hắn mím môi lại, lực lượng của hắn bây giờ là 23 điểm, cộng thêm điểm gia tăng của Mặt Thú, có thể đạt tới 40.25 điểm thuộc tính lực lượng.

40. 25 điểm lực lượng này.

Trước đây Tô Bạch đã đoán chừng, mỗi một điểm thuộc tính nhận được, có thể thêm được khoảng 20kg lực lượng.

Hắn bây giờ, bình thường có thể nâng 850kg lên, giới hạn có thể nâng hơn 1300 kg lên.

Tương đương với sức nặng của một chiếc xe hơi nhỏ.

Nhanh nhẹn của hắn là 19, cộng thêm Mặt Thú, có thể đạt tới 33.25, từ 10 giây mỗi trăm mét bắt đầu, mỗi khi tăng thêm một điểm thuộc tính nhanh nhẹn, cứ trăm mét đại khái có thể giảm bớt 0.1 giây.

Hiện nay hắn có thể đạt tới 6.7 giây trên trăm mét.

Dĩ nhiên, về mặt tốc độ còn có ảnh hưởng tham số của lực lượng, cũng không nhất định là chuẩn xác.

Tô Bạch cảm thấy, bản thân hắn hẳn là có thể đủ sức chạy vào 6.5 giây.

Hắn cúi đầu nhìn vào video.

Cái video này, là dụng cụ quay phim trên người một tên cảnh sát mặc đồ thường.

Từ trong video có thể thấy, hắn đang bị một gã đàn ông mặc quần áo tả tơi nắm lấy, đang vượt qua ở phía bên trên cao ốc.

Lúc bị bắt, hắn gào thét, khẩu súng trong tay không ngừng bắn loạn xạ về phía người đàn ông quần áo tả tơi.

Sau đó, người này bị Quỷ của trời cao ném lên không trung, rơi xuống phía dưới, biến thành một bãi máu.

Video kết thúc.

Tô Bạch nhìn đoạn phim này, im lặng không nói.

Thật ra thì cái video này, theo lý mà nói thì đúng ra là không nên tồn tại.

Bởi vì lúc mà người nọ rơi xuống, là ở trên không trung khoảng 80~90 mét trở lên.

Nhưng mà, video này vẫn y nguyên như vậy.

Bởi vì khi mà người cảnh sát mặc đồ thường kia rơi xuống, dùng cả mạng sống trong vài giây cuối cùng cuốn thân mình lên, bảo vệ máy quay đang chấp hành pháp luật, để lại tài liệu quý giá.

Tô Bạch nhẹ nhàng thở ra một hơi nặng nề, từ bên trong video này, hắn đã nhìn ra, người sống lại Quỷ của trời cao này, lớn mạnh không gì bằng.

Tốc độ, lực lượng cùng với khi hắn mang mặt nạ, ngang tài ngang sức.

Nhưng mà, hắn vẫn là muốn thử xem.

Bởi vì... Cái tên người sống lại này, làm hắn ghê tởm.

Tô Bạch dừng xe ở ven đường, nhìn về nơi xa, nơi đó đang có tiếng súng vang lên không ngừng, bốn phía xuất hiện một vài cảnh sát giữ gìn trật tự, đang đuổi đám người xe cộ từ nơi này đi.

Ở trên lầu cao, có vài bóng người qua lại không ngớt ở trên tòa nhà, cứu một vài người đang lao đảo sắp ngã.

Ở trong đó, Tô Bạch thấy được bóng dáng của Lý Thanh Trúc.

Cách thức mà Lý Thanh Trúc cứu người cực kỳ thô bạo, chính là đóng băng thân người với công trình xung quanh, làm cho đối phương không cách nào để nhảy lầu.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Chiêm Vĩ Bác, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, thiên phú vận động +2.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Đồng Đức Nguyên, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, khôi phục thể lực +2.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Sài Cao Dật, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, khôi phục trí

nhớ +2.”

“...”

Sau khi tới đây, từng tin tức lần lượt xuất hiện không ngừng ở trong đầu Tô Bạch.

Nhiều nhưng lộn xộn có tới sáu cái.

Trong đó thứ có thể trợ giúp cao nhất đối với hắn bây giờ, chính là số điểm thuộc tính lực lượng.

Hôm nay, hắn có 25 điểm thuộc tính lực lượng rồi, thay đổi mặt nạ, thì có 43.75 rồi.

Cũng chính là lúc này, một người cảnh sát trung niên đi tới bên cạnh Tô Bạch, gõ cửa sổ xe Tô Bạch.

Tô Bạch mở cửa sổ xe ra.

“Chào ngài, đường Thuận Đức này xuất hiện phần tử khủng bố, hi vọng bây giờ người rời khỏi nơi này, để bảo đảm an toàn của mình cho tốt.” Cảnh sát trung niên nói với Tô Bạch.

“Vâng, cảm ơn.” Tô Bạch gật đầu, ánh mắt nhìn nhiều thêm một chút thoáng qua trong túi áo trên ngực đối phương, sau đó lái xe rời đi phía ngoài vòng vây.

Ngay vừa rồi, hắn đã dùng cảm giác dã thú cảm giác được, trong túi áo tên cảnh sát trung niên này, có một tờ giấy.

Mà bên trong, là bức di thư mà cảnh sát trung niên này viết.

Chạy xe về chỗ cách đó không quá xa, Tô Bạch đã xuống xe, đội mũ lưỡi trai lên, nhanh chóng chạy về hướng vị trí Quỷ của trời cao.

Bây giờ Quỷ của trời cao đã bị Đồ Long Bộ làm hao tổn rất nhiều sức lực, đã rất khó làm ra ảnh hưởng trực tiếp đối với người bình thường rồi.

Thế nên, bây giờ trợ giúp Đồ Long Bộ giết cái tên Quỷ của trời cao này, cũng không có gì là nguy hiểm quá lớn.

Quan trọng hơn là, hắn tin rằng, Đồ Long Bộ đã đưa vật phong ấn tới.

Chỉ cần hắn đánh cho tên Quỷ của trời cao kia tàn phế, vậy là hắn có thể tìm Quân gia để tìm vật phong ấn, đạt được điểm

vô thuộc tính cùng với điểm thuộc tính đặc biệt.

Đây cũng là một nguyên nhân khác hẳn muốn đối phó với tên người sống lại này.

Chương 152: Cuộc chiến trời cao

Cũng vì là Tô Bạch chưa chạy được xa, lại nhìn thấy được một người quen.

Ở phía trước, có một cô bé thân hình yếu đuối đang hướng dẫn người nơi này bắt đầu di tản.

Là Ninh Huyền.

Mặc dù lúc trước sở cảnh sát cũng đã thông báo cho người nơi này rời đi, nhưng mà vẫn còn có một vài người chưa kịp di tản.

Thế nên, trong Đồ Long Bộ, có một vài người vẫn luôn phải trợ giúp người dân di tản.

Mà cũng chính là lúc này, mắt của Tô Bạch hơi hơi co lại, hắn nhìn hướng về trời cao.

Nơi cách chỗ của Ninh Huyền không xa lắm, hắn cảm giác được một mùi nguy hiểm đang nhanh chóng tiếp cận tới gần.

Đó là... Quỷ của trời cao!

Khi mà Tô Bạch mới vừa nghĩ đến điều này, đã nghe thấy một tiếng nổ “ầm” vang lên.

Trên bầu trời chỗ bọn Ninh Huyền, một người từ tòa nhà bên cạnh nhảy ra, nhảy tới phía bên trên tòa nhà của Ninh Huyền.

Trong nháy mắt, cửa kiếng trên tòa nhà nổ tung, nổ dần xuống phía dưới tòa nhà.

Mà chỗ bên dưới, chính là vị trí của Ninh Huyền.

Thấy một màn như vậy, mặt nạ trên mặt Tô Bạch xuất hiện trong nháy mắt, cả người đột ngột nhảy ra, chạy về phía Ninh Huyền.

Trên bầu trời, mảnh vỡ lớn nhất kia, có độ lớn khoảng tay người, nện lên trên người, tuyệt đối sẽ mất mạng!

“A!!!” Có người thấy được vật rơi trên trời cao, thét lên thành tiếng.

Lúc này Ninh Huyền còn chưa phản ứng kịp, ngo ngắc ngắc đầu lên.

Ngay trong thời khắc nháy mắt này, Tô Bạch một phát bắt được nàng cùng với một bé trai bên cạnh, bỏ nhào về phía bên cạnh.

“Rầm...” Một tiếng kính vỡ đập lên trên mặt đất vang lên.

Ninh Huyền lúc này vẫn còn hơi mơ hồ, vừa rồi nàng mới nhìn thấy mảnh kiếng bén nhọn bẻ nện xuống, sau đó bản thân mình đã trời đất quay cuồng, rồi nằm trong ngực một người đàn ông xa lạ.

Nàng nhìn về phía người đàn ông ôm mình, trên mặt kẻ đó mang theo một cái mặt nạ méo mó màu đỏ thẫm.

“Mặt nạ méo mó?!” Trong lòng nàng thốt ra một cái tên.

Đoạn thời gian trước đây, nàng đã từng cùng Sở Hồng Nguyệt xử lý một vụ án mang mã số E74 của thành phố Vân Mộng.

Lúc ấy chính là từ trong miệng của người bị hại,

Biết một người mang mặt nạ đỏ thẫm méo mó, giết chết người sống lại lái taxi kia.

Nghĩ tới đây, Ninh Huyền lập tức duỗi tay sờ soạng phía sau lưng mình.

Ở nơi đó, có một cặp còng tay.

Nhưng mà, khi nàng sờ đến phía sau lưng mình, đột nhiên tay nàng bị nắm lại.

Tô Bạch nhìn Ninh Huyền, chân mày hơi nhíu lại.

Bộ cô gái này là tính vong ơn bội nghĩa à? Mình mới vừa cứu nàng, nàng đã nghĩ tới việc lấy còng tay khóa mình lại?

Chẳng qua hẳn nghĩ đến lúc trước chuyện Ninh Huyền lái xe jeep té nước lên người hắn, lập tức không hề cảm thấy kỳ lạ.

“Vĩnh Hồng!!!” Cũng chính là lúc này, một tiếng hét thê thảm truyền đến từ bên cạnh.

Tô Bạch nghe được tiếng này, lập tức nhìn về phía âm thanh vang lên.

Sau đó, hắn đã nhìn thấy được một người phụ nữ trên người có rất nhiều vụn kiếng vỡ, cổ, bên trong thân thể, đã ghim đầy mảnh vỡ.

Mà nơi phát ra tiếng kêu thảm thiết, là một người đàn ông trung niên cách người phụ nữ đó không xa.

Trông có vẻ, là chồng của nàng.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Châu Vịnh Hồng, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, thể lực +2.”

Tô Bạch cảm giác thân thể của mình trở nên tràn đầy tinh lực, đã hiểu được, người phụ nữ này chết rồi.

“Tại sao người lại không cứu nàng!!!” Cũng chính là lúc này, người đàn ông trung niên kia chạy đến trước mặt Tô Bạch, nắm cổ áo Tô Bạch lại, mở miệng gào thét.

Mắt của hắn đỏ tươi, trong đó tràn đầy thống khổ, tức giận...

Sắc mặt Tô Bạch bình tĩnh.

Trong lòng hắn không có chút tự trách nào.

Khoảng thời gian ban nãy, có thể đủ để hắn cứu Ninh Huyền và cậu bé kia ra, đã là dùng hết sức mình rồi.

Hắn cũng không có cách nào để cứu nhiều người hơn.

Mà sở dĩ cứu Ninh Huyền, cũng là bởi vì hắn quen biết Ninh Huyền, thế nên ngay từ ban đầu nghĩ tới cứu đối phương.

Tô Bạch trước tiên ném Ninh Huyền xuống đất, tiếp theo vươn tay, bình tĩnh đẩy ngón tay của người đàn ông ra.

Hắn lười nói chuyện với người đàn ông này.

Cũng lười giải thích gì đó.

Lúc này, Tô Bạch cảm thấy bất kể là mình giải thích cái gì, đối phương cũng sẽ không công nhận.

Bởi vì người thân của họ chết đi rồi. Thứ họ cần bây giờ, chỉ là một con đường để hả giận.

Sau đó, thân hình Tô Bạch vừa động, lập tức chạy về nơi xa.

“A!!!” Người đàn ông trung niên nhìn bóng dáng Tô Bạch đã đi xa, sau đó vừa nhìn về phía thi thể của vợ mình, gào thét thành tiếng, giống như thú bị nhốt.

Ninh Huyền xoa cái mũi có hơi đau, nghe âm thanh của người đàn ông, nhìn bóng dáng Tô Bạch, trong lòng dấy lên sự khó hiểu.

Người này, thật sự là người sống lại sao?

Người sống lại dễ nói chuyện như vậy à?

Nhưng không phải là người sống lại, chẳng lẽ lại là Người linh năng?

Ninh Huyền nghĩ tới đây, lắc đầu, nếu như là Người linh năng mà nói, vậy thì không cần thiết phải giấu đầu lòi đuôi như vậy.

Một bên khác, mặt nạ của vẻ mặt Tô Bạch biến mất.

Hắn nhìn tay mình, chân mày hơi nhíu lại.

Không biết bắt đầu từ khi nào, tình cảm của con người đối với hắn càng ngày càng mờ nhạt mỏng manh.

Dù là có người chết ở trước mặt của hắn, lòng của hắn cũng không có bất kì gợn sóng nào.

Tô Bạch biết, điều này và việc hắn có là người sống lại hay không không có bất kì can hệ gì, cũng không có liên can với quan tài hoàng kim.

Mà là bởi vì những ngày qua hắn thấy quá nhiều người mất đi, đã chết lặng rồi.

Tô Bạch lắc đầu, cũng lười nghĩ chuyện này.

Loại chuyện này, cứ thuận theo tự nhiên là được rồi.

Tiếp theo, hắn nhìn về phía xa, mở cảm giác đã thú ra, lập tức cảm giác được vị trí Quỷ của trời cao.

Cảm giác được một chút, Tô Bạch đã đoán chừng ra tuyến đường đối phương, trên mặt hiện lên mặt nạ méo mó màu đỏ thẫm, chạy về phía một tòa cao ốc.

...

“Àm!” Đầu của một tay bắn tĩa nên lên vách tường, để lại một bãi máu đen, sau đó chậm rãi tê liệt ngã xuống đất.

“Đồ Long Bộ chết tiệt, Liên Bang Chết tiệt!” Tay Cao Tường chà lau vách tường một chút, mang về mặt tàn nhẫn đầy râu lởm chởm.

Vốn dĩ, hắn là bởi vì hệ thống quản chế của thành phố Vân Mộng hư, thế nên giết một vài người giải buồn, nhưng ai mà biết được, chưa bao lâu, hắn đã bị người của Đồ Long Bộ quán lấy.

Hơn nữa lần này, còn khó đối phó hơn so với lần trước.

Phía cảnh sát và quân đội cũng đã tới.

Thậm chí còn lái cả máy bay trực thăng tới.

Nếu không phải hắn dùng năng lực của mình, không chế người điều khiển máy bay trực thăng nhảy từ trên máy bay trực thăng xuống, dọa cho quân đội rút lui, bây giờ hắn đã chết từ lâu rồi.

“Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!” Nghĩ đến đây, Cao Tường gào thét thành tiếng, thấp giọng mắng: “Con điếm thú Thi Thiên Thiên này, nếu như ta còn sống, tuyệt đối sẽ giết chết ngươi!”

Cũng chính là lúc này, vài bóng người chạy tới từ đằng xa.

Cao Tường thấy thế, vẻ mặt hiện lên nét âm tàn .

Mấy tên Người linh năng này thật sự là âm hồn không tan mà!!!

Tiếp theo, hắn đứng dậy nhảy ra, lần nữa phá ra cửa sổ thủy tinh, tông vào bên trong một tầng văn phòng.

Cũng chính là vì hắn hiểu rằng giết chết mấy tên Người linh năng này, sẽ dẫn tới Người linh năng lớn mạnh hơn đến, đến lúc đó càng phiền phức.

Nếu không, bây giờ hắn nhất định giết mấy người này rồi!

“Mấy vị, Quý của trời cao chạy về phía đối diện rồi.” Một gã đàn ông mặc quần áo bình thường cau mày nói.

“Chúng ta tiếp tục đuổi theo!” Một người phụ nữ trung niên ở bên cạnh nhìn đi nhìn lại khoảng cách giữa các tòa nhà với

nhau, cắn răng nói.

Sau đó, nàng lập tức chạy về phía thang máy.

Một nhóm người vội vàng đuổi theo.

Chương 153: Nỗi sợ của Cao Tường

“Rầm!”

Tầm thủy tinh vỡ ra, Cao Tường nhảy vào trong văn phòng.

Đây là một chiêu hấn cực kỳ thích dùng khi chạy trốn.

Bây giờ tố chất thân thể của hấn so với mấy tên đội trưởng Đồ Long Bộ này mạnh hơn một mảng lớn, hấn dám nhảy như vậy, nhưng đối phương tuyệt đối không dám.

Như vậy, có thể vì sự chạy trốn của hấn mà tranh thủ được một ít thời gian, vô cùng thực dụng.

Mà cũng chính là khi hấn nhảy vào văn phòng chưa được bao lâu, cũng cảm giác ra được nơi này có cái gì không đúng.

Cao Tường đứng lên, cảnh giác nhìn về bốn phía.

Nơi này rất im lặng, vô cùng im lặng.

Thật ra thì điều này rất bình thường.

Hiện giờ người ở chỗ này cũng đã di tản đi dưới sự giúp đỡ của cảnh sát và quân đội.

Dưới tình huống không có ai, đương nhiên là cực kỳ im lặng.

Nhưng mà, Cao Tường lại từ bên trong sự an tĩnh này, nhận ra được một tí ti nguy hiểm.

Sau khi đến được cấp Mãng, hấn đã hoàn toàn không giống với lúc trước, đã có một loại năng lực cảm nhận được nguy hiểm.

“Rầm!” Đột nhiên tám kiếng bên cạnh hấn vỡ ra, một cái búa sắt có mũi nhọn đập về phía ót của hấn.

Nghe được âm thanh này, chân Cao Tường chợt dừng sức, rời khỏi chỗ đang đứng.

Nhưng mà, người công kích lại đuổi cho đến cùng không buông, tiếp tục đập về hướng hấn.

Lúc này Cao Tường đã có thể thấy rõ ràng bộ mặt của người công kích rồi.

Đây là một thiếu niên có thân hình cân xứng, trên mặt một có đeo một miếng mặt nạ méo mó màu đỏ thẫm, trong mắt lạnh như băng lại bình tĩnh, mà sâu trong ánh mắt kia, lại có một sự điên cuồng ẩn giấu.

Cao Tường nhìn đôi phương múa may cái búa, mí mắt nhảy lên.

Này mũi nhọn của cái búa này, nhọn đến một loại cực hạn, khiến cho hẳn cảm nhận được một cảm giác có nguy cơ.

Cái đầu búa nhọn này, có thể giết chết hẳn!

Nghĩ tới đây, Cao Tường lập tức nâng cái bàn làm việc ở bên cạnh, ném về phía kẻ kia.

Thân thể Tô Bạch lách một cái, tránh khỏi bàn làm việc.

“Ngươi hẳn là người sống lại đi, ta và ngươi không có thù oán gì, tại sao ngươi lại muốn giết ta.” Cao Tường tranh được cơ hội thở dốc một hơi, nói với Tô Bạch.

Nghe thấy lời nói của đôi phương, Tô Bạch lại không hề định trả lời, chẳng qua là nhàn nhạt nhìn vào hẳn, thu lại cái búa sắt cầm trong tay, biến thành hai cái gang tay sợi kẽm.

“Muốn giảng hòa sao?” Cao Tường thấy hẳn thu hồi vũ khí, nhẹ nhõm mà cười một tiếng, nói: “Ngươi chắc là không phải là do con mụ Thi Thiên Thiên phóng đảng kia... phải tới...”

Nói được một nửa, sắc mặt của hẳn thay đổi.

Đôi phương vậy mà lại tăng tốc đánh về phía hẳn.

Không có sự ảnh hưởng của búa, kẻ địch càng linh động hơn so với khi cầm búa.

“Chán sống à!” Cao Tường nổi giận gầm lên một tiếng, lại nâng cái bàn làm việc bên cạnh lên, cứ muốn hướng về đôi phương mà ném.

“Rầm!”

Nhưng thời điểm hẳn giơ bàn làm việc lên, một cái tay bắt chợt đâm nát bàn làm việc, chộp vào tay phải của hẳn.

Trong nháy mắt, Cao Tường lập tức cảm giác được cơn đau trên tay phải.

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, ném bàn làm việc về phía đối phương.

Rầm!

Một tiếng nổ vang, bàn làm việc nện lên trên vách kiếng, tấm kiếng lập tức vỡ vụn.

Cao Tường đập xong, che cánh tay của mình, lúc này cánh tay của hắn đang máu chảy không ngừng!

Mà ở bên cạnh hắn, là cánh tay cụt của hắn.

Hắn nhìn về Tô Bạch phía đối diện, mắt hiện ra một chút hoảng sợ.

Cái bao tay của người này có gì đó kỳ lạ, vậy mà lại có thể đâm rách cơ bắp da thịt của hắn! Hơn nữa còn có thể dễ dàng gỡ cánh tay của hắn xuống.

“Đáng chết!” Cao Tường nổi giận gầm lên một tiếng, trong mắt hắn lóe lên một đường ánh sáng màu bạc rồi tắt.

Trong nháy mắt, Tô Bạch cũng cảm giác đầu trở nên mê muội.

“Nhảy xuống!”

“Nhảy đi!”

“Mau nhảy xuống đi!!!”

“Ha ha! Không phải là hắn sẽ chuẩn bị nhảy đấy chứ!”

“Đi chết nhanh chút đi!”

“...”

Lúc này, từng tiếng âm vang vào tai như nhập ma vậy, làm cho đầu Tô Bạch đau đớn từng cơn.

Lúc này, trong lòng hắn nảy sinh ác ý, một luồng khí thể khiếp người dâng lên từ trên người hắn.

“Ta nhảy con mẹ ngươi ấy! Ông đây làm thịt bọn rác rưởi các ngươi!” Tô Bạch gào thét lên một tiếng, mắt hắn trong nháy mắt trở nên đỏ như máu, trên người xuất hiện một luồng khí thể ác liệt.

Sau đó, người hấn nhảy một cái, bổ nhào về phía Cao Tường.

Cao Tường thấy thế, bỗng biến sắc.

Người này, tại sao không hề bị năng lực của hấn khống chế? !

Hơn nữa, khí thế trên người tên này vô cùng kinh khủng, khiến cho hấn sinh lòng khiếp sợ, không dám ứng đối trực diện.

Sau đó, hấn cũng không dám ở lâu, xoay người lập tức bỏ chạy về nơi xa hơn.

Tô Bạch đuổi theo ngay phía sau.

Rầm!

Cao Tường tông vỡ tấm kiếng, hướng về phía tòa nhà đằng xa mà đi.

Mà ở trong không trung, hấn nhìn hình ảnh phản chiếu trong kính, con người trong mắt rụt lại, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Cái tên điên kia, vậy mà lại nhảy theo hấn!!!

Tên điên!!!

Trong lòng Cao Tường gào thét.

Hấn nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra, lúc mà bản thân mình né tránh Đồ Long Bộ, thế mà lại bị tên người sống lại khác để mất tới.

Hơn nữa, vừa rồi hấn đã chọc giận đối phương.

“A a!!!” Trong lòng Cao Tường gào thét.

Nếu không phải Đồ Long Bộ làm hao phí linh năng của hấn, hấn tuyệt đối sẽ không chật vật như vậy!!!

“Rầm!” Tấm kiếng vỡ ra!

Cao Tường rơi trên mặt đất.

Sau khi rơi trên mặt đất, hấn lập tức trở người qua, hấn vung một đấm về phía Tô Bạch còn đang ở trên không trung.

Trong mắt hấn tràn đầy vẻ thù hằn, một đấm đã phát huy ra toàn bộ lực lượng của hấn.

Chỉ cần một đám này đánh trúng, đối phương lập tức sẽ rơi xuống từ tòa nhà cao tầng này.

Tô Bạch ở trên không trung, một đôi mắt tràn đầy tia máu nhìn chăm chú vào một đám mà Cao Tường vung tới này.

Sau đó, thân thể của hắn dùng một cái tư thế kỳ lạ, bắt đầu uốn éo, đã dễ dàng tránh được một đám này.

Bây giờ độ mềm dẻo của thân thể hắn, đã đạt tới 5 điểm thuộc tính cơ bản, lại thêm 4 điểm kỹ năng chém giết, để né được một đòn kia cũng không khó.

Thân thể Tô Bạch xuyên qua quả đám của Cao Tường, đến bên người Cao Tường, một tay bắt lấy tay trái của hắn.

“Roẹt!” Một tiếng đao phát ra.

Bao tay trong tay hắn hóa thành một lưỡi đao thật mỏng, gỡ cánh tay trái còn sót lại của Cao Tường xuống.

“A!!!” “Cao Tường hét thảm một tiếng, nhìn cánh tay trên mặt đất, trong lòng đã sụp đổ.

Người này, tuyệt đối không phải là kẻ hắn có thể đối phó được!

Mặc dù nói là, đối phương có tốc độ lực lượng không quá thua kém hắn, nhưng mà kỹ xảo chém giết của đối phương, lại hoàn toàn áp chế được hắn.

Thậm chí, lá bài tẩy cuối cùng của hắn, cũng không có ảnh hưởng quá lớn với đối phương.

Sau đó, hắn đã chuẩn bị tiếp tục chạy trốn.

Nhưng cũng chính là lúc này, Tô Bạch chạy đến bên cạnh Cao Tường, lần lượt tháo cả cặp chân của đối phương.

“A!!!” “Cao Tường hét thảm một tiếng, té trên mặt đất, thân thể giống như con giun bò trên đất vậy.

Mặt đất có một mảng máu.

Tô Bạch đã cảm giác xung quanh, duỗi tay nắm lấy tóc của Cao Tường, kéo tới phòng đồ dùng, tiếp theo hắn lại lấy một cọng dây ni lông từ trong phòng đồ dùng.

Sau đó, hắn cột sợi dây ni lông vào cổ Cao Tường, kéo Cao Tường đi xuống tòa nhà.

Cùng lúc đó, Tô Bạch lấy điện thoại di động ra, bấm số của Quản gia.

“Quản gia, ta đã bắt được Quỷ của trời cao, người có thể giúp ta dọn dẹp người xung quanh một chút không? Tiện thì nói cho ta biết vị trí của vật phong ấn.” Tô Bạch nói với Quản gia.

Quản gia im lặng một chút, sau đó nói: “Người mang người đến đường Tân Tây, ở nơi đó có một chiếc xe vận chuyển bọc thép, chiếc xe kia sẽ mở cửa, người đến đó mà lấy.”

Hắn hoàn toàn không che dấu cái gì.

Hoặc có lẽ bây giờ cũng không cần phải che dấu cái gì.

“A!!! Cái tên khốn kiếp này, bây giờ người giết ta đi!!! Nếu không ta nhất định giết cả nhà người!!!” Sau khi Cao Tường nghe thấy đoạn đối thoại giữa Tô Bạch và Quản gia, lập tức biến sắc, thân thể giãy dụa không ngừng, gào thét thành tiếng.

Trong giọng nói, có cảm xúc sợ hãi.

Tô Bạch nghe hắn nói, mày khễ nhú lại.

Hắn phát hiện cái tên Cao Tường thật sự có hơi kỳ lạ.

Cái tên này đã biết được quá nhiều.

Hắn phát hiện, đối phương là bởi vì lúc đó nghe được hắn và Quản gia nói về vật phong ấn, mới trở nên điên cuồng như vậy.

Việc này cũng nói rõ lên, người này, biết vật phong ấn là cái gì.

Hơn nữa, lúc trước người này nhìn thấy hắn, nói là Thi Thiên Thiên, càng kỳ lạ hơn nữa.

Hình như cái tên người sống lại này, có một tổ chức của riêng hắn.

Chẳng qua là rất nhanh, Tô Bạch đã ném việc này ra sau gáy rồi.

Không sao cả, giết chết người này, thì cái gì cũng sẽ rõ ràng thôi.

Chương 154: Tràn đầy thu hoạch!

“Này! Tiểu Lâm? Trước mắt chúng ta đang đuổi giết C23 thành phố Vân Mộng, có chuyện gì thì nói mau đi.” Người đàn ông trên người đeo huy chương màu bạc nghe tiếng nói trong tai nghe, không nhận được nói.

“Tin tức nhận được từ tổng bộ, bảo các người rút lui!”

Nghe được lời của hắn, bước chân của người đàn ông lập tức dừng lại, dừng ngay tại chỗ.

Hắn nhìn về phía những người khác ở bên cạnh, những người khác đều nở nụ cười khổ với hắn, gật gật đầu.

“Nam Thụy, chúng ta cũng nhận được tin tức.” Một cô gái trung niên nói với người đàn ông.

“Làm cái gì!” Nam Thụy nổi giận gầm lên một tiếng, nói vào trong tai nghe: “Tại sao chứ? Có thể cho chúng ta một lời giải thích hay không! Cái tên tạp chủng này cho tới bây giờ đã giết hơn mười đồng đội của chúng ta rồi! Ta chắc chắn muốn hắn chết đi!”

“Không có giải thích, đội trưởng Nam Thụy, xin tuân lệnh chỉ huy.”

“Có cái rắm, ông đây nhất định phải giết chết hắn!” Nam Thụy mắng một tiếng, tiếp tục chạy về phía xa.

Những người khác thấy thế, cũng lập tức đuổi theo.

“Các vị đội trưởng, tuân theo mệnh lệnh!” Một giọng nói truyền đến từ một đầu tai nghe khác.

Tiếng nói này là giọng nói của một người đàn ông trung niên, âm thanh trầm thấp, vô cùng có uy thế.

Nghe được thanh âm này, mọi người lập tức dừng bước, vẻ mặt hơi ngây ngốc.

Sau đó trên mặt của mọi người hiện lên vẻ kinh ngạc.

Tiếp đó, bọn họ im lặng không nói, xoay người rời đi.

Cùng lúc đó, cảnh sát khu vực lân cận, binh sĩ đều lao nhao rời đi.

Tô Bạch mang theo Cao Tường đi ra khỏi tòa nhà, nhìn vào đường lớn hơi trống trải, im lặng không nói.

Quản gia này...

Thật sự có quyền rất lớn.

“Giết ta! Giết ta!!! “Cao Tường nhìn thấy một màn này, chỉ cảm thấy một luồng ý lạnh chạy dọc theo sống lưng.

Người này thế mà lại thật sự có thể làm cho những quân đội, cảnh sát, thậm chí người của Đồ Long Bộ này rời đi.

Điều đây cũng có nghĩa, người nọ là thật sự có vật phong ấn, Có thể hoàn toàn giết chết mình!

Nghe thấy đối phương lại hí rống lên, Tô Bạch dừng chân lại, quay đầu nhìn về phía Cao Tường.

Nói thật, hắn cũng hơi ngoài ý muốn.

Cái người sống lại cấp Mãng này vậy mà đã bị hắn thu phục một cách dễ dàng như vậy.

Chẳng qua, Tô Bạch lại không ngoài ý muốn.

Trước đây, đã có người của Đồ Long Bộ thay hắn làm tiêu hao năng lực và thể lực của Cao Tường.

Hắn chẳng qua là nhặt nhanh chỗ tốt mà thôi.

Cao Tường thấy đối phương dừng lại, lập tức hưng phấn hét: “Đừng có giết ta, ta có tài sản chục triệu, có thể đảm bảo cho ngươi cả đời này không lo cơm ăn áo mặc! Bây giờ cứ thả ta đi, sau này ta tuyệt đối sẽ không trả thù ngươi.”

Nghe được lời của đối phương nói, Tô Bạch trầm lặng một chút.

Tiếp theo, hắn lắc đầu, từ trong túi xách của mình lấy cái búa nhỏ định ra, sau đó Ma Thiết trên cổ tay từ từ ngo ngoe, biến thành đầu búa bao lấy búa nhỏ định.

Sau đó, hắn giơ búa lên, đập vào miệng Cao Tường.

Trong nháy mắt búa nhỏ định nện xuống, phía trên lập tức có gai nhọn sắc bén.

“Bụp!”

Hàm răng của Cao Tường nứt toát ra, từng ngụm từng ngụm máu ộc ra từ miệng.

Hắn đã không thể nói chuyện nữa.

Tô Bạch thấy thế, tâm trạng cũng đã khá hơn nhiều.

Cuối cùng, đã được thanh tịnh.

Sau đó hắn liền kéo Cao Tường dọc theo đường Đại Mã, đi về phía đường Tân Tây.

Trước đây, hắn đã nhớ kỹ bản đồ thành phố Vân Mộng, thế nên cũng hiện ra vẻ có hơi quen việc dễ làm.

Dọc theo đường đi, Tô Bạch cũng nhìn thấy vô số thi thể quảng như bùn nhão.

Những thứ này, toàn bộ đều là những người vì Cao Tường mà nhảy lầu.

Lúc này, Cao Tường bị gọt thành nhân côn, so với bãi nhảy xung quanh, thoạt nhìn cũng thê thảm không kém.

Chẳng qua là, bây giờ hắn còn sống, còn đối với phương lại chết từ lâu rồi.

Đi chưa bao lâu, Tô Bạch đã gặp được một chiếc xe vận chuyển bọc thép dừng ở đường ở giữa.

Trên xe vận chuyển bọc thép, cửa đang mở ra.

Ở bên trong trống trơn, cũng không có người nào cả.

Tô Bạch kéo Cao Tường tới xe vận chuyển bọc thép, sau đó từ bên trong xe vận chuyển bọc thép, đã tìm được một cái quan tài hoàng kim.

Tiếp theo hắn lấy cái quan tài hoàng kim đó ra, đặt ở bên cạnh Cao Tường.

Cao Tường nhìn thấy cái quan tài, mắt lộ ra rồi vẻ sợ hãi, thân thể uốn éo uốn éo, muốn thoát khỏi.

Thấy dáng vẻ của hắn, Tô Bạch lập tức trực tiếp cột dây ni lông vào cạnh xa vận chuyển bọc thép, cột chặt đối phương.

Làm xong những chuyện này, Tô Bạch liền lấy búa nhỏ định ra lần nữa, ngồi xồm ở bên cạnh Cao Tường, sau đó mở ra quan tài hoàng kim.

Khi cái quan tài hoàng kim mở ra, trời đất lập tức trở nên u ám, một nỗi ưu tư bạo ngược bắt đầu tràn ngập trong khắp thành phố này.

Mắt Tô Bạch khẽ đỏ lên, sau đó đập một búa vào trên ngực Cao Tường.

Trong nháy mắt, hắn đã thoải mái hơn.

“Cảm giác được linh năng... Đang hấp thu...”

“Mảnh báu cấp thấp đã thu thập xong, nhận được một điểm thuộc tính vô thuộc tính, nên điểm thuộc tính có thể biến thành bất kỳ điểm thuộc tính nào hiện có. Lần sau xác suất nhận được điểm vô thuộc tính đặc biệt là 6%.”

“Mảnh báu cấp thấp đã thu thập xong, nhận được một điểm thuộc tính vô thuộc tính, nên điểm thuộc tính có thể biến thành bất kỳ điểm thuộc tính nào hiện có. Lần sau xác suất nhận được điểm vô thuộc tính đặc biệt là 9%.”

“Mảnh báu cấp thấp đã thu thập xong, nhận được một điểm thuộc tính vô thuộc tính, nên điểm thuộc tính có thể biến thành bất kỳ điểm thuộc tính nào hiện có. Lần sau xác suất nhận được điểm vô thuộc tính đặc biệt là 12%.”

...

“Mảnh báu cấp thấp đã thu thập xong, nhận được một điểm thuộc tính vô thuộc tính, nên điểm thuộc tính có thể biến thành bất kỳ điểm thuộc tính nào hiện có và vật phẩm kỹ năng. Lần sau xác suất nhận được điểm vô thuộc tính đặc biệt là 0%.”

“Mảnh báu cấp thấp đã thu thập xong, nhận được một điểm thuộc tính vô thuộc tính, nên điểm thuộc tính có thể biến thành bất kỳ điểm thuộc tính nào hiện có. Lần sau xác suất nhận được điểm vô thuộc tính đặc biệt là 3%.”

...

“Mảnh báu cấp thấp đã thu thập xong, nhận được một điểm thuộc tính vô thuộc tính, nên điểm thuộc tính có thể biến thành bất kỳ điểm thuộc tính nào hiện có. Lần sau xác suất nhận được điểm vô thuộc tính đặc biệt là 30%.”

Không lâu lắm, một tin tức truyền vào trong đầu Tô Bạch.

Cảm giác được tin tức này, trên mặt Tô Bạch nở ra nụ cười.

Bây giờ, hắn đã có 17 điểm vô thuộc tính cùng với 1 điểm vô thuộc tính đặc biệt rồi.

Hơn nữa, trong tương lai xác suất hắn nhận được điểm vô thuộc tính đặc biệt, lại đạt đến 30%.

“Người còn di ngôn muốn...” Tô Bạch nhìn về phía Cao Tường.

Nói được một nửa, hắn thấy cặp mắt đỏ như máu đối phương, cùng với miệng ngập máu, sau đó lại chột cười, nói: “Xem ra người không có di ngôn rồi.”

Nói xong, một cái vòng khác trên tay hắn bắt đầu ngọ nguậy, che phủ lên trên búa nhỏ đỉnh, hóa thành một cây gai bén nhọn.

Cái cách dùng một Ma Thiết bao trùm lên một Ma Thiết khác, là cách mà hắn nghĩ ra được ngày hôm qua.

Có thể giúp hắn ít hao tổn trí não.

Ánh mắt Tô Bạch lạnh lẽo, búa nhỏ đỉnh trong tay đập nện xuống.

“Bốp!”

Con tim Cao Tường vỡ vụn.

Ánh mắt hắn gắt gao nhìn chăm chăm Tô Bạch, trong đó tràn đầy vẻ thù hận.

“Còn chưa chết à.” Tô Bạch có hơi bất ngờ với sức sống của người sống lại cấp Mãng rồi.

Cao Tường bị đứt hết tứ chi, cổ họng thì sặc máu, trái tim tan vỡ, vậy mà vẫn có thể bảo tồn sức sống.

Tô Bạch lắc đầu, bất giác chột nghĩ, Ma Thiết lập tức hóa thành gai nhọn chi chít, đập cho lục phủ ngũ tạng của Cao

Tường hồng be hồng bết.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Cao Tường, nhận được điểm thuộc tính đặc biệt, tính da bền dẻo +1.”

“Cảm giác được ký ức của người sống lại, có muốn đọc hay không?”

Chương 155: Bầy sói

Tô Bạch mới vừa đóng rương hoàng kim đó lại, cảm giác được thông báo này, tâm trạng cũng nhẹ đi rất nhiều.

Tiếp theo, hắn cất rương hoàng kim vào trong chiếc xe vận chuyển bọc thép, gọi điện thoại cho Quản gia nói rằng nhiệm vụ đã hoàn thành.

Làm xong cái này, Tô Bạch tìm được xe mình, đi vào trong ngôi xuống, hạ ghế dựa, nằm xuống.

Khi hắn nằm xuống, một đoạn ký ức xuất hiện trong đầu hắn.

Ở trên bầu trời, một người rơi xuống từ tầng mười mấy.

Cùng với tiếng nổ lớn, người nọ rơi trên mặt đất, tay chân biến dạng.

Sau khi rơi xuống, khuôn mặt người đàn ông đó nhăn nhó vì đau đớn.

Sau đó không biết người đàn ông đó bị chạm phải dây thần kinh nào, nét đau đớn trên khuôn mặt dần biến mất thay vào đó lại lộ ra nụ cười quỷ dị.

Theo nụ cười của người đó, khuôn mặt cũng dần rõ hơn.

Là Cao Tường.

Cao Tường là một người bình thường, cuộc sống bình thường, gia đình bình thường, học tập bình thường, sau khi đi làm cũng là một người vô cùng bình thường.

Mà một người bình thường như vậy, trong một lần hiểu lầm bị nữ sinh vu oan hắn dâm loạn, sau đó bị tung lên mạng xã hội, hắn chết trên mạng xã hội.

Bởi vì không biết nguyên nhân nên không có người tin tưởng hắn.

Dưới nỗi đau khổ đó, Cao Tường đứng ở tầng cao nhất của công ty, chuẩn bị nhảy lầu.

Nhưng lúc ấy, rất nhiều người cũng muốn hấn chết chứ không phải sống.

Rồi sau đó, hấn nhảy từ trên cao và rơi xuống.

Nhưng vì tầng lầu công ty không cao, hấn không chết, chỉ là chân tay biến dạng, nằm trên mặt đất.

Lúc ấy cơ thể hấn cực kỳ đau đớn, hận không thể chết đi cho rồi.

Nhưng không được...

Thậm chí xung quanh còn vang lên những giọng nói lạnh lùng, khiến trái tim hấn như bị dao cắt.

Cho đến lúc được đưa đến bệnh viện, hấn mới thật sự chết đi.

Hoặc là... Vừa mới sống lại.

Sau đó, bắt đầu sống lại cuộc sống của mình, bắt đầu tàn sát.

...

Thật lâu sau, Tô Bạch mới mở mắt.

Trong mắt hấn toát ra một tia im lặng, hiện tại có một số người, luôn thích phán xét người khác theo hướng phiến diện.

Giống như lần trước chuyện hấn bị mẹ Đinh Tuấn lừa gạt.

Chuyện đó, đầu tiên hấn bị trên mạng người mắng chửi, sau đó xoay chuyển tình thế.

Một số tài khoản marketing và phương tiện thông tin truyền thông hạng hai đã mất tất cả.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch vẫn không đồng tình với chuyện của Cao Tường.

Mặc dù Cao Tường bị người bôi nhọ, nên mới nhảy lầu tự sát, nhưng sau này người bị hấn giết là thật, trong đó số người vô tội chết nhiều không xuể.

Có lẽ sẽ có vài người đồng tình với Cao Tường, cảm thấy Cao Tường ra nông nổi này đều là do bị người khác ép.

Nhưng nếu đếm số người bị Cao Tường giết mới thấy hấn thật sự máu lạnh.

Tô Bạch hơi nhường người nhìn xung quanh, lúc này có rất nhiều lính và cảnh sát đang canh giữ hiện trường, đưa thi thể trên đường rời khỏi đây.

Bọn họ đang ở giữ gìn nơi này trật tự.

Cũng có một vài nhân viên hậu cần bắt đầu xử lý thi thể.

Hết thi thể này đến thi thể khác chuyên lên xe.

Rất nhiều binh lính và cảnh sát nhìn thấy, đôi mắt đỏ hoe lên.

Có mười ba người tử vong là đồng đội của bọn họ.

“Đưa tiễn anh hùng!!!” Ngay lúc này, một người cảnh sát đột nhiên hô vang.

Lập tức, binh lính và cảnh sát trong sân cùng hô nghiêm, cúi chào các thi thể.

Không khí trong sân bỗng chùng xuống, một bầu không khí trang nghiêm tràn ngập khắp nơi.

Tô Bạch nhìn đến đây, rũ mắt xuống, im lặng.

“Ầm ầm ầm...” Một tiếng nổ vang trời.

Mưa rơi tí tách, giống như để đưa tiễn những người ở nơi này.

Một lát sau, thi thể đã được đưa đi.

Sự trật tự ở đây được khôi phục lại.

Nhân viên bộ phận hậu cần bắt đầu rửa sạch máu xung quanh, cùng với các mảnh vỡ ven đường, vài người dân cũng quay lại dọn dẹp lại đồ đạc của họ.

Tô Bạch nằm trên ghế, im lặng không nói.

Bây giờ hẳn cũng không thích hợp để đi ra ngoài.

Bởi vì chuyện hắn đã giết chết Cao Tường trước đó, bây giờ một số người ở Đồ Long Bộ một đoán chừng cũng đang tìm hắn.

Như thế, chi bằng hắn nằm trên xe ngủ.

Chỉ là, hiện tại Tô Bạch hoàn toàn không muốn ngủ.

Vừa nãy, hắn nhìn ký ức của Cao Tường.

Mà từ trong ký ức của Cao Tường, Tô Bạch cũng tìm thấy những gì Cao Tường nói về Thi Thiên Thiên và một vài bí mật.

Hóa ra, sau khi Cao Tường trở thành Người sống lại, có người giúp hắn thoát khỏi truy nã của Đồ Long Bộ.

Người cứu hắn, chắc chắn không phải người thường.

Mà là một Người sống lại.

Người sống lại, tên là Thi Thiên Thiên.

Là một Người sống lại mà Liên Bang không biết.

Đối phương còn sáng lập một tổ chức có tên là Bảy Sói.

Trong đó có ít nhất bảy Người sống lại.

Hơn nữa, Tô Bạch dựa theo ký ức của Cao Tường biết được, Người sống lại trong Bảy Sói, thấp nhất đều là cấp Xà, cũng có một vài vài người là cấp Mãng.

Những Người sống lại vì Thi Thiên Thiên, cho nên mới liên kết với nhau, tên là Bảy Sói, vì có ý muốn giúp đỡ lẫn nhau.

Ở bên trong Bảy Sói, dưới sự giúp đỡ lẫn nhau, hình thành một thế lực vô cùng khủng lồ.

Cũng tạo cơ hội trốn thoát cho những người phạm pháp trong tổ chức.

Chỉ đáng tiếc, ở bên trong Bảy Sói, phần lớn đều là đơn độc liên lạc, Tô Bạch chỉ biết cách liên hệ với Thi Thiên Thiên, những người khác căn bản không có cách nào liên lạc được.

Cái này giống như mối quan hệ giữa Quân gia và hắn trước đây.

“Thật khó giải quyết...” Tô Bạch khẽ thở dài, sau đó lấy điện thoại di động ra, vào nhóm trò chuyện.

Hiện tại nhóm trò chuyện có rất nhiều tin tức, nhưng phần lớn tin tức đều không dùng được gì cả.

Tô Bạch nhìn qua, cũng phát hiện một số tin tức của học giả rất có ích.

Học giả đã tải tài liệu lên, mặt trên viết một vài báo cáo về người thức tỉnh.

Hắn mở tài liệu ra, phát hiện ra điểm khác nhau giữa người thức tỉnh và Người linh năng.

Từ trong tài liệu hắn phát hiện ra được, người thức tỉnh có linh năng ổn định hơn Người linh năng.

Thực lực của bọn họ, đều phát triển ở trạng thái cân bằng.

Dựa theo cách nói của học giả, người thức tỉnh hoàn toàn có thể phát huy hết tiềm lực hoàn hảo của bản thân.

Chỉ là lúc vừa mới bắt đầu, thực lực của bọn họ sẽ rất yếu, thậm chí không mạnh hơn người bình thường bao nhiêu.

Tô Bạch nhìn đến này, ngón tay gõ ở trên ghế, ngẫm nghĩ trong lòng.

Tuy rằng hắn không phải là người chuyên nghiên cứu về lĩnh vực này, nhưng Triệu Không Thanh với tư cách là một được sư có sức mạnh thiên phú chế tạo ra Người linh năng, có lẽ cũng biết vì sao xảy ra chuyện này.

người thức tỉnh thật ra cũng là người giống Người linh năng là, chỉ là sau khi con người yêu cầu can thiệp, thiên phú đã chịu ảnh hưởng bởi sự khác biệt về độ chính xác của thuốc.

Nhưng điều này cũng không nói Người linh năng kém hơn người thức tỉnh.

Chỉ cần Người linh năng tìm được được sư giỏi thì thực lực của hắn sẽ tiến bộ vượt bậc và người thức tỉnh có thể bị không chế trong khoảng thời gian ngắn.

Tốc độ tăng mà Người linh năng có thể cải thiện sức mạnh của mình nhanh hơn người thức tỉnh.

Hơn nữa, quan trọng hơn, người thức tỉnh xuất hiện ngẫu nhiên, mà Người linh năng lại có thể chế tạo theo số lượng.

Xem xong hồ sơ, Tô Bạch rút chuyện này ra sau đầu.

Chuyện này không có ảnh hưởng lớn với hắn.

Nếu nói rằng độ chính xác hiện tại của hắn ta không đủ, vậy hãy thêm một thuộc tính đặc biệt cho nó.

Hắn sáng tạo ra Người linh năng, tuyệt đối sẽ không kém hơn người thức tỉnh.

Chương 156: Tổ chức phân tách

Xem xong tư liệu xong, Tô Bạch nhấn tin vào nhóm.

Mặt Thú: “Cảm ơn đã chia sẻ.”

Tiểu Chiếu: “Chia sẻ gì thế? Người vừa mới nhìn thấy ảnh chụp mang tất đen sao? Cười xấu xa.jpg”

Nhìn thấy đối phương nói, Tô Bạch hơi cạn lời, hắn chỉ cảm tạ học giả chia sẻ tài liệu mà thôi, hắn thật sự chưa có xem ảnh chụp Tiểu Chiếu vừa mới đăng.

Nghĩ vậy, hắn vô thức xem lại lịch sử trò chuyện.

Sau đó, Tô Bạch sờ sờ cái mũi.

Thật đẹp, thật mảnh mai, thật ưa nhìn...

Đặc biệt đối phương mặc chiếc áo khoác màu đỏ, càng khiến vẻ quyến rũ của đối phương đạt đến cực điểm.

Sau đó Tô Bạch dời tầm mắt, kéo lịch sử trò chuyện xuống dưới, gõ chữ: “Không, ta cảm ơn học giả đã chia sẻ tin nhắn.”

Tiểu Chiếu: “À, là thế à, ta còn tưởng người là tên quý hào sắc, là em gái hiền lành người, xin lỗi, em trai.”

Nhìn thấy tin nhắn của đối phương, Tô Bạch hơi ngượng ngùng.

Vừa nãy quả thật hắn có xem.

Hơn nữa, lời nói của đối phương hơi không đúng lắm, hắn thấy bản thân cũng không còn nhỏ nữa.

Đã trưởng thành rồi.

Lắc đầu, Tô Bạch vút hết những suy nghĩ lung tung ra sau đầu, sau đó nhấn: “Đúng rồi, ta muốn hỏi một việc, ta giết một Người sống lại, biết một số tin tức từ miệng hắn, có lẽ các người sẽ cảm thấy hứng thú. Các người biết Bầy Sói không?”

Nghe lời hắn nói, cả nhóm yên tĩnh một chút.

Tiểu Chiêu: “Người đã gặp Bầy Sói?”

Phi Huyền: “Lợi hại thật, anh trai ta tìm được Bầy Sói.”

Binh Nhân: “Ta cũng từng giết người thuộc bầy sói...”

Kim cương: “Bầy sói? Là gì?”

Hoa tuyết: “.....”

Học giả: “Bầy Sói là một tổ chức rất khổng lồ, tổ chức ngầm này vẫn luôn ẩn nấp, thuộc về một tổ chức Người sống lại tách rời.

Nhìn học giả nói, ánh mắt Tô Bạch sáng lên, hỏi: “Tổ chức Người sống lại tách rời là gì?”

Học giả trả lời: “Tổ chức phân tách, ban đầu chỉ có một, sau khi một khoảng thời gian, thành viên sẽ trở thành sói đầu đàn, phát triển thêm thành viên, trở thành bầy sói mới.

Tổ chức này giống như mầm cỏ độc phân tán, các thành viên gia tăng một cách kỳ lạ, cho nên được gọi là tổ chức phân tách. Nó được che giấu rất kín, cho nên cực kỳ nguy hiểm.”

Tô Bạch hơi nhú mày, gõ chữ tiếp: “Tại sao ta lại không tìm thấy bất kỳ thông tin nào về chuyện này trong phần mềm.”

Vừa nãy hẳn thật sự ở trong phần mềm Wu, tìm kiếm tư liệu về phương diện này.

Nhưng mà, giống như một dược sư chế tạo ra một loại thuốc, tìm không được.

Quản gia: “Một vài tin tức đặt trong Wu không được an toàn. Nếu điện thoại của thành viên bị cướp, rất dễ gặp phải vài sự cố. Cho nên, người gặp chuyện gì, có thể trực tiếp gọi điện thoại hỏi ra. Đương nhiên, phải có điểm công hiến.”

Thấy Quản gia nói thế, Tô Bạch lập tức phản ứng lại.

Mặc dù, bây giờ điện thoại này của hắn đang sử dụng khoa học kỹ thuật hàng đầu, nhưng mà ai biết được trong nhóm có ai bị Người sống lại bắt không, rồi lại cướp mất các thông tin quan trọng.

Cho nên một vài tư liệu quan trọng, chắc chắn ở chỗ Quản gia.

Nghĩ vậy, Tô Bạch không nói nên lời.

Nói như vậy, tương lai rắc rối hơn.

Nhưng mà ngay sau đó, hấn lại lắc đầu.

Rắc rối là Quân gia, không phải hấn.

Không cần phải tiêu tiền.

Sau đó, Tô Bạch trả lời: “Được.”

Tiếp theo hấn nói trong nhóm: “Ta tìm được sói đầu đàn của Bầy Sói tên là Thi Thiên Thiên, các người có biết là ai không?”

Lão Miêu: “Thi Thiên Thiên, nghe rất quen.”

Phi Huyền: “Ta biết người này, đó là một cấp Mãng Cận Giao! Sẽ thay đổi sắc mặt, tốt nhất không được để lộ thân phận, nếu không, rắc rối rất lớn.”

Tiểu Chiêu: “Em trai, em muốn đến chỗ em gái người không, ta sẽ bảo vệ người~”

Tô Bạch nghe vậy, nhả mày.

Cấp Mãng Cận Giao, nghĩa là hấn từ một Người sống lại cấp Mãng trở thành Người sống lại cấp Giao.

Người sống lại này sẽ đáng sợ như thế nào?

Mặc dù, hôm nay hấn giết một Người sống lại cấp Mãng.

Nhưng trong lòng Tô Bạch hiểu rõ.

Ngay từ đầu Cao Tường đã bị người của Đồ Long Bộ vắt kiệt sức, vài năng lực rất khó có thể phát huy được.

Cũng vì vậy, lúc ấy hấn mới có thể lật ngược tình thế.

Lúc đó khi Cao Tường sử dụng năng lực của mình, Tô Bạch cảm thấy, nếu không phải hấn có kháng tinh thần và thêm mặt nạ, lúc ấy rất có thể đã bị đối phương ảnh hưởng đến mức phải nhảy lầu.

Mặc dù hiện tại hấn có thực lực, nhưng nhảy từ tầng hai mươi xuống, không chết cũng tàn tật.

Mà đây còn chưa phải thực lực mạnh nhất của đối phương.

Tô Bạch cảm thấy nếu Cao Tường còn ở trong thời kỳ đỉnh cao, lúc hấn chiến đấu tuyệt đối sẽ nguy hiểm hơn.

Sau đó hấn lắc đầu, trong đầu nhớ lại toàn bộ câu chuyện giết người của mình, sau khi xác nhận không còn dấu vết, hấn nhún tin nói: “Không có gì, ta đã thu dọn sạch sẽ rồi.”

Tiếp theo, hấn thoát khỏi nhóm, nhưng quan tài hoàng kim bên tay trái với vẻ mặt đau khổ.

Tô Bạch xoa thái dương.

Hấn vừa xem xong ký ức của Cao Tường, đã đạt được nhiệm vụ di nguyện của đối phương.

“Cảm nhận được di nguyện của Cao Tường, hấn sẽ phải nhảy từ độ cao ba trăm mét xuống mặt đất, nếu hoàn thành, Linh Năng của hấn sẽ bị hấp thu, hình thành mảnh vỡ kho báu quan tài, hơn nữa còn đạt được đạo cụ: Không gian linh tính.”

Không gian linh tính: Có thể gắn vào không gian trên vật thể, trong không gian có khối lập phương.

“Ba trăm mét...” Tô Bạch không nói nên lời.

Di nguyện này là di nguyện kỳ quái nhất mà hấn từng gặp, thậm chí bắt hấn phải nhảy từ độ cao ba trăm mét xuống đất.

Nếu không phải Tô Bạch biết quan tài hoàng kim có bí mật không ai biết, e rằng hấn còn tưởng Cao Tường có ý giết hấn.

Sau đó, Tô Bạch mở điện thoại lên, tìm kiếm trên trang web, phát hiện toàn Liên Bang chỉ có năm mươi tòa nhà cao hơn ba trăm mét.

“Chơi ta sao...” Hấn thử tra cứu, phát hiện không có hạng mục nhảy dù ở độ cao thấp.

Nhiều nhất chỉ là du lịch mà thôi.

Hoặc là nhảy bungee.

Nhưng... từ sự hiểu biết của Tô Bạch đối với quan tài hoàng kim.

Hấn ước tính, nếu không đáp xuống đất, thì hấn nhảy bungee cũng vô dụng.

“Bỏ đi, không nghĩ cái này nữa.” Tô Bạch lắc đầu, vứt chuyện này ra sau đầu.

Phần thưởng nhiệm vụ rất phong phú, đương nhiên hắn sẽ không bỏ cuộc.

Tuy nhiên, mọi thứ phải được chuẩn bị sẵn sàng.

Tiếp theo, Tô Bạch chỉnh lại ghế ngồi, thấy bên ngoài gần như đã được dọn dẹp sạch sẽ, trên đường lại có thêm người đi đường nên lái xe về phía khách sạn.

Không có bao lâu hắn đã thu dọn đồ xong, trả phòng và bắt đầu quay lại chợ số 76.

Mà ở nơi khác, Ninh Huyền đã đăng tải thông tin về Mặt Xeo lên Đồ Long Bộ.

Đó là lý do trong dữ liệu, từ đe dọa bên cạnh tên của Mặt Xeo được thêm vào một dấu chấm hỏi.

Chương 157: Người thừa kế thứ hai

Trong một căn phòng tối, chỉ có một ngọn đèn treo ở giữa.

Mà ngọn đèn hình như đã có từ xưa, bóng đèn được bao bọc bởi một lớp sắt, nên ánh sáng chỉ chiếu được vào bên dưới bàn.

Cũng vì thế, bên cạnh hắn vẫn một mảng đen tối như cũ, chỉ có thể thấy mờ mờ mười hai chiếc ghế dựa, có người mặc áo choàng xám đang ngồi trên đó.

“Tô Bạch, các người thấy thế nào...” Một giọng nói trầm thấp từ trên ghế chỉ đạo truyền đến.

Nếu Tô Bạch ở đây, nhất định có thể nghe rõ chủ nhân giọng nói này.

Quản gia.

“Thiên phú của hắn rất mạnh, hiện giờ mới sống hơn một tháng, đã có thể giết chết một Người sống lại cấp Mãng. Tốc độ gia tăng thực lực thật kinh người, ta đoán, hắn là Người sống lại cấp cao nhất.” Một giọng nói khác vang lên.

“Người sống lại cấp cao nhất ...”

“Cấp cao nhất? Sao có thể? Đã rất lâu không xuất hiện Người sống lại này rồi.”

“...”

Giọng người này vừa cất lên, trong sân lập tức bàn tán.

Chỉ là điều khiến mười hai người này rung mình gáy là giọng nói của một người.

“Yên lặng một chút!!” Ngay lúc này, một người áo xám ngồi phía dưới đột nhiên lên tiếng.

Nghe thấy hắn nói, người trong sân lập tức liền yên tĩnh.

“Dựa theo quỹ đạo trưởng thành của Tô Bạch, hắc chính xác là thiên phú cấp cao nhất, tiềm lực tăng trưởng rất lớn, hơn nữa sức chiến đấu vô cùng mạnh. Hiện giờ cấp Trùng đã có thể giết cấp Mãng.” Người áo xám vừa mới mở miệng từ tốn nói: “Mặc dù, trong đó có lý do cấp Mãng suy yếu, nhưng thực lực Tô Bạch, cũng không thể khinh thường được.”

“Dựa theo những gì chúng ta tiếp xúc với hắc trước đây, chúng ta có thể thấy được hắc biểu hiện ra hai năng lực.

Một là năng lực dự đoán cổ phiếu và thời gian hết hạn trong tương lai, một năng lực khác, giống với tìm kiếm được liệu và chế tạo thuốc, trước tiên có thể nhìn ra được hắc tìm thấy rất nhiều được liệu Linh Năng từ trong cấm địa.

Sau đó chỉ là phỏng đoán.

Thời gian trước, trong Đồ Long Bộ, có một thành viên gia nhập bộ chiến đấu, sức chiến đấu của biểu hiện rất mạnh. Tuy rằng hắc nói thuốc Linh của mình là do Khúc Du dương cung cấp, nhưng theo điều tra của bọn họ, hắc từng tiếp xúc với Tô Bạch.

Cho nên không ngoại trừ khả năng là Tô Bạch chế thuốc cho hắc.

Nghe thấy hắc nói, người trong sân mặc dù đã nhận được tin tức từ lâu, nhưng vẫn thất thần nhìn nhau.

“Tô Bạch quá nguy hiểm! Chỉ trong một khoảng thời gian, hắc đã giết rất nhiều người, thậm chí trong đó còn bao gồm được sư cấp cao Khúc Du Dương, hắc tuyệt đối là một nhân tố không thể không chế được, tương lai rất có thể sẽ trở thành kẻ thù của nhân loại.” Lúc này, một người trong sân lên tiếng nói.

“Ta cũng đồng ý với số sáu, Tô Bạch quá nguy hiểm, tính cách thô bạo, mọi họa này nên sớm giải trừ một chút.” Một người khác nói.

Những người khác nghe vậy, lập tức lại nhìn nhau.

“Khụ...” Cũng chính là lúc này, người áo xám ngồi ở đầu ho khan một tiếng.

Những người khác nghe nói, cũng lập tức ngừng nói chuyện.

Người áo xám ngồi ở đầu nói: “Bây giờ ta tìm các ngươi, không phải nói chuyện muốn xử lý Tô Bạch. Mặc dù hắc giết rất nhiều người, nhưng những người này mỗi đều xứng đáng bị trừng trị.

Ta cần thận nghiên cứu tính cách của hắc từ nhiều khía cạnh, cũng có thể nhìn ra được, hắc là một người có giới hạn. Người như vậy, là bạn bè của chúng ta, chúng ta nên vui mới đúng.

Bây giờ việc chúng ta phải làm, không phải đẩy hắc chống lại chính chúng ta, đây là một chuyện vô cùng ngu ngốc.

Ngược lại, ta cảm thấy bên trong bóng dáng đó, có thể tập trung bồi dưỡng hắc.”

“Ý ngươi là?” Một người người áo xám ngập ngừng hỏi.

Những người áo xám khác đều nhìn phía người áo xám đang ngồi.

“Không sai, hắc sẽ trở thành Lão Miêu, người thừa kế thứ hai.”

...

Tô Bạch nằm ở trên sofa, nhìn mưa rơi tí tách bên ngoài, tay vuốt Tiểu Tội, cảm giác tâm trạng nhẹ nhàng đi rất nhiều.

Trở về cũng chỉ mất một tiếng, vẫn rất nhanh.

Tô Bạch hơi híp đôi mắt, muốn nghỉ ngơi một lát.

“Meow ~” cùng lúc này, Tiểu Tội thoát khỏi bàn tay, từ từ bò lên bả vai Tô Bạch, dựa vào mặt Tô Bạch, đôi mắt nhỏ híp lại.

Tô Bạch nhìn con mèo trên vai mình, cười khổ.

Từ lúc hắc đi ra ngoài mấy ngày, Tiểu Tội càng quấn hắc.

Nếu là con mèo khác, chắc cũng không có chuyện gì.

Nhưng Tiểu Tội lại là một con mèo chết, nó cứ bám theo hắc, khiến Tô Bạch cảm giác hơi lo lắng bất an.

Thậm chí, hắc còn dùng 4 điểm vô thuộc tính cộng vào nhận thức của mình, nâng nhận thức thành 10 điểm.

Tô Bạch lắc đầu, nhìn về phía tay trái của mình, hiện tại trên cánh tay hắc có một chấm đỏ và mười ba chấm đen.

Đây là điểm thuộc tính hiện tại của hấn ta.

Mà hiện tại, Tô Bạch dự định sẽ thử cộng điểm vô thuộc tính đặc biệt.

Bây giờ hấn có ba năng lực: dự đoán đường nét cấp thấp, cảm nhận linh năng thực vật và sát khí chấn động.

Vật phẩm hai miếng Ma Thiết và một Mặt Thú.

Tô Bạch nhìn Ma Thiết và Mặt Thú trong tay, hơi suy nghĩ.

Đầu tiên, dự đoán đường nét cấp thấp, coi như đủ dùng.

Cho dù dùng để giao dịch chứng khoán hay dùng cho chiến đấu, cũng coi như đủ dùng.

Còn sát khí chấn động...

Thành thật mà nói không có gì đặc biệt.

Lúc giết Cao Tường, Tô Bạch từng sử dụng sát khí chấn động, nhưng đối phương ít bị ảnh hưởng.

Có lẽ, cái này kỹ năng có tác dụng lớn với người thương, nhưng với một Người sống lại đã từng giết rất nhiều người, lại không thể nào dùng được.

Ngoại trừ ba năng lực, còn có hai miếng Ma Thiết và Mặt Thú.

Sắc mặt Tô Bạch hơi trầm ngâm, tiếp tục tăng một điểm vô thuộc tính đặc biệt vào Mặt Thú.

Mặt Thú: Một loại mặt nạ dữ tợn và đáng sợ, sau khi người sử dụng đeo lên sẽ có được thú tính, có thể gia tăng 100% điểm thuộc tính sức mạnh, 100% điểm thuộc tính nhanh nhẹn, 20% kháng thuộc tính.

Tô Bạch nhìn thấy Mặt Thú đang biến hóa, trong lòng nhẹ nhàng ít nhiều.

Lại tăng thêm 25% mạnh, 25% nhanh nhẹn, cùng với 10 điểm kháng tất cả thuộc tính

Đeo mặt thú này tương đương với việc nhân đôi sức mạnh và sự nhanh nhẹn của cơ thể.

Hiện giờ sức mạnh của hấn là 25, đeo mặt nạ, tăng 50 điểm sức mạnh, coi như tăng 1000 kg, đến khi cực hạn sẽ là 1500 kg.

Về độ nhanh nhẹn, Tô đoán chừng bản thân có thể chạy như bay trong sáu giây.

Hơn nữa, một số thao tác trước đây khó làm thì nay cũng có thể thực hiện được.

Tô Bạch vuốt đầu Tiểu Tội, hơi ngẫm nghĩ.

Hắn cũng có những cân nhắc riêng khi thêm điểm cho Mặt Thú.

Đối với hắn bây giờ, chỉ có mặt Mặt Thú mới có thể gia tăng sức chiến đấu của hắn trong khoảng thời gian ngắn..

Hơn nữa, Mặt Thú còn tăng cường theo thời gian.

Hiện giờ điểm vô thuộc tính đặc biệt được thêm vào Mặt Thú, chắc chắn lời nhất.

“Ông chủ, ăn cơm thôi.” Ngay lúc này, giọng Thu Diệp vang lên.

“Ừ, được rồi, tới liền đây.” Tô Bạch lên tiếng, bé Tiểu Tội lên, đi tới trước bàn ăn cơm.

Chương 158: Thay đổi

Sau khi đến trước bàn cơm, Tô Bạch thấy trên bàn có vài món. Có cá kho, rau xào tỏi, tàu hũ ky xào thịt, còn có một món canh cà chua trứng.

Với hai người mà nói, xem như rất nhiều.

“Thu Diệp, tay nghề của người không tệ.” Tô Bạch khen một tiếng.

Thu Diệp nghe vậy, ngẩn ra một lúc, sau đó gật đầu cười.

Tô Bạch nhìn vẻ mặt của Thu Diệp, nhìn ra được một chút vẻ phức tạp.

Vào lúc này, hắn đột nhiên hiểu ra một chút gì đó.

Một nam sinh chừng mười lăm tuổi, biết nấu ăn, biết dọn dẹp.

Vậy rốt cuộc hắn lại gặp chuyện gì đây?

Phải biết, lúc trước Tô Bạch cũng đã biết được quá khứ liên quan đến Thu Diệp từ trong miệng của người khác, cha của Thu Diệp đối xử với hắn cũng không tốt lắm.

“Ăn cơm đi.” Tô Bạch vỗ vai Thu Diệp, nói một câu.

Thu Diệp gật đầu, sau đó bắt đầu ngồi xuống ăn cơm.

“Qua mấy ngày nữa, cái cửa hàng bán hũ đựng tro cốt kia chuẩn bị khai trương, đến lúc đó người đến cửa hàng xem một chút.” Tô Bạch gấp một miếng tàu hũ ky vào trong bát của mình, nói với Thu Diệp.

“Ừm... Được.” Thu Diệp ngẩn ra một lúc, sau đó trên mặt lập tức nở nụ cười.

Tô Bạch gật đầu, sau đó bắt đầu tiếp tục ăn cơm.

Chỉ một lát sau, hắn đã ăn hết cơm của mình.

Nhưng lúc này Tô Bạch vẫn cảm thấy hơi đói bụng, bèn tìm nôi áp suất, bắt đầu vo gạo.

Thu Diệp ngơ ngác nhìn động tác của Tô Bạch, trong lòng hơi hoài nghi.

Ông chủ của mình đã ăn ba chén, vẫn chưa no sao?

Tiếp đến, Tô Bạch gạo xong, nói với Thu Diệp rằng: “Sau này người nấu cơm nhiều một chút, bây giờ sức ăn của ta khá lớn.”

“Hả?” Thu Diệp nghe vậy, không kịp phản ứng.

Tô Bạch thấy vẻ mặt của hắn, cười nói: “Người làm theo lời ta nói là được. Còn nữa, nơi này không quá yên bình, người không có chuyện gì làm thì luyện tập thân thể nhiều hơn một chút, dụng cụ rèn luyện ta đã bảo người đi mua rồi, ngày mai sẽ đưa tới.”

“Được ạ.” Thu Diệp sửng sốt một chút, sau đó gật đầu, bắt đầu nghiêm túc ăn cơm.

Không lâu sau đó, Tô Bạch đã ăn hết một nồi cơm.

Khi đó, bởi vì không thức ăn, Thu Diệp lại kho thêm một món thịt khô.

“Ông chủ, người không sao chứ?” Thu Diệp hơi lo lắng nhìn về phía Tô Bạch.

Hắn không nghĩ tới ông chủ của mình thật sự ăn hết nhiều cơm như vậy.

Phải biết, đồng cơm ấy, người bình thường vốn không thể ăn hết được.

Tô Bạch dùng đũa gắp hạt cơm cuối cùng trong đáy bát, nhét vào trong miệng, lắc đầu nói rằng: “Không có chuyện gì, người yên tâm đi.”

Gần đây, điểm thuộc tính của hắn thêm hơi nhiều, nên sức ăn cũng tăng lên.

Nếu không ăn nhiều, cả ngày hắn đều cảm thấy đói bụng đến phát hoảng.

Mà những thứ ăn vào kia, rất nhanh sẽ biến thành chất dinh dưỡng, cung cấp cho tiêu hao hằng ngày của hắn.

Đương nhiên, hôm nay ăn nhiều như vậy, cũng do tiêu hao trong trận chiến giữa hắn và Cao Tường.

Nếu là bình thường thì không cần ăn nhiều như vậy.

“Ông chủ, ta cảm thấy gần đây người giống như hơi khác thường.” Thu Diệp nhìn Tô Bạch, trong lòng vẫn rất lo lắng.

Hành động gần đây của ông chủ mình quả thật không bình thường.

Một là hành tung gần đây của ông chủ hẳn hơi kỳ lạ, không đến trường học, lại còn thuê nhà, mở cửa hàng ở cấm địa cách xa hàng ngàn cây số.

Nếu không phải bây giờ có thể giao tiếp bình thường, hẳn sẽ nghi ngờ ông chủ của mình có phải là trùng tà rồi hay không.

Nhìn thấy vẻ mặt của Thu Diệp, Tô Bạch cười vỗ đầu của hắn một cái, nói: “Chuyện của ta, chính ta sẽ suy xét, người chú ý chuyện của mình nhiều một chút là được.”

Nói đến đây, hắn ngừng một lát nói tiếp: “Chuyện rèn luyện thân thể kia, người chú ý nhiều một chút.”

“Vâng, ông chủ.” Thu Diệp sờ gáy, sau gật đầu đảm bảo.

Tô Bạch gật đầu, sau đó đứng dậy đi về phía phòng ngủ.

“Meo meo.”

Tiểu Tội ở một bên thấy thế, lập tức nhảy lên, đi theo sau Tô Bạch, cào lấy ống quần của hắn trèo lên.

Tô Bạch thấy thế, lắc đầu, đặt Tiểu Tội lên vai của mình, đi vào trong phòng ngủ.

Sau khi vào phòng, Tô Bạch đặt Tiểu Tội lên giường, sau đó bắt đầu im lặng suy nghĩ.

Thật ra, bây giờ hắn cũng chưa đến việc có muốn để cho Thu Diệp trở thành Người linh năng hay không.

Sau khi trở thành Người linh năng, cuộc sống của Thu Diệp nhất định sẽ thay đổi ở một mức độ nào đó.

Mà tương tự, cũng sẽ đi kèm với rất nhiều nguy hiểm.

Thậm chí Tô Bạch cũng không xác định được Thu Diệp có ý chí kia, áp chế lại ăn mòn của Linh Năng hay không.

Dù sao, không phải ai cũng có ý chí mạnh mẽ như Triệu Không Thanh.

Tô Bạch suy nghĩ một chút, sau đó hạ quyết tâm.

Nếu như Thu Diệp có thể, vậy thì trở thành Người linh năng là tốt nhất.

Bởi vì bây giờ thế giới đã bắt đầu thay đổi, nồng độ Linh Năng trong trời đất dần nhiều lên, tương lai nguy hiểm cũng sẽ càng ngày càng nhiều.

Ở trong hoàn cảnh này, có sức mạnh, mới có thể bảo đảm bản thân khỏe mạnh sống sót.

Sau đó, Tô Bạch lấy điện thoại di động ra, mở phần mềm Wu lần nữa.

Tiếp theo bản lướt lịch sử trò chuyện trong nhóm.

Chỉ chốc lát sau, Tô Bạch đã bị một tin tức hấp dẫn.

Quản gia: “Gần đây, bởi vì nồng độ Linh Năng trong trời đất dâng lên, Viện khoa học Liên Bang đã tiến hành một loạt nghiên cứu, trong đó cũng có thành quả nghiên cứu nhất định. Bọn họ phát hiện, ở trong cấm địa, máu của Người sống lại, vẫn sẽ duy trì một mức độ hoạt động nhất định.”

Nhìn thấy tin tức này, Tô Bạch hơi run run, lông mày hơi nhíu lại, trong lòng có chút suy tư.

Tin tức này, cũng đã thể hiện bây giờ Liên Bang đã có khả năng bảo tồn lâu dài máu của Người sống lại, số lượng Người linh năng trong tương lai, sẽ không chịu sự hạn chế của máu của Người sống lại.

Tương tự, điều này cũng thể hiện, một ít ưu thế của hình bóng, cũng bị nhạt dần.

Tô Bạch lắc đầu, cái này cũng không ảnh hưởng đến bản thân nhiều lắm.

Hiện tại bản quan tâm một chuyện khác chịu ảnh hưởng từ chuyện này.

Đó chính là nếu cấm địa có thể bảo tồn lâu dài máu của Người sống lại, cũng nói lên tương lai Đồ Long Bộ sẽ khai phá cấm địa, thậm chí đặt chi nhánh của mình ở nơi này.

Nghĩ tới đây, Tô Bạch đã cảm thấy đau đầu.

Hắn là một Người sống lại, nếu như mỗi ngày đều loanh quanh ở bên cạnh Đồ Long Bộ, cái này thật sự có hơi kích thích.

Thành viên bình thường của Đồ Long Bộ cũng còn được, hắn cũng không quá để ý.

Thế nhưng một ít người cấp C, cấp B, cấp A, thậm chí cấp S xuất hiện, vậy thì hắn gặp phiền phức lớn rồi.

“Quên đi...Không nghĩ cái này.” Tô Bạch lắc đầu, nếu như xuất hiện chuyện như vậy, hắn cũng chỉ có thể dọn nhà.

Chỉ đáng tiếc là hắn bỏ ra hơn một nghìn vạn mua nhà.

Tiếp theo, Tô Bạch lại kéo xuống tìm kiếm vài lịch sử trò chuyện.

Thế nhưng những lịch sử trò chuyện này, phần lớn đều rất nhàm chán.

Kim Cương đang chơi game, Phi Huyền đang khoe chiếc xe mới mua, Tiểu Chiếu đang đăng tải ảnh tự sướng về đôi chân xinh đẹp của mình.

Vớ đen, vớ da, vớ ren, vớ lưới các loại, cái gì cũng có...

Nói thật, Tô Bạch trước giờ không nghĩ tới tất chân sẽ có nhiều loại như vậy.

Vào lúc này, hắn cũng cảm thấy không đúng lắm.

Tiểu Chiếu có phải có sở thích biến thái với chân của mình?

Chẳng lẽ giống như Quách Vũ Sinh kia, thích giết người trong mưa?

Chương 159: Gặp mặt người quen

Hoa tuyết: “A a a!!! Lâm Cận Thần rất đẹp trai nha! Từ nay ta sẽ là người hâm mộ của hần!”

Cũng vào lúc này, trong nhóm đột nhiên hiện một tin nhắn.

Tô Bạch không nói nên lời, trong nhóm này không có một người bình thường sao?

Kim Cương là một đứa nhóc nghiện game, Hoa tuyết này là một người hâm mộ theo đuổi thần tượng.

Tô Bạch đóng điện thoại di động, sau đó lên giường nằm ngủ.

Nhắm mắt làm ngơ.

Ngày thứ hai, Tô Bạch rời giường, sau đó lại bắt đầu một ngày nhàn nhã.

Đọc sách học tập, dạy Thu Diệp điêu khắc hũ tro cốt, chơi với mèo.

Ngày thứ ba, đọc sách và học, chơi game với Kim Cương, chơi với mèo.

Ngày thứ tư, đọc sách và học, chơi game với Kim Cương.

Ngày thứ năm, chơi game với Kim Cương.

...

Mây đen tản đi, mặt trời chiếu xuống, khắp nơi đều là phong cảnh phồn hoa.

Tô Bạch ngồi ở trong một quán ăn, đang ăn cơm, nhìn game trong điện thoại di động, thờ dãi.

Hần vừa mới chơi game, tặng tháp, tặng mạng, chạy sai đường...

Vào khoảng thời gian trước, hần lấy được 2 điểm thiên phú trong game, nếu không bây giờ hần vẫn không muốn chơi.

Nói thật, thiên phú của hắn ở phương diện game này, thật sự không quá tốt.

“Không chơi nữa, không xong rồi.” Tô Bạch lắc đầu một cái, tắt Hạp Cốc Vinh Diệu.

Chơi Hạp Cốc Vinh Diệu, thật ra cũng coi như là khiêu chiến chính mình.

Hắn có thể không mê game, nhưng phải biết được cơ chế trong game là như thế nào.

Cái này giúp hắn rất nhiều khi đối phó Người sống lại trong tương lai.

Lúc trước, từ bên trong văn bản Quản gia truyền tới, Tô Bạch đã biết có rất nhiều Người sống lại có phương pháp kỳ lạ.

Ví dụ như, khoảng thời gian trước kia, ở ngoài Liên Bang đã xuất hiện một Người sống lại tên là Phong Quỷ.

Cơ thể Người sống lại kia không có chỗ yếu.

Nếu không phải lúc đó bộ phận tin tức của Đồ Long Bộ phân tích tên Người sống lại này là một cơ thể dữ liệu, giống với nhân vật trong game, dùng một phương thức gây sát thương liên tục giết hắn, không chừng bây giờ tên Người sống lại này còn đang nhón nhơ ngoài vòng pháp luật.

Cho nên, hiểu biết về một ít sự vật, cũng rất có ích cho việc đối phó Người sống lại.

Giống như hiện tại, Tô Bạch cũng đã đang nghiên cứu các loại sách vở tâm lý học tội phạm và giải mã tính cách.

Tô Bạch gấp thịt bò trong canh chua lên, bắt đầu ăn.

Bởi vì tiệm ăn nhà làm này hàng ngày sẽ bắt các loại thú hoang trong cấm địa nấu ăn, nên rất có tiếng, rất nhiều người đến chợ số 76, đều thích tới nơi này ăn cơm.

Hai ngày nay, cửa hàng bán hủ tro cốt đang trang trí, Thu Diệp quá bận rộn, nên trong nhà cũng không có ai nấu cơm.

Sau khi được Trương Tam đề cử, Tô Bạch đi tới quán ăn nhà này dùng cơm.

Đương nhiên, nguyên nhân chính trong đó là, Tô Bạch phát hiện, thịt thú hoang ở nơi này nhìn ngon hơn thịt thông thường.

“Ông chủ, cái dù kia ta đã mua cho người rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể sử dụng.” Trương Tam ngồi ở đối diện Tô Bạch, dè dặt nói.

Hắn hơi không hiểu, ông chủ mình muốn mua dù làm gì.

Lẽ nào ông chủ mình mua máy bay rồi?

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi cảm thấy rất bình thường, ông chủ của mình có tiền như vậy, mua máy bay cũng rất bình thường.

“Ừ.” Tô Bạch gật đầu, sau đó lại hỏi: “Đúng rồi, khi nào chuẩn bị xong biệt thự? Ta cần dùng gấp.”

Nghe được lời của hắn, Trương Tam vội vàng nói: “Khoảng chừng năm ngày nữa là xong rồi, ta vẫn luôn là làm thêm giờ để trang trí.”

Sau đó giọng hắn dừng một chút: “Chỉ là, trang trí bên trong sẽ không quá tốt.”

Nói tới chỗ này, ánh mắt hắn cẩn thận nhìn chăm chú ông chủ mình, sợ ông chủ của mình không hài lòng.

“Không sao.” Tô Bạch lắc đầu một cái, nói: “Chỉ cần có thể dùng là được.”

Nhà để xe dưới hầm kia, là dùng để xây phòng thực nghiệm, không phải dùng để ở, tất nhiên là không cần xây quá tốt.

Trong lòng hắn dự đoán thời gian Quân gia chở thiết bị tới đây, trong lòng yên tâm hơn.

Chờ Quân gia chở thiết bị tới đây, thì nơi này hắn cũng xây ổn rồi.

Hơn nữa, khoảng thời gian này, hắn cũng có thể đi làm nhiệm vụ di nguyện của Cao Tường.

Trực tiếp nhảy lầu là không thể, nhưng sau khi nhảy lầu, dùng dù nhảy hắn là có thể?

Đương nhiên, trước khi nhảy dù ở độ cao thấp, hẳn sẽ đến một cơ sở nhảy dù để luyện tập mới được.

Suy cho cùng, bây giờ hẳn chỉ là một người mới, ngay cả mở dù thế nào cũng không biết. Nếu trực tiếp đi nhảy dù, chỉ có một con đường chết.

Đúng vào lúc này, bên ngoài vang tiếng xe ô tô.

Tô Bạch nghe thấy âm thanh nạtf, hơi run run, lông mày nhíu lại.

m thanh của xe này...Rất quen tai.

Sau đó, cảm giác dã thú của hắn nhận biết bên ngoài, trong nháy mắt đã nhận biết được một chiếc xe jeep đậu ở trong bãi đậu xe phía trước cửa tiệm này.

“Sở Hồng Nguyệt, Trịnh Vũ, Lý Mạc, Ninh Huyền...” Cảm giác được người quen, Tô Bạch cảm thấy hơi biết nói gì.

“Ta ăn no rồi, đi trước.” Hắn đứng lên, nói với Trương Tam một câu rồi chuẩn bị rời đi.

Nhưng ngay đúng này, một tiếng động lớn phát ra từ bàn ăn bên cạnh.

Tô Bạch nghe tiếng nhìn lại, thì thấy được một đám người đang vây quanh một cô gái, luống cuống tay chân.

Có người vỗ lưng cô gái, có người đang gọi cấp cứu.

Tô Bạch nhìn về phía cô gái kia, hơi nhướng mày.

Lúc này, sắc mặt và môi của cô gái này tím bầm, nói không ra lời, tay không ngừng che cổ của chính mình.

Nàng bị nghẹn gì đó.

Tô Bạch nhìn xung quanh một chút, rất nhiều người đều đang xem náo nhiệt, còn bạn bè của cô gái kia, vốn dĩ cũng không biết cách gì để cấp cứu.

Nhìn thấy cảnh này, hắn lắc đầu, trực tiếp chen vào đoàn người, đến bên cạnh cô gái.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tô Bạch ôm lấy cô gái từ phía sau, nắm tay trái lại, ấn vào chỗ giữa xương

sườn và bụng của cô gái, sau đó dùng một cái tay khác nắm lấy nắm đấm của tay trái.

Sau khi để cô gái cúi người xuống, đột nhiên Tô Bạch đè mạnh hai tay vào trong.

Lập tức, cô gái phun ra nửa viên thịt viên từ trong miệng, rơi xuống mặt đất.

Viên thịt viên này phun ra, sắc mặt hơi tím bầm của nữ sinh mới dần dần hồng lên.

Người bên cạnh thấy thế, cũng lập tức hiểu Tô Bạch là vì cứu người, lập tức vỗ tay.

Nhưng mà, trong lòng Tô Bạch lại không mấy vui vẻ.

Trong đám đông lúc này, bọn người Sở Hồng Nguyệt đang nhìn về phía hắn.

Lần này hắn cứu người, xem như hại chính mình.

“Tô Bạch!” Cũng chính vào lúc này, đám người Sở Hồng Nguyệt gọi hắn.

Nghe được tiếng kêu của bọn họ, Tô Bạch hiểu rõ mình không thể nào rời đi.

Hắn ra vẻ vừa phát hiện mấy người này, kinh ngạc nói: “Ồ, tại sao là các người?”

“Ha ha, người anh em, ta nhớ người muốn chết, lần trước ta mang Triệu Không Thanh đi ăn bào ngư, còn nói về người đây.” Vào lúc này, Trịnh Vũ chạy đến trước mặt Tô Bạch, cười vỗ vai của Tô Bạch.

“Bào ngư?” Tô Bạch cảm giác lời này có gì đó không đúng.

“Tại sao người lại ở chỗ này?” Đúng lúc đó, Ninh Huyền đi đến, nhìn về phía Tô Bạch, trong lòng hơi nghi ngờ.

Lúc trước, nàng đã tìm kiếm qua tài liệu.

Tô Bạch đã chuyển trường, theo lý mà nói, khoảng thời gian này, Tô Bạch phải ở trường học mới đúng, chứ không phải ở đây.

Hơn nữa, nàng cảm giác thân hình Tô Bạch hơi quen thuộc.

Nghe được lời của nàng, Tô Bạch có chút bất đắc dĩ.

Lúc trước hấn phải đi, cũng bởi vì cái này.

Chuyện này, rất khó giải quyết.

“Cám ơn người.” Ngay lúc đó, cô kia cũng khôi phục lại, nói cảm ơn Tô Bạch.

Bị ngắt ngang, trong lòng Tô Bạch cũng thở phào nhẹ nhõm, cảm giác có cơ hội để hô hấp.

Hấn cười lắc đầu nói: “Không có chuyện gì, sau này đừng ăn vôi vàng như vậy.”

Nói xong, hấn nói với mấy người Sở Hồng Nguyệt: “Các người mới đến đây, ta khá quen thuộc nơi này, mời người ăn bữa cơm.”

Chương 160: Hoài nghi

Sau đó, Tô Bạch gọi nhân viên phục vụ lấy thêm một cái bàn. Về phần Trương Tam, dưới ánh mắt ra hiệu của hắn, lập tức rời đi.

Sau khi ngồi xuống, Tô Bạch vừa cười vừa nói: “Không nhờ chúng ta lại gặp nhau.”

“Tô Bạch, ngươi vẫn chưa nói vì sao ngươi lại ở đây.” Lúc này, Ninh Huyền nhắc lại chủ đề cũ.

Thật ra Ninh Huyền cũng không biết vì sao mình lại nhắm vào Tô Bạch.

Chỉ là, nàng có linh cảm, Tô Bạch giống với người có khuôn mặt biến dạng cứu nàng lần trước.

Khi Ninh Huyền nói vậy, cục diện có hơi khó xử.

“Chuyện này cũng không có gì không thể nói, ta không đi học nữa.” Tô Bạch ngừng một chút, lắc đầu nói: “Lúc trước, sau ta khi chuyển trường, ở trường mới, ta phát hiện mình không học vào, vì thế thôi học, cho nên mới đến nơi này xem có thể kiếm được chút tiền hay không.”

“Người anh em, thú dữ ở đây rất hung ác, ngươi tốt nhất đừng dây vào.” Ngay lúc đó, Trịnh Vũ cầm lấy đậu phộng, quay đầu nói với Tô Bạch.

Lý Mạc ở bên cạnh cũng gật đầu, cười ngây ngô nói: “Lợn rừng khắp nơi.”

“Ừm, cho nên gần đây ta rất buồn, có lẽ qua một khoảng thời gian nữa ta sẽ đi học trở lại.” Tô Bạch cười nói cho qua lệ.

“Ngươi cũng có thể nhập ngũ.” Lúc này Ninh Huyền đột nhiên nói: “Giống như đội trưởng của bọn ta, mười bảy tuổi đã nhập ngũ, thành tích của nàng lúc trước cũng rất tốt.”

Nghe nàng nói vậy, Tô Bạch hơi bất ngờ.

Hắn không nghĩ tới, lúc trước Sở Hồng Nguyệt đã từng là lính.

Có điều chuyện này cũng giải thích được vì sao Sở Hồng Nguyệt còn trẻ như vậy đã có thể làm đội trưởng.

Nếu như xuất thân là cảnh sát, chắc chắn phải tốt nghiệp đại học mới có thể đến đội cảnh sát, hơn hai mươi lăm tuổi mới có thể trở thành người của Đồ Long Bộ.

Mà ở quân đội thì có thể sớm hơn một chút.

“Bỏ đi.” Tô Bạch lắc đầu, “Tạm thời ta không có kế hoạch này.”

Nói xong, hắn cầm lấy thực đơn, nói với bọn họ: “Các người muốn ăn gì, cứ chọn đi. Đồ ăn ở đây rất ngon, có cần ta giới thiệu cho các người không?”

“Cái này cứ để ta, ta khá quen với những chuyện này.” Lý Mạc đột nhiên cười, sau đó chỉ mấy cái, chọn vài món trong thực đơn: “Thịt lợn rừng nham thạch ở đây ăn rất ngon. Ở đây hắn dùng thịt khô, xào với hạt diêm mạch, thịt béo nhưng ăn không ngấy.

Còn có Ngưu Tam Bảo cay thơm và thịt Huyết Lang tê cay cũng rất ngon, Ngưu Tam Bảo cay thơm dùng tim, lưỡi, dạ dày và thịt bò Thiết Ngưu để làm, trước khi là còn ướp với rượu Thiệu Hưng, hành lá, gừng và các gia vị khác cho ngấm, hương vị vừa thơm vừa cay, ăn là ghiền.

Còn về thịt Huyết Lang...

Nói đến đây, Lý Mạc cười, tiếp tục nói: “Người ta thường nói thịt chó cuộn ba vòng, thần tiên đứng không vững, mà thịt Huyết Lang này, còn ngon hơn thịt chó thường, lại tê cay, bên trong còn có dầu ớt cay đặc biệt, cay hơn ớt thường mấy lần.

Hơn nữa thịt Huyết Lang non mềm, tuyệt đối có thể khiến người khác khó quên.”

Hắn nói về những món ăn mình chọn, trong đó dùng gia vị gì, mùi vị như thế nào, đều nói ra rất tinh tế, giống như dáng vẻ của nhân sĩ chuyên nghiệp.

Tô Bạch sững sốt một chút, hắn ăn cơm ở đây mấy ngày, nhưng không biết những chuyện như vậy, cũng chưa từng nghĩ ăn uống quan trọng như thế.

“Lý Mạc nghiên cứu sâu về mỹ thức, đây cũng là lý do dẫn bọn ta đến đây.” Sở Hồng Nguyệt thấy vẻ mặt của Tô Bạch, cười nói.

“À, ra là như thế.” Tô Bạch gật đầu, trong lòng xem như hiểu rõ chuyện vừa xảy ra.

Hắn và mấy người Sở Hồng Nguyệt gặp nhau, thật không phải do trùng hợp.

Quán ăn này, là Trương Tam dẫn hắn tới, bảo là tìm một tiệm tốt nhất gần đây.

Mà người nghiên cứu về mỹ thức như Lý Mạc, đương nhiên sẽ dẫn thành viên của Đồ Long Bộ tới đây ăn cơm.

Cho nên, hai người gặp nhau tại đây, cũng là chuyện hợp lý.

Sau đó, Tô Bạch ăn cùng bọn họ một bữa cơm.

Không lâu sau, hắn và mấy người Sở Hồng Nguyệt tách ra.

“Các người cảm thấy hắn nói thật không?” Ninh Huyền ở bên cạnh đột nhiên nói.

Lúc này, vẻ mặt của nàng rất nghiêm túc.

“Ta cảm giác không giống lắm, một học sinh trung học đến chợ số 76 này, thật nguy hiểm.” Lý Mạc ở bên cạnh cười thành thật.

“Thật ra vẫn được. Ta cảm giác tâm tư của hắn rất tốt, có lẽ không nói dối.” Trịnh Vũ gấp một miếng thịt Huyết Lang, liếc nhìn hai người, im lặng nói: “Mới vừa rồi, hắn cứu các người một mạng. Các người lại đang nghi ngờ điều gì, chẳng lẽ các người cảm thấy hắn là Người sống lại?”

Lời vừa nói xong, hắn lập tức khựng lại, nhìn ba người mang vẻ mặt rất nghiêm túc, kinh ngạc nói: “Lẽ nào các người cảm thấy như thế thật?”

Sở Hồng Nguyệt nghiêm túc, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Mặc dù ta tin thái độ làm người của hắn, nhưng khả năng này chắc chắn không tồn tại. Từ kinh nghiệm nhiều lần tiếp xúc với Người sống lại, sau khi Người sống lại sống lại, hành vi đều rất kỳ quái. Mà hắn vừa hay cũng như thế.”

Nói đến đây, nàng ngưng giọng, thở một hơi, nói: “Cho nên, chưa chắc Tô Bạch không phải là Người sống lại. Chúng ta phải quan sát hắn nhiều hơn. Nếu như hắn là Người sống lại, hãy hành động ngay lập tức!”

“Rõ.” Bọn họ đáp.

Sau đó, Sở Hồng Nguyệt ra ngoài.

“Haizz... Đội trưởng quả nhiên rất cứng rắn.” Trịnh Vũ bóng lưng rời đi của Sở Hồng Nguyệt, lắc đầu, nói với Ninh Huyền bên cạnh.

Ninh Huyền lườm hắn một cái, nói: “Người hiểu cái gì, đội trưởng công tư phân minh.”

Nói xong, nàng cũng đứng dậy đi ra ngoài.

Trịnh Vũ im lặng, nhìn Lý Mạc bên cạnh: “Người ở lại đây, vì người cũng không tin giống ta có phải không?”

Lý Mạc uống một ngụm canh thịt sói, sau đó lắc đầu nói: “Không phải, ta hiểu đội trưởng vì sao phải làm vậy, ta và người còn ở đây, là vì ta còn muốn thưởng thức canh thịt sói.”

Sau đó, hắn cũng đứng dậy đi theo.

“y ya... Đáng thương cho Tô Bạch...” Trịnh Vũ lắc đầu, cũng học Lý Mạc dùng thìa múc một muỗng canh thịt sói, uống một ngụm.

Sau đó, sắc mặt hắn đỏ bừng lên.

“Đệt mẹ... Khụ khụ... Tại sao... Khụ khụ... Cay như vậy... Khụ khụ khụ...”

Bên kia, sau khi Tô Bạch rời khỏi quán thì đến thẳng đến chỗ của mình.

Khuôn mặt hắn không thể nói là đẹp.

Hắn bị theo dõi.

Điều này cũng không lạ, một học sinh trung học, đột nhiên bỏ học, không cần cửa hàng bán đầu, đến khu chợ số 76 này, nói sao cũng rất kỳ quái.

Mà Tô Bạch còn là một học sinh giỏi.

“Biết vậy đi sớm một chút.” Tô Bạch im lặng.

Hắn không ngờ lại gặp được mấy người Sở Hồng Nguyệt ở nhà hàng này, càng không nghĩ đến, lúc ấy còn có chuyện xảy ra.

“Nè...” Đúng lúc đó, một giọng nữ vang lên.

Tô Bạch nghe vậy nhìn lại, nhìn thấy hai cô gái trẻ nhìn mình với ánh mắt căm ghét, một người giờ điện thoại lên nói với hắn: “Lúc ngươi cứu người, vì sao còn chạm tay vào ngực cô gái kia, có phải ngươi muốn lợi dụng người ta hay không?”

Nghe nàng nói, Tô Bạch cau mày.

Chương 161: Phát hiện ngoài ý muốn

Tô Bạch nhìn chăm chăm vào hai cô gái, hai đầu mày chau lại.

Khi hấn cứu người, lòng bàn tay đặt ở dưới xương sườn của cô gái kia, nhưng hoàn toàn không chiếm lợi gì.

Vả lại, tình huống lúc đó, hấn nào có tâm tư nào để chiếm lợi?

“Hai người sao thế? Nếu như cô gái kia có ý kiến với tôi thì có thể gọi cảnh sát đến bắt ta.” Tô Bạch nhìn hai cô gái, ánh mắt bình tĩnh.

Nói xong, hấn xoay người rời đi.

“Người chột dạ chứ gì? Khi nào trở về ta sẽ làm rùm beng chuyện này trên mạng, để người bị mắng tới chết.” Cô gái kia giờ điện thoại lên, lớn tiếng nói.

Nghe thấy nàng nói thế, Tô Bạch xoay người lại, nhìn về phía hai cô gái.

Trên người hấn chẳng có chút khí thế nào, chỉ dùng ánh mắt lãnh đạm nhìn cô gái kia.

Bị ánh mắt của hấn nhìn chăm chăm, trong lòng hai cô gái thầm run rẩy, cảm giác bản thân giống như cá nằm trên thớt.

“Người... người muốn làm gì?” Một cô gái run giọng hỏi.

Tô Bạch thản nhiên đáp: “Tôi thấy hai người cứ như cái đinh ấy.”

Nói xong, hấn lập tức rời đi.

“Chúng ta... cứ như cái đinh? Ý gì vậy?” Một cô gái run giọng hỏi lại.

Cô gái còn lại lắc đầu, sau đó hỏi: “Vậy chúng ta còn cần đăng chuyện này lên mạng không?”

“Không, hấn không bị chúng ta uy hiếp, thế này chúng ta cũng không moi tiền được, sau này rất có thể sẽ chọc phải phiền

toái.”

...

Sau khi rời đi, Tô Bạch đi thẳng về nhà.

“Sao mình có thể dễ nổi giận vậy chứ?” Hấn xoa xoa huyết thái dương của mình, thâm than thở.

“Meo~” Cũng đúng vào lúc này, Tiểu Tội vừa chạy vừa nhảy đến bên cạnh hắn, liên tục kêu meo meo.

Tô Bạch thấy thế, vỗ cái bộp lên trán mình.

Hôm nay Thu Diệp ra ngoài không có thời gian về nhà.

Hắn cũng quên không cho mèo ăn.

Khó trách Tiểu Tội vừa nhìn thấy hắn đã liên tục kêu không ngừng.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch đứng dậy, đi về phía phòng trữ thuốc.

Tiểu Tội thấy vậy, nhảy nhót đi theo phía sau Tô Bạch, cái đuôi nho nhỏ còn vung qua vẩy lại, trông hết như một con chó con.

Tiếp đến, Tô Bạch ôm lấy Tiểu Tội, ngồi trên ghế sofa, lấy nhện đỏ ra cho nó ăn.

Tiểu Tội vừa nhìn thấy nhện đỏ lập tức bắt đầu ăn chẹp chẹp, đôi mắt híp lại thành một đường nhỏ.

Nhìn thấy dáng vẻ của Tiểu Tội, Tô Bạch bật cười, cảm giác tâm trạng của mình khá hơn rất nhiều.

Sau đó, hắn đột nhiên nhớ đến gì đó, Ma Thiết trên cổ tay bắt đầu nhúc nhích, hóa thành một cái găng tay phủ lấy bàn tay, sau đó dùng tay bắt đầu vuốt ve Tiểu Tội.

“Meo meo meo... meo meo...” Tiểu Tội vừa ăn nhện đỏ vừa kêu meo meo hưởng thụ, trông rất đáng yêu.

Tô Bạch vuốt ve Tiểu Tội, lệ khí trước đó lập tức tiêu tan đi rất nhiều.

Cảm nhận được sự thay đổi của mình, trong lòng hắn lấy làm kinh ngạc.

Hắn cũng đã từng thử một lần, không ngờ rằng thật sự có thể làm thế này.

Tô Bạch vẫn còn nhớ rõ, thông tin về Ma Thiết.

Ma Thiết: Một khối sắt thần kỳ, có thể thay đổi hình dạng, đồng thời khi đánh trúng vào kẻ thù, nó có thể khiến người sử dụng kìm nén lệ khí trong lòng.

Từ trong mớ thông tin này, Tô Bạch biết được dùng Ma Thiết này đánh vào kẻ địch mới có thể đè nén lệ khí trong lòng.

Mà trên thực tế cũng đúng là như thế, hắn cũng từng dùng Ma Thiết này vỗ nhẹ Triệu Không Thanh.

Rồi phát hiện không ích gì cả.

Nhưng bây giờ, Tô Bạch lại phát hiện, khi Ma Thiết chạm vào Tiểu Tội lại có thể đè nén được lệ khí trong lòng.

“Hừm...” Nghĩ đến đây, trên mặt hắn hiện lên vẻ suy tư.

Có lẽ là vì Tiểu Tội đến từ trong quan tài hoàng kim, vốn dĩ không có kẻ địch nào cả, không nằm trong phạm vi thuộc tính kẻ địch.

Vì thế hắn dùng Ma Thiết vuốt ve nó, cũng có thể đè nén được lệ khí.

“Người đúng là phúc tinh của ta.” Tô Bạch mỉm cười vỗ vỗ mông Tiểu Tội.

“Rừ rừ... chẹp... hừ... chẹp... chẹp chẹp...” Tiểu Tội vừa ăn nhện đỏ, chẹp chẹp miệng ăn nhện đỏ vừa lắc lắc cái mông nhỏ, lười quan tâm xem Tô Bạch đang nói cái gì.

Nhìn thấy nó hì hục ăn như thế, Tô Bạch cũng không quấy rầy nó nữa. Hắn lấy điện thoại ra, bấm gọi điện thoại cho Quân gia.

“Alo, Quân gia, hôm nay ta đã gặp phải đám người Sở Hồng Nguyệt, có lẽ đã bị bọn họ để mất đến.” Tô Bạch nói với Quân gia.

“Người định xử lý thế nào, nói rõ trước với ta, ta sẽ không giết chết thành viên Đồ Long Bộ. Thế lực của bọn họ khổng lồ, ta không muốn gây phiền phức.” Quân gia nói đầu ra đây.

Nghe thấy hần ta nói vậy, Tô Bạch thấy hơi cạn lời.

Con mẹ nó chứ không muốn gây phiền phức, các ảnh tử khác trong đội, có ai mà không biết quan hệ thân thiết giữa người và người của Đồ Long Bộ?

Tô Bạch hít vào một hơi thật sâu, nói: “Bây giờ ta cần thoát khỏi diện tình nghi của bọn họ, người có cách nào không?”

“Trước mắt có hai biện pháp, một là ta trực tiếp nghĩ cách điều người đi, cách còn lại là ta thắng cấp quyền hạn của người, để người trở thành thành viên trong Đồ Long Bộ.”

“Cái trước trị ngọn không trị gốc, cái sau, người cũng có thể có được thân phận trong Đồ Long Bộ, những chuyện này hoàn toàn có thể giải thích rõ ràng.” Quản gia nói

Nghe Quản gia nói xong, khoe miệng Tô Bạch giật một cái.

Có phải Quản gia quên mất mình vừa nói gì không?

Trước đó còn nói mình không thể trêu chọc vào Đồ Long Bộ, vừa quay đầu một cái đã có thể cắm người vào Đồ Long Bộ rồi?

Gã Quản gia này, không phát hiện mâu thuẫn giữa câu trước câu sau mình nói sao?

“Chọn cách sau đi, người định sắp xếp thế nào?” Tô Bạch lười dầy đưa quá nhiều với Quản gia, gọn gàng dứt khoát hỏi luôn.

“Ta đã có kế hoạch sắp xếp việc này, ta điều tiết không chế dữ liệu cho người, ghi rằng người là một người chế thuốc thiên tài, được đại sư Lý Hằng Chí đưa đến chợ số 76 để học tập điều chế thuốc. Sau này người dùng những dụng cụ mà tự người mua được, thành lập phân nhánh của riêng mình cũng được.” Quản gia nói.

“Vậy đó là thứ mà tôi mua được hay là của tôi đây?” Tô Bạch hỏi thẳng.

Hần cảm thấy Quản gia đang tay không bắt sói.

“Đương nhiên là của người rồi. Chỉ cần người giao phần tiền còn lại ra, dụng cụ này chính là của người.” Quản gia nói.

Nghe thấy hần ta nói như vậy, Tô Bạch thoáng thả lỏng hơn chút.

Số tiền này khó khăn lắm mới kiếm được.

Hơn mười tỷ món nếu mà không có nữa là hẳn thật sự sẽ trở mặt với Quản gia.

“Đúng rồi, Quản gia, người trước đó ta để người chăm sóc giúp thế nào rồi?” Đúng vào lúc này, đột nhiên Tô Bạch nhớ ra cái gì đó, hỏi Quản gia.

Khoảng thời gian trước, hẳn đã bảo Quản gia hỗ trợ chăm sóc Triệu Minh San.

Tô Bạch cũng biết, Triệu Không Thành và Triệu Minh San có ít nhất một kẻ thù người sống lại cấp Xà.

Nếu người sống lại kia có đến, Triệu Không Thanh nhất định có năng lực tự vệ, không bị nguy hiểm mấy.

Nhưng Triệu Minh San là một người bình thường thì nhất định không thể.

“Nhắc đến người mà người bảo ta trông nom, ta vừa định gọi điện thoại cho người đây.” Quản gia nói.

Cơ thể Tô Bạch chợt khựng lại, ngồi thẳng lưng: “Nàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì sao?”

Trong lúc nói chuyện, vẻ mặt hẳn đã thay đổi, giọng điệu có hơi rét lạnh.

“Có chút chuyện ngoài ý muốn. Người còn nhớ trong đội từng nhắc đến người thức tỉnh không? Vào mười phút trước, nàng đã bắt đầu thức tỉnh.” Quản gia nói.

Nghe thấy hẳn ta nói vậy, Tô Bạch hơi giật mình, sự lo lắng trong lòng lập tức vơi đi.

Sau đó, hẳn rơi vào trầm tư.

Chương 162: Chuyển sinh cấp Xà

Đêm khuya, trong một căn phòng thuê sáng đèn.

Trên giường, một thiếu nữ đang nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, trên vầng trán rịn mồ hôi hột.

“Ta... đây là... sắp chết rồi sao...” Sức sống trong ánh mắt Triệu Minh San dần dần tan rã.

Lúc này, nàng toàn thân bất lực, chỗ nào cũng đau đớn, liên tục phá hủy nàng.

Nàng muốn kêu lên thành tiếng, nhưng nhớ đến trong căn phòng này chỉ có một mình nàng.

Dù nàng có gọi cũng không có ai đến giúp nàng.

“A...” Nàng đau đớn cuộn tròn người lại, móng ngón tay bầu lên giường, nước mắt bắt đầu chảy ra.

Sau đó bởi vì đầu móng tay nàng dùng quá sức nên bắt đầu tê cứng, máu chảy ra từ đầu móng tay, nhuộm đỏ cả ga giường.

“Ta... không muốn chết...” Lúc này Triệu Minh San dường như đang nhớ về cái gì đó, ánh mắt rời rạc dần xuất hiện sức sống.

“Ta! Ta không thể! Chết!” Giọng nàng khàn khàn, lặp lại lần nữa.

Sau đó, từng luồng sáng xuất hiện trong không khí quanh người nàng.

Những luồng sáng này vô cùng nhỏ bé, tản ra ánh sáng nhạt

“Ta không thể chết!” Triệu Minh San ngẩng đầu, cắn răng thốt ra lần nữa.

Mà lần này, giọng nói của nàng đã vô cùng kiên định.

Ngay khi giọng nàng vừa dứt, luồng sáng quanh người nàng hóa thành một vòng quang ảnh, dung nhập vào trong cơ thể nàng.

Ngay sau đó, Triệu Minh San ngã xuống giường, ngất đi.

Trong một gian phòng ở xa, một người đàn ông mặc áo đen lấy điện thoại ra, gọi một cú điện thoại.

“Bộ trưởng, căn cứ vào dao động linh năng, Triệu Minh San đã thức tỉnh hoàn tất. Căn cứ vào dự đoán trường lực linh năng, cấp độ thức tỉnh của nàng ta có thể sẽ tương đối cao.”

“Được, khi trở về ngươi đưa nàng vào trung tâm huấn luyện người thức tỉnh của Đồ Long Bộ đi.” Từ đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói trầm thấp.

“Vâng, bộ trưởng.” Người áo đen đáp lời.

...

“Ngươi không có ý định để nàng biết là ngươi đang giúp nàng ấy sao?” Chợt số 76, trong điện thoại Tô Bạch truyền đến giọng của Quản gia.

Nghe thấy hần ta nói như vậy, Tô Bạch im lặng một lúc, rồi nói: “Không cần thiết.”

Nguy hiểm mà hần phải đối mặt trong tương lai, nhất định còn mạnh hơn kẻ thù của mấy người Triệu Không Thành nhiều.

Vì vậy không cần phải như thế, hần không muốn liên lụy đến bạn bè của mình.

Sau đó, Tô Bạch ngắt điện thoại, hần sờ vào tay của mình, bên trên hiện lên một lớp vỏ mỏng màu trắng.

Tiếp đến, hần nhìn ra bên ngoài.

Lúc này, hần dùng cảm giác dã thú, có thể cảm nhận rõ ràng được ở gần đây có hai người đang nhìn chăm chăm vào hần.

Đối với việc này, Tô Bạch cũng không thêm để ý.

Hần đã để Quản gia chuẩn bị thân phận liên quan đến Đồ Long Bộ cho mình.

Thân phận là nhân viên nghiên cứu của viện nghiên cứu Đồ Long Bộ, người chế thuốc cấp thấp.

Đương nhiên, Tô Bạch không thể nào nói thẳng với đám người Sở Hồng Nguyệt.

Bởi vì như thế quá tận sức, trái lại sẽ gây nên hoài nghi.

Người chính là như thế, người khác đưa sẵn đáp án đến, bọn họ sẽ cảm thấy trong đó chắc hẳn có mờ ám.

Nhưng đối với đáp án mà bọn họ phỏng đoán, điều tra ra được lại tin tưởng, không mấy may nghi ngờ.

Loại chuyện thế này, chỉ cần chậm rãi dẫn dắt là được.

Tiếp đó, Tô Bạch đi vào trong nhà, kéo lớp da vỏ rồng trên tay xuống, để vào một cái ngăn kéo.

Lúc này, bên trong ngăn kéo chứa đầy đồng da màu trắng.

Tô Bạch nhìn xem đồng da này, chân mày cau lại.

Gần đây, hắn vẫn đang trong quá trình lột xác. Đây là dấu hiệu thăng cấp của cấp Xà.

Cũng chính bởi vì nó, tâm trạng của hắn càng dễ bị chọc giận hơn người bình thường.

Tô Bạch nhìn về phía cánh tay trái của mình, quan tài hoàng kim bên trên đó đang chậm rãi chìm xuống, dường như đang muốn hợp lại thành một với cơ thể hắn.

Trước đây, chiếc quan tài hoàng kim này vẫn luôn nằm trên cánh tay hắn, như có như không tồn tại.

Nhưng gần đây, từ sau khi hắn sắp trở thành cấp Xà thì chiếc quan tài hoàng kim bắt đầu tương dung với hắn.

Hiện giờ, Tô Bạch mới tính là hiểu rõ cái gì gọi là cấp Xà.

Đến cấp xà, chỉ cần chiếc quan tài hoàng kim tương dung với hắn thì hắn cũng sẽ trở nên giống như người khác, có thể hoàn thành quá trình chuyển sinh.

Thật ra trước đây, khi Tô Bạch xem tư liệu, trên tư liệu có nói người sống lại cấp Xà chuyển sinh là chuyển sinh linh năng của bản thân, không phải chuyển sinh bản thể con người của người sống lại.

Mà bây giờ, khi hắn sắp trở thành người sống lại cấp Xà lại nhận rõ rằng những gì trên tài liệu kia đều sai hết!

Hoặc có thể nói là, không đúng hết hoàn toàn.

Chuyển sinh, thật ra là chuyển sinh ý thức của chính bản thân người sống lại.

Chỉ là vào lúc chuyển sinh, ý thức của bản thân bị xung đột với ý thức của người chuyển sinh, vì vậy mới có thể xuất hiện tình trạng thần trí hỗn loạn.

Nhưng chỉ cần ý chí của người sống lại mạnh mẽ, tiêu diệt ý chí của người chuyển sinh, tình huống thế kia sẽ không xảy ra.

Đây cũng là một loại thu hoạch. Tô Bạch nghĩ đến đây thì lắc đầu.

Mặc dù đây cũng được xem là một loại thu hoạch, nhưng hắn cũng không muốn thử.

Đương nhiên, trừ điều đó ra, tổ chất ở các mặt khác của cơ thể Tô Bạch cũng nhất định được phát triển.

Nhưng... so với quan tài hoàng kim mà nói thì cũng không khả quan mấy.

Cũng đúng vào lúc này, bên ngoài truyền đến một tràn tiếng bước chân.

“Cốc cốc cốc...” Đúng vào lúc này, Tô Bạch đột nhiên nghe thấy gõ cửa dồn dập.

Tô Bạch giật nảy mình, cảm giác dã thú tràn ra ngoài cửa, lập tức cảm nhận được một bà cụ đang đứng ở ngoài cửa.

Cảm nhận được là một bà cụ, chân mày hắn hơi cau lại.

Hắn có quen biết bà cụ này, là hàng xóm lâu trên của hắn.

Là một người già sống một mình không có con cháu.

Hắn cũng thường hay nghe Thu Diệp nhắc đến, ông bạn già của bà cụ này mấy năm trước đã mất rồi, con gái vẫn luôn ở bên ngoài.

Về chuyện này, thật ra trước đây Tô Bạch còn cảm thấy kỳ lạ.

Thành phố số 76 là một thành phố chủ yếu phục vụ cho người hái thuốc.

Người ở nơi này, bình thường chủ yếu toàn là người trẻ tuổi, bởi vì người trẻ muốn xông pha lăn lộn ở nơi này.

Còn người già như bà cụ đây thì lại vô cùng hiếm.

Nhưng sau này, Tô Bạch cũng không phát hiện ra bà ấy có điều gì khác thường, nên cũng không để trong lòng nữa.

“Cốc cốc cốc...” Cũng đúng vào lúc này, tiếng gõ cửa lại vang lên lần nữa.

Tô Bạch thấy thế, đầu tiên gửi cho Quản gia một tin nhắn, tiếp đến mới đi đến trước cửa, mở cửa ra.

“Xin chào.”

Bà cụ rõ ràng là một người vô cùng thích sạch sẽ, áo len, áo ngoài trên người đều vô cùng sạch sẽ, mái tóc bạc cũng được dùng kẹp kẹp lên, trông gọn gàng tươm tất.

“Này chàng trai, ta là hàng xóm lâu trên của ngươi.” Thấy cửa được mở ra, bà cụ nở nụ cười, nói: “Ta xuống đây vì muốn nói với ngươi một chuyện, gần đây nơi này khá hỗn loạn, ngươi phải chú ý an toàn đấy.”

Người này dường như là một người hàng xóm vô cùng tốt bụng.

Nếu nói vậy, thời điểm bà cụ này xuất hiện lại không chỉ tình cờ như thế.

Hắn vừa mới bị đám người Sở Hồng Nguyệt hoài nghi, bà cụ này lại tìm đến tận cửa. Bảo người ta không thể không suy đoán xem trong này có mờ ám là không được.

“Cảm ơn ngươi, thưa cụ.” Tô Bạch khẽ gật đầu với bà cụ, nói.

“Không có gì, không có gì, chúng ta đều là hàng xóm cả.” Bà cụ khoát tay, nói tiếp: “Giúp đỡ nhau là việc nên làm.”

Nói đến đây, bà cụ dừng lại một lát, rồi lại hỏi: “Chàng trai, ta thấy ngươi cũng chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi nhỉ, sao lại ở đây, không đi học sao?”

Thấy Tô Bạch không nói lời nào, bà cụ thở dài: “Cháu của ta ấy, trước đây khi đến tuổi như ngươi này, cũng không muốn đi học. Haizzz, sau này ấy à, phải chịu nhiều khổ cực.”

“Meo~” Cũng chính vào lúc đó, Tiểu Tội đột nhiên nhảy ra ngoài từ trong ổ mèo, đôi mắt nhìn chăm chăm thẳng vào bà cụ.

Chương 163: Bà cụ

“Đây là mèo người nuôi sao? Đáng yêu thật.” Bà cụ nhìn Tiểu Tội, trong ánh mắt tràn đầy yêu thương.

Tô Bạch nhìn bà cụ, trong lòng hơi trầm lắng, bản thân cũng không nói gì thêm, đối phương đã nói ra một đồng lớn rồi.

Mà những câu hỏi đều là thông tin mà đám người Sở Hồng Nguyệt cần.

Bây giờ hẳn đã xác định, bà cụ này chính là thành viên trong Đồ Long Bộ.

Chẳng qua vào lúc này, Tô Bạch cũng không có bất kỳ cảm xúc mất khống chế nào, trái lại còn cười nói: “Bà ạ, nếu không người vào trong ngồi chơi một chút đi.”

Sau đó, hắn liền mở cửa rộng ra, mời bà cụ vào.

Bà cụ này, Tô Bạch biết đại khái là chuyện gì rồi.

Đối phương chắc hẳn là thành viên của Đồ Long Bộ, làm công việc gián điệp, tình báo.

Chắc là mấy người Sở Hồng Nguyệt tìm đến thăm dò hắn.

Lúc này, Tô Bạch cũng cảm thấy mạng lưới tình báo của Đồ Long Bộ khá lợi hại, một người hàng xóm của hắn lại chính là nhân viên tình báo của Đồ Long Bộ.

Chẳng qua khi ngẫm lại cũng có thể nghĩ ra được.

Nơi này là chợ số 76, mà nơi hắn đến ở lại nằm ở khu vực gần bệnh viện.

Là một trong những nơi ở gần với nơi vô cùng quan trọng của chợ số 76.

Có người của Đồ Long Bộ cũng là điều bình thường.

Chỉ là trùng hợp đối phương ở ngay lầu trên của hắn.

“Được, được.” Bà cụ nghe thế thì gật đầu, cười tiến vào.

Sau đó bà nhìn quanh nhà, cười hiên lành, nói: “Thằng nhóc này, cũng chịu khó dọn dẹp đấy, còn thích sạch sẽ hơn mấy cô

con gái nữa.”

“À, là bạn của ta quét dọn.” Tô Bạch rót nước nóng từ trong bình nước nóng ra, thuận miệng trả lời.

Mà cũng đúng vào lúc này, đột nhiên hắn để ý thấy Tiểu Tội vẫn còn ở bên cạnh bà cụ kia.

Tô Bạch cau mày.

Tính tình Tiểu Tội khá kỳ quái, đối với hắn thì óc cảm giác thân mật tự nhiên, còn đối với những người khác thì sắc mặt không chút thay đổi.

Giống như với Thu Diệp vậy.

Rõ ràng chính là dáng vẻ của hoàng thượng, có kiêu gì cũng không thêm phản ứng lại Thu Diệp.

Dù Thu Diệp cho nó ăn, nó ăn xong là ném Thu Diệp sang bên.

Mà bây giờ, Tiểu Tội lại chủ động ngồi xuống bên cạnh bà cụ.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tô Bạch sinh ra một chút dự cảm không rõ.

Bà cụ này... sắp chết rồi!

Bởi vì Tiểu Tội là một con mèo báo tử, có thể cảm nhận được dấu hiệu trước khi con người tử vong.

Mà cũng đúng vào lúc này, một tin nhắn được gửi đến điện thoại hắn.

Là một văn kiện mà Quân gia gửi đến, bên trong là thông tin liên quan đến bà cụ này.

Sau đó, Tô Bạch đọc lướt nhanh như gió hết đồng thông tin này.

Tiếp đó hắn bung nước, đi đến bên cạnh bà cụ: “Bà, mời uống trà.”

“Cảm ơn, cậu trai hiếu lễ nghĩa thật.” Bà cụ nhận ly nước, cười gật đầu, tiếp đến bà lấy làm tò mò hỏi: “Người và bạn của người ở nơi này cùng với nhau sao?”

“Vâng, đúng vậy. Bình thường hắn bận việc ở bên ngoài, ta thì ru rú trong nhà thế này.” Tô Bạch gật đầu, đáp.

Thông tin về bà cụ này, hấn đã xem xong rồi.

Đối phương là nhân viên tình báo của Đồ Long Bộ.

Sở dĩ bà ấy làm nhân viên tình báo là vì chồng của bà.

Chồng bà là thành viên của Đồ Long Bộ, vào bốn mươi năm trước đã hi sinh trong lúc làm nhiệm vụ.

Sau này, bà làm theo dẫn dò của chồng, gia nhập vào Đồ Long Bộ, trở thành một trong những nhân viên tình báo của Đồ Long Bộ.

Trong bốn mươi năm nay, dựa vào sự giúp đỡ của bà, căn cứ tình báo Đồ Long Bộ của nàng đã tìm ra mười người sống lại.

Mà việc khiến Tô Bạch im lặng không nói là vì bà cụ này và chồng bà ấy không có con gái.

Thật ra bà cụ từng mang thai, nhưng bởi vì một vài nguyên nhân nên đứa bé đã bị sảy.

Sau này cũng không mang thai nữa.

Đối phương nhắc đến cháu mình, đó là giả.

Mà điều khiến trong lòng Tô Bạch cảm thấy hơi phức tạp chính là khoảng thời gian trước bà cụ này đã khám ra được bệnh ung thư gan, thời kỳ cuối.

Không sống được bao lâu nữa.

Có lẽ đây chính là động lực khiến đối phương dám trực tiếp tiếp xúc với người sống lại.

“Ồ, người thích ru rú trong nhà để làm gì?” Bà cụ cười hỏi.

“Đọc sách ạ.” Tô Bạch trả lời.

“Đọc sách gì vậy?” Bà cụ hơi tò mò hỏi.

Tô Bạch dừng một chút, rồi nói: “Mấy loại sách y học như Lược sử dược vật, Đại thời đại cầm địa dược vật, Trọng bệnh chi vương.”

“Ồ? Người hiểu rất rõ về những quyển sách này sao?” Bà cụ khá bất ngờ, sau đó hỏi: “Vậy người có biết trong sách Trọng bệnh chi vương viết về cái gì không?”

“Về bệnh ung thư.” Tô Bạch đáp.

“Xem ra người thật sự có đọc.” Bà cụ nhìn Tô Bạch, cười hiền lành, nói: “Ta cũng vô cùng thích quyển sách này, ví dụ như một câu viết trong đó, ta vẫn còn nhớ rất rõ.”

“Trong đó nói, lựa chọn y học là sự ngẫu nhiên, nhưng một khi người đã lựa chọn, nhất định phải dùng sự trung thành và lòng đam mê cả một đời để đối đãi với nó. Ta thật sự rất yêu thích câu nói này.”

“Chắc bà đã nhớ nhầm rồi, đó là câu nói của một vị bác sĩ họ Chung.” Tô Bạch lắc đầu nói.

“Ày, người xem ta này, già cả nên hồ đồ rồi.” Bà cụ vỗ trán, nói lời xin lỗi: “Lớn tuổi rồi, cứ thế đó.”

Nói đến đây, bà dừng lại một chút, rồi hỏi tiếp: “Vậy người có biết “Sách y không thạo thì y lý không thông, y lý không thông thì kiến thức y học không tinh, kiến thức y học không tinh thì chứng tỏ dao động”, câu nói này xuất phát từ quyển sách đó sao? Người nói mình đọc sách về y dược, ta liền nhớ đến câu nói này, nhưng đã quên mất xuất xứ rồi.”

Tô Bạch cười nói: “Nếu ta không nhớ nhầm thì chắc là “Thương hàn luận bàng huẩn tự” của bác sĩ Triệu.”

“Hóa ra là từ quyển đấy à.” Bà cụ gật gù, cảm kích nói: “Vẫn lfa người trẻ tuổi các người trí nhớ tốt. Trước đây ta vô cùng thích quyển này, bây giờ đã quên gần hết cả rồi. Nếu không nhờ có người, ta cũng quên là quyển nào luôn rồi.”

Nói đến đây, bà tiện nói: “Thôi bỏ đi, ta cũng không quấy rầy người nữa, ta cũng nên về sớm một chút, buổi tối ta còn phải gọi điện thoại cho con trai và cháu gái của ta nữa.”

“Được ạ.” Tô Bạch gật đầu: “Ta tiễn bà.”

Sau đó, hắn đưa bà cụ ra đến cửa.

“Meo~” Lúc này dường như Tiểu Tội nhận ra cảm xúc Tô Bạch không vui, nó liền nhỏ giọng kêu một tiếng, sau đó dùng đầu cọ vào ống quần Tô Bạch.

Tô Bạch thấy thế, bế Tiểu Tội ngồi trên ghế sofa.

Sau đó, hắn mở ti vi lên, xem chương trình truyền hình.

Cùng lúc đó, cảm giác dã thú của hắn vẫn đang bao phủ ngập tràn.

Lúc này, tiếng ô tô chậm chậm rời đi ở bên ngoài, tiếng nhân viên tiệm thuốc trò chuyện, tiếng con nít đang chơi đùa và tiếng lá cây rơi xuống mặt đất, .v.v... truyền vào trong đầu Tô Bạch.

Nhưng hiện giờ hắn không để ý đến những thứ đó.

Mà là tiếng bước chân chậm chạp ở trong cầu thang của bà cụ gây gò kia.

Bà cụ đi rất chậm, mỗi một bước đi, trên mặt bà đều hiện rõ vẻ đau đớn.

Cơ thể của bà đã không chịu đựng nổi nữa.

Có thể tưởng tượng, rốt cuộc bà đã mất bao nhiêu sức lực để cố gắng nói chuyện với Tô Bạch như bình thường.

Sau đó, bà cụ đi lên đến tầng trên, dùng chìa khóa mở cửa ra.

Tiếp đó bà chậm rãi đóng cửa lại.

Sau khi vào phòng, bà cụ lấy điện thoại từ trong túi áo của mình ra, gọi điện.

“A lô, ta là... nhân viên theo dõi ở chợ số 76, số hiệu bạch tuộc, vừa rồi ta đã tiếp xúc với người bị hoài nghi. Trong lúc ta tiếp xúc với hắn, ta phát hiện hắn không khác gì so với người bình thường, ánh mắt trầm tĩnh, nói chuyện rõ ràng có trật tự.”

“Căn phòng cũng được quét dọn rất sạch sẽ, còn ở cùng một thiếu niên độ chừng mười lăm tuổi một cách hài hòa, đồng thời còn nuôi một con mèo nữa. Ta cảm thấy, khả năng hắn là người sống lại không lớn.”

“Nhưng để đảm bảo độ chính xác của tình báo, sau này ta sẽ tiếp xúc với hắn nhiều hơn.”

Bà cụ chậm rãi nói, hết sức cam đoan từng chữ mình nói ra một cách rõ ràng.

“Cảm ơn người, dì Chương.” Ở đầu dây bên kia truyền đến giọng của Sở Hồng Nguyệt.

Nghe thấy nàng nói vậy, bà cụ cười cười.

Sau đó bà cúp điện thoại.

Bà không có con, nhưng lại có rất nhiều con cái.

Chương 164: Danh sách được tể

Tô Bạch thu cảm giác đã thú về, sau đó tắt ti vi đi.

Lần này trải qua sự thăm dò của bà cụ, người của Đồ Long Bộ, chắc hẳn sự hoài nghi đối với hắn sẽ giảm đi rất nhiều.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là bước thao tác đầu tiên mà thôi. Sau này để đối phương tìm ra được chứng cứ chứng minh mình là nhân viên nghiên cứu của Đồ Long Bộ thì đối phương mới có thể thật sự không còn hoài nghi hắn là người sống lại nữa.

Chẳng qua lúc này, Tô Bạch càng thấy xúc động hơn khi bà cụ đang ôm đau bệnh tật mà vẫn liều mạng giúp đỡ Đồ Long Bộ thu hoạch tình báo.

Vào giờ phút này, hắn cũng đã hiểu rõ, tại sao thế giới này lại có nhiều người sống lại đến thế, mà trước đây hắn lại chẳng hề cảm nhận được chút gì.

Bởi vì, có người vẫn luôn ở phía sau gánh vác trọng trách tiến về phía trước.

“Mình đang nghĩ cái gì thế này...” Tô Bạch vỗ trán, nở nụ cười khổ.

Theo lý mà nói, hắn không nên đặt tình cảm lên mấy người của Đồ Long Bộ mới phải.

Dù sao hắn cũng là người sống lại.

Ổn định lại tâm tình xong, Tô Bạch lấy điện thoại ra xem một chút.

Trên điện thoại di động có một tấm vé máy bay đến Linh Xuyên.

Linh Xuyên tọa lạc ở khu vực gần với hoang mạc, là một thành phố nằm rất gần vùng ven Liên Bang.

Bởi vì lý do quốc tế hóa nền thương nghiệp, nơi đó vô cùng phồn hoa, rất nhiều nhà cao tầng, chỉ tính tòa nhà cao từ ba trăm mét trở lên, nơi đó đã có bảy tòa nhà như thế.

Cùng với đó, ở nơi đây cũng có một cái cầu lạc bộ nhảy dù, có thể dạy hấn nhảy dù như thế nào, đối với hấn mà nói là vô cùng có ích.

Mắt nhìn vào vé máy bay, Tô Bạch đứng dậy, bắt đầu sắp xếp đồ đạc.

Đợi đến sáng ngày mai, hấn sẽ đến sân bay nằm ở ngoại thành thành phố Vân Mộng.

“Ting ting ting...” Cũng đúng vào lúc này, chuông điện thoại di động của Tô Bạch vang lên.

Tô Bạch giật mình, sau đó với tay về phía điện thoại của mình.

Số điện thoại mà đối phương gọi là số điện thoại công khai của hấn.

Rõ ràng người gọi đến không phải là Quản gia.

Thoáng nhìn qua chuỗi số, Tô Bạch chợt nhận ra.

Số điện thoại này là của Sở Hồng Nguyệt.

Lúc trước, vào hôm Tết Trung Thu, Sở Hồng Nguyệt đã từng gửi tin nhắn cho hấn, vì vậy hấn cũng ghi nhớ số điện thoại của đối phương.

Tô Bạch khựng lại, sau đó nhận cuộc gọi.

“A lô.”

“Tô Bạch, ta là Sở Hồng Nguyệt, có thời gian rảnh ra ngoài một chuyến không?” Giọng nói của Sở Hồng Nguyệt vang lên ở đầu dây bên kia.

Tô Bạch hơi giật mình, sau đó nói: “Không được rồi, bây giờ tôi không có thời gian, có chuyện gì thì người nói luôn trong điện thoại đi.”

Sau khi hấn nói xong, đầu dây bên kia im lặng một hồi, tiếp đó Sở Hồng Nguyệt mới nói: “Tô Bạch, ta không biết tình cảnh bây giờ của người như thế nào, nhưng ta cảm thấy, nếu người

có thể học hành thì người cứ cố hết sức học hành đi. Nếu như người gặp phải vấn đề về mặt kinh tế...”

Nói đến đây, nàng dừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Ta có thể giúp người.”

Nghe thấy Sở Hồng Nguyệt nói vậy, trong lòng Tô Bạch cảm thấy khá cảm động, sau đó trả lời: “Không cần đâu, hiện giờ ta không thiếu tiền, khoảng thời gian trước ta lấy được một ít loại thuốc. Bây giờ ta không đi học nữa là bởi vì ta không học vào được nữa mà thôi.”

Sau đó, hắn cũng không đợi đối phương nói gì mà nói ngay: “Cảm ơn người đã quan tâm, ta rất ổn, cứ thế đi, ta đang bận việc.”

Nói xong, hắn cúp điện thoại ngay.

Cúp điện thoại xong, Tô Bạch lắc đầu.

Nói thật, hắn không có bất kỳ thành kiến gì với mấy người Sở Hồng Nguyệt, cũng không có bất kỳ thành kiến gì với Đồ Long Bộ.

Nếu như không nhờ có Đồ Long Bộ thì trước đây hắn cũng đã không được sống yên ổn.

Nhưng... bị Sở Hồng Nguyệt để mắt tới như thế, trong lòng hắn vẫn có có cảm giác không thoải mái lắm.

Đây cũng chính là cái bóng trong lòng hắn, nếu đổi lại là người sống lại khác, sau này sợ sẽ vướng phải phiền phức rất lớn.

Đúng vào lúc Tô Bạch thu dọn đồ đạc, ngoài cửa lại truyền đến một loạt âm thanh ồn ào.

Sau đó cửa bị mở ra.

“Ông chủ, người đang làm gì vậy?” Thu Diệp vừa vào nhà thì đã thấy ông chủ nhà mình đang thu xếp đồ đạc, không tránh được sưng người.

“À, gần đây ta phải ra ngoài một bận.” Tô Bạch cười, nói với Thu Diệp.

Nghe thấy ông chủ nhà mình nói vậy, Thu Diệp cảm giác không còn lời gì để nói.

Hắn không ngờ ông chủ nhà mình lại thích ra ngoài du lịch như thế.

Mới về được mấy ngày lại muốn ra ngoài nữa rồi.

Sau đó, dường như Thu Diệp nghĩ đến gì đó, nói: “Ông chủ, bây giờ ta chỉ biết điều khắc hủ tro cốt đơn giản, sau này sợ là rất khó bán...”

“Không sao, người cứ tập điều khắc trước đi, gần đây khách hàng cũng không đông, người không cần phải nóng ruột, từ từ được thôi.” Tô Bạch xua tay, nói.

Gần đây, bởi vì dã thú trong cấm địa bạo động, bị phong tỏa, dẫn đến mấy ngày gần đây bệnh viện không có bao nhiêu người chết.

Tự nhiên quan tài cũng không bán được bao nhiêu cái.

Thật ra chuyện này, trước đây Tô Bạch đã đoán trước.

Hiện giờ cấm địa nguy hiểm như thế, dù không phong tỏa để người hái thuốc không vào thì phần lớn bọn họ cũng không dám vào.

Thậm chí, Tô Bạch cảm thấy sau khi đám người này vào trong đó rồi, xác suất bọn họ chết trong đó cao hơn so với bị thương và trở về được.

Rất nhiều người trong số họ chưa kịp đến bệnh viện đã chết rồi.

“Vâng, ông chủ.” Thu Diệp gật đầu.

Cũng đúng vào lúc này, đột nhiên Tô Bạch ngẩng đầu nói: “Thu Diệp, người đi cùng ta một chuyến đi.”

Nói xong, hắn dợm bước đi đến nơi trữ thuốc.

Nghe thấy ông chủ nhà mình nói vậy, Thu Diệp hơi ngờ vực một lát rồi bước theo sau.

Tiểu Tội nằm trên ghế sô pha, nhìn thấy cảnh tượng này, cho rằng mình sắp có ăn, lập tức vội vàng nhảy xuống ghế sô pha, đi vào theo.

Sau khi vào phòng, đầu tiên Tô Bạch lấy một cây dao ra đưa cho Thu Diệp, rồi nói: “Người cắt lên ngón tay rí ít máu đi.”

“Hả?” Thu Diệp giật cả mình, không hiểu ông chủ nhà mình định làm gì.

Nhưng bởi vì sự tin tưởng vào ông chủ của mình, hắn khẽ cắn môi, nhận lấy cây dao, cắt lên ngón tay mình một đường.

Tô Bạch lấy một cái ống nghiệm ở bên cạnh sang, bỏ một ít mảnh vụn thuốc nhện đỏ vào trong, sau đó nói với Thu Diệp: “Người nhỏ máu vào đây đi.”

Thu Diệp nghe thế, mặc dù vẫn không hiểu được ông chủ nhà mình muốn làm gì, nhưng nghĩ đến tay cũng đã cắt rồi, cứ nhỏ máu vào vậy.

Ngày khi giọt máu được nhỏ vào, mảnh vụn nhện đỏ bên trong lập tức được hòa tan.

“S35: 0.48471%, nguyên tố kim C1: 21.28471%, nguyên tố hỏa B38: 23.73512%, nguyên tố linh A92: 21.57521%...”

Tô Bạch dùng năng lực nhận biết của linh năng thực vật bản thân, ghi chép lại toàn bộ dữ liệu linh năng bên trong ống nghiệm.

Tiếp đó, hắn bắt đầu tìm thuốc bên trong đồng thuốc kia.

Không bao lâu sau, Tô Bạch lấy ra mấy loại dược liệu từ trong số đó như: một cây thảo lâm sâm cấp A, dược liệu mộc bách hợp cấp A, dược liệu thất hoa quả cấp B.

Sau đó, hắn rút ra một sợi từ bên trong đồng dược liệu này, bỏ vào trong một ống nghiệm khác.

Nhìn thấy cảnh này, Thu Diệp ở bên cạnh ngây người.

Hắn không ngờ rằng, dược liệu ở đây lại quái dị đến thế, vừa chạm phải máu mình lại hòa tan.

Vả lại, ông chủ nhà mình hình như đang thực hiện nghi thức thần bí gì đó.

Bây giờ Thu Diệp tin tưởng vào Tô Bạch vô điều kiện, nếu là người khác thì đã gọi 404 báo cảnh sát từ lâu rồi.

“Tiếp tục, nhỏ máu.” Tô Bạch đặt ống nghiệm có chứa dược liệu ở trước mặt Thu Diệp, nói với Thu Diệp.

Chương 165: Thử da

“Ừm” Thu Diệp ngơ ngác một lúc rồi lại đưa tay ra, tiếp tục nhỏ máu.

Theo từng giọt máu chảy vào, tay của Tô Bạch khe khẽ rung lên, dược liệu bên trong ống nghiệm trên tay cũng dần dần hoà tan.

Tiếp theo, hắn đặt ngón tay lên trên ống nghiệm, Ma Thiết dưới cổ tay kéo dài ra biến thành một con dao nhỏ sau đó khứa một chút vào ngón tay.

Một giọt máu rơi vào trong ống nghiệm.

Lúc sau, trong ống nghiệm xuất hiện từng luồng sáng .

Ngay sau đó, Tô Bạch lại bắt đầu dùng kim tiêm hút hết nước thuốc từ trong ống nghiệm.

“Sẵn sàng rồi chứ?” Hắn nhìn Thu Diệp và hỏi.

“Ông chủ, đây là... cái gì?” Thu Diệp nhìn nước thuốc toả ra ánh sáng nhàn nhạt, nuốt một ngụm nước bọt.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy chuyện kì dị như vậy.

Loại thảo dược này vậy mà lại phát sáng được?

“Người còn nhớ câu hỏi mà ta hỏi người khi trước không? Chẳng phải lúc đó ta hỏi người rằng có muốn có được siêu năng lực hay không? Giờ ta hỏi lại lần nữa.” Tô Bạch nhìn Thu Diệp, lại hỏi: “Người có muốn sở hữu loại sức mạnh này không?”

Nghe hắn nói vậy, Thu Diệp bỗng giật mình.

Hắn không ngờ, những lời mà trước đó ông chủ nói lại là thật.

Ngay sau đó, hắn gật đầu thật mạnh, nói: “Ta muốn.”

Vào giây phút này, Thu Diệp cũng chợt hiểu ra rất nhiều chuyện.

Có lẽ ông chủ thường xuyên đi ra ngoài chính là để trừ gian diệt ác.

Là học trò của đối phương, hẳn tuyệt đối không thể làm vương chân được.

Vả lại, hẳn vô cùng tin tưởng Tô Bạch.

Trước đây, nếu không phải nhờ vào câu nói của ông chủ, có lẽ hẳn đã chết đói nơi đầu đường xó chợ rồi.

Ông chủ chắc chắn sẽ không làm hại mình!

Tô Bạch khẽ cười, sau đó trói cổ tay Thu Diệp lại bằng dây thun, rồi tiêm nước thuốc vào bên trong tĩnh mạch của Thu Diệp.

“A...” Nước thuốc được tiêm vào, Thu Diệp kêu lên một tiếng đầy đau đớn, cơ bắp toàn thân cũng bắt đầu căng cứng.

Nhưng hẳn vẫn im lặng không nói một lời, sắc mặt vô cùng kiên định.

Điều này làm Tô Bạch có chút kinh ngạc.

Mặc dù lần tiêm thuốc này, là chuỗi nước thuốc linh năng bản giản lược, được xem như thử da.

Nhưng Thu Diệp có thể chịu đựng dễ dàng như vậy, vẫn là nằm ngoài dự tính của hẳn.

Lúc này đây, Tô Bạch mới đột nhiên phát giác mình dường như vẫn hơi coi thường ý chí của Thu Diệp.

Mặc dù dễ mà nói thì ý chí của Thu Diệp vẫn thua kém Triệu Không Thanh một xiu, nhưng tuyệt đối mạnh hơn so với kha khá người trưởng thành.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch cũng không rề rà nữa, tiêm nốt số nước thuốc còn lại vào trong tĩnh mạch Thu Diệp.

“Thấy như nào? Có đau không?” Tô Bạch rút ống chích ra, nhìn Thu Diệp dò hỏi

Thu Diệp lau mồ hôi trên trán, lắc đầu đáp: “Đau lắm, nhưng vẫn ổn. Lúc trước khi cha đánh ta, toàn đợi lúc tắm rửa mà ra tay, cái đau đớn khi bị gây trúc nện vào người còn đau hơn như này nhiều.”

Nói tới đây, hẳn rơi vào hồi ức, rồi gãi đầu một cái, cười một cách cay đắng nói: “Lúc đó, ta khóc lóc kêu đau, cha ta quát

không được khóc, rồi tiếp tục đánh. Sau này ta không khóc nữa, cha lại nói ta ương bướng, và lại đánh. Dù ta có làm gì đi chăng nữa thì trong mắt ông ta vẫn cứ là sai.

Khi đó ta không biết vì có gì như vậy, cho đến khi ta nhìn thấy nụ cười lộ ra dưới những trận đòn roi của ông ta thì ta mới hiểu.”

Nghe những lời bộc bạch của hấn, Tô Bạch im lặng một lúc rồi hỏi: “Vậy người có hận cha người không?”

“Đã từng”. Thu Diệp gật đầu, sau đó ngừng lại một chút rồi cười cay đắng nói tiếp: “Nhưng hận thì có tác dụng gì chứ, ông ấy là cha ta, ta cũng là máu mủ ruột rà của ông ấy.”

Nghe đến chỗ này, Tô Bạch lắc đầu.

Nếu đổi lại là hấn thì đã sớm trở mặt từ lâu rồi.

“Nhưng ông chủ à, ta đã quyết định từ nay về sau vạch rõ giới hạn với hấn.” Vào chính lúc này Thu Diệp đột nhiên nói.

“Tại sao?” Tô Bạch hơi thắc mắc

Thu Diệp khẽ thở dài nói: “Bởi vì ta không nợ hấn cái gì cả, trước đây hấn nuôi dưỡng ta, ta đã giặt giũ, nấu cơm, làm việc nhà để báo đáp. Còn ơn sinh dục là do mẹ ta ban cho, chả liên quan gì đến hấn cả.”

Sau này ta cho hấn chút tiền dưỡng lão cũng coi như tận tâm tận hiếu rồi.”

Nói đến đây, hấn dừng lại một chút, hỏi: “Ông chủ, liệu rằng người có cảm thấy ta bất hiếu hay không?”

Nghe hấn hỏi như vậy, Tô Bạch vỗ vỗ vai Thu Diệp nói: “Ta thấy người làm đúng lắm.”

“Nhưng có lúc ta cũng hơi ngỗ nghịch với cha, bà con họ hàng liền trách ta là đứa bất hiếu.”

Thu Diệp có chút chần chừ nói.

Nghe thấy vậy sắc mặt Tô Bạch sượng một lúc rồi lại nói: “Bởi vì do người yếu đuối nên mới không dám hó hé gì trước mặt bọn họ. Người phải không ngừng vươn lên, không cần quan tâm đến những lời xàm ngôn nhảm nhí đầy làm gì cả. Chỉ cần người đứng đứng trên mọi góc độ phương diện phân tích lập

luận, người cho rằng bản thân mình làm đúng, thì hãy cứ vững tin vào điều đó.”

Nói tới đây, hắn lại cười rồi nói: “Câu sau cùng chính là trước đây cha nói với ta đấy.”

Thực ra ban đầu Tô Bạch không biết tại sao cha lại nói mình những lời như này.

Mãi cho đến khi hắn biết những việc liên quan đến bản thân từ trong trí nhớ của Khúc Du Dương thì đã hiểu ra vì sao lúc trước cha lại nói vậy với hắn.

Trước đây cha mẹ vì hắn mà cắt đứt liên lạc với người thân. Để nuôi hắn lớn khôn chắc chắn họ đã phải gánh chịu rất nhiều áp lực.

Cũng vì ở trong hoàn cảnh như vậy, bọn họ mới càng bền lòng vững tin, giữ vững ý chí đồng thời dạy dỗ hắn kế thừa phẩm hạnh này.

“Cảm ơn ông chủ” Thu Diệp nửa hiểu nửa lơ mơ gật gù

“Tốt lắm, trong khoảng thời gian này, người hãy kiểm tra năng lực của mình một chút đã.” Tô Bạch cười nói, rồi mang ống nghiệm và các dụng cụ trên bàn đi tẩy rửa, “À mà, người không được nói cho người khác biết người có năng lực đặc biệt, không thì rắc rối lắm đấy.”

“Vâng thưa ông chủ” Thu Diệp gật đầu, rồi thu dọn với Tô Bạch.

Tô Bạch tìm một cái chậu để đổ vào, mang ra chỗ rửa rau, rồi bắt đầu rửa ráy, cùng lúc đó nói với Thu Diệp đang ngồi ngay cạnh: “À phải rồi, đợt ta trở về, lại pha một lần thuốc nữa cho người, dạo này người cứ tập luyện nhiều vào để chuẩn bị cho tốt.”

“Hử?” Thu Diệp nghe thế khẽ giật mình, “Nữa hả?”

“Ừ.” Tô Bạch gật đầu, xếp ống nghiệm lên giá, rồi nói: “Lần này cũng chỉ xem như thử thuốc thôi. Đợt thử thuốc sau này sẽ đau gấp mười, mười lăm lần đấy.”

Nói đến đây, hắn nhìn Thu Diệp và nói: “Nếu như người thấy không chịu đựng nổi, có thể chọn bỏ cuộc.”

Thu Diệp nghe vậy, ngẫm nghĩ một lúc rồi lắc đầu: “Ta quyết không bỏ cuộc, ta có thể chịu đựng được.”

Trông thấy biểu cảm nghiêm túc của hắn, Tô Bạch gật đầu cười: “Tốt lắm.”

Sau đó hắn cầm lấy ống nghiệm đã được rửa sạch sẽ, nói: “Người đi nghỉ ngơi đi, dạo gần đây người vất vả rồi.”

“Vâng thưa ông chủ.” Thu Diệp gật đầu rồi đi về phòng của mình.

Sau khi đóng cửa lại, Tô Bạch sắp xếp ống nghiệm đã được rửa sạch xong xuôi rồi quay sang nhìn Tiểu Tội vẫn luôn quanh quẩn bên cạnh mình dặn: “Chờ chút, ta đi làm chút đồ ăn cho người.”

“Meo~” Tiểu Tội kêu một tiếng đầy hờn dỗi.

Tên chủ này cuối cùng cũng nhớ đến mình.

Tô Bạch mỉm cười, bước vào phòng chứa đồ, cắt một cái chân nhện từ chỗ đựng Nhện đỏ rồi dứt cho Tiểu Tội.

Sau đó, hắn bế Tiểu Tội vào ổ mèo, tiếp tục thu xếp đồ đạc cá nhân.

Chuyến xa nhà lần này, đồ đạc cần phải mang theo nhiều hơn rất nhiều so với trước đây.

Chương 166: Hoa tuyết quỹ di!

Đêm khuya, Sở Hồng Nguyệt đứng ở trước ban công, trong điện thoại di động phát ra một giọng nói nữ tính.

“Đội trưởng Sở, ta là Tiểu Chu, ta đã tra xét dòng tài khoản của Tô Bạch, tiền của hắn rất bình thường. Khoảng thời gian trước, lúc linh năng bộc phát, hắn mở một khoản tài ở cấm địa, kiếm lời hơn một nghìn vạn.

Sau đó, hắn dùng hơn một nghìn vạn này, mở hai cửa hàng, một cái là cửa hàng thu mua linh năng được liệu, một cái khác là cửa hàng hũ tro cốt. Tổng cộng tiêu tốn hơn ba trăm vạn.”

Nói đến đây, giọng Tiểu Chu dừng lại một chút, lại tiếp tục nói: “Nhưng mà ở chỗ này, ta phát hiện ba dòng ghi chép gửi tiền vô cùng kỳ lạ, một người tên là Hà Xương, người thành phố Viên Minh tỉnh Đông Hải. Một người tên là Lâm Tông Diệu, người thành phố Thanh Sơn tỉnh Long.

Còn có một người cuối cùng, tên là Lưu Lão Căn, là người thôn Xuyên Trạch huyện Lâm Xuân thành phố Tây Đô tỉnh Tây Vũ...”

“Chờ đã... Người cuối cùng tên Lưu Lão Căn này là người thôn Xuyên Trạch?” Sở Hồng Nguyệt ngắt lời Tiểu Chu, xác nhận lại lần nữa.

“Đúng vậy.” Tiểu Chu trả lời.

Sở Hồng Nguyệt hơi nhíu mày, nói “Người nói tiếp.”

“Ừ.” Tiểu Chu đáp một tiếng, “Trong số ba khoản gửi tiền này, Hà Xương và Lâm Tông Diệu, mỗi người gửi một trăm vạn nguyên. Ký tên lần lượt là Hà Nhã, Lâm Vũ Đông. Hai người này gửi tiền đồng thời, đồng thời ẩn các loại thông tin như địa chỉ gửi tiền.

Về phần Lưu Lão Căn, hắn dùng thân phận của bản thân gửi 9 vạn 7 ngàn nguyên.”

Nghe những lời Tiểu Chu nói, đôi mắt Sở Hồng Nguyệt hơi nhắm lại, sau đó mở mắt ra, đột nhiên nói “Ta nhớ, cha của Tô Bạch tên là Tô Ngọc Đông, phải không?”

Tiểu Chu dừng một chút, nói “Đúng vậy, cha của hần tên Tô Ngọc Đông.”

“Tô Ngọc Đông, Lâm Vũ Đông...” Sở Hồng Nguyệt trầm tư, nói “Vậy người giúp ta tìm một tấm ảnh của cha mẹ hần, so sánh với Hà Nhã, Lâm Vũ Đông một chút!”

“Được! Xin chờ một lát, cần khoảng năm phút.” Tiểu Chu nói.

“Ừ.” Sở Hồng Nguyệt nhẹ nhàng đáp một tiếng, sau đó nhìn về phía xa.

Ở phía xa là vách tường cấm địa kiên cố, cùng với một khoảng rừng rậm đen kịt.

Bây giờ nàng đang ở trong trụ sở mới của Đồ Long Bộ.

Nói thật, đúng là nàng không muốn điều tra Tô Bạch, dù sao đối phương đã cứu chính mình.

Nhưng mà,

Làm quân nhân, đội trưởng của Đồ Long Bộ, nàng lại không thể không điều tra.

Dưới loại tình huống có thể đe dọa an toàn của quần chúng này, nàng tuyệt đối không thể có bất kỳ cảm xúc cá nhân nào.

Nếu không, đó chính là không chịu trách nhiệm đối với sự an toàn của dân chúng.

Đó là việc mà nàng tuyệt đối không thể làm được.

Sở Hồng Nguyệt sờ huy chương trước ngực mình, nghĩ tới thái độ có hơi lãnh đạm của Tô Bạch lúc gọi điện thoại với nàng trước đó, khẽ thở dài.

“Đội trưởng Sở!” Cũng chính lúc này, giọng của Tiểu Chu ở đầu kia điện thoại có hơi kích động, nói “Không sai, Hà Nhã và Lâm Vũ Đông là tên thật của cha mẹ Tô Bạch.”

“Ừ, tốt.” Sở Hồng Nguyệt thở phào một hơi, tiếp tục nói

“Người điều tra một chút xem tại sao cha mẹ của Tô Bạch phải mai danh ẩn tích, còn có đi tìm người hỏi thăm Lưu Lão

Căn một chút, hỏi tại sao trước đó Tô Bạch lại gửi tiền cho hần.”

“Rõ!” Tiểu Chu đáp một tiếng, sau đó cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, một trận gió thổi tới, Sở Hồng Nguyệt cảm thấy trên người có hơi lạnh.

“Hồng Nguyệt, muộn như vậy rồi còn ở lại bên ngoài này làm gì.” Cũng chính lúc này, một giọng nói truyền đến.

Sở Hồng Nguyệt quay sang, nhìn thấy Lý Thanh Trúc đi tới.

“Thế nào, còn đang suy nghĩ chuyện của Tô Bạch sao?” Lý Thanh Trúc cười ôn hòa một tiếng với Sở Hồng Nguyệt, nói “Chuyện này, người cũng đừng nghe Trịnh Vũ nói bừa, người làm không sai, hôm nào ta sẽ để cho cảnh sát bố trí người tới khu H bắt hần, khiến cho hần ghi nhớ thật lâu.”

Nghe được lời này của nàng, Sở Hồng Nguyệt có hơi im lặng, nói “Chị Lý, Trịnh Vũ, hần ưa thích dạo chơi ở bên trong, có sắc tâm không có sắc đảm, nếu như người tìm cảnh sát sắp xếp người bắt hần, đoán chừng hần phải oan uổng chết mất.”

“Ai kêu hần chọc Tiểu Hồng Nguyệt nhà ta tức giận chứ.” Lý Thanh Trúc cười hì hì, nói.

“Chị Lý...” Sở Hồng Nguyệt hơi tức giận.

“Được rồi, được rồi. Ta chỉ đùa với người một chút thôi, chúng ta đi vào nhà đi, gần đây quá lạnh rồi.” Lý Thanh Trúc kéo tay Sở Hồng Nguyệt, đi về hướng trong phòng.

Sở Hồng Nguyệt bất đắc dĩ bị kéo vào theo.

“Đúng rồi.” Chính lúc sắp sửa vào cửa, bước chân Lý Thanh Trúc ngừng lại, nàng xoay người, nhìn về phía Sở Hồng Nguyệt.

Lúc này, trên mặt nàng đã không còn vẻ cười đùa lúc trước, chân thành nói “Hồng Nguyệt, người nhất định phải tin tưởng bản thân. Ban đầu sở dĩ ta không làm đội trưởng là vì ta biết ở phương diện công và tư, mãi mãi không theo kịp người. Thế nên người không nên hoài nghi chính mình. Ta sẽ vĩnh viễn ủng hộ người.”

Nghe được lời này của Lý Thanh Trúc, Sở Hồng Nguyệt trầm lắng một chút, gật đầu, nói “Cảm ơn chị Lý.”

...

Học giả: “Theo Viện khoa học điều tra Liên Bang, ở bên ngoài cấm địa bắt đầu xuất hiện được liệu linh năng, đây là biểu hiện cho thấy linh năng lại xuất hiện gia tăng lượng lớn.”

Phi Huyền: “Cảm ơn ông chủ! Tin tức này vô cùng hữu dụng đối với ta, ta phải đi kéo giá cao xuất hàng! Đoán chừng một đợt này có thể kiếm một vố lớn.”

Tiểu Chiếu: “+1.”

Lão Miêu: “??? Xuất hàng gì cơ? Kiếm một vố lớn gì cơ? Vố lớn đến bao nhiêu?”

Bình Nhân: “Cảm ơn.”

Kim cương: “Kết nối — Gia Ngạo bạn thân của ngài, tứ sát ngay tại thung lũng vinh diệu, mau đến xem biểu hiện siêu thần của hần!!!”

Kim cương: “Á đù, ta tứ sát!!! Vô địch!!!”

Tiểu Chiếu: “Có tin ta đánh người không? Sau này đừng đăng cái này trong nhóm!”

Hoa tuyết: “Hu hu hu, Cận Thần nhà ta lại chết! Ta thật là khổ sở!”

Phi Huyền: “??? Sao người thích một minh tinh nào là người đó chết?”

Tô Bạch nhìn thấy tin tức này, cũng nhú mày.

Hần cảm thấy, Hoa tuyết hơi kỳ lạ.

Lúc trước Hoa tuyết thích Phạm Kiệt, Phạm Kiệt đã chết.

Sao bây giờ thích Lâm Cận Thần, Lâm Cận Thần cũng chết?

Lúc này, Tô Bạch cũng không thể không nghĩ nhiều.

Hơn nữa, hần nhạy bén nhận ra trong lời của Hoa tuyết có hơi bất thường.

Trong lời nói của nàng mang chữ “Lại”.

Chẳng lẽ ngoại trừ Phạm Kiệt và Lâm Cận Thần, còn có minh tinh khác mà nàng thích đã chết?

Nghĩ tới đây, sắc mặt Tô Bạch hơi nghiêm trọng, không phải cô bé này thích minh tinh nào, thì minh tinh đó sẽ phải chết chứ?

Năng lực này, không tránh khỏi có chút quá quý dị.

Hoa tuyết: “Ta cũng không biết. Hu hu hu... Ta thật là khổ sở...”

Phi Huyền: “Dù sao người đừng yêu thích ta, ta đúng là khá sợ người.”

Lão Miêu: “+1.”

Tiểu Chiêu: “+1.”

Học giả: “+1.”

Quản gia: “@Hoa tuyết, chỗ ta có tin tức nội bộ Lâm Cận Thần tử vong, tuyết đối riêng tư, giá trị 2 điểm cống hiến!”

...

Tô Bạch hơi im lặng liếc nhìn tin của Quản gia, tên Quản gia kia, đúng thật là tiền gì cũng kiếm.

Sau đó, hắn lại lắc đầu, trong lòng đã quyết định, sau này cách xa Hoa tuyết này một chút.

Bây giờ hắn cũng hơi hối hận lúc trước đưa mần côi lưu ly bảy màu ra cho đối phương.

Nếu như đối phương nổi lên thiện cảm đối với hắn, vậy thì thật đúng là phiền phức.

Sau đó, Tô Bạch suy nghĩ một lúc, đánh chữ trên điện thoại.

Mặt Thú: “@Phi Huyền, ta cần một nhóm dược liệu, người giúp đỡ bảo Quản gia gửi tới đây một chút. Thứ ta muốn tương đối nhiều, không biết chỗ người có không.”

Phi Huyền: “Người anh em, không thành vấn đề! Muốn cái gì cứ việc nói.”

Mặt Thú: “Được, ta muốn cỏ vảy cá năm màu, nắm vũ hoa, cỏ lam tâm...”

Tô Bạch tìm được danh sách lúc trước chính mình liệt kê ra,
gửi đi.

Chương 167: Tiểu Chiêu

Ở trong một căn phòng trắng lệt, một gã đàn ông mặc đồ ngủ nằm ở trên giường, chơi điện thoại.

“Vậy mà không tin ta, lần này ta phải tốn chút sức rồi, bất kể hần muốn được liệu như thế nào, ta cũng tìm được cho hần.” u Dương Mặc nhìn điện thoại di động, tự lẩm bầm, trên mặt hiện lên nụ cười.

Song, nụ cười trên mặt hần lập tức cứng đờ lại.

Sau đó hần lập tức điên cuồng đánh chữ đưa vào trong khung, nói “Người điên rồi sao? Ở đây có hơn một ngàn loại được liệu, làm sao ta tìm được chứ? Hơn nữa, mần coi lưu ly bảy màu trước đó của người căn bản không chống đỡ được cái giá tiền này!!!”

Nhưng mà rất nhanh, sắc mặt u Dương Mặc dừng một chút, lại nhanh chóng xóa hết những chữ này đi, nhập vào một dòng tin nhắn khác.

Phi Huyền: “Người anh em, ở đây có hơn một ngàn loại được liệu. Chỗ này của ta cũng không có nhiều như vậy. Hơn nữa, cho dù ta có, giá tiền cộng dồn lại cũng là một con số xa xỉ...”

Sau khi gửi tin nhắn xong, u Dương Mặc nằm ở trên giường, vò đầu.

Lần này hình như chọc tới chuyện phiền toái rồi.

Mặt Thú: “Không cần người tìm được toàn bộ, người chuẩn bị những loại người có thể tìm được cho ta là được. Còn về tiền, ta cũng sẽ theo đó mà trả.”

Thấy dòng tin nhắn này, đầu tiên u Dương Mặc ngẩn ra, sau đó trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Đây là một kẻ ngốc sao?

Sau đó, hần lập tức đánh chữ: “Được, ta sẽ cố gắng tìm kiếm giúp người.”

Mặt Thú: “Cảm ơn!”

Sau khi thấy tin nhắn, trên mặt u Dương Mặc nở một nụ cười, tên Mặt Thú này thật đúng là thú vị.

Lại còn là người có tiền.

“Reng reng reng...” cũng chính lúc này, một loạt tiếng chuông vang lên ở bên cạnh u Dương Mặc.

u Dương Mặc cầm chiếc điện thoại mang nhãn hiệu ở bên cạnh lên, ấn nghe điện thoại, trên mặt lộ ra vẻ ôn hòa nói: “Làm sao vậy? Bảo bối. Nhớ ta rồi? Bây giờ ta đang bận rộn, ngày mai tới nhà người đi. Ừ, lúc ta làm việc, vẫn luôn nghĩ đến người nha.”

Sau đó, hắn tán gẫu mấy câu, cúp điện thoại.

Tiếp theo, hắn lại lấy ra một chiếc điện thoại khác từ bên cạnh, hắn nhìn nhãn hiệu mặt sau điện thoại một chút, tìm dây số duy nhất trong đó, nhấn gọi đi: “Này, cục cưng nhỏ, nhớ ta không? Ta vẫn luôn nghĩ tới người nha.

Tôi nay có thể không? Ừ, ta tới nhà người làm chút chuyện.”

Cúp điện thoại, u Dương Mặc duỗi lưng mệt mỏi, rời giường.

Kéo rèm cửa sổ ra, một hoang mạc hiện ra ở trước mặt hắn.

Ở bên trong hoang mạc có hàng loạt tòa nhà được dựng lên.

Mà ở vùng gần chỗ hắn, rải rác binh lính đang tuần tra.

“Một ngày tốt lành, lập tức phải bắt đầu rồi.” u Dương Mặc nhìn cảnh tượng phía ngoài, đỡ eo của bản thân, trên mặt lộ ra nụ cười.

...

Tiểu Chiếu: “Mặt Thú tiểu đệ đệ, chỗ này của ta cũng có được liệu linh năng, nếu không ta cũng giúp người tìm xem?”

Mặt Thú: “Cảm ơn nha, ta sẽ dựa theo giá thị trường trả cho người.”

Tô Bạch trả lời.

Tiểu Chiếu: “Không cần đâu, quan hệ giữa ta và người trước giờ thế nào chứ, ta có thể đưa cho người miễn phí.”

Thấy tin này, Tô Bạch hơi nhú chân mày lại.

Hắn cảm thấy người tên Tiểu Chiêu này hình như hơi không đúng lắm, dường như đối xử với mình quá mức nhiệt tình.

Giống như đang mưu đồ gì đó với mình.

Tô Bạch hơi híp mắt lại, nhưng mà hắn biết, ảnh tử ở đây, mỗi người đều là người sống lại.

Phải nói rằng, lời nói của Tiểu Chiêu ngốc như vậy, hắn sẽ không tin.

Nếu thật sự coi mỗi người ở đây như đũa ngọc mà nói, vậy thì chết cũng không biết chết như thế nào.

Thậm chí đối phương mê luyện sắc đẹp của mình gì gì đó, Tô Bạch cũng chưa từng nghĩ tới.

Ngay cả mặt mình, đối phương cũng chưa từng thấy, lại mê luyện sắc đẹp của mình.

Đây là quá xem thường đối phương?

Lấy phỏng đoán trước mắt của Tô Bạch mà nói, hắn biết, đối phương là ảnh tử bên trong một trong những lão thành viên.

Ảnh tử như vậy, còn nguy cơ hiểm hơn nhiều so với đám người Hoa tuyết.

Nếu thật sự xem thường, rất có thể sẽ mất đi tính mạng!

Nghĩ tới đây, Tô Bạch lập tức đánh chữ, nói: “Không được, ta dùng giá gốc để mua.”

Nói xong, hắn tiếp tục mở bộ sách phương diện y học ra nghiên cứu.

Cái giá rẻ này, hắn sẽ không chuẩn bị chiếm đâu.

Thật ra thì nhiều khi, rất nhiều người cũng thích đồ rẻ, hoặc là đồ miễn phí.

Mà cũng chính vì như thế, một số xí nghiệp sẽ căn cứ vào loại tâm lý này, lúc công chiếm một cái ngành nghề, cũng sẽ đánh chiêu bài miễn phí, hoặc là chiêu bài giá rẻ, thu hút khách hàng đến chỗ của hắn.

Sau đó, sẽ làm cho những xí nghiệp khác trong ngành này phá sản.

Sau khi độc quyền cái ngành nghề này thành công, cái xí nghiệp này có thể dùng các loại phương thức vô khổng bất nhập, bán cho khách hàng một vài sản phẩm rác rưởi.

Mà khi đó, khách hàng vẫn không thể không nắm lỗ mũi mà nhận.

Mặc dù nói, cái ví dụ này cũng không thật sự thỏa đáng.

Nhưng mà, đạo lý trong đó thì như nhau.

Miễn phí, không chắc chắn là tốt nhất, mà còn rất có thể có độc.

Sau khi đêm đến, Tô Bạch dọn dẹp suy nghĩ của mình một chút, sau đó ngủ thật say.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Tô Bạch rời giường.

Sau khi rời giường, hắn ngửi thấy một mùi thơm ngát, sau đó lại thấy Thu Diệp đang nấu cháo.

Tô Bạch nhìn đồng hồ, khẽ lắc đầu.

Lần trước đột nhiên rời khỏi, đoán chừng bị Thu Diệp nhớ ở trong lòng rồi, cho nên mới thức dậy sớm.

“Meo ~ “Cửa mở ra, Tiểu Tội ngây thơ đi đến bên cạnh Tô Bạch, dùng đầu của mình cọ lên ống quần Tô Bạch.

“Ông chủ, con mèo này thật thân thiết với người. Lúc theo ta còn không thèm để ý đến ta.” Thu Diệp quay đầu, nói với vẻ hâm mộ.

Tô Bạch nghe thấy thế, cười nói “Tính cách con mèo này như vậy đó.”

Nói xong, hắn ôm lấy Tiểu Tội, vuốt đầu nhỏ và cằm của đối phương.

“Khòoooo...” Tiểu Tội phát ra tiếng khò khè từ giữa cổ họng, mắt nhỏ híp lại, tràn đầy hương thụ.

Tô Bạch triết mèo, đi vào trong phòng để được liệu, tìm một đoạn con nhện đỏ mà ngày hôm qua bắt còn dư lại, đút cho Tiểu Tội ăn.

Sau khi làm xong những thứ này, hắn đi tới phòng khách.

Lúc này, Thu Diệp đã chuẩn bị cháo xong xuôi.

Cháo là cháo thịt nạc rau xanh.

Cháo phải được nấu xong trước, thịt nạc cũng phải dùng dầu... ướp gia vị trước.

Thế nên bữa ăn sáng loại này, ít nhất phải chuẩn bị trước nửa tiếng mới được.

Từ đó cũng có thể nhìn ra được, Thu Diệp rất phí tâm tư.

“Người vất vả rồi.” Tô Bạch cười một tiếng với Thu Diệp, nói.

Nghe được lời này của hắn, Thu Diệp gãi đầu, nói: “Ông chủ không nên khách khí như vậy, đây là điều tôi nên làm.”

Tô Bạch lắc đầu, nói: “Người ấy à, vẫn quá thật thà.”

Nói xong, hắn dừng một chút, nói: “Lần này, thời gian ta đi ra ngoài có thể sẽ tương đối lâu, người ở nhà nhớ chú ý an toàn.”

“Vâng, ông chủ.” Thu Diệp gật đầu.

Cũng chính lúc này, Tô Bạch đột nhiên nghĩ đến gì đó, lại nói thêm: “Đúng rồi, còn nữa, trên lầu chính là bà lão kia, biết không? Lúc người không có chuyện gì làm, có thể đi lại với nàng nhiều một chút, nàng ở một mình như thế, lẻ loi hiu quạnh thật đáng thương.”

Nghe được lời nói của hắn, Thu Diệp ngẩn ra, sau đó gật đầu nói: “Vâng, được, ông chủ.”

Tô Bạch gật đầu, sau đó bắt đầu ngồi ở trước bàn ăn húp cháo.

Để cho Thu Diệp đi lại với bà lão một chút, thật ra cũng không có ý gì khác.

Chỉ là muốn trước khi bà lão ra đi, có người làm bạn mà thôi.

Chương 168: Hệ thống người sống lại

Sau khi Tô Bạch ăn điểm tâm xong, lập tức rời đi.

Ngồi trên xe Trương Tam.

Trong một số tình huống, Trương Tam có kiêm chức của một tài xế.

“Ông chủ, vị tiểu huynh đệ kia là?” Trương Tam nhìn người thiếu niên qua kính chiếu hậu, nghiêm túc lái xe, cẩn thận từng tí mà hỏi.

Nghe được lời nói của hắn, Tô Bạch hơi nâng mí mắt lên, nói “Hắn là học đồ của ta.”

“À à, học đồ à.” Trương Tam gật đầu, cười nói.

Chỉ là trong lòng hắn hơi cảm thán, ông chủ nhà mình quá xa hoa rồi.

Chỉ là một tên học đồ, đã mua một cái cửa hàng cho đối phương, lại còn sang tên cửa hàng cho đối phương.

Giá trị của nó chính là hơn một trăm vạn đó.

“Ừ, lúc hắn mở cửa hàng, người giúp đỡ trông nom sơ qua một chút. Một số rắc rối, người cũng giải quyết xong cho hắn. Nếu như gặp phải một số chuyện mà người không giải quyết được, có thể gọi điện thoại cho ta.” Cũng chính lúc này, Tô Bạch đột nhiên nói.

“Vâng, ông chủ.” Trương Tam gật đầu.

Sau đó, Tô Bạch ngồi ở trên xe tiếp tục xem điện thoại.

Tin tức mà lần này hắn xem, phần lớn đều liên quan tới người sống lại.

Thật ra mà nói, Quân gia không chế vô cùng nghiêm ngặt đối với tài liệu của người sống lại.

Đại đa số tài liệu đều giữ kín như bưng.

Dường như Quản gia hơi kiêng kỵ đối với loại tài liệu này lưu truyền ở trong ảnh tử.

Cho nên, trước đây Tô Bạch cũng chỉ biết loại ấn tượng như người sống lại cấp Trùng chính là người sống lại cấp thấp nhất, cấp Xà mạnh hơn một chút, độ cứng thân thể cấp Mãng vô cùng mạnh.

Nhưng mà, chính vào hôm nay, đột nhiên Quản gia tìm tới hắn, muốn đưa cho hắn một phần tài liệu.

Phần tài liệu này, bao hàm tất cả tài liệu liên quan đến người sống lại.

Tô Bạch giờ tài liệu ra xem, tâm trạng cũng bị thông tin trên tài liệu làm cho chấn động.

Bên trong tài liệu này, bao hàm mấy trăm phần báo cáo nghiên cứu của nhân viên nghiên cứu, và hàng ngàn video lúc chiến đấu với người sống lại.

Nhìn những tài liệu này,

Tô Bạch cảm thấy bản thân càng hiểu sâu hơn về cái quần thể người sống lại này.

Đầu tiên, thế giới này có người sống lại trước, sau đó mới có Người linh năng.

Mà người sống lại khác biệt so với Người linh năng, với năng lực của người sống lại, phần lớn cũng hết sức quý dị.

Thực lực của Người linh năng, có quan hệ trực tiếp với cấp bậc.

Nhưng người sống lại, thì lại không phải như vậy.

Trong một số tư liệu ở trong tay Tô Bạch, ban đầu lúc Cao Tường cấp Trùng, đối chiến với đội thứ 13 tỉnh Nam An.

Lúc ấy trong đội thứ 13 tỉnh Nam An có hai tên Người linh năng cấp C, đấu với người sống lại cấp Xà.

Nhưng mà, hai người kia đều chết ở trong tay Cao Tường.

Đồng thời còn có những sáu thành viên khác, 3 tên cấp D, 3 tên cấp E.

Mà tên Cao Tường này, vẫn chưa phải là chiến tích khủng bố nhất.

Khủng bố nhất là một danh hiệu kim chủ người sống lại.

Thời điểm người sống lại này ở vào cấp Trùng, từng không chế năm tên Người linh năng cấp C, đã tạo thành lượng thương vong rất lớn với nhân viên của Đồ Long Bộ, thậm chí giết chết một tên Người linh năng cấp B.

Hơn nữa, người này còn bỏ trốn mất dạng, cho đến bây giờ vẫn luôn không lộ đầu ra.

Xem xong những tài liệu này, Tô Bạch cũng hiểu rõ, người sống lại có cường đại hay không, tuy rằng có một chút liên quan tới cấp bậc, nhưng mà cũng có liên quan rất lớn tới năng lực của hắn.

Một người sống lại đỉnh cấp, là hoàn toàn có thể giết người vượt cấp.

Mà những chuyện này, ở bên trong tài liệu này, chẳng qua là cửu ngư nhất mao.

Trong đó còn có rất nhiều tài liệu liên quan tới người sống lại.

Nói thí dụ như cấu tạo hệ thống của người sống lại và báo cáo nghiên cứu giải thích chi tiết về cấp bậc của người sống lại.

Về những thứ này, lúc trước Tô Bạch cũng chỉ có một ít nhận thức mơ hồ, Quân gia cũng chưa từng tiết lộ cụ thể với hắn.

Tô Bạch nhìn phần tài liệu này, đầu tiên là nhìn từ trong hệ thống người sống lại đi lên.

Ở bên trong phần tài liệu này, giới thiệu rõ ràng về hệ thống của người sống lại, cùng với một số hồ sơ của người sống lại.

Trong đó có hệ nguyên tố, hệ biến thân, hệ tinh thần, hệ không chế, hệ quỷ dị và các loại hệ thống.

Mà trong số đó, hệ quỷ dị nhiều nhất.

Ý nghĩa của hệ quỷ dị chính là năng lực quỷ dị.

Cũng chính vì như thế, hệ quỷ dị chính là một món thập cẩm, năng lực quỷ dị gì đều có thể trang bị vào bên trong.

Bởi vì, mỗi người sống lại, năng lực đều vô cùng quỷ dị.

Thậm chí các hệ thống bên trong người sống lại như hệ nguyên tố, hệ biến thân, hệ tinh thần, cũng có thể nói thành hệ quỹ dị.

Tô Bạch bắt đầu xem xét từng loại hệ thống bên trong, ghi chép tin tức có ích.

Mặc dù nói, năng lực của người sống lại hầu như không giống nhau.

Nhưng mà những loại tin tức này, lại có thể trợ giúp rất lớn cho hắn.

“Bá! ...”

Cũng chính lúc này, một tiếng còi vang lên.

Tô Bạch ngẩng đầu nhìn sang, đã thấy một chiếc xe đang vượt qua xe của hắn.

“Ông chủ, người này đã vượt qua xe chúng ta nhiều lần rồi.”
Trương Tam ở bên cạnh thấy Tô Bạch nhìn về phía chiếc xe đằng trước, hơi tức giận, nói.

Tô Bạch nhìn thoáng qua thời gian từ trên điện thoại di động, đã nói nói “VẬY thì lái chậm lại đi. Chẳng lẽ người còn muốn đụng vào?”

“Haha...Nếu ông chủ muốn đụng, ta đây lập tức đụng.”
Trương Tam cười haha một tiếng, nói.

“Bây giờ đang ở trên đường cao tốc, nhưng nếu như người tức giận, có thể gọi điện thoại tới sở cảnh sát giao thông, gửi video cho bọn hắn là được.” Tô Bạch khoát tay, nói.

Hắn ra ngoài từ sớm, thời gian dư thừa, hoàn toàn có thể chậm rãi mà đi.

Huống chi, lái xe chậm như vậy, hắn cũng có thể đọc tài liệu về người sống lại một cách kỹ lưỡng hơn.

Những nơi khác, nơi nào an toàn hơn nơi này?

Đương nhiên, chủ yếu là người lái xe - Trương Tam, mà không phải là hắn lái xe.

Tức giận là Trương Tam, không liên quan gì tới hắn.

Sau đó, Tô Bạch tiếp tục đọc tài liệu trên điện thoại.

Trương Tam ở bên cạnh thấy thế, trong lòng có phần khâm phục đối với ông chủ nhà mình, dưới tình huống như vậy, ông chủ nhà mình vẫn giữ được bình thản, quả nhiên là người làm việc lớn.

Nghĩ tới đây, hắn thật sự nghiêm túc lái xe, đi theo sau xe phía trước.

Sau khi một tiếng đồng hồ trôi qua, xe phía trước hình như cảm thấy không thú vị, nên bắt đầu lái sang những xe khác.

Sau đó một tiếng “Ầm” nổ vang.

Xe phía trước đã bị nghiền nát thành đồng sắt vụn.

“Cảm giác vùng lân cận có một người mới vừa chết, họ tên Tiền Chí, đạt được một điểm thuộc tính cơ bản, may mắn +2.”

Tô Bạch cảm nhận được một đoạn tin tức.

“Ngọa tào, làm sao hắn dám đi sang chiếc xe tải lớn khác chứ?” Trương Tam ở một bên không nhìn được phát ra một câu nói tục.

“Có thể là hắn đã sớm không muốn sống nữa rồi đi.” Tô Bạch im lặng một hồi, nói.

Nghe được lời của ông chủ nhà mình, đầu tiên Trương Tam ngơ ngác một hồi, sau đó đột nhiên cảm thấy rất có lý.

Loại người như thế, chẳng phải là không muốn sống mới đi chặn xe của người khác sao?

Nghĩ tới đây, hắn lắc đầu, tiếp tục lái xe nghiêm túc.

Sau đó, Tô Bạch đến sân bay vùng ngoại ô thành phố Vân Mộng.

Sau khi xuống xe, hắn mang vali hành lý của mình bắt đầu đăng ký vé lên máy bay, chờ đợi chuyến bay.

Lát sau, Tô Bạch ký gửi dù nhảy làm hành lý vận chuyển, bản thân mang theo một rương hành lý nhỏ qua cổng kiểm tra an ninh.

Lần này, lúc hắn qua cổng an ninh, đã dùng đầu búa nhỏ định làm đồ trang sức bám vào phía trên rương hành lý bằng Ma Thiết.

Trực tiếp nhìn vào, chính là phía trên rương hành lý có một khối sắt nhỏ nhô ra, hoàn toàn tích hợp vào rương hành lý.

Cho nên, thời điểm kiểm tra an ninh cũng không có chuyện gì xảy ra.

Chương 169: Ảnh hưởng của linh năng đối với người bình thường

Sau đó, Tô Bạch đến phòng chờ.

Hắn tới đây trước hai tiếng đồng hồ, thế nên còn phải đợi một khoảng thời gian.

Mà lúc này, Tô Bạch cũng không thể xem tài liệu trên điện thoại được nữa.

Bởi vì ở trong phòng chờ này có rất nhiều camera.

Hắn không có cách nào bảo đảm tư liệu bên trong không bị người khác phát hiện.

Tô Bạch lẳng lặng ngồi ở trong phòng chờ.

Ở xung quanh hắn có rất nhiều người.

Cũng chính lúc bấy giờ, Tô Bạch mới có thời gian để nghiêm túc quan sát những người ở đây.

Ở chỗ này, rất đông người, đều cầm điện thoại xem không rời mắt, hoặc là bọn họ phát ra tiếng cười, hoặc là điện thoại phát ra tiếng cười quái dị, làm cho người ta cảm thấy hơi...quái dị.

Hơi giống cảnh tượng trong phim kinh dị.

Đương nhiên, trừ những người này ra, còn có một số người mang cặp công văn, đang nôn nóng nhìn bắt tay vào làm cơ thời gian.

Một số đứa trẻ đang náo loạn.

Cũng có người dựa vào ghế ngủ.

Cuộc sống muôn màu được thu hết vào mắt.

Tô Bạch nhìn những người này, ngón tay vuốt ve ở trên điện thoại.

Những ngày qua, mỗi khi hấn có thời gian thì sẽ quan sát con người nhiều hơn.

Bởi vì mấy ngày hôm trước, anh Học giả thứ hai đã chia sẻ một báo cáo nghiên cứu vào trong nhóm.

Bên trong báo cáo nghiên cứu nói về ảnh hưởng của linh năng đối với người bình thường.

Ở trong báo cáo nghiên cứu có một nhóm nghiên cứu nhỏ tiến hành quan sát đối với người bình thường ở các thành phố khác nhau, các khoảng thời gian khác nhau.

Mà thông qua quan sát, nhóm nghiên cứu nhỏ đã phát hiện một số bất thường.

Sau khi linh năng bộc phát, cảm xúc của mọi người hầu như dễ dàng bị cuốn hút, cảm xúc tràn đầy bạo lực.

Sự gia tăng nồng độ linh năng trong trời đất, làm cho lòng người bất ổn.

Mà điều này, Tô Bạch trải qua nhiều ngày quan sát, cũng xác nhận chuyện này.

Giống như hôm nay,

Người tài xế kia đoán chừng chính là bị linh năng ảnh hưởng tới, cho nên mới làm ra loại chuyện nguy hiểm như vậy.

Cũng chính vì như thế, hấn mới không tức giận chút nào.

Tất nhiên, tình huống như thế chỉ là tạm thời, chỉ cần đợi nồng độ linh năng ổn định lại, cảm xúc của mọi người nhìn chung cũng sẽ ổn định xuống.

“Xem ra thời gian sau này, ta phải nghiên cứu linh năng một chút rồi.” Tô Bạch nhìn lướt qua những người chung quanh, trong lòng trầm nghĩ.

Là người có năng lực nhận biết linh năng thực vật, hấn càng có nhiều ưu thế hơn so với những người khác.

Người khác cũng không có điều kiện quan sát trực tiếp linh năng nguyên tố như hấn.

Còn tại sao phải làm như vậy, thì là bởi vì nghiên cứu linh năng nguyên tố cũng có trợ giúp rất lớn để hấn hiểu rõ bản

thân, hiểu rõ quan tài hoàng kim,.

Cho tới bây giờ, hiểu biết của Tô Bạch đối với quan tài hoàng kim cũng chỉ là phiến diện mà thôi.

Thậm chí đối với xuất thân của nó, cũng chỉ biết rằng nó đến từ hoàng kim tâm, hoàng kim tâm đến từ mảnh di tích kia mà thôi.

Tô Bạch cảm thấy, chính mình cần phải nghiên cứu có hệ thống hơn đối với linh năng và quan tài hoàng kim.

Nếu không, căn bản không có cách nào hoàn toàn khai phá ra toàn bộ năng lực của quan tài hoàng kim.

Nếu không sẽ giống như bây giờ, Tô Bạch không có chút manh mối nào đối với việc giết Khúc Du Dương, sau khi tiếp thu hoàng kim tâm, những lũ nguồn gốc tiểu nhân kia xuất hiện trên quan tài hoàng kim.

“Phù...” Tô Bạch lắc đầu, không nghĩ cái này nữa.

Hắn cũng không vội vàng đối với cái này, bây giờ hắn đã trở thành nghiên cứu viên của Đồ Long Bộ, đến lúc đó sẽ có vật thí nghiệm cho hắn nghiên cứu.

Cũng chính lúc này, cổng lên máy bay đã bắt đầu xếp hàng.

Tô Bạch thấy thế, cũng lập tức đứng dậy, bắt đầu đi theo xếp vào hàng.

Lúc xếp hàng, cũng không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, Tô Bạch thuận lợi bước lên máy bay.

Bởi vì nguyên nhân chỗ hắn xếp hàng tương đối trễ, cho nên vị trí của hắn cũng chính là vị trí cánh máy bay, hơn nữa còn không phải là vị trí gần cửa sổ.

Lên chỗ ngồi, Tô Bạch thắt đai an toàn xong, sau đó nhìn về phía tay trái của mình.

Hôm nay quan tài hoàng kim trên cổ tay hắn đã có mười bốn chấm nhỏ màu đen óng ánh.

Ban đầu vật phong ấn cộng thêm cho hắn 17 điểm không thuộc tính và một điểm thuộc tính đặc biệt.

Sau đó, hấn thêm 4 điểm không thuộc tính lên cảm giác, lại ở bệnh viện tập hợp đủ một quan bảo màu đen, lại thêm một điểm không thuộc tính nữa.

Cho nên bây giờ mới có 14 điểm thuộc tính.

Thật ra thì lúc trước, Tô Bạch vẫn không nghĩ ra nên thêm điểm không thuộc tính vào chỗ nào.

Nhưng mà, hôm nay hấn lại đạt được 2 điểm thuộc tính may mắn, thế nên hấn nghĩ, có lẽ chính mình nên thêm điểm không thuộc tính lên may mắn.

Nói như vậy, có lẽ sau này hấn làm chuyện gì cũng sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Nghĩ là làm, Tô Bạch thêm 6 điểm không thuộc tính vào.

Ngay lập tức, hấn đã có mười điểm thuộc tính may mắn.

Cùng với điểm thuộc tính nhập vào, Tô Bạch liền... Không có cảm giác gì.

Có một loại ảo giác như điểm thuộc tính này có hơi đá chìm đáy biển.

Nếu như những điểm thuộc tính khác, nói thí dụ như điểm thuộc tính lực lượng...hấn sẽ lập tức cảm giác được sự thay đổi.

Nhưng mà, điểm không thuộc tính này lại không có.

“Xin chào, có thể nhường chỗ một chút không?” Đúng lúc này, một giọng nói vang lên.

Tô Bạch quay đầu nhìn sang đã thấy một mảnh tuyết trắng.

Tiếp theo hấn nhìn trên lên mặt, lập tức nhìn thấy khuôn mặt của một người nước ngoài.

Đối phương có một mái tóc màu vàng, đôi mắt màu lam và một gương mặt vô cùng tinh xảo.

Giống như một tinh linh bước ra từ trong truyện cổ tích.

“À, xin chờ một chút.” Tô Bạch gật đầu, tháo đai an toàn, đứng lên.

Tuy rằng, ban đầu hấn đã rất kinh ngạc trước vẻ đẹp của người phụ nữ này, nhưng hấn cũng không có cảm xúc nào khác.

Chỉ là một người xa lạ mà thôi.

Sau khi hấn đứng dậy, người phụ nữ ngồi xuống.

Tô Bạch quay về chỗ, ngồi xuống.

“Xin chào, tôi tên là Hathaway.” Hathaway cười đưa tay ra với Tô Bạch.

“Ồ.” Tô Bạch đáp một tiếng, mở bộ sách trên điện thoại ra, tiếp tục đọc.

Cũng không hề để ý tới cánh tay đưa ra của đối phương.

Nếu như bắt tay giới thiệu tên rồi, sẽ phải tiếp tục nói chuyện, tiếp tục nói chuyện đôi lời, vậy thì có thể sẽ phải tán gẫu tương đối dài rồi.

Hấn cảm thấy phiền phức.

Tô Bạch cũng không có hứng thú với việc làm quen với một cái người xa lạ.

Thấy hấn không đáp lại, trên mặt Hathaway hiện lên một tia xấu hổ.

Đây là phương thức vô cùng hữu hiệu khi nàng ở nước ngoài, rất nhiều đàn ông ở đây nhìn thấy nàng cũng hận không thể liếm ngón tay của nàng.

Nhưng lần này lại mất đi hiệu lực.

Điều này cũng làm cho Hathaway có chút ngạc nhiên đối với người thiếu niên này.

Nàng cũng nhìn ra được, người thiếu niên này không giống với những người đàn ông cố ý ra vẻ lạnh lùng ít nói để hấp dẫn nàng, thật sự không có hứng thú làm quen với nàng.

“Người đang xem gì vậy?” Hathaway quyết định đổi phương thức, cười dò hỏi.

Nghe nàng nói, Tô Bạch hơi nhú chân mày, nghiêng đầu, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn về phía đối phương.

Thấy sắc mặt của hấn, Hathaway nhất thời cảm thấy trên người đối phương dường như có một loại uy thế đè ép lên người nàng, giày xéo nàng một cách tàn bạo.

Vào lúc này, suýt nữa nàng cũng phải kêu ra tiếng.

Nhưng cũng chính vào thời khắc giáp biên, Tô Bạch quay đầu lại, không nhìn nàng nữa.

Hắn nhìn điện thoại, chân mày hơi nhíu lại.

Đột nhiên hắn cảm thấy bản thân đã uổng công tăng thêm điểm may mắn.

Cho đến tận bây giờ, vậy mà một chút phản ứng cũng không có.

Mà Hathaway ở bên cạnh thì nhìn về phía hắn, trong mắt có tia quái dị.

Chương 170: Con người không cách nào rút ra bài học từ lịch sử

Tiếp theo, chính là một chuyến hành trình khá lâu.

Từ thành phố Vân Mộng đến Linh Xuyên cách hơn hai ngàn chín trăm cây số, phải ngồi máy bay bốn tiếng mới tới được nơi.

Cho nên, rất nhiều hành khách trên chuyến bay đều đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Chỉ có một số ít người trên máy bay vẫn đang nghịch điện thoại.

Mà Tô Bạch là một trong số đó.

Giờ Tô Bạch đang đọc một cuốn sách lịch sử vô cùng thú vị, tiêu đề của nó là “Con người rút ra bài học gì từ lịch sử?”

Quyển sách này cực kỳ ý nghĩa, nó ghi chép một số sự kiện tương tự nhau trong lịch sử, biên soạn thành từng mục từng chương, tiến hành so sánh rồi từ đấy rút ra một đạo lý.

“Bài học duy nhất mà con người rút ra từ lịch sử chính là con người không thể rút ra bài học nào từ lịch sử cả.”

Đọc đến dòng này, Tô Bạch khẽ mỉm cười.

Tác giả này đúng là thú vị thật.

Thực ra cuốn sách này tiêu thụ khá tốt trên thị trường, văn chương của tác giả hài hước dí dỏm, cùng với những câu chuyện xưa làm con người ta đọc mà dở khóc dở cười khiến nó rất đắt khách.

Cũng chính lúc này, Tô Bạch đột nhiên cảm giác được gì đó, ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hắn cảm giác, cái chỗ này... có gì đó không ổn.

Cảm giác không ổn này bắt nguồn từ vùng sông núi ngoài kia.

“Sao thế?” Lúc này, Hathaway nhìn Tô Bạch mang chút khó hiểu mà dò hỏi.

Sau đó, nàng cũng nhìn ra phía bên ngoài.

Nhưng, nàng chỉ thấy từng ngọn núi đá cheo leo chập trùng, cảnh tượng không khác gì so với lúc trước.

“Không có gì.” Tô Bạch đáp.

Rồi hắn lại tiếp tục đọc sách.

Khu vực kia chắc chắn có vấn đề, lại còn là vấn đề lớn nữa.

Nhưng chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến hắn.

Trên đời này Người Sống Lại làm việc ác nhiều vô cùng, nếu chuyện nào hắn cũng nhúng tay vào chắc mệt chết mất.

Hắn chỉ cần tra tìm vị trí của chỗ này rồi báo với Quân gia là được rồi.

Còn chuyện sau đó cứ để Đồ Long bộ lo.

Hathaway nhìn Tô Bạch, khẽ cau mày.

Tên đàn ông Liên Bang này đúng là kỳ quái mà.

Nhưng hắn không tán gẫu cùng nàng, nàng cũng chẳng cần có rước nhục vào người.

Sau đấy, nàng liền nhắm mắt rồi ngủ thiếp đi.

Mà Tô Bạch ngồi kế bên vẫn tiếp tục đọc sách.

Lúc này hắn đang đọc một cuốn sách địa lý.

Tô Bạch đọc chưa được bao lâu liền tra ra được vị trí của nơi hắn vừa trông thấy từ lộ tuyến của máy bay, thời gian và hình dạng đặc thù của địa thế.

Chỗ này tên là núi Đại Quân, một nơi vô cùng lạc hậu thuộc Liên Bang.

Có rất nhiều người sinh sống ở trong núi, tương tự như thôn Xuyên Trạch khi trước.

Sau khi tra được địa chỉ, Tô Bạch liền quăng gánh mặc kệ, tiếp tục đọc “Con người rút ra bài học gì từ lịch sử?”

Sau đó, trải qua 2 tiếng đồng hồ máy bay cũng hạ cánh.

Tô Bạch theo hành khách bên cạnh lần lượt đi xuống.

Sau khi xuống máy bay, hắn cảm nhận rõ từng đợt gió lạnh quất vào người.

Linh Xuyên càng gần phía Bắc hơn so với thành phố Vân Mộng, cho nên nhiệt độ ở nơi này cũng càng rét lạnh.

Rất nhiều nhân viên công tác chỗ này đều khoác áo bông.

Tô Bạch ngó điện thoại một chút, phát hiện nhiệt độ nơi này đã dưới 0 độ.

Sau đó, trước tiên hắn gửi sự việc núi Đại Quân cho Quân gia.

Gửi tin xong, hắn theo dòng người đi ra sân bay, rồi lấy một cái áo khoác đen từ vali ra mặc vào.

Mặc dù để mà nói thì giờ Tô Bạch cũng không sợ lạnh, thuộc tính kháng lạnh của hắn đã lên 9 điểm.

Chút nhiệt độ này, đến Lý Thanh Trúc cũng chịu được.

Nhưng hắn không sợ lạnh, cũng không có nghĩa hắn phải ăn mặc phong phanh.

Làm như vậy sẽ chỉ khiến người khác chú ý mà thôi.

Điều này đối với hắn mà nói chẳng tốt đẹp gì.

Tiếp đó, Tô Bạch nhìn thời gian thấy hiện tại đã 4 giờ chiều rồi.

Hắn đi lấy chút hành lý rồi thuê một chiếc taxi ngoài sân bay, đi về Linh Xuyên ở ngoại ô.

Nhưng rất nhanh sau đó, Tô Bạch liền nhú mày.

Hắn quay đầu nhìn.

Có một chiếc taxi ở phía sau.

Chiếc xe này đã đi theo hắn một lúc rồi.

Nhưng khiến hắn kinh ngạc đó là vừa rồi hắn dùng cảm giác đã thử cảm ứng một chút, phát hiện kẻ bám đuôi phía sau thế mà lại là cô nàng đến từ ngoài Liên Bang tên Hathaway.

“Nàng đang theo dõi ta sao?” Tô Bạch khẽ nhú chân mày.

Sau đó, hắn quay đầu nói với tài xế: “Bác tài, phiền bác lái chậm một chút, để chiếc xe đằng sau vượt lên đi ạ.”

“Hả?” Tài xế nhìn Tô Bạch có chút nghi ngờ, rồi như muốn nói gì đó.

Cũng chính vào lúc này, Tô Bạch cài một trăm tệ vào giá đề cọc.

Nhìn thấy một trăm tệ, tài xế lập tức im lặng, chậm rãi giảm tốc, bắt đầu thụt lại so với chiếc xe đằng sau.

Hai chiếc xe cứ thế tiếp tục chạy bon bon.

Nhưng khiến Tô Bạch càng cạn lời đó là qua mấy tiếng đồng hồ rồi mà chiếc xe của Hathaway vẫn cứ đi cùng đường với hắn.

Cứ như thể hắn cũng đang theo dõi đối phương vậy.

Lúc này, tài xế bên cạnh cũng hơi buồn cười, muốn cười mà không dám cười ra thành tiếng.

Đến hơn tám giờ tối, cuối cùng Tô Bạch cũng tới câu lạc bộ nhảy dù.

Nơi này tên là câu lạc bộ nhảy dù núi Đại Thanh.

Câu lạc bộ nhảy dù núi Đại Thanh có quy mô vô cùng lớn, được xem như là căn cứ nhảy dù của núi Đại Thanh.

Bởi vì có thể thi lấy chứng chỉ nhảy dù ở chỗ này.

Mà lần này Tô Bạch đến đây mục đích không phải thi lấy chứng chỉ.

Nhưng nếu hai, ba ngày sau cảm giác có thể lấy được chứng nhận thì hắn cũng không ngại làm đơn xin luôn.

Sau khi Tô Bạch đến căn cứ, ngay lập tức có người ra tiếp đón hắn.

Đó là một người đàn ông trung niên.

Người đàn ông này hơi gầy yếu, ăn mặc vừa vặn, đeo mắt kính gọng vàng, trông vô cùng nhã nhặn lịch sự.

“Xin chào, ta tên là Tạ Hâm, là tiếp tân của nơi này, để ta đưa người đến kí túc xá

mà chúng ta đã chuẩn bị.” Tạ Hâm cười với Tô Bạch, nói.

“Được thôi.” Tô Bạch gật đầu rồi sau đó đi theo Tạ Hâm.

Sau khi đi theo Tạ Hâm đến sảnh tiếp khách.

Lúc này đây, Hathaway đã đang ngồi ngay ngắn trên sofa của đại sảnh.

“Là người?” Hathaway nhìn thấy Tô Bạch, lập tức trưng ra biểu cảm đề phòng, “Người đang theo dõi ta hả?”

Tô Bạch nghe thấy vậy thì trong lòng cảm thấy cạn lời, nhưng cũng chẳng tiện nói gì.

Đáng mê là trước đó hắn cũng cho rằng Hathaway đang theo dõi hắn.

Đây gọi là nhân quả tương báo nhỉ.

“Hai người quen nhau hả? Vị tiên sinh này vào mấy ngày trước đã đặt hẹn đến đây.” Tạ Hâm kinh ngạc nói.

Nghe hắn nói vậy, Hathaway há hốc miệng, hơi kinh ngạc nhìn Tô Bạch, sau đó nói một cách lúng túng: “Ngại quá, ta không ngờ lại trùng hợp như vậy.”

“Không sao.” Tô Bạch lắc đầu, sau đó nhìn Tạ Hâm bên cạnh nói: “Đưa chúng ta vào phòng đi, hôm nay ngồi xe lâu quá, ta muốn nghỉ ngơi một lát.”

“Dạ được, mời hai vị theo ta” Tạ Hâm nghe vậy thì mỉm cười rồi đi lên phía trước dẫn đường.

Sau đó hắn dẫn hai người Tô Bạch, Hathaway lên lầu 2, lần lượt chuẩn bị cho mỗi người một phòng.

Chương 171: Ngọn nguồn của Linh Thuế

“Thưa hai vị, bảy giờ sáng mai sau khi thức dậy các vị có thể đi đến trung tâm căn cứ của chúng ta, sau khi kí kết hiệp nghị ở đó, có thể bắt đầu học tập kiến thức lý luận. Trong phòng hai vị cũng có một chút sách vở liên quan đến phương diện này, hai người có thể xem thử một chút.

Tất nhiên, nếu ngày mai 2 vị muốn đi nhảy dù thì chúng ta sẽ đề huấn luyện viên đưa các vị đi nhảy.” Tạ Hâm đứng ở cửa mỉm cười nói với hai người.

“Được.” Tô Bạch và Hathaway gật đầu.

Nhận được câu trả lời, Tạ Hâm mỉm cười xong quay người rời đi.

Nhìn hắn rời đi, Tô Bạch liền quay vào phòng rồi đóng cửa lại.

Hathaway ở bên cạnh đứng đực ra một lúc, nhìn cánh cửa phòng đã đóng lại của Tô Bạch, trong lòng thấy hơi cạn lời.

Tính tình của gã đàn ông Liên Bang này đúng là kì cục.

Sau đây, nàng cũng quay trở về phòng.

Sau khi Tô Bạch đi vào phòng, nhìn ổ điện dưới TV một lúc.

Rồi rơi vào trầm ngâm.

Trong này tất nhiên là sẽ không có camera.

Nhưng không biết có phải do chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế (OCD) hay không mà hắn rất muốn phá hỏng cái ổ điện này.

Tô Bạch lắc đầu, quăng cái ý nghĩ này đi rồi thu xếp gọn gàng đồ đạc của mình.

Tiếp đó, hắn ngắm nghía căn phòng này một chút.

Phòng cũng không gọi là ồn áp lắm, bên trong bố trí đơn sơ, kém xa so với nhiều khách sạn khác.

Nhưng điều kiện lại đỡ hơn nhiều so với một số quán trọ.

Ít nhất là bên trong cũng khá sạch sẽ, bàn ghế đều không dính bụi, giống như vẫn luôn thường xuyên được quét dọn.

Tô Bạch đưa mắt nhìn mấy cuốn sách trên bàn.

Lật lật vài trang xong liền hết hứng.

Nội dung mấy cuốn này đều viết về kiến thức lý luận liên quan đến nhảy dù.

Mà những kiến thức này mấy ngày trước Tô Bạch đã đọc qua và ghi nhớ rồi, cho nên cũng không cần xem lại làm gì.

Sau đó hắn đi tắm rửa, xong nằm trên giường, mở điện thoại đi động ra xem những tài liệu mà Quân gia gửi cho.

Tài liệu nhiều vô cùng, trước đó hắn cũng chỉ nhìn lướt qua một phần mà thôi, sau bởi vì đang ở chỗ có nhiều giám sát nên cũng không tiện mở ra xem.

Mà trong một khoảng thời gian ngắn hắn phải đọc hết chỗ tài liệu này.

Vì nó chỉ tồn tại trong hai ngày rồi sau sẽ tự động biến mất.

Đây là biện pháp bảo mật thông tin của Quân gia.

Sau khi Tô Bạch mở tài liệu ra, trực tiếp lướt qua thông tin liên quan đến Người Sống Lại cũng như phân chia hệ thống mà nhảy đến đọc phần phân cấp cụ thể của Người Sống Lại luôn.

Tư liệu liên quan đến cấp bậc của Người Sống Lại tổng gồm năm tập văn kiện.

Cần phải từ từ mở xem từng cái một.

Tô Bạch nhấp vào văn kiện xem thông tin, rồi sau đó rơi vào trầm tư.

Lúc trước, hắn cũng biết Người Sống Lại tổng cộng chia thành năm cấp bậc: Trùng, Xà, Mãng, Giao, Ác Long.

Nhưng đối với việc sao lại chia thành các cấp như vậy hắn cũng chỉ mù mờ nửa vời, chứ không biết tình hình cụ thể.

Nhưng bản tư liệu này đã giải thích tường tận những chuyện đó.

Cấp Trùng của Người Sống Lại nghĩa cũng như tên chính là nhỏ yếu, cũng là thời kì yếu ớt nhất.

Ở cấp bậc này, Người Sống Lại vẫn chưa sử dụng thành thạo sức mạnh, thân thể yếu đuối.

Ngoài một vài thành phần cá biệt, thì hầu hết những kẻ này đều có thể bị người bình thường giết chết.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao cảnh sát lại dám giết Người Sống Lại.

Mà trên cấp Trùng lại là cấp bậc mà người bình thường không thể đối phó được.

Ví dụ như cấp Xà.

Sau khi thăng đến cấp Xà, Người Sống Lại sẽ sở hữu một loại sức mạnh cực kì đáng sợ.

Chuyển sinh.

Kết hợp kinh nghiệm của bản thân cùng với tài liệu, Tô Bạch biết rằng nếu như

không dùng vật phong ấn quấy nhiễu quá trình chuyển sinh của Người Sống Lại, thì kẻ đó sẽ không chết hẳn.

Đối phương vẫn sẽ còn cơ hội vùng dậy.

Đương nhiên sau khi Người Sống Lại cấp Trùng thăng lên cấp Xà, không chỉ sở hữu sức mạnh chuyển sinh mà các phương diện khác cũng được tăng cường.

Ví dụ như tăng cường sức mạnh.

Đọc tới đây Tô Bạch có chút suy tư, những thông tin này coi như đã chứng thực một chút phỏng đoán của bản thân.

Lúc hắn thu được kí ức của Người Sống Lại, đã từng đoán định sự khác biệt về sức mạnh của đối phương trước và sau khi thăng cấp.

Chẳng hạn như Người Sống Lại cấp Xà đầu tiên mà hắn giết, Bành Niệm Từ

Trước khi nàng trở thành Người Sống Lại cấp Xà, năng lực của nàng chính là hoá thú, sở hữu cơ thể cường tráng.

Mà sau khi thăng lên cấp Xà, cơ thể sau mỗi lần hoá thú lại càng mạnh mẽ hơn, hơn nữa có cả năng lực mê hoặc khiến con người ta lơ lửng mềm lòng.

Trước đây khi Sở Nguyệt Hồng chiến đấu với nàng, vì loại năng lực này mà chịu không ít thua thiệt.

Về Người Sống Lại thứ hai mà hắn giết tên Diêu Thiệu Bân, trước khi thăng lên cấp Xà hắn sở hữu năng lực ẩn thân.

Mà sau khi thăng cấp, đối phương liền sở hữu thêm năng lực ẩn giấu âm thanh, hành động và dấu vết.

Còn về Người Sống Lại thứ ba trên cấp Xà tên Cao Tường.

Nói thật thì thiên phú của Cao Tường vô cùng khủng, nhưng cũng không tính là quá mức trâu bò.

Bởi vì năng lực của hắn có hiệu quả cực kì chậm, lại rất bí ẩn tên là ám thị tâm lý.

Cũng nhờ vào năng lực này mà hắn có thể giết tám Người linh năng chỉ trong một thời gian ngắn.

Nhưng năng lực này cũng có khuyết điểm là hiệu quả quá chậm.

Trước đây hắn phải mất tận năm ngày để giết được đội nhóm kia.

Mà đây cũng là vì sau khi các thành viên trong đội đó liên tục chết, khiến những người còn lại suy sụp tinh thần dẫn đến hiệu ứng domino, hắn mới cơ hội thừa cơ chạy thoát.

Nếu không thì khi đó hắn gần như không thể đào tẩu được.

Tuy nhiên, sau khi Cao Tường thăng lên cấp Xà lại có thể ảnh hưởng trực tiếp đến tinh thần con người, phải nói là cực kì khủng bố.

Đọc hiết các tài liệu về Người Sống Lại cấp Xà, Tô Bạch đã có nhận biết rõ ràng về sự thay đổi khi từ cấp Trùng lên cấp Xà.

Sau đó, hắn đưa mắt nhìn tư liệu liên quan tới quá trình Người Sống Lại cấp Xà, cấp Trùng lột xác thành cấp Xà.

Thông tin trong đây đã đưa ra phân tích cặn kẽ về quá trình chuyển đổi từ cấp Trùng lên cấp Xà.

Điều này sẽ giúp ích cho hẳn rất nhiều vào hiện giờ.

Trong một tài liệu nghiên cứu có chữ ký của Lưu Xán, dữ liệu về quá trình biến đổi của Người Sống Lại cấp Trùng lên cấp Xà được ghi chép vô cùng tỉ mỉ.

Số liệu bên trong thể hiện, thời điểm Người Sống Lại cấp Trùng thăng cấp Xà thì nồng độ linh năng trong cơ thể cũng tăng theo.

Sự gia tăng này khiến Người Sống Lại trong thời gian ngắn ngủi tăng tốc tái tạo vô số lần, những nguyên tố linh năng và mồ hôi trong cơ thể bị đào thải sẽ cùng với lớp biểu bì ngoài cùng tạo thành một lớp “Da giả”.

Khi tầng da dưới lớp “Da giả” lại mọc lần nữa thì “Da giả” sẽ tróc da, tạo thành Linh Thuế.

Mà dưới sự miệt mài của các nhân viên nghiên cứu thì cuối cùng công cuộc nghiên cứu Linh Thuế cũng có đột phá to lớn.

Mọi người phát hiện bên trong Linh Thuế có chứa nguyên tố linh năng bị đào thải của Người Sống Lại.

Những nguyên tố linh năng này không sục sôi như nguyên tố trong không khí, đồng thời lại có tác dụng ổn định nhất định.

Nếu như chế biến những nguyên tố này thành thuốc rồi cho Người linh năng uống.

Những nguyên tố linh năng không sục sôi này sẽ ảnh hưởng đến nguyên tố trong cơ thể của Người linh năng., làm dịu lại những nguyên tố sắp mất kiểm soát của họ.

Cũng bởi lẽ đó, Linh thuế thường được sử dụng làm thuốc ổn định.

Đương nhiên, cái giá phải trả để bài tiết ra Linh Thuế đó là trong quá trình Người Sống Lại cấp Xà lột da sẽ rất dễ bị chọc giận.

Đọc tới đây, Tô Bạch cũng coi như hiểu ra bản thân đã xảy ra chuyện gì trong khoảng thời gian này.

Chương 172: Bí mật của Hathaway

Sau đó, Tô Bạch tiếp tục lướt xuống dưới đọc.

Nhưng cũng chính vào lúc này, tay hắn ngừng lại, đi đến gần vách tường nghiêng tai lắng nghe âm thanh.

Hiện giờ, điểm thuộc tính thính lực của hắn đã lên đến bảy, có thể nghe được âm thanh cách vách một cách rõ ràng.

Sau đây, tiếng nước tí tách cùng tiếng nói chuyện rất khẽ của Hathaway truyền vào tai hắn.

Nhưng vì là tường cách âm, đối phương lại đang ở phòng tắm nên hắn không nghe được rõ ràng.

Tô Bạch tăng thêm hai điểm thuộc tính cho tai, lại tăng thêm hai điểm thuộc tính ngoại ngữ.

Âm thanh của căn phòng bên cạnh lập tức chui vào tai hắn một cách rõ ràng.

Khi nghe được âm thanh sát vách sắc mặt Tô Bạch dần dần trở nên trầm trọng.

Vốn dĩ hắn muốn nghe âm thanh sát vách không phải là để nghe trộm tiếng Hathaway tắm.

Chung quy Hathaway cũng không hề tắm rửa.

Nàng mở vòi sen vì để che giấu tiếng nói chuyện điện thoại.

Từ âm thanh nói chuyện, Tô Bạch nghe được loáng thoáng vài từ ngữ liên quan đến sống lại từ giọng nói ngoại bang.

Chỉ là quá mức mơ hồ.

“Đúng vậy, hiện giờ ta đã đến câu lạc bộ Thanh Sơn.”

“Là vào tám giờ tối nay, vừa mới đến chưa được bao lâu nên trước mắt vẫn chưa tìm được mục tiêu.”

“Ừm, ta sẽ duy trì liên lạc với tổng bộ.”

Tô Bạch khẽ nhú mày, bởi vì lúc hấn nghe là đã khá trễ, nên không nghe rõ được nội dung cụ thể của cuộc nói chuyện.

Nhưng thông qua ba câu cuối cùng, hấn cũng nghe ra được một chút dấu vết.

Cô gái này rất có thể là người của Đồ Long bộ.

Bởi vì trước đó đối phương đã nói những từ ngữ ngoại bang liên quan đến Người Sống Lại, hơn nữa chỉ có người của Đồ Long bộ mới thường xuyên sử dụng loại ngôn ngữ kiểu như tổng bộ này.

Nhưng nghe thấy đối phương sử dụng ngôn ngữ ngoại bang, Tô Bạch lại cảm thấy sai sai.

Tiếng Liên Bang của Hathaway rất tốt, dường như chẳng khác gì người bản địa.

Nếu như nàng đúng là người của Đồ Long bộ, vậy cần gì phải dùng tiếng ngoại bang làm chi?

Trừ khi...Đối phương cũng là người ngoại bang.

“Đồ Long bộ ngoại bang...” Tô Bạch thầm nghĩ.

Thực ra Đồ Long bộ tổng cộng được chia thành ba phân bộ, lần lượt là Đồ Long bộ Liên Bang, Đồ Long bộ ngoài Liên Bang và Đồ Long bộ hoang mạc.

Giữa ba phân bộ này cũng có chút liên hệ, nhưng nội bộ thì không liên quan gì đến nhau.

Chỉ là Tô Bạch có chút khó hiểu, Hathaway là người của Đồ Long Bộ ngoại bang vì có gì lại tới Liên Bang, mà dường như nàng ta còn đang tìm kiếm mục tiêu nào đó.

Cũng vào lúc hấn đang suy nghĩ, bên tai hấn truyền đến một tràng tiếng động.

Sắc mặt Tô Bạch khẽ thay đổi, lập tức dời tai khỏi vách tường không nghe nữa.

Sau đấy, hấn chậm rãi nằm xuống, cầm lấy điện thoại xem tệp tin mà Quản gia gửi.

Hấn đưa mắt đọc thông tin liên quan đến Người Sống Lại cấp Mãng.

Trước đây, đối với ảnh hưởng của cấp Mãng, hắc chỉ biết là rất trâu bò mà thôi.

Giờ nhìn thấy mười mấy cái báo cáo nghiên cứu về cấp Mãng, Tô Bạch cảm thấy vốn hiểu biết của mình vẫn quá nông cạn.

Người Sống Lại cấp Mãng là thuế biến của Người Sống Lại cấp Xà.

Những thay đổi khi thăng từ cấp Xà lên cấp Mãng cũng lớn hơn là khi thăng từ cấp Trùng lên cấp Xà.

Thời điểm Người Sống Lại thăng từ cấp Xà lên cấp Mãng, cần phải vượt qua một cửa ải.

Thời điểm cấp Xà gần thăng tới cấp Mãng, nguyên tố linh năng trong cơ thể sẽ cọ rửa điên cuồng cơ thể Người Sống Lại.

Lúc đó, đau đớn mà Người Sống Lại phải gánh chịu lớn vô cùng.

Trong quá trình chịu đựng cơn đau thì cơ thể của Người Sống Lại sẽ liên tục được tẩy rửa.

Thời gian cọ rửa càng dài, thân thể của họ càng cứng rắn, linh năng trong cơ thể cũng ngày càng nồng đậm.

Khi nào Người Sống Lại không chịu đựng nổi mà ngất đi thì quá trình này mới coi như là kết thúc.

Một trang báo cáo nghiên cứu về Người Sống Lại đã chỉ ra, chỉ cần quá trình tẩy rửa này kết thúc là hắc thăng cấp thành công, thời gian thăng cấp diễn ra khoảng từ ba đến mười ngày, trước mắt theo báo cáo thu được thì người mạnh nhất kiên trì được mười ngày.

Mặc dù đều thăng cấp thành Người Sống Lại cấp Mãng, nhưng bên trong vẫn có sự khác nhau nhất định.

Thời gian thăng cấp của Người Sống Lại càng dài thì càng mạnh hơn so với người có thời gian ngắn.

Tô Bạch xem số liệu mà có chút cạn lời.

Theo như hắc nhớ, thời gian thăng cấp của Cao Tường là ba ngày, thuộc loại Người Sống Lại cấp Mãng yếu nhất.

Thảo nào sau khi bị Đồ Long bộ đánh gục, liền bị hấn giết chết dễ dàng như vậy.

Sau đó, Tô Bạch muốn lật xem tài liệu về Người Sống Lại cấp Giao.

Nhưng nhìn thấy bên trong chỉ có một tệp txt, cùng với một vài tệp nghiên cứu ít ỏi.

Tô Bạch hơi nhú mày, trước tiên mở tệp txt ra.

“Cấp Giao và cấp Ác Long thuộc về nhóm Người Ô Nhiễm gây ô nhiễm cho người khác, mức nguy hại gấp mấy lần so với Người Sống Lại bình thường. Trước mắt tài liệu về Người Sống Lại cấp Giao và cấp Ác Long vô cùng ít ỏi, cũng chưa có nghiên cứu bài bản.”

Đọc đến dòng thông tin này, chân mày Tô Bạch hơi nhú lại, sau đó mở tệp khác ra.

Rồi hấn phát hiện đa số thông tin bên trong mấy tệp này đều chỉ là một vài suy đoán, không có cái nào đặc biệt đáng giá.

Mà nó cũng chỉ nêu ra một vài ví dụ trường hợp về cấp Giao, còn từ cấp Giao trở lên thì hoàn toàn trống trơn.

Xem tới đây Tô Bạch lắc đầu rồi thở dài.

Thực ra hiện tại đối với hấn mà nói thì cấp Giao và cấp Ác Long còn cách hấn rất xa.

Hiện giờ hấn chạm mặt cấp Mãng còn phải chạy quần dít, chớ nói chi là cấp Giao hay cấp Ác Long.

Sau đó, Tô Bạch quay đầu nhìn vách tường, đôi mắt hiện lên chút suy tư, rồi nằm xuống giường nhắm mắt lại.

Mà ở phòng khác, Hathaway nghe thấy tiếng động liền chậm chậm rời tai khỏi vách tường, cầm lấy điện thoại bắt đầu gửi tin nhắn.

“Bộ tin tức, giúp ta tra tìm thông tin về thân phận của hành khách ghế 35J trên chuyến bay số hiệu LB829 mà ta ngồi.”

Sau khi gửi tin xong, nàng liền xóa đi lịch sử tin nhắn.

Xong xuôi, nàng đứng dậy, dùng khăn lông ướt lâu sạch sẽ mái tóc màu xám bị dính trên tường, rồi lấy máy sấy sấy tóc.

Một bên khác, Tô Bạch đang nằm trên giường lại chậm rãi mở mắt.

Trên mặt hắn lộ vẻ suy tư.

Nếu như suy đoán lúc trước của hắn là đúng, Hathaway là người của Đồ Long bộ ngoại bang.

Vậy thì nguyên nhân nàng đến đây cũng sắp hé lộ rồi.

Tám, chín phần mười là có liên quan đến Người Sống Lại.

Nghĩ tới đây, Tô Bạch khẽ nhếch khoé miệng.

Hôm nay sao hắn đen đui ghê, thế mà lại gặp phải Người Sống Lại.

Sợ là bao nhiêu điểm thuộc tính đều đặt hết vào vận rủi rồi đi?

Còn về việc Người Sống Lại cực kì yếu ấy hả, Tô Bạch còn lâu mới tin.

Từ ngoài Liên Bang lẫn lộn đến tận đây để tìm người thì sao có thể yếu được.

Kể cả kém nhất thì cũng là cấp Xà, hơn nữa có khả năng còn là Người Sống Lại trên cấp Xà.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch bỗng có ý muốn quay người bỏ đi.

Mặc dù có thể nói là hắn đã giết Cao Tường, nhưng không có nghĩa là hắn có thể nhẹ như bỗng giết chết những Người Sống Lại khác.

Trong tình huống không hiểu rõ về Người Sống Lại cấp Xà, thì còn nguy hiểm hơn nhiều so với Cao Tường lúc trước.

Rốt cuộc ai cũng không biết năng lực cụ thể của đôi phương là gì.

Nghĩ đến điều này, Tô Bạch cầm điện thoại gửi tin cho Quản gia, để Quản gia giúp hắn điều tra xem Hathaway có phải người của Đồ Long bộ ngoại bang hay không và nhiệm vụ của đôi phương là gì.

Chương 173: Người sống lại An Đức

“Nhận được rồi, ta sẽ cho người điều tra. Đại khái ngày mai sẽ có kết quả. Đúng rồi, này cần điểm công hiến.” Quản gia nhanh chóng gửi tin nhắn tới.

“Được.” Tô Bạch đáp lại.

Đáp lại xong, hắn nằm trên giường, nhắm mắt suy tư.

Tất cả mọi chuyện đều đã làm xong rồi, giờ chỉ cần chờ đợi kết quả là được.

Về phần hiện giờ rời khỏi câu lạc bộ nhảy dù này, Tô Bạch ngẫm lại cảm thấy vẫn thôi.

Một là vì câu lạc bộ nhảy dù kiểu như này khó kiếm, hơn nữa còn cần hẹn trước từ năm đến bảy ngày.

Hắn không có nhiều thời gian kéo dài như vậy.

Hai là, Hathaway một người bình thường còn dám ở trong này, vì sao hắn không dám chứ?

Đương nhiên, nếu Quản gia kia điều tra được nơi này vô cùng nguy hiểm, vậy hắn vẫn sẽ đi.

Dù sao thời gian vẫn không quan trọng bằng tính mạng.

Ngày hôm sau, di động báo nhận được thư, Tô Bạch lập tức tỉnh.

Mở di động ra, hắn có thể nhìn thấy một bản tài liệu Quản gia gửi tới.

Mở tài liệu ra, tin tức bên trong lập tức hiện ra trước mắt hắn.

Hathaway, nhân viên tình báo của Ngoại Liên Bang Đồ Long Bộ, làm công việc thăm dò vị trí người sống lại, lần này tới thành phố Linh Xuyên, chủ yếu là vì tìm kiếm một người sống lại cấp Xà tên là An Đức.

An Đức, người sống lại cấp Xà, người sống lại có năng lực hệ tinh thần, vì năng lực ra tay có hạn, năng lực cụ thể không rõ.

Trước khi sống lại, hắn là một kẻ vô cùng yêu thích vận động cực hạn, hàng năm ở bên ngoài tiến hành vận động thám hiểm cực hạn.

Vào một năm trước, hắn đột nhiên về nhà, muốn cho vợ của mình một niềm vui bất ngờ, lại phát hiện vợ mình đang yêu đương vụng trộm với đồng nghiệp.

Sau đó, hắn bị vợ hắn đang tức giận phối hợp với tình nhân của ả giết chết, ném vào trong giếng cạn.

Sau đó... hắn sống lại rồi.

Ngày hôm sau cơ quan cảnh sát Ngoại Liên Bang tới, vợ hắn và tình nhân đã bị giết chết phân thân.

Hôm đó cơ quan cảnh sát Ngoại Liên Bang đã phát hiện mọi việc từ đầu đến đuôi thông qua camera giám sát trong gia đình...

Tô Bạch xem tư liệu này, rơi vào trầm tư.

Hắn đại khái đã rõ xảy ra chuyện gì.

Sở dĩ Hathaway tới câu lạc bộ này, chủ yếu là bởi vì An Đức vô cùng thích vận động cực hạn.

Lúc trước nàng đã từng đi rất nhiều nơi tương tự như vậy.

Đây thật sự không khác nào mò kim đáy bể.

Dựa theo tình hình chung, Tô Bạch cảm thấy, xác suất nàng tìm được Tô Bạch gần bằng 0.

Nhưng mà, Tô Bạch nghĩ tới may mắn mười giờ của mình, rơi vào trầm tư.

Gặp được Hathaway, vậy gặp được An Đức còn có thể xa sao?

Tiếp theo hắn không hề do dự, thêm 4 điểm thuộc tính lên trên tinh thần kháng tính.

Hiện giờ tinh thần kháng tính của hắn đã đạt đến 12 điểm, thêm với 20% toàn kháng tính của Mặt Thú thêm vào, chính là 14.2 điểm thuộc tính.

Nếu thật sự gặp được An Đức, cũng không nhất định không có cơ hội.

Tiếp theo, Tô Bạch rửa mặt, rồi đi ra cửa.

Giờ phút này, Hathaway cũng mở cửa ra.

“Chào buổi sáng.” Nàng nhìn thấy Tô Bạch, cười chào một tiếng.

“Chào buổi sáng.” Tô Bạch gật gật đầu.

Cũng chính vào lúc này, Tạ Hâm mang theo một túi tài liệu đến đây.

“Tô tiên sinh, Hathaway nữ sĩ, trong nhà ăn của chúng tôi đã chuẩn bị bữa sáng cho hai vị, mời đi theo tôi.” Tạ Hâm đã đi tới, nói với hai người.

Tô Bạch và Hathaway gật gật đầu, rồi đi theo sau lưng Tạ Hâm.

Trên đường đi, mấy người gặp được một vài du khách đang đi lại đùa giỡn, cũng có một vài huấn luyện viên.

Khi huấn luyện viên ở đây nhìn thấy Tạ Hâm đều chào hỏi hân.

Hiển nhiên, nhân duyên của Tạ Hâm ở đây đặc biệt tốt.

Sau đó, Tạ Hâm dẫn hai người đến nhà ăn, kêu Tô Bạch với Hathaway gọi đồ ăn.

Tô Bạch tùy tiện gọi bún xào và hai cái quẩy, Hathaway lại gọi một ít điểm tâm ngọt.

“Hai vị, sang bên này, bên này có chỗ.” Tạ Hâm nói với hai người.

Tô Bạch và Hathaway gật gật đầu, rồi đi theo sau lưng hân, tìm được một vị trí không tệ.

“Hai vị, trước đó đã nộp tiền của hai vị, nhưng chỗ chúng ta vẫn còn có một vài thỏa thuận cần hai vị ký tên.” Chờ sau khi hai người ngồi xuống, Tạ Hâm tìm một bộ hợp đồng ở trong túi tài liệu trong tay mình đưa cho hai người.

Tô Bạch nhận lấy hợp đồng, nhìn lướt qua.

Trên hợp đồng này đại khái đều liệt kê một vài lời linh tinh kiểu như tự gánh lấy hậu quả.

Đương nhiên, cũng có một vài bảo hiểm cần hấn mua.

Loại tài liệu này đại khái tương tự với giấy sinh tử gì đó.

Gần như tất cả các câu lạc bộ đều cần ký tên lên hợp đồng như vậy.

Nhìn xác định không có vấn đề gì, Tô Bạch nhìn Tạ Hâm nói: “Đưa bút cho ta.”

“Được.” Tạ Hâm lấy bút ký tên trong túi mình ra đưa cho Tô Bạch.

Tô Bạch nhận bút, ký tên mình lên mấy chỗ cần ký tên trên hợp đồng.

“Tô Bạch?” Cũng chính vào giờ phút này, Hathaway ở bên cạnh thò đầu sang, nhìn chữ ký trên đó, cười nói với Tô Bạch: “Hóa ra người tên là Tô Bạch nha.”

“Ừm.” Tô Bạch liếc nhìn Hathaway, trong lòng không có lời nào.

Hắn đã sớm rõ ràng động tác gửi tin nhắn ngày hôm qua của đối phương, sao lại không biết đối phương đang điều tra thông tin của mình chứ.

Đoán chừng đêm qua, hoặc sáng nay, nàng đã nhận được thông tin về mình rồi.

Nhưng người phụ nữ này không hề làm công việc tình báo, kỹ thuật diễn tự nhiên trời cho, còn mạnh hơn kỹ thuật diễn của vài diễn viên lão làng nhiều lắm.

“Rất hân hạnh được biết người, ta tên là Hathaway.” Hathaway cười cười, chìa tay.

Tô Bạch liếc nhìn đối phương, rồi bắt tay với đối phương.

Tay của đối phương mềm mại, mang theo hơi lạnh lẽo, khiến cho người ta cảm thấy nắm thật thoải mái.

Nhưng vào lúc này trong lòng Tô Bạch không có chút tâm tư gợn sóng nào, đánh giá về người phụ nữ này trong lòng hắn đã lại nâng cao thêm một đoạn.

Nếu như nói, hấn không bắt tay đối phương.

Vậy đối phương nhất định mất hết mặt mũi.

Sau đó, người ở đây rất có khả năng sẽ... không hề thân cận hấn.

Cho nên, giờ phút này, bắt tay đối phương là lựa chọn tốt nhất.

Đương nhiên, bởi vì thân phận của đối phương, Tô Bạch nghĩ đến càng sâu một chút.

Hấn cảm thấy, cô gái này rất có thể đang tiến hành thử hấn.

Nếu hấn không bắt tay đối phương, bị người ở đây nhằm vào, rất có khả năng sẽ không kiềm chế được lệ khí của bản thân, rồi sau đó... lộ ra thân phận của bản thân là người sống lại.

Thật sự là một người phụ nữ thông minh.

Tô Bạch quét nhìn đối phương, sau đó nhanh chóng rút tay về.

Hathaway cười tủm tỉm nhìn Tô Bạch, sau đó ở trước mặt Tô Bạch, cầm bút ký tên mình lên trên bản hợp đồng của mình.

“Được rồi, cảm ơn hai vị ủng hộ câu lạc bộ nhảy dù Đại Thanh Sơn.” Tạ Hâm nhận lấy hợp đồng, cười nói với hai người.

“Tinh tinh tinh...” Cũng chính vào giờ phút này, di động của hấn vang lên.

“Xin lỗi hai vị, ta có điện thoại, các người thông thả dùng cơm, đợi khi ta dẫn hai vị đi học tập, dạy các người một ít tri thức an toàn, phương pháp xử lý tình huống khẩn cấp, cùng với mấy thao tác đáp dù xuống.”

Tạ Hâm tỏ vẻ xin lỗi hai người, sau đó nhận điện thoại rồi vội vàng rời đi.

Chương 174: Về sau không nên nói nữa

“Ô Bạch, tại sao ngươi lại muốn tới đây thi giấy chứng nhận nhảy dù vậy?” Hathaway ăn điểm tâm ngọt, hỏi Tô Bạch.

Tô Bạch liếc nhìn đối phương, suy nghĩ, nhàn nhạt nói: “Mỗi ngày thời gian ta ở nhà tương đối lâu, cho nên muốn đi ra ngoài tìm xem kích thích.”

Lần này đối phương tới vì muốn tìm người sống lại, khả năng rất nhiều tư liệu có thể có ích cho hắn.

Cho nên hắn cũng không tiện đối xử lạnh lùng với đối phương.

“Hả? Vậy sao?” Hathaway nghe xong lời Tô Bạch nói, cười tủm tỉm, giọng nói mang theo ý hàm xúc: “Nhưng mà... ngươi phải biết, có một số việc càng kích thích hơn nhảy dù nhiều lắm.”

“Cái gì?” Tô Bạch hơi nghi vấn nhìn nàng.

Nhìn vẻ mặt của hắn, Hathaway ngẩn ra, sau đó cười nói: “Ta chỉ chính là mấy môn như lặn, leo núi, cũng vô cùng thú vị, ta rất thích cảm giác này. Ta từng lặn ở một nước nhỏ bên cạnh hoang mạc, từng đuổi theo cá nhám voi.”

Nói đến đây, trong ánh mắt nàng lộ ra vẻ hồi tưởng, nói: “Ở chỗ Arosio đó, ngươi mang theo đồ lặn, tìm người địa phương bên bờ, họ sẽ đánh thuyền nhỏ mang ngươi đi đuổi theo cá nhám voi. Ở trên thuyền nhỏ, có người từ nhiều nơi, có người của Liên Bang, có người của các quốc gia, còn có người của Ngoại Liên Bang. Chúng ta ở đó vì tìm kiếm cá nhám voi.”

Tô Bạch nghe nàng tự thuật, trong lòng cảm thấy không đúng lắm.

Cô gái này... Vì sao lại muốn nói cho hắn nghe chuyện đó?

Nghĩ đến tư liệu của An Đức, Tô Bạch nhìn đám người lui tới chung quanh, trong lòng lập tức đã hiểu ra.

Cô gái này, đang câu cá.

Câu An Đức.

Nếu như An Đức ở trong này, rất có khả năng sẽ sinh lòng hứng thú với chuyện theo lời Hathaway nói.

Nhưng mà, Tô Bạch biết, An Đức lại không có ở đây.

Trước đó hẳn có dùng cảm giác đã thú quét qua đây một lần rồi, nhưng không hề phát hiện ra bóng dáng của An Đức.

“Răng của cá nhám voi vô cùng nhỏ, là một loài cá vô cùng dịu ngoan, lấy sinh vật phù du, tảo, còn có tôm nhỏ làm thức ăn, dài nhất có thể đạt đến 20 mét. Khi ta bơi đến bên cạnh nó, có thể rõ ràng nhìn thấy quai hàm của nó đang chuyển động theo sóng nước, cùng với các đốm sao xinh đẹp trên người nó...” Hathaway không ngừng kể ra hiểu biết của nàng.

“Ta không hề cảm thấy hứng thú với chuyện này, còn có, nước miếng của ngươi văng vào trong bún xào của ta rồi.” Tô Bạch dùng đũa gắp một cọng bún ra bát, thản nhiên nói.

Nghe được lời hắn nói, trên mặt Hathaway hiện lên vẻ xấu hổ.

Người đàn ông này... thật sự không ra bài theo quy tắc.

Dựa theo đạo lý, không phải đối phương nên phụ họa mình sao?

Nhưng mà rất nhanh nàng đã thu hồi tâm tình, cười nói: “Thật có lỗi, ta quá kích động, ta vô cùng thích nói cho người khác hiểu biết của mình.”

“Không có việc gì, chuyện ngươi nói thật thú vị, nhưng về sau đừng nói nữa.” Tô Bạch lắc đầu, miệng cắn quẩy, tiếp tục ăn bữa sáng.

Nhìn thấy như thế, khóe mắt Hathaway hơi run rẩy, không nói tiếp hiểu biết của nàng nữa, nhưng dùng đuôi mắt liếc nhìn chung quanh.

Tô Bạch thấy động tác cẩn thận này của nàng, trong lòng hơi buồn cười.

Nhưng mà hắn cũng biết, đây là nguyên nhân vì sao đối phương có khả năng làm một nhóm có thể sống tiếp.

Tiếp theo, Tô Bạch và Hathaway không nói gì thêm, yên lặng ăn bữa sáng.

Chờ sau khi ăn sáng xong, Tạ Hâm đã tới.

“Hai vị, mời theo tôi.” Tạ Hâm cười nói với hai người.

Nhưng mà, sau nụ cười này lại hơi miễn cưỡng.

Tô Bạch biết vì sao đối phương lại như vậy.

Ngay khi hắn dùng cảm giác đã thú cảm nhận người ở đây, hắn cũng nghe được cuộc điện thoại của Tạ Hâm.

Theo trong điện thoại, hắn biết được vợ của Tạ Hâm đã bị mắc bệnh bạch cầu từ trước đó rất lâu, hắn luôn nghĩ cách xoay sở tiền cho vợ mình.

Hathaway ở bên cạnh cũng phát hiện ra điều gì, nhưng không tiện nói gì.

Nàng và Tạ Hâm này không hề quen thuộc. Nếu bây giờ hỏi ra, rất có khả năng gây ra phản hiệu quả không cần thiết.

Tiếp theo, Tô Bạch và Hathaway đi tới chỗ học tập.

Ở chỗ học tập này đã có rất nhiều người đang xem máy vi tính.

Trong máy tính đang phát video clip dạy học.

Hiển nhiên, ở đây không hề dạy học kiểu một kèm một.

Sau khi Tô Bạch và Hathaway ngồi vào chỗ, thì bắt đầu học tập.

Một lát sau, một người đàn ông trung niên đầu bóng loáng mặc quần áo thể thao đi tới.

“Các người học được như thế nào rồi?” Người đầu trục đi đến trước mặt hai người, dò hỏi.

“Cũng không tệ.” Tô Bạch nhìn người đầu trục, nói.

Người đầu trục cao chừng một mét tám mươi lăm, cao hơn hắn một chút, thoạt nhìn rất khỏe mạnh.

“Ta cũng học được tương đối.” Hathaway ở bên cạnh nói.

“Vậy được rồi, các người đi theo ta, ta dạy cho các người gấp xếp dù như thế nào, cùng với không chế phương hướng trong không trung ra làm sao, và học đường hầm gió.” Người đầu trục nói.

Tiếp theo hắn vỗ vỗ đầu bóng lưng của mình nói: “Đúng rồi, ta tên là Đồng Dương Bình, là huấn luyện viên của các người.”

“Ta tên Tô Bạch.”

“Ta tên Hathaway.”

Tô Bạch và Hathaway trả lời.

“Ừm, các người đi theo ta.” Đồng Dương Bình cười cười, sau đó dẫn hai người Tô Bạch đến phòng khác của căn cứ nhảy dù.

Không bao lâu, bọn họ đã đi đến một căn phòng trống trải.

Ở trong này, rất nhiều người đều đang tiến hành luyện tập.

Sau khi tới đây, Tô Bạch đã bị một người phụ nữ hấp dẫn.

Người phụ nữ kia là người Liên Bang, đường cong thân thể vô cùng xinh đẹp, vài chỗ còn đầy đặn hơn phụ nữ Liên Bang khác nhiều.

Đồng thời, nàng còn có một gương mặt vô cùng tinh xảo, lại thêm một mái tóc ngắn ngang tai, thoạt nhìn tràn đầy ngang tàng.

Cho nên nàng ở đây một lúc đã có thể hấp dẫn ánh mắt của bất cứ kẻ nào.

“Nàng thật xinh đẹp.” Hathaway ở bên cạnh cười nói.

Tô Bạch gật gật đầu.

Mặc dù trong lòng hắn đang thầm nói không hề có tâm tư kỳ quái gì với đối phương, nhưng vẫn tương đối thưởng thức cái đẹp.

“Cô gái này tên là Phương Lệ, không dễ chọc đâu.” Đồng Dương Bình ở bên cạnh nhìn thấy hai người đều nhìn cô gái kia, nhỏ giọng nói với Tô Bạch và Hathaway: “Nàng có một người anh trai, tên là Phương Đại Tráng, trong khoảng thời gian trước đã đánh một người động tay động chân với Phương Lệ vào bệnh viện.”

“Vậy sao nàng còn ở đây?” Tô Bạch hơi nghi ngờ hỏi.

Theo đạo lý, hiện giờ đối phương phải ở đồn cảnh sát mới đúng.

“Ai biết được, có thể là bên trên có quan hệ cũng không chừng.” Đồng Dương Bình cười nói.

Tô Bạch lắc lắc đầu, lười quản việc này.

Sau đó hắn và Hathaway đi theo Đồng Dương Bình học vài động tác nhảy dù.

Sau đó cũng tiến hành học tập đường hầm gió.

Thời gian một ngày, hắn hướng dẫn hai người Tô Bạch và Hathaway hoàn thành xong chương trình học mặt đất, đường hầm gió, thi viết chứng nhận A, chương trình học gấp xếp dù.

Thời gian sau đó, chỉ cần hoàn thành chương trình học AFF1-7 cùng với tích lũy vài lần nhảy là được.

Đến tối, Tô Bạch về phòng mình.

Sau khi đi vào phòng, hắn lại thở dài.

Những chương trình học này đều vô cùng dễ dàng đối với hắn, học trong khoảng thời gian ngắn là biết.

Nhưng mà... Hathaway kia... Ở phương diện này lại đủ ngốc, không đâu kéo dài mất của hắn một ngày.

Thật là một người phụ nữ ngu xuẩn.

Chương 175: NO.10: Sừng sơn dương

Nằm ở trên giường, Tô Bạch lấy điện thoại ra, tiếp tục tìm kiếm một vài tư liệu có ích trên mạng.

Hắn nhảy dù lần này tương đương với một cửa sổ chết, cho nên tự nhiên phải cẩn thận mới được.

Nhảy dù ở tầng trời thấp có độ nguy hiểm vô cùng lớn.

Nói như vậy, độ cao khi nhảy dù ít nhất phải trên 500 mét mới được.

Ở độ cao ba trăm mét nhất định phải tăng tốc độ mới có thể mở dù ra.

Mà nắm chắc thời gian mở dù, xem như vô cùng khó đối với người thường.

Nếu có thể, tốt nhất tìm kiến trúc cao trên 500 mét mới được.

Nhưng mà Tô Bạch tìm kiếm một phen ở thành phố Linh Xuyên này, phát hiện cao nhất, có điều kiện nhảy dù cũng chính là 376.3 mét, là tòa nhà Linh Xuyên.

Tô Bạch xem tin tức mình tìm kiếm được trong điện thoại di động, ngón tay gõ mép giường.

Hắn đoán chừng mình còn phải ở câu lạc bộ này huấn luyện thêm 1-2 hôm, hắn có thể đi rồi.

Nếu có nắm chắc nhảy ở tòa nhà Linh Xuyên, vậy tự nhiên tốt nhất.

Nhưng nếu như không có nắm chắc, hắn sẽ đổi sang những chỗ khác nhảy.

Sau đó, Tô Bạch không để ý tới chuyện này nữa, làm một vài kỳ hạn giao hàng, rồi chuẩn bị ngủ.

“Ong ong...” Cũng vào giờ phút này, di động có một tin nhắn mới tới.

Tô Bạch mở di động ra nhìn xem, phát hiện là Quản gia gửi tin nhắn tới.

“Vật phong ấn người muốn đã thu vào tay, có cần đưa qua cho người không.”

Nhìn thấy tin nhắn này, trong lòng Tô Bạch hơi vui vẻ.

Trước đó, hắn đã muốn kiếm một vật phong ấn lên trên người mình.

Một nguyên nhân là vật phong ấn có thể gia tăng không điểm thuộc tính cho hắn.

Một nguyên nhân khác là khi hắn đối phó với người sống lại cấp Xà và đã ngoài cấp Xà, cần phải đeo vật phong ấn này vào mới được.

Như vậy có thể đề phòng đối phương chuyển sang kiếp khác ở trên người mình.

Hắn cầm di động, trả lời thẳng: “Người giúp ta giữ gìn vật phong ấn ở gần câu lạc bộ nhảy dù Đại Thanh Sơn này, cho người đặc biệt trông chừng, chờ ta có thời gian ta đi lấy.”

“Cho người trông chừng giúp người, phải thêm tiền.”

Nhìn thấy ba chữ kia, Tô Bạch giật giật khóe miệng, trả lời: “Phải thêm bao nhiêu tiền?”

“Người có muốn quan tài vàng không? Hay là người tự chuẩn bị?”

Tô Bạch lắc đầu, trả lời thẳng: “Ta không mang quan tài vàng, dùng của người đi.”

“Được, quan tài vàng của ta 50 kg, bởi vì chế tạo đặc biệt, giá đắt hơn thị trường một chút, trị giá 3.000 vạn, điểm công hiến tương đương với là một trăm năm mươi điểm công hiến. Về phần giá nhân công ta tính tiện nghi cho người một chút, mười điểm công hiến.” Quản gia trả lời.

Nhìn thấy tin nhắn này, Tô Bạch cảm thán một tiếng trong lòng, Quản gia kiếm tiền rất dễ dàng.

Tùy tiện đã có chừng mấy trăm mấy ngàn vạn.

Cũng may mà hắn kiếm tiền dễ dàng hơn, bằng không thật sự bị Quân gia ma cà rồng này hút khô rồi.

“Được, người sắp xếp đi.” Tô Bạch đáp lại một câu.

Sau đó, hắn dừng lại một chút, lại hỏi: “Đúng rồi, vật phong ấn này là thứ gì?”

“Vật phong ấn No. 010: Sừng sơn dương.”

...

Thu Diệp đang dùng dao điêu khắc hoa văn của một hũ tro cốt ở trong phòng để dực liệu.

Hắn vừa khắc hũ tro cốt vừa thở dài.

Giờ cách ngày ông chủ rời đi đã hơn một ngày rồi.

Trong khoảng thời gian này, hắn vẫn luôn thí nghiệm năng lực của mình, nhưng hắn luôn không tìm ra được siêu năng lực của mình ở đâu.

“Có lẽ, ông chủ đang đùa ta?” Dao khắc trong tay Thu Diệp thoáng dừng lại.

Nhưng rất nhanh, hắn lại lập tức phủ định suy nghĩ này.

Lão bản chắc không biết đùa giỡn kiểu này với hắn.

Hơn nữa, một màn thân kỳ hôm đó cũng không phải giả vờ.

Có lẽ là do thiên phú của hắn quá kém mà thôi.

“Meo ~” đúng vào giờ phút này, bên ngoài truyền đến tiếng mèo kêu.

Nghe tiếng mèo kêu như thế, Thu Diệp thở ra.

Không biết hôm nay Tiểu Tội như thế nào, luôn kêu không ngừng.

Sau đó, tiếng vuốt cào cửa từ bên ngoài truyền đến.

Nghe được âm thanh này, hắn lắc lắc đầu, đứng dậy.

Tiếp theo, hắn mở cửa ra.

“Meo ~” theo cửa mở ra, Tiểu Tội nghiêng đầu nhìn hắn, sau đó đi tới trước cửa chính, tiếp tục cào cửa.

Nhìn thấy vậy, Thu Diệp hơi ngẩn ra.

Trước đó khi Tiểu Tội kêu không hề có động tác này.

Chẳng lẽ nó muốn ra ngoài sao?

Nghĩ như vậy, Thu Diệp đi tới trước cửa, đầu tiên ôm Tiểu Tội lên, mở cửa.

Theo cửa mở ra, cầu thang bên ngoài xuất hiện trước mắt hắn.

“Người muốn đi ra ngoài sao?” Thu Diệp vuốt đầu Tiểu Tội, thấp giọng hỏi.

“Meo~” Tiểu Tội được Thu Diệp vuốt, cảm thấy không thoải mái, đầu quay sang hướng khác.

Thu Diệp nhìn hướng Tiểu Tội quay sang, chính là hướng lên cầu thang.

Nhìn cầu thang, trên mặt hắn lộ vẻ do dự.

Ở trên lầu, có một bà cụ.

Trước khi ông chủ rời đi đã từng kêu hắn đi lên.

Mà hắn đã hoàn thành dặn dò của ông chủ, ngày hôm qua hắn đã đi lên trên lầu chào hỏi rồi.

Khi nói chuyện với đối phương, hắn biết bà cụ họ Chương, hắn cũng gọi đối phương là bà Chương.

Đối phương không chỉ nhiệt tình với hắn, còn đặc biệt chiêu đãi hắn.

Nhưng mà, Thu Diệp cảm thấy bà cụ này không đúng lắm.

Khi hắn tiếp xúc với bà Chương, hắn có thể rõ ràng cảm nhận được đối phương giống như luôn luôn vòng vo hỏi hắn chuyện về ông chủ mình.

Làm một người đã từng trải qua ma luyện từ khi còn rất nhỏ, cảm giác của hắn đối với một chuyện càng sâu sắc hơn người bình thường.

“Meo~” Vào giờ phút này, Tiểu Tội lại khẽ kêu một tiếng, đôi mắt màu vàng nhìn chăm chú vào hắn, giống như chờ Thu Diệp quyết định.

“VẬY... phải đi nhìn xem?” Thu Diệp dò hỏi Tiểu Tội.

Mà hỏi xong, hắn lại lắc đầu, mình cũng thật là.

Bản thân lại đi giao tiếp với một con mèo.

Tiếp theo, Thu Diệp không chần chừ nữa, đi vào phòng bếp, lấy một thùng dầu hôm nay hắt mới mua, sau đó đi lên trên lầu.

Hiện giờ mới chừng 8 giờ, nói không chừng đối phương còn chưa ngủ.

Đến trên lầu rồi, Thu Diệp gõ cửa.

“Ai vậy...” Vào lúc này, trong phòng truyền đến một giọng nói yếu ớt.

Nghe được giọng nói này, Thu Diệp nao nao.

Lúc trước giọng bà Chương không hề yếu ớt như vậy.

“Bà Chương, là ta, Thu Diệp, ngày hôm qua ta đã tới thăm ngài.” Thu Diệp lễ phép trả lời.

“À, là Thu Diệp hả.” Bên trong truyền đến giọng bà Chương.

Nhưng lúc này giọng đối phương lại tinh thần hơn trước đó.

Không lâu sau, truyền đến tiếng bước chân tới gần.

Cửa được mở ra.

Chương Hiền Hà mở cửa, nhìn Thu Diệp, hơi nghi ngờ hỏi: “Thu Diệp à, tìm ta có chuyện gì vậy?”

“Là như vậy, bà Chương, ngày hôm qua ta thấy bà không còn dầu, nên ta đưa dầu cho ngài.” Thu Diệp giơ dầu đang cầm trong tay lên, nói với Chương Hiền Hà.

“Haizzz, không cần không cần đâu, ta đã quen ít dầu ít muối.” Chương Hiền Hà nghe vậy, lại vội vàng xua tay.

“Ngài là hàng xóm của chúng ta, giúp đỡ ngài là việc nên làm.” Thu Diệp nói.

Thật ra, thùng dầu này đúng là Thu Diệp mua cho Chương Hiền Hà.

Hắt và ông chủ mới chuyển tới không lâu, dầu đã mua trước đó còn rất nhiều, tự nhiên sẽ không mua thêm một thùng.

Mà nguyên nhân mua thùng dầu này chính bởi vì Thu Diệp nhìn thấy thân thể Chương Hiền Hà không tiện.

“A, được rồi, cảm ơn người.” Chương Hiền Hà thấy không từ chối được, nên cảm kích nói.

“Meo~” Chính vào giờ phút này, Tiểu Tội đột nhiên kêu lên.

Theo tiếng mèo kêu, Chương Hiền Hà đột nhiên cảm thấy dưới xương sườn bên phải đau nhức một trận, sắc mặt lập tức biến thành trắng bệch.

Chương 176: Năng lực của Thu Diệp

“Bà nội Chương!” Thu Diệp thấy thế, lập tức chạy vào nhà, thả Tiểu Tội và đầu xuống, đỡ Chương Hiền Hà.

“Ta... Ta không sao...” Trên mặt Chương Hiền Hà nở nụ cười gương, chỉ vào cửa: “Người đóng cửa lại, đừng để mèo chạy.”

“À, vâng.”

Thu Diệp nghe vậy, cũng lập tức phản ứng lại, đóng cửa lớn.

“Meo ~” Tiểu Tội khinh thường liếc nhìn Thu Diệp, sau đó thông thả đi ở phía trước, quay cái mông nhỏ về phía Thu Diệp.

Lúc này Thu Diệp cũng không để ý đến Tiểu Tội, quan tâm hỏi Chương Hiền Hà: “Bà nội Chương, có cần phải đến bệnh viện không?”

Nghe hắn nói vậy, Chương Hiền Hà lắc đầu, giọng nói yếu ớt: “Bệnh cũ thôi, người dìu ta... Đến ghế sofa... Nằm xuống, từ từ... ta sẽ ổn.”

“Chuyện này... được rồi.” Thu Diệp do dự một chút, sau đó gập đầu, đỡ Chương Hiền Hà đến cạnh ghế sofa.

Chương Hiền Hà nằm trên ghế sofa, một lát sau, khuôn mặt tái nhợt mới hồng hào lên được một ít.

“Cảm ơn người, nếu không nhờ người, nói không chừng ta không ổn định nhanh như vậy.” Nàng nhìn Thu Diệp, trên mặt lộ ra vẻ biết ơn.

“Không có gì, ta là hàng xóm của người, chuyện nên làm.” Thu Diệp lắc đầu, nói.

Nhưng lúc này, hắn nhìn Tiểu Tội đang nằm trên ghế sofa móc lấy khe hở trên ghế, trong lòng hơi cảm thấy kỳ quái.

Chuyện này, có phải đúng lúc rồi không?

Tiểu Tội vừa bỏ đi, bà nội Chương lập tức phát bệnh?

Hơn nữa, khi Tiểu Tội vừa vào căn phòng này, vốn dĩ không ai gọi, giống như mục đích lúc đầu chính là việc này.

Có điều lúc này, đó không phải việc quan trọng nhất, mà là thân thể của bà nội Chương.

“Bà nội chương, cơ thể bà có vấn đề gì không? Ta cảm thấy vẫn nên đến bệnh viện kiểm tra một chút đi.” Thu Diệp nhìn Chương Hiền Hà, nói.

Nghe hần nói, trên mặt Chương Hiền Hà nở nụ cười khổ, lắc đầu nói: “Thu Diệp à, bệnh của ta bệnh viện không trị được. Gan của ta bị bệnh, hiện tại không có cách nào cứu chữa.”

Nói xong, nàng chỉ về vị trí xương sườn bên phải mình.

“Chuyện này...” Thu Diệp nghe vậy, nhìn về phía xương sườn bên phải Chương Hiền Hà, lập tức giật mình.

Hần không nghĩ tới, bà lão trước mặt mình lại bệnh nặng như vậy, rõ ràng trước đó còn nói chuyện với mình rất có tinh thần.

Mà cũng chính là lúc này, Vẻ mặt Thu Diệp sượng lại.

Hần vừa mới nhìn, đột nhiên cảm thấy có một chút khác thường ở xung quanh mình.

Là chỗ sườn phải của bà lão.

Lúc này, Thu Diệp cảm nhận rất rõ ràng chỗ sườn phải của bà lão và những bộ phận khác của cơ thể không giống nhau.

Nhưng chủ yếu nhất, vẫn là chỗ lá gan của bà lão.

Mà hần... Hình như có thể làm cho bộ phận khác biệt trong cơ thể bà lão chuyển động.

Chỉ là sự chuyển động... Rất ít ỏi.

Nhưng lúc này, Thu Diệp cũng không dám hành động.

Bởi vì hần không biết mình chuyện mình làm, có thể khiến cơ thể của người kia xảy ra vấn đề hay không.

Lúc này, Thu Diệp có cảm giác rất gấp gáp, muốn gọi điện thoại cho ông chủ, hỏi ông chủ mình một chút xem phải làm thế nào.

“Người làm sao vậy?” Chương Hiền Hà nhìn dáng vẻ của Thu Diệp, hơi buồn cười hỏi.

“Ta... Không có gì...” Thu Diệp lắc đầu, chỉ là cảm giác trong lòng có hơi bối rối.

Người kia làm sao biết mình sắp chết, tại sao còn cười độ lượng đến vậy?

“Người đang lo lắng ta sao? Quả là đứa trẻ ngoan.” Chương Hiền Hà hiền lành nói.

“Ta?” Thu Diệp nghe vậy, khẽ giật mình.

Đứa trẻ ngoan sao?

...

“Ring ring ring...” Chuông điện thoại vang lên.

Tô Bạch nhìn điện thoại một chút, sau đó trực tiếp đi vào nhà tắm, mở vòi hoa sen ra, nghe điện thoại: “Alo, Thu Diệp, làm sao vậy?”

“Ông chủ, tôi cảm thấy siêu năng lực của mình đã thức tỉnh, hơn nữa ta còn biết được sơ sơ năng lực của mình là gì.” Bên kia truyền đến giọng nói của Thu Diệp.

“Ồ?” Tô Bạch nghe vậy, hơi kinh ngạc.

Hắn không nghĩ tới, nhanh như vậy Thu Diệp đã thức tỉnh năng lực.

“Tâm tình của người hình như không tốt cho lắm?” Tô Bạch hỏi.

Giọng nói hắn trầm xuống, Thu Diệp hơi ngừng rồi nói tiếp: “Ông chủ, người còn nhớ bà lão trên lầu kia không? Lá gan nàng bị bệnh, phỏng chừng sống không được bao lâu.”

Nghe hắn nói, Tô Bạch hiểu rõ, người kia có lẽ biết Thu Diệp đang nói gì.

Có lẽ Thu Diệp phát hiện Chương Hiền Hà bị ung thư gan giai đoạn cuối.

“Ừm.” Tô Bạch lên tiếng, sau đó hỏi: “Thế nào?”

“Ông chủ, hôm nay ta có thể cảm giác dễ dàng dị trạng lá gan của bà nội, hơn nữa còn có thể dịch chuyển vật kia đến vị trí trong cơ thể.” Thu Diệp tiếp tục nói.

Nghe thấy lời hắn, Tô Bạch suy nghĩ, sau đó trầm tư.

Cái này có lẽ là năng lực của Thu Diệp

.

Chỉ là, năng lực này có phải quá mạnh rồi không?

Phải biết rằng, Người linh năng khác, nhiều nhất cũng chỉ nguyên tố, cường độ cơ thể, hoặc cường hóa những phương diện khác.

Nhưng mà, Thu Diệp lại có thể tiến hành dịch chuyển một vài bộ phận trong cơ thể người.

Việc này nếu dùng trong chiến đấu, tuyệt đối là sự tồn tại hết sức khủng bố.

Dù cho một ít Phục Sinh Giả cấp Mãng mạnh mẽ cũng tuyệt đối không chịu được.

Suy cho cùng Phục Sinh Giả cấp Mãng nhìn bề ngoài cứng rắn như thế nào, trực tràng của hắn đều rất ẩm áp.

Lúc này, Tô Bạch cảm giác hình như có gì đó không đúng lắm, Người linh năng mà hắn chế tạo, có phải hơi mạnh quá rồi không?

Lúc trước ngọn lửa kỳ lạ kia của Triệu Không Thanh, cấp E có thể trực tiếp treo đánh Người linh năng cấp D.

Mà Thu Diệp lại có được năng lực kỳ lạ như vậy.

Lúc này, Tô Bạch cảm giác hình như mình vừa bắt được cái gì, nhưng cũng giống như chẳng bắt được gì cả.

“Ông chủ? Người cảm thấy ta có thể sử dụng năng lực chữa bệnh cho bà nội Chương không?” Ngay đúng lúc này, giọng nói của Thu Diệp truyền đến, cắt ngang suy nghĩ của hắn.

Nghe thấy lời hắn, đầu tiên Tô Bạch thả lỏng suy nghĩ, suy tư một lát nói: “Người có thể thử một chút, ta sẽ gửi cho người một ít tài liệu, người có thể nhìn xem, sẽ giúp ích rất nhiều cho việc chữa trị bệnh tình của bà lão.”

Với chuyện này, hắn cảm thấy vẫn tốt hơn còn nước còn tát.

Bà Chương bởi vì chuyện đau ốm, cũng sống không được bao lâu nữa.

Có lẽ Thu Diệp có thể trị hết đối phương cũng không chừng.

“Được rồi, ông chủ!” Bên kia Thu Diệp hơi hưng phấn nói.

Sau đó, hắn dừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Ông chủ, nói như vậy, ta sẽ không gây rắc rối cho người chứ?”

Tô Bạch cười nói: “Không sao, người thể hiện năng lực trước mặt nàng cũng không thành vấn đề.”

“Chuyện này... Có thể chứ?” Thu Diệp nghe vậy, hơi mơ hồ không hiểu được.

Biết rằng, ông chủ trước khi đi đã căn dặn mình không được để lộ năng lực, sao lúc này lại thay đổi?

“Có thể.” Tô Bạch cũng nhìn ra hắn lo lắng nên nói thẳng.

Tiếp theo, hắn căn dặn thêm một ít chuyện rồi cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, Tô Bạch tìm được số điện thoại của quản gia, trực tiếp gửi qua một ít tin tức.

“Bây giờ có thể tiết lộ danh phận thứ hai của ta.”

“Được!”

“Đúng rồi, giúp ta đăng ký cho học đồ Thu Diệp của ta một thân phận Người linh năng, dưới quyền của ta.”

“Một điểm công hiến!”

Sau khi thấy thông tin của quản gia, Tô Bạch trả lời lại một chữ được rồi ném điện thoại sang một bên, bắt đầu đi tắm.

Vì đã mở vòi hoa sen, vậy nên muốn tẩy rửa một chút, nếu không, ngày hôm sau bị Hathaway phát hiện điều gì đó bất thường trên người hắn sẽ không tốt.

Dù sao hắn hiểu rõ, bây giờ Hathaway còn ở bên cạnh mình nghe ngóng tin tức của chỗ này.

Chương 177: An Đức xuất hiện

Tiếng nước chảy róc rách không ngừng vang lên, Tô Bạch để nước trong vòi phun lên trên cơ thể mình.

Hiện tại hắn nghĩ đến một vấn đề.

Đó là Triệu Không Thanh và Thu Diệp, năng lực của hai người cuối cùng là xảy ra chuyện gì.

Đầu tiên, năng lực của hai người vô cùng mạnh mẽ.

Mà sự mạnh mẽ của bọn họ, tám chín phần có liên quan đến hắn.

Nếu không, làm sao lại trùng hợp như vậy.

Tổng cộng cũng chỉ có hai phần thuốc được chế tạo nghiêm túc, năng lực của hai người đều mạnh mẽ vô cùng.

Có điều Tô Bạch vẫn không hiểu, nếu như là Triệu Không Thanh thì không tính làm gì.

Triệu Không Thanh, hắn được đào tạo rất cẩn thận, Linh Năng trong cơ thể phối hợp rất cao, có được thiên phú mạnh mẽ là chuyện bình thường.

Nhưng Thu Diệp, chỉ là thuốc thí nghiệm tiêm vào da mà thôi, tại sao có thể có được thiên phú mạnh mẽ như vậy?

Chẳng lẽ thiên phú của chính Thu Diệp lại mạnh mẽ như thế?

Tô Bạch nhắm mắt, ngẫm lại trong đầu từng chi tiết khi chế tạo thuốc lúc trước.

Sau đó hắn từ từ mở mắt ra.

Hắn có thể hiểu sơ những gì đang xảy ra, phần lớn đều liên quan đến dược liệu cực kỳ quý hiếm.

Phải biết rằng, trong kho của hắn, phần lớn đều là dược liệu cực kỳ quý hiếm.

Mà hắn cho Thu Diệp thuốc chế tác, là dùng chính loại này.

Tương tự, những dược liệu quý hiếm này, bên trong có rất nhiều nguyên tố Linh Năng mà Người linh năng bình thường không thể nào có được.

Có lẽ, năng lực của Thu Diệp có liên quan đến chuyện này.

Sau khi nghĩ cẩn thận, Tô Bạch gạt chuyện này sang một bên.

Bây giờ nghĩ nhiều cũng không có tác dụng gì.

Bởi vì cho dù bây giờ có nghĩ như thế nào, không có cơ sở thực hiện, đều là nghĩ viển vông.

Như thế tốt hơn là gạt chuyện này sang một bên, đợi sau khi trở về tìm người thử nghiệm một chút xem sao.

Ví dụ như Trương Tam, là một đối tượng thực nghiệm rất tốt.

Cũng chính là lúc này, trong lòng Tô Bạch đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái, cảm giác đã thú chớp mắt thả ra.

Sau đó, hần cảm giác được, có một bóng người đang đứng ở lối vào cầu thang tầng dưới.

Dưới cảm giác đã thú, đó là một người ngoài Liên Bang với hốc mắt trũng sâu và sống mũi cao thẳng.

Cảm giác được khuôn mặt này, đôi mắt Tô Bạch hơi co lại.

Người này hần nhận ra, hôm nay vừa nhìn tư liệu của đôi phương.

Là An Đức! Một Phục Sinh Giả có phương diện năng lực tinh thần.

Đôi mắt Tô Bạch nheo lại, Ma Thiết chỗ hai cổ tay bắt đầu động đậy, hóa thành hai găng tay bằng tơ tằm mỏng.

Hần không nghĩ tới, Phục Sinh Giả này, thật sự bị hần bắt gặp.

Lúc này hần cảm thấy, điểm thuộc tính may mắn kia có thể đã có vấn đề.

Cái này không phải đang làm tăng tỉ lệ may mắn hần gặp được Phục Sinh Giả ư?

Mà ngay lúc Tô Bạch đang nghĩ những chuyện này, hần phát hiện, An Đức đứng dưới bậc thang không lên lầu, chỉ nhìn thật sâu gian phòng chỗ thang lầu, sau đó quay người rời đi.

Tô Bạch đóng vò hoa sen lại, nhìn về chỗ đầu giường, trong lòng không nói gì.

Hathaway vẫn đang nghe trộm.

Người phụ nữ ngu ngốc này, vốn dĩ không hề biết mình vừa đi qua cửa sinh tử một lần!

Lắc đầu, Tô Bạch lau sạch hơi nước cơ thể mình, sau đó nằm xuống giường.

Tiếp theo hắn lấy điện thoại ra.

Trước đó trên tư liệu, tin tức về năng lực của An Đức không đầy đủ.

Cho nên Tô Bạch sẽ không dùng bản thân mình để thử hiểm.

Hiện tại cả hai không có xung đột chính diện, không bằng gọi người sớm một chút.

Tô Bạch trực tiếp gửi tin nhắn: “An Đức đang ở câu lạc bộ Đại Thanh Sơn chỗ này, người có thể cho người đến đây.”

“Tại sao ta phải nhờ người gọi người tới? Ta cũng không phải người của Đồ Long Bộ. Yên tâm đi, ta sẽ nghĩ mọi cách thông báo chuyện của người cho người của Đồ Long Bộ chuẩn bị sẵn sàng.” Quản gia trả lời tin nhắn.

Nhìn tin nhắn của quản gia, Tô Bạch lắc đầu, lười nhác tán gẫu thêm với đối phương.

Ai chẳng biết chuyện bị phá hỏng giữa hắn và Đồ Long Bộ, còn nói gì đến tìm mọi cách.

Tiếp theo, Tô Bạch cũng mặc kệ chuyện này, nằm ở trên giường, hơi nhắm mắt lại.

Nhưng lúc này hắn ngủ không được, chỉ có thể đợi bình minh.

Thật ra bây giờ, ở đây là chuyện vô cùng nguy hiểm.

Bởi vì Phục Sinh Giả cấp Xà kia có thể biến hắn trở thành mục tiêu bất cứ lúc nào.

Nhưng mà, lúc này lại trực tiếp rời đi, càng chuốc lấy phiền phức.

Bởi vì như vậy, rất có thể sẽ phát sinh xung đột chính diện.

Dưới tình huống không biết năng lực cụ thể của An Đức, điều đó chỉ khiến bản thân gặp nguy hiểm.

Đương nhiên, nguyên nhân chính khiến Tô Bạch không đi đối phó với An Đức không phải chuyện này.

Mà là dù hắn có giết chết An Đức, cũng không có tác dụng gì.

An Đức Phục Sinh Giả cấp Xà, không có vật phong ấn, trực tiếp đi giết chết người kia, đương nhiên là tự chuốc lấy phiền phức.

Chưa nói đến đối phương có thể tự mình dịch chuyển hay không.

Nghe nói nếu đối phương dịch chuyển vào trên người những người khác, rất có thể sẽ kéo dài Tô Bạch đến chết ở chỗ này.

“Như thế... Thật khó chịu...” Nghĩ đến đây, Tô Bạch lẩm bẩm một tiếng, con mắt hơi đỏ, trên mặt xuất hiện một tia kỳ quái.

Hắn sờ khuôn mặt mình, một mặt nạ méo mó màu đỏ thẫm được lấy xuống.

Tiếp theo, Tô Bạch để mặt nạ sang một bên rồi lại sờ mặt mình.

Da mặt của hắn cực kỳ tốt, bên trên không có dấu vết sần sùi gì.

Tô Bạch dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt mình, sau đó tìm được một kẽ hở trên làn da.

Sau đó ngón tay hắn từ từ dùng sức, một âm thanh nhỏ vang lên, tấm da giòn nửa trắng bị hắn chậm rãi kéo xuống.

Cùng lúc đó, tại gian phòng bên cạnh, lỗ tai Hathaway dán vào vách tường, thấy không có âm thanh phát ra mới từ từ dời tai ra khỏi vách tường.

“Có lẽ đã ngủ rồi.” Nàng lẩm bẩm một tiếng.

Sáng sớm hôm sau.

Sau khi Tô Bạch rời giường thì ra cửa.

Cũng đúng lúc này, cửa bên cạnh cũng mở ra, là Hathaway.

“Chào buổi sáng.” Hathaway chào hỏi Tô Bạch.

“Chào buổi sáng.” Tô Bạch nhìn nàng một cái, thản nhiên đáp lại.

Sau đó hai người bắt đầu đi về phía nhà ăn.

Chỉ là trong lòng Hathaway vẫn cảm thấy có gì đó không ổn.

Nàng cảm giác ánh mắt đối phương vừa nhìn nàng giống như nhìn kẻ ngốc.

“Hai vị, buổi sáng tốt lành.” Khi hai người đến nhà ăn, Tạ Hâm đã đi tới, lên tiếng chào hai người.

Tô Bạch cũng chào hỏi với đối phương.

Tiếp theo, Tô Bạch gọi một phần bún xào, hai cái bánh quẩy.

Sau khi chọn món, hắn tìm một chỗ để ngồi xuống.

Hathaway cũng gọi món điểm tâm ngọt lần nữa.

Khi nàng ngồi trước mặt Tô Bạch, cảm nhận được rõ ràng hơi thở trên người đối phương có biến hóa.

Lúc trước, đối phương không phản ứng lại nàng, có vẻ rất lạnh nhạt.

Nhưng bây giờ, đối phương dường như hơi lạnh lùng, giống như tảng băng.

“Nè.” Hathaway nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Tô Bạch ngẩng đầu, đôi mắt có vài tơ máu nhìn về phía nàng.

Nhìn ánh mắt của đối phương, Hathaway đã quên mất mình định nói gì.

Một lát sau, nàng mới ấp a ấp úng nói: “Tối hôm qua người ngủ không ngon à?”

“Ừm.” Tô Bạch bình tĩnh đáp, “Cho nên người đừng quấy rầy ta, ta muốn yên tĩnh.”

“Yên tĩnh?” Hathaway khẽ giật mình, “Tĩnh Tĩnh là ai?”

Chương 178: Tạ Hâm bị ảnh hưởng

Nghe đối phương hỏi, Tô Bạch không nói nên lời, người phụ nữ ngu ngốc này cố ý à?

Nhưng hắn lập tức phản ứng lại.

Người phụ nữ này có lẽ không phải cố ý.

Đối phương là người ngoài Liên Bang, không phân biệt được yên tĩnh và Tĩnh Tĩnh là chuyện bình thường.

“Ta muốn yên tĩnh.” Tô Bạch duỗi ra tay, làm động tác kéo khóa trên miệng mình.

Nhìn thấy tay của đối phương thế, Hathaway lập tức ngưng ngừng im lặng.

Khi nàng im lặng, Tô Bạch cũng cảm giác dễ chịu hơn.

Thật ra trong tình huống bình thường, hắn sẽ không nói chuyện với người khác như thế này.

Nhưng mà, sau chuyện gặp được An Đức hôm qua, hắn lại lộ xác.

Cũng chính vì lộ xác, làm lúc này hắn dễ bị chọc giận hơn.

Cho nên, nếu như Hathaway còn luyện thuyên nói những lời không nên nói như hôm qua, tuyệt đối sẽ chơi đùa với lửa.

Sau đó, cả hai tiếp tục ăn sáng.

Nhưng chưa được bao lâu, Hathaway đột nhiên nhíu mày, tay ôm bụng.

“Ta đi vệ sinh một chút.” Nàng thấp giọng nói một câu rồi khom người, đi về phía nhà vệ sinh.

Tô Bạch ngẩng đầu, nhìn bóng lưng đối phương, hơi nhíu mày.

Sau đó hắn nhìn sang góc bên cạnh.

Tạ Hâm đang ngồi trước bàn ăn, dùng vẻ mặt tham lam nhìn chăm chăm bóng lưng của Hathaway.

Ánh mắt tham lam kia, giống như muốn ăn tươi nuốt sống Hathaway.

Nhưng mà, ngày hôm qua Tô Bạch biết rất rõ đối phương không hề có ánh mắt như thế này, thậm chí khi đối phương nhìn Hathaway, cũng không có vẻ mặt đáng khinh này.

Vào ngày hôm qua, hẳn nghe Tạ Hâm trò chuyện với vợ mình, hiểu rõ chuyện tình cảm của đối phương.

Người đàn ông này, vì vợ mình trả giá nhiều như vậy, làm sao chỉ qua một ngày, biến thành một tên háo sắc được?

Hơn nữa, từ ánh mắt của đối phương, đó không phải là đồ háo sắc, mà là một con quỷ háo sắc trong ác quỷ.

Chuyện này không bình thường!

Cũng chính là lúc này, Tạ Hâm đứng dậy, nhìn thoáng xung quanh, bắt đầu lén lút đi về phía nhà vệ sinh.

“Quản lý Tạ!” Cũng chính lúc này, Tô Bạch đột nhiên gọi về phía Tạ Hâm.

Nghe thấy tiếng gọi của hắn, cơ thể Tạ Hâm khẽ run, sau đó nhìn về phía Tô Bạch, ánh mắt thâm sâu có một chút sợ hãi và phức tạp, vẻ mặt phức tạp.

“Quản lý Tạ, ta có một vài việc không hiểu rõ, ngươi có thể nói cho ta một chút được không?” Tô Bạch nhếch miệng cười nói với Tạ Hâm.

Thấy hắn nói vậy, Tạ Hâm hơi ngần ra, đi tới, trên mặt nở nụ cười âm áp: “Anh Tô, ngươi có vấn đề gì, có thể trực tiếp hỏi ta.”

Tô Bạch nhìn hắn, nói: “Ta muốn biết một chút, liên quan tới thời gian nhảy dù.”

“Ồ, cái này à, chuyện nhả dù, chắc khoảng tám giờ, các ngươi có thể ngồi xe hơi để xuất phát. Nửa tiếng sẽ đến sân bay của chúng ta.” Tạ Hâm kiên nhẫn trả lời.

Tô Bạch gật đầu, sau đó lại hỏi: “À, ngươi vừa đi vệ sinh là muốn làm gì vậy?”

“Hả?” Về mặt Tạ Hâm hơi sượng, ập a ập ứng nói: “Ta không làm gì cả, ta chỉ muốn đi nhà xí.”

“À, là như thế sao.” Tô Bạch gật đầu, giả bộ như đang nói đùa: “Ta còn tưởng rằng ngươi muốn đi theo Hathaway vào nhà vệ sinh nữ, làm một vài chuyện xấu.”

Tạ Hâm nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi nhanh chóng, hạ giọng, cắn răng nói: “Anh Tô, ngươi tại sao có thể vô căn cứ vu khống người khác thế!”

Tô Bạch nghe vậy, cũng không lên tiếng, chỉ duỗi găng tay bằng tơ tằm mỏng ra, vỗ bả vai Tạ Hâm, cười nói: “Ta chỉ đùa một chút, nếu anh Tạ không thích ta đùa thế này, sau này ta sẽ không đùa nữa.”

Nghe hắn nói như vậy, Tạ Hâm thở phào nhẹ nhõm rất rõ ràng.

“Làm lỡ thời gian của ngươi, rất xin lỗi.” Tô Bạch lại nhẹ nhàng vỗ vai Tạ Hâm, giọng điệu áy náy.

“Không có gì, chỉ hy vọng sau này anh Tô đừng đùa kiểu này nữa.” Tạ Hâm gật đầu, đi tới bàn ăn mình.

Mà trải qua khúc nhạc đệm này, Hathaway đã đi ra khỏi nhà vệ sinh.

“Quan hệ của ngươi và quản lý Tạ rất tốt à?” Hathaway hơi tò mò hỏi.

Nàng vừa mới nhìn thấy cảnh Tô Bạch vỗ vai Tạ Hâm.

Tô Bạch lắc đầu, ăn hết miếng bún xào cuối cùng, sau đó nói: “Cũng tạm, hắn thích thảo luận cùng với ta.”

Nói xong, hắn lại ăn bánh quẩy.

Hathaway nhìn Tô Bạch hơi kỳ quái, nàng cảm giác tính tình của Tô Bạch thật sự rất lạ.

Người đàn ông này hờ hững lạnh lùng với mình, nhưng lại nhiệt tình với Tạ Hâm như vậy.

Hơn nữa, đôi phương lúc này nói với mình hơn mười một chữ.

Cùng lúc, Hathaway cũng phát hiện ra một điều kỳ lạ, nàng phát hiện tinh thần của Tô Bạch tốt hơn lúc nãy rất nhiều, mắt cũng không còn tơ máu như trước đó.

Có lẽ đối phương vừa mới nghỉ ngơi thật tốt chăng?

“Người phụ nữ ngu ngốc.” Tô Bạch ăn bánh quẩy, trong lòng lần nữa đánh giá Hathaway.

Chuyện vừa rồi, hắn đã đoán sơ được từ đầu đến cuối.

Tạ Hâm chắc chắn bị An Đức ảnh hưởng, nếu không, hắn sẽ không thay đổi khác thường như vậy, hơn nữa sau khi khác thường, mục tiêu ra tay biến thành Hathaway.

Lúc trước Tô Bạch biết được năng lực của An Đức, là một năng lực hệ Tinh Thần.

Chỉ không biết cụ thể là gì.

Mà bây giờ, Tô Bạch cảm thấy năng lực này của đối phương, chắc là có thể ảnh hưởng đến năng lực tư duy của người khác.

Năng lực này có lẽ là một năng lực tiềm thức, người bình thường căn bản không thể cảm giác được mình bị ảnh hưởng.

Nói thật, năng lực này cũng không mạnh mẽ lắm, kém xa năng lực của đám người Cao Tường, Diêu Thiếu Bân, cho dù năng lực chiến đấu hay năng lực khống chế, đều không hơn người.

Nhưng năng lực này, theo một khía cạnh nào đó, lại càng thêm nguy hiểm.

Bởi vì năng lực này rất bí ẩn, Đồ Long Bộ khó mà phát hiện ra được.

Dù có người chết, sở cảnh sát cũng chỉ cho rằng là vụ án mạng bình thường, sẽ không nghĩ đến là có Phục Sinh Giả gây án.

Cho nên, độ nguy hiểm của An Đức tuyệt đối cao hơn Cao Tường.

Trong lòng Tô Bạch hạ quyết tâm, nếu như xung đột trực diện với An Đức, nhất định trong thời gian ngắn phải giết chết đối phương, không cho đối phương có cơ hội sử dụng năng lực với hắn.

Bởi vì hắn không biết năng lực của An Đức có thời gian ảnh hưởng ngắn hay dài.

Nếu như là về trước thì tốt, nếu là về sau, vậy thì phiền toái.

Bị đối phương làm ảnh hưởng, đây tuyệt đối là chuyện rất kinh tởm.

Tiếp theo, Tô Bạch và Hathaway ăn sáng xong thì đi theo người nơi này đến sân bay.

Ở đây, bình thường phải mô phỏng thực tế vài ngày, mới có thể chính thức tiến hành nhảy dù thật.

Lúc này, Tô Bạch và Hathaway để để thử nghiệm nhảy dù, cũng không tính là nhảy dù thật.

Câu lạc bộ nhảy dù có một quy định ngầm, trải nghiệm nhảy dù có thể được coi là một phần của mô phỏng thực tế, có thể vượt qua giai đoạn mô phỏng thực tế nhanh chóng.

Đương nhiên, phải trả thêm tiền.

Lần này Tô Bạch đến nghiên cứu, đã bỏ ra năm mươi nghìn.

Mà nhảy một lần nhảy dù có hỗ trợ, đã mất sáu nghìn.

Chương 179: Điều kiện để nhảy dù

Sau khi đến nơi, Tô Bạch và Hathaway đi theo những người khác viên xuống xe.

Sân bay của câu lạc bộ Đại Thanh Sơn là một nơi rất bằng phẳng.

Ở đây, có một chiếc máy bay trực thăng, và ba máy bay cánh cố định.

Như lời huấn luyện viên ở đây nói, máy bay trực thăng ở đây thường không được sử dụng, bởi vì nhảy dù bằng máy bay trực thăng, cần phải có chứng chỉ nhảy dù hạng B, mà kinh nghiệm nhảy dù lại không tốt bằng nhảy dù cánh cố định.

“Xin chào, các người chuẩn bị nhảy dù có hỗ trợ đúng không?” Ngay lúc đó, một huấn luyện viên nam nhìn thấy dù nhảy trên người Tô Bạch và Hathaway, không khỏi dò hỏi.

“Đúng thế.” Tô Bạch và Hathaway gật đầu.

“Hai người đi với bọn ta, lấy trang bị của mình, đến lúc đó sẽ có huấn luyện viên của bọn ta dẫn các người nhảy” Lư Tu cười nói với hai người.

Thấy hẳn nói vậy, Tô Bạch và Hathaway cũng không có ý kiến, đều nhẹ gật đầu.

“Vậy mau vào thôi, máy bay của chúng ta là cái kia.” Lư Tu chỉ vào chiếc máy bay cánh cố định cách đó không xa.

Sau đó, Tô Bạch và Hathaway đi lên.

Máy bay cánh cố định này có thể chứa khá nhiều người bên trong, khoảng mười đến mười lăm người một lần.

Sau khi Tô Bạch và Hathaway lên, có hai huấn luyện viên lên theo, để bọn họ mặc áo phao, mang đồng hồ đo độ cao, kính bảo hộ, sau đó dùng chính cúc áo của mình để buộc chặt hai người họ.

Điều đáng nói, huấn luyện viên lần này của Tô Bạch là Đồng Dương Bình, mà huấn luyện viên của Hathaway, chính là Phương Lệ, người đã đánh nhau cùng ai trai nàng.

Sau khi chuẩn bị xong, Tô Bạch và Hathaway ngồi ở phía trong máy bay cùng hai huấn luyện viên.

Mà ở bên ngoài, đều là vài nhân viên mang dù theo để nhảy.

“Các người lần đầu tiên nhảy dù à?” Phương Lệ cầm tay Hathaway một chút, vừa cười vừa nói: “Tay của người lạnh buốt rồi.”

“Là lần đầu tiên.” Hathaway gật đầu rồi lại lắc đầu, “Có điều tay của ta như thế này không phải do sợ hãi, mà là thời tiết ở đây khá lạnh.”

“Được rồi.” Phương Lệ gật đầu, tiếp theo nhìn về phía Tô Bạch nói: “Người thì sao? Có sợ không?”

Tô Bạch nhìn nàng một cái, lắc đầu nói: “Không sợ.”

Cũng chính lúc này, cảm giác dã thú của hắn mở ra bao phủ hết trong này, bắt đầu quan sát và đánh giá tình trạng những người xung quanh, nhìn xem có ai bị ảnh hưởng giống Tạ Hâm hay không.

Có điều, quan sát đánh giá chừng mười phút, người ở đây đều không có gì bất thường.

Hiển nhiên An Đức chỉ ảnh hưởng một mình Tạ Hâm.

Tiếp theo, động cơ của máy bay vang lên ầm ầm, máy bay bắt đầu chuyển động.

Trên đường băng, tốc độ của máy bay càng lúc càng nhanh, Tô Bạch có cảm giác phần lưng mình hơi bị đẩy, máy bay bắt đầu rời khỏi mặt đất, bay lên không trung.

Tô Bạch quay đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện mình cách mặt đất càng ngày càng xa, trái tim cũng đập nhanh hơn.

Theo lời huấn luyện viên ở đây nói, hắn sẽ nhảy từ độ cao 5000m xuống, nếu như hắn không có chút căng thẳng nào, vậy thì quá giả rồi.

“Nhìn người có vẻ hơn căng thẳng đó.” Phương Lệ ở bên cạnh thấy được vẻ mặt của Tô Bạch, vừa cười vừa nói: “Có điều

cũng bình thường, nhảy xuống mười mấy tầng lầu đã chết người, ngã xuống từ năm ngàn mét, chỉ sợ sẽ quăng người ta thành cái bánh thịt, người sợ cũng đúng.

Có điều người yên tâm, huấn luyện viên Đồng là người đã nhảy dù hơn trăm lần, hẳn có thể đảm bảo an toàn của người.”

“Ừm, người chỉ cần ngắm phong cảnh là được, chuyện nhảy dù cứ giao cho ta.” Đồng Dương Bình ngồi bên cạnh cũng cười nói.

“Được, cảm ơn.” Tô Bạch gật đầu, nói.

Thật ra, sau khi lên máy bay, hẳn đang dùng cảm giác dã thú của mình, bao phủ túi dù nhảy của Đồng Dương Bình, quan sát tình huống trong túi dù nhảy.

Đây cũng vì đề phòng ngộ nhỡ.

Không phải do hắn nhát gan, mà là nếu như An Đức động tay động chân bên trong dù nhảy với hắn ở độ cao mấy ngàn mét trên không trung, vậy thì kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.

Đơn giản, dù nhảy trong ba lô của Đồng Dương Bình không có vấn đề gì.

Sau khi máy bay đạt đến độ cao nhất định thì bắt đầu bay vững, Lư Tu mở cửa trong khoang máy bay ra.

“Chuẩn bị xong chưa?” Lư Tu hô lớn với mọi người trong khoang máy bay.

“Chuẩn bị xong rồi!” Mọi người cười tươi nói.

Sau đó, người ở hàng ghế đầu, dưới sự chỉ huy của Lư Tu bắt đầu nhảy dù.

Rất nhanh, đã đến hai đội của Tô Bạch.

“Chuẩn bị nhảy.” Đồng Dương Bình đưa Tô Bạch đứng bên cạnh máy bay, nói với hắn.

Tô Bạch nhìn xuống, trong nháy mắt có thể nhìn thấy cảnh sắc trời đất, kia là sông Đại Mạc, biên giới giữa Liên Bang và hoang mạc, lúc này giống như một dòng suối nhỏ, thành thị cũng giống như thị trấn nhỏ.

“Nhảy đi!” Tô Bạch nói với Đồng Dương Bình bên cạnh.

Đồng Dương Bình nghe thấy hắn nói, chỉ cười một tiếng, sau đó dẫn Tô Bạch nhảy xuống.

Giống như một trận chiến long trời lở đất, hai người từ trên trời rơi xuống độ cao năm ngàn mét.

Không lâu sau khi rời khỏi máy bay, một chiếc dù nhỏ từ trong ba lô Đồng Dương Bình bung ra, trì hoãn tốc độ rơi của hai người.

Tô Bạch lúc này vẫn giữ nguyên cảm giác dã thú bao phủ trên người Đồng Dương Bình.

Hắn muốn ghi nhớ lại động tác nhảy dù này một lần.

Trước đó hắn học được điều ở trên tư liệu, lần này trực tiếp thực hành, có thể giúp hắn bổ sung thêm một vài chi tiết.

Cũng chính lúc này, Đồng Dương Bình ở bên cạnh đưa ngón tay cái đến trước mặt Tô Bạch.

Lúc này hắn cũng hết sức kinh ngạc.

Người thiếu niên này sau khi nhảy dù, vậy mà vẫn bình tĩnh như vậy, thậm chí động tác trên không trung cũng vô cùng thành thạo.

Nếu không phải hắn biết đối phương mới đến không đến bao lâu, tuyệt đối sẽ coi đối phương là tay nhảy dù kỳ cựu.

Tiếp theo, không lâu sau khi đến vị trí thấp hơn, Đồng Dương Bình mới bung dù của mình.

Lập tức, hai người có cảm giác bị kéo về sau một cái.

“Cảm giác thế nào?” Đồng Dương Bình vừa cười vừa nói.

Tô Bạch nhìn bên dưới, sau đó nói: “Rất tốt.”

Thật ra, lúc này hắn nghĩ đến một chuyện, nhiệm vụ di nguyện của Cao Tường là rơi xuống từ độ cao ba trăm mét.

Mà hắn nhảy xuống từ độ cao năm ngàn mét, vậy có phải cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ hay không.

Đương nhiên, đây chỉ là vài suy nghĩ của Tô Bạch mà thôi.

Sự hiểu biết của hắn về quan tài hoàng kim này tương đối thấu suốt, có thể nghiên cứu sâu một ít chỗ trống trên phương diện tư liệu, nhưng không thể vi phạm điều kiện đã nêu rõ trong nguyện vọng.

Tựa như mộ của mẹ Diêu Thiếu Bân.

Chôn ở bên ngoài, cũng không tính là mộ thật.

“Có muốn ta đưa ngươi đi một vòng không?” Đồng Dương Bình kéo tay cầ điều khiển phương hướng, hỏi Tô Bạch.

“Không cần.” Tô Bạch lắc đầu, hơi ngừng một chút, hỏi: “Huấn luyện viên Đồng, ngươi từng thử qua nhảy dù ở độ cao ba trăm mét chưa?”

Nghe hắn nói, Đồng Dương Bình khẽ giật mình, nói: “Cái đó thuộc về môn nhảy dù ở độ cao thấp, cái này nguy hiểm hơn nhảy dù trên không rất nhiều, ta chỉ thử qua năm trăm mét, ba trăm mét còn chưa từng thử qua.”

Nói xong, hắn lắc đầu nói: “Nhảy dù độ cao thấp, thời gian mở dù sẽ không dư dả như hiện tại, chỉ có vài giây ngắn ngủi, nếu như bỏ lỡ, rất có thể sẽ bị ngã chết.”

Tô Bạch nghe vậy, gật đầu.

Hắn cảm thấy, mình có thể thử nhảy dù ở độ cao thấp.

Nhảy dù ở độ cao thấp, khó khăn nằm ở chỗ kinh nghiệm mở dù, nắm chắc thời gian mở dù và kiểm soát cơ thể khi nhảy ra.

Mà Tô Bạch phát hiện, ba điều kiện này hắn đều thỏa mãn.

Chương 180: Hathaway bị ảnh hưởng

“Cảm giác thế nào?” Sau khi hạ xuống, Đồng Dương Bình hỏi Tô Bạch.

Tô Bạch cười, nói: “Rất tốt, nếu để cho ta tự mình thử thì càng tốt.”

Nghe hắn nói vậy, Đồng Dương Bình cũng hiểu ý hắn, cười ha ha một tiếng nói: “Một chút năng lực của người trên không trung đã cực kỳ thành thạo, ta cảm thấy có thể sớm để người tự luyện tập, hôm nay ta có thể xin giúp người một chút.”

Nói đến đây, giọng điệu hắn hơi ngừng một chút, đầy ẩn ý nói: “Đương nhiên, nếu như người thực hiện thêm mấy lần nhảy dù có hỗ trợ nữa, ước chừng sẽ dễ dàng hơn một chút.”

Tô Bạch nghe vậy, cũng hiểu rõ ý đối phương, không có vấn đề nói: “Vậy làm phiền người, sau này người dẫn ta nhảy thêm vài lần đi.”

Về chuyện này, hắn cũng không cảm thấy khó chịu, đối phương có được hoa hồng, hắn có được thời gian.

Sau đó, hắn nhảy thêm mấy lần rồi trở về xe.

Đồng Dương Bình cũng thề thốt với hắn, ngày mai là có thể tự mình luyện tập.

Trên đường về, Tô Bạch và Hathaway lên xe.

Sau khi lên xe, Tô Bạch cảm giác hình như Hathaway có vấn đề.

Lúc trước, vẻ mặt của đối phương còn rất tốt.

Mà bây giờ, mặt của đối phương lại đỏ bừng.

Tô Bạch hơi cau mày, nếu như là những người khác, hắn có thể sẽ hoài nghi người đó là vì thời tiết quá lạnh nên phát sốt.

Nhưng, người này là Hathaway.

Hắn biết, mục đích đối phương tới nơi này, là vì tìm kiếm một Phục Sinh Giả.

Mà Phục Sinh Giả An Đức, vừa vặn ở chỗ này.

Cho nên, Tô Bạch không thể không hoài nghi, An Đức có phải đã xuống tay với Hathaway rồi hay không.

Việc An Đức ngày hôm qua đến giữa hành lang, cộng thêm việc mê hoặc Tạ Hâm, chắc chắn An Đức đã sớm phát hiện Hathaway là người của Đồ Long Bộ.

Chỉ là, hắn có chút không hiểu, hôm nay nhảy dù hắn luôn ở một chỗ với Hathaway, ngoại trừ lúc nhảy dù, hắn luôn dùng cảm giác dã thú bao phủ đối phương.

Nhưng mà, hôm nay hắn không hề cảm giác được sự tồn tại của An Đức.

“Người không sao chứ?” Tô Bạch nhìn về phía Hathaway, dò hỏi.

Nghe hắn nói, Hathaway mở mắt, nhìn về phía hắn.

Nhìn thấy ánh mắt của đối phương, Tô Bạch giật nảy mình, đôi mắt màu xanh lam của đối phương, lúc này giống như giọt nước nhỏ giọt.

“Tô, người nhìn ta có xinh đẹp không?” Hathaway vươn đầu lưỡi, lếm đôi môi khô khốc.

Giọng điệu tuy khàn mà ôn hòa, đầy ý mê hoặc.

“Ta nhìn người như đang phát sốt.” Tô Bạch nhíu mày, nói thẳng.

Nghe thấy lời hắn, Hathaway lập tức lấy lại tinh thần, sau đó sắc mặt tràn đầy vẻ xấu hổ.

Nàng vừa mới... Sao có thể như vậy?

Tô Bạch nhìn vẻ mặt của đối phương, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Hiển nhiên lúc này Hathaway đã bị mê hoặc.

Mà người mê hoặc, tám chín phần mười là An Đức!

Điều này khiến trong lòng Tô Bạch cảm thấy hơi bất an, trong khoảng thời gian này đối phương chưa từng có tiếp xúc với

người của chính mình mới đúng.

Cái này, hẳn cảm giác càng quý dị hơn.

Chẳng lẽ đối phương sử dụng năng lực từ xa?

Tô Bạch nghĩ đến điều này, lập tức lắc đầu.

Ngoại trừ năng lực kỳ lạ cực hiếm, năng lực bình thường, tuyệt đối không thể ảnh hưởng người khác từ xa.

Mà An Đức, tuyệt đối không ở trong những người này.

Nếu không, người kia lúc trước sẽ không ảnh hưởng Tạ Hâm, mà sẽ trực tiếp ảnh hưởng Hathaway.

Tô Bạch nhắm mắt lại, bắt đầu hồi tưởng ký ức lúc nhảy dù.

Nhưng mà, cho dù hồi tưởng như thế nào, vẫn như cũ không tìm thấy điểm đột phá.

An Đức! Vốn dĩ không ở đây!

Ngay lúc này, xe buýt ngừng lại, Tô Bạch kéo Hathaway xuống xe, đi thẳng về phòng của mình.

Hathaway bị kéo, không hề phản kháng, ngược lại bước theo Tô Bạch rất ngoan ngoãn.

Sau khi về đến phòng, Tô Bạch trực tiếp ném Hathaway lên giường.

“y ya... Tô, người như vậy... Có phải quá gấp không...”
Hathaway nằm ở trên giường, sắc mặt ửng đỏ, đôi ánh mắt ngẩn lệ nhìn Tô Bạch.

Tô Bạch nhìn chằm chằm đối phương, cau mày.

“Tô... Ta... Nóng quá...” Cơ thể Hathaway ma sát trên giường, quần áo bị nàng chậm rãi cọ xát xuống, để lộ làn da trắng nõn.

“Rất nóng đúng không?” Tô Bạch cầm lấy cốc nước ở bên cạnh, hỏi thăm một câu.

“Đúng thế... Tô, ta nóng quá, người có thể giúp ta một chút không...” Hathaway đưa đôi mắt mông lung nhìn Tô Bạch.

“Ừm, cái này để ta giúp người.” Tô Bạch gật đầu, cầm cốc nước đi vào nhà vệ sinh.

Hathaway thấy thế, không khỏi liềm bờ môi mình, cảm giác cơ thể của mình càng nóng lên.

Sau đó, Tô Bạch từ nhà vệ sinh đi ra.

Nhìn thấy đối phương bước ra, Hathaway sững sờ.

Vì sao đối phương còn mặc quần áo?

“Ào!” Mà ngay lúc này, một cốc nước lạnh tạt thẳng vào mặt Hathaway.

“Bây giờ còn nóng không?” Tô Bạch cầm cốc nước, hỏi.

Hiện giờ nhiệt độ buổi chiều ở đây gần như đạt không độ, nước lạnh tự nhiên cũng không khác là bao.

Bị tạt một cốc nước lạnh, Hathaway giật mình, lập tức tỉnh táo lại.

Sau đó nàng ngậy người tại chỗ.

Bản thân nàng... Cuối cùng đang làm gì vậy?

Sau đó, nàng lập tức phản ứng lại, lấy điện thoại di động ra, bắt đầu nhanh chóng gửi tin tức.

Tô Bạch nhìn đối phương một chút, thấy đối phương hơi khôi phục như bình thường một chút, bèn lấy ra Linh Thuế của lớp da bản thân mình lột hôm qua từ trong ngăn kéo, đặt ở sau cốc nước.

Sau đó, hắn đi tới bên cạnh Hathaway, ngay lúc Hathaway chưa kịp phản ứng, dùng Ma Thiết cắt một vết xước nhỏ lên cánh tay của đối phương, đồng thời sử dụng Ma Thiết mang theo một ít dịch của Hathaway.

Hathaway quay đầu, hơi mê man nhìn về phía Tô Bạch, sau khi thấy hắn không có gì bất thường thì tiếp tục gõ chữ.

Mà cốc nước trong tay Tô Bạch bắt đầu lắc lư.

Linh Thuế ngấm máu, dần dần hòa tan, hóa thành một chất lỏng màu trắng.

“Uống nó đi.” Tô Bạch đưa cốc nước trong tay cho Hathaway.

Lúc này, Hathaway đã gửi tin tức trong tay mình xong.

Sau đó nàng hoảng sợ nhìn chằm chằm cốc nước của Tô Bạch, nhìn chất lỏng màu trắng bên trong, run giọng nói: “Đây là cái gì!”

Tô Bạch nhìn cốc nước trong tay một chút, hơi nhú mày lại.

Người phụ nữ này đúng là không nhìn được tâm lòng của người tốt.

Phải biết rằng, Linh Thuế này trên thị trường có thể bán được mấy trăm vạn.

Đổi ra tiền của một vài quốc gia nhỏ, có thể đến vài trăm triệu.

Đối phương lại còn dùng ánh mắt chán ghét nhìn hấn.

Ý gì đây?

“Đây là thuốc ổn định, muốn uống thì uống.” Tô Bạch lạnh nhạt nói một câu, để cốc nước trên bàn.

Thuốc ổn định có thể trấn an Linh Năng trong cơ thể gắt gỏng của Người linh năng, đương nhiên cũng có tác dụng nhất định đối với năng lực ảnh hưởng người khác của Phục Sinh Giả.

Loại thuốc này, ở trong Đồ Long Bộ, đều trở thành đồ chuẩn bị chiến đấu.

Nghe hấn nói vậy, Hathaway sững sờ.

Thuốc ổn định này nàng biết, chỉ là nàng không hề nghĩ từ thuốc ổn định này, lại được nói ra từ miệng Tô Bạch.

Mình điều tra đối phương, đối phương rõ ràng là một học sinh cấp ba bỏ học với vũ khí cùn!

Lúc này, nàng không khỏi nhìn Tô Bạch thêm vài lần, sau đó khuôn mặt nàng đỏ bừng, kẹp chặt hai chân, bò tới đầu giường, cầm lấy cốc nước.

Chương 181: Giao tiếp

Sau khi cầm lấy cốc nước, Hathaway cẩn thận ghé sát mũi, sau đó nhẹ nhàng thở ra.

Trong cốc nước này, cũng không có hương vị kỳ lạ như trong truyền thuyết.

Đúng là thuốc ổn định.

Tiếp theo, nàng lại nhìn chắt lỏng bên trong một chút, khẽ cắn môi, giờ cốc lên, một hơi uống sạch.

Sau khi uống thuốc, Hathaway lập tức cảm giác đầu mát lạnh, thanh tỉnh hơn trước rất nhiều.

Tô Bạch liếc nhìn đối phương, thản nhiên nói: “Người vừa mới gọi người đến đây?”

Hathaway khẽ giật mình, sau đó nghiêm mặt, nói: “Rất cuộc người là ai?”

Người này vừa chuyển tay ngay lúc đó đã có thể chế tạo ra thuốc ổn định.

Làm cho nàng không thể không hoài nghi thân phận của đối phương.

Nghe nàng hỏi, Tô Bạch cũng không trả lời.

Hắn vừa mới hỏi, chỉ thuận miệng hỏi một chút mà thôi, đối phương có trả lời hay không, với hắn mà nói, không có gì khác cả.

Dù đối phương gọi người, cũng tuyệt đối không nhanh bằng hắn.

Mà cũng chính là lúc này, tiếng còi cảnh sát ở bên ngoài vang lên.

Hathaway ở bên cạnh lập tức sững sờ.

Hơn nữa nàng chỉ vừa mới gửi thông báo, cảnh sát không tới sớm như vậy mới đúng.

Cảnh sát Liên Bang này chuyên nghiệp như thế sao?

“Đi thôi.” Tô Bạch cất kỹ đồ đạc, xách theo valy, thuận miệng nói một tiếng rồi ra khỏi phòng.

Hathaway ở bên cạnh thấy thế cũng không quan tâm đáng vẻ quần áo nhếch nhác của mình, lập tức chạy theo đối phương.

Lúc này, nàng cảm nhận được rõ ràng cảm giác an toàn ở trên người đối phương.

Trong tình huống hiện giờ, chỉ có đối phương mới có thể bảo vệ nàng.

Tô Bạch thu dọn đồ đạc, đương nhiên là muốn rời khỏi nơi này.

Nếu trước đó An Đức đã biết Hathaway chỗ này, phỏng chừng đã sớm đến rồi.

Hiện tại hắn ở lại đây cũng không có tác dụng gì.

Hơn nữa, hắn còn chuyện quan trọng hơn cần phải làm thay vì giết An Đức.

Hắn muốn lấy vật phong ấn No. 010: Sừng Sơn Dương.

Lúc trước, Tô Bạch đã phát hiện một quy luật.

Danh sách càng gần về trước, cho nhà của hắn càng nhiều điểm thuộc tính, tựa như Rễ Cây Đa số ID là No. 057, cho hắn thêm mười điểm thuộc tính.

Mà Ma Nhãn danh sách No.29, lại cho hắn tăng thêm mười bảy điểm vô thuộc tính, và một điểm vô thuộc tính đặc biệt.

Cho nên, Tô Bạch có lý do để tin rằng, số ID No. 010 Sừng Sơn Dương, sẽ cho hắn nhiều điểm thuộc tính hơn.

Cái này đáng làm hơn việc giết An Đức rất nhiều.

Đây cũng là lý do hắn không bao giờ mạo hiểm.

Tô Bạch đi xuống lầu, lập tức nhìn thấy đại sảnh đông nghịt.

Rất nhiều cảnh sát trang bị súng đạn thật đã bao vây nơi này.

Những du khách đến chơi và nhân viên ở đây đều ngồi xổm dưới đất, hai tay ôm đầu tỏ vẻ khiếp sợ.

Sau khi Tô Bạch và Hathaway bước xuống, lập tức hấp dẫn sự chú ý của cảnh sát.

“Giơ tay lên! Ôm lấy đầu!” Một tên cảnh sát quát về phía Tô Bạch.

Mấy cảnh sát xung quanh nghe tiếng, cũng chĩa súng đồng loạt về phía hai người Tô Bạch.

Hathaway thấy thế, lập tức đưa tay lên đầu.

Mà ngay này, một người trung niên bước lên trước, nói với cảnh sát xung quanh: “Hai người này là nhân viên điều tra, là đồng nghiệp của ta!”

Nói xong, hắn ta đưa một chiếc máy tính bảng cho người cảnh sát trung niên đã hét lên trước đó.

Người cảnh sát trung niên cầm lấy máy tính bảng xem thông tin, ngẩng đầu so sánh hai người Tô Bạch một chút, đúng là nhân viên bên trong hệ thống thì gật đầu phát tay.

Cảnh sát xung quanh thấy vậy, lập tức hạ súng và tiếp tục canh gác khu vực xung quanh.

Người đàn ông trung niên nhìn thấy vậy, bước đến gần Tô Bạch nói nhỏ vào tai Tô Bạch: “Ta là đội trưởng đội ba Đồ Long Bộ tỉnh Bắc Linh, đồ ngươi cần đã đến, bây giờ ngươi theo ta đi lấy hay một khoảng thời gian nữa mới theo ta đi lấy?”

Nghe thấy lời hắn, khóe miệng Tô Bạch khẽ giật.

Là quản gia.

Miệng thì nói mình không phải là người của Đồ Long Bộ, nhưng lại cử đội trưởng Đồ Long Bộ đến giúp mình.

Đây chắc chắn là chuyện rất nghiêm trọng.

Sau đó Tô Bạch nói thẳng: “Bây giờ mang tới cho ta đi.”

“Được.” Người đàn ông trung niên gật đầu, sau đó nhìn về phía Hathaway bên cạnh, ngập ngừng nói: “VẬY CÔ GÁI NÀY...”

Tô Bạch liếc nhìn Hathaway, nói: “Nàng cũng không cần đi theo chúng ta, ta và nàng cũng không thân lắm. Để đồng nghiệp của ngươi thảo luận với nàng đi, đồ nàng biết tương đối nhiều.”

Hathaway nghe thấy vậy, ngơ ngác nhìn Tô Bạch.

Không thân là thế nào?

Rõ ràng còn từng nằm chung trên một chiếc giường!

Tô Bạch cũng chú ý đến tình trạng của Hathaway.

Nhưng hần mặc kệ đối phương, lần này hần tới chỉ là muốn nghỉ mát, hoàn thành nhiệm vụ di nguyện.

Kết quả sau khi tăng điểm thuộc tính thì gặp cô gái này.

Về sau càng ngày càng gặp xui xẻo, còn đụng trúng một tên Phục Sinh Giả.

Điều này cũng làm cho kế hoạch huấn luyện nhảy dù của hần bị gián đoạn.

“Được rồi.” Người đàn ông trung niên gật đầu, sau đó ra hiệu với một cô gái có dáng vẻ gầy trong đám đông, bảo đối phương tới đây.

Cô gái gầy thấy thế, lập tức chạy đến.

“Tiêu Tâm Nghi, người và người bạn ngoài Liên Bang này thảo luận một chút đi.” Người đàn ông trung niên nói với cô gái gầy.

“Được, đội trưởng.” Tiêu Tâm Nghi gật đầu.

Thấy đối phương đồng ý, người đàn ông trung niên dẫn Tô Bạch đi về phía chiếc xe Jeep.

Tô Bạch nhìn xe Jeep một chút.

Thương hiệu ZO, cùng một kiểu xe mà bọn người Sở Hồng Nguyệt lái.

Hiệu xe này quả thực rất tốt, Tô Bạch trước đây cũng đã từng dùng xe của hãng này, đụng vào xe của người khác cũng không sao.

Sau đó Tô Bạch và người đàn ông trung niên lên xe.

Sau khi lên xe, Tô Bạch nói với đối phương về một số chuyện mà mình gặp phải ở đây.

Từ Lai An cũng nói với hần những gì mình phát hiện ở đây.

Mọi thứ đúng như dự đoán của hần.

An Đức đã sớm chạy, chỉ có một nhóm người bị ảnh hưởng còn sót lại.

“Cảm ơn thầy Tô, tình báo của người rất quan trọng với ta.”
Từ Lai An nghe được vài tin tình báo của Tô Bạch, cảm kích nói.

Nghe cách đối phương gọi mình, khóe mắt Tô Bạch hơi giật.
Cách gọi thầy Tô này, khiến hắn có cảm giác hơi kỳ lạ.

“Không có gì, giúp đỡ lẫn nhau.” Tô Bạch nói.

Mặc dù hắn không thích cách gọi thầy Tô này lắm, nhưng thân phận của hắn trong Đồ Long Bộ quả thật là Dược sư.

Cho nên, xưng hô của đối phương cũng không sai.

Hắn cũng lười kêu đối phương đối.

Sau đó không lâu, Từ Lai An lái xe ra ngoại thành.

Vùng ngoại thành này vô cùng vắng vẻ.

Xung quanh vắng tanh, đường là đường cụt đã sửa sang một nửa, ngày thường không có ai lui tới.

Sau khi đến đây, Tô Bạch cũng nhìn thấy một chiếc xe hơi đậu ở nơi này.

Hắn có thể nhận thức rõ ràng bằng cảm giác dã thú, bên trong có một chiếc rương hoàng kim, cũng không có người canh giữ, giống như không sợ có kẻ trộm.

Nhưng mà, Tô Bạch lại không nghĩ như vậy.

Hắn cảm giác được, trong bán kính ba trăm mét, có năm tay súng bắn tỉa đang ngắm về phía chỗ này.

Về phần ba trăm mét bên ngoài, đoán chừng cũng có.

Có điều đó không phải phạm vi cảm ứng của hắn.

Chương 182: Người nhất định phải chết

“Đồ ở trong xe.” Từ Lai An ở bên cạnh chỉ vào chiếc xe màu đen cách đó không xa, nói với Tô Bạch.

Tô Bạch liếc chiếc xe, hỏi: “Các người muốn ta trực tiếp xách đi sao?”

“Có thể.” Từ Lai An vừa cười vừa nói.

Tô Bạch hơi im lặng, cái này rương hoàng kim này nặng tới năm mươi cân, hắn cầm theo thứ này đi khắp nơi, cảm giác có hơi ngốc.

“Mở chiếc xe kia cho ta đi.” Tô Bạch quay nói với Từ Lai An.

Nghe hắn nói vậy, Từ Lai An cười một tiếng, nói: “Phải thêm tiền.”

Tô Bạch: “...”

Tên này không hổ là cấp dưới của quản gia.

Sau đó, Tô Bạch thanh toán xong bốn mươi vạn, mua chiếc xe này.

Tô Bạch ngồi trong xe, cảm thấy không có gì đáng nói với cái giá bốn mươi vạn này.

Chiếc xe này, giá xuất xưởng đã là sáu mươi vạn, hiện tại bán hắn 40 vạn, coi như nhặt được của hời.

Nhìn cái rương hoàng kim ở phía sau, Tô Bạch thở phào một hơi, nhịp tim đập hơi nhanh.

Cái rương hoàng kim này, đại diện có mười mấy hai mươi điểm vô thuộc tính và điểm vô thuộc tính đặc biệt.

Muốn hắn không hào hứng, tuyệt đối là giả.

Đồng thời, vật phong ấn này, cũng diện cho việc hắn về sau đấu với Phục Sinh Giả cấp Xà, không cần tiếp tục chờ vật phong ấn của Đồ Long Bộ nữa.

Tương lai giết cấp Xà và Phục Sinh Giả cấp xà, cũng không có gì đáng lo.

Đây tuyệt đối là một thu hoạch lớn!

“Phù...” Tô Bạch thở nhẹ.

Có điều, bây giờ chưa phải lúc mở cái rương hoàng kim này.

Bởi vì hiện tại trên tay hắn không có kẻ địch, không có cách nào áp chế lệ khí.

Nếu trực tiếp mở rương hoàng kim, rất có thể hắn sẽ bị vật phong ấn trong đó ảnh hưởng, từ đó mất đi lý trí.

Tiếp theo, Tô Bạch khởi động ô tô, nhẹ nhàng đạp chân chân ga, lái xe về thành phố.

Hắn nhanh chóng về Linh Xuyên, hoàn thành nhiệm vụ di nguyện của Cao Tường.

Đợi khi nào có không gian linh tính, có lẽ sẽ để lại vật phong ấn này trong không gian linh tính, tương lai sẽ đỡ phiền phức hơn.

“Ring ring...”

Khởi động xe chưa bao lâu, điện thoại Tô Bạch đột nhiên vang lên.

Tô Bạch hơi cau mày, cầm điện thoại lên xem xét.

Sau đó, hắn nhìn thấy một tin nhắn từ số lạ gửi đến hiện lên trên đồng hồ của mình.

Tin nhắn chỉ có bốn chữ.

“Người chết chắc rồi.”

Nhìn tin này, Tô Bạch nheo mắt lại.

Suy nghĩ một lát thì biết chủ nhân của tin nhắn này là ai.

Ngoại trừ An Đức, còn có thể là ai?

Hiển nhiên, chuyện mình phá vỡ kế hoạch của đối phương đã bị hắn biết.

Phỏng chừng đối phương đã tức đến nổ phổi.

“Ha ha...” Tô Bạch đột nhiên cười ra tiếng, tơ máu trong mắt đỏ ngầu.

An Đức này, quả thật xem trọng chính mình à?

Nếu không phải hấn nghĩ đến việc phải hình thành nhiệm vụ di nguyện, không muốn chuốc lấy phiền toái, hấn đã sớm muốn giết đối phương!

“Choang...”

Cũng chính lúc này, bề mặt còn chưa lột da của hấn vang lên tiếng động nhỏ.

Tô Bạch cầm trên điện thoại trực tiếp gọi cho quản gia: “Quản gia, chiều mai ta muốn từ đỉnh cao ốc Linh Xuyên nhảy xuống, người giúp ta thu dọn một chút.”

Nghe hấn nói, Quản gia nao nao, hỏi: “Người muốn nhảy thì cứ nhảy, tại sao lại muốn thu dọn sạch sẽ?”

Nói đến đây, giọng điệu hấn hơi khựng lại, nói: “Người muốn dụ tên Phục Sinh Giả An Đức kia?”

“Ừ, hấn muốn giết ta.” Tô Bạch nói thẳng.

“Được, ta hiểu rồi. Nhưng mà bây giờ thu dọn có hơi sớm, chờ sau khi người lên nóc rồi tính sau, đến lúc đó ta cũng lấy cớ này, thuận tiện giúp người tuyên truyền một chút, để cho đối phương tìm tới người.”

“Ừ, được.” Tô Bạch cúp điện thoại, khóe môi hơi cong, lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn đến số lạ lúc nãy.

Tiếp theo, Tô Bạch cầm tay lái, điều khiển xe chạy về phía khu đô thị phồn hoa.

Cùng lúc đó, trên di động của chính mình, hấn tìm được phần mềm Wu, trong phần mềm Wu tìm được danh sách những tội phạm bỏ trốn.

Bởi vì nồng độ Linh Năng tăng lên, một số vụ giết người gần đây cũng gia tăng ngày càng nhiều.

Cho nên, Quản gia cũng sẽ đưa thông tin một số tội phạm vào danh sách nhiệm vụ.

Bắt được tội phạm bỏ trốn thì có thể kiếm được điểm công hiến.

Nghe nói, Lão Miêu rất thích làm chuyện này.

Nhìn qua danh sách tội phạm bỏ trốn, sau khi nhớ rõ nó trong đầu, Tô Bạch lái xe, đi dạo quanh thành phố phồn hoa.

Dân số ở thành phố Linh Xuyên có hơn hai ngàn vạn người.

Với tỷ lệ tội phạm bùng nổ gần đây, tìm được mấy kẻ tội phạm bỏ trốn đáng chết cũng không tính là việc khó.

Tô Bạch thường tìm xung quanh nơi có nhiều người.

Đồng thời, cảm giác dã thú cũng mở ra, cảm giác xem có tội phạm bỏ trốn gần đó hay không.

Khoảng năm, sáu giờ, Tô Bạch đã tìm được mười mấy tên tội phạm bỏ trốn.

Chỉ đáng tiếc, phần lớn tội phạm ở đây đều là lừa gạt, buôn lậu, tội không đáng chết.

Không như trong suy nghĩ của hắn.

Hắn muốn tìm một người có tội lớn.

Đương nhiên, hắn không muốn giết đối phương.

Hắn chỉ muốn khi mở rương, có thêm người bầu bạn.

Ngay khi Tô Bạch lái xe đến một con hẻm, hắn hơi nheo mắt, nhẹ nhàng đạp phanh ngừng xe lại.

Sau đó hắn quay đầu nhìn về phía cách đó không xa.

Bên trong con hẻm tối, có một thanh niên và một lão già râu quai nón đang tụ tập lại, giống như đang giao dịch thứ gì.

Tô Bạch nhìn, khóe môi cong lên.

Tiếp theo, hắn trực tiếp xuống xe, đi về phía đối phương.

Hai người thấy có người đi tới, lập tức cảnh giác.

Nhưng sau khi nhìn thấy một thiếu niên thì thả lỏng.

Có điều, lúc này hai người đã giao dịch xong.

Người thanh niên đứng dậy, cúi đầu, muốn đi ngang qua Tô Bạch.

Nhưng chính lúc này, Tô Bạch lại bắt đối phương.

“Người... Người muốn làm cái gì?” Thanh niên giật nảy mình.

Tô Bạch không trả lời, chỉ duỗi tay lục túi đối phương.

“Người muốn làm gì!!!” Thanh niên nhìn thấy động tác của Tô Bạch, lập tức hoảng sợ, ra sức ngăn cản cánh tay của Tô Bạch.

Nhưng khi hắn ngăn cản lại phát hiện cho dù mình ra sức như thế nào, đều không thể rung chuyển được một chút.

Tô Bạch lấy được một túi bột trắng từ trong túi thanh niên, sau đó ném xuống đất.

“Đừng! Đó là của ta!” Thanh niên nhìn thấy đồ trên tay Tô Bạch, sắc mặt lập tức đỏ bừng, nổi giận nói.

Nhưng Tô Bạch không để ý hắn, chỉ dùng chân giẫm lên, giẫm nát cái túi và nước bùn xung quanh thành một mớ hỗn độn.

“Đệt mẹ người...” Gân xanh trên trán thanh niên nổi lên, muốn mắng chửi người.

Nhưng cũng chính lúc này, Tô Bạch thả lỏng hắn, sau đó một bàn tay đập vào mặt hắn.

“Bốp!” Một cái tát giòn tan vang lên, thanh niên bị đánh xoay vòng mấy cái.

Sau đó mặt thanh niên phồng to lên với tốc độ mắt thường cũng nhìn thấy được.

“Không được chửi thề.” Tô Bạch thản nhiên nói một câu, sau đó dùng chân chọc vài cái dưới đất, trộn thứ bột với bùn đất rồi đá xuống cống.

Chương 183: Sừng Sơn Dương

“Ngươi là ai.” Lúc này, lão già bán đồ cho thanh niên mới lên tiếng, giọng nói của hắn hơi khàn, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Tô Bạch.

Tô Bạch quay đầu, không để ý đến thanh niên đang choáng váng kia, nhìn về phía lão già, nhếch miệng cười nói: “Hồ Lai Sinh đúng không?”

Nghe hắn nói, lão già khẽ giật mình, sau đó ánh mắt băng lạnh, rút một con dao bấm từ trong túi tiền của mình.

Sau đó hắn hất tay, lưỡi dao bấm bật ra, kim loại sáng bóng lấp lánh dưới ánh đèn.

“Vậy, rốt cuộc ngươi là ai? Tìm ta làm gì?” Ánh mắt Hồ Lai Sinh lạnh như băng, từ từ tới gần Tô Bạch.

Tô Bạch nhìn đối phương, thần nhiên nói: “Không có gì, ta chỉ muốn tâm sự với ngươi.”

Hồ Lai Sinh, biệt hiệu cáo già, là một tiểu thương chuyên bán ma túy, khiến vô số gia đình cửa nát nhà tan.

Khoảng thời gian trước, hang ổ của đối phương đã bị cảnh sát vây quét, chỉ có mình hắn trốn thoát.

Không ngờ rằng, chưa được bao lâu, đối phương đã ngoi lên làm ăn.

“Ta chửi con mẹ ngươi...” Trong mắt Hồ Lai Sinh lóe lên tia hung ác, cơ thể nóng nảy lên, cầm dao bấm đâm về phía Tô Bạch.

Dao bấm, nếu chỉ là một vết cắt thì không có bao nhiêu lực cả.

Nhưng dùng cách đâm như thế này thường sẽ chết người.

Hiển nhiên, lần này Hồ Lai Sinh muốn chính là mạng của Tô Bạch.

Bản tính hung ác của hắn lúc này lộ rõ.

Nhưng mà, hắn đánh giá quá thấp Tô Bạch.

Tô Bạch nhìn dao bấm Hồ Lai Sinh đâm tới, vẻ mặt bình tĩnh, chậm rãi đưa tay ra, bắt lấy tay của Hồ Lai Sinh.

“Răng rắc!”

Theo đó là một tiếng vang giòn tan, tay của Hồ Lai Sinh bị bẻ gãy.

“A...” Hồ Lai Sinh cảm giác tay mình đau điếng thì muốn hét lên.

Nhưng tiếng hét của hắn vừa đến bên miệng đã nuốt xuống.

“Thoải mái hơn nhiều.”

Tô Bạch dùng bao tay Ma Thiết bịt miệng Hồ Lai Sinh, cảm giác đầu óc của mình nhẹ nhõm đi nhiều.

Sau đó hắn nhìn vào đôi mắt đang hoảng sợ của Hồ Lai Sinh, thản nhiên nói: “Không được hét, bây giờ đi theo ta, nếu không ta giết chết ngươi.”

Nghe thấy lời hắn, đôi mắt hung ác của Hồ Lai Sinh lóe lên, tay trái sờ bên hông của mình.

Nhưng khi hắn sờ vào hông mình, lại cảm thấy trống rỗng.

“Ngươi muốn chết à?” Tô Bạch cầm súng lục, mở chốt an toàn dí vào đầu Hồ Lai Sinh, giọng điệu bình thản.

Bị nòng súng lạnh như băng kề vào đầu, Hồ Lai Sinh lập tức trung thực.

Lúc này, hắn cũng hiểu rõ chênh lệch của mình và đối phương.

Hồ Lai Sinh chỉ hận mình không rút súng ra trước, bắn chết đối phương, nếu không cũng chẳng bị khống chế như vậy.

Đáng tiếc, lúc trước hắn lo lắng dùng súng sẽ làm giật mình những người xung quanh, cho nên bỏ qua thời cơ tốt nhất.

Đương nhiên hắn không biết là, dù hắn có rút súng, hắn cũng không có được một chút phần thắng nào.

Bởi vì khi Tô Bạch nhìn thấy hắn đã biết trên người hắn có súng.

Nhìn Hồ Lai Sinh đáng vẻ đàng hoàng của Hồ Lai Sinh, Tô Bạch dẫn theo đối phương, đi ra ngoài con hẻm nhỏ.

“Người đèn cho ta! Người đèn cho ta!” Cũng chính lúc này, người thanh niên trước đó mua ma túy hai mắt đỏ như máu, gào to lên, đánh về phía Tô Bạch.

Tô Bạch nhìn đáng vẻ điên cuồng gào thét của đối phương, trong mắt không có chút thiện cảm, vậy nên khi đối phương tiến đến thì đạp nhẹ một cái, đá đối phương sang một phương giống như đá rác.

Kéo Hồ Lai Sinh ra khỏi hẻm nhỏ rồi kéo lại gần ô tô.

“Người... người anh em, người dẫn ta đi đâu vậy?” Sau khi lên xe, Hồ Lai Sinh cảm thấy hoảng sợ.

Người trước mắt này, tuyệt đối không phải người tốt.

Tô Bạch nhìn đối phương một chút, nói: “Đêm hôm khuya khoắt ta hơi sợ, muốn người đi cùng ta.”

Nghe hắn nói, Hồ Lai Sinh muốn mắng ra tiếng.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Ban đêm người sợ hãi thì bẻ gãy một cánh tay, để ta đi với người?

Hơn nữa, người hung ác như người còn sợ hãi?

Người sợ hãi, ta mới là sợ ấy!

“Chuyện là... người anh em à, nếu ta làm sai điều gì, ta xin lỗi người.” Hồ Lai Sinh nuốt nước bọt, thấp giọng nói: “Trong tài khoản của ta có khoảng một trăm vạn, đều có thể cho người, chỉ hi vọng người tha cho ta một mạng.”

Thấy hắn nói vậy, Tô Bạch kinh ngạc nhìn đối phương một chút.

Lần trước, Cao Tường cho hắn đến một ngàn vạn.

Bây giờ càng ngày càng ít.

“Không có gì, ta sẽ không giết người.” Tô Bạch lắc đầu, nói một câu.

Hồ Lai Sinh nghe hắn trả lời, trong lòng càng sợ hãi hơn, nước mắt mũi chảy ra, run giọng nói “Người anh em, ta làm

nghề này cũng vì bất đắc dĩ. Lúc trước nếu ta muốn không làm nghề này, ta cũng không sống nổi.”

Có điều người yên tâm, chỉ cần người thả ta đi, ta sẽ lập tức thay đổi, không tiếp tục làm chuyện phạm pháp, trở thành một người có ích cho thế giới, sau này tuyệt không hại người.”

“Nói thêm câu nữa, ta giết chết người.” Tô Bạch bình tĩnh nói một câu.

Lời vừa thốt lên, Hồ Lai Sinh lập tức im miệng không nói gì nữa.

Hắn lau nước mắt, nước mũi, che dấu thù hận sâu trong ánh mắt.

Sau đó, Tô Bạch chạy xe ra ngoại thành, ở nơi không có ai, bước xuống xe.

Thấy cảnh này, Hồ Lai Sinh lại cảm thấy sợ hãi.

Đối phương sẽ không ở chỗ này giết hắn, sau đó vứt xác chứ?

Nhưng ngay lúc này, Hồ Lai Sinh phát hiện Tô Bạch xách xuống một cái rương vàng rực ở phía sau ghế mình.

Nhìn thấy cái rương kia, đôi mắt hắn co rụt lại.

Thật ra hắn là người rất thích sưu tầm, cho nên nghiên cứu những thứ như vàng bạc rất nhiều.

Vì vậy, khi nhìn thấy cái rương này, hắn liếc mắt đã nhìn ra chất liệu bên trong.

Là vàng nguyên chất!

Cái rương lớn như thế, ước chừng khoảng năm mươi cân, giá trị ít nhất phải hai ngàn vạn trở lên.

Lúc này, Hồ Lai Sinh đột nhiên phát hiện hành vi của mình rất buồn cười.

Vậy mà dám dùng một trăm vạn dụ dỗ người khác?

Chuyện này giống như kinh thường người ta.

“Xuống đây.” Tô Bạch đặt chiếc rương hoàng kim xuống đất, nói với Hồ Lai Sinh.

Nghe hắn nói, Hồ Lai Sinh theo bản năng không muốn đi.

Nhưng nhìn súng lục sáng bóng trên tay đối phương thì run rẩy bước xuống, ngồi xồm trên mặt đất, ôm lấy đầu.

“Đến chỗ này.” Tô Bạch dùng súng ngắn chỉ vào cái rương hoàng kim bên cạnh, nói với Hồ Lai Sinh.

Hồ Lai Sinh thoi bất an, nhưng vẫn nhắm mắt đi tới cái rương hoàng kim bên cạnh.

Thấy hắn tới, Tô Bạch cất kỹ súng lục, từ trong túi của mình lấy ra một chiếc búa nhỏ đỉnh, dùng Ma Thiết trùm lên.

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng, hắn hít sâu một hơi, chậm rãi mở rương hoàng kim ra.

Khi rương hoàng kim bị mở ra, trời đất lập tức trở nên u ám, xung quanh xuất hiện một cỗ khí tức đè ép khiến người ta thở không nổi.

Cùng lúc đó, một cỗ chấp niệm không ngừng đánh thẳng vào đầu Tô Bạch.

“Giết!!!”

“Giết!!!”

“Giết!!!”

“...”

Lúc này, Tô Bạch dường như cảm giác được âm thanh điên cuồng xuất hiện trong đầu mình, không ngừng ảnh hưởng đến ý chí của hắn.

Trong nháy mắt, ánh mắt của hắn trở nên đỏ như máu.

Cùng lúc đó, trên người hắn xuất hiện một luồng khí thể rất mạnh mẽ, xông thẳng tới chân trời.

Chương 184: Thu hoạch (tăng thêm một ngàn vé tháng)

“Giết!!!” Ngay lúc này, Hồ Lai Sinh ở bên cạnh đột nhiên gào lên, hai mắt đỏ rực, đánh về phía Tô Bạch giống như quỷ dữ.

“Bốp!” Nhưng khi vừa đứng dậy, một cánh tay đã nắm lấy đầu hắn, đè hắn xuống đất.

“Rầm!”

Khi hắn ngã xuống mặt đất, đôi mắt đảo một vòng, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Mà cùng lúc đó, búa nhỏ đỉnh của Tô Bạch giống như gõ mõ, nhẹ nhàng đập vào vào người hắn.

“Cảm giác được linh năng... Đang hấp thu...”

“Quan tài cấp thấp đã thu hoạch đủ, nhận được một điểm vô thuộc tính, điểm vô thuộc tính có thể trở thành bất kỳ điểm thuộc tính hiện có. Lần sau xác suất nhận được điểm vô thuộc tính đặc biệt là 33%.”

“Quan tài cấp thấp đã thu hoạch đủ, nhận được một điểm vô thuộc tính đặc biệt, điểm thuộc tính có thể trở thành bất kỳ điểm thuộc tính và vật phẩm kỹ năng hiện có. Lần sau xác suất nhận được điểm thuộc tính là 0%.”

“Quan tài cấp thấp đã thu hoạch đủ, nhận được một điểm vô thuộc tính, điểm thuộc tính có thể trở thành bất kỳ điểm thuộc tính hiện có. Lần sau xác suất nhận được điểm vô thuộc tính đặc biệt là 3%.”

“...”

“Quan tài cấp thấp đã thu hoạch đủ, nhận được một điểm vô thuộc tính đặc biệt, điểm thuộc tính có thể trở thành bất kỳ điểm thuộc tính hiện có. Lần sau xác suất nhận được điểm vô thuộc tính đặc biệt là 27%.”

“Quan tài cấp thấp đã thu hoạch đủ, nhận được một điểm vô thuộc tính đặc biệt, điểm thuộc tính có thể trở thành bất kỳ điểm thuộc tính và vật phẩm kỹ năng hiện có. Lần sau xác suất nhận được điểm thuộc tính là 0%.”

“Quan tài cấp thấp đã thu hoạch đủ, nhận được một điểm vô thuộc tính đặc biệt, điểm thuộc tính có thể trở thành bất kỳ điểm thuộc tính hiện có. Lần sau xác suất nhận được điểm vô thuộc tính đặc biệt là 3%.”

“ ... ”

Cảm giác nhận được từng tin tức, Tô Bạch gõ mõ, cảm giác sáng khoái hết cả người.

Mỗi lần khi thu hoạch được vật phong ấn là thoải mái nhất.

Nhất là sau khi quan tài hoàng kim trọn vẹn, còn có điểm vô thuộc tính đặc biệt.

Điểm vô thuộc tính đặc biệt, có thể thêm vào kỹ năng và vật phẩm đặc biệt, tương đương với một nhiệm vụ di nguyện.

Chuyện này là do hấn mất hứng.

Tô Bạch cúi đầu xuống, nhìn thấy quan tài hoàng kim trên cổ tay, bên trong có ba mươi chấm đen trong suốt và ba chấm nhỏ như hồng ngọc.

Đây chính là ba mươi điểm vô thuộc tính và ba điểm vô thuộc tính đặc biệt.

Thu hoạch lần này phải gọi là lớn.

Ngay sau đó, Tô Bạch nhìn về phía chiếc rương hoàng kim.

Lúc này, trong rương hoàng kim, có hai cái sừng thú dài hơn hai mươi phân dính liền với nhau, tổng thể dáng vẻ nhìn như được uốn cong về phía sau.

Sừng thú này khác với sừng thú bình thường, sừng thú bình thường ở biên giới rất mỏng, nhìn rất sắc bén, giống như hai con dao găm.

Mà kỳ quái hơn, phía trên sừng có từng tầng như mạch máu, nhẹ nhàng lắc lư, tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt, giống như không phải đồ ở thế giới này.

Đây chính là vật phong ấn No. 010: Sừng Sơn Dương.

Nhìn thấy Sừng Sơn Dương này, đôi mắt Tô Bạch hiện lên một tia kỳ quái.

Sừng Sơn Dương này... Mặc dù có hơi lớn, nhưng đặt trên búa nhỏ định lại vừa.

Nghĩ vậy, Tô Bạch dùng một miếng Ma Thiết khác của mình bắt đầu tiếp xúc với Sừng Sơn Dương.

Sau đó, Ma Thiết bắt đầu chuyển động, bao trùm Sừng Sơn Dương, chậm rãi thành hình, một chiếc búa nhỏ định rất dữ tợn xuất hiện trước mặt hắn.

Búa nhỏ định này, phần đầu búa bình thường, nhưng Sừng Sơn Dương phía sau lại cho người ta khí thế câu hồn đoạt phách, chỗ đó sắc nhọn khiến người khách phải ớn lạnh.

“Đẹp thật.” Tô Bạch nhìn búa nhỏ định trong tay mình, trong lòng cảm thán một câu.

Tiếp theo, lòng hắn khẽ động, một ý nghĩ trong lòng hắn đột nhiên nảy lên.

Có lẽ, Ma Thiết cũng có thể che giấu năng lực của vật phong ấn giống như rương hoàng kim.

Nghĩ là làm, Tô Bạch để Ma Thiết dần bao trùm bộ phận của sừng dê.

Nhưng mà, điều làm hắn thật vọng là sau khi Ma Thiết bao trùm sừng dê, ảnh hưởng kỳ lạ vẫn còn ở đó.

Thất bại.

Có điều Tô Bạch cũng không nản.

Dù sao chuyện tốt không thể nào mãi đến với hắn được.

Ma Thiết không thể giấu được khí thế của vật phong ấn, điều này rất bình thường.

Tô Bạch đặt Sừng Sơn Dương vào trong rương, nhìn quan tài hoàng kim không còn động đậy nữa mới đóng rương lại.

Sau khi đóng rương lại, xung quanh lập tức yên tĩnh như ban đầu.

Có điều Tô Bạch có thể nghe rõ xung quanh bụi cỏ, trong bùn đất và trong một vài tổ chim, có rất nhiều động vật đang đánh nhau, thương vong rất nhiều.

Đây là di chứng mở ấn vật.

Sau đó Tô Bạch, cầm lấy búa nhỏ định gõ Hồ Lai Sinh một chút, cảm giác bản thân thoải mái hơn.

Gõ xong, Tô Bạch hơi trầm tư.

Mấy lần trước khi hấn hấp thụ vật phong ấn, bởi vì lúc trước vật phong ấn đều dựa vào số ID phía sau, hơn nữa thời gian cũng không nhiều, nên không có cảm giác gì.

Mà bây giờ vật phong ấn, số ID No. 010 Sùng Sơn Dương.

Hắn đột nhiên cảm giác được, tại hắn khi hắn đang hấp thụ Sùng Sơn Dương này, ảnh hưởng của vật phong ấn yếu đi rất rõ ràng.

“Chẳng lẽ do ta hấp thụ Linh Năng sao?” Tô Bạch cau mày.

Phong ấn vật càng được dùng, ảnh hưởng Linh Năng trong đó sẽ càng lớn.

Có lẽ hắn hấp thụ Linh Năng của vật phong ấn này, từ đó giảm bớt năng lực ảnh hưởng của hắn

Nghĩ đến chuyện này, Tô Bạch cau mày.

Chuyện này, có bị người của Đồ Long Bộ phát hiện không?

Nhưng rất nhanh, hắn lập tức lắc đầu.

Vật phong ấn này, giống như một loại virus lây lan, mảnh khóc hiện giờ của Đồ Long Bộ, chỉ có thể dùng cho chiến đấu, không thể dùng để nghiên cứu hệ thống.

Suy cho cùng, bây giờ cũng không có dụng cụ nào có năng lực ngay dưới ảnh hưởng của vật phong ấn mở ra được.

Cho nên, chuyện này, tỷ lệ bị phát hiện cực kỳ thấp.

Có điều, chuyện này cũng cho hắn một lời nhắc nhở, sau này khi hấp thụ vật phong ấn, phải chú ý nhiều hơn.

Nếu không chuyện này sớm muộn gì cũng bị phát hiện.

Mà chính lúc này, cơ thể Hồ Lai Sinh ở bên cạnh đột nhiên co giật.

Tô Bạch liếc đối phương, sắc mặt của hắn trắng bệch, trên mặt đột nhiên tím xanh, thoáng cái không còn thở.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Hồ Lai Sinh, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, điều chế thuốc thiên phú +2.”

Nhìn phản ứng của đối phương, Tô Bạch hơi nhú mày.

Sau đó hắn đoán chừng, đây cũng là hiệu ứng dây chuyền của vật phong ấn, khiến cho đối phương lên cơn nghiện mà chết.

Khẽ lắc đầu, Tô Bạch ngồi vào trong xe, nhìn nhóm trò chuyện trong điện thoại.

Kim Cương: @Mặt Thú, chơi game sao? Mau vào game đi, ta tặng người một bộ trang bị giới hạn.

Vừa mới vào nhóm, Tô Bạch đã thấy tin nhắn Kim Cương @ mình.

Nhưng hắn chẳng còn tâm trí chơi game, mặc kệ thằng nhóc gấu này, lướt lên trên, bắt đầu tìm kiếm thông tin hữu dụng.

Sau đó, không bao lâu, hắn thấy một tin tức rất hấp dẫn.

Quản Gia: “Trước mắt sở cảnh sát đã tìm được dấu vết hội Cứu Rồi gần núi Đại Quân, mọi người hãy chú ý nhiều hơn.”

Nhìn thấy tin tức này, Tô Bạch nao nao.

Núi Đại Quân này, không phải là nơi kỳ lạ hắn nhìn thấy trên máy bay sao?

Chương 185: Thêm điểm

Nhìn tin nhắn này, Tô Bạch im lặng suy nghĩ rồi nhắn tin cho quản gia, hỏi thăm tin tức của giáo hội Cứu Rỗi.

Sau đó, một tập tài liệu được gửi tới.

Tô Bạch nhìn một chút thì hiểu giáo hội Cứu Rỗi này là gì.

Đó là một tổ chức tà giáo, thích tấn công các quốc gia khác và tạo các cuộc tập kích khủng bố.

Mà trong tài liệu của quản gia, giáo hội Cứu Rỗi này ở những nơi rất xa, tuyên truyền giáo lý của mình.

Giáo lý cho rằng Linh Năng là hình phạt của Thần, Phục Sinh Giả là sứ giả của thần.

Nếu muốn được cứu rỗi, nhất định phải tin vào lời cứu rỗi.

Trong tài liệu, khoảng thời gian trước, trong giáo hội Cứu Rỗi giáo xuất hiện rất nhiều người thức tỉnh, điều này khiến bọn chúng tuyên truyền càng dễ dàng, gần đây rất hung hăng ngang ngược.

Mà núi Đại Quân, là một địa điểm tuyên truyền mới của bọn chúng.

“Thật sự bắt đầu quần ma loạn vũ.” Tô Bạch mím môi một cái.

Sau đó, hắn cũng lười quản vấn đề này, nhìn thi thể không còn phản ứng của Hồ Lai Sinh, thậm chí thở dài.

Đã hơn nửa tiếng.

Hồ Lai Sinh vẫn không xuất hiện bất thường gì.

Bây giờ nhìn lại, đối phương không thể trở thành Phục Sinh Giả.

Nghĩ tới đây, Tô Bạch cảm giác hơi đáng tiếc, lúc trước hắn còn cảm thấy người này rất là thâm độc, ý thức dưới ảnh hưởng của Sùng Sơn Dương, đã điên cuồng, có lẽ sẽ trở thành Phục Sinh Giả cũng không chừng.

Nhưng chuyện tốt này, chỉ có thể tồn tại trong tưởng tượng.

Lại là một ngày canh giữ thi thể thất bại.

Tô Bạch lắc đầu, ra xe, đi tới trước mặt Hồ Lai Sinh, nhắc ống quần Hồ Lai Sinh đi đến cái giếng cạn bên cạnh.

Cái giếng cạn này hắn đã dò xét qua, giếng rộng khoảng năm mươi xăng-ti-mét, sâu khoảng mười mấy mét, nhét một người vào không thành vấn đề.

Dưới giếng không có nước, đoán chừng đã bỏ hoang, cũng không có người đến.

Đến bên cạnh giếng, Tô Bạch nhét Hồ Lai Sinh vào, chạm hai miếng Ma Thiệt vào nhau, tại thành một cái xẻng, xúc đất gần đó, chôn Hồ Lai Sinh xuống dưới.

Làm xong những điều này, hắn trở lại xe.

Thật ra, Tô Bạch hoàn toàn không cần xử lý thi thể, gọi điện thoại cho Quản Gia, trực tiếp rời đi là được.

Nhưng hắn cảm thấy, có một số việc, mình có thể xử lý thì xử lý là được.

Không thể chuyện gì cũng ỷ lại đối phương.

Sau đó, Tô Bạch lái xe, đi về phía Linh Xuyên.

Khi lái xe, Tô Bạch nhìn quan tài hoàng kim trên cổ tay mình, trên mặt nở nụ cười.

Đó là ba mươi điểm vô thuộc tính và ba điểm vô thuộc tính đặc biệt của hắn.

Ngay sau đó, về mặt Tô Bạch khựng lại, trực tiếp thêm ba mươi điểm vô thuộc tính vào thuộc tính tinh thần.

Trước đó, kháng tinh thần của Tô Bạch đã đạt được 12 điểm, nhưng Tiểu Tội tăng thêm cho hắn hai điểm kháng tính thần thì thành 14 điểm, thêm ba mươi điểm vô thuộc tính này là 44 điểm, là điểm thuộc tính cao nhất hiện nay của hắn.

Thật ra lúc trước, Tô Bạch nhìn qua rất nhiều tài liệu về Phục Sinh Giả, cuối cùng đã hiểu.

Khi chiến đấu cùng Phục Sinh Giả, tăng sức mạnh mù quáng và nhanh nhẹn, cũng không có tác dụng gì.

Giống như khi hắn chiến đấu với Cao Tường.

Lúc trước sở dĩ hắn có thể áp đảo được đối phương, ngoại trừ kỹ năng và sức mạnh của hắn, ngoại trừ nhanh nhẹn, kháng tinh thần là mấu chốt trong trận chiến.

Nếu không phải khi đó hắn có đủ kháng tinh thần, sớm đã bị Cao Tường ám sát giết chết rồi.

Mà về sau, dựa theo tài liệu mà Tô Bạch tra được, rất nhiều Phục Sinh Giả đều có năng lực công kích tinh thần.

Cho nên, giai đoạn hiện tại, thêm điểm thuộc tính vào thuộc tính kháng tinh thần, là chuyện rất quan trọng.

Đương nhiên, lý do khác khiến Tô Bạch có suy nghĩ này là An Đức.

Năng lực tinh thần của An Đức rất quý giá.

Khi hắn không muốn giết đối phương, vô ý đã để đối phương đâm sau lưng mình.

Thêm xong điểm kháng tinh thần, Tô Bạch ba chấm đỏ còn lại.

Ba chấm đỏ này, bây giờ là điểm thuộc tính quý giá nhất, điểm vô thuộc tính đặc biệt.

Điểm thuộc tính này không những có thể thêm vào bất cứ điểm thuộc tính nào, còn có thể thêm vào kỹ năng và vật phẩm.

Tương đương với việc hoàn thành ba nhiệm vụ di nguyện.

Nhìn ba chấm nhỏ này, Tô Bạch trực tiếp thêm vào trong Mặt Thú.

Mặt Thú là đạo cụ tăng tỷ lệ phần trăm, là đạo cụ trợ giúp hấp chiến đấu nhiều nhất.

Cho nên, dù trước đó có thêm điểm cho Mặt Thú hai lần.

Nhưng cái này không ảnh hưởng đến việc Tô Bạch muốn thêm điểm lần thứ ba, thậm chí thêm nhiều hơn.

Có điều, khiến Tô Bạch không ngời, khi hắn thêm điểm vô thuộc tính đặc biệt vào Mặt Thú, Mặt Thú đột nhiên sinh ra lực bài xích, làm hắn không cách nào thêm điểm vào Mặt Thú.

“Chẳng lẽ tăng điểm thưởng cho vật phẩm và kỹ năng bị giới hạn à?” Tô Bạch hơi nhú mày.

Điều này không phải là chuyện tốt với hắn.

Có điều rất nhanh, Tô Bạch đang cau mày thả lỏng.

Sức mạnh của Mặt Thú đã tăng thêm 100%, 100% nhanh nhẹn, và 20% toàn thuộc tính.

Đã rất biến thái rồi.

Bây giờ không thể thêm được nữa cũng là điều bình thường.

Suy cho cùng tăng thêm điểm nữa, vậy thì quá biến thái.

Nghĩ đến điều này, Tô Bạch nhìn lại những kỹ năng và đạo cụ khác.

Hiện tại hắn có kỹ năng dự đoán đường nét cấp thấp, cảm nhận linh năng thực vật và sát khí chấn động.

Đạo cụ có Mặt Thú và hai miếng Ma Thiết.

Bây giờ Mặt Thú không thể thêm điểm, vậy chỉ có thể thêm điểm cho kỹ năng và đạo cụ khác.

Nghĩ đến điều này, Tô Bạch suy nghĩ một lát, trực tiếp tăng một điểm thuộc tính cho kỹ năng dự đoán đường nét.

Kỹ năng này cho dù dùng trong sinh hoạt hay chiến đấu đều trợ giúp hắn rất nhiều.

Cho nên, cần phải thêm một điểm cho kỹ năng này.

Sau khi tăng một điểm vô thuộc tính đặc thù, Tô Bạch đột nhiên cảm nhận được vài điều.

Dự đoán đường nét cấp thấp này biến thành dự đoán đường nét trung cấp.

Với sự thay đổi này, Tô Bạch mọi thứ xung quanh, cho dù không chủ động sử dụng năng lực, cũng có thể lờ mờ cảm nhận được một số thay đổi của đường nét trong tương lai.

Cảm nhận được cái này, ánh mắt Tô Bạch sáng lên.

Ma Thiết trước đó, chỉ có thể sử dụng năng lực trên đường nét đặc biệt, mới có thể dự đoán đường nét.

Nhưng bây giờ, năng lực này rất dễ dàng kích hoạt.

Điều này cũng thể hiện, sức chiến đấu của hắn được tăng thêm.

Tiếp theo, Tô Bạch nhìn hai điểm vô thuộc tính đặc biệt, suy tư một chút, tăng một điểm vô thuộc tính vào Ma Thiết có thuộc tính sắc bén.

Lần trước, khi hắn giết Cao Tường, lúc tháo bỏ tứ chi của đối phương, cảm giác không thuận lợi.

Mà vẫn là Phục Sinh Giả cấp Mãng kém nhất.

Nếu tương lai hắn chắc chắn gặp được kẻ địch mạnh mẽ hơn Cao Tường, đến lúc đó không phá vỡ được hàng phòng ngự sẽ rất nguy hiểm.

Cho nên, tăng một điểm vào Ma Thiết có thuộc tính sắc bén, là vô cùng cần thiết.

Sau khi Tô Bạch tăng điểm thuộc tính vào Ma Thiết, hình dạng Ma Thiết đen không có gì thay đổi, nhưng bên trên lại lạnh lẽo hơn, để người khác cảm thấy ớn lạnh.

Sau khi cộng hai điểm vô thuộc tính đặc biệt, Tô Bạch nhìn điểm vô thuộc tính đặc biệt thứ ba.

Ngừng một lát, hắn tăng điểm vô thuộc tính này vào sát khí chấn động.

Lúc trước, Tô Bạch có sử dụng qua sát khí chấn động, nhưng hiệu quả không như ý.

Lúc đầu cảm thấy năng lực này cũng không có tác dụng lắm.

Nhưng vừa rồi, khi Tô Bạch mở rương hoàng kim, lại vô ý sử dụng năng lực này.

Sau khi sử dụng, Tô Bạch đột nhiên phát hiện mọi chuyện không giống như hắn nghĩ.

Chương 186: Leo lên mà không cần đồ bảo hộ

Sát khí chấn động, cách sử dụng không giống như dự đoán đường nét cấp thấp, cảm giác linh năng thực vật.

Khi sử dụng sát khí chấn động, phải dùng sát niệm trong lòng đi mới sử dụng được.

Như thế, mới có thể chân chính sử dụng năng lực sát khí chấn động.

Mới vừa rồi, sau khi sát niệm của Tô Bạch bị Sừng Sơn Dương ảnh hưởng mới nghĩ ra được.

Giống như sát khí chấn động mà bình thường hẳn sử dụng, bởi vì chỉ xem như một kỹ năng bình thường, cho nên sử dụng nó chỉ như một cái xác không hồn.

Bên trong trống rỗng.

Đây cũng là nguyên nhân lúc trước không có cách nào chấn động được Cao Tường.

Sau khi thêm xong điểm vào sát khí chấn động, Tô Bạch lập tức thả lỏng.

Sát khí chấn động, là một năng lực khổng chế, có tác dụng rất lớn khi hẳn chiến đấu với người khác trong tương lai.

Sau đó hẳn nhìn quan tài hoàng kim rỗng tuếch, thâm thở dài.

Lần này, lại nghèo rớt mồng tơi.

Lúc này Tô Bạch mới hiểu được cảm giác tiêu tiền như nước.

“Phải mau chóng kiếm vật phong ấn nhiều hơn.” Hẳn thâm nghĩ.

Nghĩ đến chuyện này, Tô Bạch đạp ga tăng tốc, chạy thẳng đến cao ốc Linh Xuyên.

Trên đường đi, những nơi hẳn chạy qua đều phồn hoa rực rỡ, đèn đuốc sáng trưng.

Bên dưới những tòa nhà chọc trời, ánh đèn lung linh, nhuộm màu đêm đầy màu sắc.

Nơi này là Linh Xuyên, là Liên Bang kinh tế đứng trong năm thành phố hàng đầu.

Người bình thường ở đây, có thể cảm nhận rõ ràng được sự bé nhỏ của mình dưới những tòa nhà cao chọc trời.

Cũng sẽ bị phồn hoa ở đây là hoa mắt.

Có điều một chút nữa, Tô Bạch sẽ lái xe đến gần cao ốc Linh Xuyên.

Hắn hạ cửa xe xuống, nhìn cao ốc Linh Xuyên.

Cao ốc này có hình dạng hẹp ở đỉnh và rộng ở dưới, bên trái thẳng, bên phải cong, trông rất đẹp.

Toàn bộ bề mặt của cao ốc, ngoại trừ phía dưới dùng mặt kính thủy tinh hình vuông có chiều dài hơn hai mét, còn lại, đều là từng mặt kính có kích thước 1.8 x 1 mét, giống như tòa cao ốc này khoác lên mình một chiếc áo kẻ sọc.

Mà điều khiến người khác chú ý, những ô kính vuông này, đều được cấu tạo từ hợp kim nhôm gồ lên.

Điều này cũng nói lên được cao ốc này rất thích hợp để leo lên.

Tiếp theo, Tô Bạch nhìn xung quanh, thấy bên cạnh quảng trường, có một bãi cỏ công viên rộng chừng ba trăm mét vuông, là một nơi thích hợp để đáp xuống.

Đây cũng lý do hắn muốn nhảy dù ở nơi này.

Nhìn xong, Tô Bạch đóng cửa xe, điều khiển xe đến bãi đậu xe của một khách sạn gần đó, sau đó phát hiện trong xe có một chiếc túi chuyên dụng đựng rương hoàng kim, bỏ rương hoàng kim và dù nhảy vào rồi vác đi.

Mặc dù rương hoàng kim nặng khoảng năm mươi ký, nhưng cũng không lớn, không khác hộp sữa bò tiệt trùng là bao.

Điều này có liên quan nhiều đến mật độ của nó.

Dương nhiên, ở giữa rương này trống, dùng để đựng Sừng Sơn Dương, nếu không, không chênh lệch với kích thước bình

nước là bao.

Mang ba lô, Tô Bạch từ lấy trong valy của mình một chiếc áo bảo hộ mặc vào, đi thẳng đến cao ốc Linh Xuyên.

Vì là buổi tối, bảo vệ nơi này cũng không chú ý đến hắn.

Sau đó, hắn đến một chỗ cạnh cao ốc Linh Xuyên, trực tiếp nhảy lên, nhảy lên bức tường kính bên ngoài tòa cao ốc.

“Này! Này Người đang làm gì vậy! Mau xuống đây!” Động tác của hắn, lập tức hấp dẫn đến bảo vệ xung quanh.

Nhưng mà, Tô Bạch không thèm đáp lại đối phương, tiếp tục trèo về phía cao ốc Linh Xuyên.

Lúc này, có rất nhiều người đi đường cũng bị động tác của hắn hấp dẫn, lần lượt dừng lại.

Thậm chí còn có rất nhiều người lấy điện thoại của mình ra, chụp hình hắn.

“Đội trưởng! Làm sao bây giờ?” Một bảo vệ nhìn động tác đang leo lên của Tô Bạch, nuốt nước bọt, không khỏi hỏi đội trưởng bên cạnh.

“Ta đi báo cáo với cấp trên.” Đội trưởng trung niên bên cạnh nói xong thì lấy bộ đàm của mình ra, báo cáo với cấp trên.

Mà ngay sau đó, cấp trên chỉ thị xuống.

Báo cảnh sát.

Không lâu sau, cảnh sát đến, bắt đầu phong tỏa hiện trường, có người còn kêu Tô Bạch đầu hàng.

Lúc này Tô Bạch đang leo từ từ lên phần chỗ sắt thép nhô ra của bức tường kính, không thèm đáp lại đối phương.

Nói thật, việc leo lên tòa nhà cao hơn ba trăm bảy mươi mét, chắc chắn là một thử thách với hắn.

Nhất là sau lưng hắn, còn mang theo một chiếc rương hoàng kim và dù để nhảy.

Hắn nhất định phải cẩn thận, không làm vỡ kim loại trên mặt kính.

Nếu không, rất có thể hắn sẽ rơi từ tòa cao ốc này xuống.

Cũng may, tấm thép được khoét rỗng ở giữa, có chỗ bắt lấy giữa những tấm thép ngăn cách.

Nếu không, hắn nghĩ muốn bò lên trên tòa nhà này, tuyệt đối không đơn giản như vậy.

“Này! Đừng leo nữa! Chuyện người làm rất nguy hiểm!” Cảnh sát đứng ở xa kêu hắn đầu hàng, lúc này toát mồ hôi thay Tô Bạch.

Trên người đối phương không có biện pháp bảo hộ nào, đồng thời ở phía sau có vác theo một ba lô nhìn rất nặng.

Leo như thế này, tuyệt đối là chuyện rất nguy hiểm.

Nếu ngã xuống, tuyệt đối sẽ nát thành bánh thịt.

“Cố lên!!! Cố lên!!!”

Đương nhiên, có người lo lắng cho Tô Bạch, cũng có người gào mắng không ngừng, giống như thấy được chuyện trước mặt rất kích thích, không ngừng cổ vũ Tô Bạch trèo lên trên.

Ngoài ra, cũng có một số người ghi hình Tô Bạch, muốn quay lại cảnh này.

Mà khiến người ta không nó được câu nào là có một số người nổi tiếng trên mạng đang phát trực tiếp, la hét.

Không bao lâu sau, chuyện một người rất lợi hại leo lên cao ốc Linh Xuyên lan truyền khắp trên mạng.

Quản gia vốn đang định tuyên truyền cho Tô Bạch phát hiện, chuyện này vốn dĩ không cần hắn tuyên truyền.

Hắn đánh giá thấp sự nhiệt tình của mọi người khi xem trò vui.

Nửa tiếng sau, Tô Bạch đã leo hơn một trăm tám mươi mét, đã đến trung tâm cao ốc Linh Xuyên.

Hắn nhìn phía trên, cũng không dừng lại, tiếp tục trèo lên.

Lúc đầu, hắn chỉ muốn tìm một chỗ, bí mật leo lên đỉnh, sau đó nhảy một cái là xong việc.

Khi đó, hắn sẽ không mất quá nhiều thời gian.

Mà bởi vì An Đức, hắn nhất định phải mang Sừng Sơn Dương đỉnh tòa nhà, trên người nặng thêm năm mươi ký.

Khó khăn trong chuyện này chắc chắn không ít.

Tức là Tô Bạch phải duy trì sức mạnh và sự nhanh nhẹn, nếu không, tuyệt đối không trèo lên nổi.

“Ầm ầm...”

Cũng chính lúc này, một tiếng ầm ầm vang lên.

Tô Bạch quay đầu nhìn, thấy được một chiếc trực thăng đang tới gần.

“Không được trèo lên! Người như thế này quá nguy hiểm!”
Một cảnh sát la lớn về phía Tô Bạch.

Tô Bạch nhìn đối phương một chút, không thèm trả lời đối phương, tiếp tục trèo lên.

Thấy như thế, cảnh sát trên trực thăng tức giận đến nghiến răng.

Phải biết rằng, bởi vì gần đây tần suất phạm tội tăng nhiều, bọn họ đã bề bộn nhiều việc.

Người như thế này, còn khiến bọn họ thêm phiền phức.

“Để hắn tiếp tục trèo, các người không cần để ý đến hắn. Chú ý giải tán đám đông.”

Mà cũng chính lúc này, một giọng nói phát ra từ bộ đàm của cảnh sát.

Nghe xong, cảnh sát trên máy bay lập tức giật mình.

Sau đó bọn hắn khẽ cắn môi, lái máy bay trực thăng đi mất.

Lần cứu viện này, xem như kết thúc đầu voi đuôi chuột.

Tô Bạch cũng không suy nghĩ về việc này.

Trước đó hắn đã nói qua với quản gia, đối phương nhất định sẽ vì hắn giải quyết hết nỗi lo về sau.

Sau hơn hai mươi phút, Tô Bạch đã leo lên được đỉnh của cao ốc.

Cùng lúc đó, đại V của một nền tảng thông tin dựa vào ba lô mà Tô Bạch mang trên người, suy đoán đồ trong ba lô hắn là một cái dù nhảy.

Lập tức, trên mạng xôn xao.

Chuyện về một người đàn ông không có đồ bảo hộ, trèo lên tòa nhà chọc trời cao hơn ba trăm bảy mươi mét, đồng thời nhảy dù ở độ cao thấp đã được lan truyền trên mạng với tốc độ cực kỳ nhanh.

Chương 187: Đến đây

Khi Tô Bạch lên đến đỉnh của tòa nhà thì kéo mũ áo bảo vệ, trực tiếp lộ mặt trước tất cả mọi người.

Một số người lập tức quay ông kính về phía hắn.

Chỉ đáng tiếc, bởi vì trời tối, rất nhiều người chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh mờ ảo.

Sau đó, dưới cái nhìn của vạn người, Tô Bạch lấy dù nhảy từ trong ba lô ra.

Khi hắn lấy dù nhảy ra, người xung quanh lập tức phấn khích.

“Nhảy!!!”

“Nhảy!!!”

“Nhảy!!!”

“...”

Ngay từ đầu, âm thanh ở nơi này có hơi ồn ào, nhưng sau đó dần dần thống nhất, đều kêu một chữ nhảy, rất kích động.

Tô Bạch nhìn đám đông đang tụ tập đông đúc bên dưới, vẻ mặt bình tĩnh, sau đó đặt túi nhảy dù sang một bên, đội mũ áo bảo vệ lên, chậm rãi nằm ở mép đỉnh cao ốc Linh Xuyên, nhắm mắt lại.

Đương nhiên hắn không thể nhảy dù, dù sao bây giờ là ban đêm.

Ban đêm nhảy dù ở độ cao thấp, vậy thì chẳng khác gì muốn chết.

Đương nhiên, Tô Bạch sợ dĩ không nhảy nguyên nhân còn có một cái.

Hắn đang chờ người, chờ một người muốn giết hắn.

Tô Bạch nằm trên mặt đất, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút để bù lại giấc ngủ đã mất hai ngày qua.

Nhưng mà, hắn muốn ngủ, đám người phía dưới lại không đồng ý.

Tô Bạch để bọn họ thất vọng.

Vậy mà không nhảy dù.

Quần cũng cởi ra, người để ta nhìn thấy cái này?

Lập tức, tiếng mắng chửi ở phía dưới vang lên từng đợt.

Tô Bạch nghe tiếng mắng phía dưới, nghĩ đến đến mấy cuốn sách y học mình đọc được trước đó, thở dài một hơi.

Lòng người đôi khi còn độc hơn cả bệnh trĩ.

Có điều tiếng mắng cũng không bao lâu thì có lệnh từ bên trên đưa xuống.

Cảnh sát nơi này giải tán quần chúng vây xem.

Nguyên nhân là do những người ở trên lầu sợ ảnh hưởng của những người gần đó nên nghĩ quần nhảy khỏi tòa nhà, gây thương tích cho những người gần đó.

Không lâu sau, cao ốc Linh Xuyên và người xung quanh đều trống rỗng.

Lúc này, Tô Bạch cảm giác lỗ tai của mình cuối cùng cũng thả lỏng, hấn nhắm mắt lại, rơi vào giấc ngủ nông.

Chuyện sau đó, chỉ cần chờ đợi là được rồi.

Tô Bạch tin với tính cách của loại người gửi cho mình tin nhắn “Người chết chắc rồi” như An Đức, biết mình ở đây, nhất định sẽ tới.

Đương nhiên, đôi phương có thể sẽ cực kỳ cẩn thận, sẽ cảm thấy nơi này có cạm bẫy, sẽ chân chờ.

Nhưng chỉ cần đôi phương tới, xác nhận xung quanh không có bẫy, tất nhiên sẽ trèo lên cao ốc giết chết mình.

Bởi vì nơi này, là một nơi cực kỳ tuyệt vời để giết người.

Ngay lúc Tô Bạch nghỉ ngơi, chuyện hấn không nhảy dù mà nằm ngủ trên cao ốc lần nữa lan truyền trên mạng.

Sau này có đại V của một kênh truyền thân phân tích, Tô Bạch cảm thấy ban đêm rất nguy hiểm, nên chờ ban ngày.

Điều này đã là dị đi rất nhiều những bùng nổ trên mạng.

Ba giờ sau, quản gia gọi điện thoại đến: “Ta vừa mới nhận được tin, thành phố Linh Xuyên đã bắt đầu xuất hiện tội phạm với quy mô lớn, khiến rất nhiều người tử vong.

Trước mắt lực lượng thành phố Linh Xuyên không đủ đủ, cảnh sát giữ gìn trật tự ở chỗ người, phòng chừng cũng rút đi, ta hoài nghi, đây là An Đức làm.”

Nghe được tin này, cơ thể Tô Bạch hơi ngồi dậy, nói: “Được, ta biết rồi.”

Sau đó, Tô Bạch cúp điện thoại, hít một hơi thật sâu.

Cũng chính lúc này, ánh mắt hắn chăm chú nhìn về phía phương xa.

Ở đó có một đám người.

Mặc dù lúc trước có rất nhiều người rời khỏi nơi đây dưới sự thuyết phục của cảnh sát, nhưng vẫn có người không hiểu chuyện ở lì chỗ này.

Thậm chí còn có một nhóm người phát trực tiếp, quay ống kính về phía hắn, muốn hấp dẫn là sóng chú ý của mọi người, thu hoạch được lượng người hâm mộ tặng quà.

Mà lúc này, nơi đó lại đang rối loạn, khiến cảnh sát đang canh giữ xung quanh cũng bị hấp dẫn.

Nhìn cảnh này, Tô Bạch im lặng.

Điều này tám chín phần có liên quan đến An Đức.

Hắn biết An Đức sẽ đến, nhưng không nghĩ đối phương lại tới nhanh đến như vậy.

Chẳng lẽ, có liên quan đến những tin nhắn mà đối phương gửi cho hắn?

Lúc trước hắn chỉ gửi một câu “Vợ người trộm người à? Miệng bản như thế?”.

Xem ra, đối phương hận mình đến tận xương rồi?

Ngay lúc này, Tô Bạch đột nhiên có cảm giác, nhìn về một hướng.

Sau đó, cảm giác đã thú lan rộng ra xung quanh.

Lập tức từng thông tin hình ảnh hiện lên trong đầu hắn.

Van điều tiết gió khổng lồ bên dưới, khu vực làm việc, khu vực buôn bán, từng bức tường kính bên ngoài bao quanh cao ốc Linh Xuyên hiện rõ trong đầu Tô Bạch.

Cùng lúc đó, Tô Bạch cảm giác được một bóng người mặc áo khoác xám, đang leo lên mái nhà ở một góc khác của cao ốc Linh Xuyên.

Cũng vác theo dù nhảy, leo lên không cần đồ bảo hộ.

Nhưng mà, tốc độ của đôi phương nhanh hơn hẳn rất nhiều, cũng chuyên nghiệp hơn rất nhiều.

Đồng thời trên người đôi phương còn mang theo một túi bột magiê, dùng để chống trượt.

Là An Đức.

Tô Bạch đặt rương hoàng kim sang một bên, vẻ mặt bình tĩnh.

Đôi phương nhanh hơn hẳn tưởng tượng rất nhiều.

Nhưng, cái này cũng là một chuyện tốt.

Hắn không sợ đôi phương không đến, chỉ sợ đôi phương tới quá muộn.

Tiếp theo, Tô Bạch giẫm lên mặt kính trên đỉnh cao ốc Linh Xuyên, đi về phía góc của cao ốc Linh Xuyên.

Kính trên cùng của cao ốc Linh Xuyên không phải là kính đặc biệt, nhưng chỉ cần hắn không nhảy lung tung, chống đỡ đứng trên đó cũng không có vấn đề gì.

Tô Bạch đi tới một góc cao nhất trên đỉnh.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, một trăm năm mươi mét bên dưới mình, An Đức trèo lên rất nhanh.

Lúc này, Tô Bạch nghĩ, nếu như ném rương hoàng kim xuống, có thể đập chết đôi phương không?

Có điều, đây chỉ là suy nghĩ chưa sẵn sàng thực hiện.

Suy cho cùng có thể đập chết đôi phương hay không, nhưng rương hoàng kim đập xuống, Sừng Sơn Dương lộ ra ở thành phố này, sát thương gây ra không thấp hơn An Đức bao nhiêu.

Một lát sau, cuối cùng An Đức cũng trèo lên gần đỉnh.

Có điều lúc này, hấn đột nhiên thấy một khuôn mặt.

“Có muốn ta kéo ngươi lên không?” Tô Bạch hỏi.

Nhìn thấy mặt hấn, ánh mắt An Đức co rút lại, sau đó cười dữ tợn: “Ha ha, không cần, ngươi chuẩn bị trả giá cho cái chết vì thích xem vào việc của người khác chưa?”

Tô Bạch nghe vậy, cười một tiếng, nói: “Ta còn tưởng rằng ngươi muốn truy xét ta về chuyện tình của vợ ngươi... ở bên ngoài.

Nghe hấn nói, hai mắt An Đức lập tức đỏ ngầu với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Người Liên Bang đáng chết này!

An Đức lạnh lùng nhìn chằm chằm Tô Bạch: “Xem ra ngươi thật sự rất muốn chết.”

Nói xong, ánh mắt đầy tơ máu của hấn xuất hiện vẻ quỷ dị.

Ngay lúc này, mặt nạ méo màu đỏ đen nhanh chóng xuất hiện trên mặt Tô Bạch trực tiếp đối mặt với hấn.

Nhìn xem mặt nạ méo màu đỏ đen xuất hiện trên mặt Tô Bạch, vẻ mặt An Đức cứng lại, sau đó nhíu mày.

Hấn đột nhiên cảm giác, chuyện lần này hình như không đơn giản như vậy.

Từ những chuyện đối phương đã làm, mọi thứ đều rất kỳ lạ.

Nơi này là cạm bẫy!!!

An Đức cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm, khiến lông tơ hấn đều dựng đứng lên.

Lần trước cảm nhận được khí tức này, là lúc hấn gặp được gấu ngựa ở ngoài.

Nghĩ tới đây, sự kiên quyết trong ánh mắt hấn lóe lên, quyết đoán thả lỏng tay ra, nhảy xuống phía dưới.

Chương 188: Uy hiếp!

Nhưng ngay lúc đó, Tô Bạch đột nhiên xoay người xuống dưới với tốc độ nhanh hơn tốc độ An Đức ngã, túm lấy cổ áo An Đức.

“Cạch...” m thanh ma sát kim loại chói tay phát từ dàn khung kim loại Tô Bạch giữ lấy.

Rõ ràng dàn khung này không đủ chống đỡ sức nặng của hai người.

“Người... Rốt cuộc là ai?!” An Đức cầm lấy tay trên cổ mình, kinh sợ.

Là một người thường xuyên thích thể thao mạo hiểm, đương nhiên hắn biết được giới hạn của mình.

Cái nắm tay này, tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm ra.

Hắn cũng không nghĩ tới, dưới tình huống này, còn có người bắt được hắn.

“Ta là người ngươi muốn giết.” Tô Bạch nhìn chăm chăm vào An Đức như trên tức, đôi mắt đỏ ngầu, giống như một con ác thú vờn quanh con mồi trước khi nuốt chửng nó.

“Chết tiệt!” Nhìn vẻ mặt Tô Bạch, An Đức biết được mình đã gặp đồng loại!

Hắn cũng chưa nghĩ đến trên thế giới này còn có người đạt được năng lực mạnh mẽ như hắn.

Trước khi gặp Tô Bạch, hắn nghĩ mình là người duy nhất có năng lực đặc biệt.

Mà bây giờ, hắn đã bị hiện thực vả vào mặt.

“Làm sao? Không muốn giết ta nữa à?” Tô Bạch từ tốn nói.

Nghe Tô Bạch nói, An Đức cảm thấy sợ hãi, đôi mắt lập tức hiện lên vẻ quý dị, trong mắt như thể có một đôi bàn tay nhỏ bé không ngừng lắc lư.

Nhưng mà, một chiêu hấn thử với trăm chim on ca không có tác dụng gì với Tô Bạch.

“Người là thứ quái vật gì thế!” An Đức gào to, ra sức xé rách tay Tô Bạch, thân thể bắt đầu gãy giụa.

“Cạch...”

Cùng với động tác của hấn, dàn khung trên bức tường kính mà Tô Bạch cầm lấy không chịu nổi được sức nặng, bắt đầu uốn cong xuống.

Tô Bạch thấy thế cũng không hoang mang, chỉ hất tay lên, ném An Đức lên đỉnh cao ốc.

“Ầm!”

Đỉnh cao ốc theo An Đức rơi xuống, mặt kính bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Có điều đỉnh cao ốc là kính cường lực, dù xuất hiện vết nứt cũng không trực tiếp vỡ ra.

Sau đó, Tô Bạch từ độ cao hơn ba trăm mét, vượt qua dễ dàng rồi leo lên lần nữa.

Ngay lúc đó, An Đức đã đứng lên, chuẩn bị nhảy ra ngoài.

Chỉ cần hấn từ nhảy từ trên cao xuống, chắc chắn hấn có thể thoát khỏi tay tên ác ma này!

Nhưng cũng chính lúc này, một khí thế chấn động cả người đột nhiên bao phủ khắp người hấn.

Trong nháy mắt, An Đức lập tức cảm nhận được tim đập rất nhanh, màn đêm trước mắt cũng trở nên đỏ như máu.

Lúc này, hấn cảm thấy đằng sau lưng mình, có một con thú dữ sẵn sàng nuốt sống hấn.

Con thú dữ kia, dùng giọng điệu trầm thấp, không ngừng nói những lời tàn nhẫn bên tai hấn, khiến trong lòng hấn run lên.

Hấn giống như miếng thịt trên thớt, chờ bị giết bất cứ lúc nào.

Mà hấn, không có một cơ hội nào để chống trả.

“A!!! Ta không cam tâm!!!” An Đức gào to, xoay người, hung ác nhìn chằm chằm Tô Bạch phía sau.

Tô Bạch nhìn hắn, dưới mặt nạ đỏ đen méo mó, một đôi mắt đầy tơ máu nhìn chằm chằm An Đức: “Người có chuyện gì không cam lòng? Người muốn giết ta, ta sẽ giết người. Chỉ đơn giản như vậy mà thôi.”

“Không!” An Đức đột nhiên hét to, dường như nghĩ tới điều gì, cắn răng nói: “Người giết ta, mọi người ta không chế sẽ tự sát! Người dám giết ta sao!?”

Nghe thấy lời hắn, Tô Bạch hơi nheo mắt.

Nhìn thấy ánh mắt của Tô Bạch, An Đức đột nhiên nở nụ cười, nụ cười điên cuồng, nước mắt như muốn rơi xuống: “Năng lực của ta là có thể chôn giấu ám hiệu tâm lý vào trong lòng mọi người. Trước khi ta đến, ta đã gieo ám hiệu tâm lý cho bọn họ.

Chỉ cần ta không liên hệ với bọn họ, bọn họ sẽ tự sát. Dám người này có hơn một trăm người, người dám giết ta sao?”

Nhìn vẻ mặt của An Đức, Tô Bạch im lặng một lát, nói: “Người dám nói đạo lý bắt cóc với ta?”

“Đúng vậy.” An Đức gật đầu, cười hung tợn: “Người dám để cho bọn người đó chết hay sao?”

Ngay lúc này, Tô Bạch đi tới trước mặt An Đức, đâm một cái vào mặt An Đức.

“Àm!”

Mũi của An Đức lập tức lõm xuống, sau khi hắn ngã xuống lại làm vỡ thêm vào mảnh kính thủy tinh.

Cùng lúc đó, hắn cũng hôn mê bất tỉnh.

Tô Bạch lau máu dính trên tay, lấy điện thoại ra, trực tiếp gọi cho quản gia: “An Đức đã bị ta đánh ngất xỉu, bất cứ lúc nào ta cũng có thể giết hắn.”

Nhưng bây giờ có một vấn đề, lúc trước hắn đã không chế hơn một trăm người, đồng thời gieo ám hiệu tâm lý cho những người đó. Hắn chết, những người kia phỏng chừng sẽ chết theo.”

“Hắn dùng cách gì để không chế người khác tự sát?” Quản gia hỏi.

“Không biết.” Tô Bạch trả lời.

Quản Gia ngừng một chút, nói: “Được, bây giờ ngươi mở khóa điện thoại của hắn, sau đó nhìn xem đối phương có nhận được tin nhắn thông báo hay không. Đây là điều mà Phục Sinh Giả hệ tinh thần rất thích làm.”

“Được.” Tô Bạch trả lời, sau đó đến bên cạnh An Đức lục túi hắn.

Không lâu sau, hắn lục được một chiếc điện thoại.

Có điều, điện thoại bị khóa.

Tô Bạch thấy thế, cầm ngón tay An Đức ấn vào điện thoại.

Đáng tiếc, ngón tay An Đức có rất nhiều bột magiê, không xác nhận thành công được.

Thấy vậy, Tô Bạch trầm ngâm suy nghĩ.

Ở nơi cao như vậy lúc này, không có nước.

Sau đó, vẽ mặt hắn khẽ động, dùng Ma Thiết cắt cánh tay của An Đức một đường.

Sau đó, máu bắt đầu rỉ ra từ vết thương của An Đức.

Tô Bạch thấy thế, dùng máu lau sạch mười ngón tay của An Đức, sau đó dùng quần áo của An Đức lau sạch vết máu.

Sau khi làm xong những việc này, Tô Bạch lấy ngón tay của An Đức mở khóa điện thoại.

Mở khóa điện thoại xong, Tô Bạch tìm được một tin nhắn trong nhóm từ cột thông tin của đối phương, nói với quản gia: “Ta tìm được một tin nhắn nhóm trong điện thoại của hắn.”

“Vậy có lẽ hắn sử dụng cách này với người khác để khống chế họ.” Quản gia ngừng một chút rồi nói: “Có điều không loại trừ khả năng hắn dùng cách khác. Lúc đó ngươi đưa điện thoại cho người khác là được. Ta sẽ giám sát hành trình của điện thoại ở mọi khía cạnh, cố gắng hết sức cứu mọi người.”

“Ừm. Vậy ta giết hắn.” Tô Bạch nói thẳng.

Nghe hắn nói, quản gia trả lời: “Được.”

Nói đến đây, hắn ngưng giọng, hỏi: “Nếu như ta không xử lý chuyện này, ngươi có giết hắn hay không?”

“Người cảm thấy thế nào?” Tô Bạch không trả lời, chỉ hỏi ngược một câu, sau đó cúp điện thoại.

Tiếp lấy hắn nhìn An Đức đang hôn mê bất tỉnh, nhưng trong lòng đã có đáp án của mình.

Giết, nhất định phải giết.

An Đức lấy mạng người để đe dọa hắn, khó tránh khỏi hơi ngây thơ.

Suy cho cùng, bây giờ An Đức dám dùng tính mạng của một trăm người để uy hiếp hắn, tương lai sẽ dám dùng hàng vạn tính mạng để up hiếp hắn.

Loại người này, chỉ bằng giết sớm một chút.

Về phần thật sự sẽ có người vì hắn mà chết, chuyện đó cũng không có liên quan gì đến hắn.

Giết người, là An Đức, không phải hắn.

Huống chi, khi An Đức dùng tính mạng của những người kia để uy hiếp, tương lai của những người đó đã được định sẵn.

Dù hắn buông tha cho An Đức, những người kia cũng sẽ chết.

Tô Bạch thấy với Phục Sinh Giả, từ trước đến nay ác ý lớn nhất là phỏng đoán đối phương.

Hắn ước chừng, nếu hắn thả An Đức, đối phương quay đầu cũng sẽ giết những người kia, sau đó để hắn hối hận.

Tiếp theo, Tô Bạch xoay đầu, nhìn về phía An đang nằm há miệng thở trên mặt đất, một chiếc búa nhỏ dính dần thành hình trên tay hắn.

Chương 189: Một Phục Sinh Giả khác sống lại

Àm!

Búa nhỏ đinh đập vào trán An Đức, lập tức một mũi nhọn mọc ra, trong nháy mắt đập thủng một lỗ trên đầu An Đức.

“Cảm giác gần đây có một người vừa chết, tên là An Đức Moore, nhận được một điểm thuộc tính đặc biệt, kỹ năng nhảy dù +1.”

“Cảm giác được ký ức của Phục Sinh Giả, có đọc không?”

Cảm giác được thông báo, Tô Bạch thở phào nhẹ nhõm, sau đó đóng quan tài hoàng kim chứa Sừng Sơn Dương ở bên cạnh lại.

Cùng lúc đó, mặt nạ méo mà đỏ đen trên mặt hắn cũng biến mất, lộ ra mặt mũi của hắn.

Lúc này, Tô Bạch không nói nên lời.

Hắn vì hoàn thành nhiệm vụ di nguyện của Cao Tường mà đi học nhảy dù.

Nhưng khi giết Cao Tường, hắn trực tiếp nhận được kỹ năng nhảy dù.

Điều này khiến hắn không biết nói gì.

Nó quả thực đang sỉ nhục sự cố gắng của hắn.

Chỉ đáng tiếc, sự sỉ nhục này nếu xuất hiện sớm thì tốt hơn.

Về mặt Tô Bạch khựng lại, trực tiếp mở ký ức của An Đức.

Trong ký ức, hắn cảm giác cơ thể của mình chậm rãi rơi xuống, trước mắt hắn có một cái hang, cách hắn càng ngày càng xa, sau đó hóa thành điểm trắng.

Cuối cùng tan biến trong bóng đêm.

Đó là ký ức của An Đức.

Tô Bạch nhìn thấy cái này, trong lòng đã hiểu.

Thì ra khi An Đức bị nhét xuống giếng, hắn vẫn chưa chết.

Hắn ở trong giếng cạn hơn năm tiếng mới chết.

Sau đó, cuộc đời của An Đức lần lượt xuất hiện.

Tô Bạch dường như đang xem một bộ phim phóng sự, nhanh chóng xem hết một đời của An Đức.

Sau khi xem xong, Tô Bạch không còn gì để nói.

Trước đó hắn còn cảm thấy An Đức thật đáng thương, dù sao vợ của đối phương ngoại tình, vợ và tình nhân còn giết chết hắn.

Nhưng xem hết ký ức của An Đức, Tô Bạch không còn cảm thấy đối phương đáng thương nữa.

Bởi vì An Đức cũng không phải người tốt gì, hắn cũng ngoại tình, mà còn không biết mình đã ngoại tình ít nhất mười lần.

Khi chơi thể thao mạo hiểm, hắn thường xuyên giao lưu với bạn gái qua đêm.

Nhìn thấy phụ nữ, hắn sẽ tiếp cận sẵn đón.

Mà điều khiến Tô Bạch không nói nên lời, An Đức về nhà là muốn tìm vợ mình ly hôn.

Chỉ là An Đức không nghĩ tới, vừa mới vào phòng đã thấy vợ mình yêu đương vụng trộm.

Sau đó, hắn còn chưa nói được gì đã bị vợ và tình nhân đánh chết rồi ném xuống giếng.

“Cảm giác được nguyện vọng cuối của An Đức, hắn muốn đến cấm địa, giết chết cấm địa cự hổ, người có muốn hoàn thành nguyện vọng giúp hắn, nếu như hoàn thành nguyện vọng, linh cảm của hắn sẽ tạo thành những mảnh vỡ của quan tài, đồng thời người sẽ nhận được kỹ năng: Không chế cơ thể.”

Không chế cơ thể: Kỹ năng này có thể cho phép người kiểm soát cơ bắp trên cơ thể mình.

Tô Bạch nhanh chóng xem xong ký ức của An Đức, một thông báo lập tức hiện lên trong đầu hắn.

Nhận được nhiệm vụ di nguyện, Tô Bạch cau mày thật chặt.

Hắn vừa mới phát hiện một chuyện rất quan trọng.

Khi đọc ký ức của An Đức, hắn chú trọng nhìn vào ký ức của người trong câu lạc bộ nhảy dù Đại Thanh Sơn.

Trước đó, Tô Bạch đã nghi ngờ một chuyện.

Lúc trước hắn và Hathaway ở cùng nhau, đồng thời dùng cảm giác dã thú bao trùm xung quanh cả hai bọn họ.

Nhưng An Đức vẫn tìm cơ hội xuống tay với Heather.

Điều này khiến hắn rất khó hiểu.

Mà bây giờ, Tô Bạch đã tìm được đáp án trong ký ức của An Đức.

Khi hắn và Hathaway cùng nhảy dù, An Đức không ra tay với Hathaway.

Mà An Đức không ra tay với Hathaway, điều này nói lên một chuyện khác.

Đó chính là ngoại trừ An Đức, ở câu lạc bộ Đại Thanh Sơn, còn có một Phục Sinh Giả!

Đọc được ký ức của An Đức, Tô Bạch đã hiểu rõ.

Lập tức cảm thấy hơi sợ hãi.

Nếu lúc ấy Phục Sinh Giả kia ra tay với hắn, lúc ấy hắn sẽ xong đời.

Lúc này, Tô Bạch cũng hiểu được mười điểm thuộc tính may mắn kia phát huy công dụng ở đâu.

Mười điểm thuộc tính may mắn, phỏng chừng là giúp hắn né được sự tấn công của Phục Sinh Giả bí ẩn.

Tô Bạch nhắm mắt lại, bắt đầu nhớ lại tất cả những ký ức lúc nhảy dù của mình.

Sau đó, một người lọt vào tầm nhìn của hắn.

Phương Lê!

Chỉ có Phương Lê, huấn luyện viên đưa theo Hathaway nhảy dù, lặng yên không tiếng động ra tay với Hathaway.

Nghĩ đến chuyện này, Tô Bạch lấy điện thoại ra, gọi cho quản gia: “Ta đã giết An Đức, người đến thu dọn thi thể đi.”

Nói xong, hắn ngưng giọng, nói tiếp: “Còn có, ta cần người giúp ta tra một nữ huấn luyện viên trong câu lạc bộ nhảy dù tên là Phương Lệ, nàng còn có một anh trai, tên là Phương Đại Tráng.”

“Được.” Quản Gia trả lời.

Sau đó cúp điện thoại.

Tô Bạch hít một hơi thật sâu, hắn cảm thấy chuyện này không đơn giản.

Biết rằng, cảm giác của hắn, đã đạt đến 12 điểm, gần hắn có Phục Sinh Giả, hắn sẽ cảm ứng được.

Nhưng nữ huấn luyện viên tên Phương Lệ kia, không làm hắn có chút cảm ứng nào.

Cái này nói lên được, thực lực của đối phương, tuyệt đối vượt xa hắn.

Tô Bạch thở phào nhẹ nhõm, trong lòng hạ quyết tâm, sau này khi lấy được điểm vô thuộc tính, nhất định phải dồn cho cảm ứng.

Nếu không, ngay cả những nguy hiểm lớn cũng không che chắn được trong tương lai.

Tiếp theo, Tô Bạch nghĩ đến nhiệm vụ di nguyện của An Đức, lắc đầu bật cười.

Hắn không nghĩ tới, nguyện vọng của An Đức, lại là cấm địa cự hồ.

Cấm địa cự hồ, là tên gọi chung của hồ cấm địa.

Rất nhiều hồ ở bên trong cấm địa, bị sau khi bị linh năng ảnh hưởng sẽ gọi là cấm địa cự hồ.

Điều khiến Tô Bạch không nói nên lời là lúc trước khi giết Khúc Du Dương, bên trong di tích chỉ thấy qua một con cấm địa cự hồ.

Chẳng qua lúc đó hắn chỉ muốn giết Khúc Du Dương, căn bản không có nghĩ tới giết cấm địa cự hồ.

Mà điều này khiến Tô Bạch vốn có thể né tránh, nay không né tránh được nữa.

“Được rồi, tất cả chuyện tốt đều không thể nào tới tay mình hết.” Tô Bạch lắc đầu, sau đó nhìn xuống dưới tòa cao ốc.

Lúc này người bên dưới còn rất ít.

Có vẻ như vì cuộc bạo loạn vừa rồi, cảnh sát đã giải tán đám đông.

Tô Bạch nhìn phía dưới, trong lòng đã có ý nghĩ kích động.

Trước đó hắn đã có thể nhảy dù ở độ cao thấp, mà bây giờ nhận được kỹ năng nhảy dù, khiến hắn càng tự tin hơn trong việc nhảy dù.

Cơ thể và tố chất của hắn, cộng thêm kỹ năng nhảy dù.

Nhảy xuống chắc sẽ không có vấn đề gì.

Tô Bạch dừng lại, vác rương hoàng kim lên, sau đó bắt đầu tìm một con đường nhỏ để leo xuống.

Hắn quyết định thả rương hoàng kim xuống đất trước khi nhảy.

Việc vác theo rương nặng năm mươi cân để nhảy dù...

Trừ khi hắn muốn chết.

Có điều khó khăn khi trèo xuống khiến hắn bất ngờ, hắn phải mất hơn một tiếng mới đặt được rương hoàng kim xuống đất.

Sau khi tiếp đất, Tô Bạch tìm một kẽ hở, giấu chiếc rương hoàng kim.

Sau đó, hắn lại tiếp tục leo lên tòa nhà cao ba trăm bảy mươi mét.

Có điều lần này, trên người tô Bạch không vác theo rương hoàng kim, cho nên tốc độ nhanh hơn rất nhiều.

Mười mấy phút đã leo đến đỉnh.

Chương 190: Không gian linh tính

Leo lên tòa cao ốc, Tô Bạch tránh được mảnh kính vỡ, đến chỗ dù nhảy bên cạnh lấy bao dù từ dưới đất lên.

Sau khi trang bị dù để nhảy xong, hắn đi tới rìa cao ốc Linh Xuyên.

Tô Bạch nhìn phía dưới, thấy xung quanh có gió thổi bèn tìm một vị trí không ngược gió.

Sau đó, hắn hít một hơi thật sâu để bình tĩnh lại.

Chuẩn bị xong, Tô Bạch đạp chân một cái thật mạnh, giang hai tay ra, nhảy khỏi rìa cao ốc Linh Xuyên.

“Wow!!!” Người đứng xa quan sát, hét lớn.

Lúc này Tô Bạch không rảnh quan tâm đến những chuyện này.

Khi hắn rơi từ trên cao xuống, cảm nhận được adrenaline dâng trào trong người, tiếng gió vù vù bên tai vang lên không ngừng.

Lúc này, sự hưng phấn khác biệt này khiến Tô Bạch cảm nhận được sức hấp dẫn của môn thể thao mạo hiểm.

Trên không trung, Tô Bạch nhanh chóng điều chỉnh vị trí cơ thể, sau đó kéo dù nhảy ra ngoài.

Ngay sau đó, cơ thể trên không trung bị kéo một cái thật mạnh, tốc độ hạ xuống của hắn lập tức chậm lại.

Dù nhảy bung ra, Tô Bạch thở phào nhẹ nhõm.

Bung được dù nhảy, cũng có nghĩa giai đoạn nguy hiểm nhất đã qua.

Sau đó chỉ cần kiểm soát hạ cánh là được.

Tiếp đến, Tô Bạch nắm lấy tay cầm điều khiển phương hướng, điều khiển phương hướng của chiếc dù, xoay người về phía bãi cỏ.

Qua lúc sau, hắn từ từ đáp xuống mặt đất.

Khi chân đặt xuống mặt đất, hắn lập tức cảm nhận được thông báo nhiệm vụ hoàn thành.

“Quả nhiên, nhiệm vụ này có thể hoàn thành.” Tô Bạch cảm nhận được thông báo này, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng hạ xuống.

Lúc trước hắn thật sự lo lắng dù nhảy không được.

Nếu nói vậy, phỏng chừng hắn phải trở thành cấp Mãng mới có thể nhảy.

Tô Bạch đứng trên mặt đất, nhìn quan tài hoàng kim trên cổ tay trái mình.

Trên đó có hai chấm nhỏ màu đỏ.

Trên này một cái là nhiệm vụ di nguyện của Cao Tường, một cái là nhiệm vụ di nguyện của An Đức.

Lúc này, một trong hai điểm đang ở trạng thái hoạt động.

Tô Bạch nhìn thấy thì đưa ngón trỏ của mình lên chấm đỏ đang hoạt động.

Ngón trỏ chạm vào, chấm đỏ biến mất, hắn cảm nhận được trên ngón tay hắn có một không gian xuất hiện.

Trong không gian kia, là một hình lập phương kích thước 1m x 1m.

Xung quanh hình lập phương tối om, giống như một vách tường.

Mà bên trong hình lập phương đều trống rỗng, không có lấy một đồ vật gì.

Nhưng Tô Bạch có cảm giác, chỉ cần ngón trỏ của hắn để gần một vật, sau khi tâm tư của hắn động, sẽ có thể nhận được đồ vật bên trong không gian.

Tương tự, nó cũng kém rất nhiều khi lấy ra ngoài.

Đương nhiên, thứ này chỉ có thể là vật chết, không có vật sống.

Tô Bạch nhìn ngón tay của mình, có thể cảm nhận rõ không gian linh tính trong đó.

Nhưng trong lòng hắn lại thấy khó chịu.

Lúc này, khi hắn nhìn vào ngón tay, hắn không thể phân biệt được sự khác nhau giữa ngón tay và không gian linh tính.

Nghĩ đến điều này, Tô Bạch lấy đầu búa nhỏ đỉnh đã rỉ sét từ trong túi ra, đưa tay lại gần đầu búa nhỏ đỉnh.

Lập tức, không gian linh tính xuất hiện trong búa nhỏ đỉnh.

Lúc này, Tô Bạch cảm giác mình nhẹ nhõm hơn nhiều.

Tiếp theo, hắn thu dọn dù nhảy.

Dù nhảy bay ở độ cao thấp này khá đắt, hắn không muốn vứt đi.

Ngay lúc này, một vài người ở đằng xa hét lớn.

Có vẻ như ủng hộ hành động nhảy dù lúc trước của hắn.

Có điều do cảnh sát, và nhân viên bên ngoài, họ không thể tiến vào được.

Tô Bạch mặc kệ đám người bên ngoài, thu dọn dù nhảy xong, thì đi đến chỗ rương hoàng kim, cầm búa nhỏ đỉnh tới gần rương.

Sau đó, rương hoàng kim lập tức biến mất trước mặt hắn.

Tô Bạch thử lại, thả rương hoàng kim ra.

Khi được thả, rương hoàng kim đập vào cỏ, tạo thành một cái hố nhỏ.

Sau thử nghiệm này, Tô Bạch phát hiện, sử dụng không gian linh tính nhất định có liên quan đến sử dụng điểm thuộc tính tinh thần.

Hắn có thể cảm nhận rõ khi mình sử dụng không gian linh tính, tinh thần có hơi uể oải.

Tiếp đến, Tô Bạch cất rương hoàng kim, đội mũ áo bảo vệ lên, đi đến một vị trí không có cảnh sát.

Một lát sau, hắn đã ra khỏi khu vực phong tỏa.

Sau khi ra khỏi phong tỏa, Tô Bạch đi đến nhà xe của khách sạn hắn đỗ xe lại.

Ngay lúc đó, hắn nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc.

Từ Lai An, đội trưởng đội thứ ba tỉnh Bắc Linh.

Đứng bên cạnh là trợ thủ của hắn, Tiêu Tâm Nghi.

Tô Bạch thấy đối phương thì hiểu rõ đối phương tới đây để là gì.

Đối phương muốn lấy điện thoại của An Đức.

“Xin chào, đặc phái viên, lại gặp nhau rồi, ta tới lấy điện thoại của An Đức.” Lúc này, đối phương cũng thấy Tô Bạch, vội bước lên trước.

Tô Bạch gật đầu, đối phương nói đặc phái viên, là thân phận quản gia tạo cho hắn.

Sau đó, hắn lấy điện thoại của An Đức từ trong túi của mình ra đưa cho đối phương.

“Đặc phái viên, lần này vẫn phải cảm ơn sự giúp đỡ của người, nếu lần này không có người, không biết sẽ có bao nhiêu thương vong.” Từ Lai An nhận điện thoại, cảm ơn Tô Bạch.

“Không cần. Chuyện nên làm.” Tô Bạch lắc đầu, không để ý chuyện này lắm.

Hắn không dừng lại nói chuyện với hai người họ mà đi về phía xe của mình, trèo lên xe.

Sau khi khởi động xe, Tô Bạch đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nhô đầu ra, nhìn về phía hai người họ, “Đúng rồi, ta chuẩn bị rời đi, chiếc xe này ta muốn lái đến sân bay, lúc đó các người đến giúp ta có được không.”

Chiếc xe này hắn bỏ ra bốn mươi vạn.

Mặc dù bây giờ hắn có thể kiếm được tiền trong vài phút, nhưng cũng không thể ném chiếc xe này đi giống như ném rác.

“Được, lúc đó người đỗ xe ở cạnh nhà xe sân bay, bọn ta sẽ có chuyên gia giúp người lái đi.” Từ Lai An trả lời.

Tô Bạch gật đầu, lái xe ra khỏi nhà để xe khách sạn, tiến về sân bay thành phố Linh Xuyên.

Cùng lúc đó, hắn lấy điện thoại di động ra mua vé máy bay về thành phố Vân Mộng.

Tìm một vòng, tìm một trương trư mai mười giờ xuất phát máy bay.

“Ring ring ring...” Ngay lúc này, chuông điện thoại của Tô Bạch đột nhiên vang lên.

Tô Bạch nhìn tên, là quản gia thì nghe điện thoại.

“Tô Bạch, ta phát hiện có một chuyện kỳ lạ ở đây, người ngoài Liên Bang tên Hathaway kia, sau khi viện nghiên cứu địa phương Đồ Long Bộ xét nghiệm, gen trong cơ thể nàng đã bị lây nhiễm từ người khác.” Giọng nói quản gia truyền đến.

Lúc này, giọng nói của hắn có phần nghiêm túc.

Nghe hắn nói xong, vẻ mặt Tô Bạch khựng lại, hiểu rõ đây là những gì mà Phục Sinh Giả đã làm.

Thủ đoạn này, không giống như An Đức.

Mà ngay lúc này, Tô Bạch đột nhiên một tài liệu mà hắn đã đọc trước đó về cấp Giao và cấp Long.

Trên đó có rất ít thông tin.

Nhưng có một câu, hắn luôn ghi nhớ trong lòng.

“Cấp Long phục cổ và Phục Sinh Giả cấp Ác Long thuộc về Lây Nhiễm Giả đi lây nhiễm cho người khác, nguy hại hơn sức mạnh của Phục Sinh Giả gấp mấy lần. Trước mắt tư liệu về cấp Giao và Phục Sinh Giả cấp Ác Long rất ít, cũng không nghiên cứu có hệ thống.”

Nghĩ đến chuyện này, sắc mặt Tô Bạch nghiêm túc: “Nàng bị cấp Giao hoặc Phục Sinh Giả cấp Ác Long tấn công?”

“Không phải, tốc độ gen bị nhiễm của nàng rất chậm, có lẽ là một Phục Sinh Giả Cận Giao.” Quản gia trả lời.

“Phục Sinh Giả Cận Giao?” Tô Bạch khẽ giật mình, đây là lần thứ hai hắn nghe được cái này.

Lần trước là một Phục Sinh Giả tên Thi Thiên Thiên.

“Còn nữa, ta vừa mới tra thông tin của nhân viên câu lạc bộ nhảy dù Đại Thanh Sơn, trong câu lạc bộ nhảy dù Đại Thanh Sơn này, không có ai tên Phương Lệ và Phương Đại Tráng.” Quản gia tiếp tục nói.

Nghe hắn nói xong, Tô Bạch hiểu rõ suy đoán của mình chính xác, huấn luyện viên tên Phương Lệ kia quả nhiên đáng ngờ.

“Được, ta biết rồi.” Tô Bạch trả lời, chuẩn bị cúp máy.

“Đợi một chút, còn một việc ta phải nói cho ngươi.” Lúc đó, quản gia lại lên tiếng.

“Chuyện gì?” Tô Bạch hơi cau mày.

“Nếu như ngươi bị Phục Sinh Giả Cận Giao dễ mất tới rất nguy hiểm, ta cảm thấy ngươi có thể đưa Hathaway đi cùng.” Quản gia nói.

Nghe hắn nói vậy, Tô Bạch càng nhíu mày chặt hơn: “Đưa nàng theo làm gì? Nàng chỉ là người bình thường.”

“Đúng vậy, nàng chỉ là người bình thường, nhưng cơ thể của nàng lại có ích với ngươi.”

Tô Bạch: “...”

Chương 191: Thi Thiên Thiên

“Người có ý gì?” Tô Bạch đập phanh, dừng xe lại ở ven đường.

“Ý của ta là tên người sống lại kia đã làm tiêm nhiễm thân thể của nàng, có lẽ người có thể phân tích một loại năng lực có liên quan đến tên người sống lại kia từ trên người nàng ta.”

“Bởi vì theo lẽ thường mà nói, nếu như sau khi quá trình tiêm nhiễm hoàn thành, độ cao của nguyên tố linh năng trong cơ thể nàng sẽ có chút tương tự với tên người sống lại kia.” Quản gia trả lời.

“Việc này thì có ý nghĩa gì với ta chứ?” Lòng mày của Tô Bạch nhíu lại.

m thanh của quản gia dừng lại một chút, nói: “Người còn nhớ rõ Cao Tường – người mà lúc trước bị người giết chết không?”

Tô Bạch khẽ giật mình, nhưng hắn vẫn không hiểu rõ được hàm ý của đối phương.

Nhưng rất nhanh, trong đầu hắn đã xuất hiện một ý nghĩ.

Cao Tường là một thành viên trong đàn sói này.

Mà con sói đứng đầu của đàn sói này được gọi là Thi Thiên Thiên.

Mà điều trùng hợp ở đây là, Thi Thiên Thiên cùng với Phương Lệ, đều là người sống lại gần cấp Xà.

Chưa hết, chữ Thi trong Thi Thiên Thiên, vừa hay lại có một chữ Phương ở bên cạnh.

Nghĩ đến điều này, trong lòng Tô Bạch chợt xuất hiện một loại dự cảm khó mà tưởng tượng nổi.

“Cái người Phương Lệ mà người nói lúc trước, ta đã kiểm tra camera giám sát của câu lạc bộ Thanh Sơn, nhìn thấy khuôn mặt của nàng. Sau nhiều lần so sánh qua lại ở nhiều góc cạnh

khác nhau, ta phát hiện ra rằng tướng mạo đó của nàng ta là giả.” Cũng chính là vào lúc này, quần gia đột nhiên nói.

“Vậy nên, ngươi cho rằng Thi Thiên Thiên mới là thân phận thật sự của nàng ta?” Tô Bạch hít một hơi thật sâu, hỏi.

“Đúng vậy, bây giờ số người sống lại gần cấp Giao được ghi chép lại trong danh sách có mấy trăm người, mà một người phụ nữ có thân hình tương xứng với Phương Lệ cũng chỉ có Thi Thiên Thiên mà thôi.” Quần gia nói.

“Ta biết rồi.” Trong mắt Tô Bạch lộ ra vẻ suy tư.

Nếu như thật sự là Thi Thiên Thiên, vậy thì nguy to rồi.

Dù sao thì hắn cũng đã giết chết thủ hạ của đối phương.

Chỉ là Tô Bạch không thể nào hiểu nổi, rốt cuộc đối phương đã dùng năng lực gì mà lại có thể thay đổi được đường nét trên khuôn mặt của chính mình như vậy.

Có một điều rất rõ ràng rằng hắn đã từng nhìn thấy hình dáng của đối phương ở trong trí nhớ của Cao Tường.”

Nếu không phải là như vậy, thì làm gì có chuyện hắn không nhận ra đối phương là Thi Thiên Thiên.

“Vậy ngươi đi đón Hathaway đi, ta đang chuẩn bị lên máy bay quay về rồi.” Tô Bạch nói thẳng.

“Được ạ.”

Cũng chính vào lúc này, Vẻ mặt của Tô Bạch dừng lại một chút, hỏi: Đúng rồi, sau khi việc tiêm nhiễm hoàn thành, cơ thể của Hathaway sẽ như thế nào?”

Nếu như việc tiêm nhiễm hoàn thành, có lẽ nàng sẽ giống như đã chết rồi vậy.” Quần gia nói tiếp: “Đến lúc đó, tên người sống lại kia đã có thể nắm chắc ý chí của nàng trong lòng bàn tay.”

“Nếu ta đoán không nhầm, nguyên nhân đối phương tìm đến Hathaway, chính là muốn sắp xếp vào Đồ Long Bộ một tay trong của mình.”

“Vậy có cách gì cứu được nàng hay không?” Long mày Tô Bạch hơi nhíu lại, hỏi.

Tuy rằng hắn cũng không thân thiết lắm với Hathaway.

Nhưng hắn cũng không muốn để cho đối phương trở thành một con rối bị người ta khống chế.

Quản gia nghe vậy thì hơi dừng lại một chút, “Gần như là không thể nào cứu được, nàng bắt buộc phải trở thành Người linh năng cấp D mới có thể chống cự lại ý chí của tên người sống lại kia một chút, Người linh năng cấp C mới có thể chống lại được ý chí của đối phương.”

Mà với tốc độ nàng bị tiêm nhiễm bây giờ, ta đoán không nhầm thì đối phương chỉ cần nàng tới kỳ lắng đọng ý chí ở cấp E đã có thể khống chế được ý chí của nàng rồi.”

Kỳ lắng đọng, chính là vừa tiêm được liệu vào, không thể tiếp tục tiêm được nữa.

Nhất định phải chờ cho đến lúc linh năng trong cơ thể không còn hoạt nháo nữa thì mới có thể tiêm được liệu vào tiếp được.

Nếu không thì cho dù là ý chí của một người có mạnh mẽ như thế nào, cũng sẽ phát điên lên mất.

“Ừ, vậy nàng có biết về chuyện làm thí nghiệm lần này hay không?” Tô Bạch hỏi lại một lần nữa.

“Biết rõ ràng. Nàng tình nguyện làm như vậy.” Quản gia trả lời.

“Được, vậy người nhanh chóng đón hắn qua đi.” Tô Bạch nói một tiếng, sau đó cúp điện thoại.

Vậy mà lại phải trở thành Người linh năng cấp C, thế thì hắn cũng không có cách nào cứu được đối phương.

Tuy là bây giờ hắn đang nắm trong tay năng lực có thể bồi dưỡng một người sống lại có thiên phú mạnh mẽ.

Nhưng cũng không có nghĩa là hắn có thể coi khinh kỳ lắng đọng.

“Thật đáng tiếc.” Tô Bạch khẽ lắc đầu.

Mà cũng vào chính lúc này, từ cổ hắn truyền đến một tiếng động nhỏ.

Tô Bạch ngơ ngác một chút, sau đó đưa tay ra, mò qua mò lại trên cổ mình, cuối cùng mò đến một lớp gì đó hơi nhô lên trên cổ.

Sau đó ngón tay hắn kẹp lên chỗ nhô lên kia rồi nhẹ nhàng xé ra, lúc này một tiếng xoẹt vang lên, vùng da xung quanh cổ của hắn được xé xuống một cách chậm rãi.

Một mảng da này là phần da bao quanh cổ của hắn, nói chứ nhìn cũng lớn đấy.

Tô Bạch nhìn thoáng qua miếng da này rồi lập tức thu nó vào búa nhỏ định.

Hiện tại cơ thể hắn, da cánh tay, da đùi đều đã lột ra.

Chỉ còn lại một vài bộ phận mà thôi.

Tô Bạch đoán rằng có lẽ bản thân sẽ mất khoảng một tháng tiếp theo để lột sạch sẽ toàn bộ da trên người mình xuống, trở thành một người sống lại cấp Rắn một cách chân chính.

Chỉ là không biết sau khi hắn trở thành rắn cấp người sống lại, quan tài hoàng kim có thể hay không lại một bước tăng cường.

Tô Bạch nhìn về phía quan tài hoàng kim bên trên cánh tay mình.

Lúc này, một nửa của quan tài hoàng kim đã chìm vào trong cơ thể, chỉ còn một nửa phần thân của quan tài cùng nắp quan tài là vẫn còn ở bên ngoài.

Nếu hắn tính toán không nhầm thì chỉ cần bản thân hắn lột xác thành người sống lại cấp Rắn, có lẽ quan tài hoàng kim cũng sẽ có gì đó biến đổi.

Dù sao lúc đầu sau khi những người sống lại trở thành cấp Rắn, những năng lực khác cũng có những sự thay đổi nhất định.

Không có chuyện đến lượt hắn thì lại không được như vậy.

Tiếp đó, Tô Bạch có chút trầm tư nhìn hoa văn của quan tài hoàng kim trên cánh tay mình.

Lúc này, độ hoàn thiện của hoa văn màu đen trên quan tài hoàng kim đã đạt đến 80%.

Mà độ hoàn thiện của hoa văn màu đỏ thì đã đạt đến khoảng hai phần ba rồi.

Tô Bạch nhìn đường vân màu đỏ trên quan tài hoàng kim, trong lòng hẳn cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

Lần trước, lúc mà hắn đã tập hợp đủ những chiếc quan tài báu màu đỏ, cũng đã hấp thụ hẳn năm người sống lại rồi.

Chu Oánh Oánh, Bành Niệm Từ, Diêu Thiếu Bân, Khúc Du Dương, Đinh Tuấn.

Mà nay hắn cũng mới chỉ giết hai người sống lại là Cao Tường, An Đức mà thôi, vậy mà lại có thể tập hợp đủ được hai phần ba mảnh vỡ.

Việc này cũng nói rõ một điều, chỉ cần hắn giết thêm một người sống lại là có thể tập hợp đầy đủ tất cả các quan tài báu màu đỏ lại.

Tô Bạch nhìn hoàng kim quan tài trên cánh tay, nhìn hoa văn phía trên đã đơn giản giản hơn lần trước rất nhiều, trong lòng như đã hiểu ra gì đó.

Có lẽ lúc tạo ra các loại quan tài báu khác nhau đều cần số lượng người sống lại khác nhau.

Có khi điều này có quan hệ gì đó với độ trân quý của nó.

Sau đó, Tô Bạch cẩn thận quan sát những đường nét trên quan tài báu màu đỏ, mày mò nhìn kĩ các đường nét của nó.

Một lát sau, cuối cùng hắn cũng tìm thấy một số đường nét có thể phác họa ra từ trong những đường cong phức tạp trên quan tài.

“Đây là... Sách?” Tô Bạch nhìn lại những đường nét mình chọn ra, trong lòng có chút giật mình.

Từ trong những đường nét này, có thể nhìn ra một vài thứ nhìn rất giống với một trang sách.

Hình như là thư tịch.

Vẻ mặt của Tô Bạch hơi dừng trong chốc lát, sau đó lại lắc đầu, không tiếp tục nghĩ về chuyện này nữa.

Chuyện này, dù hấn có đoán ngược đoán xuôi thì cũng phí công vô ích.

Dù sao việc tạo ra quan tài báu là hoàn toàn ngẫu nhiên.

Cho dù hấn có cố đoán già đoán non, cũng không thể nào đoán ra được.

Đã như vậy thì thà không đoán cho xong.

Tiếp đó, chân Tô Bạch nhẹ nhàng đạp chân ga, đánh tay lái một cái, lái xe ra đường lớn chạy về hướng sân bay Linh Xuyên.

Chương 192: Tận lực

Đến sân bay Linh Xuyên, Tô Bạch đang lái xe đến chỗ gửi xe ở gần đây.

Sau đó hần bước xuống xe, nhìn cái vali to đùng nằm trong cốp xe, đờ ra một chút rồi cứ thế mặc kệ nó nằm đấy.

Trước đây cái vali này đựng một số đồ dùng thường ngày, qua Tiểu Chu và dù nhảy thôi.

Nhưng mà bây giờ Tô Bạch đã có không gian linh tính, tất nhiên là không cần phải công kênh như vậy nữa, trong tay hần chỉ cần cầm theo một cái vali máy bay cực kì nhỏ là quá đủ rồi.

Đỗ xe xong, Tô Bạch đi ngay đến sân bay.

Hiện giờ đã là năm giờ sáng.

Máy bay mười giờ mới cất cánh.

Tiếp theo đây chỉ cần hần đợi thêm bốn đến năm tiếng nữa ở bên ngoài là có thể lên máy bay rồi.

Có lẽ nếu là người khác thì sẽ cảm thấy việc chờ đợi đến giờ bay quá là mệt mỏi chẳng muốn đợi rồi sẽ đi tìm một cái khách sạn để nghỉ ngơi một chút.

Nhưng với Tô Bạch thì chẳng phải vấn đề gì lớn lao cho cam.

Bởi vì mới này Tiểu Tội lại hấp thụ thêm hai điểm thuộc tính tinh thần, nên giờ thuộc tính tinh thần của hần đã đạt đến bảy điểm.

在方才，因为小罪又吸收了两点精神属性点的原因，如今他的精神属性点已经达到了 7 点。

Bảy điểm thuộc tính này cũng đủ để Tô Bạch thức trắng vài đêm cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Vậy nên Tô Bạch chỉ cần lấy điện thoại ra đọc sách một lúc, bốn hay năm tiếng đều sẽ trôi qua rất nhanh.

Sau khi Tô Bạch vào sân bay, tìm vài quán bán đồ ăn nhanh rồi ngồi xuống tranh thủ xem một số thông tin trong nhóm.

Hắn cứ vậy lướt xem rồi đọc qua từng tin tức một.

Phi Huyền, Tiểu Chiêu nghe theo lời của các học giả đi trước nên đã nâng giá của dược liệu lên cao hơn, kiếm được một món hời cực lớn, tính toán sơ qua chắc cũng phải gần chục tỷ trở lên.

Gần đây Lão Miêu cũng nhận được một kèo lớn, kiếm được hẳn mười triệu.

Gần đây Tuyết Hoa cũng đang phải lòng một tác giả nào đó, mà tên tác giả này đang bị độc giả mác té tát vì ít khi chịu cập nhật truyện.

Tuyết Hoa còn vì để mua được nhưng thông tin độc quyền của tên tác giả đó mà một khóc hai nháo với quản gia nữa.

Hạng game vinh diệu vẫn là bạch kim. (金 刚峡谷荣耀段位 , 还是白银)

Quân đội mới giết được một người sống lại cấp Mãng, hơn nữa còn gửi ảnh vào trong nhóm chat.

Tô Bạch nhìn từng dòng tin tức một, cũng không ngờ rằng trong một khoảng thời gian ngắn như vậy lại xảy ra biết bao nhiêu là chuyện.

Mà điều khiến hắn quan tâm là một tin tức của học giả nọ.

Trong khoảng thời gian gần đây, rất nhiều Đồ Long Bộ đã bắt đầu đóng quân tại một số các khu vực cấm địa, hơn nữa còn đang chuẩn bị xây dựng những phòng bảo quản và thí nghiệm ở trong những nơi đó.

Thật ra lúc trước Liên Bang cũng từng đề xuất đến phương án này.

Nhưng do chi phí cần thiết cho phương án quá cao, bảo trì vô cùng khó khăn, chưa kể năng suất thu được cũng thấp nên mãi vẫn không được phê duyệt.

Mà nay, Bởi vì bên trong cấm địa có thể bảo tồn được máu thịt của người sống lại, khiến cho linh năng máu tươi của người sống lại luôn ở trong trạng thái hoạt động mãnh liệt, lúc này

mới khiến cho người ta phải tính toán lại giá trị sử dụng của vùng cấm địa.

Xong khi tính toán hoàn tất, phương án này được phê duyệt vô cùng nhanh chóng.

Tô Bạch nhìn tin tức này, trong lòng thầm nghĩ, có lẽ lúc hắn ở trong phòng bảo quản của Đồ Long Bộ có thể biết được một vài thông tin về cấm địa 巨虎 từ miệng của bọn Sở Hồng Nguyệt.

Sau khi xem xong tin tức này, bỗng nhiên hắn cảm thấy gì đó, ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Ở bên đó có Từ Lai An và Hathaway đang đứng tìm kiếm gì đó ở quảng trường trung tâm.

Tô Bạch thấy vậy thì liền nhắn tin cho quản gia để hỏi số điện thoại của Từ Lai An.

“Xin hãy đợi một chút.”

Quản gia nhanh chóng trả lời.

Sau đó, chẳng mấy chốc mà số điện thoại của Từ Lai An được gửi tới.

Tô Bạch nhìn lướt qua số điện thoại này rồi gọi đi.

“Alo?” Tiếng nói của Từ Lai An vang lên từ trong điện thoại.

“Bây giờ ta đang ở trong cửa hàng đồ ăn nhanh sau lưng các người.”

Tô Bạch vào thẳng vấn đề.

Nghe thấy lời hắn nói, Từ Lai An hơi khựng lại một chút, sau đó lập tức quay người, nhìn về phía cửa hàng đồ ăn nhanh nước ngoài kia, cũng nhìn thấy Tô Bạch đang vẫy tay với hắn.

Nhìn thấy Tô Bạch, nét mặt hắn vô cùng mừng rỡ rồi cùng Hathaway đi đến.

“Là người?” Hathaway đến gần, nét mặt lộ ra sự bất ngờ không hề nhỏ khi nhìn thấy Tô Bạch.

Nàng không ngờ được rằng, người mà Đồ Long Bộ ở đây đưa nàng đến gặp lại là Tô Bạch.

Tuy rằng có thể nói nàng biết được thân phận đặc thù của Tô Bạch, nhưng cũng không ngờ được lại đến tận mức này.

“Ừ, là ta.” Tô Bạch gật đầu, nhưng cũng không có ý nhắc lại chuyện cũ, từ trong người lấy ra một chiếc chìa khóa xe đưa cho Từ Lai An:

“Xe của ta dừng ở bãi đỗ xe trên đường Hòa Bình, người giúp ta giữ gìn một chút, có thể ta vẫn sẽ đến đây trong tương lai đây.”

“Được rồi, hoan nghênh người lần sau lại đến thành phố Linh Xuyên.” Từ Lai An nghe thấy hắn nói vậy, nét mặt vô cùng vui vẻ.

Nhìn thấy nét mặt này của hắn, Tô Bạch sao lại không biết được trong lòng đối phương đang nghĩ gì, đây rõ ràng là muốn ăn không đây mà.

Giống như bình thường hắn giết An Đức vậy, đoán chừng đối phương đã đưa thi thể An Đức đi làm được tề rồi cũng nên.

Chỉ là lúc này Tô Bạch cũng nói toạc ra suy nghĩ trong lòng của đối phương mà thôi.

Dù sao thì quân gia cũng đã đưa thù lao cho hắn rồi.

Một trăm điểm công hiến, chiết khấu hai mươi triệu tiền Sing.

Tuy rằng chỗ tiền này đối với hắn cũng không được coi là nhiều, nhưng cũng xem là có thành ý rồi.

Sau đó Từ Lai An nói với Tô Bạch vài câu tiếp đó bỏ lại Hathaway rồi rời đi.

Cửa hàng đồ ăn nhanh rất nhanh đã rơi vào yên lặng.

Bởi vì đang vào buổi tối nên chỗ này cũng chẳng có khách mấy.

Thêm vào đó bởi vì nhân viên ở đây làm ca đêm quá mệt mỏi nên sớm đã nằm trên ghế ngủ mất rồi.

Vì vậy vào lúc này, xem như chỉ còn hai người Tô Bạch và Hathaway ở trong cửa tiệm này thôi.

Hathaway nhìn Tô Bạch đang ăn bánh mì ở trước mặt, trong lòng cảm thấy có chút ngứa vị tạp trần.

Lúc trước nàng chỉ cảm thấy đối phương là một người bình thường mà thôi, không ngờ hẳn lại giống với mình, cũng là người của Đồ Long Bộ.

Càng không ngờ đến là vào lúc mấu chốt đối phương lại cứu bản thân mình.

Mà vừa nghĩ đến cảnh đối phương cứu mình khi ấy, Hathaway hận không thể lập tức đi máy bay rời khỏi chỗ này.

Thật là xấu hổ quá!!!

Vậy mà lúc ấy nàng còn làm loại chuyện đó với đối phương cơ chứ!

Mà còn...

“Này...” Cũng chính vào lúc ấy, đột nhiên Tô Bạch gọi Hathaway một tiếng.

Hathaway hơi khựng lại, có chút mơ hồ nhìn về phía đối phương.

“Người mua vé máy bay rồi nhỉ?” Tô Bạch hỏi.

Nghe được câu hỏi của hắn, Hathaway mới kịp hồi thần, gật đầu nói: “Đã mua rồi.”

“Ừ, vậy được rồi. Người giúp ta đăng kí thẻ lên máy bay đi.” Tô Bạch gật đầu, lấy chứng minh nhân dân từ trong túi ra đưa cho nàng.

Tiếp đó, hắn tiếp tục lướt điện thoại.

Hathaway ngơ ngác nhìn hắn.

Chỉ... chỉ vậy thôi hả?

Có trời mới biết, nàng đã quyết tâm rằng mình sẽ bỏ mạng để làm vật thí nghiệm đó.

Tuy rằng nàng không cần quá nhiều sự cảm thông của người khác, nhưng lạnh nhạt như vậy khiến nàng có hơi thất vọng.

“Người...” Hathaway mấp máy môi

“Gì thế?” Tô Bạch nhìn về phía nàng.

Nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh của Tô Bạch, dung khí vừa tăng lên của Hathaway lập tức tan biến hết, cầm lấy chứng minh nhân dân của Tô Bạch, ngoan ngoãn đi đăng kí thẻ lên máy bay.

Qua một lúc sau, Hathaway cầm hai chiếc thẻ lên máy bay trở lại, nhìn Tô Bạch, lấy hết dũng khí hỏi: “Có phải ta chết chắc rồi không?”

“Không đâu, có lẽ ngươi sẽ biến thành một đứn ngọc cũng nên.” Tô Bạch gật đầu.

Nghe thấy hần nói vậy, Hathaway càng khó chịu hơn.

“Ta sẽ cố gắng để ngươi có thể sống, hơn nữa cũng sẽ giúp ngươi giữ được thần trí của một người bình thường.” Cũng chính vào lúc này, đột nhiên Tô Bạch nói.

Nghe thấy lời hần nói, Hathaway hơi khựng lại một chút, tiếp đó trong lòng dần dần cảm thấy ấm áp hơn.

Có lẽ lời nói của đôi phương cũng chỉ là muốn an ủi nàng mà thôi. Nhưng dù cho là vậy cũng coi như là đủ rồi.

Sau khi Tô Bạch nói xong thì tiếp tục tìm hiểu về kiến thức y học.

Hần phát hiện ra rằng, những kiến thức cần học của ngành y học này nhiều không đếm xuể.

Lời hần nói với Hathaway cũng là thật lòng.

Cho dù hần có máu lạnh đến đâu cũng không nhẫn tâm nhìn người tình nguyện làm vật thí nghiệm cho anh ta phải chết.

Chương 193: Điều kiện phát động

Sau đó, Tô Bạch và Hathaway không nói chuyện nữa.

Hoàn cảnh xung quanh vẫn ở trong trạng thái yên lặng.

Tiếp đến, thời gian ngày càng trôi qua, người trong sân bay bắt đầu nhiều hơn.

Tô Bạch suy nghĩ một lúc, hắn lấy điện thoại ra và gọi cho Trương Tam.

“Ông chủ, người tìm ta có việc gì không?” Điện thoại mới vừa đổ chuông, chẳng được mấy giây thì bên kia đã bắt máy.

m thanh bên đó có hơi ồn, hình như mọi người đang thi công.

“Nhà xe đã được sửa chữa đến đâu rồi?” Tô Bạch hút lấy coca cola mà hắn vừa gọi và hỏi.

Nghe thấy câu hỏi của hắn, giọng nói Trương Tam có phần đặc ý, hắn đáp: “Thưa ông chủ, nơi này đã sắp hoàn thành, ngày mai có thể sử dụng bình thường.”

“Ừ, người đã vất vả rồi.” Tô Bạch đáp lại.

Hắn nghe âm thanh ở bên kia điện thoại thì đoán được chắc là Trương Tam đã thức cả đêm để trông coi.

“Đó là việc ta nên làm mà!” Trương Tam nói.

Tô Bạch đáp một tiếng, hắn mở miệng: “Trước tiên cứ như vậy, khoảng chừng hai giờ chiều hôm nay ta sẽ đến sân bay Vân Mộng, người cho tài xế đến đây đón ta nhé. Còn nữa, hôm nay ta có chuyển một đồng máy móc qua đó, người đi nhận hàng đi.”

“Dạ được, thưa ông chủ.”

Sau đó Tô Bạch cúp điện thoại, mặt lộ vẻ đang suy tư điều gì đó.

Lần này Trương Tam đã hoàn thành công việc rất tốt.

Điều này khiến hấn trong khoảng thời gian ngắn không quyết định được nên thưởng gì cho đối phương.

Cho đối phương mấy trăm vạn?

Quá tầm thường.

Có lẽ đối phương cũng không cần.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch lại nhớ đến trạng thái kỳ lạ của Triệu Không Thanh và Thu Diệp.

Có lẽ nếu biến Trương Tam thành Người linh năng sẽ tốt hơn việc cho hấn mấy trăm vạn đúng không?

Như thế Tô Bạch còn thuận tiện có thêm nhiều số liệu thí nghiệm.

“Này, ngươi là người chế thuốc ư?” Đúng lúc này, Hathaway bên cạnh bất chợt khẽ hỏi.

Tuy nàng biết Tô Bạch có chút tài năng, nhưng thấy hấn còn trẻ như vậy, nàng vẫn có hơi không yên tâm.

Theo lẽ thường, người chế thuốc càng lớn tuổi thì khả năng chế thuốc sẽ càng giỏi.

Nhưng Tô Bạch nhìn có vẻ chỉ mới mười tám, mười chín tuổi mà thôi, điều này khiến nàng cảm thấy không yên lòng.

Thật ra không thể trách nàng.

Đồng dạng, bất cứ người nào đến bệnh viện mà gặp một bác sĩ là một tên nhóc mới mười tám, mười chín tuổi thì đều sẽ nảy sinh ra suy nghĩ này.

“Ừ, đúng vậy.” Tô Bạch gật đầu, sau đó nói bằng giọng thản nhiên: “Nhưng ngươi thấy người bàn chuyện này với ta trước công chúng có thích hợp không? Có phải ngươi không tuân theo điều lệ của Đồ Long Bộ rồi sao?”

Nghe thấy thế, Hathaway lập tức á khẩu và không trả lời được.

Đây là chuyện sống chết trước mắt của nàng, do đó nàng hơi khó khống chế nỗi lo lắng của mình.

Nếu không dựa vào sự rèn luyện hàng ngày của mình, nàng tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy.

“Được rồi, ta thấy ngươi vẫn chưa ăn gì, có muốn dùng chút gì hay không?” Tô Bạch hỏi Hathaway.

Hắn nhận ra đối phương đã mệt mỏi vì những chuyện lúc trước, chắc hẳn nàng vẫn chưa ăn gì trong một khoảng thời gian dài.

“Ta muốn ăn gà rán.” Hathaway gật đầu và trả lời Tô Bạch.

“Ừ, ngươi tự đi gọi món đi, ta mời khách.” Tô Bạch đáp lại rồi tiếp tục coi điện thoại.

Hathaway thấy thế thì lập tức câm nín.

Người đàn ông này thật đúng là không ga lăng gì cả, theo lẽ thường, ắt hẳn đối phương nên đứng dậy đi gọi đồ ăn mới phải.

Nàng đã ở Liên Bang một thời gian rất dài.

Những người đàn ông ở đó cũng vậy.

Chỉ có duy nhất mỗi người đàn ông trước mặt đây mới là ngoại lệ.

Nhưng nàng đã quen với thái độ của Tô Bạch, do đó nàng đứng thẳng dậy và đi đến bên bàn lấy đồ ăn.

Nhưng khi Hathaway vừa đứng dậy, mặt nàng bất chợt đỏ ửng một cách bất thường, tiếp theo hai chân đứng không vững rồi ngã trên mặt đất.

Tô Bạch thấy thế thì đứng bật dậy, hắn đi đến và ôm lấy nàng.

“Sao thế này?” Nhân viên phục vụ ở bên cạnh thấy thế thì ngơ ngác hỏi.

Tô Bạch khẽ nhíu mày, hắn nhìn nhân viên phục vụ và nói: “Bệnh của bạn ta lại tái phát rồi, ngươi hãy chuẩn bị một ít nước ấm mang đến đây cho ta.”

Nghe thấy lời hắn, nhân viên phục vụ lập tức lấy cái bình nước và đi ra sau.

Tô Bạch đỡ Hathaway vào chỗ ngồi.

“Ta...” Hathaway nằm trên ghế, nàng nhìn Tô Bạch bằng đôi mắt mông lung, khuôn mặt thì đã đỏ bừng lên.

“Người đợt một lát. Ta sẽ giải quyết chuyện này cho người.”
Tô Bạch nhíu mày, hần nhìn Hathaway và bình tĩnh lên tiếng.

“Ừ~ được.” Hathaway cắn răng trả lời.

Đúng lúc này, nhân viên phục vụ đã mang nước ấm đến.

“Cảm ơn.” Tô Bạch gật đầu với nhân viên phục vụ rồi nói tiếp:
“Bạn của ta đang cần gà rán để no bụng, người xem đi thúc giục mọi người nhanh lên nhé.”

Nghe thấy câu này của hần, nhân viên phục vụ hơi sững sốt và nhìn Tô Bạch với Hathaway, ánh mắt lộ vẻ nghi ngờ.

Nhưng khi nàng nhìn thấy khuôn mặt của Tô Bạch và đôi mắt trong suốt của đôi phương thì lập tức gật đầu và đi ra nhà bếp ở phía sau.

Thấy nàng đã rời đi, Tô Bạch lấy ly nước ấm rót một ít vào ly coca của mình.

Sau đó, hần lấy một ít Linh Thuế từ trong búa nhỏ đựng ra và bỏ vào trong ly nước.

Làm xong hết thấy, hần đi đến bên cạnh Hathaway rồi dùng Ma Thiết rạch một đường nhỏ trên ngón tay của nàng, sau đó nhỏ máu tươi vào trong ly nước.

“Người uống nó đi.” Tô Bạch lắc nhẹ cái ly để Linh Thuế ở trong hòa tan vào nước, sau đó hần đưa ly cho nàng.

Hathaway gật đầu một cách khó khăn, kế tiếp nàng nhận cái ly từ tay Tô Bạch và uống hết thuốc đã được pha xong trong đó.

Uống thuốc xong, sắc mặt nàng từ từ hồi phục bình thường bằng tốc độ mắt có thể nhìn thấy được.

“Để người cười chê rồi.” Hathaway nhẹ nhàng mở miệng, mặt lộ vẻ xin lỗi với Tô Bạch.

Tô Bạch nhìn nàng, chân mày khẽ nhíu lại: “Tình huống của người như thế này, Đồ Long Bộ không giải quyết giúp người sao?”

“Ở trong Liên Bang Đồ Long Bộ, chỉ có ba người có khả năng giải quyết tình huống này giúp ta, nhưng do thời gian quá gấp rút, bọn họ chẳng thể đến đây kịp lúc để giúp đỡ.” Hathaway lắc đầu và trả lời.

Nói đến đây, nàng khẽ dừng lại rồi nói tiếp: “Hơn nữa, lúc trước ta uống thuốc mà người đã chuẩn bị cho ta xong thì không còn phát bệnh nữa.”

Nghe nàng nói như vậy, Tô Bạch hơi ngẩn ra, lòng bắt đầu suy tư.

Có lẽ bệnh tình của nàng tái phát có liên quan đến hắc chãng?

Suy nghĩ này vừa hiện lên trong đầu, Tô Bạch cảm thấy hình như rất có lý.

Rất có khả năng lúc Thi Thiên Thiên ra tay đã dùng điều kiện gì đó để kích hoạt.

Mà điều kiện đó chính là hắc.

Tất nhiên, nguyên nhân cũng có thể là do thời gian.

Lần này hắc chỉ đúng dịp gặp phải chuyện như vậy mà thôi.

Cụ thể thế nào thì cần phải thí nghiệm mới được.

“Ừ, người cứ nghỉ ngơi trước. Hiện tại người sẽ không xảy ra chuyện gì.” Trước mắt, Tô Bạch chưa sẵn sàng nói chuyện đó với Hathaway.

Hiện tại họ đang ở sân bay, nhiều người nhiều tai, nơi đây vốn chẳng thích hợp để nói chuyện.

“Quý khách, đây là gà rán của người.” Đúng lúc này, nhân viên phục vụ đi đến và nói với Tô Bạch.

Khi đi ra, nàng còn quan sát Hathaway thật kỹ, thấy nàng không có gì bất thường nên yên tâm hơn.

Đúng vậy, ánh mắt nhìn người của nàng thật sự không sai.

Người đàn ông này không phải là kẻ xấu.

“Được rồi, người hãy chuẩn bị một ly coca giúp ta nhé.” Tô Bạch gật đầu và nói với nhân viên phục vụ.

“Vâng, thưa quý khách.”

Chương 194: Thiết bị thí nghiệm đến

Kế tiếp, Tô Bạch và Hathaway ăn uống no nê thì bắt đầu kiểm vé.

Sau khi tiến vào phòng chờ máy bay, hai người ngồi đợi một lúc lâu.

Vì máy bay tối nay gặp trục trặc, nên đến khoảng mười một giờ bọn họ mới lên máy bay.

Do Hathaway là người đăng ký mua vé, vé của bọn họ lại cùng một hàng, cho nên hai người họ ngồi chung với nhau.

Hathaway ngồi ở trong, còn Tô Bạch ngồi ở bên ngoài.

Có điều mối quan hệ giữa họ lúc này đã trở nên khác biệt.

Bọn họ từ hai người xa lạ đã phát triển thành... mối quan hệ giữa người nghiên cứu và vật được thí nghiệm.

Sau khi lên máy bay, Tô Bạch lập tức lấy điện thoại di động ra và tiếp tục đọc sách.

Hathaway ngồi ở bên cạnh thấy thế thì hỏi với vẻ tò mò: “Tô à, sao lúc nào ta cũng thấy người đọc sách vậy?”

Tô Bạch quay sang nhìn nàng, hần ngừng lại một lát rồi mới trả lời: “Bởi vì ta thích.”

Nghe thấy hần trả lời như vậy, Hathaway lập tức câm nín.

Nàng phát hiện hình như mình không nhớ đồn lâu thì phải.

Nàng biết rõ thái độ nói chuyện của đối phương như thế nào, nhưng vẫn tự mình chuốc lấy nhục nhã.

Nghĩ đến đây, nàng không thêm tán gẫu với Tô Bạch nữa mà dựa vào ghế và bắt đầu ngủ.

Tô Bạch vẫn tiếp tục đọc sách.

Sở dĩ hần muốn đọc sách là vì ngoài giết thời gian ra, hần còn muốn học tập một ít kỹ năng trong sách.

Đây là nguyện vọng mà Cao Tường cho hấn.

Trong tương lai, chắc chắn còn nhiều nguyện vọng quái dị hơn.

Đến lúc đó, nếu hấn không có những kỹ năng tương ứng thì rất có thể sẽ xảy ra việc chạy đến ngàn dặm để nhảy dù. 到时候, 如果他没有相应的技能的话, 很有可能会出现在和这种跑到千里之外, 来跳伞的事情.

Tô Bạch không muốn tương lai mình phải bôn ba như thế.

Do đó hấn cần phải chuẩn bị mọi thứ từ sớm.

Hơn nữa, mảnh vỡ thời gian của hấn rất nhiều, hấn hoàn toàn có thể dùng nó để phát triển bản thân.

Sau đó, trải qua bốn giờ bay, bọn họ đã đến sân bay Vân Mộng.

Lúc này thời gian đã đến ba giờ rưỡi.

Máy bay chở Tô Bạch và Hathaway đã hạ cánh.

Sau khi hấn vừa xuống máy bay thì lập tức gọi đến số điện thoại mà Trương Tam đã gửi cho hấn.

Số điện thoại ấy là của một gã tài xế chuyên chạy cho sân bay và căn cứ số 76.

“Hiện tại người đã ra chưa? Ta đến đón người.” Một giọng nói vang lên bên đầu dây điện thoại bên kia.

“Ta đã ra rồi.” Tô Bạch trả lời.

“Được, các người chờ ta ở cửa số 8, ta sẽ đến ngay.” Đầu dây bên kia cúp điện thoại.

Thấy đối phương đã cúp điện thoại, Tô Bạch và Hathaway đi ra khỏi sân bay và tiến đến lối ra số 8.

Khi bọn hấn đi đến đó chưa được bao lâu thì một chiếc taxi đã đến, một người đàn ông trung niên bước xuống xe và chào hai người.

Tô Bạch thấy thế thì đi đến kiểm tra biển số xe, sau đó họ bước lên xe.

“Sao bây giờ hai người mới tới, đã trễ mất một tiếng rồi.” Sau khi hai người lên xe, tài xế bắt đầu phàn nàn.

“Tôi đến muộn rồi, thật ngại quá.” Tô Bạch trả lời tài xế.

Tài xế thấy thế thì vẻ mặt oán giận, hình như hắn muốn nói gì đó.

Ngay lúc này, Tô Bạch lấy ra một trăm đồng và đặt vào cái ly rồi lên tiếng: “Thật là ngại quá, đã để người đợi lâu, một trăm đồng tiền này xem như ta bồi thường lại cho người.”

Vừa thấy một trăm đồng thì sắc mặt tài xế bình thường trở lại, hắn cầm lấy tiền và cười nói: “Không sao đâu, hôm nay thời tiết rất tốt, lúc đợi các người ta còn thuận tiện ngắm cảnh nữa là.”

Một trăm đồng tiền này đã đủ đền bù tổn thất cho hắn.

Tô Bạch gật đầu rồi tiếp tục cúi đầu xem điện thoại.

Sau đó, do tâm trạng của tài xế đã trở nên vui vẻ nên lộ trình vốn dài bốn mươi phút, nay chỉ cần ba mươi phút mà họ đã đến nơi.

Sau khi đến chợ số 76, Tô Bạch không có trở về chỗ ở ban đầu mà dẫn Hathaway đến thẳng biệt thự.

Vừa đến nơi, hắn đã thấy một bàn cơ khí đang được đưa vào trong gara.

Tô Bạch đã thấy những máy móc này ở nơi để phân mềm.

Đó chính là những máy móc và thiết bị chuyên dụng để điều chế thuốc.

Có cái chuyên dùng để cắt thuốc, có cái dùng để kiểm tra phần trăm nguyên tố linh năng trong cơ thể người.

Cũng có cái dùng để tiêm toàn bộ thuốc vào trong cơ thể con người.

Hiện tại, những thứ ấy được năm chiếc xe tải quân sự chở đến đây, người vận chuyển chính là quân nhân.

Quân nhân mang vẻ mặt nghiêm túc, trên người được trang bị súng thật đạn thật, một luồng sát khí như có như không ẩn hiện trên người họ.

Những người khác đến đây đều không dám ở lại lâu.

Tô Bạch nhìn Trương Tam đang đứng ngơ ngác cách đó không xa, vẻ mặt hắn có hơi mờ mịt.

Hiển nhiên một người tung hoành ở trong hắc đạo và xám như Trương Tam chưa từng gặp thế trận lớn như vậy. 显然，作为一名游走在黑色以及灰色地带的张三，也从来没有见过这种阵势

Ngay lúc này, một binh sĩ nhìn thấy Tô Bạch thì lập tức đi tới và nói: “Xin chào, người không nên ở lại chỗ này.”

Tô Bạch nhìn hắn rồi trả lời: “Căn biệt thự đó là của ta.”

Nghe hắn nói thế thì binh sĩ hơi ngẩn ra, sau đó hắn nhìn về gã sĩ quan ở phía sau.

Người sĩ quan đó đã phát giác ra tình huống bên này, hắn đang đi tới đây.

Sau khi hắn thấy rõ mặt mũi của Tô Bạch thì hơi ngẩn ra, rồi chào một cách kính cẩn: “Chào trưởng quan.”

Tô Bạch nghe đối phương gọi như vậy thì không hề kinh ngạc.

Đồ Long Bộ là sự tồn tại còn cao cấp hơn cả Quân Bộ, thậm chí rất nhiều thành viên của Đồ Long Bộ còn có quân hàm ở trên người.

“Chúng ta đã mang đồ đến cho người, chúng ta sẽ cho người lắp ráp những thiết bị thí nghiệm này giúp người.” Sĩ quan nói với Tô Bạch.

“Khi nào ta mới được sử dụng chúng?” Tô Bạch hỏi.

Nghe hắn hỏi thế thì sĩ quan có hơi chần chừ, hắn trả lời: “Ước chừng khoảng một tuần nữa mới được. Suy cho cùng chúng ta cần có thời gian để điều chỉnh lại những máy móc như cái dùng để kiểm tra linh năng trong cơ thể con người đó.”

“Một tuần lận ư?” Tô Bạch khẽ nhíu mày, hắn nói: “Các người hãy chuẩn bị trước giúp ta những thiết bị liên quan đến tiêm thuốc và cắt thuốc. Về phần máy kiểm tra tỷ lệ linh năng trong cơ thể con người, các người chuẩn bị chậm hơn cũng được. Mất khoảng bao lâu mới xong?”

Trong những thứ này, máy kiểm tra tỷ lệ linh năng trong cơ thể con người chỉ là một thứ ngụy trang, hắn chưa từng muốn dùng tới nó.

Nghe Tô Bạch nói vậy thì sĩ quan hơi ngần ra, hắn suy nghĩ chốc lát rồi lên tiếng: “Khoảng ngày mốt là được.”

“Vậy ta nhờ các người giúp ta nhé.” Tô Bạch gật đầu.

Đúng lúc này, Trương Tam đã phát hiện ra Tô Bạch, hắn vội vàng chạy đến.

“Ông chủ.”

Thái độ hiện tại của hắn muốn cung kính bao nhiêu thì có cung kính bấy nhiêu.

Không còn cách nào khác, hôm nay là lần đầu tiên hắn nhìn thấy đội hình khủng bố như vậy.

Hiện tại Trương Tam đã hiểu rõ ông chủ của mệnh có thực lực khủng khiếp ra sao.

“Người làm mọi việc rất tốt.” Tô Bạch vỗ vào bả vai của hắn.

“Cảm ơn ông chủ đã khen ngợi!” Khuôn mặt Trương Tam lộ vẻ cảm kích.

Tô Bạch gật đầu, hắn kiểm tra sơ máy móc, sau khi xác nhận chúng không có vấn đề gì thì ký thẳng vào tờ giấy rồi rời đi.

Sau này, trong phòng thí nghiệm tất nhiên sẽ có mỗi mình hắn.

Đây chắc chắn sẽ giúp ích rất nhiều đối với việc thí nghiệm về quan tài hoàng kim trong tương lai của hắn.

Lúc đang đi trên đường, Hathaway cứ nhìn Tô Bạch, mặt lộ vẻ muốn nói lại thôi.

Nàng rất muốn hỏi về việc trong phòng thí nghiệm.

Nhưng nàng thừa biết đôi phương nhất định sẽ dùng những câu nói quái gở để làm mình ghen hờn.

Thế nên việc đó khiến nàng đã rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, rất khó chịu.

“Người đã chuẩn bị xong chưa?” Đúng lúc này, Tô Bạch lại bất ngờ lên tiếng hỏi Hathaway.

Nghe hẳn hỏi như thế, Hathaway hơi ngơ ngác: “Chuẩn bị gì?”
“Chuẩn bị tiêm thuốc.” Tô Bạch thản nhiên đáp lời.

Chương 195: Người có thể chọn không làm

Hathaway dừng bước và kinh ngạc hỏi: “Tiêm ngay bây giờ luôn sao?”

“Ừ.” Về mặt Tô Bạch vẫn bình thản.

Nghe thấy câu trả lời của hắn khiến Hathaway cảm thấy có hơi khó tin.

Đây chính là tiêm thuốc cho nàng đấy.

Tại sao hắn có thể làm một cách qua loa như vậy?

“Người biết tỷ lệ nguyên tố linh năng trong cơ thể ta sao?”
Hathaway không nhìn được mà hỏi.

“Ừ, ta đã điều tra tư liệu về người rồi.” Tô Bạch trợn to mắt nói dối.

“VẬY... ẬY...” Hathaway vốn định muốn nói gì đó, nhưng nàng phát hiện lúc này nàng có nói gì cũng đều bất lực.

Đối phương đã từng xem tư liệu của mình, đúng là hắn có đủ khả năng phối thuốc cho mình.

Thế nhưng hiện tại nàng cứ cảm thấy mọi chuyện quá bất ngờ, khiến nàng không biết phải làm sao.

“Sao thế?” Tô Bạch nghe thấy nàng nói vậy thì hắn hỏi một cách thẳng thừng.

Hathaway ngẩn ngơ, sau đó nàng lúng túng lên tiếng: “VẬY không có chuyện gì.”

“Ừm.” Tô Bạch gật đầu, sau đó hắn đi về phòng trọ.

Hathaway thấy hắn rời đi thì vội vàng đuổi theo.

Biệt thự nằm bên cạnh bệnh viện, nó cách phòng trọ không quá xa, thế nên họ không cần phải ngồi xe đến đó.

Không lâu sau, Tô Bạch đã đi đến phòng trọ của mình.

Hathaway hết nhìn chỗ này lại nhìn chỗ kia.

Hiện tại, nàng càng ngày càng tò mò về Tô Bạch.

Người đàn ông này thật sự rất kỳ lạ, rõ ràng hắn có một căn biệt thự nhưng tại sao hắn lại muốn ở loại phòng như thế này.

Kế tiếp, Tô Bạch bước đến mở cửa.

“Meo meo~” Một tiếng mèo kêu vang lên, đó là chú mèo Tiểu Tội đang đứng ở cửa và kêu những tiếng như tiếng của trẻ con.

Sau khi nhìn thấy Tô Bạch, Tiểu Tội lập tức chạy lại dưới chân hắn, nó vươn móng vuốt nho nhỏ ra và trèo lên trên quần của hắn.

“Đừng quậy nữa...” Tô Bạch có hơi bất đắc dĩ, hắn vươn tay sờ cái đầu nhỏ của Tiểu Tội.

Hắn không ngờ mình chỉ ra ngoài mấy hôm mà Tiểu Tội lại quần quít lấy mình như vậy.

Tuy nhiên, hắn không nên khiển trách Tiểu Tội nặng nề.

Nó đã giúp ích rất nhiều cho hắn.

Trong khoảng thời gian đi ra ngoài, hắn đã tăng thêm ít nhất bốn mươi điểm thuộc tính.

Có điều những điểm thuộc tính này quá rải rác, không có tác dụng rõ rệt mà thôi.

“Meo meo~” Tiểu Tội bò đến bả vai Tô Bạch, nó kêu một cách tủi thân, liên tục cọ cái đầu nhỏ vào cổ hắn.

“Được rồi, được rồi.” Tô Bạch lắc đầu bật cười, hắn lấy Tiểu Tội xuống và ôm vào ngực mình, vuốt ve đầu nó và an ủi:

“Chẳng phải ta đã trở về rồi hay sao?”

Kế tiếp, hắn nhìn về phía ghế sofa.

Hiện tại, một già một trẻ đang đứng ở chỗ ghế sofa.

Họ chính là Thu Diệp và Chương Hiền Hà.

Thu Diệp thấy Tô Bạch đi vào thì trên mặt lộ ra vẻ vui mừng:

“Ông chủ.”

Tô Bạch gật đầu với nàng.

“Đại sư Tô.” Đúng lúc này, Chương Hiền Hà ở bên cạnh cũng chào hỏi Tô Bạch.

Tô Bạch nghe thấy nàng gọi mình như thế thì lập tức cảm thấy cực kỳ không được tự nhiên.

Lúc trước Từ Lai An gọi hắn như vậy, hắn đã cảm thấy rất khó chịu.

Hiện tại lại có một người bằng tuổi bà nội hắn gọi hắn như vậy khiến hắn cảm thấy rất khó xử.

Điều đó khiến hắn cảm thấy bản thân như bị tổn thọ.

Song, hắn hiểu rõ tại sao đối phương lại gọi hắn như vậy.

Đoán chừng nàng đã biết được tin tức mà mình thả ra ở Đồ Long Bộ rồi.

“Bà nội Chương, người không cần gọi ta như vậy, cứ gọi ta Tô Bạch như bình thường là được rồi.” Tô Bạch vuốt cằm Tiểu Tội, hắn bắt đầu dĩ cười một tiếng và nói với Chương Hiền Hà.

Chương Hiền Hà hơi ngẩn ra, sau đó nàng nhìn biểu hiện của hắn thì biết hắn không thích xưng hô như thế, lập tức nói:

“Được, sau này ta sẽ gọi người như vậy.”

“Ừ.” Về mặt Tô Bạch ngưng lại một chút, hắn nói tiếp: “Ở đây ta còn một số việc phải làm, do đó ta rất bận rộn, hãy để Thu Diệp trò chuyện với người đi.”

“Không sao đâu, người cứ làm việc của người.”

Tô Bạch nhìn Thu Diệp và lên tiếng: “Thu Diệp, người hãy tiếp đãi bà nội Chương cho tốt.”

“Vâng, thưa ông chủ.”

Sau đó, Tô Bạch dẫn Hathaway vào trong phòng chế thuốc.

Thu Diệp nhìn theo bóng lưng của hai người, mặt lộ vẻ muốn nói lại thôi.

Chẳng lẽ đây là bà chủ vừa mới đổi hay sao?

Sau khi vào phòng, Hathaway đã bị những thứ trước mắt làm cho giật mình.

Trong căn phòng này có đặt mấy cái kệ, trên những chiếc kệ ấy có các túi thuốc đã được bịt kín.

Thật ra Hathaway có nhận biết sơ sơ một ít về thuốc.

Tựa như lúc đầu nàng nhận ra quả Tiểu Chu.

Nhưng hiện tại, nàng không hề nhận ra bất cứ loại thuốc nào trong những loại thuốc đang được đặt trước mặt mình.

Có điều bao bì của chúng nhìn có vẻ rất đẹp, không giống với những thứ thuốc bình thường có mặt trên thị trường.

Hiển nhiên nàng không hề biết hầu như tất cả thuốc có mặt ở đây đều được mang ra từ nơi sâu nhất của cấm địa.

Thậm chí có những thứ thuốc chưa được Liên Bang phát hiện ra mà đã được Tô Bạch mang ra ngoài.

Tiếp theo, Hathaway nhìn thấy trong phòng còn có một cái bàn, trên bàn bày một ít ống chích dùng một lần cùng với một số ống nghiệm.

Vừa thấy những thứ này, nàng không khỏi hoảng sợ mà nhìn Tô Bạch, chẳng lẽ hắn định dùng những thiết bị thí nghiệm đơn sơ đó để điều chế thuốc cho nàng ư?

Tô Bạch nhìn sang Hathaway, hắn chú ý tới vẻ mặt của đối phương.

Trong lòng hắn có chút không nói nên lời, đây chính là biểu hiện của việc biết càng nhiều thì càng dễ sợ hãi.

Lúc đầu Triệu Không Thanh và Thu Diệp không hề sợ quá mức như vậy.

“Người có thể chọn rời đi ngay lập tức.” Tô Bạch bất ngờ lên tiếng.

Nghe hắn nói vậy, Hathaway hơi sững sốt, sau đó nàng hỏi: “Chẳng phải người muốn chế thuốc cho ta sao?”

“Đúng vậy.” Tô Bạch gật đầu, hắn nói với vẻ mặt bình tĩnh: “Nhưng người có thể lựa chọn không tiêm, ta chưa bao giờ ép buộc người.”

Nghe được lời này của hắn, Hathaway lập tức nhận ra đối phương đã phát biểu hiện không tin tưởng của mình.

Sau đó, nàng nhớ đến quá trình tiếp xúc với Tô Bạch mấy ngày vừa qua.

Mặc dù đôi phương có hơi lạnh lùng với mình, nhưng hẳn tuyệt đối là một người rất đáng tin cậy.

“Ta tin ngươi.” Nghĩ đến đây, vẻ mặt nàng trở nên kiên định.

“Ừ.” Tô Bạch gật đầu, vẻ mặt vẫn không thay đổi, hẳn lấy một ít nhện đỏ ở bên cạnh đưa cho Tiểu Tội.

“Khò khè khò khè...” Tiểu Tội thấy thế thì đôi mắt lập tức phát sáng, nó liền bắt đầu gặm thức ăn.

Sau khi ăn no nê, Tô Bạch lấy phần nhện đỏ còn lại để vào trong ống nghiệm, hẳn nhìn Hathaway và nói: “Ngươi hãy cho một ít máu vào trong.”

Hathaway thấy hẳn lại lấy phần thuốc mà con mèo ăn còn dư bỏ vào ống nghiệm thì khóe miệng hơi co rút.

Hiện tại nàng có hơi hối hận vì đã tin tưởng đôi phương.

Nhưng Hathaway vẫn cắn răng rồi vươn tay và bóp vào vết thương lúc sáng hôm nay, một giọt máu lập tức rơi vào trong ống nghiệm.

Vừa có được máu, Tô Bạch đã lấy ống nghiệm và lắc nhẹ, nhện đỏ sau khi ngâm máu thì từ từ hòa tan.

“Nguyên tố thủy S12 0.26354%, nguyên tố âm D3 15.37462%, nguyên tố B34 25.26345%, nguyên tố linh A92 35.73638%...” “S12 水元素, 0. 26354%, D3 暗元素, 15. 37462%, B34 元素, 25. 26345%, A92 灵元素, 35. 73638%...”

Tô Bạch nhìn ống nghiệm, bộ não nhanh chóng ghi nhớ lại tỷ lệ nguyên tố trong đó.

Kế tiếp hẳn đặt ống nghiệm lên kệ để ống nghiệm, bắt đầu tìm trong phòng những thứ thuốc có nguyên tố linh năng cần thiết.

Chỉ một lát sau, hẳn đã tìm thấy bạch thảo có nguyên tố thủy S12, hoa Hắc Quả Phụ có nguyên tố âm D3 và vân vân...

Nhưng ngay lúc hẳn vừa lấy thuốc ra, Tô Bạch lại bất chợt dừng tay lại.

Chương 196: Thuốc của người có phải thuốc giả hay không?

Hiện tại, Tô Bạch bất chợt nhớ đến tình trạng kỳ lạ của Triệu Không Thanh và Thu Diệp lúc đầu.

Rõ ràng năng lực của hai người họ có phần mạnh hơn so với tưởng tượng của hắn.

Hắn đoán có lẽ vấn đề nằm ở số thuốc mà hắn đã chế trước đó.

Nghĩ vậy, Tô Bạch bèn dẫn đo một lát rồi giữ lại bạch thảo quý giá nhất trong đó, hắn dùng loại thuốc khác để điều chế vỏ thuốc thử nghiệm.

Hathaway đứng bên cạnh nhìn Tô Bạch dùng dao ăn cắt thuốc, khóe miệng nàng khẽ co rút.

Tuy nói nàng đã quyết định tin tưởng đôi phương nhưng hiện tại khi nhìn thao tác đơn giản của hắn, nàng bất chợt cảm giác mình sẽ chắc chắn sẽ chết mất.

E rằng đầu óc của bản thân chưa kịp bị xâm nhập thì mình đã bị đầu độc chết ở chỗ này chăng? 自己怕是没等到 脑子被侵袭 , 就会被毒死在这里吧 ?

Có phải hoàn cảnh trước mắt... quá đơn sơ rồi không?

Thế nhưng việc đã đến nước này, nàng không còn cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục cố gắng mà thôi.

Hathaway khẽ quay đầu đi để mình không còn nhìn thấy động tác của Tô Bạch nữa, nàng sợ nếu mình nhìn lâu thêm chút nữa thì sẽ không còn dũng khí để tiêm thuốc mất.

Thật ra Tô Bạch cũng hết cách.

Với tình huống hiện tại của Hathaway, nàng nên được tiêm thuốc càng sớm càng tốt, dù chỉ là vỏ thuốc thử nghiệm cũng đủ khiến tình trạng xâm nhập của nàng khá hơn một chút.

Thế nên Tô Bạch chỉ có thể dùng cách nguyên thủy này để chế thuốc cho nàng.

Nhưng nó không giống với cách chế thuốc thô bạo mà hấn và lão Miêu đã làm lúc đầu.

Lúc cắt thuốc, hấn có thể dùng thực vật linh năng cảm nhận nguyên tố linh năng bên trong thuốc.

Hơn nữa hấn còn có tay nghề tinh xảo, hoàn toàn dễ dàng thực hiện cắt mật độ cao.

Đương nhiên trong hoàn cảnh đơn sơ như hiện tại, chắc chắn Tô Bạch không thể nào đạt độ chính xác tới mức 0.00001%.

Nhưng đây chẳng phải là vấn đề gì lớn lao.

Thứ mà hôm nay Tô Bạch làm ra chẳng qua chỉ là vỏ thuốc thử nghiệm mà thôi.

Nó chẳng cần độ chính xác cao như vậy.

Một lát sau, Tô Bạch cầm ống nghiệm trong tay đưa cho Hathaway và nói: “Nhỏ máu vào đây.”

Nghe hấn nói vậy, Hathaway khẽ cắn răng rồi lại đặt ngón tay bị thương lên trên ống nghiệm.

Nhưng do thuốc bên trong ống nghiệm có hơi nhiều, thế nên một giọt máu chẳng đủ dùng, nàng phải cố bóp ngón tay mình mới được.

Nhưng chuyện này không là vấn đề đối với Hathaway cả, nàng đã từng trải qua những vết thương nặng hơn rất nhiều.

Việc này không có vấn đề gì.

“Được rồi.” Tô Bạch ra hiệu cho Hathaway ngừng tay lại, hấn nhận lấy ống nghiệm và bắt đầu lắc đều để thuốc bên trong đó hòa tan.

Đúng lúc này, hấn thấy ngón tay của Hathaway vẫn còn rỉ máu thì khẽ nhíu mày, hấn rút một tờ giấy bên cạnh ra và đưa cho nàng: “Người lau đi.”

Hathaway sững sốt, cảm thấy hơi ảm áp trong lòng, nàng nói: “Cảm ơn.”

“Người không cần cảm ơn, ta chỉ sợ người làm hỏng đồng thuốc ở chỗ này của ta.” Tô Bạch lắc đầu rồi nói tiếp: “Những thứ thuốc ở đây rất đắt tiền, chỉ sợ dù người có bán mình đi thì cũng không thể đền nổi.”

Dứt lời, hắn tiếp tục điều chỉnh thuốc thử nghiệm.

Hathaway nghe Tô Bạch nói thế, tuy có hơi im lặng nhưng nàng hoàn toàn đã mất cảm giác.

Trong suốt thời gian này, nàng đã quen với cách thức nói chuyện của hắn.

Theo cách nói của Liên Bang thì nàng đã chết lặng.

Một lát sau, Tô Bạch lấy thuốc thử nghiệm đã chỉnh xong cho vào trong ống tiêm.

Hắn nói với Hathaway: “Đến đây, ta tiêm cho người.”

Hathaway nghe vậy thì vẻ mặt có hơi mất tự nhiên, nhưng nàng vẫn đưa tay mình ra.

Sau đó, hắn lấy dây thun trói chặt tay nàng rồi tiêm thuốc vào trong tĩnh mạch của Hathaway.

Hathaway được tiêm thuốc thì hơi ngơ ngác.

Tô Bạch ở bên cạnh thấy thế cũng ngơ ngác theo.

“Người không thấy đau à?” Tô Bạch nhìn vẻ mặt của nàng thì khẽ cau mày và hỏi.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy có người được tiêm thuốc mà vẻ mặt vẫn giữ được bình tĩnh.

Phải biết rằng lúc trước Triệu Không Thanh và Thu Diệp tiêm thuốc, họ đã rất đau đớn.

“Ta không có cảm giác gì nhiều, có hơi đau...” Hathaway hơi chần chờ: “Nhưng không quá đau, thuốc này của người có phải là thuốc giả hay không?”

Tô Bạch nghe nàng hỏi vậy thì sắc mặt hơi đen lại.

Người phụ nữ này...

Nàng lại dám nghi ngờ thuốc của hắn là đồ giả.

Thế nhưng Tô Bạch nhanh chóng suy nghĩ.

Thuốc này chắc chắn không phải giả, mỗi một quá trình đều do hấn tự mình thực hiện.

Nếu vấn đề không do hấn thì chắc chắn nó nằm ở trên người Hathaway.

Nghĩ đến đây, một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu Tô Bạch.

Đây có phải là tác dụng của thuốc ổn định hay không? 这有没有可能是稳定药剂的作用？

Nhưng ngay khi vừa đưa ra nghi vấn thì Tô Bạch đã lập tức bác bỏ suy nghĩ của mình.

Nếu thuốc ổn định có thể giảm bớt đau đớn từ thuốc linh năng thì chắc chắn viện nghiên cứu sẽ thí nghiệm nó, không đợi đến phiên hấn phát hiện mới phải.

Trừ khi...

Ánh mắt Tô Bạch lộ vẻ suy tư.

Trừ khi máu của người sống lại và Linh Thuế trong máu đều xuất phát từ một người.

“Có lẽ do liều lượng thuốc mà ta tiêm vào cho người quá ít, hoặc nguyên nhân có thể do tình trạng đặc biệt của người lúc này.” Tô Bạch nhìn Hathaway và bình tĩnh giải thích.

“À.” Hathaway gật đầu, cái hiểu cái không.

Tuy nàng hiểu biết một ít về thuốc nhưng chỉ biết sơ sơ mà thôi, nàng không hiểu sâu hơn về chúng.

Tô Bạch gật đầu một cách nghiêm túc, sau đó hấn tiêm phần thuốc còn lại vào trong cơ thể của nàng.

Xong xuôi mọi việc, hấn lên tiếng: “Chắc mất một khoảng thời gian ngắn mới có thể vào ở trong biệt thự, vì thế những ngày này người cứ ở lại đây đi.”

“Được.” Hathaway trả lời.

“Ừ, người ra ngoài trước đi.” Tô Bạch khoát tay và nói: “Ta cần sửa sang dụng cụ ở chỗ này lại một chút.”

Hathaway kinh ngạc, sau đó nàng gật đầu: “Ừ, được.”

Dứt lời, nàng mở cửa và đi ra ngoài.

Hơn nữa nàng vừa ra cửa thì đã đóng cửa lại.

Tô Bạch nhìn ra cửa, sau đó hẩn lấy bạch thảo ra từ trong đồng thuốc.

Lá của thứ cỏ này giống với lá của hoa lan, nhưng toàn thân của nó có màu trắng, cảm giác rất trong suốt, trông có vẻ cực kỳ xinh đẹp quyến rũ.

Nếu như có người nhìn thấy bụi cỏ này, nếu trong tình huống lá cỏ không lay động thì chắc chắn họ rất sẽ dễ nhận nhầm bạch thảo là một gốc cây bạch ngọc được tạo thành từ ngọc khí.

Bạch thảo là một loài thuốc sinh trưởng trong cấm địa, nó vô cùng quý hiếm, có giá hơn trăm vạn, đây chính là loại thuốc có giá trị nhất trong những thứ thuốc mà Tô Bạch lấy ra từ trong cấm địa.

Khi chế thuốc, Tô Bạch đã bỏ thêm những thứ thuốc có ở nơi này, nhưng chỉ có mỗi bạch thảo là hẩn không bỏ vào.

Nguyên nhân rất đơn giản, Tô Bạch muốn thử xem năng lực của Người linh năng có liên quan gì đến những loại thuốc trong cấm địa hay không.

Mà bạch thảo chính là loài thuốc quý nhất trong đó, hơn nữa nó là loại duy nhất có tiền tố S.

Hẩn muốn thử xem nếu không thêm bạch thảo vào thì Hathaway có xuất hiện tình huống đó hay không.

Kế tiếp, Tô Bạch cất kỹ bạch thảo, bắt đầu sửa sang dụng cụ trong phòng.

Sau khi sửa xong, hẩn bung dụng cụ ra ngoài.

Tô Bạch vừa ra ngoài thì đã thấy Hathaway, Thu Diệp, bà nội Chương đang trò chuyện một cách vô cùng vui vẻ.

Lúc này Tô Bạch không khỏi cảm thán, Hathaway không hổ là nhân viên tình báo, ai cũng tán gẫu được.

Kế tiếp, hẩn chào hỏi mọi người, để Thu Diệp trò chuyện cùng hai người kia, rồi bắt đầu rửa dụng cụ trong bồn rửa chén.

“Đoàng! Đoàng! Đoàng!...” Khi Tô Bạch mới vừa rửa dụng cụ chưa được bao lâu thì một loạt âm thanh nặng nề vang lên

từ phía xa.

Tô Bạch ngừng tẩy rửa dụng cụ, hẩn khẽ nhíu mày.

Chương 197: Người cảm thấy như vậy có ý nghĩa không?

Tô Bạch nhận ra tiếng vang vừa xuất hiện bên ngoài chính là tiếng súng.

Nhưng phải biết rằng nơi đây là chợ số 76, gần đây cảnh sát và quân đội đã kiểm soát chặt chẽ nơi này.

Dưới tình huống như vậy, rốt cuộc kẻ nào lại dám chọc đến cảnh sát và quân đội chứ?

Tô Bạch nhìn ra ngoài, cảm giác đã thú lập tức tản ra bao phủ toàn bộ phạm vi xung quanh trong vòng ba trăm dặm.

Thế nhưng chuyện vừa nãy không xảy ra ở đây.

Thế nên hẳn không thu hoạch được gì.

“Chắc chắn đã có chuyện xảy ra.” Lúc này, Chương Hiền Hà ở bên cạnh lên tiếng.

Tô Bạch nhìn nàng, trong mắt lộ vẻ tìm tòi.

“Tiếng súng vừa nổ ra là của khẩu súng lục MP443, là súng ngắn do quân đội chế tạo và sử dụng. Nếu quân đội đã nổ súng thì chắc chắn đã xảy ra chuyện.” Chương Hiền Hà nặng nề lên tiếng.

Nghe nàng nói vậy, Tô Bạch im lặng.

Bà nội Chương không hồ danh là nhân viên tình báo hơn nửa đời người, chỉ vừa nghe tiếng súng nổ thì đã biết đó là loại súng gì.

“Ừ, các người cứ ở trong phòng, ta đi ra ngoài một lát.” Tô Bạch gật đầu và nói với bọn họ.

Nghe thấy lời hắn, Hathaway hơi do dự, nàng hỏi: “Người có cần ta giúp không?”

“Không cần.” Tô Bạch lắc đầu trả lời: “Ta chỉ đi xem những thiết bị của ta mà thôi, không phải đi đến nơi tiếng súng nổ ra.”

Dứt lời, hắn đặt dụng cụ vào bồn rửa chén rồi đi ra ngoài.

Đúng lúc này, Tiểu Tội nhảy đến bên cạnh ống quần của hắn, bốn chân nhỏ ngắn ngùn dùng hết sức bò từ ống quần lên trên người Tô Bạch.

“Meo meo~” Tiểu Tội kêu lên bên cạnh lỗ tai của hắn.

Tô Bạch thấy vậy thì lòng có hơi bất đắc dĩ.

Chắc Tiểu Tội sợ hắn lại bỏ nó ở nhà và ra ngoài đây mà.

Tô Bạch suy nghĩ một lát rồi sờ đầu Tiểu Tội, hắn chào mọi người và đi thẳng ra cửa.

Dù sao nơi đây cách chỗ để máy móc không xa lắm, nên hắn mang theo Tiểu Tội không thành vấn đề.

Kế tiếp, sau khi xuống lầu, hắn đi đến biệt thự.

Gần đây do không khí lạnh bất ngờ xâm nhập, chợ số 76 lại gần đầm Vân Trạch, cho nên nhiệt độ hiện tại ở nơi này không khác mấy so với Linh Xuyên.

Lúc Tô Bạch ra cửa thì thấy rất nhiều người đã mặc áo bông.

“Khò khè... khò khè...” Tiểu Tội cọ vào quần áo của Tô Bạch, phát ra âm thanh khò khè hưởng thụ, nó thu móng vuốt nhỏ đặt dưới bụng, dường như Tiểu Tội cũng cảm nhận được sự lạnh giá sau khi ra cửa.

Tô Bạch sờ đầu nhỏ của nó, lắng nghe tiếng trò chuyện của những người qua đường.

Do tiếng súng vừa nổ lên, rất nhiều người ở đây đang bàn về việc này.

Sau đó, hắn biết được thông tin từ những người ở đây rằng hình như ở vùng lân cận có một người điên bị mù tấn công người bình thường, khiến quân đội và cảnh sát phải đuổi bắt đối phương.

Nghe cuộc đối thoại của họ, Tô Bạch như có điều suy nghĩ.

Hắn đoán người mù đó có thể là một người sống lại, bằng không người đó sẽ không thể khiến quân đội nổi sùng.

Nghĩ vậy, Tô Bạch lập tức lấy điện thoại di động ra và nhấn một tin cho quản gia, hỏi tình huống cụ thể ra sao.

Đối với những chuyện thế này, tìm quản gia là cách nhanh nhất.

Sau khi gửi tin, quản gia nhanh chóng trả lời lại.

“Cần một khoảng thời gian, khoảng chừng mười phút.”

Sau khi đọc tin nhắn của quản gia, Tô Bạch lập tức đặt điện thoại xuống và đi đến căn biệt thự.

Hắn phải đi đến biệt thự một chuyến để xem chuyện đó có ảnh hưởng gì đến việc vận chuyển thiết bị hay không.

Về phần đuổi bắt tên... người mù đó...

Chuyện đó không hề cần thiết.

Dưới tình huống không biết rõ người sống lại có năng lực như thế nào, nếu chọc đến họ thì không phải là một hành động sáng suốt.

“Meo meo~” Tô Bạch chưa đi được bao lâu thì Tiểu Tội bắt ngờ kêu lên, hai móng vuốt nhỏ vốn đang cuộn ở dưới bụng nay lại bắt lấy cánh tay của Tô Bạch, đôi mắt màu vàng đang nhìn chăm chăm vào một hướng.

Tô Bạch thấy bộ dạng của Tiểu Tội như vậy thì sắc mặt khẽ dừng, sau đó hắn nhìn theo phương hướng mà Tiểu Tội đang nhìn.

Kế tiếp, hắn nhìn thấy một người đàn ông đầu tóc rối bù đang núp vào một góc tường, toàn thân người nọ run rẩy vì lạnh.

Tô Bạch nhìn khuôn mặt người nọ thì chợt cảm thấy đối phương rất quen.

Sau đó, hắn suy nghĩ một chút thì nhớ ra người nọ là ai.

Lần cuối hắn gặp đối phương không phải đã lâu lắm, chỉ khoảng hơn một tuần trước.

Khi đó, hắn đang chuẩn bị giết Cao Tường.

Lúc ấy, do Cao Tường đánh nát kính cường lực trên cao khiến thủy tinh ở trên cao rơi xuống dưới. 当时, 因为高翔打碎了高空的玻璃, 导致高空上方的玻璃砸下

Trong tình huống như vậy, hắn chỉ cứu được Ninh Huyền nhưng không cứu được một cô gái khác, khiến cô gái ấy mất mạng.

Khi đó có một người đàn ông mắc bệnh tâm thần nắm lấy cổ áo mình và hỏi tại sao mình không cứu cô gái kia.

Hiện tại, Tô Bạch thoáng nhớ ra cô gái đó có tên là Chu Vịnh Hồng, hình như là vợ chồng hay bạn bè gì đó của người đàn ông ấy.

Mà người đàn ông ấy chính là người trước mặt mình đây.

Dựa vào trí nhớ hiện tại của hắn, trừ khi hắn muốn, nếu không chuyện đã xảy ra thì hắn không dễ dàng quên được.

Có điều Tô Bạch không ngờ người đàn ông quần áo sạch sẽ lúc trước nay lại biến thành đáng vẻ chán chường như ngày hôm nay.

Hơn nữa hắn biết người đàn ông này đang muốn chết.

Vì thế Tiểu Tội mới chú ý đến hắn.

Tiểu Tội sẽ không chú ý ai khác ngoài Tô Bạch, trừ khi người đó muốn chết.

Tô Bạch nhìn người trung niên đó, hắn đứng yên tại chỗ một lúc lâu.

“Ông chủ...” Chính lúc này, một tiếng nói từ phía xa truyền đến.

Nghe thấy giọng nói ấy, Tô Bạch nhìn sang thì phát hiện chủ nhân của nó chính là Trương Tam.

Hắn gặp được Trương Tam ở đây không hẳn là trùng hợp, vì nơi này rất gần với biệt thự.

Trương Tam thấy Tô Bạch thì có hơi bất ngờ, rõ ràng ông chủ vừa ghé qua đây rồi, sao mới đó mà ông chủ lại đến đây nữa chứ?

Nghĩ vậy, hắn bèn đi đến gần Tô Bạch và chuẩn bị báo cáo tiên độ ở đây với hắn.

Nhưng vào lúc này, hắn chú ý ông chủ nhà mình chỉ nhìn mình một cái, sau đó ông chủ lại nhìn chăm chú vào một kẻ lang thang.

Do đó hắn đành nuốt xuống những lời vừa định nói.

Là một người từng trải, tất nhiên hắn hiểu rõ tình huống hiện tại không phải là lúc thích hợp để nói chuyện.

Sau đó, hắn đi đến bên cạnh Tô Bạch và không nói câu nào.

Tô Bạch nhìn Trương Tam một cái, hắn khẽ gật đầu rồi tiến đến gần người lang thang nọ.

Khi đến bên cạnh kẻ lang thang, Tô Bạch duỗi chân và đá nhẹ vào chân người đó.

Kẻ lang thang bị người khác chạm vào thì hơi mở mắt ra, dùng đôi mắt mờ đục liếc nhìn Tô Bạch, sau đó hắn tiếp tục rút người lại, vẻ mặt chết lặng.

“Lúc này, nhiệt độ ở ngoài trời đã xuống rất thấp.” Tô Bạch nói bằng giọng thản nhiên: “Theo trạng thái trước mắt của ngươi, e rằng tối nay ngươi sẽ chết ở chỗ này.”

Nghe hắn nói vậy, người lang thang vẫn cúi đầu và không hề mở miệng.

Tô Bạch nhìn đôi phương chăm chú, hắn nói tiếp: “Nếu ngươi muốn sống thì có thể đến tìm người đang đứng bên cạnh ta, hôm nay hắn vẫn luôn ở gần đây, hắn có thể cứu ngươi. Tất nhiên, nếu ngươi muốn chết thì ngươi hãy cứ tiếp tục ở lại nơi này.”

Dứt lời, hắn lập tức xoay người và đi về phía biệt thự.

Vừa đi được một đoạn, Trương Tam vẫn luôn bên cạnh Tô Bạch không nhịn được lên tiếng: “Ông chủ, nếu như ngươi muốn thì ta có thể trực tiếp cứu hắn.”

“Ngươi cảm thấy như vậy có ý nghĩa không?” Tô Bạch nhìn hắn rồi nói: “Nếu hắn đã muốn chết, ta cứu được hắn lần này nhưng có cứu được hắn lần tiếp theo hay không. Con người cần tự mình cứu lấy mình mới được.”

Chính vào lúc này, người trung niên ở chỗ đó mở mắt, hần
kính ngạc nhìn theo bóng lưng của Tô Bạch.

Chương 198: Đi theo trái tim của mình

Nghe ông chủ nhà mình nói xong, Trương Tam im lặng.

Quả thật là như vậy, làm người vẫn cần phải tự cứu lấy mình.

Lúc này Trương Tam có chút tò mò về ông chủ nhà mình.

Ông chủ nhà hắn trông như mới mười tám, mười chín tuổi, nhưng khi nói chuyện và làm việc, ngài như một người trạc 30 - 40 tuổi, so với những người cùng tuổi thì ngài rất khác biệt.

Cũng chẳng biết ông chủ đã trải qua những chuyện gì mà dẫn đến tính cách như thế.

Tô Bạch nhìn Trương Tam hỏi: “Chuyện gì xảy ra với những thiết bị đó? Chúng có bị ảnh hưởng gì không?”

“Không” Trương Tam đương nhiên hiểu được ông chủ của mình đang nói đến chuyện vừa rồi: “Khi tai nạn xảy ra, thiết bị đã được vận chuyển đi rồi.”

“Ừ, được rồi, lát nữa ta sẽ thưởng cho ngươi.” Tô Bạch gật gật đầu.

“Cảm ơn ông chủ.” Trương Tam lập tức kinh ngạc khi nghe được lời này.

Hắn biết ông chủ ra tay hào phóng như thế nào, đến lúc đó nếu được thưởng một triệu, hắn sẽ cười đến méo cả miệng.

“Ừ.” Tô Bạch gật đầu, “Ta không đi biệt thự, mọi chuyện làm phiền ngươi rồi.”

“Không phiền đâu, ông chủ.” Trương Tam vội vàng trả lời.

Sau đó hắn ta nhẹ nhàng nhìn Tô Bạch: “Nhân tiện, ông chủ, ta gần đây thiếu nhân lực, có thể tuyển vài người được không?”

“Chuyện này ngươi tự xem mà làm.” Tô Bạch lắc lắc đầu nói.

Đây quả thực cũng là một vấn đề, tuyển thêm một vài người đúng là rất cần thiết.

Bằng không sau này nhờ người đến đón ngài, vẫn phải tìm tài xế xe đen ở đây thế thì có phần tầm thường quá.

“Được rồi, ông chủ, ta sẽ sàng lọc nhân sự cẩn thận.” Trương Tam nói một cách nghiêm túc.

Mặc dù ông chủ nói để hấn tự xem mà làm, nhưng mà hấn vẫn sẽ nghiêm túc làm tốt việc này.

Hấn biết rất rõ sở dĩ hấn có thể ở bên cạnh ông chủ là vì hấn ôm chân sớm, chứ chẳng phải do hấn có năng lực ghé góp đến đâu.

Trong tương lai, xung quanh ông chủ sẽ không thiếu những người như ngài.

Vì thế, để được ông chủ xem trọng thì phải làm việc một cách nghiêm túc, không thể gian dối.

“Ừ.” Tô Bạch gật đầu, sau đó đi về phía căn nhà cho thuê.

Trên đường, hấn vốn không nhìn thấy gã lang thang.

Tô Bạch dừng bước chân, vồ nhẹ lên đầu Tiểu Tội, nhỏ giọng nói: “Sống rồi, phải không?”

“Meo meo ~” Tiểu Tội phát ra tiếng kêu grừ grừ đầy hương thụ.

Tô Bạch mỉm cười.

Đối phương có thể sống lại cũng là một điều tốt.

Tô Bạch không thiếu hai điểm thuộc tính kia của đối phương.

So với một số điểm thuộc tính, hấn càng hy vọng rằng một số người có thể sống sót.

Tô Bạch cảm thấy rằng đây có thể là sự khác biệt giữa hấn và một số người sống lại.

Tuy rằng lợi ích của hấn cũng có tồn thất nhất định.

Nhưng điều này khiến hấn cảm thấy mình giống một con người hơn, mà không phải một gã điên không có nhân tính.

“Đi thôi.” Tô Bạch sờ sờ tóc Tiểu Tội, cảm thấy tâm trạng mình tốt hơn rất nhiều.

Sau đó, anh trở lại căn nhà thuê.

Sau khi đến căn nhà thuê, Tô Bạch nhìn thấy Hathaway và Thu Diệp đang chuẩn bị bữa tối.

“Thời gian này may nhờ các người chăm sóc.” Chương Hiền Hà nhìn Tô Bạch, đứng dậy và nói.

“Không sao.” Tô Bạch ngồi trên sofa khẽ gật đầu: “Đều là hàng xóm, nên làm như vậy.”

Chương Hiền Hà cười ôn hòa, sau đó sắc mặt trầm lại, trầm giọng nói: “Mà này, cô gái kia là ai?”

“Nàng là thành viên của Đồ Long Bộ ngoại bang.” Tô Bạch nói thẳng.

Hắn cũng không định che giấu tin tức này, dù sao thì đối phương cũng là thành viên của Đồ Long.

Chương Hiền Hà đẩy vế đăm chiêu gật đầu, sau đó cười nói: “Như vậy đi, ở đây chỉ có hai phòng ngủ, cũng không tiện lắm, không thì để cô ấy ở tầng trên đi.”

Tô Bạch cân nhắc một hồi, gật đầu nói: “Được rồi, làm phiền người rồi.”

Vốn dĩ hắn định để Hathaway ngủ ở sàn nhà phòng khách, nhưng bây giờ bà Chương để nàng ở nhà bà, như vậy cũng tốt.

Sau đó, cả hai trò chuyện một lúc rồi bắt đầu ăn cơm.

Tay nghề của Thu Diệp không tồi, tuy rằng không đến trình độ đầu bếp lớn, nhưng với mấy món ăn nhà cũng xem như rất tốt.

Điều làm Tô Bạch ngạc nhiên là, Hathaway cũng có thể nấu các món ăn của Liên bang, và nấu không tệ.

Sau đó, mọi người ăn xong cơm.

Hathaway đi cùng Chương Hiền Hà lên tầng trên, chỉ có Thu Diệp và Tô Bạch ở tầng dưới.

Lúc này Tô Bạch đang thu xếp đĩa với Thu Diệp.

“Người thấy thế nào?” Tô Bạch đặt cái đĩa vào bồn rửa mặt, hỏi Thu Diệp bên cạnh.

“À?” Thu Diệp nhất thời không phản ứng lại.

“Ý ta là ngươi cảm thấy thế nào sau khi đạt được năng lực?”
Tô Bạch lại nói.

Thu Diệp hiểu ra, bàn tay đang lau bếp dừng lại, thở dài nói:

“Ông chủ, ta cảm thấy năng lực của mình rất kém, hiện tại chỉ có thể vận chuyển một phần tế bào ung thư của bà Chương thải ra khỏi cơ thể, số lượng này thậm chí còn chậm hơn tế bào ung thư phân bào. “

Nghe thấy lời hần nói, Tô Bạch trầm ngâm hỏi:” Vậy nên ngươi muốn có năng lực mạnh hơn đúng không? “

Thu Diệp gật đầu chắc chắn.

“Ừ, được rồi, mấy ngày nay ngươi rèn luyện cho tốt, mấy ngày nữa tôi sẽ tiêm thuốc cho cậu.” Tô Bạch gật đầu nói.

“Được rồi, ông chủ.” Khuôn mặt Thu Diệp hiện lên sự vui mừng.

“Meo meo” Lúc này, Tiểu Tội gọi một tiếng, nó đang ngồi trên cửa sổ trong phòng bếp, nhìn ra ngoài.

Tô Bạch biết nó kêu là có ý gì.

Hần có thể dùng cảm nhận của loài dã thú cảm nhận được trong xe cấp cứu cách đó không xa, một người lính đang chảy máu và sắp chết.

Người lính chắc là bị thương bởi kẻ sát nhân.

Tô Bạch vừa mới biết được từ quản gia rằng kẻ sát nhân kia là một người thức tỉnh, không phải là người sống lại.

Đối phương đã bị quân đội làm bị thương, ước chừng cũng không sống sót nổi.

Mấy ngày nay Tô Bạch đã phát hiện ra.

Bởi vì nồng độ linh năng trong trời đất càng ngày càng tăng, tính mạng của con người ngày càng trở nên kém giá trị hơn.

Đây cũng là lý do tại sao hần lại tiêm thuốc linh năng liên tiếp cho Thu Diệp.

Bởi vì chỉ bằng cách này, mới có thể khiến Thu Diệp có khả năng tự bảo vệ trong thời đại loạn lạc này.

“Thật đáng tiếc.” Tô Bạch lắc đầu, sau đó nhìn Thu Diệp bên cạnh nói: “Thu Diệp, ngươi đã từng nghĩ đến việc trở thành bác sĩ chưa?”

Nghe được lời của hắn, Thu Diệp giật mình, sau đó nhanh chóng lắc đầu nói: “Ông chủ, ta chỉ muốn làm thợ mộc.”

Tô Bạch nghe xong cười nói: “Ngươi muốn làm gì thì làm, không cần quan tâm ta nghĩ gì.”

Hắn cũng hiểu Thu Diệp rất có thể đã bị hắn ảnh hưởng mới làm một thợ mộc.

Nhưng giờ đây, Tô Bạch cảm thấy Thu Diệp làm một bác sĩ mới có thể phát huy giá trị lớn nhất của bản thân.

Thu Diệp có vẻ do dự, không nói gì trong một lúc.

Thấy vậy, Tô Bạch xua tay nói: “Bất kể ngươi muốn làm gì, cứ làm theo trái tim mình, ta sẽ không can thiệp vào ngươi.”

“Được rồi, ông chủ.” Thu Diệp thở phào nhẹ nhõm và gật đầu.

Chương 199: Linh năng bùng nổ lần thứ hai

Vào buổi tối, Tô Bạch như thường lệ làm một số đơn hàng hóa kỳ hạn.

Gần đây, do dự đoán dòng cấp thấp tăng lên lên dự đoán dòng trung gian, hắn có thể đặt nhiều tiền hơn cho một đơn hàng do đó kiếm được nhiều tiền hơn.

Nợ quản giá 16,6 tỷ đã trả lại hơn 6 tỷ.

Còn lại mười tỷ.

Làm xong đơn hàng hóa kỳ hạn, Tô Bạch đột nhiên cảm giác có cái gì, quay đầu nhìn về phía cửa sổ vị trí.

Sau đó, hắn đứng dậy khỏi giường, mở rèm và nhìn ra xa.

Tô Bạch nhìn về phía nam, hắn đột nhiên cảm giác được có việc gì đó đang lặng lẽ diễn ra.

“buzz ...buzz”

Đúng lúc này, điện thoại di động của Tô Bạch đột nhiên vang lên.

Hắn mở máy lên và thấy phần mềm Wu nhấp nháy.

Tô Bạch dừng lại một chút và mở phần mềm Wu.

Sau đó, một thông báo hiện ra trước mắt hắn.

Quản gia: “@ Tất cả các thành viên, linh năng bùng nổ lần thứ hai.”

Nhìn thấy tin nhắn này, Tô Bạch lập tức hiểu được mình vừa mới cảm nhận được cái gì.

Phi Huyền: “... Dự liệu dự kiến sẽ lại rớt giá, không biết có phải là chuyện tốt không, có lẽ có thể thử mở thị trường hàng hóa kỳ hạn cho dự liệu linh năng.”

Học giả: “Sắp loạn rồi”

Lão Miêu: “Cuộc sống càng ngày càng khó khăn, ước chừng lại có thêm một đợt người sống lại.”

Tiểu Chiêu: “Người thức tỉnh và người linh năng cũng sẽ ngày càng nhiều.”

Tuyết Hoa: “.....”

Quản gia: “Gần đây một số mãnh thú có khả năng sẽ bị linh năng ăn mòn, trở thành dã thú cầm địa, mọi người hãy chú ý hơn.”

Người lính: “Được”

King Kong: “Được”

Tuyết Hoa: “Được”

“.....”

Tin tức trong nhóm có chút nhiều lên trong chốc lát.

Tô Bạch lúc có lúc không trả lời, hẩn hướng ra bên ngoài nhìn cửa sổ chống trộm ở một gian phòng phía xa xa.

Chủ nhà đặt một tấm gỗ phía trên cửa sổ chống trộm, trên tấm gỗ đặt rất nhiều cây cỏ.

Trong số đó, Tô Bạch nhận ra một cây màu đỏ.

Cây cỏ đỏ, hẩn biết.

Đó là Nhện đỏ.

Loại dược liệu linh năng bình thường không thể sinh trưởng ở cầm địa.

Kể đó, linh năng thực vật của hẩn cảm nhận và khuếch tán, và hẩn ngay lập tức cảm nhận được rằng có một số loại dược liệu linh năng đang chậm rãi sinh trưởng gần đó.

Đây không phải là điều tốt lành gì.

Bởi vì, điều này chỉ ra rằng linh năng của thị trường số 76 đã đến gần cầm địa.

Phải biết rằng, chỗ này cách cầm địa cả chục km.

Tô Bạch nhìn hồi lâu, ngăn người một hồi, mới kéo rèm lại.

Bất kể thế giới trở thành như thế nào, cũng sẽ luôn có một trật tự mới.

Hai ngày sau, Tô Bạch vẫn luôn ở nhà, cũng chẳng có chuyện gì xảy ra.

Tuy nhiên, cửa hàng thú cưng trong thành phố bị cưỡng chế đóng cửa.

Tại khu chợ số 76, nhiều chó hoang, mèo hoang và các loại động vật khác đã bị các ban ngành liên quan bắt giữ.

Điều này đã dẫn đến một số người phản đối.

Tuy nhiên, phản đối cũng vô ích, bên đường cũng có một số người đang tuyên truyền sự việc chó và mèo rất có khả năng trở thành dã thú cấm địa.

Với sự tuyên truyền, tiếng phản đối ở chợ số 76 biến mất ngay lập tức, người người đều gặp nguy hiểm.

Chó mèo hoang trong thành phố cũng trở nên nhiều hơn.

Sau đó, chợ số 76 bỏ tiền xây dựng một nơi dùng để nuôi chó mèo, kêu gọi người dân thành phố đem chó mèo qua nuôi thì tình trạng hỗn loạn mới chấm dứt.

“Ông chủ, chắc người sẽ không đem Tiểu Tội qua đó chứ?”
Thu Diệp, nhìn chiếc xe phía dưới đang thu gom chó mèo, có chút tò mò hỏi.

Tô Bạch liếc anh ta một cái, lắc đầu nói: “Không, Tiểu Tội khác những con chó mèo này.”

Nghe được lời nói của hắn, Thu Diệp gật đầu, trong lòng cũng đồng ý với lời nói của ông chủ.

Hắn cũng cảm thấy rằng con mèo của ông chủ nhà mình thực sự khác biệt, nó không ăn bất cứ thứ gì mà một con mèo bình thường ăn.

Thứ mà nó ăn là những loại dược liệu trị giá hàng nghìn tệ.

Điều này khiến Thu Diệp cảm thấy hơi đau khổ.

Hắn ở chợ số 76 cũng được một thời gian, đã biết giá trị quý báu của các loại dược liệu linh năng.

Mỗi khi nhìn thấy Tiểu Tội đang gặm mất tiền lương cả tháng của mình, hắn đều cảm thấy xót xa cho ông chủ của mình.

Về phần mất cân bằng trong lòng, Thu Diệp không cảm thấy vậy.

Bởi vì hắn biết mình đã làm những gì.

Mức lương mà ông chủ trả cho hắn đã lên tới 10.000 mỗi tháng, cao hơn nhiều so với những gì hắn bỏ ra.

Hơn nữa, hiện tại hắn không cần dùng tiền lắm, cũng không có khái niệm tiền nhiều hay ít, chỉ cần vừa đủ dùng là được.

Thu Diệp cảm thấy rằng chỉ cần theo sau ông chủ của mình là đủ, hắn không mong đợi điều gì khác.

Hắn luôn là một người trong sáng như vậy.

“Người đi thông báo cho Hathaway ngay và nhờ nàng đến. Các người gần như phải tiêm thuốc rồi.” Tô Bạch nhìn Thu Diệp và nói.

Lần này hắn chuẩn bị một lần đến đích.

Đưa cả hai đến cấp E, đặc biệt là Hathaway.

Về phần Trương Tam thì phải đợi sau.

Việc này không gấp.

“Được rồi, ông chủ.” Thu Diệp gật đầu và đi thẳng lên lầu.

Tô Bạch nhìn chó mèo bị kéo đi, trong lòng thầm nghĩ.

Không biết Lão Miêu có bị bắt đi không.

Nếu như hắn bị kéo đi, vậy thì thú vị rồi.

Sau đó, Hathaway từ trên lầu đi xuống.

Nàng nhìn Tô Bạch, ánh mắt có chút né tránh.

Hai ngày qua, sau khi Tô Bạch kiểm tra, nàng đã phát hiện ra sự khác thường của mình, còn nhắm vào Tô Bạch.

Điều này cũng khiến nàng bây giờ không dám nhìn Tô Bạch.

Thật sự sợ rằng tình huống kỳ lạ này lại xảy ra với chính mình một lần nữa.

Tô Bạch liếc nàng một cái, cũng không nói nhiều về sự khác thường của nàng, chỉ nhàn nhạt nói: “Đi thôi, chúng ta về biệt thự ngay.”

“Meo meo ~” Lúc này, Tiểu Tội dường như cảm nhận được điều gì đó liền không ngủ trưa nữa, trực tiếp từ trên ghế sofa nhảy vào trong lòng của Tô Bạch.

Tô Bạch sờ sờ đầu Tiểu Tội và nói, “Chúng ta hãy qua đó.”

“Ừ, được thôi.” Hathaway và Thu Diệp gật đầu.

Sau đó, Tô Bạch đưa hai người đi về biệt thự.

Sau khi đến khu biệt thự, mấy người đã nhìn thấy hai người lính đứng canh ở đây.

“Chào trưởng quan.” Hai người lính nhìn thấy Tô Bạch, trực tiếp chào hỏi.

Họ đã nhìn thấy tướng mạo của Tô Bạch trước đó.

Tô Bạch trong lòng nói không nên lời.

Thành thật mà nói, hẳn thực sự không quen với việc có binh lính gần nhà của mình.

Nhưng cũng không có cách nào, hiện nay chợ số 76 rất nhiều nơi đã bị quân đội quản lý.

Và khu biệt thự này đương nhiên cũng vậy.

Về phần hai tên binh lính gọi hắn là trưởng quan, cũng bởi vì hắn có cấp liên bang trung úy.

“Sau này các người cứ xem ta như một người dân bình thường ở đây.” Tô Bạch nói với hai người lính.

“Được.” Hai người lính gật đầu.

Sau đó, Tô Bạch đưa Hathaway và Thu Diệp vào khu biệt thự.

Lúc này, Hathaway vẫn ổn, cô đã biết thân phận của Tô Bạch từ sớm.

Những Thu Diệp bên cạnh ngược lại có hơi bị choáng.

Mặc dù hắn biết ông chủ có một tòa biệt thự ở đây nhưng hẳn tuyệt đối chưa bao giờ nghĩ ông chủ nhà mình còn có bối cảnh quân ngũ.

Tô Bạch cũng chú ý thấy sắc mặt của Thu Diệp, nhưng hẳn cũng không nói nhiều.

Vì có quá nhiều thứ liên quan trong đó.

Có một số việc cũng không thể để Thu Diệp biết.

Vì vậy, chẳng thà không giải thích còn hơn.

Sau đó, cả ba đến trước một ngôi biệt thự.

Lúc này Trương Tam đã đợi sẵn ở đây.

“Ông chủ.” Nhìn thấy Tô Bạch, Trương Tam vội vàng nghênh đón.

Tô Bạch gật đầu hỏi: “Chuẩn bị như thế nào rồi?”

“Mọi thứ đã chuẩn bị xong.” Trương Tam hướng về phía Tô Bạch nói.

“Ừ, vậy chúng ta qua đó thôi.”

Chương 200: Máy móc

Sau đó, ba người Tô Bạch được Trương Tam dẫn vào biệt thự xuống gara dưới tầng hầm.

Lúc này, gara cũng chẳng thể gọi là gara nữa, bên trong đèn điện sáng trưng, xung quanh hầu như không khác gì những căn phòng bình thường.

Và vì có lỗ thông gió nên không khí ở đây không tệ, không có cảm giác ngột ngạt như tầng hầm thông thường.

Tô Bạch bước ra khỏi thang máy, nhìn cái máy bên cạnh.

Lúc này vậy mà vẫn còn một số nhân viên đang lắp ráp máy.

Cái mà họ lắp đặt là chiếc máy lớn nhất ở đây, chiếm diện tích gần 30 mét vuông.

Bên trong chiếc máy này, có một bộ phận nửa trong suốt có thể nằm được một người.

Cái máy này là một thiết bị đặc biệt được sử dụng để đo tỷ lệ các nguyên tố linh năng trong cơ thể con người.

Giá trị 2 tỷ đồng.

Trong số 16,6 tỷ hắc đưa cho quản gia, thì đây là máy rẻ nhất.

Tô Bạch quay đầu nhìn những máy móc khác.

Thật ra thì ở đây vẫn còn một số máy móc không có tác dụng gì đối với hắn.

Ví dụ, máy quan sát năng lượng linh năng bên trong được liệu.

Giá trị 8 tỷ.

Mua máy này đối với hắn thì chẳng có tác dụng gì.

Bởi vì Tô Bạch có thể sử dụng cảm nhận linh năng thực vật cảm nhận được linh năng được nuôi dưỡng bên trong thực vật.

Vốn không cần dùng đến máy này.

Tuy nhiên lại cần phải mua.

Bây giờ, Tô Bạch tuy rằng đoán biết năng lực của hắn đã bị quân gia biết được một ít.

Nhưng đối phương chưa chắc biết rằng hắn có thể cảm nhận được các yếu tố linh năng bên trong thực vật.

Vì vậy phải dùng máy này để che dấu đi.

Sau đó, Tô Bạch nhìn một ống tiêm không phá hủy ở đó.

Thiết bị này tương đối nhỏ, chiếm diện tích cũng chỉ khoảng năm mét vuông đồ lại. trên máy phản ra ánh sáng bóng của kim loại, hàng chục vòi ống màu xanh lam hơi trong suốt rủ xuống.

Đặt ở bên dưới là một chiếc ghế.

Đây là máy tiêm đời thứ 19, tính năng thông qua nhiều lần cải thiện đã đạt đến mức tối đa.

Thiết bị này có thể trong thời gian ngắn tiêm thuốc của người bào chế vào cơ thể người mà không bị tổn thất nào.

Giá trị 5 tỷ.

Tô Bạch nhìn chiếc máy và cảm thấy tiền bỏ ra rất đáng.

Nếu bắt hắn tự mình tiêm thuốc, chắc chắn sẽ xảy ra tình trạng thuốc linh năng vẫn còn trong ống tiêm hoặc kim tiêm, dẫn đến sai sót về phối chế thuốc.

Cho nên, hiện tại có một máy tiêm thuốc như vậy, có thể nói là như hổ thêm cánh.

Đối với Tô Bạch, 5 tỷ đồng này tiêu khá đáng.

Hathaway ở bên cạnh cũng hơi sốc khi nhìn thấy những máy móc này trước mặt.

Mặc dù nàng không hiểu gì về máy móc.

Nhưng trước đây nàng cũng từng nhìn thấy một số máy móc sản xuất thuốc ở Liên bang.

Nàng cũng đã từng nghe nói qua những máy móc đó hở ra là trên cả tỷ.

Tuy nhiên lúc này đem so với những máy móc trước mặt, rõ ràng là kém hơn một bậc.

Lúc này, Hathaway càng thêm tò mò về Tô Bạch.

Thân phận của đối phương là gì mà lại đáng để Đồ Long đổ vào vốn liếng nhiều đến vậy.

“Trưởng quan.” Nhân viên đang kiểm thử thiết bị kiểm tra con người nhìn thấy Tô Bạch đi vào, vội vàng đến chào hỏi.

“Ừ, các người đi ra ngoài trước, ta chuẩn bị chế tạo một ít thuốc ở đây.” Tô Bạch gật gật đầu với mấy người và nói.

“Được.” Các nhân viên trả lời và đi ra ngoài.

Bọn họ đã trải qua chuyện như vậy nhiều lần nên trong lòng không có chút phản kháng nào.

Khi một người bào chế thuốc đang chế tạo thuốc, hẳn không bao giờ để bất cứ ai nhìn thấy.

“Ta đi lấy thảo dược trước, các người ở bên ngoài chờ ta.” Tô Bạch nói với ba người Thu Diệp.

“Được.” Cả ba cùng đáp lại.

Tô Bạch gật đầu, bước vào nhà kho rộng hơn 100 mét vuông bên cạnh.

Trong nhà kho này có dược liệu mà hắn lấy được từ cấm địa, một ít dược liệu mua từ Phi Huyền và một ít do Trương Tam thu thập ở chợ.

Cái này đã được chuyển đến đây một thời gian trước.

Nơi đây, thứ quý giá nhất chính là dược liệu mà Tô Bạch mang về từ sâu trong cấm địa.

Rất nhiều thuộc tính nguyên tố trên những dược liệu này đều rất khó tìm.

Giá trị vô cùng lớn.

Sau khi Tô Bạch vào kho, trực tiếp tìm dược liệu đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Những ngày này không phải là hắn không làm làm cả.

Khi dược liệu xuất hiện gần chợ 76, hắn đã nhờ Trương Tam thu thập một số dược liệu.

Và những dược liệu này đều là những dược liệu mà Hathaway và Thu Diệp đều cần

Những loại dược liệu này hoàn toàn thu tóm các nguyên tố mà Thu Diệp và Hathaway cần.

Sau khi lấy dược liệu, Tô Bạch đóng cửa nhà kho lại, sau đó liếc nhìn Trương Tam bên cạnh, trong lòng thầm nghĩ.

Có lẽ, bây giờ có thể giúp Trương Tam trở thành người linh năng.

Phát giác ông chủ nhà mình đang nhìn, không hiểu sao trong lòng Trương Tam lại dâng lên một cảm giác rùng rợn tóc gáy.

Hắn do dự nói: “Ông chủ, các người bận trước đi, ta còn có việc khác nên đi ra ngoài trước.”

Tô Bạch dừng lại, gật đầu nói: “Ừ, được rồi, người ra ngoài trước đi.”

Lúc này hắn cũng cảm thấy, bây giờ tiêm thuốc cho Trương Tam quả thực có chút đột ngột.

Nếu Trương Tam không kháng lại được thuốc kiểm tra da, thì hắn sẽ thiếu đi một trợ lý.

Điều này có chút rắc rối.

Trương Tam nghe xong gật đầu rồi bước ra ngoài coi như được đại xá.

“Chuẩn bị sẵn sàng chưa?” Khi Trương Tam rời đi, Tô Bạch hỏi Hathaway và Thu Diệp.

“Đã sẵn sàng.” Hai người trả lời.

Trước đó, Tô Bạch đã nói với họ những chuyện ở đây.

Tô Bạch gật gật đầu đến phòng thay đồ thay một bộ quần áo.

Sau khi làm xong, hắn đến chỗ máy cắt bắt đầu cắt và xử lý dược liệu.

Lần này, hắn sẽ làm cho linh năng phối hợp của Thu Diệp đạt đến mức cao nhất.

Về phần Hathaway, hắn dự định sẽ không tiêm cỏ trắng có nguyên tố nước S12.

Hắn chuẩn bị kiểm tra đối chiếu một chút.

Lúc đang xử lý dược liệu, Tô Bạch đột nhiên cảm giác được cái gì, quay đầu nhìn hướng thang máy.

Thu Diệp và Hathaway ở một bên có chút không rõ nên cũng nhìn theo.

Sau đó không lâu màn hình thang máy nhấp nháy hiển thị thang máy đang đi xuống.

Tô Bạch dừng động tác, vẻ mặt bình tĩnh nhìn về phía cầu thang.

Tiếp đó, cửa thang máy mở ra.

Sau đó, ba người đàn ông lạ mặt dẫn đầu từ thang máy bước vào.

Dẫn đầu là một người đàn ông trung niên mặc áo choàng trắng.

“Ở đây thực sự không tồi.”

Sau khi vào đây, người đàn ông trung niên như thể về đến nhà của chính mình, nhìn khắp xung quanh, tấm tắc kinh ngạc.

Hai người trẻ tuổi bên cạnh giống như thị vệ, canh giữ trái phải bên cạnh người đàn ông trung niên.

“Ông chủ.” Cũng chính lúc này, Trương Tam lao từ thang máy ra.

Hắn đi đến trước mặt Tô Bạch trầm giọng nói: “Bọn họ nói họ là đồng nghiệp của ngài, thô bạo xông vào. Ta không ngăn cản được.”

Tô Bạch nhìn Trương Tam một cái, bình tĩnh nói: “Quay mặt qua phải một chút”

Nghe được lời nói của hắn, Trương Tam do dự, hơi quay mặt về phía bên phải, lộ ra một cái tát màu xanh tím.

Chương 201: Người thật sự cho rằng người của ta dễ đánh như vậy sao?

“Khi họ vào, ta đã ngăn họ lại, họ liền tát ta một cái.” Trương Tam cúi đầu nói.

“Ừ.” Tô Bạch nhẹ giọng nói, vẻ mặt bình tĩnh nhìn người đàn ông trung niên áo choàng trắng.

Trương Tam thấy vậy, vội vàng đứng ở bên cạnh Tô Bạch, cúi đầu không nói lời nào.

Chỉ là trong lòng hắn đã rất lo lắng.

Trước đây, khi ông chủ nhà hắn giết Tổng Bưu ở chợ xe đen, cũng là vẻ mặt này.

Lần này chắc sẽ không gây ra mạng người đâu nhỉ.

Bây giờ hắn thậm chí có chút lo lắng cho những người này.

Lúc này, người đàn ông trung niên mặc áo choàng trắng cũng không biết Trương Tam đang lo lắng cho mình, vẫn đang loay hoay trong phòng thí nghiệm, sờ soạng máy móc, thờ dãi nói:

“Không ngờ rằng ở chợ số 76 lại có nhiều máy móc mới như vậy, đúng là không uổng công đi lần này.”

Một lúc sau, hắn dường như để ý đến Tô Bạch, vẻ mặt hối lỗi, hắn nhìn Tô Bạch và nói: “Xin lỗi”, người chế thuốc trẻ tuổi này, lúc này ta kích động quá nên đã không để ý đến người.

Từ nay ta chính là đồng nghiệp của ngươi. Ta tên là La Liên Châu, ta là một người chế thuốc trung cấp, rất vui được gặp ngươi. Sau này nhờ ngươi chỉ bảo thêm.”

Nói xong hắn bước đến trước mặt Tô Bạch và đưa tay ra.

Tô Bạch liếc hắn một cái, vẻ mặt lãnh đạm cũng không đưa tay ra, “Ngươi có biết ngôi biệt thự này là của ai không?”

“Đúng, đúng.” La Liên Châu sau khi nghe lời gật đầu, cười nói: “Ngôi nhà này là của người.”

Nói đến đây, hắn ta lại dừng lại, thu lại bàn tay đang đưa ra nói: “Nhưng máy móc này chắc không phải của người đầu nhĩ, nó là tài sản thuộc về Đồ Long Bộ. Vì vậy, với tư cách là người chế thuốc của Đồ Long Bộ, ta có quyền sử dụng máy móc ở đây.”

“Từ đâu người biết máy móc này không phải của ta?” Tô Bạch liếc La Liên Châu rồi dùng ngón tay gõ vào bàn, phát ra âm thanh lạch cạch.

Nghe được lời của hắn, La Liên Châu cười nói: “Cái máy này đắt như vậy, làm sao có thể là của cá nhân người? Người điên rồi sao?”

Là một người chế thuốc lão luyện, hắn biết rất rõ giá trị của máy móc.

Tự nhiên không tin Tô Bạch có đủ khả năng mua được.

Đương nhiên còn một lý do khác nữa nên hắn mới dám chắc chắn như vậy.

Đó chính là, có máy móc chung của Đồ Long Bộ mà không dùng lại tự mình bỏ ra mười hai mươi tỷ để mua máy móc cho mình thì đúng là chuyện kẻ ngốc mới làm ra được.

20 tỷ này không phải là một hai trăm đồng.

Hắn không tin lại có người ngu ngốc lắm tiền đến vậy.

“Ồ.” Tô Bạch gật đầu, sau đó từ trong ngăn kéo lấy ra một xấp tài liệu đặt ở trên bàn, vẻ mặt lãnh đạm: “Nhưng máy móc ở đây đúng là do ta mua.”

Nghe được lời nói của hắn, tiếng cười của La Liên Châu ngừng lại đột ngột, ngơ ngác nhìn vào tài liệu trên bàn của Tô Bạch.

Tiếp đó hắn cầm tài liệu lên và đọc từng trang một.

Sau đó mặt hắn lập tức chuyển sang màu gan heo.

Máy móc ... này thực sự do đối phương mua.

Lúc này, hắn cảm thấy rất xấu hổ.

Đến nhà người ta, nhìn máy móc của người ta, đánh người của người ta ...

Lúc này hắn mới hối hận vì đã không nhìn thêm vài lần tài liệu về phòng nghiên cứu này.

“Chuyện này ... Thực xin lỗi. Ta đi nhầm chỗ, ra ngoài ngay đây.” La Liên Châu ngượng ngùng cười cười, chuẩn bị đưa hai người bên cạnh đi ra ngoài.

“Ta cho ngươi đi chưa?” Lúc này, giọng nói lạnh lùng của Tô Bạch từ phía sau truyền đến.

“Ồ.” La Liên Châu lúc này dường như đã có phản ứng, hắn xoay người lại nhìn Trương Tam bên cạnh một cái, trên mặt nở nụ cười âm áp nói: “Ôi, thật xin lỗi đã đánh người của người, ta sẽ thanh toán tiền thuốc men.”

Nói xong, hắn lại chuẩn bị đi ra ngoài.

Ngay lúc này vang lên một tiếng gió.

“Thầy La, cẩn thận!” Hai vệ sĩ bên cạnh người đàn ông trung niên vội vàng nói.

“Bang!” Một cái cốc đo lường đập vào đầu La Liên Châu, lập tức vỡ thành nhiều mảnh.

La Liên Châu không dám tin sờ đầu mình, ngậy người quay lại nhìn Tô Bạch.

Lúc này ngay tại đây, người duy nhất có thể lấy được cái cốc là đối phương.

Hắn không hiểu tại sao đối phương muốn đánh hắn, sao lại dám đánh hắn!

“Ngươi nghĩ ta thiếu tiền chút tiền thuốc men đó sao?” Tô Bạch đứng lên, vẻ mặt vẫn bình tĩnh đi về phía La Liên Châu.

Hai vệ sĩ trẻ tuổi nhìn thấy lập tức đứng chắn trước mặt La Liên Châu.

“Ngươi điên rồi? Ngươi biết ta là ai không? Ta là người chế thuốc trung cấp! Ngươi dám khiêu khích ta?” Lúc này La Liên Châu đã hoàn hồn, lập tức điên cuồng kêu lên.

“Người chế thuốc trung cấp” Tô Bạch mỉm cười.

Người chế thuốc được chia thành bốn cấp, người chế thuốc cấp thấp, người chế thuốc trung cấp, người chế thuốc cao cấp và người chế thuốc cấp cao nhất.

Đối phương bây giờ cũng chỉ ở tuổi trung niên, trở thành người chế thuốc trung cấp quả thực là điều đáng tự hào.

Nhưng ... chuyện này liên quan gì đến hắn.

Hắn có thể giết chết Khúc Du Dương - người chế thuốc cao cấp, vậy còn sợ người chế thuốc trung cấp sao?

“Ồ, ta đập người đó, người có thể làm gì?” Tô Bạch lại từ bên cạnh cầm lên một cái cốc đo lường lớn hơn.

“Thầy La, cẩn thận!” Nhìn thấy tình hình này, hai vệ sĩ lại lên tiếng nhắc nhở đồng thời dùng thân mình chắn trước mặt La Liên Châu.

Tuy nhiên, chúng quá chậm.

“Bang!” Cái cốc đo lường lại đập vào đầu La Liên Châu với một góc độ kỳ lạ, vỡ thành nhiều mảnh nhỏ.

Và vì cái cốc đo lường đã đập trúng những mảnh vỡ trước đó trên đầu La Liên Châu làm da đầu La Liên Châu rách toạt, từng dòng máu từ đầu hắn chảy xuống.

“Hừ ...” La Liên Châu rên lên một tiếng đau đớn, hắn hung hăng nhìn hai người trước mặt mình, dữ tợn nói: “Các người ngoài kêu thầy La cẩn thận ra, có thể đánh hắn cho ta không hả! Đ* (tác giả viết 草, chữ 草 :cỏ đồng âm với 禽 : Đm)

Hai tên vệ sĩ trẻ tuổi ngơ ngác nhìn nhau, có vẻ hơi ngượng ngùng không dám tiến lên.

Họ cũng biết rằng người đứng đối diện với mình cũng là một người chế thuốc.

Nếu họ đánh đối phương, thì sợ bị vào tù.

Thu Diệp và Hathaway hơi choáng váng khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Đó là lần đầu tiên họ nhìn thấy bộ dạng như thế này của đối phương.

Trước đây, Tô Bạch trong ấn tượng của bọn họ không phải như thế này.

Trương Tam bên cạnh vẫn ổn, hẳn thậm chí đã từng chứng kiến chủ nhân của nhà mình giết người, chuyện trước mặt đây thật sự chẳng to tát gì.

Đương nhiên ngay cả như vậy thì tâm trạng của Trương Tam cũng dao động không kém Thu Diệp và Hathaway là mấy.

Ông chủ nhà hẳn sẵn sàng vì hắn mà đánh nhân vật lớn đó.

Ngay lúc này trong lòng hắn sinh ra cảm giác kẻ sĩ chết vì tri kỉ.

Có một ông chủ như vậy, đúng là một người chủ tuyệt vời nhất mà hắn từng thấy.

Tất nhiên, sẽ tuyệt hơn nếu ông chủ lại trả thêm lương.

“Ai đã đánh người?” Tô Bạch hỏi đột ngột khi Trương Tam đang suy nghĩ vẩn vơ.

Nghe vậy, Trương Tam sửng sốt một chút, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ vào một tên vệ sĩ trẻ tuổi nói: “Hắn đánh ta.”

Lúc này, tuy rằng hắn không muốn đắc tội ai, nhưng hắn cũng biết trong tình cảnh này, tuyệt đối không thể để ông chủ nhà mình không xuống nước được.

“Ừ.” Tô Bạch gật đầu, sau đó nhìn về phía tên vệ sĩ kia nói: “Người để tay ở đây là có thể đi được rồi.”

“Anh điên rồi!” La Liên Châu gầm lên sau khi nghe lời này: “Người bên cạnh ta đây là người linh năng do ta tạo ra, người lại dám bảo hắn để một cái tay lại đây, sợ là người chưa uống thuốc phải không?”

“Để lại, hay không?” Tô Bạch quét tên vệ sĩ kia.

“Không để!” La Liên Châu hung hăng nhìn chằm chặp Tô Bạch.

Hắn không tin đối phương dám ra tay và có thể đánh bại người linh năng bên cạnh mình.

Tên vệ sĩ trẻ tuổi trên trán đầm mồ hôi, hắn cũng biết người trước mắt này có thể tùy tiện bỏ ra mấy chục tỷ mua mấy móc,

nhất định không phải người mà hẳn có thể đụng đến.

Tuy nhiên, hẳn không dám không nghe theo lời của La Liên Châu, bởi vì trong tương lai hẳn cần sự giúp đỡ của La Liên Châu để nâng cấp trình độ linh năng của mình.

Lúc này hẳn thấy có chút hối hận vì đã đánh người.

Tô Bạch liếc mắt nhìn những người này, đột nhiên chế nhạo: “Các ngươi thật sự cho rằng người của ta dễ đánh như vậy sao?”

Nói xong liền trực tiếp đi về phía bọn họ.

Chương 202: Nguyên tố S3 kỳ lạ

“Mẹ nó, chúng ta đừng để ý đến tên điên này, đi thôi!” Lúc này, La Liên Châu nhìn thấy Tô Bạch đang tới, có hơi sợ hãi, muốn rời khỏi chỗ này sớm một chút.

Dù sao, hắn cũng đánh không lại đối phương.

Mà người linh năng bên cạnh lại không dám đánh đối phương.

Cho nên, tình hình lúc này rời đi sớm một chút sẽ tốt hơn.

Nhưng hắn muốn rời khỏi, Tô Bạch lại không có ý định để hắn rời đi, đột nhiên tiến lên, một tay tóm lấy cổ họng của tên bảo vệ trẻ kia, trực tiếp đè hắn trên vách tường.

“Ầm!” Một tiếng vang thật lớn phát ra trên vách tường.

Một tên bảo vệ trẻ khác thấy thế, sắc mặt thay đổi, lập tức tăng tốc độ cơ thể, lao về phía Tô Bạch.

Hắn không dám làm Tô Bạch bị thương.

Nhưng lại có thể từ trong tay đối phương cứu bạn của mình.

Nhưng ngay lúc này, trong mắt Tô Bạch lóe lên tia hung tợn, quay lưng đạp vào người thanh niên kia.

“Rầm!”

“A...” Cú đá này đạp trúng bụng thanh niên, hắn lập tức văng ra, ngã trên mặt đất, hai mắt đỏ ngầu, cả người co quắp lại vì đau.

Đá người xong, vẻ mặt Tô Bạch lạnh lùng, đưa tay trái ra, nắm lấy cánh tay người trước mặt, sau đó dùng sức.

“Rắc rắc...”

Một tiếng gãy xương vang lên.

“A!!!” Bảo vệ trẻ kêu thảm, cả người run lên.

Làm xong những điều này, Tô Bạch ném người thanh niên xuống đất, thân nhiên nói: “Cút đi.”

La Liên Châu nghe vậy, trong lòng run sợ, người này tự biến mình thành người linh năng rồi?

Quả nhiên là người điên!

Đồng thời, hắn cũng biết, mình gặp phải kẻ khó chơi.

Bình thường Dược sư sẽ không biến bản thân thành người linh năng, bởi vì rất nguy hiểm khi trở thành người linh năng.

Hơn nữa, người linh năng bên cạnh Dược sư không phải ít, vốn dĩ không cần tự mình trở thành Dược sư.

Nhưng, luôn có ngoại lệ.

Một vài Dược sư rất tận tình với nghiên cứu, cũng tự chế tạo cho mình những thuốc Linh Năng, biến mình thành một người linh năng.

Mà những người này, theo lẽ thường tình mà nói đều là những người cực đoan, những kẻ điên.

Người khác không dám trêu chọc.

Cho nên lúc này, La Liên Châu mới sợ hãi.

Tô Bạch nhìn ba người rời đi, sau đó mới ngồi xuống ghế, tiếp tục chế tạo thuốc, giống như chưa hề phát sinh chuyện gì.

Nói thật, hắn không hứng thú với những chuyện này.

Hoặc là nói, Tô Bạch không có hứng thú với một trận chiến không thể đánh chết người.

Cho nên, dưới tình huống không có hứng thú, lần này hắn ra tay rất nhẹ, không hề đánh chết người.

Dù cái tay bị hắn đánh gãy xương, cũng chỉ bẻ gãy xương một chút, không phải tan thành bột, chỉ cần bó thạch cao một thời gian là khỏi.

Tô Bạch cảm thấy, trước mặt là đồng nghiệp của mình, nên hiền lành một chút cũng tốt.

Đương nhiên, nếu như đối phương còn tìm hắn gây sự, vậy thì là chuyện khác.

Mặc dù có lúc hắn rất thích nói đạo lý, nhưng không muốn lý luận với những người vô lý.

“Các người nhỏ một ít máu vào trong này đi.” Tô Bạch lấy ở bên cạnh lưỡi dao dùng một lần, lại lấy ra ba cốc đo đo dung tích đặt trước mặt mỗi người.

Hathaway và Thu Diệp nghe vậy, vội vàng đi tới, cắt tay rất thuần thục, nhỏ máu vào trong đó.

Trương Tam ở bên cạnh nhìn động tác của hai người, trong lòng có phần do dự.

Ông chủ nhà mình để ba cái cốc đo đo dung tích lên đó, có nghĩa rằng có phần của mình?

Mặc dù hắn không biết ông chủ nhà mình chuẩn bị làm cái gì, nhưng từ vẻ mặt của Thu Diệp và Hathaway nhìn ra được, chuyện này đương nhiên có lợi.

Chỉ là, hắn không hề nghĩ đến chuyên tốt này lại đến lượt mình.

Dù sao hắn ở cạnh ông chủ cũng chỉ một hai tuần lễ mà thôi.

Đương nhiên không thể xem là người thân cận được.

Cho nên, dù hắn có thông minh đến đâu, nhưng nhìn ba cốc đo đo dung tích trước mặt vẫn không dám tiến lên.

“Trương Tam, người cũng nhỏ vào một chút.” Đúng vào lúc này, Tô Bạch chú ý tới vẻ mặt của Trương Tam, trực tiếp mở miệng.

Nghe thấy ông chủ nhà mình nói, Trương Tam hơi sững sờ, sau đó cười, nói: “Được, ông chủ.”

Tiếp theo, hắn tiến về phía trước, giống như đám người Hathaway cầm lưỡi dao cắt đứt ngón tay mình, máu nhỏ giọt xuống dưới.

Một lát sau, ba cốc đo đo dung tích đều chứa một ít máu.

“Các người ra ngoài trước đi, chờ làm xong sẽ gọi các người vào.” Tô Bạch nhìn ba cốc đựng máu, nói thẳng.

Ba người nghe vậy, gật đầu rồi đi ra ngoài.

Đợi đến khi ba người ra ngoài, Tô Bạch dùng ba ống nhỏ giọt sạch hút máu từ trong cốc, sau đó nhỏ vào bên trong ống nghiệm.

Tiếp theo, Tô Bạch lấy một cây Hồng Tri Chu từ dược liệu chuẩn bị trước đó, nhét vào bên trong ống nghiệm.

Sau đó, sử dụng cảm nhận linh năng thực vật.

Tô Bạch lập tức cảm nhận được tỉ lệ nguyên tố Linh Năng trong ba ống nghiệm.

“Thu Diệp, nguyên tố S35, 0,48471%, nguyên tố vàng C1, 21,28471%, nguyên tố lửa B38, 23,73512%...”

“Trương Tam, nguyên tố S41, 0,03847%, nguyên tố lửa A1, 21,27346%, nguyên tố bóng tối A1, 27,28472%...”

“Hathaway, nguyên tố nước S12, 0,26123%, nguyên tố S3, 0,00031%, nguyên tố bóng tối D3, 15,37462%, nguyên tố B34, 25,23345%...”

Tô Bạch dùng cảm nhận linh năng thực vật cảm nhận được tỉ lệ nồng độ nguyên tố Linh Năng trong ba ống nghiệm chứa máu.

Bộ não của hắn nhanh chóng hoạt động, lần lượt ghi lại tỉ lệ nguyên tố Linh Năng trong cơ thể ba người Thu Diệp, Trương Tam, Hathaway.

Lúc này, Tô Bạch đột nhiên phát hiện một chuyện rất kỳ lạ.

Nguyên tố Linh Năng trong cơ thể của Hathaway có thêm một nguyên tố S3.

Mà lúc trước không hề có tình huống này.

Tô Bạch hơi suy tư, nhớ lại tỉ lệ nguyên tố trong cơ thể Hathaway mà mình ghi chép lại trước đó.

Sau khi so sánh, hắn phát hiện, tỉ lệ các nguyên tố Linh Năng trong cơ thể của Hathaway không thay đổi.

Chỉ có tỷ lệ nguyên tố nước S12 của Hathaway đã thay đổi từ 0,26154% trước đây thành 0,26123%, chênh lệch vừa hay là 0.00031%, chính xác là tỉ lệ của nguyên tố S3.

Nghĩ đến điều này, lông mày Tô Bạch nhíu lại, cầm ống nghiệm có chứa máu của Hathaway, cẩn thận cảm nhận nguyên tố S3 trong máu.

Qua một hồi lâu, hắn hơi híp mắt lại.

Nguyên tố S3 này không thích hợp!

Bình thường, các nguyên tố Linh Năng trong máu sẽ ở trạng thái không hoạt động, đó là lý do tại sao người bình thường không bị ảnh hưởng bởi các nguyên tố Linh Năng.

Mà nguyên tố S3 trong máu này lại ở trạng thái hoạt động, đồng thời chiếm đoạt nguyên tố S12 với tốc độ nhẹ.

Tô Bạch ngừng một chút, cầm máu của Trương Tam và Thu Diệp nhìn thử.

Sau khi quan sát, hắn phát hiện, máu của Trương Tam và Thu Diệp những nguyên tố Linh Năng bắt đầu bằng chữ S đều ở trạng thái không hoạt động.

Điều này không khác những gì hắn đã thấy trước đây.

Cho nên, vấn đề này chỉ có máu của Hathaway.

Tô Bạch nghĩ đến chuyện lúc trước, lập tức hiểu rõ đây là chuyện gì.

Chuyện này... Thi Thiên Thiên tiêm nhiễm cho Hathaway.

Chương 203: Năng lực của Hathaway

Từ sự chiếm đoạt đó, Tô Bạch cũng hiểu rõ sau khi Hathaway trở thành người linh năng, có thể chống cự được lâu hơn.

Đó là bởi vì sau khi Hathaway trở thành người linh năng, nguyên tố nước S12 tăng lên, nguyên tố S3 mất nhiều thời gian hơn để chiếm đoạt hoàn toàn nguyên tố nước S12.

Về việc thiếu nguyên tố s3 trong thí nghiệm Linh Năng trước đây của Hathaway, có lẽ Tô Bạch cũng đoán được nguyên nhân.

Có lẽ bởi vì trước đó nguyên tố S3 trong cơ thể Hathaway có số lượng rất ít, thậm chí chưa đến 0.00001%.

Cho nên cảm nhận linh năng thực vật của hắn không cảm nhận được.

Đây cũng là tính hạn chế của cảm nhận linh năng thực vật.

Có điều, lúc này trong lòng Tô Bạch lại hơi nghi ngờ.

Đồ Long Bộ vì sao biết Hathaway đã bị tiêm nhiễm?

Nếu đánh giá bằng các nguyên tố Linh Năng trong cơ thể, với trình độ của Đồ Long Bộ, tuyệt đối không tìm ra được.

Suy nghĩ một hồi, Tô Bạch không nghĩ ra, nên không nghĩ nữa.

Có lẽ người linh năng nào đó dùng cách khác thử nghiệm ra được cũng không chừng.

Khi nào có thời gian hỏi Hathaway một chút.

Tô Bạch gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn rồi đứng lên.

Tiếp theo, hắn trở lại nhà kho, tìm được Bạch Thảo mang ra ngoài.

Trước đó còn muốn dùng Hathaway để thử nghiệm xem năng lực có phải do nguyên tố bắt đầu bằng chữ S nắm giữ hay

không, nhưng hiện tại cảm thấy vẫn nên quên đi.

Bằng không chẳng lâu sau, Hathaway sẽ biến thành một kẻ ngốc danh xứng với thực.

Chuyện này vẫn nên để Trương Tam thử nghiệm thì hơn.

Sau đó, Tô Bạch bắt đầu dùng máy móc ở đây để chế tạo thuốc.

Quá trình chế tạo thuốc mất khoảng mười hai giờ.

Bây giờ hẳn chế tạo thuốc phải đạt được độ chính xác 0.00001%, nên đương nhiên không thể hoàn thành nó trong một khoảng thời gian ngắn như trước đây.

Đây là một công việc rất nghiêm túc và tỉ mỉ.

Cũng bởi vì hẳn có thêm sự trợ giúp của bàn tay tinh xảo, nếu không, dù là cho dù có máy móc trợ giúp cũng khó có thể cắt được.

Thật ra, hiếm có được sự nào cẩn thận được như hẳn.

Bởi vì thiết bị hiện tại chỉ có thể chính xác cao nhất đến 0.001% mà thôi.

Sau khi chế xong thuốc, Tô Bạch bắt đầu nhỏ máu xuống, kích hoạt ba phần thuốc.

Tiếp đó, hẳn gọi điện thoại cho Trương Tam kêu ba người xuống.

Điều đáng nói, bởi vì linh năng bộc phát, hai ngày trước nơi này đã xảy ra tình trạng mất điện trên diện rộng và mất tín hiệu trong vài giờ.

Sau mấy tiếng nhanh chóng khôi phục bình thường, vì vậy ngay cả khi nồng độ Linh Năng trong chợ số 76 tương tự như trước đó, nhưng cũng có tín hiệu và điện.

Chuyện này, Tô Bạch còn gọi điện thoại hỏi Quản gia một chút.

Câu trả lời của Quản gia là Liên bang đã chuẩn bị cho vấn đề này từ trước.

.

Chỉ là nó đã không được thực hiện vì chi phí cao mà thôi.

Sau khi ba người xuống, Tô Bạch nói thẳng: “Mấy người ai làm trước?”

Hathaway tiến lên, ngồi xuống ghế tiêm, nói: “Ta làm trước.”

Nghe nàng nói, Tô Bạch hơi im lặng, người phụ nữ này không biết trình tự thuốc Linh Năng đau như thế nào.

Nếu không, nàng chắc chắn sẽ không quyết đoán như thế.

Nghĩ vậy, Tô Bạch liếc nhìn ba ống nghiệm chứa thuốc ổn định.

Có nên để Hathaway trực tiếp chống đỡ một lần, để người phụ nữ này biết thuốc của hắn lợi hại như thế nào.

Nhưng ngẫm lại người phụ nữ này có liên quan đến tình báo của Thi Thiên Thiên, hắn mới gạt đi suy nghĩ này.

Nếu người phụ nữ này phát điên hoặc chết trong quá trình đó, hắn sẽ gặp không ít rắc rối.

Sau đó, Tô Bạch cầm lấy một ống nghiệm có chứa thuốc ổn định đi đến trước mặt Hathaway, đưa cho đối phương, “Uống nó đi.”

Hathaway nhìn chất lỏng trong ống nghiệm, liếc mắt một cái đã nhận ra là thuốc ổn định.

Sau đó nàng gạt đầu, nhận lấy thuốc, uống vào.

Nhìn nàng uống thuốc xong, Tô Bạch bắt đầu đưa kim tiêm đặc biệt của máy tiêm vào khắp nơi trên cơ thể của Hathaway.

Làm xong tất cả, hắn cho thuốc đã chuẩn bị trước đó vào trong buồng tiêm và khởi động máy.

“Brừ...” Máy tiêm phát ra tiếng động rồi bắt đầu chạy.

Buồng tiêm bắt đầu chìm xuống, không khí trong ống tiêm bắt đầu thoát ra ngoài.

Sau khi sắp xếp khoảng trống, thuốc bắt đầu tiến vào...

Hàng loạt thao tác của máy tiêm tưởng chừng như nhanh chóng, đơn giản nhưng các bước thực hiện lại vô cùng phức tạp khiến người ta lóa mắt.

Sau đó, khuôn mặt của Hathaway hơi thay đổi.

Thấy sắc mặt nàng thay đổi, Tô Bạch hơi giật mình hỏi: “Lúc này đau à?”

“Không... Cũng gần giống lần trước.” Hathaway lấp bắp nói.

Thu Diệp ở bên cạnh thấy thế cũng ngăn người, trong lòng vừa giận vừa nghi ngờ, nhưng hẳn biết thuốc này đau như thế nào.

Làm sao người phụ nữ này lại không đau?

Chẳng lẽ thuốc cũng chia thành nam và nữ?

“Ừm, được.” Tô Bạch gật đầu, ngồi sang một bên, chờ thuốc tiêm xong.

Cùng lúc đó, cảm nhận linh năng thực vật của hắn cũng cảm nhận máy tiêm, cảm nhận được tốc độ trung bình của thuốc Linh Năng trong máy khi tiêm vào cơ thể Hathaway.

Không lâu sau việc tiêm thuốc đã hoàn thành.

Tô Bạch bước đến rút ống tiêm của Hathaway ra.

“Người cảm thấy cơ thể có thay đổi gì không?” Tô Bạch nhìn về phía Hathaway, hỏi.

“Ta cảm giác mình mạnh hơn rất nhiều.” Hathaway nhìn tay mình, chậm rãi nói.

Sau đó nàng hơi ngừng một chút, hưng phấn nói: “Hơn nữa ta cảm thấy ta có thể hút được nước trong không khí.”

Nói xong, nàng nắm nhẹ tay mình trong không khí, một chuỗi các giọt nước từ từ xuất hiện.

Tô Bạch nhìn giọt nước trên tay này, nói: “Đây cũng là năng lực của người.”

Nói đến đây, hắn hơi ngừng một chút, “Đúng rồi, nước của người không được dính vào phòng thí nghiệm, nếu không máy móc bị hỏng, sẽ bồi thường theo giá cả.”

Hathaway nghe vậy, sắc mặt có cứng đờ, sau đó tức giận cho nước trong tay vào bồn rửa mặt.

Nhưng khi nàng đổ nửa vào bồn rửa mặt, bồn rửa mặt bắt đầu phát ra tiếng vang lạnh lạnh, hơi sập xuống.

Hiển nhiên, mật độ nước này đặc hơn nước thông thường.

Tô Bạch đứng đưng nhìn Hathaway: “Người không biết đưa nước ra bên ngoài à? Hay thu hồi nói lại?”

“Cái này... Ta không...” Trên mặt Hathaway hiện lên vẻ xấu hổ, nước này vậy mà nặng như thế, đến bồn inox cũng bị sụp.

“Ông chủ, ta gọi người đến sửa.” Lúc này, Trương Tam lau mồ hôi, đi lên trước nói.

Lúc này, hắn đã cảm giác được, mình đã chạm vào một lĩnh vực thần bí.

Lĩnh vực này, để hắn cảm nhận được sợ hãi, để hắn có chút mong muốn làm gì đó để xoa dịu tâm trạng.

“Lúc đó người nhìn xem đường ống bên dưới có bị hỏng không, nếu bị hỏng thì thay ống nước mạnh hơn.” Tô Bạch gật đầu nói.

“Được, ông chủ.” Trương Tam vội vàng gật đầu.

“Vậy thì trước tiên người ngồi lên đi.”

“Hả?”

Chương 204: Người không cần phải nghĩ như thế

Nghe thấy ông chủ của mình nous, Trương Tam sững sờ, hắn không nghĩ rằng nhanh như thế đã đến lượt mình.

Nhưng hắn là người quyết đoán, gạt đầu trèo lên ghế.

Sau đó, trình tự giống như Hathaway.

Uống thuốc ổn định, đặt thứ tư thuốc linh năng vào buồng tiêm.

Tiêm vào.

Một mạch mà thành.

Mà trong đó có một chuyện bất ngờ xảy ra.

Trương Tam, cũng không kêu đau.

Tô Bạch nhìn Trương Tam, trong lòng trầm xuống.

Lúc trước, khi hắn tiêm thuốc cho Hathaway đã phát hiện tình huống này.

Bây giờ, hắn đã xác định, thuốc ổn định có thể làm giảm cơn đau khi người đó tiêm thuốc.

Lúc này, Tô Bạch hơi hồi hận.

Lúc trước khi giết Diêu Thiếu Bân, lẽ ra hắn phải lấy được một chút Linh Thuế của đối phương ở đó.

Bằng cách này, hắn có thể kiểm tra xem đó là tác dụng của thuốc ổn định, hay là Linh Thuế của thuốc ổn định và máu tương tác lẫn nhau sinh ra tác dụng.

“Thu Diệp, người chuẩn bị một chút.”

Tô Bạch nói với Thu Diệp bên cạnh mình.

“Được, ông chủ.” Thu Diệp trả lời.

Không lâu sau đó, quá trình tiêm thuốc cho Thu Diệp hoàn thành.

Tiếp theo, Tô Bạch phát hiện một chuyện.

Đó chính là Trương Tam tăng năng lực cảm giác, nhưng cảm giác rất mơ hồ.

Thí nghiệm lần này cũng coi như kiểm chứng suy đoán trước đó của Tô Bạch.

Đó chính là, năng lực của một người có mạnh hay không, liên quan rất lớn đến nguyên tố mở đồ bằng S.

Đương nhiên, vì số liệu quá ít, nên cũng chỉ là suy đoán.

Còn cần phải thí nghiệm thêm nhiều mới có thể chứng thực chính xác.

Tô Bạch gõ tay lên bàn, nhìn Trương Tam, trong lòng như có điều suy nghĩ.

Hắn quyết định, không tiêm thuốc bổ sung nguyên tố s41 cho Trương Tam lúc này, quan sát Trương Tam thêm một thời gian rồi nói sau.

“Ông chủ, người có đói bụng không, chúng ta ra ngoài ăn gì đi?” Trương Tam bị Tô Bạch nhìn chăm chăm, trong lòng không khỏi run rẩy.

“Ừm, đi thôi.” Tô Bạch gật đầu, sau đó ngừng một chút rồi nói: “Hiện tại các người có năng lực, không nên tùy tiện sử dụng trước mặt người bình thường, nếu không, các người rất có thể sẽ đến toà án người linh năng. Đến lúc đó, ta khó có thể bảo vệ các người.”

Tòa án của người linh năng là một tòa án dành riêng để xét xử những người linh năng phạm tội.

Khi người linh năng bước vào toà án người linh năng, theo lý mà nói, có bất tử cũng bị lột mất mấy lớp da.

Nghe hắn nói, mọi người đều gật đầu.

Vừa rồi, Tô Bạch đã nói với bọn họ những việc liên quan cần chú ý của một người linh năng.

Sau đó bốn người cùng ra ngoài.

Ra khỏi biệt thự, Tô Bạch cảm thấy có một trận tranh cãi âm ỉ.

Hắn nhìn theo tiếng ồn, thấy một nhóm người đang đẩy vali đi về phía khu biệt thự.

“Ông chủ, gần đây mấy căn nhà ở chợ số 76 đã bán hết nhanh chóng, có người mới đến đây.” Ngay lúc đó, Trương Tam ở bên cạnh nói.

Tô Bạch nghe vậy, hơi nhướn mày, nhìn mấy người mới tiến vào biệt thự, cảm giác đã thú trần ngập.

Sau đó, hắn cảm nhận được khí tức người linh năng trên người những kẻ kia.

Lúc này Tô Bạch mới chợt hiểu vì sao La Liên Châu lại đến biệt thự của mình.

Bởi vì nhiều thành viên của Đồ Long Bộ cũng bắt đầu tiến vào trong thành phố.

Phòng chừng là ảnh hưởng của một vụ nổ Linh Năng.

Điều này là để bảo vệ những người thường tốt hơn.

Mà phòng chừng La Liên Châu cũng như thế nên mới đến đây.

Hắn là khi hắn nhìn thấy trên tài liệu của chợ số 76 có phòng thí nghiệm của mình, cho nên đến đây.

Đáng tiếc hắn không biết đây là phòng thí nghiệm tư nhân, náo loạn nhầm lẫn.

Tô Bạch nhìn xung quanh, thấy một vài người cũng đang nhìn hắn.

Những người kia, đều là người linh năng.

Hai ngày này người chết khá nhiều, điểm thuộc tính sức mạnh tại của hắn cũng tăng từ 7 lên 11.

Lúc này, hắn có thể nghe thấy rõ ràng tiếng thì thầm của những người đó.

Một số người đang nói xấu mình.

Dường như sau khi La Liên Châu đi khỏi thì lan truyền những chuyện của hắn ở chỗ này ra ngoài.

Từ trong những lời này, Tô Bạch rõ ràng cảm nhận được sự cô lập.

Giống như trước kia hắn đi học.

Có điều cũng chẳng sao cả.

Tô Bạch không muốn tiếp xúc quá nhiều với những người này.

Suy cho cùng con đường của hắn và những người này khác nhau.

Những người này bài xích hắn, ngược lại là một chuyện tốt.

Hắn cũng có thể thư thả.

Có điều, nghe thêm một lát, Tô Bạch lại nghe được tin tức trong lời những người đó.

Người thức tỉnh mù kia chưa bị bắt.

Đồng thời đối phương cũng là người sống lại.

“Người thức tỉnh... Cũng có thể trở thành người sống lại?” Tô Bạch nhíu mày.

“Ông chủ.” Ngay lúc này, Trương Tam ở bên cạnh nhẹ nhàng gọi.

“À, chúng ta đi thôi.” Tô Bạch kịp phản ứng, nói với bọn họ.

Tiếp theo, hắn lên và Hathaway, Thu Diệp lên xe của Trương Tam, đến phố ẩm thực ở chợ số 76.

Lúc này trời đã nhá nhem tối.

Tô Bạch có thể cảm nhận được thời tiết đang lạnh xuống.

Vào khi này lúc xưa, cha hắn đã đặt than đá trong phòng để sưởi ấm.

Nơi thuộc về khu vực phía nam của Liên Bang, thời tiết lạnh và ẩm, không có dụng cụ sưởi ấm hay máy sưởi, căn bản chịu không được.

“Ông chủ, nói thật, bây giờ ta vẫn cảm thấy không thực tế. Không ngờ rằng, có ngày ta nhận được siêu năng lực, bây giờ ta không biết ở chung với người thường như thế nào, tâm trạng có hơi bất an.” Trương Tam vừa lái xe, vừa cảm thán nói.

“Vì sao người lại nghĩ như thế?” Tô Bạch khẽ nhíu mày hỏi.

“Hả?” Trương Tam nghe ông chủ mình hỏi, hơi sững sốt.

“So với Thu Diệp và Hathaway, người cũng không khác người thường lắm, cho nên ta cảm thấy người không đau đầu về mặt này mới đúng.” Tô Bạch gật đầu, nói.

Trương Tam: “...”

Lúc này, Trương Tam cảm giác trong lòng mình tuôn ra một trận buồn bực.

Giờ phút này, hắn cảm thấy thấy ông chủ của mình quả là thần tiên.

Hiện tại hắn đã thấy tâm tình của mình bình tĩnh trở lại.

“Đùa với người thôi.” Tô Bạch gật đầu nói.

Trương Tam: “...”

Hathaway: “...”

Thu Diệp”...”

Trò đùa này thật nhạt nhẽo.

Sau đó, xe chạy vào phố ẩm thực, mấy người Tô Bạch tìm một nhà hàng rồi bước vào.

Lúc này, người ở nơi đây vẫn rất đông.

Phục vụ dắt bọn họ đi một vòng, cuối cùng cũng tìm được một chiếc ghế lô.

“Nghe nói khu chợ cấm này càng lúc càng nguy hiểm, vì sao ở đây vẫn đông như thế?” Hathaway ngồi trên ghế lô nhìn ra ngoài, nghi ngờ hỏi.

Tô Bạch nhìn thoáng bên ngoài, thản nhiên nói: “Người bây giờ vẫn chưa đông, lát sau mới càng ngày càng đông.”

Trong lúc này hắn thường xuyên xem đoạn tán gẫu giữa với Tiểu Chiêu và Phi Huyền trong nhóm.

Hai người bọn họ gần đây đã bắt đầu xào giá nhà gần cấm địa.

Nghe hai người nói, bởi vì bây giờ nồng độ Linh Năng ở gần cấm địa tăng lên, làm cho một số chợ cấm có nồng độ Linh Năng tương tự như các cấm địa trước đây.

Điều này sẽ làm cho xung quanh chợ 76 mọc lên rất nhiều được liệu, dẫn đến việc thu hút nhiều người hái thuốc đến đây.

Mà bởi vì gần cấm địa có hệ thống giao thông rất thuận tiện cũng như có sự kiểm soát của quân đội và cảnh sát, vì thế việc hái dược liệu ở đây sẽ dễ dàng hơn cấm địa nhiều.

Cho nên, trong khi giá dược liệu linh năng vẫn đang ở mức cao ngất ngưỡng thì khu vực lân cận cấm địa lại trở thành mỏ vàng chờ người đến khai thác bất cứ lúc nào, tương lai sẽ thu hút nhiều ‘thợ săn vàng’ đến đây kiếm tiền.

Bởi vậy, Phi Huyền và Tiểu Chiếu đoán chừng, trong tương lai, giá nhà đất gần chợ chắc chắn sẽ tăng chóng mặt.

Dưới tình huống này, đầu tư nhà có lợi hơn kiếm dược liệu nhiều.

Chương 205: Gặp nhau lần nữa

“Vì sao?” Hathaway tò mò hỏi khi nghe câu trả lời.

Tô Bạch nhìn nàng một cái, nói: “Ta chỉ đoán, người lại còn hỏi ta vì sao.”

Hathaway bĩu môi, phớt lờ hắn.

Sau đó, Tô Bạch bắt đầu gọi món.

Hắn biết lý do, nhưng không nên nói với Hathaway.

Bởi vì rất nhiều thông tin đều do Tiểu Chiêu và Phi Huyền cung cấp.

Tạm thời hắn không muốn tiết lộ quá nhiều thông tin về bản thân trong thời gian hiện tại.

Đương nhiên, lý do chính khiến hắn không giải thích với Hathaway, là hắn lười.

Lười phải giải thích với Hathaway.

Sau đó, Tô Bạch gọi Ngưu Tam Bảo cay thơm, thịt Huyết Lang tê cay, và thịt lợn rừng nham thạch mà Lý Mạc đề cử.

Lần trước ăn cùng mấy người Sở Hồng Nguyệt, cảm giác khá ngon.

Chỉ là lúc này giá của thịt tăng lên rất nhiều.

Sau đó, Tô Bạch đưa thực đơn cho bọn họ, để bọn họ gọi thêm một vài món.

Đồng thời, hắn lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Quân gia, hỏi thăm chuyện người thức tỉnh mù kia.

Lúc trước, quan tài đỏ của hắn đã hoàn thành được hai phần ba, chỉ cần giết thêm một người thức tỉnh, hắn có thể bổ sung hoàn thiện quan tài đỏ.

Cho nên, chỉ cần có người thức tỉnh xuất hiện gần hắn, hắn sẽ không bỏ qua.

“Được, sẽ mất khoảng ba đến năm phút.” Quản gia trả lời.

Tô Bạch nhìn tin nhắn này thì cất điện thoại vào trong sách, tiếp tục đọc sách.

Học y, khó hơn hẳn tưởng tượng một chút...

Sách đọc được cũng nhiều hơn hẳn tưởng tượng một chút.

Thu Diệp ở bên cạnh thấy thế cũng lấy điện thoại ra xem.

Bây giờ Tô Bạch không nói lời nào, bọn họ cũng không dám lớn tiếng.

Không lâu sau đó, Quản gia nhắn tin trả lời.

Tô Bạch mở tập tin đính kèm trong tin nhắn, nhìn thử.

“Hùng Tư, đến từ tỉnh Nam Lăng, hai mươi bảy tuổi. Một năm trước bắt đầu đến chợ số 76 tỉnh Tây Vũ, trở thành người hái thuốc, bắt đầu hái thuốc. Bởi vì người này lười nhác, thích đánh bài, trong vòng một năm, không thể dành được bao nhiêu tiền.

Ngày 23 tháng 10, Hùng Tư thức tỉnh trong căn nhà cho thuê, nhận được năng lực gia tốc.

Sau khi có được năng lực, Hùng Tư bắt đầu cướp đoạt liệu của người hái thuốc khác để bán lấy tiền.

Tiếp theo, dựa vào trình báo và mô tả của người hái thuốc, sở cảnh sát đã nhanh chóng tìm được Hùng Tư vào ngày 27 tháng 10, đồng thời bắt đầu vây bắt Hùng Tư. Nhưng bởi vì Hùng Tư rất cảnh giác, rất nhanh đã bị hắn phát hiện.

Dưới sự truy đuổi của sở cảnh sát, bản tính hung ác của Hùng Tư bùng nổ, giết chết mấy dân thường, trở thành tội phạm đào tẩu quan trọng.

Cũng vì thế, hắn bị sở cảnh sát và quân đội hợp tác vây bắt.

Trong quá trình vây bắt, mắt của hắn bị lựu đạn nổ làm mù, nhân lúc hỗn loạn khi Linh Năng bùng nổ lần thứ hai, trốn thoát khỏi sự vây bắt của quân đội và sở cảnh sát.”

Tô Bạch nhìn đoạn sau, đa số đoạn sau đều là suy đoán.

Bởi vì sau đó, quân đội và sở cảnh sát đều không tìm thấy dấu vết của hắn.

Lần gần nhất xuất hiện, đã là lúc người sống lại.

Hắn giết một người bình thường.

Trong tài liệu, chỉ suy đoán bởi vì trong lúc vây bắt, cơ thể Hùng Tư bắn trúng chỗ hiểm, chạy không được bao lâu thì chết.

Sau khi chết, hắn nhận được năng lực che giấu tung tích.

Cho nên, đối phương mới có thể trốn lâu như vậy.

Tô Bạch nhìn tài liệu này, hơi trầm ngâm.

Năng lực của Hùng Tư không khác Diêu Thiếu Bân hồi trước lắm.

Cũng không biết đối phương có thể ẩn thân hay không.

“Quý khách, canh cá bạc của mọi người, xin từ tốn dùng bữa.”
Ngay lúc này, phục vụ bắt đầu dọn thức ăn lên.

“Được rồi.” Trương Tam thấy thế, lập tức phụ giúp bê canh cá bạc, đặt trên bàn.

Lúc này Tô Bạch cũng không xem điện thoại nữa, cầm thìa múc canh cá bạc vào trong bát.

Sau đó, bọn họ bắt đầu ăn cơm.

Đồ ăn cũng từ từ đưa lên đủ.

Trên bàn ăn, Tô Bạch, Thu Diệp và Trương Tam nói về vấn đề kinh doanh của cửa hàng.

“Sau này người tìm một người trông coi hũ tro cốt trong cửa hàng là được.” Tô Bạch nói với Thu Diệp.

“Được, ông chủ.” Thu Diệp trả lời.

“Ừm.” Tô Bạch gật đầu, sau đó ngừng lại, quay đầu nhìn về phía cầu thang.

Lúc này, có bốn người đang lên lầu.

Bốn người này là đội ngũ mấy người Sở Hồng Nguyệt.

Lần lượt là Sở Hồng Nguyệt, Lý Thanh Trúc, Lý Mạc, Trịnh Vũ.

Hắn cũng không nghĩ đến trùng hợp như thế, vậy mà gặp phải phải đối phương.

Lúc này, hình như Lý Mạc cảm giác được gì đó, nhìn về phía Tô Bạch.

Sau đó hắn nói với mấy người bên cạnh một tiếng.

Tiếp theo, Sở Hồng Nguyệt dẫn mấy người bọn họ đi đến.

“Đã lâu không gặp, Tô Bạch.” Lý Thanh Trúc đi đến ghé lô bên cạnh, cười nói với Tô Bạch.

Ghé lô ở đây, nói là ghé lô, nhưng thật ra cũng che được một chút, người khác vẫn có thể nhìn thấy được bên trong.

Cho nên nàng vừa nghe Lý Mạc nhắc, đã nhìn thấy Tô Bạch.

“Đã lâu không gặp.” Tô Bạch nhìn về phía Lý Thanh Trúc, gật đầu nói.

“Xin lỗi, lúc trước ta...” Lúc này, Sở Hồng Nguyệt ở bên cạnh đột nhiên nói.

“Không sao.” Tô Bạch chưa đợi nàng nói hết, dứt khoát ngắt lời nàng, nói: “Đó là trách nhiệm của người, ta cũng không trách người.”

Hắn biết Sở Hồng Nguyệt muốn nói gì.

Chẳng qua là việc đối phương điều tra chuyện của mình.

Chuyện này, mặc dù Tô Bạch có phần không thích, nhưng cũng để ở trong lòng.

Bởi vì đây là việc của người khác.

Nếu như đối phương không điều tra mình, ngược lại nói rõ đối phương không thể đảm đương nổi chức vụ đội trưởng Đồ Long Bộ.

“Ha ha, ta đã nói mà, người anh em Tô rất trọng tình nghĩa.” Về mặt Trịnh Vũ dụ đi, cười nói: “Như vậy đi, bữa này của người coi như ta mời.”

“Người không cần tốn kém như thế, ta tự trả là được.” Tô Bạch từ chối nói.

“Đừng, vẫn nên để ta mời người.” Trịnh Vũ lắc đầu, “Nếu không, cả người ta sẽ không thoải mái.”

Tô Bạch im lặng, thấy từ chối không được nên gật đầu nói:
“Vậy được.”

“Vậy người trò chuyện tiếp đi, bọn ta đi ăn cơm.” Trịnh Vũ cười với đám người Sở Hồng Nguyệt cách đó không sai.

“Ông chủ, bọn họ là ai?” Đợi bốn người kia đi, Trương Tam hỏi tò mò hỏi.

“Người giống như cảnh sát mặc thường phục.” Tô Bạch thản nhiên nói một câu, tiếp tục ăn cơm.

Trương Tam thấy Tô Bạch không nói cũng hiểu rõ, đây không phải là chuyện mình có thể biết.

“Ồ...”

Mà ngay lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng cảnh báo trên không chói tai.

Tô Bạch nghe được tiếng cảnh báo, vẻ mặt thay đổi, cảm giác đã thú lập tức mở ra.

Cảm giác đã thú mở ra, một hình ảnh trong bán kính ba trăm mét hiện ra trong đầu hắn.

Những người đi đường sững sốt, cảnh sát nói chuyện trên máy bộ đàm, vẻ mặt nghiêm túc của đám người Sở Hồng Nguyệt, và... Đàn quạ đen giương rộng đôi cánh bốn năm mét trên bầu trời.

“Quạ... quạ...” Tiếng quạ đen kêu.

“Cảm giác gần đây có một người vừa chết, họ tên Trương An, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, ghi nhớ +2.”

“Cảm giác gần đây có một người vừa chết, họ tên Từ Đăng, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, thể lực +2.”

“Cảm giác gần đây có một người vừa chết, họ tên Cố Thần, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, khứu giác +2.”

“...”

Đúng vào lúc này, thông báo liên tiếp xuất hiện trong đầu Tô Bạch.

Chương 206: Trò chơi ở cửa hàng

Bên trong một cửa hàng, đèn đuốc sáng trưng.

Lúc này toàn bộ cửa hàng đều yên tĩnh, chỉ còn lại có tràn ngập trong không khí, làm nơi này càng thêm lạnh lẽo.

“Anh trai tốt... Anh trai tốt... Đến chơi đi...” Lúc này, một âm thanh máy móc phát ra từ đồ chơi.

Sau đó, có tiếng bước chân kèm theo tiếng thở hổn hển.

Chỉ thấy một bóng người đi tới trước món đồ chơi, mò mẫm bằng cả hai tay, chạm vào dây điện.

Sau đó, người này sờ thấy phích cắm dọc theo dây, rút đầu phích ra.

Sau khi rút phích cắm, cửa hàng ngay lập tức khôi phục sự yên ắng.

“Hì... hì...” Một tiếng cười quỷ dị từ trong miệng người này phát ra, hắt ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Ngọn đèn chiếu vào gương mặt hắn, lộ ra hai hốc mắt trống rỗng.

Đây là một người đàn ông trung niên, mặc một chiếc áo len kẻ sọc đen xám, quần tây là chiếc quần yếm màu đen bình thường.

Nhưng lúc này quần áo trên người trung niên hơi cũ, thoát nhìn dường như đã lâu không giặt.

Ngay cả chiếc áo len kẻ sọc đen xám trên người hắn, lúc trước cũng có thể là đen trắng, không phải đen xám, vì dính quá nhiều bụi nên mới trở thành màu xám đen.

Quần áo của hắn hơi rách nát, giống như một cái xác vừa mới đào lên khỏi mặt đất, khiến cho người ta có cảm giác ư ảm.

Hốc mắt trống rỗng của người đàn ông trung niên nhìn xung quanh, người dưới hốc mắt trống rỗng sợ hãi nhìn chằm chằm

theo dõi hắn, không dám hoạt động gì.

Hóa ra cửa hàng yên tĩnh này là của ai đó.

“Leng keng...” Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên.

Một thanh niên kinh hãi nhìn đồng xu trên tay mình rơi xuống đất, phát ra tiếng động.

Lúc này, người đàn ông trung niên mới nhúc nhích, chậm rãi đi về phía người thanh niên.

Người thanh niên không dám nhúc nhích, chỉ trơ mắt nhìn người đàn ông trung niên đi tới.

“Tìm được người rồi...” Không lâu sau, người đàn ông trung niên đi tới trước mặt người thanh niên, khoe miệng nhếch lên cười, một đôi mắt trống rỗng nhìn chằm chằm hắn.

Sau đó, hắn bất ngờ vươn tay ra, dùng một tay bóp cổ người thanh niên.

Rắc một tiếng, cổ của người thanh niên bị bẻ gãy.

“A!!!” Lúc này, một người phụ nữ trung niên bên cạnh hét toáng lên, điên cuồng chạy về phía xa.

Đúng lúc này, người đàn ông trung niên đột ngột lao ra, trong tích tắc, hắn lao tới trước mặt người phụ nữ trung niên và bóp lấy cổ nàng.

“Rắc...” Một tiếng gãy xương sau đó vang lên, người phụ nữ trung niên trợn to hai mắt, máu, nước bọt và xương vụn từ trong miệng nàng trào ra, giọng nói tắt lịm.

Cửa hàng yên tĩnh trở lại.

Làm xong điều này, người đàn ông kỳ lạ tiếp tục đi bộ trong cửa hàng.

Cửa hàng lại yên tĩnh.

Nỗi sợ hãi đang lan rộng.

“Người đàn ông này bị mù, hắn thậm chí còn không có trí óc. Chỉ cần chúng ta mở nhạc trên điện thoại di động, hắn sẽ không tìm thấy chúng ta!” Chính lúc mọi sự sợ hãi dâng lên tới cùng, một âm thanh cứng nhắc phát ra trong điện thoại.

Nghe thấy tiếng động, người đàn ông kỳ lạ lập tức quay lại và mỉm cười quái dị, "Ta mù, nhưng ta không ngốc."

Hốc mắt trống rỗng của hắn nhìn xung quanh và nói: "Chúng ta chơi một trò chơi đi, thế nào? Bây giờ ta muốn giết hắn, chỉ cần các người phát ra tiếng động nhỏ, ta sẽ không giết hắn, thậm chí sẽ thả tất cả các người đi. Các người thấy thế nào?"

Nói xong, hắn duỗi tay chỉ về phía người đàn ông trung niên cách đó không xa.

Điện thoại kia là của người đàn ông này.

Sau đó hắn từ từ đi về phía người đàn ông trung niên.

Hắn nói xong, trong cửa hàng vẫn im như tờ, không ai dám phát ra tiếng động.

Trước đây, người đàn ông quái dị này cũng từng chơi trò chơi một lần.

Đó là... ai nói thì chết.

Mặc dù bây giờ trò chơi đã thay đổi...

Nhưng ai biết được vẫn còn trò chơi đó hay không.

Nếu trò chơi trước và trò chơi này đều đang chơi...

Vậy thì ai gây ra tiếng động, sẽ là người thứ hai phải chết.

Không ai dám đánh cược.

"Mau lên tiếng đi. Hắn nhất định sẽ giữ lời hứa." Người đàn ông trung niên đột nhiên nói.

Tuy nhiên, những người bên cạnh cúi đầu, không dám phát ra tiếng động.

Toàn bộ cửa hàng vẫn im lặng như cũ...

Tất cả họ đã từ bỏ giấy dựa, thậm chí đang chờ đợi người trung niên kia chết đi, thay thế bằng một nạn nhân khác.

"Kẹt..." Đúng lúc này, một tiếng mở cửa đột nhiên vang lên.

Người đàn ông kỳ lạ ngẩng đầu, ánh mắt trống rỗng nhìn về phía sau.

Nhiều người ngoảnh đầu lại nhìn vị trí cửa sau của cửa hàng.

Ở kia, một người đàn ông với chiếc mặt nạ méo mó màu đen đỏ đang đứng đó.

Người kia bình tĩnh hỏi: “Người là Hùng Tư phải không...”

“Haha...” Người đàn ông quái dị cười, “Người nói chuyện, người đáng chết!”

Nói xong, cơ thể hắn lao nhanh, trong tích tắc đã tới trước mặt Tô Bạch.

“Nhanh như vậy...” Hai mắt Tô Bạch co lại.

Động tác của Hùng Tư thực sự rất nhanh, nhanh hơn hắn tưởng tượng một chút.

Mặc dù điểm thuộc tính của hắn đã hơn lúc trước 23 điểm, bây giờ đã được 31 điểm.

Thêm sự trợ giúp của Mặt Thú, điểm thuộc tính đã đạt đến 62 điểm.

Nhưng lúc này, hắn vẫn không theo kịp động tác của Hùng Tư.

Bởi vì tốc độ là năng lực của Hùng Tư.

“Rầm!” Một tiếng va chạm vang lên từ cánh tay của Tô Bạch, Ma Thiết hóa thành một miếng bảo vệ tay, chắn trước mặt Hùng Tư.

Về mặt Tô Bạch nhìn Hùng Tư ở phía đối diện.

Tên Hùng Tư này... rất nhanh, nhưng sức của hắn lại rất yếu.

Lúc này, Hùng Tư cũng phát hiện ra sự khác thường, cười một cách quái dị.

“Ha ha... Người rất mạnh... Nhưng người cũng bắt không được ta...” Hắn cười nhạt, xoay người định trốn.

Nhưng lúc này, một cái gai nhọn đột nhiên xuất hiện từ trong tay Tô Bạch.

“A!!!” Hùng Tư bị đâm vào đùi, không khỏi la lớn kêu đau, lúc này mới cảm nhận rõ ràng có thứ gì đó đang mọc lên trên da thịt, khiến đùi hắn khó cử động được.

Đây là quái vật gì vậy!

Hùng Tư vô cùng hoảng sợ, trước đây hắn từng đánh nhau qua với mấy người có năng lực đặc biệt, nhưng hắn chưa gặp phải chuyện như thế này.

Đồng thời, hắn biết rõ nếu mình không chạy khỏi nơi này, hắn nhất định sẽ chết.

Người này chắc chắn có năng lực giết chết hắn.

Nghĩ đến đây, hắn nghiêng răng nghiêng lợi, đạp mạnh chân, lập tức gân xanh dưới lớp da văng ra, trên mặt đất máu loang lổ, tiếp tục chạy về phía xa.

Lúc này, tốc độ của hắn vẫn rất nhanh.

Tô Bạch đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng Hùng Tư biến mất ngay lập tức, sắc mặt hơi khó coi.

Đối phương thậm chí còn chạy ra khỏi cửa hàng trong thành phố ngay lập tức, thoát khỏi phạm vi của cảm giác dã thú.

Năng lực thiên phú này, chắc chắn không thể so sánh với 62 điểm thuộc tính nhanh nhẹn của hắn hiện tại.

Tuy nói có thể trấn áp đối phương ở những nơi khác, đối phương thậm chí rất khó làm hắn bị thương.

Nhưng nếu đối phương chỉ muốn chạy trốn, hắn hoàn toàn không thể đuổi kịp.

Hơn nữa, người này rất quyết đoán, dưới tình huống mình dùng Ma Thiết đâm vào đùi hắn, thế nhưng hắn vẫn chịu được cơn đau mà người không chịu nổi, cứng rắn rút Ma Thiết đang cắm vào đùi mình.

Sự quyết đoán này thật kinh khủng.

Lúc này Tô Bạch cũng có thể hiểu được tại sao người này lại có thể trốn thoát dưới tình huống ở chỗ này có rất nhiều người linh năng.

Tô Bạch liếc nhìn người đàn ông trung niên bên cạnh đã lên tiếng lúc trước, vẻ mặt hơi dịu lại.

Người đàn ông trung niên này hóa ra là người đàn ông vô gia cư mà hắn đã gặp trên đường trước đó.

“Lại là người..”

Chương 207: Linh Thuế

Cung Mặc nhìn chăm chăm Tô Bạch, đôi mắt tràn đầy thần thái nhanh chóng ủ rũ.

Sau đó, hắn trở nên im lặng.

Tô Bạch khẽ nhú mày rồi không để ý đến đối phương.

Tuy rằng hắn đã gặp đối phương ba lần, nhưng cũng không có tình bạn qua lại gì với đối phương.

Điều quan trọng nhất bây giờ... Là tìm được Hùng Tư.

Một người sống lại nguy hiểm như vậy, không thể ở lại nơi này lâu hơn.

Tất nhiên, cũng có nguyên nhân khiến hắn cần người sống lại này, để bổ sung hoàn tất mất xích cuối cùng trên chiếc quan tài hoàng kim.

Lập tức, cảm giác dã thú của Tô Bạch nhanh chóng bùng nổ, cảm nhận được máu vương vãi trên mặt đất, bắt đầu lần theo vết máu mà đi.

Khi rời đi, Cung Mặc hơi ngẩng đầu lên, thần thái trong ánh mắt lại xuất hiện.

“Đám người các ngươi... chết tiệt...” Hắn lầm bầm.

Sau đó, hắn đến chỗ xác chết của một cảnh sát trong cửa hàng và bắt đầu sờ soạng thi thể.

“Này! Ngươi làm gì vậy?” Lúc này, có người hét to với hắn.

Những cảnh sát chết trong chợ đều là những người đã từng bảo vệ họ trước đó.

Họ không muốn bảo vệ cảnh sát của chính họ, thi thể bị coi thường.

Cung Mặc mặc kệ họ, chỉ cúi đầu và tiếp tục sờ soạng trên người cảnh sát.

“Đệt mẹ, ngươi có còn là người không?” Một thanh niên nổi giận gầm lên một tiếng, chạy về phía Cung Mặc.

Nhưng lúc này, Cung Mặc đã chạm tay vào thứ mà mình đang tìm kiếm.

Sau đó, thanh niên chạy tới chỗ Cung Mặc lập tức dừng lại, trên trán cũng dần dần chảy ra mồ hôi lạnh.

Trước mặt hắn, nòng súng đen đang chĩa thẳng vào.

“Đoàng!”

Cung Mặc chĩa súng lên trời và bắn một phát.

“A!!!” Nghe tiếng súng giữa chợ, hắn lập tức sợ hãi hét lên.

Cung Mặc cầm một khẩu súng lục, đứng đây nhìn mọi người trong sân, trong lòng dâng lên một cảm giác khó hiểu không giải thích được.

Hắn cảm giác dường như mình là một vị thần, nhìn những con cừu bị lạc, trong lòng sinh ra cảm xúc xót xa, cùng với... Cảm giác thêm thuồng và thỏa mãn khi sắp được thưởng thức một bữa tiệc phong phú.

Cung Mặc khẽ lắc đầu, gạt những suy nghĩ lộn xộn này ra sau đầu, sau đó lắc cổ tay hơi run lên, nắm lấy súng cẩn thận rồi đi về phía cửa sau của cửa hàng.

Những người khác đều ở yên ngơ ngác không dám động dậy.

...

Tô Bạch cảm nhận được vết máu trên mặt đất, trong lòng cảm thấy không ổn lắm.

Phòng chừng Hùng Tư dưới sự theo dõi của quân đội, cảnh sát, thậm chí cả Đồ Long Bộ, đã hình thành cho mình một kinh nghiệm phản trình sát nhất định.

Từ khi bước ra khỏi cửa hàng, Tô Bạch cảm thấy máu của Hùng Tư chảy trên đường ngày càng ít, điều này khiến hắn phải tốn nhiều công sức hơn để tìm ra dấu vết của đối phương.

Bây giờ Tô Bạch có chút hối hận, lúc đó lẽ ra hắn nên đập quả Tiểu Chu vào người Hùng Tư.

Như vậy, hắn có thể trực tiếp tìm ra dấu vết của đối phương kia trong khu chợ số 76.

Tuy nhiên, trong tình huống lúc đó, có thể làm chân đối phương bị thương đã là giới hạn mà hắn có thể làm.

Tuy rằng dùng suy nghĩ trong đầu để đâm Ma Thiết là chuyện khi đó cảm thấy rất đơn giản.

Nhưng trên thực tế, nó không hề đơn giản.

Ở khoảng cách đó, một miếng Ma Thiết không thể đâm được đối phương nhanh như thế.

Cần phải có hai miếng Ma Thiết dung hợp lại với nhau.

Mà trong nháy mắt để hai miếng Ma Thiết đâm ra, số lượng điểm thuộc tính ghi nhớ lại càng đòi hỏi nhiều hơn.

Trong khoảng thời gian ngắn, hầu hết sức mạnh ghi nhớ và tinh thần của Tô Bạch đều bỏ mất.

Thật ra, nếu không miễn cưỡng dùng thủ đoạn này, Tô Bạch sẽ không chỉ đâm vào đuôi đối phương, mà là đầu của đối phương.

“Quạ... quạ...” Lúc này, quạ đen trên trời vẫn còn đang kêu.

Thực sự có rất nhiều quạ đen trong cảm địa lúc này.

Số lượng khoảng một ngàn con, trên bầu trời, nó giống như một đám mây giông, một đám đen nghịt.

Cùng lúc đó, tiếng súng ở đằng xa không ngừng vang lên.

Quạ đen lần lượt rơi xuống, đập xuống đất, tạo thành một đồng bộ phận đầy máu.

“Quạ...Quạ...”

Lúc này, mấy con quạ phát hiện Tô Bạch, một con mỗi đang lang thang ngoài đường.

Sự tham lam toát ra từ trong đôi mắt đỏ như máu, nó lao từ trên trời xuống, móng vuốt sắc bay về phía đầu Tô Bạch.

Móng vuốt của quạ đen ở cảm địa rất lớn, khi mở ra thì to hơn đầu người vài vòng, đằng sau móng vuốt có gai nhọn lạnh lẽo.

Móng vuốt này tuyệt đối có thể cắt đứt đầu của một người.

Ý thức được sự nguy hiểm, Tô Bạch khẽ cau mày, hai miếng Ma Thiết trong tay cọ vào nhau, một miếng Ma Thiết tạo thành chuỗi kiếm, một miếng còn lại tạo thành mũi kiếm.

Chuôi và lưỡi của thanh kiếm dài này dùng một loại giống như đinh ốc nối với nhau, rất chắc chắn.

Đây cũng là sự kết hợp mà Tô Bạch nghĩ ra gần đây, có thể phát huy được đặc tính của Ma Thiết dưới tình huống trí tuệ chỉ sử dụng một chút.

Thanh kiếm tạo thành, có một tia sáng mặt trời chiếu vào mũi kiếm đen, khiến cho lưỡi kiếm tỏa ra rực rỡ khiến người ta cảm thấy ớn lạnh.

“Xoẹt!” Lưỡi kiếm xẹt qua thân thể quạ đen ở cắm địa, quạ đen ở cắm địa lập tức đứt thành hai nửa rơi xuống đất, chết ngay tức khắc.

Sau đó, có thêm một vài con quạ đen kéo tới, Tô Bạch trông bầu vể gáo, dùng thanh kiếm đen chém qua người bọn chúng, chém đứt mấy con quạ đen trên bầu trời.

“Quạ... Quạ...”

Chính vào lúc này, trên bầu trời đột nhiên vang lên một âm thanh chói tai hơn tiếng quạ đen lúc trước.

Sau đó, bầy quạ bay lên và bay về phía cắm địa, chỉ còn lại sự hỗn loạn của chợ số 76.

Tiếng súng đã ngừng.

Lúc này, Tô Bạch mới đi đến một chỗ sáng sủa, sau đó ngồi xổm xuống, đưa tay chạm vào một vũng máu.

Sau đó, hắn nhặt một chiếc vỏ da trong suốt có kích thước bằng đồng xu từ vết máu.

Đây là Linh Thuế.

Tô Bạch nhìn Linh Thuế trong tay, vẻ mặt đông cứng.

Hắn hiểu rõ điều này có nghĩa là gì.

Có nghĩa rằng tên người sống lại Hùng Tư, người lột xác thành người sống lại cấp Xà.

Mà hắn cũng hiểu rõ, từ khi Hùng Tư sống lại, cho đến bây giờ thời gian mất vẫn chưa đến một tháng.

Thậm chí chưa đến nửa tháng.

Sắc mặt Tô Bạch hơi run lên.

Thành thật mà nói, mặc dù hiện tại thực lực của hắn tiến bộ rất nhanh, nhưng xét về phương diện người sống lại, hắn thăng cấp chậm hơn Tô Bạch tưởng tượng nhiều.

Trong trí nhớ hắn đã từng thấy đám người Bành Niệm Từ và Diêu Thiếu Bân lột xác.

Quá trình lột xác của bọn họ chỉ tốn một ngày.

Mà chính hắn, lại mất một tháng.

Lúc trước Tô Bạch từng suy nghĩ nguyên nhân trong đó.

Cũng tìm thấy rất nhiều thông tin.

Cuối cùng phát hiện, nguyên nhân hắn và người sống lại chênh lệch chính là sự ác ý.

Không có ác ý, đó là một điều tốt, nhưng cũng là một điều xấu.

Bởi vì không có ác ý, hắn chỉ lột da khi xúc động, nhưng những người sống lại có thể lột da trong thời gian ngắn.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch nhìn Linh Thuế trong tay, vẻ mặt hơi thay đổi, nhanh chóng xoay người chạy trở về.

Trước đó, hắn đã giết một số người sống lại cấp Xà.

Hơn nữa, hắn cũng đang trong thời kỳ lột xác từ cấp Trùng lên cấp Xà.

Vì vậy, hiện tại Tô Bạch rất quen thuộc với tập tính của người sống lại trong thời kỳ này.

Người sống lại lúc này rất dễ nổi giận, rất dễ ghi thù!

Nếu người này không thể trả thù mình, rất có thể hắn sẽ quay lại cửa hàng để trả thù.

Mọi người trong cửa hàng, đang gặp nguy hiểm!

Chương 208: Lý tưởng tan vỡ

“Cộc... Cộc...” Trên ngã tư đường yên lặng vang lên tiếng bước chân.

Lúc này, do quạ đen trong cấm địa tấn công, cho nên trên đường chợ số 76 lúc này không có người nào.

Cung Mặc đi trên con đường vắng, sau đó dừng lại và đứng cạnh xác một người đàn ông trung niên.

Xác của người đàn ông này là một thi thể không đầu, đầu có lẽ đã bị móng quạ đen ở cấm địa cắt đứt, không biết rơi ở đâu.

Cung Mặc ngồi xổm xuống chỗ xác chết, tìm thấy một gói thuốc lá và một chiếc bật lửa từ trong túi của người đàn ông trung niên trên mặt đất.

Sau đó, hắn rút một điếu thuốc từ trong bao thuốc dính máu cho vào miệng rồi ném gói thuốc dính máu sang bên cạnh vũng máu.

Sau khi vứt bao thuốc đi, Cung Mặc bắt đầu cầm điếu thuốc và bật lửa.

Tuy nhiên, khi ngón tay cái của hắn lần lượt ấn xuống, chiếc bật lửa không phát ra một ngọn lửa nào.

Thấy vậy, Cung Mặc trực tiếp ném chiếc bật lửa, bắt đầu tìm kiếm chiếc bật lửa trên xác chết ở mặt đất.

Tuy nhiên, sau một hồi tìm kiếm, hắn không tìm thấy một chiếc bật lửa nào sử dụng được.

Cung Mặc cầm điếu thuốc, nhưng nước mắt và nước mũi từ từ chảy ra.

Trước kia, có một người phụ nữ nói với hắn đừng hút thuốc nữa, vì nàng không thích mùi thuốc lá.

Hắn yêu nàng, cho nên cai thuốc lá.

Nhưng bây giờ, người phụ nữ đó đã chết, hiện tại hắn cần hút thuốc mới có thể nhớ rõ ràng ký ức về người phụ nữ đó.

Không thể không nói đây là chuyện đáng mĩa mĩa nhất.

“Ta có bật lửa, người cần dùng không?” Lúc này, một chiếc bật lửa dùng một lần mới tinh đưa đến trước mặt Cung Mặc.

Cung Mặc dừng lại, liếc nhìn người đàn ông xa lạ với đôi mắt trống rỗng, rồi cầm lấy chiếc bật lửa từ tay người bên kia.

Sau đó, ngón tay cái ma sát lên bánh xe, bánh xe ma sát của bật lửa cọ vào đá lửa, tia lửa bùng lên, đốt cháy khí phụt ra từ bật lửa.

“Phù...” Cung Mặc hít một hơi thật sâu.

Trước mặt hắn, dường như có một người phụ nữ đang chỉ trách mắng hắn, bảo hắn đừng hút thuốc.

Lời trách mắng khiến người ta nhớ nhung...

Người còn nhớ trò chơi mà ta đã chơi với người trước đây không? Người có muốn nhận hình phạt không?” Lúc này, Hùng Tư nhìn người đàn ông trung niên có phần tiêu tụy trước mặt, hắn nở một nụ cười kỳ quái, như thể hắn gặp phải một món đồ chơi vui nhộn nào đó.

“Người là một kẻ thất bại.” Cung Mặc liếc nhìn Hùng Tư, chậm rãi phun khói thuốc vào mặt đối phương, đột nhiên nói.

Nghe hắn nói, nụ cười của Hùng Tư dần dần thu lại, cũng không để ý đến hành động đối phương phun khói thuốc vào mặt mình.

Ngừng một chút, hắn cười nhạt nói: “Ta thất bại sao? Ta có thể không chế tính mạng của rất nhiều người trong lòng bàn tay.”

“Phải không?” Cung Mặc hít một hơi thuốc, sau đó nheo mắt hưởng thụ: “Nhưng người là một kẻ thất bại, ta đoán, trước khi người có được năng lực kỳ lạ này, khẳng định rất khôn dốt. Khôn dốt đến nỗi, người nghĩ chỉ cần giết người là sẽ gây chú ý với người khác.”

Hùng Tư nhìn chằm chằm vào Cung Mặc với đôi mắt trống rỗng, giọng nói trở nên lạnh lẽo, “Người nói tiếp đi.”

“Người có một quá khứ bình thường, một cuộc sống tuyệt vọng... Khụ khụ... Có đôi khi, người thường xuyên nghĩ đến tương lai của mình tương lai của mình tuyệt vọng như thế nào.” Cung Mặc ho khan vài tiếng, giống như bị sặc khói thuốc.

Đã rất lâu rồi hắn không hút thuốc.

“Những người như vậy, thật sự rất thông khổ. Ngay cả khi có được sức mạnh phi thường, người vẫn không biết tương lai mình như thế nào, vẫn cần được người bình thường ở nơi đó chú ý, nhận được sự đồng cảm của bọn họ”,

Cung Mặc nhìn Hùng Tư,”Thật ra ta rất ngạc nhiên, người như ngươi, hắn phải là siêu anh hùng mới đúng, như thế, khi người gây được sự chú ý cho bọn họ, nguy hiểm mới là thấp nhất. Nhưng người lại sử dụng cách thức ngu ngốc nhất. Đây chẳng phải bởi vì người vẫn là một tên phế vật, không thể khống chế được dục vọng trong chính bản thân mình hay sao?”

“Câm miệng!!! Nghe thế, Hùng Tư hét lớn lên, một tay bóp cổ Cung Mặc.

Cung Mặc bị nhắc bổng lên, mặt từ từ đỏ bừng, trong mắt hiện lên tơ máu vì cổ bị bóp chặt.

Nhưng lúc này hắn vẫn ngậm điều thuốc, toàn thân không có biểu hiện giãy dụa, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường.

Hùng Tư dường như cũng cảm nhận được điều đó, vì thế ném Cung Mặc sang một bên.

Cung Mặc ngã xuống đất, phản ứng đầu tiên của hắn không phải là thở mà là dùng tay kẹp điều thuốc trong miệng.

“Khụ... khụ...” Sau đó, hắn phát ra một tiếng ho dữ dội.

“Ta phát hiện chơi với người càng lúc càng vui, ta muốn chơi với người một trận lớn.” Sắc mặt Hùng Tư dữ tợn, khàn giọng nói,”Đội ta móc mắt của người xuống, sau đó ném người vào hồ Thanh Nga ở trung tâm, để xem người có thể tìm thấy bờ hay không.”

“Ồ...” Cung Mặc cười nhạo một tiếng,”Đây không phải là chuyện mà người sợ sao? Mắt bị mù, rơi xuống hồ, nhưng

không biết bờ ở nơi nào, ngấm lại đúng là làm người khác sợ hãi.”

Hùng Tư không lên tiếng, nhưng vẻ mặt càng ngày càng dữ tợn.

“Thật ra lúc trước ta nói với ngươi nhiều như vậy, là vì ta cảm thấy các ngươi giết người quá ngu ngốc. Ngươi không thể bị người kia ở cửa hàng đánh bị thương như thế. Ngươi có thể cố gắng phát huy năng lực của mình? Ví dụ, dùng tốc độ cực nhanh của ngươi cướp lấy một khẩu súng, sau đó đặt súng ở trước đầu người kia, bắn một phát giết chết hắn.”

Cung Mặc hút một hơi thuốc thật sâu, hút xong hơi thuốc cuối cùng rồi thì ném nó sang một bên.

Nghe hắn nói, Hùng Tư hơi giật mình, lúc này tâm tư của hắn cũng hơi lung lay.

Với năng lực hiện tại của hắn, quả thật không thể đối phó với người kia.

Nhưng nếu có súng, hắn có lật ngược giết chết đối phương.

“Đoàng!”

Đúng lúc này, một tiếng súng đột nhiên vang lên.

Đầu Hùng Tư xuất hiện một lỗ máu.

“Phụt...” Khóe môi Cung Mặc mở lớn, nhin không được cười phá lên: “Haha, haha, tên mù đang nghĩ xem có thể dùng súng không! Haha, haha ... Ngươi biết không, ngươi không thể nào dùng súng giết chết hắn... haha ”

Một lát sau, hắn ngừng cười, nhìn xác chết trên mặt đất và chế nhạo: “Ngươi là một kẻ có trí tuệ bình thường, là người thường, ngay cả sau khi ngươi có được năng lực kỳ lạ kia, ngươi vẫn như vậy...”

Nói đến đây, sắc mặt hơi ngưng lại.

Thật ra, trước đây hắn là một người bình thường như vậy.

Khi đó, hắn đồng hành với vợ của mình, tình nguyện bảo vệ nàng suốt cả cuộc đời.

Vì vậy, hắn bằng lòng trở nên bình thường.

Thậm chí dùng cụm từ”trách nhiệm lớn hơn lý tưởng.” làm phương châm của mình.

Hơn nữa dùng cả cuộc đời sau này để thực hiện nó.

Hắn muốn bảo vệ vợ của mình thật tốt.

Tuy nhiên, cách đây không lâu, vợ hắn đã chết...

Mục đích sống của hắn đã bị phá bỏ.

Vì vậy, hắn trở nên suy sụp, cam chịu, đến chợ số 76 nguy hiểm, chờ đến ngày mình chết đi.

Sau đó một khoảng thời gian, hắn được một người đánh thức.

Nửa đời đầu hắn là sống vì vợ mình.

Bây giờ, hắn cảm thấy, tương lai hắn có thể sống vì chính mình.

Làm điều gì đó có ý nghĩa.

Ví dụ như... giết những kẻ lộn xộn kia...

“Cộc... cộc...” Lúc này có tiếng bước chân vang lên.

Chương 209: Tái sinh

Tô Bạch bước vào giữa chợ, nhìn về phía chợ.

Lông mày hắn dần nhú lại.

Vừa rồi, hắn đã nhận được thông báo Hùng Tư đã chết.

Mà bây giờ, hắn cũng tìm thấy người giết Hùng Tư.

Có điều hắn không ngờ rằng, Hùng Tư lại chết trong tay một người bình thường.

Tô Bạch nhìn Hùng Tư đã chết nằm trên mặt đất, rồi nhìn khẩu súng lục trên tay Cung Mặc, lông mày của hắn từ từ giãn ra.

Hắn đại khái đã đoán được đầu đuôi vấn đề.

Hùng Tư chỉ là cấp Xà, không phải cấp Mãng, không có năng lực chống đạn.

Bị bắn vào trán, tất nhiên sẽ chết.

Có điều sự phát triển vấn đề này nằm ngoài ý muốn của hắn.

Tuy nhiên, với Tô Bạch, cái chết của Hùng Tư không phải là một tin tốt.

Bởi vì Hùng Tư có thể đã đạt đến cấp Xà, có được năng lực đầu thai kiếp khác.

Mặc dù người đàn ông trước mặt đã giết Hùng Tư, nhưng thật ra cũng là để đối phương rời đi!

Cung Mặc nhìn Tô Bạch, trong lòng có một cảm giác xúc động muốn giơ súng lục lên, bắn chết người đàn ông trước mặt này.

Bởi vì người đàn ông trước mặt kia chính là kẻ không cứu vợ hắn, khiến vợ hắn phải chết.

Nhưng sau khi nghĩ lại, hắn cảm thấy hơi buồn cười.

“Có thuốc lá không?” Cung Mặc ném khẩu súng lục sang một bên, hỏi Tô Bạch.

“Không, ta không hút thuốc.” Tô Bạch lắc đầu, liếc nhìn Tư Đồ Hiên trên mặt đất, sau đó xoay người rời đi.

“Người không định giết ta sao?” Đột nhiên Cung Mặc nói.

Thấy hắn nói, Tô Bạch dừng bước, tháo mặt nạ, đôi mắt mang theo tơ máu nhìn chằm chằm đôi mắt Cung Mặc đứng đối diện, nói: “Tại sao ta phải giết người?”

Người trước mặt, theo nhận thức của hắn, không có gì nguy hiểm.

Có lẽ chỉ là người bình thường.

Mà Tô Bạch, cũng không có thói quen tùy ý giết người thường.

Ngay cả khi hắn giết một số người bình thường, đều là trùng phạt đúng tội.

Vì vậy, Tô Bạch không tìm được lý do để giết người trước mặt.

Là bởi vì người này trước đây đã rống lên với hắn?

“Ta giết người.” Cung Mặc nhẹ giọng nói.

“Ta không quản chuyện này.” Tô Bạch thản nhiên nói, sau đó rời đi, không thèm nhìn đối phương.

Đồng thời, hắn dung cảm giác của mình để cảm nhận sinh vật xung quanh, muốn từ những sinh vật đó tìm được đồ vật tùy thân của Hùng Tư.

Sau khi Tô Bạch rời đi, Cung Mặc đột nhiên cười giễu.

Sau đó, hắn cúi xuống, nhặt chiếc bật lửa bị rơi trước đó rồi lang thang khắp thành phố.

Vào lúc này, trong miệng hắn hân ngâm nga một khúc nhạc không rõ, giống như một người không nơi nương tựa.

...

Bên kia, Tô Bạch đi vào một con hẻm, tiếp theo lao người, nắm lấy bệ cửa sổ.

Sau đó hắn thay đổi từ bệ cửa sổ này sang bệ cửa sổ khác.

Một lúc sau, Tô Bạch đã leo lên mái nhà.

Sau khi leo lên mái nhà, hắn nhìn điện thoại, thấy tín hiệu tốt mới trực tiếp gọi cho Quân gia.

Bởi vì qua đen tần công lúc trước, tín hiệu ở đây đã trở nên yếu đi, ở nơi rộng rãi mới có tín hiệu.

“Alo.” Giọng Quân gia vang lên qua điện thoại.

Đứng trên mái nhà, Tô Bạch nhìn khu chợ số 76 hỗn loạn, thản nhiên nói: “Ta gặp Hùng Tư ở chợ số 76, nhưng vừa rồi, ta mới biết hắn bị một người thường giết chết.

Sau khi ta kiểm tra các manh mối thì thấy được, Hùng Tư có thể đã đạt đến cấp Xà, khi hắn chết, trong người cũng không có vật phong ấn, cho nên ta rất nghi ngờ, hắn đã đầu thai kiếp khác.

Người có thể để người của Đồ Long Bộ ở chợ số 76 bắt đầu điều tra Hùng Tư đầu thai kiếp khác, tránh xuất hiện thương vong lần thứ hai.

“Ta sẽ tìm cách nói với họ.” Quân gia nói.

“Được.” Tô Bạch cúp điện thoại.

Sau đó, hắn gửi một tin nhắn cho Trương Tam, nhờ hắn đưa bé gái đến cảnh sát để tìm cha mẹ.

Hiện giờ, mặc dù hắn biết mẹ của cô bé kia ở đâu, nhưng hắn không có tâm trạng đi tìm mẹ cho nó.

Điều quan trọng nhất bây giờ vẫn là tìm được người sống lại kia.

Sau khi phát hiện tin tức, cảm giác dã thú của Tô Bạch mở rộng ra, cảm nhận tất cả sinh vật xung quanh.

Sử dụng cảm giác dã thú, khiến hắn đầu hắn có cảm giác choáng váng.

Một lát sau, hắn thu cảm giác dã thú lại.

Bởi vì lúc trước hắn sử dụng trí não và tinh thần kích hoạt Ma Thiết, trí não và tinh thần của hắn đã rất mệt mỏi, chỉ có thể cảm giác trong thời gian ngắn.

Nhưng như vậy là đủ.

Hắn ngẫu nhiên dùng một chút là được.

Người đàn ông trung niên kia cũng là mục tiêu quan trọng của hắn.

Bởi vì người đó đã giết Hùng Tư, Tô Bạch cảm thấy Hùng Tư rất có thể cơ hội đầu thai kiếp khác vào trên người đối phương.

Nhưng mà, Tô Bạch ngồi trên mái nhà theo dõi người nọ một đường cũng không thấy chuyện gì xảy ra.

Dọc đường người này chỉ tìm thuốc lá, sau đó hút thuốc, giống như mấy kẻ nghiện thuốc.

Có điều, vẻ mặt các thư đều không biến hóa gì, cũng không giống bị ảnh hưởng.

Tô Bạch quan sát một khoảng thời gian, chụp ảnh người nọ từ xa, gửi cho quan gia tìm thông tin của người này.

Không lâu sau, Quan gia gửi tin nhắn.

“Cung Mặc, quê ở tỉnh Tây Giang, sinh ngày 12 tháng 9 năm 3690, năm nay 36 tuổi, tốt nghiệp Đại học Kinh Đô, hiện là thành viên phòng nghiên cứu và phát triển của tập đoàn Kim Nhai, nếu cần thêm thông tin, ta có thể tiếp tục tìm.”

Tô Bạch đọc xong thông tin, trực tiếp trả lời: “Không cần. Chính người này vừa dùng súng lục bắn chết Hùng Tư, người chú ý thêm một chút.”

“Được.”

Tiếp theo, Tô Bạch không để ý tới Cung Mặc nữa, đi về phía xa.

“Phù...” Ở chỗ đó, Cung Mặc hút một hơi thuốc, sau đó từ từ nhả ra.

Hắn nhìn làn khói từ từ biến mất, ho khan vài tiếng rồi nhếch miệng cười.

Hôm nay quả thật là một ngày thú vị.

Hắn cảm thấy trên bầu trời u ám lúc trước từng bước tràn ngập màu sắc.

...

“Ầm!” Lý Thanh Trúc dừng lại bên cạnh một con quạ đen ở cấm địa.

Sắc mặt nàng vẫn vững vàng, trầm tĩnh như cũ.

“Quạ đen trong cấm địa đã đi hết.” Trịnh Vũ cười nói.

“Quạ đen này không thể ăn...” Lý Mạc nhìn con quạ đen dưới đất, im lặng một lúc lâu mới lên tiếng.

Nghe hắn nói vậy, Trịnh Vũ hơi kinh ngạc: “Người điên rồi, còn muốn ăn quạ đen ở cấm địa, thứ này ăn thịt người đó. Nếu người ăn thứ này, tương đương với việc ăn thịt người, có biết không?”

Lý Mạc nghe hắn nói, liếc hắn một cái, “Phải không? Huyết Lang kia cũng ăn thịt người, lúc người ăn thịt Huyết Lang, ta thấy người ăn không ít đó.”

“Huyết Lang... Ăn thịt người...” Đôi mắt Trịnh Vũ tròn to, sắc mặt sau đó trở nên khó coi.

“Ngoài Huyết Lang ăn thịt người, lợn rừng nham thạch kia cũng ăn thịt người.” Lý Mạc bổ sung thêm.

Sắc mặt Trịnh Vũ càng thêm khó coi.

“Đúng rồi... còn có...” Lý Mạc còn muốn nói tiếp.

Trịnh Vũ vội vàng che miệng hắn, nước mắt lưng tròng: “Đại ca, người cố ý à, toàn chọn những món ta thích ăn mà nói... Xin người đừng nói nữa, để ta ăn một cách ngu ngốc là được...”

Lý Thanh Trúc ở bên cạnh nghe vậy, lắc đầu buồn cười.

Lúc này Sở Hồng Nguyệt đã dùng tai nghe liên lạc với Bộ, muốn nhận nhiệm vụ mới.

Ngay tại hoàn cảnh hòa thuận vui vẻ lúc này, một khí tức kỳ lạ từ dưới mặt đất xông thẳng vào mũi Lý Thanh Trúc với một tốc độ cực kỳ kinh hoàng.

Sau đó, khí tức phả vào mũi Lý Thanh Trúc, rồi từ từ biến mất.

Nhưng mà, ngay cả người có cảm giác cực mạnh như Lý Mạc cũng không hề cảm giác được.

Chương 210: Đây là muốn lên tòa án Người linh năng

Khi khí tức hòa vào nhau, đột nhiên cơ thể Lý Thanh Trúc mềm nhũn, ngã xuống đất.

Sở Hồng Nguyệt thấy vậy, lập tức chạy tới, đỡ Lý Thanh Trúc đứng dậy, quan tâm nói: “Chị Lý, sao vậy? Có phải người bị thương không?”

Lý Mặc và Trịnh Vũ cũng ngưng đùa giỡn, lộ ra vẻ lo lắng.

“Không... không biết... nói sao, chỉ là... đột nhiên rất đau. Các người đừng quan tâm ta, cứu những người khác trước.” Lý Thanh Trúc được Sở Hồng Nguyệt đỡ, lắc đầu với sắc mặt tái nhợt, mồ hôi túa ra trên trán.

“Đội trưởng, người đưa đội phó đến bệnh viện đi, nơi này có hai bọn ta là được.” Trịnh Vũ không khỏi nói với Sở Hồng Nguyệt.

Lý Mặc ở bên cạnh cũng gật đầu.

Sở Hồng Nguyệt do dự một chút, sau đó gật đầu nói: “Được rồi, trước tiên người xem thử gần đây có người cần điều trị hay không rồi đưa họ đến bộ phận hậu cần. Ta giúp chị Lý tìm nhân viên hậu cần, sau đó quay lại giúp các người.”

“Được.” Lý Mặc và Trịnh Vũ đồng thanh gật đầu.

Sau đó, Sở Hồng Nguyệt trực tiếp ôm Lý Thanh Trúc chạy về phía khu biệt thự.

Hiện tại bọn họ đều đã chuyển đến khu biệt thự, đội hậu cần đương nhiên cũng ở đây.

Khoảng cách rất ngắn, hơn nữa sức nặng cơ thể Lý Thanh Trúc cũng không gây ra quá nhiều gánh nặng với tay của Sở Hồng Nguyệt.

Nhưng Sở Hồng Nguyệt cảm thấy tay mình như đang ôm một tảng đá lớn, tâm tư dần chìm xuống.

Nàng hiểu rõ, người linh năng bình thường sẽ không đột nhiên xuất hiện tình huống phát bệnh linh tinh.

Một khi xuất hiện, rất có thể người linh năng không khống chế được.

Đây là tử kiếp của thành viên Đồ Long Bộ, khi bước vào Đồ Long Bộ đã xác định rõ

Vào lúc này, Sở Hồng Nguyệt chỉ có thể hy vọng rằng chuyện này sẽ không xảy ra.

“Hồng Nguyệt, ta sẽ không sao đâu, ngươi đừng lo lắng.” Lý Thanh Trúc dường như cũng nhận thấy sự lo lắng của Sở Hồng Nguyệt, không khỏi làm mặt quỷ đùa giỡn.

Sở Hồng Nguyệt mấp má môi, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Nhưng nàng vẫn cảm thấy tâm trạng rất nặng nề.

Bệnh của một người như thế nào, đâu phải do chính bản thân người bệnh làm chủ được?

Sau đó Sở Hồng Nguyệt tiếp tục đi về phía trước.

Mà Lý Thanh Trúc đang nằm trong lòng ngực của Sở Hồng Nguyệt, cố nén đau đớn của mình, không để bản thân phát ra tiếng rên, mồ hôi lạnh không ngừng túa ra trên trán.

Nàng cũng biết chuyện gì đã xảy ra với mình.

Chỉ là nàng không muốn Sở Hồng Nguyệt lo lắng.

“Các ngươi muốn đi đâu?” Một bóng người đi tới trước mặt hai người.

“Ô Bạch?” Sở Hồng Nguyệt nhìn thấy có người tới thì ngừng lại, có chút kinh ngạc.

Nàng không ngờ rằng trong tình huống này lại gặp đối phương.

Chính lúc này, vẻ hỗn loạn và điên cuồng trong mắt Lý Thanh Trúc dần dần biến mất, trở nên mờ mịt.

Tô Bạch cau mày khi nhìn Lý Thanh Trúc nằm trong lòng của Sở Hồng Nguyệt.

Vừa rồi hắn đã tìm kiếm quanh khu vực Hùng Tư chết một vòng, nhưng vẫn chưa tìm được vật đầu thai của Hùng Tư, hắn

còn tưởng rằng Hùng Tư vẫn chưa hoàn toàn thắng cấp thành người sống lại cấp Xà.

Mà bây giờ, hắn đã tìm ra.

Chỉ là tâm trạng hắn không tốt lắm.

Lúc này, hắn có chút do dự.

Hắn không ngờ rằng vật dẫn lại là Lý Thanh Trúc.

Người kia cũng xem như bạn bè của hắn, bảo hắn giết đối phương, hắn thật sự không muốn xuống tay.

“Tô Bạch?” Lý Thanh Trúc nghe thấy tiếng kêu của Sở Hồng Nguyệt, đột nhiên cảm thấy đau đớn trên người biến mất, nàng lau mồ hôi trên trán, vỗ vai Sở Hồng Nguyệt, cười nói: “Để ta xuống đi, ta cảm thấy đỡ hơn nhiều rồi.”

Sở Hồng Nguyệt do dự, thấy sắc mặt của Lý Thanh Trúc đã thực sự tốt lên, nàng gật đầu, thả đối phương xuống dưới.

Tô Bạch nhìn Lý Thanh Trúc đã trở lại bình thường, ngừng một lát, nói: “Các người sao vậy?”

“Không sao, chỉ là cơ thể không thoải mái, Hồng Nguyệt muốn đưa ta đến bộ phận hậu cần xem thử, Lý Thanh Trúc xoa đầu, vẻ mặt có phần mệt mỏi.”

Tô Bạch gật đầu, cũng không nói thêm gì.

Tình huống lúc này có hơi mất tự nhiên.

“Nếu không có việc gì nữa, bọn ta đi đây.” Đột nhiên Lý Thanh Trúc mở miệng nói.

Nàng ngừng một chút rồi nói tiếp, “Đúng rồi, vẫn chưa chúc mừng người gia nhập Đồ Long Bộ. Nói thật, lúc trước nhận được tin trên thuyền, bọn ta đã giật mình.”

“Ừm, thời gian trước ta được một Dược sư nhận học việc.” Tô Bạch gật đầu nói.

“Vậy thì chúc mừng người, không nói nữa, bọn ta đi trước.” Lý Thanh Trúc kéo Tô Hồng Nguyệt ở bên cạnh rồi đi.

“Thật ra ta rất lấy làm lạ.” Chính vào lúc này, Tô Bạch đột nhiên lên tiếng.

Nghe hắn nói, Lý Thanh Trúc và Sở Hồng Nguyệt dừng lại.

“La gì?” Lý Thanh Trúc xoay người, vẻ mặt hơi chần chừ.

“Ta rất lấy làm lạ, vì sao người linh năng như người lại bị bệnh. Hơn nữa, tại sao khi nhìn thấy ta thì lại tránh xa.” Tô Bạch bình tĩnh nhìn hai người.

Sở Hồng Nguyệt ở một bên sững sờ khi nghe lời Tô Bạch nói. Thực tế, đúng thật như thế.

Nếu như bình thường, chị Lý sẽ không bị bệnh, hơn nữa cũng không vừa nhìn thấy Tô Bạch đã nghĩ cách rời đi.

“Ta... Ta không biết...” Đôi mắt Lý Thanh Trúc hiện lên vẻ mơ màng, “Ta chỉ muốn rời đi...”

Nói đến đây, trong mắt nàng hiện ra vẻ đấu tranh, ngồi xổm xuống, ôm lấy đầu mình, giọng nói khàn khàn: “Không, đó không phải là ý nghĩ của ta...”

“Các người biết không? Ta vừa nhận được tin tức từ Đồ Long Bộ, bảo rằng một người sống lại cấp Xà ở gần đây đã bị giết, hoàn thành việc đầu thai.” Tô Bạch ở phía sau, đột nhiên nói.

Hai nàng nghe xong đều ngẩn ra.

Các nàng nghe thấy tin tức của đối phương, lập tức hiểu rõ ngọn nguồn chuyện này.

Lý Thanh Trúc... Đầu thai...

Chỉ có như thế mới giải thích được tình huống lúc này.

Hiện trường yên lặng một hồi, thậm chí có thể nói là im như tờ.

“Hồng Nguyệt...” Một lúc sau, Lý Thanh Trúc buông tay khỏi đầu mình, đột nhiên nhìn Sở Hồng Nguyệt.

Sở Hồng Nguyệt nhìn Lý Thanh Trúc, sống mũi cay cay, nước mắt liên tiếp rơi xuống.

Nàng biết rõ, nếu Lý Thanh Trúc thật sự bị đầu thai, vậy thì đối phương nhất định phải chết!

“Tất cả nhân viên xin chú ý, D45 ở chợ số 76 đã chết, người sống lại có thể là người sống lại cấp Xà, đã hoàn thành việc đầu thai. Trước mắt, tất cả nhân viên hãy tìm vật đầu thai. Nếu tìm được vật dẫn, vui lòng đưa nó đến Bộ, tiến hành tiêu hủy.”

“Xin nhắc lại, người sống lại có thể là người sống lại cấp Xà, đã hoàn thành việc đầu thai. Trước mắt, tất cả nhân viên hãy tìm vật đầu thai. Nếu tìm được vật dẫn, vui lòng đưa nó đến Bộ, tiến hành tiêu hủy.”

“...”

Trong tai nghe, âm thanh nhắc nhở vang lên.

“Đưa ta đến Bộ.” Lý Thanh Trúc nhìn Sở Hồng Nguyệt, nói nhỏ.

Sở Hồng Nguyệt hít một hơi thật sâu, không lên tiếng, chỉ cẩn thận nâng Lý Thanh Trúc lên, đi về phía Bộ.

Hai người đã là đồng nghiệp với nhau trong một thời gian dài, vì vậy trong thời gian ngắn ngủi, họ đã hình thành được sự ăn ý ngầm.

Nhưng ngay lúc ấy, Tô Bạch đột nhiên nói: “Chuyện này... Thật ra, ta cảm thấy không cần phải... đưa nàng đến Bộ, có lẽ ta có thể cứu nàng.”

Nghe hắn nói, Sở Hồng Nguyệt dừng bước, quay người lại nhìn Tô Bạch.

“Người không phát hiện, lúc này nàng rất bình thường sao? Có lẽ nàng có thể kiên trì chống đỡ.” Tô Bạch lại nói.

“Không được.” Nghe Tô Bạch nói vậy, Lý Thanh Trúc lắc đầu, “Ta có thể cảm giác được ý thức của mình quả thực đã bị ảnh hưởng, có lẽ không bao lâu nữa ta sẽ trở thành một người khác. Làm như vậy, quá nguy hiểm, cho nên ta phải chết.”

Lúc này, khi nàng nói rằng mình phải chết, giọng điệu của nàng rất bình tĩnh, như thể nàng không nói về chính bản thân mình.

Sở Hồng Nguyệt đang giúp đỡ Lý Thanh Trúc im lặng không nói.

“Hồng Nguyệt, đưa ta đến Bộ thôi.” Sắc mặt Lý Thanh Trúc tái nhợt, nhẹ nhàng nói.

“Không, ta cảm thấy hắn nói đúng, có lẽ người có thể kiên trì chống đỡ.” Sở Hồng Nguyệt thấp giọng nói.

Thấy nàng nói vậy, vẻ mặt của Lý Thanh Trúc thay đổi, tức giận nói: “Sở Hồng Nguyệt! Người đang nói cái gì vậy? Chưa từng có người nào đầu thai mà không trở thành sát nhân. Bây giờ ta còn có trí tuệ, nhanh đưa ta đến Bộ, giết chết ta! Bằng không người chính là tội nhân! Là đội trưởng, người không dám quyết đoán sao? Khụ khụ...” Nói xong lời cuối cùng, bởi vì nàng nói quá nhanh, cho nên không khỏi ho khan, sắc mặt trở nên đỏ bừng.

“Thử xem, ta thấy hiện giờ người khá bình thường. Thật ra, dựa theo thời gian đầu thai, người phải đầu thai thành công rồi mới đúng, không phải như hiện tại, còn sức la lớn tới vậy.” Tô Bạch lạnh lùng nói.

Lý Thanh Trúc nghe xong, vẻ mặt thay đổi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Các người có biết đây là trọng tội không? Sẽ lên tòa án người linh năng.”

Nói xong, nàng định quay người chạy trốn.

Đúng lúc này, Sở Hồng Nguyệt nắm chặt Lý Thanh Trúc, ôm lấy đối phương, nhìn Tô Bạch: “Cứu như thế nào?”

“Người điên rồi!!!” Lý Thanh Trúc hét to, không ngừng giãy dụa, muốn trốn thoát khỏi người Sở Hồng Nguyệt.

Nhưng mà, sức Sở Hồng Nguyệt quá mạnh, nàng không thể thoát ra được.

Nàng lại không thể sử dụng năng lực, nếu không, Sở Hồng Nguyệt rất dễ bị thương.

“Nếu người muốn bọn ta phải đến tòa án người linh năng, vậy thì người tiếp tục giãy dụa, tiếp tục la đi.” Sở Hồng Nguyệt nghiêng răng, đánh vào mũi Lý Thanh Trúc.

Mũi Lý Thanh Trúc đau, nhưng cũng phản ứng lại, không la nữa, chỉ cắn phẫn nói: “Các người phải đưa ta đến Bộ trước khi ta phát điên.”

“Đi theo ta.” Tô Bạch mặc kệ phản ứng của nàng, đi về phía biệt thự.

Sở Hồng Nguyệt ôm Lý Thanh Trúc đi theo phía sau.

Lý Thanh Trúc muốn giãy dụa, nhiều lần muốn nhảy xuống chạy trốn khỏi người của Sở Hồng Nguyệt, nhưng lần nào

cũng thất bại.

Và hình phạt là mộng nàng bị đau.

Chưa đến bao lâu, Tô Bạch đã tới biệt thự.

Lính ở đây vẫn đứng canh như thường lệ, thấy bọn họ thì chào một cái rồi cho vào.

Sau đó, Tô Bạch đưa hai cô gái về biệt thự của mình, vào phòng thí nghiệm ngầm.

“Lúc trước ta nghe nói có người mua phòng thí nghiệm, chẳng lẽ là ngươi?” Lý Thanh Trúc liếc Tô Bạch một cái.

Lúc này, vì chưa bị ảnh hưởng nên tâm trạng của nàng cũng thoải mái hơn rất nhiều.

“Ngươi không đau à?” Tô Bạch liếc mắt nhìn đối phương, không trả lời vấn đề kia.

“Không đau nữa.” Lý Thanh Trúc lắc đầu.

Tô Bạch gật đầu.

Thật ra hẳn đã đoán được đại khái vì sao Lý Thanh Trúc không bị đau thai, mất đi trí tuệ.

Bởi vì... Linh Năng mà Hùng Tư biến thành sợ chết.

Đối phương không biết đã dùng cách gì có thể cảm giác được tồn tại của mình, hơn nữa nhận ra chính bản thân.

Cho nên hẳn vẫn không dám chiếm lấy trí tuệ của Lý Thanh Trúc.

Bởi vì chỉ cần Hùng Tư chiếm được trí tuệ của Lý Thanh Trúc, hẳn sẽ giết chết đối phương.

“Phòng thí nghiệm này có phải là của ngươi không? Ngươi lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?” Lý Thanh Trúc lại hỏi.

Tô Bạch liếc đối phương một cái, lần đầu tiên phát hiện Lý Thanh Trúc lại thích hóng hớt đến như thế.

“Là của thầy ta, ta chỉ dùng tạm thời.” Hẳn lạnh lùng đáp.

Sau đó hẳn đứng dậy, đi đến bồn rửa tay, lúc này mới chợt nhớ bồn rửa tay đã bị Hathaway phá hỏng.

Trí nhớ của hắn dường như vì sử dụng năng lực ghi nhớ và tinh thần quá độ mà hơi suy yếu, ngay cả điều này cũng suýt nữa quên mất.

Tô Bạch khẽ lắc đầu, rửa sạch tay mình.

May mắn thay, bồn rửa tay không hư nặng, có thể miễn cưỡng sử dụng.

Sau đó, hắn được ghé thí nghiệm, lấy trong túi ra một ít mảnh Linh Thuế nhỏ cho vào cốc đo dung tích, đi đến bồn rửa mặt và rửa những mảnh Linh Thuế này.

Sau khi làm xong, Tô Bạch lấy lưỡi dao dùng một lần, đặt nó và cốc đo dung tích đến trước mặt Sở Hồng Nguyệt, nói: “Máu.”

Khi Sở Hồng Nguyệt nhìn trong cốc, lập tức nhận ra đó là gì, sau đó gặt đầu, lấy lưỡi dao dùng một lần cắt ngón tay mình, để máu của mình nhỏ vào cốc đo dung tích.

Nàng cũng không hỏi lý do vì sao Tô Bạch lại dung máu của mình thay vì máu của Lý Thanh Trúc.

Bởi vì nàng đã đoán được nguyên nhân.

Lúc này, Lý Thanh Trúc có thể đã trở thành người sống lại, máu của nàng không thích hợp để làm thuốc ổn định.

Tô Bạch nhận lấy cốc đo, sau đó lắc nó một chút cho Linh Thuế trong cốc bắt đầu hòa tan.

Một lúc sau, hắn đặt thuốc này đến trước mặt Lý Thanh Trúc.

Lý Thanh Trúc liếc qua thuốc, cầm lên, một hơi uống sạch.

Sau khi uống xong, nàng nhìn Tô Bạch nói: “Thuốc ổn định là ổn rồi sao...”

Nói đến đây, nàng phát hiện Tô Bạch đang dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình.

Lúc này nàng cũng nhận ra mình quá ngây thơ, một liều thuốc ổn định, làm sao có thể đảo ngược việc đầu thai?

“Ngươi cũng để lại một ít máu, dùng làm mẫu thử.” Tô Bạch lại lấy ra lưỡi dao dùng lần và cốc đo dung tích đặt trước mặt Lý Thanh Trúc.

“Được.” Lý Thanh Trúc cũng không ậm ờ, cầm dao cắt ngón tay mình, đồng thời có chút tò mò: “Ở đây người không có ống tiêm sao? Không thể dùng ống tiêm để lấy máu à? Không nên để bọn ta dùng dao cắt tay chính mình.”

“Có.” Tô Bạch gật đầu, sau đó nói: “Nhưng ta quên mất.”

Lý Thanh Trúc: “...”

Sở Hồng Nguyệt: “...”

Tô Bạch nhìn biểu cảm ngây người của bọn họ, hần nở cười, không phải hần quên, mà nó đã là thói quen.

Trước kia ở bên ngoài với Lão Miêu, hần đều dùng dao để lấy máu.

Dựa theo cách nói của Lão Miêu, vừa sạch sẽ vừa vệ sinh.

Và nhanh hơn.

Tô Bạch không cảm giác được câu vừa sạch sẽ vừa vệ sinh của đối phương, nhưng lại cảm nhận được sự nhanh chóng.

Cắt một đường đã chảy máu, nhanh hơn dùng ống tiêm bình thường nhiều.

Tô Bạch dừng lại, nhìn Lý Thanh Trúc nói: “Thời gian sau này, ta muốn người ở lại đây, ta giúp người chữa trị.”

“Vậy ta cũng sẽ ở lại.” Sở Hồng Nguyệt vội vàng nói.

Tô Bạch liếc mắt nhìn đối phương, ngừng một chút, nói: “Người chấn chấn à? Hia đội trưởng của một đội đều ở đây, người thấy thành viên trong đội sẽ nghĩ người thế nào?”

Tất nhiên hần hiểu được ý của Sở Hồng Nguyệt, đối phương muốn bảo vệ hần khi Lý Thanh Trúc bị mấy khổng chế.

Chỉ là... không cần thiết.

Chương 211: Quan tài hoàng kim? Nguyên tố S?

“Người bảo Lý Mạc hay Trịnh Vũ đến là được, hai đội trưởng bọn người ở chỗ của ta, tiểu đội sợ sẽ gặp vấn đề.” Tô Bạch cầm lấy máu của Lý Thanh Trúc để sang một bên.

“Nhưng vậy chẳng phải người sẽ gặp nguy hiểm sao?” Sở Hồng Nguyệt dừng một chút, nhìn liếc qua Lý Thanh Trúc bên cạnh.

Lý Thanh Trúc: “...”

Tô Bạch liếc Sở Hồng Nguyệt, nói: “Bên cạnh ta có ba người linh năng, bản thân ta cũng là người linh năng, đủ bảo vệ an toàn của chính mình, hơn nữa ở đây có rất nhiều người của Đồ Long Bộ ra vào. Cho dù ta không thể thắng, bảo toàn tính mạng cũng không thành vấn đề, các người không cần phải lo lắng cho an toàn của ta.”

Lý Thanh Trúc ở bên cạnh nghe Sở Hồng Nguyệt nói chuyện với Tô Bạch, cảm giác có gì đó rất lạ.

Hai người này vậy mà nói chuyện trước mặt này, nói về sự nguy hiểm của nàng.

Nhưng mà, nàng cũng không có cách gì để phản bác lại, dù sao chính nàng lúc này thật sự rất nguy hiểm.

“Được rồi, ta ở biệt thự số ba gần người. Nếu xảy ra vấn đề, có thể đến gặp ta.” Sở Hồng Nguyệt gật đầu nói.

“Được, người đi trước đi. Ta còn cần làm thí nghiệm.” Tô Bạch lắc thuốc thử trong tay, nói.

Sở Hồng Nguyệt mím môi gật đầu nói: “Được, vậy ta đi trước.”

“Ừ.” Tô Bạch gật đầu, không nói gì với đối phương, cũng không quay đầu lại.

Sau đó, Sở Hồng Nguyệt rời đi.

Khi nàng đi, Lý Thanh Trúc tò mò nhìn Tô Bạch hỏi: “Người cố ý gây bất hòa với Hồng Nguyệt à? Ta nghe nói nàng và người đã cùng trải qua sinh tử một lần.”

Bởi vì nàng đã hạ quyết tâm rồi, hiện tại nàng không sợ hãi giống như ban đầu, ngược lại thả lỏng, trên người có cảm giác rất thoải mái.

Tô Bạch liếc nàng một cái, thản nhiên nói: “Nếu người không muốn sống thì có thể trực tiếp rời đi. Không cần phải trò chuyện nhằm chán với ta như vậy.”

Lý Thanh Trúc không nói nên lời, sau đó cẩn thận nhìn Tô Bạch, thấy vẻ mặt đối phương không dao động bèn gật đầu, sau đó nói: “Được, ta sẽ không nói chuyện này với người nữa, người định cứu ta như thế nào?”

“Ta không biết.” Tô Bạch dùng ống nhỏ giọt lấy một ít máu trong cốc đo dung tích.

Tiếp theo, hắn lấy quả Tiểu Chu từ kết sắt bên dưới.

Cắt một ít hòa cùng với máu cho vào trong ống nghiệm.

“Vậy người còn để ta ở chỗ của người?” Lý Thanh Trúc cau mày, “Người có biết bây giờ người làm vậy sẽ nguy hiểm đến mức nào không?”

“Không sao đâu.” Tô Bạch ăn hết phần còn lại của quả Tiểu Chu.

Hắn không lo lắng chuyện này, nếu đối phương đầu thai, hắn sẽ giết đối phương.

Vừa hay có thể xem mình có đạt được điểm thuộc tính lần thứ hai và nhiệm vụ di nguyện hay không.

“Nghe nói người là người linh năng trong danh sách người máu lạnh D31.” Ăn xong quả Tiểu Chu, Tô Bạch nhìn Lý Thanh Trúc, thuận miệng hỏi.

“Ừm, đúng vậy.” Lý Thanh Trúc gật đầu, sau đó tò mò hỏi: “Khi làm thí nghiệm, người ăn được liệu này, chẳng phải không phù hợp với tiêu chuẩn làm việc sao?”

Tô Bạch rửa sạch ống nghiệm nói: “Phòng thí nghiệm này bây giờ là của ta, ta muốn làm cái gì thì làm thế ấy.”

Lý Thanh Trúc trợn mắt, khinh thường nói: “Không phải người mới nói dụng cụ ở đây không phải của người, là của thầy người sao?”

“Đúng vậy.” Tô Bạch gật đầu, sau đó nói thêm: “Thầy ta mua cho ta.”

Lý Thanh Trúc: “...”

“Người ăn không?” Tô Bạch lấy một vài quả Tiểu Chu từ trong kết, đặt vào một cái cốc đo.

Nghe hắn nói, Lý Thanh Trúc hơi kinh ngạc: “Người không thích ta đấy chứ? Ta không có hứng thú với nam sinh nhỏ như người.”

Giá của quả Tiểu Chu nàng biết, trước kia khoảng một vạn tệ, hiện giờ giá khoảng một vạn năm trăm tệ.

Mấy quả Tiểu Chu trước mắt này tương đương năm sáu mươi vạn tệ.

Với cái giá này, tùy ý tặng người khác cũng không phải do nàng nghĩ nhiều.

“Ta cũng không có hứng thú với người.” Tô Bạch lạnh lùng nói.

Nhìn ánh mắt không có chút dục vọng của đối phương, lúc này Lý Thanh Trúc cảm thấy bản thân mình trong mắt đối phương dường như không phải người, mà là đồ vật, hay nói chính xác hơn là vật thí nghiệm.

Điều này khiến nàng cảm thấy hơi lạnh sống lưng.

“Ăn nhiều một chút, sau này thường xuyên tìm người để lấy máu, chút suy nghĩ này của người, đừng dùng trước mặt ta.” Tô Bạch lau sạch ống nghiệm, không quay đầu mà nói.

“Được rồi.” Lý Thanh Trúc gật đầu, không nói nữa.

Lúc này Tô Bạch đã phân tích xong nguyên tố Linh Năng trong cơ thể đối phương.

“Nguyên tố băng S1 là 0,00189%, nguyên tố gió S63 là 0,08283%, nguyên tố gió A51 là 26,28374%, nguyên tố băng D31 là 47,33436%...”

Tô Bạch ghi lại dữ liệu của nguyên tố Linh Năng được phân tích, về mặt khó hiểu

Một trong những lý do khiến hắn đưa Lý Thanh Trúc đến đây lần này là vì muốn cứu đối phương, nhưng ngoài ra vẫn còn lý do khác.

Hắn muốn ghi lại biến đổi trong cơ thể của người đầu thai.

Một đối tượng thí nghiệm tự nguyện như Lý Thanh Trúc muốn nghiên cứu thật sự rất hiếm, có thể cung cấp số liệu rất quý giá.

Mà số liệu này có thể giúp Tô Bạch hiểu biết thêm về Linh Năng và bản thân mình.

“Lúc trước số liệu người dùng dụng cụ thí nghiệm đo được là bao nhiêu?” Tô Bạch liếc Lý Thanh Trúc, dò hỏi.

Lý Thanh Trúc nghe vậy thì suy nghĩ một chút, sau đó trực tiếp báo cáo số liệu thử nghiệm của mình: “nguyên tố băng S1 là 0,0011%, nguyên tố gió A51 là 26,2441%, nguyên tố băng D31 là 47,3751%...”

Chỉ trong thời gian ngắn, đối phương đã nói thẳng hết số liệu của mình.

“Sao người có thể nhớ rõ như vậy?” Tô Bạch có chút kinh ngạc, trong cơ thể đối phương có tổng cộng bốn mươi ba nguyên tố Linh Năng, số liệu còn phức tạp hơn.

Người bình thường không thể ghi nhớ số liệu dài như vậy.

Mà Lý Thanh Trúc lại ghi nhớ rất rõ, điều này chứng minh đối phương rất đề tâm.

Lý Thanh Trúc nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Tô Bạch, trong lòng cảm thấy có chút kiêu ngạo.

Nàng dừng một chút rồi trả lời: “Chuyện này có quan hệ nhất định đến thể chất của ta, chẳng phải người vừa hỏi ta có phải là người danh sách thuốc máu lạnh D31 sao? Là một người danh sách thuốc máu lạnh D31, số liệu cơ thể xảy ra biến hóa thường xuyên, cho nên ta rất nhạy cảm với số liệu này.”

“Số liệu cơ thể thay đổi, người nói cụ thể được không?” Tay Tô Bạch dừng lại, sau đó nghiêm túc nhìn Lý Thanh Trúc.

“Bởi vì ta có nguyên tố băng D31 trong người. Trong Liên bang, có những loại thuốc đặc biệt có thể khiến nguyên tố băng D31 có tính xâm lấn, ăn mòn một số nguyên tố yếu hơn nguyên tố này và tăng tỷ lệ nguyên tố băng D31”, Lý Thanh Trúc nói.

Tô Bạch nghe vậy cũng hiểu được tại sao nguyên tố băng D31 của Lý Thanh Trúc đạt tới 47.38436%,

Lý Thanh Trúc nhìn Tô Bạch, có chút kỳ quái nói: “Người thật không biết chuyện này?”

Nghe vậy, Tô Bạch không biết nói gì, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy cách nói như vậy.

Nhưng không có cách nào, nền tảng của hắn vẫn còn quá mỏng so với những Dược sư chính thống.

Dù sao hắn chỉ mất một tháng để trở thành một Dược sư.

Về phần trí nhớ của Khúc Du Dương...

Lúc trước Tô Bạch đang tìm một số nơi quan trọng để xem.

Hắn không đọc hết ký ức cả đời của người kia.

Bởi vì nhìn vào ký ức của người khác, xem cuộc sống, ăn uống của họ, nhất định có thể nói là một sự tra tấn.

“Ừ, vậy tại sao họ không thử nguyên tố S?” Tô Bạch nhìn Lý Thanh Trúc tò mò hỏi.

“Tại sao muốn thử nguyên tố S?” Lý Thanh Trúc tò mò hỏi.

Nghe vậy, Tô Bạch dừng lại, sau đó nhớ tới nguyên tố S rất mạnh, dường như chỉ có hắn đang nghiên cứu, hơn nữa hắn cũng chưa nói cho ai biết về nó.

“Không có chuyện gì, ta chỉ cảm thấy nguyên tố S nghe có vẻ cao cấp hơn một chút.” Tô Bạch lắc đầu, ngừng nói, bắt đầu xử lý chỗ máu thừa, chuẩn bị lưu lại.

Lúc này, hắn đang nghĩ lại những số liệu vừa mới thí nghiệm được trên người Lý Thanh Trúc.

Trong số liệu, Tô Bạch phát hiện có điều gì đó bất thường.

Hắn đã tìm thấy nguyên tố S thứ hai trong cơ thể của Lý Thanh Trúc.

Nguyên tố gió S63.

Và yếu tố gió S63 này, đã đạt đến 0,08283%.

Nó nhiều hơn tám mươi lần nguyên tố S của người khác.

Mà Tô Bạch cảm thấy nguyên tố gió S63 này này rất có thể quan hệ nhất định đến Hùng Tư, là đột nhiên được thêm vào.

Dù sao, nếu như Lý Thanh Trúc luôn luôn có nguyên tố này, đối phương lúc trước làm sao không kiểm tra ra chứ?

Do đó, yếu tố này có khả năng là chìa khóa của đầu thai.

Trong khi xử lý máu, Tô Bạch nhớ lại lúc mình quan sát máu của Lý Thanh Trúc trước đây, trong máu đó, hẳn nhìn thấy nguyên tố gió S63 rất phát triển.

Lúc này, hẳn cảm thấy chuyện này giống với Hathaway trước đây.

Bị tiêm nhiễm và đầu thai, tình huống không khác nhau là bao.

Tuy nhiên, một cái được sử dụng của người cấp cận Giao chủ động sử dụng, cái còn lại là do người cấp Xà là.

“Người sống lại...” Tô Bạch dùng ngón tay gõ bàn, nhịp tim có chút tăng nhanh.

Hắn cảm giác chính mình dường như bắt được thứ gì đó.

người sống lại và nguyên tố S, có quan hệ rất mật thiết.

Lúc này Tô Bạch muốn thử máu xem trong máu của hắn có những nguyên tố nào.

Chỉ tiếc là máu của người sống lại, cho dù dùng dụng cụ tốt nhất đều không thể tiến hành kiểm tra đo lường.

Bởi vì máu của người sống lại có thể cản trở hoạt động của dụng cụ.

Mà cảm giác linh năng thực vật của hắn cũng vậy, không thể cảm nhận được nguyên tố trong máu của người sống lại.

“Liệu nó có liên quan gì đến nguyên tố S của người trở thành người sống lại không?” Lúc này, một ý tưởng đột nhiên nảy ra trong đầu Tô Bạch.

Lúc này Tô Bạch nghĩ đến Hoàng Kim Tâm trong di tích lúc trước, khẽ nuốt nước bọt.

Hoàng Kim Tâm đó... có phải là nguyên tố S không?

Chính vì điều này mà cả chính hắn và Khúc Du Dương đều trở thành người sống lại thành công!!!

Nghĩ đến đây, Tô Bạch càng cảm thấy có thể.

Sau đó, hắn lại nghĩ đến một việc nữa.

Lúc trước Quản gia có nói qua, rất có thể Hathaway sẽ giúp hắn thăm dò được năng lực của Thi Thiên Thiên.

Trong cơ thể của Hathaway có nguyên tố S3, có khi nào là đại diện cho năng lực của Thi Thiên Thiên?

Tô Bạch cảm thấy vấn đề tìm người làm thí nghiệm quả thật là một việc vô cùng đúng đắn, điều này giúp hắn có thể nhận thức đúng hơn về quan tài hoàng kim.

Lúc này, anh cảm thấy Lý Thanh Trúc đang ăn quả Tiểu Chu bên cạnh rất vừa mắt.

“Còn muốn ăn gì nữa không, trong tủ bảo quản đồ tươi ta vẫn còn?” Tô Bạch nhìn Lý Thanh Trúc hỏi.

“Hả” Lý Thanh Trúc nghe được lời này của hắn thì hơi sững sốt, sau đó lắc đầu nói: “Không cần, ăn quả Tiểu Chu của người cũng đã tốn tiền rồi.”

Nói đến đây, nàng dừng lại do dự: “Có điều, người đừng dùng ánh mắt này nhìn ta được không? Nói thật, rất đáng sợ.”

Tô Bạch nghe vậy cảm thấy mình có hơi mất lịch sự.

“Ừ.” Hắn gật đầu, “Vậy để ta chuẩn bị phòng cho người, mấy ngày nay người cứ ở lại chỗ này đã.”

Sau đó, Tô Bạch đặt máu và dụng cụ thí nghiệm đã xử lý xong, trực tiếp đi về phía thang máy.

Lý Thanh Trúc lập tức đuổi theo.

Sau khi vào, Tô Bạch ấn thang máy đi lên tầng ba.

Có ba phòng khách trên tầng ba, vừa vặn cho đôi phương ở.

Thang máy đi lên, Tô Bạch nhìn thang máy sang trọng trước mặt, cảm thấy nên đổi thang máy.

Đổi nó thành một bằng mật khẩu hoặc mở khóa bằng vân tay.

Nếu không, phòng thí nghiệm bên dưới rất dễ bị người khác đột nhập vào.

Hắn vẫn cần không gian riêng tư của mình.

Đương nhiên, Tô Bạch không có ý trách Trương Tam.

Trương Tam có thể hoàn thành phòng thí nghiệm trong vài ngày, còn muốn chuẩn bị thang máy các thứ linh tinh, như vậy có hơi ép buộc.

Trên tầng ba, Tô Bạch bước vào phòng khách, chỉ vào một gian phòng bên trong, nói: “Sau này người ở phòng này đi, chần và đồ vệ sinh cá nhân trong đó đều là đồ mới.

“Cảm ơn, thời gian này làm phiền người rồi.” Lý Thanh Trúc gật đầu, sau đó cảm ơn Tô Bạch.

“Không có gì.” Tô Bạch lắc đầu, sau đó nhìn một cái, nói: “Có điều người không được xuống tầng ngầm thứ hai. Đó là phòng thí nghiệm chuyên dụng của ta.”

“Được.” Lý Thanh Trúc gật đầu.

Đến nhà người khác làm khách, tôn trọng quy tắc của của người ta, đó là điều đương nhiên.

“Meo meo ~” Đúng lúc này, một tiếng mèo kêu vang lên.

Tiểu Tội bước chân ngẩn ngẩn, từ dưới ghế sofa đi ra, sau đó chậm rãi đi tới bên cạnh Lý Thanh Trúc, đôi mắt màu vàng nhìn chăm chú vào Lý Thanh Trúc.

“A... Người cũng nuôi mèo con.” Lý Thanh Trúc nhìn thấy dáng vẻ lông xù của Tiểu Tội, trong lòng sinh ra yêu thích, ngồi xổm xuống sờ đầu Tiểu Tội.

Thấy vậy, Tiểu Tội đưa đầu lưỡi hồng liếm lòng bàn tay Lý Thanh Trúc, cảm giác nhột khiến Lý Thanh Trúc bật cười.

“Nó rất thích ta.” Lý Thanh Trúc ôm Tiểu Tội cười nói với Tô Bạch.

“Nó thích người cũng không phải chuyện tốt.” Tô Bạch lắc đầu, không nói nhiều thêm gì.

Sau đó, anh đi thẳng vào phòng ngủ bên cạnh.

Lý Thanh Trúc có chút sững sờ, không hiểu lời nói của Tô Bạch có ý gì.

Nhìn thấy chủ nhân của mình đã đi rồi, Tiểu Tội không muốn chạy theo mà tiếp tục liếm tay của Lý Thanh Trúc, như thể đang liếm thứ gì đó mà nó thích.

Tô Bạch vào phòng, đóng cửa lại, sau đó trực tiếp gửi tin nhắn cho Quản gia, hỏi về loạt linh thuốc D31 và thêm thông tin về thuốc.

“Những tài liệu này cần 100 điểm cống hiến.” Quản gia lập tức trả lời.

Tô Bạch khẽ cau mày, hẳn không ngờ một lần đổi phương lại cả nhiều điểm cống hiến như vậy.

100 điểm cống hiến này là hai ngàn vạn, đã có thể mua được rất nhiều dược liệu.

Sau đó hắn dừng lại và nói thẳng: “Được, người gửi tài liệu cho ta.”

Gửi tin nhắn xong, Tô Bạch lại gọi điện cho Trương Tam để hỏi về đứa bé.

Biết đứa nhỏ đã giao cho cảnh sát, hắn mới yên tâm.

Sau đó, hắn dặn dò Trương Tam về chuyện thang máy cùng với chuyện mua thêm vài cái kệ.

Mua kệ là để thay đổi tầng hầm lâu một thành nhà thuốc, chuyên dùng để bán thuốc.

Bởi vì cách đây không lâu hắn đã mua một lô dược liệu của Tiểu Chiêu và Phi Huyền

Không lâu sau đó, Quản gia gửi tài liệu qua.

Tô Bạch mở ra thông tin và bắt đầu nghiêm túc đọc.

Thông tin về thuốc lần này rất toàn diện, ngoài thuốc D31 còn có một số điều ẩn giấu.

Đầu tiên phải kể đến người danh sách thuốc máu lạnh D31 xuất hiện cách đây 30 năm, nguyên liệu sử dụng không rõ nhưng số lượng rất khan hiếm, nói chung là không cho người sử dụng.

Ngoài danh sách thuốc máu lạnh D31, còn có các loại thuốc khác.

Rất nhiều, có ba mươi sáu loại.

Trong số các loại thuốc này, thuốc phổ biến đều bắt đầu bằng E, D và C, có 3 loại bắt đầu bằng B và chỉ có một loại bắt đầu bằng A.

Về phần thuốc bắt đầu bằng S, không có loại nào.

Thấy vậy, Tô Bạch khẽ nhú mày.

Chương 212: Năng lực tiêu hao thiên phú

Lông mày Tô Bạch hơi nhíu lại, vậy mà lúc trước hắn chưa từng nghe thấy Lão Miêu nói qua.

Phải biết rằng hồi đó hắn tự học cực kỳ nhanh.

Theo lý mà nói, thời gian dài như vậy, Lão Miêu phải nói chuyện này cho hắn biết mới đúng.

“Lão Miêu...” Tô Bạch nhìn tài liệu, trong mắt toát lên vẻ suy tư.

Hắn cảm giác chắc chắn Lão Miêu cố ý.

Dường như đối phương đang cố gắng tránh né vấn đề này.

“Cho nên... Thuốc này có liên quan đến Lão Miêu không?” Tô Bạch nghĩ rằng Lão Miêu liếc mắt một cái đã nhận ra thuốc trên người Lý Thanh Trúc, trong lòng mơ hồ đoán được.

Người bình thường sao có thể nhận ra người danh sách thuốc máu lạnh D31 trong thời gian ngắn như vậy?

Phải biết rằng, người thuộc danh sách thuốc máu lạnh D31 chỉ mạnh hơn người linh năng bình thường một chút mà thôi, cũng không có điểm khác nào.

Nếu như Lão Miêu có liên quan đến những thuốc này, tất cả đều có lý.

Tô Bạch dùng đầu ngón tay gõ vào mép giường, khẽ ngồi dậy.

Giả sử chuyện này thật sự có liên quan đến Lão Miêu, đối phương có năng lực khiến tính căn cốt của nguyên tố Linh Năng mạnh lên, vậy có phải cũng có năng lực khiến nguyên tố yếu đi không?

Lúc này, Tô Bạch có một cảm giác sáng tỏ.

Vấn đề cơ thể của Lý Thanh Trúc và Hathaway cần tìm Lão Miêu mới được.

Sau khi suy nghĩ thông suốt, Tô Bạch gác chuyện này sang một bên.

Bây giờ hắn cần phải làm một chuyện vô cùng quan trọng.

Sau đó, hắn đặt di động sang bên cạnh, đặt ngón tay lên phía trên quan tài hoàng kim.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Hùng Tư, nhận được một điểm thuộc tính, kỹ năng leo trèo +1.”

“Cảm giác được di nguyện của Hùng Tư, hắn muốn kiếm được một trăm vạn từ ván bài. Nếu hoàn thành nguyện vọng của Hùng Tư, linh năng của hắn sẽ bị hấp thu, hình thành mảnh báu quan tài, đồng thời thu hoạch được năng lực: Tiêu hao thiên phú.”

“Tiêu hao thiên phú: Có thể tiêu hao thiên phú điểm thuộc tính, đổi lấy kinh nghiệm hiện có.”

Tô Bạch nhận được tin tức, im lặng không nói gì.

Đây là tin tức hắn lấy được sau khi Hùng Tư chết.

Điểm thuộc tính đặc biệt, cùng với nhiệm vụ di nguyện.

Hắn cũng nhìn qua ký ức của Hùng Tư.

Trong trí nhớ của Hùng Tư, hắn biết được đối phương là một người vô cùng thối nát.

Người này hết ăn lại nằm, đam mê cờ bạc, thậm chí còn thích ăn cắp vặt.

Sau khi thức tỉnh và thu hoạch được năng lực, suy nghĩ đầu tiên của hắn là dùng năng lực đặc biệt của mình để đi trộm đồ của người khác.

Di nguyện của hắn là kiếm được một trăm vạn từ ván bài, sau đó rửa tay gác kiếm, không bài bạc nữa.

Nghĩ đến chuyện này, Tô Bạch lắc đầu.

Mấy thứ như đánh bạc, không có người thắng.

Người cược thắng, người sẽ không quý trọng số tiền người cược, cảm thấy tiền này là gió lớn thổi tới.

Vì vậy, tiền cược sẽ bị tiêu hết một cách nhanh chóng hoặc bị thua mất trong một vụ cược vung tay quá trán khác.

Hoàn toàn không còn chút nào.

Mà thua cuộc, người sẽ muốn quay đầu, giành lại tiền của mình.

Nhưng thường là đổ tiền vào đó một lần nữa.

Về phần chuyện bỏ bài bạc càng là lời nói vô căn cứ.

Đánh bạc sẽ chỉ càng cược càng nghiện, người cũng càng ngày càng điên cuồng.

Chỉ có sau khi thua sạch tiền bạc, hẳn mới có những giây phút tỉnh táo ngắn ngủi.

Mấy thứ như đánh bạc, hại người hại mình.

Tô Bạch cũng biết đến những chuyện này từ sự hiểu biết về cha của Thu Diệp.

Hắn hơi dừng một lát, sau đó gửi tin nhắn cho Trương Tam, kêu hắn lúc quay lại thì mang theo một bộ bài poker tới.

Hắn chuẩn bị chui vào chỗ sơ hở trong ván bài này.

Mấy chỗ thiếu sót trong bài bạc dễ hơn việc đốt tiền âm phủ nhiều.

Kế tiếp, Tô Bạch bắt đầu thu hoạch điểm thuộc tính đặc biệt.

Kỹ năng leo trèo cũng không tệ lắm, có thể hình thành hiệu quả chống chất khi kết hợp với kỹ năng vượt chướng ngại vật, giống như trí tuệ và tinh thần của hắn.

Bất kể là đang truy kích hay chạy trốn, kỹ năng này đều là năng lực vô cùng có ích.

Xem xong, Tô Bạch lại nhìn về phía phần thưởng của nhiệm vụ nguyện vọng.

Năng lực tiêu hao thiên phú.

Phần giới thiệu của Thiên vô cùng đơn giản sáng tỏ, hắn chỉ liếc qua đã hiểu ý trong đó.

Thứ này có thể biến thiên phú hiện tại của hắn thành năng lực.

Ví dụ như hắn có thiên phú đầu bếp, dùng năng lực tiêu hao thiên phú sẽ đổi thẳng thiên phú thành kỹ năng đầu bếp.

Nghĩ đến năng lực này, Tô Bạch cảm thấy nhịp tim mình hơi tăng nhanh.

Hiện tại chuyện hấn buồn rầu chính là các phương diện thiên phú quá mạnh.

Người khác có một loại thiên phú gần như có thể ăn cả đời, nhưng Tô Bạch lại có gần ba bốn mươi loại thiên phú.

Hơn nữa còn đang tăng thêm mỗi ngày.

Điều này khiến Tô Bạch cũng không biết mình nên học cái gì mới tốt.

Đặc biệt hiện tại hấn cũng khá bận rộn, hoàn toàn không có thời gian đi học những đồ vật này.

Bây giờ có cách nhanh chóng, tất nhiên là vô cùng tốt.

Mặc dù có thể tiêu hao trong đó rất lớn, đối với một số người tương đương với mổ gà lấy trứng, cực kỳ không đáng.

Nhưng với Tô Bạch, sẽ không tồn tại vấn đề này.

Bởi vì hấn có một quan tài hoàng kim sẽ sinh ra gà.

Một lát sau, điện thoại Tô Bạch nhận được tin nhắn từ Trương Tam.

Hấn và Hathaway đã trở về.

Về phần Thu Diệp, hấn quay lại căn phòng cho thuê lúc trước.

Đối với chuyện này, Tô Bạch cũng biết sơ sơ chuyện gì đang xảy ra.

Hấn muốn gặp Chương Hiền Hà.

Nói thật, bây giờ quan hệ giữa Thu Diệp và Chương Hiền Hà không khác gì bà nội và cháu trai.

Tô Bạch rất vui khi thấy chuyện này, dù sao hấn đã từng tiếp xúc với Chương Hiền Hà, đối phương đúng là một người không tệ.

“Cộc cộc cộc...” Ngay lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Tô Bạch đứng dậy khỏi giường, đi tới trước cửa, mở ra.

Sau khi cửa mở, hắn thấy Trương Tam và Hathaway đứng ngoài cửa.

“Hathaway, người lên lầu tìm một phòng ở đi, ta có chuyện cần tâm sự với Trương Tam.” Tô Bạch nhìn về phía Hathaway, nói.

“Được.” Hathaway hơi ngần ra, khẽ gật đầu, sau đó quay người đi lên lầu.

Chờ sau khi Hathaway rời đi, Tô Bạch mới nhìn về phía Trương Tam: “Mua bài poker chưa?”

“Đã mua, ông chủ.” Trương Tam nói nhỏ.

“Ừ, người vào đây.” Tô Bạch gật đầu, để Trương Tam bước vào rồi đóng cửa.

Sau khi đóng cửa, Tô Bạch vươn tay nói: “Đưa bài cho ta.”

“Vâng, ông chủ.” Trương Tam gật đầu, lấy ra một hộp bài poker từ trong túi, đưa cho Tô Bạch.

Đúng lúc đó, điện thoại di động của hắn kêu ting ting.

Thấy thế, Trương Tam rút điện thoại ra kiểm tra, sau đó cả người hắn đều ngơ ngác.

Có người chuyển một trăm vạn vào trong tài khoản của hắn!

Hắn nhìn số tài khoản tới, liếc mắt đã nhận ra.

Là tài khoản của ông chủ nhà mình.

Thấy vậy, hắn không nhịn được nhìn về phía ông chủ.

“Ta cho người một trăm vạn, sau đó người nghĩ cách thua một trăm vạn này cho ta, người biết làm chuyện như vậy không?”

Tô Bạch cầm bài poker trong tay, hỏi Trương Tam.

Nghe xong, Trương Tam hơi sững sốt, sau đó trong lòng không biết nên nói gì cho phải, có một loại cảm giác lên voi xuống chó.

Hắn hơi dở khóc dở cười, sao ông chủ nhà mình lại thích chơi loại trò chơi này chứ.

“Ông chủ, cái này thì ta biết, đây là sở trường của ta.” Trương Tam xoa đôi bàn tay, cười ngây ngô.

Kế tiếp, hắn nói: “Ông chủ, chúng ta chơi đấu bò đi, ông chủ, người muốn từ từ kiếm lời từ từ hay tất cả cùng một lúc?”

Nghe hắn nói, trong lòng Tô Bạch hơi tò mò: “Người có thể không chế?”

“Sao không?” Trương Tam cười ha ha: “Ông chủ, tay nghề của ta rất tuyệt, người muốn kiếm thế nào cũng được.”

“Vậy một ván định thắng thua đi.” Tô Bạch nói thẳng.

Hắn cũng chẳng có tí hứng thú gì với chơi bài, ngược lại muốn nhanh chóng lấy được năng lực tiêu hao thiên phú kia.

Trương Tam mỉm cười, sau đó nói qua cách chơi một lượt, rồi bắt đầu chia bài: “Ông chủ, ván này phân thắng thua.”

Tô Bạch gạt đầu, sau đó hắn bắt bài.

“KKKKQ!”

Tô Bạch nhìn bài trong tay, hơi ngạc nhiên, hỏi Trương Tam: “Người gian lận?”

“Khụ... Khụ...” Trương Tam hơi xấu hổ, vò đầu nói: “Ông chủ, cái này sao có thể là gian lận chứ? Đây là tay nghề, đều là tay nghề.”

Nhìn Trương Tam, Tô Bạch cảm giác không thể tưởng tượng nổi, thật ra lúc trước hắn đã từng nghĩ qua chuyện này nên vẫn luôn chú ý tới mấy khía cạnh này.

Hiện tại mắt nhìn của hắn cực kỳ lợi hại, vậy mà vừa rồi hắn nhìn chăm chăm tay Trương Tam vẫn không phát hiện ra đối phương đổi bài vào lúc nào.

“Ừ, của ta KKKKQ.” Tô Bạch gạt đầu, thả bài trên tay xuống.

“A2345.” Trương Tam cũng đặt bài của mình lên bàn.

Ngay lúc này, Tô Bạch cảm giác nhiệm vụ đã hoàn thành.

Trong lòng hắn khẽ thả lỏng, quả nhiên kiểu này cũng có thể.

Kế tiếp hắn hơi buồn cười, nhiệm vụ di nguyện của An Đức trước đó qua mấy ngày vẫn chưa hoàn thành được, nhiệm vụ trước mắt đã từ từ biến mất, đã hoàn thành rồi.

“Người lại phát bài thử đi.” Tô Bạch nhìn về phía Trương Tam, nói.

“Còn chơi tiền không?” Trương Tam nghi ngờ hỏi.

Tô Bạch lắc đầu: “Không chơi, chỉ phát bình thường là được.”

Nói xong, hắn lợi dụng cảm giác đã thú cảm nhận động tác của Trương Tam.

“Được rồi, ông chủ.” Trương Tam gạt đầu, bắt đầu xóc bài, sau đó chia bài.

Tô Bạch lật bài trước mặt mình lên.

“KKKKQ.” Vẫn là mấy lá trước đó.

Thậm chí màu sắc lá Q cũng không thay đổi, vẫn là Q ách bích.

Mà lúc này, Tô Bạch không còn ngoài ý muốn như lúc trước.

Bởi vì vừa rồi, hắn dùng cảm giác đã thú đã cảm nhận được động tác của Trương Tam.

Hóa ra lúc Trương Tam xóc bài có một ít động tác nhỏ, nhưng mấy động tác nhỏ này đều bị tay hắn khéo léo che lại.

Hơn nữa động tác còn rất nhanh, vô cùng tự nhiên, người ngoài hoàn toàn không thể nhìn ra bất cứ điểm khác thường nào.

“Ông chủ, cần ta thể hiện tỉ mỉ hơn không?” Trương Tam cẩn thận hỏi.

Hắn phát hiện hình như hôm nay ông chủ mình có hơi kỳ lạ.

“Không cần.” Tô Bạch lắc đầu, cười nói: “Người làm rất tốt.”

Nói xong, hắn dừng một lát rồi nói tiếp: “Đúng rồi, đến bây giờ ta vẫn chưa phát tiền lương cho người, một trăm vạn kia coi như một phần tiền lương năm nay của người.”

“Ông chủ, không cần.” Trương Tam khề giật mình, sau đó vội vàng lắc đầu: “Thật ra người cho đã đủ nhiều rồi.”

Sự thật đúng là như thế, ông chủ đã cho hắn một chợ đen xe hơi và thuốc cường kiện cơ thể.

Mặc dù gần đây bởi vì kiểm tra nghiêm ngặt nên chợ đen xe hơi không thể mở nhưng hắn chưa từng cảm thấy đây là vấn đề của ông chủ, mà là hắn không đủ may mắn.

Ông chủ thật sự đã cho hắn rất nhiều.

“Ta cho là cho, tiền lương là tiền lương, không thể nhập làm một.” Tô Bạch lắc đầu, nói: “Về sau tiền lương một năm của ngươi là năm trăm vạn. Nếu như làm tốt, ta sẽ tăng thêm.”

Nghe được lời này của Tô Bạch, Trương Tam khẽ nuốt một ngụm nước bọt.

Năm trăm vạn, hơn nữa còn là một năm năm trăm vạn!

Mặc dù hắn biết ông chủ của mình giàu nứt đổ đổ vách nhưng rơi vào trên người mình, hắn vẫn có một chút cảm giác run sợ.

Lúc này, Trương Tam nhớ tới lúc trước bởi vì ông chủ kêu hắn thua một trăm vạn kia mà trong lòng nảy sinh thất vọng thì hắn muốn tự cho bản thân một bàn tay.

Mình đúng là không có tiền đồ!

“Cảm ơn ông chủ!” Trương Tam kích động nói.

Hắn phát hiện chuyện chính xác nhất cả đời hắn chính là tìm được một ông chủ tốt, khiến hắn một bước lên trời.

Đồng thời, hắn càng thừa nhận Tô Bạch, thậm chí còn nguyện ý máu chảy đầu rơi vì Tô Bạch.

“Ừ, ngươi ra ngoài trước đi.” Tô Bạch khoát tay áo, nói.

Hắn cũng không để ý việc cho thuộc hạ năm trăm vạn mỗi năm lắm.

Mỗi ngày hắn làm hợp đồng tương lai thu về mấy chục tỷ, số tiền hắn kiếm được một ngày có thể trả lương cho Trương Tam mấy đời.

Về phần thị trường hàng hóa kỳ hạn có thể bị Tô Bạch vét sạch hay không...

Tất nhiên sẽ không.

Thị trường hàng hóa kỳ hạn Liên Bang là thị trường toàn cầu hóa, trong đó không chỉ bao gồm Liên Bang mà còn rất nhiều quốc gia trong hoang mạc.

Hạn mức giao dịch mỗi ngày đều lấy đơn vị là ngàn tỷ.

Số tiền Tô Bạch kiếm được mỗi ngày chỉ có thể xem như một cái bọt nước nho nhỏ bên trong thị trường hàng hóa kỳ hạn

ngoài Liên Bang mà thôi.

Chứ đừng nói đến tiền trong thị trường hàng hóa kỳ hạn giống y như rau hẹ, cắt xong một gốc vẫn còn một gốc khác, vĩnh viễn cắt không hết.

Kế tiếp, Trương Tam rời đi.

Tô Bạch thì bắt đầu mở ra nhóm chat.

Sau đó hẳn thấy được cuộc thảo luận trong nhóm về vấn đề này.

Học giả: “Viện khoa học Liên Bang đã nghiên cứu, sau khi đã thú bên trong cấm địa được cường hóa linh năng, bọn chúng trở nên hung dữ hơn, một số loài hung ác bắt đầu mở rộng địa bàn của mình khiến cho một ít dã thú trong cấm địa không có địa bàn, phải di chuyển ra bên ngoài.”

Phi Huyền: “Thảm! Thảm! Thảm! Gần đây giá phòng bắt đầu tụt! Đây không phải là ăn cắp dưới đáy nữa, rõ ràng là cướp ngang lưng mà. Lỗ chết!”

Tiểu Chiêu: “Bên ngoài Liên Bang cũng bị dã thú cấm địa xâm nhập, trước mắt đám dã thú xâm nhập lấy phi cấm làm chủ, năng lực hành động của bọn chúng hùng mạnh nhất.”

Quản gia: “VẬY các người cảm thấy nên xử lý chuyện này thế nào?”

Bình Nhân: “Giết! Trước đó khi dã thú chạy ra khỏi cấm địa đã phái quân đội tiến hành ném bom cấm địa, vất vả một lần nhàn nhả suốt đời.”

Lão Miêu: “Đệ Bát, người điên rồi à? Nếu như quân đội tiến hành ném bom cấm địa sẽ tạo thành thiệt hại không thể tưởng tượng nổi! Về sau người linh năng có thể sẽ bị thiếu được liệu.”

Tiểu Chiêu: “@Tuyết Hoa, em gái nhỏ, không phải hiện tại người đang ở cấm địa đấy chứ?”

Tuyết Hoa: “A... Sao người lại biết...”

King Kong: “Nhắc đến nổ cấm địa là người lập tức căng thẳng, ai mà chẳng đoán được...”

Tuyết Hoa: “...”

Tô Bạch nhìn lịch sử trò chuyện, suy nghĩ một lúc rồi bắt đầu đánh chữ.

Mặt Thú: “Ta cảm thấy ném bom cấm địa không cần thiết lắm, có thể dùng cách điều hòa. Nếu như phái người tới cấm địa bắt giết dã thú với quy mô lớn có thể áp chế được số lượng quần thể dã thú cấm địa.”

Lão Miêu: “Có lý.”

Phi Huyền: “Có lý +1, nhưng chi phí trong này cũng cực kỳ cao, phải biết bên trong cấm địa, nguy hiểm nhất chính là thiên tai và trùng độc. Nếu thật sự phái người vào đó, rất có thể thợ săn bình thường, cảnh sát hoặc quân đội sẽ xuất hiện thương vong số lượng lớn. Mà nếu phái người linh năng đi vào cũng sẽ xuất hiện thương vong nhất định, Liên Bang không chịu nổi loại tổn thất này đâu.”

King Kong: “Haizz... Chuyện này liên quan gì tới chúng ta, còn không bằng chúng ta chơi mấy ván. @Mặt Thú, tới hay không?”

Nhìn King Kong @mình, Tô Bạch khẽ im lặng.

King Kong này đúng là đứa trẻ, hoàn toàn không rõ tình thế của Ảnh Tử.

Đệ nhất Ảnh Tử Ảnh Quân gia rất có thể là tầng lớp cao trong Đồ Long Bộ.

Mà Quân gia hỏi thăm ý kiến của nhóm bọn họ đồng nghĩa tại một số thời điểm, nhóm bọn họ có thể tham dự vào quyết sách của tầng lớp cao trong Đồ Long Bộ.

Thậm chí ý kiến của cả nhóm sẽ ảnh hưởng đến hướng đi của thế giới.

Nghĩ đến chuyện này, Tô Bạch hơi suy nghĩ, bắt đầu đánh chữ.

Mặt Thú: “Chưa chắc tiểu đội Đồ Long Bộ không thể tiến vào cấm địa, chỉ cần trong đội ngũ có người linh năng, kết hợp người linh năng loại cảm giác và vũ khí sát thương quy mô lớn là được.”

Người linh năng loại cảm giác có thể tránh né độc trùng dã thú bất ngờ tập kích, mà vũ khí sát thương quy mô lớn có thể bảo đảm sức chiến đấu của bọn họ.

Thậm chí lúc tiểu độ Đồ Long Bộ tiến vào có thể dẫn theo
mấy người hái thuốc hoặc chế thuốc vào.

Loại này có thể tiến hành thu hoạch dược liệu bên trong cấm
địa một đợt.

Chương 213: Tái phát

Học Giả: “Ta rất đồng ý với Mặt Thú.”

Quản gia: “Ý này rất tốt, quay về ta thử nói cách này cho tầng lớp cao trong Đồ Long Bộ xem sao.”

Tô Bạch nhìn tin tức trong nhóm, rơi vào trầm tư.

Ý của hắn rất tốt à?

Hắn thấy chỉ coi như tạm được thôi.

Muốn chân chính thực hiện phương pháp này còn cần phải chuẩn bị một số chi tiết, ví dụ như nên xử lý được liệu bên trong cấm địa như thế nào.

Hoặc để đội ngũ Đồ Long Bộ đi chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm như vậy, phải chăng nên tăng đãi ngộ lên?

Đủ loại khía cạnh khác.

Tất nhiên Tô Bạch đưa ra ý kiến này cũng có suy xét của bản thân.

Hắn giết An Đức, nhưng vẫn còn một nhiệm vụ nguyện vọng đây.

Nhiệm vụ nguyện vọng là cần bắt giết một con cự hổ trong cấm địa, phần thưởng là thu hoạch được một năng lực tên không chế thân thể.

Chẳng qua cự hổ trong cấm địa cũng không phải dã thú đặc biệt phổ biến, đoán chừng trong một vùng cấm địa chỉ có gần trăm con cự hổ cư trú.

Cho nên nếu Tô Bạch muốn tìm cự hổ bên trong cấm địa, có khả năng cần Duẫn Nhi.

Mà đúng lúc người Đồ Long Bộ tiến vào cấm địa lại có thể giải quyết vấn đề này.

Nhiều người Đồ Long Bộ vào cấm địa, có lẽ có thể nhìn thấy cự hổ cấm địa.

Đến lúc đó hắn chỉ cần đi qua bắt giết là được.

Cộc cộc cộc...

Đúng lúc này, một tràng tiếng gõ cửa truyền đến.

“Ô, người ở đâu?”

Nghe thấy tiếng đập cửa, Tô Bạch nhìn thời gian trên điện thoại, phát hiện đã mười một giờ khuya.

Lông mày hắn khẽ nhíu lại, không rõ tại sao đã trễ thế này mà đối phương còn tới tìm chính mình.

Ở ngoài cửa là Hathaway

Tô Bạch dừng một lát, rời giường, đi ra mở cửa.

Cũng ngay trong khoảng khắc cửa mở ra, Hathaway nhào thẳng lên người hắn.

Lúc này, Tô Bạch có thể cảm nhận được cơ thể mềm mại và nhiệt độ trên người người đối phương.

“Ô, ta... Thật khó chịu...” Ánh mắt Hathaway mơ màng, nhẹ giọng nỉ non bên tay Tô Bạch.

Tô Bạch có thể cảm nhận cơ thể nóng rực của nàng một cách rõ ràng.

“Người lại mắc bệnh.” Hắn từ tốn nói.

“Ừm... Giúp ta...” Hathaway cắn môi, khẽ nói.

“Ừ.” Tô Bạch gật đầu, sau đó vút đối phương lên giường.

“A~” Hathaway ngã xuống giường, phát ra một tiếng rên rỉ cao vút.

Cùng lúc đó, Lý Thanh Trúc ở tầng một cũng nghe thấy âm thanh này, nàng lập tức bừng tỉnh, sau đó mở cửa phòng, đi tới phòng khách.

m thanh vừa rồi là?

Lý Thanh Trúc đi tới phòng khách, bước chân hơi dừng lại, nàng cảm giác hình như tiếng động vừa rồi không giống tiếng cầu cứu lắm.

Ngược lại giống như...

Nghĩ đến cái này, trên mặt Lý Thanh Trúc thoáng qua tia ngượng ngùng.

Nàng đi tới trước cửa phòng Tô Bạch, có thể nghe thấy rõ ràng tiếng rên của người phụ nữ kia truyền ra từ bên trong, trong tiếng rên rỉ lại tràn đầy dự vọng không thể kìm nén.

Lúc này, Lý Thanh Trúc cũng nhớ tới mỹ nữ nước ngoài ăn cơm chung với Tô Bạch lúc trước.

Trên mặt của nàng thoáng qua tia tức giận, trước đó nàng còn cảm thấy Tô Bạch là một người không tệ, còn muốn phó thác Sở Hồng Nguyệt cho đối phương.

Hiện tại không ngờ, vậy mà đối phương lại chẳng khác gì mấy tên đàn ông thấp hèn kia.

Nàng khinh thường xì một tiếng trong lòng, hạ quyết tâm, về sau phải để Sở Hồng Nguyệt cách xa Tô Bạch một chút.

Sau đó, nàng lại nhìn không được tiếp tục nghe lén.

Lý Thanh Trúc phát hiện, âm thanh này giống như có ma lực, khiến nàng có hơi không rời đi trong chốc lát.

“Đừng ngậm lấy.” Cũng ngay lúc này, trong phòng truyền ra giọng nói bình tĩnh của Tô Bạch.

Nghe được âm thanh, Lý Thanh Trúc lập tức bừng tỉnh, vội vàng cẩn thận bước về phòng của mình giống như ăn trộm.

Lúc này, bên trong phòng, một tay Tô Bạch đang lắc chén thuốc, luyện chế thuốc ổn định.

Mà tay kia của hắn, không biết từ khi nào đã bị Hathaway bắt lấy.

Thậm chí, lúc này Hathaway còn đang dùng miệng của nàng mút ngón tay Tô Bạch.

Tô Bạch nhìn thoáng qua bên ngoài, chân mày hơi nhíu lại, sau đó nhìn về phía Hathaway, hỏi: “Người biết không? Mặc dù trước đó ta đã rửa tay nhưng phía trên vẫn có hơn trăm vạn vi khuẩn. Hiện tại người đang ăn những vi khuẩn này vào bụng đấy.”

Nghe được lời của hắn, đầu lưỡi của Hathaway khẽ lướt qua ngón tay Tô Bạch, ánh mắt mơ màng nói: “Ta không chê, dù có hơn trăm triệu ta cũng nguyện ý...”

“Ta ghét bỏ, bởi vì trong cổ họng của người cũng có rất nhiều vi khuẩn.” Tô Bạch thu tay lại, sau đó đưa cái chén trong tay cho Hathaway.

Lúc này, Hathaway vẫn có một ít lý trí, nhận lấy cái chén, uống vào.

Sau đó sắc mặt của nàng lập tức trở nên khá phức tạp.

Vậy mà mình... Lại...

Trong nội tâm nàng sinh ra một tia ngượng ngùng, nhưng nhanh chóng biến mất.

Tục ngữ nói, một lần thì lạ, hai lần thì quen, hiện tại ngược lại nàng có hơi thích ứng rồi.

“Tô, cảm ơn người.” Hathaway nhìn về phía Tô Bạch, thấp giọng nói.

“Không cần.” Tô Bạch lắc đầu: “Nếu như không có vấn đề gì thì người ra ngoài đi, còn không rất dễ khiến người khác hiểu lầm.”

Hathaway gật đầu, sau đó sắc mặt hơi do dự, hỏi: “Tô, ta có thể hỏi người một chuyện không?”

“Vấn đề gì?” Tô Bạch nhìn về phía đối phương, khẽ nhíu mày.

“Người... Vì sao không muốn cùng ta...” Hathaway cắn môi, cảm giác câu kể tiếp hơi khó mở miệng.

Nàng biết rõ mị lực của bản thân, nếu đổi lại thành những người khác đã lên giường với nàng từ lâu rồi.

Không đợi đối phương nói xong, Tô Bạch đã trực tiếp ngắt lời: “Bởi vì người bị năng lực của người khác ảnh hưởng nên mới như vậy, vừa rồi cũng không phải ý của người, ta cũng không có thói quen giấu đồ bím leo.”

“Tô, người đúng là một quý ông.” Hathaway dừng một lát, nghiêm túc nói.

“Ừ, người ra ngoài đi.” Tô Bạch khoát tay áo, nói.

Hathaway khẽ gật đầu, sau đó đi ra ngoài.

Sau khi ra cửa, sắc mặt của nàng hơi nóng lên.

Nếu như nói không phải là ý của mình, đối phương sẽ không giàu đồ bìm leo.

Vậy nếu như là ý của mình thì sao?

Nói thật, lúc tiếp xúc với Tô Bạch, nàng không khởi sinh ra một tia ấn tượng tốt với đối phương.

Một bên khác, chờ sau khi Hathaway ra ngoài, Tô Bạch nhìn ngón tay của mình, nhớ lại cảm giác khi ngón tay bị mút vào, khẽ nhú mày.

Cảm giác vừa rồi lại rất thoải mái?

Sau đó hắn lại lắc đầu, đứng dậy đi vào phòng vệ sinh, dùng nước rửa tay rửa lại nhiều lần.

Từ khi thường xuyên nhìn các loại sách y học, Tô Bạch nhìn nước bọt trên tay mình giống như thấy được quần thể vi sinh vật vi khuẩn.

“Cần nhanh chóng chữa trị cho Hathaway, nếu không về sau sẽ rất phiền phức.” Tô Bạch lắc đầu, nằm xuống giường.

Sau đó hắn dùng một lá, tìm kiếm ghi chép điểm thuộc tính của thiên phú bản thân từ trong trí nhớ.

Bây giờ thiên phú của hắn có rất nhiều loại, ngoại trừ toán học thông thường, vật lý, hóa học, các loại thiên phú ngoài tiếng Liên Bang còn có một số thiên phú kỳ quái.

Ví dụ như thiên phú vũ khí nóng, thiên phú vũ khí lạnh, thiên phú vượt chướng ngại vật, thiên phú dương cầm, vân vân...

Thậm chí còn có thiên phú lái phi cơ.

Bây giờ, Tô Bạch cảm giác mình cần phải tiêu hao thiên phú của mình một chút, bằng không thiên phú quá nhiều tuyệt đối là một chuyện vô cùng buồn rầu.

Hắn nằm trên giường, bắt đầu sử dụng năng lực tiêu hao thiên phú mới thu hoạch được.

Khi sử dụng năng lực này, Tô Bạch thấy được quan tài hoàng kim xuất hiện một tia sáng.

Ngay sau đó, mắt Tô Bạch tối sầm lại, quang cảnh trước mắt lập tức thay đổi thành một dáng vẻ khác.

Xung quanh hắn là một màu đen kịt.

Sau đó, từng điểm sáng bắt đầu xuất hiện bên trong hắc ám.

Điểm sáng đủ màu sắc, có màu trắng, có màu tím, có màu đỏ...

Những điểm sáng này lơ lửng bên trong hắc ám giống như từng ngôi sao.

Tô Bạch nhìn xem những điểm sáng này, trong lòng cảm thấy bọn chúng vô cùng quen thuộc.

“Cái này là thiên phú vũ khí nóng, đây là thiên phú lái phi cơ, kia là thiên phú toán học...” Hắn nhìn từng điểm sáng bên trong bầu trời, trong lòng xuất hiện từng tin tức.

Dường như những điểm sáng này là thân thể của hắn, hắn hết sức quen thuộc đối phương.

Lúc này Tô Bạch có một cái dự cảm, chỉ cần hắn khẽ động tâm niệm là có thể sử dụng điểm thuộc tính thiên phú, biến điểm thuộc tính thiên phú thành kinh nghiệm hiện có của bản thân.

Sau đó, hắn làm.

Hắn nhìn về phía thiên phú vũ khí nóng.

Ở nơi đó, có 7 điểm thiên phú sử dụng vũ khí nóng.

Bên trong những điểm thuộc tính thiên phú này, thiên phú vũ khí nóng giúp tăng lực chiến của hắn lên nhiều nhất.

Bởi vì, người sống lại cấp Xà gặp được vũ khí nóng, ngoại trừ mấy tồn tại cực kì cá biệt thì gần như đều không có năng lực phòng ngự gì.

Chỉ cần không đụng tới cấp Mãng, Tô Bạch cảm giác chính mình cũng có sức đánh một trận.

Kế tiếp, Tô Bạch động tâm niệm, sử dụng năng lực tiêu hao thiên phú.

Năng lực này vừa sử dụng, hắn cũng cảm giác được cảnh tượng trước mắt xảy ra thay đổi.

Một cái sân tập bắn xuất hiện ở trước mắt Tô Bạch.

Hắn còn thấy từng thanh súng ống ngay trước mặt.

“Bình nhì Tô Bạch, ra khỏi hàng.” Một tiếng la vang lên.

Tô Bạch nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy một người đàn ông mặc quân trang đang đứng cách hắn không xa.

Ngày thứ hai.

Tô Bạch tỉnh lại từ trên giường.

Sau khi tỉnh lại, hắn lập tức lấy điện thoại di động ra, xem thời gian.

Lúc này đầu của hắn hơi mê man, dường như có thứ gì đó đang quay bên trong.

Sau khi nhìn thời gian chỉ vừa qua một đêm, Tô Bạch nhẹ nhàng thở ra một hơi. Khói trắng thoát ra từ trong miệng của hắn, sau đó tiêu tán trong không trung.

Gần đây thời tiết càng ngày càng lạnh, thở ra đều mang theo khói trắng.

Tô Bạch xoa đầu của mình, thâm cười khổ.

Hắn phát hiện bản thân thật sự hơi liều lĩnh, lỗ mãng.

hủ yếu là Tô Bạch không nghĩ tới, cái năng lực tiêu hao thiên phú này lại là hư cấu ra một cảnh tượng trong đầu của hắn, nơi đó còn có một thầy giáo, chuyên môn dạy hắn học kỹ năng.

Một điểm kỹ năng là một tháng thời gian học tập.

Mà Tô Bạch trong một đêm lại học được bảy tháng trong cảnh tượng kia.

Học đến mức buồn nôn.

Trong vòng bảy tháng kia, Tô Bạch quen biết các loại súng ống, đồng thời học xong sử dụng vũ khí hạng nhẹ, vũ khí hạng nặng, vũ khí sát thương quy mô lớn.

Có thể nói, hiện tại bất cứ loại vũ khí nào, hắn đều đã học được cách sử dụng, đồng thời còn dùng không tệ.

Tô Bạch cảm giác, nếu chuyển đổi vũ khí nóng của mình thành kỹ năng, cũng đã đạt đến trình độ 2 điểm thuộc tính.

“Về sau không thể liên tục bảy tháng.” Tô Bạch lắc đầu, trong lòng đặt quyết tâm.

Dù về sau phải dùng bảy tháng để học tập, hắn cũng muốn tách ra sử dụng mà không phải liên tục học tập một loại kỹ năng, bằng không sinh hoạt khô khan như vậy, chắc chắn hắn sẽ phát điên.

Sau đó, Tô Bạch rời giường, đi xuống lầu.

Ngay lúc này, hắn ngửi thấy một mùi thơm.

Hắn đi tới phòng bếp, chỉ thấy Hathaway đang chuẩn bị bữa sáng.

“Sớm, Tô, người chờ một chút, ta lập tức làm xong.”

Hathaway nhìn thấy Tô Bạch, trên mặt cười ngại ngùng, sau đó tiếp tục làm bữa sáng.

Tô Bạch nhìn bóng dáng uyển chuyển của Hathaway bận rộn trong phòng bếp, lòng mày khẽ nhú lại.

Hắn cảm giác dường như bầu không khí này hơi kỳ lạ.

Sau đó, Tô Bạch lập tức hiểu rõ.

“Đúng rồi, chúng ta còn có một vị khách, người làm nhiều hơn một phần đi.” Tô Bạch nói với Hathaway.

Hóa ra Hathaway làm ít hơn một phần bữa sáng.

Sau đó Tô Bạch vào phòng tắm rửa mặt.

“Còn có người?” Hathaway khẽ giật mình, nàng còn tưởng rằng trong biệt thự này chỉ hai người là bản thân với Tô Bạch thôi chứ.

Dù sao Trương Tam cũng không ở chỗ này.

Cũng chính là lúc này, tiếng chuông thang máy vang lên.

Bóng dáng uyển chuyển của một người phụ nữ bước ra từ trong thang máy.

Nhìn thấy người phụ nữ kia, Hathaway lập tức nhận ra thân phận của đối phương.

Hôm qua lúc ở nhà hàng, nàng đã từng gặp mặt đối phương một lần.

Chẳng qua do lúc trước là ban đêm, nàng không nhìn rõ tướng mạo của người ta.

Bây giờ xem xét lại phát hiện, đối phương đúng là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, dáng vẻ ôm mèo toát lên một loại khí chất ung dung.

“Chào buổi sáng.” Hathaway chào hỏi Lý Thanh Trúc.

Lý Thanh Trúc sững sờ, sau đó gật đầu nói: “Chào buổi sáng.”

“Ta đang làm điểm tâm, ngươi chờ một chút.” Hathaway cười nói.

“Ồ, tốt, làm phiền ngươi.” Lý Thanh Trúc gật đầu, sau đó ngồi xuống trước bàn ăn, đồng thời còn chú trọng quan sát Hathaway

Đối phương có mái tóc màu vàng óng, khuôn mặt cũng vô cùng tinh xảo đẹp mắt.

Dáng người thon thả nhưng lại không mất đường cong.

Điều này khiến Lý Thanh Trúc cũng không khỏi thưởng thức.

Đối phương thật sự rất xinh đẹp.

Chẳng qua Lý Thanh Trúc nhìn sắc mặt nghiêm túc của Hathaway, nghĩ đến tiếng thở dốc trong phòng tối hôm qua lại có chút đứng ngồi không yên.

Nói thật, nàng thật rất khó liên hệ cả hai lại với nhau.

Mà một khi liên hệ với nhau lại khiến trong nội tâm nàng sinh ra một loại cảm giác kích thích, hại nàng đứng ngồi không yên.

“Meo ~” Tiểu Tội phát ra một giọng sữa bập bẹ, hơi phàn nàn Lý Thanh Trúc cứ nhúc nhích mãi, khiến nó không thoải mái.

“Ngươi xuống rồi.” Lúc này Tô Bạch đã rửa mặt xong, nhìn thấy Lý Thanh Trúc thì lên tiếng chào.

“Ừm.” Lý Thanh Trúc lạnh lùng gật đầu.

Nhìn sắc mặt của đối phương, Tô Bạch cảm giác hơi kỳ lạ.

Hình như lúc trước nàng không phải như vậy.

Chẳng lẽ có quan hệ với người nghe lén ở ngoài cửa?

Tô Bạch nhú mày, Lý Thanh Trúc nghe lén, hẳn còn không có truy cứu, đối phương lại còn lạnh lùng với mình.

Giống như hấn đã làm sai chuyện gì.

Người phụ nữ này thật sự kỳ quái.

Tô Bạch lắc đầu, lười suy nghĩ chuyện này, nói thẳng: “Hôm nay ta muốn đi tới địa phương thu nhận chó mèo, người đi theo giúp ta một chuyến.”

Lý Thanh Trúc khẽ giật mình, sau đó hỏi: “Tại sao lại muốn ta đi với người?”

“Người phụ trách bảo vệ an toàn của ta.” Tô Bạch nói thẳng.

Hấn cũng vừa mới nghĩ ra lý do này.

Hấn không thể nói với Lý Thanh Trúc, linh năng thuộc về Hùng Tư trong cơ thể nàng sợ hãi mình, nếu như hấn rời đi, Hùng Tư rất có thể sẽ chuyển sinh.

Ngược lại như vậy rất dễ dàng chọc phiền phức.

Nghe vậy, khóe miệng Lý Thanh Trúc khẽ giật, nói: “Không đi, ta cảm giác mới là uy hiếp.”

Tô Bạch thân nhiên nói: “Lần này đi cũng là vì giải quyết phiền phức của thân thể ngươi. Nếu ngươi không muốn đi thì ta cũng lười đi.”

Nói xong, hấn cầm trình đọc Thủy Mặc Bình Phong bên cạnh lên bắt đầu đọc sách.

Trình đọc Thủy Mặc Bình Phong này là Trương Tam mua.

Trương Tam nói thấy hấn sử dụng điện thoại đọc sách quá đau mắt nên đặc biệt mua cho hấn một trình đọc Thủy Mặc Bình Phong.

Sau khi Tô Bạch dùng thì cảm thấy đúng là thứ này dùng rất tốt.

Chương 214: Nghi ngờ khu thu nhận

“Ta đi.” Lý Thanh Trúc suy tư một lúc rồi nói.

Tô Bạch gật đầu, sau đó nhìn Tiểu Tội trong ngực đối phương, dừng một chút, hỏi: “Đúng rồi, người xúc phân cho mèo chưa?”

“Xúc phân?” Lý Thanh Trúc ngơ ngác.

“Chẳng lẽ người chỉ biết vuốt mèo mà không xúc phân cho nó?” Tô Bạch giả vờ cạ lời.

Lý Thanh Trúc cắn chặt hai hàm răng trắng ngà: “Phân nó ở đâu? Ta đi xúc.”

“Tại phòng khách trên lầu ba. Xềng xúc ngay bên cạnh bàn cát mèo, về sau người chỉ cần xúc phân mèo đổ xuống bồn cầu là được.” Tô Bạch chỉ trên lầu, nói.

“Được.” Lý Thanh Trúc gật gật đầu, sau đó nàng ôm Tiểu Tội chuẩn bị đi trên lầu.

“Chờ một chút.” Đột nhiên Tô Bạch gọi đối phương lại.

Lý Thanh Trúc khẽ nhú mày, hỏi: “Còn có chuyện gì?”

“Đưa mèo ta ôm một lát, đang ăn điểm tâm cũng không thể để nó nhìn phân của mình chứ.” Tô Bạch mỉm cười, gọi Tiểu Tội một tiếng: “Tiểu Tội, tới đây.”

“Meo ~” Tiểu Tội nghe thấy tiếng gọi của hắn, lập tức hưng phấn lên, cố gắng vùng ra từ trong ngực Lý Thanh Trúc, nhảy lên bên trên bàn ăn, chạy về phía Tô Bạch.

Tô Bạch đón Tiểu Tội, nói với Lý Thanh Trúc: “Tốt lắm, người có thể đi lên.”

Thấy cảnh này, Lý Thanh Trúc cảm giác trong lòng mình như bùng lên một ngọn lửa không đè ép được.

Đối phương thật sự rất quá đáng.

Nhưng nghĩ đến người ta giúp đỡ mình, nàng mím môi, lửa giận trong lòng lửa lập tức tắt ngúm.

Ở chỗ này, nàng không có tư cách tức giận đối phương.

Sau đó nàng trực tiếp tiến vào thang máy, đi lên lầu.

Tô Bạch nhìn bóng lưng rời đi của đối phương, lúc cửa thang máy đóng lại, hắn móc ra một cây hồng tri chu từ trong túi sách của mình, dứt cho Tiểu Tội ăn.

Hắn gọi đối phương đi hút phân mèo, tất nhiên không phải cố ý làm khó dễ đối phương.

Chủ yếu vẫn là muốn dẫn nàng đi nơi khác, để hắn cho Tiểu Tội cho ăn được liệu linh năng.

Lý Thanh Trúc không thể so sánh với Trương Tam và Thu Diệp, lập trường đối phương cũng không ở nơi này của hắn.

Mà loại chuyện như mèo ăn được liệu linh năng này, nếu bị đối phương biết, rất có thể sẽ gây ra một ít phiền phức cho bên trên.

“Meo ~ Rắc rắc ~” Tiểu Tội nhai Hồng Tri Chu trong miệng, ngáy khò khò đầy hương thụ, không hề phát hiện chủ nhân của nó đang phiền não vì nó.

Sau đó không bao lâu, Tiểu Tội đã ăn xong, Lý Thanh Trúc cũng đi xuống từ trên lầu.

“Meo ~” Sau khi nàng xuống, Tiểu Tội lập tức vội vàng chạy về phía Lý Thanh Trúc.

Nhìn Tiểu Tội lại nằm trên người Lý Thanh Trúc, Tô Bạch có chút im lặng, nếu không phải biết đây là một con mèo cái, sợ rằng hắn cảm thấy nó là một nhóc mèo sắc lang mất.

Kế tiếp, thời gian trôi qua khi Tô Bạch đọc sách, Lý Thanh Trúc vuốt mèo.

Không lâu sau, Hathaway mang bữa sáng lên.

Bữa sáng cũng không tệ lắm, một cái trứng trắng, một phần sữa bò cùng một phần nhỏ bánh mì.

“Cảm ơn.” Tô Bạch cảm tạ Hathaway.

“Cảm ơn.” Lý Thanh Trúc bên cạnh cũng cảm ơn Hathaway một tiếng.

“Không cần cảm ơn. Đây là ta phải làm.” Hathaway mỉm cười với hai người, nói.

Sau đó, nàng cũng ngồi xuống, cùng dùng cơm với hai người kia.

Ăn điểm tâm xong, Tô Bạch và Lý Thanh Trúc lái xe đến khu thu nhận chó mèo.

Khu thu nhận chó mèo được xây dựng gần đây, nằm ở vùng ngoại ô thành phố Vân Mộng.

Từ nơi này đi qua đó mất khoảng ba tiếng đồng hồ mới tới nơi.

“Hôm nay ngươi hơi kỳ lạ.” Tô Bạch nhìn thoáng qua Lý Thanh Trúc ở phía sau thông qua kính chiếu hậu.

Nghe vậy, lông mày Lý Thanh Trúc hơi nhíu lại, hỏi: “Ta kỳ lạ thế nào?”

“Ồ, vậy hôm nay ngươi không kỳ quái.” Tô Bạch gật đầu, không tiếp tục nói chuyện.

Nghe vậy, Lý Thanh Trúc lập tức có một loại cảm giác thiếu dưỡng khí.

Đây là lần đầu tiên nàng biết Tô Bạch cũng biết giận dỗi.

Chẳng qua lúc này, nàng cũng đang suy nghĩ, mình đang tức giận cái gì.

Rõ ràng chuyện tối ngày hôm qua là việc riêng của đối phương, không liên quan gì đến mình.

Đã thế này, tại sao mình lại tức giận chứ?

Lý Thanh Trúc nghĩ đến cái này, sau đó lại lắc đầu.

Hắn là do thất vọng nhĩ.

Ngay từ đầu lúc nàng biết đến Tô Bạch từ chỗ Sở Hồng Nguyệt đã cảm thấy đối phương làm người rất không tệ, nghĩ muốn giao phó Sở Hồng Nguyệt cho đối phương.

Mà bây giờ, sau khi biết đối phương đã có phụ nữ, suy nghĩ trong lòng đã thất bại nên mới thất vọng.

Về phần Tô Bạch có sinh hoạt cá nhân thối nát, nàng nghĩ tới, nhưng nhanh chóng ném cái suy nghĩ này ra sau óc.

Bởi vì nếu Tô Bạch là một gã đàn ông cặn bã, vậy chắc chắn ánh mắt đối phương nhìn mình sẽ có chút thay đổi.

Lý Thanh Trúc đã gặp qua rất nhiều tên đàn ông nhìn nàng bằng ánh mắt tràn ngập dục vọng không thể che giấu, gần như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Mà Tô Bạch, trong đám đàn ông nàng từng nhìn thấy, ánh mắt của hắn trong sạch nhất.

“Chỉ là đáng tiếc cho Triệu Minh San.” Lý Thanh Trúc nghĩ đến trước đó cô gái ở cùng Tô Bạch trước kia, trong lòng có chút cảm thán.

Nàng làm một người phụ nữ, tự nhiên có thể nhìn ra Triệu Minh San có tình cảm với Tô Bạch.

Chẳng qua đáng tiếc, hai người cũng không đến được với nhau.

Nghĩ đi nghĩ lại, Lý Thanh Trúc cảm giác có chút mệt mỏi, nàng nhìn thoáng qua Tô Bạch ngồi ở ghế lái, sau đó nhắm mắt lại, chuẩn bị nghỉ ngơi một lúc.

Nhưng cũng có thể bởi vì gần đây nàng quá mệt mỏi, sau khi nhắm mắt lại ngủ thật say.

Tô Bạch quan sát Lý Thanh Trúc qua kính chiếu hậu, tiếp theo lái xe.

Giữa trưa, xe tới khu thu nhận chó mèo

Tô Bạch vừa tới nơi này đã nghe đến từng đợt tiếng chó sủa.

Lúc này, Lý Thanh Trúc cũng bị tiếng chó sủa đánh thức, mơ màng màng xoa xoa ánh mắt của mình.

Đã lâu lắm rồi nàng không thả lỏng như thế.

Lúc trước là do các loại nhiệm vụ quần thân.

Hôm qua ở nhà Tô Bạch, bởi vì thân thể chính mình xảy ra vấn đề nên vẫn luôn lo lắng, đề phòng.

Bây giờ, cuối cùng mới có thể thư giãn một tí.

Lúc này Lý Thanh Trúc cảm giác cả người uể oải, không muốn tỉnh lại.

“Người ở trong xe ngủ một lát, một hồi ta sẽ trở lại.” Tô Bạch nói một tiếng với Lý Thanh Trúc.

“Ừ, được...” Lý Thanh Trúc mơ mơ màng màng lên tiếng.

Tô Bạch nghe được đối phương đáp lời, hắt đóng cửa xe lại, đi về phía khu thu nhận chó mèo.

Sau khi hắt xuống xe, nghe bốn phía không ngừng vang lên tiếng chó sủa, Tô Bạch cảm giác nơi này có chút ồn ào náo động.

Hắn hơi nhíu mày, trong thân thể tản ra một cỗ khí thế ra, bao phủ đám chó sủa không ngừng kia.

Theo cỗ khí thế này bao phủ, chó nơi này lập tức ngậm miệng, cúp đuôi.

Lý Thanh Trúc trong xe cũng cảm giác bên ngoài an tĩnh rất nhiều, càng yên tâm ngủ.

Tô Bạch quan sát bốn phía an tĩnh, biết không thể làm cho quá mức, đành hơi thu khí thế của mình thu lại.

Theo khí thế của hắn thu hồi, chó bốn phía lập tức khôi phục bình thường.

Mà những chuyện này chỉ diễn ra một một cái nháy mắt ngắn ngủi, hoàn toàn không thu hút sự chú ý của người nơi này.

Kế tiếp, Tô Bạch đi về phía cổng lớn.

Nhìn thấy hắn đi tới, mấy tên bảo vệ trong sân lập tức nhìn hắn bằng ánh mắt cảnh giác.

“Chào người, khoảng thời gian trước mèo của ta bị thu nhận tới đây, không biết ta có thể vào xem vật nuôi của mình một lát được không.” Tô Bạch nhìn về phía một thanh niên bảo vệ, dò hỏi.

Thanh niên bảo vệ nghe hắn nói vậy thì vội vàng xua tay:

“Không được, nơi này quá nhiều chó mèo, trong đó rất có thể sẽ biến dị ra dã thú cắn địa, đến lúc đó tổn thương đến người sẽ không tốt. Hơn nữa nơi này quá nhiều chó mèo, người cũng rất khó tìm ra vật nuôi của mình.”

Tô Bạch nhìn lướt qua bên cạnh, không biết từ khi nào, mấy tên bảo vệ khác cũng đi tới đây.

Bọn hắn đều lộ ra vẻ cảnh giác.

Dường như người nơi này đặc biệt không thích người bên ngoài.

“Ta chỉ muốn nhìn vật nuôi của mình một lát thôi, làm phiền mấy vị đàn xếp, nếu không tìm thấy, ta sẽ rời đi.” Tô Bạch lấy ra chứng nhận cảnh sát mình, nói với mấy người kia.

Chứng nhận cảnh sát này là hắn lấy được từ chỗ Quản gia, đều là hàng thật giá thật.

Ngoại trừ chứng nhận cảnh sát, còn có đủ loại căn cứ xác thực.

Mà những này giấy tờ chứng nhận đều là hàng thật, để thuận tiện hành động trong một số tình huống.

Thanh niên bảo vệ nhận lấy chứng nhận cảnh sát của Tô Bạch, cẩn thận quan sát.

Mấy tên bảo vệ bên cạnh cũng xúm lại gần, cùng xem giấy chứng nhận.

“Là thật, trước kia ta từng gặp qua loại này.” Một tên bảo vệ tuổi trung niên tóc hơi trắng nói.

Nghe được lời hắn, mấy bảo vệ trong sân lập tức thả lỏng.

“Hóa ra là cảnh sát, vậy không sao, người tới đăng ký rồi đi vào.” Thanh niên bảo vệ mỉm cười với Tô Bạch, trả chứng nhận cảnh sát cho hắn, thái độ khác hoàn toàn so với lúc trước.

“Ta còn tưởng rằng lại là những người kia chứ.” Một tên bảo vệ nói thầm.

Nghe vậy, Tô Bạch hơi tò mò: “Những người kia là người nào?”

Hắn vừa mới phát hiện, hình như bảo vệ nơi này có một loại tâm lý mâu thuẫn đối với người xa lạ.

“Haiz, chính là một đám người ăn no rồi việc.” Một bảo vệ im lặng nói: “Ngay lúc trước, có người đến nơi này của chúng ta biểu tình, nói đãi ngộ cho chó mèo của chúng ta quá kém, kêu chúng ta chuẩn bị đồ ăn nhập khẩu cho chó mèo. Thậm chí

một khoảng thời gian trước, lúc bác sĩ thú ý nơi này bắt đầu tiến hành giải phẫu triệt sản cho chó mèo, bọn hắc còn tập kích nơi này, muốn phá hủy nơi này, trả tự do cho chó mèo. Nếu không phải sau đó có cảnh sát các người tới, đoán chừng chó mèo nơi này đều chạy đi hết rồi.”

Tô Bạch sửng sờ, có chút im lặng.

Nói thật, bởi vì nguyên nhân đã thú cấm địa, thành phố Vân Mộng không có giết hết chó mèo nơi này, ngược lại xây dựng một khu thu nhận đã rất tốt, hắc cũng rất đồng ý với cách xử lý của thành phố Vân Mộng.

Nhưng hắc không nghĩ tới, dưới tình huống thành phố Vân Mộng làm được loại trình độ này, lại còn có người sẽ đến nơi này biểu tình.

Lúc này, Tô Bạch cũng nhớ tới chiến sĩ chết dưới móng vuốt quạ đen trong cấm địa cùng với người bị quạ đen giết chết.

Không biết những người biểu tình ở chỗ này biết được thăm trạng tại chợ số 76 có còn sinh ra lòng đồng cảm với đám chó mèo ở nơi này không.

Chẳng qua ngay sau đó, Tô Bạch quên hết đám ý nghĩ này, sao những người kia lại đi xem những người bị đã thú cấm địa tổn thương được chứ?

Nếu như bọn hắc muốn quan tâm thì đã chú ý từ lâu rồi.

“Thế giới này luôn luôn có rất nhiều người lạ lòng.” Tô Bạch nói với bảo vệ.

Sau đó, hắc làm đăng ký tại chỗ bảo vệ rồi tiến vào bên trong khu thu nhận.

Lúc bắt đầu xây dựng, khu thu nhận chủ yếu dùng lưới sắt khoanh vùng một khu vực bên trong một vùng núi, dùng để nuôi thả chó mèo mà thôi.

Sau khi vào trong, Tô Bạch nhìn thấy rất nhiều chủng loại chó.

Chó bên trong có lông vàng, tát ma, husky, sài khuyển.

Mà nhiều nhất lại là Teddy.

Có lẽ là bởi vì giá cả Teddy khá thấp, thân hình tương đối nhỏ khiến chúng trở thành giống chó nhiều nhất trong thành phố.

“Xin chào. cho hỏi người tới nơi này làm gì?” Vừa tiến vào nơi này không lâu, một người đàn ông mặc quần áo màu xanh đậm đã ngăn Tô Bạch lại.

“Xin chào, ta tới nơi này nhìn mèo nhà ta một chút.” Tô Bạch nói với người đàn ông.

Nghe vậy, người đàn ông khẽ suy ngẫm, hỏi: “Mèo nhà người là chủng loại gì?”

“Chính là mèo mướp nông thôn.” Tô Bạch trả lời.

Nghe vậy, người đàn ông lắc đầu cười một tiếng, nói: “Vậy người đừng tìm, hiện tại mèo nơi này đã đạt đến hơn hai mươi vạn con, đoán chừng mèo mướp cũng gần hàng ngàn con.”

“Vậy ta làm thế nào đây?” Tô Bạch đã có chuẩn bị trước đó nhưng cũng bị số liệu đối phương báo cáo dọa sợ.

“Người đi khu mèo đi. Nơi này mèo và chó đều tách ra nuôi.” Người đàn ông chỉ vào phía xa nói.

“Được.” Tô Bạch gật gật đầu.

Kế tiếp, hắn hơi dừng lại, nhìn về phía súng săn trên người người đàn ông: “Đúng rồi, súng này là?”

“A, đây là dùng để giết dã thú cấm địa.” Người đàn ông theo ánh mắt của hắn nhìn súng săn trên người mình, cười nói

Nghe được lời này của đối phương, Tô Bạch gật đầu: “Vậy ta đi đây.”

“Ừ, người đi tìm đi.” Người đàn ông mỉm cười.

Sau đó, Tô Bạch đi về phía khu mèo.

Khi Tô Bạch rời đi, ư nụ cười trên mặt người đàn ông dần dần thu lại, sờ súng săn trên tay mình, ánh mắt trở nên sâu thẳm.

“Bành Húc, Bành Húc, vừa có người tiến vào khu thu nhận, là một cảnh sát, hắn muốn tìm mèo của mình, người hỗ trợ tìm kiếm.”

Cũng ngay lúc này, bộ đàm trên người người đàn ông vang lên âm thanh sần sật.

“Được.” Người đàn ông cầm lấy bộ đàm, khàn giọng nói.

“Cuồng hộng của người bị sao thế?”

“Hôm nay ta bị cảm, cổ họng không tốt lắm.” Người đàn ông trả lời.

“Ồ, nhớ chú ý sức khỏe.”

Theo bộ đàm đóng lại, người đàn ông nhìn theo hướng Tô Bạch rời đi, ánh mắt u ám tối tăm.

Một bên khác, lông mày Tô Bạch cũng dần dần nhíu lại.

Người vừa rời có chút không thích hợp, trên người của đối phương có một ít máu.

Mặc dù quần áo đối phương màu xanh đậm, có thể che giấu máu tươi trên người, nhưng ánh mắt của hắn người bình thường không thể so được, tất nhiên liếc mắt có thể nhìn thấy.

“Là máu của chó mèo?” Tô Bạch hơi suy nghĩ, sau đó lại cảm thấy có chút không giống.

Máu kia khiến hắn cảm giác khá quen thuộc, không giống như máu của chó mèo, ngược lại càng giống máu người hơn.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Bành Húc, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản,”

“Cảm giác gần đây có một người vừa mới tử vong, họ tên Bành Húc, nhận được một điểm điểm thuộc tính cơ bản, thuộc tính chống nước +2.”

Cũng ngay lúc này, một tin tức xuất hiện trong đầu Tô Bạch.

Nhận được tin tức này, Tô Bạch nhướng mày.

Nơi này là khu thu nhận chó mèo, tại sao lại có người mất mạng?

Chẳng lẽ người này bị dã thú cắn địa tập kích?

Hoặc là... Người đàn ông vừa rời kia đã giết Bành Húc?

Tô Bạch nhíu mày.

Cảm giác dã thú tràn ra, bắt đầu cảm giác hoàn cảnh xung quanh.

Sau đó, Tô Bạch hơi dừng lại, đi về phía một con đường nhỏ ở phía trước.

Đến con đường nhỏ, hắn thấy được trong khu chó, bầy chó đang vây quanh một đám đồ vật đầm máu.

Đó là... Xác chết.

Có người giết người, sau đó phân thây thi thể ném vào trong khu chó.

Tô Bạch nhìn đám đồ vật máu me nhầy nhụa kia đã hiểu rõ, thi thể này là Bành Húc.

Nói thật, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy kiểu chết thảm như này.

“Gâu gâu gâu gâu!!!” Cũng chính lúc này, nơi xa vang lên một tiếng chó sủa.

Một người phụ nữ đi tới từ đằng xa.

Lúc này nàng đang ôm một thanh súng săn, cảnh giác quan sát bốn phía.

Tô Bạch đứng tại phía sau một cây đại thụ, nhìn đối phương rời đi, không lên tiếng.

Hắn sẽ không nói chuyện liên quan đến cái chết của Bành Húc với...

Bởi vì... Trên thân thể người phụ nữ này cũng có vết máu.

Thậm chí máu trên người nàng... Còn rất nhiều.

Chương 215: Giáo hội Cứu Rỗi

Tô Bạch đứng tại chỗ, trầm tư một hồi, sau đó lấy điện thoại ra gọi cho Lý Thanh Trúc.

Một lúc sau, điện thoại mới được kết nối.

“Alo.” Giọng nói lười biếng của Lý Thanh Trúc vang lên.

“Ta gặp phải một một số chuyện ở khu thu nhận chó mèo, nơi này không quan toàn một chút nào, người cũng đừng ngủ nữa, đề phòng tứ phương.” Tô Bạch dặn dò Lý Thanh Trúc.

Nghe tới đây, Lý Thanh Trúc lập tức tỉnh lại, nàg thấp giọng nói: “Người ở chỗ đó liệu có gặp nguy hiểm không?”

“Không đâu, tạm thời người đừng có làm bất cứ gì cả, bảo vệ an toàn chính mình là được rồi.” Tô Bạch trực tiếp trả lời.

“Không được, bây giờ ta qua bảo vệ người.” Lý Thanh Trúc gấp giọng nói.

Tô Bạch có chút không nói nên lời, trực tiếp nói: “Hiện tại ta cũng chưa làm kinh động tới người ở đây, bây giờ người qua đây không phải đánh cỏ động rắn rồi sao? Như vậy sẽ khiến ta lâm vào tình thế nguy hiểm.”

Lý Thanh Trúc nghe vậy, có chút ghen lời.

“Được rồi, nói tới đây thôi, người ở yên đó chờ ta, ta sẽ chú ý tới an toàn của bản thân.” Tô Bạch nói thẳng.

Nói tới đây, hấn khựng lại một chút, nói: “Nếu như có thể, người hãy giúp ta điều tra tin tức của những nhân viên ở khu thu nhận chó mèo này. Hình ảnh và tên tuổi, đều gửi hết cho tôi.”

Sau đó hấn tắt điện thoại.

Lý Thanh Trúc nhìn điện thoại bị tắt, trong lòng không nói nên lời, sau đó bắt đầu gọi điện thoại tới Cục Thông Tin, yên cầu Cục Thông Tin bên đó cung cấp thông tin.

Bên kia, sau khi gọi điện thoại xong, Tô Bạch hướng tới khu thu nhận chó mèo đi vào.

Trước khi tới, hần vốn đã biết, những người mèo ở chợ số 76 này, đều đã bị bắt đi rồi, trong đó cũng có cả tiệm thú cưng của Lão Miêu, cũng đều bị tịch thu.

Đây cũng chính là lý do tại sao Tô Bạch phải tới nơi này.

Còn về việc tại sao không gọi điện thoại hỏi thẳng Lão Miêu, Tô Bạch cũng đã có tính toán riêng của mình.

Thuốc trình tự đặc biệt người máu lạnh, chắc chắn liên lụy rất lớn.

Loại tin tức như thế này, nếu như nói trực tiếp qua điện thoại với Lão Miêu, sẽ rất có khả năng kéo theo rất nhiều phiền phức không cần thiết.

Chuyện như vậy, nếu như có thể mặt đối mặt nói chuyện sẽ tốt hơn.

Tiếp đó, Tô Bạch bắt đầu đi quanh khu thu nhận mèo.

Hần đem cảm giác đã thú bao phủ những ngọn núi lân cận, muốn tìm thấy con mèo mướp kia ở nơi này.

Tuy nhiên, hần tìm một hồi, căn bản lại không tìm thấy con mèo mướp kia.

Nói thật thì, khu thu nhận chó mèo này thật sự rất lớn.

Mới chỉ trong khu nhận mèo, cũng đã chia ra hàng chục vị trí đặt.

Tô Bạch rất khó tưởng tượng được, trong khoảng thời gian ngắn, thành phố Vân Mộng rốt cuộc đã bỏ ra bao nhiêu tiền để thực hiện xong khu định cư này.

Sau đó lại bỏ ra bao nhiêu công sức để có thể đem nhiều chó mèo như vậy tới đây.

Cũng chính tại đây, Tô Bạch mới biết được, hóa ra thành phố này, không ngờ lại có nhiều chó mèo tới vậy.

Lúc này, hần mới nhớ ra một câu trong cuốn sách mà hần đã đọc trước đây.

Trong quá trình tiến hóa lâu dài của loài người, loài người đã thuần hóa chó mèo.

Nhưng chẳng phải chó và mèo đã thuần hóa con người để đảm bảo dân số của chúng sao?

Tô Bạch lắc đầu, đem những lời nói vụn vặt này ra khỏi đầu, tiếp tục đi lại quanh khu nhận mèo.

“Meo ~”

“Meo ~”

“Meo ~”

“.....”

Khi Tô Bạch đi dạo quanh khu này, thỉnh thoảng lại có tiếng mèo kêu lên, tựa như tiếng khóc của mấy đứa trẻ.

Chỉ là, những tiếng mèo kêu này còn khác xa tiếng”mèo rưng” kêu, không ảnh hưởng một chút gì với Tô Bạch.

“Cảm giác gần đây có người mới chết, tên là Vân Mạt Mạt, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, thiên phú sử dụng vũ khí nóng +2.”

Điều có cũng có nghĩa là, trong lúc đi dạo, Tô Bạch vừa nhận được hai thông tin.

Hắn nhìn vào giữa những con mèo, thấy một bầy mèo ngay đó đang ăn thịt sống.

“Nhân viên làm việc ở đây, sợ rằng đã bị giết rồi.” Tô Bạch trầm tư.

Thủ đoạn gây án lần này, so với hắn đã từng gặp phải trong quá khứ, có chút khác biệt.

Trước đây, hắn gặp phải đều là người sống lại, và hầu hết đều phạm tội một mình.

Còn như hôm nay, lại là một nhóm gây án.

Hơn nữa, trước đó Tô Bạch cảm giác được hai người ‘nhân viên’ kia, phát hiện bọn họ cũng chỉ là người bình thường mà thôi, không thể sống lại.

Ít nhất, đối phương không làm cho hắn có cảm giác nguy hiểm.

Đương nhiên, cũng có nhiều khả năng đối phương có khả năng sống lại mạnh mẽ như Thi Thiên Thiên, đủ mạnh để chặn nhận thức của hắn.

Nhưng xác suất này quá thấp, thấp đến mức có thể bỏ qua.

Cũng chính lúc này, Tô Bạch mới dừng bước, đôi mắt hơi híp lại, nhìn con mèo phía bên trong khu nhận mèo.

Con mèo đó gây tới mức trơ cả xương, hoa văn giống như những con mèo murmur tường vẫn gặp.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên về con mèo này, Tô Bạch đã nhận ra rằng, con mèo này, chính là Lão Miêu.

Hoặc, là con mèo Lão Miêu trước đây luôn đem theo.

Mặc dù nói, mèo murmur với mèo murmur luôn có sự giống nhau về hình dáng, nhưng Tô Bạch lại có năng lực đã gặp qua là không bao giờ quên, có thể nhớ rõ từng chi tiết trước đây.

Đó cũng chính là một trong những lý do tại sao Tô Bạch lại có thể nhận ra đối phương nhanh như vậy.

Còn một nguyên nhân nữa là... Con mèo murmur này, là con mèo duy nhất trong khu này chưa bị thiến.

Lúc này, con mèo murmur kia dường như cũng đã phát hiện ra Tô Bạch, do dự một lúc đi tới.

“Meo ~” Con mèo murmur đi tới phía trước hàng rào thép gai, hướng mặt về phía Tô Bạch kêu nhẹ, như muốn chào hỏi.

Tô Bạch yên lặng nhìn nó, im lặng không nói lời nào.

“Meo ~” Mèo murmur thấy Tô Bạch đang không để ý tới mình nên quay đầu, dường như cũng không có hứng thú, đi về phía đám mèo.

Chỉ là, không biết vì lý do gì, tư thế đi của con mèo này lại có chút cổ quái, chân trước với chân sau lại bước cùng một nhịp, một hồi trông như chổng nạng vậy.

“Lão Miêu.” Tô Bạch hướng mặt về con mèo murmur gọi một tiếng.

Bước chân của con mèo murmur cứng đờ, suýt chút nữa ngã lăn ra đất.

Nhưng nó lại vờ như không nghe thấy, tiếp tục đi về phía trước.

“Ta sẽ quay lại nói với nhân viên rằng ở đây vẫn còn một con mèo đực chưa bị thiến, người cảm thấy thế nào.” Tô Bạch liếc nhìn Lão Miêu rồi cười nói.

“Mẹ kiếp, người đừng có làm loạn! Ta đã giấu rất lâu rồi!” Mèo mướp nghe thấy lời của Tô Bạch, lập tức chạy lại, từ trong miệng phát ra một giọng điệu quái dị.

Đối với Tô Bạch, mèo mướp có thể nói được tiếng người, cũng không phải kì lạ, chỉ đáp: “Người có thể nói chuyện bình thường được không, giọng nói này của người kì lạ quá rồi.”

Mèo mướp nghe vậy, tròn tròn mắt nhìn Tô Bạch, nói: “Người tưởng dùng giọng mèo nói tiếng người dễ lắm à? Ta bây giờ còn nói chuyện được đã là tốt lắm rồi.”

Nói tới đây, ngữ khí hần dừng lại một chút, “Người làm sao phát hiện ra ta vậy?”

“Là ta đoán đó.” Tô Bạch cười, sau đó nói: “Dù sao con mèo như người, ta cũng đã gặp mấy lần rồi, làm sao có thể không ghi nhớ sâu đậm được chứ. Đương nhiên, nếu như người tự thiến chính mình, thì có lẽ ta cũng không thể dễ dàng mà nhận ra được.”

Nghe hần nói vậy, mèo mướp cụp đuôi lại, che lấy mõng của mình, hần có chút hối hận nói: “Ta biết ngay phương diện này sẽ có vấn đề.”

Nói xong, hần lại nhìn Tô Bạch, có chút to mò nói: “Vậy người tới đây tìm ta làm gì vậy? Có chuyện gì không thể nói trên điện thoại sao?”

Tô Bạch nhìn chằm chằm mèo mướp, dừng lại một chút, nói: “Người có biết thuốc trình tự đặc biệt không?”

Nghe được lời của hần, sắc mặt mèo mướp ngưng lại, lộ ra vẻ mặt kì quái nói: “Ta biết, trước đây ta từng nói với người thuốc máu lạnh, cũng chính là một phần của nó. Người tìm ta cũng chính là vì chuyện này sao?”

“Đúng vậy, bởi vì bạn ta bị tiêm nhiễm bởi gần người cấp Giao hời sinh, cho nên ta mới muốn tìm cách loại bỏ những

yếu tố dị thường.” Tô Bạch gật đầu nói.

“Chuyện này thì có liên quan gì tới ta chứ? Ta cũng không hiểu làm sao để loại bỏ những loại yếu tố dị thường này.” Sắc mặt mèo mướp lộ ra thêm thần sắc quái dị.

Tô Bạch nhìn mèo mướp, không nói gì.

Mèo mướp cũng nhìn lại Tô Bạch, ánh mắt điềm tĩnh.

Qua một hồi, Tô Bạch đột nhiên cười, “Cho nên, tại sao người lại không hỏi thuốc trình tự đặc biệt với loại bỏ yếu tố dị thường có quan hệ như thế nào chứ? Tại sao bạn của ta xảy ra chuyện, ta lại đi hỏi người về thuốc trình tự đặc biệt nhỉ?”

Nghe lời hần nói, ánh mắt mèo mướp lộ ra những tia hoảng loạn: “Cái gì vậy chứ, ta không biết gì hết.”

“Người không cần giả ngốc.” Tô Bạch nhìn mèo mướp, nói: “Người vẫn luôn là một người rất thông minh, ta cũng vừa cho người thời gian suy nghĩ rồi, nhưng người lại không hề hỏi câu hỏi này.

Điều này có nghĩa là, chính người, cũng không có câu hỏi này. Ngay từ khi bắt đầu, người cũng đã để việc loại bỏ yếu tố dị thường với thuốc trình tự đặc biệt liên kết lại với nhau rồi.

Nói cho cùng, trình tự đặc biệt, và gần tiêm nhiễm của người cấp Giao, đầu thai của người cấp Giao hồi sinh, gần như không có gì khác.”

“Mẹ kiếp, không ngờ người đã nghiên cứu tới bước này rồi!” Nghe lời Tô Bạch nói, mèo mướp không khỏi nhảy dựng lên, trong mắt tràn ngập sự kinh ngạc.

Thân là người dẫn đường cho Tô Bạch, hần đương nhiên biết rất rõ Tô Bạch tiếp xúc với nghề pha chế thuốc không lâu.

Tính ra, thời gian cũng không quá một tháng.

Mà trong thời gian một tháng này, không ngờ đôi phương đã nghiên cứu tới mức này.

Đây quả thực là nghe mà rợn người!

“Cho nên, ta muốn hỏi thăm người một chút, người biết làm cách nào để có thể loại bỏ được yếu tố dị thường trong người bọn họ không?” Tô Bạch nhìn mèo mướp, chậm rãi nói.

“Ta biết.” Mèo mướp dứt khoát nói.

Nghe thấy hấn nói vậy, Tô Bạch nhất thời sững sờ một hồi.

Hấn không hề nghĩ tới câu trả lời của mèo mướp, không ngờ đáp án lại dứt khoát đến như vậy.

“Ta có thể trực tiếp nói cho người biết cách giải quyết.” Trên mặt mèo mướp lộ ra nụ cười có chút giống người, nói: “Chỉ là, người cần nợ ra một món nợ ân tình.”

Tô Bạch cau mày: “Trước khi không phải người không muốn nói sao? Sao giờ đột nhiên người lại đổi ý rồi?”

Con mèo mướp nhìn chằm chằm Tô Bạch với một đôi con ngươi thẳng đứng, khõe miệng nhếch lên, ý cười nói: “Bởi vì ta nhìn thấy tiềm năng ở người, ta nghĩ người và ta có thể hình thành một liên minh rất đáng tin cậy trong tương lai.”

“Chúng ta vốn không phải đều ở trong Ảnh Tử rồi sao?” Tô Bạch hỏi.

Nghe hấn nói vậy, Lão Miêu cười nhạt, nói: “Người tin tưởng Ảnh Tử tới vậy sao?”

Tô Bạch im lặng.

Hấn đương nhiên sẽ không tin tưởng Ảnh Tử tới như vậy.

Nếu không, ngay từ ban đầu hấn cũng sẽ không cố gắng giấu nó khắp nơi.

Giữa hấn và Ảnh Tử, thực ra càng giống mối qua hệ lợi dụng nhau hơn.

“Ha ha, ta tin tưởng mối quan hệ của chúng ta hơn Ảnh Tử nhiều.” Lão Miêu nhìn Tô Bạch nói: “Ta tin rằng chuyện này vô cùng đáng tin.”

“Ừm.” Tô Bạch gật gật đầu, nói: “Được, lần này coi như ta nợ người một món nợ ân tình.”

Lão Miêu cười cười, nói: “Cách giải tiêm nhiễm thực ra rất đơn giản, chỉ là rất nhiều người không biết mà thôi, người chỉ cần để nàng gần vật phong ấn là được. Vật phong ấn có sự can thiệp tự nhiên đối với việc tiêm nhiễm này.

Sau khi can thiệp, sự tiêm nhiễm trên người nàng sẽ tự nhiên mà chấm dứt.”

Nói tới đây, hấn ngừng lại một chút, lại nói: “Chỉ là, ở xung quanh vật phong ấn, nàng ấy sẽ rất có khả năng xuất hiện tình huống linh năng không kiểm soát được, cái này cần phải chú ý.”

“Vậy người sử dụng thuốc trình tự đặc biệt thì sao? Kiểu thuốc trình tự đó không phải giống tiêm nhiễm sao?” Tô Bạch cau mày hỏi.

“Không giống nhau.” Lão Miêu lắc đầu, “Chỉ là chuyện này rất quan trọng, ta không thể nói với người được.”

“Ừm.” Tô Bạch gật đầu.

Hắn nói với đối phương như vậy, vốn cũng không có gì để lạ cả.

Dù sao các vấn đề liên quan tới thuốc trình tự đặc biệt đều rất quan trọng.

“Vậy còn cách nào khác nữa không?” Tô Bạch tiếp tục hỏi.

“Đương nhiên là còn, ví dụ như tăng cấp độ sức mạnh của họ, bằng cách này, nó có thể trì hoãn thời gian để họ bị nhiễm bệnh. Nếu sức mạnh của hấn đạt đến cấp độ C, hấn có thể chiến đấu chống lại nguyên tố bị nhiễm bệnh.”

Mèo mướp nói tới đây, nhìn Tô Bạch một lượt, “Nhưng ta nghĩ, cách này, Quân gia khẳng định đã nói với người rồi. Nếu không, bây giờ người cũng không thể tới tìm ta.

Ta đoán nhé, người mà cần điều trị, thực lực chắc cũng chưa đạt tới cấp độ C nhỉ, thậm chí hấn ta trước khi bị tiêm nhiễm cũng chỉ là một người bình thường.”

Tô Bạch gật đầu, sau đó dừng lại một chút, hỏi: “Vậy nếu như đầu thai thì sao?”

“Đầu thai?” Lão Miêu cau mày, “Đầu thai thì ta lại chưa gặp bao giờ, nhưng ta đoán phương pháp đầu tiên là khả thi nhất rồi. Còn phương pháp thứ hai...”

Nói tới đây, hấn do dự một chút, nói: “Ta đoán ít nhất là phải đạt tới cấp độ A, thậm chí là cấp độ S mới được.”

“Được.”

Tô Bạch nhẹ nhàng thở ra, trong lòng cảm thấy chuyện này cũng không dễ xử lý.

Nếu như hôm nay Lý Thanh Trúc chỉ là cấp độ C mà thôi, nếu như đối đối phương nâng cấp lên cấp độ A.

Kể cả là mình có sắp xếp thuốc cho đối phương, cũng cần mất một hai năm thời gian.

Hắn cũng không thể một hai năm đó như hình với bóng không tách rời với đối phương được.

“Đúng rồi, không phải ngươi vừa nói tới chuyện tiêm nhiễm sao? Ở chỗ này cũng có mấy vật thí nghiệm đó.” Cũng chính lúc này, Lão Miêu dường như nhớ ra điều gì đó, nhìn Tô Bạch nói.

Tô Bạch nhìn Lão Miêu, khép hờ mắt nói: “Ý ngươi là những người ở khu thu nhận chó mèo này sao?”

“Xem ra ngươi cũng đã quan sát được bọn họ.” Lão Miêu cười khúc khích, nói: “Mấy người này chắc là ngươi cũng quen đó, Giáo hội Cứu Rỗi ngươi có biết không?”

“Giáo hội Cứu Rỗi?” Tô Bạch sửng sốt.

Làm sao hắn có thể không biết Giáo hội Cứu Rỗi chứ?

Trước đây khi hắn tới thành phố Linh Xuyên, hắn đã cảm nhận được sự kỳ lạ của núi Đại Quân trên máy bay, nên đã nói chuyện này với Quản gia.

Nhưng sau đó, Quản gia lại nói trong nhóm, trên núi Đại Quân phát hiện ra người của Giáo hội Cứu Rỗi.

Bởi vì, lúc này, Tô Bạch còn đi điều tra về những tài liệu liên quan đến Giáo hội Cứu Rỗi.

“Ta biết, trước đây ta cũng đã từng nói với Quản gia trong nhóm.” Tô Bạch thẳng thắn đáp.

Lão Miêu nghe vậy, trên mặt suy tư, “Vậy ngươi cho rằng, cuộc tấn công đã thú vừa rồi trong cấm địa là trùng hợp sao?”

“Ý của ngươi là gì?” Tô Bạch nhìn Lão Miêu, ánh mắt nghiêm túc.

“Trong Giáo hội Cứu Rỗi, có một loại năng lực, có thể điều khiển dã thú ở vùng đất cấm, cuộc tấn công trong cấm địa lần này, cũng là do bọn họ làm.” Lão Miêu lười biếng duỗi eo nói.

Tô Bạch nghe vậy, khẽ mở mắt.

Lúc này, hắn mới nhớ lại toàn bộ sự việc, có một vài phát hiện.

Cuộc tấn công dã thú trong cấm địa, quả thực có chút quá mức trùng hợp.

Bởi vì lúc trước nhìn thấy Quản gia nói về tình hình vụ tấn công dã thú trong cấm địa, nói cũng không chỉ về cấm địa số 76 này.

Vẫn còn vùng cấm địa khác nữa.

Những vùng cấm địa này, dường như cùng lúc xuất hiện quái vật thủy triều.

“Vậy nên, những người vào nơi này, là vì gì chứ?” Tô Bạch cau mày, hỏi.

“Đương nhiên là để khống chế nơi này rồi.” Lão Miêu nhìn về phía xa, duỗi móng chỉ về khu nhận chó,”Dã thú ở đây đã được thuần hóa so với dã thú ở cấm địa, lại càng có giá trị hơn.”

Chương 216: Nữ Thần Cứu thế

“Thì ra là như vậy.” Tô Bạch gật đầu, sau đó hỏi: “Vậy ý của ngươi là, những người đó đã bị nhiễm bệnh rồi?”

“Đúng vậy.” ** Lão Miêu gật đầu, sau đó dừng lại và cười nói, “Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghĩ tại sao những người kia sống sót chạy trốn lại không tự mình tạo ra người linh năng sao?”

“Ta đã nghĩ tới.” Tô Bạch gật đầu.

Hắn tự nhiên nghĩ về điều này.

Trên thực tế, đối với một Phục Linh Giả mà nói, trở thành một dược sư không hề khó.

Họ chỉ cần một dụng cụ để kiểm tra tỷ lệ sức mạnh linh năng thì họ hoàn toàn có thể tạo ra một linh năng khác.

“Sau đó, bạn nghĩ gì?” Lão Miêu hỏi.

Tô Bạch ngập ngừng một lúc mới nói: “Ta cảm thấy mấy vấn đề này, một là vấn đề về dụng cụ, trong Liên bang mỗi một loại dụng cụ đều rất quan trọng, người sống lại muốn lấy đi dụng cụ thì phải hợp tác với Liên đoàn mới đúng.”

Ngoài ra, nếu chế tạo ra một người linh năng, rất khó để họ đảm bảo lòng trung thành của người linh năng.

Nếu họ bị người linh năng phản bội, họ sẽ bao vây người linh năng, lúc đó họ chỉ có con đường chết.”

“Ngươi nói đúng.” Lão Miêu gật đầu, rồi lại lắc đầu, “Nhưng không phải hoàn toàn đúng. Ngoài hai lý do này, còn có một lý do khác.”

“Lây nhiễm?” Tô Bạch lúc này dường như cũng hiểu ra cái gì đó.

“Đúng vậy.” Lão Miêu cười nói: “Thực ra lây nhiễm cũng giống như dược sư người linh năng vậy. Nó cũng có thể biến

một người bình thường thành một chiến binh mạnh mẽ. Họ gần như không khác gì những người linh năng thông thường, mặc dù tốc độ trưởng thành chậm hơn. Nhưng sau khi lớn lên, thực lực chắc chắn sẽ không kém người linh năng Giả. Hơn nữa họ cũng có một ưu điểm rất lớn, đó là họ có lòng trung thành tuyệt đối với người đã truyền nhiệm cho mình.”

Nghe vậy, Tô Bạch lập tức hiểu ra.

Với khả năng truyền nhiệm dễ dàng như vậy, tại sao hao tâm tổn sức để trở thành một được sư?

“Đã hiểu, chuyện này ta nhất định sẽ chú ý.” Tô Bạch đối với Lão Miêu gật đầu.

“Không sao đâu.” Lão Miêu vẫy vẫy chân.

“Vậy ta đi đây, sau này có cơ hội lại gặp mặt.” Tô Bạch đứng dậy nói với Lão Miêu.

“Được.”

Sau đó, Tô Bạch chuẩn bị đi đến cửa.

“Đợi một chút.”

Giọng Lão Miêu đột nhiên vang lên từ sau lưng Tô Bạch.

Tô Bạch quay người, nhìn con Lão Miêu có chút nghiêm túc hỏi: “Sao vậy?”

“Ta muốn nhắc nhở ngươi, cẩn thận với Đồ Long Bộ.” Lão Miêu nói xong xoay người chạy vào trong rừng.

Nhìn thấy bóng lưng Lão Miêu rời đi, Tô Bạch khẽ nhíu mày.

Cẩn thận Đồ Long Bộ, câu này nghĩa là gì?

Trong khoảng thời gian này, Tô Bạch đã có vài lần tiếp xúc với Đồ Long Bộ, cảm thấy rằng Đồ Long Bộ vẫn không tệ.

Những người này rất nhiệt tình cống hiến và bảo vệ người dân.

Miền là che giấu đi thân phận phụ sinh giả của mình, đối xử hòa hợp với nhau, sẽ không có vấn đề gì.

Tuy nhiên, với Quân gia, việc che giấu thân phận cũng không phải vấn đề lớn.

Chỉ là Tô Bạch biết rằng từ khi Lão Miêu nói như vậy, nhất định phải có nguyên nhân.

Hoặc là bên trong Đồ Long Bộ, nói không chừng có bí mật nào đó.

Hắn đã quyết định ghi nhớ câu nói này.

Sau đó, Tô Bạch lấy từ trong túi ra một cái đầu búa nhỏ dính.

Sau khi đầu búa xuất hiện, ma thiết trên bàn tay hắn bắt đầu lay động, bao phủ đầu búa móng vuốt, sau đó hình thành một cái búa móng vuốt màu đen.

Sau đó, Tô Bạch vác chiếc búa vuốt và đi thẳng về phía một con đường.

Đi được khoảng hơn hai trăm mét, hắn bước vào một lối rẽ và đi bộ hơn một mét vào bên trong.

Ở đây, một người đàn ông mặc bộ quần áo màu xanh đậm đang ngồi xổm trên mặt đất, thu dọn đồ đạc của mình.

Bởi vì Tô Bạch đứng sau lưng hắn, vì vậy những thứ trước mắt không lộ ra ngoài, khiến người ta khó có thể nhìn ra hắn đang làm gì.

Tô Bạch chậm rãi đi tới bên cạnh người nam nhân, nhẹ giọng nói: “Ta có thể giúp ngươi có chuyện gì không?”

Nghe thấy giọng nói của hắn, người đàn ông giật mình và quay lại ngay lập tức.

Đó là hành động quay người lại, để lộ những thứ đã hắn đang dọn dẹp trước mặt.

Đó là một phần thi thể đầm máu, đang được vào để vào trong túi ni lông đen.

“Xem ra là ta làm cho ngươi sợ hãi rồi.”i Tô Bạch nhẹ giọng nói.

Chiếc búa móng vuốt trong tay anh ta giáng xuống đầu người đàn ông.

“Rầm!”

Máu bắn ra mạnh giống như suối nước.

Người đàn ông bị đập xuống đất và nằm giữa những mảnh vụn của xác chết.

Lúc này trên đầu hắn đã thủng một lỗ lớn, xem ra hắn đã chết.

“Cảm nhận được gần đây có một người vừa chết, tên là Yên Ngọc Sơn, nhận được điểm thuộc tính cơ bản, trí nhớ +2.”

Tô Bạch nhìn người ngã xuống trước mặt, khẽ thở ra một hơi.

Hắn đã không đánh ai trong vài ngày, hôm nay hắn cảm thấy tốt hơn nhiều.

Sau đó, Tô Bạch lấy điện thoại di động ra, xem thông tin của nhân viên ở đây, sau đó xoay người bắt đầu tìm kiếm mục tiêu tiếp theo.

Thông tin của nhân viên ở đây, Lý Thanh Trúc đã gửi cho hắn.

Hắn chỉ cần tìm ra nơi này và giết tất cả những ai không phù hợp với thể công việc của mình, và thế là xong.

Đối với Lão Miêu mà nói người ở đây là đối tượng thí nghiệm tốt.

Nói như vậy cũng không sai.

Tuy nhiên, chỉ dựa vào điều kiện Tô Bạch cần một cỗ máy phát hiện nguyên tố Linh Năng để tiến hành quan sát thí nghiệm thí thể.

Mà Tô Bạch không cần đến bước này.

Hơn nữa, ai đã nói rằng các thí nghiệm không thể được thực hiện ở đây?

Sau khi Tô Bạch rời đi, máu từ trán của thí thể không bao lâu đã chảy hết.

Máu ở cái xác bên cạnh đang từ từ chảy xuống và đổ lên trán hắn.

Hắn không biết liệu đây có phải là một sự trả thù mới hay không.

“Zizzizi...” Lúc này, một âm thanh phát ra từ bộ đàm trên tử thi.

“Này! Này! Yên Ngọc Sơn, tại sao thức ăn cho chó và thức ăn cho mèo của người vẫn chưa đưa đến?” Một giọng nữ vang

lên.

“Có nghe thấy không? Mau mang thức ăn cho mèo và thức ăn cho chó đến đây đi! Nếu không chúng nó sẽ đói!” Giọng nữ có chút tức giận.

“Zizzizi...”

“...” Máy bộ đàm vẫn còn lưu lại âm thanh.

“Đã xảy ra chuyện! Mọi người cảnh giác.” Một lúc sau, một giọng nam vang lên.

Ngay sau đó, những người mặc quyền trượng màu xanh đậm bắt đầu di chuyển xung quanh khu trú ẩn của chó mèo.

Những người này nhặt dao rựa, hoặc rìu, cũng như súng lục, súng ngắn và các loại vũ khí khác, và bắt đầu tuần tra khu vực ngăn chặn

“Người nói, Yên Ngọc Sơn tình huống bên đó là như thế nào?” Trên con đường nhỏ, một người nói với bạn đồng hành.

“Ta không biết, nhưng ta đoán nó có liên quan gì đó đến việc canh sát vào trại chó mèo hôm nay. Chết tiệt, hẳn ta đã bị canh sát phát hiện khi hẳn không thể làm thức ăn cho chó và thức ăn cho mèo”, một người răng nghiến lợi nói.

Chính lúc này, một bóng dáng đi tới trước mặt bọn họ.

Nhìn thấy người tới, hai người lập tức ngừng nói.

“Có một tình huống! Có một tình huống! Bọn ta đang ở đây trên đường 11, bọn ta nhìn thấy canh sát!”

“Đã nhận. Đã nhận. Bọn ta sẽ đến ngay!” Một giọng nói lớn phát ra từ bộ đàm.

“Gọi xong chưa?” Tô Bạch nhìn hai người, dịu dàng nói.

“Kết thúc rồi, người chờ chết đi!” Tiếng gầm gừ trầm thấp, một người dùng dao trên tay đâm vào Tô Bạch.

“Bang!” Ngay khi hắn lao tới, một chiếc búa có móng vuốt đập vào đầu người đàn ông.

Người đàn ông lập tức trực tiếp ngã xuống đất, thân thể co quắp, trực tiếp chết đi.

“Này!” Đúng lúc này, một cái cuốc bổ xuống đầu Tô Bạch.

Lưỡi cuốc rất sắc bén, nếu cuốc thật đánh trúng Tô Bạch thì ít nhất cũng phải đổ máu.

“Rầm!”

Tô Bạch đá vào bụng người đàn ông một cái rồi trực tiếp hất người đàn ông đó ra ngoài.

Người đàn ông ngã xuống đất, thân thể lập tức uốn éo đau đớn, không ngừng rên rỉ.

“Sau khi đối tượng thí nghiệm bị lây nhiễm bệnh, cũng không có sợ hãi, hay nói cách khác, sợ hãi bị đè nén.” Tô Bạch tự nhủ, “Nhưng phản ứng của cơ thể cũng không khác gì người thường, ngay cả thần trí cũng gần như không có khác gì so với người bình thường.”

Hắn bước đến gần người đàn ông và nhẹ nhàng nói: “Đó là cách người cứu giáo hội ? Nữ thần mà anh cứu thế, ta e rằng nàng chẳng qua chỉ là một kỹ nữ chỉ biết làm dáng mà thôi.”

Nữ thần cứu thế, chính là tín ngưỡng và thần phật của tất cả thần linh.

Hắn vẫn luôn tự cho rằng bản thân là người mãi mãi và nhân từ.

Tất nhiên, đây là những gì chính bản thân Giáo hội Cứu Rỗi nói.

“Đáng chết! Người là tên tội đồ!!!! Người dám xúc phạm tới thượng đế của ta!” Người đàn ông nghe thấy những lời của Tô Bạch, dường như quên đi những cảm giác đau đớn trên người, hắn nhìn Tô Bạch với đôi mắt đỏ như máu, lao về phía Tô Bạch.

“Rầm!”

Chiếc búa đóng đinh đập vào người đàn ông đang trên mặt bàn.

Người đàn ông chết ngay lập tức.

“Ta cực kì sùng bái tín ngưỡng, có lúc như kẻ cuồng đạo. Thậm chí có thể đè nén đau khổ của chính mình.” Tô Bạch tiếp tục ghi số liệu thí nghiệm của mình.

Sau đó, hắn ta đi tới con đường nhỏ.

Không lâu sau, từng nhóm người từ con đường nhỏ chen chúc mà ra.

Bọn họ nhìn thấy hai thi thể, lập tức đều phần nộ, chửi bới cả lên.

“1,2,3...11.” Tô Bạch đứng trên đây nhìn đám người phía dưới, ghi chép lại xem ở đây có bao nhiêu người.

Không lâu sau đó, những người này chia thành bốn nhóm đi về bốn hướng.

Tô Bạch từ trên cây xuống, đi theo sau nhóm hai người, Sau đó, lại có hai thi thể nữa.

“Bóc đồng hơn cả những người bình thường, thể chất mạnh mẽ hơn người thường, đã đạt tới cấp độ E của người linh năng. Người ở đây, dường như cũng không quá mạnh.”

Tô Bạch ghi lại những quan sát của bản thân.

“Trí thông minh có vẻ bị lu mờ bởi niềm tin mù quáng.”

“Trên người bọn họ, có một luồng khí lạ, có thể chống lại đòn tấn công của ta, nhưng nó quá yếu. Khả năng phục sinh gần như người cấp Giao đã lây nhiễm cho họ phải là luồng khí lạ này.

Điểm này bọn họ mạnh hơn Hathaway. Ít nhất cũng để ta phân tích được chút ít rồi.”

“Từ phía bọn họ, không thể hỏi được bất cứ thông tin gì, nhóm người này trung thành hơn cả loài chó. Chỉ tiếc rằng sự trung thành này là gượng ép, là đạo đức giả.”

“Trong người bọn họ, có hai nguyên tố S, nguyên tố chung là nguyên tố gió S1, lẽ ra phải là nguyên tố linh năng ở người sống lại trong Giáo hội Cứu Rỗi.”

Chỉ là, có chút kỳ lạ, nguyên tố S mà những người này có trong bản thân họ vẫn chưa bị loại bỏ hoàn toàn.

Ngay cả khi có rất nhiều nguyên tố gió S1, các nguyên tố S trong cơ thể bọn họ vẫn luôn không hề biến mất. Không biết điều gì sẽ xảy ra nếu nguyên tố S trong cơ thể họ biến mất.

Có lẽ... nó sẽ được nâng cao?”

“...”

Không lâu sau, trước mặt Tô Bạch đã có xác chết.

Những người này mạnh hơn người thường, nhưng ở trước mặt hắn cũng không mạnh hơn bao nhiêu.

Tô Bạch ngồi trên một tảng đá và lặng lẽ đọc sách.

Trôi qua ba mươi phút sau, cái xác trước mặt vẫn không có hiện tượng kỳ lạ hồi phục.

Tô Bạch nhìn giờ trên điện thoại, sau đó nhìn mười hai tử thi dưới đất, khẽ thở dài.

Sau đó, hắn liếc nhìn về một hướng và nói, “Người còn muốn xem đến lúc nào?”

Khi giọng nói của hắn vừa kết thúc, một ông già trong bộ quần áo màu xanh đậm bước ra từ phía sau cái cây trước mặt hắn.

“Đừng... đừng giết ta!” Ông lão từ sau thân cây run rẩy bước ra, giọng nói tràn đầy sợ hãi.

“Người là nhân viên ở đây, ta sẽ không giết người.” Tô Bạch nhìn lão bản gật đầu.

Nghe được lời của hắn, ông lão vội vàng nói: “Đúng, đúng, ta là nhân viên ở đây, trước khi bọn họ bước vào, ta trốn ở đây, cảm ơn người đã giúp đỡ, nếu không ta cũng không biết đến bao giờ mới dám xuất hiện.”

“Không sao đâu.” Tô Bạch gật đầu nói: “Cảnh sát đã tới rồi. Cùng ta đi báo cảnh sát đã xảy ra chuyện.”

“Được, được.” Ông lão gật đầu.

Sau đó, Tô Bạch đi phía trước, ông già đi phía sau.

Ông lão nhìn bóng lưng Tô Bạch bằng ánh mắt oán hận, từ thắt lưng móc ra một khẩu súng lục, định bắn về phía Tô Bạch.

Tuy nhiên, ngay khi hắn nâng khẩu súng lục lên, tay hắn bất ngờ bị kẹp chặt.

“Người muốn làm gì?” Tô Bạch nhìn về phía lão bản, thản nhiên nói.

“Ta...” Lão bản vừa nghe thấy, lập tức do dự.

Sau đó, một vết mặt tàn nhẫn đột nhiên xuất hiện trên khuôn mặt hắn ta, hắn tức giận nói: “Ta muốn giết ngươi!”

Nói rồi tay trái của ông lão cũng móc ra một khẩu súng lục.

“Đoàng!” Một tiếng súng vang lên.

“A!” Ông già hét thảm thiết một tiếng.

Chỉ nhìn thấy một lỗ xuất hiện trên bàn tay trái của hắn, từng giọt máu tươi chảy ra.

Thì ra Tô Bạch đã rút súng lục trong tay phải của ông lão và bẻ gãy tay trái của hắn vào lúc nguy cấp.

“Ta vốn tưởng rằng ngươi sẽ tiếp tục cải trang. Không ngờ ngươi ngay cả cải trang cũng làm không tốt.” Tô Bạch nhìn về phía ông lão nói: “Ngươi thật sự sẽ không cho rằng ta sẽ tin ngươi chứ. Vớ vẩn. Ta phải có bao nhiêu ngu xuẩn mới có thể tin ngươi không có vấn đề.

Các nhân viên trẻ ở đây đều đã chết, còn ngươi, một ông già bình an vô sự, ngươi nói xem ngươi không có quỷ, ta sẽ tin sao? Những người này, vẫn là ngươi nên nghĩ cách để đưa bọn họ vào trong đi.”

“Giết ta đi! Một con quỷ sát nhân như ngươi nên xuống địa ngục!”, Ông già gầm lên.

Tô Bạch nhìn về phía ông lão có chút kỳ quái nói: “Nếu như những người mà bị ta sát hại sẽ xuống địa ngục, vậy thì các ngươi không phải thi thể các ngươi cũng nên đi xuống địa ngục nữa sao?”

“Họ đang làm những việc cho Thần, và những người bị bọn họ giết, sẽ cảm thấy biết ơn bọn họ, họ sẽ có được sự cứu rỗi.” Ông lão có niềm tin điên cuồng về tín ngưỡng trong mắt mình.

“Ngươi có biết ta lúc trước nói như thế nào về Thần của ngươi không?” Tô Bạch nhìn về phía ông lão, nhẹ giọng nói.

Ông lão nhìn Tô Bạch, điên cuồng nói: “Ngươi muốn cùng ta thần phục Nữ thần để chuộc tội sao? Nếu như vậy, ta nguyện ý cho ngươi một cơ hội! Ta sẽ cho ngươi được chuộc tội!”

“Ta vừa mới nói với đồng bọn của ngươi rằng Nữ thần Cứu thế là một kỹ nữ.”

Tô Bạch nói với ánh mắt có chút lạnh lùng.

Chương 217: Thi Thiên Thiên tới

“Ngươi! Ngươi! Ngươi!” Lão già kia nghe thấy vậy, tức giận đến mức hai mắt đỏ lên, quát: “Ta liều mạng với ngươi!”

Nói xong, lão ta không để ý đến vết thương của mình, liều mạng xông tới chỗ Tô Bạch, giống như phát điên.

Nhưng mà, đối với điều này, Tô Bạch hoàn toàn thờ ơ, trực tiếp vươn tay, bóp cổ lão già đó một phát, khiến lão ta hôn mê bất tỉnh ngay lập tức.

Tiếng gào thét của lão già đó dừng lại.

Làm xong những chuyện này, Tô Bạch túm lấy hắc đi ra khỏi hầm ngầm.

Dọc theo đường đi, máu tươi không ngừng nhỏ giọt xuống đất. Sau khi Tô Bạch đi rồi, ở khu dành cho chó mèo, một vài con chó con mèo yên lặng đi tới gần chỗ lưới sắt, ánh mắt nhìn chăm chăm vào máu tươi trên mặt đất, trong mắt ánh lên vẻ quái dị.

Nhìn như tham lam, hoặc phải nói là khao khát hơn.

Đi Tô Bạch bước ra khỏi cửa chính của hầm ngầm, đã thấy mấy chiếc xe cảnh sát đang vây xung quanh hầm ngầm chặt như nêm cối.

Cả đám cảnh sát ai nấy đều có vẻ mặt nghiêm túc, chỉ thẳng họng súng đen ngòm vào Tô Bạch, giận dữ hét: “Không được nhúc nhích!” Tô Bạch nghe thấy thế cũng không tiến lên, chỉ đặt ông già kia ở bên cạnh, giơ hai tay lên.

Cũng chính vào lúc này, Lý Thanh Trúc nhìn thấy Tô Bạch, bèn nói nhỏ cái gì đó với một người cảnh sát trung niên.

Sau đó, người cảnh sát trung niên kia lập tức hô: “Bỏ súng xuống, là người của chúng ta.”

Sau khi nói xong, hắc tiến lên phía trước, đến trước mặt Tô Bạch, kính cẩn chào: “Chào, ta là cảnh sát trưởng của đồn

cảnh sát số 76, có thể hỏi người rằng ở đây đã xảy ra chuyện gì không?”

“Nơi này có người của Giáo hội Cứu Rỗi, bọn họ giết nhân viên ở đây, chuẩn bị không chế căn hầm này, hình như đang định tổ chức bạo loạn.” Tô Bạch nhìn về phía cảnh sát kia, nói.

Cảnh sát trung niên nghe thế, nao nao, rồi nhìn về phía lão già bên cạnh Tô Bạch, hỏi: “Vậy người này là?”

“Là người của Giáo hội Cứu Rỗi.”

“Vậy những người khác của giáo hội đâu?” Cảnh sát trung niên hơi chân chờ hỏi.

“Bị ta giết rồi.” Tô Bạch trả lời. Đối với chuyện này, hắn không có ý định giấu diếm gì.

Bây giờ hắn là thành viên của Đồ Long Bộ, giết những người đó có thể sẽ bị điều tra, nhưng tất cả bọn họ đều là người của giáo hội Cứu Rỗi, nên chắc là không có phiền phức gì.

Thành viên của Đồ Long Bộ, làm những chuyện nguy hiểm nhất trên thế giới này, nên trong vài trường hợp cũng có đặc quyền nhất định. Nghe lời hắn nói xong, cảnh sát trung niên sững sốt giây lát, sau đó gật đầu.

“Được, ta biết rồi. Người có thể để lại số điện thoại và địa chỉ không, sau này chúng ta có thể tìm người để hỏi một chút về tình huống cụ thể.”

“Ừ, được.” Tô Bạch gật đầu, nói địa chỉ và số điện thoại của mình cho cảnh sát trung niên biết.

Xong, Tô Bạch đi theo Lý Thanh Trúc vào trong xe, bắt đầu đi về.” Lần này người quá mạnh động.” Lý Thanh Trúc nhìn về phía Tô Bạch, nói.

“Cũng có chút đi.”

Tô Bạch là người lái, hắn ngồi vào xe.

Lý Thanh Trúc ở bên kia cũng ngồi vào ghế phụ.

Tô Bạch khởi động xe, liếc nhìn Lý Thanh Trúc ngồi bên ghế phụ lái, trong lòng thấy kì lạ.

Trước kia hình như đối phương còn hơi ghét mình, toàn ngồi ghế sau, hôm nay đã ngồi ở ghế lái phụ rồi. Cũng chính vào lúc này, Lý Thanh Trúc nhìn về phía Tô Bạch.

“Ta mong sau này ngươi không nên tái phạm hành động nguy hiểm như thế nữa, mặc dù ngươi là người linh năng, nhưng công việc chính của ngươi vẫn là được sư. Làm một được sư, tính mạng của ngươi vô cùng quan trọng. Bình thường cứ để các người linh năng khác bảo vệ ngươi là được rồi, đừng tự mình ra trận.”

“Nhưng người của ta không ở chỗ này.”

Lúc này, Tô Bạch cũng không biết nói gì cho phải, hắn cũng không thể nói với đối phương mình là người sống lại được, những tên kia chỉ là gà chó linh tinh thôi.

Nếu nói vậy, hắn nghĩ người phụ nữ trước mặt mình có thể trở mặt ngay lập tức.

Lý Thanh Trúc nghe hắn nói thế, vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Ta có thể bảo vệ ngươi!”

“Ngươi bảo vệ ta?”

Trong lòng Tô Bạch cảm thấy cạn lời. “Đúng, ta là người linh năng cấp C, không bảo vệ được ngươi sao?” Đôi mi thanh tú của Lý Thanh Trúc nhú lại.

“Đương nhiên là được.” Tô Bạch gật đầu, sau đó cũng không muốn nói nhiều, bắt đầu lái xe ra đường cái.

“Rột...” Đúng lúc này, một âm thanh kì lạ từ bên Lý Thanh Trúc truyền tới.

Tô Bạch nhìn nàng một cái, hỏi: “Đói bụng?”

Sáng nay bọn họ ra ngoài, còn chưa ăn gì.

Hiện tại đã hơn một giờ chiều, người kia đói cũng không có gì lạ.

“Ừ.” Lý Thanh Trúc gật đầu.

“Chúng ta đi ăn trưa trước.” Tô Bạch cười cười, bắt đầu tìm quán ăn ở ven đường.

Mất hơn tiếng đồng hồ, hắn mới thấy một quán ăn nhỏ ở ven đường.

Hắn chạy tới dừng lại ở gần quán ăn, sau đó cùng Lý Thanh Trúc xuống xe.

Quán ăn này là một quán ăn nhỏ thường gặp ven đường, khách quen chủ yếu là tài xế.

Đến nơi này rồi, Tô Bạch và Lý Thanh Trúc gọi một phần thịt xào ớt xanh, một phần thịt kho tàu, cùng với một đĩa rau xanh.

Món ăn ở đây cũng không tệ lắm, Tô Bạch thậm chí đã trực tiếp đi thẳng ra sau quán ăn để hái rau, vô cùng tươi mới.

“Ring ring ring...”

Gọi món xong, Tô Bạch đột nhiên cảm thấy điện thoại di động của mình rung lên.

Hắn lấy điện thoại ra, nhìn tên người gọi tới.

Dãy số này chính là của Quản gia. Thấy dãy số của Quản gia, chân mày Tô Bạch hơi nhíu lại.

Nếu bình thường, Quản gia sẽ không chủ động liên hệ với hắn, hơn nữa có liên hệ thì cũng dùng tin nhắn, mà không phải là gọi điện.

Nếu Quản gia đã gọi điện thì chứng tỏ chuyện này rất quan trọng. “Người ngồi đợi chút, ta ra ngoài nghe điện thoại.” Tô Bạch nói với Lý Thanh Trúc một tiếng xong vội vàng đi ra ngoài.

Lý Thanh Trúc nhìn theo bóng dáng Tô Bạch, trong lòng hơi tức giận.

Trước còn nói đồng ý để cho mình bảo vệ hắn, bây giờ đã ném luôn chuyện đó ra sau đầu, muốn cách xa khỏi mình.

Chỉ là, nàng cũng không tiện nói gì thêm, dù sao đối phương đi gọi điện thoại, mình chạy tới cũng không hay.

Bên kia, Tô Bạch đang nghe điện thoại.

“Tô Bạch, ta vừa nhận được tin tức, Thi Thiên Thiên và đám sói tiến vào tỉnh Tây Võ, mục tiêu rất có thể là ngươi.” Đầu bên kia điện thoại truyền tới giọng nói trầm thấp của Quản gia.

Tô Bạch nghe thấy thế, sắc mặt hơi thay đổi.

Thực ra hắn vẫn luôn lo lắng về vấn đề Thi Thiên Thiên này. Bởi vì hắn hiểu rất rõ về thực lực của mình.

Như hắn ta hôm nay, đem theo mặt thú, sức mạnh thể chất, thực sự không khác gì một người sống lại cấp Mãng.

Và đây cũng mới chỉ là thể lực, chưa kể hàng thủ chắc chắn của đôi phương.

Hơn nữa, người sống lại, cũng không chỉ dựa vào chiến đấu đối đầu.

Khả năng kỳ lạ của họ là vũ khí giết người thực sự.

Một người sống lại cấp Mãng cực kì mạnh mẽ, chỉ cần năng lực của bọn họ đủ mạnh, bọn họ thậm chí có thể hoàn toàn xóa sổ Tô Bạch, thậm chí có thể khiến cả một thành phố hỗn loạn.

Cũng giống như gấu vậy, nếu như hắn trở thành người sống lại cấp Mãng, với tốc độ cực kì nhanh, dùng một chiếc đao cũng có thể khiến Tô Bạch thành trăm mảnh.

Còn Tô Bạch, thậm chí đến dị thường cũng vô cùng miễn cưỡng.

Còn như Cao Tường...

Đó là một sự rò rỉ.

Hơn nữa sau lần đó, Tô Bạch cũng suýt chút bị lật xe.

Vậy nên, Tô Bạch đối mặt với Thi Thiên Thiên, một chút cơ hội chiến thắng cũng không hề có.

Đặc biệt là, như hôm nay, hắn ta lại không biết một chút gì về năng lực của đối phương.

“Ta biết rồi.” Tô Bạch thấp giọng nói.

“Được rồi, thời gian này, tốt nhất ngươi hãy ở yên chợ số 76, bên đó có Đồ Long Bộ, nàng ta ra tay cũng sẽ phải lo lắng đó.”

“Ừm, được.” Tô Bạch đáp lại một tiếng, sau đó ngắt điện thoại.

Tiếp đó, hắn mở nhóm trò chuyện, soạn tin nhắn.

Nhưng, hắn soạn được một nửa, xóa hết tất cả.

Tô Bạch đứng trên đất, trầm ngâm một hồi, sau đó quay người về phía quán cơm đi vấp.

Cách trước đó mà hắn nghĩ ra, chính là tìm ra Ảnh Tử cứu rồi khác.

Nhưng, hắn lại lập tức gạt đi suy nghĩ đó.

Bởi vì kẻ địch lần này, là một người sống lại cấp cận Mãnh.

người sống lại cấp cận Giao cũng không phải người sống lại thông thường, trừ phi mấy Ảnh Tử khác của hắn điên rồi, mới chạy tới giúp hắn.

Hiện tại, trong bối cảnh cấp Giao, cấp Ác Long không xuất thế được thì cấp cận Giao là người mạnh nhất.

Hầu như không có ai có thể làm đối thủ của bọn họ.

Thậm chí nếu chính phủ Liên Bang muốn giết hết đối phương cũng vô cùng khó khăn.

Hơn nữa, các Ảnh Tử của hắn cũng không phải dạng hiền lành gì.

Nếu như muốn đối phương trợ giúp mình đối phó với đám người sống lại cấp cận Giao, phải cố gắng trả cái giá tương đương mới được.

Mà cái giá này, Tô Bạch không cho được.

Thứ hắn có, rất khó để đả động được người khác.

Mà thứ có thể khiến người khác động lòng...

Có thể, ví dụ như Ma Thiết có thể áp chế được lệ khí.

Thứ này, dù là ai cũng không đưa ra được.

Dù hắn có thể cho.

Vậy người khác chưa chắc đã giúp hắn đối phó với Thi Thiên Thiên, trái lại còn đi đối phó với hắn.

Bởi vì, giết một Thi Thiên Thiên, rõ ràng giết hắn càng có lời hơn.

“Tâm trạng của ngươi có vẻ không tốt?” Lý Thanh Trúc nhìn gương mặt Tô Bạch, có hơi nghi ngờ hỏi.

“Có một chút.” Tô Bạch gạt đầu, rồi bắt đầu tiếp tục ăn.

“Có chuyện gì đúng không?” Lý Thanh Trúc trầm tư một chút, rồi dò hỏi.

Tô Bạch gấp một ít rau xanh bỏ vào bát của mình: “Đây là chuyện riêng của ta, khó mà nói với người được.”

Hắn cũng không muốn Lý Thanh Trúc dính vào chuyện này.

Bọn họ tham gia, chẳng khác gì lấy trứng chọi đá, chết chung cả đám.

Lý Thanh Trúc nghe thấy thế, hừ lạnh một tiếng, cắn xé miếng xương, không bao giờ muốn phản ứng lại Tô Bạch nữa.

Nàng thì muốn bảo vệ người ta.

Nhưng người ta gặp chuyện lại chẳng hề muốn nói với nàng nửa chữ, cái này căn bản là coi như mấy lời nói của mình chỉ là gió thoảng qua tai.

“Ăn chậm một chút, đừng để bị nghẹn.” Tô Bạch nhìn thấy dáng vẻ ăn như hổ đói của Lý Thanh Trúc, không khỏi khuyên một câu.

“Ai ưm... lo.” Lý Thanh Trúc nghiêm túc gặm thịt, thở phì phì nói.

Tô Bạch không biết nói gì, lắc đầu: “Được rồi, ta mặc kệ, người ăn tiếp đi.”

Nói xong, hắn cũng ăn tiếp.

Cùng lúc đó, trong đầu hắn đang suy nghĩ kế sách.

Hôm nay Thi Thiên Thiên đã tới đây, tám chín phần mười là vì chuyện của Cao Tường.

Cho nên, hắn phải chuẩn bị sẵn sàng trước khi bị Thi Thiên Thiên tìm thấy.

Hắn muốn xem độ ảnh hưởng của Hải Sát Vi, nếu như có ảnh hưởng vậy thì có thể tìm hiểu được năng lực của Thi Thiên Thiên.

Sau đó là thăng cấp thực lực của chính mình.

Người trước, cần thời gian để mài mòn.

Người sau, cần phải có cách mới làm được việc.

Tô Bạch biết, trong nội bộ Đồ Long Bộ ở nơi này, có vài vật phong ấn.

Nếu như lấy mấy vật phong ấn đó ra, thực lực của hắn sẽ tăng lên rất nhiều.

Lý Thanh Trúc ngồi bên cạnh nhìn Tô Bạch ăn cơm, trong lòng thấy bình tĩnh lại.

Trong hai ngày này, không biết có phải vì không cần phụ trách chuyện của Đồ Long Bộ không, hay là nguyên nhân vì mình đã trọng sinh, nàng rất khó có thể giữ cho tâm trạng của mình được ổn định một chút.

Cũng chính vào lúc này, Lý Thanh Trúc đột nhiên ngẩng ra, nhìn thoáng qua bên ngoài, phát hiện bầu trời đã hơi tối dần đi, bắt đầu có hạt mưa rơi xuống.

Chương 218: Báo thù

“Lách tách...” Mưa nhỏ giọt trên mặt đất, sương mù bay lên.
Trên đường, một ô tô màu đen đang đi.

“Ngày này thật sự đã thay đổi.”

Lý Thanh Trúc trong xe nhìn mưa bên ngoài, trong lòng cảm thấy có chút thân quen.

Sau khi mưa, nhiệt độ sẽ giảm xuống đáng kể.

Điều này đương nhiên là rất tốt cho một người sử dụng băng làm khả năng tấn công chính của mình như nàng.

Khi nàng sử dụng khả năng của mình ở nhiệt độ thấp, tiêu hao năng lượng Linh Năng sẽ ít hơn rất nhiều.

“Hiện tại ở phía bắc tuyết đã bắt đầu rơi”, Tô Bạch nói.

Hắn xem được một vài video ở phía bắc gần đây.

Hiện một số khu vực phía bắc bị phong tỏa bởi tuyết dày.

“Ừm, lái xe chậm một chút.” Lý Thanh Trúc nhìn Tô Bạch nhin không được nói.

Tốc độ lái xe của Tô Bạch bây giờ giống như lúc trước khi trời mưa trời không mưa.

Với tốc độ nhanh như vậy, nàng thật sự sợ Tô Bạch bị lật xe.

Tuy rằng nàng là người sống lại cấp C, có thể đảm bảo an toàn cho Tô Bạch và bản thân.

Nhưng chiếc xe này sang của Tô Bạch trị giá 80 đến 90 vạn nhân dân tệ, sợ là phải thanh lý.

“Ừ.” Tô Bạch gật đầu.

Kỹ năng lái xe hiện tại của hắn rất tốt, cho dù tốc độ tăng thêm mấy chục km cũng không có vấn đề gì, nhưng hắn cảm thấy không cần cố ý tranh chấp với Lý Thanh Trúc vì chuyện này.

Ngay lúc này Tô Bạch đột nhiên ngẩn người một chút, nhìn kính chiếu hậu.

Sau đó, hắn nhìn thấy một chiếc xe tải lớn đang chạy về phía mình với tốc độ cực kỳ nhanh!

Sắc mặt Tô Bạch lập tức nghiêm túc, cảm giác dã thú từ trong cơ thể hắn khuếch tán ra, bao phủ phía sau.

Lúc này, hắn có thể cảm nhận rõ ràng vẻ mặt điên cuồng và sát khí của người lái xe.

Người này muốn giết Tô Bạch!!! Tô Bạch ánh mắt dần dần trở nên nghiêm túc, không phanh xe mà tiếp tục đạp ga.

Đột nhiên, bị đẩy lùi lại.

“Người đang làm gì vậy!” Lý Thanh Trúc ở bên cạnh giật mình.

“Đằng sau có người muốn giết chúng ta.” Tô Bạch trầm giọng nói.

Nghe thấy lời hắn, Lý Thanh Trúc giật mình, sau đó quay đầu nhìn về phía kính sau xe, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

“Người biết là ai không?” Lý Thanh Trúc.

Tô Bạch lái xe, còn tăng thêm điểm thuộc tính vào kỹ năng lái xe.

Trong những ngày này, bởi vì có nhiều người chết hơn, thu hoạch của hắn cũng rất lớn, cũng cộng thêm ba điểm vô thuộc tính.

Nghe Lý Thanh Trúc hỏi, Tô Bạch suy nghĩ một chút rồi nói:

“Hắn là Giáo hội Cứu Rỗi.”

Ngay sau khi hắn phá hủy khu đất thu nhận chó mèo thì bị truy sát, điều này khiến hắn khó có thể không liên tưởng đến trên người đối phương.

Hơn nữa, biểu hiện của người kia hắn rất quen, tương tự như biểu hiện của ông lão khi khi hắn mắng Nữ thần cứu thế là kỹ nữ.

Lúc này, Tô Bạch phát hiện, mình phải lần nữa xem lại thể lực của Giáo hội Cứu Rỗi.

Trước khi đến khu đất thu nhận chó mèo, hắn đã nghĩ rằng Giáo hội Cứu Rỗi chỉ là một giáo hội tà giáo.

Chính phủ Liên Bang tiêu diệt nó là điều rất dễ dàng.

Từ các sự kiện hôm nay, Giáo hội Cứu Rỗi tuyệt đối là cấp cận Giao, thậm chí là người sống lại cấp cận Giao tồn tại.

Nếu không, sẽ không có chuyện các giáo đồ bị tiêm nhiễm.

Điều khiến Tô Bạch càng thêm suy ngẫm, chính là người sống lại có năng lực tiêm nhiễm, chẳng lẽ thật sự nhúng tay vào bên trong chính phủ Liên Bang sao?

Phải biết rằng, khi Tô Bạch giết người, ra tay cực kỳ cẩn thận.

Toàn bộ quá trình ra tay đều dùng cảm giác dã thú để cảm nhận mọi người ở chỗ thu nhận.

Không ai trong số những người này gửi thông tin ra bên ngoài.

Ngay cả ông già cũng kia cũng bị hấn ngăn lại khi đang định gửi tin nhắn.

Vì vậy, tin nhắn của hấn chắc chắn không phải do những người đó gửi đi.

Ngoài những người này, chỉ có thể là ở gần nơi trú ẩn, hoặc... trong nội bộ của sở cảnh sát.

Nếu là cái trước thì tốt, t còn nếu là thành phần sau thì thật đáng sợ.

“Muốn ta đóng băng mặt đất không, tôi có thể làm cho xe của hấn ta trượt.” Lý Thanh Trúc trầm giọng nói.

Đồng thời, nhiệt độ bên trong xe giảm xuống.

Nghe vậy, Tô Bạch suy nghĩ một chút, nói: “Được, làm đi.”

Vấn đề như này, để Lý Thanh Trúc giải quyết phù hợp hơn.

“Được, lái xe chậm lại.” Lý Thanh Trang gật đầu.

“Được.” Sau đó xe chạy chậm lại.

Tốc độ xe giảm dần, Lý Thanh Trúc tháo dây an toàn, sau đó mở cửa, chỉ tay xuống đất.

Một cơn gió lạnh từ những ngón tay nàng truyền xuống đường.

Chỉ một lát, phía sau xe Tô Bạch, cơn mưa nhanh chóng tạo thành một lớp băng rắn chắc.

“Kít kít!!!!” Ngay sau đó, có một âm thanh phanh gấp từ phía sau.

“Rầm!” Xe tải đâm vào hàng rào bảo vệ, đầu xe trực tiếp bị đập nát.

“Tốt lắm.” Tô Bạch nghe thấy tiếng vang trên mặt đất thì nói với Lý Thanh Trúc bên cạnh

Lý Thanh Trúc gạt đầu, ngừng sử dụng năng lực của mình, đóng cửa xe lại, thắt dây an toàn.

Sau đó, Tô Bạch rẽ vào một khúc cua ngoằn ngoèo, lái trở về.

Khi đến mặt băng, cả hai bước ra khỏi xe.

“Ta làm thế nào?” Lý Thanh Trúc nhìn tảng băng trước mặt cười nói. Tô Bạch nhìn mặt băng trơn trước mặt, trầm tư một hồi, nói người làm tốt lắm, có thể thu hồi tảng băng này không?

Nghe hắn nói xong, nụ cười trên mặt Lý Thanh Trúc sượng lại.

Nàng sử dụng năng lực của mình, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ thu hồi nó, cũng không có cách nào để thu hồi.

“Ở đây đang mưa, không bao lâu nữa sẽ tã.” Lý Thanh Trúc xua tay nói.

“Được, ta biết rồi.”

Tô Bạch cười gạt đầu, trực tiếp đi lên băng, đi về phía xe tải. Mà Lý Thanh Trúc ở bên cạnh cũng ngay lập tức đi theo.

Hai người bọn họ không phải người thường, cho nên dù có giẫm lên mặt băng trơn cũng có thể ổn định thân hình mình.

Không lâu sau, cả hai đến trước xe tải.

Lúc này, phần đầu xe tải nát bét thành nhiều mảnh.

Tài xế ngồi trên ghế lái, mặt đầy máu, đôi mắt đỏ ngầu giận dữ nhìn hai người.

“Những người chống lại Giáo hội Cứu Rỗi như các người chắc chắn sẽ bị quả báo!”

Một giọng nói khàn khàn phát ra từ miệng hắn.

“Ồ, phải không?” Tô Bạch vẽ mặt đờ đẫn nhìn tài xế, nói:
“Quả báo của ta còn chưa tới, mà quả báo của ngươi đã đến.”

“Haha, ngươi không hiểu con đường cứu thế, haha, ta phải đến cứu thế rồi!!! Mà ngươi, sẽ sớm bị phán xét thôi!!!”

Tài xế nhếch môi, để lộ hàm răng đẫm máu như một con ác thú.

Tô Bạch nheo mắt lại, hẳn rất tinh tường ý thức được cái gì từ trong miệng người đàn ông này.

Trước hết, người này rất tự tin.

Điều này cũng cho thấy hẳn tin tưởng trong Giáo hội Cứu Rồi, có người có thể tự giết chính mình.

Hơn nữa, từ trong giọng điệu của người đàn ông này, người giết chính mình rất nhanh sẽ đến.

Phải biết, đối phương chỉ thấy được Lý Thanh Trúc sử dụng năng lực.

Điều này có nghĩa là người giết chính mình của Giáo hội Cứu Rồi phải tới sẽ mạnh hơn Lý Thanh Trúc.

Một thành viên Giáo hội bị tiêm nhiễm nặng? Hoặc người sống lại.

Lý Thanh Trúc ở bên cạnh nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Tô Bạch, suy nghĩ một chút.

Nàng phát hiện rằng Tô Bạch dường như không sợ hãi khi gặp nguy hiểm.

Ngay cả cảnh tượng đẫm máu trước mặt, cũng không có biểu hiện khác thường.

Lúc này, Lý Thanh Trúc cũng nghĩ tới chuyện chỗ thu nhân chó mèo.

Những thành viên của Giáo hội... Hình như đã bị Tô Bạch giết?

Lý Thanh Trúc đột nhiên cảm thấy Tô Bạch trước mặt có chút xa lạ.

Lúc này, đối phương không còn giống học sinh cấp ba bình thường mà giống như một chiến sĩ trăm trận trăm thắng.

Điều này khiến trong lòng nàng có chút nghi ngờ. Điều gì đã xảy ra với đối phương để hắn trở thành như bây giờ?

“Ta đang đợi ngày đó.” Tô Bạch nhìn tài xế, thản nhiên nói.

Lúc này đôi mắt của tài xế đã nhắm lại.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, tên là Thượng Ly, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, sức mạnh +2”

“Cứu rồi... của người, là thêm điểm thuộc tính cho ta sao?”

Tô Bạch cảm nhận được thông báo đối phương qua đời, trong lòng bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng.

Sau đó, hắn nhìn Lý Thanh Trúc và nói: “Người biết xử lý hiện trường này như thế nào không?”

Lý Thanh Trúc gật đầu: “Ta sẽ gọi cảnh sát giao thông đến.”

Sau cuộc điện thoại, Tô Bạch và Lý Thanh Trúc trở lại xe.

Tô Bạch lái xe, trong lòng nghĩ nhiều chuyện.

Bây giờ tuy rằng hắn bị Giáo hội Cứu Rồi ghi hận, nhưng đây cũng có thể là một cơ hội.

Suy cho cùng người của Giáo hội Cứu Rồi đến tận công, có lẽ người của Đồ Long Bộ có thể dùng vật phong ấn để chống đỡ.

Đến lúc đó, hắn có thể tiếp xúc gần với vật phong ấn.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch không khỏi liếc nhìn Lý Thanh Trúc bên cạnh.

Tương tự, Lý Thanh Trúc đầu thai và Hathaway bị tiêm nhiễm đều có điểm chung.

Bây giờ Lý Thanh Trúc đã được nghiên cứu.

Mặc dù đối phương cũng không có giá trị nghiên cứu lớn.

Nếu như vật, chỉ bằng chữ khởi cho đối phương sớm một chút.

“Ta đã tìm được cách cứu người.” Tô Bạch suy nghĩ một chút rồi nói.

“Cách gì?” Nghe được Tô Bạch lời nói, Lý Thanh Trúc lập tức cao hứng.

Nếu có thể, ai lại muốn cài trong người quả bom hẹn giờ?

“Tình huống hiện tại của người rất phức tạp, nếu thực sự muốn lấy Linh Năng ra khỏi cơ thể, nhất định phải dùng vật phong ấn. Chỉ có vật bị phong ấn mới có thể quấy nhiễu Linh Năng của người.” Tô Bạch trầm giọng nói.

Nghe hẳn nói, Lý Thanh Trúc bình tĩnh lại.

Nàng nghiêm nghị nói: “Mọi vật phong ấn đều được kiểm soát chặt chẽ, ngay cả ở khu chợ số 76 cũng chỉ có hai cái. Vật phong ấn này chỉ có thể được sử dụng trong quá trình thí nghiệm hoặc khi người sống lại xuất hiện.”

Nói đến đây, nàng ngừng một lát rồi nói tiếp: “Muốn xin thí nghiệm, nhất định phải thông báo cho phía trên tình huống của ta.”

“Không cần.” Tô Bạch lắc đầu nói, “Thực ra Hathaway cũng bị tiêm nhiễm. Ta có thể mượn danh nghĩa của nàng lấy vật phong ấn về đây.”

“Cái gì? Hathaway bị tiêm nhiễm?” Lý Thanh Trúc sửng sốt khi nghe những lời Tô Bạch nói.

Tô Bạch gật đầu nói: “Đúng vậy, chính vì thế ta muốn đưa nàng theo.”

Chương 219: Ta sẽ giết nàng!

“Phù ...” Tô Bạch thổi nhẹ hũ tro cốt, vụn gỗ bay lên, chạm khắc tinh xảo lập tức hiện ra.

Nhìn vào hũ tro cốt được chạm khắc tinh xảo, hắn cảm thấy tâm trạng của mình cũng tốt lên.

Hiện tại, đã qua ba ngày kể từ đợt tấn công cuối cùng.

Trong ba ngày qua, biệt thự được sửa sang, các thiết bị đã điều chỉnh, hắn không đến đó mà trực tiếp đi đến cửa hàng tro cốt.

Sau khi ngủ ở biệt thự một hai ngày, Tô Bạch vẫn cảm thấy môi trường của cửa hàng tro cốt này càng thêm thân thiết.

Đây có thể là do thói quen của hắn.

Cũng giống như vậy, trong ba ngày này, Tô Bạch không bị Giáo hội Cứu Rỗi, giống như Giáo hội Cứu rỗi đã quên hắn rồi.

“Tô Bạch, đến giờ ăn cơm rồi.” Đúng lúc này, một giọng nói từ trong phòng truyền đến.

“Được.” Tô Bạch đáp lại, đặt hũ tro cốt xuống, từ trên ghế đứng lên, đi về phía cửa hàng.

Khi hắn đến cửa hàng, hắn thấy một số người đang bận rộn.

“Ông chủ.” Thu Diệp gượng tay chào khi thấy Tô Bạch đến.

“Ừ.” Tô Bạch gật đầu cười với Thu Diệp, sau đó nhìn về phía một người đàn ông trung niên đang ở ngoài sân, “Anh Lý, đã phiên người chiếu cổ trong thời gian này.”

Lý Mạc đặt bát đĩa lên bàn, cười nói, “Này đã là gì? Người giúp đội phó của bọn ta, ta nấu có vài bữa cơm tính là gì? Hơn nữa không tốn nhiều công sức, chỉ thêm một ít nguyên liệu thôi.”

“Nói thật, đồ ăn của anh Lý rất ngon, ta rất thích món của người, không biết có làm được món ngon như vậy không nữa”. Thu Diệp ở bên cạnh không thể không khen.

Lý Thanh Trúc nghe vậy, lắc đầu cười nói: “Cái này khó, người không biết, Lý Mạc là một người tham ăn. Hắn thích đi ăn mỹ thực ở các thành phố, và ngoài việc ăn, hắn còn thích làm cơm. Mà đồ ăn hắn làm tốn rất nhiều công sức, ví dụ như bữa cơm thường này.”

Nói xong, Lý Thanh Trúc cầm hộp đựng cơm lên, “Nguyên liệu của cơm này không phải mua trực tiếp trong siêu thị mà là gạo ở đây, được sản xuất ở phía bắc Liên bang. Có nắng lâu năm và là một trong những loại gạo ngon nhất. Điều này vẫn chưa đủ, khi nấu ăn, hắn thường ngâm gạo một thời gian rồi mới nấu, cơm như vậy càng ...”

Nói đến đây, nàng liền không biết phải nói gì tiếp theo.

“Nó mềm và ngon hơn.” Tô Bạch cười nói.

“Đúng, đúng.” Lý Thanh Trúc gật đầu, “Những món ăn khác cũng vậy. Mỗi món ăn, từ lựa chọn nguyên liệu đến nấu nướng đều tốn rất nhiều công sức.”

“Chỉ là sở thích thôi.” Lý Mạc mỉm cười, nói: “Ta đưa đồ ăn xong rồi, ta về đây.”

Mọi người gật đầu, Lý Mạc rời đi.

Đây là cảnh tượng thường hay xuất hiện mấy ngày gần đây.

Kể từ khi Lý Thanh Trúc đến đây, Lý Mạc đã phụ trách việc đưa cơm.

Lúc đầu, đám người Tô Bạch từ chối ý định đó.

Dù sao bọn họ cũng sẽ nấu cơm.

Nhưng sau khi ăn một lần, đám người Tô Bạch đều chấp nhận.

Không còn cách nào, vì nó rất ngon.

“Chuyện vật phong ấn hiện giờ ra sao?” Lý Thanh Trúc dừng lại hỏi Tô Bạch.

Những người ở đây đều là người linh năng, nên đương nhiên không cần phải che giấu họ.

“Đã xin được, ngày mai có thể dùng.” Tô Bạch thêm cơm, sau khi nghe lời của nàng thì dừng lại, sau đó mới nói.” Lần này,

hắn cũng hỏi Quản gia về vật phong ấn, bảo hắn giúp đỡ mượn.

Quản gia cũng hỏi tại sao Tô Bạch không dùng của mình.

Dù sao sừng Sơn Dương xét về phương diện nào đó vẫn không thể gặp ánh sáng.

“Hừ ...” Lý Thanh Trúc thở ra một hơi, cảm thấy có chút căng thẳng.

Lần này, đó là sinh tử của nàng.

Trong ba ngày này, nàng luôn mơ thấy mình trở thành một người mù, không ngừng bị tra tấn, hành hạ liên tục để làm trò vui.

Nàng thậm chí còn cảm thấy tinh thần mình sụp đổ mất.

Điều khiến nàng sợ hãi hơn nữa là trong giấc mơ, nàng thực sự cảm nhận được sự vui sướng.

Điều này đánh sâu không ngừng vào ba quan niệm của nàng.

“Thu Diệp, trước tiên ngươi đóng gói một phần đồ ăn và gửi lại cho bà nội Trương.” Tô Bạch vừa nói vừa nhìn Thu Diệp đang do dự ở bên cạnh.

“Được rồi, ông chủ!”. Mắt Thu Diệp sáng lên, đáp lại.

“Cốc cốc ...” Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa.

Đám người Tô Bạch nhìn thấy một bà lão đứng ở cửa, có chút do dự.

Bà cụ quần áo hơi xộc xệch, năm ngón tay gõ cửa cũng hơi sưng và nứt da.

“Xin chào... Chỗ này vẫn còn bán chứ?” Bà cụ vừa ho vừa hỏi bằng tiếng địa phương.

“Vẫn còn bán.” Thu Diệp vội đáp lại.

“Ta... Ta muốn mua hũ tro cốt.” Bà cụ nhìn về phía Thu Diệp.

Thu Diệp gật đầu và hỏi: “Người muốn mua hũ tro cốt loại nào?”

Nghe hắn nói, đôi mắt bà cụ hiện lên một chút do dự, nói:

“Người có thể lấy cho ta loại rẻ chút được không?”

Tô Bạch ở bên cạnh nhìn bà lão, không khỏi liếc nhìn Lý Thanh Trúc bên cạnh.

Bà lão này, hắn đã từng thấy.

Trong trí nhớ của Hùng Tư.

Người này là mẹ của Hùng Tư.

Chỉ không biết tại sao, Linh Năng trong cơ thể Lý Thanh Trúc nhìn thấy mẹ mình, cũng không có phản ứng.

Có lẽ, Linh Năng này không có trí tuệ?

Sau đó, Tô Bạch lại nhìn bà cụ, nhìn quần áo tả tơi của đôi phương và hai bàn tay tê nứt nẻ.

Lúc này, hắn không biết phải nói gì.

Trong lịch sử thường có câu nói, con hư tại mẹ.

Mà bà cụ trước mặt này và Hùng Tư chính là mối quan hệ này.

Nếu không có bà cụ trước mặt cung chiêu thì Hùng Tư đã không trở nên tồi tệ như vậy.

“Giá này cao quá, có thể làm rẻ hơn được không?” Lúc này, bà cụ mới thở dài.

Thu Diệp ngạc nhiên nhìn bà cụ. Trên tay hắn là hũ tro cốt do chính hắn tạc.

Thường ít nhất là năm trăm đồng.

Nhưng không ngờ hắn nói giá ba trăm, bà cụ này vẫn chê đắt.

“Bà lão, ta có một thứ, ta sẽ bán cho người giá rẻ một chút.”
Lúc này, Tô Bạch lên tiếng.

Nghe thấy Tô Bạch nói như vậy bà cụ giật mình, trên mặt lộ vẻ khó xử.

Sau đó, nàng ngập ngừng và nói: “Nó như thế nào, ta có thể xem được không?”

Giọng nàng hơi nhỏ, khiến người ta dễ dàng cảm nhận được sự do dự và sợ hãi.

“Chờ một chút.” Tô Bạch gật đầu, đi ra sân sau, lấy hũ tro cốt vừa mới điêu khắc xong ra.

Hắn đặt lên bàn và nói: “Hũ tro cốt này là bán thành phẩm, chỉ có một trăm đồng thôi.”

Bà cụ nhìn hũ tro cốt và hình rồng phượng được chạm khắc tinh xảo, trong thời gian ngắn sinh ra vui vẻ.

“Cái này chỉ một trăm tệ?” Bà cụ chỉ vào hũ tro cốt, do dự rồi hỏi.

“Một trăm thôi.” Tô Bạch gật đầu.

Bà cụ vẫn có chút lo lắng, nhìn hũ tro cốt cẩn thận, do dự nói: “Nó làm bằng gỗ trắc, một trăm tệ là lỗ đó.”

“Bà lão, người không hiểu rồi.” Tô Bạch cười nói: “Gỗ trắc có rất nhiều loại, gỗ trắc lá nhỏ ở Ấn, trắc lá lớn, còn có trắc quả lớn, trắc đỏ các loại. Của ta là gỗ trắc đỏ, là loại rẻ nhất.

“Nghe hắn nói, bà cụ cuối cùng cũng yên tâm, cười.

“Được, cảm ơn người.”

Sau đó, bà đưa tay ra vụng về tìm thấy một chiếc ví từ quần áo của mình.

Ví có màu đen với một bông hoa sen được thêu trên đó.

Chỉ vì nó quá cũ, vài sợi chỉ đã bung ra trên bông sen này.

Sau đó, bà cụ lấy những tờ tiền nhỏ gọn gàng từ trong ví của mình và đặt chúng trên bàn của Tô Bạch.

Chỉ một trăm đồng.

Nhưng có hơn hai mươi tờ tiền.

“Cảm ơn đã đến, Thu Diệp, giúp nàng đóng gói.” Tô Bạch thận trọng cầm lấy tiền, sau đó sắp xếp tiền giấy gọn gàng rồi cất đi.

Thu Diệp đáp lại, bắt đầu đóng gói hũ tro cốt gỗ trắc đỏ bằng bao bì của cửa hàng và đưa cho bà cụ.

Bà cụ cầm lấy hũ tro cốt, cười tươi rồi bước ra ngoài.

Sau khi bà cụ rời đi, Hathaway nhin không được nói: “Tô, chiếc bình đó chắc hơn một trăm đồng phải không?”

Tô Bạch gật đầu, “Còn hơn thế nữa.”

Gỗ trắc đỏ, mặc dù không tốt bằng trắc lá nhỏ, nhưng nó cũng là loại gỗ đắt tiền hơn các loại gỗ khác.

Hơn nữa hãn đích thân trạm khắc, bán năm sáu nghìn đều có người mua.

Chỉ là năm hay sáu nghìn hay một trăm đối với hãn không có ý nghĩa gì.

Lý do hãn làm điều đó, chỉ là thuận tiện mà thôi.

Thực ra, bà cụ này không cần thiết phải đến mua hũ tro cốt.

Vì mỗi xác chết của người sống lại đều là bảo bối.

Xác chết của họ luôn là đối tượng nghiên cứu của Đồ Long Bộ.

Theo Tô Bạch biết, máu của Hùng Tư đã được lấy ra với số lượng lớn để tiến hành thí nghiệm.

Vì vậy, bà cụ này, mua một hũ tro cốt chỉ là sự an ủi.

Đối với điều này, Tô Bạch cảm thấy hài lòng, cũng không có vấn đề gì.

“Ta ...” Lúc này, một giọng nói khàn khàn thoát ra khỏi miệng Lý Thanh Trúc.

Tô Bạch nhìn Lý Thanh Trúc, đôi mắt hơi híp lại.

Lý Thanh Trúc chậm rãi ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy điên cuồng, “Ta muốn giết nàng!”

Nói xong, một cơn gió lạnh bắt đầu bao trùm cửa hàng quan tài và sương giá nhanh chóng hình thành ở một số nơi.

Tô Bạch lạnh lùng nhìn chằm chằm Lý Thanh Trúc, một cỗ sát khí cực kỳ hung ác từ trong cơ thể nàng tràn ra.

Trong phút chốc, cơ thể Lý Thanh Trúc cứng đờ, sau đó trợn mắt ngất đi.

Tô Bạch nhìn Lý Thanh Trúc ngã xuống, sát khí lập tức tiêu tán.

“Ông... Ông chủ... Chị Lý bị sao vậy?” Lúc này, Thu Diệp mới ngáp ngừng hỏi Tô Bạch.

Tô Bạch liếc nhìn thu Diệp, thản nhiên nói: “Thứ đó trong cơ thể nàng muốn giết mẹ hử.”

Làm nửa ngày, thì ra cơ thể phản ứng Linh Năng trong cơ thể Lý Thanh trúc bị trì trệ.

Chương 220: Tiếp xúc

“Hức hức...”

Ngay giữa lầu cao, gió lớn phát ra từng tiếng nghen ngào giống như quỷ khóc.

Từng giọt nước mưa rơi xuống, đánh vào mặt người, mang theo một tia lạnh lẽo chỉ thuộc về mùa thu đông.

Một bà cụ run rẩy đi trên đường, thân thể nàng hơi run rẩy bởi vì rét lạnh.

“Con của ta, người gặp được người tốt. Về sau người ở trên trời có linh thiêng nhất định phải phù hộ hần giàu sang.” Bà cụ ôm hủ tro cốt, lẩm bầm.

Sao nàng lại không biết giá trị của gỗ lim này không chỉ một trăm chữ.

Mỗi phân chạm tro kia đã không ít rồi.

Nàng hơi nghen ngào, trong lòng khó chịu.

Mặc dù nàng có hủ tro cốt nhưng vẫn luôn không lấy được tro cốt của con trai mình.

Cảnh sát nơi đó nói với nàng, con trai của nàng chết rồi.

Đồng thời còn nói, con trai của nàng bị dã thú cắn địa ăn hết.

“Cụ, người không sao chứ?” Ngay lúc này, một giọng nói truyền tới từ bên cạnh.

Bà cụ nhìn sang, chỉ thấy một người đàn ông trung niên đang nhìn nàng đầy quan tâm.

“Không có... Không có...” Nghe tiếng, bà cụ nhát gan đáp lại.

Nàng chỉ là một bà cụ nông thôn, đi vào thành phố lớn, trong lòng luôn luôn tràn đầy bất an, cực kỳ cảnh giác bất cứ kẻ nào.

“Người chờ một chút.” Người đàn ông trung niên mỉm cười, cởi găng tay trên tay mình, đưa cho đối phương: “Thời tiết này khá lạnh, người không mang găng tay, tay rất dễ dàng bị đông cứng.”

Nhìn găng tay đối phương đưa tới, bà cụ vội vàng lắc đầu, nói: “Không được không được, ta không cần.”

Nói rồi, nàng muốn cách xa người đàn ông trung niên này.

“Không có việc gì, người cứ cầm đi.” Người đàn ông trung niên nhét găng tay vào trong túi bà cụ, vừa cười vừa nói.

Sau đó, hắn cũng mặc kệ bà cụ này đáp lại thế nào, đi thẳng.

Bà cụ nhìn bóng lưng rời đi của hắn, lại móc ra đôi găng tay bằng da từ trong túi của mình, trong lòng dâng lên mấy phần ấm áp.

Đây là người tốt.

Một bên khác, Cung Mặc đưa găng tay của mình cho bà cụ, rồi đi tới một nhà hàng.

“Người tới trễ.” Một thanh niên nhìn Cung Mặc, cất giọng trầm thấp.

“Nhà hàng có thể hút thuốc không?” Cung Mặc không để ý tới thanh niên, hỏi nhân viên phục vụ đứng bên cạnh.

Nhân viên phục vụ nhìn một chút bốn phía, hơi khó xử.

Cũng ngay lúc này, thanh niên nhìn nàng một cái.

“Thưa ngài, có thể hút.” Nhân viên phục vụ gật đầu, nói.

Cung Mặc mỉm cười: “Cảm ơn.”

Nói xong, hắn lấy ra thuốc lá và bật lửa từ trong túi áo, ngậm thuốc lá trong miệng, bắt đầu châm lửa.

“Ta biết cái chết của chị ta có ảnh hưởng rất lớn đối với người, nhưng người cũng không thể vì thế mà cam chịu.” Thanh niên nhìn chằm chằm Cung Mặc, nhíu mày nói.

Cung Mặc liếc thanh niên, thân nhiên nói: “Chu Thiệu Hiên, ta phát hiện người càng ngày càng không có tình người. Vịnh Hồng là chị của người, vậy mà người lại chẳng có tí cảm giác gì.”

Chu Thiệu Hiên lắc đầu: “Đương nhiên ta có cảm giác, dù sao nàng cũng là chị ruột của ta. Thế nhưng người đều chết rồi, hiện tại bị thương thì có ích lợi gì? Còn không bằng cho xử lý đám tang cho nàng.”

Cung Mặc im lặng không nói, hít một hơi khò, sau đó chậm rãi phun ra: “Đúng vậy, đám tang là người làm, ta là chồng nàng lại không làm thứ gì.”

Kế tiếp, hắn nhìn về phía Chu Thiệu Hiên, nói: “Ta nghe nói nội bộ công ty đang nghiên cứu hạng mục khai phát khả năng tiềm tàng của con người, người có tin tức gì không?”

Chu Thiệu Hiên hơi híp mắt: “Sao ta biết được, chỉ có nhân viên nghiên cứu mới rõ chuyện này.”

“Hừ.” Cung Mặc im lặng, nói: “Nhưng người là cấp dưới đắc lực của ông chủ, hẳn sai người đi xử lý rất nhiều chuyện.”

Nghe vậy, con người Chu Thiệu Hiên khẽ co rút, lạnh lùng nói: “Có một số việc, người không cần biết!”

“Ta nghe nói trong công ty có một cái kế hoạch gọi là kế hoạch Đàn Sói, người có thể giới thiệu ta vào đó không?”
Cung Mặc nhìn về phía Chu Thiệu Hiên, thản nhiên hỏi.

“Ta nói! Những chuyện này, người không nên biết!” Nghe được câu này, sắc mặt Chu Thiệu Hiên bỗng nhiên thay đổi, đột nhiên đứng bật dậy, duỗi tay nắm chặt cổ áo của Cung Mặc.

“Xem ra người thật sự tham dự.” Cung Mặc cười, nơi sâu trong đôi mắt thoáng hiện lên vẻ hưng phấn.

“Ngậm miệng!” Chu Thiệu Hiên giận dữ hét: “Người muốn chết thì cũng đừng kéo ta vào!”

Lúc này, những người khác trong nhà hàng bị tiếng gào này dọa giật nảy mình, rồi rít nhìn sang bên này.

“Không cần kích động như vậy.” Cung Mặc vỗ tay Chu Thiệu Hiên, nói: “Ta chỉ thuận miệng hỏi một chút mà thôi, người để ở trong lòng là được.”

Nói xong, hắn đưa tay, muốn đẩy tay Chu Thiệu Hiên ra.

Mà lúc này, hắn phát hiện lực tay của Chu Thiệu Hiên quá lớn, hắn không tách ra được.

Thấy vậy, cơ thể Cung Mặc chợt co rút, một tràng tiếng cười trầm thấp phát ra từ trong miệng hắn.

Tiếng cười kia cực kỳ quái dị, người khác nghe thấy, trong lòng nổi lên từng cơn lạnh.

Chu Thiệu Hiên cảm thấy người anh rể trước mắt mang lại một cảm giác hơi xa lạ.

Hắn buông Cung Mặc, lạnh lùng nói: “Về sau không cho phép nhắc tới chuyện này, bằng không ta sẽ báo chuyện của ngươi cho cấp trên, đến lúc đó ngươi chắc chắn sẽ gặp xui xẻo!”

Nói xong, hắn bắt đầu gọi món ăn.

Cung Mặc thì tiếp tục hút thuốc.

Sương mù tỏa ra tràn ngập trước mắt hắn.

Sau làn sương, hắn nhìn chăm chăm Chu Thiệu Hiên, ánh mắt u ám tối tăm.

“Ta sẽ nghe lời ngươi.” Cung Mặc hút thuốc xong, ánh mắt khôi phục bình thường, cười nói.

Lúc này, dường như hắn đã biến thành một người bình thường.

“Như thế là tốt nhất.” Chu Thiệu Hiên nhíu mày: “Hơn nữa, hiện tại ngươi gây người ở bên ngoài đã đủ lâu, cũng nên về công ty đi làm, cứ không đi nữa sẽ bị công ty khai trừ.”

“Ừ.” Cung Mặc khẽ gật đầu.

Thấy thế, sắc mặt Chu Thiệu Hiên cũng thả lỏng.

“Vừa rồi các ngươi quá ồn.” Ngay lúc đó, bên cạnh truyền tới một giọng nói.

Cung Mặc và Chu Thiệu Hiên nhìn sang, chỉ thấy một người đàn ông trung niên đang nhìn chòng chọc bọn hắn.

Gã đàn ông kia nhìn chăm chăm hai người, lạnh lùng nói: “Lại ồn ào nữa thì đừng trách ta không khách khí.”

Chu Thiệu Hiên nhìn quần áo của người đàn ông trung niên, cười nói: “Hóa ra là người anh em Tẩu bang, chúng ta là người của Tập đoàn Kim Nhai, có quen biết đại ca của ngươi, lần này thật xin lỗi.”

Nghe vậy, sắc mặt người đàn ông trung niên hơi dịu đi, nói: “Không có việc gì, không có việc gì, các ngươi tiếp tục ăn.”

“Giết người! Giết người!” Ngay lúc này, bên ngoài truyền đến một trận tiếng ầm ỹ.

Chu Thiệu Hiên nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy một đám người đang điên cuồng chạy trốn, một gã đàn ông trung niên cầm một con dao găm, tay kia kéo một cổ xác chết, đi lại trên đường.

Dọc đường, máu tươi nhuộm đỏ mặt đường, khiến người khác không nhìn được buồn nôn.

Người đi đường nhìn thấy hấn đều điên cuồng chạy trốn bốn phía.

Cung Mặc cũng chú ý tới cảnh này.

Lúc nhìn thấy xác chết kia, con người hấn khẽ co rụt.

Hấn thấy được đôi găng tay bằng da trên xác chết kia.

Mà cái xác đó đúng là bà cụ hấn từng tiếp xúc lúc trước.

Chương 221: Quá muộn

“Sao bên ngoài lại loạn như vậy?” Trong cửa hàng, Hathaway khó hiểu hỏi.

“Nếu không ta đi ra xem một chút?” Thu Diệp dừng lại, hỏi.

Tô Bạch gấp một miếng đậu cô-ve ăn, thản nhiên nói: “Ăn cơm trước đã, đồ ăn lạnh sẽ không ngon.”

Thu Diệp hơi do dự, gạt đầu, sau đó nhìn thoáng qua Lý Thanh Trúc té xỉu bên cạnh: “Nàng không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Tô Bạch lắc đầu, sau đó thả đĩa xuống, đứng lên nói: “Ta ăn no rồi, các người tiếp tục ăn.”

Nói xong, hắn đi thẳng ra ngoài.

Phía sau hắn, Thu Diệp và Hathaway hai mặt nhìn nhau, không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Mà sau khi ra ngoài, Tô Bạch nhìn thấy được từng chiếc xe cảnh sát chạy về phía khu vực phía xa xa.

“Brùm brùm...” Ngay lúc này, điện thoại Tô Bạch đột nhiên vang lên.

Hắn rút đi động ra.

“Hôm nay xảy ra tập kích khủng bố quy mô lớn ở các nơi, rất có thể do Giáo hội Cứu Rỗi làm, người chú ý bảo vệ an toàn bản thân.”

Nhìn thấy tin nhắn này, Tô Bạch khẽ lắc đầu.

Tin này là Quản gia gửi tới, có điều gửi hơi trễ.

Ngay lúc này, một cụ già hơi hoảng loạn, ngã về phía Tô Bạch.

Mà theo động tác ngã tới, ánh mắt hốt hoảng của cụ già trở nên âm u chỉ trong nháy mắt, đâm thẳng con dao găm dính bột phấn về phía Tô Bạch.

Nhưng cũng trong khoảnh khắc va chạm kia, Tô Bạch cần lấy tay nắm dao găm của cụ già, trở tay đâm một cái, dao găm cắm thẳng vào bụng cụ già.

Trong nháy mắt, khuôn mặt cụ già co quắp, nổi gân xanh, ngã xuống mặt đất.

Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Hạ Thương, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, lực lượng +2.”

Nhận được tin tức của cụ già vừa chết, sắc mặt Tô Bạch không hề gợn sóng.

Hắn duỗi tay, chậm rãi đẩy ngã cụ già trên mặt đất.

Sau đó, ánh mắt của hắn nhìn về phía một người phụ nữ cách đó không xa, xông ra, bóp lấy cổ người phụ nữ.

“Răng rắc!”

Cổ người phụ nữ ngay lập tức bị vặn gãy.

Đôi mắt nàng trợn lớn, tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Nàng không ngờ, mình còn chưa là chuyện gì, đối phương đã giết chết mình.

Sau khi giết chết người phụ nữ kia, Tô Bạch sờ túi nàng, lấy ra một khẩu súng lục.

Sau đó, hắn nhìn về phía một nhà trọ cách đó không xa.

Trong hành lang tại nơi đó, một thanh súng trường đang chìa ra ngoài.

“Pằng pằng pằng!!!

Chỉ trong nháy mắt, trên đường bị đạn được gột rửa.

Một ít người trên đường bị đạn bắn, tiếng kêu thảm thiết vang khắp một vùng.

Mà lúc này, Tô Bạch đã biến mất tại chỗ.

Hắn xông vào trong hẻm nhỏ, nổ súng về phía tòa nhà nghỉ kia.

Cũng ngay lúc này, một bóng dáng dừng trước mặt hắn.

“Thần nói, người không tin Cứu Thực phải chịu hình phạt ngàn đao!” Một giọng nói khàn khàn phát ra từ miệng gã đàn ông.

Sau đó một luồng khí lưu đầy quỷ dị cuốn về phía Tô Bạch.

Tô Bạch có thể cảm giác được vô số lưỡi đao vô hình cụ thể hóa trong không trung cụ hóa, nương theo gió đậm mạnh về phía hắn.

“Phủi sạch!” Một mảnh lá rụng rơi xuống khí lưu quý dị kia, lập tức bị chẻ thành hai nửa.

Sắc mặt Tô Bạch khẽ thay đổi, né tranh đao quang vô hình kia, rút thanh súng lục hắn lấy được từ trên người người phụ nữ kia, nổ súng về phía gã đàn ông.

“Thần nói...” Gã đàn ông vừa mở miệng đã quỳ gối trước mặt Tô Bạch.

Cổ tay và cổ chân hắn đã bị Tô Bạch bắn thủng.

Gã đàn ông quỳ trên mặt đất, sắc mặt khẽ thay đổi “Thần nói, người quá nhiều Giáo hội Cứu Rỗi...”

Ngay trong khoảnh khắc hắn mở miệng, Tô Bạch chạy tới trước mặt hắn, duỗi tay bóp chặt cổ khiến hắn ngất đi.

“Dẫn phát linh năng bằng giọng nói? Quá chậm.” Tô Bạch nhíu mày.

Sau khi khống chế người nọ, hắn nhìn về phía tầng trên nhà nghỉ, bắn một phát súng.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Chu Trọng Ly, nhận được hai điểm thuộc tính cơ bản, nhanh nhẹn +2.”

Ngay lập tức, một tin tức xuất hiện trong đầu Tô Bạch.

Lúc này, không biết từ khi nào, Hathaway và Thu Diệp đã đi theo sau.

Bởi vì lo lắng Tô Bạch nên các nàng mới cùng tới đây.

Mà sau khi đến nơi, trong lòng bọn họ tràn đầy kinh hãi.

Mặc dù nói, bọn họ biết Tô Bạch có sức chiến đấu nhất định nhưng lại không ngờ lực chiến của đối phương lại mạnh như vậy.

“Đi về trước đã.” Tô Bạch xách gã đàn ông, nhìn về phía hai người, nói.

Hai người gật đầu, đi theo Tô Bạch.

“Trước đó ta từng chọc vào người của Giáo hội Cứu Rỗi, đây là sát thủ bọn hắc phái tới để giết ta.” Tô Bạch rửa tay, tiếp tục ăn cơm, nói.

Thu Diệp và Hathaway hai mặt nhìn nhau, hơi không rõ ràng cho lắm, tại sao Tô Bạch vừa giết người xong lại vẫn có thể bình tĩnh, hơn nữa còn ăn cơm được?

“Ăn cơm trước đi, không ăn sẽ lạnh.” Tô Bạch nhìn sang hai người kia, gật đầu nói.

“Được... Được, ông chủ.” Thu Diệp gật đầu, ngồi xuống, tiếp tục ăn cơm.

Hathaway bên cạnh cũng ngồi xuống, lông mày của nàng hơi nhíu lại, hỏi: “Hỗn loạn phía ngoài lúc này là vì thu hút sự chú ý của lực lượng cảnh sát à?”

Ngha vậy, Tô Bạch lắc đầu, nói: “Làm sao có thể, mặc dù ta có thù với bọn hắc nhưng chuyện này cũng không đồng nghĩa ta quan trọng như vậy. Bọn hắc giết ta không cần thiết thu hút lực lượng cảnh sát.”

Nói đến đây, hắn hơi dừng lại, nói tiếp: “Mục tiêu tới đây của bọn họ chủ yếu là quấy rối mà thôi, ta chỉ là thuận tiện.”

Lúc này, Tô Bạch cũng hiểu rõ tại sao sự trả thù của Giáo hội Cứu Rỗi lại tới trễ thế này.

Đó là bởi vì Giáo hội Cứu Rỗi có chuyện quan trọng hơn muốn làm, không có thời gian quan tâm hắn.

“Hức hức hức!!!” Đúng lúc này, bên ngoài vang lên từng tiếng nứt vỡ của chó.

Nghe được âm thanh này, lông mày Tô Bạch lập tức nhíu lại.

Tiếng chó sủa trầm thấp bên ngoài tràn ngập tính công kích hơn tiếng sủa hắc nghe được lúc trước.

“Thú vị.” Tô Bạch ăn hết cơm trước mặt, trong lòng thoáng qua một tia lo lắng.

Mấy ngày trước, hắn đã báo cáo chuyện ở khu thu nhận chó mèo cho cảnh sát.

Mà bây giờ, đám chó mèo này lại xuất hiện trên đường cái.

Điều này chứng tỏ cái gì, Tô Bạch không dám tưởng tượng.

“Ông chủ, ta muốn đi gặp bà nội Chương kia.” Bỗng nhiên Thu Diệp mở miệng.

Tô Bạch nhìn, gật đầu, nói: “Người đi đi, chú ý bảo vệ mình.”

Lúc này, để Thu Diệp đi tới chỗ Chương Hiền Hà cũng là một chuyện tốt.

Một mặt, Thu Diệp có năng lực tự vệ nhất định, mặt khác, Chương Hiền Hà là nhân viên tình báo, cách xử lý mọi việc vô cùng cay độc.

Hai người ở cùng một chỗ có hiệu quả bổ sung cho nhau.

“Người cũng đi đi.” Tô Bạch nhìn thoáng qua Hathaway, trầm giọng nói.

Hathaway sững sờ, còn muốn nói điều gì nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Nàng hiểu rõ lúc này lưu lại bên cạnh Tô Bạch đúng là liên lụy.

Nghĩ đến điều này, Hathaway lập tức đi theo Thu Diệp.

“Đợi một lát.” Đột nhiên Tô Bạch gọi nàng.

Hathaway sững sờ, xoay người lại.

Tô Bạch lấy ra một thanh súng lục, để lên bàn, nói: “Cầm lấy cây súng này, bên trong còn bảy phát đạn.”

“Được.” Hathaway nhận lấy súng lục, đi ra ngoài với Thu Diệp.

Hai người kia rời đi, toàn bộ cửa hàng tro cốt lập tức trở nên yên tĩnh.

Tô Bạch nhìn Lý Thanh Trúc nằm bên cạnh, sắc mặt hơi nghiêm trọng.

Trước đó, hắn vẫn cảm thấy Lý Thanh Trúc có thể chống cự một khoảng thời gian.

Thế nhưng sau khi trải qua chuyện hôm nay, Tô Bạch phát hiện hình như bản thân đã xem nhẹ chuyện chuyển sinh.

Thật ra chuyển sinh vẫn luôn ảnh hưởng đến Lý Thanh Trúc, chẳng qua vẫn luôn không rõ ràng mà thôi.

Hiện tại diệt trừ linh năng quỷ dị bên trong cơ thể Lý Thanh Trúc mới là quan trọng nhất.

Kế tiếp, Tô Bạch đỡ Lý Thanh Trúc dậy, tay kia kéo gã đàn ông kia, đi thẳng ra cửa tiệm, để hai người vào trong xe.

Làm xong những này, hắn lái xe tiến về nơi xa.

Tô Bạch nhìn về phía ven đường.

Lúc này, ven đường có một ít chó mèo đang điên cuồng công kích con người.

Chẳng qua công kích của đám chó mèo này kém hơn đám qua đen cầm địa vài ngày trước rất nhiều.

Mặc dù những chó mèo này đã lớn mạnh hơn trước đó một chút nhưng vẫn chưa được cường hóa đến trình độ không hợp lẽ thường, chỉ mạnh hơn chó mèo bình thường một chút mà thôi.

Đối với người nơi này mà nói, cũng không tính là chuyện gì.

Lúc này, Tô Bạch còn nghĩ, Giáo hội Cứu Rỗi có dụng ý gì?

Đối phương bày ra một trận không đau không ngứa với thị trường D76, cả cuộc tập kích quy mô lớn khác thường, chắc chắn có thâm ý khác.

Tô Bạch lái xe, cảnh vật xung quanh nhanh chóng xẹt qua trước mắt hắn.

“Giáo hội Cứu Rỗi...”

“Giáo hội Cứu Rỗi...”

Tô Bạch nỉ non trong lòng, cảm giác dường như bản thân đã bắt được thứ gì đó nhưng cũng giống chẳng có cái gì.

Sau đó, ánh mắt của hắn sáng lên.

Hắn bỗng nhớ tới một việc cực kỳ then chốt.

Làm một giáo hội, nếu như muốn phát triển tốt thì cần lớn mạnh, mở rộng tín ngưỡng.

Mà muốn làm được chuyện này, nhất định phải tạo thành đả kích nặng nề với Liên Bang.

Nếu không chỉ cần Liên Bang vẫn còn, giáo hội này sẽ phát triển không nổi.

Mà như thế nào mới có thể trọng thương Liên Bang?

Nghĩ đến điều này, sắc mặt Tô Bạch dần dần trở nên u ám.

Muốn làm đến bước này, nói khó cũng khó, nói dễ cũng không dễ.

Nếu khiến cho nội bộ Liên Bang xuất hiện nguy cơ tín nhiệm thì có thể trực tiếp khiến các địa phương lâm vào hỗn loạn

Mà sự kiện chó mèo tập kích này có thể là một đợt nguy cơ tín nhiệm.

Khu thu nhận chó mèo đã bị cảnh sát điều tra ba ngày trước.

Thế mà vào ngày điều tra thứ ba lại xuất hiện sự kiện số lượng lớn chó mèo tập kích thị trường D76.

Nếu như loại chuyện này xảy ra rộng rãi khắp Liên Bang, vậy có phải chứng tỏ cảnh sát đã bắt lực?

Hoặc là bên trong cảnh sát có nội gián?

Tô Bạch không thể tưởng tượng nổi sau khi chuyện này lên men sẽ tạo thành ảnh hưởng như thế nào.

Lúc người Liên Bang không còn tín nhiệm cảnh sát nữa, nội bộ cảnh sát lại tràn ngập sự nghi ngờ, trị an thành phố sẽ trở thành vấn đề lớn.

“Đây là vì ta hay là tự bọn hần chuẩn bị làm như thế?” Tô Bạch hít một hơi thật sâu, sau đó rút điện thoại, nhắn tin cho Quản gia.

“Brùm brùm...” Quản gia nhanh chóng nhắn lại.

Tô Bạch cầm điện thoại di động lên xem, chỉ thấy phía trên hiện lên ba chữ: “Đã quá muộn.”

Chương 222: Cấp Xà

Nhìn thấy tin tức này, Tô Bạch im lặng không nói.

Sau đó hắn lắc đầu, tiếp tục lái xe về phía ngoại thành.

Hiện giờ điều mà hắn có thể làm được, đều đã làm rồi.

Chuyện đã đến nước này, không còn cách nào khác nữa.

Thực ra dạo gần đây, người sống lại liên tiếp xuất hiện, đã khiến cho người khác bất an trong lòng.

Hoặc là, chẳng bao lâu nữa, Đồ Long Bộ sẽ công khai cũng nên.

Không bao lâu, Tô Bạch lái xe đến một chỗ không người ở ngoại thành.

Tiếp đó, hắn đưa hai người từ trong xe ra bên ngoài.

“Có thể thành hay không, phải xem số mạng của người rồi.”

Tô Bạch tìm một cái cái đình, đặt hai người vào bên trong.

Tiếp sau, hắn lấy búa nhỏ đình của mình ra, suy nghĩ chợt lóe, một cái rương vàng lập tức xuất hiện trên đất.

Sau đó, Tô Bạch mở rương vàng ra, một đôi sừng dê mang theo huỳnh quang màu đỏ xuất hiện trước mắt.

Theo sự xuất hiện của sừng dê, khí trời âm u bốn phía, lập tức bắt đầu trở lên quỷ dị.

Dường như có vô số bóng hình trong bóng râm, đời chờ xuất hiện bất cứ lúc nào.

Tô Bạch lập tức cảm thấy một cỗ lệ khí toát ra từ trong lòng mình, hắn nhìn về phía hai người nằm dưới đất, có một loại xung động muốn trực tiếp giết đối phương.

“Giết!”

“Giết!”

“Giết!”

“...”

Tùng đột thanh âm hư ảo liên tục xuất hiện bên trong tai của Tô Bạch, không ngừng dụ dỗ Tô Bạch giết người.

Trong một nháy mắt, đôi mắt của Tô Bạch trở lên đỏ như máu, khuôn mặt bắt đầu dữ tợn, giống như một con thú dữ.

Tiếp đó, búa nhỏ dính trong tay của hắn, rơi trên người của người mặc áo đen.

Theo sự rơi xuống của chiếc búa, Tô Bạch cảm giác lệ khí trong lòng mình đã được áp chế xuống.

Khiến đầu óc hắn trở lên rõ ràng.

Mà cùng lúc đó, Tô Bạch nhìn về phía Lý Thanh Trúc ở một bên, Ma Thiết trong tay biến hóa, hóa thành một thanh đao nhỏ, cắt một vết trên cổ tay trắng của Lý Thanh Trúc.

Tiếp theo, hắn đặt búa nhỏ dính vào trong tay Lý Thanh Trúc, tóm lấy tay của đối phương, gõ một phát vào người đàn ông áo đen bên cạnh.

Cùng lúc đấy, hắn lại lấy ra quả Tiểu Chu từ trên người mình, bóp lấy một ít nước hòa vào với máu của Lý Thanh Trúc đặt trên mặt đất.

Lập tức, Tô Bạch cảm giác được nguyên tố linh năng bên trong nó.

Lúc này, hắn phát hiện, hoạt tính nguyên tố phong S61 bên trong máu của Lý Thanh Trúc đang nhanh chóng biến mất.

Đúng vào lúc này, Tô Bạch đột nhiên cảm nhận được một cỗ khí tức quý dị tỏa ra từ trên người Lý Thanh Trúc, sau đó bị Sừng Sơn Dương hấp thu hết.

Nhưng cũng vào thời điểm này, khí tức quý dị này, bị búa nhỏ dính trong tay Lý Thanh Trúc ngăn cản, rơi vào bên trên đầu búa của búa nhỏ dính.

Cảm thấy khí tức đó đã biến mất, Tô Bạch lập tức đóng rương vàng lại.

Sau đó, Tô Bạch nhìn về phía búa nhỏ dính, mày nhăn tít lại.

Vừa lúc này, hắn đột nhiên phát hiện hai chuyện.

Một chuyện là, lệ khí trong lòng hắn đã đậm hơn.

Trong khoảng thời gian này, Tô Bạch cũng đã phát hiện ra được chuyện này, dạo gần đây hắn không nói cười tùy tiện, động một tí là giết người.

Trước đó, hắn vẫn luôn không cảm nhận được rõ ràng.

Nhưng mà, lần này bị ảnh hưởng bởi búa nhỏ đỉnh, hắn đã cảm nhận được rồi.

Lúc này, Tô Bạch cũng đã nhớ ra, năng lực của Ma Thiết chỉ là áp chế lệ khí, cũng không phải trực tiếp xua tan lệ khí.

Hắn khẽ lắc đầu.

Có lẽ sau này hắn phải nghĩ biện pháp, xua tan lệ khí mới được.

Sau đó, hắn nhìn về phía búa nhỏ đỉnh trong tay của mình, bắt đầu nhăn mày.

Hắn có chút không hiểu nổi, vì sao búa nhỏ đỉnh này của mình, cũng có thể hấp thu linh năng quý dị đó giống như Sừng Sơn Dương.

Phải biết, đầu búa của búa nhỏ đỉnh này, trừ việc được mình làm thêm một không gian linh tính trên đó, không khác gì so với đầu búa trong chợ.

Căn bản không phải vật phong ấn.

“Hoặc là... Cái này là Long châu... của ta?” Tô Bạch nghĩ đến cái này, khóe miệng hơi run rẩy.

Cái này... Nói như thế nào đây.

Khá là kỳ quặc.

Tô Bạch lắc đầu, cẩn thận quan sát búa nhỏ đỉnh.

Chỉ là, điều khiến người ta cảm thấy kỳ quái là, sau khi đầu búa này hấp thu linh năng quý dị đó, thế mà không có một chút biến hóa nào.

“Xoạt xoạt...” Đột nhiên, Tô Bạch cảm nhận được trên người mình xuất hiện một tiếng vang nho nhỏ.

Hắn giật mình, sờ về phía trước ngực của mình, lập tức cảm giác mình đã lột một lớp da trên người.

Hiện tại... Hắn thế mà đã lên cấp Xà.

Tiếp đó, Tô Bạch nhìn về phía quan tài hoàng kim trong tay, thì thấy được quan tài hoàng kim đã hoàn toàn chìm vào bên trong cổ tay của hắn.

Lúc này hắn có một loại cảm giác, hắn đã hợp lại thành một với quan tài hoàng kim.

Dù hắn chết rồi, vẫn có thể tiếp tục sống sót ở cái thế giới này.

Ngoại trừ cái này ra, hắn cũng cảm thấy tổ chất thân thể của mình, cũng có sự nâng cao nhất định.

Hiện giờ hắn, có thể nói là sự tồn tại không phải người.

Đón lấy, Tô Bạch vừa nghĩ, quan tài hoàng kim lại trôi lên từ cổ tay của hắn.

Cảnh tượng lúc này, không khác gì khi hắn vừa thu hoạch được quan tài hoàng kim.

Nhưng, lại có sự khác biệt về chất.

Tô Bạch có chút suy tư, đã hiểu được đầu đuôi sự việc mình lọt xác thành cấp Xà.

Là bởi vừa này, nguyên nhân hắn bộc phát lệ khí.

Người Sống Lại, là cần lệ khí mới có thể liên tục trưởng thành.

Mà hắn, áp chế lệ khí, tự nhiên biến chất cực chậm.

Bây giờ, chẳng qua là mọi chuyện trở về bộ dáng vốn có.

Sau đó, Tô Bạch nhìn về phía đường vân trên quan tài hoàng kim.

Ở phía trên, đây ắp đường vân màu đỏ.

Kỳ thật, vào lúc mà Hùng Tư bị giết thời điểm, quan tài màu đỏ của hắn đã đầy ắp.

Nhưng, không biết vì sao, đồ vật trong đó, vẫn luôn không lấy ra được, như cách một tầng vách ngăn.

Mà hiện giờ, vách ngăn đó đã biến mất.

Hắn có thể lấy được đồ mình muốn từ trong này.

Tô Bạch nhìn thoáng qua hai người vẫn còn đang hôn mê.

Lúc này Lý Thanh Trúc, khuôn mặt bình thản, tựa hồ ngủ cực kỳ ngon.

Mà người đàn ông áo đen bên cạnh, lúc này bộ mặt dữ tợn, mặc dù ngủ, lại có một khí tức muốn ăn thịt người khác tản ra từ trên người của hắn.

Cũng chính là lúc này, đôi mắt của người đàn ông áo đen tròn to, đôi con ngươi đầy tơ máu lộ ra.

“Gruu...”

Đột nhiên, tiếng ghen ngào vang lên trên không trung, một con thú hung dữ vô hình hình thành trên không trung, đánh về phía Tô Bạch.

Tô Bạch chau mày, Ma Thiết trong tay nháy mắt đâm ra, đâm lên trên đầu người đàn ông áo đen.

“Cảm giác phụ cận có một người vừa mới tử vong, tên gọi Hà Thông, thu hoạch được hai điểm điểm thuộc tính cơ bản, lực lượng +2.”

Cùng với sự chết đi của người đàn ông áo đen, một tin tức hiện lên trong đầu Tô Bạch.

Cùng lúc đó, con thú dữ vô hình trên không trung cũng biến mất, giống như chưa từng xuất hiện.

Sau khi giết người này, Tô Bạch nhìn về phía Lý Thanh Trúc bên cạnh, đột nhiên dục vọng giết chóc sinh ra trong lòng của hắn.

Đây là một loại dục vọng, mà không phải lệ khí, Ma Thiết không cách nào áp chế.

“Hô...” Tô Bạch hít một hơi thật sâu, đè xuống cảm giác kích động này.

Vẫn ổn, đây chỉ là một loại xung động, hoàn toàn có thể ngăn chặn bằng tâm tính chính mình.

Sau đó, ngón tay hắn chạm vào trên đường vân màu đỏ của quan tài hoàng kim.

Lập tức một hạt châu màu đỏ xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn.

Chương 223: Sách vàng

Nhìn hạt trân châu này, Tô Bạch hít một hơi thật sâu, sau đó thì nhẹ nhàng bóp hạt trân châu này.

Ngay sau đó, một quyển sách dát vàng ở mặt ngoài xuất hiện trong tay của hắn.

Sách vàng hơi nặng, xấp xỉ hơn năm mươi cân.

Nói cách khác, tay của Tô Bạch khá có sức, nếu không, đổi lại là người khác, sách này sẽ trực tiếp nện xuống trên mặt đất.

Tô Bạch nhìn về phía sách, cẩn thận quan sát.

Đây là một quyển sách rất lớn, dài ước chừng 50 cm, rộng khoảng 30 cm, độ dày tầm mười cm.

Ở trên sách, dát hoàng kim rực rỡ ánh vàng. Hoa văn chạm rồng, cũng như thời gian màu lục lam thảnh thỏa hiện lên phía trên, khiến cho quyển sách này tràn đầy khí tức nghệ thuật, hiện lên hết sức mỹ lệ.

Sách vàng: Linh năng mà người dẫn hấp thụ, sẽ được ghi lại bằng quyển sách. Linh năng trong đó, có hiệu quả tôi thể nhất định.

Linh năng hấp thụ càng nhiều, hiệu quả tôi thể nhận được càng tốt.

Kỷ lục hiện tại: Nguyên tố phong S63, yếu ớt.

Tô Bạch lật sách vàng ra, thì chỉ thấy được một hàng chữ.

Mặt hắn lộ ra vẻ trầm tư.

Năng lực của quyển sách này, có vẻ như là hiệu quả tôi thể.

Nhưng nguyên tố phong S63 trong đó, là nguyên tố ở trên người Hùng Tư.

Mà người sống lại mà hắn giết chết ở trước mặt này, cũng không được ghi chép vào đó.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch chau mày.

Linh năng của Hùng Tư, là thứ bị búa nhỏ đỉnh hút vào trong.

Nhưng đây, là do Hùng Tư xui xẻo.

Nếu nói, linh năng của tương lai, đều dùng búa nhỏ đinh để hút, như thế cơ hồ là điều không thể nào, dù sao người sống lại cấp Xà cũng không phải ngu xuẩn.

“Cũng không tệ lắm.” Trên mặt Tô Bạch cười, cầm búa nhỏ đinh lên, thu rương vàng và sách vàng vào trong không gian linh tính.

Làm xong những thứ này, hắn nhìn một chút Lý Thanh Trúc vẫn nằm ngáy o o trên mặt đất nằm, thở phào ra một hơi.

Tô Bạch cũng không nghĩ tới, mình chỉ cứu đối phương mà thôi,

Vậy mà lại có thu hoạch nhiều như vậy.

Tiếp đó, thì hắn nâng Lý Thanh Trúc lên, đặt đối phương vào trong xe.

Khi Tô Bạch chuẩn bị tiến về vị trí lái, bước chân dừng một chút, quay đầu nhìn về phía ven đường.

Ở trong bụi cỏ dại ven đường, một gốc thực vật mọc ra lá cây màu tím mùa may theo gió.

Tô Bạch biết bụi cỏ này.

Là một cây dược liệu Cấp D, Tử Tâm Lan.

Gốc dược liệu này, trước kia, giá trị đại khái khoảng 7000.

Nhưng gần đây, bởi vì nguyên nhân cấm địa bị niêm phong, gốc dược liệu này, giá cả đã đạt đến hơn mười nghìn.

Nói cách khác, loại dược liệu này, chỉ cần mấy chục gốc là có thể đổi được một chiếc ô tô tốt.

“Ngay cả dược liệu cấp D đã mọc ra sao?” Tô Bạch lẩm bẩm.

Hắn đã có thể tưởng tượng đến, trong tương lai, cảnh tượng các thành phố lớn trở thành nơi phát tài rồi.

Đến lúc đó, sẽ có vô số người muốn phát tài tới đây.

Nhưng mà...

Nghĩ đến đây, lông mày Tô Bạch hơi nhíu lại.

Nhưng mà, dựa vào hoàn cảnh của Sở cảnh sát hiện nay, có thể ngăn chặn được những người sao sao?

Tô Bạch lắc đầu, ngồi lên xe, lái về phía trong thành phố.

Chuyện này, không liên quan đến hấn.

Đề người của Sở cảnh sát cũng như Đồ Long Bộ đi giải quyết vậy.

Tô Bạch đang lái xe, trong mắt dần dần trở nên lạnh lùng, sát ý dâng lên ở trong lòng.

Sự việc hôm nay, chỉ có thể nói là một sự khởi đầu.

giáo hội Cứu Rỗi, đã dám giết hấn, vậy hấn đương nhiên phải giết lại.

Hấn cũng không phải là quả hồng mềm mại cho bất cứ ai nhào nắn.

Hấn là một quả hồng có độc, loại có thể giết người đó.

Nhưng mà rất nhanh, sát ý trong mắt Tô Bạch dần dần biến mất, biến thành bộ dáng bình thường.

Nhưng mà, bây giờ không phải là thời cơ ra tay.

Hấn cần hoàn thành nhiệm vụ di nguyện của An Đức mới được.

Nhiệm vụ di nguyện của An Đức, thứ đem lại chính là năng lực khống chế cơ bắp.

Nếu như Tô Bạch đoán không sai, năng lực khống chế cơ bắp, chắc chắn có thể trợ giúp hấn khống chế tướng mạo của mình, cũng như hình thái cơ thể.

Tô Bạch đột nhiên cười.

Hấn phát hiện, đôi khi bản thân mình thật sự rất tham lam.

Muốn giết người, nhưng căn bản không muốn bất cứ ai tìm được mình, chộc phiền phức.

Không bao lâu, thì Tô Bạch lái xe vào trong chợ số 76.

Lúc này, sự náo động của chợ số 76 đã thành công lắng lại.

Trên đường, rải rác một vài xác chó mèo, một mùi máu tươi xộc thẳng vào mặt.

Khi hấn lái xe, thỉnh thoảng còn sẽ nghiền ép qua trên một vài thi thể.

Tô Bạch nhìn chó mèo trên đất một cái.

Những con mèo con chó này, cơ thể phải to hơn một vòng so với chó mèo bình thường, dù là đã chết, gương mặt cũng cực kỳ dữ tợn.

Lúc này, Tô Bạch cũng nhớ tới một chuyện.

Lúc trước khi hấn đi tới nơi thu nhận chó mèo, những con chó con mèo này, có lẽ chỉ là đáng vẽ bình thường.

Nhưng bây giờ, chẳng qua chỉ là ba ngày, mà những chú chó chú mèo này đã thay đổi đáng vẽ.

Trong lòng Tô Bạch có chút suy tư.

Lúc này hấn, cũng nhớ tới một chi tiết.

Nếu nói, những người của giáo hội Cứu Rỗi kia, nếu chỉ là muốn lên vào, thì bọn họ không cần phải giết người.

Nhưng mà, bọn họ vẫn như cũ giết người, đồng thời băm dằm thi thể cho những con mèo con chó này ăn.

Có lẽ, sự thay đổi của những con chó con mèo này, có nguyên nhân trực tiếp với việc từng ăn thịt người?

Nghĩ tới đây, Tô Bạch đột nhiên có một loại cảm giác đã từng gặp.

Hấn nhíu mày, bắt đầu hồi tưởng lại.

Sau đó, không quá lâu, ánh mắt hấn có chút sáng lên.

Hấn bắt đầu nhớ lại.

Khi hấn ở vào cấm địa, người khổng lồ bên trong cấm địa đã từng mở rộng quy mô đi săn bắt nhân loại, sau đó đút thi thể nhân loại cho động vật cấm địa ăn.

Lúc ấy, Tô Bạch còn cảm thấy cảnh tượng đó có chút giống như nghi thức hiến tế.

Bây giờ nghĩ đến, những người khổng lồ kia làm như vậy cũng là có dụng ý.

“Những người khổng lồ kia, có phải có một chút liên quan đến giáo hội Cứu Rỗi hay không?” Tô Bạch nhăn đầu lông mày.

Thủ đoạn tương tự như vậy, cũng không thể khiến hắn không nghi ngờ.

“Huỵch huỵch!!!” Chính lúc này, phía trước truyền đến một trận tiếng còi ô tô.

Tô Bạch hơi lấy lại tinh thần, nhường đường cho người đối diện.

Hắn khẽ lắc đầu, quyết định nhớ kỹ chuyện này trước tiên.

Bây giờ nghĩ quá nhiều, cũng không có tác dụng.

Dù sao tư liệu của hắn hiện tại quá ít.

Sau đó, Tô Bạch lái xe mở đến bên cạnh cửa hàng.

Lúc này, đã có mấy người chờ ở cửa hàng hủ tro cốt.

Sở Hồng Nguyệt, Trịnh Vũ, Lý Mạc, cùng hai người nam nữ có tướng mạo giống nhau.

“Các người đã đi đâu?” Sở Hồng Nguyệt nhìn thấy Tô Bạch, vẻ sốt ruột trên mặt dần dần buông lỏng xuống.

“Ta chữa khỏi cho Lý Thanh Trúc rồi, các người có thể đưa nàng trở về.” Tô Bạch chỉ chỉ Lý Thanh trúc đằng sau, nói với Sở Hồng Nguyệt.

Nghe được lời của hắn, Sở Hồng Nguyệt sững sờ, trong lòng tràn đầy sự kinh ngạc.

Kỳ thật dựa theo suy nghĩ của nàng, vết thương này muốn trị khỏi, ít nhất phải mất rất lâu mới được.

Nhưng mà bây giờ, Tô Bạch dùng còn không tới một tuần lễ, đã trực tiếp chữa lành cho người ta.

Điều này khiến nàng có một hiểu biết hoàn toàn mới đối với Tô Bạch.

“Nhớ kỹ, chuyện này không thể nói cho bất luận kẻ nào, chỉ có ba người chúng ta biết.” Tô Bạch nhìn về phía Sở Hồng Nguyệt, nhẹ giọng nói.

Hắn cũng không muốn bị người ta biết hắn có cách thể cứu chữa cho người sống lại.

Đây cũng không phải là hấn ích kỷ, muốn che giấu loại chuyện này.

Mà là chuyện này, cũng không có tính tham chiếu gì đối với những người khác.

Dù sao loại trường hợp giống như Lý Thanh Trúc, dường như có thể nói là trường hợp duy nhất, rất khó xuất hiện lần thứ hai.

Nhưng nếu như chuyện này bị người ta biết, phiền phức sau này mà Tô Bạch cảm giác sẽ theo nhau đó mà tới.

Vài ngày trước, hấn còn nhận được khuyến cáo từ chỗ con mèo già, cẩn thận với người của Đồ Long Bộ.

Hấn đương nhiên không nghĩ phiền phức quần lầy người.

Giống như bây giờ, ngược lại là tốt nhất.

“Ừ, được.” Sở Hồng Nguyệt gật gật đầu.

“Các người đang nói cái gì thế...” Trịnh Vũ ở một bên có chút tò mò tới gần.

Lý Mạc ở một bên, và một đôi nam nữ tướng mạo giống nhau kia, cũng lộ ra vẻ mặt tò mò.

“Người nhất định phải biết sao?” Tô Bạch nhìn về phía Trịnh Vũ.

Trịnh Vũ va chạm đến ánh mắt của hấn, vội vàng cười ha hả: “Không muốn biết, ta hơi tò mò một chút vì sao người đi ra ngoài không đóng cửa, phải biết là vừa nãy rất loạn, đồ vật trong này của người bị cướp vậy thì không ổn rồi.”

Lúc này, không biết vì cái gì, hấn nhìn ánh mắt của học sinh cấp ba này, trên người có một loại cảm giác run rẩy.

Tựa như mình là con mèo, vẫn luôn bị thú dữ theo dõi.

Tô Bạch nghe vậy, trầm tư một chút, hỏi: “Chắc không có người cướp hủ tro cốt nhỉ?”

Nghe được lời của hấn, cơ thể Trịnh Vũ cứng đờ, sau đó lắc đầu nói: “Không chỉ hủ tro cốt, tiền bên trong của người bị cướp cũng không ổn.”

“Có lý, về sau ta sẽ chú ý.”

Tô Bạch gật gật đầu, sau đó ôm Lý Thanh Trúc ra, đưa cho Sở Hồng Nguyệt.

“Nàng thế nào rồi?” Sở Hồng Nguyệt nhìn một màn này, sắc mặt trở nên có chút kỳ lạ.

“Nàng đã ngủ, chắc là qua một khoảng thời gian sẽ tỉnh.” Tô Bạch vừa cười vừa nói.

“Ừ được.” Sở Hồng Nguyệt gật gật đầu, đón lấy Lý Thanh Trúc.

“Người có người thấy một cái mùi chua chua hay không.” Đúng lúc này, Trịnh Vũ nhẹ giọng nói ở bên cạnh Lý Mạc.

Lý Mạc nghe vậy, nao nao, liếc mắt, mặc kệ đối phương.

Cái tên này thật sự là chưa bị đội trưởng đánh.

“Cảm ơn sự giúp đỡ của người, vậy chúng ta đi về trước, người chú ý an toàn.” Sở Hồng Nguyệt ôm Lý Thanh Trúc, nói lời cảm ơn với Tô Bạch.

“Không có gì.” Tô Bạch lắc đầu, cũng không thực sự quan tâm đối với điều này.

Lần này cứu Lý Thanh Trúc, thu hoạch của hắn cũng rất nhiều.

Sau đó, tiểu đội của Sở Hồng Nguyệt rời đi.

Tô Bạch đứng tại cổng, nhìn bóng lưng tiểu đội của Sở Hồng Nguyệt rời đi, có chút suy tư.

Hai người tướng mạo bình thường đứng bên cạnh đám người Sở Hồng Nguyệt vừa rời tựa hồ có chút quen thuộc, giống như là từng gặp ở đâu đó.

Sau đó, hắn lắc đầu, không nghĩ về điều này nữa.

Hai người tướng mạo quá bình thường đó, hắn lười phí sức lực tìm trong trí nhớ.

Quá phiền toái.

Hơn nữa dáng dấp bình thường như vậy, cũng không quan trọng.

Tiếp đó, hắn tiến vào trong cửa hàng, mở đèn, một bên cầm một khối vật liệu gỗ lên, thì bắt đầu xử lý bằng Ma Thiết.

Không thể không nói, Ma Thiết có thuộc tính sắc bén, dùng để điêu khắc thật sự khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Nhất là cái Ma Thiết này, còn có thể thay đổi hình dạng.

Tô Bạch điêu khắc một khoảng thời gian, một hủ tro cốt được làm ra từ vật liệu gỗ trắc, đã được làm ra.

Hoa văn phía trên, hết sức xinh đẹp.

Trong khoảng thời gian này, Tô Bạch cũng từng quan sát đường vân bên trên quan tài hoàng kim.

Cho nên, thiết kế một vài hoa văn xinh đẹp đối với mình, vô cùng tâm đắc.

Làm xong những thứ này, hẩn lại từ một bên, cầm giấy ráp lên, bắt đầu tỉ mỉ đánh bóng.

Qua hơn một tiếng đồng hồ, việc đánh bóng hoàn thành.

Tô Bạch đánh sáp lên hủ tro cốt này, rồi đặt ở trên kệ hàng.

Sau đó bắt đầu quét dọn vệ sinh.

Sau khi làm xong mọi chuyện, thì Tô Bạch tìm một nơi ngồi xuống.

Trên mặt hẩn lộ ra vẻ trầm tư.

Lúc trước, Tô Bạch vẫn luôn không phát hiện dị dạng trong cơ thể của mình, cho rằng lệ khí đã bị áp chế sẽ không sao.

Nhưng, sau khi trải qua chuyện ngày hôm nay.

Tô Bạch phát hiện, trong nội tâm mình, vẫn luôn có một dục vọng giết chóc.

Dục vọng giết chóc này, dù là dùng Ma Thiết cũng áp chế không nổi.

Nhưng dục vọng chết chóc này, trước kia Tô Bạch, lại chưa từng chân chính nhận thấy nó.

Điều này cũng làm cho hẩn suy nghĩ mãi trong lòng.

Hẩn đột nhiên phát hiện, kỳ thật gần nhất bản thân vẫn luôn làm một chuyện khác thường.

Đó chính là, đọc sách.

Gần đây hấn, dường như hễ có thời gian, là sẽ đọc sách.

Điều này, cũng đã trở thành một thói quen của Tô Bạch.

Nhưng lúc này, hấn đột nhiên bưng tỉnh.

Đọc sách, có lẽ chính là tiềm thức hấn cảm nhận được sự tồn tại của dục vọng giết chóc, tiến hành sự tự cứu.

Chương 224: Ảnh Tử

Ngay lúc này, khi Tô Bạch làm việc.

Hắn đã tinh tế cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể.

Hắn đột ngột nhận ra, khi hắn làm tất cả những chuyện nhỏ nhất, luồng ham muốn giết chóc trong lòng tự nhiên biến mất từng chút một.

Lúc này, Tô Bạch cũng đang ngẫm lại chính mình.

Hắn nhận ra, dường như gần đây bản thân đã quá bận rộn.

Và những chuyện bận rộn thường liên quan đến việc giết người và hoàn thành nhiệm vụ.

Trong quá trình này, trừ ngủ ra, bản thân Tô Bạch không khác gì một con người bình thường, gần như không làm những công việc vất vả nhỏ nhất.

Nếu như không phải hắn vẫn giữ thói quen đọc sách.

Có thể, không bao lâu nữa, luồng ham muốn giết người trong hắn sẽ càng ngày càng mạnh, và vì thế mà đánh mất bản thân.

Tô Bạch sờ soạng gương mặt mình, trong lòng trầm ngâm.

Hắn cảm thấy, hắn thực sự đã thay đổi rất nhiều trong thời gian gần đây.

Lạnh lùng, giết người không có kế hoạch.

Dù là với những người vô cùng quen thuộc như Trương Tam và Thu Diệp, khi nói chuyện, hắn cũng có chút lạnh nhạt.

Thậm chí, Tô Bạch cũng không thể nhận ra bản thân.

Và, đây có thực sự là điều hắn muốn?

Tô Bạch xoa gương mặt mình.

Trên gương mặt hắn, có một chiếc Mặt Thú.

Tại sao, hắn của lúc bình thường cũng không thể cởi bỏ khuôn mặt lạnh lùng đó?

Tô Bạch lắc đầu cười, nhìn nguyên liệu gỗ ở một bên, bắt đầu làm nghề mộc.

Cho đến đêm khuya, hắn đã biến những cây gỗ đó thành từng chiếc linh kiện.

“Phù...” Tô Bạch quan sát linh kiện, trong lòng có phần thỏa mãn.

Sau đó, hắn đóng cửa lại, đi vào phòng mình, bắt đầu ngủ.

“Brr brr brr...”

Cũng đúng lúc này, một chuỗi âm thanh vang lên.

Tô Bạch mở điện thoại di động, thấy có cuộc gọi đến.

Là Thu Diệp.

Trong lòng hắn đoán rằng Thu Diệp lo lắng cho sự an toàn của mình, nên đã gọi điện đến.

Nghĩ đến đây, hắn nhận điện thoại.

“Ông chủ, người đã trở về chưa?” Bên phía Thu Diệp, dường như thấy cuộc gọi có người nhận, thở dài nhẹ nhõm.

“Ừ, ta đã về, chỗ các người thế nào?” Tô Bạch cười, hỏi.

Nghe thấy câu trả lời của hắn, Thu Diệp thoáng sửng sốt, sau đó nói: “Ông chủ, ở đây bọn ta rất ổn, không gặp phải tập kích.”

“Ừ, tốt rồi. Nếu đã nói như vậy, các người nên nghỉ ngơi thật tốt. Trời cũng khuya rồi.”

“Được, ông chủ.”

Sau đó, Tô Bạch cúp máy.

Sau khi ngắt cuộc gọi, hắn hơi ngừng lại, nhìn phần mềm Vô trong điện thoại với vẻ mặt trầm tư.

Tiếp đó, hắn mở phần mềm Vô ra, vào bên trong phần mềm.

Học giả: “Gần đây giáo hội Cứu Rỗi thường xuyên hành động, e rằng sẽ gây nên xáo trộn.”

Tiểu Chiếu: “Gọi ra thì gọi ra, chuyện đó không liên quan gì đến ta.”

Phi Huyền: “+1”

Lão Miêu: “Ta đoán rằng những tổ chức bí ẩn khác cũng sẽ đục nước béo cò, lần này, có thể sẽ loạn.”

Quản gia: “Không loạn được. Mặc dù hành động của giáo hội Cứu Rỗi đã gây ra những ảnh hưởng rất mạnh đến uy tín của sở cảnh sát, nhưng Đồ Long Bộ cũng đã bắt đầu dọn dẹp căn cứ của giáo hội Cứu Rỗi. Đồng thời, Đồ Long Bộ đã tìm ra trụ sở chính của giáo hội Cứu Rỗi, đã bắt đầu tiến hành ném bom trên quy mô lớn.”

Hoa Tuyết: “Như vậy sẽ không đánh bom cấm địa đúng không?o (π ~ π)o~ “

Phi Huyền: “Không ngờ Đồ Long Bộ lại tấn công nhanh như vậy. Không hổ là tổ chức lớn.”

Người lính: “Giết hay lắm!”

King Kong: “Có ai chơi game không? Gần đây ta vừa bảo mẹ ta mua máy tính.”

“...”

Tô Bạch nhìn tin tức trong nhóm chat, hơi trầm ngâm.

Hắn nghĩ mãi cũng không hiểu, tại sao Quản gia lại nói về hành động của Đồ Long Bộ trong nhóm.

Loại hành động lớn thế này, chắc chắn là bí mật quân sự.

Với tính cách của Quản gia, bình thường sẽ không nói ra những thông tin quan trọng như vậy một cách bừa bãi.

Trừ khi... Quản gia có mục đích khác.

Ví dụ như, rung cây dọa khỉ.

Tô Bạch im lặng.

Hắn đột nhiên nhớ đến một chuyện, chính hắn cũng đang phát triển lực lượng thuộc về mình.

Ví dụ như Trương Tam, Thu Diệp, và Triệu Không Thanh.

Nếu như vậy, một số người giống như Ảnh Tử tư cách lâu năm, bọn họ thực sự không có lực lượng nào khác của riêng mình sao?

Ví dụ như lão Miêu.

Từ khi đến khu thu nhận chó mèo, và gặp lão Miêu, hắn cảm thấy lão Miêu không đơn giản như hắn tưởng.

Nếu không, sao lão Miêu lại biết được một số chuyện về thuốc đặc biệt.

Nên biết rằng, những thông tin này, cho dù hắn có điều tra ở chỗ Quản gia cũng không tra ra.

Nếu, lão Miêu không đơn giản.

Vậy thì Học giả, Tiểu Chiêu, Phi Huyền, và Người lính.

Bọn họ thực sự đơn giản sao?

Thậm chí loại người vừa mới gia nhập Ảnh Tử như Hoa Tuyết và King Kong, cũng chưa chắc đã đơn giản.

Nơi này, thậm chí còn có một số người từ các thế lực khác trà trộn vào.

Ánh mắt Tô Bạch híp lại.

Có lẽ là hắn suy nghĩ quá nhiều.

Nhưng phòng còn hơn không phòng.

Trong lòng hắn đã sinh ra vài phần cảnh giác đối với những người khác trong nhóm.

Tiếp theo, Tô Bạch lại đọc thông tin trong nhóm chat, sau khi nhận thấy tin tức trong nhóm không có gì thú vị, hắn đi tắm và nằm trên giường.

“Hôm nay học gì đây?” Tô Bạch nhớ đến điểm thuộc tính thiên phú của mình, trong lòng suy tư.

Gần đây, hắn thường dành một chút thời gian để học một số kỹ năng.

Ví dụ như thiên phú sử dụng vũ khí nóng, thiên phú sử dụng vũ khí lạnh, thiên phú rèn vũ khí lạnh, thiên phú điều khiển máy bay...

Hắn cũng đã thử.

Suy nghĩ một hồi, Tô Bạch trực tiếp chọn thiên phú nấu nướng.

Về mặt này, bản thân hắn vẫn còn nhiều thiếu sót.

Dù biết nấu ăn, nhưng hắn cũng chỉ có thể nấu được một vài món ăn gia đình.

Trước đó hắn vẫn ăn được, nhưng từ sau khi được thưởng thức tài nấu nướng của Lý Mạc, hắn cảm thấy những món mình nấu ra, ăn đều như đang nhai sáp.

Cùng với sự lựa chọn của hắn, cảnh tượng trước mắt thay đổi.

Hắn xuất hiện trong một căn bếp phía sau sạch sẽ và sáng sủa.

“Tô Bạch, hỗ trợ chuẩn bị nguyên liệu.” Một giọng nói vang lên.

Ngày hôm sau, Tô Bạch tỉnh lại.

Hắn vươn vai, sau khi tắm rửa xong thì đi thẳng ra chợ án thực phẩm.

Ngày hôm qua, hắn đã học bảy tháng trong nhà bếp.

Ban đầu, bắt đầu từ việc cắt gọt nguyên liệu, đến phối món ăn, vào bếp và học xào rau.

Lại đến khoa món hấp để học các món hấp, sau đó học làm mì.

Hắn đã học gần hết những thứ có thể học trong nhà bếp.

Hôm nay, kỹ năng về mặt bếp núc của hắn, nếu quy đổi bằng điểm kỹ năng, có lẽ có có một đến hai điểm.

Thế nên, sáng sớm Tô Bạch đã đến chợ bán đồ ăn, mua một ít thức ăn, chuẩn bị thử một chút.

Hôm nay người ở chợ thức ăn có phần đông, nhiều người chen nhau vào một gian hàng để mua, có cảm giác đồ xô mua hàng.

Thậm chí tại một vài nơi, một số người còn mở sạp để bán một số thi thể chó mèo biến dị.

Đáng tiếc là nhưng con chó mèo này, trước kia phần lớn là thú cưng, thịt quá béo, không dễ ăn, gần như chẳng có mấy ai nguyện ý mua.

Tô Bạch dạo một vòng, rồi mua một số nguyên liệu ở đây.

Sau khi trải qua chuyện ngày hôm qua, hực phẩm ở đây cũng đã tăng giá.

Trước đây, rau cải xanh năm đồng một cân, giờ đã tăng giá lên hơn hai mươi đồng một cân.

Cũng may hiện tại Tô Bạch có một chút tiền, nếu không, ước chừng hẳn sẽ cảm thấy đau lòng.

Sau khi mua rau, Tô Bạch quay về cửa hàng.

Bấy giờ, cửa hàng đã mở cửa, Thu Diệp và Hathaway đang bận rộn bên trong.

“Ông chủ.” Thu Diệp thấy Tô Bạch đến, gương mặt lộ ra biểu cảm mừng rỡ.

“Chào buổi sáng.” Tô Bạch nghe thế thì gật đầu, mang rau vào cửa hàng.

Khi vào trong cửa hàng, hẳn bắt đầu ăn cháo Thu Diệp mang đến.

Đây là công việc Thu Diệp phải làm mỗi sáng.

Thời điểm ăn cháo, Tô Bạch nhìn về phía Hathaway, hẳn nói: “Chuẩn bị xong chưa?”

Đồ vật được phong ấn hôm nay sẽ đến, cũng là lúc hẳn định cho Hathaway thấy rõ thời gian nhiệm.

Nhưng, trước đó, Tô Bạch định làm một việc khác.

Hắn muốn khai phá năng lực về nguyên tố S3 của Hathaway.

Chương 225: Nguyên tố S35 mới xuất hiện

Trước đó, Tô Bạch đã nghĩ đến chuyện này.

Nếu hiệu quả của loại thuốc đặc biệt của Lý Thanh Trúc là mở ra nguyên tố băng D31, cùng với nâng cao năng lực của Lý Thanh Trúc về nguyên tố băng D31.

Khi Hathaway bị nhiễm cũng có thể như vậy.

Và chỉ cần khả năng về phương diện S3 của Hathaway được phát triển, vậy là đã hiểu rõ năng lực của Thi Thiên Thiên, không cần phải tốn thời gian đợi chờ.

Tuy nhiên, trong vấn đề này, Hathaway sẽ gặp một chút nguy hiểm.

Vì chuyện này, trước nay, chưa từng có người thử thực hiện.

Hắn có thể nói là không ai có khả năng để thử nó.

Chính vì những rủi ro liên quan, Tô Bạch cũng đã hỏi ý kiến của nàng.

Ngoài dự đoán của mọi người, Hathaway đồng ý.

“Trong khoản thời gian này, cảm ơn sự quan tâm của người.” Hathaway nhìn Tô Bạch, nghiêm túc nói.

Nếu như không có người con trai trước mắt này, e rằng nàng đã biến thành con rối của kẻ khác.

“Chỉ là một chuyện nhỏ thôi.” Tô Bạch lắc đầu, sau đó ngừng một chút, hắn nhìn Thu Diệp đứng bên cạnh: “Thu Diệp, thời gian sắp tới không cần phải đến cửa hàng hỗ trợ.”

Thu Diệp nghe thấy thế thì sững sờ, có chút bất an nói: “Ông chủ, ta làm không tốt sao?”

“Không phải vậy.”

Tô Bạch lắc đầu, nói: “Gần đây, sức khỏe của bà nội Chương không tốt, ta thấy quan hệ của người với nàng rất tốt. Trong

thời gian này, người nên quan tâm đến nàng nhiều hơn, về chuyện cửa hàng bên này, đã có ta rồi.”

Thu Diệp ngập ngừng một chút: “Vậy nấu cơm thì sao?”

“Ta có thể nấu.” Tô Bạch lắc đầu cười: “Ta không phải là người lười, không phân biệt được đâu là hoa màu, đâu là ngũ cốc.”

“Được, ông chủ.” Thu Diệp gật đầu.

Thời điểm này, trong lòng hắn cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Nói thật ra thì, trong khoảng thời gian này, hắn vẫn luôn bận bịu với chuyện bệnh tình của bà nội Chương và cửa hàng mai táng, hắn cũng có chút mệt mỏi.

Giờ đây, ông chủ cho phép hắn đến giúp đỡ và chăm sóc nàng, cũng khiến hắn có thể buông bỏ gánh nặng trong lòng.

Nhưng lúc này, trong lòng Thu Diệp cũng có chút nghi hoặc.

Hắn nhận ra, ông chủ nhà mình, trong khoảng thời gian gần đây, dường như có chút khác với trước đây.

Hiện giờ, Tô Bạch hình như đã trở lại quãng thời gian đón hắn trở về.

Điều đó cũng khiến hắn không còn cảm thấy gò bó nữa.

“Được rồi, cũng ăn cháo đi.” Tô Bạch gật đầu với hai người, cười và nói.

Hai người lên tiếng đáp lại rồi cùng nhau ngồi xuống ăn cháo.

Sau khi ăn xong, Tô Bạch để Thu Diệp qua đó.

Lúc sau, hắn đã lãng phí một chút thời gian, đánh bóng và lắp ráp một số linh kiện đã làm tối hôm qua, biến chúng thành một cái ghế dựa.

Trước đó, hắn đã cảm thấy ở đây thiếu cái gì đó.

Thời điểm hắn đọc sách, ngồi trên ghế đầu, luôn cảm thấy khó chịu.

Sau khi suy nghĩ về nó hắn nhận ra mình thiếu một cái ghế dựa.

Ngồi trên ghế dựa đọc sách và ngồi cạnh bàn ăn đọc sách, là hai loại cảm giác khác nhau hoàn toàn.

“Tô, sao người lại muốn tự tay làm thứ này? không phải đến chợ mua trực tiếp sẽ tốt hơn sao?” Hathaway đứng bên tò mò hỏi.

Tô Bạch khắc hoa văn trên ghế dựa, nghe thấy câu hỏi của hắn thì ngừng việc trên tay lại, cười nói: “Không giống đâu, thứ ta muốn là tự cảm nhận quá trình làm ra nó.”

Và trong quá trình đó, tâm cảnh của hắn không ngừng được tôi luyện.

Điều này cũng khiến hắn cảm thấy mình như một người bình thường, không phải là một kẻ mất trí.

Hathaway nghe thấy câu trả lời của hắn, trong lòng vẫn thấy khó hiểu, vẫn không hiểu tại sao Tô Bạch lại mất thời gian để làm một việc vô nghĩa như vậy.

Theo quan điểm của nàng, làm một người có thiên phú điều chế thuốc, hắn nên dành thời gian ngâm cứu các loại thuốc và nghiên cứu cách pha chế thuốc mới.

Dành thời gian cho việc điều khắc và làm mộc, là một loại sỉ nhục thiên phú của đối với đối phương.

“Bỏ đi, ở đây sắp xong rồi.” Tô Bạch đặt công cụ xuống: “Chúng ta đến biệt thự thôi.”

Nói đến đây, hắn chợt sững người.

“Sao thế?” Hathaway nhìn Tô Bạch với vẻ nghi ngờ, không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Không có gì?” Tô Bạch lắc đầu, nói: “Trước tiên ở đây đợi ta, ta đi lấy một số thứ.”

Nói xong, hắn đã bước về hướng đi ra sân nhỏ phía sau cửa hàng.

Hathaway quan sát bóng lưng của hắn, trong lòng có chút nghi vấn.

Nhưng Tô Bạch không nói, nàng cũng không nên hỏi nhiều.

Sau đó, nàng thấy vụn gỗ trên mặt đất, nàng cầm chổi thu dọn sạch sẽ.

Khi Tô Bạch đến sân sau, một quyển sách màu vàng xuất hiện trong tay hắn.

Hắn mở cuốn sách màu vàng ra, và thấy tờ giấy vốn trông rỗng bên trong có thêm một hàng chữ.

Ghi chép trước mắt: Nguyên tố phong S63, yếu ớt.

Nguyên tố S35 vô cùng yếu ớt.

Trong lòng Tô Bạch có chút nghi hoặc, đúng lúc này, trong lòng hắn có cảm ứng, vì thế hắn mới vội vàng lấy sách vàng ra xem.

Thật không ngờ, nên trên đã thay đổi.

“Nguyên tố S35...” Tô Bạch nhìn nguyên tố này, khẽ nhíu mày.

Hắn nhớ rất rõ rằng, trên người Thu Diệp có nguyên tố S35.

Hắn đoán, nguyên tố S35 trên sách vàng chắc hẳn được ghi chép từ trên người Thu Diệp.

Tuy nhiên, điều khiến Tô Bạch có chút không hiểu là, nếu nguyên tố của Thu Diệp được sách vàng ghi lại, vậy tại nguyên tố của những người hắn đã từng gặp qua không được ghi lại.

Những người như Sở Hồng Nguyệt, Trịnh Vũ, và Lý Mạc cũng không được ghi lại.

Nếu nói, vì thuốc do hắn điều chế, người trở thành người linh năng mới được ghi chép lại.

Tuy nhiên, nguyên tố trên người Hathaway cũng không được ghi lại.

Lúc này, trong lòng Tô Bằng có rất nhiều câu hỏi.

Hắn nghĩ một lát, đặt quyển sách vàng vào trong không gian linh tính trước.

Chuyện này, nếu không nghĩ ra, vậy thì tạm thời đặt đó đã, suy nghĩ về nó sau.

Điều quan trọng nhất bây giờ là giúp Hathaway pha chế thuốc, hiểu được khả năng của nguyên tố S3.

Đó là một sự trợ giúp lớn lao cho sự an toàn của hắn.

Sau đó, Tô Bạch thay quần áo và bước ra ngoài.

“Đi thôi.” Hắn gọi Hathaway.

“Ừ, được.” Hathaway gật đầu, và bước ra ngoài.

Tiếp theo, Tô Bạch đóng cửa lại, và dẫn Hathaway đi về phía khu biệt thự.

“Hathaway, ngươi cảm thấy ngươi và Thu Diệp khác nhau ở đâu?” Trên đường đi, Tô Bạch dừng lại hỏi Hathaway.

Bây giờ người có liên quan đang ở bên cạnh mình, hắn cảm thấy hỏi đôi phương một chút sẽ có số gọi ý.

Nghe câu hỏi của hắn, Hathaway ngạc nhiên, sau đó trầm ngâm suy nghĩ.

Trong lòng nàng tự hỏi tại sao Tô Bạch lại hỏi vấn đề này.

Không lẽ vấn đề này có liên quan đến thuốc?

“Ta là nữ, hắn là nam?” Hathaway cân nhắc một chút, nói.

Nghe câu trả lời của nàng, Tô Bạch không nói nên lời.

Thế thì có gì khác biệt?

Chẳng lẽ mọi người chỉ khác biệt ở điểm giới tính thôi sao?

Hắn biết, phương thức phân chia người của sách vàng không thể đơn giản như vậy.

Sẽ là quá tùy tiện nếu chỉ phân biệt người theo nam và nữ.

“Ngoài cái này ra?” Tô Bạch lắc đầu, cười hỏi.

Hathaway nghe vậy cũng bật cười.

Nàng cũng rất rõ ràng nếu là đơn giản như vậy, đôi phương cũng không cần phải hỏi bản thân.

Sau đó, nàng suy nghĩ một lúc, mới nói : “Thật ra thì, có một điểm khác biệt rất lớn giữa ta và hắn, ngoại trừ việc ta và hắn trở thành người linh năng vì thuốc của người ra, tín ngưỡng

tôn giáo, quốc tịch, nhân chủng, và cái nhìn vân vân, đều khác nhau.”

Nghe thấy những gì nàng nói, Tô Bạch hơi cân nhắc, hẳn cảm thấy mình đã bắt được thứ gì đó, nhưng lại giống như chưa bắt được.

Hắn lắc đầu, dù Hathaway đã nói rất nhiều.

Nhưng chính vì nói quá nhiều, hẳn cảm thấy đối phương như chưa nói gì.

“Ừ, được.” Tô Bạch gật đầu, hơi ngừng lại, sau đó nói: “Vậy sau khi ta xử lý ổn thỏa vấn đề trên người ngươi, người định đi đâu?”

Nghe thấy câu hỏi này, Hathaway sững sờ rồi nói: “Thực ra lúc đầu ta cũng không nghĩ tới, ta thậm chí đã sẵn sàng chết ở đây. Nhưng sau khi biết ngươi có thể chữa khỏi bệnh của ta, ta đã suy nghĩ về vấn đề này. Ta nghĩ đợi ta khỏe lại, ta sẽ quay về bên ngoài Liên Bang, đó là quê hương của ta, cha mẹ ta đều đang đợi ta quay về.”

“Rất tốt.” Tô Bạch gật đầu.

Hắn cũng không ngạc nhiên trước sự lựa chọn của Hathaway.

Dù sao đối phương cũng là người của Liên Bang, không thể ở đây với hắn quá lâu.

Về chuyện giữ đối phương lại.

Tô Bạch cũng không hề có suy nghĩ này, có Hathaway bên cạnh, hẳn làm chuyện gì cũng có chút bất tiện.

Rốt cuộc, trên người hắn có quá nhiều bí mật.

Và Hathaway lại khác với Thu Diệp, đối phương là người của Đồ Long Bộ nằm bên ngoài Liên Bang, không thể để lộ cảm xúc thực sự.

Sau đó, Tô Bạch lại nói chuyện với Hathaway một lúc rồi mới đến bên trong khu biệt thự.

Lúc này, lực lượng bảo vệ khu biệt thự đã được tăng cường rất nhiều.

Gần khu biệt thự có rất nhiều quân nhân vác súng trên vai.

Tô Bạch nhìn những gương mặt mới này, suy nghĩ một lúc.

Tin tức tán gẫu hần nhìn thấy trong nhóm tối hôm qua.

Nghe nói rằng các quân khu lớn đã bắt đầu đóng quân gần các khu chợ khác nhau.

Hình như, chính phủ Liên Bang rất coi trọng các thị trường lớn.

“Nghe chưa? Gần đây, trong nội bộ Đồ Long Bộ sẽ tổ chức nhân sự thu dọn dị thú trong cấm địa, và hiến hành hái được liệu.”

“Cấm địa à... Chuyện này cũng quá nguy hiểm. Nơi đó không so được với những nơi khác, bên trong đầy dẫy sâu bọ có độc và thú dữ, nếu không khéo sẽ có người chết. Hơn nữa, địa hình bên trong rất phức tạp, nếu không có sự chỉ dẫn của những người quen thuộc cấm địa, rất có thể người bên trong sẽ bỏ mạng.”

“Không thành vấn đề, ta nghe nói sẽ có người hái thuốc chuyên nghiệp dẫn đường. Hơn nữa, đánh chết những dị thú trong cấm địa có thể thu được quân công, có tác dụng rất lớn trong việc nâng cao quân hàm.”

“...”

Chính vào lúc này, Tô Bạch đột nhiên nghe thấy âm thanh một cuộc trao đổi.

Hần khẽ mỉm cười.

Có vẻ như ý kiến hần đưa ra trong nhóm ban đầu đã được Quản gia lắng nghe.

“Chỉ là làm sao để có được thông tin về Cự Hồ trong cấm địa, thì vẫn cần phải nghĩ cách.” Trong lòng Tô Bạch trầm tư.

Và lúc này, cũng đã đến biệt thự.

Tô Bạch quan sát biệt thự.

Căn biệt thự này, máy móc hiện đã được hiệu chỉnh tốt, cũng đã đổi thang máy, hiện ra khung cảnh xa hoa.

Nhưng đáng tiếc là hần không thích ngủ ở đây.

Hiện giờ hần càng thích ngủ trong cửa hàng mai táng.

Mùi gỗ ở nơi đó khiến hần ngủ ngon giấc hơn.

Cảm giác có gì đó mà căn biệt thự xa hoa này không thể mang lại.

“Đi thôi.” Tô Bạch nói với Hathaway, rồi mở cửa, đi vào trong biệt thự.

Biệt thự hôm nay đã trở nên rất lạnh lùng.

Bây giờ, chỉ có Hathaway sống ở đây.

Dù là Tiểu Tội, cũng đã được Thu Diệp đón về chăm sóc.

So với ở đây, cửa hàng mai táng có nhiều hơi thở của con người hơn.

Sau đó, Tô Bạch và Hathaway cùng xuống tầng hầm thứ hai.

Sau khi bật đèn, từng chiếc máy xuất hiện trước mắt Tô Bạch.

Tô Bạch nhìn những chiếc máy này, Tô Bạch cũng hiểu được tại sao người trong nội bộ Đồ Long Bộ lại nói hần là kẻ lãng phí tiền bạc.

Chung quy, những máy móc này, hần chỉ sử dụng một vài lần rồi vứt ở đây.

Nếu là những dược tể sư khác, sợ rằng chỉ hận không thể ngủ ở đây, ngày ngày nghiên cứu.

Nhưng, điều đó không liên quan gì đến Tô Bạch.

Những máy móc này là hần bỏ tiền ra mua.

“Chuẩn bị xong chưa?” Tô Bạch nhìn Hathaway, hỏi một lần nữa.

Hathaway nhìn máy móc lạnh lẽo trước mắt, hít một hơi thật sâu rồi mỉm cười nói: “Ta đã sẵn sàng, người muốn làm gì thì cứ thoải mái mà làm.”

Chương 226: Thay đổi của Hathaway

“Ừ, được.” Tô Bạch gật đầu, sau đó đưa cây kim lấy máu bên cạnh đưa cho Hathaway, hắn nói: “Chính người chích một chút máu.”

Nhìn thấy kim lấy máu, Hathaway sững sờ: “Nơi này của người còn có cả thứ này?”

“Vẫn luôn có.” Tô Bạch gật đầu, trong lòng hơi ngại ngùng: “Chỉ là trước đây ta quên mất.”

Chuyện này, thực sự là vấn đề của hắn.

Ai bảo hắn đã quen với việc dùng dao lấy máu cơ chứ?

Nghe lời hắn nói, gương mặt Hathaway khẽ co giật.

Rõ ràng là có kim lấy máu, tại sao còn muốn mình dùng dao cắt bản thân.

Tuy nhiên, nàng đã hiểu một chút về tính cách của Tô Bạch, trong lòng cũng đã có sự chuẩn bị trước.

Vì vậy nàng cũng không có quá nhiều phản ứng.

Ngược lại, Tô Bạch lại có chút ngại ngùng, điều này khiến nàng thấy có chút mới lạ.

Nên hiểu rằng, nếu là trước đây, đối phương có thể sẽ nói mấy câu khó chịu như kiểu “người đâu có hỏi”.

Đối phương, dường như đã thay đổi rất nhiều trong hai ngày qua.

Chẳng lẽ, đó là lý do mà đối phương muốn làm những chuyện lật vật đó sao?

Bên kia, Tô Bạch cũng không ngừng lại, hắn đi vào trong kho thuốc, cầm một số thứ tương tự củ của cây lên.

Đó là một loại khoai tây, được đặt tên như vậy vì nó có hình dạng giống một con ngựa.

Đây là dược liệu có chứa nguyên tố S3.

Thật ra, dược liệu có nguyên tố S3, nơi này không có.

Cho dù là bên trong đầm Vân Mộng cũng không có.

Khoai tây này, Tô Bạch đòi dược từ chỗ Phi Huyền.

Chẳng qua, nguyên nhân vì bên trong dược liệu này có tương đối ít nguyên tố S3, nên loại dược liệu này thuộc cấp E, giá cả cũng không đắt lắm chỉ hơn một vạn.

Việc phân cấp dược phẩm của Liên Bang luôn dựa trên số lượng nguyên tố có trong chúng.

Không liên quan gì đến nguyên tố.

Còn tại sao lại phân chia nguyên tố thành các cấp S,A,B,C,D,E.

Tô Bạch cũng từng điều tra.

Nhưng những tài liệu này, đều là bí mật, không thể tìm ra manh mối, dù là nhỏ nhất.

Cho dù hấn tìm đến Quân gia, thì Quân gia cũng sẽ nói là không có.

Hình như, những tài liệu này có liên quan đến một thứ gì đó khó tin.

Đây là lý do tại sao, Tô Bạch luôn cảm thấy quan hệ giữa mình và Ảnh Tử là hợp tác, không có lòng trung thành thực sự đối với Ảnh Tử.

Bởi vì Quân gia, đối với hấn hay những người khác, đều đề phòng.

Giống như ngày hôm qua, Quân gia vẫn đang giở trò rung cây dọa khỉ.

Sau đó, Tô Bạch lấy dược liệu ra, bắt đầu cảm nhận một cách thuần thực linh năng trong máu Hathaway.

“Nguyên tố thủy S12: 0,26101%, nguyên tố S3: 0,00053%, nguyên tố ám D3: 15,37462%, nguyên tố B34: 25,26354%...”

Trong lòng Tô Bạch đối chiếu chúng với số liệu mà mình đã ghi lại trước đó.

Hắn nhận ra, nguyên tố thủy S12 trong cơ thể Hathaway bắt đầu giảm bớt, từ 0,26123% trước đây xuống 0,26101%, tức là giảm 0,00022%.

Và, nguyên tố S3 trong cơ thể Hathaway, đã tăng từ 0,00031% lên 0,00053%, tức là mức tăng 0,00022%.

Nguyên tố S3 vẫn đang không ngừng lây nhiễm nguyên tố thủy S12.

Tuy nhiên, tốc độ lây nhiễm rõ ràng đã chậm lại.

Tô Bạch suy nghĩ một chút, sau đó, hắn đưa khoai tây vào trong máy cắt, bắt đầu tỉ mỉ cắt gọt.

Đó là một chuyện vô cùng tốn thời gian và công sức.

Ngay cả khi có máy cắt với đường cắt chính xác, thì bên trong quá trình này vẫn cần có sự tham gia của chính Tô Bạch.

Hathaway đứng bên nhìn Tô Bạch bận rộn, nhìn gương mặt nghiêm túc của đối phương, không dám quấy rầy.

Nàng ngồi yên tại chỗ, không dám nhúc nhích chút nào.

Nhưng trong lòng nàng vẫn có chút nghi ngờ.

Khi đến nơi này, nàng vẫn chỉ là một con người bình thường.

Chính chàng trai trước mặt đã khiến nàng trở thành một người linh năng, chống lại sự lây nhiễm của người sống lại gần cấp Giao.

Tuy nhiên, thực sự có một số chuyện nàng nghĩ không thông.

Tô Bạch rõ ràng là một học đồ được tề, tại sao lại điều chế ra được loại thuốc mạnh như vậy?

Lúc này, mặc dù nàng là người linh năng cấp E, nhưng nàng đã có thể tạo ra trọng thủy.

Trọng thủy mà nàng tạo ra, một giọt nước nặng khoảng một trăm cân.

Nhưng thứ nước nặng nề này, trong tay nàng, nó giống như một giọt nước bình thường.

Đây không phải là cấp độ người linh năng cấp E có thể đạt đến.

Thậm chí, một vài người linh năng cấp D cũng chưa chắc đã mạnh như vậy.

Hơn nữa, thời điểm người này điều chế thuốc, tại sao mỗi lần đều phải lấy máu?

Mặc dù đối phương nói rằng, đây là để kiểm tra sự ảnh hưởng của máu với dược liệu linh năng.

Nhưng, Hathaway vẫn cảm thấy có điều gì đó kỳ lạ trong chuyện này.

Suy cho cùng, nàng không phải là một người phụ nữ bình thường, mà là một nhân viên tình báo chuyên nghiệp.

Vì vậy, nàng có thể dễ dàng phát hiện ra điều gì đó không ổn từ một vài điểm.

“Chỉ là, ta có nên báo tư liệu của đối phương lên thượng cấp không?” Trong lòng Hathaway nảy sinh sự do dự.

Là một thành viên của Đồ Long Bộ, nàng vô cùng trung thành với Đồ Long Bộ, gặp được bất cứ điều gì bất thường nàng đều phải báo cáo.

Đây là đạo đức nghề nghiệp của nàng với tư cách là một nhân viên tình báo.

Nhưng, Tô Bạch lại là người cứu nàng từ cánh cổng địa ngục ra, có một chút tình nghĩa với mình.

Điều này khiến nàng rơi vào tình thế khó xử.

Hathaway thờ dãi trong lòng khi nhớ lại những điều mình đã trải qua với đối phương, từng chút một.

Rốt cuộc, nàng không thể làm ra chuyện bán đứng Tô Bạch, dù sao đối phương cũng là người cứu mạng mình.

Có lẽ khi biết cái chết đang đến gần, niềm tin trung thành trong nội tâm nàng, đã bắt đầu dao động.

“Cứ giả như không biết gì.” Hathaway lắc đầu, ngừng suy nghĩ về điều đó.

Báo cáo thông tin của Tô Bạch lên, nàng không làm được.

Cứ coi như bản thân không nhận ra điều gì.

Về việc không trung thành với Đồ Long Bộ Ngoài liên bang, không có chuyện đó.

Nàng thậm chí đã suýt mất mạng vì lòng trung thành của mình.

Chỉ là nàng cần một chút ích kỷ của riêng mình.

Và bên kia, trong lòng Tô Bạch đột nhiên có cảm giác.

Hình như, trong sách vàng đã có thêm nguyên tố.

Lông mày Tô Bạch nhíu lại, sau đó đem chuyện này đặt ở sau gáy, bắt đầu cắt dược liệu.

Bây giờ không phải là thời điểm thích hợp để nghĩ về những thứ khác.

Việc cắt dược liệu đòi hỏi sự tập trung cao độ.

Lần cắt này, hao phí rất nhiều thời gian.

Hathaway ở một bên liên tục nhìn Tô Bạch tiếp tục thực hiện những động tác phức tạp, cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, nàng đã ngủ thiếp đi trên bàn.

Ba tiếng sau, Tô Bạch nhìn thứ bột trắng rất mịn trong ống nghiệm đặc thù dùng để tiêm, trong lòng thở dài.

Chỉ vì một chút dược liệu như vậy mà hắn đã mất nhiều thời gian thế này.

Đó còn là hắn có năng lực cảm nhận linh năng thực vật.

Nếu là người khác, mấy tháng vẫn chưa cắt xong.

Tiếp theo, Tô Bạch thấy Hathaway đã ngủ say ở bên đó, lắc đầu, bắt đầu nhỏ giọt máu của Hathaway còn dư lại trước đó vào bên trong ống nghiệm.

Sau khi để nó tan ra với chất bột màu trắng, Tô Bạch dùng Ma Thiết rạch một vết nhỏ trên ngón tay mình, nhỏ máu của chính mình vào đó.

Khi máu chảy vào trong, dược tễ lập tức tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Đó là biểu hiện các nguyên tố bắt đầu phát triển.

Ngay sau đó, hắn bước tới máy tiêm, đưa ống nghiệm vào buồng tiêm.

Sau khi làm xong việc này, hắn bước đến bên cạnh Hathaway, đánh thức nàng, đưa một lọ thuốc ổn định cho đối phương, nói: “Uống cái này đi.”

“Ừm,...” Hathaway dụi đôi mắt ngái ngủ, gật đầu và uống thuốc ổn định trong khi vẫn chưa nhìn rõ thứ thuốc trước mặt.

Tô Bạch thấy vậy, có chút không nói nên lời.

May mà thứ hắn đưa là thuốc ổn định, nếu là vài thứ khác lạ khác, vậy đối phương sẽ không may rồi.

Ví dụ như, nước ép ớt.

Lúc này, Tô Bạch cũng nghi ngờ liệu Hathaway có phải là nhân viên tình báo hay không.

Tính cảnh giác của nhân viên tình báo chênh lệch như vậy à?

“Được rồi, ngồi dậy đi, ta tiêm cho ngươi.” Tô Bạch chỉ vào cái máy tiêm ở bên cạnh và nói với Hathaway.

Chương 227: Năng lực của Thi Thiên Thiên

Sau đó, Hathaway ngồi trên ghế của máy tiêm, Tô Bạch cắm một ống tiêm vào cơ thể nàng.

Sau hành động đó, Tô Bạch bắt đầu khởi động máy.

Hắn nhìn Hathaway với vẻ mặt đầy suy tư.

Bình thường, nguyên tố chia thành các hệ như lửa, nước, gió, âm, quang,...

Tương tự, nguyên tố thủy trên người Hathaway là Thủy hệ, hay nguyên tố băng trong cơ thể Lý Thanh Trúc là Băng hệ.

Và bên trong mỗi hệ lại có sự khác biệt.

Ví dụ như, phong nguyên tố trong cơ thể Lý Thanh Trúc, là nguyên tố phong S63, là nguyên tố ban đầu trong cơ thể Hùng Tư.

Năng lực của loại nguyên tố này là gia tăng tốc độ cho bản thân.

Chuyển động và tốc độ, là những thứ mà con người phi thường có thể đạt được.

Và trong giáo hội Cứu Rỗi, Tô Bạch gặp được một nguyên tố phong khác, nguyên tố phong S1.

Mặc dù loại nguyên tố phong này tương đồng với nguyên tố phong S63, nhưng khả năng của chúng hoàn toàn khác nhau.

Năng lực của nguyên tố phong S1 không phải gia tăng tốc độ cho người, mà là tạo ra một lưới kiếm trong suốt hoặc một con thú khổng lồ trong không khí.

Loại năng lực này được giáo hội Cứu Rỗi gọi là sự phán xét của Nữ thần cứu thực, vô cùng kỳ lạ và khó đối phó.

Ban đầu, khi Tô Bạch chiến đấu với người áo đen đó nếu không có sự trợ giúp của cảm giác dã thú, có lẽ hắn sẽ phải chịu tổn thất lớn.

Ngoài các hệ lớn, còn có các nguyên tố bắt đầu bằng S mà không có sự phân hệ.

Ví dụ như nguyên tố S3, nguyên tố S35 trên người Thu Diệp, và nguyên tố S21 trên người Triệu Không Thanh,...

Có hơn năm trăm loại nguyên tố như vậy.

Và nguyên tố S3 đứng vị trí thứ ba.

Trong lòng Tô Bạch cũng có chút tò mò về loại nguyên tố hàng đầu này.

Hắn muốn biết, bảng xếp hạng này có dựa trên sức mạnh của các nguyên tố hay không.

Điều này sẽ khiến hắn có thêm sự hiểu biết về nguyên tố.

Cũng đúng vào lúc này, việc tiêm thuốc đã hoàn thành.

“Sao rồi?” Tô Bạch nhìn Hathaway, bắt đầu tháo kim tiêm trên người đối phương.

“Không có cảm giác gì,

Có lẽ lượng hôm nay hơi ít” Hathaway nói.

Nghe nàng nói thế, Tô Bạch gật đầu, nói: “Đúng là có hơi thiếu.”

Trong cơ thể đối phương chỉ có 0,00053% nguyên tố S3, được tiêm vào tự nhiên không nhiều.

“Người nhìn một chút, có phải người có thêm năng lực hay không?” Tô Bạch nhìn Hathaway, dò hỏi.

Hathaway nghe vậy, cẩn thận cảm thụ thân thể của mình một chút sau đó khuôn mặt ngưng lại, nàng nói: “Ta cảm thấy... Dường như ta có thể biến hóa...”

Nghe câu nàng nói, trong lòng Tô Bạch cảm thấy nhẹ nhõm, nói: “Người thử xem.”

Hắn thật sự sợ là Hathaway sẽ giống như Thu Diệp trước đây, phải đợi đến mấy ngày sau mới nhận ra mình có năng lực gì.

“Ừ, được.” Hathaway gật đầu, sau đó khuôn mặt của nàng bắt đầu thay đổi, mũi hơi héch lên, đôi môi mím lại và lông mày dần dần dày lên.

Một thanh niên đẹp trai với mái tóc vàng xuất hiện trong phòng.

Tô Bạch nhìn gương mặt người kia, khoe miệng co giật.

Khuôn mặt này là khuôn mặt của chính mình.

“Khả năng biến hóa của người chỉ có thể thay đổi gương mặt thôi sao?” Tô Bạch hơi cau mày, hỏi.

Lúc này, hắn cảm giác được khuôn mặt của mình, ở trên cơ thể đối phương, có một loại cảm giác không phân biệt rõ nam nữ.

Hathaway gật đầu, nói: “Đúng thế, chỉ là năng lực của ta chỉ có thể thay đổi ngoại hình chứ không phải thân thể, cấu trúc sinh lý của ta không có thay đổi gì.”

Ngón tay Tô Bạch gõ trên lớp vỏ máy, trong lòng đang cân nhắc.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng cho vấn đề thay đổi về ngoại hình.

Suy cho cùng, khi Thi Thiên Thiên dùng dùng tên giả Phương Lệ, mặt mày tương tự với Cao Tường trong trí nhớ, không hề tương tự.

Và cơ thể đối phương...

Trong lòng Tô Bạch hơi suy tư.

Hắn nhớ rõ ràng rằng, thời điểm Cao Tường và Thi Thiên Thiên gặp mặt, Thi Thiên Thiên mặc một bộ trang phục màu trắng có lông, dáng người có chút gì đó không thật.

Hiện giờ, có vẻ như đối phương đang che giấu điều gì đó.

Có thể Thi Thiên Thiên cố ý cố tình che đi vóc dáng cơ thể của mình.

Bởi nếu sự thay đổi của đối phương chỉ là bộ mặt, thì hình dáng của đối phương là nơi dễ dàng để lộ thân phận.

“Người còn năng lực gì khác không?” Tô Bạch nhìn Hathaway, hỏi.

Nếu chỉ là thay đổi diện mạo, năng lực này có phần hơi kém.

“Ta có cảm giác là có.” Nghe câu hỏi của Tô Bạch, Hathaway chần chờ nói: “Ta cảm thấy sau khi bắt chước ngoại hình của người khác, ta có thể sử dụng năng lực của người đó.”

“Hóa ra là như vậy.” Nghe vậy, trong lòng có Tô Bạch có cảm giác bừng tỉnh đại ngộ.

Một số nghi ngờ trước đó đã được tháo gỡ ngay lập tức.

Trước đó, hắn vẫn luôn không hiểu được, chuyện gì đã xảy ra với Hathaway ngay từ đầu.

Mặc dù Ander không tấn công nàng, mà nàng vẫn trúng chiêu.

Hắn còn cho rằng năng lực của Thi Thiên Thiên tương tự như của Ander.

Nhưng bây giờ có vẻ như, phỏng chừng là Thi Thiên Thiên dùng năng lực của Ander nên mới có thể khiến Hathaway trúng chiêu.

Về phần thời gian ra tay, chắc là thời điểm trên bầu trời.

Hathaway thất vẻ mặt đầy suy tư của Tô Bạch, dừng một chút, nói tiếp: “Ta không biết cảm giác của mình đó đúng hay không, bởi vì hiện tại ta không thể sử dụng năng lực của người.”

“Nguyên nhân là bởi vì năng lực của người tương đối yếu.” Tô Bạch hơi lắc đầu.

Trên thực tế, bản thân hắn cũng có chút không chắc về khả năng của mình.

Tuy nhiên, nếu Thi Thiên Thiên có năng lực như thế, không phải là hơi quá biến thái quá sao?

Nghĩ tới đây, Tô Bạch nhìn và nói với Hathaway: “Người mượn năng lực của người khác, có kéo dài liên tục không?”

“Không.” Hathaway lắc đầu: “Ta cảm thấy, nếu biến về, những khả năng này sẽ biến mất.”

Tô Bạch gật đầu, hiểu rõ thêm về năng lực mới của Hathaway.

Điều này sẽ giúp ích rất nhiều cho hắn khi đối đầu với Thi Thiên Thiên trong tương lai.

Tiếp theo, hắn Hathaway, lắc đầu và mỉm cười bất lực: “Trước tiên người đối khuôn mặt lại đi, người như thế ta có cảm giác không được tự nhiên.”

Đối phương đối khuôn mặt của hắn, cộng thêm mái tóc màu vàng, khiến hắn cảm thấy hơi khó chịu.

“Ừ, được.” Hathaway gật đầu, sau đó gương mặt của nàng quay về như cũ.

“Vấn đề ở đây gần như đã xong, sau đó chúng ta chỉ cần chờ cổ vật phong ấn tới đây là được.” Tô nói với Hathaway.

Trên thực tế, bản thân hắn có vật phong ấn, có thể trực tiếp chữa trị cho Hathaway.

Nhưng vật phong ấn của hắn không thể để lộ, không thể tùy tiện sử dụng.

Huống chi, lý do tại sao hắn phải xin sử dụng vật phong ấn của Đồ Long Bộ, cũng là để hút linh năng bên trong, tăng cường sức mạnh cho bản thân.

Tất nhiên, một cơ hội kiếm lời miễn phí như vậy, tất nhiên, hắn sẽ không bỏ lỡ.

“Cảm ơn người đã chăm sóc ta trong suốt thời gian qua.” Hathaway nhìn, và trịnh trọng nói với Tô Bạch.

“Không có gì.” Tô Bạch lắc đầu, sau đó nhìn điện thoại, một tiếng trước, vật phong ấn đã được đặt ở vị trí của nó.

Hắn liếc mắt nhìn Hathaway bên cạnh, vẻ mặt ngưng trọng, từ trong ngăn kéo bên cạnh lấy ra một cái túi đóng bao, đưa cho Hathaway và nói: “Nguyên nhân bởi vì vật phong ấn đặc biệt, người uống viên thuốc ngủ cực mạnh này đi.”

Hathaway nhận túi đóng bao, không hề do dự, lấy những viên thuốc từ trong bao bì ra và nuốt chúng.

Sau đó, không đến vài phút, Hathaway cảm thấy cơ thể mệt mỏi, mềm nhũn sắp ngã xuống đất.

Tô Bạch bước đến đối phương, đặt đối phương sang một bên nghỉ ngơi, rồi trong lòng suy nghĩ, một cuốn sách vàng đã hiện ra trước mặt hắn.

Tiếp theo, hắn mở sách vàng ra, thấy thêm hai thông tin trên trang đầu.

Ghi chép trước mắt: Nguyên tố phong S63, yếu ớt.

Nguyên tố S35, vô cùng yếu ớt.

Nguyên tố S3, vô cùng yếu ớt.

Nguyên tố thủy S12, vô cùng yếu ớt.

Tô Bạch nhìn thông tin trên, nhíu mày.

Hai nguyên tố mới được thêm vào, nguyên tố S3 và nguyên tố S12 thực sự được ghi lại từ trên cơ thể Hathaway.

Nó có thể liên quan gì đến sự tin tưởng của Hathaway?

Hơn nữa, lúc này Tô Bạch mới chợt nhớ ra một vấn đề mà mình đã bỏ qua.

Đó là, với tư cách là một đạo cụ, tại sao các nguyên tố sách vàng ghi chép lại giống hệt với những nguyên tố được Liên Bang ghi lại?

Chẳng lẽ bởi vì sự nhận thức của hắn nên sách vàng mới dùng ấn lên chữ cái như vậy?

Hoặc, những thông tin này, bản thân sách vàng đã có?

Nghĩ đến khả năng phía sau, Tô Bạch cảm giác chuyện này có vẻ hơi khác thường.

Chính hắn cũng biết rõ, quan tài hoàng kim đến từ một di tích.

Vậy nếu bản thân có thể lấy từ quan tài hoàng kim từ trong di tích, vậy sao Liên Bang lại không thể?

Tô Bạch bắt đầu trầm tư.

Hắn cảm thấy rằng suy đoán của mình là đúng, có lẽ Liên Bang đã có được một số thông tin về nền văn minh di tích.

Rốt cuộc, với khả năng hiện tại của Liên Bang, hoàn toàn không có cách nào để phân biệt sáu loại nguyên tố thành S, A, B, C, D, E.

Nếu Liên Bang có thể phân biệt được, bọn họ sẽ không để nguyên tố S ở đó mà không khai phá.

“Và một nền văn minh có thể phân chia các hạt nguyên tố thành S, A, B, C, D, E và phân loại những nguyên tố này...”
Nghĩ tới đây, trong lòng Tô Bạch có cảm giác rung mình một cái.

Loại văn minh đó chắc chắn nền văn minh của người khổng lồ có thể sánh bằng.

Sau đó, Tô Bạch lại lắc đầu.

Chuyện này, nói là thế, nhưng rất thú vị để thăm dò.

Nhưng chắc chắn không phải khoảng thời gian này.

Hắn nhìn thoáng qua Hathaway nằm bên cạnh, trong lòng khẽ run, cất sách vàng đi.

Sau khi thu hồi hắn lấy điện thoại di động ra và gọi điện.

“Ông chủ, đã tìm được người rồi, địa chỉ bên ngoài chợ số 76 trong thôn Lạc Diệp, ta đã sai người theo dõi rồi. Người này là một tay buôn bán nội tạng, giết hắn mười lần cũng không ngoa chút nào.” Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của Trương Tam.

“Ừ, được.” Tô Bạch đáp ừ, sau đó cúp điện thoại.

Trên thế giới này, nơi nào có ánh sáng, nơi đó sẽ có bóng tối.

Có người tốt thì sẽ có người xấu.

Trên thực tế, việc tìm ra một nhân vật phản diện lại không khó như tưởng tượng.

Trước khi sử dụng vật phong ấn, Tô Bạch đã yêu cầu Trương Tam để ý những người như vậy rồi.

Đây cũng là một tai hại khi sử dụng vật phong ấn.

Nếu muốn ở bên cạnh và sử dụng vật phong ấn, như vậy nhất định cần phải có mồi mới được.

Cái mồi này có thể giữ cho hắn và Hathaway không bị ảnh hưởng khi ở gần vật phong ấn.

Dĩ nhiên, như bình thường, sau khi sử dụng loại mồi này sẽ trực tiếp vứt bỏ.

Tô Bạch hơi ngừng lại, khẽ nhắm mắt.

Từng luồng thông tin xuất hiện trước mắt hắn.

Lực lượng +35, nhanh nhẹn +32, trí nhớ +9, trí tuệ +14, chức năng phái nam +4, thể lực +10, thánh giác +15, cảm giác +18, thiên phú vật lý +3, thiên phú toán học +3, thiên phú ngữ văn

+3, thiên phú piano +10, khôi phục thể lực +11, độ dẻo dai cơ thể +7, khôi phục vết thương +7, khả năng chống tấn công +9, ngoại hình +1, nhãn lực +13, thuộc tính kháng hàn +11. Thiên phú sử dụng vũ khí lạnh +5, thuộc tính kháng hỏa +10, thiên phú sử dụng vũ khí nóng +2, thiên phú điều khiển xe hơi +1, may mắn +14, kháng vật lý +5, tinh thần +7, thể chất +4, thiên phú parkour +1, kháng tinh thần +50. Kháng độc +6, lực phản ứng +7, lực khống chế thân thể +6, kháng lôi điện +8, kháng thuộc tính âm +4, kháng thuộc tính hỗn loạn +4, thiên phú ngoại ngữ +10, thiên phú parkour +6, thiên phú vận động +6, khôi phục trí tuệ +4.

Điểm thuộc tính đặc thù: Kỹ xảo chém giết +4, cảm giác dã thú +6, kỹ xảo parkour +3, kỹ xảo lái xe +1, bàn tay linh hoạt +2, sự dẻo dai +1, ngôn ngữ ngoại Liên Bang +3, kỹ xảo leo trèo +1.

Năng lực đặc thù: Dự đoán đường cong cấp thấp, cảm nhận linh năng thực vật, sát khí chấn động, không gian linh tính, tiêu hao thiên phú.

Đạo cụ đặc thù: Ma Thiết x2, Mặt Thú +1.

4 điểm vô thuộc tính, 1 điểm vô thuộc tính đặc biệt.

Trong những ngày này, vì nguyên nhân cấm địa Ô Nha bị tập kích, Tô Bạch cũng nhận được rất nhiều điểm vô thuộc tính.

Điều này càng khiến thực lực của hắn được củng cố thêm.

Thậm chí, hắn nhận được 4 điểm vô thuộc tính, 1 điểm vô thuộc tính đặc biệt.

Chỉ là hiện tại Tô Bạch biết những điểm thuộc tính này chỉ khiến hắn trở thành một con người rất cường đại.

Nếu muốn thực sự chiến đấu chống lại một số người sống lại, hắn vẫn cần một kế hoạch nhất định.

“Nguyên tố S3...” Tô Bạch lầm bầm.

Đây là năng lực khó đối phó nhất mà hắn từng gặp.

Mặc dù, hắn đã biết năng lực của Thi Thiên Thiên, nhưng năng lực của Thi Thiên Thiên quá khó hiểu.

Đối phương muốn có năng lực thuộc hệ gì, thì sẽ có năng lực thuộc hệ đó.

Hắn tạm thời vẫn chưa tìm ra phương pháp đối phó với đối phương.

May mắn thay, trước mắt đối phương vẫn chưa tìm ra hắn.

Hắn vẫn còn thời gian.

Chương 228: Mỡ

Trong một khu vực hẻo lánh của một ngôi làng xa xăm, có năm người đang quây quần bên một chiếc bàn lớn.

Trên bàn này, có một loạt các món ăn rực rỡ đủ loại.

Bên cạnh chiếc bàn còn có một cái lò bằng thùng sắt đang nướng mấy xiên thịt.

“Lão đại, hôm nay chúng ta chỉ ăn một chút đồ chay, không cần ăn thịt, tiếp xúc lâu với thứ đồ này cũng cảm thấy buồn nôn.” Một người đàn ông mặc áo bành tô nhìn món ăn trước mặt, trong lòng không hề thèm ăn.

Một người đàn ông trung niên thân hình gầy gò, râu quai nón nghe lời này thì vỗ đầu đối phương, vừa cười vừa mắng: “Bảo người ăn thì người ăn. Lấy đâu ra nhiều sự lựa chọn như vậy. Thời điểm người bới gan người không thấy buồn nôn, bây giờ lại thấy ngán, thế là đạo đức giả đấy.”

Nói xong, gương mặt hắn nghiêm túc, nhìn hai người phụ nữ bên cạnh rồi nói: “Tam nương, tứ nương, cá đã cắn câu chưa?”

Nghe câu hỏi của hắn, người phụ nữ mặc áo khoác màu đỏ cười, nói: “Câu cũng lâu rồi, đã đến lúc phân chia.”

“Chúng ta là nữ thần của bọn họ đấy nhé.” Người phụ nữ mặc áo khoác lông cáo ngồi một bên thấp giọng nói.

Nàng nén giọng lại, âm thanh lập tức trở nên trầm thấp, có sức hút đặc biệt và khí chất mềm mại quyến rũ.

“Chị em tốt của Ngự tử...” Người phụ nữ mặc áo khoác màu đỏ mỉm cười, giọng nói biến thành âm thanh trẻ con.

“Ha ha ha...” Một tràng tiếng cười vang lên trong sân.

“Lão đại, chúng ta bị theo dõi.” Chính vào lúc này, người đàn ông trung niên vạm vỡ vẫn giữ im lặng đột nhiên thấp giọng nói bên cạnh người đàn ông trung niên gầy gò.

Những người trong sân nghe thế, sắc mặt thay đổi.

Nên biết, ở đây là khu vực gần với chợ số 76.

Có rất nhiều cảnh sát và quân đội gần đó.

Cũng vì chuyện gần đây xảy ra với cấm địa Ô Nha, sở cảnh sát và quân đội vẫn luôn giải quyết chuyện đằng sau đó, không có thời gian để ý tới các thôn phụ cận.

Nếu không, bọn họ cũng không dám gây án ở đây.

Hơn nữa, nơi này của bọn họ, cũng là chuẩn bị để gây án một lần rồi trực tiếp chạy trốn, đổi sang một chỗ khác.

“Sợ cái gì!” Trong ánh mắt người đàn ông trung niên gầy gò lộ ra vẻ tàn nhẫn, sau đó hắn nói: “Chuẩn bị súng.”

Mấy người nghe xong đều gạt đầu, rút súng trong người ra.

Và đúng thời điểm này.

Một chiếc Volkswagen từ từ đi từ dưới chân núi lên. Xe dừng bên cạnh năm người.

Tiếp theo, trước sự cảnh giác của năm người, một nam thanh niên mở cửa xe bước thẳng xuống.

Thiếu niên liếc nhìn năm người, cau mày, dùng điện thoại di động gọi điện thoại.

“Reng reng reng...” Lúc này, tiếng chuông điện thoại của người phụ nữ mặc áo khoác lông cáo vang lên.

Người phụ nữ này sững sờ, lấy trong túi ra vài chiếc điện thoại di động và thấy một chiếc trong số chúng đang đổ chuông.

“Người là Hồ Ánh Tuyết sao?” Tô Bạch nhìn người phụ nữ, cau mày.

Nghe thấy những gì hắn nói, sắc mặt người trong sân lập tức tái nhợt.

“Mẹ nó, hóa ra là dê béo đến...” Nam tử mặc áo khoác màu đen không nhịn được cười mồm.

“Thật sự là một em trai nhỏ xinh đẹp, ta rất thích...” Người phụ nữ mặc áo khoác lông cáo thè lưỡi liếm môi.

Chính lúc này, người đàn ông vạm vỡ bước ra một bước, nhanh chóng xông lên, định khống chế Tô Bạch.

Nhưng cùng lúc đó, gương mặt Tô Bạch trở nên lạnh lùng. Hắn nắm cổ của người đàn ông trung niên cao to, đầu ngón tay

dùng sức, một âm thanh răng rắc giòn tan vang lên, ngón tay hắn đã bẻ gãy cổ người đàn ông to lớn đó.

Người đang ông trung niên nhìn Tô Bạch với ánh mắt ngạc nhiên, miệng hộc máu.

Hắn không ngờ rằng mình lại chết trong tay một người thiếu niên trẻ tuổi như vậy.

“Àm!” Và trong thời điểm đó, người đàn ông trung niên gầy gò đã kịp phản ứng và nổ súng ngay lập tức.

Đến động tác né tránh Tô Bạch cũng không làm, chỉ là một cái mặt nạ méo mó màu đỏ đen từ từ hiện lên trên mặt.

Nơi này đã bị cảm giác dã thú của hắn bao phủ.

Vì vậy, trước khi người đàn ông trung niên gầy gò bắn ra, Tô Bạch đã biết người đàn ông này không thể bắn trúng hắn bằng phát súng đó.

Vì thế không cần thiết phải né tránh.

Rồi sau đó, Tô Bạch ném mạnh người đàn ông cao to trong tay vào bàn com.

“Àm!”

Khi người đàn ông cao lớn đập xuống đất, thức ăn vương vãi khắp nơi, vỉ thịt nướng bên cạnh cũng bị lật úp, than củi lẫn tia lửa rải rác xung quanh.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Hùng Dương Băng, nhận được hai điểm thuộc tính cơ bản, nhân lực +2.”

Và với cú va chạm mạnh mẽ đó, tính mạng của người đàn ông cao lớn đã biến mất.

“A!” Khi người phụ nữ mặc áo khoác lông cáo thấy thế, nàng lập tức hoảng sợ hét lên.

Nhưng rất nhanh, một bàn tay trắng nõn nắm lấy cổ nàng, chặn sự sợ hãi của nàng vào trong cổ họng.

“Còn thích không?” Tô Bạch nhìn chằm chằm người phụ nữ với đôi mắt đỏ ngầu, giọng nói lạnh lùng.

Đôi mắt của người phụ nữ đầy sợ hãi và sự cầu xin sự thương xót.

Ngay lập tức, một mùi hôi thối bốc ra từ cơ thể nàng.

Tô Bạch ngửi thấy mùi hương này, nhướn mày, ngón tay dùng sức.

“Răng rắc!”

Cổ của người phụ nữ bị uốn cong, chết ngay lập tức.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Hùng Như Vân, nhận được hai điểm thuộc tính cơ bản, lực lượng +2.”

Ngay sau đó, Tô Bạch lại ra tay sát hại người đàn ông mặc áo khoác đen và người phụ nữ mặc áo khoác màu đỏ.

Trong sân chỉ còn lại người đàn ông trung niên gầy gò.

Lúc này, người đàn ông trung niên gầy gò đang nhìn thanh niên đeo mặt nạ vện vẹo màu đỏ đen trong sân với gương mặt hoảng sợ, trong lòng run rẩy.

Hắn cảm thấy hôm nay mình gặp quỷ rồi, hắn đã bắn hết một băng đạn, nhưng không phát nào bắn trúng đối phương.

Đã nói là súng bắn tầm gần là chính xác và nhanh nhất?

Rốt cuộc hắn đã gặp phải con quái vật gì thế này!

Tô Bạch nhìn người đàn ông trung niên gầy gò, trong đôi mắt màu đỏ dường như có sự điên cuồng mơ hồ!

Loại ánh mắt đó, người đàn ông trung niên gầy yếu đã từng thấy, đó là ánh mắt khi em trai thứ của hắn lộ ra khi bối gan người.

“Tha cho ta! Tất cả tiền của ta đều cho ngươi! Ta có hơn hai trăm vạn! Ta chỉ mong giữ được mạng sống.” Người đàn ông trung niên gầy gò ném khẩu súng trong tay sang một bên, toàn thân run rẩy, trực tiếp quỳ trên mặt đất.

“Ngươi là người thứ ba nói với ta như vậy.” Tô Bạch nhặt khẩu súng từ trên thi thể người đàn ông mặc đồ đen, chĩa vào người đàn ông trung niên gầy gò.

“Pằng pằng pằng pằng!”

Bốn phát súng liên tục, tay chân người đàn ông trung niên gầy gò đều bị bắn nát.

“A!”

Người đàn ông trung niên gầy gò hét lên một tiếng rồi ngã trên mặt đất.

Gương mặt hấn tái nhợt nhìn chân tay mình, giọng nói run rẩy: “Tại sao ngươi lại làm như vậy? Chẳng lẽ ta từng hại bạn bè của ngươi sao? Hay ngươi chỉ muốn trừ gian diệt ác?”

Nói đến đây, hấn tức giận nói: “Nhưng ngươi đã từng suy nghĩ chưa? Nguồn gốc của sai lầm này không ở trên người ta, chỉ cần có nhu cầu từ phía trên, đưa ra giá cao, những người như ta sẽ luôn xuất hiện! Ngươi giết ta thì có tác dụng gì!”

Nghe hấn nói thế, Tô Bạch đột nhiên cười một tiếng.

Khi phạm tội ai cũng tìm lý do cho riêng mình, để có thể khiến bản thân an lòng.

Một số người sẽ nói rằng nếu hấn không làm điều này, hấn sẽ nghèo khó suốt đời.

Có người sẽ nói như người đàn ông trung niên gầy gò này, chỉ cần có nhu cầu thì sẽ không thiếu người như hấn. Nếu chuyện này tồn tại, vậy thì bản thân mình làm sẽ tốt hơn.

Nhưng bọn họ quên, những gì bọn họ làm là phạm tội.

Đương nhiên, người đàn ông trung niên gầy gò và những người xung quanh hấn, thật không may khi gặp phải Tô Bạch.

Và, chuyện này chỉ vì Tô Bạch cần mồi.

Không phải Tô Bạch muốn trừ gian diệt ác, biểu dương cái thiện.

Ít nhất bản thân Tô Bạch nghĩ như vậy.

Suy cho cùng, chỉ có như vậy, bọn họ mới không bị đạo đức con người bắt cóc.

Tô Bạch nhìn người đàn ông trung niên gầy gò, vẻ mặt giễu cợt, nhưng không nói gì cả.

“Tại sao ngươi không nói gì!” Nhìn nụ cười trên mặt Tô Bạch, người đàn ông trung niên gầy gò càng cảm thấy khó chịu.

Hắn cảm thấy, người trước mắt là kẻ điên!

Hoàn toàn điên rồi!

Người này, từ đầu đến cuối, chỉ muốn giết bọn họ.

Tô Bạch không để ý tới đối phương, hắn bước tới, sau đó cúi xuống vươn tay, nắm vào cổ người đàn ông trung niên gầy gò, khiến đối phương bất tỉnh.

Sau khi xử lý xong xuôi, hắn nhìn vào một nơi trên núi.

Sau đó, không lâu sau, một thanh niên cầm kính viễn vọng bước tới một cách hào hứng.

“Chào ông chủ!” Người thanh niên đi tới, cúi đầu chào Tô Bạch với vẻ mặt đầy cung kính.

Tô Bạch tìm một cái ghế, nhìn người thanh niên nói: “Triệu Tứ Nhi, đúng chứ?”

“Vâng, ông chủ.” Triệu Tứ Nhi đáp, bước đến.

“Người làm việc khá tốt.” Tô Bạch lấy điện thoại trong túi ra, đưa cho Triệu Tứ Nhi.

Trong khoảng thời gian này, việc theo dõi sát sao nhóm người này đều do Triệu Tứ Nhi thực hiện, hơn nữa hắn còn tự mình mở số điện thoại, nói chuyện với người phụ nữ tên Hùng Như Vân kia.

Hôm nay, hắn có thể tìm được bọn họ nhanh như vậy, đối phương có công rất lớn.

“Làm việc vì ông chủ, đó là niềm vinh hạnh của ta.” Gương mặt Triệu Tứ Nhi lộ vẻ cung kính.

Tô Bạch mỉm cười, nói: “Lần này Trương Tam tuyển bao nhiêu người?”

“Trả lời ông chủ, tính cả ta, Tam ca tổng cộng tuyển mười ba người.” Triệu Tứ Nhi cúi đầu, nói,

Tô Bạch gật đầu, dùng ngón tay gõ bàn.

Trước đó, Trương Tam cũng đã từng nói sẽ tuyển người.

Hắn cũng đã đồng ý.

Và sau những sự việc ngày hôm nay, có vẻ như người Trương Tam tuyên, không tệ chút nào.

Hôm nay, nếu không phải vì bản thân tự đến, đối phương tự mình lộ ra, năm người đó cũng không nhất định sẽ để ý tới Triệu Tứ Nhi.

“Ừ, chốc nữa người và những người khác dọn dẹp xác chết ở đây một chút.” Tô Bạch gật đầu, nói.

“Yên tâm đi, ông chủ.” Nghe thấy thế, Triệu Tứ Nhi cười, nói: “Vì mệnh lệnh của Tam ca. mấy hôm trước, chúng ta đã đào một cái hố lớn trên ngọn đồi phía sau núi.”

Lúc này, hắn vô cùng bội phục tầm nhìn xa Tam ca.

Thật ra, trước đó, hắn cũng không hiểu tại sao Tam ca lại yêu cầu bọn họ chuẩn bị một cái hố lớn như vậy.

Nhưng bây giờ có vẻ như Tam ca từ lâu đã coi những người này như chết rồi.

Đương nhiên, hắn không biết trước đó Trương Tam đã từng tự mình đào một cái hố lớn, mệt gần chết.

“Ừm, đợi một lát đã.” Tô Bạch gật đầu, nhìn đồng hồ, lấy nước từ bồn nước bên cạnh rửa tay.

Sau khi làm xong động tác này, hắn lấy ra một cái máy đọc, bắt đầu đọc sách.

Vì ở đây tương đối hẻo lánh và hầu hết dân làng ở đây đã dọn vào trong chợ số 76 sinh sống, nên không ai làm phiền hắn.

Trông coi thi thể và đọc sách đã thành một loại thói quen.

Thấy vậy, Triệu Tứ Nhi đứng ở bên cạnh Tô Bạch, trầm mặc không nói.

Chỉ là trong lòng càng bội phục ông chủ nhà mình.

Vừa mới giết người xong, hắn vẫn đang yên lặng đọc sách ở một nơi tràn đầy máu tươi như vậy.

Loại phong cách này, quá mạnh!

Chương 229: Lại vào cấm địa

Hai ngày sau, trong sân sau cửa hàng quan tài.

Tô Bạch đang điêu khắc.

Cái ghế mà hắn đang ngồi là cái ghế lúc trước hắn tự làm.

Toàn bộ chiếc ghế được làm bằng gỗ Trắc Hồng.

Sau khi đánh bóng, nó trở nên rất tinh tế.

Ngày hôm trước, chuyện của Hathaway đã kết thúc, hôm qua Hathaway cũng đã quay về Ngoài Liên Bang rồi.

Và Tô Bạch, ở bên trong vật phong ấn số hiệu NO:070, nhận được 8 điểm vô thuộc tính, và 1 điểm vô thuộc tính đặc biệt.

Cộng thêm một điểm vô thuộc tính nhận được tối hôm qua, tính đến hôm nay, hắn đã có được 13 điểm vô thuộc tính.

Điểm vô thuộc tính đặc biệt cũng đã có được 2 điểm.

Khoản thu hoạch này phải nói là rất lớn.

Điểm vô thuộc tính đặc biệt, Tô Bạch cộng một điểm vào không gian linh tính, và một điểm vào Ma Thiết.

Sau khi không gian linh tính được cộng thêm điểm, không gian một mét khối trở thành không gian tám mét vuông.

Khiến hắn vô cùng hài lòng.

Ngược lại, sau khi bỏ sung một điểm cho Ma Thiết, hắn có chút thất vọng.

Bởi vì đặc tính áp chế lệ khí của viên Ma Thiết này không tăng lên, nó chỉ dễ dàng hơn để điều khiển bằng trí tuệ.

Có lẽ, năng lực áp chế lệ khí, không có cách nào để cường hóa trên Ma Thiết.

“Ông chủ, ở đây thực sự không cần giúp đỡ sao?” Thu Diệp đứng bên cạnh, ngập ngừng nói.

Thành thật mà nói, là một người làm thuê, vẫn luôn đi ra ngoài, hẳn cảm thấy rất bận rộn.

“Không cần.” Tô Bạch lắc đầu.

Vì sự sắp xếp của Trương Tam, một số nhà tang lễ quanh đây đã mua hàng hóa từ hắn.

Nhưng, Tô Bạch cũng chỉ thỉnh thoảng bán một đợt hàng, không có ý định hợp tác lâu dài.

Hắn làm hũ tro cốt, chỉ để cải thiện tâm trạng của mình, không phải để làm cho công việc kinh doanh tốt hơn.

“Phù...” Tô Bạch thổi cái hũ tro cốt trong tay, sau đó cầm tờ giấy nhám bên cạnh lên, bắt đầu cẩn thận đánh bóng nó.

Chỉ cần được chà nhám từng lớp một, cùng với sự ma sát của lông cừu, bề mặt của gỗ sẽ sáng bóng, đẹp hơn nhiều so với đánh bằng sáp.

Chỉ là bây giờ rất ít người có tâm tư cẩn thận để làm việc này.

Đánh bóng hũ tro cốt, Tô Bạch liếc nhìn Thu Diệp bên cạnh: “Người còn nhớ trước đây ta hỏi người cái gì không? Quyết định của người là gì?”

Vài ngày trước, hắn đã từng hỏi Thu Diệp xem rốt cuộc bản thân hắn muốn làm gì.

Nói thật, với năng lực kia của Thu Diệp, thực sự là một điều đáng tiếc khi làm thợ mộc.

Nghe hắn hỏi thế, Thu Diệp gãi đầu, nói: “Ông chủ, ta thích cả nghề mộc và cứu người. Người hỏi thế ta rất khó lựa chọn.”

Nghe câu trả lời của hắn, Tô Bạch cười, lắc đầu nói: “Vậy thì trong thời gian đợi bà nội Chương khỏi bệnh, trước tiên người có thể ở đây làm thợ mộc. Nếu muốn cứu người, thì cứu.”

“Được, ông chủ.” Thu Diệp đáp, có chút hưng phấn.

Tô Bạch lắc đầu, dừng lại hỏi: “Nhân tiện, bệnh tình của bà nội Chương gần đây thế nào?”

“Bây giờ đã tốt hơn nhiều, gần đây bà nội Chương đã tự thềm ăn đến tỉnh lại.” Gương mặt của Thu Diệp tràn đầy vui mừng: “Ông chủ, kể từ lần tiêm được tề cuối cùng, năng lực của ta đã

mạnh hơn nhiều rồi. Ước tính rằng không lâu nữa, ta có thể chữa khỏi hoàn toàn cho bà nội Chương rồi.”

“Vậy thì rất tốt.” Tô Bạch gật đầu.

“Brr brr...” Chính vào lúc này, điện thoại của hắn đột ngột đổ chuông.

Hắn nhìn màn hình điện thoại, thấy tin nhắn từ Sở Hồng Nguyệt.

“Gần đây, ta có thấy Cự Hồ trong cấm địa, ở phía đông bắc đầm Vân Mộng, sát bên hẻm núi Lăng Vân.”

Nhìn thấy thông tin này, Tô Bạch cất điện thoại, đứng dậy đưa hũ tro cốt trong tay cho Thu Diệp và nói: “Hiện giờ ta có việc phải ra ngoài một chuyến, người trông cửa hàng.”

“À?” Thu Diệp hơi sững sờ, có chút ngạc nhiên khi ông chủ đã ở trong nhà trong suốt quãng thời gian này, bây giờ lại muốn ra ngoài.

Tuy nhiên, hắn nhanh chóng phản ứng lại, đón lấy chiếc hũ tro cốt trong tay ông chủ nhà mình.

“Ông chủ, thế khi nào người về?” Thu Diệp ngập ngừng hỏi.

Nghe câu hỏi của hắn, Tô Bạch lắc đầu, nói: “Ta cũng không biết, có thể sẽ mất nhiều thời gian, trong khoảng thời gian này người cứ ở nhà đi, có việc gì thì đi tìm Trương Tam. Nếu cảm thấy mệt vì trông cửa hàng thì đóng cửa luôn cũng được, ta không kiếm tiền từ việc này.”

“Được, ông chủ.” Thu Diệp lên tiếng đáp ứng.

Lúc này, Tô Bạch đã ra cửa, lái xe, đi về nơi xa.

Thu Diệp bước ra cửa thần thờ nhìn theo xe của ông chủ dần mất hút, trong lòng nghi vấn, không biết là thông tin gì mà lại khiến ông chủ nóng lòng như vậy.

Ông chủ nhà mình có phải hơi kỳ lạ hay không?

Bên kia, Tô Bạch đang lái xe hướng ra ngoài chợ.

Hắn không cần mang theo thứ gì, bởi vì đồ đạc đã được bổ sung đầy đủ từ trước rồi.

Không gian tám mét vuông, đã có thể chứa rất nhiều thứ.

Điều cần thiết bây giờ chỉ là tìm một nơi để vào cấm địa.

Trong đầu Tô Bạch nhớ lại bản đồ đầm Vân Mộng.

Lần này hấn tiến vào đầm Vân Mộng, tự nhiên không thể vào từ cổng phía nam, dù sao nơi tìm thấy Cự Hồ là ở phía đông bắc.

Nếu hấn vào từ cửa nam, hấn sẽ phải băng qua cấm địa.

Thế cũng quá sức quá rồi.

Thế nên, lần này, Tô Bạch muốn vào từ phía đông bắc cấm địa.

Về chuyện làm sao để đi vào.

Đương nhiên là nhập cư trái phép rồi.

Vì nguyên nhân hiện tại cấm địa đang bị phong tỏa, người bình thường không thể vào cấm địa.

Hiện giờ, chỉ có người của Đồ Long Bộ mới được phép đi vào.

Kỳ thực Tô Bạch không cần nhập cư trái phép.

Là thành viên của Đồ Long Bộ, hấn hoàn toàn có thể xin vào cấm địa.

Nhưng Tô Bạch cảm thấy phiền phức và không thêm nộ đơn.

Rốt cuộc, việc giải quyết thủ tục cũng mất một khoảng thời gian nhất định.

Huống chi, đến lúc đó phỏng chừng với nguyên nhân hấn là một được tể sư, Đồ Long Bộ sẽ phái một số người đến bảo vệ hấn.

Như thế cũng quá bó tay bó chân rồi.

“Brr brr...” Chính lúc này, điện thoại của Tô Bạch lại đổ chuông.

Tô Bạch lấy điện thoại ra, thấy Sở Hồng Nguyệt gửi một tin nhắn khác.

“Dù thế nào ngươi cũng không được một mình đi vào cấm địa, cấm địa quá nguy hiểm. Nếu ngươi cần thứ gì trên người Cự Hồ của cấm địa, thì ta mang về cho ngươi.”

Thấy tin nhắn này, Tô Bạch dừng lại, sau đó trực tiếp gửi tin nhắn sang.

“Cảm ơn thông tin của người. Yên tâm đi, ta sẽ không vào cấm địa.”

Lần này, cũng may mắn có Sở Hồng Nguyệt giúp gửi thông tin, nếu không, hẳn sẽ phải mất nhiều thời gian mới có được những thông tin này.

Sau đó, Tô Bạch lái xe vài tiếng đồng hồ, đến một bức tường ở gần cấm địa.

Trước hết là giấu xe cẩn thận, hẳn trực tiếp leo dọc lên theo tường cấm địa.

Vách tường của cấm địa cao bảy mét, rộng ba mét.

Khi leo lên, Tô Bạch có thể thấy rõ vụn thủy tinh trên tường của cấm địa.

Loại vụn thủy tinh này được cắm vào khi dùng xi măng trát tường, mặt ngoài sắc bén.

Nói chung, loại tường này, người bình thường cần nhiều đạo cụ để leo lên.

Song, bởi vì Tô Bạch có thể chất vượt trội hơn người thường, cộng thêm năng lực kỹ xảo leo trèo, nên rất dễ dàng tìm được kẽ hở trên bức tường cũ để leo lên.

Không lâu sau, hẳn đã vào bên trong cấm địa.

Sau khi tiến vào cấm địa, cảm giác dã thú của Tô Bạch tràn ngập khắp chung quanh, lập tức cảm nhận được một số thứ ở bên ngoài không thể tiếp xúc được.

Ví dụ như, trước mặt hẳn năm bước là một con rết dài bằng cánh tay đang bò dưới đất.

Ở góc bên trái dưới chân tường có một Kim Hoàn Xà to bằng cả cánh tay.

Tô Bạch khẽ nhíu mày, trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái.

Theo lẽ thường, với nhiệt độ ngày hôm nay, những con rắn và côn trùng này đã phải ngủ đông rồi mới đúng.

Không ngờ rắn và côn trùng ở đây lại hoạt động mạnh như vậy.

Và, điều khiến hắn ngạc nhiên hơn cả là hắn chỉ mới vượt qua một bức tường mà thôi.

Theo tuyên bố trước đó, nơi đây không thực sự là cấm địa.

Vậy mà nơi này đã có mấy loài côn trùng độc lớn như vậy.

Tô Bạch lắc đầu, đi vòng qua đám côn trùng độc này, đi về phía sâu trong cấm địa.

Dọc đường đi, hắn lại thấy được rất nhiều côn trùng độc, cùng với dược liệu linh năng.

Dược liệu linh năng, hắn chỉ hái những thứ mình cần.

Ở đây có rất nhiều dược liệu.

Nếu cứ tiếp tục hái, ước tính đến khi tiến vào chỗ sâu trong cấm địa, cái không gian tám mét vuông kia của hắn cũng sẽ bị lấp đầy.

Ngoài những thứ kể trên ra, cũng có một số dã thú khổng lồ, ví dụ như hươu sao to hơn xe SUV, và Huyết Lang với hình thể lớn hơn cả thế.

“Graoooo...!” Tiếng kêu lớn của Huyết Lang vang lên.

Một bầy Huyết Lang lao từ sườn núi xuống, với ý chí bất khuất.

Và ở dưới chân núi, một bầy hươu sao cấm địa đang hoảng loạn chạy trốn.

Bọn chúng là mục tiêu của bầy Huyết Lang này.

Sau đó, một bữa tiệc ăn uống thỏa thích đang mở ra.

Tô Bạch đứng trên sườn núi, nhìn bầy sói ở phía xa đang đi săn, cảm thấy cảnh tượng này thật sự rất đẹp.

Tuy nhiên, không thể quan sát quá lâu.

Nếu không, trở thành mục tiêu của bầy Huyết Lang này thì sẽ khá phiền phức.

“Ot...” Nhìn Huyết Lang cắn chết một sói hươu sao cấm địa, bụng Tô Bạch đột nhiên réo.

Hắn mím môi.

Mặc dù nói rằng mình có chút thức ăn trong không gian linh tính, nhưng khi nhìn thấy bầy hươu bị sói ăn thịt, hắn cảm thấy hơi buồn tẻ và không ngon miệng.

Nên biết rằng, thịt của dã thú trong cấm địa, ngon hơn nhiều so với thịt bình thường bên ngoài.

Tô Bạch nhẹ nhàng thở ra, sờ sờ một chỗ.

Ở đó, có một con nai đang chạy một mình.

“U...u...”

Đi được một lúc, con hươu dường như cũng đã phát hiện ra Tô Bạch.

Khi nhìn thấy vóc dáng của Tô Bạch, trong mắt nó lóe lên sự hung hăng, trực tiếp lao thẳng về phía Tô Bạch.

“Dã thú trong cấm địa này, đúng là đủ hung hăng.” Trên mặt Tô Bạch nở một nụ cười.

Tiếp theo, ngay khi con hươu cấm địa húc đầu đến, cơ thể hắn chợt lóe, vòng tay qua cổ hươu sao cấm địa.

Sau đó, tiếng “răng rắc” vang lên, hươu sao cấm địa bị nhấc lên, sau lại rơi trên mặt đất, toàn thân co giật.

Thấy vậy, Tô Bạch biến Ma Thiết thành một con dao dài mỏng như cánh ve sầu, đặt vào vị trí trái tim hươu sao cấm địa, rồi nhẹ nhàng đâm vào, con dao dài cứa vào tim hươu sao cấm địa.

Trong tích tắc, hươu sao cấm địa chết.

Sai khi giết hươu sao cấm địa, Tô Bạch dùng dao chặt đứt đuôi nó, bọc vào một cái túi lớn rồi ném vào trong không gian linh tính.

Sau khi làm điều này, hắn lập tức chạy xa khỏi nơi này.

“Graooo...” Sau đó, không lâu sau, một con Huyết Lang cấm địa chạy tới, nhìn thấy phần thi thể còn thừa lại, với ánh mắt dữ tợn, nó hú lên.

Bên kia, Tô Bạch chạy một lúc, đến một hang động trong núi.

Bây giờ đã muộn rồi, không thích hợp để tiếp tục tiến về phía trước.

Chương 230: Săn đầu người

Đến sơn động, đầu tiên Tô Bạch biến Ma Thiết thành một thanh trường thương, xử lý một lần đồng rắn, bọ cạp, rết ở bên trong động.

Sau khi xử lý xong, hắn lấy túi nhựa ra, trải trên mặt đất.

Loại túi nhựa này tương đối lớn, rất thích hợp dùng khi đi dã ngoại.

Ngoại trừ việc có thể đựng nguyên liệu nấu ăn, cũng có thể trùm lên trên người mình, vào ban đêm, có thể dùng để giữ nhiệt độ cho cơ thể mình.

Lần này, Tô Bạch mang theo rất nhiều đồ vật kiểu này.

Trải xong túi nhựa lên trên mặt đất, hắn bắt đầu cắt thịt heo bằng Ma Thiết, cắt thành từng mảnh.

Sau đó, hắn lại lấy gia vị, bát đũa từ trong không gian linh tính, bắt đầu tẩm ướp cho những miếng thịt heo này.

“Ha...” Tô Bạch thở phào một hơi.

Hắn vừa suy nghĩ, bếp di động, bình ga, và nồi áp suất, chảo, lấy ra hết.

Nếu như người khác nhìn thấy cảnh này, sợ là tròng mắt cũng sẽ rơi ra bên ngoài mắt.

Nơi này chính là cấm địa nguy hiểm khắp nơi, người khác đều thận trọng, đâu có giống như hắn, cứ như đang nghỉ phép vậy.

Nhưng, đây cũng là do người khác căn bản không thể nào mang theo nhiều thứ như vậy.

Nếu người khác có không gian linh tính giống như hắn, đoán chừng sẽ mang theo rất nhiều đồ đến đây như hắn.

Những gia vị này, cộng thêm dụng cụ nhà bếp, cũng chả đến một mét khối, tự nhiên Tô Bạch sẽ mang theo những thứ này.

Thậm chí, hắn còn mang theo gạo, và mấy thùng nước.

Có không gian linh tính, hẳn cũng sẽ không dày vò mình quá mức.

Sau đó, Tô Bạch vo gạo sạch sẽ, tiếp đó bắt đầu dùng nồi áp xuất nấu cơm, lại lấy ra một số dược liệu linh năng mà hôm nay hắn kiếm được từ trong không gian linh tính.

Những dược liệu này không phải tất cả đều là dược liệu hiếm lạ.

Nhưng, có thể ăn, hơn nữa ăn rất ngon.

Chỉ là có chút dược liệu cần xào nấu, có chút dược liệu có thể ăn trực tiếp.

Tô Bạch sắp xếp gọn gàng một bàn quả Tiểu Chu, lại rửa sạch một loại tương tự như rau xanh đặt sang một bên.

Không mất bao nhiêu thời gian, một bữa tối phong phú đã được chuẩn bị xong.

Tô Bạch ăn thịt hươu cầm địa với vị rau thì là, lại ăn một quả Tiểu Chu, thỉnh thoảng ăn rau cào, cảm thấy tâm trạng rất là thoải mái.

Dã ngoại như này, thực ra cũng không khác so với ở trong nhà là bao, hơn nữa còn có một phong vị khác.

“Sàn sạt...”

Cũng chính là lúc này, vang lên một đợt tiếng ma sát lá cây, từng con sói lớn màu máu tụ tập ở phía trước cửa sơn động.

Từng đôi mắt xanh mơn mơn bên trong hắc ám, hiện rõ sự khùng bố khác thường.

Bốn phía tựa hồ cũng bắt đầu trở nên yên tĩnh.

“Tới rồi.” Tô Bạch thở dài.

Này tính như tham ăn hồng việc.

Mặc dù nói, hắn đã sớm đoán được Huyết Lang có khả năng sẽ theo tới.

Nhưng mà hắn vẫn còn có chút không nhịn được.

Không còn cách nào mà, hươu sao ở cầm địa ăn quá ngon.

Đương nhiên, nếu hắn đã làm như thế, tự nhiên có chuẩn bị khi làm như vậy.

Tô Bạch nhìn cự lang ở phía dưới, ánh mắt có chút lạnh lẽo, trên thân tỏa ra một luồng sát khí kinh khủng, bao phủ bốn phía.

Cùng với việc hắn sử dụng sát khí chấn động, bầy huyết lang cắm địa xung quanh này xảy ra tình huống hỗn loạn.

Bên trong bầy sói, không ngừng vang lên thanh âm nghen ngào.

“Ngao ô!” Đúng vào lúc này, một tiếng sói tru rõ to vang lên, Huyết Lang cắm địa xung quanh đây dần dần trở lên an tĩnh.

Tiếp đó, những Huyết Lang cắm địa này bắt đầu rút lui.

Tô Bạch thấy cảnh này, lông mày hơi nhíu.

Mặc dù hắn đã đoán trước được sát khí chấn động sẽ có tác dụng với một số dã thú, nhưng không ngờ được rằng bầy huyết lang lại rút lui một cách quyết đoán như vậy.

Càng khiến hắn cảm thấy không thể tưởng tượng được là, những huyết lang này, dường như bắt đầu xuất hiện trí tuệ.

Đã học được xem xét thời thế như thế nào.

Lúc này, Tô Bạch đã có thể tưởng tượng được, những thành viên của Đồ Long bộ tiến vào nơi đây sẽ gặp phải những trở ngại như thế nào.

“Bắt giết khả năng rất khó tiến hành.” Tô Bạch suy tư trong lòng.

Sau đó, hắn lại ngồi xuống, tiếp ăn bữa tối của mình.

Khó bắt giết cũng chẳng có quan hệ gì với hắn, hắn đến cắm địa, chủ yếu là vì tìm cự hổ cắm địa.

Sau khi ăn xong bữa tối, Tô Bạch lại cắt chân hữu ra thành từng khối, kho với hoàng tửu và gừng hành

Lần này dã ngoại, là để tìm cự hổ cắm địa, tự nhiên không có khả năng tiêu phí thời gian dài trong việc ăn uống.

Cho nên, làm một chút thịt kho để ăn trên đường là điều cần thiết.

Làm xong những điều này, Tô Bạch thu thập một chút đồ vật, rồi lấy ra túi ngủ chìm vào giấc ngủ.

Lúc ngủ, hẳn thật không sử dụng năng lực tiêu hao thiên phú.

Bởi vì hẳn đã từng thí nghiệm, sử dụng năng lực tiêu hao thiên phú, cảm giác sẽ bị suy yếu.

Bên trong cấm địa, làm suy yếu năng lực cảm giác của chính mình, khác gì nói tìm đường chết.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tô Bạch tiếp tục lên đường.

Đồ ăn trên đường, cũng là thịt hươu kho hôm qua.

Thịt hươu này được cắt thành miếng, chấm nước tương ăn còn khá ổn áp.

“Cảm giác phụ cận có một người vừa mới tử vong, tính danh Nghê Hiểu Yến, thu hoạch được hai điểm thuộc tính cơ bản, cảm giác +2.”

Đến buổi chiều, đột nhiên một tin tức truyền vào bên trong đầu Tô Bạch.

Cảm giác được tin tức này, thân hình Tô Bạch đang đi trên đường dừng bước, chân mày hơi nhíu lại.

Đây là người thứ nhất hẳn gặp được trong lần đến cấm địa này, hơn nữa còn là người vừa mới chết.

Hắn sẽ có cảm ứng trong lòng về việc Tiểu Tội thu thập được điểm thuộc tính, hoặc là điểm thuộc tính chính hắn thu thập được.

Tô Bạch nghĩ nghĩ, rồi bắt đầu lục soát bốn phía.

Chỉ chốc lát, hẳn đã tìm được vị trí thi thể.

Tô Bạch đứng trên sườn núi, nhìn về phía xa.

Ở nơi đó, có một đám người đang tiến về phía trước trên đường núi.

Đám người này vác theo các loại vũ khí như súng trường, lựu đạn trên người, nhìn cực kỳ hung hãn.

Từ những phục sức trên người bọn họ, trên người họ không hề đeo huy chương, này cũng nói rõ bọn họ không phải là người của Đồ Long Bộ.

Tô Bạch lông mày hơi nhú.

Lúc đầu hắn còn tưởng rằng là tìm được người nhập cư trái phép.

Như thế hắn sẽ có thể hỏi thăm được một chút tin tức liên quan đến cự hồ cấm địa.

Không ngờ rằng, lần này lại đụng phải đội ngũ săn đầu người.

Sau đó, Tô Bạch lại nhìn về phía cách đó không xa, nơi đó có một thi thể của một người phụ nữ, đang nằm trên mặt đất.

Trên thi thể đó, tràn đầy máu tươi.

Tình trạng chảy máu như này, tuyệt đối không phải máu chảy ra từ vết thương nào đó.

Mà rất có thể là bị độc vật như Ngũ Bộ Xà cắn bị thương, bị tiêm chất độc vào trong máu.

Người phụ nữ này, chính là Nghê Hiểu Yến vừa mới tử vong.

Tô Bạch lắc đầu, quyết định cách xa đám người này một chút.

Bây giờ hắn không phải là người sống lại cấp mạng, trên người không có lực phòng ngự cực mạnh, tất nhiên không có ý định đối đầu với đám người này.

Nếu không, súng tiểu liên, súng trường của đám người đó, có thể khiến hắn ăn một bữa no đầy.

Sau đó, Tô Bạch quay người, chuẩn bị đi về phía xa xa.

Nhưng cũng chính là lúc này, ánh mắt của hắn trở lên chăm chú, nhìn về phía một khối đá cách xa thi thể người phụ nữ kia, ở nơi đó, có một người đàn ông đang dựa trên tảng đá, thân thể không ngừng run rẩy.

Bởi vì người này ở đằng sau tảng đá, mắt của Tô Bạch căn bản không thể nào nhìn thấy đối phương.

Hắn cảm giác được bằng cảm giác dã thú.

Cảm giác được người này, Tô Bạch dơ ngay tại chỗ.

“Sàn sạt...” Cũng chính là lúc này, vang lên một tiếng động rất nhỏ.

Tô Bạch cảm giác một con báo vốc đáng con to hơn con hổ một vòng đang chạy về phía này.

Hiển nhiên, đối phương ngửi thấy hương vị của máu.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao mà đám người kia muốn vứt bỏ người đàn ông đó.

Chân người đó đã bị cắn thương.

Sự phiền toái như thế, bên trong một đội ngũ săn đầu người, đã không còn giá trị.

Hơn nữa, còn mang theo sự nguy hiểm không ngừng.

Chương 231: Săn hổ

Người không có giá trị, thì sẽ bị vứt bỏ.

Ở cái nơi hiểm họa khắp nơi này, con người đã không khác gì với dã thú, tuân theo luật rừng tàn khốc nhất.

Tô Bạch lặng lẽ nhìn đám săn đầu người kia đi xa, sau đó thân hình chậm rãi lui về sau, biến mất trong rừng cây.

“Ta... Ta không muốn chết.” Tiền Bằng Nghĩa ở phía dưới tảng đá, khốn khổ rút một khẩu súng ngắn ra, sau đó lắp hộp đạn. Đây là sự bảo vệ cuối cùng mà bạn đồng hành của hắn cho hắn.

Bởi vì sợ trong lúc điên cuồng hắn nổ súng ở sau lưng, cho nên đã đặt ở phía dưới một tảng đá lớn.

Tiền Bằng Nghĩa kịch liệt thở hổn hển, theo nhịp thở dốc, hắn có thể rõ ràng ngửi được mùi máu tanh nồng nặc trên thi thể cách đó không xa.

Mà hắn cũng rất rõ ràng, ở bên trong cảm địa mùi máu tươi nồng nặc như vậy, sẽ dẫn đến hậu quả gì.

Tiền Bằng Nghĩa quay đầu, đôi mắt có chút điên cuồng, nhìn về phía thi thể cách đó không xa.

Trong lòng của hắn nhớ mang máng, dung mạo xinh đẹp của người đồng đội này của mình.

Khoảng thời gian trước đó, hắn còn có một chút suy nghĩ không đúng về người đồng đội này của mình, đang suy nghĩ khi nào thêm thì thêm một lần giao lưu sâu sắc hơn cùng đối phương.

Nhưng mà không ngờ được là, cứ như vậy trong vòng một ngày, đối phương đã biến thành một đồng thịt nhão.

Nói ra hắn, cũng là xui xẻo.

Sau khi người phụ nữ bị ngũ bộ xà cắn, khi hắn xử lý người phụ nữ này, bị người phụ nữ cắn bị thương, một lượng nhỏ độc

rắn đi theo máu của người phụ nữ kia, tiến vào phần chân của hắn.

Vậy điều này cũng có nghĩa là, hắn cũng đã trúng Độc Tuần Hoàn, và trở thành gánh nặng.

Nhưng thành gánh nặng, vậy thì chỉ có hậu quả bị vứt bỏ.

Lúc này, Tiền Bằng Nghĩa vừa nghĩ tới mình phải chạy khỏi nơi này, thì trong lòng nảy sinh sự tuyệt vọng.

Độc rắn, cộng thêm hoàn cảnh nguy hiểm đáng sợ, có nghĩa hắn phải chết là cái chắc.

“Không được, ta không thể chết!” Tiền Bằng Nghĩa khẽ cắn môi, bắt đầu cởi bỏ quần áo của mình, bắt đầu bao trùm lấy chân của mình.

Sau đó, hắn bắt đầu khó khăn đứng dậy, đi về phía xa.

Mặc kệ có thể sống bao lâu, hắn cũng phải cố gắng giành lấy.

Điều quan trọng nhất bây giờ, chính là rời khỏi nơi này.

Nếu không, ước chừng không bao lâu, thì thể bạn đồng hành đó của hắn, sẽ hấp dẫn dã thú đến đây.

Nhưng cũng chính lúc này, Tiền Bằng Nghĩa đột nhiên nghe thấy một trận tiếng xào xạc gấp rút, cũng như âm thanh soạt soạt của lá khô bị lật qua lật lại trên mặt đất.

Giống như là có thứ gì đó đang xào trộn trong rừng cây một cách nhanh chóng.

Tiền Bằng Nghĩa nghe được âm thanh, nắm lấy súng ngắn ngắm nhìn xung quanh, nhưng không nhìn thấy bất cứ bóng dáng nào.

Loại cảm giác này, khiến toàn thân hắn run rẩy.

“Để cho ta sống, để cho ta sống sót!” Tiền Bằng Nghĩa cắn răng, trong lòng gào thét.

Lúc này, sợ hãi và dục vọng được sống, đã hình thành một thứ cảm xúc đặc biệt ở trong lòng của hắn.

Thứ cảm xúc này, gọi là điên cuồng.

“Grừm ~” Một tiếng gầm nhẹ vang lên ở trong rừng cây, phá vỡ ảo tưởng của Tiền Bằng Nghĩa, trong mắt của hắn dần dần

dâng lên tâm trạng tuyệt vọng.

Đây là một con động vật họ mèo cỡ lớn ăn thịt.

Loại động vật này, là kẻ săn mồi trời sinh.

Dù cho trên tay hắn có súng ngắn, căn bản cũng không thể nào là đối thủ.

Theo dòng chảy của thời gian, sắc trời nhá nhem, mặt trời phía chân trời dần dần lặn xuống.

Lúc này, Tiền Bằng Nghĩa chỉ có thể dựa vào tia chiều tà cuối cùng để thấy rõ xung quanh.

Mà hắn cũng biết, ánh chiều tà này không bao lâu nữa, cũng sẽ biến mất.

Đợi đến khi trời đất lờ mờ một mảng, khi hắn không thể thấy rõ xung quanh, đó chính là lúc chết của hắn.

Mà đúng lúc này, một tiếng vang trong rừng truyền đến.

“Rắc!” Một tiếng tiếng xương nứt thanh thúy vang lên ở trong rừng cây.

Lập tức, rừng cây yên tĩnh trở lại.

“Ném khẩu súng đi.” Một âm thanh bình thản truyền đến từ trong rừng rậm.

Tiền Bằng Nghĩa nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng nảy sinh một suy nghĩ phức tạp.

Hắn khẽ cắn môi, ném khẩu súng cầm trong tay sang một bên.

“Người anh em, ta đã ném khẩu súng đi rồi, ngươi ra đây đi.” Hắn hô hét về phía trong rừng rậm.

Lúc này bên trong nội tâm của hắn, mừng rỡ.

Gặp được người ở đây, điều đó cũng có nghĩa là hắn có thể sống sót.

“Bịch!” Nhưng cũng vào chính lúc này, một tiếng súng truyền đến, bắn lên trên súng ngắn của Tiền Bằng Nghĩa cách đó không xa, trực tiếp bắn hỏng khẩu súng lục này.

Tiền Bằng Nghĩa khẽ run rẩy, sợ đến mức mặt mày trắng bệch, không dám cử động.

Cũng chính lúc này, một bóng dáng đi ra từ trong bóng tối.

Nhưng thứ đang kéo ở trên tay hắn, là một con báo đốm cắm địa người dài hơn bốn mét.

Sau khi Tô Bạch đi đến, ném báo đốm cắm địa bên cạnh sang một bên, súng ngắn chĩa vào đầu của Tiền Bằng Nghĩa.

Tiền Bằng Nghĩa nhìn thấy khẩu súng trong tay Tô Bạch, đứng im tại chỗ, không dám động đậy, trên trán không ngừng toát mồ hôi lạnh.

Vừa rồi hắn là cố ý vớt khẩu súng ở chỗ gần như vậy, chính là vì còn sức đánh trả.

Nhưng không nghĩ tới, đối phương trực tiếp phá hỏng súng ngắn của hắn.

Lúc này, hắn cũng đã rõ, thủ đoạn nhỏ của mình đã bị đối phương nhìn thấu.

“Người anh em, đừng giết ta.” Môi Tiền Bằng Nghĩa rung rung, run giọng nói.

Tô Bạch nhìn đối phương, trong lòng không chút gợn sóng.

Đối phương có thân phận gì, hắn đã rõ.

Người mang theo súng và vào trong cấm địa này, tất nhiên không thể nào là người hái thuốc chân chính gì, tám chín phần trăm là săn đầu người.

Nhưng săn đầu người, hầu như trên người mỗi người đều gánh vác mạng người.

Loại người này, dù là trực tiếp giết, một chút sai lầm cũng tìm không ra được. Thậm chí, ở trong cấm địa số 76, người hái thuốc đã giết săn đầu người, thậm chí có thể lấy bộ phận cơ thể là có thể xác định tổ chức thân thể của thân phận đối phương rồi đến nhận tiền thưởng.

“Các người tới nơi này là để làm cái gì?” Tô Bạch nhìn đối phương một chút, buông khẩu súng xuống, bình tĩnh hỏi.

Là săn đầu người, thông thường mà nói, đều là người dựa vào việc săn người hái thuốc để thu hoạch được ích lợi với số lượng lớn.

Nhưng mà, gần đây, chính phủ Liên Bang đã phong tỏa cấm địa.

Điều này cũng đã dẫn đến việc căn bản không có người hái thuốc nào tiến vào bên trong cấm địa.

Cho dù người nhập cư trái phép tiến vào trong cấm địa, cũng chỉ lác đác không có mấy.

Có thể đi vào trong đây thì đã chết.

Cho nên, đám săn đầu người này đương nhiên không thể nào là đến để giết người hái thuốc.

Mục đích thì còn nghi vấn.

Nghe được lời của hắn, Tiền Bằng Nghĩa vội vàng nói: “Chúng ta tới nơi này, là bởi vì có vị thương nhân lớn đã treo thưởng cho da thú cự hổ của cấm địa bằng ba chục triệu, chúng ta là người đến săn hổ.”

Nói đến đây, hắn dừng một chút, nói: “Nghe nói, hình thể hiện tại của cự hổ cấm địa, đã dài đến hơn bảy mét. Có giá trị không nhỏ.”

Hắn nói toạc ra hết về mục đích tới nơi này của đám bọn hắn, chỉ hi vọng nhận được một chút hảo cảm từ chỗ đối phương, để đối phương cứu mình một mạng.

“Ồ.” Tô Bạch gật gật đầu, đối với điều này, cũng không quá kinh ngạc.

Cự hổ cấm địa, ở trong từng cấm địa, đều thuộc về chủng loại hi hữu.

Bởi vì tính khan hiếm cũng như độ khó săn giết, giá cao chót vót, cũng là chuyện vô cùng bình thường.

Ba chục triệu, cái giá đủ khiến một đám người vì đó đánh đổi mạng sống liều mạng lao vào.

“Người anh em, người có thể cứu ta ra ngoài hay không? Cứu một mạng người, còn hơn xây bảy tòa tháp. Chỉ cần tốn một ngày thời gian của người là đủ.” Tiền Bằng Nghĩa nhìn về phía Tô Bạch, trong mắt tràn đầy vẻ chờ mong, ngữ khí rõ ràng.

Tô Bạch nhìn về phía đối phương, nói: “Người sống không được lâu nữa, người trúng Độc Tuần Hoàn, mặc dù với số

lượng nhỏ, nhưng cũng đủ trí mạng rồi. Buổi tối hôm nay người sẽ chảy máu mà chết, nhưng thời gian này, người căn bản không ra được cấm địa để nhận được sự cứu chữa hữu hiệu.”

Nghe được lời của hắn, tia sáng chờ mong trong mắt Tiền Bằng Nghĩa dần dần biến mất, chỉ còn lại có sự tuyệt vọng.

“Có cần ta giúp người một tay không?” Tô Bạch gật gật đầu, cầm súng ngẩng lên, nhắm chuẩn Tiền Bằng Nghĩa.

Cơ thể Tiền Bằng Nghĩa run nhè nhẹ, sau đó nhẹ gật đầu.

“Pằng!” Một tiếng súng vang.

Thi thể Tiền Bằng Nghĩa ngã trên mặt đất.

Tô Bạch nhìn thi thể của Tiền Bằng Nghĩa, ánh mắt không có gì thay đổi.

Đối với giết Tiền Bằng Nghĩa, trong lòng của hắn không có gánh nặng gì.

Trên người đối phương gián tiếp trúng Độc Tuần Hoàn, khẳng định không sống nổi.

Phải biết, nơi này là cấm địa.

Độc Tuần Hoàn nơi này, đương nhiên không thể nào là thứ mà Độc Tuần Hoàn phổ thông có thể so sánh.

Thứ này, người bình thường dính vào thì chẳng khác nào có thể đợi chết.

Có thể nói, giết đối phương, càng giống như đang làm việc thiện.

“Phù...” Tô Bạch nhẹ nhàng thở hắt ra, nhìn khói trắng tan biến trong không khí, lắc đầu.

Sau đó, hắn từ trong không gian linh tính, lấy ra một mảnh gỗ, bắt đầu điêu khắc.

Hiện tại hắn không định đi.

Mặc dù nói, hiện tại thủ thi dường như chưa từng thủ qua người sống lại, nhưng mà hắn vẫn muốn thử xem.

Nhưng cũng chính lúc này, một trận tiếng xào xạc truyền đến từ khắp các hướng.

Trong phạm vi cảm giác dã thú của Tô Bạch, hẳn có thể rõ ràng cảm giác được, một vài dã thú đang quanh quẩn nơi đây.

Trên cây nơi cách hẳn không xa, có con cú mèo cao bằng một người đang đứng ở ngọn cây, nhìn về phía bên này bằng một đôi mắt quỷ dị.

Cũng có một vài thứ tương tự lang sói, lại to gần như gấu, di chuyển loạn ở xung quanh, phát ra tiếng kêu lạ, tựa như đang tìm được thời cơ lợi dụng.

Nhưng thứ khiến Tô Bạch cảm thấy thú vị chính là, ở nơi cách hẳn không xa, có một con dài trăm đàn dài hai hơn mười mét, to như vại nước đang chậm rãi tới gần về phía chỗ này.

Sau đó, không bao lâu, lông mày của hắn hơi nhú lên, nhìn về phía cổ thi thể kia ở đằng xa.

Đầu con trăm đàn không lộ mở to cái miệng, bốn hàng răng ngạnh ở cằm dưới lộ ra, cắn một cái vào phần đầu của thi thể nữ giới kia, sau đó bắt đầu chậm chạp nuốt chửng.

Theo việc nuốt chửng của trăm đàn kia, Tô Bạch thậm chí có thể nghe được tiếng vỡ vụn của xương cốt thi thể kia bị nghiền nát.

Cũng chính lúc này, một âm thanh vỗ cánh truyền đến.

Cú mèo trên cây đáp xuống, nghiêng đầu, bằng một đôi mắt xem kỹ mà lại mang theo sự tham lam, nhìn về phía Tô Bạch cũng như thi thể của Tiền Bằng Nghĩa bên cạnh.

Nhưng nó lại kiêng kị nhìn về phía thi thể báo đốm cách bên cạnh Tô Bạch không xa, không dám lên trước.

Cũng chính lúc này, lang sói gần đó không còn cử động.

Xung quanh trở nên chết lặng.

Những dã thú này, bởi vì động tác của trăm đàn, mà xuất hiện bạo động.

Tô Bạch nhìn cú mèo cao gần bằng hắn ở phía trước, vẻ mặt bình tĩnh, chỉ là sau khi thu lại mảnh gỗ đã điêu khắc, cảm hứng ngấn lên chĩa chuẩn vào đối phương.

“Pằng!” Một tiếng súng vang.

Trên đầu của cú mèo xuất hiện một cái lỗ máu, rồi ngã trên mặt đất.

Tiếp đó, Tô Bạch lại chĩa súng vào con trăn đàn cách đó không xa, liên tục nổ súng.

Theo tiếng súng pằng pằng vang lên, trên đầu trăn đàn bị bắn bốn năm phát súng, cơ thể cuộn thành hình tròn, hiển nhiên là không sống nổi.

Sau khi đã giết hai con dã thú cấm địa này, Tô Bạch lộ ra vẻ trầm tư.

Lúc trước hẳn là cô ý lấy thi thể báo đốm cấm địa này, chính là muốn xem xem trí tuệ của những dã thú cấm địa này.

Xem xem đối phương phải chăng bởi vì hắn từng giết báo đốm mà sinh lòng cảnh giác.

Nhưng khiến hắn không nghĩ tới là, những con dã thú cấm địa này thật sự rất thông minh.

Nếu không phải trăn đàn kia không nhịn được bắt đầu ăn người, việc giăng co này có lẽ sẽ còn tiếp tục.

Tiếp đến, Tô Bạch đánh giá một chút thời gian, sua khi xác nhận đã qua ba mươi phút.

Thì đứng dậy, đi đến hướng về đằng sau phía đội ngũ săn đầu người trước đó.

Quả nhiên, điểm thuộc tính may mắn đều là cho chó ăn.

Mấy lần thử xong đều không có thủ được người sống lại sống lại.

Cùng với việc rời đi của Tô Bạch không bao lâu, thi lang sói ủa lên, bắt đầu cắn xé lên thi thể Tiền Bằng Nghĩa.

Không biết vì cái gì, so với cú mèo và thi thể của trăn đàn.

Những lang sói này đối với thi thể người, càng thêm say mê hơn chút.

Cũng chính lúc lang sói gần như nuốt chửng thi thể ở đây, một bóng đen cao hơn tám mét xuất hiện ở nơi này.

“Người...” Một giọng điệu không lưu loát mà kỳ lạ, phát ra từ khoang miệng của bóng đen kia.

Chương 232: Người quái dị

Trong đêm tối, một nhóm người đang tiến về phía trước.

Một lúc sau, họ dừng lại ở một chỗ đất trống.

Sau khi dỡ xuống, cả nhóm bắt đầu ăn lương khô và uống nước.

Xung quanh bọn họ, có một mùi hương nồng đến gay mũi.

Mùi này là của thuốc nước được chế tạo từ một dược liệu, nổi tiếng gay mũi, có thể che lấp rất hiệu quả mùi hương trên người.

Xem như một mặt hàng dược liệu linh năng được phát minh ra.

Thường được sử dụng ở dã ngoại.

Tô Bạch đứng cách đó không xa, nhìn đám người đang ăn, hắn cũng ngồi xuống, lấy thịt kho bắt đầu ăn.

Hắn không định tự mình đi tìm cự hổ trong cấm địa.

Mặc dù hắn đã biết được một vị trí.

Nhưng lúc trước cự hổ trong cấm địa đã bị người của Đồ Long Bộ quấy nhiễu, không còn ở đó nữa.

Nếu đã vậy thì thôi thà đi theo sau đám săn đầu người này, để xem thử có tìm được cự hổ trong cấm địa hay không.

Dù sao thì so với hắn, đám săn đầu người này chuyên nghiệp hơn nhiều.

Thời gian dần trôi, trời đã về khuya.

Trong thời gian này, có rất nhiều thú dữ, độc trùng bắt đầu hoạt động.

Tuy nhiên, những thú dữ, độc trùng này đi qua chỗ đám người xong đều rời đi một cách rất chán ghét.

“Cạch ...” Đột nhiên có tiếng lá bị giẫm nát vang lên.

Hai mắt Tô Bạch mở to.

Hắn đứng dậy nhìn về phía xa, thấy có một đám động vật đang tiến gần về phía bọn người kia.

Sau đó, Tô Bạch mở cảm giác đã thú ra, cảm nhận đám động vật.

Sau khi cảm nhận, vẻ mặt hắn toát ra sự khiếp sợ.

Trong cảm nhận của hắn, đám động vật kia không phải là động vật.

Mà cảm giác cứ như thể chúng là con người vậy.

Bọn chúng cao khoảng một mét rưỡi, khuôn mặt hung ác, trên đầu có nổi mụn, thân thể gầy còm, tóc dài lộn xộn.

Như một con ác quỷ.

Vật như vậy, Tô Bạch chưa từng gặp qua bao giờ.

Lúc này, hơn ba mươi thứ kia đang tới gần đám săn đầu người.

“Đoàng đoàng đoàng !!!” Một lúc sau, khi hơn ba mươi ‘người’ đến gần, một tràng tiếng súng vang lên.

Có những người trực đêm cũng đã phát hiện ra điều bất thường.

Những viên đạn ghim vào những ‘người’ đó, máu bắn tung tóe.

“A a a...” Đám ‘người’ kia phát ra tiếng khóc như tiếng trẻ con.

Bị trúng đạn, chúng không hề nao núng mà lao thẳng về phía nhóm săn đầu người kia.

“Đoàng đoàng đoàng !!!” Lúc này, ánh lửa ngút trời.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Tô Phổ, nhận được hai điểm thuộc tính cơ bản, sức mạnh +2.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Đan Tu, nhận được hai điểm thuộc tính cơ bản, nhanh nhẹn +2.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Cao Giác, nhận được hai điểm thuộc tính cơ bản, thiên phú sử dụng vũ khí nóng +2.”

“...”

Chính lúc này, thông báo lần lượt hiện lên.

Vào lúc này, Tô Bạch có thể cảm thấy các thuộc tính khác nhau của mình tăng lên rất rõ ràng.

Thậm chí điểm vô thuộc tính cũng được tăng thêm một điểm.

Hắn không ngờ rằng mình đi theo săn đầu người lại có thể nhặt được một khoản tiền phi nghĩa.

“Hi hi hi ha ha ha...” Đúng lúc này, một ‘người’ đột nhiên lao lên, nhảy lên người một kẻ săn đầu người, đột nhiên cười nở nụ cười.

Ngay sau đó, hắn găm cổ tên săn đầu người kia, máu bắn tung tóe, một số mô cơ thể bị ‘người’ này cắn văng ra.

“Đoàng đoàng đoàng!!!” Sau đó, một loạt tiếng súng vang lên.

Tên săn đầu người bị găm cổ này cũng bị súng bắn xuyên, ‘người’ đang găm đầu cũng bị bắn chết.

Một lát sau, trận chiến ngừng lại.

Đám săn đầu người kiểm tra ‘người’ trong sân, sau đó cãi nhau một trận.

Một vài người trong nhóm không còn muốn mòn mỏi chờ đợi ở đây.

Nhưng cãi nhau không được bao lâu thì ngừng lại, đám săn đầu người tiếp tục lên đường.

Tô Bạch ở đằng xa không biết nói gì.

Hắn cũng vừa nghe được cuộc trò chuyện của đám săn đầu người, cũng hiểu rõ vì sao đám người này chỉ cãi nhau một chút rồi tiếp tục lên đường.

Bởi vì, trong nhóm săn đầu người này, có người nói, tới cũng tới rồi...

Tô Bạch lắc đầu, sau đó đi về phía trại của nhóm săn đầu người.

Lúc này, hắn mới có thể thấy rõ ràng chi tiết của đám ‘người’ này.

Nhóm ‘người’ này cũng chỉ giống con người mà thôi, không liên quan gì đến người thật cả.

Chưa kể nhóm ‘người’ này không có quần áo, có một lớp màng mỏng ở lòng bàn chân của nhóm ‘người’ này.

Đây hoàn toàn không phải là đặc điểm của con người.

Tuy nhiên, nhóm ‘người’ này có những đặc điểm giống con người.

Ngoài gương mặt góm ghiếc hơn, ngũ quan rất giống người, thậm chí đường vân trên làn da cũng y hệt con người bình thường.

Lúc này Tô Bạch mới chợt nhớ tới người khổng lồ mình đã gặp khi đến cấm địa.

Những giống loài này, thế giới này tuyệt đối không nên có.

Tô Bạch dừng lại, lấy một quả Tiểu Chu trong tay mình ra, bóp lên vết máu của một ‘người’.

Sau đó, hắn nhìn thấy quả Tiểu Chu khi dừng lại trên vết máu có xu thế dung hợp.

Tuy nhiên, tốc độ rất chậm.

Điều này có nghĩa, ‘người’ này vẫn có chút khác biệt với những người bình thường.

“Trong cấm địa này cất giấu thứ gì?” Tô Bạch khẽ nhíu mày.

Thật ra hắn vẫn có cảm giác, trong cấm địa dường như có thứ gì đó không đúng lắm.

Dù sao, linh năng trong cấm địa dày đặc, động vật sẽ xuất hiện biến dị, còn thế thể xuất hiện một ít quái vật không giống với thế giới này.

Thậm chí, bên trong còn có di tích của quan tài hoàng kim.

Lúc trước Tô Bạch cũng tìm kiếm được tư liệu về phương diện này từ chỗ của Vô Di Tích Quân Gia.

Tuy nhiên, những gì hắn tìm được đều rất phiến diện.

Trên tư liệu, chỉ có thời gian xuất hiện cấm địa, chi tiết bên trong cấm địa.

Còn những việc xảy ra bên trong cấm địa thì không đào sâu.

Tô Bạch nhìn xác chết trước mặt, vẻ mặt có hơi nghiêm túc rồi tiếp tục đuổi theo nhóm săn đầu người.

Hắn cảm thấy cảm địa lần này hắn không tới vô ích rồi.

Lần này, chỉ chốc lát hắn đã tăng thêm sáu mươi điểm thuộc tính, phải nói là vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Thời gian sau này, có thể tìm được càng nhiều ‘người’ như thế thì càng tốt.

Chính vào lúc này, Tô Bạch đột nhiên nghe được phía sau truyền đến một âm thanh.

Vẻ mặt hắn chợt đổi, trèo thẳng luôn lên một cái cây.

“rắc!” Một cái cây bị đổ, một người khổng lồ cao hơn tám mét từ xa đi tới.

Sau khi người khổng lồ đến thì hắn đi thẳng tới dưới gốc cây nơi Tô Bạch đang đứng, kịt mũi, như đang đánh hơi thứ gì đó bằng cái mũi của mình.

Nhìn thấy động tác của hắn, Tô Bạch hiểu rõ người khổng lồ này ngửi thấy mùi hương trên người hắn.

Từ lần trước, hắn đã biết khứu giác của người khổng lồ kinh khủng đến mức nào.

Lúc trước một người khổng lồ sau khi bị Triệu Không Thanh đốt mù mắt vẫn có thể dùng khứu giác để định vị.

Khứu giác này, có thể nói là khủng bố.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch cũng không định trốn nữa.

Ý muốn giết chóc vừa dậy lên ở trong lòng hắn, thì một luồng khí thể mang theo sát khí dữ dội bao trùm lên người khổng lồ, khiến cơ thể người khổng lồ cứng đờ.

Đúng lúc này, Tô Bạch nhảy xuống, nhảy lên vai người khổng lồ, trong tay mang theo Ma Thiết có điểm thuộc tính sắc nhọn, trực tiếp cắt đứt cổ người khổng lồ, một cái đầu lớn rơi xuống dưới.

Chương 233: Thần!

Sau khi giết người khổng lồ, Tô Bạch tiếp tục đi theo săn đầu người.

Từ từ xâm nhập cấm địa, dọc theo đường đi, hắn phát hiện có rất nhiều dấu chân kỳ lạ.

Những dấu chân này, có một ít giống người nhưng cũng có chút khác thường.

Rõ ràng, đây là dấu chân của người có màng.

Có vẻ như vẫn còn rất nhiều người có màng sống ở đây.

Người có màng là tên mà Tô Bạch đặt cho nhóm ‘người’ dựa trên bàn chân có màng kia.

Nói thực thì, theo sự quan sát của hắn, người có màng này nói là người, thật ra thì giống thú dữ hơn.

Dù sao con người cũng không có răng nanh dài và bàn chân có màng như vậy.

Càng sẽ không ăn thịt người.

Lúc này trong lòng Tô Bạch trầm nghĩ, có lẽ nên tìm thêm người có màng nhiều một chút, có thể nhận thêm được điểm thuộc tính.

Đối với những người có màng này, trong lòng hắn không có chút thương hại nào.

Từ việc ban nãy nhóm người có màng này tấn công người trước, cộng thêm việc ăn thịt người sống, hắn đã biết rằng những người có màng này chỉ có thể trở thành kẻ thù.

Thậm chí, với sự tăng trưởng của người có màng trong cấm địa, đến lúc đó bị thương chính là người thường ngoài cấm địa.

Không phải là tộc loại của ta, thì ắt tâm cũng sẽ khác.

“Nhưng những thứ trong khu cấm địa này càng ngày càng kỳ quái.” Tô Bạch cau mày nhìn về phía xa xa.

Ở đó, một con bò có vảy đang lục tìm đồ trong đám cỏ.

Càng vào sâu trong cánh rừng, càng xuất hiện nhiều động vật kỳ lạ, không biết rốt cuộc có chuyện gì đang xảy ra.

Vài ngày tiếp theo, Tô Bạch vẫn đi theo sát người.

Vào ngày thứ ba, cuối cùng họ đã đến gần một chỗ đất ẩm.

Tô Bạch dừng lại sau sườn đồi phía xa, quan sát đám săn đầu người kia nấp sau sườn đồi và phủ lên mình những cành cây đã chặt xuống để tạo thành một nơi ẩn náu tự nhiên.

Hắn biết lúc này bọn chúng đang ngồi xỏm canh chừng cự hổ trong cánh rừng.

Lúc này, gió lạnh rít từng cơn.

Vì gần vùng đất ẩm nên ở đây lạnh hơn trong rừng một chút.

Tô Bạch ước tính, không lâu nữa ở đây sẽ có tuyết rơi.

Khi trời có tuyết, đường về sẽ không dễ đi.

Tô Bạch nhìn bản thân mình, quần áo đã ướt một nửa.

Trong rừng, độ ẩm khá cao, vào sáng sớm. Quần áo và giày trên người hắn đều đã bị sương sớm làm ướt nhẹp.

Hơn nữa, bởi vì đang theo dõi sát người nên hắn không thể nhóm lửa để hong khô quần áo.

Đây cũng là giá phải trả.

Nghĩ đến đây, hắn bắt đầu dùng cành cây dựng nơi ẩn nấp.

Điều này giúp ích cho hắn rất nhiều trong việc giữ thân nhiệt.

Sau khi làm nơi ẩn nấp xong, Tô Bạch khẽ cúi thấp người, nhìn vùng đầm lầy phía xa.

Ở đó, có một nhóm động vật đang uống nước.

Có hươu, nai, hoẵng, lợn rừng nhám thạch, bò rừng,... từng nhìn thấy ở cánh rừng trước đây.

Tô Bạch thậm chí còn nhìn thấy một con báo lớn hơn cả con báo mà hắn giết.

Dưới nước còn có cá nheo, cá sấu khổng lồ đang chờ cơ hội.

Rõ ràng là do có nguồn nước nên vùng đất ẩm này đã trở thành nơi tụ tập của các loài động vật.

Lúc này Tô Bạch cảm thấy đi theo săn đầu người này quả là một quyết định sáng suốt.

Với tình huống hiện tại, xác suất xuất hiện cự hổ trong cấm địa sẽ rất lớn.

Tiếp theo, Tô Bạch lấy đồ ăn của mình, bắt đầu ăn.

Sau đó, cần phải có sự kiên nhẫn.

Mà hẳn có đủ kiên nhẫn.

Vào buổi tối, gió lạnh thổi, một vài bông tuyết rơi xuống.

Không lâu sau, mặt đất phủ một lớp tuyết trắng xóa.

Tô Bạch trốn trong hầm trú ẩn, chỉ chừa một cái lỗ nhỏ, nhìn chăm chăm về phía xa.

Bây giờ hẳn đoán chừng thời tiết đã âm bốn hoặc năm độ.

Hoàn cảnh này không thích hợp cho con người sinh sống ở đây.

Nếu bản thân Tô Bạch không có thuộc tính kháng lạnh, hẳn đã cân nhắc có nên rời khỏi đây hay không.

Ngay lúc trời đã hoàn toàn tối đen, Tô Bạch ở trong hầm trú ẩn mở mắt ra.

Hắn gạt tuyết trước nơi trú ẩn của mình, ra khỏi đó.

Vào lúc này, Tô Bạch lại nhìn thấy năm người có màng đang đi về phía một con lợn rừng nham thạch trong trời tuyết.

Đám săn đầu người ở hầm trú ẩn phía trước hình như đã nhận ra điều bất thường, thò đầu ra để quan sát tình hình.

Chỉ là đám săn đầu người này không có hành động gì.

Sau đó, Tô Bạch nhìn thấy nhóm người có màng lao vào con lợn rừng nham thạch khổng lồ.

Nói thật thì, kích thước của nhóm người có màng này quá nhỏ so với kích thước của lợn rừng nham thạch.

Điều này khiến trong lòng Tô Bạch dấy lên một cảm giác những người có màng này muốn tìm chết.

Nhưng ngay sau đó, Tô Bạch gạt ý nghĩ này ra sau đầu.

Bởi vì sau khi nhìn thấy một người có màng chắn con lợn rừng, con lợn rừng tức giận chưa đầy năm phút đã ngã lăn ra đất.

Sau đó, con lợn rừng bị năm người có màng kéo đi.

Tô Bạch cau mày khi xem cảnh này.

Lúc đó hắn mới rõ tại sao những người có màng với thân hình thấp bé như vậy mà vẫn có thể sống sót ở đây.

Trong răng nanh của người có màng chứa độc.

Không phải độc tố gây chết, mà là độc tố gây tê liệt.

Công dụng rất mạnh.

“Quả nhiên, không thể kinh thường bất cứ kẻ nào.” Tô Bạch nghĩ thầm.

Sau đó, hắn ghi nhớ con đường mà người có màng đã đi.

“Rầm!” Đến nửa đêm, một tiếng gân nhẹ vang lên làm xung quanh kinh sợ.

Lúc này Tô Bạch cảm giác được tuyết trên ngọn cây rơi xuống xung quanh.

Hắn ngẩng đầu nhìn phía xa và thấy một con thú khổng lồ đang đi ra khỏi rừng.

Con thú khổng lồ này dài khoảng bảy mét và cao ba mét.

Trên bộ lông màu vàng của con thú khổng lồ này có những sọc trắng đen tinh xảo, bay trong gió lạnh, một luồng khí thế uy nghiêm tỏa ra từ con thú khổng lồ này.

Lúc này, con thú khổng lồ này không giống như thú dữ nữa, mà giống thần thú hơn.

Con thú khổng lồ này chính là cự hổ trong cấm địa mà Tô Bạch đang truy tìm.

Khi cự hổ này xuất hiện, những thú dữ xung quanh đều hoảng sợ lùi về phía sau, tránh xa nguồn nước.

Lúc này, đám săn đầu người phía sau cũng bắt đầu bước ra khỏi ‘ngôi nhà tuyết’, từ từ tới gần cự hổ trong cấm địa.

Nhưng là vào lúc này, tiếng âm âm vang lên.

Gần mười người khổng lồ ra khỏi rừng.

Những người khổng lồ nhìn thấy cự hổ trong cấm địa đều rất vui mừng, tới gần cự hổ trong cấm địa.

“Rầm!!!” cự hổ trong cấm địa cảm nhận được sự uy hiếp, gầm lên một tiếng, đôi mắt toát lên hung quang, nhìn dữ tợn về phía đám người khổng lồ.

Lập tức hai bên trong tình huống giằng co.

Lúc này, sẵn đầu người chuẩn đang chuẩn bị vây bắt cũng không dám nhúc nhích, vì sợ rằng hành động của mình sẽ khiến những tên khổng lồ kia động thủ.

Lúc này, trong lòng bọn cầm đầu tràn đầy sợ hãi.

Lúc trước để sẵn được cự hổ trong cấm địa đã rất khó khăn, hơn nữa còn có người khổng lồ trong thần thoại, bọn họ căn bản không phải là đối thủ.

Thậm chí, toàn bộ sẽ bị diệt ở đây.

Tất cả những gì họ có thể làm bây giờ là cố gắng hết sức để giảm bớt cảm giác tồn tại.

Nhưng Tô Bạch biết nếu đám sẵn đầu người này ở lại, nhất định sẽ bị người khổng lồ phát hiện.

Bởi vì khứu giác của người khổng lồ rất nhạy!

Quả nhiên đúng như Tô Bạch dự đoán, mũi của đám người khổng lồ vây quanh cự hổ trong cấm địa bắt đầu khịt khịt, trên mặt dần lộ ra vẻ điên cuồng.

Lúc này, cự hổ trong cấm địa tìm được sơ hở, lập tức chạy trốn ra xa, dáng vẻ rất chật vật.

“Người!” Một tên khổng lồ giọng điệu kỳ quái, ánh mắt đầy dục vọng và điên cuồng.

“Người!”

“Người!”

“...”

Những người khổng lồ cũng phát hiện ra tiếng kêu, âm thanh vang rung trời.

Đám săn đầu người săn thú nghe tiếng la, tim và tinh thần như nứt ra, giống như động vật bị kẻ địch của chính mình nhìn chăm chăm, trong lòng sợ hãi.

Mày Tô Bạch cau lại.

Ngày hôm qua, hắn phát hiện dã thú trong cấm địa có sở thích đặc biệt thích ăn thịt người.

Những người khổng lồ này cũng như thế.

Hắn phát hiện, những người khổng lồ đến đây là muốn ăn thịt cự hổ trong cấm địa.

Nhưng khi người thấy mùi của người, những người khổng lồ này từ bỏ việc săn bắt cự hổ trong cấm địa, mà bắt đầu tìm kiếm tung tích của người.

“Đoàng đoàng đoàng!!!” Lúc này, một người không nhận được, nổ súng thẳng về phía người khổng lồ.

“A!!!” Một người khổng lồ ôm đầu, thống khổ gào lên một tiếng rồi ngã xuống đất.

Khi những người khổng lồ khác nhìn thấy điều này, nhanh chóng lao về phía kẻ bắn súng.

“Đoàng đoàng đoàng!!!” Đám săn đầu người kia cũng kiềm chế sợ hãi mà bắt đầu nổ súng.

Nhưng mà, đám săn đầu người này vì tăng độ chính xác nên đã bắn về phía cơ thể dễ nhắm bắn hơn của người khổng lồ.

Mặc dù làm vậy sẽ làm người khổng lồ bị thương, nhưng lại hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến việc di chuyển của người khổng lồ, thậm chí nó sẽ khiến người khổng lồ trở nên điên cuồng và nguy hiểm hơn!!!

Sau đó, có một cuộc đơn phương tàn sát.

Không lâu sau, những người này lần lượt bị người khổng lồ đánh chết, sau đó xé xác.

Một bữa tiệc thịnh soạn đầy mùi máu tươi chính thức bắt đầu.

“Người!!!” Đó là khi chia thức ăn xong, một người khổng lồ nhếch mũi, nhìn về phía Tô Bạch, rống lên một tiếng đầy kích động.

Nghe thấy tiếng hô, đám người khổng lồ lần lượt quay đầu lại, mũi giật giật, sau đó điên cuồng chạy về phía Tô Bạch.

Tô Bạch bình tĩnh nhìn nhóm người khổng lồ, giờ súng lục lên.

“Đoàng đoàng đoàng!!!” Ba phát súng liên tiếp bắn vào đầu một tên khổng lồ, tên khổng lồ hét lên rồi ngã xuống đất.

Sau đó, Tô Bạch di chuyển, khẩu súng lục tiếp tục bắn, trúng đầu những tên khổng lồ khác.

Bắn xong, Tô Bạch chuyển sang tên tiếp theo.

Bắn tới khi chỉ còn lại ba tên thì đạn của Tô Bạch đã hết.

“Grào!!!” Ba tên khổng lồ còn lại rống lên, trong mắt toát ra lửa giận và dục vọng, muốn xé nát Tô Bạch.

Lúc trước khi giết chết những con người có lượng lớn súng ống đạn dược cũng không thương vong nhiều đến vậy.

Không ngờ, người trước mặt này lại một mình giết chết sáu người bạn của bọn họ.

Vẻ mặt của Tô Bạch vẫn bình tĩnh, hai miếng Ma Thiết trong tay bắt đầu mấp máy, trên hai miếng Ma Thiết hình thành kết cấu của máy móc, sau đó gắn chặt với nhau tạo thành một thanh trường đao mỏng như cánh ve sầu.

Mà chính hành động này của hắn đã khiến ba tên khổng lồ dừng lại bước chân đang tiến về phía trước, chúng nhìn thanh trường đao trong tay Tô Bạch với vẻ không dám tin, và một âm thanh mơ hồ được phát ra từ trong miệng của ba tên khổng lồ.

Sau đó, chúng nói ra một chữ bằng ngôn ngữ Liên Bang.

“Thần!”

Mà chữ này mang theo ý phần nộ khôn cùng.

Chương 234: Người bình thường trong cấm địa

“Thần!”

Theo ba người khổng lồ đồng thời phát ra cùng một âm, trong mắt bọn họ lộ ra vẻ phần nộ, hung ác nhìn chăm chăm vào Tô Bạch, giống như gặp kẻ thù của mình vậy.

Tô Bạch chau mày đứng lên, hắn không rõ lắm đây là tình huống gì.

Hắn không rõ vì sao những người khổng lồ trước mắt này lại gọi mình là thần.

Hơn nữa, gọi mình là thần thì thôi, còn lộ ra vẻ phần nộ.

Người khổng lồ này đối xử với thần như vậy hả?

“Có thể khơi thông không?” Tô Bạch khựng lại một chút, nhìn về phía ba người khổng lồ ở xa xa hỏi.

Nếu như có thể khơi thông, hắn muốn từ chỗ những người khổng lồ này tìm hiểu một chút cái gọi là thần.

Nhưng mà nghe được lời của hắn, ba người khổng lồ không trả lời hắn mà tiếp tục lặp lại từ “Thần” này, giờ tảng đá lớn bên cạnh lên hung ác nện về phía Tô Bạch.

“Rầm!”

Tảng đá lớn nện xuống đất, bắn lên một trận bùn tuyết.

Tô Bạch khẽ nhíu mày, nhìn tảng đá lớn bên cạnh, mặt nạ màu đỏ đen chậm rãi hiện lên trên mặt, tơ máu xuất hiện trong mắt, trong đó mơ hồ có vẻ điên cuồng.

Sau đó hắn cất bước đi trong trời tuyết.

Một luồng sát ý xuất hiện từ trên người hắn, giống như ác thú nhìn chăm chăm vào, khiến cho người ta run rẩy.

“Phụt!” Theo ba tiếng máu phun liên tiếp, đầu của ba người khổng lồ rơi xuống đất.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Thú, nhận được hai điểm thuộc tính cơ bản, lực phản ứng +2.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Thụ, nhận được hai điểm thuộc tính cơ bản, tính kháng lôi điện +2.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Thảo, nhận được hai điểm thuộc tính cơ bản, thuộc tính kháng hỏa +2.”

Cùng lúc đó, ba tin tức truyền vào trong đầu Tô Bạch.

“Phù...” Tô Bạch thu hồi Ma Thiết, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Một hơi này phun ra liên tục không ngừng, tạo thành khí kiếm dài hơn nửa mét, sau đó chậm rãi tiêu tán.

Mặt nạ đỏ đen trên mặt Tô Bạch chậm rãi biến mất, hắn nhìn vòng sắt do Ma Thiết hóa thành trên cổ tay mình, chân mày hơi nhíu lại.

Mới vừa rồi người khổng lồ gọi hắn là thần khi hắn sử dụng Ma Thiết.

Hắn thoáng nghĩ, đại khái hiểu một vài chuyện.

Chuyện sử dụng Ma Thiết này đã có liên quan đến siêu tự nhiên.

Đoán chừng bởi vì vậy nên người khổng lồ mới cho rằng hắn là thần.

Hoặc là nói, những người khổng lồ này cho rằng người sống lại là thần.

Sau khi hiểu rõ, chân mày Tô Bạch càng nhíu chặt hơn.

Nếu những người khổng lồ này cho rằng người sống lại là thần, vậy có phải trước đó đã từng gặp người sống lại khác rồi không?

Giờ phút này, Tô Bạch cảm thấy cảm địa tràn đầy thần bí, hấp dẫn hắn đi tìm hiểu.

Sau đó, hắn hít sâu một hơi, lắc đầu, đi đến đồng thi thể kia.

Sau khi tìm được một vài viên đạn súng lục từ trên người những người này, rồi bắt đầu đi theo dấu chân của hồ lớn trong cảm địa.

Hiện giờ quan trọng nhất không phải là tìm kiếm bí mật của cấm địa mà là hoàn thành nhiệm vụ nguyện vọng trước.

Mấy giờ tiếp theo, Tô Bạch đi trong đêm đen.

Bởi vì hần thỉnh thoảng sử dụng cảm giác dã thú, cộng thêm trí nhớ cực mạnh, hần như giẫm trên đất bằng khi ở trong rừng rậm.

Nhưng trong vòng mấy giờ, Tô Bạch vẫn không đuổi kịp con hổ lớn kia trong cấm địa.

Giống như cự hổ trong cấm địa này đã bị người khổng lồ hù sợ.

Đây nhất định là một trận thi đấu nhần nại.

Mãi cho đến khi sắc trời dần sáng, Tô Bạch cuối cùng đã đuổi kịp cự hổ trong cấm địa kia.

Lúc này, cự hổ trong cấm địa đã mệt đến không ngừng thở hổn hển.

Bởi vì nhiệt độ đột nhiên hạ thấp, xung quanh râu mép của nó đã có một tầng băng sương li ti.

Lúc này, bông tuyết vẫn đang bay múa.

Một người một hổ nhìn nhau cách gió tuyết.

Nhìn thấy Tô Bạch, trong mắt con hổ lộ ra vẻ hung dữ và tham lam, vẻ mặt dữ tợn.

Tô Bạch tỏ vẻ bình tĩnh, đứng ở đó.

“Grào!” cự hổ trong cấm địa phát ra một tiếng gầm gừ, vẻ mặt dữ tợn đến cực hạn, mang theo một luồng khí tức hung thần, đánh về phía Tô Bạch.

Giờ phút này, Tô Bạch có thể cảm nhận được rõ ràng áp lực từ trên người con hổ lớn của cấm địa mang đến.

Vòng sắt trên tay hần khẽ động tạo thành hai bao tay, trên mặt cũng xuất hiện mặt nạ màu đỏ đen vằn vẹo.

Trong hai mắt lộ ra dưới mặt nạ có vẻ điên cuồng.

Sau đó hần đã lao về phía cự hổ trong cấm địa, khi cự hổ trong cấm địa đến gần, thân hình vừa động đã né tránh sang bên cạnh.

Cự hồ trong cấm địa vô huyệt, nghiêng đầu cắn về phía Tô Bạch. Miệng của nó thật lớn, răng nanh rải rác, một mùi hôi thối đập vào mặt.

Mà cũng chính vào giờ phút này, Tô Bạch chột vọt tới trước, đến chỗ cổ của cự hồ trong cấm địa, một quyền nện ngay giữa cổ họng nó.

Theo một quyền này của hắn đánh xuống, chỗ cổ cự hồ trong cấm địa vang lên tiếng gãy xương, âm âm ngã xuống đất.

“Grào!” cự hồ trong cấm địa phát ra tiếng rít gào khàn khàn, về mặt dữ tợn nhìn chằm chằm Tô Bạch.

Giờ phút này Tô Bạch có thể thấy được rõ ràng máu tươi của cự hồ trong cấm địa và tuyết trắng lộn xộn lại với nhau, cũng có thể cảm nhận được đôi phương không cam lòng.

Nhưng mà cổ họng của đôi phương đã bị hắn đánh nát, đã mất khả năng xoay chuyển.

Tô Bạch sờ mặt nạ ở trên mặt, giờ phút này hắn dường như có thể cảm nhận được một luồng triệu hồi đã tính từ bên trong mặt nạ.

“Hóa ra... là như vậy.” Trong lòng hắn hiểu ra một chút.

Thật ra không phải Mặt Thú không thể thêm điểm.

Mà vì Mặt Thú và hắn không đủ ăn ý, khiến cho không cách nào thêm điểm được.

Thật ra khi sử dụng Mặt Thú thì một luồng thú tính vẫn luôn xuất hiện trong lòng Tô Bạch.

Nhưng mà khi hắn sử dụng, vì giữ lý trí nên vẫn luôn chống lại luồng thú tính này.

Nghĩ vậy, hắn đưa mắt nhìn về phía cự hồ trong cấm địa, trong mắt dần xuất hiện một luồng dã tính.

Theo hắn nhìn qua, cự hồ trong cấm địa ngo ngác ra, sau đó phát ra một tiếng gầm nhẹ, đầu gục xuống mặt đất, không còn động tĩnh nữa.

Cảm nhận được nhiệm vụ hoàn thành, Tô Bạch cảm nhận thú tính trong lòng mình, đột nhiên phát hiện ra thú tính này không

hề giảm bớt lý trí của hắn, ngược lại sẽ khiến cho hắn phát huy ra lực lượng của Mặt Thú trên mức độ cao nhất.

Sau đó, hắn vừa động tâm niệm, cơ bắp trên người bắt đầu bị khổng chế.

“Thật sự có thể khổng chế.” Mặt nạ màu đỏ đen ở trên mặt Tô Bạch biến mất, lộ ra một khuôn mặt xa lạ.

Đây là kết quả của việc hắn khổng chế cơ bắp.

Trong lòng hắn hơi sung sướng.

Có năng lực khổng chế cơ bắp này, một vài chuyện có thể to gan mà đi làm.

Sau đó Tô Bạch lại nhìn thi thể của cự hổ trong cấm địa đang nằm trên đất, nhìn da lông bóng loáng của đối phương, ngẫm nghĩ lại, vẫn bỏ qua ý tưởng lột da cự hổ trong cấm địa này.

Hắn tới đây là vì hoàn thành nhiệm vụ, không phải tới để săn thú, không cần tốn nhiều thời gian đi lột tẩm da hổ này.

Sau đó, Tô Bạch tìm một hang núi, bắt đầu nghỉ ngơi.

Trong khi nghỉ ngơi, hắn cũng xác định ra hành trình tiếp theo.

Thời gian sau đó, hắn chuẩn bị tiếp tục đi vào chỗ sâu trong cấm địa.

Sau khi hắn phát hiện ra người có màng cùng với dã thú quái dị, hắn đã nghĩ đến chuyện này.

Hắn muốn tìm kiếm nghiên cứu thử xem bí mật trong cấm địa.

Đây là một sự trợ giúp đối với hiểu biết về quan tài vàng.

Hơn nữa chuyện càng khiến cho Tô Bạch muốn biết rõ, “Thần” trong miệng những người khổng lồ kia rốt cuộc có ý tứ gì.

Đương nhiên chuyện khiến Tô Bạch hạ quyết định này vẫn là chuyện về tăng lên cấp Mãng.

Lúc trước hắn đã biết được người sống lại cấp Xà từ trong ký ức của Cao Tường, máu chốt trở thành người sống lại cấp Mãng ngay ở tích tụ nguyên tố linh năng của bản thân.

Mà ở chỗ sâu trong cấm địa, nguyên tố linh năng đầy đủ, có hỗ trợ rất lớn cho việc tích tụ nguyên tố linh năng của bản thân.

Ngày hôm sau, gió tuyết dừng lại.

Lúc Tô Bạch đi từ trong hang núi ra, đã thấy được một mảnh trắng xóa.

Sau đó trong lòng hắn bắt đầu nhớ lại con đường trước đó mình đã đi, đối chiếu với bản đồ cầm địa, đi tới chỗ sâu trong cấm địa.

Bởi vì có trí tuệ và trí nhớ siêu mạnh.

Cho đến bây giờ Tô Bạch đều không lo lắng đến bị lạc đường khi ở trong cấm địa.

Bản đồ luôn luôn ở trong lòng hắn.

Sau đó, Tô Bạch đi vài ngày.

Mà theo hắn đi tới, thứ không giống tinh cầu mà hắn gặp được càng nhiều hơn.

Rắn mọc thêm sừng, sói đầu sói thân hổ, rắn độc mọc mấy cái đầu vân vân...

Thậm chí hắn còn nhìn thấy cảnh tượng một vài cây dùng rễ cây bắt lợn rừng nham thạch.

Giờ phút này, Tô Bạch thậm chí có cảm giác mình đang ở thế giới ngoài hành tinh.

“A!!!”

Chính vào lúc Tô Bạch đến gần vị trí ở trung tâm cấm địa, một tiếng kêu thảm thiết từ đằng xa truyền đến.

Hắn có thể nhận ra được rõ ràng tiếng kêu thảm thiết kia vốn không thể là tiếng do động vật phát ra mà càng giống với tiếng người hơn.

“Có người?” Tô Bạch ngẩn ra, hắn không cách nào hiểu được nơi này đã gần đến khu vực trung tâm của cấm địa rồi, sao có thể có người đến đây được.

Phải biết rằng, kể cả những thành viên của Đồ Long Bộ đó đều không thể vào đến nơi này sâu như vậy.

Hắn dừng lại một chút, cảnh giác tới gần vị trí phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Sau đó, hắn xuyên qua rừng cây, nhìn thấy được một ngôi làng không lồ do mảnh gỗ dựng lên ở phía dưới sườn núi.

Ngôi làng này vô cùng đơn sơ, mảnh gỗ dựng nghiêng ngả, trên đầu tùy tiện bỏ một ít cỏ khô, có thể che giấu một chút.

Mà trong ngôi làng này, Tô Bạch nhìn thấy được mấy trăm người có màng đang bận rộn xử lý vô số thi thể của con người.

Tình hình cực kỳ máu tanh.

Ở bên cạnh còn có thi thể bị hong gió đang treo trên không trung, theo gió lạnh thổi qua, lắc lư theo gió.

Thấy một màn như vậy, chân mày của Tô Bạch cau lại, hắn nhìn xuống mặt đất, ở đó có mấy cái lồng được làm từ gỗ, bên trong giam giữ mười mấy người, đang ở đó run rẩy.

Giờ khắc này, trong lòng hắn càng khó hiểu.

Người bị giam trong lồng này dường như đều là người bình thường.

Những người này, cộng thêm với những người đang bị hong gió, ước chừng hơn ba mươi người.

Nhiều người bình thường như vậy từ đâu đến đây?

Luôn không có khả năng tất cả đều là người nhập cư trái phép tiến vào đi?

Phải biết rằng người nhập cư trái phép vào đây đều vì lấy được liệu, không phải người tới để toi mạng.

Đến chỗ sâu như vậy, bọn họ không khác gì chịu chết cả.

“Rốt cuộc có chuyện gì vậy?” Giờ phút này Tô Bạch cảm thấy chuyện trong cấm địa càng mơ hồ lộn xộn.

Chuyện càng khiến cho hắn khó hiểu là người có màng xử lý thi thể này dường như đang bôi muối ăn lên trên thân người.

Giờ phút này, Tô Bạch thậm chí cảm thấy phán đoán trước đó của mình đã sai.

Những người có màng này có thể chế tạo ra muối ăn, giống như không phải là thú hoang đơn thuần.

Cũng chính vào giờ phút này, thi thể được xử lý xong rồi bắt đầu nướng.

Tô Bạch khựng lại một chút, thân hình dần dần biến mất trong rừng rậm.

Chương 235: Hồn chiến

Trong đêm tối, một nhóm người có màng đang di chuyển trong rừng.

Nhắc tới cũng kỳ quái, mặc dù nói trên thân những người có màng này không mặc quần áo, nhưng trong gió tuyết lại giống như không hề cảm ứng được một chút rét lạnh, hành động như thường.

Mà khi đoàn người này đi qua bên cạnh một gốc cây, một bóng đen lặng yên đến gần sau lưng một người có màng, một tiếng vang “Phập” rất nhỏ vang lên, sau đó không có động tĩnh gì nữa.

Nhưng đoàn người có màng lại không nhận ra được.

Lúc này, bọn họ đang hà hơi không ngớt, đang theo bản năng đi theo phía sau đồng bọn, tự nhiên sẽ không đặt tâm tư dư thừa lên trên người đồng bọn ở sau lưng mình.

Trong bóng đêm, Tô Bạch đỡ người có màng bị chọc thủng yết hầu ra sau một thân cây, sau đó dùng bùn đất và tuyết đắp lên miệng vết thương đang chảy ra của người có màng, dùng nó để đề phòng mùi máu tươi lan ra, kinh động người có màng ở đây.

Đây là đội người có màng tuần tra thứ ba bị hấn sấn.

Sấn xong người có màng, bộ lạc này sẽ bị rơi vào trạng thái hoàn toàn không đề phòng.

Đầu Tô Bạch hơi ngửa ra, lộ ra mặt nạ màu đỏ đen ở trên mặt hấn.

Bởi vì hiện giờ là đêm đen nên màu đen trên mặt nạ của hấn gần như hòa vào đêm đen thành một thể, chỉ có màu đỏ vẫn dễ nhìn thấy.

Màu đỏ vắn vẹo này, ở trong đêm tối giống như hoa văn của một ác thú, mang theo khí tức không rõ ràng.

Ánh mắt ở dưới hoa văn gần như giống hệt với ánh mắt thú dữ cướp đồ ăn.

Sau đó, bóng dáng của Tô Bạch biến mất trong đêm tối.

Trong thời gian sau đó, tiếng “Phập phập” rất nhỏ vang lên liên tiếp trong không khí.

Không bao lâu, ở xung quanh ngôi làng này đã trở nên yên tĩnh lại, tạo thành tương phản thật lớn với cảnh tượng lúc náo nhiệt trong làng.

Tô Bạch nhẹ nhàng thở ra một hơi, rồi sau đó chậm rãi lên vào trong làng.

Theo hắn tiến vào trong làng đã có thể nghe được từng tiếng nói mơ hồ không rõ vang lên.

m thanh này không phải ngôn ngữ khi nhân loại trao đổi.

Những âm thanh này có ngôn ngữ khó hiểu, đơn điệu dồn dập, nói là một loại ngôn ngữ, nhưng lại càng giống với tiếng kêu lúc dã thú dùng để trao đổi hơn.

Cho dù Tô Bạch cố tình nghe ngóng đều không thu được tin tức gì từ trong lời nói này cả.

Sau khi tiến vào, hắn núp sau một cây cột gỗ, cơ bắp thân thể co lại, để cho mình hoàn mỹ núp sau bóng của một cây cột gỗ.

Đây là một cách dùng của năng lực khống chế cơ bắp, có hiệu quả che giấu.

Núp ở đây, Tô Bạch có thể ngửi được mùi thịt ở trong trại.

Nhưng mà hắn không hề có hứng thú gì với việc này.

Bởi vì hắn biết mùi thịt kia đến từ đâu.

Cũng chính vào giờ phút này, một người có màng đi vào trung tâm làng, đến khu thịt nướng.

Người có màng này có khác biệt rõ ràng với người có màng khác, ở trên người của hắn có một vài hoa văn ký hiệu màu đỏ, thoạt nhìn quỷ dị vô cùng.

Mà khi người có màng này đi đến, những người có màng khác ở đây đều lộ vẻ cung kính.

Hiển nhiên, thân phận của người có màng này rất không tầm thường ở trong tộc đàn nơi đây.

Tô Bạch thấy thế, sẽ có hành động.

Mục đích hẳn tới đây là vì giết người có màng.

Giết một người có màng có thể tăng thêm hai điểm thuộc tính, hơn nữa có thể trừ bỏ một điểm uy hiếp trước cho nhân loại.

Chuyện như vậy, vì sao không làm?

Đương nhiên, nếu như bị phát hiện, Tô Bạch cũng sẽ chạy trốn.

Đám người có màng ở chỗ sâu trong cấm địa này có điểm khác biệt với người có màng ở bên ngoài.

Người có màng ở trong này không chỉ sẽ dùng độc để công kích, còn biết sử dụng một vài khúc gỗ làm mâu bằng gỗ, dùng để ném.

Những mâu bằng gỗ này không phải được làm từ loại gỗ bình thường.

Trước đó Tô Bạch đã nhìn rồi, mâu bằng gỗ ở đây không có một cái nào được làm từ gỗ mềm cả.

Đều là nguyên liệu gỗ cứng, sức nặng không khác gì sắt thép bình thường cả.

Hơn nữa trên ngọn mâu bằng gỗ này, những người có màng này còn có thể bôi nọc độc của mình lên đó.

Nếu bị những mâu bằng gỗ này ném trúng, hoặc bị trầy da, gần như chỉ có thể chờ chết.

Cho nên, sách lược mà Tô Bạch định ra chính là có thể giết được bao nhiêu thì giết bấy nhiêu.

Về phần cứu người...

Tô Bạch vốn không hề nghĩ đến chuyện này.

Đây không phải do hắn máu lạnh.

Mà vì những người này vốn không cứu sống được.

Không nói đến cứu những người này từ dưới mí mắt của hơn hai trăm người có màng có bao nhiêu khó khăn.

Chỉ riêng việc dưới đuôi giết của những người có màng, mang theo những người này từ chỗ sâu trong cấm địa ra ngoài thôi đã hoàn toàn là một nhiệm vụ không thể hoàn thành rồi.

Hạ thân nhiệt, trùng độc, dã thú xâm nhập, người có màng đuôi giết dọc đường, đường xá xa xôi đã hoàn toàn có thể kéo chết những người này.

Khi những người này xuất hiện ở đây, vận mệnh đã xác định.

Mà chính khi Tô Bạch sắp sửa có động tác thì động tác của hắn thoáng dừng lại, sau đó núp lại vào trong bóng của cột gỗ.

“Ầm ầm ầm!!!” Không bao lâu, một tiếng ầm vang từ xa mà đến.

Hơn ba mươi người khổng lồ cao lớn xuất hiện ở gần ngôi làng.

Khi nhìn thấy người khổng lồ này, chân mày của Tô Bạch nhíu chặt lại.

Hắn phát hiện trên người những người khổng lồ này thể mà lại có áo giáp sắt.

Áo giáp sắt này hơi thô ráp, bên trên còn có một ít rỉ sắt.

Nhưng mà những áo giáp sắt này lại vô cùng phù hợp với thân hình khổng lồ của người khổng lồ.

Trong lòng Tô Bạch không khỏi nghi ngờ.

Lúc trước hắn thấy những người có màng đó có muối ăn thì thôi.

Vì giới tự nhiên có sự tồn tại của muối ăn thiên nhiên.

Nhưng mà áo giáp sắt ở trên người những người khổng lồ trước mắt này thì lại là thứ mà thiên nhiên tuyệt đối không tạo ra được.

Thứ này chỉ có thể được rèn nên.

Nhưng mà Tô Bạch rất khó tưởng tượng nổi người khổng lồ thể mà lại có công nghệ tạo ra áo giáp.

Phải biết rằng tạo ra áo giáp, nhất là áo giáp thích hợp không phải dễ dàng giống như nặn bùn.

“Người!” Sau khi người khổng lồ vào trong làng, một Thủ lĩnh của người khổng lồ phát ra một tiếng hét, trong mắt tràn đầy tham lam.

“Người!”

“Người!”

“...”

Những người khổng lồ khác nghe thấy tiếng thét của hắn đều ào ào hưng phấn hét theo lên.

Tiếng hét của mười mấy người khổng lồ có uy thế rung trời, có một cảm giác thiên quân vạn mã.

Theo những người khổng lồ này thét lên, những người có màng đỏ cũng tụ tập lại, phát ra tiếng thét chói tai, đứng ở trước mặt người khổng lồ.

Lúc này, người khổng lồ không hề tiến lên, giống như có tâm tư kiêng kỵ người có màng trước mắt.

Tô Bạch cảm thấy, đoán chừng những người khổng lồ này đã từng bị người có màng cắn, nếu không bọn họ đã không sợ những người có màng có lực lượng yếu ớt như vậy.

Thủ lĩnh người khổng lồ tiến lên trước, nhìn thịt nướng trên giá nướng, cái mũi giật giật, ánh mắt lộ vẻ tham lam.

“Người!” Hắn gầm nhẹ một tiếng, nước dãi trong miệng tràn ra, nhỏ giọt xuống.

Nước dãi trong miệng những người khổng lồ khác cũng nhỏ giọt xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm vào thịt đang nướng trên giá.

Giờ phút này người có màng dường như hơi hoảng loạn, đội ngũ khá loạn.

“A a nha nha!” Đúng lúc này, người có màng có hoa văn màu đỏ ở trên người kia đột nhiên phát ra tiếng kêu dồn dập.

Sau đó có vài người có màng đi tới giá nướng, chuẩn bị đưa thịt nướng kia cho người khổng lồ.

Hiển nhiên, người có màng chuẩn bị nhân nhượng cho khỏi phiền.

Ánh mắt Tô Bạch hơi nheo lại, sau đó thân hình chậm rãi lui về phía sau, biến mất ở trong bóng tối.

“Người! Người!” Thủ lĩnh của người khổng lồ lộ ra nụ cười dữ tợn, định cầm lấy thịt nướng kia.

Đột nhiên, cái mũi của người khổng lồ ở sau cùng bất ngờ bị kích thích, xoay người lại, trong đôi mắt để lộ vẻ mờ mịt.

Rồi sau đó hắn thấy được một tảng đá bay thẳng lên từ trên mặt đất, bay qua đỉnh đầu hắn, ném ra sau lưng hắn.

“Ầm!” một tiếng vang thật lớn truyền lại.

Tình cảnh đột nhiên yên tĩnh lại.

Hai bên đều nhìn về phía tảng đá nện xuống.

Rồi sau đó bọn họ nhìn thấy vị trí chỗ tảng đá lớn kia, đầu của một người có màng bị nện vào trong bùn tuyết, thân thể ở ngoài tảng đá đang không ngừng run rẩy.

Hoa văn màu đỏ trên thân người có màng này chính là người có màng đặc thù trước đó.

Rồi sau đó người có màng này giống như đã tiêu hao hết sinh mệnh, hai chân khẽ giãy, rồi không hề động đậy nữa.

Khung cảnh yên tĩnh lại.

Hai bên nhìn về phía thi thể trên đất, lại nhìn về phía đối phương.

Thủ lĩnh của người khổng lồ lập tức cảm thấy thịt trong tay không thơm.

“A a!!!” Người có màng phát ra từng tiếng bén nhọn giống như trẻ con khóc, mặt lộ vẻ hung dữ, một cây mâu bằng gỗ ném về phía người khổng lồ.

Người khổng lồ bị đâm đến cũng gầm lên giận dữ, bắt đầu nhảy vào trong đàn người có màng, tiến hành nghiền ép.

Một trận hỗn chiến mở ra như vậy.

Tô Bạch ở trên mặt đất, dùng tuyết xoa bàn tay dính bùn hơi lem luốc, sau đó vòng qua cuộc chiến, chuẩn bị lại lên vào trong làng.

Mà cũng chính vào giờ phút này, bước chân của hắn khựng lại, nhìn về phía cái lồng nhốt người ở phía xa.

Sau đó hắn nhìn thấy một người có màng gầy yếu đang dùng một cây mâu bằng gỗ tính chất đặc biệt đâm bị thương từng đám người trong lồng gỗ.

Nhìn thấy cảnh này, Tô Bạch sợ run một phen, trong lòng sinh ra cảm xúc phần nộ.

Trước đó hắn không chuẩn bị cứu người, nhưng hỗn chiến lần này để cho hắn thấy được cơ hội cứu sống những người này.

Có lẽ lát sau, đợi đến cơ hội thích hợp có thể đưa những người này ra ngoài cũng chưa biết chừng.

Nhưng hắn thật sự không ngờ trong khi hỗn chiến thì người có màng ở đây lại trực tiếp giết người đi.

Trong mắt Tô Bạch lộ ra vẻ hung ác, thân hình vọt tới, Ma Thiết trong tay cấp tốc hóa thành một thanh trường đao, toàn thân mang lên một trận gió tuyết.

Giờ phút này người có màng kia cũng chú ý đến sự tồn tại của Tô Bạch, đang chuẩn bị kêu to lên, định hấp dẫn sự chú ý của những người có màng khác.

“Xoẹt...”

Nhưng khi hắn vừa mới mở miệng, lưỡi dao đã xẹt qua cổ hắn.

Giờ phút này, người có màng phát hiện mình không cách nào nói chuyện được nữa.

Sau đó, hắn ngã trên mặt đất.

Đầu lảo đảo, máu tươi bắn lên trên tuyết, một luồng khí nóng bay lên.

Tô Bạch nhìn vào người ở trong lồng.

Ở trong này có tám người.

Sắc mặt của tám người này đã hơi xanh, thân thể không ngừng run run.

Nhưng mà Tô Bạch không nhìn thấy sự sợ hãi đối với tử vong từ trong mắt tám người ở đây.

Trong miệng tám người này đang lẩm bẩm, giống như đang tụng niệm cái gì.

“Nữ thần Cứu Rỗi nhân từ, hôm nay, hải tử của người ở đây cầu nguyện, tuy rằng ta đã gần tử vong rồi, nhưng ta lại thấy được con đường cứu rỗi... Cảm ơn người, nữ thần cứu rỗi...”

“Nữ thần Cứu Rỗi sáng tạo ra con đường cứu rỗi, vinh quang của người phải nhận được ca tụng của người đời, công đức của người giống như biển lớn, ta cầu nguyện toàn thể giới đều kính sợ tên của người, cầu nguyện người cùng tồn tại với chúng ta...”

“Nữ thần Cứu Rỗi, ta ở đây cầu nguyện giống như người, trong lòng còn có lòng kính sợ, cảm ơn con đường cứu rỗi của người, để cho ta hiểu được chân lý của sinh mệnh...”

“...”

Nghe tiếng tụng niệm của tám người này, không biết vì sao Tô Bạch lại cảm thấy cả người phát lạnh.

Ón lạnh này thẳng đến tận đáy lòng.

Chương 236: Tàn sát

“Nữ thần Cứu Rồi...” Tô Bạch nghe tiếng tụng niệm bên cạnh từ từ biến mất, cảm nhận được tin tức tử vong của tám người này, mặt khẽ giật.

Lúc này hắn cảm nhận được một tầng ác ý sâu nhất.

Hiện tại, trước mắt Tô Bạch, thậm chí còn có thể nhìn thấy người tự xưng là sứ giả của thần, đang đứng bên cạnh, mỉm cười.

Nụ cười của hắn, dường như có sự thương hại, lại càng giống như đang chế nhạo.

Bây giờ, Tô Bạch nhận thấy bản thân đã hiểu ra rất nhiều chuyện.

Cuối cùng hắn cũng biết tại sao đám người kia lại tiến vào sâu trong cấm địa.

Đó là do có người tặng bọn họ cho đám người có màng ăn thịt người, còn nói với bọn họ rằng đây là con đường cứu rồi.

Giáo hội Cứu Rồi!

“Phì...” Tô Bạch đột nhiên cười.

Hắn không thể tin được, trên thế giới này lại còn có người ngớ ngẩn như vậy.

Nhưng, trên thế giới này quả thật là có người ngớ ngẩn như vậy.

“Sẽ có một ngày, ta sẽ khiến cái thứ tên là nữ thần Cứu Rồi kia nếm thử con đường cứu rồi của chính nàng.” Tô Bạch lầm bầm.

Hắn không thể tưởng tượng được, nữ thần Cứu Rồi được tín đồ sùng bái lại tặng những tín đồ sùng đạo của mình cho quái vật ăn thịt.

Điều này khiến hắn cảm thấy buồn nôn theo bản năng.

Và hắn thấy buồn nôn thì hắn muốn giết người.

Lập tức, bóng dáng Tô Bạch di chuyển, một luồng sát ý phun ra từ cơ thể, lao thẳng về phía người có màng và người không lò còn lại.

Ở thời điểm này, người không lò và người có màng đều lộ ra nét ngạc nhiên, bọn họ không ngờ được, trong thời điểm bọn họ chém giết lẫn nhau, lại có một con người nhảy ra.

Hơn nữa, trên người hắn còn có khí tức khiến bọn họ run rẩy.

Nhưng ngay sau đó, sự ngạc nhiên của bọn họ chuyển thành hoảng sợ và tức giận.

“Thần!”

“Thần!”

“Thần!”

“...”

Trên chiến trường vang lên tiếng gầm thét của người có màng và người không lò.

Tiếp theo.

Trận chiến của bọn họ kết thúc, cả hai lao vào Tô Bạch.

Song, lúc này, số lượng người có màng đã không còn nhiều, trường mâu làm từ gỗ cứng cũng bị người không lò giẫm nát gần hết, đã không còn sức chiến đấu ra hình ra dạng nữa.

Hầu hết người không lò đều bị trúng độc, thân thể không ổn định, lại càng không có thứ gọi là sức chiến đấu.

Thế nên, chỉ một mình Tô Bạch, đối với người có màng và người không lò tiến hành... Một cuộc tàn sát!

“Soạt!”

“Soạt!”

“Soạt!”

“...”

Tiếng cắt da cắt thịt vang lên trong buổi đêm vắng lặng.

Máu bắn tung tóe trên tuyết.

Máu nóng mang theo một luồng khí trắng nổi lên từ mặt đất.

Chỉ trong chốc lát, nơi này đã bị lớp không khí màu trắng bao phủ.

Một lát sau, trong không khí màu trắng, âm thanh dần ngừng lại.

Xung quanh yên tĩnh trở lại.

“Sạt sạt...” Đột nhiên, có âm thanh tuyết bị giẫm lên truyền đến.

Một bóng người toàn thân dính máu bước ra từ nơi phủ đầy không khí màu trắng.

“Phù...” Tô Bạch thở ra một hơi, khe vung trường đao trong tay, một dòng máu từ trên thân trường đao rơi xuống đất, đập vào lớp tuyết.

Giờ phút này, cơ thể hắn hơi chao đảo, đầu óc cũng có chút không tỉnh táo.

Trong trận chiến này, Tô Bạch đã phát huy năng lực chiến đấu của mình đến cực hạn.

Không chỉ về mặt thể chất, mà còn về mặt năng lực.

Về mặt năng lực chiến đấu của hắn, cảm giác dã thú, khổng lồ chế Ma Thiết, dự đoán đường cong trung cấp, sát khí chấn động được sử dụng luân phiên, dẫn đến tinh thần và trí não của hắn gần như khô kiệt, có chút uể oải không phân chấn.

Tô Bạch thoáng nhìn luồng khí trắng đang dần dần tiêu tán sau lưng, sau đó đi về hướng khu vực có địa thế thấp hơn.

Mùi máu ở đây quá nồng, có lẽ nó đang hấp dẫn không ít dã thú đến đây.

Vì vậy, hắn nên nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nếu không, dù sau đó xuất hiện dã thú cầm địa tương tự như Cầm mãng, cự hổ trong cầm địa, hoặc người có màng hay người khổng lồ xuất hiện, hắn đều sẽ gặp nguy hiểm.

Sau khi đi được một lúc, bước chân Tô Bạch lại ngừng lại, cõng toàn bộ trang phục dính máu trên người ra, dùng tuyết trên mặt đất lau người, lau sạch một số vết máu rõ ràng trên người.

Sau khi dùng tuyết lau sạch sẽ, hắn lấy ra một thùng đựng nước từ trong không gian linh tính, bắt đầu dùng thùng nước này tẩy sạch vết máu trên người mình.

Tô Bạch dọn dẹp rất cẩn thận.

Hắn dùng trí tuệ vừa khôi phục một chút, sử dụng cảm giác đã thú cảm nhận cơ thể mình, không để một vết máu nào xuất hiện trên người mình.

Lúc này, trời đổ tuyết dày.

Tóc của Tô Bạch, vì nhiệt độ quá thấp nên cũng bắt đầu kết thành băng rồi.

Sau một hồi lâu, hắn rửa sạch sẽ vết máu trên người mình, rồi lấy ra một bộ quần áo từ trong không gian linh tính, thay trang phục, thay luôn cả giày.

Sau khi làm xong những việc này, hắn mới tiếp tục tiến tiếp về phía trước.

Hiện tại, điều quan trọng nhất với hắn bây giờ không phải là tiếp tục tiến sâu vào trong cấm địa.

Mà là tìm một nơi an toàn để nghỉ ngơi phục hồi thể lực và tinh thần đã tiêu hao.

Hắn của lúc này, đã rất khó chống lại những nguy hiểm bất ngờ.

Khoảng nửa giờ sau khi Tô Bạch rời đi, một con Huyết Lang cấm địa từ đằng xa lao đến, dừng ở chỗ Tô Bạch ném quần áo.

Nó đánh hơi ngay tại chỗ, sau đó dùng móng vuốt bào tuyết ra, lôi được một bộ quần áo đầm máu từ trong lớp tuyết ra.

Thấy thế, dường như nó hơi thất vọng, lại đánh hơi xung quanh, cố tìm hơi thở của con mồi.

“Ngaooooo!” Đúng lúc này, nó nghe thấy tiếng sói tru cao vút từ xa truyền đến.

Con Huyết Lang này nghe thấy thế, lập tức quay người lại, chạy về phía phát ra tiếng tru.

Mặc khác, Tô Bạch cũng tìm được một hang động.

Sau khi vào hang động, hắn lấy một chiếc lò di động từ trong không gian linh tính ra để tiến hành sưởi ấm.

Tuy là bản thân Tô Bạch có thuộc tính kháng hàn, nhưng điều này không có nghĩa là hắn không cảm thấy được cái lạnh.

Nó chỉ tăng sức chịu đựng trước cái lạnh của hắn lên một chút.

Vì vậy, nếu không cần thiết, Tô Bạch cũng không muốn ngược đãi chính mình.

Sau đó, Tô Bạch lại lấy ra một khẩu súng lục từ trong không gian linh tính, đặt bên cạnh người.

Đối với hắn của hiện tại, khẩu súng lục này là một vũ khí bảo vệ vô cùng hữu hiệu.

Sau khi lấy khẩu súng ra, Tô Bạch lại đặt nồi áp suất chứa nước ấm lên bếp di động, nấu.

Tiếp đó, hắn lấy ra cây búa nhỏ đỉnh và cuốn sách vàng ra.

Hắn nhìn cuốn sách vàng với ánh mắt khá lạ thường.

Trong trận chiến này, có thể nói hắn là người thắng lớn nhất, cả người khổng lồ và người có màng đều bị thương, sau đó lại bị một mình hắn giết chết, có thể nói là thu điểm thuộc tính đến mềm tay.

Chỉ riêng điểm thuộc tính cơ bản, hắn đã có năm trăm điểm.

Điểm vô thuộc tính hai mươi một điểm, điểm vô thuộc tính đặc biệt là hai điểm.

Và cũng chính vì được cộng dồn nhiều điểm thuộc tính nhiều như vậy, Tô Bạch phát hiện, lực lượng và nhanh nhẹn của hắn lần lượt đạt năm mươi bảy điểm và năm mươi điểm.

Cộng thêm sự tăng điểm của Mặt Thú, thì là một trăm mười bốn điểm và một trăm mười hai điểm.

Tô Bạch mở sách vàng ra, hiện tại trong sách vàng vẫn là bốn dòng thông tin.

Ghi chép hiện tại: Nguyên tố phong S63, yếu ớt.

Nguyên tố S35, vô cùng yếu ớt.

Nguyên tố S3, vô cùng yếu ớt.

Nguyên tố thủy S12, vô cùng yếu ớt.

Tô Bạch hít một hơi thật sâu, lật ra trang sau cùng, gương mặt hần dần dần bị một chiếc mặt nạ méo mó màu đen đỏ.

Cùng với sự xuất hiện của mặt nạ.

Hai dòng thông tin xuất hiện trên trang cuối cùng của cuốn sách vàng.

Nguyên tố S101, 1% (giả).

Nguyên tố S102, 1% (giả).

Lông mày Tô Bạch khẽ cau lại, nhìn hai dòng thông tin này, trong lòng có chút không biết phải làm gì.

Đây là thông tin tăng thêm sau khi hần sử dụng Mặt Thú.

Hần mơ hồ cảm nhận được có hai con đường đang hiện ra trước mắt mình, nhưng hần không có cách nào bước lên.

Hình như, hai con đường này là hư ảo.

“Chính xác thì điều gì đang xảy ra?” Tô Bạch chau mày, có chút không hiểu thông tin này có ý nghĩa gì.

“Có lẽ, đó là bởi vì sức mạnh và sự nhanh nhẹn của ta không thực sự đạt đến một trăm, vì vậy ta không thể thực sự cảm nhận được rốt cuộc thông tin này biểu thị điều gì.” Hần nói thầm trong lòng.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch lắc đầu.

Hôm nay, điểm vô thuộc tính của hần, tổng cộng có ba mươi tư điểm thuộc tính.

Và điểm thuộc tính cơ bản nhiều nhất, cũng là kháng tinh thần, đạt đến sáu mươi điểm.

Ngay cả khi tất cả các điểm vô thuộc tính được cộng dồn vào kháng tinh thần, hần vẫn không đạt đến một trăm.

Chưa kể, những điểm vô thuộc tính này là để dự phòng cho tình huống đặc biệt, không thể tùy tiện sử dụng.

Vì vậy, vấn đề này, chỉ có thể tạm gác lại.

Sau đó, Tô Bạch lấy bát ra, múc một bát nước sôi từ trong nồi áp suất ra, từ từ uống cạn.

Nhìn ngọn lửa trước mặt, trong lòng hắn có chút hối hận.

Lần này đi ra ngoài, lẽ ra hắn nên mang theo một chút sách giấy.

Như vậy, thời gian nhàm chán sẽ trôi qua nhanh hơn.

Đáng tiếc, hắn chỉ mang máy đọc sách bên cạnh.

Loại máy này, trong cấm địa, hoàn toàn không thể sử dụng được.

Đó cũng là do Tô Bạch không nghĩ đến điểm này.

Hắn cũng không ngờ, sẽ có ngày bản thân chặt vật như vậy.

“Phù...” Tô Bạch nhẹ nhàng thở ra một hơi, rồi lại lấy ra một khối vật liệu từ trong không gian linh tính, bắt đầu điêu khắc.

Khối vật liệu này, trong như ngọc bích, nhưng lại có tính dẻo dai mà ngọc không có.

Đây là một ít vật liệu nhỏ còn thừa từ trúc ngọc Tô Bạch chém trong chỗ sâu của cấm địa lần trước, lần này trước khi ra ngoài, hắn thuận tay mang theo nó đến.

Hôm nay, vừa vặn có thể để Tô Bạch tiêu hao thời gian.

Trong sơn động, bếp di động phát ra tiếng cháy nhẹ.

Ma Thiết trong tay Tô Bạch biến đổi bất ngờ, điêu khắc mảnh nguyên liệu nhỏ trong tay hắn.

Một con cự hổ trong cấm địa dần dần thành hình trong tay hắn.

Con cự hổ này không bị tổn thương, cơ bắp cuộn cuộn, khuôn mặt dữ dằn như muốn ăn tươi nuốt sống người khác, đôi mắt đầy tham lam và hung ác.

Một lúc sau, Tô Bạch hít một hơi và thổi mùn cưa bên trên mặt miếng nguyên liệu trúc ngọc nhỏ này xuống, gương mặt dữ tợn của cự hổ trong cấm địa xuất hiện, một luồng khí thể kinh người hiện ra trong con hổ điêu khắc này.

Có thể nói, con cự hổ này như sống lại trong tay hắn.

Sau khi điêu khắc xong hình con cự hổ trong cấm địa, Tô Bạch cũng trở nên hào hứng, lại bắt đầu khắc cầm măng, cú mèo, người có màng, người khổng lồ và tám tín đồ của giáo

hội Cứu Rỗi bị nhốt trong lồng gỗ, vẫn cầu nguyện trước khi chết.

Thời điểm hấn tiến hành điêu khắc, có một số khắc thành thâm độc, thành tham lam, thành hung ác, thành mù quáng...

Trong đó, mỗi một tác phẩm điêu khắc đều có khí tức quỷ dị, khiến người ta có một loại cảm giác hãi hùng khiếp vía.

Khiến người ta cảm thấy, đó là sản phẩm của sự phóng đại.

Song, chỉ có người trong cuộc là Tô Bạch tự mình biết, những tác phẩm này rất chân thực.

Sau khi điêu khắc xong, Tô Bạch cất những món đồ này trong không gian linh tính.

Hấn khẽ thở ra một hơi.

Lần điêu khắc này cũng khiến trái tim hấn tĩnh lặng trở lại.

Sau đó, hấn lấy túi ngủ ra, chìm vào giấc ngủ.

Và cũng chính vào thời điểm hấn ngủ, một đội ngũ đã tiến vào chỗ sâu trong cánh địa.

Chương 237: Sự nghi ngờ

Qua vài ngày sau, gió tuyết ngừng lại.

Trong rừng rậm, một nhóm người đang chậm rãi tiến về phía trước.

Đội này, có gần hai trăm người.

Trong số bọn họ, có người mặc áo choàng màu đen, có người mặc áo lông bình thường.

Vẻ mặt của bọn họ rất trang nghiêm, khuôn mặt của bọn họ như được điêu khắc thành.

Phía trước đám người có một người ngồi trên ghế, được người nâng đi về phía trước, gương mặt lười biếng, có phần lạc điệu với những người xung quanh.

“Lần này các ngươi làm rất lớn, không sợ Liên Bang gây phiền phức cho các ngươi sao?” Phúc Lương Sinh nằm trên ghế tựa, thắt chặt áo khoác lông trên người, nói với một gã mặc áo choàng màu đen đi bên cạnh.

Nghe thấy lời nói của hắn, người mặc áo choàng đen dừng lại, sau đó lắc đầu cười: “Ngài sứ giả, hiện giờ Liên Bang còn tự lo không xong, sao sẽ chú ý đến chúng ta? Và trong điều kiện truyền tin tức như hiện nay, đừng nói là hai trăm người, cho dù hai nghìn người biến mất, Liên Bang cũng sẽ không phát hiện cái gì.”

“Ha ha, cũng có lý.” Phúc Lương Sinh cười một tiếng: “Nói đi cũng phải nói lại, cũng là do năng lực của giáo hội Cứu Rỗi các ngươi mạnh, vậy mà lại có thể khiến nhiều người như vậy tự nguyện đưa đến cửa, loại năng lực này mạnh hơn nhiều so với một số người sống lại rồi.”

Người mặc áo choàng đen nghe vậy, nở nụ cười ẩn ý: “Ngài sứ giả, chúng ta không chỉ có thể khiến những người này tự nguyện đưa tới cửa, thậm chí còn có thể khiến bọn họ tự nguyện leo lên giường ngài.”

Vừa nói, hắn vừa chỉ tay về phía một nữ tử trẻ tuổi đang khiêng chiếc ghế mây, trong mắt có ẩn ý.

Dáng người của nữ tử đang trong tuổi xuân này duyên dáng và gương mặt thì thanh tú và xinh đẹp.

Nếu ở trên đường, tỷ lệ người quay đầu vì loại nữ tử này sẽ không thấp.

Nghe thấy lời nói của hắn, Phúc Lương Sinh chép miệng, lắc đầu, nói: “Thôi bỏ đi, ta không muốn lên giường với đồ ăn của người khác, đặc biệt là nàng còn vô cùng ngu ngốc.”

“Vị tiên sinh này, xin đừng xúc phạm con đường cứu rỗi của chúng ta.” Nghe thấy những gì hắn nói, nữ tử khiêng ghế cắn răng nói.

“Ồ? Đúng không? Không lẽ ta nói sai sao?” Phúc Lương Sinh nghe vậy, thân thể hơi dựng thẳng, trong mắt hiện lên vẻ điên cuồng, trên người lại tỏa ra một luồng khí thể khiếp người.

Ngay lập tức, toàn đội dừng lại.

“Ngài sứ giả, xin đừng tranh chấp với loại người như nàng.” Lúc này, người mặc áo choàng đen đứng bên cạnh vội vàng nói.

Hiện tại, trong lòng hắn hơi hoảng sợ.

Nhưng hắn biết, người đàn ông trước mặt là loại người thế nào.

Nếu được, người này thậm chí có thể giết tất cả mọi người, bao gồm cả chính mình!

Không có ngoại lệ.

Mặc dù hắn không sợ chết, nhưng hắn sợ làm hỏng chuyện này.

“Ừ.” Phúc Lương Sinh hơi ngừng lại, khẽ đáp lại một tiếng, sau đó nằm lại chỗ cũ, dương dương tự đắc nói: “Giết chết con đàn bà này, sau đó đi vòng sang bên phải.”

“Được.” Người đàn ông mặc áo choàng đen phản ứng, sau đó tóm cổ và bóp cho đến khi người phụ nữ này chết đi.

Tiếp theo, hắn tìm người thế chỗ cho vị trí của nàng, rồi đem thi thể ném sang một bên, bắt đầu đi về phía trước và hướng dẫn mọi người đi vòng sang hướng bên phải.

Sau đó, không lâu sau, bóng dáng của bọn họ biến mất trong tuyết.

Và không lâu sau khi bọn họ biến mất, mười mấy con lợn lòi từ bên trái lao ra, lục lọi tìm thức ăn.

Sau khi thấy xác người phụ nữ, bọn chúng bắt đầu hăng hái cắn xé con mồi.

Bên kia, Tô Bạch đang đi trong tuyết.

Lúc này trời đất trắng xóa, khiến người ta không phân biệt được phương hướng.

Một lúc sau, Tô Bạch ngừng lại ở một vị trí, cúi người, vươn tay đẩy tuyết rơi trên mặt đất ra.

Khi lớp tuyết bị đẩy sang hai bên, một đám cỏ bị nghiền nát lộ ra.

Tiếp theo, Tô Bạch biến hai khối Ma Thiết thành công cụ, cẩn thận đào dọc theo đám cỏ gãy nát này.

Đó là một gốc Sâm Thất Tu, là dược liệu thuộc cấp A.

Bởi vì loại Sâm Thất Tu chỉ xuất hiện ở khu vực sâu bên trong cấm địa nên chúng thường có giá cả cũng tương đương với dược liệu cấp S bình thường.

Và nguyên nhân Tô Bạch hái cây sâm này, cũng không phải vì do giá cả của nó cao.

Hắn không thiếu khoản tiền đó.

Chỉ đơn giản là hắn rất thiếu loại dược liệu này.

Loại dược liệu như Sâm Thất Tu này có chút khác biệt với những dược liệu khác, trong đó cũng có bảy nguyên tố.

Cũng tương tự với hoa hồng thất thái lưu trước đây.

Chỉ là hai loại này có chút khác nhau, nguyên tố bên trong hoa hồng thất thái lưu ly pha trộn với nhau, tuy hai mà một.

Mặc dù người ta nói rằng điều này sẽ khiến hoa hồng thất thái lưu ly đẹp và lộng lẫy hơn.

Nhưng, nói về mặt dược liệu thì điều này hoàn toàn không có tác dụng gì.

Thậm chí còn không bằng một gốc dược liệu cấp E bình thường.

Còn Sâm Thất Tu lại không như thế, mặc dù nói trong Sâm Thất Tu này cũng có bảy loại nguyên tố, nhưng bảy nguyên tố này phân bố trên bảy râu dài của nó và không can thiệp vào nhau.

Đào được một gốc cây Sâm Thất Tu, tương đương với việc đào được bảy gốc thảo dược cùng cấp.

Sau đó, một lát sau, Tô Bạch đào được gốc Sâm Thất Tu này, cắt nó vào trong không gian linh tính.

Hắn khẽ thở phào, trong lòng có chút không nói nên lời.

Thời điểm đến cấm địa, hắn vẫn muốn lấy thêm một ít dược liệu.

Nhưng đến đây hắn mới nhận ra.

Dược liệu trong cấm địa không nhiều như trong tưởng tượng.

Tuy nói dược liệu trong cấm địa phát triển nhanh chóng.

Nhưng, trong cấm địa, cũng có rất nhiều động vật, và một số dược liệu, đúng lúc có thể dùng làm thức ăn.

Thế nên, rất nhiều dược liệu trong cấm địa bị những con dã thú cấm địa đó ăn, trái lại không nhiều như lần đầu tiên.

Nhưng nghĩ đến điểm này, Tô Bạch cau mày, trong lòng hắn có chút nghi ngờ.

Một số có thể ăn được bị dã thú cấm địa ăn mất thì không nói.

Nhưng ở đây, hắn không phát hiện ra nhiều loại dược liệu linh năng có độc.

Hơn nữa, Tô Bạch phát hiện một cách rõ ràng, dấu vết khai thác ở một số chỗ.

Và hắn cũng biết, trong cấm địa không có người.

Do đó, hắn là có thứ gì đó đã đào những dược liệu linh năng này ra.

Và Tô Bạch, cũng có đôi tượng hoài nghi.

Người có màng.

Nói thật thì, Tô Bạch bây giờ rất hối hận vì đã không cẩn thận kiểm tra toàn bộ hàng rào.

Nếu làm như vậy, có lẽ hắn có thể tìm thấy một số dược liệu linh năng cũng nên.

Nhưng, ở trong hoàn cảnh đó, hắn hoàn toàn không thể do dự.

Sau đó, Tô Bạch xoa tay trong tuyết một lát, lau sạch đất trên tay, rồi đứng dậy đi về phía tây nam.

Đêm hôm qua hắn đã phát hiện một chút dấu vết của người có màng.

Vị trí chính xác là ở đó.

Hắn định tìm kiếm một số thông tin, rồi rời đi.

Nếu có thể giết thêm một số người có màng thì cố gắng giết thêm càng nhiều càng tốt.

Và cũng không đi quá lâu, bước chân hắn đã ngừng lại.

Tô Bạch nhìn rừng cây yên tĩnh gần đó, khẽ nhíu mày.

Mảnh rừng đó vô cùng yên tĩnh.

Nhưng im lặng đến quá mức.

Nghĩ đến điều gì, suy nghĩ trong đầu Tô Bạch chuyển động, sử dụng cảm nhận linh năng thực vật.

Cảm nhận linh năng thực vật hiện tại đã được Tô Bạch cộng thêm một điểm thuộc tính, có thể dò xét dược liệu linh năng trong vòng hai nghìn mét.

Vậy mà khi Tô Bạch sử dụng năng lực này, hắn đã phát hiện ra, có một gốc dược liệu linh năng đang di chuyển cách đó hơn một cây số.

Nhưng mà, làm thế nào mà dược liệu linh năng có thể tự di chuyển?

Suy nghĩ một lúc, Tô Bạch đã tiến sát về phía có gốc dược liệu linh năng đó.

Không lâu sau, hắn nhìn thấy một nhóm người đang đi chậm rãi trong gió và tuyết.

Đám người này có mười sáu người, tất cả mọi người đều được trang bị đạn thật.

Hơn nữa, bọn họ mặc một bộ đồng phục tác chiến màu trắng, trong tuyết, rất khó nhìn thấy.

Trong số những người này, thậm chí Tô Bạch còn nhìn thấy Sở Hồng Nguyệt.

Khí tức trên người những người khác cũng gần giống như của Sở Hồng Nguyệt, đều là người linh năng cấp C, tương đương với người sống lại cấp Xà.

Thậm chí, bên trong, còn có một người có hơi thở mạnh hơn.

Hắn đoán, người đó là người linh năng cấp B.

“Tại sao bọn họ lại ở đây?” Tô Bạch cau mày.

Cũng đúng lúc này, dường như một người trong số mười sáu người này có cảm ứng, đột nhiên quay đầu nhìn về phía vị trí của Tô Bạch.

Nhìn thấy cảnh này, Tô Bạch thầm nghĩ mình sắp gặp nạn, trên mặt đột nhiên xuất hiện một cái mặt nạ vụn vụn màu đỏ đen, trong nháy mắt bỏ chạy.

Và chạy được một quãng, trong lòng hắn cảm thấy có báo động, bước chân quay ngoắt lại, chạy về hướng khác.

“Rầm rầm rầm!” Và cũng chính lúc này, một loạt đạn bắn về hướng trước đó của Tô Bạch, phong tỏa tất cả các vị trí.

Nếu vừa rồi Tô Bạch không đổi hướng, nhất định sẽ bị bắn thành cái sàng.

“Đội trưởng, có muốn đuổi theo không?” Một người thanh niên để hai chòm râu hỏi người đàn ông trung niên bên cạnh.

“Không cần.” Nam Thụy lắc đầu, cau mày: “Tốc độ của tên lúc này rất nhanh, hơn nữa còn có thể né tránh đạn của chúng ta trước, vậy hắn nhất định là một kẻ khó chơi. Đuổi theo, trái lại sẽ bất lợi cho chúng ta. So với hắn, nhiệm vụ của chúng ta quan trọng hơn!”

Nói đến đây, hắn dừng lại, nhìn về phía những người khác:
“Hiện tại chúng ta có thể đã bị bại lộ, sau đó chúng ta sẽ đi với tốc độ nhanh hơn, tăng tốc đi tới!”

“Vâng!” Những người khác đáp.

Ngay sau đó, những người này bắt đầu di chuyển nhanh chóng về phía tây nam.

Và ở phía xa, Tô Bạch cũng cảm nhận được đối phương đã đi xa.

Hắn xoa nhẹ mồ hôi lạnh trên trán mình.

Tô Bạch cũng không nghĩ tới, chỉ là đến gần quan sát, vậy là lại gây ra phiền phức lớn như vậy.

Thật ra, điều này cũng không trách hắn được, khoảng cách giữa hai bên chỉ khoảng sáu trăm mét.

Dựa theo tình hình chung, người khác đều không phát hiện ra hắn.

Ngay cả người khổng lồ cũng không thể nhận thấy dấu vết hắn.

Tuy nhiên, Tô Bạch không ngờ rằng trong đám người thực sự có người linh năng loại cảm giác, đã cảm nhận được sự tồn tại của chính mình trong một khoảng thời gian ngắn.

Tô Bạch lắc đầu, sau đó cau mày.

Mười sáu người mà hắn vừa phát hiện ra đều là người của Đồ Long Bộ.

Rất nhiều gương mặt hắn đều đã gặp ở chợ số 76, đương nhiên hắn nhớ rất rõ.

Hầu hết là nhân vật cấp đội trưởng.

Điều khiến hắn không thể hiểu được là tại sao tất cả những người này lại xuất hiện ở đây.

Nhiệm vụ của những người này là gì?

Liên quan gì đến những bí mật trong cấm địa?

Trong lòng Tô Bạch có rất nhiều thắc mắc.

Tiếp theo, hắn dừng lại một chút, rồi bắt đầu đi theo phía sau đội ngũ đó.

Và khi theo dõi, hắn đã phát hiện một số chuyện.

Đó là nhóm Đồ Long này, hóa ra lại đang di chuyển theo hướng tây nam.

Lúc này, đại khái Tô Bạch có thể đoán ra mục tiêu của đoàn người này.

Chương 238: Hậu duệ của thần

Ở sâu trong cánh địa, trong một bộ lạc được dựng từ gỗ, một đám người có màng đang kéo lợn lòi nham thạch về phía bộ tộc, để lại vết máu đầy trên đất.

Vài đứa trẻ có màng hình như bị mùi máu hấp dẫn nên dừng lại xung quanh vết máu, cúi người xuống, tham lam liếm vết máu trên mặt đất.

Và những người có màng khác hoàn toàn không có ý ngăn cản, bọn họ chỉ nhìn chăm chăm vào lợn lòi nham thạch bằng ánh mắt nóng rực, nước miếng từ trong miệng chảy ra từ lúc nào không hay.

“Ầm ầm!” Đúng lúc này, một tiếng nổ lớn vang lên, một gốc cây cao lớn bị người khổng lồ kéo đến, đặt trong bộ lạc.

Sau đó, một đám người có màng bắt đầu xử lý những cái cây bị người khổng lồ kéo đến.

Khung cảnh này rất hài hòa, không có bất kỳ xung đột nào.

Như thể người khổng lồ và người có màng đã trở thành người của cùng một chủng tộc.

Trên những ngọn núi gần đó, và trong rừng, đều có sự xuất hiện của người có màng và người khổng lồ.

Cộng lại, có gần hàng nghìn người, cực kỳ lớn.

“Ya! Ya!” Cũng chính lúc này, tiếng quạ kêu từ đằng xa vọng đến.

Nghe thấy tiếng kêu này, những người khổng lồ và những người có màng trong bộ tộc đều dừng động tác lại.

Một số người khổng lồ nhìn về phía xa, và thấy một đoàn người đang tiến đến vị trí của họ.

Thấy có người tới, nước dãi trong miệng một gã người khổng lồ chảy xuống, trong mắt là nét tham lam.

“Người!”

“Người!”

“Người!”

“...”

Đám người cao lớn gào thét, âm thanh chấn động trời đất.

Những người có màng khác nghe nói vậy thì ánh mắt sáng lên, nhao nhao gào lên.

“Người!”

“Người!”

“Người!”

“...”

Tiếng gào thét điên cuồng của bọn họ mang đến cho người ta một loại cảm giác sờn gai ốc.

“Đây chính là di tộc sao?” Phúc Lương Sinh ngồi trên ghế mây, chứng kiến cảnh tượng này.

Ánh mắt hắn toát ra sự hứng thú: “Các người đã giải phẫu bọn họ chưa, sự khác biệt giữa chúng và con người là gì?”

Nghe thấy câu hỏi của hắn, người mặc áo choàng đen khẽ nói: “Tổ tiên của những di tộc này, thật ra là loài người, chỉ là do một số nguyên nhân, nên bọn họ mới biến thành như vậy.”

“Chắc, loài người trong tương lai của thế giới chúng ta rồi cũng sẽ biến thành như vậy, đúng không.” Phúc Lương Sinh nở nụ cười toe toét, nói: “Nếu đúng là như vậy, thế thì thú vị lắm đây.”

“Không phải.” Người mặc áo choàng màu đen lắc đầu: “Bọn họ sở dĩ biến thành như vậy là vì...”

Nói đến đây, hắn ngập ngừng.

“Muốn nói gì thì nói đi, ấp a ấp úng.” Thấy dáng vẻ này của hắn, Phúc Lương Sinh khịt mũi hừ lạnh.

Nghe được câu này của hắn, người mặc áo choàng đen cười khỏ, nói: “Ngài cũng biết đấy, người sống lại được xưng là thần trong miệng di tộc.”

“Đã từng nghe nói.” Phúc Lương Sinh nở một nụ cười, nói: “Có lẽ nếu ta để lộ thân phận của mình, bọn họ sẽ quý xuống trước mặt ta.”

“Không đâu.” Người mặc áo choàng màu đen lắc đầu: “Mặc dù người sống lại được bọn họ gọi là thần, nhưng bọn họ đối với người sống lại không có chút tôn kính nào, thậm chí còn rất ghét người sống lại.”

“Bởi vì tình trạng hiện tại của bọn họ có liên quan đến người sống lại.”

Nói đến đây, giọng điệu của hắn bỗng nhiên tạm ngừng một lát rồi nói: “Bởi vì, bọn họ là hậu duệ của thần, con cháu của những người sống lại từ một thế giới khác.”

“Phì...” Nghe thế, Phúc Lương Sinh mỉm cười, nói: “Không lẽ, ý ngươi là, sau này con ta sẽ biến thành như vậy?”

Nói xong chữ cuối, ánh mắt của hắn dần lạnh đi.

“Đúng vậy.” Người mặc áo choàng đen cúi đầu, nói: “Mặc dù rất khó tin, nhưng sự thật đúng là như vậy.”

Phúc Lương Sinh không cười nữa, đôi mắt hắn trở nên âm u.

Hiện tại, những người có mặt tại hiện trường cảm thấy phần cổ lạnh lẽo, dường như có một con dao đang từ từ cứa trên cổ bọn họ.

Và người mặc áo choàng đen cũng im lặng, chỉ có thể kiên trì dẫn mọi người đi đến.

Trên đường, một đám người không lồ vây xung quanh bọn họ, lộ ra biểu cảm thèm thuồng chảy nước miếng.

Giống như đoàn người này là cao lương mỹ vị vậy.

Bọn họ không ngừng gào to chữ “người”, như thể đang cử hành một nghi thức quỷ quái nào đó.

Ánh mắt Phúc Lương Sinh đảo qua trên cơ thể người không lồ và người có màng, sâu trong ánh mắt hắn lộ ra sự vẻ chán ghét nồng đậm.

Và cũng chính lúc này, hắn ngừng lại một chút, giương mắt nhìn về phía xa, đột nhiên nở nụ cười.

Hắn nhảy từ trên ghế mây xuống, nhìn sang phía người mặc áo choàng đen bên cạnh, nói: “Bạn cũ của ta đến rồi, ta sẽ đến gặp bọn họ.”

“Được, ngài sứ giả, chúc ngài có quãng thời gian vui vẻ.”
Nghe thế, người mặc áo choàng màu đen thở ra một hơi, mỉm cười, nói.

Phúc Lương Sinh gật đầu, sau đó cỡi một khẩu súng lục có hình dáng đẹp mắt từ thắt lưng xuống, khoe miệng nở một nụ cười nham hiểm.

Vào lúc này, một số người không lồ và người có màng có vẻ hơi khó hiểu về việc Phúc Lương Sinh rời đội, bọn chúng tức giận gào lên, đi về phía Phúc Lương Sinh.

Phúc Lương Sinh không quan tâm đến bọn chúng, vẫn cứ tiếp tục bước về phía trước, gương mặt lạnh lùng.

“Gào!” Đúng vào lúc này, một tiếng gầm gừ vang trời từ xa truyền đến.

Cùng với âm thanh gầm gừ này, người không lồ và người có màng đang định cản đường lập tức ngừng lại, nhường đường cho Phúc Lương Sinh.

“Được rồi, đi thôi.” Người mặc áo choàng màu đen mỉm cười, bàn tay ra hiệu: “Ca ngợi nữ thần Cứu Rỗi.”

“Ca ngợi nữ thần Cứu Rỗi.” Những người khác hét lên một cách điên cuồng.

Sau đó, người mặc áo choàng đen dẫn mọi người đi vào trong bộ lạc.

Và bên kia, ở phía xa xa vang lên một tiếng súng.

“Đội trưởng, là người sống lại cấp Mãng!” Người thanh niên có hai chòm râu nhìn kẻ đang bước đến, không hề né tránh đường đạn, đồng tử hơi co lại.

“Nói đúng hơn, người này là người sống lại cấp Mãng loại cảm nhận, trong tình huống trong tay người sống lại thế này, ngoài đối đầu trực diện ra, chúng ta không còn lựa chọn nào khác.” Một người phụ nữ trung niên bên cạnh trầm giọng nói.

“Mọi người, thay đạn bằng đạn xuyên giáp đặc biệt.” Nam Thụy trầm giọng nói.

“Vâng!” Mọi người đồng thanh đáp.

“Ồ ơ ơ, con kiến bắt đầu phản kháng!” Cùng lúc đó, Phúc Lương Sinh đột nhiên nở nụ cười, giương cây súng trong tay lên.

“Ầm ầm ầm!”

Bắn ra ba phát liên tục.

Trong nháy mắt, trong một đội mười sáu thành viên, hai người bị bắn thủng đầu, một người bị bắn xuyên cổ, tưởng chừng như đã chết.

Phúc Lương Sinh này là một tay súng thần vô cùng mạnh.

Và chính lúc này, một phát súng từ xa bắn trúng đầu Phúc Lương Sinh.

“Mẹ nó! Vẫn còn một tên.” Phúc Lương Sinh sờ trán, quay đầu nhìn về phía xa xăm, vẻ mặt hung dữ rồi cười lạnh, tiếp tục giương súng truy lùng những thành viên còn lại của Đồ Long Bộ.

Tiếp đó, dù trên cơ thể hắn bị thương bởi đạn xuyên giáp nhưng chỉ là xây xước nhẹ, không có sát thương thực sự.

Thậm chí, một số vết thương trên cơ thể hắn đã biến mất sau một quãng thời gian.

Thành viên Đồ Long Bộ, gần như không thể gây thêm thiệt hại cho Phúc Lương Sinh.

Tô Bạch đứng phía xa, thu hồi khẩu súng trong tay, cau mày.

Hắn là người đã bắn phát súng ấy.

Nhưng phát súng này không ảnh hưởng đến quyết tâm muốn giết các thành viên Đồ Long Bộ của Phúc Lương Sinh.

Tô Bạch cũng không ngờ, Đồ Long Bộ giống trống khua chiêng đến đây như vậy, vừa xuất hiện đã bị người ta đè ra đánh.

Và điều hắn không ngờ đến hơn cả, là sẽ gặp người sống lại và người của giáo hội Cứu Rỗi ở nơi này.

Tô Bạch nhìn các thành viên Đồ Long Bộ đang khẩn trương rút lui, dừng lại rồi đi theo.

Chương 239: Cuộc đấu súng điên cuồng

“Ầm ầm ầm!”

Tiếng súng nối tiếp nhau vang lên trong rừng.

m thanh vang lên từ súng của Phúc Lương Sinh rất đặc biệt, tiếng súng trầm và đục, giống như tiếng đại bác.

Khẩu súng này của hắn là một cây súng gắn ổ xoay, hơn nữa, đạn của loại súng này rất ít, một lần chỉ có thể nạp được bốn viên đạn.

Nhưng, chính loại súng một lần chỉ nạp được bốn viên đạn này lại trấn áp đội Đồ Long đến mức không góc đầu lên được.

Vì kỹ thuật bắn súng của Phúc Lương Sinh quá chuẩn xác.

Hầu hết mọi phát bắn đều có thể làm bị thương hoặc thậm chí giết chết ai đó.

Hơn nữa, khẩu súng lục của Phúc Lương Sinh, rõ ràng là được chế tạo đặc biệt.

Ngay cả một chiếc mũ bảo hiểm chống đạn cũng không chịu được một viên đạn của hắn.

Đây là một cuộc tàn sát từ một phía.

Tô Bạch đi theo phía sau, cau mày.

Mặc dù biết rõ các thành viên Đồ Long Bộ có thể bị đè ra đánh, nhưng hắn không ngờ, thành viên Đồ Long Bộ lại bị đánh thảm đến vậy.

Cảnh tượng như thế này không còn là vấn đề Đồ Long Bộ yếu hay không yếu nữa.

Đúng hơn là... Giống một cái bẫy đặc biệt nhắm vào Đồ Long Bộ.

Suy cho cùng, đội ngũ lần này của Đồ Long Bộ ít người như vậy, cho nên nhiệm vụ chính chắc chắn là phải giữ bí mật.

Tốt nhất là không nên đối đầu trực diện với kẻ thù.

Chuyện này quá trùng hợp.

Đúng lúc kẻ địch lại là người sống lại hệ cảm giác.

Đúng lúc kẻ địch lại cảm nhận được bọn họ.

Tô Bạch tin, nếu là người sống lại hệ khác, đội Đồ Long Bộ này chắc chắn sẽ không bị ép đến thảm như vậy.

Tô Bạch nhìn người sống lại kia từ xa.

Bóng người đang di chuyển nhanh chóng trong rừng, khẩu súng lục trên tay hắn liên tục bắn ra.

Tô Bạch cảm thấy, bản thân nên cứu người của Đồ Long Bộ.

Hiện tại, quan hệ giữa hắn và giáo hội Cứu Rỗi đã là không chết không ngừng.

Và Đồ Long Bộ lại có sự thù địch với đối phương.

Kẻ địch của kẻ địch.

Là bạn của mình.

Cứu những thành viên Đồ Long Bộ này, cũng là cứu chính mình.

Nghĩ vậy, Tô Bạch nâng súng lục lên, đặt một kế hoạch về phía người sống lại kia.

“Ầm ầm ầm!”

Đạn liên tục được bắn ra.

Nhưng lần này, chiến lược của Tô Bạch đã thay đổi.

Thứ hắn muốn bắn không còn là Phúc Lương Sinh nữa, mà là khẩu súng trong tay Phúc Lương Sinh.

Là người sống lại cấp Mãng, một phát súng bắn vào người Phúc Lương Sinh gần như là không có tác dụng gì.

Thế nên, nhắm vào súng dễ hơn nhắm vào người.

Bởi vì bắn súng, sức chiến đấu tầm xa của Phúc Lương Sinh có thể bị triệt tiêu.

Tuy nhiên, khi đang bắn liên tục, Phúc Lương Sinh bất ngờ giờ tay và thay đổi vị trí của khẩu súng lục.

Khẩu súng lục bắn ngay lập tức.

“Bịch!”

Một viên đạn lập tức bắn về phía Tô Bạch.

Vào thời khắc mấu chốt này, Tô Bạch dừng bước chân lại.

Viên đạn găm vào cái cây trước mặt hắn, trực tiếp bắn xuyên qua cây cối.

Sắc mặt Tô Bạch có chút thay đổi.

Hắn không ngờ rằng người đó có thể cảm nhận được hắn đã nổ súng, có thể tổ chức phản công trong khoảng thời gian ngắn!

Với vị trí của viên đạn vừa rồi, nếu không phải gần trong gang tấc, hắn nhạy bén cảm nhận được, e rằng hắn đã bị viên đạn đó bắn vỡ đầu.

Đồng thời, cũng trong nháy mắt đó, trong lòng Tô Bạch hiểu rõ, trực tiếp cộng dồn hai mươi điểm vô thuộc tính vào thuộc tính cảm giác.

Trong nháy mắt, thuộc tính cảm giác từ ba mươi tám điểm thuộc tính lập tức tăng lên đến năm mươi tám điểm thuộc tính.

Trong giao chiến bằng súng, thuộc tính cảm giác vô cùng quan trọng.

Sau đó, Tô Bạch tiếp tục nhìn Phúc Lương Sinh ở đằng xa, sát khí bộc phát trong mắt hắn.

“Phụt...” Phúc Lương Sinh thấy phát súng của mình không thành công, trước tiên là sững sờ một chút, sau đó thì bật cười: “Hóa ra là đồng loại!”

Sau đó, hắn lấy ra một Sa Ứng Hoàng Kim khảm Lam Tâm Phách, bắt đầu bắn điên cuồng vào Tô Bạch.

“Ầm ầm ầm!”

Tiếng súng liên tục vang lên, hiển nhiên là hai khẩu súng, trừ một viên đạn đã bắn hụt trước đó, tổng cộng có mười viên đạn, nhưng tiếng súng bắn ra lại mang đến cảm giác như một trận mưa đá.

Bởi vì, trong mười viên đạn này, không có viên nào là không gây nguy hiểm đến tính mạng.

Bên đằng kia, hai mắt Tô Bạch đỏ ngầu, trong lòng tràn đầy cảnh báo, không ngừng lặn tại chỗ, vừa nhảy, vừa né tránh từng viên đạn.

Song, mặc dù hấn nhanh nhẹn tới đáng kinh ngạc lại có thêm năng lực cảm giác hơn người, nhưng hấn vẫn tránh né những viên đạn một cách vô cùng miễn cưỡng.

Trong quá trình né tránh, một viên đạn của Sa Ung xuyên qua bắp chân Tô Bạch, chảy ra một vệt máu.

Trong khi bị bắn xuyên qua bắp chân, vẻ mặt của Tô Bạch vẫn không thay đổi gì.

Đó là kết quả hấn đã dự đoán trước được.

Đó là cái giá lớn phải trả để giữ được mạng sống của mình.

Vào lúc này, một loạt tiếng súng vang lên ở đằng xa, và những viên đạn rậm rạp bao trùm Phúc Lương Sinh.

Người của Đồ Long Bộ đã hành động.

Mục tiêu của người thuộc Đồ Long Bộ rất rõ ràng, cũng là hai khẩu súng trong tay Phúc Lương Sinh.

Chuyện Tô Bạch có thể nghĩ đến, đội ngũ nhỏ của Đồ Long Bộ hiển nhiên cũng nghĩ đến.

Chỉ là bởi vì công kích ban nãy của Phúc Lương Sinh quá ác liệt, nên bọn họ hoàn toàn không thể tạo ra đòn tấn công có hiệu quả.

Nhưng cũng đúng vào lúc đội Đồ Long Bộ khai hỏa, Phúc Lương Sinh đã quay người lại trước, giấu hai khẩu súng trước mặt mặt hấn.

Viên đạn lập tức găm vào cơ thể hấn.

Về mặt năng lực, cảm giác của hấn tuyệt đối đã đạt đến mức phi phạm.

Khi người khác nổ súng, hấn sẽ cảm nhận được trước được chuyển động của những người xung quanh.

“Ầm ầm ầm!” Mà lúc này, trong đôi mắt Tô Bạch lóe lên tia sáng lạ thường.

Súng trên tay hắn đột nhiên nổ, bắn vào khẩu súng kíp trên tay Phúc Lương Sinh.

Phúc Lương Sinh muốn giấu khẩu súng đi, nhưng hắn vừa có động tác thì đã bị khóa ngay lập tức, và những viên đạn khác bắn vào khẩu súng lục của hắn.

Trong lúc này, thậm chí Phúc Lương Sinh còn cảm nhận được mình đang bị một cái lưới bao phủ.

Dường như có một sức mạnh kỳ lạ dự đoán mọi bước đi của hắn.

Mặc kệ việc hắn cố gắng hết sức để né tránh, thì vẫn không thể thoát ra khỏi cảm giác này.

Và, đó là những chuyện xảy ra trong nháy mắt.

Sau nhiều lần né tránh, cuối cùng Phúc Lương Sinh không thể né được nữa.

Một viên đạn bắn trúng khẩu súng lục ổ quay đặc biệt, làm móp nòng súng và biến nó thành đồng sắt vụn.

“Đúng là rất thú vị!” Khóe miệng Phúc Lương Sinh nhếch lên, lộ ra một nụ cười rùng rợn, hắn nhìn về phía Tô Bạch bằng ánh mắt âm u, hắn ném khẩu súng lục trong tay, lên đạn cho Sa Ứng Hoàng Kim.

Sau đó, hắn đột nhiên quay người lại bắn vài phát vào vị trí của đội Đồ Long Bộ, ép đến mức đội Đồ Long Bộ không thể ngóc đầu lên được.

Tiếp đó, cơ thể Phúc Lương Sinh lập tức di chuyển, lao về phía vị trí của Tô Bạch.

“Đến đi! Đồng loại! Hôm nay chúng ta hãy chơi thật vui vẻ nào!” Phúc Lương Sinh nở nụ cười sáng khoải, trong mắt đầy vẻ điên cuồng.

Mặt khác, đám người Đồ Long Bộ trốn vào một góc, sắc mặt không dễ nhìn chút nào.

“Vương Bình Thịnh, Đàm Quan Ngọc, Kiều Thiển Thiển, Tả Vĩ Chí, Cam Kiến Minh, và Khúc Triết Ngạn đã chết.” Người phụ nữ trung niên nghiêng răng nói với Nam Thụy.

“Hiện giờ chúng ta phải hỗ trợ người đàn ông bí ẩn đó, nếu không, người gặp họa sẽ là chúng ta.” Sở Hồng Nguyệt sắc mặt tái nhợt nói.

Lúc này, phần vai của nàng đã bị súng bắn trúng.

Nếu không phải ban nãy Phúc Lương Sinh chỉ muốn áp chế khả năng chiến đấu của bọn họ, cộng thêm việc nàng kịp thời né tránh, nếu không trái tim nàng đã bị bắn trúng.

“Không phải lúc này!” Sắc mặt Nam Thụy kiên định, hắn nói: “Hiện tại có người sống lại cấp Mãng chắn phía trước, chúng ta gần như không có sức chống lại.”

“Bây giờ chúng ta phải dùng phương án dự phòng, nếu không, dù chúng ta có đối đầu trực diện với đối phương lần nữa cũng không có cơ hội phân thắng bại!”

“Đội trưởng!” Vẻ mặt của những người khác ở bên cạnh thay đổi.

“Lúc này, các người bảo đảm cho sự an toàn của ta, hiện tại ta sẽ sử dụng được tề cấp A!” Nam Thụy nghiêm mặt nhìn mọi người, sau đó từ trong ba lô lấy ra một cái hộp.

Tiếp đó, hắn mở nắp hộp ra.

Trong hộp có một ống nghiệm chứa đầy bột thuốc, cùng với một ống tiêm nhỏ chứa đầy máu.

Sau khi mở hộp, Nam Thụy lấy ống nghiệm ra.

Sau đó, Nam Thụy bắt đầu bắt đầu dùng dao cứa vào cánh tay và nhỏ máu của chính mình vào ống nghiệm.

Sắc mặt những người bên cạnh có chút khó coi.

Bọn họ biết đội trưởng của mình đang làm gì.

Đó là đang chuẩn bị thăng cấp lên người linh năng cấp A.

Nhưng mà, việc thăng tiến không dễ dàng như vậy.

Mỗi một lần thăng cấp, người sẽ cảm nhận được cơ thể đau đớn vô cùng.

Tỷ lệ tử vong là cực kỳ cao!

Vậy nên, ngay cả khi một số người linh năng đến thời cơ thăng cấp, chưa chắc bọn họ đã chọn thăng cấp.

Bởi vì muốn thăng cấp, có nghĩa là phải xông qua cửa âm phủ một lần!

Chương 240: Quen thuộc

Người Tô Bạch nhanh chóng lẫn lộn giữa khu rừng.

Ở phía sau hẳn, tiếng cười điên cuồng của Phúc Lương Sinh không ngừng truyền đến.

Giống như một ác quỷ kêu khóc.

Tiếng súng liên tiếp vang lên.

Nhưng mà, viên đạn của Phúc Lương Sinh đều bị Tô Bạch né tránh trong gang tấc, rơi vào không trung.

Dọc theo đường đi, Tô Bạch và Phúc Lương Sinh cũng gặp được một ít người khổng lồ cùng với người có màng.

Tô Bạch cũng không để ý tới những khổng lồ, người có màng này.

Nhưng Phúc Lương Sinh, trực tiếp bắn chết những người khổng lồ và người có màng này.

Mà điều này, cũng báo hiệu Phúc Lương Sinh càng ngày càng không có kiên nhẫn.

Tô Bạch chạy ở phía trước, vẻ mặt bình tĩnh, con mắt dưới mặt nạ vặn vẹo màu đỏ đen lộ ra vẻ điên cuồng.

Nếu hẳn đã ra tay với Phúc Lương Sinh, vậy tự nhiên không phải vì chạy trốn chết.

Mục đích của hẳn, chính là giết Phúc Lương Sinh.

Chẳng qua, Phúc Lương Sinh có chút khó giải quyết mà thôi.

Kỳ thật, những người sống lại như Phúc Lương Sinh, tránh né tầm xa là vô cùng bị động.

Bởi vì Phúc Lương Sinh chính là một người sống lại vô cùng am hiểu tác chiến ở cự ly xa.

Nếu như muốn giết đối phương, chỉ có cận chiến, dùng Ma Thiết giết chết đối phương mới được.

Nhưng muốn tới gần Phúc Lương Sinh, lại hết sức khó khăn.

Bởi vì càng tới gần Phúc Lương Sinh, bản thân lại càng rõ ràng, xác suất bị bắn trúng càng lớn.

Nếu như là tay súng khác, có lẽ có thể liều mạng bị thương có thể tới gần đối phương.

Nhưng một tay súng như Phúc Lương Sinh, lại không được.

Bởi vì súng của Phúc Lương Sinh, vô cùng trí mạng.

Cho nên, nhất định phải chờ thời cơ thích hợp mới được.

Nghĩ tới đây, tốc độ của Tô Bạch dần dần chậm lại.

“Đoàng đoàng đoàng!!!” Một loạt các tiếng súng vang lên.

Tô Bạch nhanh chóng xê dịch xoay chuyển trong đất tuyết, căn cứ vào cảm giác của mình, tránh né viên đạn.

Lúc này, hắn đã phát huy cảm giác dã thú và cảm giác đến cực hạn.

Viên đạn chỉ trong nháy mắt đã bắn hụt.

“Ha ha...” Phúc Lương Sinh bắn ở phía sau nhìn không được nở nụ cười.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải đối thủ khó giải quyết như vậy.

Trước đây, hắn chưa từng bắn không trúng bia nhiều lần như vậy.

Lúc này, Phúc Lương Sinh thậm chí còn cảm giác, mình trở thành một tân binh học bắn súng.

Mà càng như vậy, hắn càng hưng phấn.

Bởi vì như vậy, hắn mới có thể cảm nhận được khuyết điểm của mình, mới có thể làm thuật bắn súng của mình càng tiến bộ hơn.

Tiếp theo, từ bên hông mình Phúc Lương Sinh lấy ra một hộp đạn, chuẩn bị thay đạn cho súng lục của mình.

Đúng lúc này, Tô Bạch ở xa xa đột nhiên trở tay nỏ súng, bắn về vị trí của Phúc Lương Sinh.

Trong nháy mắt, Phúc Lương Sinh lại có cảm giác bị một tấm lưới vô hình bao phủ như lúc trước.

Dường như mỗi một động tác của mình, đều bị dự đoán.

Nhưng lúc này, Phúc Lương Sinh đã có kinh nghiệm, thân thể nhanh chóng cuộn rút, bảo vệ súng lục, để cho viên đạn bắn vào người hắn.

Viên đạn bắn trúng thân thể hắn, giống như là đánh vào vách tường, chỉ xuất hiện một ít vết thương rất nhỏ mà thôi.

Phúc Lương Sinh tránh né viên đạn, trong lòng cười lạnh.

Lại nói tiếp, người kia dường như có năng lực dự đoán.

Nhưng mà, thuật bắn súng lại vô cùng bình thường.

Căn bản không cách nào giống như hắn, chuẩn xác đánh trúng mục tiêu.

Nếu không, súng lục bây giờ của hắn, đã bị đối phương bắn phé đi.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt Phúc Lương Sinh có chút biến hóa.

Bởi vì hắn cảm giác được, lúc đối phương nổ súng, thân thể đã nhanh chóng tiếp cận.

Lúc trước còn có hơn sáu mươi thước, hiện giờ đã gần hai mươi thước.

Hơn nữa, vẫn đang nhanh chóng tiếp cận.

Tuy rằng nói, Phúc Lương Sinh không biết Tô Bạch lấy từ đâu ra sức lực muốn cùng một người sống lại cấp Mãng của mình chơi cận chiến.

Nhưng theo bản năng của hắn cảm thấy, đây tuyệt đối không phải là một chuyện tốt.

Nghĩ đến đây, trong mắt Phúc Lương Sinh lộ ra một tia tàn độc, làm lộ ra một cây đũa da gân màu đen trên cổ tay.

Sau đó, hắn bao bọc một viên đạn trong đũa da gân, kéo lên một cái ná cao su đũa da gân.

Lập tức, một viên đạn, với tốc độ không thua gì súng bắn về phía Tô Bạch mà đến.

Khi viên đạn này tiến đến, Tô Bạch nhất thời cảm giác mi tâm một trận đau đớn, giống như là bị thứ gì đó chỉ vào mi tâm.

Trong nháy mắt, trên mặt hắn nhanh chóng bao bọc một tầng vật chất kim loại màu đen.

“Àm!”

Viên đạn bắn vào trán Tô Bạch.

Viên đạn nhanh chóng bị bắn ra.

Nhưng động tác của Tô Bạch cũng bởi vì viên đạn này, sinh ra một lát dừng lại.

Mà dừng lại này, đã đủ để cho Phúc Lương Sinh cũng nhanh chóng hoàn thành đổi đạn.

Tiếp theo, Phúc Lương Sinh giờ súng lục lên, chỉ về phía Tô Bạch.

“Pằng!”

Chỉ là, trong chớp mắt này, khẩu súng lục trong tay Tô Bạch lại lần nữa bắn ra.

Một viên đạn trực tiếp bắn vào Sa Ứng, trực tiếp bắn Sa Ứng thành sắt vụn.

Thì ra, trước khi Tô Bạch tiến công, cũng đã dùng đã cảm giác đã thú bao phủ Phúc Lương Sinh, sớm đã chú ý tới nếp gân da ở cổ tay đối phương.

Cho nên, trong lòng đã sớm có phòng bị.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao, Ma Thiết sẽ phòng ngự nhanh như vậy.

Mà mục tiêu lần này của hắn, cũng không phải một lần kiến công, đánh phé. Phúc Lương Sinh

Mục tiêu của hắn, cho tới bây giờ đều là khẩu súng lục duy nhất trong tay Phúc Lương Sinh.

Mặc dù nói rằng, hắn ở trong phạm vi sáu mươi mét, thuật bắn súng không được.

Nhưng trong vòng hai mươi mét, súng lục chỉ đâu đánh đó vẫn có thể.

Có năng lực dự đoán đường cong trung cấp, Tô Bạch hoàn toàn có thể dự đoán được bước tiếp theo của khẩu súng lục Phúc Lương Sinh sẽ xuất hiện ở nơi nào.

Đồng thời sử dụng một viên đạn đánh phé khẩu súng đi.

Phúc Lương Sinh giật mình, không thể tin nhìn khẩu súng lục trong tay bị đánh phé.

Hắn thật không ngờ, trong thời gian ngắn, vị trí con mồi cùng với thợ săn sẽ phát sinh biến ảo.

Nhưng hắn sửng sốt, Tô Bạch cũng không biết, trong tay hắn xuất hiện một vòng hàn mang, trực tiếp cắt đứt tay của Phúc Lương Sinh.

Một cánh tay bị gãy rơi về phía xa.

“A!!” Phúc Lương Sinh phát ra một tiếng kêu thảm thiết, bùm lại chỗ gãy cánh tay của mình, đau đến lẫn lộn tại chỗ.

Hắn dùng một đôi mắt không thể tin nhìn chăm chăm Tô Bạch: “Sao ngươi lại đả thương được ta chứ! “

Hắn chưa bao giờ nhìn thấy một người sống lại kỳ lạ như vậy.

Không chỉ có năng lực cảm giác siêu cường, còn có kim loại biến hình.

Hơn nữa, kim loại biến hình kia, thậm chí còn có thể cắt đứt cánh tay của hắn.

Những năng lực này, quá mức quỷ dị!

Cũng quá khác chế hắn!

Tô Bạch nhìn Phúc Lương Sinh, cũng không nói nhảm, một bước lần nữa tiến về phía trước, trường đao mang theo hàn mang.

Cùng lúc đó, kim loại nhúc nhích trên mặt hắn, rơi vào lưỡi đao vô cùng mỏng manh trên tay hắn, sau đó kết hợp chặt chẽ, tạo thành một thanh trường đao càng dài càng rắn chắc.

Nhưng mà, cũng chính trong nháy mắt này, Phúc Lương Sinh đã nhanh chóng đứng lên, chạy trốn về phía xa xa.

“Ngươi chờ chết đi!!! Người của Lang Quân bọn ta, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Ánh mắt Phúc Lương Sinh oán độc nhìn chăm chăm Tô Bạch, gào thét một tiếng.

“Người của Lang Quân?” Tô Bạch nghe vậy, đột nhiên nở nụ cười.

Thì ra, đối phương là người của Lang Quân.

Nhưng mà, cho dù là người của Lang Quân thì đã sao?

Người của Lang Quân, đâu phải là hấn chưa từng giết.

Tiếp theo, thân hình Tô Bạch nhanh chóng bay lên, so với lúc chạy trốn lúc trước, tốc độ nhanh hơn vài phần, bay về phía Phúc Lương Sinh.

Mấy ánh đao lướt qua, thoáng cái Phúc Lương Sinh đã ngã xuống tuyết, tứ chi đã bị cắt đứt.

Phúc Lương Sinh gian nan nhìn quanh người mình, nhìn bộ dáng bị chém thành nhân côn của mình.

Trong lòng hấn đột nhiên dâng lên một loại cảm giác quen thuộc.

Chương 241: Tươi sáng

Hai ngày nay tuyết rơi có hơi lớn.

Người vừa giẫm chân xuống, cơ hồ đã lún đến đầu gối.

Vân Mộng Trạch bởi vì trận tuyết lớn này, đã biến thành một vùng trắng xoá mênh mang, lộ ra vẻ cực kỳ tráng lệ, cùng với... tái nhợt.

Mà bên ngoài Vân Mộng Trạch, tuyết trắng bị máu tươi nhuộm thắm, tô điểm thêm chút tươi sáng cho cảnh sắc nhợt nhạt này.

Phúc Lương Sinh nằm trong tuyết, lồng ngực lên xuống chập trùng, trong miệng phát ra tiếng thở dốc nặng nề.

Hắn nhìn dáng vẻ của bản thân, đột nhiên nhớ ra cảnh tượng trước mắt sao mà lại quen thuộc như thế.

Khoảng thời gian trước, hắn mới vừa nhìn thấy tấm ảnh lúc tử vong của một người bạn.

Trong tấm ảnh đó, người bạn kia của mình, cũng giống y dáng vẻ của mình hiện giờ.

Hai tay hai chân đều bị chém đứt, cũng bị gọt thành nhân côn.

Đôi mắt Phúc Lương Sinh nhìn chòng chọc vào Tô Bạch, cắn răng: “Cao Tường là người giết?”

Nghe được lời nói của hắn, Tô Bạch thoáng bất ngờ, nheo mắt: “Hoá ra người là chó sói dưới trướng Thi Thiên Thiên.”

Giờ khắc này, hắn tức thì đoán ra được thân phận của đối phương.

Chỉ là trong lòng hắn thoáng bất ngờ, sự tình vậy mà lại trùng hợp như vậy.

Có nhiều Lang Quân như thế, vậy mà hắn lại lần nữa đụng độ với Lang Quân của Thi Thiên Thiên.

“Sói đầu đàn đang tìm người.” Phúc Lương Sinh hít sâu một hơi: “Bây giờ tốt nhất là người nên buông tha cho ta đi, nếu

không, nhánh băng đảng này của bọn ta, nhất định sẽ không chết không dừng với người.”

Nói đến đây, giọng điệu của hắn khựng lại, rồi nói: “Nhưng nếu như người tha cho ta, ta có thể cầu xin cho người ở chỗ sói đầu đàn, thậm chí để người gia nhập vào Lang Quân, cũng không phải là không thể.”

Nói đến về sau, giọng điệu của hắn vô cùng ôn hoà, tựa hồ người bị Tô Bạch chặt đứt tay chân không phải là hắn vậy.

Nhìn biểu cảm của Phúc Lương Sinh, Tô Bạch nói: “Ta trăm đứt tay chân của người, người không hận ta sao?”

“Tài nghệ không bằng người mà thôi.” Phúc Lương Sinh nhếch miệng khẽ cười, rằng: “Đây là vấn đề của bản thân ta. Hơn nữa để ta chuyển sinh một lần, tứ chi này của ta không phải là quay về rồi sao?”

Nghe hắn nói như thế, Tô Bạch cười phá lên, hai mắt lộ ra sự lạnh lẽo, giọng nói thâm u, phảng phất hàn ý, nói: “Tài không bằng người, thì phải bỏ ra cái giá của tài không bằng người.

Ta và người sinh tử tương tranh, người chỉ cần nói một tiếng nhận thua, chuyện này đã qua đi, vậy thì cái giá mà người phải trả khó tránh có chút nhỏ rồi.”

“Vậy người còn muốn thế nào nữa? Chẳng lẽ muốn giết chết ta?” Về mặt Phúc Lương Sinh lộ vẻ trào phúng, cười nhạo nói: “Người nên biết, ta là người sống lại cấp Mãng, người vốn không cách nào trực tiếp giết chết ta!

Dự theo thuyết của những dị tộc kia, thì ta chính là thần, ta là bất tử!”

“Đúng! Ta muốn giết chết người!” Nhưng cũng chính lúc này, Tô Bạch đột nhiên lạnh giọng nói.

Nghe được lời của hắn, sắc mặt Phúc Lương Sinh lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Ta không những muốn giết người, ta còn muốn khiến người không thể nào chuyển sinh, vĩnh viễn không thể sống lại! Biến thành một đồng bùn đất thôi rữa.” Tô Bạch nhìn Phúc Lương Sinh, khoé miệng nhếch lên, trong chất giọng, có vẻ điên cuồng.

Trong trận chiến đấu này, hắn cảm thấy máu của chính mình sôi sục, khiến cho trong lòng hắn sinh ra dục vọng điên cuồng giết chóc.

Nếu như không giết người này, Tô Bạch cảm thấy, bản thân chắc chắn sẽ không có một giấc ngủ ngon.

Phúc Lương Sinh lộ vẻ trào phúng, còn muốn nói gì đó.

Nhưng lúc này, Tô Bạch đã lấy từ trong không gian linh tính, ra một chiếc rương vàng.

Hắn đặt chiếc rương vàng kim lên trên tuyết, nhìn về phía Phúc Lương Sinh.

Mà khoảnh khắc Phúc Lương Sinh, nhìn thấy chiếc rương vàng

này, tóc gáy dựng đứng hết lên, một luồng hàn ý, toả ra từ trong lòng hắn, tràn ngập tứ chi.

Lúc này đây, hắn không thể thốt ra bất kỳ lời nào nữa rồi.

Bởi vì hắn, đã nhìn thấy cái chết.

Trước đây, Phúc Lương Sinh dám làm ầm ĩ với Tô Bạch, chính là bởi vì hắn là người sống lại cấp Mãng, có thể hoàn thành chuyển sinh, cho nên hắn chẳng mấy may e sợ Tô Bạch.

Lúc đối phó tiêu độ Đồ Long Bộ, cũng chẳng mấy may sợ hãi.

Bởi vì hắn biết, bản thân sẽ không chết.

Cho dù thực lực của Đồ Long Bộ mạnh mẽ vô cùng, có thể giết chết hắn, thì làm thế nào?

Hắn là người bất tử, vẫn có thể sống lại.

Nhưng lúc này, Phúc Lương Sinh lại nhìn thấy được cái chết rõ ràng chân thực.

Lúc trước hắn biết được, ở thế giới này, có một thứ đồ có thể giết chết người sống lại,

Thứ đồ đó, gọi là vật phong ấn, là thủ đoạn để con người đối phó với người sống lại.

Mà vật phong ấn, vừa hay cần phải có đồ bằng vàng để chứa đựng.

Cho nên hiện giờ, Phúc Lương Sinh nhìn thấy chiếc rương vàng, thì sợ hãi rồi.

Người dưới hần nhất thời ướt đầm.

Khuôn mặt Phúc Lương Sinh dần méo mó, nước mắt nước mũi chảy hết ra ngoài, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía rương vàng.

Giờ phút này, rất hiếm người liên tưởng ra được người đàn ông đáng dấp như quý công tử, giết người như ngoé kia, và người đàn ông khóc lóc chảy nước mũi rùng rùng này là một.

Mà trong tầm mắt chăm chú của hần, Tô Bạch mở chiếc rương vàng ra.

Theo sau rương vàng được mở ra, thiên địa biến chuyển đến âm trầm.

Lúc này, tuyết trắng cũng giống như đã biến thành màu xám tro.

Chỉ có điều, không phải bản thân tuyết trắng đã biến thành xám tro, mà là ở trong khu vực sông Sơn Dương có thể ảnh hưởng, tất cả động vật đều sẽ cảm thấy mọi thứ giữa trời đất, đều mất đi màu sắc.

Phủ lên một lớp màu xám tro.

Cùng lúc này, một luồng đục vọng cuồng sát, lấy rương vàng làm trung tâm, bắt đầu phủ khắp bốn phía.

Chớp mắt, dã thú ở các địa lân cận bắt đầu cắn xé nhau.

Những con độc xà như, rắn cạp nong, rắn hổ mang chúa, rắn hổ mang Chu Sơn, cũng bắt đầu phát điên, hề thấy động vật là cắn.

Thậm chí đuôi theo dã thú để cắn.

Mà ở trong đó, có một dị loại.

Phúc Lương Sinh đang đào thoát.

Cơ thể của hần giống như con sâu róm, bò ra phía bên ngoài.

Tuy nói rằng, trong lòng hần lúc này đã ngập tràn đục vọng giết chóc.

Nhưng mà, thế này chỉ khiến hắn càng thêm hoảng sợ, chứ không phải hưng phấn.

Hắn biết, chuyện xấu nhất hiện giờ đã xảy ra rồi.

Đó thật sự là vật phong ấn!

Hắn, thật sự sẽ chết ở nơi này!!!

“Ta cho ta đi... Đừng giết ta...” Ý thức của Phúc Lương Sinh lúc này đã mơ hồ, trong miệng phát ra âm thanh nỉ non, có thể nhanh chóng bò ra bên ngoài.

Mà cũng chính ngay lúc này, một chiếc chùy đầy gai nhọn, bỗng nhiên đâm trúng đầu của hắn, hung hăng ghim đầu của hắn lên trên mặt đất.

Mặc dù xương đầu bị xuyên thủng, Phúc Lương Sinh vẫn chưa chết, cả người co rút, đôi mắt chảy ra lệ máu.

“Đừng... đừng giết ta...” trong miệng của hắn, vẫn phát ra thanh âm nỉ non như cũ.

Từng cây từng cây gai nhọn chậm rãi ghim đầu hắn lên trên đất, biến đầu hắn thành một cái tổ ong vò vẽ.

“Cảm giác gần đây có một người vừa mới tử vong, tên họ Phúc Lương Sinh, thu hoạch được điểm thuộc tính đặc biệt, kỹ xảo sinh tồn đã ngoại +1”

Tô Bạch cảm nhận được cái chết của Phúc Lương Sinh, lấy sừng Sơn Dương từ trên chùy sừng dê xuống, bỏ vào bên trong rương vàng, rồi đóng nó lại.

Theo sau rương vàng bị đóng lại, cảnh vật xung quanh lần nữa khôi phục đáng vẻ ban đầu.

Đối với sự khẩn cầu của Phúc Lương Sinh, trong lòng Tô Bạch chẳng có chút cảm giác đồng cảm nào.

Người này là kẻ địch của hắn, hơn nữa còn là một kẻ coi mạng người như cỏ rác.

Phúc Lương Sinh không muốn chết, những người bị Phúc Lương Sinh giết chết, càng không muốn chết.

Sau đó, thân hình Tô Bạch khẽ khựng lại, quay đầu nhìn về phía xa xôi.

Hắn cất rương vàng vào rồi, xông vào trong rừng rậm, biến mất bất tăm.

Mà cũng ngay lúc hắn ta biến mất, một luồng khí tức cực kỳ mạnh mẽ, tức thời xuất hiện.

Chỉ trong chốc lát, từng hàng đội ngũ nhanh chóng chạy từ trong rừng rậm ra.

Chương 242: Phúc Lương Sinh.

“Đoàng đoàng đoàng!!!”

Súng ngắn liên tục bắn ra, đều trúng vào hồng tâm.

“Tốt!”

“Tốt!”

“Tốt lắm!”

“...”

Xung quanh truyền đến một tràng thanh âm hoan hô nhảy cẫng.

Thiếu niên xạ kích đặt khẩu súng ngắn xuống, quay đầu lại, lộ ra khuôn mặt anh tuấn mang theo nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

Người này, là Phúc Lương Sinh.

Tô Bạch đứng ở bên cạnh, giống như một vị quan khách, xem cuộc đời của Phúc Lương Sinh.

Hắn nhìn thấy thiên phú trên phương diện bắn súng của đôi phương.

Luyện súng từ nhỏ, hơn nữa tâm thái còn cực kỳ ổn định, luyện được nửa năm, đã hạ thấp được một vài tuyển thủ chuyên nghiệp.

Về sau, Phúc Lương Sinh trở thành vận động viên bắn súng chuyên nghiệp, công thành danh toại.

Nhưng rất nhanh chuyện hắn ta hút ma túy bại lộ, thân bại danh liệt.

Thành tựu trước kia, đều tan thành mây khói.

Hơn nữa bởi vì nguyên nhân về con người hắn, rất nhiều công ty hợp tác cùng hắn, đều gặp phải tổn thất cực kỳ lớn.

Phúc Lương Sinh cũng bởi vì vi phạm hợp đồng, trên lưng gánh một khoản nợ kêch xù.

Hắn trở thành một người xấu xa nổi danh.

Bị tất cả mọi người ghét bỏ.

Phúc Lương Sinh rất muốn cai ma túy, nhưng loại cảm giác đó, đã ăn sâu vào trong xương cốt của hắn.

Bọn chúng có tính gây nghiện cực kỳ mạnh, trực tiếp tấn công vào đại não của con người.

Chỉ cần dính vào, nhân loại căn bản không thể nào dứt bỏ.

Cùng một đạo lý với việc dùng sức mạnh ý chí để không bị thuốc gây tê gây tê.

Cho nên, Phúc Lương Sinh đương nhiên không thể cai nghiện thành công.

Mà sau đó, còn bởi vì chứng nghiện phát tác, hắn đã đi ăn trộm, đi xả súng, đánh mất ranh giới cuối cùng, mất đi hết cả nhân tính.

Cuối cùng, hắn ở trong một trận đánh nhau với tội phạm bán ma túy, mà chết ở đầu đường, trở thành một thi thể vô danh.

Thực ra theo lý, cuộc đời Phúc Lương Sinh đã kết thúc rồi.

Một thiếu niên thiên tài, có thiên phú cực mạnh, toả ra hào quang rực rỡ trên vũ đài quốc tế, lại đi vào lối rẽ, nhân sinh cứ vậy mà sa đoạ truy lạc.

Nhưng mà, hắn đã sống lại.

Sau khi hắn sống lại, bèn bắt đầu giết chóc điên cuồng.

Hắn hận thù tất cả mọi thứ, hắn không hề có giới hạn cuối cùng.

Người để lộ ra chuyện của hắn, hắn giết.

Người lúc trước từng mắng hắn, hắn giết.

Người từng nhìn thấy hắn, hắn cũng giết.

Hắn đã triệt để biến thành một tên điên từ đầu đến cuối!

Cuối cùng, hắn giết người đến đỏ cả mắt.

Vào một ngày, sau khi hắn giết một tên cảnh sát cướp súng, hắn bèn dùng khẩu súng ngắn đó bắt đầu giết chóc điên cuồng.

Trong thời gian ngắn ngủi hai mươi phút, hắn đã giết sạch người của trụ sở cảnh sát.

Sau đó, hắn lại dùng những khẩu súng ngắn thu hoạch được từ trong sở cảnh sát, cùng với đạn dược, bắt đầu nả súng y như vậy với người bên đường.

Trong thời gian một tiếng đồng hồ, hắn giết chết hơn trăm người, tiếp cận hai trăm người.

Ngày hôm đó, máu chảy thành sông, tiếng oán thán khắp nơi.

Mà Phúc Lương Sinh rất thoải mái, hắn cảm thấy hắn là thần.

Ban đầu, dựa theo phát triển về sau, Phúc Lương Sinh nhanh chóng sẽ bị Đồ Long Bộ tìm đến, sau đó bị giết chết.

Nhưng mà, hắn ta gặp được Thi Thiên Thiên.

Thi Thiên Thiên đã để hắn ta sống tiếp.

...

“Cảm giác được di nguyện của Phúc Lương Sinh, hắn muốn quay về tế bái trước mộ cha mẹ, hoàn thành nhiệm vụ hình thành mảnh báu quan tài, đồng thời thu hoạch được đạo cụ: Tuyệt đối súng cảm.”

Tuyệt đối súng cảm: Có lực tương tác trời sinh với súng.

“Phù...” Tô Bạch nhẹ nhàng nôn ra một ngụm trọc khí.

Ngay vừa rồi, hắn đã xem hết ký ức của Phúc Lương Sinh.

Từ sau khi Phúc Lương Sinh thân bại danh liệt, cha của hắn cũng vì chạy xe mất tập trung mà xảy ra tai nạn chết đi.

Mẹ của hắn, liên tục gặp phải đả kích, cũng u uất buồn bực mà ra đi.

Cũng chính vì điều này, Phúc Lương Sinh cho dù đã trở thành người sống lại, trong lòng vẫn có một tia hối hận áy náy với cha mẹ của mình, mãi không dám đến trước mộ cha mẹ tế bái.

Đây cũng trở thành di nguyện của hắn.

Tô Bạch lắc lắc đầu, xử lý vết thương của bản thân một chút.

Phúc Lương Sinh như thế nào, thì đã chẳng còn kể tục nữa rồi.

Đối phương đã bị hấn giết rồi.

Phòng chừng không bao lâu nữa, thi thể của hắn sẽ bị dã thú quanh đó gặm nhấm sạch sẽ.

Coi như là triệt để chết đi.

Tô Bạch lấy thuốc bột ra, thoa thuốc lên bắp chân cho chính mình.

Trận đấu lần này với Phúc Lương Sinh, năng lực không chế cơ bắp đã lập được công lao rất lớn.

Bắp chân của hắn bị bắn xuyên qua, ban đầu trong lúc giao chiến với Phúc Lương Sinh, hắn nằm ở thế yếu.

Nhưng bởi vì năng lực không chế cơ bắp khiến cơ bắp co thắt lại, áp chế vết thương, dẫn đến thời điểm hắn chiến đấu cùng với Phúc Lương Sinh, không chịu ảnh hưởng gì quá lớn.

Nếu không, trước kỹ năng bắn súng chuẩn xác của Phúc Lương Sinh, hắn là sống hay là chết còn khó biết được.

Chỉ chốc lát, Tô Bạch dùng băng gạc và nước thuốc đã chuẩn bị sẵn từ trước để xử lý vết thương của bản thân.

Làm xong chuyện này, hắn đứng bật dậy, đi về hướng bộ lạc kia.

Chuyện lần này, vẫn chưa kết thúc.

Sau khi hắn xem xong ký ức của Phúc Lương Sinh, thì biết được rất nhiều chuyện.

Nguồn gốc của người không lồ và người có màng.

Sự tồn tại của dị giới vân vân.

Mà điều khiến Tô Bạch chú ý nhất, chính là món đồ mà Cửu Rồi thần giáo và Lang Quân đã giao dịch với dị tộc.

Đó là một bảo vật có thể đi đến dị giới.

Tô Bạch lúc này, đã hiểu rõ vì sao Đồ Long Bộ lại phái đến nhiều người như vậy rồi.

Bởi vì món bảo vật có thể khiến người ta qua lại dễ dàng giữa hai thế giới kia thực quá trân quý.

Chỉ là đáng tiếc, động tác của Đồ Long Bộ sớm đã bị Lang Quân thăm dò rõ ràng, thậm chí còn đặc phái Phúc Lương Sinh một người sống lại loại cảm giác chuyên đánh úp nhánh tiểu đội Đồ Long Bộ này.

Dẫn đến Đồ Long Bộ còn chưa hành động, đã bị trọng thương.

Có điều việc này chẳng liên quan gì đến Tô Bạch.

Bóng dáng Tô Bạch nhanh chóng di chuyển trong đất tuyết.

Chỉ chốc lát, hắn đã đến bộ lạc gần đó.

Mà lúc này, trong bộ lạc, đã loạn thành một mớ.

Mấy quả cầu đá khổng lồ lăn cuộn cuộn trong mấy bộ lạc này.

Mấy tảng đá này, mỗi cái phải có đường kính đến hơn ba mươi mét.

Vô cùng to lớn.

Những người khổng lồ và người có màng kia bị nghiền ép dưới đá tảng, không chịu nổi một kích, bị nghiền nát thành một khối thịt vụn.

Tô Bạch đứng trên đỉnh núi, nhìn về phía xa xa.

Ở nơi đó, có một đám người cũng đang đứng trên đỉnh núi.

Trong bọn chúng có một người đàn ông trung niên, tay ôm lấy đầu, mặt lộ vẻ thống khổ, trên da thỉnh thoảng còn tứa ra máu tươi.

Tô Bạch nhận ra người đàn ông trung niên đó.

Nam Thụy, một vị đội trưởng Đồ Long Bộ vô cùng nổi danh, là người linh năng cấp B.

Nhiều lần tác chiến cùng với người sống lại, lập được chiến công hiển hách.

Đây là người linh năng có phẩm cấp cao nhất mà Tô Bạch từng gặp.

Chỉ là, người này không còn sống được bao lâu nữa rồi.

Với nhãn lực của hắn đã nhìn ra được, người này bị cưỡng chế tiêm vào loại thuốc cấp A trong danh sách thuốc, cơ thể đã bắt đầu suy sụp.

Dựa theo phỏng đoán của hắc, người này cũng chỉ có thể sống được thêm một tiếng đồng hồ nữa.

Tô Bạch từ chỗ số đá tảng ở trong bộ lạc đang không ngừng nghiền nát người có màng, và người khổng lồ, trong lòng đã hiểu rõ cách nghĩ của Nam Thụy.

Đối phương là muốn vào lúc cuối cùng của sinh mệnh, hoàn thành nốt nhiệm vụ.

“Xin lỗi...” Trong lòng Tô Bạch thầm nói một tiếng.

Thứ bảo vật có thể qua lại giữa hai thế giới này, hắc cũng rất muốn có.

Bởi vì món bảo vật này, đối với hắc vô cùng có ích.

Tương lai nếu hắc muốn thăng lên người sống lại cấp Mãng, nhất định phải nán lại ở nơi có dồi dào linh năng.

Như vậy có thể giúp đỡ hắc nhanh chóng hoàn thành tích lũy.

Càng hướng hồ, dị giới, cũng đại diện cho một bảo khố.

Tài phú đại diện trong đó, chắc chắn không phải chỉ dùng hai chữ kim tiền là có thể khái quát được.

Ở trong đó, hắc thậm chí có thể nhanh chóng tru sát người khổng lồ và người có màng để hoàn thành việc tích lũy thực lực.

Cùng lúc này, từng luồng tin tức chết chóc, không ngừng hiện ra trong đầu hắc.

Lần này, người chết quá nhiều rồi.

Tô Bạch cảm thấy, người chết lần này, có thể đẩy điểm thuộc tính của mình, lên đến 100 điểm.

Đến lúc đó, hắc có lẽ đã có thể biết được một phần trăm ý nghĩa bên trong sách vàng là cái gì.

Tiếp theo, biểu cảm Tô Bạch khựng lại, nhìn về phía Đồ Long Bộ, rồi trực tiếp đi đến đó.

Cũng ngay lúc này, người của Đồ Long Bộ, cũng phát hiện hắc đi đến.

“Hắc đến rồi.” Sở Hồng Nguyệt nhìn chằm chằm Tô Bạch, lên tiếng nhắc nhở đồng nghiệp bên cạnh.

Lúc này, trong lòng nàng nổi lên sự cảnh giác cực kỳ cao độ.
Người trước mắt, chính là kẻ có thể giết chết một người sống
lại cấp Mãng, vô cùng nguy hiểm, nếu người này có địch ý với
đám người bọn họ, rất có thể là một mối phiền phức lớn.

Chương 243: Không cần chứng cứ

Chỉ là, Sở Hồng Nguyệt không biết tại sao, luôn cảm giác người trước mặt này, có chút quen thuộc.

Dường như đã từng gặp ở đâu đây.

Nàng nhìn mặt nạ màu đỏ đen của đối phương, trong lòng suy nghĩ một hồi, lập tức nhớ lại.

Lúc trước khi nàng còn ở thành phố Vân Mộng, đã từng truy tìm một người sống lại cấp Trùng.

Chỉ là, khi mà nàng đến nơi, đã thấy đối phương chết rồi.

Lúc ấy, khi nàng tìm người chứng kiến tận mắt hỏi thăm, người chứng kiến nói qua về đặc trưng vẻ bề ngoài của hung thủ.

Mà người kia, đã mang theo mặt nạ màu đỏ thẫm vặn vẹo.

“Là mặt nạ vặn vẹo.” Sở Hồng Nguyệt lập tức hiểu rõ cảm giác quen thuộc này đến từ đâu.

Tài liệu về đối phương, do chính nàng ghi chép lưu trữ đây này.

“Đội trưởng! Chúng ta nên làm gì đây?” Người thanh niên hỏi có hai chòm râu hỏi Nam Thụy đang đứng một bên.

Nam Thụy tâm thần bị nhiễu loạn, máu mũi lại lần nữa chảy xuống, giữa làn da cũng rịn ra một chút máu.

Lúc này, toàn thân hắn không còn một chỗ nào không bị máu bao phủ.

Thậm chí, tuyết ở dưới chân hắn, cũng bị nhuộm đỏ một mảnh.

“Không cần quản hắn, để hắn đến đây.” Nam Thụy cắn răng, thanh âm khàn khàn nói.

Những người khác nghe vậy, lập tức rũ họng sùng xuống.

“Rốt cuộc ngươi là ai? Đến chỗ chúng ta là để chuẩn bị làm cái gì?” Sau khi Tô Bạch đi về phía này, một người phụ nữ trung niên lập tức quát.

Tô Bạch bước chân dừng lại, nhìn về phía đám người, giọng nói có chút trầm thấp, đã thay đổi thành một giọng nói khác: “Ta tới đây, là để cứu các ngươi.”

Nghe được lời nói của hắn, bên trong mắt của mọi người, đều lộ ra vẻ ngạc nhiên nghi ngờ.

Nếu đổi lại trước đó, bọn họ sẽ không tin tưởng đối phương.

Nhưng sau khi nhìn thấy được thủ đoạn của đối phương, trong lòng bọn hắn cũng suy xét nhiều hơn một chút.

“Chúng ta... Không cần ngươi cứu.” Nam Thụy gian nan quay đầu, một đôi mắt chảy ra huyết lệ nhìn về phía Tô Bạch.

Tô Bạch nghe thấy thế, cũng không hề có ý định rời đi, chỉ là chậm rãi nói: “Ta cảm thấy, hẳn là các ngươi cũng có nghi ngờ về một số chuyện ha. Các ngươi vừa tới nơi này, đã bị người sống lại hệ cảm giác chặn đánh, có phải là có một loại cảm giác cực kỳ trùng hợp hay không? Dù sao, nếu như là những người sống lại khác, các ngươi chắc chắn sẽ không bị khắc chế đến không làm gì được như thế. Tổn thương phải chịu cũng sẽ không nặng như vậy.”

Nghe được lời nói của hắn, trong mắt đám người trở nên mù mịt.

Đạo lý mà Tô Bạch có thể nghĩ thông suốt trước đó, sao bọn họ có thể không nghĩ ra được chứ?

Với tư cách là chiến sĩ đã trải qua rất nhiều trận chiến, bọn họ đương nhiên sẽ không tin cái gì mà trùng với chả hợp.

Chỉ là, coi như bọn họ có suy đoán lại có thể làm thế nào?

Chẳng lẽ bọn họ còn có thể tìm ra người đã bán tin tức của họ sao?

Hơn nữa, nói đến chuyện này, suy nghĩ của mọi người đều loạn, như thế căn bản không có cách nào làm việc nữa.

“Ngươi biết không? Kỳ thật ta hiện giờ vẫn có thể giết ngươi!” Nam Thụy nhổ một ngụm máu sang bên cạnh, lạnh lùng nói.

“Ta biết, nhưng ngươi không dám.” Tô Bạch từ tốn nói:
“Ngươi đã từng thấy ta giết Phúc Lương Sinh, vậy hẳn các
ngươi cũng thấy được vật phong ấn. Chỉ cần ngươi giết ta,
phong ấn vật lộ ra, các ngươi đều phải chết!”

Nếu hẳn đã tới đây, tất nhiên đã có sự chuẩn bị kỹ càng.

Nếu không, sao hẳn có thể xuất hiện trước mặt một người linh
năng cấp A cơ chứ.

Nhất là, người linh năng này, sắp chết đến nơi rồi.

Nếu như đổi vị trí, Tô Bạch ở trong vị trí của Nam Thụy, suy
nghĩ trong lòng cũng sẽ là xóa sạch nguyên tố ngoài ý muốn,
sau đó tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ.

Đây là lựa chọn không trộn lẫn cõi bất kỳ tình cảm cá nhân
nào.

Cũng là lựa chọn Nam Thụy rất có thể sẽ chọn.

“Ha ha...” Nam Thụy đột nhiên cười một tiếng, “Ta và người
sống lại... Liều mạng tranh đấu không biết bao nhiêu lần, vẫn
là lần đầu tiên nhìn thấy người cổ quái như ngươi... người
sống lại... Khục khục...”

Nói đến phần sau, hẳn nhin không được ho khan.

Cũng chính lúc này, quả cầu đá nhấp nhô của bộ lạc bên dưới
dừng nhấp nhô.

“Ngươi... Nói cho ta, ngươi muốn cứu chúng ta... như thế
nào?” Con mắt Nam Thụy nhìn chòng chọc vào Tô Bạch.

Trong nháy mắt này, một luồng khí thể cực mạnh bao phủ Tô
Bạch, phảng phất tùy thời sẽ đánh chết Tô Bạch.

Tô Bạch cũng không trực tiếp trả lời đối phương, mà nhìn lướt
qua mọi người rồi nói: “Trong số các ngươi có một nội ứng
của giáo hội Cứu Rỗi.”

Nghe được lời nói của hẳn, sắc mặt của đám người có mặt hơi
hơi thay đổi.

“Không có khả năng!” Đôi mắt của Nam Thụy, lập tức hiện
lên sát ý.

“Tại sao lại không có khả năng?” Tô Bạch thản nhiên nói:
“Nếu như các người đến đây hoàn thành nhiệm vụ, tự nhiên sẽ không hoàn toàn tuân thủ theo kế hoạch lúc trước để làm việc. Mà giáo hội Cứu Rỗi kia muốn làm việc một cách hoàn mỹ vô khuyết, vậy dĩ nhiên sẽ làm một cái bảo hiểm. Mà sắp xếp nội ứng vào bên trong các người. Làm loại bảo hiểm này vừa thích hợp.”

Nói xong, hắn nhìn về phía tên kia thanh niên mọc ria hai bên mép, nói: “Người cảm thấy thế nào?”

Kỳ thật, lúc trước Tô Bạch đã có sự nghi ngờ.

Lúc trước hắn, trước khi gặp người của Đồ Long Bộ, đã từng cảm giác được người thanh niên này, trên thân mang theo được liệu linh năng.

Đúng thế, là linh năng được liệu, không phải thuốc linh năng Nam Thụy mà mang theo.

Đối với được liệu linh năng và thuốc linh năng, Tô Bạch vẫn có khả năng phân biệt rõ ràng.

Mà đến đây, mục đích của Đồ Long Bộ, là vì hoàn thành nhiệm vụ.

Cũng không phải tới hái được liệu linh năng.

Cho nên, hành vi thanh niên này cực kỳ đáng ngờ, trong lòng đối phương có tư tâm cá nhân.

Đương nhiên, nguyên nhân khiến Tô Bạch chắc rằng đối phương là nội ứng của giáo hội Cứu Rỗi, là hắn đã nhìn thấy ảnh chụp đối phương trong ký ức của Phúc Lương Sinh.

Mà ảnh chụp, là giáo hội Cứu Rỗi đưa cho.

“Người ăn nói vớ vẩn!” Vu Minh Huy nghe vậy, nổi giận gầm lên một tiếng, giơ súng lên muốn bắn về phía Tô Bạch.

Nhưng cũng chính là lúc này, Sở Hồng Nguyệt đoạt lấy súng trong tay hắn, khiến hắn té ngã trong đất tuyết.

“Được rồi. Chuyện này ta đã nói cho các người rồi. Các người muốn xử trí như nào thì tùy các người.” Tô Bạch bình tĩnh nói một câu, rồi đi về hướng xa xa.

Nhưng cũng chính vào lúc này, một luồng sát ý bao phủ Tô Bạch.

Bóng dáng Tô Bạch dừng lại, sắc mặt bình tĩnh, quay đầu nhìn về phía Nam Thụy.

“Đừng giết bọn chúng.” Con mắt Nam Thụy nhìn chòng chọc vào Tô Bạch, thanh âm khàn khàn nói.

Tô Bạch nghe vậy, đã hiểu được ý của đối phương.

Đối phương đã bỏ việc hoàn thành nhiệm vụ, đưa bảo vật cho hắn.

Bây giờ thứ mà đối phương muốn, chỉ là muốn đồng đội còn sống trở về mà thôi.

“Được.” Tô Bạch gật gật đầu, nói.

Cùng với câu trả lời của hắn, sát ý bao phủ hắn tiêu tán trong nháy mắt.

Tiếp đó, Tô Bạch biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Sau đó, một cây gai đất bỗng nhiên đâm ra, trực tiếp đâm xuyên qua ngực Vu Minh Huy.

Vu Minh Huy con mắt tròn to, không thể tin gai đất trước ngực mình, lại nhìn về phía Nam Thụy, “Người...”

Hắn không nghĩ tới, đối phương lại giết hắn trong trường hợp không có bất kỳ chứng cứ nào.

Nhưng mà rất nhanh, trong lòng hắn cũng đã hiểu rõ.

Vào thời khắc sinh tử này, cần gì chứng cứ chứ?

Chỉ với động tác mà hắn vừa mới làm kia, cũng đủ để Nam Thụy xác nhận tính chân thực của chuyện này.

Lúc này, trong lòng Vu Minh Huy có chút hối hận.

Nếu như vừa rồi hắn không phản ứng kịch liệt như vậy thì có lẽ hắn sẽ không phải chết.

Nhưng cũng tiếc, hắn đã đi nhầm một bước này.

Con mắt Vu Minh Huy dần dần mất đi thần thái, đầu rũ xuống, tử vong.

“Nhiệm vụ lần này các người không cần tiếp tục làm nữa.”
Nam Thụy nhìn về phía tám người còn lại nói: “Phải sống thật tốt.”

“Thế nhưng...” Trung niên nữ nhân chần chờ một chút.

“Không có thể nhưng... Khục khục...” Nam Thụy ho ra một ngụm máu, thanh âm khàn khàn nói: “Chỉ cần cái người.... vừa mới đây không chết, nhiệm vụ của chúng ta, căn bản không cách nào hoàn thành.”

Nói đến đây, giọng điệu hắc ngập ngừng, nói: “Mà chúng ta muốn giết hắc, khó như lên trời.”

Chương 244: Lưỡng Giới Châu

Tô Bạch đứng ở đằng xa, nhìn trong bộ lạc, mấy quả cầu đá lớn có đường kính hơn ba mươi mét tàn sát toàn bộ bộ lạc.

Có một vài người khổng lồ và người có màng muốn xung kích vị trí của tiểu đội Đồ Long Bộ.

Nhưng rất nhanh thì bị gai đất giết.

Hiện giờ Tô Bạch cũng xem như là nhìn thấy một góc núi bằng thực lực của người linh năng cấp A.

Bộ lạc mấy nghìn người, lại bị một mình Nam Thụy đơn phương tàn sát.

Loại năng lực này, đã có thể nói là hoàn toàn thoát khỏi phạm trù người.

“Rống!!!” Đúng vào lúc này, một âm thanh rống to đột nhiên truyền đến.

Tiếp đó, có năm sáu người khổng lồ cao hơn hai mươi mét, xông về phía quả cầu đá, chặn quả cầu đá.

Người khổng lồ và người có màng trong bộ lạc lúc này, cũng coi là tìm được cơ hội, lũ lượt chạy về phía trong khe núi đằng sau bộ lạc.

Người khổng lồ và người có màng đang rút lui!

Con mắt Tô Bạch ngưng lại, nhìn về nơi người khổng lồ và người có màng biến mất.

Đột nhiên, hắn thấy được hai cơ thể khổng lồ xuất hiện ở đằng sau khe núi, thậm chí cơ thể kia lớn như một ngọn núi nhỏ.

Ở đằng sau khe núi đó, một đôi mắt u ám đang nhìn chăm chú bên này.

Đó là một người khổng lồ vô cùng to lớn!

Rất nhanh, người khổng lồ này dường như cũng đã nhận ra Tô Bạch đang nhìn hắn, lạnh lùng nhìn Tô Bạch một cái, quay người biến mất ở trong khe núi.

Nhìn thấy đối phương biến mất, lông mày Tô Bạch hơi nhíu lại.

Vừa rồi ánh mắt của người khổng lồ kia, cảm xúc trong đó vô cùng sung mãn, căn bản cũng không giống với những người khổng lồ khác.

Đã có thể nói, hắn rất giống với con người chân chính.

“Ầm ầm!” Ngay vào lúc này, trên quả cầu đá đột nhiên mọc ra gai nhọn, trực tiếp đâm chết mấy người khổng lồ 20 mét hơn kia.

Tức khắc, lại bắt đầu một vòng giết chóc mới.

Chỉ là hiện giờ, người khổng lồ và người có màng trong cuộc đã rút lui khá khá rồi, cho dù giết cũng giết không được bao nhiêu người.

Tô Bạch cũng hiểu rõ Nam Thụy muốn làm gì.

Đối phương muốn trong thời gian cuối cùng sinh mệnh của mình, cố hết sức giết người khổng lồ và người có màng càng nhiều, giành sự an bình ngắn ngủi cho chợ số 76.

Sau đó, không bao lâu, quả cầu đá ngừng, trong bộ lạc rơi vào tĩnh lặng.

Tô Bạch quay đầu, nhìn về nơi xa.

Lúc này Nam Thụy đã ngã trên mặt đất, đã không có âm thanh.

Đội viên Đồ Long Bộ ở xung quanh đều đang khóc thút thít bởi vì cái chết của Nam Thụy.

Nhưng mà Tô Bạch lại biết, đối phương vẫn chưa chết.

Bởi vì hắn cũng không nhận được tin tức về cái chết của đối phương.

“Suy nghĩ vẫn thật sự là tử tử.” Tô Bạch nói nhỏ một tiếng.

Hắn hiểu được tại sao đối phương phải giả chết.

Nam Thụy là một đội trưởng có tư lịch già dặn của Đồ Long Bộ, có thể nói xảo trá cáo già.

Mặc dù nói bản thân Tô Bạch đã nói sẽ không giết những người khác của Đồ Long Bộ.

Nhưng mà Nam Thụy không thể bởi vì Tô Bạch mà trực tiếp tin tưởng.

Đối phương giả chết, chính là muốn nhìn hắn có lật lọng hay không.

Tô Bạch tin tưởng rằng, nếu như bây giờ mình tới gần người của Đồ Long Bộ, như vậy Nam Thụy nhất định sẽ dốc hết sức mình, đánh giết mình ở đây.

“Người đáng kính.” Hắn lẩm bẩm một tiếng, sau đó thì đi về phía bộ lạc bên dưới.

Bây giờ, cũng là lúc nên thu hoạch thành quả rồi.

Tô Bạch xuống đến bên trong bộ lạc, theo mùi máu tươi, thì từng luồng tin tức liên tục không ngừng tiến vào trong đầu của hắn.

Mặc dù nói, phần lớn người có màng và người khổng lồ nơi này đều chạy.

Nhưng mà, Tô Bạch vẫn như cũ thu được rất nhiều điểm thuộc tính cơ bản.

Trong nháy mắt, hắn đã cảm thấy lực lượng, nhanh nhẹn và kháng tinh thần của mình đều đột phá đến 100 điểm.

Tô Bạch đột nhiên cảm giác trong đầu, xuất hiện ba con đường.

Ba con đường này, dẫn đến nơi nào đó mà không biết.

Mà hắn đang đứng ở vị trí điểm xuất phát của ba con đường.

Ở phía trước, cũng xuất hiện rất nhiều bóng dáng mơ hồ, thấy không rõ thân hình của nét mặt.

Có vài người giống như hắn, cũng đứng ở vị trí điểm xuất phát, mà có người cũng đã đi đến rất xa.

Nhưng mà, thứ ở trong này, có rất nhiều người chết.

Mặc dù bóng dáng của bọn họ vẫn đứng ở trên đường, nhưng mà trên người đã không có khí tức của người sống.

“Đây rốt cuộc là cái gì?” Tô Bạch chau mày.

Hắn có chút không rõ đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

“Xoạt xoạt...” Đột nhiên, một âm thanh rất nhỏ truyền đến từ vị trí cổ của hắn.

Tô Bạch ngơ ngác một chút, vươn tay sờ cổ của mình.

Sau đó, ngón tay hắn dường như đã sờ thấy khe hở gì đó.

Cảm thấy nơi không hợp lý này, Tô Bạch chân chờ một chút, rồi kẹp lấy lỗ hổng của khe hở kia bằng móng tay.

“Xoẹt...”

Sau đó, một tiếng vang lạnh lạnh truyền đến.

Tô Bạch nhìn làn da hơi trong suốt trong tay mình.

Hắn, lại lột xác.

Trong lòng Tô Bạch hơi loạn.

Trước đó, thì toàn thân hắn đã lột xác, thành công thăng cấp thành người sống lại cấp Xà.

Dựa theo trong trí nhớ của hắn từ những người sống lại khác, hắn cũng biết, cấp Trùng thăng cấp cấp Xà, thì cũng chỉ cần lột xác một lần là được.

Nhưng tại sao Tô Bạch cũng không nghĩ tới, hắn vậy mà lại lột xác.

“Cảm giác gần đây có một người vừa mới chết, họ tên Nam Thụy, thu hoạch được hai điểm thuộc tính cơ bản, cảm giác +2.”

Đúng vào lúc này, một luồng tin tức xuất hiện ở trong đầu Tô Bạch.

“Chết rồi.” Tô Bạch nhìn về phía vị trí của tiểu đội Đồ Long Bộ, trong lòng vẫn như cũ hiểu rõ vị đội trưởng Nam Thụy kia đã chân chính chết.

Trong lòng của hắn nhẹ nhàng thở dài.

Người giống như Nam Thụy này, chết không đáng tiếc.

Sau đó, Tô Bạch ném những suy nghĩ tạp nhạp này ra sau đầu, dấn thủ cảm giác tràn ngập, bắt đầu tìm kiếm bảo vật có thể xuyên qua dị giới ở trong đồng đồ nát của bộ lạc.

Những thứ khác có thể sau này nghĩ lại, chuyện quan trọng nhất bây giờ, vẫn là tìm được món bảo vật kia.

Rất nhanh, hắn đi tới nơi giáo hội Cứu Rỗi từng ở trước đó.

Đến nơi này, thì Tô Bạch ngửi thấy mùi hương ngoài mùi máu tươi và mùi thối của bộ lạc này ra.

Vẫn ngửi thấy một mùi tanh tươi đặc biệt.

Tô Bạch nhìn hơn hai trăm người bị nhốt ở lồng, nhìn ánh mắt sợ hãi lại vừa phần nộ của đối phương, trong lòng có chút cảm thán.

Cũng không biết Nam Thụy là cổ hủ, hay là nguyên nhân gì, khi đối phương đang tàn sát bộ lạc, vậy mà lại phân tâm chăm sóc những người này, khiến những người này sống sót.

Nếu như không phải như vậy, đối phương tuyệt đối có thể giết càng nhiều người không lờ và người có màng.

Tô Bạch lắc đầu.

Nam Thụy đã không giết những người này, thì hắn đương nhiên cũng sẽ không giết những người này.

Mặc dù nói những người này vô cùng ngu xuẩn.

Hơn nữa hết sức trung thành với giáo hội Cứu Rỗi.

Nhưng mà Tô Bạch vẫn như cũ không có ý định giết những người này.

Hắn không phải là đồ tể chân chính.

Cũng không phải là người sống lại bị giết chóc làm cho choáng váng đầu óc.

Đối với những người già trẻ nhỏ này, căn bản không xuống tay được.

Nếu như đã giết những người đó, Tô Bạch cảm giác mặc dù bản thân sẽ mạnh mẽ hơn nhiều, nhưng mà cũng càng thêm khó mà áp chế dục vọng giết chóc kia ở trong lòng mình, trở thành một tên điên từ đầu đến đuôi.

Không đáng.

Cũng không cần thiết.

Tô Bạch nhìn những người này một cái, rồi vòng qua bọn hắn, đi về phía thi thể mặc áo đen ở một bên.

Tiếp đó, hắn từ trên thi thể mặc áo đen đã bị gai đất đâm thành con nhím, tìm được một viên trân châu màu trắng.

Viên trân châu này toàn bộ là màu trắng, phía trên có một vài vệt mực màu đen, thoạt nhìn thì giống như tranh sơn thủy, hết sức xinh đẹp.

Thời khắc nắm được trân châu, thì trong lòng Tô Bạch hiện lên tin tức của trân châu.

Viên trân châu này, là đồ vật xuất hiện trong lúc va chạm của hai thế giới.

Một viên rơi vào thế giới này.

Một viên rơi vào dị giới.

Mà chỉ cần tâm niệm nhất động, thì hắn có thể trực tiếp tiến về dị giới.

Tô Bạch ở trong trí nhớ của Phúc Lương Sinh, biết tên của vật này.

Lưỡng Giới Châu.

Loại vật này, thật ra là đồ vật phổ biến vô cùng, thường xuyên xuất hiện ở trong cấm địa.

Nhưng mà, nhìn chung thứ này vô cùng dễ dàng tổn hại.

Chỉ cần trong lưỡng giới, có một viên trân châu không bảo tồn tốt, một viên trân châu khác cũng không có tác dụng gì.

Đó chính là bởi vì như thế, rất ít khi bảo tồn, thì giá trị cũng đã rất cao.

Chương 245: Đưa tặng

Tô Bạch nhìn Lưỡng Giới Châu trong tay, trong lòng khẽ động, đóng viên châu lại.

Lưỡng Giới Châu có một đặc tính.

Nó có thể đóng lại.

Hai thế giới, hai viên trân châu, nếu một viên đóng lại thì Lưỡng Giới Châu không thể sử dụng được.

Tô Bạch cũng không muốn bản thân mình còn chưa đi qua, động vật hoặc người từ thế giới khác đã đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

Như thế sẽ mang đến cho hắn nguy hiểm không đáng có.

Về phần đi qua thế nào, hắn vẫn chưa nghĩ tới.

Bây giờ còn chưa chuẩn bị xong, nếu hắn trực tiếp đi ra ngoài thì chỉ khiến bản thân gặp nguy hiểm mà thôi.

Hơn nữa, Tô Bạch cũng biết một vài thông tin về viên trân châu này từ trí nhớ của Phúc Lương Sinh.

Bộ lạc Cự Nhân giao dịch viên trân châu này với giáo hội Cứu Rồi, hai trăm con người chỉ là một phần của thỏa thuận, và bọn họ còn yêu cầu giáo hội Cứu Rồi đối phó với một chủng loại tên là xà long.

Xà Long là loài có mối hận thù sâu đậm với bộ lạc Cự Nhân.

Lối vào của viên trân châu lại ẩn giấu ở gần bộ lạc Xà Long.

Nó luôn luôn mở ra.

Vì vậy, Tô Bạch cũng không quá lo lắng về việc sẽ có người ở đối diện đóng cửa thông đạo.

Sau khi cầm lấy viên trân châu, Tô Bạch liếc nhìn hơn hai trăm con người ở bên trong lòng rồi bỏ đi.

Hắn sẽ không giết hai trăm con người này, nhưng cũng sẽ không cứu họ.

Số phận của hai trăm con người phụ thuộc vào những gì Đồ Long Bộ làm.

Sau đó, Tô Bạch đi tới khe núi, dùng cảm giác dã thú để tìm một viên Lưỡng Giới Châu khác trong khe hở của vách đá.

Đây là Lưỡng Giới Châu mà đám người khổng lồ kia đã sử dụng khi họ rời đi.

Nếu dùng Lưỡng Giới Châu này, hắn có thể đến được vị trí của người khổng lồ.

Nhưng Tô Bạch phỏng đoán rằng khi người khổng lồ rời đi, Lưỡng Giới Châu ở phía đối diện đã đóng lại.

Vậy nên, Lưỡng Giới Châu này không còn tác dụng gì nữa.

Sau khi lấy được Lưỡng Giới Châu, Tô Bạch suy nghĩ một lát rồi đóng nó lại.

Tiếp đó, hắn đi về phía Đồ Long Bộ.

Khi Tô Bạch đến gần, các thành viên còn sót lại của Đồ Long Bộ đều lộ ra vẻ cảnh giác, giờ súng nhắm vào hắn.

Tô Bạch biết, nếu hắn hành động không bình thường thì đối phương chắc chắn sẽ nổ súng.

Chỉ là những khẩu súng này không uy hiếp được hắn như Phúc Lương Sinh.

Nhất là sau khi sức mạnh của hắn vừa được tăng thêm một bậc.

“Ta tới đây không có ý gì xấu cả.” Tô Bạch nhìn về phía mọi người, lấy ra Lưỡng Giới Châu vừa tìm được ở trong khe núi, đặt ở trên mặt đất nói: “Lưỡng Giới Châu này dẫn tới chỗ bọn người khổng lồ, có lẽ sẽ có ích đối với các ngươi.”

Loại trân châu này, hắn chỉ cần một viên là đủ.

Còn cái kia, chắc sẽ giúp ích rất nhiều cho Đồ Long Bộ.

Nghe thấy lời hắn nói, đám người Sở Hồng Nguyệt hơi giật mình.

Họ không ngờ rằng đối phương thế mà lại tặng họ bảo vật này.

Tô Bạch gật đầu về phía đám người kia, sau đó xoay người rời đi.

Mới đi được vài bước, hấn dừng lại một chút, xoay người nói: “Còn có, nếu các người muốn tìm lại thi thể của đồng đội thì hãy nhanh lên.

Nếu không, rất có thể mọi người sẽ thu hút những bầy Huyết Lang và dã thú cấm địa khác.”

Nói xong, hấn biến mất trong làn tuyết.

“Người này...” Sở Hồng Nguyệt nhìn bóng dáng người kia dần dần biến mất, lông mày nhíu chặt.

Đây là lần đầu tiên nàng thấy một con người sống lại ‘hòa nhã’ như vậy.

Đối mặt với những người khác mà không có sát tâm.

Trước những thành viên của giáo hội Cứu Rồi, vẫn không hề có ý định giết người.

Nếu là một người sống lại khác, e rằng một trận giết chóc đã sớm bắt đầu.

Nếu không phải người đó được Nam Thụy xác nhận là người sống lại, bọn họ cũng không thể tin nổi.

Sau đó, Sở Hồng Nguyệt và những người đồng đội khác nhìn nhau, rồi một vài người trong số họ bắt đầu tìm kiếm thi thể của đồng đội mình.

Còn những người khác thì đi giải cứu các thành viên của giáo hội Cứu Rồi đang bị nhốt trong lồng sắt.

Đến nửa đêm, ‘chiếc giường gỗ’ bằng tám cành cây khô bị đốt cháy.

Nhất thời, ngọn lửa bùng lên trên bầu trời cao.

“Xoạt xoạt...”

Ở giữa một ngọn núi đằng xa, Tô Bạch bóp chết một con báo gấm cấm địa, quay đầu nhìn đồng lửa đang cháy phía xa, trong mắt hiện lên vẻ bất lực.

Sau khi đưa Lương Giới Châu cho đối phương, hấn bắt đầu giết những con thú xung quanh bị mùi máu hấp dẫn.

Thực ra hấn không cần phải làm những việc này, chỉ cần rời khỏi cấm địa là được.

Dù sao người của Đồ Long Bộ cũng không có quan hệ gì với hắn.

Thậm chí tư tưởng của đôi phương và hắn còn khá mâu thuẫn với nhau, cũng có chút thánh mẫu.

Thế mà họ lại cứu những người của giáo hội Cứu Rỗi.

Tuy nhiên, Tô Bạch vẫn ở lại, giữ an toàn cho bên kia một thời gian.

Mặc dù hắn không đồng tình với hành động của các thành viên trong Đồ Long Bộ, nhưng hắn cũng chẳng có ác cảm gì đối với họ, những người đã cống hiến hết mình để bảo vệ sự bình yên của xã hội.

Thậm chí, trong lòng hắn còn vô cùng kính nể những người như thế.

Đúng lúc này, một âm thanh rất nhỏ vang lên.

Tô Bạch quay đầu lại, bèn nhìn thấy một đám Huyết Lang đang từ từ tiến lại gần.

“Thật đúng là không để cho người ta nghỉ ngơi.”

Tô Bạch nở nụ cười, Ma Thiết trong tay hóa thành một thanh trường đao, tiến về phía đám Huyết Lang.

Ở bên kia, Sở Hồng Nguyệt và những người khác nhìn về hướng Tô Bạch đang đứng.

“Tại sao hắn lại làm như vậy?” Một người trong đội không kìm được, cất tiếng hỏi.

Những người khác nhìn nhau, cũng lộ ra vẻ mặt khó hiểu.

Trong lòng họ không sao hiểu nổi.

“Có lẽ trong lòng hắn có ý tốt.” Một người cười nói.

Những người khác nghe vậy đều lắc đầu.

Là người đã từng đối phó với người sống lại lâu như vậy, bọn họ khó có thể tiếp nhận loại chuyện này.

“Này!” Đúng lúc này, một giọng nói vang lên từ trong đám đông.

“Các người đến từ chính phủ Liên Bang?” Trong đám đông, một ông già nhìn về phía những người trong Đồ Long Bộ và nói.

Nghe thấy lời nói của ông lão, tất cả mọi người đều quay lại nhìn.

Ông lão nhìn mọi người chằm chằm và nói: “Bây giờ ta phải về nhà, các người mau đưa ta đi đi, đừng lo lắng về những xác chết này nữa. Những xác chết này không quan trọng bằng những người sống như chúng ta”.

Nói xong còn cố ý dùng đá đập vỡ chiếc giường gỗ đang cháy.

“Đúng thế! Đúng thế!”

“Ta đói bụng, mau cho ta ăn chút gì đi!”

“Quần áo của ta bị phá hỏng rồi, các người nhanh chuẩn bị quần áo cho ta!”

“...”

Những người khác cũng trở nên sốt ruột, nói không ngừng nghỉ về các loại điều kiện.

“Câm miệng!” Trong đám người Đồ Long Bộ, một người phụ nữ trung niên vẻ mặt lạnh lùng, trên người toát ra khí tức kinh người hét lên.

Lập tức, tất cả mọi người im lặng.

“Các người nghĩ mình là cái thá gì?” Người phụ nữ trung niên chế nhạo nói: “Các người hiện giờ là tội phạm, không phải người dân bình thường. Trước mắt, chúng ta đang thi hành luật Liên Bang, mấy người các người bắt buộc phải hợp tác với chúng ta!”

“Hiểu chưa?” Luồng khí tức đáng sợ bao trùm lên mọi người, nàng lạnh giọng nói.

Mọi người bị khí tức này dọa sợ tới mức rùng mình, không dám lên tiếng phản đối.

Dương Thuận Lôi thu hồi năng lực tinh thần, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ.

Xét cho cùng, Đồ Long Bộ là một nhóm người bạo lực, không phải là kiểu người có thể đãi khách ăn cơm.

Mặc dù họ sẽ cứu những tín đồ của giáo hội Cứu Rỗi, nhưng điều này không có nghĩa là họ sẽ đáp ứng với những yêu cầu vô lý của đối phương.

Thậm chí, sau khi đưa nhóm người này ra ngoài, họ sẽ tống cổ chúng vào ngục.

Ở Liên Bang, việc thờ phụng giáo hội Cứu Rỗi là tà đạo, thuộc hành vi phạm tội rất nghiêm trọng.

Có thể ngồi tù mục xương.

Chương 246: Sử dụng Lưỡng Giới Châu

Đến rạng sáng, khi các thành viên còn lại của Đồ Long Bộ tìm ra những thi thể đã bị thiêu rụi giống hệt nhau, Tô Bạch bèn rời đi.

Hắn tới nơi này cũng có việc riêng, không thể luôn bảo vệ người của Đồ Long Bộ mãi được.

“Vù vù vù...” Gió lạnh rít gào, từng bông tuyết rơi xuống.

Đêm qua, thời tiết lại bắt đầu trở lạnh, tuyết đã bay đầy trời.

Lúc này Tô Bạch đang đốt lửa trong hang đá, tránh tuyết rơi dày đặc và gió lạnh.

Mặc dù hiện giờ hắn không sợ lạnh, và cũng sẽ không thể chết trong trận tuyết, nhưng hắn không muốn vội vàng di chuyển dưới trời tuyết dày như thế này.

Hiện giờ hắn có rất nhiều thời gian.

Sau khi Tô Bạch ăn xong món thịt hun khói, từ trong không gian linh tính lấy ra Lưỡng Giới Châu, nhịp tim tăng nhanh dần lên.

Hắn chuẩn bị đi đến thế giới khác một chuyến.

Tuy nói rằng người khổng lồ đặt viên trân châu trên lãnh thổ của kẻ thù ở thế giới kia, nhưng chưa chắc đã lấy được Lưỡng Giới Châu.

Nhưng hắn không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Nếu người khổng lồ phá vỡ Lưỡng Giới Châu của thế giới khác hoặc đóng nó lại.

Khi đó Lưỡng Giới Châu của hắn sẽ trở nên vô dụng.

Tuy vậy, Tô Bạch nhìn Lưỡng Giới Châu trước mặt, trong lòng vẫn còn nghĩ ngợi một chút.

Lúc này, hắn không khác gì lần đầu tiên một mình rời khỏi nhà.

Chính là lúc này đây, hắn đi đích chính là thế giới khác.

“Phù...” Tô Bạch nhẹ nhàng thở ra, mở Lưỡng Giới Châu, sau đó đặt Lưỡng Giới Châu ở trên mặt đất, tâm niệm vừa động, cơ thể bèn biến mất.

Lưỡng Giới Châu khẽ lay động, rồi không còn động tĩnh gì.

Đây là một trong những kỹ xảo sử dụng Lưỡng Giới Châu.

Nếu trong tay sử dụng Lưỡng Giới Châu, khi một người đi vào thế giới khác, Lưỡng Giới Châu sẽ rơi xuống đất và vỡ tan.

Lưỡng Giới Châu cũng trở thành đồ bỏ đi.

Trừ khi người này tìm được Lưỡng Giới Châu khác, nếu không, hắn sẽ không thể quay lại.

Đây là những gì Tô Bạch biết được từ trong trí nhớ của Phúc Lương Sinh.

... ..

Ở một thế giới khác, trong một khu rừng ngập tràn sắc xuân, ánh mặt trời đang tỏa sáng.

Một con sóc có kích thước bằng con chó săn nhanh nhẹn nhào lộn trên cây để tìm thức ăn.

Dưới gốc cây, một con rắn khổng lồ với hoa văn sặc sỡ trên thân ở trong bóng tối giống như sâu róm bình thường, chậm rãi vặn vẹo, thỉnh thoảng ngẩng đầu phun ra tiếng rít, ánh mắt âm ỉ nhìn chăm chăm vào con sóc.

Phía bên kia, trên ngọn cây đại thụ, hai con chim trưởng thành đang ở gần tổ chim, nhìn con rắn khổng lồ đang uốn éo với ánh mắt cảnh giác.

Đột nhiên, một thanh niên mặc đồ thể thao xuất hiện trên bãi cỏ.

Với sự xuất hiện của người này, những con thú khổng lồ trong bóng tối dường như cảm nhận được hơi thở, lần lượt quay đầu nhìn về hướng Tô Bạch.

“Cái này...” Ngay khi Tô Bạch đến thế giới này bèn cảm nhận được xung quanh, sau đó hơi giật mình.

Dược liệu linh năng còn nhiều quá vậy?

Hắn có thể cảm nhận rất rõ ràng, gần đây có hai mươi dược liệu linh năng cấp A, thậm chí còn hơn cả cấp A.

Ở khu vực trung tâm cấm địa cũng không dễ gặp được nhiều dược liệu linh năng cao cấp như thế.

Rồi sau đó, Tô Bạch lại dùng cảm giác dã thú cảm nhận môi trường xung quanh, hơi biến sắc.

Ở nơi này, có rất nhiều dã thú cấm địa.

Hơn nữa, những con dã thú cấm địa này còn mạnh hơn cả những con mà hắn từng thấy.

“Gào!” Đúng lúc này, một tiếng gầm thấp truyền đến, một con thỏ to cỡ con chó lớn lao ra, lộ ra vẻ tham lam, lao thẳng tới chỗ của Tô Bạch.

Vẻ mặt của Tô Bạch hơi thay đổi, lập tức một viên Lưỡng Giới Châu màu đen được đào ra khỏi lớp đất nơi hắn đang đứng.

Sau khi lấy được viên trân châu, hắn đưa nó vào bên trong không gian linh tính.

Làm xong việc này, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Nếu sau này đánh nhau với dã thú, phá hủy Lưỡng Giới Châu thì phiền phức lắm.

Tô Bạch nhìn con thỏ đang chạy, Ma Thiết trong tay lập tức biến thành một thanh trường đao.

Ngay sau đó, ánh đao lóe lên trong khu rừng, mang theo cái lạnh đến thấu xương.

Máu bắn tung tóe, xác con thỏ khổng lồ tức khắc bị chia thành hai nửa.

Với cái chết của con thỏ, khu rừng đột nhiên trở nên im ắng.

Lúc này, tuy rằng đám dã thú trong rừng hết lần này tới lần khác nhìn chằm chằm Tô Bạch bằng ánh mắt kỳ quái, nhưng

chúng cũng không có hành động gì khác, bắt đầu trở lại trạng thái trước đây.

Tô Bạch cảm nhận được chuyển động của đám dã thú xung quanh, trong lòng nảy sinh một cảm giác kỳ lạ.

Chỉ số thông minh của những con dã thú này rất cao, chúng thực sự biết cách phán đoán tình hình.

Lúc này, Tô Bạch thậm chí còn có một dự cảm.

Những con thú này, không phải là dã thú, mà là những cá thể săn nhau trong rừng rậm.

“Gào!”

Đúng lúc này, từ xa đột nhiên truyền đến một tiếng gầm trầm thấp.

Nghe thấy tiếng gầm, những con vật gần đó lập tức bỏ chạy tán loạn.

Như thể tiếng gầm là một loại thú dữ hung ác.

Tô Bạch cau mày.

Hắn đã rất quen thuộc với tiếng gầm này, và hắn có thể biết được tiếng gầm đó phát ra từ đâu.

Là người khổng lồ.

Tô Bạch nghĩ đến đây, cơ thể khẽ động, bèn hướng về phía tiếng gầm.

Chỉ một lát sau, hắn xuất hiện trên một ngọn núi.

Ở trên sườn núi này, Tô Bạch có thể thấy rõ tình hình bên dưới.

Bên dưới, một nhóm người khổng lồ đang gào thét.

Tiếng gầm lớn đến nỗi những con dã thú ở gần đó cũng phải run sợ.

Mà ở phía đối diện của người khổng lồ còn có một đám dị thú khổng lồ.

Dị thú có cơ thể giống như một con rắn và được bao phủ bởi lớp vảy dày.

Chỉ khác là trên đầu của những dị thú này đều có sừng giống như lưỡi kiếm, trên đó lóe lên một chút ánh sáng lạnh lẽo.

Một phần ba số dị thú phía trước đã đứng dậy, với đôi mắt hung dữ và hơi thở khàn khàn trong miệng, sức mạnh của chúng có thể sánh ngang với những người khổng lồ.

Nhìn thấy những người khổng lồ và đám dị thú, sắc mặt của Tô Bạch hơi thay đổi.

Hắn biết nguyên nhân vì sao người khổng lồ tới đây.

Chúng đến là vì Lương Giới Châu.

Có lẽ, người khổng lồ đã sử dụng Lương Giới Châu trước đó, và sau khi phát hiện ra rằng Lương Giới Châu không thể sử dụng được bèn đi tìm viên còn lại của hắn.

Trong lòng Tô Bạch cảm thấy có chút may mắn.

Cũng may là hắn đã tới đây, nếu không, Lương Giới Châu bị người khổng lồ lấy đi sẽ khá là phiền phức.

Tuy nói rằng thực lực hiện giờ của hắn đã tiến thêm một bước, nhưng không có nghĩa là có thể hoàn toàn bỏ qua sức uy hiếp của người khổng lồ.

Tô Bạch vẫn còn nhớ mang máng thân hình của người khổng lồ.

Người khổng lồ cao ít nhất sáu mươi mét.

Điều này cũng chỉ ra rằng những người khổng lồ không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Trong lúc Tô Bạch nhớ lại người khổng lồ lúc trước, cuộc chiến dưới kia đã bắt đầu.

Những người khổng lồ và xà long chém giết nhau thành một đồng hỗn loạn.

Có nhiều con xà long tấn công những người khổng lồ bằng cặp sừng sắc nhọn và bắt đầu bóp cổ những người khổng lồ bằng thân hình vạm vỡ của chúng.

Những người khổng lồ kia cũng đánh trả, một số người khổng lồ điên cuồng đập xà long bằng những tảng đá, nện xà long đến mức co quắp thành một đồng.

Cũng có người khổng lồ dùng nanh cắn vào cổ xà long cho đến khi cắn đứt đầu nó.

Toàn bộ trận chiến lần này đầy man rợ và đẫm máu.

Chẳng bao lâu, những người khổng lồ đã lâm vào thế bất lợi.

Nơi đây dù sao cũng là lãnh địa của xà long nên chúng chiếm phần lớn, còn số lượng của người khổng lồ, căn bản không thể so sánh với xà long.

“Sột sà sột soạt...”

Đúng lúc này, Tô Bạch đột nhiên cảm giác được điều gì đó, hẩn nhìn về phía xa xa thì thấy một đoàn người đang lén lút tiến về phía mình.

Là người có màng.

Chương 247: Trách nhiệm

Nhìn thấy bộ dáng lén lút của người có màng, khóe miệng Tô Bạch khẽ giật.

Những người không lộ thế mà lại dương đông kích tây đến mức này?

Sau đó, cơ thể hắn di chuyển và bay thẳng về phía nhóm người có màng.

Khi đến gần vị trí của chúng, trên người Tô Bạch xuất hiện một luồng sát khí đáng sợ.

Với sự xuất hiện của sát khí này, người có màng sợ tới mức không dám nhúc nhích, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi.

Tô Bạch chậm rãi đi tới gần người có màng, giờ trường đao lên, chặt đầu của từng người một giống như người nông dân bình thường đang cắt cỏ ngoài đồng.

Sau khi giết người, Tô Bạch rời khỏi nơi này, đi về phía xa.

Hắn đã giết người có màng ở đây, và mùi máu sẽ sớm thu hút sự chú ý của những người không lộ.

Vì vậy, hắn phải nhanh chóng rời đi.

Điều quan trọng nhất bây giờ là tìm một nơi an toàn để cất giấu Lăng Giới Châu.

Hắn đi dạo trên các ngọn núi.

Trên đường đi, hắn gặp một con hồ ly có hai đuôi, một cái cây có hình mặt người, một con thú có thân gấu nhưng đầu hổ,...

Phải nói là, dã thú của thế giới này thực sự khá khác biệt so với nguyên thế giới.

Trong nguyên thế giới, mặc dù dã thú có phần thay đổi nhưng vẫn là lễ thường tình.

Cùng lắm là kích thước cơ thể lớn hơn một chút, bộ lông thay đổi một chút.

Mà thế giới này thì khác, có nhiều loài trên thế giới này hẳn còn không thể nhìn ra được chúng là loại dã thú nào nữa.

Nhưng... dã thú của nguyên thế giới và dã thú của thế giới này đều có một điểm chung.

Chúng rất thèm khát máu thịt của con người.

Trên đường đi, Tô Bạch đã giết một vài con dã thú muốn ăn thịt hắn.

“Rốt cuộc nó có thể giấu ở đâu?” Tô Bạch di chuyển trong rừng, trong lòng suy nghĩ mông lung.

Lưỡng Giới Châu không thể bị che giấu ở nhiều nơi.

Chẳng hạn như, ở sâu dưới lòng đất.

Hoặc là, trong các kẽ hở của tảng đá.

Nếu giấu ở bên trong, Tô Bạch cũng không biết lúc hắn đi từ nguyên thế giới đến đã xảy ra vấn đề gì.

Vì vậy thứ này phải được giấu ở nơi có thể dễ dàng lấy ra.

Tuy nhiên, nếu nó được giấu ở một nơi dễ lấy, Lưỡng Giới Châu lại dễ gặp vấn đề.

Bởi vì ở bề mặt của một số chỗ, những con dã thú có thể sẽ đập vỡ Lưỡng Giới Châu.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch lại lắc đầu, cảm thấy bản thân có lúc suy nghĩ một số chuyện quá phức tạp.

Trước kia người không lồ luôn tùy tiện tìm một chỗ chôn xuống, tại sao hắn lại cho rằng không thể?

Tuy nhiên, hắn cần thêm chút thời gian để di chuyển lần thứ hai.

Nghĩ đến đây, đầu óc Tô Bạch thả lỏng, bắt đầu tìm một vị trí thích hợp trong rừng.

Đồng thời, hắn cũng đang quan sát thế giới này xem nó khác với nguyên thế giới như thế nào.

“Trọng lực mạnh hơn nguyên thế giới một chút, khoảng một phẩy ba đến một phẩy năm lần.” Tô Bạch ước tính đại khái lực hấp dẫn của thế giới này bằng đá.

Sau đó, hắn lại quan sát bùn đất, thực vật và nguồn nước.

Trong lúc quan sát, Tô Bạch cảm thấy được thế giới này gần như có rất nhiều điểm tương đồng với nguyên thể giới.

Lúc này Tô Bạch mới nhớ lại nội dung cuộc nói chuyện giữa Phúc Lương Sinh và giáo hội Cứu Rỗi.

Trên thế giới này, dường như trước đây đã từng có người sống lại.

Có lẽ, trước kia đã từng có những sinh vật giống con người ở đây.

Tô Bạch đi đến một gò đất, hắn đứng trước một loại cây cỏ tản ra mùi hôi tanh rình.

Hắn không biết tên của loại cây này.

Nó là một loại cây rất phổ biến.

Sau khi đến đây, Tô Bạch đã quan sát xung quanh.

Trong quá trình quan sát, hắn phát hiện một loại cây có mùi hắc.

Loại cây này vì có mùi rất hôi nên dã thú luôn tránh xa nó.

Và đặc điểm này chính là thứ mà Tô Bạch đang cần.

Tô Bạch cũng không thích mùi hôi thối, đào một cái hố gần cây và để Luồng Giới Châu vào trong đó.

Làm xong chuyện này, hắn cắm các ngón tay vào bên trong lớp đất, tâm niệm vừa động, thân thể lập tức biến mất.

“Vù vù vù ——”

Gió lạnh rít gào.

Tuyết rơi khắp bầu trời.

Những bông tuyết trắng xóa gần như che khuất tầm nhìn của con người, khiến người ta không thể nhìn thấy những thứ trước mắt.

Bản chất của tuyết là như vậy.

Thoạt nhìn, có thể có một chút cảm giác phấn khích.

Nhưng sau khi quen rồi, sẽ không còn cảm giác gì với tuyết nữa.

Thậm chí còn cảm thấy tuyết là một điều rất phiền phức.

Khi tuyết rơi, nhiệt độ đột ngột giảm mạnh, dã thú ở đầm Vân Mộng cũng không thể chiến đấu, chúng tìm kiếm một nơi ấm áp để trải qua mùa đông lạnh giá này.

Ở trong một hang động, một bóng người đột nhiên xuất hiện.

“Phù...” Tô Bạch thở dài một hơi.

Hắn nhìn thấy hơi thở trắng xóa của mình, vẻ mặt có chút nặng nề.

Vừa rồi hắn còn ở nơi đầy nắng, chỉ trong tích tắc đã đến đầm Vân Mộng phủ đầy tuyết trắng khiến hắn cảm thấy không chân thực lắm.

Vào lúc này, Tô Bạch chú ý tới tiếng rít của gió lạnh mùa đông.

Hắn nhìn ra bên ngoài động, thấy tuyết vẫn đang rơi dày đặc, trong lòng chợt nghĩ đến những người của Đồ Long Bộ.

Cũng không biết bọn họ thế nào rồi.

Mấy người Đồ Long Bộ còn dẫn theo hai trăm người bình thường, có lẽ sẽ rất khó khăn.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch lại lắc đầu, không nghĩ tới nữa.

Hắn cũng không phải là một người thích làm chuyện thừa thãi.

Đồ Long Bộ muốn làm gì cũng không liên quan đến hắn.

Sau đó, Tô Bạch lấy ra một ít dược liệu ăn được và một ít thịt từ không gian linh tính, bắt đầu nấu nướng.

Cùng lúc đó, bên cạnh vách núi có một đoàn người đang núp phía dưới, co cụm lại với nhau để giữ ấm.

Bên ngoài đoàn người này, có mấy người đang kéo dịch tảng đá làm thành tường, ngăn cản những cơn gió lạnh thấu xương.

Tổng cộng có tám người ở đây.

Nhóm người này đúng là thành viên của Đồ Long Bộ và những tín đồ của giáo hội Cứu Rỗi.

“Các người cho rằng chúng ta cần phải dẫn bọn họ trở về sao?” Một gã thanh niên liếc nhìn những tin đồ có đôi mắt tê dại chỉ biết cầu khẩn, sắc mặt khá khó coi.

“Rất cần thiết.” Sở Hồng Nguyệt chặn một tảng đá lớn ở chỗ bị gió lùa vào và chậm rãi nói: “Chúng ta cần mang chúng trở về để đưa ra xét xử.”

“Nhưng bọn họ không đáng được chúng ta bảo vệ.” Người thanh niên nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng bùng lên lửa giận: “Những người ta muốn bảo vệ đều là công dân Liên Bang bình thường, không phải những tin đồ sùng bái, những tội phạm này!”

“Lâm Khâm, người phải biết rằng, đứng trước phán quyết của toà án họ vẫn là những công dân bình thường của Liên Bang.” Dương Thuận Lôi ở một bên thân nhiên nói.

“Các người sao lại không biết linh động chút nào thế?” Lâm Khâm siết chặt nắm tay, thân thể khẽ run lên.

Từng trải qua cái chết của đồng đội và ảnh hưởng của thời tiết xấu, hẳn rất căm ghét những tin đồ của giáo hội Cứu Rỗi, hận không thể giết hết bọn chúng.

“Có một số việc, người bỏ xuống một lần, sẽ bỏ xuống lần thứ hai, cho đến khi không thể nhấc lên mới thôi. Đây là trách nhiệm, không thể linh động được.” Sở Hồng Nguyệt đột nhiên nói.

Những người khác nghe vậy đều lặng im không nói gì.

“Chờ tới khi trở về, chúng ta sẽ đi điều tra xem ai đã bán đứng chúng ta.” Dương Thuận Lôi hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói.

Nghe thấy lời của nàng, bảy người còn lại gật đầu.

Trách nhiệm, bọn họ sẽ gánh vác.

Mà thù hận, bọn họ nhất định sẽ đáp trả!

Chương 248: Thiết chỉ

“Gầm!” Một tiếng gầm nhẹ vang lên.

Tô Bạch chui đầu từ trong túi ngủ ra, nhìn cái đầu gấu chặn cửa động, lấy từ trong túi ngủ ra một khẩu súng lục.

“Đoàng đoàng đoàng đoàng!!”

Mấy phát súng liên tiếp, tròng mắt cự hùng bị nổ tung, não bên trong cũng bị đạn bắn thành tương.

Cự hùng ầm một tiếng, ngã xuống đất, chết ngay lập tức.

“Phù...” Tô Bạch đuổi lưng, thấy bên ngoài vẫn tuyết trắng mênh mông, khẽ thở ra một hơi.

Trận tuyết lớn này phủ kín cả núi, đường thoát ra ngoài quả thật không dễ đi.

Lần này hấn đi ra, mất nhiều hơn hai ngày so với lần vào lúc trước.

Tô Bạch đứng dậy, đẩy đầu hắc hùng cắm địa ra, bước ra khỏi hang núi.

Đập vào mắt là một khoảng trắng xóa.

Mặc dù từ ngày hôm nó đã không có tuyết.

Nhưng vì nhiệt độ quá thấp, tuyết này vẫn chưa tan hết.

Sau đó, Tô Bạch rửa mặt, cắt một ít thịt trên xác gấu để làm bữa sáng, tiếp tục lên đường.

Đến trưa, hấn đã ra khỏi cắm địa.

Hấn tìm được xe, trực tiếp ngồi vào.

Có điều, bởi vì thời tiết lạnh lẽo, chiếc xe không thể khởi động.

Tất nhiên, cho dù khởi động cũng không có tác dụng gì.

Lân cận đều là tuyết dày hơn 20 cm, xe bị trơn trượt, hoàn toàn không khởi động được.

Tô Bạch lấy di động ra, sau khi khởi động máy, gọi vào số của Trương Tam.

“Ông chủ!” Giọng nói hưng phấn của Trương Tam từ bên kia truyền đến.

“Ừ, ta vừa mới ra khỏi cấm địa, bây giờ đang ở gần chỗ cổng bắc. Người cử người đến đón ta ở thôn Lăng Độ.” Tô Bạch nói.

“Được, ta sẽ bảo người đi đón người.” Trương Tam nhanh chóng đáp lại.

Tô Bạch dừng một chút, nói tiếp: “Còn nữa, người chuẩn bị cho ta khẩu súng Sa Ưng, lắp đạn rồi mang qua cho ta.”

Nghe được lời của hắn, Trương Tam hơi do dự, nói: “Ông chủ, bây giờ chợ số 76 rất nghiêm ngặt về súng...”

“Không dễ mang theo sao?”

“Cũng không phải là không dễ mang theo, nhưng dùng thứ này trong thành, rất dễ bị cảnh sát và quân đội chú ý.”

“Không sao, người mang đến cho ta là được, còn lại người không cần lo lắng.”

“Ừm, được, ông chủ.”

Sau đó, Tô Bạch cúp điện thoại.

Ngón tay hắn gõ vào vô lăng, ánh mắt lộ ra vẻ trầm tư.

Vì sự hợp tác giữa giáo hội Cứu Rỗi và Lang Quân, hắn biết được rất nhiều tin tức về giáo hội Cứu Rỗi trong trí nhớ của Phúc Lương Sinh.

Trong đó, bao gồm mấy cứ điểm của giáo hội Cứu Rỗi ở chợ số 76.

Mà bảo Trương Tam mang một khẩu súng qua, là để đối phó với mấy cứ điểm này.

Về phần vì sao lại dùng Sa Ưng.

Cũng bởi vì Phúc Lương Sinh thích sử dụng Sa Ưng.

Lúc hắn giết người, sử dụng Sa Ưng có thể khiến giáo hội Cứu Rỗi nghi ngờ Lang Quân, khiến hợp tác giữa hai thế lực sinh ra rạn nứt.

Sau đó, Tô Bạch ra khỏi xe, đi về phía thôn Lăng Độ.

Thôn Lăng Độ là thôn gần đây nhất.

Thôn này nối tiếp với tỉnh lộ, vào ngày tuyết lớn, cũng có thể đi.

Trong chốc lát, Tô Bạch đã đến thôn Lăng Độ.

Hắn tìm một nơi sạch sẽ, bắt đầu đợi xe đến.

Bởi vì cảm địa, nơi đây trước kia từng là một thôn rất phồn hoa, rất nhiều người dừng chân, mua sắm ở đây.

Mọi người ở đây kiếm được rất nhiều tiền.

Nhưng, vì hai lần linh năng bùng nổ, dã thú thường bị biến dị, nơi đây không còn thích hợp cho người sinh sống.

Nhiều người đã đến thành phố Vân Mộng.

Bây giờ những người còn lại, chỉ một số người trung niên và cao tuổi.

Người ở đây, sau khi nhìn thấy một người ngoài như Tô Bạch, đều lộ ra vẻ cảnh giác.

Không lâu sau, có một cảnh sát trung niên đi về phía Tô Bạch.

“Xin chào, ta là cảnh sát, xin hãy đưa ra vài giấy tờ chứng minh?” Cảnh sát trung niên nhìn Tô Bạch, nghiêm chào nói.

“Ừm, được. Ta cũng là cảnh sát, tới đây xử lý chuyện.” Tô Bạch gật đầu, đưa tay vào túi mình, lấy ra một tờ giấy chứng nhận từ không gian linh tính đưa cho đối phương.

Nhìn thấy giấy chứng nhận của Tô Bạch, cảnh sát trung niên gật đầu, dùng di động nhập thông tin trên giấy chứng nhận của Tô Bạch vào một phần mềm.

Sau khi thấy mọi thứ đều đã ổn thỏa, vẻ mặt hắn bắt đầu thả lỏng.

“Cảm ơn sự hợp tác của ngài.” Cảnh sát trung niên cười với Tô Bạch.

“Nên làm.” Tô Bạch gật đầu, sau đó dừng một chút, hỏi: “Phải rồi, ta thấy mọi người ở đây đều rất căng thẳng, chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Cảnh sát trung niên lắc đầu thở dài nói: “Còn không phải do tên ma sát nhân thiết chỉ kia làm náo loạn sao, người chưa nghe nói à?”

Nói đến đây, hắn dừng lại, liếc nhìn những ngón tay trắng nõn thon dài của Tô Bạch, nói: “Đúng rồi, người cẩn thận một chút, bình thường nhớ giấu kỹ ngón tay, tên ma sát nhân kia vô cùng thích ra tay với người như người.”

Nói xong, hắn xua tay, trực tiếp rời đi.

Tô Bạch nhìn bóng lưng của hắn, nhú mày.

“Ma sát nhân thiết chi?” Hắn thì thầm.

Câu này, khiến hắn nhớ đến một chuyện.

Bởi vì gần đây Lang Quân tập hợp, Phúc Lương Sinh cũng không tránh được việc tiếp xúc với người sống lại khác trong Lang Quân.

Trong ký ức của Phúc Lương Sinh, trong Lang Quân nơi Thi Thiên Thiên ở, còn có một người sống lại, rất giống với đặc điểm này.

Đó là một thiếu nữ có khuôn mặt động lòng người.

Trước khi trở thành người sống lại, là một đệ tử học đàn tranh.

Người sống lại này có một sở thích đặc biệt.

Nàng vô cùng thích người có ngón tay đẹp.

Loại yêu thích này, đã đến mức bệnh hoạn.

Nàng thậm chí vì ngón tay của người khác rất đẹp, mà giết đôi phương, sau đó cắt ngón tay ra để làm mẫu vật.

Cũng vì sở thích này, mà người sống lại này thường xuyên gặp rắc rối.

“Phù...” Tô Bạch nhẹ nhàng thở ra.

Lúc này, trong lòng hắn đã hiểu được, Lang Quân đã vào chợ số 76.

Sau đó, hắn nở nụ cười.

“Không biết người có thích ngón tay của ta hay không.” Hắn giơ ngón tay lên, trong đầu vừa động ý niệm, ngón tay trở nên

càng thêm đẹp.

Tô Bạch cảm thấy, đây là một cơ hội tốt.

Nếu giết được ma sát nhân thiết chỉ, vậy hắn sẽ càng nắm chắc khi đối phó với Thi Thiên Thiên.

Phải biết rằng, Lang Quân nơi Thi Thiên Thiên ở, tổng cộng cũng chỉ có năm người.

Thi Thiên Thiên, Cao Tường, Phúc Lương Sinh, ma sát nhân thiết chỉ, cùng với người tên là Tản Đồ.

Mà theo Tô Bạch biết, người tự xưng là Tản Đồ kia, không mấy hòa thuận với Thi Thiên Thiên, rất ít khi liên lạc với đối phương.

Nói cách khác, giết ma sát nhân thiết chỉ kia rồi, thì Thi Thiên Thiên chỉ là một tên tướng không có lính.

Nhưng rất nhanh, Tô Bạch dừng lại.

Trong lòng hắn suy xét, nếu lần này hắn giết người của giáo hội Cứu Rỗi, vậy rất có thể sẽ khiến đám người Thi Thiên Thiên sinh ra lòng cảnh giác.

Nhưng nghĩ đến đây, hắn lại lắc đầu, chuẩn tiếp tục làm việc theo kế hoạch ban đầu của mình.

Bây giờ chuyện của giáo hội Cứu Rỗi gần ngay trước mắt, mà tên ma sát nhân thiết chỉ kia vẫn không có một chút bóng dáng.

Tô Bạch không kiêu ngạo đến mức nghĩ bản thân có năng lực tìm ra tên ma sát nhân kia giữa biển người mêh mông.

Chương 249: Nữ thần cứu rồi có ở nhà không?

“Xì...”

Trong lúc Tô Bạch đang suy nghĩ miên man, một chiếc xe từ xa chạy tới.

Lúc xe chạy đến gần Tô Bạch thì dừng lại.

“Ông chủ!” Cửa sổ xe bị mở ra, lộ ra khuôn mặt có chút ngây ngô.

Người này chính là Triệu Tứ Nhi, đã gặp Tô Bạch một lần.

Tô Bạch gật đầu, sau đó quay đầu chào hỏi cảnh sát trung niên phía xa, rồi ngồi lên xe.

“Có mang đồ theo không?” Sau khi ngồi lên xe, hắn nhìn Triệu Tứ Nhi hỏi.

Nghe được lời của hắn, Triệu Tứ Nhi lập tức biết ông chủ nhà mình đang nói cái gì, thấp giọng nói: “Ông chủ, bởi vì gần đây điều tra nghiêm ngặt hơn, ta không để đồ lên xe, ta nhét nó vào mui xe.”

“Ừ, làm phiền người rồi.” Tô Bạch đáp, cảm giác đã thú bao phủ, cũng cảm giác được súng quả thực được giấu ở bên trong.

“Không phiền phức.” Triệu Tứ Nhi lắc đầu nói: “Công việc của ta là làm việc cho ông chủ.”

Nghe được lời của hắn, Tô Bạch gật đầu.

Lúc này, hắn cũng cảm thấy Trương Tam tìm người cũng không tệ lắm.

Làm việc rất ổn thỏa.

“Lát nữa, người đưa ta đến đại lộ chợ, ta xuống xe cầm súng, người cứ trực tiếp rời đi, đừng chần chừ.” Tô Bạch nói với Triệu Tứ Nhi.

Nghe được lời của hắn, trong lòng Triệu Tứ Nhi khẽ run lên.

Trong lòng hắn có hơi nghi ngờ.

Ông chủ của hắn muốn làm gì?

Khu đại lộ chợ kia, chính là nơi gần phố chợ, có thể nói là nơi bị kiểm tra gắt gao nhất.

Nếu ông chủ nhà mình nổ súng ở nơi đó, vậy có thể phải ngồi tù cả đời.

Nghĩ vậy, Triệu Tứ Nhi chuẩn bị mở miệng khuyên ông chủ mình.

Hắn cũng không muốn ông chủ mình bị bắt.

Dù sao, hắn không dễ gì tìm được một công việc lương cao như vậy.

Chẳng qua, lúc Triệu Tứ Nhi chuẩn bị nói, đã ngậm miệng lại.

Ông chủ là người làm việc lớn, thứ hắn có thể suy xét, sao ông chủ nhà mình không suy nghĩ đến được?

Mình làm tốt bốn phận của mình là được.

Nghĩ vậy, Triệu Tứ Nhi nghiêm túc lái xe đến khu chợ số 76.

Mà Tô Bạch ở bên cạnh, không biết từ đâu lấy ra một chiếc áo trùm đầu đặt bên cạnh.

Qua mấy giờ, Triệu Tứ Nhi lái xe, qua mấy chỗ kiểm soát.

Những người này hỏi một chút thông tin cơ bản, kiểm tra bên trong xe và thùng xe rồi cho bọn họ đi qua.

Sau đó, Triệu Tứ Nhi lái xe vào đại lộ chợ.

Đại lộ chợ, khác với phố chợ.

Phố chợ tắc đất tắc vàng, đều mua bán những thứ như linh năng dược liệu, linh năng khoáng thạch,...

Vì vậy, trong phố chợ, không có nơi nào để giải trí.

Mà đại lộ chợ, xây dựng xung quanh phố chợ, mấy thứ như giải trí, ẩm thực, gói hàng hóa bình thường đều có bên trong.

Cũng là nơi phồn hoa nhất.

Sau khi đến nơi, Tô Bạch thay áo trùm đầu, xuống xe.

Sau đó, hắn mở mui xe, bỏ khẩu súng và đạn trong đó vào không gian linh tính.

Tiếp theo, hắn đội mũ lên.

Những hành động này, thực hiện vô cùng lưu loát, không thu hút sự chú ý không cần thiết.

Mà Triệu Tứ Nhi đang lái xe, trong lòng hít một hơi thật sâu.

Hắn vừa nhìn thấy, ngay lúc ông chủ nhà mình đội mũ lên, mặt của ông chủ nhà mình biến đổi, giống như thay một người khác vậy!

“Đi mau.” Tô Bạch đi tới bên cạnh Triệu Tứ Nhi, trầm giọng nói một câu.

“A, vâng!” Triệu Tứ Nhi lập tức hiểu được ý tứ của ông chủ, trực tiếp lái xe rời đi.

“Ông chủ biết thuật dịch dung?” Triệu Tứ Nhi lái xe, trong lòng cảm thấy khó tin.

Ông chủ nhà mình, có hơi mạnh quá nhỉ?

Lúc này, hắn có chút muốn ở lại nhìn xem tối nay sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng, hắn cũng nhớ lại nhắc nhở của ông chủ nhà mình, kìm nén tò mò của mình, không hề quay đầu lại, tiếp tục lái xe về phía trước.

Bên kia, Tô Bạch đi tới trước cửa một hiệu sách.

Hắn nhìn vào trong, trong lòng có chút không nói nên lời.

Một tổ chức tà giáo, vậy mà lại mở một hiệu sách ở đây, khiến hắn cảm thấy không biết nói gì cho phải.

Hơn nữa, hiệu sách này cũng rất ra gì và này nọ.

Trong hiệu sách, quán cà phê, bàn học đều có, còn chuyên nghiệp hơn hiệu sách bình thường.

Người bên trong, đều đang yên lặng đọc sách, một bầu không khí yên tĩnh.

Nhưng ai biết rằng, sự tàn sát của dã thú cầm địa với nhân loại, cái chết của hàng vạn người sắp tới, đều liên quan đến tổ chức này chứ?

Thậm chí, tổ chức này đưa nhân loại cho di tộc ăn.

“Phù...” Tô Bạch nhẹ nhàng thở ra, đi thẳng vào hiệu sách.

“Xin chào, vui lòng xuất trình thẻ thành viên...” Lúc hắn bước vào hiệu sách, một nữ nhân viên ngăn trước mặt Tô Bạch.

“Nữ thần cứu rồi có ở nhà không?” Tô Bạch hỏi nữ nhân viên.

Nghe câu hỏi của hắn, vẻ mặt của nữ nhân viên hơi thay đổi.

Mà đúng lúc này, Tô Bạch nâng khẩu súng trên tay lên, bắn một phát vào trán nữ nhân viên.

“Đoàng!”

Ngay lập tức, đầu của nữ nhân viên bị nổ tung.

Một tiếng súng này, người trong hiệu sách cũng bị hoảng sợ, lập tức phát ra tiếng hét chói tai.

Cảnh sát phía xa, cùng với người trong quân đội cũng lập tức chạy đến chỗ Tô Bạch.

Nhưng, Tô Bạch cũng không căng thẳng, nhìn cửa hàng trưởng và nhân ở đây.

Lúc này, trong ánh mắt của cửa hàng trưởng và nhân viên nhìn Tô Bạch, đều tràn đầy tức giận.

“Phúc Lương Sinh!” Cửa hàng trưởng giận dữ gầm lên một tiếng, nói: “Lũ sói các ngươi ngang nhiên đối địch với giáo hội Cứu Rồi ta! Linh hồn của ngươi sẽ xuống địa ngục vĩnh viễn!!!”

Nói xong, một trận gió mạnh xuất hiện từ trong tay hắn, một lưỡi dao vô hình lao tới Tô Bạch.

Tô Bạch không chút hoang mang, thoải mái né tránh lưỡi dao vô hình kia, nâng Sa Ưng trong tay lên, bắn về phía cửa hàng trưởng.

Lập tức, đầu của cửa hàng trưởng nổ như dưa hấu.

Sau đó, Tô Bạch nhanh chóng giết chết tất cả nhân viên cửa hàng ở đây.

Làm xong, hắn đi đến cửa sau hiệu sách, leo lên tòa nhà cao tầng.

Đến mái nhà, Tô Bạch lại bỏ quần áo giết người của mình vào không gian linh tính, thay quần áo của mình.

Sau khi làm xong, hắn cũng đổi mặt và cơ thể trở lại.

Giống như người dân bình thường, đi theo sau đám đông để hóng chuyện.

Trước đó, để lần hành động này thành công, hắn cố ý làm khuôn mặt và dáng người của mình tương tự với phúc Lương Sinh.

Đó là lý do tại sao cửa hàng trưởng nhìn thấy khuôn mặt của hắn, gọi ra tên của Phúc Lương Sinh.

Tô Bạch đi theo sau đám người, hóng chuyện, trong lòng hắn ước định thời gian.

Hắn rút súng và giết người mất 5 giây, leo lên tòa nhà, thay quần áo mất 6 giây từ trên tòa nhà xuống dưới, hòa vào đám người mất 7 giây.

Hắn mất tổng cộng 18 giây, để hoàn thành một vụ giết chóc.

Thực ra, trong hiệu sách này, còn có một số thành viên của giáo hội Cứu Rỗi.

Chỉ là, người mà Tô Bạch muốn giết, đều là thành viên cấp trung và cấp cao của giáo hội Cứu Rỗi.

Cấp thấp và tín đồ khác, hắn không giết một ai.

Bởi vì như vậy rất có thể sẽ tổn thương những người vô tội.

“Mau gọi xe cấp cứu!” Đột nhiên, một tiếng hét truyền đến từ hiệu sách.

Tô Bạch hóng chuyện, trong lòng có chút cạn lời.

Hắn cảm thấy, thực sự không cần phải gọi xe cấp cứu.

Chương 250: Thu hoạch

Xem náo nhiệt một lúc, Tô Bạch trở về cửa hàng.

Lúc trở lại vừa đứng nhìn thấy Thu Diệp đang chuẩn bị đóng cửa.

“Ông chủ! Người đã trở lại!” Thu Diệp nhìn thấy Tô Bạch, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ cao hứng.

“Ừm, ta đã trở lại, gần đây vẫn ổn chứ?” Tô Bạch gật đầu cười, đi vào trong cửa hàng.

“Rất tốt, gần đây việc buôn bán vẫn luôn không ngừng.” Thu Diệp gật đầu, đi theo sau lưng Tô Bạch tiến vào trong cửa hàng.

Tô Bạch: “...”

“Meo ~” Sau khi hai người tiến vào, một tiếng mèo kêu truyền đến.

Tô Bạch nghe được tiếng mèo kêu này, hơi ngẩn người ra, rồi nhìn thấy được Tiểu Tội đang gọi hắn.

Sau đó Tiểu Tội đã đi tới, bắt đầu cọ ổng quần của hắn.

Hơn một tháng rồi mà con mèo này vẫn không lớn thêm chút nào, vẫn giống như trước kia, nhỏ xíu như vậy.

“Sao mèo lại ở đây vậy?” Tô Bạch ôm Tiểu Tội lên, nhìn Thu Diệp, hơi nghi ngờ hỏi.

“Mấy ngày này tương đối bận, ta không rảnh về nhà chăm sóc nó nên đã mang nó đến cửa hàng. Đến cửa hàng rồi nó không chịu đi nữa, chỉ đến buổi tối mới bằng lòng quay về phòng cho thuê.” Thu Diệp hơi xấu hổ nói.

Nghe xong lời hắn nói, Tô Bạch khựng lại, lắc đầu cười nói: “Thôi, về sau nếu như nó muốn ở trong cửa hàng thì ở trong cửa hàng mà muốn về thì về.”

Hắn vuốt ve đầu Tiểu Tội, nhìn đáng vẻ đôi phương dính người, trong lòng cảm thấy hơi thua thiệt Tiểu Tội.

Trước đó bởi vì rất muốn nhận được điểm thuộc tính nên hắn đã tương đối coi Tiểu Tội thành mồi công cụ.

Sau đó Thu Diệp đã nói vài việc trong cửa hàng gần đây cho Tô Bạch.

Tô Bạch không hề ngại vụn vặt, tĩnh tâm nghe hết.

Phần lớn những việc vặt này đều là một vài khoản mục của cửa hàng cùng với một vài vấn đề linh tinh mà bản thân gặp phải.

Tô Bạch đáp lại từng mục, sau đó Thu Diệp trở về phòng cho thuê.

Thu Diệp rời đi, Tô Bạch cầm ghế nằm trong sân, trong tay vuốt ve bộ lông xù của Tiểu Tội.

Tiếng còi cảnh sát thường thường đồn dập vang lên ở bên ngoài, ở chỗ hắn lại có một hương vị yên bình.

Quay trở lại nơi tràn ngập mùi gỗ, thần kinh trước đó vẫn luôn buộc chặt của Tô Bạch đã dần bình thường lại.

Rồi sau đó Tô Bạch bắt đầu kiểm kê thứ mình đã kiếm được trong một lần tiến vào cấm địa này.

Một lần tiến vào cấm địa này, khoản thu hoạch chủ yếu nhất chính là lấy được lương giới châu.

Sau đó chính là các thuộc tính đều có gia tăng rất lớn.

Thêm với khi hắn giết chóc bộ lạc, hắn lại nhận được hai điểm đặc thù vô thuộc tính và hai mươi lăm điểm vô thuộc tính.

Hiện giờ tổng cộng hắn có bốn điểm vô thuộc tính đặc biệt và ba mươi chín điểm vô thuộc tính.

Đây chẳng phải kiếm được đầy bồn đầy bát sao.

Tô Bạch hơi trầm tư một chút, thêm một điểm vô thuộc tính đặc biệt lên dự đoán đường cong.

Dự đoán đường cong là năng lực được thêm vào khi trước hắn giết Bành Niệm Từ.

Năng lực này mang đến cho hắn trợ giúp thật lớn.

Hắn từ một người chỉ có mấy ngàn đồng, đến bây giờ đã tùy tiện trả lương cho thuộc hạ của mình một năm năm trăm vạn,

giá trị con người một triệu vạn.

Không thể bỏ qua công lao của năng lực này.

Hơn nữa năng lực này không chỉ có tác dụng rất lớn ở phương diện kiếm tiền.

Ở trong đánh nhau cũng là một thần kỹ.

Khi hắn đánh nhau với người trong suốt kia, đánh nhau với Phúc Lương Sinh kia.

Năng lực này đều có công lao lớn nhất.

Sau khi thêm xong năng lực này, Tô Bạch nhẹ nhàng thở ra một hơi, hắn nhìn ra bốn phía, nhất thời cảm thấy từng tin tức xuất hiện trong đầu hắn.

Sau đó những tin tức này truyền đến càng lúc càng nhanh.

Nháy mắt, Tô Bạch cảm thấy đầu đau như muốn vỡ tung.

Giờ phút này, hắn lập tức thả lỏng tâm thần của mình, không dùng dự đoán đường cong nữa.

“Phù...” Tô Bạch thở phào một hơi, lau mồ hôi lạnh trên trán mình.

Mới vừa rồi như vậy rất dọa người.

Sau này vẫn cần rèn luyện năng lực này nhiều một chút, nếu không có thể sẽ bị năng lực này gài bẫy.

Sau đó Tô Bạch lại thêm điểm cho không gian linh tính.

Nháy mắt, không gian linh tính mở rộng, biến thành 333, hai mươi bảy mét vuông.

Tương lai có lẽ hắn sẽ thường xuyên đi thế giới khác.

Không gian linh tính này phải lớn mới được.

Rồi sau đó, Tô Bạch lại trong sát khí chấn động, trên Ma Thiết (đặc tính sắc bén) chia ra bỏ thêm một điểm thuộc tính.

Sát khí chấn động, trước đó hắn đã từng dùng.

Vào lúc chém giết thật sự dùng tốt.

Khi chém giết kẻ địch mạnh, có thể khiến kẻ địch thất thần.

Khi chém giết kẻ địch có số lượng lớn cũng có thể biến những kẻ địch này thành một bãi cỏ chờ cắt.

Lúc trước khi hấn giết những người có màng đỏ, năng lực này vừa ra đã dọa sợ những người có màng đỏ đến mức chết khiếp, vốn không dám nhúc nhích, để cho hấn cắt đầu dễ dàng.

Về phần Ma Thiết mang theo sắc bén này cũng là thứ vô cùng cần thiết.

Tương lai hấn muốn giết Thi Thiên Thiên.

Như vậy đao của hấn nhất định phải sắc bén mới được.

Cho nên Ma Thiết mang theo đặc tính sắc bén này là thứ không thể không thêm.

Sau khi thêm điểm thuộc tính xong, Tô Bắc lắc đầu.

Điểm vô thuộc tính đặc biệt này, thật sự không nhìn được mà dùng, như vậy đã sắp dùng hết rồi.

Điều này khiến trong lòng hấn hơi bất đắc dĩ.

Nhưng mà cảm xúc bất đắc dĩ này chỉ xuất hiện một lúc trong lòng Tô Bạch rồi lập tức biến mất.

Chỉ cần có lưỡng giới châu, về sau hấn nhất định sẽ kiếm ra được càng nhiều thứ điểm thuộc tính đặc thù.

Sau đó, Tô Bạch chuyển sang điểm vô thuộc tính của mình, trong lòng hơi trầm tư.

Sau khi vãi thuộc tính của hấn đột phá một trăm, trong đầu lại hiện ra ba con đường.

Hấn biết đại khái, ba con đường này đại biểu cho lực lượng, nhanh nhẹn, đặc tính kháng tinh thần.

Dùng nguyên tố S đại biểu chính là S101, S102 cùng với S405.

Ba nguyên tố này xuất hiện ở sau sách vàng.

Nhưng mà khiến Tô Bạch nghĩ mãi mà không được rõ là ba con đường ở chỗ sâu trong ý thức của hấn cụ thể là có ý gì.

Chẳng lẽ đại biểu rằng trên con đường người sống lại này là đường hấn đi sao?

“Đường...” Giờ phút này Tô Bạch giống như đang nghĩ tới điều gì, ánh mắt hơi lóe sáng.

Nếu như là đường, vì sao không thể là đường lối chứ?

Dùng dự đoán đường cong cao cấp có lẽ có thể biết được một ít tin tức.

Sau đó, hắn nhắm mắt suy ngẫm, để cho tâm thần của mình tiến lên trên ba con đường trong đầu.

Nháy mắt, Tô Bạch cũng cảm giác nơi chân mình dừng lại chính là vị trí bắt đầu của ba con đường.

Nhưng mà hắn cảm thấy tâm thần của mình chia ra làm ba, chia ra đứng ở ba vị trí.

Mà nhắc đến cũng kỳ, tuy rằng tâm thần hắn bị chia làm ba, nhưng lại không hề có cảm giác rối loạn gì cả.

Đây giống như một người trước kia bị mù, một lần nữa mọc thêm ánh mắt mới vậy.

Mặc dù nhiều thêm một ánh mắt, nhưng lại không hề có một chút bất ngờ nào.

Hiện giờ Tô Bạch đang có cảm giác như vậy.

Hắn nhìn về trước, nhìn thấy một loạt bóng dáng đang đứng trước mặt.

Có tin tức đang đi chậm rãi, có tin tức đã ngã xuống đường, tản ra tử vong.

Tô Bạch nhìn con đường này, ý niệm trong lòng vừa động, sử dụng dự đoán đường cong cao cấp.

Rồi sau đó, con đường trước mắt nhất thời xuất hiện từng tin tức tiến vào trong đầu Tô Bạch.

Tô Bạch lập tức cảm thấy đầu hơi đau, bắt đầu thả chậm tốc độ tin tức chảy xuôi.

Khi dự đoán đường cong trở thành dự đoán đường cong cao cấp, năng lực này đã vô cùng khủng bố.

Hắn có thể tra xét được một vài tin tức từ trên một vài đường cong nhỏ bé không đáng kể.

Nhưng mà, vận dụng năng lực này lại không phải khó khăn bình thường.

Ít nhất giờ phút này Tô Bạch đã bắt đầu cảm thấy đầu mình như muốn nứt ra rồi.

“Phù...”

Ba giờ sau, Tô Bạch nhẹ nhàng thở ra một hơi khí đục.

Mà ở trong lòng hắn đã nổi lên sóng to.

Con đường đi không phải đường dùng để đi!!!

Chương 251: Hàm nghĩa của con đường

Dùng hết dự đoán đường cong cao cấp, Tô Bạch đã biết được một ít thông tin về ba con đường kia.

Ba con đường kia vốn không phải đường dùng để đi.

Mà dùng để tập hợp lại.

Một con đường đại biểu cho sự viên mãn của một nguyên tố.

Nói cách khác, một con đường, chỉ có một người đi ở trên đó thì mới có thể đi đến cuối đường được.

Nhiều thêm một người cũng không được.

Mà một người cầm nguyên tố S trong tay, vậy đại biểu cho nguyên tố kia đã chạy đến cuối đường.

Người kia đã không thể gọi là người, mà là thần.

Nguyên tố kia còn thì người kia sẽ không chết.

“Khó trách...” Tô Bạch thì thầm một tiếng.

Hiện giờ cuối cùng hắn đã biết được vì sao di tộc sẽ gọi người sống lại là thần.

Bởi vì ở trên ý nghĩa nào đó thì người sống lại chính là thần.

Nhưng chính vào thời điểm này, trên trán Tô Bạch lại dần dần đổ mồ hôi lạnh.

Hắn đột nhiên nghĩ tới, khi hắn bước trên con đường này thì gần như tuyên chiến với người khác.

Bởi vì trên một con đường này chỉ có một người có thể đi.

Mỗi người ở trên đường đều là kẻ địch của mình.

Cho dù bản thân Tô Bạch không đi chọc phiền toái, nhưng đối phương sẽ tự tìm đến cửa.

Nhưng mà, Tô Bạch nhanh chóng bình tĩnh lại.

Ở trên đường, hắn không cách nào khơi thông với người khác, cũng không cách nào nhìn thấy rõ được khuôn mặt của người khác.

Vậy người khác chắc cũng như thế.

Người khác không có cách nào biết được tin tức về hắn từ trên đường.

Một khi đã như vậy, an toàn của hắn có bảo đảm.

Hơn nữa, người nên sợ hãi không phải là hắn!

Mà là kẻ địch của hắn!

Bởi vì kẻ địch của hắn, năng lực chỉ có một!

Còn hắn lại có rất nhiều loại điểm thuộc tính.

Hắn hoàn toàn có thể lợi dụng nhược điểm của những người sống lại này, giết đối phương! Xử lý sạch con đường này.

Nghĩ vậy, Tô Bạch nhớ lại số người trên ba con đường.

Trên ba con đường S101, S102, S405.

Trừ bỏ hơn trăm người đã chết ra, cộng thêm chính hắn, S101 có bốn người, S102 có năm người, S405 có ba người.

Vậy cũng có ý nghĩa rằng kẻ địch trên con đường của hắn tổng cộng có chín người.

“Chín người...” Tô Bạch thì thầm một tiếng.

Trong chín người này, đi được 50% con đường chỉ có một người, ở trên đường S405, những người khác đều dưới 50% con đường.

Chính vào giờ phút này, trong lòng Tô Bạch đột nhiên sinh ra cảm ứng.

Hắn nhìn người ở trên S102, diện mạo của người này mơ hồ, thân hình chỉ là một bóng sáng.

Người này đang chạy đến vị trí 9% con đường.

Mà lúc này, trên thân người này đã không còn khí tức của người sống.

Vậy cũng nói lên người này mới vừa chết.

Ánh mắt Tô Bạch hơi sáng ngời.

Giờ phút này, phản ứng đầu tiên của hắn là đi tìm Quản Gia thăm dò một chút tin tức về phương diện này.

Nếu biết là ai chết, vậy hắn có thể biết được 9% con đường này rốt cuộc có ý nghĩa thực lực là như thế nào.

Nhưng rất nhanh, Tô Bạch đã đề ý tưởng này lại.

Hiện giờ hắn đi tìm tư liệu về phương diện này chính là tự tìm phiền toái cho mình.

Bởi vì rất có khả năng sẽ thu hút sự chú ý của Quản Gia.

Chuyện như này kéo dài vài ngày cũng không có gì.

Nghĩ vậy, Tô Bạch lấy lưỡng giới châu từ trong không gian linh tính ra.

Hắn nhìn lưỡng giới châu hơi xuất thần.

Lưỡng giới châu này có ý nghĩa phi phạm đối với hắn.

Có hạt châu này, hắn hoàn toàn có thể phát triển mà thoát khỏi tầm mắt của Quản Gia.

Thật ra trong khoảng thời gian này Tô Bạch đã ý thức được vấn đề này.

Mặc dù nói hắn nhờ sự giúp đỡ của Quản Gia đã thu được tiện lợi rất nhiều.

Nhưng mà điều này cũng có ý nghĩa rằng cuộc sống của hắn đã bị Quản Gia xâm nhập vào.

Nếu như bình yên vô sự còn tốt.

Nếu như có một ngày hắn và Quản Gia trở mặt, vậy Quản Gia có thể dễ dàng hủy diệt tất cả của hắn đi.

Tô Bạch không muốn ký thác vận mệnh của mình lên trên người Quản Gia.

“Có lẽ là ta suy nghĩ nhiều quá.” Tô Bạch thì thầm một tiếng, ánh mắt lại vẫn kiên định.

Cho dù như thế thì hắn vẫn phải đề phòng đối phương.

Tiếp theo, hắn nhìn lưỡng giới châu trong tay, trầm tư một lúc.

Ý nghĩa của lưỡng giới châu đối với hắn không chỉ dừng lại ở đây.

Có lưỡng giới châu cũng đại biểu rằng hắn có thể nhận được điểm thuộc tính càng nhiều hơn từ trên người khổng lồ với người có màng.

Tô Bạch không hề nhân từ lớn như vậy.

Hắn sẽ không đặt lương thiện của mình lên trên người di tộc ăn tươi nuốt sống.

Huống hồ, bản thân những di tộc đó có ác ý sâu đậm với nhân loại.

“Không phải tộc ta, nhất định khác lòng.” Trong lòng Tô Bạch đột nhiên dâng lên một luồng sát ý.

“Meo...” Cũng chính vào giờ phút này, Tiểu Tội đột nhiên kêu lên một tiếng.

Nghe được tiếng kêu của Tiểu Tội, Tô Bạch phục hồi tinh thần lại.

Hắn sờ đầu Tiểu Tội, sát ý trong lòng dần dần tiêu tán.

Trong khoảng thời gian này hắn đã giết rất nhiều người, mặc dù nói hắn đã dùng Ma Thiết để áp chế lệ khí, nhưng nơi đáy lòng hắn bị ảnh hưởng lại chỉ có thể do bản thân thay đổi.

Tô Bạch nhẹ nhàng thở dài, thu lưỡng giới châu vào trong túi áo, dùng búa nhỏ định thu hồi lưỡng giới châu.

Sau đó hắn lại lấy một đoạn vật liệu bằng Bích Ngọc Trúc, bắt đầu dùng Ma Thiết điêu khắc lên.

Theo điêu khắc, một con rắn dài quái dị trên đầu mọc sừng nhọn dần dần xuất hiện trong tay hắn.

Một phần ba thân trước của con rắn dài này là cái miệng lớn dữ tợn nhe ra, lộ ra răng nanh mang theo gai nhọn.

Theo điêu khắc này thành hình, một luồng khí thể hung ác tự nhiên hình thành ra từ trên điêu khắc.

Con rắn này chính là xà long.

“Grừ!!!” Giờ phút này, Tiểu Tội bị hình điêu khắc này dọa sợ, bộ lông dựng thẳng lên, quay đầu nhìn con rắn kia nhe răng.

“Làm gì đó?!” Tô Bạch cười mắng một tiếng, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Tiểu Tội.

Tuy rằng hắn bị phản ứng của Tiểu Tội dọa sợ, nhưng trong lòng vẫn tương đối vui vẻ.

Đó chính là công nhận tay nghề điêu khắc của hắn.

“Meo~” Đầu Tiểu Tội bị vỗ một cái, không khỏi uất ức kêu một tiếng.

Tô Bạch lắc đầu cười cười, sờ đầu nó.

Sau đó hắn nhìn thời gian, nhìn thấy đã sắp rạng sáng, nên thu điêu khắc trong tay vào trong không gian linh tính.

Rửa mặt xong, hắn lấy điện thoại vào phần mềm Vô, xem tin nhắn.

Lúc hắn trở lại, Quân Gia không gọi được điện thoại cho hắn nên để lại nhiều tin nhắn.

Nội dung tin nhắn đầu tiên là Quân Gia kêu hắn chuẩn bị hỗ trợ chế thuốc cho Đồ Long Bộ.

Giờ phút này Tô Bạch mới nhớ ra lần trước đã đồng ý chế thuốc của người Đồ Long Bộ, bây giờ vẫn còn chưa chế cho người ta.

“Chế thuốc...” Hắn thấp giọng lầm bầm.

Hắn nhớ lại Hathaway và Thu Diệp.

Lúc trước hắn hỗ trợ Hathaway và Thu Diệp luyện chế dược liệu, linh năng của bọn họ lưu lại trên sách vàng.

Mà trong khoảng thời gian này, Tô Bạch cũng phát hiện thân thể của bản thân mình đúng là đang được rèn luyện.

Nhưng mà tầng lên này hơi nhỏ mà thôi, cần thời gian dài mới có thể nhìn thấy hiệu quả.

Đối lập với tầng lên vào điểm thuộc tính không hề thu hút.

Nhưng sách vàng rèn luyện thân thể lại luôn luôn tồn tại mỗi thời mỗi khắc.

Cũng coi như vô cùng không tệ.

“Nhìn xem có thể phối một chút thuốc cho đội ngũ Sở Hồng Nguyệt bọn họ không.” Tô Bạch thoáng nghĩ trong lòng.

Trong này, hắn chỉ tương đối quen thuộc với đám người Sở Hồng Nguyệt.

Cho nên muốn dùng sách vàng để vớt của hời, có lẽ chỉ có thể bắt tay từ đội ngũ đối phương.

Tiếp theo, Tô Bạch lại xem các tin nhắn khác mà Quản Gia gửi tới.

Một báo cáo nghiên cứu khi trước hắn đã điều trị cho Hathaway nhận được xem trọng.

Còn có một tin khác là Lang Quân tiến vào chợ số 76.

Chương 252: Nó thật sự yêu thích ta

Tô Bạch xem xong tin nhắn, trực tiếp trả lời Quản Gia một câu.

“Ta đã biết.”

Gửi tin nhắn xong, hắn dừng lại một chút, lại bắt đầu soạn tin.

“Đúng rồi, muộn một chút ta lại gửi báo cáo nghiên cứu cho người.”

Nói xong, Tô Bạch dùng di động vào tài liệu, bắt đầu bấm chữ.

Hắn chuẩn bị gửi nghiên cứu báo cáo về thuốc ổn định của chế tác Linh Thuế của người sống lại khi tụ hợp với máu sẽ khiến người linh năng không còn đau đớn thăng cấp.

Tô Bạch đã cân nhắc chuyện này được một khoảng thời gian.

Mặc dù nói chuyện này sẽ khiến người linh năng cao cấp của Đồ Long Bộ sẽ xuất hiện cấp tốc, tạo thành một chút uy hiếp đối với người sống lại như hắn.

Nhưng chuyện này có lợi có hại, mặc dù nói hắn sẽ bị uy hiếp, nhưng báo cáo nghiên cứu này lại sẽ mang đến cho hắn danh vọng nhất định.

Danh vọng này là một kiểu địa vị ở trong Đồ Long Bộ.

Việc này cũng cam đoan rằng người trong Đồ Long Bộ không dám tùy tiện đụng vào hắn.

Cho dù hắn lộ ra chuyện làm người sống lại thì vẫn còn đường sống để hòa dịu.

Đương nhiên, nguyên nhân thật sự khiến Tô Bạch làm như vậy lại không phải là thế.

Dù sao cây to đón gió, việc gì đều không làm mới là an toàn nhất.

Người đề cho hấn hạ quyết tâm này lại là Nam Thụy.

Tô Bạch cảm thấy đội viên của Đồ Long Bộ giống như Nam Thụy chết đi thật sự đáng tiếc.

Đây là một đội ngũ bảo vệ người bình thường chân chính.

Hấn không muốn sau này sẽ phát sinh chuyện giống như Nam Thụy.

“Phù...” Hai mươi phút sau, Tô Bạch thở phào một hơi, đã viết xong báo cáo nghiên cứu hai ngàn chữ.

Bởi vì thuộc tính trí tuệ của hấn hiện giờ đã đạt đến bảy mươi bảy điểm, đầu óc của hấn linh hoạt vô cùng, không có khả năng xuất hiện tình huống tắc nghẽn mạch truyện, cho nên tốc độ đánh chữ tự nhiên rất nhanh.

Nếu như đề cho những nhà văn đường phố đang bị tắc nghẽn mạch truyện biết được năng lực này, khả năng nước miếng đều chảy ra.

Rồi sau đó Tô Bạch gửi báo cáo cho Quản Gia, đề cho đối phương đi xử lý việc này.

Sau đó hấn nằm trên giường, bắt đầu ngủ.

Thức đêm không tốt cho thân thể.

...

“Choang!” Một ly đế cao trong sáng rơi lên mặt đất.

Sau đó chất lỏng màu đỏ rượu chảy ra, mang theo mảnh thủy tinh nhỏ vụn tràn ra bốn phía.

“A Chỉ, người xem chuyện này như thế nào?” Một tiếng thở dài nhẹ nhàng vang lên, cô gái ném ly rượu xuống quay đầu nhìn bé gái ở bên cạnh.

“Phúc Lương Sinh chắc chắn sẽ không giết người của giáo hội Cứu Rỗi.” Bé gái tên A Chỉ ở bên cạnh trả lời.

“Vậy thú vị đấy.” Thi Thiên Thiên lấy một ly đế cao từ trên giá rượu, sau đó rót rượu, “Rất nhiều người ở đây đều nghe được người của giáo hội Cứu Rỗi gọi người kia là Phúc Lương Sinh.”

“Hơn nữa người bị giết đều bị Sa Ung nổ đầu giết chết, đầu đều nổ thành mảnh vụn. Đây chẳng phải là thủ đoạn giết người của Phúc Lương Sinh sao?”

“Tuy rằng rất nhiều chuyện đều chỉ thẳng vào Phúc Lương Sinh, nhưng ta cảm thấy Phúc Lương Sinh sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy.” A Chỉ nhìn ngón tay xanh lục như ngọc của Thi Thiên Thiên, ánh mắt lộ vẻ tham lam.

“Đừng nhìn ngón tay của ta, bằng không ta móc mắt người ra.” Thi Thiên Thiên lè lưỡi liếm rượu đỏ dính trên ngón tay mình, cười nói.”

“Được.” Thân thể A Chỉ khẽ run, trả lời.

“Chắc Phúc Lương Sinh đã chết, bằng không hẳn không có khả năng vẫn chưa trở lại giao nhiệm vụ.” Thi Thiên Thiên nhấp một ngụm rượu, “Gần đây người liên hệ nhiều với đầu mối, nhìn xem người của Đồ Long Bộ và người của giáo hội Cứu Rồi đã từ trong cấm địa đi ra hay chưa. Thử tìm kiếm manh mối từ đó xem.”

“Được rồi, đầu.” A Chỉ lên tiếng, sau đó nói, “Đúng rồi, ta đã điều tra ra được chuyện của Cao Tường là do ai làm.”

“Khi Đồ Long Bộ hành động đã từng có một người mang theo mặt nạ vện vẹo xuất hiện ở đó.”

“Người kia có danh hiệu ở Đồ Long Bộ là khuôn mặt vện vẹo, là một người sống lại.”

“Người sống lại?” Thi Thiên Thiên hơi khựng lại, “Chuyện này cứ tạm thời để lại đã.”

Nói xong nàng buông ly rượu trong tay.

Theo ly rượu trong tay nàng buông xuống, bốn phía lập tức trở nên huyền ảo.

Tiếng nhạc ồn ào.

Đám người điên cuồng.

Mà bóng dáng của Thi Thiên Thiên và Tiểu Chỉ lại biến mất khỏi đây.

Chỉ để lại một ly đế cao đựng rượu đỏ ở trên bàn quầy, rượu trong đó hơi sóng sánh.

“Má nó, là ai đập nát ly đế cao!” Giờ phút này có người tức giận mắng lê.

...

Ngày hôm sau, Tô Bạch mở cửa hàng, bắt đầu buôn bán.

Còn may, việc làm ăn không hề tốt đẹp.

Tô Bạch rất thích những ngày không có mối làm ăn như vậy.

Hắn nằm trên ghế dài, trong tay cầm đao khắc điêu khắc hũ tro cốt.

Thanh đao khắc này điêu khắc chính là hũ tro cốt, cũng đang khắc nội tâm của hắn.

Khi một mình cô độc sẽ luôn nghe thấy âm thanh sâu trong nội tâm mình.

Bây giờ Tô Bạch có thể nghe được rõ ràng dục vọng do giết chóc mang đến ở trong nội tâm mình.

Người bình thường giết người rất khó sinh ra dục vọng, chỉ có nôn mửa, phản cảm.

Chỉ có người bình thường hoặc ma sát nhân biến thái mới có thể cảm thấy hưng phấn, khoái cảm trong giết hại, thậm chí còn bị mê muội ở trong đó.

Mà bản thân Tô Bạch lại càng nghiêm trọng thêm.

Hắn không chỉ là người sống lại, khi hắn giết người còn có thể nhận được chỗ tốt rất lớn.

Vậy có ý nghĩa rằng khi hắn giết người sẽ phân bố ra dopamine số lượng lớn.

Đây giống như lửa cháy đổ thêm dầu cho dục vọng giết hại ở trong nội tâm của hắn.

Việc lúc này Tô Bạch phải làm chính là đao khắc cho nội tâm yên tĩnh, bóc tách ra từng chút một dục vọng đủ vụn vẹo trong nội tâm mình.

“Phù...” Tô Bạch nhẹ nhàng thổi một hơi, vụn gỗ lập tức rơi xuống đất.

Mà ở trong tay hắn đã xuất hiện một hũ tro cốt tạo hình tinh xảo xinh đẹp.

Sau đó hắn lấy giấy ráp ra, bắt đầu mài cẩn thận.

Khi hắn định mài, động tác của hắn thoáng dừng lại.

“Cũng đã nên trở lại.” Tô Bạch lắc đầu, tiếp tục mài hũ tro cốt trong tay.

Bây giờ còn là phần phơi thô, sau đó phải đánh mài sáng lên, rồi đánh sáp lên mới xem như thành phẩm.

Người hắn nhắc đến tự nhiên là đội ngũ Đồ Long Bộ của Sở Hồng Nguyệt sắp đến nơi.

Theo đạo lý đáng ra đối phương phải trễ thêm mấy ngày nữa mới từ trong cấm địa đi ra.

Dù sao đối phương mang theo nhiều người như vậy.

Nhưng mà bởi vì bản thân Tô Bạch đã tốn rất nhiều thời gian hái thuốc ở trong cấm địa, tốc độ của chính hắn cũng chậm một thời gian ngắn.

Cho nên thời gian hai bên cách xa nhau là một ngày.

Không bao lâu, Sở Hồng Nguyệt mang theo một người phụ nữ trung niên xuất hiện ở trong cửa hàng.

“Tô Bạch.” Sở Hồng Nguyệt nhìn thấy Tô Bạch, lên tiếng chào.

“Chào buổi sáng.” Tô Bạch gật đầu với nàng, sau đó cố ý tỏ vẻ nghi ngờ, “Sao hôm nay người lại tới đây? Còn có vị này là ai?”

Nghe được lời hắn nói, vẻ mặt Sở Hồng Nguyệt hơi ảm đạm, “Là như thế này, ta có người bạn qua đời, ta muốn tìm hũ tro cốt để an táng cho bọn họ, vị này là đội trưởng Dương Thuận Lôi.”

“Nén bi thương.” Tô Bạch gật đầu với hai người, đứng lên, thấp giọng nói một câu.

Sau đó hắn đặt hũ tro cốt trong tay lên trên bàn quầy, rồi đi tới trước một quầy hàng, chỉ vào tủ quầy nói: “Các người chọn ở đây đi, đây là hũ tro cốt tốt nhất ở đây của ta.”

“Trên này đều là hàng ta có hiện giờ, nếu muốn càng nhiều thì phải làm theo yêu cầu.”

Hũ tro cốt trên này đều do chính hắc điều khắc ra.

Đều là hũ tro cốt dụng tâm muốn làm ra.

“Làm theo yêu cầu?” Giờ phút này Dương Thuận Lôi giống như đã nhận ra được điều gì, “Sao người biết chúng ta bị chết không chỉ có một người?”

Tô Bạch nghe vậy, không thay đổi sắc mặt, chỉ bình tĩnh liếc nhìn đối phương, nói:

“Ta trừ bỏ là ông chủ cửa hàng hũ tro cốt ra còn là học đồ của được tể sư trong Đồ Long Bộ. Hết sức rõ ràng chuyện trong Đồ Long Bộ.”

Nghe được lời hắc nói, Dương Thuận Lôi ngẩn ra, nhìn thoáng qua Sở Hồng Nguyệt ở bên cạnh.

“Hắc nói là sự thật.” Sở Hồng Nguyệt gật đầu.

“Xin lỗi, thói quen nghề nghiệp.” Dương Thuận Lôi nhìn thấy như thế, lộ ra vẻ mặt áy náy.

“Không có việc gì. Các người chọn đi, trong cuốn sổ này viết vật liệu gỗ mà hũ tro cốt sử dụng cùng với nguồn gốc hoa văn.” Tô Bạch lắc đầu, đưa một cuốn sổ cho Sở Hồng Nguyệt.

Sau đó hắc cầm hũ tro cốt trên bàn quỳ lên, tiếp tục làm việc.

“Ông chủ cửa hàng này thật sự cổ quái.” Dương Thuận Lôi thì thầm một tiếng.

Sở Hồng Nguyệt ở bên cạnh lộ vẻ bất đắc dĩ.

Sau đó hai người bắt đầu chọn lựa.

“Meo ~” Đúng lúc này, một tiếng mèo kêu truyền đến.

Tiểu Tội từ sau viện đi ra, đôi mắt màu vàng kim nhìn chăm chăm vào Dương Thuận Lôi.

“Con mèo này thật đẹp mắt, hình như nó thật yêu thích ta.” Dương Thuận Lôi nhìn thấy Tiểu Tội, không nhịn được thò tay sờ đầu Tiểu Tội.

Cũng chính vào giờ phút này, Tô Bạch dừng mài hũ tro cốt trong tay, nhìn chăm chăm vào Dương Thuận Lôi, chân mày chậm rãi nhíu lại.

Chương 253: Lễ tang của Đồ Long Bộ

Tô Bạch nhìn hai người đang đùa giỡn với Tiểu Tội, chau mày lại.

So sánh với hai cô gái không biết gì cả này, hẳn càng thêm rõ ràng được Tiểu Tội thích là có chuyện gì.

Tiểu Tội là một con mèo có thể ngửi được mùi cái chết.

Lúc trước nó thích hai người.

Một người là Chương Hiền Hà, một người là Lý Thanh Trúc.

Hai người kia, ngay lúc ấy đều là trạng thái sắp chết.

Cho nên nói bị Tiểu Tội thích tuyệt đối không phải là chuyện tốt lành gì.

Vậy có ý nghĩa rằng đối phương đã đến gần cái chết.

Mà hẳn cũng vô cùng rõ ràng, làm một người linh năng, có được thân thể cường tráng như vậy, không có khả năng là người dễ dàng sinh bệnh.

“Cho nên nói... Tiểu Tội đoán trước được Dương Thuận Lôi chết?” Trong tay Tô Bạch vẫn đang mài hũ tro cốt, nhưng trong lòng đã có dự đoán.

Tiểu Tội cảm giác được hơi thở của cái chết, không phải thân thể của người ta phải chết, mà là biết đối phương sẽ chết trong thời gian tới.

Tô Bạch đột nhiên cảm thấy mình để Tiểu Tội ở gần bệnh viện không khỏi quá dùng dao trâu mổ gà.

Nếu như đặt ở bên cạnh mình...

Thôi.

Nghĩ vậy, Tô Bạch nhẹ nhàng lắc đầu.

Dùng Tiểu Tội để báo động trước vốn vô dụng, hẳn luôn luôn được Tiểu Tội thích.

Rồi sau đó, Sở Hồng Nguyệt và Dương Thuận Lôi chọn lựa suốt nửa giờ trong cửa hàng, chọn tám hũ tro cốt rồi rời đi.

Mà Tô Bạch cũng cầm hũ tro cốt đã làm xong ở trong tay.

Một lần này hẳn không thu tiền của đối phương.

Một hũ tro cốt giá một ngàn đồng, tám cái tám ngàn đồng.

Tô Bạch cảm thấy tay nghề của mình đáng bằng này tiền.

“Được rồi, tiền ăn ba ngày của mi kiếm được rồi. Mi nhóc này thật phí tiền.” Tô Bạch sờ đầu Tiểu Tội, lắc đầu nói.

“Meo ~” Tiểu Tội không biết Tô Bạch đang nói cái gì, còn tưởng rằng đối phương cho mình ăn, không khỏi cọ đầu mình vào tay chủ nhân.

Tô Bạch cười cười, sờ đầu Tiểu Tội rồi đánh sập lên cho hũ tro cốt.

“Bụi trần về với bụi trần, đất về với đất...” Hắn lẩm bẩm một tiếng, đánh sập lên cho hũ tro cốt trong tay xong đứng dậy đặt nó lên chỗ trống trên giá hàng.

Chính vào lúc đặt hũ tro cốt, tay Tô Bạch hơi khựng lại.

Hắn đột nhiên phát hiện ra dục vọng giết hại trong lòng mình đột nhiên nhỏ đi rất nhiều.

Tô Bạch đứng tại chỗ trầm tư.

Sau đó hắn bật cười.

Tô Bạch biết đại khái đây là có chuyện gì.

“Tôn trọng cái chết...”

Tô Bạch cuối cùng đã biết được vì sao mình ngủ trong khu biệt thự không được thoải mái, nhưng ngủ trong cửa hàng này lại yên ổn.

Bởi vì hũ tro cốt ở đây đều là sự tôn trọng đối với sinh mệnh đã mất đi.

Tôn trọng cái chết, nội tâm bị giết chóc ảnh hưởng cũng sẽ có một chút thay đổi.

“Ông chủ, ta tới, mở cửa sớm như vậy rồi?” Đúng lúc này, Thu Diệp đến.

“Ừm.” Tô Bạch gật đầu nói: “Hiện giờ bệnh của bà nội Chương như thế nào?”

Nghe được lời hần nói, trên mặt Thu Diệp hiện lên nụ cười, nói: “Bệnh của bà nội Chương tốt hơn nhiều rồi, đoán chừng không bao lâu nữa sẽ khỏi hẳn.”

“Vậy thì tốt.” Tô Bạch gật đầu, “Hôm nay người tiếp tục trông cửa hàng, ta còn có việc phải đi ra ngoài một chuyến.”

“Vâng ông chủ.” Thu Diệp gật đầu.

Tô Bạch đi ra cửa.

Đoán trước được cái chết của Dương Thuận Lôi, hần tự nhiên không thể không để ý đến.

Hơn nữa mới vừa rồi khi tiếp xúc với Dương Thuận Lôi, hần phát hiện ra một chuyện vô cùng thú vị.

Tuy rằng Dương Thuận Lôi đã ba bốn mươi tuổi, nhưng ngón tay của nàng được chăm sóc vô cùng tốt.

Thon dài trắng nõn, khớp xương rõ ràng.

Điều này khiến cho Tô Bạch nghĩ đến cô gái ma sát nhân có cái tên cắt tay kia.

Nếu như nói Dương Thuận Lôi sẽ chết, vậy rất có khả năng sẽ ứng ở trên người ma sát nhân cắt tay đó.

Cho nên thật ra đây không phải là vấn đề cứu người.

Nếu như gặp may, có lẽ Tô Bạch còn có thể thông qua Dương Thuận Lôi gặp được ma sát nhân cắt tay kia, loại trừ cánh chim của Thi Thiên Thiên.

Rồi sau đó, Tô Bạch đến khu biệt thự, tiến vào trong phòng mình.

Mỗi lần thành viên của Đồ Long Bộ chết, lễ truy điệu đều sẽ tiến hành trong biệt thự, hần đã quen.

Đến xế chiều, một đám người mặc quần áo màu đen lái hơn hai mươi chiếc xe đi ra ngoài ô thành nội.

Tô Bạch cũng lái xe đi theo sau lưng bọn họ.

Thật ra, khi thành viên của Đồ Long Bộ chết, nghi thức đều đơn giản vô cùng.

Chia buồn xong rồi sẽ an táng trong mộ.

Bọn họ đều được đồng đội của mình tham gia lễ tang của mình.

Còn cha mẹ, người thân của bọn họ đều sẽ không tham gia tang lễ của bọn họ.

Bởi vì mỗi một người tiến vào Đồ Long Bộ, tư liệu trước đó của bọn họ đều sẽ bị tiêu hủy, không hề có chút liên hệ nào với người thân bạn bè trước kia nữa.

Sau khi bọn họ tiến vào Đồ Long Bộ đều đã là “Người chết”.

Mà nguyên nhân vì sao làm như vậy lại đơn giản vô cùng.

Bảo vệ người thân bạn bè của bọn họ.

Sự trả thù của người sống lại, tuyệt đối không phải chuyện mà người bình thường nào có thể thừa nhận được.

Nếu như bị người sống lại biết địa chỉ của gia đình mình, vậy hậu quả kia không thể tưởng tượng nổi.

Lúc trước, bởi vì Triệu Không Thanh chọc phải một người sống lại, cả nhà đã bị giết.

Kia chỉ là người sống lại mới vào cấp Xà mà thôi.

Mà trong Đồ Long Bộ, gần như mỗi ngày đều phải tiếp xúc với người sống lại kiểu như vậy.

Cho nên, mỗi một người tiến vào trong Đồ Long Bộ đều sẽ đặt cho mình một cái tên mới.

Mà khi đó, trừ bỏ tên mới của bọn họ ra thì vốn không hề lưu lại bất cứ thứ gì.

Qua một giờ, đoàn xe chạy đến cạnh nghĩa trang.

Tô Bạch đứng ở đằng xa, nhìn cảnh tượng trang nghiêm trong đó, vẻ mặt trầm mặc.

Hắn đang cẩn thận quan sát từng thành viên trong đội xe.

Lúc trước hắn đã dò xét gần đó, không hề điều tra được có kẻ nào mai phục ở đây.

Cho nên, Tô Bạch cảm thấy.

Nếu như Dương Thuận Lôi sẽ bị người giết chết.

Vậy kẻ giết người, rất có khả năng là người trong đội ngũ.

Rồi sau đó, Tô Bạch bắt đầu quan sát từng người trong đội ngũ.

Thật ra, hành động này của hắn vô cùng nguy hiểm.

Bởi vì trong đội ngũ có mấy sống lại loại cảm giác, rất có khả năng sẽ cảm nhận được có người đang rình coi.

Cho dù Tô Bạch đứng từ chỗ rất xa vẫn có khả năng bị cảm ứng đến.

Nhưng mà lúc này hắn đã không để ý nhiều như vậy.

Sau đó rất nhanh, Tô Bạch bị một cô gái hấp dẫn.

Điều khiến cho hắn chú ý tới chính là cô gái kia phía trước quá phẳng, giống như sau lưng nàng vậy.

Sau đó, Tô Bạch nhìn vào ánh mắt của đối phương, trong lòng đã xác định.

Chính là cô gái này.

Thần sắc trong mắt đối phương có vấn đề.

Mặc dù đối phương đã cố hết sức che giấu thần sắc trong mắt, nhưng thỉnh thoảng vẻ tham lam và say đắm mà đối phương lộ ra khi nhìn về phía ngón tay của Dương Thuận Lôi đã làm lộ bản thân không còn sót lại gì.

Đối phương chính là ma sát nhân cắt tay.

Suy đoán của Tô Bạch đã được nghiệm chứng.

Cái chết của Dương Thuận Lôi thật sự có liên quan đến ma sát nhân cắt tay!

Giờ phút này Tô Bạch đã nghĩ ra liên quan trước sau.

Là hắn giết Phúc Lương Sinh, cho nên khiến Lang Quân chú ý đến đám đội viên Dương Thuận Lôi trở về Đồ Long Bộ.

Nếu lần này hắn không tới đây, sợ rằng Dương Thuận Lôi sẽ bị ma sát nhân cắt tay giết đi.

Sau khi xác định, Tô Bạch thấy không có ai chú ý đến mình nên xuống núi, ngồi lên xe mình, đến gần nghĩa trang.

Chương 254: Con mồi

Lái xe đến gần đoàn xen, sau đó dừng lại.

Tiếp theo, Tô Bạch lấy một bó hoa cúc màu trắng mà mình đã mua trên đường từ trong không gian linh tính ra, đi xuống xe.

Đường đi lên trên đồi mộ, tuyết đã được san bằng.

Tuyết hơi hòa tan khiến trên đất hơi ướt át.

Điều này khiến đường không hề dễ đi, thậm chí còn hơi lạnh.

Đồi mộ này được thành lập khi linh năng bùng nổ lần đầu tiên, chuyên môn được thiết lập vì cảnh sát, quân nhân cùng với đội viên của Đồ Long Bộ.

Mà bây giờ thời gian mới trôi qua mấy tháng, nơi này vốn trống trơn đã dần dần có người ở lại.

Dù tầm nhìn hạn hẹp, từ đây đều có thể nhìn ra rung chuyển hiện giờ của Liên Bang.

Sau khi Tô Bạch lên núi đã có mấy người đến đây, ngăn cản hắn.

“Ta là nhân viên nghiên cứu của Đồ Long Bộ, nghe nói có người qua đời, ta tới tế bái.” Còn chưa đợi người ta nói chuyện, Tô Bạch lấy giấy chứng nhận của mình ra, đưa cho đối phương.

Nhìn thấy giấy chứng nhận trong tay hắn, mấy người hơi ngần ra, vẻ mặt lập tức hòa hoãn rất nhiều.

Mặc dù nói hiện giờ Tô Bạch là người học chế thuốc, nhưng bởi vì địa vị của dược tể sư được kính trọng, địa vị của hắn cũng xem như khá tốt.

“Có thể, mời đi theo ta.” Một người gật đầu, rồi dẫn Tô Bạch đi lên.

“Ừm, được.” Tô Bạch gật đầu, đi theo.

Khi Tô Bạch được dẫn lên núi, mọi người nhìn thấy hắn đều gật đầu.

Mặc dù nói bọn họ không biết Tô Bạch là ai, nhưng đều biết đối phương có thể trực tiếp đi vào, nhất định là người trong Đồ Long Bộ không thể nghi ngờ.

Sở Hồng Nguyệt và Dương Thuận Lôi nhìn thấy Tô Bạch, đều lộ vẻ nghi hoặc.

Các nàng không biết vì sao Tô Bạch sẽ đến đây.

Nhưng mà giờ phút này không thích hợp để nói chuyện, nên không nói thêm gì.

Tô Bạch đứng ở bên cạnh, nhìn xem tiến hành nghi thức.

Lúc này có vài thành viên của Đồ Long Bộ đang dùng giấy vàng đốt cháy bên trong huyết đá, dùng để ấm huyết.

Vậy có ý nghĩa rằng khi người ta tiến vào trong đất sẽ không bị rét lạnh.

Rồi sau đó có người lấy lá cờ có thêu hình huy chương Đồ Long Bộ, chia ra để vào dưới đáy tám huyết đá.

Đây là vinh dự thuộc về Đồ Long Bộ mà mỗi người nên được.

Sau đó hũ tro cốt được đặt trên lá cờ.

“Xin từ biệt.” Một người không nhận được rơi lệ.

Những người khác ào ào cúi đầu, trong mắt lộ vẻ đau thương.

Tô Bạch đứng ở bên cạnh, cũng hơi cúi đầu.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy hũ tro cốt mình làm được chôn cất.

Cũng khiến trong lòng hắn cảm động rất nhiều.

“Xin từ biệt.” Tô Bạch thì thầm một tiếng trong lòng.

Rồi sau đó một người đàn ông thân hình khôi ngô lấy một huy chương đặt bên cạnh hũ tro cốt.

Tô Bạch thấy được trong số huy chương này, huy chương của Nam Thụy màu vàng, những huy chương khác đều màu bạc.

Đây là huy chương của Đồ Long Bộ.

Khiến Tô Bạch cảm thấy ngoài ý muốn chính là tên nằm vùng tên Khuru Minh Huy kia thế mà lại cũng ở trong đó.

“Chẳng lẽ mấy người Sở Hồng Nguyệt không báo chuyện này lên sao?”

Trong lòng Tô Bạch thầm cân nhắc.

Sau đó hắn đại khái đoán được các nàng Sở Tích Nguyệt định làm gì.

Đây là chuẩn bị bắt nằm vùng.

Nếu như chuyện Vu Minh Huy nằm vùng trực tiếp làm sáng tỏ ra, vậy rất có khả năng khiến nằm vùng khác sinh lòng cảnh giác.

Mà đối đãi với Vu Minh Huy như một anh hùng, vậy nằm vùng sẽ có thể cảm thấy rằng Vu Minh Huy không bị lộ, do đó mất đi cảnh giác, dễ dàng vây bắt hơn.

Nghĩ vậy, trong lòng Tô Bạch không nói được gì.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía nhân viên công tác của nghĩa trang đang ở xa xa.

Tuy rằng tên nhân viên kia đang cúi đầu, nhưng trong mơ hồ có thể nhìn ra được khuôn mặt xinh đẹp của nhân viên công tác kia, xinh đẹp vô cùng.

Chính là... hơi khó phân trước ngực sau lưng.

Thật ra, điều tra nằm vùng có lẽ rất khó đối với người khác.

Nhưng lại không hề có khó khăn gì đối với hắn người có thể kiểm tra ký ức của người sống lại này.

Ma sát nhân cắt tay này có tên riêng là A Chỉ.

Nàng khác với Phúc Lương Sinh.

Phúc Lương Sinh là tay đâm trong Lang Quân, không biết nhiều chuyện trong Lang Quân.

Nhưng A Chỉ lại khác, ở trong Lang Quân, có rất nhiều chuyện đều phải thông qua tay nàng.

Chuyện biết được cũng nhiều hơn.

Cho nên sau này Tô Bạch chỉ cần giết được người sống lại này thì có thể tra ra được nằm vùng là ai từ trong ký ức của đối phương.

Phương pháp này đơn giản thô bạo, lại vô cùng hữu hiệu.

“Nổ súng, tiến đưa!” Một tiếng kêu truyền đến.

Tô Bạch nhìn thấy có vài thành viên Đồ Long Bộ cầm súng trường đã sớm chuẩn bị xong, chỉ lên bầu trời.

“Đoàng đoàng đoàng!!!”

Theo tiếng súng vang lên, nhân viên công tác phủ kín huyết lại.

Sau đó là một đoạn tề văn an ủi người chết.

Tô Bạch đứng ở bên cạnh tĩnh tâm nghe.

Giờ phút này hắn đột nhiên cảm thấy bên trong lòng mình có một cảm giác yên bình.

“Cái chết...” Lúc này trong lòng Tô Bạch hiểu ra một chút.

Khi người có quan hệ xã giao với người, chết đi, đã không phải đơn giản là người chết đi.

Trước mắt thật ra bọn họ còn sống, sống ở trong lòng người khác.

Chỉ khi mọi người quên mất người đó, thì người đó mới chết đi chân chính.

Khi tề văn đọc xong, tề bài cũng đã bắt đầu.

Tô Bạch chọn thời gian, đi tới trước mộ bia của Nam Thụy, đặt bó cúc trắng trong tay tới trước mặt Nam Thụy.

Khi hắn chìa tay ra đã cố ý để lộ ngón tay của mình ở A Chi trước mặt.

Hiện giờ hắn có được khổng chế cơ bắp, rất dễ dàng có thể biến ngón tay thành thon dài xinh đẹp.

Hơn nữa trước khi tới, Tô Bạch thêm một điểm vô thuộc tính lên tướng mạo, lúc này hắn làn da trắng nõn, giống như ngọc trắng.

Ngón tay hắn đã không khác gì tác phẩm nghệ thuật.

Cho nên ngay khi Tô Bạch đặt bó cúc trắng xuống, ánh mắt của A Chi ở bên cạnh đã nhìn không chớp.

“Chào người.” Khi ánh mắt A Chỉ lộ ra dục vọng không hề che giấu, Tô Bạch đột nhiên nhìn về phía nàng, “Trên người ta có gì sao?”

Nghe được giọng nói của hắn, A Chỉ lập tức bừng tỉnh, ngay tức khắc thu hồi suy nghĩ trong lòng.

Nàng vô cùng rõ ràng, nếu như mình để lộ thân phận ở đây, vậy rất có khả năng sẽ chết ở đây.

“Hắn cố ý?” Trong lòng A Chỉ không khỏi sinh ra nghi hoặc.

Mới vừa rồi thời gian Tô Bạch lên tiếng quá trùng hợp, nếu Tô Bạch chậm thêm một chút, nàng rất có khả năng bị người ở đây phát hiện điếm lậu.

Nhưng mà rất nhanh, A Chỉ đã ném hoài nghi ra sau đầu.

Đối phương là thành viên của Đồ Long Bộ, có quan hệ thù địch với mình.

Đối phương không có khả năng sẽ nhắc nhở mình vào thời gian này.

Hơn nữa, cho dù đối phương nhắc nhở mình thì như thế nào chứ?

Nàng vẫn muốn thu gom ngón tay của đối phương!!!

Đó là ngón tay đẹp nhất đời này nàng đã từng gặp được!

“Không có, chẳng qua cảm thấy người dễ nhìn thôi.” A Chỉ nở nụ cười với Tô Bạch, trong mắt mơ hồ có cảm xúc như lửa nóng.

Nàng kích động trong lòng, trong lòng sinh ra ham muốn chiếm hữu mãnh liệt.

Nàng góp nhặt nhiều ngón tay như vậy rồi, nhưng thon dài không có khuyết điểm như vậy thì nàng thật sự hiếm khi nhìn thấy.

Hơn nữa, chủ nhân của ngón tay này rõ ràng tỉ mỉ xử lý móng tay, sạch sẽ vô cùng.

Nàng nhất định phải giết đối phương!!!

Nếu để cho đối phương đi rồi, nàng sẽ điên mất!!!

Giờ này khắc này, A Chỉ ném nhiệm vụ Thi Thiên Thiên giao cho ra sau đầu.

Nhiệm vụ như vậy hoàn toàn có thể đẩy ra sau một chút.

Tô Bạch nghe được A Chỉ đáp lại, gật đầu.

Hắn cố ý nhắc nhở A Chỉ.

Bởi vì hiện giờ đối phương là con mồi của hắn.

Hắn không muốn Đồ Long Bộ tham dự vào trong đó, ảnh hưởng đến chuyến săn mồi của hắn.

Chương 255: Ngọn nguồn của món ăn ngon

Tế bái nhanh chóng kết thúc.

Mọi người bắt đầu ào ào tản đi.

“Tô Bạch, sao ngươi lại đến đây?” Sở Hồng Nguyệt đi đến bên cạnh Tô Bạch.

Trong lòng nàng vô cùng kỳ quái vì sao Tô Bạch có thể đến đây.

Theo nguyên tắc, Tô Bạch không hề có một chút quan hệ với người ở đây.

Nghe thấy nàng hỏi, Tô Bạch thản nhiên nói: “Ta sang đây xem mộ địa nơi này, ta buôn bán hũ tro cốt, vẫn nên biết tình hình mộ địa bên này một chút. Như vậy cũng tiện cho về sau ta làm kích cỡ của hũ tro cốt.”

“Hơn nữa tới đây cũng định nói chuyện nhập hàng với nhà tang lễ bên này.”

“Không phải ngươi là được tế sư sao? Còn thiếu tiền?” La Liên Châu nghe lén ở bên cạnh không nhịn được nói.

Lần trước hắn bị Tô Bạch đánh, trong lòng nhớ rõ Tô Bạch.

Cho nên, Tô Bạch vừa đến đây, hắn đã nhận ra đối phương.

Dựa theo hiểu biết của hắn về Tô Bạch, Tô Bạch chắc không thiếu tiền.

Tô Bạch nghe được lời hắn nói, trong lòng không biết nói gì.

Mới vừa rồi mình không nói chuyện với đối phương, sao còn thích nói chen ngang vào chứ?

“Không thiếu tiền, chính là thích làm hũ tro cốt mà thôi.” Hắn lắc đầu, nói.

Nếu La Liên Châu muốn hũ tro cốt, hắn còn có thể giảm giá đối phương.

La Liên Châu nghe vậy, trong lòng cảm thấy không thể tưởng tượng, Tô Bạch có đồ tốt như vậy, lại vẫn buôn bán hũ tro cốt.

Điều này khiến cho hắn... (͡° ͜ʖ ͡°)

“Không biết quý trọng!” Sắc mặt La Liên Châu dồn nén đến hơi ửng đỏ, trong lòng kêu rên một tiếng.

Nếu đổi lại là hắn có máy móc tốt như vậy, hắn ước gì mỗi ngày đều đứng ở trong phòng thí nghiệm không đi ra.

Nào mê muội mất cả ý chí như Tô Bạch.

Tô Bạch lười phản ứng lại La Liên Châu.

Máy móc kia do hắn xài vàng thật bạc trắng mua về.

Hắn muốn làm sao thì làm, cho dù đập phá, người khác đều không có tư cách nói nửa từ không đúng.

“Được rồi.” Sở Hồng Nguyệt ở bên cạnh gật đầu, nàng mấp máy miệng, định nói gì đó, lại cảm thấy tình huống hiện giờ có rất nhiều chuyện còn không nói ra được.

“Hồng Nguyệt?” Từ xa truyền đến giọng nói của Dương Thuận Lôi.

Sở Hồng Nguyệt bất đắc dĩ, đành đi qua.

Rồi sau đó, Tô Bạch nói chuyện buôn bán hũ tro cốt với nhà tang lễ gần đó.

Thật ra hũ tro cốt rất ít bán lẻ.

Bình thường hũ tro cốt đều được nhà tang lễ các loại tiến hành thu mua.

Sau khi bàn xong, sắc trời mờ nhạt xuống, người của Đồ Long Bộ đã đi gần hết.

Tô Bạch ngồi vào trong xe của mình, bắt đầu chạy đi xa xa.

Theo xe chạy trên đường, từng đèn đường sáng lên, sắc trời dần tối.

Mà ở chỗ ngồi phía sau Tô Bạch, không biết từ lúc nào đã thêm thêm một bóng người.

Bóng người này ở trong bóng tối ghé sau, tóc dài buông rơi, giống như một nữ quỷ.

Nhưng mà nàng thiếu một chút tinh túy so với nữ quý.

Tô Bạch tự nhiên biết người ngồi phía sau hấn là ai.

hấn nói chuyện làm ăn với nhà tang lễ gần đó tự nhiên không phải thật sự vì nói chuyện làm ăn.

Giống như hấn nói, hấn làm hũ tro cốt chính là ham thích, sao có thể cố ý tiêu tốn nhiều thời gian như vậy đi nói chuyện làm ăn.

Hấn chỉ kéo dài thời gian, chờ những người của Đồ Long Bộ rời đi mà thôi.

Như vậy tiện cho hấn xuống tay.

Về phần người phía sau, tự nhiên là A Chỉ.

Ở thành phố Vân Mộng, ma sát nhân cắt tay nhiều lần gây án ở chợ số 76.

A Chỉ ngồi ở ghế sau, ánh mắt nhìn chăm chăm vào tay đang cầm tay lái của Tô Bạch.

Đôi tay kia rất dễ nhìn.

Nhất là động tác đánh lái của ngón tay càng tràn đầy tiết tấu.

A Chỉ cảm giác nhịp tim mình đã nhảy lên theo tiết tấu của ngón tay kia.

Cảm giác này khiến cho nàng say mê.

Khiến cho nàng có một kích động muốn cắt tay của đôi phương ngay lúc này.

Nhưng rất nhanh, A Chỉ cảm thấy không đúng lắm.

Không biết từ khi nào mà xe đã càng chạy càng lệch?

Bên ngoài rất ít đèn đường, vốn không nhìn thấy người ở.

“Rất yêu thích ngón tay của ta sao?” Tô Bạch dừng xe, quay đầu, mặt nạ màu đỏ đen dần dần tràn ngập khuôn mặt hấn.

Nhìn thấy mặt nạ màu đỏ đen này, A Chỉ nghĩ đến tin tức trước đó mình nghe được, sắc mặt thoáng thay đổi.

Vài ngày này nàng đã từng điều tra cái chết của Cao Tường.

Cho nên nàng vô cùng rõ ràng, cái chết của Cao Tường có liên quan trực tiếp đến người mặt nạ màu đỏ đen vụn vụn.

Mà người trước mắt này thế mà lại mang theo một chiếc mặt nạ màu đỏ đen vụn vụn.

Tất cả tuyệt đối không phải là trùng hợp!

Người này cố ý dụ dỗ mình!

“Đúng vậy, ta rất thích ngón tay của ngươi.” A Chỉ liếm môi, “Nếu ngươi có thể tặng cho ta thì tốt.”

“Ta có thể tặng cho ngươi.” Tô Bạch nhàn nhạt nở nụ cười, “Nhưng mà ta cần mạng của ngươi.”

“Xi, ngươi đừng cảm thấy ta là phế vật giống như Cao Tường.” A Chỉ cười, nàng chìa ngón tay, một mảnh lá cây từ trên ngón tay nàng dài ra, hóa thành một dây mây, buộc chặt lấy Tô Bạch.

Mà trong khoảnh khắc khi dây mây xuất hiện, một luồng sát ý mãnh liệt xuất hiện ở trên người Tô Bạch.

Cùng lúc đó, một ánh đao lóe lên.

“A!!!” A Chỉ kêu đau một tiếng, không thể tin nhìn trên nền.

Dây mây kia không ngừng run rẩy, bắn ra máu đỏ tươi, nhuộm đỏ cả cái xe.

Dây mây trên tay nàng thế mà lại đứt gãy.

Phải biết rằng hiện giờ nàng đã là người sống lại cấp Mãng, dây mây mọc ra từ trên ngón tay nàng cực kỳ chắc chắn, kể cả viên đạn đều không thể bắn thủng.

“Ngươi rốt cuộc là ai!” A Chỉ thét lên một tiếng, ánh mắt lộ vẻ hung dữ, giống như một ác thú canh chừng chuẩn bị cắn người.

Trường đao của Tô Bạch đặt lên trên cổ A Chỉ, nháy mắt máu tươi chảy ra từ trên da trắng nõn của A Chỉ.

“Không phải ngươi luôn luôn đang tìm ta sao?” Tô Bạch nhàn nhạt hỏi.

Cùng lúc đó, ánh mắt hắn hơi nheo lại.

Bởi vì ngay mới vừa rồi, trong lòng hắn đột nhiên xuất hiện cảm giác đói bụng, giống như gặp được đồ ăn ngon gì vậy.

Mà nguồn gốc của món ngon này lại chính là A Chỉ.

Hơn nữa hương vị càng ngày càng đậm.

Cũng đồng thời với nó, Tô Bạch cảm nhận được ba con đường trong đầu xuất hiện một tia dao động.

“Xem ra vụ án đầu súng là do ngươi làm, Phúc Lương Sinh cũng do ngươi giết.” Ánh mắt của A Chỉ lộ ra một tia quỷ dị, sau đó cười hỏi: “Ngươi có muốn gia nhập Lang Quân chúng ta không?”

“Ta có thể cam đoan với ngươi. Chỉ cần ngươi tiến vào Lang Quân, chuyện ngươi giết Cao Tường và Phúc Lương Sinh sẽ xóa bỏ. Dù sao người chết không có giá trị như ngươi.”

“Hả, phải không?” Tô Bạch thản nhiên nói: “Lúc trước Phúc Lương Sinh cũng đưa ra điều kiện như vậy với ta, nhưng ta vẫn giết hắn rồi.

“Vậy ngươi cũng định giết ta?” A Chỉ nhếch miệng cười, trên người tự nhiên xuất hiện một luồng khí tức.

Luồng khí tức này mang theo hương vị quỷ dị, khiến cho lòng người tràn ngập sợ hãi, giống như gặp thiên địch.

Nháy mắt, Tô Bạch cảm giác toàn thân mình bị áp chế, cả người không thể động đậy.

Khí tức của đôi phương tương đối giống với năng lực của Dương Thuận Lôi, đều là Khí Tức Áp Chế.

Nhưng luồng khí tức này lại hoàn toàn không giống, luồng khí tức này giống như kẻ săn mồi siêu hạng gặp được đồ ăn.

“Ngươi cũng thật ngốc, ta là người sống lại cấp Mãng, vốn không sợ chết, sao ngươi lại muốn giết ta chứ?” A Chỉ nở nụ cười, bắt đầu thưởng thức ngón tay của Tô Bạch.

“Lúc trước Phúc Lương Sinh cũng đã nói câu này.” Tô Bạch đột nhiên mở miệng.

Một luồng khí tức quỷ dị giống với trên người A Chỉ trên người xuất hiện trên người hắn, hơn nữa càng khủng bố hơn A Chỉ.

Tô Bạch biết ngọn nguồn của món ăn ngon ở trên người A Chi là cái gì.

Đó là... con đường của A Chi!

Chương 256: Cẩn nuốt.

Hiện giờ Tô Bạch mới hiểu được.

Con đường đó có thể ăn được.

“Người làm sao có thể giống ta?” A Chỉ nhìn thấy trên người Tô Bạch cũng xuất hiện khí tức quỷ dị giống như nàng, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Tô Bạch cũng không có đáp lại đôi phương, trường đao trong tay liên tục chém.

A Chỉ bị chém thành nhân côn.

A Chỉ đứng tại chỗ, cả người run rẩy, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

Nàng thấy được một luồng khí tức quỷ dị trên người mình đang tràn ngập đi về phía của Tô Bạch

Tựa hồ, luồng khí tức quỷ dị này đã cảm thấy A Chỉ không có giá trị.

Cùng lúc đó, một luồng khí tức quỷ dị bắt đầu chảy tới về phía Tô Bạch.

Khi luồng khí tức quỷ dị này tiến vào trong thân thể.

Tô Bạch đột nhiên cảm giác được ba con đường trong đầu, hấn đi về phía trước một chút.

Mà những người khác, hơi lùi về phía sau.

“Thứ này... Là cái gì? Là thần lộ sao?” Tô Bạch lẩm bẩm ở trong lòng.

Trong lòng hấn có một loại cảm giác quỷ dị.

Luồng khí tức quỷ dị kia, A Chỉ lại một lần nữa chết chắc rồi, nên nó mới đổi chủ nhân mới.

“Sao lại thế!! Sao nó có thể rời đi khỏi ta!!!” A Chỉ gào thét lên, từng sợi dây leo từ tứ chi của nàng mọc ra, đâm về phía Tô Bạch.

Vẻ mặt Tô Bạch lạnh nhạt, trường đao trong tay liên tiếp vung lên.

Lập tức, bốn sợi dây leo bị cắt đứt, A Chỉ lại ngã xuống đất.

Tô Bạch nhìn dây leo trên mặt đất, lông mày nhíu lại.

Hắn vừa mới cảm giác, tuy rằng nói năng lực của A Chỉ còn có thể dùng được, nhưng năng lực quý dị trên người đối phương, lại không biết vì sao lại thiếu đi một hương vị linh hoạt.

“Được rồi, thời gian cũng đủ rồi.” Tô Bạch lấy ra rương hoàng kim từ bên trong không gian linh tính đặt ở trước mặt A Chỉ.

A Chỉ nhìn thấy rương hoàng kim, lập tức trong mắt tràn ngập sợ hãi, dây leo từ hai chân nàng mọc ra, lập tức chạy về phía xa xa.

Tô Bạch không quay đầu lại, lại một đao chém vào đùi A Chỉ.

A Chỉ ngã xuống đất, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng, gào thét: “Ta không giết ngươi, ngươi để cho ta đi đi! Để cho ta đi đi!!!”

Đối với tiếng la hét của A Chỉ, Tô Bạch không hề lay động.

Hắn đã giết người sống lại nhiều lần rồi, đối phương nhìn thấy rương hoàng kim, không phải là người đầu tiên, cũng sẽ không phải là người cuối cùng.

Tô Bạch mở rương hoàng kim ra, lộ ra Sơn Dương Giác.

Với sự xuất hiện của Sơn Dương Giác, bầu trời gần đó dường như được nhuộm lên một tầng màu xám.

Trên trời đầy sao, cũng trở nên âm trầm xuống.

“Tích tích tác tác...” Một trận tiếng vang từ cánh đồng gần đó truyền đến.

Một số động vật đang ngủ đông thức dậy, triển khai chém giết.

“A a a!!! Vì sao!!! Ta muốn thành thần! Ta muốn trường sinh bất lão!!! Ta không muốn chết!!! Ngươi đi chết đi!!!” A Chỉ sợ hãi gào thét, sau đó dần dần bị lệ khí ảnh hưởng, trong mắt tràn ngập huyết sắc.

Từng cây dây leo tựa như từng ký sinh trùng, từ khắp người nàng mọc ra, cuốn về phía Tô Bạch.

Tô Bạch thấy thế, vẽ mặt biến đổi, từ trong rương, lấy ra Sơn Dương Giác, đồng thời bỏ rương hoàng kim vào trong không gian linh tính.

Sau đó, hấn khảm Sơn Dương Giác vào phần lưng trường đao, lao về phía A Chỉ.

Lúc này, Tô Bạch mới phát hiện, mình có chút đánh giá thấp chiến lực của A Chỉ.

Kỳ thật A Chỉ rất mạnh, lúc trước đối phương bị hấn chẻ thành nhân côn, chỉ là bởi vì đối phương bị thần lộ của hấn áp chế mà thôi.

“Chết!!” Trong dây leo, A Chỉ đã không còn hình người, gương mặt dính đầy một mảnh lá cây, nhìn chăm chăm Tô Bạch.

Trong mắt của nàng, tràn ngập huyết sắc, đã không còn nửa điểm lý trí.

Từng cây dây leo giống như kim thép, từ dưới đất đột ngột mọc lên, đâm về phía Tô Bạch.

Mà giống như Tô Bạch đã sớm có dự liệu, thân hình dễ dàng từ trong khe hở dây leo xuyên qua, trường đao trong tay hóa thành một ánh đao, dây leo nhao nhao rơi xuống.

“A!!!” A Chỉ phát ra một tiếng kêu chói tai, dây leo bốn phía cuộn thành một đoàn, hung hăng đập về phía Tô Bạch.

Tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc này, thân hình Tô Bạch đột nhiên lui nhanh, né tránh một cái trọng chùy này.

“Ầm ầm!!!” Đất đai nứt ra, dây leo lúc trước văng khắp nơi, khói bụi tràn ngập bốn phía.

Theo khói bụi bay lên, một bóng dáng mặc đồ thể thao từ trong khói bụi lao ra, nhảy lên dây leo, vọt thẳng tới A Chỉ.

Một ánh đao sáng lên trong đêm lạnh.

Một cái đầu đầy dây leo rơi xuống đất.

Đôi mắt đỏ như máu của A Chỉ tràn ngập điên cuồng, gắt gao nhìn chăm chăm Tô Bạch, dây leo bốn phía giống như bạch tuột, càn quét cuộn cuộn bốn phía.

“Ta... Không muốn... Chết!!” Nàng lẩm bẩm trong miệng.

“Ầm ầm!!!”

Thân hình khổng lồ đầy dây leo ngã xuống đất, dây leo dần dần mất đi sức sống, không động đậy được nữa, không còn sinh cơ.

Tô Bạch cũng thừa cơ rơi xuống đất.

“Cảm giác gần đó có một người vừa mới tử vong, tên họ là La Chỉ Hân, thu hoạch được điểm thuộc tính đặc biệt, trò chơi kỹ xảo +1.”

“Trò chơi kỹ xảo?” Tô Bạch lắc đầu, kỹ xảo này đối với hắn , tác dụng cũng không lớn lắm.

Trong lòng hắn vừa động, lấy rương hoàng kim ra khỏi không gian linh tính, sau đó niệm phong Sơn Dương Giác vào đó.

Khi Sơn Dương Giác được niệm phong, bốn phía bắt đầu khôi phục lại hình dạng cũ.

Chỉ có một số động vật nhỏ đang đánh lộn chém giết.

Tất nhiên, một số động vật nhỏ đánh nhau theo cách hơi kỳ lạ, có thể bỏ qua.

“Người sống lại Mãng Cáp, thật sự rất lợi hại.” Tô Bạch nhìn đầu A Chỉ ở một bên, trong lòng cảm thán.

Lúc này hắn đây, cũng là phí công phu rất lớn, mới giết được đối phương.

Mặc dù nói, trên người hắn không có bị thương gì, nhưng vẫn rất nguy hiểm.

Trong lòng Tô Bạch, kế hoạch đối phó Thi Thiên Thiên, tạm thời đẩy về phía sau một đoạn thời gian.

Tình huống giống như A Chỉ, đều khó giết như vậy, Thi Thiên Thiên kia, phỏng chừng càng thêm khó giết.

Mọi chuyện, vẫn cần phải ổn định mới được.

“Còn phải nghĩ biện pháp lấy thêm điểm thuộc tính mới được.” Trong lòng Tô Bạch thấp giọng một tiếng.

Mặc dù hiện giờ hắn nói có một chút lực tự bảo vệ mình, nhưng hắn còn phải càng thêm mạnh mẽ mới được.

Tiếp theo, Tô Bạch lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Trương Tam, bảo đối phương tìm người tới dọn dẹp một chút.

Mặc dù ở đây rất xa thành phố, nhưng cũng có thể thu hút sự chú ý.

Cho nên dọn dẹp là điều cần thiết.

Gọi điện thoại xong, Tô Bạch bắt đầu xem ký ức của A Chỉ.

Theo từng cây dây leo màu xanh biếc lan tràn ra, khuôn mặt đầy dây leo xuất hiện trước mặt Tô Bạch.

Cái loại mặt này, dính đầy bùn đất.

A Chỉ là một nữ hài rất bình thường, cuộc sống của nàng trước khi 18 tuổi, không khác gì các nữ hài khác.

Nàng có một gia đình bình thường, một cuộc sống bình thường.

Nàng thích đàn tranh, nhưng lại chỉ là báo danh, chưa học đàn tranh bao giờ.

Những nhạc lý cơ bản kia nàng cũng chẳng hiểu.

Có lẽ, sau này nàng sẽ học, nhưng nàng đã không có cơ hội đó.

Bởi vì tất cả mọi thứ, đột nhiên thay đổi trong một ngày.

Tô Bạch đứng ở bên đường làng, nhìn A Chỉ đang đi trên rìa đường nông thôn, quay đầu nhìn về phía sau.

Ở đó, một chiếc xe hơi đang lái đến.

Mà lúc này tai của A Chỉ đang đeo tai nghe, không chú ý tới chiếc xe hơi ở phía sau.

Thời điểm chạy qua gần A Chỉ, chiếc xe bất ngờ mất lái, đâm thẳng vào A Chỉ.

“Ầm!” Một tiếng động vang lên.

Chiếc xe dừng lại, tai nạn xe cộ đã xảy ra.

Sau đó, Tô Bạch ở một bên nhìn tài xế bỏ A Chỉ vào trong cốp xe, tìm một chỗ đầy dây leo đào một cái hố, bỏ A Chỉ vào trong hố.

Một đôi mắt trừng lên, dần dần bị bùn đất che lấp...

Chương 257: Mua chuộc lòng người

“Có thể cảm nhận được ước nguyện của La Chỉ Hân, nàng muốn nhìn lại người nhà, người có thể hoàn thành giúp nàng không, nếu hoàn thành ước nguyện của La Chỉ Hân, linh năng của nàng sẽ bị hấp thụ, hình thành mảnh báu quan tài, với lại người nhận được năng lực: Áp chế khí tức.”

Áp chế khí tức: Có thể áp chế khí tức của bản thân, khiến người khác phớt lờ sự tồn tại của người.

Tô Bạch xem xong ký ức của La Chỉ Hân thì trở nên lặng lẽ.

Việc A Chỉ trở thành người sống lại là một sự bất ngờ, cũng là một màn bi kịch.

Thật ra, người sống lại đều gần như nhau.

Hắn như thế, Bành Niệm Từ cũng vậy, hoặc những người khác đều y chang.

Mà có lẽ chính vì nguyên nhân bi kịch, người sống lại càng coi trọng gia đình hơn.

Ngoài cá biệt sẽ giết chết người nhà mình, phần lớn người sống lại, vì không tổn thương người trong nhà, đều sẽ rời xa gia đình.

Lúc bấy giờ Chu Oánh Oánh như vậy, còn La Chỉ Hân cũng y hệt.

“Phù...” Tô Bạch thở nhẹ, nhìn khí trắng trước mắt từ từ tan biến.

Không biết phải chăng vì hắn đã xem ký ức của A Chỉ, đột nhiên hắn hơi nhớ ba mẹ của mình rồi.

Hiện nay thời gian đã trôi qua gần một năm kể từ sau khi ba mẹ hắn chết, hắn vẫn chưa từng đi quét mộ.

“Muốn đi xem thử không?” Tô Bạch nói khẽ một tiếng.

Nói thật thì hắn hơi sợ.

Không phải hấn sợ nghĩa địa, hấn đã giết nhiều người như thế, tất nhiên sẽ không sợ cái này.

Thứ hấn sợ là cảm giác nhìn ba mẹ của mình nằm bên trong mồ mả đó.

Cảm giác ấy hết sức khó chịu.

“Ta đang suy nghĩ gì chứ.” Tô Bạch vỗ nhẹ đầu mình, nở nụ cười không biết nên làm sao.

Hấn ngắm màn sao trên bầu trời, lẩm bẩm một mình: “Vẫn là đi xem thử vậy.”

Tiếp theo, Tô Bạch lấy một quyển sổ từ trong không gian linh tính ra, xé một trang giấy trên sổ xuống, bắt đầu cố tình mô phỏng nét chữ của người khác viết ra từng cái họ tên.

Trong này, có rất nhiều Lang Quân nằm trong danh sách nội ứng của Đồ Long Bộ, sở cảnh sát, quân đội.

Lang Quân mà Thi Thiên Thiên đang ở là Lang Quân có trình độ trung thượng.

Cho nên, A Chỉ là người vẫn luôn tiếp xúc với mặt tình báo này, những thứ năng tiếp xúc được còn nhiều hơn Cao Tường, Phúc Lương Sinh.

Chỉ nội ứng này thôi thì đã có tới mười bảy người.

Tô Bạch cảm thấy, sở cảnh sát, quân đội, Đồ Long Bộ đều sắp bị ngấm thành cái rây rồi.

Mà điều này cũng không thể trách bọn họ.

Chủ yếu là năng lực của người sống lại quá mức quý dị.

Rất nhiều lúc, khó mà đề phòng cho được.

Sau khi Tô Bạch viết xong danh sách, thì hấn tìm tới chiếc xe rách tả tơi, ngồi vào hàng ghế sau.

Hấn nhìn chiếc xe hơi đã nát tới không ra hình dáng gì, trong lòng hấn có hơi không biết nói gì mới tốt.

Hấn làm việc thì hơi phé xe đấy.

Cộng thêm chiếc xe còn đang nằm bò trong đất tuyết, đây đã là chiếc thứ ba.

Kế tiếp, Tô Bạch chờ đợi ở trong xe hết khoảng chừng một tiếng đồng hồ, xe của Trương Tam thông dong đến muộn.

Khi đám người Trương Tam tới sân chiến đấu, cũng bị giật mình.

Đất cát xung quanh nơi này cứ như bị đạn đạo cày qua một phen.

Hơn nữa, dưới mặt đất có rất nhiều cây mây thô chắc, máu tươi tung tóe, giống như một hiện trường xảy ra án mạng.

“Xử lý được chứ?” Tô Bạch bước từ trong xe ra, nhìn sang Trương Tam hỏi.

Trương Tam nghe thấy hần hỏi han, lập tức nói: “Ông chủ, người yên tâm đi, bọn ta có thể xử lý chuyện này mà, đảm bảo phía cảnh sát sẽ không điều tra tới chúng ta đâu.”

“Cảnh sát...” Khuôn mặt của Tô Bạch hơi co giật.

Việc này làm tới nỗi như giờ đây hần là người của xã hội đen vậy.

Thật ra Quân Gia cũng có thể xử lý chuyện này.

Tuy nhiên, hần muốn rèn luyện đám người Trương Tam này thật tốt thôi.

“Vậy các người dọn dẹp đi.”

Tô Bạch gật đầu, bước vào trong xe của Trương Tam.

Đám người Trương Tam trông thấy dáng vẻ bình tĩnh của ông chủ nhà mình, đưa mắt nhìn nhau.

Đây đâu giống vẻ mặt mới giết người.

Mặc cho là đồ tể vừa giết heo xong cũng không bình tĩnh đến như vậy nhỉ?

Tô Bạch vào tới trong xe, lấy điện thoại ra, bắt đầu vào hẻm núi vinh dự, hần chuẩn bị chơi một ván trò chơi xem thử kỹ xảo trò chơi có được do giết A Chỉ như thế nào.

Mà cũng ngay lúc hần vào trò chơi, thì một lời mời đã gửi qua.

“Bạn tốt của người Gia Ngạo. Nại Ngã Hà mời người vào trận.”

Tô Bạch nhìn thấy dòng tin này, hơi sững sờ, sau đó không biết nên nói gì.

King Kong này không phải học sinh lớp nhỏ sao? Sao khuya như vậy rồi còn chơi trò chơi.

Không lẽ hiện nay Liên Bang phòng chống mê muội là giả ư?

Tiếp đó, Tô Bạch trực tiếp chấp nhận lời mời.

“Trẻ thế còn chơi trò chơi? Vợ người không quản người sao?” Tô Bạch vừa vào phòng chờ chọn tướng, thì nhìn thấy tin nhắn của King Kong.

“Không có vợ.”

Khóe miệng của Tô Bạch giật nhẹ, tiện tay gửi đi một dòng tin nhắn, mặc kệ đối phương, chọn tướng rồi vào trò chơi.

Sau đó, hắn chơi mấy ván theo King Kong.

Tô Bạch phát hiện, có vẻ như kỹ xảo trò chơi đều thông dụng ở tất cả trò chơi.

“Kỹ xảo này cũng xem như là được.” Tô Bạch cảm thấy, có lẽ sau này dùng kỹ xảo này đối phó với loại người chơi trò chơi sẽ có một ít hiệu quả.

Tiếp theo, hắn nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Lúc này, đám người Trương Tam đã làm gần xong việc.

Trước khi dọn dẹp hiện trường thì Tô Bạch đã nói một số công việc với Trương Tam.

Chỗ này chỉ cần xóa bỏ mọi tin tức có liên quan tới hắn là được rồi, thi thể của A Chi để lại ở đây cũng không sao.

Bởi vậy, sự việc cũng không rắc rối như trong tưởng tượng.

Trương Tam bên cạnh chỉ huy những người khác làm việc một cách gọn gàng ngăn nắp, cẩn thận trôi chảy.

Không thể không nói, dường như Trương Tam có thiên phú rất mạnh để làm chuyện như thế này, cứ như hắn bẩm sinh chính là người làm việc này.

“Ông chủ.” Lúc này, Trương Tam bước qua đó, leo lên xe.

Hắn vò tay, nói với Tô Bạch: “Việc đã làm gần xong rồi, phần sau để đám anh em kết thúc là được.”

“Làm khá lắm.” Tô Bạch gật đầu.

Trương Tam nghe thấy lời khen ngợi của ông chủ nhà mình, trên mặt hắn lập tức nở nụ cười.

“Đúng rồi, mấy người này của người đáng tin chứ?” Tô Bạch nhìn xuống người đang làm việc ở dưới kia, đột nhiên hỏi Trương Tam.

Trương Tam nghe xong, gật đầu nói: “Ông chủ, yên tâm đi, ta và bọn họ đều là người hiểu tận gốc rễ. Hơn nữa ta đã đưa ra mỗi năm tiền lương hai trăm năm mươi nghìn cho bọn họ, đủ để bọn họ bán mạng rồi.”

“Hai trăm năm mươi nghìn ít quá, sau này mỗi năm năm trăm nghìn. Nếu làm tốt hơn, sau này vẫn có thể tăng lương.” Tô Bạch lắc đầu, nói.

“Vâng, ông chủ.” Trương Tam mỉm cười, gật đầu.

Trong lòng hắn hơi cảm thán, ông chủ nhà mình đúng là hào phóng mà.

Lúc này, trong lòng Trương Tam khẽ động, thò đầu ra khỏi xe, hét với mọi người rằng: “Anh em ơi, vừa rồi ông chủ đã nói, các người làm tốt lắm, sau này tiền lương của các người gấp đôi, mỗi năm năm trăm nghìn!”

Mọi người có mặt ở đó nghe thấy lời của hắn tức khắc hò hét lên, ánh mắt nhìn sang Tô Bạch ngập tràn sự cảm kích.

Tô Bạch mỉm cười nhìn sang Trương Tam, trong lòng cảm thấy Trương Tam không hổ danh là người lăn lộn trong xã hội.

Thế này là mua chuộc lòng người trước đám đông cho hắn mà.

Như nhau, thật ra đây cũng là Trương Tam đang bày tỏ lòng trung thành với hắn.

Nếu như Trương Tam không phải nói ở đây, mà là đợi sau đó đi nói với mọi người.

Thế thì có lẽ những người này sẽ cảm thấy là do quan hệ của Trương Tam mới được tăng lương, chỉ biết cảm kích Trương Tam, chứ không phải hắn.

Còn bây giờ hấn nói trước mặt mọi người, chúng tớ Trương Tam cũng không có suy nghĩ này.

“Người làm tốt lắm.” Tô Bạch gật đầu với Trương Tam, cúi đầu bắt đầu một ván trò chơi mới.

Trương Tam nghe Tô Bạch nói vậy, trong lòng đã hiểu rõ ông chủ nhà mình nhìn thấu được tâm tư của hấn rồi.

Trong lòng hấn thầm táp lưởi, người này thật sự là học sinh trung học chứ?

Chương 258: Tấm da thứ tư.

Sau đó, Trương Tam chọn một chiếc xe hơi đưa Tô Bạch về nhà trước. Những người khác tiếp tục kết thúc công việc.

Đêm tối, chiếc xe lăn bánh trên đường, vùng núi xung quanh đều là một mảng đen kịt, chỉ có ánh đèn từ phía xa xa mang đến một chút ánh sáng.

Tô Bạch lấy từ trong túi xách của mình ra, một tờ danh sách viết đầy tên các nội ứng, đưa cho Trương Tam: “Tờ danh sách này, người tìm thời gian đưa cho Dương Thuận Lôi ở Đồ Long Bộ đội thứ hai của thành phố Tây Giang.

Đúng rồi, tờ danh sách này người tốt nhất nên dùng giấy A4 in ra một phần mới, đừng để trên đó dính một chút vết tích nào của ta, nếu không, người sẽ gặp phiền phức rất lớn đấy.”

Trương Tam gật đầu, nhận lấy tờ giấy.

Lúc hắn nhìn thấy mấy cái tên trên tờ giấy, trong lòng khẽ kinh hãi.

Hắn nhận ra một vài người trên này, đều là nhân vật số một số hai trong sở cảnh sát.

Trong đó có một người còn là phó cục trưởng của sở cảnh sát.

Ông chủ nhà mình viết tờ danh sách này rốt cuộc là có ý gì?

Có điều Trương Tam là một người lão luyện, đương nhiên biết, chuyện mà ông chủ không nói, thì không tùy tiện đi hỏi.

Nếu không, rất có thể sẽ gây ra phiền phức lớn cho chính mình.

Bản thân chuyên tâm làm việc là được rồi.

“Vâng, ông chủ.” Trương Tam đáp một tiếng.

“Gần đây phát triển có gặp phải phiền phức gì không?” Tô Bạch nhìn về phía Trương Tam, hỏi.

“Không có.” Trương Tam lắc đầu: “Tuy rằng ta mở một cửa tiệm ngoài phố, đã thu hút được sự chú ý của người khác, nhưng mà sau khi người ta biết ta là thủ hạ của người, thì chẳng ai dám phát sinh xung đột trực diện với bọn ta.”

Nghe thấy lời nói của hắn, ngón tay Tô Bạch, gõ lên trên cửa sổ xe, mi tâm khẽ nhíu lại.

Rất rõ ràng, chuyện lúc trước Trương Tam làm việc cho hắn, đã bị người khác biết được.

Một vài người có thủ đoạn, sau khi biết được thân phận của hắn, sao còn dám đối đầu cùng với học đồ của một được tể sư.

Nhưng mà, đây cũng không phải chuyện tốt gì.

Bởi vì thế này rất dễ thu hút sự chú ý không cần thiết.

“Về sau nói với người khác làm việc khiêm tốn chút.” Tô Bạch hơi khựng lại, nhìn Trương Tam: “Ta cũng không cần các người kiếm tiền, ta chỉ cần các người thu thập một vài dược liệu cho ta là được, không nên đi gây chuyện thị phi.

Nếu bọn họ không nghe, thì bảo bọn họ rời đi đi.”

“Vâng, ông chủ.” Trương Tam gật đầu, trên trán dần tỏa ra mồ hôi lạnh.

Hai chữ rời đi này, sao có thể là thật sự rời đi chứ?

Làm nhiều chuyện xấu xa cho ông chủ như vậy, vốn đã chẳng còn mạng có thể rời đi rồi.

Lúc này, Trương Tam thật sự cảm nhận được thủ hạ gần đây bản thân gọi đến làm việc quả thực có chút khoa trương rồi.

Thủ hạ của mình gần đây, lúc có tiền thì thích đến mấy nơi loạn tạp như quán rượu để thác loạn.

Hắn cảm thấy, sau khi bản thân quay về, phải giáo huấn thật tốt bọn họ một phen, đồng thời cử một vài việc cho mấy người này làm.

Tô Bạch gật đầu, hắn cũng không biết trong lòng Trương Tam đã nảy ra suy nghĩ nhiều như thế nào.

Hắn bảo người rời đi, chính là thật sự chỉ để cho đối phương rời đi mà thôi.

Căn bản chưa từng khởi lên suy nghĩ giết người diệt khẩu.

Đối phương chỉ cần ký kết hiệp ước bảo mật là được.

Còn về giết người...

Tô Bạch chưa từng giết bất kỳ người vô tội nào.

Khả năng đối phương sẽ tiết lộ chuyện của mình ra ngoài, hẳn ngược lại cũng không để ý mấy.

Có Quân Gia ở đây, người khác cũng chẳng khuấy lên được gợn sóng nào.

Lại nói, cho dù không có Quân Gia áp chế chuyện này xuống, hẳn cũng có thể thay đổi một gương mặt khác mai danh ẩn tính.

Sau khi chuyện xảy ra, Đồ Long Bộ căn bản sẽ không tìm ra hắn.

Một tiếng đồng hồ sau, xe ô tô dừng trước cửa vào căn tiệm.

Lúc này, tiệm vẫn chưa đóng cửa.

Dưới ánh đèn, Thu Diệp đang vùi đầu vào điêu khắc hoa văn cho chiếc hộp màu xám xương cốt.

“Người tiếp tục làm việc đi.” Tô Bạch nói với Trương Tam một tiếng, sau đó trực tiếp xuống xe.

Trương Tam nhìn Thu Diệp vẫn đang chuyên tâm điêu khắc, không hề chú ý ông chủ đã đến, trong mắt lộ ra vẻ ngưỡng mộ.

Sau đó hắn thở dài một hơi, lái xe rời khỏi.

Hắn vẫn còn rất nhiều việc cần làm, thời gian vô cùng gấp.

“Tôi vậy rồi, sao vẫn chưa về?” Tô Bạch đi vào trong tiệm, hỏi Thu Diệp vẫn còn đang bận rộn.

Thu Diệp nghe thấy giọng nói của Tô Bạch, thần thờ chốc lát, ngẩng đầu nhìn Tô Bạch, thở phào một hơi: “Ông chủ, hôm nay cũng chẳng có việc gì, chỉ là muốn ở thêm một lúc, để luyện kỹ năng điêu khắc.”

“Ừm.” Trong lòng Tô Bạch cũng đại khái đoán ra được.

Thu Diệp là đang lo lắng cho an toàn của mình, cho nên mở ở đây đợi mình: “Vị trí này người dùng dao sửa 5mm hình bán

nguyệt để điêu khắc là được, không cần phải dùng dao chính.” Hấn ở bên cạnh nhìn Thu Diệp điêu khắc một lúc, rồi chỉ điểm một câu.

Thu Diệp cũng lộ ra biểu cảm vui mừng, càng dụng công vào điêu khắc nhiều hơn.

“Được rồi, thời gian cũng không còn sớm nữa, ngươi cũng nên về rồi.” Tô Bạch nhìn thấy biểu cảm của đối phương, thoáng bất lực nói.

“Vâng, ông chủ.” Thu Diệp nghe lời, thoáng nhìn con đường đen kịt bên ngoài, gãi gãi sau gáy, hơi ngại ngùng.

“Đúng rồi, Thu Diệp, ngươi có thời gian đi đem một vài quyển sách qua đây.” Tô Bạch đi vào trong căn phòng đằng sau, rửa tay, nói với Thu Diệp.

“Sách?” Thu Diệp nghe thấy, cũng thần thờ.

“Ừm, thực thể sách.” Tô Bạch gật đầu: “Mua nhiều một chút, hoá đơn ta sẽ trả lại cho ngươi, bản thân ngươi muốn mua gì, cũng có thể mua, không gian trong căn phòng này ta chuẩn bị làm một phòng sách.”

“Vâng, ông chủ.” Thu Diệp vâng một tiếng.

Tô Bạch lau lau tay, nhìn Thu Diệp, khựng lại: “Còn nữa, ngươi có chuẩn bị đi học không?”

“Đi học?” Thu Diệp sửng người.

Hấn lúc trước rất muốn đi học, chính là bởi vì cha của hắn, bắt hắn ở nhà giặt đồ nấu cơm, hắn mới mãi không có cơ hội đến trường.

Hiện giờ, hắn đã chẳng còn suy nghĩ gì đối với việc đi học nữa rồi.

“Nếu như muốn đi, ta có thể đưa ngươi đi.” Tô Bạch gật đầu với Thu Diệp, nói.

Thu Diệp nghe vậy, trên mặt lộ ra biểu cảm do dự: “Ông chủ, nếu ta đi học, thì cửa tiệm này phải làm sao?”

“Cửa tiệm này có ta trong nom rồi.” Tô Bạch gật đầu: “Hơn nữa cửa tiệm này của ta, cũng không giống những cửa tiệm

khác, phải thường xuyên mở cửa. Lúc người tan học, tùy ý trông chừng chút là được rồi.”

“Ông chủ, để ta suy nghĩ thêm đi.” Thu Diệp lắc lắc đầu, nói.

“Ừm, nếu người muốn đi học, thì cứ nói với ta.” Tô Bạch gật đầu.

Thu Diệp mới mười lăm tuổi, nếu để đối phương trở lại trường học, vậy thì tốt nhất rồi.

Hiện giờ hoàn toàn có điều kiện này.

Sau đó Thu Diệp thu dọn cửa tiệm một chút, rồi quay về đi ngủ rồi.

“Meo~” Tiểu Tội ưỡn mình lười nhác trên đất, nhẹ giọng kêu một tiếng, rồi trèo lên chân Tô Bạch, sau đó nằm xuống.

Tô Bạch sờ Tiểu Tội, nằm trên ghế bập bênh, nhẹ nhàng đóng cửa.

Trên mặt hần lộ ra vẻ trầm tư.

Chính vừa rồi, hần đã thu được tin tức do Quản Gia phát ra truyền đến.

Báo cáo nghiên cứu hôm qua hần phát ra, cực kỳ có giá trị.

Trong giới dược tễ sư cũng xem như là có chút danh tiếng.

Cũng bởi vì chuyện này, hần cũng thành công thăng cấp lên thành dược tễ sư cấp thấp.

Tô Bạch chẳng chút để ý đến mấy chuyện trở thành dược tễ sư cấp thấp này.

Đây chỉ là hư danh mà thôi.

Chuyện hần đề tâm là một chuyện khác.

Sau khi hần chính thức trở thành dược tễ sư, thì phải đi điều chế thuốc men cho người của Đồ Long Bộ.

Mà người Tô Bạch đã chọn thuộc tiểu đội Sở Hồng Nguyệt.

Là hai người mới.

Một người tên là Vương Đại Cương, một người tên là Dư Tiểu Ni.

Điều hiển giờ Tô Bạch đang nghĩ đến chính là, phải luyện chế thuốc của đối phương đến đẳng cấp thế nào.

Biến đối phương trở thành người giống như Triệu Không Thanh, Thu Diệp, là chuyện chắc chắn là không thể nào.

Như thế thực lực của đối phương sẽ tăng vượt bậc, mang lại phiền phức rất lớn cho hắn.

Nhưng nếu làm quá tệ, thì lại không được.

Bởi vì như vậy, thì hắn cũng không thể ghi chép lại nguyên tố S trong cơ thể đối phương lên trên sách vàng được.

“Chắc phải khai phá một chút, nhưng không được khai phá quá nhiều.” Tô Bạch cảm thấy, giống như Trương Tam chắc là được rồi.

Chỉ là, ngoài hạng ngạch khai phá một vài nguyên tố S ra.

“Cách...” Chính ngay lúc này, trên cổ của Tô Bạch, truyền đến một tiếng vang rất khẽ.

Nghe thấy tiếng vang này, Tô Bạch dừng ghé bập bênh lại, giờ ngón tay ra đặt lên trên cổ, sau đó tìm đến chỗ khe hở nhẹ nhàng xé ra, khẽ khàng xé lớp da xuống.

Đây là tấm da thứ tư hắn lột ra rồi.

Chương 259: Khâu Kỳ Sơn

Tô Bạch nhìn tấm da vừa lột xuống trên tay, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư.

Từ sau khi mặt sau sách Hoàng Kim xuất hiện ba nguyên tố, hắc cũng bắt đầu nhiều lần lột xác.

Nếu Tô Bạch đoán không sai, mỗi lần mặt sau sách Hoàng Kim thêm một nguyên tố, đều sẽ khiến hắc lột da một lần.

Tô Bạch cũng chẳng kháng cự gì với chuyện này.

Bởi vì mỗi lần lột da, cơ thể hắc sẽ thay đổi một lần.

Tuy nói rằng ảnh hưởng từ việc lột da không rõ ràng bằng lượng lớn điểm thuộc tính, nhưng hơn ở chỗ toàn diện.

Trải qua mấy lần lột da, cơ thể của hắc rõ ràng mạnh mẽ hơn lần lột xác trước mấy phần.

Mà lợi ích của việc lột da cũng không chỉ có điều này.

Linh Thuế của bản thân cũng vô cùng trân quý.

Tô Bạch nhìn tấm da to bằng bàn tay ở trong tay.

Linh Thuế là một loại dược liệu vô cùng quý giá, giống như năng lực tác dụng vào trong cơ thể con người của những người sống lại, Linh Thuế này cũng có thể áp chế.

Hơn nữa, sau khi hắc phân phát bài báo cáo nghiên cứu đó ra bên ngoài, Linh Thuế trong tay hắc, đã không còn là dược liệu linh năng đơn giản nữa rồi.

Giống như Nam Thụy ban đầu, nếu dùng máu của Tô Bạch, cùng với Linh Thuế này để thăng cấp, vốn sẽ không chết bất đắc kì tử.

Linh Thuế trong tay Tô Bạch, có thể gọi là vô giá.

“Meo~” Tiểu Tội nhìn thấy Linh Thuế này, khẽ kêu một tiếng, dùng đầu cọ vào tay Tô Bạch.

“Người muốn ăn sao?” Tô Bạch nhìn thấy dáng vẻ của Tiểu Tội, cũng thoáng kinh ngạc.

Có điều hắn rất nhanh đã nghĩ rõ ràng.

Trên phương diện ý nghĩa, Linh Thuế cũng là một loại dược liệu linh năng đặc biệt, Tiểu Tội muốn ăn cũng không có gì là lạ.

“Meo~” Tiểu Tội không nghe hiểu được Tô Bạch nói gì, dùng cái đầu nhỏ không ngừng cọ cọ vào tay Tô Bạch, dáng vẻ nính bợ.

“Được rồi, được rồi, cho người ăn đó.” Tô Bạch có hơi khóc không thành tiếng, xoa xoa đầu Tiểu Tội, đưa Linh Thuế trong tay cho Tiểu Tội ăn.

Hắn có rất nhiều Linh Thuế, cũng không để ý việc lấy ra một ít cho Tiểu Tội ăn.

Tiểu Tội cũng không khách sáo, cắn một cái lên trên Linh Thuế, nhảy xuống mặt đất, bắt đầu ăn như hổ vồ sói xé, âm thanh lẹp bẹp lẹp bẹp vang bên tai không dứt.

Lúc nó ăn xong rồi, còn kêu o o, dáng vẻ cực kỳ hưởng thụ.

Tô Bạch nhìn thấy Tiểu Tội thế này, trong lòng không khỏi nảy sinh một loại cảm giác kì quái.

Nên biết, Linh Thuế này chính là da của hắn gỡ bỏ xuống.

Nếu sau này Tiểu Tội đặc biệt thích Linh Thuế, vậy thì có khi nào nửa đêm trực tiếp gặm hắn không?

Nghĩ đến đây, Tô Bạch cảm thấy bản thân nghĩ nhiều rồi.

Nếu như vậy, thì để bản thân Tiểu Tội tự đi xúc phân của nó đi.

Ngay lúc Tiểu Tội đang ăn Linh Thuế đột nhiên cảm thấy một cơn lạnh lẽo bao trùm đến, nhất thời cảm giác Linh Thuế trong miệng chẳng còn thơm ngon như vậy nữa.

Nó khựng lại một chút, ngậm lấy Linh Thuế, nhảy lên trên đùi chủ nhân nhà mình.

Cảm nhận được độ ấm đến từ cơ thể chủ nhân, nó nhất thời cảm thấy bản thân ấm áp hơn, yên lòng tiếp tục nhấm nháp.

Tô Bạch nhìn động tác nhăm nháp của nó, cũng cảm thấy có chút buồn cười, lấy từ trong không gian Linh Tính ra một ít Bích Ngọc Trúc, dựa theo dáng vẻ của Tiểu Tội bắt đầu điêu khắc.

Mất chưa đến một lúc, một con mèo nhỏ ngây thơ đáng yêu, dáng vẻ giống như trái bánh lông được hewn điêu khắc ra.

Điêu khắc xong, Tô Bạch bèn đặt bức tượng này lên trên bàn.

Bây giờ bức tượng điêu khắc nhỏ này, chưa đánh bóng lên màu chắc chắn là không đạt tiêu chuẩn.

Nhưng mà bởi vì hiện giờ trời gần rạng sáng, Tô Bạch cũng không định tiếp tục điêu khắc.

Chuẩn bị đợi sau này rồi làm tiếp.

...

Bên trong một tòa đại sảnh trang trí tráng lệ nguy nga, một tên nam tử đứng trước bậu cửa sổ, dùng chiếc kẹp kim loại kẹp lấy chút thịt nát vớt vớt vào trong ao nước bên ngoài cửa sổ.

Theo sau âm thanh thịt nát va chạm với mặt nước vang lên.

Ao nước lập tức cuộn xoáy phun trào, một con cá niêm to lớn tương mạo hung ác dần dần hiện ra trong nước, bắt đầu nuốt chửng thịt nát trong nước.

Con cá niêm này thân dài đến năm mét có thừa, đã có thể nuốt được vài đứa trẻ con rồi.

Chỉ một lúc sau, con cá niêm to lớn đã ăn hết thịt vụn.

Sau đó, nó chậm rãi nổi lên trên mặt nước, đôi mắt cá nhìn chăm chăm người đàn ông trung niên, tựa hồ đang đợi chờ cơ hội, nhăm người cần đến.

“Súc sinh cho dù nguoi có được chút linh tính, thì vẫn là súc sinh, vốn không biết cảm ân.” nam tử trung niên cất tiếng cảm thán.

Chính lúc này, một tên thanh niên đeo mắt kính gọng vàng đi từ bên ngoài vào.

“Ông chủ, Chu Thiệu Hiên và Cung Mặc đã bị chúng ta bắt đến rồi.”

“Ừm, đưa vào đây đi.” Người đàn ông trung niên gật gật đầu, bỏ cây kẹp trong tay vào trong thùng thịt.

Sau đó Cung Mặc và Chu Thiệu Hiên bị đưa đến.

“Ông chủ! Ông chủ! Kế hoạch Lang Quân đều là Cung Mặc nói, ta không có nói ra gì cả!!!” Chu Thiệu Hiên vừa vào, đã lập tức quỳ xuống đất, không ngừng đập đầu với người đàn ông trung niên, khóc thét lên.

Người đàn ông trung niên cũng không gì, chỉ ngồi trước bàn trà, bắt đầu đun trà.

“Không được khóc, khóc có ích lợi gì chứ? Ngồi, đến uống trà.” người đàn ông trung niên khẽ cười với Cung Mặc và Chu Thiệu Hiên, gấp ra hai chiếc cốc, đặt ở đối diện hẳn, sau đó bắt đầu lấy chén công đạo rót trà vào hai chiếc cốc.

Cung Mặc thoáng nhìn người đàn ông trung niên, gật đầu, ngồi xuống trước mặt hẳn ta, bắt đầu thưởng thức trà.

Còn Chu Thiệu Hiên ở một bên, trên trán không ngừng túa mồ hôi lạnh, vẫn quỳ trên đất như cũ, căn bản không dám đứng lên.

Hắn biết người đàn ông trung niên này là ai.

Khâu Kỳ Sơn, chủ tịch tập đoàn Kim Nhai, nắm giữ trên 73% cổ phần của tập đoàn Kim Nhai.

Ở bên ngoài, Khâu Kỳ Sơn có rất nhiều danh tiếng tốt.

Làm từ thiện, xây dựng trường tiểu học, xây dựng quê hương vân vân.

Mà thân là trợ thủ đắc lực của Khâu Kỳ Sơn, hắn lại biết được, Khâu Kỳ Sơn rốt cuộc là một ác ma thể nào, từng làm không biết bao nhiêu chuyện mất hết tính người.

Cho nên nói, hắn không dám đứng dậy, chỉ dám quỳ.

“Người cũng coi là rất can đảm.” Khâu Kỳ Sơn không hề để ý đến Chu Thiệu Hiên đang quỳ trên mặt đất, nhìn về phía Cung Mặc, trong mắt lộ ra thần sắc tán thưởng, nói: “Ta nghe nói người muốn gia nhập vào kế hoạch Lang Quân?”

“Vâng, ông chủ.” Cung Mặc thành thật gật đầu, trầm giọng nói.

“Vậy tại sao ngươi lại muốn gia nhập kế hoạch Lang Quân?”

Khâu Kỳ Sơn nhấp một ngụm trà, cười hỏi.

Nghe thấy lời nói của Khâu Kỳ Sơn, trong mắt Cung Mặc lộ ra vẻ do dự, sau đó giống như là kiên định với quyết tâm, nói:

“Vợ của ta thời gian trước chết trong trận tai nạn kia, ta muốn báo thù cho vợ của ta.”

“Ồ?” Mặt Khâu Kỳ Sơn lộ vẻ tò mò: “Nhưng người giết thê tử ngươi, không phải đã chết rồi sao? Ngươi còn muốn báo thù gì nữa?”

Cung Mặc nghe vậy, thoáng ngơ ngác, con ngươi trong mắt dần dần giãn ra.

Đối phương, tại sao biết được kẻ thù của hắn đã chết chứ?

Nên biết, tin tức thế này, chính phủ Liên Bang căn bản sẽ không để lộ ra ngoài.

Trừ phi...

Khâu Kỳ Sơn nhìn Cung Mặc nở nụ cười chân thành, nói:

“Sao không nói chuyện?”

Chu Thiệu Hiên ở một bên trên lưng đã túa đầy mồ hôi lạnh.

Hắn đã nghe thấy giọng điệu đặc biệt của ông chủ nhà mình rồi.

Một khi đối phương dùng giọng điệu thế này, thì chính là biểu thị, đối phương muốn giết người rồi!

Chu Thiệu Hiên khẽ ngẩng đầu lên, mồ hôi lạnh trên trán đã chảy dọc theo quai hàm của hắn mà nhỏ giọt xuống dưới.

Hắn nhìn Cung Mặc, há há miệng, phát ra âm thanh run rẩy:

“Nhanh... nhanh...”

“Ông chủ, ở đây cho hút thuốc không?” Cung Mặc không chờ Chu Thiệu Hiên nói tiếp, đã hỏi Khâu Kỳ Sơn.

“Ngươi tùy ý.” trong mắt Khâu Kỳ Sơn ngập tràn ý cười.

Cung Mặc gật gật đầu, lấy từ trong túi của mình ra một bao thuốc lá, lại lấy từ trong đó ra một điếu thuốc đưa lên miệng.

Sau đó, hắn lấy từ trong túi ra một chiếc bật lửa, bắt đầu châm thuốc hút.

“Xùy!”

“Xùy!”

“ ... ”

Chiếc bật lửa đánh mấy lần, vẫn chưa toát ra lửa.

“Chỗ ta có lửa.” Khâu Kỳ Sơn cười với Cung Mặc một tiếng, lấy từ trong túi của mình ra một hộp diêm.

“Ông chủ, không cần, chỗ ta vẫn còn một cái bật lửa.” Cung Mặc lắc đầu, cất bật lửa lại vào trong túi.

sau đó hắn nhanh chóc lấy từ trong túi ra một khẩu súng ngắn lạnh toát, nhắm thẳng về phía Khâu Kỳ Sơn.

“Binh!”

Chương 260: Quá quen thuộc, không dễ ra tay.

“Binh!”

Một ống nghiệm đập trên đất, thủy tinh vỡ tan thành nhiều mảnh đến mức vụn vãi khắp nơi.

Tô Bạch mặc nhiên im lặng, nhìn Dư Tiểu Ni đang luống cuống tay chân.

Dư Tiểu Ni thấy vậy, lập tức bỏ ống nghiệm trong tay vào trong giá đặt ống nghiệm.

Nhưng mà bởi vì động tác của cô ấy, không cẩn thận đã kéo giá đựng ống nghiệm xuống, đập lên trên mặt đất.

“Xoảng xoảng xoảng...”

Một chuỗi tiếng động vang lên.

Thủy tinh vỡ vụn khắp đất.

Dư Tiểu Ni nhìn mảnh vụn thủy tinh trên đất, lộ ra biểu cảm khóc không thành tiếng, nhìn về phía Tô Bạch.

Tô Bạch thoáng nhìn Vương Đại Cương ở bên cạnh.

“Đây là do cô ấy làm, người nhìn ta làm gì?” Vương Đại Cương nhìn Tô Bạch đang nhìn đến, cảm thấy khắp người có chút không tự tại.

“Vương ca...” Dư Tiểu Ni nghe nói, nước mắt cũng sắp rơi xuống.

“Hai người cùng nhau dọn dẹp sạch sẽ đi.” Tô Bạch phát phát tya, lười so đo với đối phương.

Mấy ống nghiệm này cũng không đáng bao nhiêu tiền, sau này mua thêm một lọ là được rồi.

Hơn nữa, hần cũng biết đối phương không phải là cố ý.

Chỉ là đối phương vừa tiêm thuốc xong, cơ thể vẫn chưa thích ứng với sức mạnh đột nhiên tăng trưởng mà thôi.

“Vâng, Tô đại sư.” Vương Đại Cương vâng một tiếng, rồi bắt đầu dọn dẹp.

Tử Tiểu Ni ở một bên, cũng vâng một tiếng.

Tô Bạch thoáng nhìn hai người họ, đi đến trước máy tính, bắt đầu gõ chữ, viết báo cáo về lần luyện chế được tể này.

Hắn đã tiêm thuốc cho Vương Đại Cương và Dư Tiểu Ni rồi.

Cách một ngày.

Hai người này suy cho cùng không phải là thân tín của mình, mọi chuyện lại cần đi theo quy trình, đi theo điều lệ chế độ của Đồ Long Bộ.

Cho nên cũng rất hao phí thời gian.

Lúc Tô Bạch đánh chữ, trong lòng suy tư.

Nguyên nhân lần này hắn chế tạo được tể cho Vương Đại Cương, Dư Tiểu Ni, trong đó cũng có cách nghĩ thăm dò phản ứng của sách Hoàng Kim.

Mà quả nhiên đúng như dự liệu của hắn.

Nguyên tố nước S11 của Dư Tiểu Ni, cùng với nguyên tố lửa S11 của Vương Đại Cương, đều không được sách Hoàng Kim ghi chép lại.

Tô Bạch cảm thấy, đây có lẽ cần phải có trình độ và nhận thức nhất định thì mới được.

Sau này có thể thử nghiệm mấy người mang đến cho Trương Tam.

Hắn cảm thấy, với mức lương hắn đưa ra, đám người đó chắc chắn có nhận thức và trình độ rất cao, hoặc là có thể được sách Hoàng Kim ghi chép lại cũng không chừng.

Chỉ một lúc sau, Tô Bạch tiêu tốn hai mươi phút đánh xong báo cáo hai ngàn chữ.

Hiện giờ tốc độ đánh chữ của hắn, là vô cùng nhanh.

Mỗi một phút hai trăm chữ, một tiếng được một vạn hai chữ.

Đương nhiên, đây cũng là bởi vì điểm thuộc tính trí tuệ của hắn vô cùng nhiều, lúc hắn đánh chữ, lưu loát không chút

ngưng trệ, cho nên mới nhanh hơn một vài người chuyên làm nghề đánh chữ.

Hạn chế của một người sáng tác, trước nay không phải ở tốc độ đánh chữ, mà là ở tốc độ phản ứng của não bộ.

Tô Bạch nộ văn kiện lên, thoáng nhìn hai người vẫn đang quét dọn, bèn lấy điện thoại ra chơi game.

Vương Đại Cương ở một bên nhìn thấy Tô Bạch đang chơi game có hơi cạn lợi.

“Người nói xem cái tên tiểu tử này đáng tin cậy không?” Hần nhin không được nhỏ giọng nói với Dư Tiểu Ni đang ở bên cạnh.

“Ta cảm thấy đáng tin cậy hơn người nhiều.” Dư Tiểu Ni trợn mắt với Vương Đại Cương.

Có điều nói thì nói như vậy, trong lòng này cũng có hơi không yên tâm.

Suy cho cùng, Tô Bạch tuy rằng nói đã thu hoạch được chứng minh được tể sư cấp thấp, nhưng tuổi tác của đối phương quá nhỏ rồi.

Nếu không phải Lý Thanh Trúc nói Tô Bạch rất ôn trọng, đáng để tin tưởng, nàng tuyệt đối sẽ không đến đây.

“Ta có chỗ nào không đáng tin sao?” Vương Đại Cương nghe vậy, có hơi không phục: “Ta lúc đầu ở sở cảnh sát, xử lý vụ án một giọt nước cũng không lọt, người nói ta chỗ nào không đáng tin?”

“Nếu người đáng tin, sao người vẫn độc thân chứ?” Dư Tiểu Ni cắn răng hỏi.

Nghe thấy nàng nói như vậy, Vương Đại Cương nhớ đến bản thân hơn ba mươi rồi, trong lòng thoáng bài hoải: “Người nói cũng đúng.”

Nói đến đây, đôi mắt hắn sáng rõ, nhìn về phía Dư Tiểu Ni, hỏi: “Hay là người giới thiệu cho ta vài người?”

“Người!” Dư Tiểu Ni nghe lời hắn nói, trợn mắt tròn xoe, phun một ngụm nước bọt: “Người độc thân tiếp đi.”

Nói xong, nàng tức giận ùng ùng trực tiếp vào thang máy rồi đi.

Tô Bạch ở một bên nhìn hai người họ, trong lòng cảm thấy có hơi buồn cười.

Hắn nhận ra hai người họ, lần trước lúc Triệu Minh San rơi vào nguy hiểm, chính là hai người cảnh sát này đã đưa họ vào bệnh viện.

Chỉ là không ngờ, lần nữa gặp lại, hai người này lại trở thành thành viên của Đồ Long Bộ.

Chỉ là, cái tên Vương Đại Cường này vẫn giống như trước, y như một khúc gỗ vậy.

“Người chưa từng nghĩ sẽ yêu đương với Dư Tiểu Ni sao?”
Lúc Vương Đại Cường đi đến đồ rác, Tô Bạch nhìn không được bèn hỏi một câu.

Nghe lời nói của hắn, ánh mắt Vương Đại Cường lập tức trùng to giống quả chuông, sau đó rung mình một cái.

“Người đừng có đùa với ta chứ.” Hắn vội vàng lắc đầu: “Ta trước nay vẫn luôn xem Tiểu Ni là huynh đệ, đâu có suy nghĩ gì khác. Cái này là quá quen thuộc, thì không dễ xuống tay.”

Tô Bạch nghe vậy, cũng thần thờ.

Quá quen thuộc, thì không dễ xuống tay sao?

Tô Bạch nghĩ đến bản thân và Triệu Minh San, đột nhiên cảm thấy Vương Đại Cường nói rất có lý.

Quen thuộc như vậy, quả thực không thể xuống tay được.

“Được rồi, rác này ta sẽ tự đi đổ bỏ, người về đi.” Tô Bạch có hơi cạ lời, lười quản chuyện này.

Loại chuyện thế này, bản thân hắn cũng chưa làm rõ, quả người khác chỉ thêm loạn.

“Đa tạ T ô đại sư.” Vương Đại Cường vâng một tiếng, cũng ngồi thang máy rồi đi.

Tô Bạch trầm tư tại chỗ.

Quả thực những chuyện trên phương diện tình cảm này, hắn cũng từng suy nghĩ kĩ.

Mà từ sau khi hắn biết được từ trong kí ức của Phúc Lương Sinh, rằng thứ mà người sống lại sinh ra chính là dị tộc.

Hắn bèn cảm thấy bản thân một mình rất tốt, hắn không muốn sau này con mình sinh ra, là đám quái vật người có màng, người khổng lồ kia.

Sau đó, Tô Bạch chơi game xong, bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình.

Hắn lại sắp phải rời khỏi nhà.

Hiện giờ trên tay hắn có hai nhiệm vụ cần đi hoàn thành, một là nhiệm vụ di nguyện của Phúc Lương Sinh, tế bái phụ mẫu hắn, cần phải đi tỉnh Nam Lâm.

Một là thay La Chỉ Hân thăm người nhà, vị trí là ở tỉnh Đông Tân.

Thực ra dựa theo khoảng cách , Tô Bạch nên đi tỉnh Nam Lâm, bởi vì tỉnh Nam Lâm ở cạnh bên tỉnh Đông Giang, là tỉnh anh em với Đông Giang.

Nhưng mà Tô Bạch lại cảm thấy, so với kỹ năng tuyệt đối sủng cảm đến từ di nguyện của Phúc Lương Sinh, thì hắn cần loại kỹ năng Khí Tức Áp Chế này hơn.

Bởi vì hắn phát hiện, người có năng lực cảm giác vô cùng nhiều.

Mà năng lực này, có thể giúp đỡ hắn áp chế khí tức, che giấu bản thân rất tốt.

Sau khi thu dọn xong đồ đạc, Tô Bạch xách một rương hành lý nhỏ, trực tiếp đi ra khỏi cửa.

Kỳ thực theo lý , hắn đi khỏi nhà thì không cần xách theo rương hành lý, bởi vì không gian 27 mét khối của hắn, đã đủ để chứa đựng rất nhiều thứ rồi.

Nhưng mà bởi vì bản thân Tô Bạch muốn đem theo đầu búa sừng dê, cho nên nhất định phải đem theo một rương hành lý yểm hộ thì mới được, nếu không, kiểm an cũng không qua được.

Tô Bạch đi ra cửa, nhìn tuyệt động trên đất, thở ra một luồng khí trắng, men theo ven đường mà đi.

Trương Tam đang chờ hấn.

Có lẽ là bởi vì cha mẹ đã bỏ đi, cho nên việc gì hấn cũng cần phải tự làm, số lần đi xa nhà cũng đặc biệt nhiều.

Thậm chí hấn còn dọn đến chợ số 76 này.

Tô Bạch chẳng may may để ý đến những chuyện này.

Hấn một thân một mình, ở nơi nào, thì nơi đó chính là nhà.

Chương 261: Diên rồi

“Binh!!!”

Một viên đạn bắn ra, trong khoảng cách gần đánh về phía mặt của người đàn ông trung niên.

Mà theo sau khoảnh khắc viên đạn nhanh chóng bắn ra, giống như có sức mạnh gì đó không ngừng ngăn cản viên đạn tiếng đến.

Khoảng cách ngắn ngủi, động năng của viên đạn đã bị tiêu hao sạch sẽ, lúc gần đến đồng tử của người đàn ông trung niên thì đột nhiên rơi xuống.

“Đây chính là bất lửa của ngươi?”

Khâu Kỳ Sơn vươn tay nhận lấy viên đạn, nhìn Cung Mặc cười như không cười.

Sắc mặt Cung Mặc trở nên tái nhợt, ánh mắt nhìn chằm chằm Khâu Kỳ Sơn, cắn chặt răng: “Ngươi rốt cuộc là quái vật gì?”

Hắn lúc này rất muốn lần nữa không chế ngón tay bóp cò súng.

Nhưng không biết tại sao, ngón tay của hắn lại cứng ngắt trong đó, vô không thể dùng sức.

Một cảm giác sợ hãi thâm trầm, sinh ra từ tận sâu trong nội tâm hắn.

Lúc này, Cung Mặc chỉ có một loại cảm giác.

Hắn một món đồ ăn bị chọn trúng, đợi đối phương ăn sạch hắn.

Loại cảm giác này, vô cùng kinh khủng, hơn nữa còn mang theo tuyệt vọng.

“Quái vật?” ngón tay Khâu Kỳ Sơn bóp nắn vỏ đạn, nắn viên đạn thành một tấm sắt, cười với Cung Mặc: “Lúc trước Cao Tường giết vợ của ngươi, ngươi tại sao lại muốn báo thù chứ?”

Vợ của người giết thì cũng đã giết rồi, người không có năng lực, cũng không có tư cách tìm Cao Tường báo thù. Nếu không có sự tồn tại của Đồ Long Bộ, các người chẳng qua chỉ là những món đồ chơi mà thôi.”

Nói xong, Khâu Kỳ Sơn, nhẹ nhàng bắn miếng thiết trong tay ra ngoài cửa sổ.

Tiếng nước vang lên.

Theo sau đó, nước trong hồ nổi lên sóng lớn phun trào.

Một lát sau, nước trong hồ bị máu nhuộm đỏ, thi thể con cá niêm to lớn nổi lên trong nước, không còn động đậy.

“Vương húc, đi đổi một con cá khác đến đây.” Khâu Kỳ Sơn nói với cái tên thanh niên đeo mắt kính gọng vàng kia.

“Vâng, ông chủ.” Vương Húc vâng một tiếng, rồi đi ra ngoài.

Sau khi dọn xong công việc, Khâu Kỳ Sơn nhìn về phía Cung Mặc, cầm lấy chén công đạo rót nước trà vào trong chén trà của Cung Mặc, nhìn ánh mắt nổi đầy tơ máu của Cung Mặc, cười một tiếng nói: “Sao nào? không phục sao?”

“Không phục.” Cung Mặc vút súng sang một bên, lạnh lùng nói: “Các người cảm thấy các người rất cao quý sao? xem mạng người là trò chơi? Nhưng thực ra các người ở trước mặt người mạnh mẽ hơn, cũng chỉ giống như kiến hôi. Trong tương lai, người cuối cùng cũng sẽ giống như ta.”

“Có khí phách.” Khâu Kỳ Sơn nhếch miệng cười.

Tiếp theo, hắn nhìn về hướng Chu Thiệu Hiên quỳ ở bên cạnh không ngừng run rẩy, thông dong nói: “Chu Thiệu Hiên, vừa rồi người muốn cảnh báo cho anh rể người đúng không?”

“Ông... ông chủ?” Chu Thiệu Hiên ngẩng đầu, trong mắt ngập tràn sợ hãi, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng rơi xuống, lắp bắp nói: “Cầu xin... ngài, tha cho... chúng ta đi...”

Răng lợi của hắn không ngừng đánh lập cập, đã sợ hãi đến cực điểm rồi.

Khâu Kỳ Sơn cười cười, chẳng hề để tâm đến lời cầu xin của Chu Thiệu Hiên chỉ nhìn về phía Cung Mặc, làm bầm nói:

“Người rất có khí phách, nhưng mà có khí phách thường đều phải trả giá.”

Nói xong, hắn duỗi ngón tay ra, chỉ về phía Chu Thiệu Hiên.

Chớp mắt, Chu Thiệu Hiên dùng run rẩy, mắt hắn, dần mất đi sắc thái.

Ngay lập tức, một tầng sắc vàng dần dần hiện ra trên da dẻ của hắn.

Da, đồng tử, quần áo của hắn trong thời gian ngắn ngủi, đều biến thành hoàng kim.

Nhìn thấy cảnh này, Cung Mặc ở một bên nhất thời cảm thấy đầu óc nổ âm một cái, trực tiếp trống rỗng.

Hắn nhìn ngây ngốc thi thể của Chu Thiệu Hiên, trong mắt ngập tràn vẻ không dám tin.

Chu Thiệu Hiên, cứ vậy chết đi sao?

Chính ngay lúc này, Khâu Kỳ Sơn đứng dậy, một tay túm lấy bức tượng vàng Chu Thiệu Hiên, đi đến trước cửa sổ, mở cửa sổ ra.

Sau đó hắn ta xé từng chút từng chút thân thể của Chu Thiệu Hiên xuống, rồi vút hết vào trong ao nước.

“Bùm tùm!”

“Bùm tùm!”

“Bùm tùm!”

“...”

Theo sau việc Khâu Kỳ Sơn vút thân thể xuống, là tiếng động vật nặng rơi xuống nước không ngừng vang lên.

“Tại sao!!!” Cung Mặc lúc này, cũng đã lấy lại ý thức, gào thét với Khâu Kỳ Sơn.

Hắn đã cảm thấy nội tâm của mình gần như bị xé rách.

Hắn cho rằng bản thân phát điên rồi, lại không ngờ rằng người có năng lực đặc biệt của băng đảng này, lại còn điên cuồng, không có giới hạn hơn tưởng tượng của hắn.

“Không có tại sao.” Khâu Kỳ Sơn quay đầu cười với Cung Mặc: “Chỉ là muốn giết chết hần.”

Nụ cười của hần, vẫn ôn hoà như cũ, ánh mắt bình lặng không một gợn sóng.

Nếu là bất kỳ một ai nhìn thấy gương mặt hần lúc này, căn bản đến không nghĩ đến hần vừa giết chết một người.

“Chỉ là vì muốn giết hần...” Cung Mặc nhìn Khâu Kỳ Sơn, hai mắt mở to, trong lòng có một loại cảm giác hoang đường.

“Đúng vậy, chỉ là muốn giết chết hần mà thôi.” Khâu Kỳ Sơn thành thật gật đầu, đóng cửa sổ lại, tiếp tục ngồi trước bàn trà, chậm rãi uống trà.

“Người lẽ nào không để tâm mạng người sao?” Cung Mặc cắn răng, đột nhiên hỏi một câu có hơi ấu trĩ.

Khâu Kỳ Sơn nhìn Cung Mặc thoáng kinh ngạc, cười một tiếng: “Người sẽ quan tâm đến cái chết của một con kiến hôi sao? ta nghĩ là sẽ không.”

Hần đổ nước trà ở trong ly của Cung Mặc, lại cầm chén công đạo rót một ly trà: “Thực ra ta cũng vậy, người bình thường trong mắt ta, chỉ giống như một con kiến hôi, ta không cần thiết phải quan tâm đến sống chết của kiến hôi. Giết, thì cũng đã giết rồi.”

“Phụt...” Khâu Kỳ Sơn nói đến đây, đột nhiên cười thành tiếng: “Hơn nữa, giết người rất thú vị. Nói ví như, người không phải muốn giúp vợ người báo thù sao? vậy ta giết người nhà của vợ người thì thế nào?”

Nói đến đây, nụ cười trên mặt hần càng thêm dữ tợn: “Người nói xem, chuyện này không phải rất thú vị sao? ha ha, ta không chỉ muốn người giết vợ người, còn muốn người giết sạch toàn bộ người thân của người!!! Ha ha...”

Cung Mặc ở bên cạnh nhìn thấy nụ cười của Khâu Kỳ Sơn, không hiểu tại sao khoé miệng đột nhiên cong lên không tự chủ, trong mắt ngập tràn vẻ điên cuồng, nước bọt chảy ra khoé miệng của hần.

“Ha...” Cung Mặc đột nhiên phát ra một tiếng cười, tiếng cười có hơi đứt đoạn: “Ha...ha...”

“Hahah...”

“Hahaha...”

“Hahahaha!!!”

Khâu Kỳ Sơn nhìn Cung Mặc không ngừng cười điên cuồng, cũng có hơi thần thờ, nụ cười dần biến mất, sắc mặt lạnh xuống.

“Người không được cười!” Hắc lạnh lùng nhìn Cung Mặc, giọng điệu lạnh lẽo nói.

“Hahahaha!!!” Cung Mặc liên tục cười, cười đến mức ra mắt nước: “Hahahaha!!!”

“Người còn cười, ta sẽ lập tức giết hết cha mẹ của người, còn có cha mẹ của vợ người!” ánh mắt Khâu Kỳ Sơn lạnh lẽo, chậm rãi nói từng chữ.

“Hahahaha!!!” Cung Mặc giống như căn bản nghe không hiểu Khâu Kỳ Sơn đang nói cái gì, vẫn cười như cũ, cười ngất nghẻo, cười đến nằm dài ra đất, cười đến đau bụng.

“Hahahaha!!!”

Tiếng cười điên cuồng, không ngừng vang lên trong đại sảnh tráng lệ nguy nga này.

“Điên rồi sao.” Khâu Kỳ Sơn cũng phá lên cười, uống sạch sẽ nước trà trong ly của Cung Mặc.

“Điên rồi, ta vẫn sẽ giết sạch sẽ người nhà của người, ta phải để người nhìn thấy bọn họ từng người từng chết đi.” Hắc chậm rãi nói.

“Hahahaha!!!” Cung Mặc vẫn cười điên cuồng, thậm chí tay của hắn còn không ngừng đập lên bàn, mặc dù lòng bàn tay đã xanh tím, vẫn không hề dừng lại.

Nhìn thấy dáng vẻ này của hắn, Khâu Kỳ Sơn chẳng hề tức giận, chỉ chậm rãi thưởng thức trà, vẻ mặt bình tĩnh.

Hai người ở trong căn phòng, một tĩnh một động, quý dị vô cùng.

Chương 262: Hoàn thành nhiệm vụ

“Các vị hành khách, xe khách đi huyện Thịnh Hòa đã bắt đầu kiểm tra vé, hành khách còn chưa lên xe, xin mau lên xe.”

Một tiếng thông báo vang lên.

Tô Bạch đứng lên, đi về phía toa xe.

Hắn nhìn thoáng qua người bốn phía vẻ mặt cảnh giác, hơi trầm tư.

Tỷ lệ tội phạm đã tăng lên đáng kể kể từ khi Linh Năng gần đây đã xuất hiện một số lượng lớn bùng phát.

Điều này cũng dẫn đến một cục diện mà mọi người cảm thấy bất an.

Thiếu sự tin tưởng cơ bản giữa người với người.

“Dựa theo thuyết pháp trước đây của Học Giả, chờ Linh Năng có thể ổn định lại, xã hội mới có thể khôi phục lại bộ dáng trước kia.” Tô Bạch đứng dậy, xếp sau đám người.

Trước đây, hắn đã xem một số lý luận được phát ra bởi các Học Giả trong đàn.

Trên lý thuyết, các học giả nói Linh Năng ngày nay đột nhiên tăng trưởng, dẫn đến Linh Năng trong thiên địa huộc về một trạng thái không ổn định, giống như thủy triều lên xuống.

Mà chính là bởi vì Linh Năng giống như thủy triều lên xuống bất định, cảm xúc của mọi người mới xuất hiện tình huống không ổn định, dẫn đến tỷ lệ tội phạm tăng vọt.

“A! Có ăn trộm!” Đúng lúc này, một tiếng hét chói tai cao vút vang lên.

Ở phía trước, tay của một người nam tử bị bắt bởi một nữ tử.

Tay nam tử kia bị bắt lấy, trong lòng sợ hãi, sau đó lại lộ ra vẻ mặt phẫn nộ: “Làm sao ta trộm đồ của người, người có chứng cứ gì không?”

“Người khác đều thấy được!” Nữ tử nghe vậy, lập tức nhìn về phía người chung quanh.

“Ai! Ai thấy được!” Nam tử lộ vẻ tức giận, đôi mắt hung tợn nhìn về phía người chung quanh.

Trước đó một số người còn muốn ra mặt, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của đối phương, lập tức buông tha ý nghĩ ra mặt.

Đi ra bên ngoài, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

“Ta nhìn thấy.”

Phía sau đột nhiên truyền đến một âm thanh.

Những người khác nhìn về phía sau, nhìn thấy một thiếu niên đội mũ lưỡi trai, cùng với khẩu trang.

Thiếu niên này đang lẳng lặng nhìn chăm chăm vào tên trộm trong sân.

Hiển nhiên, người vừa mới nói chuyện chính là người này.

“Này, người nhiều chuyện làm gì? Chúng ta còn phải bắt xe buýt vào lúc này!” Bên cạnh có người nhin không được oán giận một câu.

Mắt Tô Bạch nhìn nam nhân trung niên oán giận kia, nói:
“Vừa rồi hử cũng trộm ví của người.”

Nghe được lời của hử, người nam nhân trung niên vừa mới còn đang oán giận biến sắc, lập tức sờ về phía ba lô của mình.

Sau đó, hử thấy ví của mình thực sự biến mất.

“XXX mẹ người! Dám ăn cắp túi của ta!” Người nam tử trung niên lập tức tức giận, trực tiếp tiến lên đánh tên trộm kia.

Những người khác cũng vậy, lật hành lý của mình, sau đó thực sự phát hiện ra rất nhiều thứ bị mất.

Ngay lập tức một nhóm người lao về phía tên trộm.

Mà Tô Bạch thì tìm một khoảng trống, kiểm tra vé vào trạm.

Sau khi vào nhà ga, hử ngồi xuống gọi điện thoại cho Quản Gia.

“Bây giờ ta đang ở tại bến xe thành phố Hồng Hải, tỉnh Đồng Tân, ta thấy một tên tội phạm Giác Tinh giả ở đây. Hắn đã ăn cắp đồ đạc của rất nhiều người, năng lực mờ ảo có thể làm giảm cảm giác tồn tại của mình.”

Vừa rồi hắn đã quan sát tên trộm kia rất lâu, dường như đối phương có một loại năng lực có thể khiến người khác không để ý đến hắn.

Cho nên ở thời điểm mọi người đều có cảnh giác rất cao, đối phương trộm nhiều đồ như vậy, vẫn không có ai phát hiện ra đối phương.

Nếu như không phải tên trộm kia nổi lên sắc tâm, nữ nhân kia còn chưa nhất định có thể bắt được đối phương.

Trong lòng Tô Bạch thở dài.

Hiện nay ngày càng có nhiều sự việc Giác Tinh giả phạm tội.

Mặc dù Giác Tinh giả không có như người sống lại, bị ảnh hưởng tâm trí, nhưng bị lực lượng đột nhiên đến làm cho choáng váng đầu óc, đồng dạng sẽ đi trên con đường tội phạm.

“Được, ta sẽ thông báo cho người của Đồ Long Bộ.” Quản Gia đáp một tiếng.

Sau đó, hắn dừng lại một chút, nói: “Đúng rồi, lần trước nghiên cứu báo cáo của ngươi rất có hữu ích. Điều này đối với tăng lên chiến lực cho Đồ Long Bộ cấp cao, trợ giúp rất lớn, cảm ơn ngươi đã đóng góp làm cho Liên Bang ổn định.”

“Không có việc gì, chỉ cần thân phận người sống lại của ta giữ bí mật là được, ta cũng không muốn sau này bị những thành viên Đồ Long Bộ thăng cấp này giết chết.” Tô Bạch thản nhiên nói.

“Cái này ngươi yên tâm.” Quản Gia chần chờ một chút: “Đúng rồi, không biết nơi nào ngươi có Linh Thuế dư thừa hay không, ta muốn thu mua một ít.”

Nghe được lời hắn nói, Tô Bạch Đồn khẽ nhướn mày, nói: “Hiện giờ ta còn có một ít, có thể cho ngươi 20 phần được tệ lượng ổn định, cộng thêm máu của ta.”

Quản Gia cũng thật không ngờ Tô Bạch đáp ứng sáng khoái như vậy, sững sờ một chút, sau đó hỏi. “Được rồi, ngươi cần

cái gì?”

“Cũng không cần cái gì, người tự giải quyết điểm cống hiến đi.” Tô Bạch dừng một chút, trực tiếp nói.

“Được, một lát người đến chợ số 76, ta sẽ cho người đi tìm người.”

“Ừm.”

Tô Bạch cúp điện thoại, nhìn đám người còn đang cãi nhau một chút, từ trong không gian linh tính lấy ra một quyển sách, tinh tâm chờ xe đi về phía trước.

Giác Tinh giả kia, ngoài có một ít năng lực đặc thù ra, phương diện tố chất của thân thể cũng không có bao nhiêu tiến bộ.

Cho nên cũng không lo lắng đối phương nổi lên bao nhiêu sóng gió.

“Náo loạn đến khi nào.” Tài xế phía trước nhìn đám người hỗn loạn, nhin không được oán giận.

Hiện giờ trong xe chỉ có hai người hấn và Tô Bạch, căn bản là đi không được.

Hấn sợ là phải làm thêm giờ.

Tô Bạch nghe được tài xế oán giận, cũng không có ý đáp lời, lẳng lặng đọc sách.

Sau đó, không bao lâu cảnh sát đã đến, đưa Giác Tinh giả đi, mọi người cũng liên tiếp lên xe.

Lúc mọi người lên xe, rất nhiều người đều nói một câu cảm tạ với Tô Bạch.

Cũng có một bộ phận người oán giận vì sao Tô Bạch không nói một tiếng khi tên trộm vụng trộm đồ đạc, lãng phí thời gian của bọn họ như vậy.

Đối với cái sau, Tô Bạch cũng lười để ý tới.

Giống như gạo nuôi trăm loại người, tiếp xúc nhiều người, gặp phải loại người này cũng không tránh khỏi.

Hấn cũng không muốn bởi vì loại người này làm hỏng tâm tình.

Sau đó, ngồi xe hai tiếng đồng hồ, Tô Bạch đến huyện Thịnh Hòa.

Sau đó, hắn bắt xe buýt từ huyện Thịnh Hòa về nông thôn, đến làng Thủy Khẩu.

Khoảng một giờ đồng hồ, Tô Bạch từ làng Thủy Khẩu xuống xe.

Sau khi xuống xe, hắn duỗi lưng một cái, hoạt động gân cốt của mình.

Tuy rằng lần này so với đến làng Xuyên Trạch dễ dàng hơn, không cần đi đường núi, nhưng cũng rất mệt mỏi.

Từ chợ số 76, cộng thêm máy bay, ngồi xe các loại, hắn đã liên tục thay đổi năm lần.

Theo xe buýt rời đi, Tô Bạch che kín quần áo của mình một chút.

Tỉnh Đông Tân thuộc về phía bắc Liên Bang, nhiệt độ thấp hơn một chút so với tỉnh Tây Giang, nhiệt độ ban ngày ở đây khoảng chừng âm mười mấy độ.

Lúc hắn tới nơi này, đều thấy được một ít cửa hàng, trực tiếp đặt kem cây ở ngoài trời, trực tiếp bán căn bản không lo lắng kem cây tan đi.

“Hô...” Tô Bạch cởi khẩu trang ra một chút.

Bởi vì nguyên nhân khẩu trang này, hơi nước hắn thở ra, tạo thành các băng tinh màu trắng trên tóc trán của hắn.

Cũng có chút không thoải mái.

Sau đó, Tô Bạch đi về phía bên trong làng.

Lúc này, trong thôn, đều là một cảnh tượng bận rộn, khói bếp bốc lên bốn phía.

Tô Bạch đi theo ký ức của A Chi, tìm đến nhà A Chi.

Lúc đến đây, hắn nhìn thấy căn phòng nhỏ ba tầng không hợp với kiến trúc chung quanh.

Bên trong, có một nhóm người đang làm thịt dê, ăn tạc dê sắp xếp, uống súp thịt cừu, gặm lá gan dê.

Tô Bạch nhận ra đám người này.

Trong đó, có ca ca của A Chi, cùng thê tử và hai con.

Bên cạnh còn có phụ mẫu A Chi, một số thân nhân của A Chi.

Vui vẻ hòa thuận, đoàn tụ một đường.

Cũng chính là lúc này, Tô Bạch cảm giác được nhiệm vụ của mình, hoàn thành.

Chương 263: Sự xuất hiện của dã thú linh năng

Tô Bạch đứng trước cửa nhà A Chỉ, nhìn cảnh tượng cười nói vui vẻ giữa sân, trên mặt lộ ra vẻ suy tư.

Nhiệm vụ vừa mới hoàn thành xong.

Nhưng trọng tâm mà hắn chú ý hiện giờ không còn ở việc hoàn thành nhiệm vụ nữa, mà là gia đình trước mắt này.

Theo trí nhớ của hắn về A Chỉ, người kia đã chết cách đây không quá năm năm.

Năm năm trước, gia đình này cũng như những gia đình khác, sống trong một ngôi nhà một tầng.

Những người khác không biết chuyện gì đang xảy ra với gia đình này, nhưng Tô Bạch biết.

Bố mẹ của A Chỉ quanh năm làm nông, anh trai của nàng cũng chỉ là một người bình thường ngoài 30 tuổi, hắn chỉ biết một ít về ngành điện, và làm việc trong một nhà xưởng gần đó, thậm chí còn chẳng tìm nổi một người vợ.

Theo lý, một gia đình như vậy không thể có sự thay đổi lớn như vậy trong năm năm qua mới đúng.

Phải biết rằng, mặc dù A chỉ nói rằng nàng ấy có rất nhiều tiền, nhưng nàng không gửi một xu nào cho gia đình cả.

Dù sao A Chỉ cũng là người sống lại, không giết hết cả nhà nàng cũng là tốt lắm rồi, việc gửi tiền về nhà là hoàn toàn không có khả năng.

Có hơi kỳ lạ.

Tô Bạch suy tư chốc lát, liếc nhìn sắc trời, rồi đi tới một nơi nào đó trong thôn.

Nhìn sắc trời bây giờ cũng đã hơn năm giờ chiều rồi, hôm nay hiển nhiên là không về được rồi.

Về tình huống của gia đình A Chỉ, hắn định đợi lúc quay lại sẽ hỏi những người trong thôn.

Điều quan trọng nhất bây giờ vẫn là tìm một nơi ở mới được.

Chỉ là, nơi đây là một ngôi làng, tất nhiên là sẽ không có khách sạn rồi.

Cùng với việc các vụ án xảy ra thường xuyên, sự đề phòng của người dân ở đây càng cao, hắn nghĩ cũng không thể nào xin ở nhờ nhà người khác được rồi.

Cho nên, Tô Bạch chỉ có thể lần theo trí nhớ của A Chỉ, đi tìm ngôi nhà trống không có người ở để ở lại.

Sau đó, Tô Bạch đi dọc theo một đoạn đường thôn, sau khi lên núi, hắn dừng lại trước một ngôi nhà trống.

Trong ký ức của A Chỉ, ngôi nhà này từng là nhà của một cụ già.

Chỉ là chủ nhân của ngôi nhà này, đã chết cách đây vài năm trước.

Con gái của bà cụ cũng không trở lại, và ngôi nhà cũng rơi vào cảnh bị bỏ hoang.

Tô Bạch bước vào phòng, để gọn mấy thứ bẩn thỉu của nàng qua một bên, dọn ra một chỗ đất trống trải sạch sẽ.

Sau đó, hắn bắt đầu lấy lều, túi ngủ và các vật dụng khác ra khỏi không gian linh tính, để chúng ở một nơi sạch sẽ.

Tiếp theo đó, cũng không mất nhiều thời gian Tô Bạch đã dựng xong lều.

Sau khi dựng lều xong, Tô Bạch lấy nôi áp suất và sạc dự phòng ra khỏi không gian linh tính và bắt đầu nấu ăn.

Có không gian linh tính, hắn cảm thấy bản thân làm việc gì cũng dễ dàng hơn nhiều.

Sau khi xới cơm lên. Tô Bạch nhớ lại phần thưởng nhiệm vụ mà mình đã nhận được trước đó, thoáng cái, hơi thở của hắn lập tức bị đè nén xuống.

Nếu như trước đây hắn hiện rõ vẻ bén nhọn, thì bây giờ dường như đã bị xã hội mài bằng các góc cạnh, không khác gì người

bình thường.

Tô Bạch lấy điện thoại ra, nhìn ngắm ngoại hình của mình.

Hắn nhận ra, sức hấp dẫn từ ngoại hình của mình đã giảm đi ở một mức độ nhất định, chỉ là trông hơi thanh tú mà thôi.

Thấy vậy, Tô Bạch cảm thấy trong lòng thoải mái hơn rất nhiều.

Sau khi hắn thêm một điểm thuộc tính vào ngoại hình của mình lần trước, hắn đã gặp rất nhiều phiền phức khi ra ngoài.

Bởi vì do ngoại hình được nâng lên, thường có người lén nhìn hắn, thậm chí có một số người còn rơi xuống giường khi nhìn thấy hắn.

Gây cho hắn rất nhiều rắc rối.

Vì vậy, trong khoảng thời gian này, Tô Bạch rất ít khi đi ra ngoài.

Cho dù là khi ra ngoài, hắn đều đội mũ lưỡi trai và đeo khẩu trang.

Hiện giờ hắn có được Khí Tức Áp Chế này, sau này sẽ không cần phải phiền phức như vậy nữa.

Tiếp theo, Tô Bạch thử nghiệm một chút.

Sau đó hắn phát hiện, của hắn chỉ có thể áp chế khí tức của bản thân thành trông giống như một học sinh cấp 3 bình thường, hoàn toàn không thể làm hắn giống như người thức tỉnh trước đó, làm cho người khác không chú ý đến mình.

“Cũng được đây.”

Tô Bạch gật gật đầu.

Cũng chính vào lúc này, động tác của hắn đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về phía rừng núi mờ mịt.

Sau đó, truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập.

Một lát sau, một người đàn ông trung niên với vết bầm trên người từ cửa sau chạy vào phòng.

“Hộc... Hộc...”

Bước vào cửa hàng, người đàn ông trung niên bèn vịn lấy khung cửa, thở hổn hển không ngừng, lồng ngực phập phồng kịch liệt.

Khi hắn nhìn thấy Tô Bạch, hơi ngẩn ra,

“Người là... ai, sao lại ở đây?”

Tô Bạch liếc nhìn bên ngoài phòng, sau đó nhìn về phía người đàn ông trung niên, cười nói:

“Ta đến đây du lịch, hôm nay cắm trại ở đây một bữa. Đại ca là người địa phương hả?”

Người đàn ông trung niên cũng không nghi ngờ gì.

Người thanh niên trước mặt này, trông gầy gò, ốm yếu, bộ dạng trông rất đáng hoàng.

Vừa nhìn là đã biết sẽ không tùy tiện lừa người rồi.

Hắn gật gật đầu, sau đó liếc nhìn khu rừng phía sau, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi, vội vàng nói:

“Người đi mau đi, ở đây rất nguy hiểm!”

Nói xong, hắn ta bèn muốn chạy ra khỏi nhà.

“Hú...”

Đúng lúc này, một tiếng nổ trầm thấp vang lên, bước chân của người đàn ông trung niên lập tức dừng lại.

Lúc này, bên ngoài đã bị chặn bởi một con hồ ly cao bằng con ngựa con.

Con hồ ly này có bộ lông màu vàng sẫm, một đôi con ngươi đã thú nhìn chăm chăm vào hai người trong nhà, nước miếng không ngừng chảy ra từ miệng, đáng vẻ dữ tợn khủng bố.

Hiện trường yên lặng một lúc, chỉ có cái nôi áp suất trước mặt Tô Bạch phát ra âm thanh rất nhỏ.

“Không ngờ ở nơi xa xôi hẻo lánh như vậy lại có dã thú linh năng.”

Tô Bạch nhìn hồ ly, có hơi hứng thú.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một dã thú linh năng ở nơi cách xa cắm trại như vậy.

Hơn nữa, con dã thú này còn mạnh như này.

Đôi con người dã thú của hồ ly quét qua hai người, trong mắt hiện lên một tia tham lam, như thể vừa nhìn thấy một món bảo vật ngon lành vậy.

Sau đó, móng vuốt của nó chuẩn bị thăm dò phòng.

“Cút đi!”

Đúng lúc này, Tô Bạch đột nhiên mắng một tiếng, một vật màu đỏ đập vào trên người hồ ly.

Cùng lúc đó, con hồ ly ngay lập tức cảm thấy một luồng sát khí mãnh liệt bao trùm lấy mình.

Cảm nhận được sát khí này, lông hồ ly đều dựng thẳng lên, xoay người biến mất trong buổi hoàng hôn u ám.

Người đàn ông trung niên ngơ ngác nhìn bóng lưng hồ ly biến mất, có chút ngỡ ngàng.

Con hồ ly đuổi giết hần cả chặng đường, khiến hần bao phen phải tìm đường sống trong chỗ chết, chỉ đập một chút như vậy là bỏ chạy rồi?

Lúc này, hần cảm thấy có hơi mất mặt.

Vừa rồi còn bảo người khác chạy đi, giống như gặp phải tình huống Cửu tử nhất sinh vậy.

Kết quả là người ta chỉ cần ném một cái gì đó đập vào con hồ ly, con hồ ly bèn bỏ chạy rồi.

Hần cảm thấy, còn không bằng con hồ ly cũng ở lại đây đi.

Như vậy hần sẽ thấy thoải mái hơn một chút.

Bây giờ ngược lại có cảm giác trống trải sao đó.

“Người không sao chứ?”

Tô Bạch nhìn người đàn ông trung niên, quan tâm hỏi.

“Không sao, không sao hết.”

Người đàn ông trung niên vội vàng xua tay,

“Chỉ là một con súc sinh mà thôi, ta thì có thể có chuyện gì được?”

“Không sao thì tốt.”

Tô Bạch gặt đầu, sau đó cầm một miếng thịt bò ở bên cạnh lên bắt đầu thái mỏng, bắt đầu xào với ớt.

“Người đi ra ngoài du lịch mà đem nhiều đồ tới vậy hả?”

Người đàn ông trung niên kinh ngạc nhìn Tô Bạch.

Hắn chưa từng thấy ai đi du lịch mà mang theo nhiều đồ đến vậy.

Nếu đó là một chiếc túi ngủ, lẽ gì gì đó thì cũng thôi đi.

Người trước mặt thậm chí còn mang theo cả nồi áp suất, nguồn điện, chảo, bếp gas mini...

Đây nào giống đi du lịch, đây là tới để hưởng phúc a.

“Ra ngoài xa nhà, có chuẩn bị trước sẽ tránh được tai họa.”

Tô Bạch cười với người đàn ông trung niên, nói.

Sau đó hắn dừng lại một chút, hỏi:

“Người có muốn ăn không? Hôm nay ta nấu khá nhiều món.”

“Hay là...”

Người đàn ông trung niên vừa định từ chối, nhưng vừa mở miệng, bụng bèn phát ra tiếng “ọc ọc”.

“Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh.”

Người đàn ông trung niên có chút ngượng ngùng cười, ngồi xuống ăn cơm cùng với Tô Bạch.

Kế tiếp, Tô Bạch nói chuyện với người đàn ông trung niên, được biết hắn tên là Tiêu Thiết Quang, là một người nông dân, hôm nay hắn ta lên núi muốn nhặt một ít củi để về đốt.

Nhưng ai biết rằng hắn bị một con hồ ly nhắm đến, săn đuổi nó cả nửa ngày trời.

Đối với lời nói của đối phương, Tô Bạch cũng chỉ tin tưởng có một chút.

Hắn ngửi thấy một mùi tanh rất nồng của đất trên người của người này.

Mùi tanh này rất nồng, hoàn toàn là không phải có tí bunn trên người là có thể giải thích được.

Người này, cảm giác cứ như bị bunn đập ướp vị vậy.

Trong trí nhớ của Tô Bạch, có một nghề vừa hay có mồi nổi với đặc điểm này.

Kẻ trộm mồi.

Hơn nữa, Tô Bạch từ trong ký ức của A Chỉ biết được rằng.

Trong thôn này, không có người nào tên Tiêu Thiết Quang hết tron.

Đối phương đang nói dối.

Chương 264: Lời đồn đại

“Phải không? Nhà La Kinh làm giàu như vậy?”

Tô Bạch hơi kinh ngạc hỏi.

Mới vừa rồi trong lúc hắn nói chuyện phiếm với Tiêu Thiết Quang, cuối cùng đã biết được nhà La Chỉ Hân phát tài như thế nào.

Hóa ra vào năm năm trước, không biết anh trai của A Chỉ có vận may gì mà có một chút dính dáng với tập đoàn Lâm Hải.

Tập đoàn Lâm Hải là một công ty sản xuất hàng điện tử.

Mà anh trai của A Chỉ là La Năng có liên hệ với một nhân viên của công ty Lâm Hải.

Hàng tháng hắn làm một vài linh kiện điện tử không đạt tiêu chuẩn bị sàng lọc xuống, bán linh kiện hàng secondhand, vài năm buôn bán lời một số tiền lớn.

Như vậy xem ra tuy rằng nguồn thu nhập của Tiêu Thiết Quang không được hợp pháp, nhưng không có vấn đề gì lớn.

“Là ta nghĩ nhiều?”

Tô Bạch trầm nghĩ trong lòng.

“Còn không phải sao, nếu không, nhà hắn phát tài như thế nào?” Tiêu Thiết Quang cười, sau đó nói, “Ta nói cho người nghe một chuyện thú vị.”

“Chuyện thú vị gì?” Tô Bạch hơi nghi ngờ.

“Thật ra, La Kinh còn có một cô con gái.” Tiêu Thiết Quang nhìn quanh bốn phía, hạ giọng nói: “Con gái của hắn tên là La Chỉ Hân, đã biến mất vào năm năm trước. Ta nghe nói sau khi con gái của hắn được chôn vào phần mộ tổ tiên, sửa đổi phong thủy trong nhà.”

“Cũng bởi vì như vậy nên nhà La Kinh mới tốt lên.”

Tô Bạch nghe được lời Tiêu Thiết Quang nói, nụ cười trên mặt dần dần biến mất, trở nên hơi lạnh lùng.

Người khác không biết La Chỉ Hân chết như thế nào, nhưng sao hắn có thể không biết được?

La Chỉ Hân bị xe đụng chết, không hề liên quan gì đến cha mẹ của nàng cả.

Có lẽ, ở rất nhiều nơi, lời đồn đại ác độc như vậy càng phù hợp với khẩu vị của người ta, cũng càng dễ dàng lan truyền ra.

Nhưng mà Tô Bạch lại chỉ cảm thấy ghê tởm một trận.

“Ta mệt mỏi.” Tô Bạch xua xua tay, nói: “Ta muốn ngủ.”

Nói xong hắn kéo khóa lều trại lại, vào trong lều vải.

Tiêu Thiết Quang ở bên cạnh có vẻ ngơ ngẩn.

Mới vừa rồi không phải vẫn còn nói chuyện phiếm vui vẻ sao?

Sao thoáng cái đã trở mặt rồi?

Tiêu Thiết Quang liếc nhìn bóng đêm bên ngoài tối đen như mực, giơ tay không thấy được năm ngón, nuốt một ngụm nước bọt, hơi then thùng nói vào trong lều trại: “Cái kia, người có thể...”

Nói đến đây, hắn thấy khóa của lều vải bên ngoài lều trại của Tô Bạch đã kéo lên, câu nói tiếp theo không nói nên lời được.

“Xào xạc...” Giờ phút này bên ngoài truyền đến một loạt tiếng động rất nhỏ, giống như có thứ gì đó đang đi lại ở bên ngoài.

Tiêu Thiết Quang run lên.

Có phải hồ ly kia vẫn còn ở bên ngoài chờ hắn không vậy?

Hiện giờ đi ra ngoài không phải thành đưa đồ ăn sao?

Nhưng mà nghe được một lúc, hắn yên tâm rồi.

Là tiếng gió thổi qua lá cây.

Tiêu Thiết Quang liếc nhìn lều trại đã đóng chặt, thở dài trong lòng.

Mặc dù nói cậu thiếu niên có dáng vẻ học sinh cấp ba này nho nhã yếu đuối, thoát nhìn dễ bắt nạt, nhưng hắn thế mà lại cảm nhận được một cảm giác an toàn.

Không có cách nào.

Con hồ ly kia vốn không sợ người thiếu niên này.

Tiêu Thiết Quang ngẫm nghĩ, nên tìm góc ngồi xuống, định giữ một chút nhiệt độ.

Mà chính vào giờ phút này, Tô Bạch đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, kéo khóa lều vải bên ngoài ra, nhìn về phía Tiêu Thiết Quang, “Người biết phong thủy?”

Tiêu Thiết Quang là tên trộm mộ. Như vậy đối phương sẽ phải biết một ít phong thủy.

Cho nên chuyện trước đó đối phương đã nói có lẽ không phải tin đồn vô căn cứ.

“Chuyện này... ta biết một chút.” Tiêu Thiết Quang ngẩn ra, hơi lúng túng nói: “Nhưng ta nói cho người biết, mấy thứ này đều là mê tín phong kiến, không tin được.”

“Người từng đến phần mộ tổ tiên của nhà La Kinh?” Tô Bạch đưa mắt nhìn chăm chú vào Tiêu Thiết Quang.

Hiện giờ hẳn có một ý tưởng vô cùng quỷ dị.

Có lẽ Tiêu Thiết Quang đang nói thật.

Bị Tô Bạch nhìn chăm chăm vào, Tiêu Thiết Quang có một cảm giác dựng cả tóc gáy.

Không biết vì sao, hẳn cảm giác giờ phút này đối phương giống như thay đổi thành một người khác.

Ánh mắt như này còn khủng bố hơn cả trông mắt thú của hồ ly khi trước.

“Xem... xem rồi...” Tiêu Thiết Quang căng da đầu nói.

Tô Bạch nghe vậy, trầm mặc một lúc rồi hỏi: “Vậy chắc người biết vị trí phần mộ tổ tiên của nhà hắc hủ?”

“Biết.” Tiêu Thiết Quang nuốt một ngụm nước bọt, nói: “Tổ mộ nhà hắc hủ ở ngay trên sườn núi ở thôn Thượng Thủy, chỗ kia đón ánh mặt trời gần nước, tuy rằng có nước vòng qua, nhưng bởi vì Phong Môn Sát, chính khí không thông...”

“Ở trên sườn núi đó có phải có một cây hương thung không?” Tô Bạch cắt ngang lời Tiêu Thiết Quang, hỏi.

Hắc hủ không hề có hứng thú gì với chuyện này cả.

Chỉ muốn cấp tốc xác nhận xem cái chết của A Chỉ có phải có quỷ không.

Nghe được lời hấn hỏi, Tiêu Thiết Quang lập tức cảm thấy có gì đó không đúng.

Không phải đối phương tới đây du lịch sao?

Vì sao lại quen thuộc với nơi đây như vậy?

Nếu như là những nơi khác thì còn có thể dùng đối phương đã từng qua xem để giải thích.

Nhưng đây là bãi tha ma mà!

Cho dù đối phương đi du lịch như thế nào thì đều không thể du lịch đến bãi tha ma đi.

Lòng mang hoài nghi, Tiêu Thiết Quang nhìn thoáng qua nôi bát muôi chậu ở trên đất, da gà đã nổi lên trên cánh tay.

Giờ phút này hấn đều muốn chửi mình.

Hấn thật sự bị hồ ly kia đuổi đến dọa hốt hoảng.

Lúc trước hấn nên nghĩ đến.

Chỉ có một mình Tô Bạch, làm sao có thể mang được nhiều đồ như vậy chứ?

Nôi bát muôi chậu, cộng thêm túi ngủ, lều trại, nguồn điện di động...

Mấy thứ này mà vác lên trên người vốn không thể động được!

“Ta sẽ không phải... đụng phải quỷ đấy chứ?” Tiêu Thiết Quang lập tức cảm thấy nhà cũ này trở nên âm u, mặt của Tô Bạch cũng trở nên khủng bố.

Giờ phút này hấn rất muốn chạy, nhưng chân đã ngòai xồm đến tê rần, vốn không nghe theo sai bảo.

“Ta hỏi ngươi đấy. Có phải bên cạnh phần mộ tổ tiên nhà La Kinh có một cây hương thung không?” Tô Bạch nhướn mày, tiếp tục hỏi.

Nghe được lời hấn nói, Tiêu Thiết Quang cũng hồi hồn lại, vội vàng nói: “Không sai, bên cạnh tổ mộ nhà La Kinh thật sự có một cây hương thung. Ngươi muốn ăn trứng rán hương thung sao? Bây giờ ta đi hái cho hương thung cho ngươi.”

Nói xong hấn bước chân đi ra ngoài.

“Đang mùa đông, hương thung còn chưa mọc đi?” Tô Bạch cạ lời.

Lúc này, trong lòng hấn ớn lạnh.

Chỗ A Chi được chôn thật sự chôn trong phần mộ tổ tiên.

Đây thật sự là trùng hợp sao?

Tô Bạch không tin.

Nghe được lời Tô Bạch nói, Tiêu Thiết Quang cảm thấy hơi xấu hổ.

Đang mùa đông tự nhiên không có hương thung.

Nhưng cho dù nói như vậy thì hai chân của hấn vẫn chậm rãi chuyển ra ngoài, định cấp tốc chạy khỏi nơi đây.

Tô Bạch liếc nhìn Tiêu Thiết Quang, nhặt một cục đá lên ném về phía cửa bên cạnh Tiêu Thiết Quang.

Một trận xé gió vang lên, cục đá bay vào trong bóng tối.

Sau đó truyền đến tiếng nặng nề của cục đá nện phải thứ gì đó.

“Hu...” Một trận nước nổ truyền đến.

Tiêu Thiết Quang nghe được âm thanh này, trong lòng run lên, nhìn ra ngoài.

Sau đó hấn thấy được con hồ ly kia đang đứng ở phía xa, lộ ra gương mặt dữ tợn về phía hấn, sau đó xoay người chui vào trong bóng tối.

Giờ phút này, trong lòng Tiêu Thiết Quang lập tức sinh ra một cảm xúc nghĩ lại mà sợ, tóc gáy dựng đứng.

Mới vừa rồi con hồ ly này tự nhiên đang chờ sẵn ngoài cửa, không hề phát ra chút động tĩnh nào.

Nếu như mới vừa rồi hấn đi ra ngoài, sợ rằng đã bị con hồ ly này cắn chết.

“Cảm... ơn...” Tiêu Thiết Quang nhìn Tô Bạch, giọng nói hơi run rẩy.

“Không cần cảm ơn.” Tô Bạch lắc đầu, nói: “Ở chỗ ta còn có một túi ngũ, cho ngươi dùng đi. Đừng bị đông chết.”

Nói xong hắn lấy một cái túi ngủ từ trong lều trại ra ném cho Tiêu Thiết Quang.

Nhiệt độ thấp nhất vào buổi tối ở nơi này có đạt đến dưới âm hai mươi độ, thật sự có thể đông chết người.

“Cám ơn, cám ơn.” Giờ phút này Tiêu Thiết Quang đã cảm động Tô Bạch đến rơi nước mắt, nếu không nhờ đôi phương đã giúp đỡ hắn, sợ rằng hắn đã chết rồi.

“Có phải ngươi đã đắc tội ai không?” Tô Bạch nhìn Tiêu Thiết Quang, đột nhiên hỏi.

Chương 265: Anh em phản bội

Thật ra khi hồ ly đến gần nơi này, Tô Bạch đã phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Bởi vì thứ lúc trước hắn ném hồ ly là quả Tiểu Chu.

Khi hồ ly đến gần, năng lực cảm nhận linh năng thực vật của Tô Bạch có thể cảm nhận được rõ ràng linh năng của quả Tiểu Chu ở bên cạnh.

Điều này cũng khiến Tô Bạch hơi ngoài ý muốn.

Mới vừa rồi hắn đã dùng hết năng lực sát khí chấn động hù dọa con hồ ly này.

Dựa theo đạo lý, dã thú đều có bản năng tránh dữ tìm lành.

Đối phương bị hắn dọa sợ, nên đã sớm chạy xa, không có khả năng lại tiến gần thêm mới đúng, không có khả năng nó lại đến nữa.

Tiêu Thiết Quang nghe được lời Tô Bạch nói, sắc mặt thoáng thay đổi, “Vì sao lại nói như vậy?”

“Đưa áo khoác của ngươi đây.” Tô Bạch chỉ vào áo khoác của Tiêu Thiết Quang.

Trên mặt Tiêu Thiết Quang hơi do dự, sau đó khẽ cắn môi, cởi áo ra, đưa cho Tô Bạch.

Tô Bạch nhận lấy áo đối phương đưa cho, tìm kiếm một chút trên áo, tìm được một vết máu không hề thu hút trên một chỗ.

Vết máu này thoạt nhìn tương đối mới, chắc mới vừa dính vào thôi.

Nhìn thấy vết máu này, sắc mặt của Tiêu Thiết Quang lập tức trở nên khó coi.

“Máu này, ta đoán là máu trên người con hồ ly kia, hoặc là máu của con nó.” Tô Bạch trả áo lại cho Tiêu Thiết Quang.

Thật ra trước đó hắn đã hơi hoài nghi, đặc thù của con hồ ly kia hơi giống với hồng hồ trong cấm địa.

Hồng hồ trong cấm địa là cấm địa số ba mươi một, giống loài đặc biệt của cấm địa Hồng Dương, cách nơi này hơn một ngàn kilomet.

Dựa theo đạo lý, hồng hồ của cấm địa không nên xuất hiện ở đây.

Cho dù hồ ly của địa phương này phát sinh biến dị, cũng không thể nhanh như vậy đã hóa thành hồng hồ của cấm địa.

Đây rõ ràng cho thấy có người cố ý bắt hồng hồ của cấm địa đến đây.

“Tại sao có thể như vậy..” Tiêu Thiết Quang nhìn bãi máu trên áo, sắc mặt hơi tái nhợt, toàn thân giống như đã bị rút hết sức lực.

Tô Bạch không quấy rầy đối phương, chỉ cầm một chiếc bếp gas mini, bật bếp lên để sưởi ấm.

Một lát sau, Tiêu Thiết Quang hồi phục tinh thần lại, nhìn về phía Tô Bạch, “Cám ơn người.”

“Có thể nói cho ta biết có chuyện gì không?” Tô Bạch sưởi ấm, hỏi Tiêu Thiết Quang.

Tiêu Thiết Quang cười chua xót, “Chỉ là chuyện một người anh em trở mặt mà thôi...”

Nói xong hắn thuật lại từ đầu tới cuối chuyện này cho Tô Bạch.

Thậm chí cả chuyện mình là dân trộm mộ đều không hề giấu giếm.

Vào lúc này, hắn đã không định giấu giếm bất cứ chuyện gì nữa.

Hóa ra từ một năm trước hắn và người bạn của mình đã xuống một ngôi mộ.

Nhưng trong ngôi mộ kia giống như đã bị tên trộm mộ khác ghé thăm, bên trong rỗng tuếch.

Lúc ấy người bạn của hắn không cam lòng nên lật ngược quan tài lại.

Sau đó hai người tìm được một cái đĩa tròn bằng vàng được khảm dưới đáy.

Hai người vui mừng quá đổi.

Sau khi rời khỏi đây, đĩa tròn được Tiêu Thiết Quang giữ, chuẩn bị tìm thời cơ thích hợp để bán nó đi.

Nhưng mà ai ngờ, vào một tuần trước, khi chuẩn bị bán đi thì Tiêu Thiết Quang phát hiện đĩa tròn đã bị mất!

Chuyện này khiến đối phương sinh lòng ngờ vực với Tiêu Thiết Quang.

Rồi sau đó, Tiêu Thiết Quang đã hẹn đối phương đi trộm một ngôi mộ để đền bù tổn thất cho đối phương.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao một mình hắn đến nơi xa xôi như vậy.

Nhưng ai ngờ khi hắn đào trộm, thế mà lại đào ra một dã thú cầm địa, thiếu chút nữa mất mạng.

Sắc mặt Tiêu Thiết Quang tái nhợt, trong lòng vẫn khó tin tưởng.

Hắn và người bạn kia quen biết từ nhỏ.

Cũng coi như là bạn nói khó.

Hắn rất khó tin tưởng người bạn nói khó mình tin tưởng như vậy thế mà lại sẽ hại mình.

Nhưng sự thật bày ở trước mắt hắn, hắn không thể không tin.

Tô Bạch ở bên cạnh sưởi ấm, cũng không nói thêm gì.

Mặc dù nói hiện giờ hắn mới mười tám tuổi, nhưng chuyện đã từng trải qua lại còn phong phú hơn cả đời người bình thường.

Hơn nữa hắn có thể đọc được hết ký ức của người sống lại, hắn không hề thấy mới lạ gì trong chuyện này.

Không nói chuyện khác, chỉ riêng hôm nay, hắn phát hiện một chuyện nghe càng rợn cả người.

Nói đến A Chỉ, đôi phương thật sự được chôn vào trong phần mộ tổ tiên.

“Người biết được bao nhiêu chuyện về nhà La Kinh?” Tô Bạch trầm mặc một lúc, nhìn Tiêu Thiết Quang, hỏi.

“Hả?” Nghe được lời Tô Bạch nói, Tiêu Thiết Quang ngẩn người ra, sau đó lập tức nở nụ cười khổ, “Chuyện trước đó ta chỉ nói đùa một chút với người mà thôi, không thể coi như là thật.”

“Ta đã nói với người, ta là dân trộm mộ, hiểu được một ít về phong thủy, cho nên ta còn xem thử và rồi thấy kinh ngạc về phong thủy ở khu phụ cận. Sau đó ta phát hiện chỗ phần mộ tổ tiên của La Kinh có Phong Môn Sát.”

“Phong Môn Sát chính là nước vòng quanh mà khí không thông, vị trí kia sẽ rất đủ dương khí, cũng gọi là Phong Dương Sát. Nơi có phong thủy như vậy, tài vận đều bị phong lại, vốn không có khả năng phát tài.”

“Chỉ có giải được Phong Dương Sát thì người nhà này mới có thể phát tài.”

“Cho nên, chôn La Chỉ Hân đã chết đi ở đó sẽ giải được Phong Dương Sát?” Tô Bạch nhìn Tiêu Thiết Quang, hỏi.

“Không sai, thi thể phụ nữ thuần âm, nhà này dùng thi thể của phụ nữ trẻ tuổi chôn vào phần mộ tổ tiên, Phong Dương Sát này sẽ mất tác dụng.” Tiêu Thiết Quang gật đầu.

Nói đến đây, hắn lại lắc đầu cười khổ nói: “Nhưng mà đây chỉ là lời nói bừa của ta thôi, ta đã đi tìm chỗ đó rồi, không tìm được thi thể của phụ nữ trẻ tuổi.”

Tô Bạch im lặng không nói.

Đôi phương đương nhiên không có khả năng tìm được thi thể của A Chỉ.

Bởi vì A Chỉ đã bò ra từ trong đó rồi.

“Người sống lại... Người bình thường...” Tô Bạch suy xét trong lòng.

Có một số người, cho dù không biến thành người sống lại thì vẫn sẽ làm một vài chuyện nghe rợn cả người.

“Phong thủy có thật không?” Tô Bạch trầm mặc một lúc, đột nhiên hỏi.

Tiêu Thiết Quang nghe vậy, lắc đầu cười khỏ nói: “Chuyện kiểu như này tin là có, không tin thì không có. Có đạo lý nhất định, nhưng có phải thật vậy hay không thì ta cũng khó .”

Nghe xong lời hắn nói, Tô Bạch hơi câm lặng.

“Được rồi, ta đã biết chuyện này.” Hắn gật đầu, trong lòng hơi cảm thán.

Thật ra A Chỉ đã giết người lái xe kia.

Nhưng mà lúc đó A Chỉ vốn không nghĩ nhiều, buổi tối giết cả nhà người lái xe rồi rời đi.

Đoán chừng chính bản thân A Chỉ đều không thể ngờ được bản thân lại được chôn vào trong phần mộ tổ tiên.

Tô Bạch day đầu mình, trong lòng cảm thấy hơi khó xử.

Mặc dù nói hắn cảm thấy chuyện này là do cha mẹ A Chỉ làm ra, nhưng hắn lại không có chứng cứ xác thực, vốn không thể báo án được.

Huống hồ, không thấy thi thể của A Chỉ, vốn không cách nào định tội được.

Mà nếu như mặc kệ người nhà này ở bên ngoài như vậy, hắn lại cảm thấy rất không thoải mái.

Hắn cảm thấy thế giới này chắc có chút công bằng chính nghĩa.

Tô Bạch ngẫm nghĩ, nên gửi một tin cho Quản Gia, để cho đối phương xử lý giúp chuyện này.

Chuyện này cứ để cho Quản Gia xử lý đi.

“Vù vù vù...” Vừa lúc đó, có một trận gió lạnh thổi vào, Tiêu Thiết Quang không kiềm chế được rung mình một cái.

Trong mùa đông lạnh như vậy, cho dù bọc trong túi ngủ vẫn sẽ rất lạnh.

Nhất là cửa kính của căn phòng cũ này đều vỡ, gió không ngừng thổi vào bên trong.

Nhìn thấy dáng vẻ của Tiêu Thiết Quang, Tô Bạch khựng lại một chút, nói: “Người chờ một chút, ta ra ngoài một chuyến.”
Nói xong hắt đi ra ngoài.

Chương 266: Suy nghĩ của người... Rất tối tăm

Trôi qua một quãng thời gian, Tô Bạch bước từ phía ngoài vào đây.

Lúc này, trong tay hắn đang cầm một tấm da hồ ly.

Tấm da hồ ly này rất to, gần như có thể bao trùm lấy cả một người.

Tiêu Thiết Quang nhìn thấy tấm da hồ ly này thì ngần người ra.

Con hồ ly đó lại bị Tô Bạch giết mổ rồi!

Phải biết rằng, con hồ ly kia to gần bằng một con ngựa non, cỡ như con hổ bình thường.

Mà Tô Bạch nho nhã yếu đuối như thế, làm sao có thể đánh lại nổi con hồ ly đó chứ.

Hơn nữa, trên người của đối phương lại chẳng hề dính lấy một vết máu nào.

Tất cả mọi chuyện đều lộ ra sự lạ kỳ.

Tiêu Thiết Quang nuốt nước bọt, cảm thấy trước đây mình không đoán sai.

Đối phương thật sự là ma!

Nhưng rất nhanh, Tiêu Thiết Quang lại lắc đầu, vứt bỏ những tâm tư hoảng sợ đó ra sau đầu.

Cho dù như thế nào, đối phương có rất nhiều sự giúp đỡ với mình.

Hắn cảm thấy con ma trước mắt này còn có tình người hơn bạn bè của mình.

“Cho người.” Tô Bạch đưa tấm da cho Tiêu Thiết Quang.

“Cảm ơn!” Tiêu Thiết Quang cảm kích nhận lấy tấm da, sau đó lột tấm da này xuống dưới đáy túi ngủ, rồi lại cuộn thêm

một lớp ở phía trên túi ngủ.

Tiếp đó, hắn lập tức cảm thấy trên người ẩm áp.

Tuy rằng trên tấm da này vẫn còn mùi máu tanh và mùi khai của con hồ ly, nhưng lúc này Tiêu Thiết Quang cũng không màng tới nhiều như vậy nữa.

Tính mạng mới là quan trọng nhất.

“Không cần cảm ơn.” Tô Bạch lắc đầu, chui vào trong lều bạt.

Hắn cũng không bận tâm chuyện này lắm.

Khi hắn cảm giác được sự tồn tại của con hồ ly đó thì hắn đã quyết định giết chết con hồ ly này, bằng không, hắn cũng không thể nào lấy quả Tiểu Chu ném con hồ ly kia.

Phải biết rằng, hiện giờ một quả Tiểu Chu đã tăng tới hai mươi nghìn.

Hắn giàu có ra sao, cũng không thể nào lãng phí như vậy.

Sau khi Tô Bạch vào lều, hắn nằm trong túi ngủ, đầu óc đang nhớ lại đầu đuôi của toàn bộ sự việc.

Biết được sự thật A Chi tử vong, cũng xem như là một bất ngờ.

Thế nhưng, điều khiến Tô Bạch không hiểu lắm là rốt cuộc cả nhà này biết được chuyện lập mộ có thể thay đổi phong thủy từ đâu chứ.

Sau đó, đột nhiên hắn nghĩ tới gì đó, khựng lại một hồi, đứng dậy mở lều ra, nhìn sang Tiêu Thiết Quang co rút trong túi ngủ, nói: “Người biết tại sao bạn của người kêu người đến đây không?”

Tiêu Thiết Quang sững sờ, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc, cũng ngồi dậy hỏi: “Vì sao?”

Tô Bạch nghe hắn hỏi xong, hơi cạn lời, hắn nói: “Đây là việc của người, người hỏi ta ư?”

Tiêu Thiết Quang nghe hắn nói vậy, cũng lấy lại tinh thần, nở nụ cười ngượng ngùng.

Kế đó hắn suy ngẫm một hồi, nói: “Nơi này có một phần mộ từ ngàn năm trước, do ta và bạn ta phát hiện vào sáu năm

trước, ở ngay lân cận phần mộ tổ tiên nhà La Kinh.

Phong thủy chỗ đó tốt lắm, không có Phong Môn Sát như nhà La Kinh. Cho nên hấn đã chọn nơi này giúp ta.”

“Sáu năm trước...” Trong mắt Tô Bạch lộ ra vẻ suy tư.

Hấn biết La Chỉ Hân chính là chết vào năm năm trước.

“Bạn của người biết chuyện Phong Môn Sát này không?” Tô Bạch nhìn Tiêu Thiết Quang, hỏi.

Tiêu Thiết Quang không hiểu vì sao Tô Bạch hỏi như thế, nhưng vẫn gật đầu nói: “Hấn biết mà, thật ra Lâm Lỗi và ta là cùng một sư phụ dạy, bởi vậy những thứ ta biết, hấn cũng biết.”

“Nếu các người đã là sư huynh đệ, thế tại sao phải nói hấn là bạn của người?” Tô Bạch hỏi với vẻ hơi nghi ngờ.

“Vì thời đại đã khác đi, bọn ta là đào mồ trộm. Nếu ta xưng nhau sư huynh đệ với hấn thì dễ gây sự chú ý của người khác.” Tiêu Thiết Quang cười gượng nói.

“Vậy người cảm thấy, có khi nào hấn đã nói chuyện của Phong Môn Sát này với La Kinh rồi không?” Tô Bạch tiếp tục hỏi.

“Làm sao có thể.” Tiêu Thiết Quang bèn lắc đầu: “Hơn nữa vừa rồi ta đã nói, câu chuyện của nhà họ La, chỉ là ta thuận miệng nói mà thôi.”

“La Chỉ Hân đã chết rồi!” Tô Bạch lườm Tiêu Thiết Quang: “Thi thể của nàng chôn ở phần mộ tổ tiên nhà họ La, chỉ là sau này đã bị người khác chuyển đi.”

Tiêu Thiết Quang nghe hấn nói vậy bèn ngẩn người ra, sắc mặt hơi trắng bệch: “Mấy thứ phong thủy này, ta chỉ tùy tiện lấy để lừa bịp người ta, sao có thể vì chuyện này mà thật sự đi giết người chứ?”

“Nhưng La Chỉ Hân xác thực đã chết, còn nhà họ La cũng phát tài rồi.” Tô Bạch liếc nhìn Tiêu Thiết Quang, nói: “Đúng rồi, trước đó chẳng phải người đã xuống mồ sao? Đào được món gì ở dưới đất rồi?”

Tiêu Thiết Quang thở dài nói: “Ta đào ra con hồ ly thì không đào nữa. Đâu đào được thứ gì.”

“Vậy người cảm thấy có thể nào như vậy không?” Tô Bạch suy nghĩ một lúc, nói: “Thật ra năm năm trước thì bạn người đã đào món đồ dưới đất ra rồi, sau đó lại thuận miệng nói chuyện thay đổi phong thủy cho La Kinh biết?”

Tiêu Thiết Quang nghe xong, khựng người lại, hé miệng muốn nói gì đó, nhưng lại không nói nên lời.

Hồ ly cũng đào ra dưới mồ, điều đó rất dễ nhận thấy là có những hang trộm khác.

Việc này cũng chứng tỏ sự độ kia của hắc thật sự sớm đã đào món đồ đi mất.

“Suy nghĩ này của người... Rất tối tăm.” Tiêu Thiết Quang nuốt nước bọt, nói.

Bây giờ hắc vẫn không tin chuyện này lắm.

Tô Bạch không nói nhiều, kéo lều lên lại.

Đúng vậy, đôi lúc suy nghĩ của hắc đều khá tối tăm.

Song, trải qua nhiều sự việc như thế kia, bảo hắc suy nghĩ mọi chuyện một cách tốt đẹp, hắc thật sự không làm được.

Hiện giờ mọi chuyện chỉ đành đợi tới ngày mai mới có thể rõ ràng.

Hắc đã cho Quản Gia đi xử lý chuyện này, đến lúc đó có lẽ hắc có thể biết được đầu đuôi sự việc từ chỗ Quản Gia.

Tô Bạch nằm trong túi ngủ, đầu óc vẫn luôn đang nhớ lại chuyện này.

Hắc cứ cảm thấy việc này không đơn giản như bề ngoài.

Nhưng Tô Bạch lại không biết chỗ nào không ổn thỏa.

Hiện nay hắc đến nơi này cũng chỉ vài tiếng đồng hồ, manh mối có được đã ít lại càng ít.

Mặc cho là bây giờ, chuyện A Chi bị lấp phần mộ tổ tiên này cũng chỉ dừng lại ở giai đoạn suy đoán.

Cũng ngay lúc này, trong đầu Tô Bạch nhấp nháy một tia sáng.

Nếu A Chi thật sự bị ba mẹ nàng lấp phần mộ tổ tiên.

Bấy giờ nhà La Kinh rất nghèo, lại ở đâu có tiền thuê người để giết người chứ?

Lúc này, Tô Bạch lập tức cảm thấy sờn cả gai ốc.

Chắc chắn không phải do nhà La Kinh lấy số tiền này ra, vì khi đó nhà hãn căn bản không thể trả nổi.

Mà nếu không phải La Kinh trả, thế lại là người nào đây?

Giờ đây, Tô Bạch nhớ tới một người.

Sư đệ của Tiêu Thiết Quang, Lâm Lỗi.

Tuy nhiên, tại sao Lâm Lỗi phải ra tiền giúp đỡ nhà La kinh giết người?

Tô Bạch cau chặt mày, cảm thấy chuyện này căn bản không đơn giản như vậy.

Lúc này, hãn muốn hỏi thử Tiêu Thiết Quang phía ngoài.

Nhưng hãn tức khắc phản ứng lại.

Tiêu Thiết Quang cũng không biết năm năm trước Lâm Lỗi có đến nơi này không, càng không thể nào biết được những chuyện khác rồi.

Giờ phút này, Tô Bạch cảm thấy mọi thứ sa vào đường cùng.

Sau đó, hãn lắc đầu, nhắm mắt lại ngủ.

Mọi việc đợi ngày mai người của Quản Gia qua đây rồi hãy nói.

Chương 267: Thuận buồm xuôi gió

Ngày thứ hai, trong thôn vang lên tiếng gà gáy, cả Tô Bạch và Tiêu Thiết Quang đều tỉnh dậy.

Sau khi Tô Bạch tỉnh lại, bước ra khỏi lều.

Sau đó, hắn đẩy một chiếc xe đạp ở ngoài cửa, thu dọn đồ đạc, buộc vào trên khung xe đạp.

Thấy hành động của hắn, Tiêu Thiết Quang có chút kinh ngạc hỏi: “Hóa ra ngươi mang theo một chiếc xe đạp?”

“Nếu không thì sao?” Tô Bạch liếc nhìn Tiêu Thiết Quang, đặt balo vào khung phía sau, nói: “Chẳng lẽ ngươi cảm thấy ta có thể vác được mấy thứ này à.”

Nghe lời hắn nói, Tiêu Thiết Quang có chút xấu hổ.

Quả thật đêm qua hắn không nhìn thấy chiếc xe đạp này.

Hơn nữa hắn còn dùng chuyện này để kết luận Tô Bạch là quý.

Thật ra, Tiêu Thiết Quang không nhìn thấy chiếc xe đạp này là chuyện rất bình thường.

Bởi vì đêm qua, lúc hắn vào căn nhà này, Tô Bạch còn chưa có lấy xe đạp ra khỏi không gian linh tính.

Đồ vật không xuất hiện, hắn nhìn thấy mới có quý.

“Ta chuẩn bị đi đây, sau này có duyên gặp lại.” Tô Bạch nhìn Tiêu Thiết Quang, gật đầu nói.

Nghe được lời nói của hắn, Tiêu Thiết Quang giật mình: “Cứ vậy mà đi sao?”

“Nếu không thì sao?” Tô Bạch xách xe đạp ra khỏi phòng, đặt trên mặt đất, cười nói: “Chẳng lẽ ngươi còn định ở đây một đêm?”

“Vậy tấm da hồ ly này thì sao? Có muốn mang theo không?” Tiêu Thiết Quang sờ tấm da hồ ly, hỏi Tô Bạch.

Tô Bạch có chút ngạc nhiên nhìn Tiêu Thiết Quang, nói:
“Chẳng lẽ ngươi muốn mang theo? Tuy đã thú cấm địa không phải động vật phải bảo vệ, nhưng ngươi cầm một tấm da thuộc lớn như vậy đi khắp nơi, hẳn sẽ bị cảnh sát ngăn lại để vặn hỏi. Thân phận của ngươi thật sự chống lại được điều tra sao?”

Nghe thấy lời của hắn, Tiêu Thiết Quang cũng phản ứng ngay lập tức.

Nếu hắn bị cảnh sát chặn lại, không cẩn thận một chút, còn có thể khiến chuyện hắn trộm mộ trước kia bị điều tra ra.

Nói vậy, sẽ phiền phức lớn.

Tiêu Thiết Quang nghĩ vậy, xấu hổ cười nói: “Quả thật là vậy.”

Nói xong, hắn ném hồ ly xuống đất, lại cuộn lại túi ngủ, hỏi Tô Bạch: “Ngươi còn một cái túi ngủ.”

“Cái này cho ngươi.” Tô Bạch lấy ra túi ngủ từ trong hành lý, ném cho đối phương.

Tiêu Thiết Quang cầm lấy chiếc túi, ngăn cả người.

Túi ngủ này tối qua ngủ cảm thấy rất ấm áp, giá ít nhất cũng phải hơn một nghìn.

Loại túi ngủ này, nói tặng là tặng.

“Thật khí phách.” Tiêu Thiết Quang cảm thán một tiếng, nhìn bóng lưng Tô Bạch càng ngày càng xa, nhanh chóng cất túi ngủ đi.

Sau khi dọn xong túi ngủ, hắn đi theo sau Tô Bạch.

Một lúc sau, hai người đến đầu thôn.

Lúc đi ngang qua nhà La Kinh, Tiêu Thiết Quang đột nhiên thấy cả nhà La Kinh trống rỗng, không có một ai, thậm chí trong đó còn có một số thứ lộn xộn, giống như bên trong đã xảy ra trận chiến.

“Cái đó... Tô Tô... Bạch...” Tiêu Thiết Quang nuốt nước bọt, vẻ mặt sợ hãi, dùng khuỷu tay huých vào cánh tay Tô Bạch, run rẩy nói: “Không thấy người của nhà La Kinh.”

“Ừ.” Tô Bạch gật đầu nói: “Không thấy thì không thấy, không cần kinh ngạc như vậy. Có lẽ bọn họ ra ngoài chơi rồi.”

Buổi sáng hôm nay hấn đã biết chuyện này từ Quản Gia, đương nhiên không hề kinh ngạc.

Lúc ba giờ rạng sáng nay, thành phố Hồng Hải phái cảnh sát mặc thường phục đến, bí mật đưa nhà La Kinh đi, thẩm vấn suốt đêm.

Ước chừng không bao lâu, đồn cảnh sát thành phố Hồng Hải sẽ hỏi ra kết quả.

Nghe những lời của Tô Bạch, Tiêu Thiết Quang cảm thấy có chút không đúng, nhưng vì sao không đúng thì hấn không nói được.

Hôm qua hấn còn nói với Tô Bạch về chuyện nhà này, hôm nay người nhà này đã không thấy đâu, có phải hơi trùng hợp không.

“Tiếp theo người có dự định gì không?” Cũng ngay lúc này, lời nói của Tô Bạch cắt ngang suy nghĩ của Tiêu Thiết Quang.

“Ta?” Tiêu Thiết Quang ngẩn ra, sau đó suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta chuẩn bị đi tìm Lâm Lỗi, tìm một lời giải thích.”

Nghe được lời của hấn, Tô Bạch có chút cạn lời.

Bây giờ hấn xem như đã nhìn ra, mặc dù Tiêu Thiết Quang là một người ba bốn mươi tuổi, nhưng tính cách khá thật thà.

Vậy cũng khó trách bị sự đệ mình hãm hại đến cùng cực.

Phải biết rằng thứ lâm Lỗi muốn chính là mạng của hấn.

Lúc này, chẳng lẽ điều nghĩ đến không phải là giết đối phương trước khi đối phương ra tay hay sao?

Lúc này Tô Bạch đang ngẫm lại có phải mình gần đây trải qua giết chóc quá nhiều, chuyện gì cũng đều cực đoan hóa?

“Quay về khắc một hủ tro cốt ma luyện tâm tính một chút.” Tô Bạch nghĩ thầm trong lòng.

Chính vào lúc này, di động của hấn đột nhiên vang lên.

Tô Bạch lấy di động ra xem, phát hiện Quản Gia gửi tin đến.

Hấn nhanh chóng đọc toàn bộ tin nhắn một lần, trở nên im lặng.

Hắn thực sự đoán đúng rồi, cha và anh trai của La Chỉ Hân, đều biết La Chỉ Hân bị điên tổ mộ, hơn nữa bọn họ tham gia vào chuyện này.

Hơn nữa, trong khẩu cung của La Kinh, suy đoán khác của Tô Bạch, cũng chứng thực rồi.

Kẻ chi tiền thuê sát nhân giết người, chính là Lâm Lỗi.

Năm năm trước, chính Lâm Lỗi đã nói cho La Kinh chuyện niêm phong cửa, hơn nữa giật dây đối phương thuê sát nhân giết người.

“Thật đúng là tàn nhẫn...” Trong lòng Tô Bạch có chút ớn lạnh.

Con gái nuôi dưỡng mười mấy năm, nói giết là giết.

Không khỏi có hơi quá nhẫn tâm.

Tiền tài, thực sự quan trọng hơn con cái sao?

“Ta đi tìm Lâm Lỗi với người, thế nào?” Tô Bạch nhìn Tiêu Thiết Quang, đột nhiên nói.

Nghe được lời của hắn, Tiêu Thiết Quang ngăn ra: “Người đi với ta sao?”

Trong lòng hắn cảm thấy có chút kỳ lạ, chuyện này là giữa hắn và Lâm Lỗi, tại sao Tô Bạch phải đi theo?

“Ừ.” Tô Bạch gật đầu nói: “Ta cũng có chút chuyện muốn hỏi Lâm Lỗi.”

Đêm qua hắn đã cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái, bây giờ sau khi xác nhận khẩu cung từ Quản Gia, hắn càng cảm thấy cái chết của A Chỉ có chút kỳ lạ.

Hắn cảm thấy, nếu mình có thể biết rõ ràng mọi chuyện từ đầu đến cuối, có lẽ sẽ có được thu hoạch không tưởng.

Tiêu Thiết Quang ở một bên có chút nghi hoặc hỏi: “Người có chuyện gì muốn hỏi hắn?”

“Ta biết La Chỉ Hân, về chuyện La Chỉ Hân, ta muốn một mình hỏi hắn một chút.” Tô Bạch im lặng một lúc, nói.

Hắn quả thật biết La Chỉ Hân, chỉ là hắn đã giết đối phương, quen biết trong trí nhớ của đối phương.

“Chuyện này...” Tiêu Thiết Quang có chút cạn lời.

Nếu là như vậy, đối phương muốn tìm Lâm Lỗi cũng không có gì đáng trách.

“Thôi bỏ đi.” Hắn do dự một chút, nói, “Lâm Lỗi rất nguy hiểm, người đi ngược lại có nguy hiểm.”

Nghe được lời của hắn, Tô Bạch hơi kinh ngạc.

Đối phương vậy mà còn biết Lâm Lỗi nguy hiểm?

Nếu vậy, tại sao đối phương còn chuẩn bị đi tìm Lâm Lỗi muốn lời giải thích?

Như vậy là không sợ chết sao?

“Ừm, người nói đúng, đã như vậy, ta sẽ không đi.” Tô Bạch gật đầu, nói thẳng.

Nói xong, hắn vỗ vai Tiêu Thiết Quang nói: “Chúc người thuận buồm xuôi gió.”

Ngay lập tức, Tô Bạch đạp xe, đi về phía xa.

Tiêu Thiết Quang trợn mắt há mồm nhìn bóng lưng đi xa của Tô Bạch, há hốc miệng.

Quyết đoán vậy sao?

Không khách sao gì luôn?

Hơn nữa, câu thuận buồm xuôi gió kia của đối phương, Tiêu Thiết Quang luôn cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng không ổn chỗ nào, lại không nói được.

Suy nghĩ một hồi, hắn lắc đầu, đi về phía một nơi hẻo lánh ở cửa thôn.

Đối phương không đi, cũng là một chuyện tốt.

Hắn cũng không muốn Tô Bạch, người đã giúp mình nhiều lần, rơi vào nguy hiểm như vậy.

Mà thứ Tiêu Thiết Quang không chú ý là, nơi mà Tô Bạch vừa mới vỗ trên người hắn, có một ít nước trái cây màu đỏ.

Bởi vì nhiệt độ, nước trái cây này chậm rãi ngưng kết ra băng tuyết, kết hợp với quần áo của hắn.

Chương 268: Thành phố Sa Khâu

“Àm...” Động cơ phát ra tiếng nổ vang.

Tô Bạch lái xe, chạy trên đường núi.

Trong rừng núi, đã bị tuyết trắng bao phủ, trên đường cái cũng có một ít tuyết đọng.

Lái xe ở một nơi như vậy, cho dù kỹ năng lái xe của Tô Bạch đã rất tốt, nhưng cũng cần phải giảm tốc độ.

Nếu không vừa bắt cần, xe có thể bị trượt bánh, do đó gây ra tai nạn.

Tô Bạch vừa lái xe, vừa nhìn cảnh tuyết xung quanh.

Hắn không hề để ý chuyện chiếc xe không thể chạy với tốc độ quá nhanh lúc này.

Bởi vì hắn lái xe, chủ yếu là theo dõi người khác, mà không phải trực tiếp đến một địa điểm nhất định.

Mà người hắn theo dõi, còn lái chậm hơn hắn.

Tô Bạch nhìn cảnh tuyết xung quanh, cũng không cảm thấy đơn điệu nhàm chán.

Bởi vì nhãn lực của hắn mạnh hơn người thường, hắn có thể nhìn thấy một số thứ mà người thường không thể nhìn thấy trong rừng núi.

Tất nhiên, cái này không phải là quý.

Mà chỉ là một số động vật nhỏ.

Nếu nói dã thú như dã trĩ, hồ ly cùng với hươu bào.

Đây chỉ là dã thú bình thường, ít hung dữ hơn những dã thú cầm địa, ít địch ý với nhân loại.

Nhìn những động vật này, khiến Tô Bạch cảm thấy tâm trạng rất tốt.

Đây là dáng vẻ thế giới vốn nên có.

Lúc này, Tô Bạch dừng một chút, chậm rãi lái xe đến bên đường, bắt đầu chờ đợi.

Bây giờ hẳn có thể cảm nhận được, Tiêu Thiết Quang ở phía trước đã dừng lại, di chuyển hạn chế trong một khu vực.

Trước đó, hẳn đã đập một quả Tiểu Chu trên quần áo của Tiêu Thiết Quang.

Vì vậy, hẳn có thể dùng năng lực cảm giác linh năng thực vật, tiến hành theo dõi Tiêu Thiết Quang từ một khoảng cách xa.

Tô Bạch xuống xe, tìm một tảng đá lớn trèo lên, nhìn về phía xa.

Sau đó, hẳn nhìn thấy ven đường phía trước có một quán ăn, hiểu được lần này Tiêu Thiết Quang dừng lại là để ăn cơm.

Sau khi hẳn ra khỏi thôn Thủy Khẩu, tìm Quận Gia lấy một chiếc xe, đi theo Tiêu Thiết Quang về phía bắc, bây giờ đã đến tỉnh Giang Bắc.

Tổng cộng mất khoảng một ngày.

Tô Bạch nhìn xung quanh, chạm vào bông tuyết xung quanh khẩu trang.

Cũng không biết Lâm Lỗi ở đâu.

Ngày càng đi về phía bắc.

Cứ tiếp tục đi như vậy, có thể đến ranh giới sa mạc.

Sau đó, Tô Bạch nhảy khỏi tảng đá, vào trong xe.

Tiếp đó hẳn lái xe ra đường cái, tìm một vị trí khuất gió, lấy đồ làm bếp ra, chuẩn bị nấu nướng.

Tiêu Thiết Quang đói bụng, hẳn cũng đói, đương nhiên phải nấu ăn.

Chỉ là Tô Bạch phát hiện, đồ ăn mình mang theo không đủ.

Lần này hẳn cũng không ngờ mình phải làm nhiều món như vậy, đương nhiên sẽ không chuẩn bị quá nhiều lương khô.

Lập tức, Tô Bạch suy tư một chút, đầu tiên là ép cơm, sau đó lên xe, lấy ra hai giới châu, sau đó biến mất tại chỗ.

Tô Bạch biến mất không bao lâu, một con hươu bào đi tới, nhìn chăm chăm vào chiếc xe.

Vừa rồi, hình như nó nhìn thấy người biến mất?

Nhưng rất nhanh, một bóng người đột nhiên xuất hiện trong xe.

Hươu bào giật mình, đám lông trắng trên mông rung lên, rồi sau đó nhảy dựng, nhanh chóng bỏ chạy về phía xa.

Bên trong xe, Tô Bạch liếc nhìn bóng dáng đi xa của hươu bào ngốc nghếch, có chút dờ khóc dờ cười.

Hắn vừa mới rời đi bao lâu, đã có động vật đến gần rồi?

Tô Bạch cất hai giới châu đi, bước ra khỏi xe, sau đó, ở bên cạnh đồ làm bếp, lấy một con hươu to gần bằng một chiếc xe nhỏ ra khỏi không gian linh tính.

Con hươu này rõ ràng đẹp hơn con hươu bào ngốc nghếch vừa rồi rất nhiều, bên trong bộ lông trắng muốt trên người, có vẩy bảy màu, lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Mà trong sừng con hươu này, trong đó có một số kết cấu trong suốt, dưới ánh mặt trời, mờ ảo tỏa ra tia sáng bảy màu.

Đây là con hươu mà Tô Bạch bắt được khi vừa đi đến thế giới khác.

Khi đó có rất nhiều dã thú, hắn nhìn thấy con hươu này đẹp, nên bắt con hươu này.

“Không biết có ngon hay không.” Tô Bạch sờ bắp thịt ẩm áp mà căng phồng của hươu, cảm thấy có chút thèm ăn.

Sau đó, ma thiết trong tay hắn biến thành một cốt dao.

Tiếp theo, hắn mổ bụng con hươu, lấy nội tạng trong đó ra ném đi.

Sau khi hoàn thành, Tô Bạch cắt đuôi của con hươu, bắt đầu ướp nguyên liệu, bắt đầu làm thịt xào ớt.

Mà cũng đúng vào lúc Tô Bạch đang nấu ăn, con hươu bào chạy trốn lúc trước chạy tới, dùng đôi mắt tò mò nhìn Tô Bạch, nhìn hắn nấu ăn.

Nhìn dáng vẻ này của hươu bào, Tô Bạch có chút cạn lời.

Trước đây hắn đã từng nghe về danh tiếng của con hươu bào ngốc.

Nghe nói con hươu bào này bị đánh, sau khi chạy thoát còn có thể quay lại xem thử thứ đánh nó là cái gì.

Lúc trước hắn vẫn không tin hươu bào này lại như vậy.

Nhưng bây giờ xem ra, một số lời đồn cũng không phải là giả.

Phải biết rằng thứ hắn đang nấu bây giờ, là thịt hươu, con hươu bào này chạy tới, cũng không sợ mình bắt nó ăn.

“Ta nói người này, cũng vì bây giờ người là động vật được bảo vệ, nếu không ta thật sự ăn thịt người.” Tô Bạch cười nói một câu.

Hươu bào thấy Tô Bạch biết nói tiếng người, giật mình, lập tức lại bỏ chạy đi xa.

Tô Bạch có chút cạn lời, sau đó tiếp tục nấu ăn.

Chỉ trong chốc lát, hắn gần như đã hoàn thành.

Một lúc sau, con hươu bào lại đi tới, tò mò nhìn thứ Tô Bạch đang ăn, nước bọt chảy ra.

Tô Bạch nhìn dáng vẻ đối phương, trong lòng cũng sinh ra ý đùa giỡn, gấp một miếng thịt hươu rán chín ném xuống đất.

Hươu bào lúc đầu bị hoảng sợ, nhưng sau đó bị thịt hươu trên mặt đất hấp dẫn, ngửi mùi trên mặt đất, do dự một lúc, rồi ăn thịt hươu.

Tô Bạch nhìn thấy cảnh này, khóe miệng giật giật, trong lòng có chút can lời.

Con hươu bào này ăn thật.

Sau đó, Tô Bạch cũng không cho nữa.

Cho hươu ăn thịt hươu, không khỏi có chút thiếu đạo đức.

Sau đó, trong tình huống con hươu nào chảy nước bọt nhìn chăm chăm, Tô Bạch ăn xong bữa.

Ăn xong, hắn lấy một cái thùng nước trong không gian linh tính, rửa sạch chén nôi.

Cũng đúng lúc hần rửa xong, Tô Bạch cảm nhận được vị trí của Tiêu Thiết Quang đang nhanh chóng rời xa.

Tô Bạch cất đồ trong không gian linh tính, lên xe, bắt đầu tiếp tục theo dõi Tiêu Thiết Quang.

Ở chỗ cũ, hươu bào ngơ ngác nhìn về phía Tô Bạch đi xa, lại nhìn về phía khoảng tuyết trống rỗng, trong mắt lộ ra vẻ khó hiểu.

Sau đó, nó bước đến chỗ Tô Bạch nấu ăn, cúi đầu ngửi mùi trên mặt đất.

Chỉ một lát sau, nó tìm thấy nội tạng mà Tô Bạch vứt bỏ, bắt đầu ăn.

Lúc ăn, trong bộ lông của nó, không biết khi nào, bắt đầu mọc ra một ít vảy trắng mịn.

“U u...”

Qua một thời gian, hươu bào ngơ ngác nhìn nội tạng còn rất nhiều trên mặt đất, trong mắt lộ ra vẻ khó hiểu.

Nó... đã no rồi.

Vậy những thứ khác thì làm sao bây giờ?

Bên kia, Tô Bạch đã đi theo Tiêu Thiết Quang đến thành phố Sa Khâu.

Thành phố Sa Khâu là một thành phố cấp tỉnh ở tỉnh Giang Bắc, được coi là phồn hoa.

Đến đây, người và xe rõ ràng nhiều hơn.

Sau khi đến thành phố này, Tiêu Thiết Quang lái xe vào một con hẻm nhỏ.

Sau đó, hần bước vào một căn nhà.

Tô Bạch đứng cách đó không xa, cũng không đi vào.

Đây không phải là nơi Lâm Lỗi ở.

Vừa rồi hần dùng cảm giác dã thú để quan sát con hẻm nhỏ kia một lần.

Trong này có vẻ như nơi chuyên bán thịt.

Mà căn nhà Tiêu Thiết Quang bước vào, lại khác.

Nhà này, bán súng.

Xem như một điểm nổi bật.

Tiêu Thiết Quang đến đây, cũng không phải để tìm Lâm Lỗi, mà để mua một khẩu súng.

Thực ra chuyện này cũng bình thường.

Tiêu Thiết Quang biết Lâm Lỗi rất nguy hiểm, mang theo súng để phòng thân là vô cùng cần thiết.

Chỉ là... trong đó hình như có một số vấn đề nhỏ.

Tô Bạch bây giờ có thể cảm nhận rõ ràng trong cửa hàng có người đang gọi điện thoại.

Chương 269: Lâm Lỗi bỏ trốn

Tô Bạch đứng bên ngoài, cũng không đi vào.

Cửa hàng bán súng này, cũng chỉ đang gọi điện thoại mà thôi, không có ý định tấn công Tiêu Thiết Quang.

Qua một thời gian, Tiêu Thiết Quang bước ra khỏi cửa hàng, lái xe tiếp tục đi về phía trước.

Tô Bạch cũng vào xe, tiếp tục đi theo hắn.

Một lúc sau, Tiêu Thiết Quang lái xe đến gần một ngôi nhà sắt ở ngoại thành, rồi xuống xe.

“Phù...”

Sau khi xuống xe, Tiêu Thiết Quang thở ra một hơi dài, hắn đứng trên ngã tư đường yên tĩnh, trong lòng cảm xúc lẫn lộn.

Dù đến bây giờ, hắn cũng rất khó tin sự đệ mình muốn làm hại mình.

Phải biết rằng, hắn và sự đệ hắn, chính là huynh đệ tình như thủ túc!

Hắn cũng không thể nghĩ ra rốt cuộc là lý do gì, khiến đối phương muốn giết mình.

“Rốt cuộc vì sao phải làm như vậy?” Tiêu Thiết Quang nghĩ đến quá khứ, trái tim như bị dao cắt.

Hắn thò tay vào túi, nắm chặt khẩu súng lục.

Nếu Lâm Lỗi thực sự muốn hại hắn, vậy hắn sẽ không nung tay.

Tuy là một người vô cùng quan tâm huynh đệ, nhưng hắn cũng không phải là người ngu xuẩn.

“Xoàng xoạt...” Đúng lúc này, một âm thanh sột soạt truyền đến.

Vẻ mặt của Tiêu Thiết Quang thay đổi, chậm rãi rút súng lục ra, bước chân nhẹ nhàng, mắt nhìn chăm chú vào nơi phát ra âm thanh kia.

Sau đó, hắn tìm một góc khuất, từ từ lén vào.

Trán Tiêu Thiết Quang hơi lấm tấm mồ hôi, từng bước đi về nơi phát ra âm thanh sột soạt.

Mà đến nơi, hắn ngạc nhiên phát hiện, nơi này lại trống rỗng, không hề có thứ gì.

Lúc này, hắn đột nhiên nghĩ tới gì đó, biến sắc, lập tức chạy về phía nhà sắt bên cạnh.

Đến cạnh ngôi nhà sắt, Tiêu Thiết Quang mở cửa ra.

Sau đó, hắn bước vào nhà, lại phát hiện căn nhà sắt trống rỗng, bên trong không có ai.

“Chạy mất rồi?”

Tiêu Thiết Quang bước vào nhà, tìm kiếm bên trong một vòng, quả thực không tìm được người.

Sắc mặt hắn trở nên có hơi khó coi, trong lòng kinh hãi.

Chẳng lẽ Lâm Lỗi nhận được tin tức trước khi hắn tới?

“Không tìm được người, đúng không?” Đúng lúc này, một giọng nói truyền đến.

Nghe giọng nói này, Tiêu Thiết Quang lập tức cảnh giác xoay người, chĩa khẩu súng vào người nói.

“Ô Bạch?” Thấy rõ người tới, hắn kinh ngạc thốt lên.

“Là ta.” Ô Bạch gật đầu.

“Người theo dõi ta?” Tiêu Thiết Quang sửng sốt một hồi, sau đó lập tức phản ứng lại, bỏ súng trong tay xuống, hơn nữa còn cài chốt lại.

“Nếu ta không đi theo người, người đã bị giết rồi.” Ô Bạch thản nhiên nói, bước vào nhà.

Tay hắn kéo theo một người.

Tiếp theo, hắn đặt người này xuống đất, nói: “Người có quen biết người này không? Vừa rồi không phải người nghe thấy

động tĩnh sao? Chính là do hấn tạo ra. Vì để dẫn người qua, sau đó đánh chết người.”

“Ta không biết người này.” Tiêu Thiết Quang liếc mắt nhìn người trên mặt đất, nuốt nước bọt nói: “Người giết hấn rồi?”

Hấn rất khó mà ngờ được, Tô Bạch thoát nhìn cũng chỉ như một học sinh trung học, cũng dám giết người.

“Đương nhiên không phải.” Tô Bạch dùng ánh mắt thẳng ngốc nhìn Tiêu Thiết Quang: “Giết hấn rồi, chúng ta hỏi tin kiểu gì?”

Sau đó, hấn thuận thực néo hàm của sát thủ, mở miệng sát thủ ra, xem răng của sát thủ có vấn đề gì không.

Sau khi xác nhận không có vấn đề gì, Tô Bạch lấy hết mọi thứ trên người của sát thủ ra

Hai khẩu súng lục, hai con dao găm, một quả lựu đạn.

Với năng lực cảm giác dã thú, Tô Bạch tìm mấy thứ này, đương nhiên là chuyện rất dễ dàng.

Tiêu Thiết Quang ở bên cạnh, nhìn động tác thuận thực của Tô Bạch, trợn mắt há mồm.

“Người là đặc công à?” Hấn nhìn Tô Bạch, không kìm lòng được hỏi.

Tô Bạch nghe vậy, có chút cạn lời.

Hấn chỉ là có thân thủ mạnh một chút, sao tính là đặc công được.

“Không phải.” Tô Bạch lắc đầu, cất súng lục lựu đạn đi.

Sau đó, hấn nhìn xung quanh, tìm thấy một cái ấm nước.

Nhìn thấy cái ấm nước, hai mắt Tô Bạch sáng lên, hấn bước tới chỗ cái ấm, rút nút ra, đưa tay lên miệng ấm cảm nhận nhiệt độ.

“Nóng, thời gian đi của Lâm Lỗi hấn là ngay hôm nay.” Tô Bạch cảm nhận nhiệt độ nóng phồng tay, trong lòng suy tính.

Nếu rời đi vài ngày trước, nước trong cái ấm này tuyệt đối không nóng như vậy.

Tiếp theo, Tô Bạch xách ấm nước, đi tới trước mặt sát thủ, sau đó chậm rãi đổ nước sôi trên tay xuống.

Nước sôi đổ trên mặt đất, phát ra âm thanh chói tai.

“A!”

Bị dội nước dôi vào tay, sát thủ lập tức la hét thảm thiết, đau đớn lăn lộn trên đất.

Sau đó, người này lại đột nhiên nghĩ ra gì đó, lập tức chạm vào khẩu súng trên người mình.

Nhưng rất nhanh, hắn chạm vào một khoảng không.

Sát thủ biến sắc, lao ra khỏi nhà.

Nhưng đúng lúc đó, một cái chân đá mạnh vào bụng sát thủ, đập hắn ngã xuống đất.

“Oe!” Sát thủ ngã xuống đất, che bụng mình, liên tục nôn ra dịch mật.

Tiêu Thiết Quang ở bên cạnh ngây ngốc.

Hắn cảm thấy mình mang theo một khẩu súng đến đây, đã đủ tàn nhẫn rồi.

Kết quả là Tô Bạch này, dội nước sôi lên tay người ta, càng thêm tàn nhẫn!

Hơn nữa, càng khiến người khác sợ hãi chính là, lúc đối phương làm loại chuyện này, sắc mặt không chút thay đổi.

Đây thực sự là chuyện một người mười tám mười chín tuổi làm ra sao?

Tất nhiên, điều mà Tiêu Thiết Quang không biết chính là, chuyện Tô Bạch làm bây giờ, so với chuyện trước kia hắn làm, chỉ có thể nói là thiếu nhi mà thôi.

Phải biết rằng, trước đây, Tô Bạch thậm chí còn chặt đứt tứ chi của Cao Tường, sau đó kéo đối phương như chó qua mấy con phố.

“Nói ra toàn bộ mọi chuyện người biết, ta sẽ tha cho người một mạng.” Tô Bạch đặt ấm nước sôi sang một bên, bình tĩnh nói với sát thủ.

Sau khi sát thủ bình tĩnh lại, nhìn về phía Tô Bạch, ánh mắt lộ ra vẻ oán hận: “Người chết chắc rồi! Người và người nhà của người đều phải chết!”

Nói xong, hắn định quay đầu đập đầu vào góc bàn.

Nhưng rất nhanh, Tô Bạch đã kéo người lên, lại bóp cổ tên sát thủ một phen.

“Chết thì rất dễ. Nhưng có chuyện còn tệ hơn cái chết.” Tô Bạch giẫm lên cổ họng tên sát thủ nói: “Có tin ta đổ nước sôi vào miệng người không?”

Tiêu Thiết Quang ở bên cạnh nghe vậy, sắc mặt có chút tái mét.

Mà cũng chính lúc này, một luồng sát ý mạnh mẽ trên người Tô Bạch bao trùm lên sát thủ.

Lúc đây sát thủ còn giãy dụa, muốn giết ngược Tô Bạch.

Nhưng rất nhanh, hắn cảm nhận được sát ý mang theo mùi máu tanh nồng nặc kia.

Trong phút chốc, cả người hắn dựng tóc gáy, một cảm giác sợ hãi không ngừng đánh vào nội tâm hắn, khiến cả người hắn run lên.

Lập tức, quần hắn ướt sũng.

Sát thủ run rẩy, hét lên: “Cấp trên có người bảo ta giết hắn!”

“Giết ai!”

“Lâm Lỗi!” Sát thủ điên cuồng hét lên.

“Là ai muốn giết Lâm Lỗi!” Tô Bạch lập tức truy hỏi.

Nhưng lúc này, ánh mắt của sát thủ đã trở nên hỗn loạn, nước bọt chảy ra khỏi miệng hắn.

Đã điên rồi.

Tô Bạch khẽ cau mày, trong lòng hắn cũng có chút ngoài ý muốn.

Năng lực sát khí kinh sợ này, sau khi thêm hai điểm thuộc tính đặc biệt, đã trở nên mạnh như vậy, vậy mà lại trực tiếp dọa đối phương thành kẻ ngốc.

Phải biết rằng, người trước mặt, cũng không phải người thường, mà là một tên sát thủ có gan tự sát.

Tổ chất tâm lý của một người như vậy, người thường tuyệt đối không thể so được.

Chương 270: Ta sẽ phải ngồi tù sao?

“Xem ra năng lực này về sau sẽ cho người thường sử dụng, nhất định phải chú ý đến mới được.”

Tô Bạch nhìn tên sát nhân đã hoá điên, trong lòng nghĩ thầm.

Thành thật, hắn không ngờ rằng năng lực của sát khí chấn động lại có thể gây cho người thường thương tổn lớn đến vậy.

Như vậy, nếu tùy ý sử dụng nó trong tương lai, có khả năng sẽ gây ra một số rắc rối.

Tiêu Thiết Quang ở một bên theo dõi toàn bộ quá trình, trán không ngừng chảy mồ hôi lạnh. Tuy nói sát khí vừa rồi xuất hiện trên người Tô Bạch không phải nhắm vào hắn, nhưng trong lòng hắn lại xuất hiện một tia sợ hãi.

Lúc này, Tiêu Thiết Quang đột nhiên nhớ ra điều gì đó mà hắn đã quên mất.

Đó là, rốt cuộc con hồ ly đã chết như thế nào?

Phải biết rằng, hắn cũng đã nhìn thấy bộ lông của con hồ ly đó.

Không có một tí tổn hại nào trên bộ lông ấy hết.

Lẽ nào đối phương tay không tác sát đánh chết con hồ ly lông đỏ ở cấm địa?

Người bên kia có thực sự là người thường?

Hiện giờ Tiêu Thiết Quang có một số nghi ngờ.

Sau đó, hắn ngay lập tức đã xác nhận suy nghĩ của mình.

Người bình thường làm sao có thể trực tiếp dọa người khác biến thành kẻ ngốc! ! !

Tô Bạch liếc nhìn tên sát thủ, nhưng không có ý giết chết đối phương.

Với nhãn lực của hắn, người bên kia quả thực đã trở thành một tên ngốc.

Hắn hiện giờ sẽ không đến nổi ngay cả một tên ngốc cũng giết.

Hơn nữa, việc hắn ta nói với đối phương trước đó là sẽ lấy nước sôi đổ vào miệng đối phương cũng là giả thôi.

Bản thân Tô Bạch chưa bao giờ làm những việc tàn nhẫn như vậy với người thường hết.

“Người nghĩ Lâm Lỗi đã đi đâu?”

Tô Bạch nhìn Tiêu Thiết Quang, nói.

Nghe được lời nói của hắn, Tiêu Thiết Quang cũng lấy lại tinh thần, lau mồ hôi lạnh trên trán, sau đó cắn răng nói:

“Chuyện này là chuyện giữa ta và Lâm Lỗi, người không nên nhúng tay vào thì hơn.”

Mặc dù Lâm Lỗi đối xử rất tệ với hắn,

Hắn cũng không muốn Tô Bạch giết chết Lâm Lỗi.

Lâm Lỗi dù sao cũng là sư đệ của hắn.

Nếu như Lâm Lỗi thật sự muốn chết, chỉ có thể chết ở trong tay hắn, chứ không phải chết ở trong tay người ngoài.

“Người không muốn ta giết chết Lâm Lỗi?”

Tô Bạch nhìn vẻ mặt của Tiêu Thiết Quang, dựa trên những sự việc trong quá khứ của đối phương, nhanh chóng đoán được đối phương đang nghĩ gì .

Tiêu Thiết Quang cứng rắn gật đầu.

Tô Bạch lắc lắc đầu, nói:

“Ta sẽ không giết hắn, ta chỉ muốn biết vài điều về La Chỉ Hân, chuyện này, đối với ta rất quan trọng.”

Khi đến đây, hắn thực sự không ngừng nghĩ về cái chết của La Chỉ Hân.

Hắn cảm thấy cái chết của La Chỉ Hân không đơn giản như vậy.

Nhưng khi nhìn thấy hung thủ, lúc biết hung thủ muốn giết Lâm Lỗi, trong lòng hắn càng chắc chắn hơn về suy nghĩ này.

Thậm chí, Tô Bạch cũng cảm thấy việc La Chỉ Hân trở thành người sống lại, có khả năng là đã bị thao túng.

Bởi vì có quá nhiều điều kỳ lạ và trùng hợp trong đó!

Nếu là những Ảnh Tử khác, có thể sẽ không tin vào chuyện như này.

Nhưng Tô Bạch tin loại chuyện này.

Vì chính hắn ta, cũng do có người khiến hắn trở thành người sống lại.

“Người không giết hắn?”

Tiêu Thiết Quang nghe được lời này liền ngăn người, suy nghĩ một chút rồi hạ quyết tâm nói:

“Nếu đã như vậy, ta sẽ dẫn người đi tìm, chỉ là có thể tìm thấy không thì ta không chắc.”

Nói xong, hắn ta liếc nhìn tên giết người ngu si trên mặt đất, hỏi:

“Đúng rồi, còn tên này thì sao? Định xử lý như thế nào?”

“Lát sau cảnh sát sẽ xử lý, chúng ta đi trước thôi.”

Tô Bạch nói với Tiêu Thiết Quang, sau đó lấy điện thoại di động ra, gửi một tin nhắn cho Quản Gia.

“Ừm, được thôi.”

Tiêu Thiết Quang gật đầu và bước ra khỏi phòng sắt.

Nhưng khi hắn bước ra khỏi phòng, cơ thể hắn như đông cứng lại.

Sau đó, hắn ngơ ngác quay lại, nhìn chăm chăm vào Tô Bạch.

Đối phương vừa nói gì cơ?

Cảnh sát sẽ xử lý?

Làm sao mà đối phương biết cảnh sát sẽ đến?

Hơn nữa, đối phương gửi tin nhắn bằng điện thoại di động là có ý gì?

Tiêu Thiết Quang càng nghĩ càng thấy đáng sợ, sắc mặt có chút tái nhợt,

“Người nói cảnh sát sẽ xử lý là có ý gì?”

“Nghĩa trên mặt chữ.”

Tô Bạch cười cười với Tiêu Thiết Quang, đối với việc bị đối phương phát giác ra hắn có quan hệ với cảnh sát, hắn không quan tâm cho lắm.

Bởi vì về sau, loại chuyện này, sau này có thể sẽ gặp phải.

Vì vậy, việc cho đối phương biết mình có quan hệ với cảnh sát cũng không thành vấn đề.

“Huynh đệ, người có bắt ta đi tù không?”

Tiêu Thiết Quang hỏi Tô Bạch với thân thể hơi run rẩy.

Nghe được lời của hắn, Tô Bạch thấy hơi buồn cười, nói:

“Ta là người của bộ phận đặc biệt, chuyện của người, không thuộc quyền quản lý của ta, ta cũng lười để ý tới người.”

“Hô ...”

Nghe thấy Tô Bạch nói như vậy, Tiêu Thiết Quang thở ra một hơi dài.

Vừa rồi hắn thực sự cảm thấy như mình phải vào nhà giam ngồi rồi.

Không còn cách nào, trộm sợ nhất là chạm trán với cảnh sát.

Hắn lo lắng đề phòng nhiều năm như vậy, loại sợ hãi này đã hình thành thành một loại bản năng mất rồi.

Cho dù nhìn thấy cảnh sát trên đường, hai tay cũng có chút không nghe sai khiến, cứ muốn giơ lên không thôi.

“Đi thôi, ta đưa người đi tìm Lâm Lỗi.”

Tiêu Thiết Quang nói với Tô Bạch, sau đó đưa Tô Bạch đến bên cạnh xe của mình.

Chiếc xe mà Tiêu Thiết Quang lái là một chiếc xe bình thường, so với Đế Yến mà Quân Gia điều đến, tất nhiên không thể so sánh được rồi.

Vì vậy, khi Tô Bạch vừa lên xe đã ngửi thấy một mùi hắc của da.

Chẳng qua, Tô Bạch không quan tâm lắm đến những điều này.

Trước đây khi bố mẹ hắn còn sống, cũng lái loại xe này.

Hắn thắt dây an toàn, hỏi Tiêu Thiết Quang,

“Ta hỏi ngươi, Lâm Lỗi có phải đã đắc tội với ai rồi không?”

“Chuyện này thì ta không biết.”

Tiêu Thiết Quang lắc đầu, cười khỏ nói:

“Con người của ta á mà, đầu óc không có được linh hoạt như Lâm Lỗi, cho nên tất cả những gì ta làm, chỉ là đào mộ và trộm mộ.”

“Mấy việc như bán đồ và kết bạn, đều do Lâm Lỗi làm hết, ta không biết bất kỳ mối quan hệ nào của hắn hết. Cũng không biết hắn có đắc tội với ai không.”

Tô Bạch gật gật đầu.

Hắn cũng có thể hiểu được tình huống này, tính tình của Tiêu Thiết Quang tương đối ngay thẳng, rất khó để đi bàn một số chuyện làm ăn.

Mà tính cách của Lâm Lỗi, phỏng chừng không khác là mấy với Trương Tam, gùng càng già càng cay.

Một tổ hợp như vậy, phân công lao động khác nhau, cũng là điều dễ hiểu thôi.

Tô Bạch nằm trên ghế ngồi, nhắm mắt lại, bắt đầu xem xét lại toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối.

Có quá ít manh mối vào lúc này, cho nên muốn sắp xếp lại toàn bộ sự việc, vẫn còn có chút khó khăn.

“Với manh mối hiện giờ, không đủ để trực tiếp suy ra chân tướng.”

Tô Bạch nói thầm trong lòng.

Các manh mối bây giờ quá rời rạc, thiếu mất một mắt xích quan trọng.

Không thể suy luận ra toàn bộ sự việc bằng các phương pháp suy luận thông thường.

Vì vậy, bắt buộc phải sử dụng các phương pháp khác.

Tư duy suy luận ngược.

Đại não Tô Bạch nhanh chóng hoạt động.

Giả sử A Chỉ thực sự giống hần, là người sống lại cho con người tạo ra, vậy thì ai có thể là kẻ chủ mưu đứng đằng sau đây?

Rất nhanh, Tô Bạch đã nghĩ ra câu trả lời.

Lang Quân!

Trong toàn bộ việc A Chỉ trở thành người sống lại, chỉ có Lang Quân là được lợi nhất.

Nếu nói Lang Quân muốn biến A Chỉ thành người sống lại, chúng cần có một người trung gian.

Lâm Lỗi, rất có khả năng là người trung gian.

Mà nguyên nhân khiến đối phương giết Lâm Lỗi, rất có khả năng liên quan đến việc tối qua hần đã gọi cảnh sát đến bắt cả nhà La Kinh.

Lâm Lỗi đã bị lộ, đồng nghĩa với việc không còn tác dụng gì nữa.

Lúc trước hần đánh rắn động cỏ rồi.

Tô Bạch nghĩ đến đây liền mở mắt ra.

Nếu suy đoán của hần là đúng, thì trong Lang Quân, rất có thể sẽ có thông tin về cách biến con người thành người sống lại.

Mà điều này, chính là điều mà Tô Bạch muốn có lúc này.

Mặc dù hần đã có được trí nhớ của Khúc Du Dương, và bản thân cũng đã trải qua quá trình biến đổi từ người thường thành người sống lại.

Nhưng hần chỉ biết như vậy nhưng không biết tại sao nó lại như vậy.

Chỉ khi biết được nguyên lý trong đó, hần mới có thể mở mang thêm về chiếc quan tài hoàng kim kia.

Cho nên, sự thật về cái chết của A Chỉ, là một manh mối rất quan trọng đối với hần.

Chương 271: Vịn chắc rồi

“Chúng ta đổi người lái xe đi.”

Tô Bạch nhìn Tiêu Thiết Quang, đột ngột nói.

Nghe được lời nói của hắn, Tiêu Thiết Quang ngẩn ra, nói:

“Tại sao?”

“Bởi vì người lái xe quá chậm. Nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ người sẽ phải hốt xác của Lâm Lỗi thôi.”

Tô Bạch lắc đầu nói.

“Nhưng người chắc gì đã nhanh hơn ta ...”

Tiêu Thiết Quang châm biếm trong lòng.

Tô Bạch trông như mới chỉ khoảng mười tám tuổi, hắn thật sự không tin đối phương có thể lái nhanh hơn mình.

Nhưng nói thì nói vậy thôi, hắn vẫn lái xe vào lề đường, đổi vị trí với Tô Bạch.

Trước đây, Tô Bạch đã nhiều lần phá vỡ những hiểu biết thông thường của hắn, hắn cũng không muốn bị tát vào mặt một lần nữa.

Sau khi đổi vị trí, Tô Bạch đã cộng thêm một vài điểm thuộc tính vào kỹ năng lái xe ô tô của mình.

Sau đó, hắn khẽ nhắm mắt lại, xử lý thông tin kỹ năng lái xe hiện ra trong đầu.

Tiêu Thiết Quang ở một bên có chút lo lắng khi nhìn thấy điều này, nếu họ còn tiếp tục lề mà lề mề như này nữa, thì họ phải hốt xác của Lâm Lỗi thật rồi.

Cũng đúng lúc hắn đang định nói gì đó, hai mắt Tô Bạch đột nhiên mở ra, tay đánh lái, đạp ga hết nấc.

Chiếc xe phát ra tiếng ma sát chói tai của lốp xe.

Sau đó, tốc độ của chiếc xe nhanh chóng tăng vọt.

“Fuck!”

Tiêu Thiết Quang trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh vật xung quanh đang nhanh chóng biến mất về phía sau.

Hắn có nằm mơ cũng chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày chiếc xe rởm của mình, có thể lái ra được cảm giác bị ngã về sau như này.

Tiêu Thiết Quang run rẩy thắt dây an toàn, nắm chắc tay vịn, sắc mặt tái nhợt nhìn về phía trước.

Người kia... Lại chạy ở vùng lân cận nội thành với tốc độ tối đa trong thời tiết đầy tuyết này, hơn nữa khi quẹo cua, hắn thậm chí còn không giảm tốc độ! !

Tiêu Thiết Quang lúc này, cảm thấy cả chiếc xe nhẹ bẫng, như đang bay ở độ cao thấp, bất cứ lúc nào cũng có thể văng ra khỏi lane xe, sau đó xe huỷ người chết.

“Ngươi chỉ đường đi!”

Đúng lúc này, đột nhiên truyền đến giọng nói của Tô Bạch.

Tiêu Thiết Quang nghe vậy khẽ giật mình, sau đó ngay lập tức lấy lại tinh thần từ trong nỗi sợ hãi, nói:

“Rẽ phải ở ngã tư phía trước, sau đó vượt qua hai cột đèn giao thông, rẽ trái qua cầu lớn là đến rồi!”

Lúc này, hắn mới nhận ra, giọng nói của hắn đang run rẩy.

“Ok, ngươi bám chặt vào.”

Tô Bạch gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh nhìn về phía trước.

Tiêu Thiết Quang ở bên cạnh, nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của hắn, cảm thấy có hơi lo lắng.

Tên này... chắc không phải đi tìm chết đâu ha.

Tiếp đó, một chiếc xe CTECHI bình thường phóng nhanh trên đường cái, khiến những người đi đường giật nảy mình, trợn mắt há hốc mồm nhìn chiếc xe đó nhanh chóng rời đi.

Sau đó, Tô Bạch và Tiêu Thiết Quang đã tìm kiếm nhiều nơi ở thành phố Sa Khâu, nhưng đều không tìm thấy Lâm Lỗi.

Gần như vòng quanh toàn thành phố một lượt rồi.

“Còn chỗ nào nữa không?”

Tô Bạch hạ tốc độ xe, ổn định trên đường.

Tiêu Thiết Quang ở bên cạnh lúc này đang cầm một chiếc túi nhựa màu đen, không kiềm được mà nôn khan.

Tốc độ của chiếc xe này, kích thích hơn trò tàu lượn siêu tốc nhiều.

Nếu không phải vì còn việc phải làm, hắn đã trực tiếp nhảy ra khỏi xe rồi.

Ngồi trên xe này, thực sự là lấy mạng ra để ngồi a.

“Để ta nghĩ thêm xem.”

Tiêu Thiết Quang khó khăn đưa tay ra vẫy vẫy, để bản thân bình tĩnh lại một chút.

Sau đó hắn ta dừng lại một chút, nói:

“Chỉ còn một nơi cuối cùng, người lái xe đến vùng ngoại ô phía bắc của thành phố Sa Khâu, đến khu vực nghĩa trang thì dừng lại.”

“Được, vịn chắc rồi chứ.”

Tô Bạch gật gật đầu, liếc nhìn bản đồ hướng dẫn trên điện thoại di động, rồi lại đạp chân ga.

“Vù vù vù...”

Bỗng, từ xa có tiếng còi báo động vang lên, một tốp cảnh sát giao thông đi xe mô tô đang nhanh chóng áp sát xe hơi.

“Cảnh sát đến rồi!”

Tiêu Thiết Quang nhìn thấy cảnh sát, đồng tử lập tức giãn to ra, tay không ngừng run rẩy, muốn giơ tay lên.

“Ừm, ta biết rồi.”

Tô Bạch gật gật đầu, đối với loại chuyện này, hắn cũng không còn lạ gì nữa.

Dù sao thì hắn cũng đang phóng như bay trong thành phố, việc ai đó gọi cảnh sát cũng là chuyện bình thường thôi.

Tiêu Thiết Quang bên cạnh nghe thấy lời Tô Bạch nói, lại nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc đang chăm chú nhìn về phía trước của

đối phương, đầu tiên là kìm nén ý muốn giơ tay lên trong lòng lại.

Sau đó, trong lòng hắn mơ hồ có chút kích động.

Trận chiến cảnh sát truy bắt kẻ cướp, sắp bắt đầu rồi sao?

Lúc trước hắn từng xem qua chuyện này trong một bộ phim điện ảnh, vô cùng kích thích.

Với kỹ năng lái xe của Tô Bạch, chắc chắn có thể lái ra cảm giác kích thích!

Lúc này, Tiêu Thiết Quang cảm thấy mình không còn say xe nữa.

Nhưng cũng chính lúc này, Tô Bạch lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng gửi đi một tin nhắn trên điện thoại.

Sau đó, dưới vẻ mặt kinh ngạc của Tiêu Thiết Quang, xe cảnh sát phía sau lần lượt dừng lại, không còn đuổi theo xe hơi nữa, ngay cả tiếng còi cũng tắt đi rồi.

“Ta đã chuẩn bị sẵn sàng cả rồi! Mà ngươi lại cho ta xem cái này?” Tiêu Thiết Quang không nhịn được bèn châm chọc.

Tô Bạch kỳ quái nhìn hắn, cũng không hiểu xe cảnh sát với việc cởi quần của hắn có liên quan gì tới nhau.

Sau đó, không lâu sau, xe hơi dừng lại bên ngoài nghĩa trang.

Tô Bạch bước xuống xe, hít thở không khí có chút trong trẻo này.

Hắn nhìn phần mộ đằng xa, cảm nhận được một luồng khí quen thuộc.

Hơi thở này, khiến đại não của hắn được thư giãn.

“Oẹ!”

Mà ở bên cạnh, Tiêu Thiết Quang sau khi xuống xe, thì bèn ngồi xổm trên mặt đất, không ngừng nôn mửa.

Là một tài xế lâu năm, ngồi trên xe Tô Bạch rất khó chịu, chân có chút run lẩy bẩy.

Tô Bạch không thèm để ý tới Tiêu Thiết Quang, hắn dùng cảm ứng đã thu bao phủ xung quanh, đi đến cuối một con đường.

Ở đây, có một chiếc xe LuNu màu xám.

Nếu người đến đây, nhưng không đến gần, sẽ không thể tìm thấy vị trí của nó.

Tô Bạch đi đến trước xe Bảo Nộ, chạm vào mũi xe.

Trên mũi xe, hắn có thể cảm nhận được một luồng hơi ấm còn sót lại, rõ ràng là vừa mới đậu ở đây không lâu.

“Chiếc xe này là xe của Lâm Lỗi.”

Đúng lúc này, Tiêu Thiết Quang ở phía sau cũng nhìn thấy chiếc xe này, thở dài một hơi, nói:

“Mộ của sư phụ ta ở nghĩa trang này đây, ta cũng không ngờ, vào lúc hắn đang chạy trốn, lại có thể đến đây.”

“Thực ra, theo suy đoán của ta, đây là nơi không thể đến nhất.”

“Có lẽ hắn nghĩ người đã chết rồi, nên muốn đến đây giải thích chuyện này với sư phụ người cũng không chừng.”

Tô Bạch vỗ vai Tiêu Thiết Quang, nói.

Nghe những lời hắn nói, Tiêu Thiết Quang sững sờ.

Hắn cảm thấy những lời mình nói khá đúng, cũng rất có logic, nhưng hắn cũng cảm thấy nghe có vẻ hơi kỳ cục.

Sau đó, Tô Bạch và Tiêu Thiết Quang đi bộ lên nghĩa trang.

Nghĩa trang ở đây rõ ràng là không được quét dọn.

Tuyệt được tích tụ trên các bia mộ.

Mà khi Tô Bạch và Tiêu Thiết Quang đi đến một vị trí nhất định, Tô Bạch dừng bước chân, nhìn vào một góc tối.

Ở đó, vừa hay có một đôi mắt âm lạnh đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Tiếp theo, Tô Bạch kéo mạnh cánh tay của Tiêu Thiết Quang, kéo đối phương về phía những phần mộ bên cạnh.

“Pằng! Pằng! Pằng!...”

Ngay lúc Tiêu Thiết Quang còn chưa kịp phản ứng, một loạt tiếng súng vang lên, bia mộ thành đá vụn bay tứ tung.

Tiêu Thiết Quang thấy có vài lỗ đạn ở vị trí mình vừa đứng, nuốt một ngụm nước bọt .

Nếu vừa rồi Tô Bạch không kéo hấn, sợ là hấn đã chết rồi.

Đối phương lại cứu mình thêm lần nữa.

“Người sao lại chọc tới hấn ta rồi, vừa gặp mặt đã muốn giết chết người?”

Tô Bạch tò mò hỏi Tiêu Thiết Quang ở bên cạnh.

Vừa rồi hấn đã nhìn rõ diện mạo của người nổ súng, chính là Lâm Lỗi.

Trong lòng hấn cũng có chút khó hiểu, Tiêu Thiết Quang rốt cuộc đã làm gì mà khiến Lâm Lỗi hận hấn đến tận xương tủy.

“Ta ...”

Tiêu Thiết Quang vẻ mặt mờ mịt, “Ta không biết.”

“Tiêu Thiết Quang! Đâu mọe mài! Sao mày không chết ở đó luôn đi!!! Lại còn liên lụy đến tao! Mày cái đồ chó này!!!”

Đúng vào lúc này, một tiếng gào thét truyền đến từ phía trên.

Trong giọng nói, sự oán hận trong đó đã sắp tràn ra tới nơi rồi.

Chương 272: Không chỉ là La Chỉ Hân.

“Người xác định không có sao?” Tô Bạch nghe âm thanh tràn đầy hận ý này, đều có chút hoài nghi Tiêu Thiết Quang là hán tử mày rậm mắt to này có phải trộm vợ của Lâm Lỗi hay không.

“Ta thật sự không có.” Lúc này trong lòng của Tiêu Thiết Quang cũng cảm giác có chút tủi thân.

Hắn đối đãi với Lâm Lỗi cũng như đối đãi huynh đệ ruột thịt của mình, hắn cũng tự nhận mình ngoài lúc trước làm mất một khối kim bàn kia ra, cũng sẽ không có làm qua sự việc có lỗi với Lâm Lỗi.

Hơn nữa, cho dù mất kim bàn, hắn cũng không phải chuẩn bị trộm một cái mộ bồi thường cho đối phương sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng Tiêu Thiết Quang cũng có chút tức giận, hắn quay người hướng phía trên giận dữ quát: “Lâm Lỗi, người nói rõ ràng với ta, rốt cuộc ta làm gì với người, vậy mà người muốn hại chết ta!

Khi hai chúng ta ở bên nhau, sự việc phong quang đều do người đi làm. Những sự việc hạ lưu kia đều là để ta làm, Tiêu Thiết Quang ta rất thẳng thắn, chưa từng có chỗ có lỗi với người!”

Phía trên trầm mặc một lát, tiếp theo lại truyền đến tiếng mắng to của Lâm Lỗi: “Người chó chết còn sống chính là có lỗi với ta. Ta nói cho người biết, người không chết, lòng ta khó yên!”

Nói xong, Lâm Lỗi từ trên cao vọt tới.

Tiêu Thiết Quang nghe vậy cũng nổi giận, rút súng lục từ trong túi ra bắn lên phía trên.

“Pằng pằng pằng!!!”

Một loạt các tiếng súng vang lên.

Trong nháy mắt mảnh đá bay tán loạn.

“Mẹ kiếp, cháu trai của người còn mang theo súng, đây chính là giải thích tình huynh đệ?” Lâm Lỗi bị tiếng súng dọa tới chạy trốn chết, mắng to ra tiếng.

“Tiên sư cha mày, chẳng lẽ ta lại để người đánh chết sao?” Tiêu Thiết Quang cũng tức giận bật cười: “Ta khờ là không sai, nhưng ta không phải ngốc! Hôm nay ta giết chết người có tin không?”

“Đến đây! Ai sợ ai! Hiện giờ ta sẽ đến, người có gan thì nổ súng tiếp đi!” Lâm Lỗi giận dữ nói.

“Được thôi!” Tiêu Thiết Quang nghiêng răng nghiêng lợi hô.

Tiếp theo, Tiêu Thiết Quang trốn ở phía sau vách tường, chờ Lâm Lỗi đi xuống.

Thế nhưng hắn đợi hai ba phút, phía trên vẫn như cũ một chút động tĩnh cũng không có.

Cũng chính là lúc này, Tiêu Thiết Quang phát hiện Tô Bạch một mực ở bên cạnh hắn không biết từ lúc nào đã biến mất.

Trong lòng hắn âm thầm tán thưởng, đối phương quả nhiên không hổ là ngành đặc thù, lúc nào đi hắn cũng không biết.

Nhưng hắn rất nhanh đã sững sốt.

Đối phương đi đến nơi nào?

“Đông...Đông...” Đột nhiên phía trên truyền đến một trận tiếng động quái dị.

Trong lòng Tiêu Thiết Quang lập tức dâng lên cảnh giác, lặng lẽ thò đầu ra nhìn lên trên.

Khi nhìn thấy người đến, hắn lộ ra vẻ mặt không thể tin được.

Phía trên xuống, lại là Tô Bạch.

Hơn nữa, trên tay hắn, còn kéo theo một nam nhân cao cao gầy teo.

Người này chính là Lâm Lỗi.

Bởi vì thời điểm Tô Bạch kéo người, nắm là chân, cho nên lúc xuống cầu thang, đầu Lâm Lỗi phải đập lên mặt đất một lần.

Vừa rồi tiếng vang đông đông kia, chính là âm thanh đầu của Lâm Lỗi chạm đất phát ra.

Tiêu Thiết Quang nhìn thấy như thế, khóe mắt hơi co giật.

“Người thật sự tin lời nói của hắc sẽ đến? Hắc vừa mới nói ra lời hung ác rồi bỏ chạy.” Tô Bạch đứng ở trước mặt Tiêu Thiết Quang, có chút im lặng hỏi.

Mưu kế đơn giản như vậy của đối phương lại trúng chiêu.

Đây cũng quá...khờ.

“Chẳng lẽ tư tưởng của ta còn âm u hơn một người trộm mộ sao?” Tô Bạch trong lòng thở dài một tiếng.

“Hắc muốn chạy...” Ngơ ngác nhìn về phía Lâm Lỗi, trong lòng trào ra một luồng bi thương.

Hắc thật không ngờ, Lâm Lỗi dưới tình huống như vậy, lại còn lừa gạt mình.

Tô Bạch nhìn thấy vẻ mặt Tiêu Thiết Quang, trong lòng thở dài.

Hắc biết, trên thế giới này, có người không biết đùa giỡn tâm cơ.

Nhưng người ba bốn mươi tuổi như Tiêu Thiết Quang còn chất phác đàng hoàng như vậy thật sự hiếm thấy.

Tô Bạch ném Lâm Lỗi xuống đất, một cước đột nhiên đá vào trên bụng Lâm Lỗi.

Trong nháy mắt, Lâm Lỗi tỉnh lại.

“Oẹ!” Nước chua trong miệng hắc toát ra, trong mắt hiện lên tơ máu, đau đến có chút nói không nên lời.

Đến một hồi lâu, hắc mới bình tĩnh lại.

Lâm Lỗi hung tợn nhìn về phía Tiêu Thiết Quang nói: “Tiêu Thiết Quang, ngươi lại dám liên hợp người ngoài hại ta! Ngươi có xứng đáng với sự phụ đã chết không?”

“Ta hỏi ngươi, La Chỉ Hân xảy ra chuyện gì?” Tô Bạch nhàn nhạt hỏi.

Nghe được hắc hỏi thăm, Lâm Lỗi khẽ giật mình, sắc mặt hơi có chút biến hóa, sau đó lại giả bộ tức giận, chuẩn bị mắng người.

Nhưng khi hắn vừa mới muốn mở miệng, Tô Bạch lại mở miệng: “Hảo hảo nói rõ ràng sự tình từ đầu chí cuối chuyện của La Chỉ Hân. Nói lung tung một chữ, chặt một tay ngươi, nói lung tung hai chữ, chặt hai tay ngươi.”

Nghe được lời của hắn, Lâm Lỗi nuốt một ngụm nước miếng, trên mặt tức giận lập tức biến mất không thấy, lộ ra vẻ mặt trầm tư.

Hắn là một người lăn lộn ở hạ cử lưu, tự nhiên là người nào cũng từng gặp qua, cũng sẽ biết nhìn sắc mặt của người khác.

Vừa rồi hắn đã từng gặp qua thân thủ cùng trình độ tâm ngoan của đối phương, tự nhiên không dám đánh cược Tô Bạch có dám chặt tay của hắn hay không.

Hắn trầm mặc một hồi, nói: “Ta nghĩ còn sống tốt.”

Ánh mắt Lâm Lỗi kiên quyết, nhìn thẳng Tô Bạch.

“Cái này ta không quyết định được.” Tô Bạch nhìn thoáng qua Tiêu Thiết Quang bên cạnh nói: “Người quyết định tính mạng của ngươi là hắn, không phải ta. Ta chỉ muốn biết rõ ràng sự tình từ đầu chí cuối của nhà La Chỉ Hân.”

Nghe được lời của hắn, sắc mặt Lâm Lỗi lập tức nhẹ nói lỏng lại, hắn nhìn về phía Tiêu Thiết Quang, đột nhiên khóc lên: “Sư huynh, là ta có lỗi với ngươi, ta ngàn không nên, vạn không nên nhẫn tâm đối với ngươi như vậy, ta thật sự là do gan heo làm mê muội tâm trí của ta.”

Nói xong, hắn lấy tay quất mặt mình.

Tiêu Thiết Quang nhìn thấy nước mắt trong suốt trong mắt đối phương, tâm thoáng cái mềm nhũn xuống.

Dù sao đối phương cũng là sư đệ làm bạn với hắn mấy chục năm, làm sao có thể nói xuống tay bèn xuống tay.

“Được, chỉ cần ngươi trả lời tốt vấn đề của chúng ta, ta sẽ thả ngươi đi.” Tiêu Thiết Quang cắn răng nói.

Tô Bạch có chút không nói gì nhìn Tiêu Thiết Quang một cái, đối phương thật sự vẫn mềm lòng?

Tuy nhiên hắn cũng lười quản chuyện này.

Xét từ tổng thể thì, toàn bộ sự việc là chuyện của Lâm Lỗi và Tiêu Thiết Quang, với hắn cũng không có quan hệ gì.

Cho nên nói, cho dù Tiêu Thiết Quang muốn Lâm Lỗi sống sót, hắn cũng không có ý kiến gì.

Chỉ là phía sau tương đối phiền toái một chút mà thôi, đến lúc đó hắn còn cần ở trên người Lâm Lỗi dùng Tiểu Chu Quả đánh dấu một chút, lại tìm một cơ hội giết chết đối phương.

Muốn giết Lâm Lỗi cũng không có lý do gì khác, chỉ là Tô Bạch cảm thấy Lâm Lỗi quá buồn nôn mà thôi.

Xui khiến một người cha giết chết nữ nhi, loại chuyện này có thể làm ra, thả Lâm Lỗi sống sót, chỉ là thả hổ về rừng.

“Cám ơn sư huynh, ta nói.” Lâm Lỗi nghe được Tiêu Thiết Quang nói, trong lòng một tảng đá rơi xuống: “La Chỉ Hân là do ta giết chết trong năm năm trước. Là ta đưa tiền cho La Kính, hơn nữa còn bỏ tiền ra mua hung giết người.”

“Vậy tại sao ngươi lại giết nàng?” Tô Bạch nhíu mày hỏi.

“Là có người bỏ tiền ra an bài ta giết người.” Lâm Lỗi thấp giọng nói: “Giết một người, hai trăm vạn.”

“Ngươi!” Tiêu Thiết Quang ở một bên giận dữ nhìn Lâm Lỗi.

Hắn thật không ngờ, La Chỉ Hân chết, lại có liên quan tới Lâm Lỗi thật.

Hơn nữa dựa theo cách nói của đối phương, hắn giết không chỉ có một người.

Đây quả thực là tang tận thiên lương!

“Cao Tường và Phúc Lương Sinh cũng là ngươi mưu sát?” Tô Bạch gắt gao nhìn chăm chăm Lâm Lỗi, hỏi.

Lâm Lỗi nhìn thấy ánh mắt Tô Bạch, cảm giác có chút dọa người.

Nhưng hắn vẫn không dám nói dối, nhắm mắt nói: “Là ta mưu sát, chuyện Cao Tường kia, là ta dẫn dắt, sau đó ta còn tổ chức thủy quân trên mạng, tiến hành mạng lưới bạo lực đối với Cao Tường.”

Nói đến đây, Lâm Lỗi cười khở một chút, nói: “Nhưng mà, ta chỉ mang theo tiết tấu một chút mà thôi, phần lớn trong đó đều là Cao Tường tự chủ công kích, không có quan hệ gì với ta.”

Tô Bạch im lặng, hỏi: “Vậy Phúc Lương Sinh thì sao?”

“Phúc Lương Sinh là ta tìm cơ hội cho người ta dẫn hấn hút phần, phơi bày hấn cũng là ta.” Lâm Lỗi nghĩ đến đây, trong lòng không biết vì sao có chút hưng phấn: “Kỳ thật giết một người, thật sự rất đơn giản. Chỉ cần hướng dẫn đơn giản, có thể làm hỏng nhân sinh của một người.”

“Đúng vậy, giết một người thật sự rất đơn giản.” Tô Bạch khẽ lẩm bẩm một tiếng.

Trong thời đại internet tràn ngập thô bạo, muốn hủy đi một người, quá đơn giản.

Chỉ cần một lời dẫn, một quyển sách viết văn ngắn, một vu cáo, có thể làm cho một quần thể hoan hô, điên cuồng phát ra cảm xúc thô bạo của mình, làm cho một người vạn kiếp bất phục!

Đối với chân tướng của sự việc, không có người sẽ quan tâm.

Cho dù sau đó có người phơi bày chân tướng ra, cũng sẽ không có người chú ý.

Bởi vì... Đó không có không gian không có cảm xúc.

“Đại ca, ta chỉ là một thanh đao, tuy rằng cái chết của bọn họ nói có quan hệ với ta, nhưng không có quan hệ trực tiếp” Lâm Lỗi nhìn thấy biểu tình của Tô Bạch, lập tức về mặt đưa đám nói: “Cho dù không có ta, cũng sẽ có người làm loại chuyện này. Cho nên số tiền này, còn không bằng ta kiếm được.

Hơn nữa những chuyện này, ta chỉ là nhẹ nhàng đẩy một cái mà thôi.”

“Nói một chút quá trình cụ thể giết người của người đi.” Tô Bạch tiếp tục hỏi.

Lời nói của đối phương, hấn cũng không có ý tứ phản ứng.

Khi một người phạm tội, kiêu gì hấn cũng sẽ trăm phương ngàn kế tìm cho mình một cái cớ, giảm bớt cảm giác tội lỗi.

Cái cơ này nghe có vẻ hợp lý, nhưng trên thực tế, tất cả những người phạm tội tự an ủi mình mà thôi.

Khi hấn trả giá thật lớn, hấn nói cái gì cũng không có ích lợi.

Chương 273: Trời mưa

Sau đó, Lâm Lỗi kể từ đầu đến cuối chuyện mình làm thế nào để mưu sát đám người Phúc Lương Sinh, Cao Tường, và La Chỉ Hân.

Trong đó, điều thu hút sự chú ý của Tô Bạch nhất là lúc giết người Lâm Lỗi đều sẽ đặt một chiếc kim bàn giống như làm bằng hoàng kim ở vị trí đối phương sẽ tử vong.

Và cái kim bàn đó lại còn sai Lâm Lỗi giết người cho nó.

“Chiếc kim bàn đó là món đồ ta và ngươi có được khi trộm mộ một năm trước đó à? Thứ đó nằm trong mộ, sao lại là của ngươi?” Tiêu Thiết Quang đứng bên cạnh nghe thấy điều này, không nhịn được, hỏi.

Nghe thấy câu hỏi của hắn, gương mặt Lâm Lỗi chưa xót, hắn nói: “Chiếc kim bàn đó rơi xuống người ta, không phải ở bên dưới quan tài. Nếu không phải ngươi phát hiện ra chiếc kim bàn đó, ta cũng sẽ không bị bên trên truy hỏi, suýt mất mạng.”

Nếu không phải sau đó hắn mang chiếc kim bàn ta ngoài, hắn đã suýt nữa bị người bên trên giết chết.

Không có gì lạ khi hắn nảy sinh ý định giết Tiêu Thiết Quang.

Nghe hắn nói thế, Tiêu Thiết Quang đứng bên cạnh ngơ ngác, trước đó hắn thấy bên dưới quan tài có một chiếc kim bàn, nào ai biết món đồ này rơi từ trên người Lâm Lỗi xuống.

Huống hồ, ai xuống mộ còn mang thêm một miếng vàng bên người?

“Ngươi trách ta à?” Tiêu Thiết Quang trừng mắt nhìn Lâm Lỗi và nói: “Khi đó sư phụ đã nói rằng chúng ta chỉ cần cướp mộ là xong, sống ấm no là được. Ai khiến ngươi kinh doanh chuyện giết người?”

“Trộm mộ kiếm tiền thì có tác dụng gì? Hơn nữa chúng ta có thể kiếm được bao nhiêu tiền?” Lâm Lỗi nghiêng răng nói: “Từ nhỏ ta trộm mộ với các ngươi, trộm lâu như vậy, ấy vậy mà chỉ

kiếm được hơn hai trăm vạn. Mà trong mười năm này, kinh doanh chuyện giết người, ta đã kiếm được hơn hai ngàn vạn.”

“Người nói, ta nên làm gì?”

Tiêu Thiết Quang không nói nên lời.

Trên thực tế, việc trộm mộ cũng không dễ kiếm tiền như vậy.

Làm nghề này, cũng cần tính toán.

Một năm có thể kiếm được mười mấy vạn, vài chục vạn đã không tệ rồi.

Cái loại đột nhiên giàu có chỉ có khi đào được những ngôi mộ cực kỳ cổ xưa.

Mà loại mộ này, gặp một lần trong đời đã xem như may mắn rồi.

Đúng lúc này, một giọt nước mưa rơi trên mặt Tiêu Thiết Quang, hắn sững sờ một lúc, nói: “Trời mưa rồi, chúng ta có nên tìm một nơi để trú mưa không?”

Nghe thấy câu hỏi của hắn, Tô Bạch ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn trời, sắc mặt hơi đổi.

Trời mưa?

Nên biết, nơi này là phía bắc Liên Bang.

Lại còn đang là ban đêm.

Nhiệt độ có thể giảm xuống đến âm ba mươi độ.

Trong trường hợp này, liệu trời có mưa không?

Đột nhiên, Tô Bạch cảm nhận được một cảm giác tim đập nhanh, dường như có thứ gì đó nguy hiểm đang đến gần.

“Chúng ta đi!” Tô Bạch thấp giọng nói, vác Tiêu Thiết Quang chạy đến một chỗ khác trong mộ.

Cùng lúc đó, một chiếc mặt nạ vạn xoắn màu đỏ đen dần dần xuất hiện trên mặt hắn.

Lâm Lỗi đứng nguyên tại chỗ, gương mặt để lộ biểu cảm vui vẻ, hắn lẩn một vòng rồi bò dậy, chạy theo hướng ngược lại với Tô Bạch.

Trên gương mặt hắn ngập tràn vẻ tàn độc.

Chỉ cần hắn có cơ hội sống sót, hắn nhất định phải tìm cách giết chết Tiêu Thiết Quang!

Nếu không phải do Tiêu Thiết Quang, thì hiện giờ hắn đã không chật vật như vậy.

Bên kia, Tiêu Thiết Quang bị Tô Bạch khiêng, nhẩn nhẩn cây cối chạy ngược về phía sau, sắc mặt tái nhợt.

Hắn cảm thấy dường như mình đang ngồi xe hơi.

Ngay lập tức, hắn nôn ra luôn, một chút cặn thức ăn không ngừng trào ra, bay lung tung trong không trung.

Sau khi chạy trong phút chốc, Tô Bạch ngừng lại.

Mưa ngày càng nặng hạt.

Tô Bạch nhìn về phía trước.

Ở đằng trước, có một người đàn ông cầm ô đứng trong mưa, như hòa mình vào trong bóng tối.

“Sao... Sao thế...” Tiêu Thiết Quang bị giày vò đến tái mặt, dáng vẻ như sắp đột tử, khi nói chuyện cũng rất yếu.

“Người đứng bên cạnh đợi đi.” Tô Bạch nói với Tiêu Thiết Quang một câu, sau đó nhìn về phía đối diện bằng đôi mắt lạnh lùng.

Hắn biết người này là ai.

Tản Đồ.

Đây là một người sống lại thuộc Lang Quân của Thi Thiên Thiên, không hợp với Thi Thiên Thiên.

Căn cứ theo thông tin hắn có được từ đám người Phúc Lương Sinh và phân mềm Vô, hắn cũng biết một phần khả năng của Tản Đồ.

Dường như trong mưa, đối phương có thể tăng năng lực.

Nghe nói thực lực của hắn là cấp Mãng.

Và hiện giờ, Tô Bạch cảm thấy, đối phương không phải là cấp Mãng bình thường, thậm chí có thể gần tới cấp Giao.

“Khuôn mặt vắn vẹo, đúng không?” Tản Đồ xoay người, lộ ra khuôn mặt tái nhợt.

Tản Đồ là một người đàn ông khoảng trên dưới ba mươi tuổi, vóc dáng hơi gầy và mặc một bộ vest màu đen.

Điều khiến Tô Bạch chú ý hơn cả là đối phương lại đang nhắm mắt, phối hợp với sắc mặt của đối phương, nhìn hẳn cứ như người đã chết, có một loại cảm giác âm u.

Tô Bạch im lặng, đưa tay ra trước mặt, hai thủ hoàn nhanh chóng được nối với nhau, tạo thành trường đao có mối ghép mộng.

“Ta nghe nói, người giết Cao Tường?” Tản Đồ vung tay, vẩy nước máu trên người xuống đất.

Sau đó, hẳn hơi ngừng lại, chậm rãi nói: “Không đúng, người còn kiểm tra nhà A Chỉ, điều đó có nghĩa rất có thể là người cũng giết A Chỉ.”

“Và người đã giết Cao Tường và A Chỉ, điều đó có nghĩa người cũng rất có thể là người giết Phúc Lương Sinh. Người nói, những gì ta nói rất đúng, đúng không?”

Khi hẳn nói chuyện, thông thả ung dung, nhưng cơn mưa trên bầu trời càng lúc càng nặng hạt.

“Người giết bọn họ, vậy người tiếp theo người ra tay, là ta đúng không?” Tản Đồ đột nhiên nở nụ cười, một luồng ác ý mạnh mẽ xuất hiện trên người hẳn.

Cùng lúc đó, Tô Bạch cảm nhận được một luồng khí tức của kẻ săn mồi mạnh mẽ.

Hiện giờ hẳn bây giờ giống như một món ăn được kẻ khác nhắm đến.

Đồng thời, trong lòng hẳn cũng có cảm giác thèm ăn, muốn ăn Tản Đồ.

“Luồng khí tức này...” Tô Bạch cảm nhận được luồng khí tức này, trong lòng hơi ngạc nhiên.

Đây là khí tức của con đường tu đạo!

Nhưng, con đường tu đạo của đối phương lớn mạnh hơn hẳn.

Thậm chí, trong lòng Tô Bạch còn sinh ra cảm giác sợ hãi theo bản năng.

Đường của đối phương, đi xa hơn hẳn.

Thậm chí, trong đầu hẳn.

Hắn có cảm giác ba con đường tu đạo lung lay sắp đổ, dường như lúc nào cũng sẵn sàng thoát khỏi hẳn.

Nhưng đúng lúc con đường tu đạo rung chuyển, Tô Bạch đột nhiên cảm thấy cánh tay trái có chút nóng như lửa đốt.

Ngay lập tức, ba con đường tu đạo im lặng trở lại.

Là quan tài hoàng kim!

Tô Bạch hít sâu một hơi, ánh mắt dần dần sâu sắc.

Mở ra dự đoán đường cong cao cấp.

Ngay lập tức, từng đường cong dần dần hóa thành từng luồng thông tin xuất hiện trong đầu hẳn.

“Có chút thú vị.” Tản Đồ cười nhẹ, hai mắt chậm rãi mở ra, để lộ đôi mắt thú màu đỏ tươi.

Trong phút chốc, cơn mưa cuộn trào dữ dội, một cơn gió mạnh đột ngột nổi lên.

Trên người Tô Bạch xuất hiện một luồng sát ý mạnh mẽ, hẳn đột ngột quay người lại, chém ra đằng sau.

Thấy thế, Tản Đồ vừa mới đi đến sau lưng Tô Bạch có chút ngạc nhiên, thân hình đột nhiên lui về phía sau, đáp xuống phía xa.

Tô Bạch nhìn Tản Đồ, nhưng không đuổi theo.

Tuy là, năng lực dự đoán đường cong cao cấp có thể dự đoán được quy luật hành động sau đó của Tản Đồ.

Nhưng hẳn không đuổi kịp Tản Đồ.

Tốc độ của đối phương trong mưa, thậm chí còn nhanh hơn Hùng Tur trước đây!

Hơn nữa khi Tản Đồ đến còn mang theo ô!

Điều này không bình thường!

Điều này cũng cho thấy rằng chiếc ô của đối phương tuyệt đối không phải là ô bình thường, mà là một thứ khác.

Nếu không, với tốc độ mới vừa rồi của đối phương, chắc chắn ô không thể vẫn như cũ được!

“Năng lực vô cùng quý dị, nhưng mà chưa đủ, nếu như chỉ có như vậy, người chỉ có thể chết.” Tản Đồ thản nhiên nói, thông thả nhả ra từng chữ.

Nói xong, một luồng sức mạnh thậm chí còn mạnh hơn trước đó xuất hiện trên người hắn.

Tô Bạch im lặng không nói, cộng thêm hai mươi điểm vô thuộc tính vào nhanh nhẹn.

Cùng với việc bổ sung điểm, hắn cảm thấy cơ thể mình nhanh nhẹn hơn rất nhiều.

Tản Đồ đột nhiên cất chiếc ô trong tay đi, cơ thể đột nhiên lao đến, đôi mắt đỏ tanh ngập tràn sát ý, đầu ô sắc nhọn chỉ thẳng vào Tô Bạch.

Chương 274: Nhược điểm

“Keng!”

“Keng!”

“Keng!”

“...”

Chiếc ô trong tay Tản Đồ giống như rắn độc xảo quyệt, mũi ô không ngừng ngừng đâm vào những vị trí xung yếu của Tô Bạch.

Và tốc độ phản ứng của Tô Bạch cũng rất nhanh, nhanh chóng chặn đứng đòn tấn công của Tản Đồ.

Trong chốc lát, đao và ô không ngừng va chạm trong mưa, nước mưa và bông tuyết bắn tung tóe, tiếng vang của kim loại không ngừng vang lên bên tai.

Tô Bạch không ngừng ngăn cản đòn tấn công của Tản Đồ, nhúu mày, có chút kinh ngạc.

Nên biết, vị trí lưỡi của thanh trường đao này được làm bằng Ma Thiết có đặc tính sắc bén.

Ma Thiết này đã được hẩn cộng thêm hai điểm thuộc tính đặc biệt, hiện giờ đã đạt đến trình độ chém ngọc cắt kim.

Trước đây, khi hẩn dùng con dao này để giết A Chỉ, đều cắt rời A Chỉ ra một cách vô cùng thoải mái.

Song, hiện giờ thanh đao này lại không thể chặt đứt chiếc ô của Tản Đồ.

Hiển nhiên, đây là một cơn mưa vô cùng đặc biệt.

Lúc này, trong đầu Tô Bạch nhớ đến một từ.

“Ngọc rỗng!”

Khi người sống lại đạt đến cấp Giao, cấp Ác Long, bọn họ sẽ sinh ra ngọc rỗng.

Và loại ngọc rỗng này còn có một tên gọi khác.

Vật phong ấn.

Vào đúng lúc này, đột nhiên Tản Đồ lùi lại, rời khỏi vòng chiến đấu.

Đôi mắt Tô Bạch nhìn chằm chằm Tản Đồ, cau mày.

Hắn không hiểu tại sao đối phương đang đánh dờ dang lại lùi lại.

Tản Đồ nhìn Tô Bạch, đột nhiên mỉm cười và nói: “Người rất tốt, người cũng đã thể hiện tư cách sống tiếp của mình. Ta không nghĩ chúng ta cần chiến đấu thêm. Và như một lời xin lỗi về chuyện lần này, ta có thể cung cấp cho người một thông tin miễn phí.”

“Tin tức gì.”

“Thi Thiên Thiên rất muốn giết người, ta có thể nói với người nhược điểm của Thi Thiên Thiên. Nếu như vậy, người có thể giết Thi Thiên Thiên.”

Tô Bạch im lặng, trong đôi mắt dần dần tràn ra màu đỏ, trong lòng hắn xuất hiện một luồng sát ý lớn mạnh.

“Nhược điểm gì?” Hắn nhìn Tản Đồ, chẳng rõ tại sao mà trong giọng nói của hắn có chút khàn khàn.

“Năng lực của Thi Thiên Thiên là có thể mô phỏng năng lực của người khác. Nhưng nàng có một nhược điểm chết người. Đó là sau khi nàng phục chế một loại năng lực, trong vòng mười hai giờ, nàng không thể phục chế năng lực nữa.” Tản Đồ từ từ nói.

“Người muốn ta giết Thi Thiên Thiên giúp người.” Tô Bạch hỏi.

“Đúng là ta có suy nghĩ này, ta thực sự muốn nhìn thấy cảnh tượng chiến đấu sống còn của các người.” Nói đến đây, đôi mắt thú màu đỏ của Tản Đồ lộ ra chút đùa cợt.

Nói xong, hắn quay người, chuẩn bị rời đi.

“Ta đã cho người đi chưa?” Nhưng vào đúng lúc này, Tô Bạch đột nhiên nói.

Trong giọng nói của hắn ngập tràn sát ý.

“Người không để ta đi thì sao, người không giết được ta. Nếu đã như vậy, tốt hơn hết chúng ta nên tạm thời ngừng chiến, sau này rồi đấu tiếp với nhau sau.” Tản Đồ xoay người lại, từ từ nói: “Là một người sống lại mạnh mẽ, người có thể thấy rõ đạo lý bên trong, đúng không?”

Bên dưới lớp mặt nạ, một đôi mắt đỏ như máu lạnh lòng của Tô Bạch, nhìn chằm chằm Tản Đồ: “Người nói đánh là đánh, nói không đánh thì không đánh. Người đã hỏi ý kiến của ta chưa?”

“Vậy người định làm gì?” Đôi mắt của Tản Đồ dần lạnh đi.

“Giết người!” Tô Bạch nhanh chóng cộng những điểm vô thuộc tính còn lại vào nhanh nhẹn, cơ thể bùng nổ mạnh mẽ.

Trong nháy mắt, trường đao trong tay hắn hóa thành một đường ánh đao lớn, chém về phía Tản Đồ.

“Keng!”

“Keng!”

Tản Đồ liên tục cản được hai đao của Tô Bạch.

Lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy tốc độ của Tô Bạch lại nhanh hơn ban nãy rất nhiều, thậm chí còn nhanh hơn một chút so với tốc độ hiện giờ của hắn.

Và cũng chính vì suy nghĩ mà Tản Đồ đã ngừng lại trong một phút giây nào đó. Rồi một luồng sát khí mạnh mẽ đột nhiên tuôn ra từ cơ thể Tô Bạch đã trực tiếp bao trùm lấy Tản Đồ.

Luồng sát ý thuần túy này giống như những mũi dao sắc bén đâm vào đại não Tản Đồ, khiến động tác của hắn chậm lại một chút.

“Sụt!” Chỉ trong cái chớp mắt đó, một luồng ánh đao sáng chói xuất hiện trên cổ Tản Đồ, cổ Tản Đồ bị cắt ngang qua, một dòng máu trào ra từ cổ hắn.

Lúc này, vị trí lưỡi đao của trường đao trên tay Tô Bạch đã cong gần hết.

Đột nhiên, trời đổ mưa to, che khuất tầm nhìn của Tô Bạch.

Tản Đồ cũng biết mất.

“Đúng là ta đã coi thường ngươi.” Tản Đồ đứng phía xa, che cổ, giọng nói của hắn vô cùng khàn.

Sau đó, vẩy đen mịn dần dần mọc trên mặt, và một cặp sừng dài cong về đằng trước mọc trên trán hắn.

Tản Đồ biến thành một con quái vật chưa từng xuất hiện trên thế giới này.

Đồng thời, phần cổ bị cắt đứt khá nhiều của Tản Đồ đang nhanh chóng hồi phục như cũ.

Lưỡi dao trong tay Tô Bạch cũng chậm rãi khôi phục, ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Tản Đồ.

Hắn không ngờ, thân thể Tản Đồ lại rắn chắc như vậy, Ma Thiết cũng chỉ có thể cắt đứt nửa cái cổ của hắn.

Hơn nữa, điều càng khiến người ta không ngờ đến là, hắn đã cắt đứt hơn nửa cổ đối phương, đối phương vẫn có thể sống được.

Có lẽ, nếu ban nãy chặt cả cái đầu xuống, đối phương nhất định sẽ chết.

Nhưng hắn đã không còn cơ hội như vậy.

“Ngươi vẫn định giết ta sao? Ta biết ngươi vẫn còn thực lực chưa thể hiện ra, nhưng mà ta cũng thế. Đánh đến cùng, ai chết còn chưa biết.” Đôi mắt thú của Tản Đồ lạnh lùng nhìn Tô Bạch, sau đó nhìn Tiêu Thiết Quang đang không ngừng run rẩy bên cạnh: “Bạn bè của ngươi đang ở đây, nếu ngươi dám đánh với ta, ta nhất định sẽ giết hắn.”

Tô Bạch đứng im ở đó, cũng không nói gì.

Sự thật đúng là như vậy, tuy rằng, hắn còn có thể dùng trí nhớ, trong nháy mắt đâm Ma Thiết vào đại não Tản Đồ.

Nhưng, nếu lỡ không đâm trúng thì sao?

Hoặc nếu không thể giết chết Tản Đồ thì sao?

“Nếu ngươi đã không muốn đánh nữa, thì ta đi đây.” Tản Đồ lạnh lùng nói, chuẩn bị xoay người rời đi.

Nhưng khi quay người lại, hắn đột nhiên dừng lại, quay sang nhìn Tô Bạch, đột nhiên cười đùa, nói: “Đúng rồi, thời điểm

giết Thi Thiên Thiên, chú ý đừng bị người bên trên phát hiện. Người đã động vào thức ăn của hắn ba lần, hiện giờ hắn đang vô cùng tức giận.”

Nói xong, tràn đầy cảm xúc cười trên nỗi đau của người khác.

Nói xong cơ thể lập tức biến mất.

Mưa cũng tạnh dần.

Tô Bạch im lặng không nói, thu hồi Ma Thiết trong tay.

Sau đó, hắn nhìn Tiêu Thiết Quang, người đang run lên vì lạnh, hỏi: “Người có sao không?”

Nước mưa trên người Tiêu Thiết Quang đã đóng thành vụn băng, gương mặt tái nhợt, hắn run rẩy nói: “Anh em... Ta e là... Sắp chết. Những chuyện... Ta trải qua hôm nay, so với... hơn ba mươi năm trộm mộ của ta còn nhiều hơn, cũng coi như là sống không uổng.”

Nghe những gì hắn nói, Tô Bạch im lặng.

Rõ là đối phương đã công ra bệnh, đông đến mức nói mê sảng.

Sau đó Tô Bạch lập tức lấy áo khoác từ trong không gian linh tính ra, trùm lên người Tiêu Thiết Quang, sau đó lấy lều trại đã lắp trước ra thả trên mặt đất, rồi nhét mấy thứ linh tinh như quần áo túi ngủ vào trong lều.

Làm xong những việc này, Tô Bạch trực tiếp lột quần áo đã đóng băng của Tiêu Thiết Quang, chỉ để lại một chiếc quần cộc cho đối phương rồi ném vào lều.

“Người thay quần áo đi, đừng chết cóng.” Tô Bạch đóng lều lại, nói.

Sau đó hắn lấy một bộ quần áo khác từ trong không gian linh tính ra, thay bộ đồ trên người ra.

Lúc này khi chiến đấu với Tản Đồ, toàn bộ cơ thể hắn đều bị nước mưa thấm ướt hết, hiện giờ đã đóng thành từng lớp vụn băng.

Vì vậy, hắn cũng phải thay một bộ quần áo khác.

Chương 275: Thức ăn của Lang Quân

Tô Bạch trầm tư một chút, trong lòng hắn đã có suy đoán.

Nếu như hắn đoán không nhầm, Tản Đồ đang nói đến ba người Phúc Lương Sinh, Cao Tường, và A Chỉ.

Về phần tại sao ba người này lại là thức ăn, cũng rất đơn giản.

Bởi vì bọn họ được bồi dưỡng để khi lớn thì trở thành đồ ăn.

Cũng tương tự với việc Tô Bạch ăn A Chỉ.

Ban đầu, sau khi hắn ăn A Chỉ, ba con đường tu đạo của hắn đều tiến thêm một bước.

Đều đạt đến mức 1,2%.

Thế nên, loại chuyện ba người A Chỉ là thức ăn này cũng không có gì khó hiểu.

Sắc mặt Tô Bạch lạnh như băng, không biết vì sao trong lòng lại dâng lên một luồng lệ khí.

Tô Bạch đứng ở nơi đó một hồi, khẽ thở dài, lấy điện thoại di động ra, bắt đầu gửi tin nhắn cho Quản Gia, để Quản Gia điều tra thông tin của một số người.

Lúc Lâm Lỗi mới giết người, người hắn giết không chỉ là ba người Phúc Lương Sinh, Cao Tường, và A Chỉ.

Mà còn tám người khác.

Tô Bạch muốn tìm thông tin của tám người này để kiểm chứng suy đoán của mình.

Gửi xong tin nhắn, hắn lấy nguyên liệu nhỏ trong không gian linh tính ra, bắt đầu lăng lạng điêu khắc nó.

Theo quá trình điêu khắc, từng đường nét dần hình thành.

Đây là một người phụ nữ có gương mặt xinh đẹp và dung tục, trên người nàng mặc bèn liền bó sát cơ thể, trên quần áo có vài

chỗ hõm vào, trên làn da mịn màng dần lộ ra từ những phần chạm rỗng.

Người phụ nữ này là Chu Oánh Oánh.

Tô Bạch có ký ức sâu sắc về đối phương.

Chính đối phương là nhiệm vụ ước nguyện đầu tiên của hắn.

Đối với bất cứ người sống lại nào mình đã từng tiếp xúc, Tô Bạch luôn ghi nhớ sâu sắc.

Chu Oánh Oánh, Bành Niệm Từ, Diêu Thiếu Bân, vân vân...

Hắn đã đọc qua ký ức của ba người này, vì thế, đối với hắn, những người này đều là người xa lạ quen thuộc.

Tô Bạch dự định sẽ khắc toàn bộ những người này ra, để làm kỷ niệm.

Chỉ lát sau, sau khi điêu khắc xong Chu Oánh Oánh, Tô Bạch bắt đầu khắc Bành Niệm Từ.

“Khụ khụ...” Chính lúc đó, một tiếng ho khan vang lên.

Khóa kéo của lều được mở ra, Tiêu Thiết Quang thò đầu ra khỏi lều.

Hiện giờ, hắn đã mặc xong quần áo mới, gương mặt đã trở lại bình thường.

“Tô huynh đệ, lần này cảm ơn ngươi, sau này nếu có chuyện gì cần ta giúp, Tiêu Thiết Quang ta, liều cái mạng già này cũng sẽ giúp ngươi.” Tiêu Thiết Quang nhìn Tô Bạch, vô cùng cảm kích, nói.

Lần này nếu không có Tô Bạch, cũng không biết hắn đã chết bao nhiêu lần.

Mặt nạ đỏ đen trên mặt Tô Bạch dần dần tan đi, hắn cật con dao và khối vật liệu nhỏ trong tay đi, quay đầu nói: “Ta không cần ngươi trả ơn, chỉ cần ngươi đồng ý với ta, sau này sẽ im miệng về chuyện xảy ra trong hai ngày này là được.”

Tiêu Thiết Quang ngạc nhiên, sau đó gật đầu: “Ta dùng tính mạng đảm bảo, chuyện trong hai ngày này, tuyệt đối không kể ra ngoài. Nếu ta kể ra, dù chỉ là một chữ, Tiêu Thiết Quang ta sẽ chết không được tử tế.”

“Hãy nhớ những gì người đã nói.” Tô Bạch gật đầu, đi về một hướng nào đó trong bóng tối.

Một lát sau, hấn biến mất.

Tiêu Thiết Quang nhìn hướng Tô Bạch biến mất, sau đó ngo ngác nhìn về phía căn lều mình đang ngồi và quần áo bên trong lều, sức lực trong cơ thể dần biến mất, ngã ngồi xuống đất, trong lòng cảm thấy hai ngày nay giống như là một giấc mộng.

Mặt khác, sau khi Tô Bạch lần mò đi một quãng đường trong núi thì đến được một trấn nhỏ.

Trong trấn nhỏ này, một chiếc xe cảnh sát đang đậu bên đường, đèn trên đó không ngừng nhấp nháy.

“Cảnh sát Tô, đúng không?” Khi Tô Bạch bước đến bên cạnh xe cảnh sát, cửa kính xe cảnh sát hạ xuống, một cảnh sát trẻ tuổi hỏi Tô Bạch.

“Đúng vậy.” Tô Bạch gật đầu, rút tay vào trong túi, từ trong không gian linh tính lấy giấy chứng nhận cảnh sát ra.

Cảnh sát nhận lấy giấy chứng nhận Tô Bạch đưa cho, sau đó nghiêm túc nhìn gương mặt Tô Bạch, có chút ngạc nhiên: “Hai mươi ba tuổi?”

“Sao thế?” Tô Bạch hỏi.

“Không có gì, chỉ hơi ngạc nhiên thôi. Lên xe đi, ta đưa người đến ga đường sắt cao tốc.” Cảnh sát trẻ lắc đầu, hấn không ngờ, Tô Bạch, người thoát nhìn yếu ớt, lại có dáng vẻ như học sinh trung học, đã hai mươi ba tuổi rồi.

Tô Bạch gật đầu, lên xe.

Chiếc xe này là hấn để Quản Gia tìm đến.

Đến nhà ga một cách nhanh chóng.

Về lý do tại sao hấn không đi chiếc xe Chipu, vì Tô Bạch biết chiếc xe đó đã hỏng rồi.

May mà nó không tắt máy trước đó, nhưng sau khi tắt máy nó nhất định không thể di chuyển được nữa.

Sau đó, cảnh sát bắt đầu điều khiển xe đến ga đường sắt cao tốc.

Tô Bạch nhìn màn đêm bên ngoài cửa sổ, có chút thất thần.

Chuyện về A Chỉ, cũng xem như đã qua một đoạn thời gian, hôm nay hắn cần phải đến nơi Phúc Lương Sinh ở, hoàn thành nguyện vọng của Phúc Lương Sinh, và có được năng lực cảm nhận súng tuyệt đối.

Lần này gặp phải chuyện như vậy ở đây cũng coi như là thu hoạch ngoài ý muốn.

“Anh em, người mặc quá ít, nếu không ta lấy cho người một bộ quần áo nhé?” Đúng lúc này, thanh niên cảnh sát ngồi bên cạnh đột nhiên nói.

Tô Bạch nghe xong thì ngạc nhiên, sau đó phản ứng lại ngay lập tức, đây là do hắn dùng Khí Tức Áp Chế khiến đối phương cảm thấy cơ thể hắn đặc biệt yếu ớt.

“Không sao đâu.” Hắn lắc đầu nói: “Ta sắp đến ga đường sắt cao tốc rồi, ở sân ga và trên tàu cao tốc đều có máy sưởi.”

“Ừ, vậy cũng được.” Thanh niên cảnh sát lắc đầu.

“Vù vù...” Ngay lúc này, điện thoại Tô Bạch đột nhiên vang lên.

Hắn lấy điện thoại ra, đọc tin nhắn.

“Ta gửi thông tin cá nhân của cả tám người cho người, cả tám người này đều là người sống lại, là người của Lang Quân, nhưng trong những năm qua đã lần lượt chết đi.”

Đọc được thông tin này, trong lòng Tô Bạch đã khẳng định suy đoán trước đó của mình.

Đây thực sự là một tổ chức chuyên nuôi dưỡng những người sống lại và sau đó ăn bọn họ.

Sau đó, Tô Bạch mở tập tài liệu Quân Gia gửi đến, nhìn hàng loạt dữ liệu và hình ảnh của nạn nhân bên trong.

Trong dữ liệu, số người chết vì tám người này lên tới chín trăm tám ba người, trong khi số người bị tàn tật suốt đời lên tới con số một ngàn hai trăm sáu ba người.

Tô Bạch im lặng, đóng tài liệu lại.

Con người thực sự là một sinh vật rất kỳ lạ, mỗi khi nhìn thấy một chuỗi dữ liệu đại diện cho số người chết, bọn họ đã cư xử ‘máu lạnh’ vô cùng, tâm tình vô cùng bình tĩnh.

Ngay cả khi số lượng người chết lên đến vài chục vạn người, trên trăm vạn người, đối với bọn họ, đó là một chuỗi dữ liệu mà thôi.

Nhưng khi những bức ảnh của các nạn nhân xuất hiện trước mặt thì bọn họ lại cảm động lây.

“Quản Gia đưa những bức ảnh này vào hồ sơ... Là có ý gì?” Trong lòng Tô Bạch hiểu rõ, chắc chắn không phải ngẫu nhiên mà Quản Gia đưa những thứ này vào tài liệu.

Vì những chuyện thế này, chỉ cần tìm số liệu là được.

Việc tăng thêm hình ảnh vào sẽ chỉ làm chậm quá trình thu thập dữ liệu.

Tô Bạch uy nghĩ một chút, nhất thời không nghĩ ra được chuyện này có ảnh hưởng xấu gì với mình, nên tạm thời gác chuyện này qua một bên, sau này nghĩ lại.

Sau đó, hắn đột nhiên nhìn thấy một loạt tin nhắn trong nhóm chat Ảnh Tử của phần mềm Vô.

Chương 276: Bảng đỏ, bảng đen

Nhìn thấy tin nhắn xuất hiện trong nhóm, Tô Bạch hơi ngạc nhiên.

Trong thời gian gần đây, sau khoảng thời gian mọi người hăng hái khi vừa mới bắt đầu lập nhóm, thì không ai nói chuyện trong nhóm nữa.

Thỉnh thoảng, Học Giả sẽ nói một chút về một số khám phá gần đây và những thứ tương tự.

Và hiện giờ, hàng loạt tin nhắn liên tục xuất hiện trong nhóm.

Điều này cũng có nghĩa là một điều gì đó rất quan trọng đã xảy ra.

Tô Bạch mở phần mềm Vô ra, vào nhóm chat.

Quản Gia: Sắp tới Đồ Long Bộ sẽ tổng hợp hai danh sách, một cái là bảng đỏ, trong đó ghi lại rất nhiều thông tin về cấp Giao và gần cấp Giao.

Một danh sách khác là bảng đen, bên trong có thông tin của những người sống lại dưới cấp Giao, bao gồm tư liệu của người sống lại cấp Mãng và cấp Xà.

Những tư liệu này là do Đồ Long Bộ dùng năng lực tiên đoán suy đoán, đối chiếu với tư liệu của Đồ Long Bộ, rồi đưa ra. Độ chính xác khá cao, sau này khi các người hoàn thành nhiệm vụ có thể tiến hành tham khảo qua.

Bây giờ ta sẽ tải tài liệu lên.

“Thành viên Học Giả đã tải tài liệu Bảng đen, Bảng đỏ lên nhóm.”

Phi Huyền: Bảng đỏ, bảng đen?

Tiểu Chiêu: Nghĩa là gì?

King Kong: Ờ... Không có một bảng riêng của cấp Trùng sao?

o (π ~ π)o

Lão Miêu: Giỏi.

Hoa Tuyết: Oa, ta vừa xem qua bảng đồ, có đến bảy mươi tám người sống lại cấp Giao, và 326 người sống lại gần đạt cấp Giao, thực sự có rất nhiều cao thủ như vậy sao?

Người lính: Đó là điều bình thường, những người trong danh sách là cấp Giao và gần cấp Giao trên toàn thế giới. Thật ra, nó còn ít hơn so với những gì ta đã nghĩ. Đúng rồi, cấp Ác Long thì sao?

Khi câu hỏi của Người lính được gửi lên, nhóm chat lập tức im lặng.

Tô Bạch hơi nhướng mày.

Quản Gia: Trước mắt chỉ có thể thăm dò đến những người sống lại cấp Giao và gần cấp Giao trở xuống, tạm thời chưa có thông tin gì về cấp Ác Long.

Tô Bạch đọc tin nhắn Quản Gia gửi.

Hơi trầm tư.

Hắn không thực sự tin vào những gì Quản Gia nói trong nhóm.

Nếu đối phương đã có thể dò xét được sự tồn tại của người sống lại cấp Giao, thì chưa chắc đã không thể thăm dò sự tồn tại của người sống lại cấp Ác Long.

Quản Gia nói không thăm dò được, có thể là còn có những suy nghĩ khác.

Đương nhiên, cũng có thể là hắn lấy dạ tiểu nhân, đo lòng quân tử.

Sau đó, Tô Bạch mở tài liệu Quản Gia gửi lên nhóm ra, xem bảng đồ.

Trên bảng đồ có tổng cộng 404 người, trong đó có 78 người sống lại cấp Giao, 326 người sống lại gần cấp Giao.

Tô Bạch bắt đầu đọc từ dòng đầu tiên.

1, Phong Vũ Khách: Người sống lại cấp Giao, xuất hiện năm 3345, có khả năng điều khiển nước, từng tạo ra hạn hán, biến một thành phố rộng hàng ngàn dặm thành địa ngục trên trần gian.

2, Ôn Nhân: Người sống lại cấp Giao, xuất hiện năm 3039, có khả năng lây lan nhiều bệnh dịch khác nhau, những bệnh dịch được lan truyền vô cùng đáng sợ.

3, Huyết Ma: Người sống lại cấp Giao, xuất hiện năm 3223, có khả năng điều khiển máu, từng tàn sát một thành thị có vài chục vạn người sống.

4, Nhục Mân Côi: Người sống lại cấp Giao, xuất hiện và khoảng những năm 3451, không rõ năng lực.

5, Không rõ tên: Người sống lại cấp Giao.

“ ... ”

10, Lang Vương Lang Quân: Người sống lại cấp Giao, xuất hiện năm 3453, cùng với tám người sống lại cấp Giao khác tạo thành một Lang Quân, có khả năng biến thành dã thú khổng lồ, có khả năng miễn bị thương, sức mạnh đáng sợ, tính cách xảo quyệt.

“ ... ”

189, Tản Đồ: Người sống lại gần cấp Giao, xuất hiện năm 3600, với khả năng tăng tốc trong mưa, từng khiến cả thành thị rơi vào khủng hoảng, là thành viên của Lang Quân.

“ ... ”

276: Ma Nữ (Thi Thiên Thiên): Người sống lại gần cấp Giao, xuất hiện năm 3596, năng lực sao chép khả năng của những người sống lại khác, tính cách gian xảo, là thành viên của Lang Quân.

“ ... ”

Tô Bạch đã đọc toàn bộ danh sách một lượt, tập trung vào thông tin về một số người sống lại mà hắn chú ý.

Điều khiến hắn ngạc nhiên là, Tản Đồ xếp hạng cao hơn Ma Nữ.

Hắn hơi suy tư, nhớ lại lần tiếp xúc với Tản Đồ trong hôm nay, hắn nhận ra, mình dường như có chút không nhìn thấu Tản Đồ.

Hóa ra Tản Đồ vẫn luôn che dấu thực lực.

Tô Bạch nghĩ đến điều này thì đã vô cùng cảm thán với khả năng tình báo của Đồ Long Bộ, trong danh sách này, ngoài một số cá nhân rất ít thông tin không thể điền hết được ra, phần lớn thông tin trong danh sách đều rất đầy đủ.

Hơn nữa, còn chuẩn bị tương đối chính xác.

Có thể thấy, vì để do thám được những thông tin này, Đồ Long Bộ đã lãng phí bao nhiêu công sức.

Sau đó, Tô Bạch mở bảng đen ra.

1, Huyết Sát: Người sống lại cấp Mãng, xuất hiện năm 3575, máu có khả năng nguyên rửa rất mạnh, nếu bị máu của hắn làm ô nhiễm, các cơ quan trong cơ thể sẽ bắt đầu tử vong.

2, Tà: Người sống lại cấp Mãng, xuất hiện năm 3566, có khả năng nguyên rửa, có thể giết người từ xa bằng cách dùng mô cơ thể người, thích làm búp bê hình người.

3, Quỷ Nữ: Người sống lại cấp Mãng, xuất hiện năm 3599, có khả năng huyền hóa, có thể bỏ qua sát thương.

“...”

67, Lão Miêu: Người sống lại cấp Mãng, xuất hiện năm 3588, có khả năng giết người trong mơ.

“...”

87, Khuôn mặt vận vẹo: Xuất hiện năm 3626, sức chiến đấu mạnh mẽ, không rõ năng lực.

“...”

Tô Bạch nhìn thông tin trong bảng đen, sắc mặt hơi đổi.

Danh sách này thực sự bao gồm hắn và lão Miêu.

Điều này cũng có nghĩa là các Ảnh Tử khác cũng có khả năng ở trong.

Ngoài King Kong và Hoa Tuyết.

Từ những ghi chép nói chuyện trước đó, hai Ảnh Tử này chắc là người sống lại cấp Trùng, vẫn chưa đủ mạnh để lọt vào danh sách này.

Có điều, Tô Bạch không hiểu được, Quân Gia tải bảng danh sách này lên là có ý nghĩa gì.

Nếu chỉ là chỉnh đốn tư liệu về người sống lại thì hoàn toàn không cần lập danh sách.

Vì để làm được điều này là vô cùng tốn thời gian.

“Bảng đen... Bảng đỏ...” Tô Bạch lẩm bẩm, trong đầu chợt lóe lên một tia sáng.

Có lẽ, danh sách này không chỉ để bọn họ nhìn.

Mà là cho toàn bộ người sống lại đọc.

Đồ Long Bộ đang sử dụng phương pháp xếp hạng để khiến những người sống lại đấu đá nội bộ.

Nên biết, người sống lại đều là những người trong lòng có sự tàn bạo, nếu thấy mình xếp hạng sau người khác thì trong lòng sẽ sinh ra sự ganh đua so sánh, dễ dẫn đến chém giết lẫn nhau.

Huống hồ, Đồ Long Bộ còn vô cùng thân thiết, tiết lộ một số thông tin về khả năng của những người sống lại.

Thực lực của người sống lại có thể xếp hạng không?

Đương nhiên là được.

Giữa những người sống lại cũng chia thành mạnh và yếu.

Nhưng, có một yếu tố khác của cuộc chiến giữa những người sống lại, đó là việc người phải có thông tin về khả năng của những người khác.

Nếu một người sống lại mà biết được khả năng của đối phương thì rất có thể tìm ra sơ hở, lấy yếu thắng mạnh.

Ngay khi trong đầu Tô Bạch đang nảy sinh suy nghĩ này, Quản Gia lại gửi tin nhắn trong nhóm.

Quản Gia: Đồ Long Bộ sẽ sử dụng một số kênh để phát ra danh sách này, các người có thể đọc báo địa phương để có được danh sách mới nhất.

Đọc được tin nhắn của Quản Gia, Tô Bạch xác nhận suy nghĩ của mình.

Nếu Đồ Long Bộ không định lợi dụng bảng danh sách này để làm cho những người sống lại chiến đấu với nhau thì hoàn toàn không cần thiết phải tiết lộ loại thông tin này ra.

Lúc này, trong nhóm xuất hiện một loạt tin nhắn.

Phi Huyền: Ta đã biết sơ lược về mọi chuyện, nhưng ta không nói.

Tiểu Chiêu: +1

Lão Miêu: +1

Học Giả: +1

Mặt Thú: +1

“...”

Tô Bạch nhìn một hàng tin nhắn liên tiếp, lắc đầu, nhấn lại vài cái rồi tắt máy.

Hắn biết, sau này, Liên Bang có thể sẽ còn hỗn loạn hơn.

Lý do tại sao Đồ Long Bộ lại công bố danh sách này, điều này có nghĩa là Đồ Long Bộ có chút hữu tâm vô lực trong việc đối phó với những người sống lại này.

Nếu không, Đồ Long Bộ không cần thiết phải công bố danh sách như vậy.

Bởi vì loại danh sách này không chỉ có một mặt tốt.

Nếu tuyên truyền cổ động, nó có khả năng ảnh hưởng đến sự ổn định xã hội của Liên Bang.

“Đến rồi.” Cũng vào lúc này, thanh niên cảnh sát nói với Tô Bạch.

Tô Bạch đóng di động lại, nhìn thoáng qua ga đường sắt cao tốc, gật đầu với thanh niên cảnh sát: “Lần này làm phiền người, để người muện thế này còn lái xe đưa ta đến đây.”

“Đều là anh em một nhà, đừng khách sáo như vậy.” Thanh niên cảnh sát nở nụ cười với Tô Bạch.

Sau đó, hai người tạm biệt nhau, Tô Bạch vào ga, còn thanh niên cảnh sát thì lái xe rời đi.

Và ở một nơi khác, Tiêu Thiết Quang nhìn chiếc xe không thể nổ máy, khóc không ra nước mắt.

Chương 277: Sự nhộn nhịp hiểm thấy

“Ầm!”

“Ầm!”

“Ầm!”

“...”

Trong một góc tối tăm, vài người đang đấm và đá một người đàn ông trung niên.

“Không... Đừng đánh... Ta sắp chết...” Tiếng cầu xin phát ra từ miệng người đàn ông trung niên.

Một số người đàn ông mặc vest nghe thấy lời nói đó, nhưng bọn họ phớt lờ nó, vẫn tiếp tục đấm đá.

“Cộc cộc...” Đúng lúc này, trên mặt đất truyền đến tiếng bước chân của người đi giày da.

Một thanh niên đeo kính vàng đi tới.

Khi hắn đến đây, cũng không quan tâm đến người đàn ông trung niên đang bị đánh, tự mình lấy điều thuốc và bật lửa từ trong túi ra rồi bắt đầu hút.

“Phù...” Thanh niên thở ra một hơi khói xanh, thoáng nhìn mấy người đang đánh người đàn ông trung niên, điềm nhiên nói: “Đánh gãy chân hắn, thả hắn ra.”

“Vâng!” Khi nghe những lời này, mấy người đàn ông mặc vest ngừng động tác, đồng thanh đáp.

“Đừng!” Nghe lời hắn nói, người trung niên hoảng sợ cầu xin: “Ta là thành viên hội đồng quản trị công ty, Vương Húc, người không thể đánh gãy chân ta. Ta hứa sau này sẽ không chống lại chủ tịch nữa! Thả ta ra đi!”

Nghe những lời hắn nói, vài tên đàn ông mặc vest ngừng động tác, dồn dập nhìn về phía Vương Húc.

Vương Húc nâng gọng kính màu vàng, trong mắt mang theo ý cười nói: “Người nói rất đúng, người là thành viên hội đồng quản trị của công ty, ta không thể đánh gãy chân người.”

Người trung niên nghe vậy, trên gương mặt lập tức lộ ra nụ cười.

“Vậy thì giết đi.” Vương Húc nhếch miệng cười, nói.

Nghe lời này của hắn, khuôn mặt tươi cười của người trung niên lập tức cứng lại.

Sau đó, Vương Húc không phản ứng hắn nữa, quay người rời đi.

Đằng sau lưng hắn, truyền đến tiếng kêu thảm thiết, không bao lâu sau đã yên tĩnh trở lại.

“Reng reng reng...” Ngay lúc này, chuông điện thoại của Vương Húc vang lên.

Hắn nhận điện thoại.

“Sao rồi?” Một giọng nói ổn định từ đầu bên kia truyền đến.

Vương Húc liếc nhìn về phía sau, nói: “Ông chủ, ta đã xử lý xong rồi, tin rằng con trai hắn sẽ hợp tác tốt với chúng ta.”

“Làm không tệ.” Khâu Kỳ Sơn nói.

“Cảm ơn lời khen của ông chủ.” Vương Húc hơi ngừng lại, nói: “Đúng rồi ông chủ, ta muốn xin nghỉ mấy ngày.”

“Ồ? Nghỉ cái gì?” Giọng điệu Khâu Kỳ Sơn có chút thắc mắc.

Vương Húc nói: “Một số chuyện riêng, ta chuẩn bị đi dạo một vòng thành phố Tây Giang.”

“Ừ, muốn đi thì đi đi.” Khâu Kỳ Sơn chấp nhận, sau đó ngừng lại một lúc, mãi sau hắn mới nói tiếp: “Có điều nếu người đã muốn đến thành phố Tây Giang, vậy hãy đến chợ số 76 của thành phố Vân Mộng, điều tra chuyện Lang Quần của Thi Thiên Thiên, xem chuyện gì đã xảy ra.”

“Được, ông chủ, ta sẽ điều tra rõ ràng sự việc.”

“Ừ.”

Khâu Kỳ Sơn cúp điện thoại.

Vương Húc đứng tại chỗ và từ từ tháo cặp kính vàng ra.

Khi tháo cặp kính gọng vàng ra, gương mặt rõ ràng là góc cạnh hơn, đôi mắt trông cũng âm u lạnh leo hơn.

“Đã sáu năm...” Vương Húc nhếch miệng nở một nụ cười, lộ ra hàm răng trắng nõn: “Thực không rõ, lần này là bữa tiệc long trọng thế nào đây, ta không kịp đợi nữa rồi.”

...

“Phù...” Tô Bạch nhìn hai bia một bị tuyết bao phủ trước mặt, im lặng.

Hắn vừa mới hoàn thành nhiệm vụ ước nguyện của Phúc Lương Sinh.

Nhiệm vụ là cảm nhận súng một cách là tuyệt đối, khiến hắn có thiên phú mạnh hơn về phương diện sử dụng vũ khí nóng.

Khả năng sử dụng súng của hắn hiện giờ gần giống như Phúc Lương Sinh ban đầu.

Tô Bạch cẩn thận nhìn thoáng qua bia mộ, nhìn tên cha mẹ của Phúc Lương Sinh được khắc trên đó.

Sau khi trở thành người sống lại, Phúc Lương Sinh đã không đến nơi này nữa, nên trên bia mộ chỉ toàn là những vết nước đọng.

Tô Bạch lắc đầu, đặt một bó hoa bên cạnh bia mộ.

Mặc dù hắn cũng không ưa Phúc Lương Sinh, nhưng hắn không có ác ý với cha mẹ Phúc Lương Sinh.

Trong khoảng thời gian này, hắn đã học được cách tôn trọng một người đã chết.

“Cũng nên đến thăm cha mẹ rồi.” Tô Bạch lau sạch tuyết trên mộ, trong lòng thầm suy nghĩ.

Đã lâu rồi hắn không đến gặp cha mẹ.

Trước đây hắn không dám đối mặt, nhưng hiện giờ hắn đã có đủ dũng khí.

Sau đó, Tô Bạch dùng điện thoại mua vé xe lửa đến thành phố Tây Giang.

Sau khi mua vé xong, hắn bất ngờ thấy trong nhóm chat có tin nhắn.

Hoa Tuyết: Oa! Từ Du Nhiên đẹp trai quá! Ta muốn trở thành fan của hắn! Giọng hát của hắn hay quá đi!

Hoa Tuyết: Từ Du Nhiên.jpg

Hoa Tuyết: Từ Du Nhiên.jpg

“...”

Tô Bạch tình cờ nhìn lướt qua bức ảnh, người đàn ông trong bức ảnh có mái tóc ngắn màu xám bạc, đôi mắt sâu và ngũ quan mạnh mẽ nhưng không kém phần điển trai.

Người đàn ông trong ảnh, thậm chí còn đẹp trai hơn cả hắn.

Đáng tiếc, sắp chết rồi.

Tô Bạch lắc đầu, không nghĩ đến những chuyện đó nữa.

Trong nhóm, hầu như thỉnh thoảng Hoa Tuyết lại thích một ngôi sao nào đó.

Và ngôi sao đó, không lâu sau sẽ chết.

Với chuyện này, hiện giờ Tô Bạch đã không còn ngạc nhiên nữa.

Hắn cảm thấy năng lực của Hoa Tuyết rất quý quái, nếu có thể, trong tương lai, cố gắng không cần tiếp xúc với đối phương.

Trên thực tế, hầu hết những người trong nhóm đều như vậy.

Cho dù Hoa Tuyết thường xuyên cày tin nhắn trong nhóm, bọn họ cũng sẽ không lên tiếng ngăn cản.

Bởi vì bọn họ không rõ, sau khi ngăn cản thì có khiến Hoa Tuyết ghét không.

Hoa Tuyết thích một ngôi sao, ngôi sao đó sẽ chết.

Nếu đối phương ghét ai đó, thì người đó có chết không?

Ai cũng không dám chắc.

Thế nên, có một hiện tượng rất lạ trong nhóm.

Hoa Tuyết cày tin nhắn trong nhóm, không ai ngăn cản, nhưng King Kong làm vậy thì thường xuyên bị các Ảnh Tử khác

cảnh cáo, thậm chí còn tính những việc Hoa Tuyết làm lên đầu hần.

Tô Bạch lắc đầu, không nghĩ đến những chuyện này nữa.

Sau đó, hần rời khỏi nghĩa trang, đón một chiếc xe, đến ga đường sắt cao tốc.

Thời điểm đi đến ga đường sắt cao tốc, Tô Bạch giật mình.

Ga đường sắt cao tốc ở đây đã chật cứng người, bên ngoài nhà ga, và một vài con phố cũng vậy.

Một số người thậm chí không thể chen chân vào ga đường sắt cao tốc.

“Không phải là năm mới à, sao ở đây lại có nhiều người như vậy?” Tô Bạch cau mày, lẩm bẩm.

Lúc này, một người đàn ông trung niên tức giận nói: “Nghe nói là hành tung của một ngôi sao bị lộ, rất nhiều người đến đây không phải để lên tàu, mà là để đuổi theo ngôi sao.”

“Một ngôi sao mà phải thế này à? Bao nhiêu là người.” Có người lặng lẽ nói.

“A, các người không biết sao, thời điểm ngôi trên tàu ngôi sao này đã hot search đề tăng độ nổi tiếng. Nếu không, sao lại có nhiều người như vậy?”

“Đúng không phải thứ nên hờn!” Có người mắng.

Nghe vậy, Tô Bạch hơi cau mày, xe lửa của hần ba mươi lăm phút nữa sẽ xuất phát.

Nếu kẹt như vậy, rất có thể hần sẽ bị lỡ vài chuyến tàu.

“Soạt!” Vào lúc này, đằng trước truyền đến âm thanh ồn ào.

Tô Bạch đứng trên bậc đá cẩm thạch bên cạnh bồn hoa, ngược mắt nhìn lên, gương mặt có chút kỳ quái.

Ngôi sao này đã đi ra ngoài.

Hơn nữa, người này, Tô Bạch cũng biết.

Đó là ngôi sao mà Hoa Tuyết vô cùng thích, Từ Du Nhiên.

Nghĩ tới đây, Tô Bạch không vội vàng nữa, ngồi sang một bên, nhân lúc không có người để ý tới, hần lấy túi hạt dưa trong

không gian linh tính ra, cắn vỡ.

Vé xe có thể mua lại, nhưng cảnh tượng náo nhiệt lại không
mấy khi thấy được.

Hắn muốn xem năng lực của Hoa Tuyết, rốt cuộc đã được thực
hiện như thế nào.

Còn về chuyện cứu người...

Tô Bạch chưa từng nghĩ đến.

Đối phương khiến hắn khó chịu, hắn không mắng chửi hay
đánh người là đã tốt tính lắm rồi, còn muốn hắn cứu người...

Nghĩ nhiều.

Chương 278: Kẻ phục chế

Ngồi trên bậc thềm, Tô Bạch nhìn người được đám vệ sĩ quây một vòng, trên giao lộ ở tàu cao tốc, một nhóm vệ sĩ chặn ra một con đường trống rỗng, một thanh niên đang đi ra khỏi con đường dài vắng vẻ này, xung quanh là tiếng hoan hô ầm ĩ.

“Coi nơi này như nhà mình vậy.” Người nào đó bên cạnh hắt khịt mũi hừ lạnh.

Tô Bạch im lặng không lên tiếng, chỉ tiếp tục cắn hạt dưa.

Nói thật, nhìn ai đó chết đi là việc vô cùng không tốt chút nào.

Nhưng đây là chuyện bất khả kháng.

Bản thân Tô Bạch cũng không biết nguyên rủa của Hoa Tuyết sẽ được ứng nghiệm khi nào.

Có lẽ, nguyên rủa của Hoa Tuyết sẽ không ứng nghiệm vào lúc này.

Hắn không thể can được, cũng không muốn can.

Chính lúc này, Tô Bạch đột nhiên cảm giác có thứ gì đang đến, trong lòng khẽ động, nhìn về phía ngôi sao đang đứng trong sảnh, phát hiện hình như trên người đối phương có thêm thứ gì đó.

Thứ đồ này, hắn vô cùng quen thuộc.

Là đạo.

Lúc này, Tô Bạch thậm chí còn cảm thấy cảm giác thềm ăn đang nảy sinh trong lòng.

“Tù Du Nhiên là người sống lại?” Tô Bạch khẽ cau mày, sau đó lại lắc đầu.

Không thể.

Nếu như đối phương là người sống lại, thì trước đó hắn nên cảm nhận được, chứ không phải là bây giờ mới cảm nhận được.

Ngay lúc này, đột nhiên Tô Bạch cảm nhận được gì đó, quay đầu nhìn về phía xa.

Ở nơi nào đó, tại một khách sạn.

Cửa sổ tầng bảy của khách mở ra, một người đàn ông trung niên mặc áo sơ mi hoa đang dùng kính viễn vọng một mắt nhìn ra ga đường sắt cao tốc, trên môi nở một nụ cười.

Người đàn ông đó có vẻ kỳ quặc.

Tô Bạch đại khái có thể hiểu, nhóm fans hâm mộ của một lưu lượng giống như Từ Du Nhiên là loại người như thế nào.

Trong đó gần như hiếm thấy những người trung niên khoảng bốn mươi năm mươi tuổi.

Tô Bạch hơi ngừng lại.

Cảm giác đã thú lan tỏa, cảm nhận về những người xung quanh.

Sau đó, hẳn cảm nhận được có năm người ở xa, đều đứng trên tòa nhà cao đó quan sát Từ Du Nhiên.

Trên tay bọn họ đều là kính viễn vọng một mắt.

“Sai rồi.” Trong lòng Tô Bạch có cảnh báo.

Nhóm người kia chỉ dùng kính viễn vọng quan sát nơi này, không sử dụng các thiết bị chụp ảnh hoặc những thứ tương tự.

Điều này cũng có nghĩa là những người này không phải bên truyền thông.

Hơn nữa, trong nhận thức của hắn, động tác của sáu người rất kỳ quái.

Dù không còn ở cùng một vị trí nhưng chuyển động của họ vẫn đồng đều và thống nhất đến kinh ngạc...

Giống như là cùng một người.

“Ồ!”

Đúng lúc này, ga đường sắt cao tốc đột nhiên xôn xao.

Tô Bạch ngoái lại nhìn thì thấy một thanh niên đang găm rú và cầm dao phay lao về phía Từ Du Nhiên.

Khi các vệ sĩ nhìn thấy tư thế liều mạng của nam thanh niên nọ, bọn họ cảm cũng không dám can, nhanh chóng rút lui về phía sau để mặc cho Từ Du Nhiên đứng đó.

Sau đó, Từ Du Nhiên bị nam thanh niên đó ấn xuống đất, chém chết bằng vài nhát dao.

Tất cả mọi chuyện diễn ra vô cùng suôn sẻ.

Thuận lợi đến mức không bình thường.

Những cảnh sát và vệ sĩ đó dường như bị một bàn tay to lớn khống chế, gần như không hề ngăn cản chút nào.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Từ Du Nhiên, nhận được hai điểm thuộc tính cơ bản, lực lượng +2.”

Nhận được thông tin, Tô Bạch cũng xác nhận suy đoán của mình.

Từ Du Nhiên đó là một người bình thường.

Và như thế, Tô Bạch cũng đã biết luồng khí tức vô cùng rõ ràng ban nãy đến từ đâu.

Đó là khí tức của Hoa Tuyết.

Khi khí tức này đến bên cơ thể ai đó, vậy thì người đó sẽ chết.

Vào lúc này, sáu người ở đằng xa cũng buông kính viễn vọng xuống, nhoen miêng, trên gương mặt bọn họ lộ ra vẻ tươi cười.

“Là người sống lại...” Trong đầu Tô Bạch đột nhiên xuất hiện một biệt hiệu.

Kẻ phục chế.

Cái tên đứng thứ mười ba trong bảng đen, người sống lại cấp Mãng, có khả năng nhân bản cơ thể của người khác. Là người sống lại thường lợi dụng năng lực của mình để phạm tội và cực kỳ xảo quyệt.

“Kẻ phục chế là Hoa Tuyết sao?” Lòng mày Tô Bạch nhíu chặt.

Việc kẻ phục chế xuất hiện ở đây vào thời điểm này là quá trùng hợp, khiến hắn không khỏi suy nghĩ nhiều.

Có lẽ, Hoa Tuyết không có khả năng nguyên rửa mà dùng phương thức phục chế để tiến hành giết người.

Nguyên rủa chỉ là nguy trang.

Nhưng ngay khi suy đoán này vừa thành lập trong đầu, Tô Bạch đã lập tức xóa bỏ nó, hắn ném suy đoán này ra sau đầu.

Phỏng đoán này là không thể thành lập.

Thời điểm người sống lại gia nhập Ảnh Tử, sẽ có người dẫn đường.

Người dẫn đường này, căn cứ vào nhân phẩm và tính cách, phán đoán liệu đối phương có thể không thể tiến vào Ảnh Tử hay không.

Và theo những gì Tô Bạch biết, kẻ phục chế là một kẻ giết người.

Số lượng người mà đối phương đã giết, số liệu phía ngoài ít nhất cũng trên một trăm người.

Số lượng người hắn đã giết mà chưa được thống kê, càng nhiều.

Bởi vì chuyện kẻ phục chế giết người có tính bí mật rất cao.

Rất nhiều vụ án, chỉ được đánh giá là những vụ án mạng bình thường, thay vì những vụ giết người do người sống lại gây ra.

Và lại, còn có một nguyên nhân nữa khiến Tô Bạch càng tin Hoa Tuyết không phải là kẻ phục chế.

Vì người dẫn đường của Hoa Tuyết là Người lính.

Người lính là một Ảnh Tử rất thích giết người sống lại.

Nếu Hoa Tuyết là kẻ phục chế, vậy thì nàng không bao giờ có thể gia nhập Ảnh Tử, đã chết từ lâu rồi.

Và nếu kẻ phục chế không phải Hoa Tuyết, vậy chỉ có một lý do để kẻ phục chế đến nơi này.

Đó là kẻ phục chế nhìn chằm chằm vào Hoa Tuyết.

Trong lòng Tô Bạch hiểu rất rõ, giữa những người sống lại có thể ăn tươi nuốt sống lẫn nhau để tăng tốc độ đi tới trên con đường tu đạo của chính mình.

Và cơ thể Hoa Tuyết, rất có thể sẽ trở thành mục tiêu xuống tay của người sống lại khác.

Nghĩ vậy, Tô Bạch lấy điện thoại ra, bắt đầu gửi tin nhắn cho Quản Gia.

Hắn muốn báo chuyện về kẻ phục chế cho Quản Gia, để đối phương cảnh báo Hoa Tuyết, chuẩn bị càng sớm càng tốt.

Mặc dù, hắn và Hoa Tuyết chưa từng gặp mặt, nhưng hắn cũng được coi như là đồng minh của đối phương, đương nhiên không thể nhìn đối phương vô cớ chết đi.

Rõ ràng, thời điểm làm việc này, Tô Bạch để Quản Gia che giấu thân phận của mình.

Hắn sợ Hoa Tuyết thấy biết ơn mình.

Vì lòng biết ơn của đối phương, chẳng may có thể khiến bản thân chết bất đắc kỳ tử.

Loại cảm ơn này quá nặng, Tô Bạch không muốn nhận.

Sau khi gửi tin nhắn, Tô Bạch chen thẳng vào đám đông và đi về phía ga đường sắt cao tốc.

Vẫn còn khoảng chừng ba mươi phút nữa, thời gian đủ để đuổi kịp tàu cao tốc.

Trên đường đi, những người hâm mộ đó đã bị cảnh sát đuổi đi.

Con đường cũng thông thoáng hơn nhiều.

Tô Bạch đưa cho cảnh sát kiểm tra vé xe và giấy căn cước của mình, sau đó trực tiếp vào nhà ga.

Không lâu sau đó, sau khi kiểm phiếu xong, hắn lên tàu cao tốc, ngồi vào ghế của mình.

Sau khi vào chỗ, Tô Bạch vẫn có thể nghe những người vừa mới lên tàu thảo luận về sự kiện vừa xảy ra, về mặt kích động.

Hiển nhiên, cái chết của Từ Du Nhiên ban nãy, phải nói là khá chấn động với nhiều người.

Tô Bạch im lặng, mở điện thoại ra, trong một đoạn video ngắn trên phần mềm, thấy được buồng bên của ga đường sắt cao tốc ở đây được truyền ra ngoài.

Bây giờ là thời đại thông tin, những gì vừa mới xảy ra, giờ đã lan truyền khắp nơi trên internet.

Cũng vào lúc này, trong nhóm chat đột nhiên xuất hiện hàng loạt tin nhắn.

Tô Bạch liếc nhìn nhóm chat, không có ý định mở ra.

Hắn biết rõ nội dung tin nhắn trong nhóm.

Đoán chừng Hoa Tuyết lại đang cày tin nhắn.

Chương 279: Đường Lão Miếu lại xảy ra vụ án giết người

Một ngôi sao chết đi thì sẽ như thế nào?

Nếu ngôi sao đó có tác phẩm, thì sẽ có rất nhiều người than khóc.

Hoặc tưởng nhớ đến bản thân ngôi sao này, hoặc hoài niệm thanh xuân đã mất của bản thân.

Và nếu như không có tác phẩm...

Vậy thì chỉ gây ra chút náo động, rồi...

Không có gì cả.

Có lẽ không lâu nữa, công ty của ngôi sao này sẽ tạo ra một ngôi sao giống hệt hoặc giống với tính cách của ngôi sao đó, và ra mắt với mọi người.

Và người đã chết, sẽ như những con sóng, nổi lên một lúc rồi mất hút vào biển cả mênh mông.

Phía tây ga Giang Tây.

Tô Bạch bước ra khỏi nhà ga, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt vẫn như trước, trong lòng cảm thấy có chút hoảng hốt.

Cảnh vật không hề thay đổi, nhưng hắn đã thay đổi hoàn toàn.

“Phù...” Tô Bạch thở hắt ra, bước về phía lối đi bộ.

Tỉnh Nam Lâm nằm cạnh tỉnh Tây Vũ, vì thế, hắn chỉ mất ba tiếng để đi từ tỉnh Nam Lâm đến thành phố Tây Giang, cũng không mất nhiều thời gian.

Cho nên lúc này trời chưa tối, Tô Bạch chuẩn bị đến đường Lão Miếu mua một chút nhang đèn, ngày mai sẽ đến nghĩa trang bái tế cha mẹ.

Sau đó, hắn đón một chiếc taxi trên đường, đi đến đường Lão Miếu.

“Chàng trai đến đường Lão Miếu làm gì thế?” Tài xế lái xe thắc mắc, hỏi Tô Bạch.

“Đến mua nhang đèn.” Tô Bạch cười nói.

“Mua nhang đèn?” Tài xế có chút ngạc nhiên, nói: “Người mua nhang đèn làm gì?”

“Ta vừa mới trở về từ bên ngoài, chuẩn bị mua một chút sau đó đến nghĩa trang công cộng thăm người thân.” Tô Bạch thuận miệng nói.

“Những thứ như nhang đèn này, hiện giờ không dễ mua trên đường Lão Miếu.” Tài xế lắc đầu nói: “Bởi vì, hiện giờ đường trên đường Lão Miếu đang được sửa chữa lần nữa, nhiều cửa hàng đóng cửa, cũng không rõ có mua được nữa không.”

“Sửa đường lần nữa?” Tô Bạch có chút khó hiểu.

“Đúng vậy, là chuyện xảy ra khoảng một hai tháng trước, có một tài xế xe vận tải lao vào đường Lão Miếu, tông chết rất nhiều người, vì vậy chính quyền thành phố quy hoạch lại đường Lão Miếu một lần nữa, một số xe tải lớn không thể đi đến đó được.”

Nghe những gì hắn nói, Tô Bạch có chút lặng im.

Hắn không ngờ rằng chuyện xảy ra ở Lão Miếu trước đây vẫn còn gây ra ảnh hưởng đến sau này.

“Đã bắt được kẻ sát nhân chưa?” Tô Bạch hơi ngừng lại, hỏi.

Trước đó hắn đã giết tài xế xe vận tải đó, sau đó lão Miêu đã để Quản Gia lo chuyện này.

Hắn hơi ngạc nhiên, rốt cuộc là Quản Gia đã làm gì để loại bỏ hiểm nguy cho mình.

“Sát nhân? Ta nghe nói hắn bị cảnh sát vũ trang giết ngay tại chỗ. Nghe nói kẻ đó là con nghiện cờ bạc, người như vậy... Chắc chắn... Chết một lần đúng là lời cho hắn.” Tài xế lắc đầu, giọng điệu có chút khinh thường.

Sau đó, Tô Bạch và tài xế một người hỏi một người trả lời, trò chuyện với nhau.

Không lâu sau, chiếc xe đã lái đến vị trí của đường Lão Miếu.

Tô Bạch bước xuống xe, nhìn đường Lão Miếu.

Đúng như lời tài xế, đường Lão Miếu quả thực là đang xây dựng, rất nhiều nơi được ngăn lại bằng tấm tôn.

Tô Bạch dùng cảm giác đã thú tìm kiếm xung quanh đây, mua nhang đèn ở một nơi tương đối khuất.

Sau đó, hắn định đón taxi quay về.

Nhưng khi Tô Bạch đi đến bên đường định bắt taxi, hắn đột nhiên ngơ ngác, nhìn về phía xa xăm.

Ở phía đó, vài chiếc xe cảnh sát đang đậu ngoài cổng một tiểu khu, một nhóm người vây quanh bên ngoài, như thể đã xảy ra chuyện gì đó.

Và điều khiến Tô Bạch cảm thấy ngạc nhiên là hắn thấy Triệu Không Thanh trong đám người này.

Đội phương đang mặc trang phục cảnh sát.

Trong lòng Tô Bạch có chút nghi ngờ.

Không phải là Triệu Không Thanh đã tiến vào Đồ Long Bộ sao? Sao vẫn còn ở đây làm cảnh sát?

Hơn nữa còn là cảnh sát bình thường. Không phải mặc thường phục.

Tô Bạch đứng ở nơi đó một lúc, sau đó băng qua đường, đi về phía đám người đang tụ tập.

“Cô gái đó chết thảm quá.”

“Đúng thế đấy, khi nàng bị đưa đi, quần áo trên người nàng đều nhuộm màu đỏ của máu, chiếc áo khoác màu trắng bên ngoài cũng nhuộm máu. Máu có thể vắt ra được.”

“Ôi, người nói tại sao lại xảy ra chuyện này? Cách đây ít lâu, tài xế nọ cán chết người, bây giờ ở đây lại có người chết. Vậy thì giá phòng sẽ rẻ hơn mất.”

“Đúng vậy, người nói chết ở đây không chết, lại chết ở đây, xui chết mất.”

“...”

Đến chỗ này, hàng loạt âm thanh nói chuyện lọt vào tai Tô Bạch, dần dần hắn cũng hiểu được chuyện gì đang diễn ra.

Xế chiều hôm nay, trong tiểu khu này xảy ra một vụ án giết người.

Một cô gái bị đâm chết tại nhà riêng.

Sau đó, những người dân gần đó đã gọi điện báo cảnh sát và yêu cầu công an đến.

Tất cả điều này xảy ra trong khoảng hai tiếng.

Suy nghĩ của Tô Bạch chuyển động, cảm giác đã thú tử ra tứ phía.

Chỉ trong chốc lát, hắn đã tìm ra địa điểm xảy ra án mạng.

Đó là một phòng đơn được chuyển đổi từ kho hàng của tầng một, bên trong có một cái giường.

Trên giường, toàn là máu.

Mức độ chảy máu như vậy, có thể nói là thảm thiết.

Với nhiều máu như vậy, có thể thấy cô gái đó không chỉ bị đâm một nhát.

Đương nhiên, kẻ giết người đó, cũng không phải ngộ sát.

Mà hắn đến đây để giết cô gái này.

Từ suy đoán này, có thể thấy, tên giết người hoặc là một tên sát nhân điên cuồng giết người không chớp mắt, hoặc là một người có mối thù rất lớn với cô gái này.

Tô Bạch dừng lại, trong lòng chợt nảy ra một ý nghĩ.

Sau đó, hắn sử dụng cảm giác đã thú để cảm nhận đám đông, tiếp đó, biểu cảm của hắn trở nên vi diệu.

“Đừng tập trung ở đây, các người sẽ cản trở việc xử lý vụ án.”

Ngay lúc đó, một cảnh sát trẻ bước đến, nói với những người đang xem một cách bất đắc dĩ.

“Được, được.”

“Rồi.”

“Ta đi ngay đây.”

“...”

Tiếp đó, đám người vây xem hơi lùi ra phía sau một chút, cũng có một số người chuẩn bị rời đi.

“Chao ôi, đồng chí cảnh sát, các người bắt được hung thủ chưa?” Ngay lúc đó, một người tò mò hỏi.

“Xin lỗi, chúng ta cần giữ bí mật chuyện này, ta mong các người đừng đứng xung quanh khu vực này nữa, điều này sẽ cản trở tốc độ xử lý vụ việc.” Cảnh sát trẻ hơi bất đắc dĩ nói.

Nghe những lời hăn nói, quần chúng xung quanh đó miễn cưỡng rời đi.

“Tô Bạch, sao người lại ở đây?” Đúng lúc này, Triệu Không Thanh đang chỉ huy hiện trường nhìn thấy Tô Bạch, có chút ngạc nhiên đi tới.

“Ta đến đây mua chút đèn nhang, chuẩn bị thăm viếng cha mẹ.” Thấy thế, Tô Bạch gật đầu với Triệu Không Thanh.

Triệu Không Thanh ngạc nhiên, nhìn nhang đèn trong tay Tô Bạch, thở dài, nói: “Được rồi, hiện chỗ ta đang có một vụ án, ta sẽ nói chuyện với người sau.”

“Ừ.” Tô Bạch gật đầu, sau đó dừng lại nói: “Ban nãy ta vừa phát hiện một thứ có lẽ có thể giúp người phá án.”

Nghe hăn nói, Triệu Không Thanh ngạc nhiên một chút.

Là người đã từng vào cấm địa với Tô Bạch, hăn đương nhiên biết Tô Bạch có bản lĩnh thế nào.

Đối phương đã nói là có thể giúp ích cho việc phá án, chắc chắn không phải nói bừa.

Nghĩ đến đây, Triệu Không Thanh ngưng lại, hỏi: “Thứ gì?”

“Ban nãy ta phát hiện ra một người vô cùng khả nghi, trên tất hăn có vết máu.” Tô Bạch duỗi tay, chỉ vào một người đàn ông trung niên trong đám người đang nhìn về hướng này.

Người đàn ông trung niên nhìn thấy Tô Bạch đứng trước mặt một người cảnh sát, chỉ tay về phía mình, đồng tử co rút lại, lập tức xoay người rời đi.

Thấy vậy, sao Triệu Không Thanh có thể không nhận ra người đàn ông trung niên này có vấn đề, hắn lập tức đuổi theo.

Khi người đàn ông trung niên nhìn thấy Triệu Không Thanh chạy đến, hắn vội tăng tốc và bỏ chạy.

Tuy nhiên, tốc độ chạy của hắn sao có thể nhanh được bằng Triệu Không Thanh.

Không đến mười giây, hắn đã bị Triệu Không Thanh ghim chặt xuống đất.

Chương 280: Biến hóa trong lòng

“Thả ra!” Người đàn ông bị ghim xuống đất găm lên, khuôn mặt vặn vẹo, mái tóc ngắn dần ướt đầm mồ hôi.

“Ta là cảnh sát, số hiệu 3847, hiện ta nghi ngờ người có liên quan đến vụ án mạng này, xin hãy hợp tác điều tra!” Triệu Không Thanh ấn mạnh người đàn ông trung niên xuống đất và trầm giọng nói.

Nghe hắn nói, người đàn ông trung niên không khỏi giãy dụa, thân thể khẽ run lên, sau đó ho khan một tiếng, nói: “Người thả ta ra... Ta, ta sẽ hợp tác điều tra... Với người, người đề thế... Ta, ta rất khó chịu.”

“Được, ta sẽ để người đứng lên, nhưng trước đó ta cần thiết phải áp dụng một số biện pháp xử trí.” Triệu Không Thanh đáp lại, lấy từ trong túi ra một chiếc cà vạt, buộc chặt tay người đàn ông trung niên.

Hai tay người đàn ông trung niên bị trói, thân thể càng thêm run rẩy, đôi mắt dần dần đỏ ngầu.

Sau đó hắn bị Triệu Không Thanh dẫn đến trước mặt Tô Bạch.

“Lần này cảm ơn người.” Triệu Không Thanh nói với Tô Bạch.

Tô Bạch lắc đầu nói: “Không có gì, chuyện nên làm.”

Hắn cũng chỉ nghe nói rằng một số nghi phạm sẽ quay lại hiện trường sau khi gây án, nên mới dùng cảm giác dã thú cảm nhận những người xung quanh, thử xem liệu có thể tìm ra kẻ sát nhân hay không.

Ai ngờ thực sự tìm thấy.

Tất nhiên, hắn có thể làm được điều này là vì có năng lực cảm giác dã thú, nếu là những người khác thì không thể.

“Kẹt kẹt...” Lúc này, một tiếng nghiến răng truyền đến.

Người đàn ông trung niên bị bắt gặp nhìn chằm chằm Tô Bạch bằng đôi mắt đỏ ngầu, trong mắt tràn đầy oán hận.

Tô Bạch không hề quan tâm đến ánh mắt của đối phương.

Những người khác có thể sợ hãi trước ánh mắt của kẻ sát nhân, nhưng hắn thì không.

Hắn đã chạm trán với một kẻ sát nhân còn đáng sợ hơn người đàn ông này.

Còn chuyện đối phương sẽ trả thù...

Nếu đối phương đến báo thù, thì càng tốt.

“Đợi người về, đến nhà ta ăn bữa cơm, đến lúc đó chúng ta nói chuyện với nhau.” Triệu Không Thanh áp giải người trung niên, nói với Tô Bạch.

“Nhà người?” Tô Bạch ngạc nhiên.

“Là chỗ ở trước đây.” Triệu Không Thanh nói, rồi nói thêm: “Ta sẽ bảo Minh San chuẩn bị một chút.”

Nói xong, hắn giải người đàn ông trung niên bước tới.

Tô Bạch há miệng, định nói gì đó, sau lại lắc đầu.

Nhưng trong lòng hắn đã nảy sinh một số nghi ngờ.

Đúng ra, có lẽ Triệu Minh San bây giờ đã thức tỉnh rồi.

Theo thỏa thuận của hắn với Quản Gia, hiện giờ có lẽ Triệu Minh San phải ở trung tâm huấn luyện người thức tỉnh, chứ không phải là ở đây.

Và Triệu Không Thanh cũng không có mặt ở bộ hậu cần của Đồ Long Bộ.

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?” Lòng mày Tô Bạch cau lại.

Sau đó, lòng mày hắn lại thả lỏng ra, chút nữa hỏi chuyện này cũng được, giờ có nghĩ cũng không có tác dụng gì.

Sau đó, Tô Bạch nhìn người dân đang đến gần, trực tiếp đi qua những cư dân đó, mặc kệ lời bàn tán của những người này, bắt một chiếc xe, đi về hướng phố cũ.

Sau khoảng một tiếng, chiếc taxi đưa hắn đến phố cũ.

Tô Bạch bước xuống khỏi xe taxi, nhìn con đường quen thuộc, khẽ thở dài, bước đến cửa hàng quan tài, mở cửa.

Cánh cửa mở ra, có một mùi khó ngửi từ trong phòng truyền ra.

Đây là mùi chỉ xuất hiện khi căn nhà đã lâu không có người ở.

Tô Bạch bước tới chỗ công tắc điện chính trong cửa hàng, mở nguồn điện ra rồi bật đèn lên.

Nhìn căn phòng và những đồ đạc quen thuộc, hắn im lặng.

Khi điểm thuộc tính trí nhớ của hắn được cộng đến một cấp độ nhất định, hắn sẽ nhớ rõ những chuyện trước đây đã trải qua.

Bây giờ, Tô Bạch thậm chí có thể nhớ lại những chuyện cha mẹ đã dặn dò khi bọn họ ra ngoài, cũng như quần áo và biểu hiện của hai người.

Tất cả mọi chuyện dường như mới diễn ra vào ngày hôm qua, đó cũng như một kiểu tra tấn.

Cửa hàng bán quan tài này đã lưu giữ quá nhiều kỷ niệm của hắn.

Tô Bạch ngồi trên ghế, chậm rãi nằm xuống, nhắm mắt lại.

Những chuyện xảy ra trong quá khứ xuất hiện như nước thủy triều, lên lên xuống xuống.

Và hắn, đã không còn sợ hãi như trước đây.

Khi đến đây, hắn đã lên kế hoạch đối mặt với chuyện này.

Khi những dòng ký ức lướt qua tâm trí, Tô Bạch cảm thấy tâm cảnh của mình trở nên mạnh mẽ hơn, sự tàn bạo tích tụ do những lần giết người liên tiếp cũng dần nguôi ngoai.

“Dáng vẻ này của ngươi, trông thật giống một ông già.” Đúng lúc này, một giọng nói truyền đến.

Nghe thấy thế, Tô Bạch ngồi dậy, nhìn ra cửa.

Triệu Minh San đang đứng ngoài cửa.

Tuy nhiên, Tô Bạch cảm thấy đôi phương thay đổi quá nhiều.

Đôi mắt của người đối diện vẫn sáng và trong veo, nhưng nó đã tự tin hơn trước. Gương mặt cũng bớt chút ngây ngô, nhiều

hơn chút chững chạc.

Giống như là một người khác.

“Minh San, vào ngồi đi.” Tô Bạch gạt đầu với Triệu Minh San, từ bên cạnh lấy ra một cái giẻ lau, lau một cái ghế rồi đưa qua.

“Gần đây sống thế nào? Cuộc sống ở trường học mới ra sao?” Triệu Minh San cũng không chê cái ghế bẩn, ngồi lên.

“Tốt lắm.” Tô Bạch ngừng lại, nói.

Trong lòng hắn thở phào nhẹ nhõm, xem ra Triệu Không Thanh không kể chuyện của hắn cho Triệu Minh San.

Như vậy, rất tốt.

“Ừ.” Triệu Minh San khẽ đáp.

Sau đó, cả hai người không nói gì thêm.

Trong một lúc, không khí có phần ảm đạm.

“Thật ra, người có thể không cần chịu áp lực lớn như vậy, chuyện gì cũng để trong lòng.” Triệu Minh San là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng, nói với Tô Bạch: “Ta thấy người mệt chết đi được.”

“Ta đang sống rất tốt.” Tô Bạch bỏ nước bẩn vào trong ống thoát nước, cười, nói với Triệu Minh San.

Nghe vậy, Triệu Minh San chỉ dùng ánh mắt trong veo nhìn chăm chăm Tô Bạch.

Nhìn ánh mắt của đối phương, không hiểu sao Tô Bạch lại cảm thấy có chút chột dạ.

Thực ra trong khoảng thời gian này hắn cũng có chút mệt mỏi.

Sau khi hắn trở thành người sống lại, hắn cảm thấy bản thân như bị một sợi dây cung kéo căng, mỗi ngày khi đi ngủ hắn đều băn khoăn không biết có người đến giết mình hay không.

Nhưng, Tô Bạch cảm thấy khá ổn.

Vì những điều này khiến hắn cảm thấy mình vẫn còn sống.

Nếu không có sợi dây này, Tô Bạch thậm chí còn không biết mình sẽ trở nên như thế nào dưới sự đả kích vì cái chết của cha mẹ.

“Ta thực sự sống rất ổn.” Hấn nhìn Triệu Minh San, nghiêm túc nói.

“Vậy thì tốt.” Nghe thấy câu trả lời của hấn, Triệu Minh San mỉm cười, nói: “Anh ta nói với ta người đã về, bảo ta nấu cơm, bây giờ đến nhà ta đi.”

“Ừ, được.” Tô Bạch trả lời, tắt đèn trong tiệm, cùng Triệu Minh San đi đến khu chung cư phía sau.

Và khi đang đi trên đường, Tô Bạch đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức đang ở gần, đang nhìn về hướng mình.

Sau khi cảm nhận được khí tức này, hấn dừng bước.

“Sao thế?” Triệu Minh San nghi ngờ nhìn Tô Bạch.

“Không có gì?” Tô Bạch liếc mắt nhìn ra xa một hướng nào đó, lắc đầu nói.

Khí tức hấn cảm nhận được đó, là người linh năng.

Hơn nữa, còn rất của đối phương còn rất cao, là người linh năng cấp B.

Sau khi cảm nhận được khí tức của người này, tâm trạng của Tô Bạch thả lỏng hơn.

Xem ra Quân Gia vẫn chưa quên lời nhấn nhủ của mình.

Chương 281: Một con phố nhiều đám tang

Không lâu sau, Tô Bạch và Triệu Minh San bước lên lầu.

Sàn nhà ở đây được thắp sáng bằng những ngọn đèn màu cam, chiếu sáng những bức tường có phần cũ kỹ.

Khi hai người lên đến tầng bốn, cửa phòng 401 đột ngột mở ra, một người đàn ông trung niên từ trong phòng bước ra.

Sau khi nhìn thấy Tô Bạch, người đàn ông trung niên ngay sững sờ một chút, sau đó vui vẻ nói: “Tô Bạch, ngươi về rồi? Gần đây thế nào? Sao ta không nhìn thấy ngươi.”

“Chú Vương.” Nhìn thấy Vương Hưng Đức, Tô Bạch hô một tiếng, sau đó trả lời: “Gần đây ta chuyển trường đến một ngôi trường ở vùng khác, không ở đây.”

“Ồ, vậy ư.” Vương Hưng Đức gật đầu, sau đó nói: “Vậy thì cửa hàng của ngươi đóng cửa sao?”

“Tạm thời đóng cửa.” Tô Bạch lắc đầu, hơi ngừng lại, nói: “Bây giờ cũng lớp mười hai rồi, vẫn nên tập trung vào việc học.”

“Đúng vậy, bài vở ở trường quan trọng hơn.” Vương Hưng Đức có chút thất vọng nói.

Nhìn thấy biểu hiện của đối phương, Tô Bạch có chút nghi ngờ nói: “Chú Vương, sao thế? Có chuyện gì sao?”

“Ồ, là thế này, bà cụ bán đồ ăn sáng trên phố cũ mới mất cách đây mấy hôm. Ta còn định để ngươi liên lạc một chút với đối phương, bán cho gia đình nàng một lọ tro cốt.”

“Bà cụ bán đồ ăn sáng?” Lông mày Tô Bạch hơi nhíu lại.

Hắn nhớ chỉ có ba cửa hàng bán đồ ăn sáng trên phố cũ.

Trong ba nơi này, chỉ có một chỗ là do một bà cụ bán.

Và bà cụ này, đúng lúc Tô Bạch cũng biết.

Đó là Hà Thuận Nương, người từng mua quan tài ở chỗ hẩn trước đây.

“Là Hà Thuận Nương, không phải trước đây nàng còn mua quan tài cho con trai mình từ chỗ người sao? Chao ôi, số nàng cũng khổ, trước đây thì chồng mất, cách đây không lâu thì con trai chết. mấy tháng nay gặp nàng mấy lần, ta thấy nàng cũng mơ màng hơn. Cửa hàng ăn sáng cũng đã đóng cửa. Ta cũng không ngờ, mới vài ngày không gặp, nàng đã chết trong nhà. Ôi, người nhà này cũng coi như là tuyệt hậu rồi. Cũng may bà con xa của nàng tốt, nếu không, tổ chức tang lễ thôi cũng khó.” Vương Hưng Đức lắc đầu thở dài.

Tô Bạch im lặng.

Hẩn biết nguyên nhân cái chết của con trai Hà Thuận Nương.

Đôi phương tham lam sắc đẹp của Chu Oánh Oánh, bị Chu Oánh Oánh dụ dỗ về nhà, sau đó giết chết.

Chuyện này, hẩn biết được từ trong ký ức của Chu Oánh Oánh.

“Ta sẽ làm một hũ đựng tro cho nàng, người nói với người nhà nàng giúp ta.” Tô Bạch hơi ngừng lại rồi nói với Vương Hưng Đức.

“Được.” Nghe vậy, Vương Hưng Đức mỉm cười, nói: “Trên con phố này, tay nghề của người là tốt nhất. Có người làm hũ tro cốt cho nàng, Hà Thuận Nương cũng coi như là đi có thể diện.”

Nói đến đây, hẩn lại hỏi: “Đúng rồi, giá bao nhiêu?”

“Không cần tiền.” Tô Bạch lắc đầu: “Ta và cô Hà cũng coi như là người quen, coi như là ta tặng nàng. Khoảng xế chiều ngày mai ta sẽ đưa hũ tro cốt cho người.”

“Vậy cũng được, lát nữa ta sẽ nói chuyện với mấy người bà con xa của nàng.” Nghe vậy, Vương Hưng Đức mỉm cười.

Sau đó, hẩn thoáng nhìn Triệu Minh San bên cạnh Tô Bạch, khẽ gật đầu nói: “Vậy ta đi trước đây, không quấy rầy các người nữa.”

Nói xong, hẩn xoay người bước xuống lầu.

“Một ngày có đủ để ngươi làm một hũ tro cốt không?” Triệu Minh San hỏi Tô Bạch.

“Đủ.” Tô Bạch gật đầu.

Với khả năng chạm khắc hiện giờ của hắn, cộng thêm Ma Thiết biến đổi, một tiếng có thể khắc xong một hũ.

“Được rồi.”

Sau đó, Triệu Minh San dẫn Tô Bạch vào trong phòng, dọn những món đã chuẩn bị trước đó lên bàn.

“Anh của ta có lẽ phải muộn mới về, chúng ta ăn cơm trước đi.” Triệu Minh San đặt bát cơm trước mặt Tô Bạch và nói với hắn như vậy.

Nàng nhìn gương mặt bình tĩnh của Tô Bạch, cảm thấy đôi phương có chút xa lạ.

Tô Bạch của trước đây giống như một lưỡi kiếm không vỏ, có ánh sáng sắc nhọn.

Còn Tô Bạch của hiện giờ, thoát nhìn có vẻ bình thường, nhưng lại chín chắn hơn.

Nàng không biết đôi phương đã trải qua những chuyện gì mà có được sự thay đổi lớn đến như vậy.

Nhưng nàng biết, chắc hẳn đôi phương mệt mỏi lắm.

Và chính lúc này, Tô Bạch nghe thấy tiếng bước chân vội vã ngoài hành lang.

Một lúc sau, cửa bị chìa khóa mở ra, Triệu Không Thanh bước vào nhà.

“Đến rồi à.” Nhìn thấy Tô Bạch, Triệu Không Thanh cười với hắn: “Hôm nay cảm ơn ngươi, nếu không, ta còn phải tăng ca mấy hôm vì vụ án này.”

“Thảm vắn ra nhanh như vậy?” Tô Bạch có chút ngạc nhiên.

“Ừ, ta cũng hơi kinh ngạc, lên xe là hắn đã khai báo mọi chuyện. Sau đó chỉ cần hoàn thiện các khâu khác của công việc, nên ta đã xin nghỉ và trở lại.” Triệu Không Thanh lắc đầu nói.

Triệu Minh San ở bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện, có chút ngạc nhiên: “Có chuyện gì xảy ra?”

“Có một vụ án mạng xảy ra trên đường Lão Miếu, Tô Bạch đứng bên ngoài thấy người đó có biểu hiện khác thường, hắn nói với ta, ta bắt người lại.” Triệu Không Thanh xới cơm, nói với Triệu Minh San.

Sau đó, ba người nói một chút về chủ đề này rồi ăn cơm.

Sau khi kết thúc bữa ăn, Không Thanh kéo Tô Bạch ra ngoài, nói về những gì hắn đã trải qua trong thời gian này.

Hóa ra khi trở về, hắn không tiếp tục công tác tại bộ hậu cần thuộc Đồ Long Bộ nữa, mà tiếp tục làm cảnh sát trong đồn cảnh sát.

Chỉ là thay vì mặc thường phục, hắn chủ động xin được điều động về cơ sở làm việc để có thêm thời gian làm bạn với em gái mình.

Về những chuyện sau khi Triệu Minh San trở thành người thức tỉnh, hắn cũng kể với Tô Bạch.

“Ta không rõ rốt cuộc nàng thức tỉnh khả năng gì, nàng cũng không nói cho ta. Ta đoán là rất quan trọng, nếu không, Đồ Long Bộ cũng sẽ không phái cao thủ bảo vệ nàng.” Triệu Không Thanh nói.

Nghe vậy, Tô Bạch suy tư một hồi, hắn cảm thấy những gì Triệu Không Thanh nói cũng không phải không có lý.

Có lẽ, không phải Quản Gia cử người linh năng cấp B kia đến bảo vệ Triệu Minh San vì nể mặt hắn.

“Đúng rồi, ta không kể với Minh San về chuyện của ngươi.” Triệu Không Thanh đỡ hàng rào và nói với Tô Bạch.

“Ừ, ta biết.” Tô Bạch gật đầu.

Hắn đã biết điều này khi tiếp xúc với Triệu Minh San.

Triệu Không Thanh ngừng lại, nói: “Ta muốn hỏi một chút, khi nào ta có thể thăng lên cấp D? Bây giờ ta cảm thấy linh năng đã ổn định hơn nhiều so với trước đây.”

“Đợi một thời gian nữa, thời điểm ta quay về chợ số 76, ngươi có thể đến tìm ta, ta sẽ tiêm liều Thuốc bổ sung cuối cùng cho

ngươi. Sau khi tiêm xong mũi này, ngươi lắng đọng thêm một thời gian là có thể tiêm thuốc trình tự linh năng cấp D.” Tô Bạch nói với Triệu Không Thanh.

“Ừ.” Triệu Không Thanh gật đầu, sau đó nhíu mày: “Trong khoảng thời gian này, không biết có phải là ảo giác của ta không, ta luôn cảm thấy có gì đó không đúng. Gần đây xung quanh con phố cũ của chúng ta có rất nhiều người chết. Trong bảy ngày qua, ta đã thấy vài gia đình tổ chức lễ tang rồi.”

“Vài nhà?” Tô Bạch ngạc nhiên.

Nếu nói trong khoảng thời gian ngắn trên toàn thành phố thì việc đám tang đồng thời xảy ra là chuyện bình thường.

Nhưng, lại có những đám tang trên cùng một con phố, vậy chuyện này không hề bình thường chút nào.

Chương 282: Nhà tang lễ

“Sột sột...” Tô Bạch ngồi trong cửa hàng quan tài, dùng dao khắc từng đường nét hoa văn trên chiếc hũ đựng tro cốt, mùn cưa không ngừng từ trên tay hắn rơi xuống.

Trong tay Tô Bạch không ngừng điêu khắc, trong khi đầu óc vẫn đang suy tư về những gì Triệu Không Thanh nói.

Gia đình hắn kinh doanh cửa hàng bán quan tài đã lâu như vậy, hắn chưa từng thấy chuyện trong vòng ba ngày có bảy người chết trong cùng một con phố.

Tuy nói sau khi cảnh sát điều tra, bảy người này đều chết bình thường, nhưng Tô Bạch vẫn cảm thấy ở bọn họ có gì đó kỳ quái.

“Là người sống lại sao?” Trong lòng Tô Bạch thầm thì.

Theo bản năng, hắn nghĩ đến có người sống lại giết người.

Bởi vì, chỉ có như vậy, mới có thể giải thích được chuyện khác thường đến thế này.

Nhưng, Tô Bạch lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Từ những thông tin Triệu Không Thanh cho biết, người chết đều là những ông già và bà già.

Có người sống lại nào nhằm vào những ông cụ bà cụ mà giết không?

Chẳng lẽ những người già này chết bình thường?

Tô Bạch nhíu mày, trong lòng không hiểu vì sao có chút bất an.

“Không đúng!” Cảm nhận được sự bất an trong lòng mình, dao khắc trong tay Tô Bạch ngừng lại.

Nếu là người khác, trong lòng cảm thấy bất an là điều bình thường, có thể là do suy nghĩ nhiều hoặc vấn đề có vấn đề.

Nhưng điểm thuộc tính cảm giác của bản thân Tô Bạch đã gần một trăm điểm rồi, trong lòng hắn cảm thấy bất an tức là có

nguy hiểm đang ở gần, không phải ảo giác.

“Bảy người kia, chắc chắn không chết một cách bình thường.”
Ánh mắt Tô Bạch lạnh như băng, một luồng sát ý tràn ra từ cơ thể.

Sau đó, hắn đặt chiếc bình trong tay sang bên cạnh, đứng dậy, tắt đèn.

Tiếp đó, hắn bắt đầu bước ra khỏi cửa hàng quan tài, đi ra đường.

Thành phố Tây Giang là một tỉnh gần phía nam của Liên Bang, nên nhiệt độ cao hơn một chút so với phía bắc.

Vì thế, cho dù là buổi tối, nhiệt độ cũng chỉ khoảng hai đến ba độ.

Cũng vì vậy.

Thành phố Tây Giang không có tuyết, nhưng mặt đất ẩm ướt khiến việc đi lại trở nên khó chịu.

Tô Bạch bước đi trên đường, cảm nhận cái lạnh không ngừng xâm chiếm xung quanh, bước chân càng lúc càng nhanh.

Bây giờ đã là hai giờ sáng, khu Lôi Công lại là khu thành cũ, nên trên đường chẳng có ai đi lại.

Rời khỏi khu vực phố cũ, Tô Bạch dùng cảm giác đã thú cảm nhận xung quanh, sau khi cảm giác được chung quanh không có người, cũng không có giám sát, Mặt Thú xuất hiện trên gương mặt hắn, rồi hắn nhanh chóng chạy về hướng nam.

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn chạy qua hàng chục con phố.

Vì sử dụng cảm giác đã thú cảm nhận xung quanh nên dọc đường đi hắn không hề quấy rầy bất luận kẻ nào.

Nửa giờ sau, Tô Bạch dừng ở một nơi hẻo lánh.

Ở đây, có mùi tro.

Nơi đây là nhà tang lễ lớn nhất thành phố Tây Giang, rất nhiều thi thể của thành phố Tây Giang đều được hỏa táng tại đây.

Tô Bạch cũng khá quen thuộc với nơi này.

Khi cha mẹ hắn còn sống, từng hợp tác với nhà tang lễ này, thường xuyên bán sỉ hũ tro cốt cho nơi này.

Nhưng sau khi cha mẹ hắn chết đi, nhà tang lễ này đã ngừng hợp tác với gia đình hắn.

Và bây giờ Tô Bạch đến đây để khám nghiệm tử thi.

Thông thường, khi các thi thể được đưa đến nhà tang lễ đều được hỏa táng trong cùng ngày, nhưng có một số gia đình không muốn hỏa táng luôn thì có thể ướp lạnh vài ngày.

Vì vậy, xác của những ông bà già đã chết có lẽ vẫn còn ở đây.

Sau đó, Tô Bạch bước tới trước cửa nhà tang lễ, nhắm mắt lại, cảm giác đã thú ngập tràn bên trong nhà tang lễ.

Cùng với sự thâm thấu của cảm giác đã thú, hoàn cảnh chung quanh hiện rõ trong tâm trí hắn.

Chỉ một lát sau, hắn nhìn thấy mười xác chết đã được bảo quản lạnh.

Trong số mười xác chết, có năm người là người già.

Tô Bạch biết hai cái trong số đó, hai người họ là hàng xóm trên con phố của hắn.

Và điều khiến hắn cảm thấy ngoài ý muốn là, hắn nhìn thấy thi thể của một cô gái ở đây.

Từ những vết thương trên bụng đối phương, Tô Bạch có thể đại khái có thể đoán được danh tính của người này.

Đây là cô gái đã chết hôm nay trong căn phòng thuê trên đường Lão Miếu.

Sau đó, Tô Bạch cẩn thận cảm nhận thi thể của hai ông bà già, sắc mặt hơi thay đổi.

Thi thể của hai người lớn tuổi này, chết vì suy nội tạng.

Chuyện này không có gì bất thường.

Nhưng, Tô Bạch nhận thấy có điều gì đó kỳ lạ trên khuôn mặt của ông lão đã chết.

Hai người này không có cách thức chết tương tự.

Mà gương mặt, biểu cảm của bọn họ cũng gần như giống hệt nhau.

“Kẻ phục chế?” Trong lòng Tô Bạch đột nhiên xuất hiện cảnh tượng đã nhìn thấy ở ga đường sắt cao tốc ngày hôm qua.

Cảnh tượng trước đó vô cùng tương tự với cảnh tượng lúc này.

Nhưng rất nhanh, Tô Bạch đã gạt suy đoán này sang một bên.

Chuyện này không phải do kẻ phục chế gây nên.

Vì kẻ phục chế sao chép người sống, không làm cho người ta trở nên kỳ lạ như vậy.

“Là do những người sống lại khác.” Sát ý trong lòng Tô Bạch bùng lên.

Hắn rất hiếm khi đuổi giết người sống lại, vì nó sẽ mang lại rủi ro không đáng có.

Nhưng nếu có kẻ dám động vào hắn, hắn cũng không ngại giết đối phương.

Và bây giờ, người sống lại này đã chọc tới hắn.

Mặc dù hắn không quá thân thiết với những láng giềng này, chỉ thỉnh thoảng trò chuyện với nhau.

Nhưng cũng coi như là quen biết.

Nhưng người sống lại này giết nhiều người hắn quen biết như vậy, trong lòng hắn không khỏi có sát ý.

Tô Bạch xoay người, đi ra khỏi nhà tang lễ, lấy điện thoại di động ra gọi cho Quản Gia.

“Này, Quản Gia, hiện giờ ta đang ở Tây Giang, hôm nay ta gặp được một số chuyện...” Hắn lặp lại toàn bộ câu chuyện cho Quản Gia qua điện thoại.

“Được, ngươi yên tâm đi, ta sẽ điều tra cẩn thận.” Quản Gia trả lời.

“Ta đợi tin của ngươi.” Tô Bạch cúp máy, bước về phía con đường.

Hiện giờ hắn vẫn còn một số nghi vấn.

Tại sao người sống lại này lại giết những người già đó.

Chẳng lẽ lúc trước người sống lại có thù với bọn họ, nên giết mấy ông bà già này để trả thù?

Tô Bạch cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Sau khó, hơn một tiếng sau, Tô Bạch về đến cửa hàng quan tài.

Cùng lúc đó, Quản Gia gọi điện thoại đến.

“Ta vừa kiểm tra qua, có hai người sống lại ở thành phố Tây Giang, một người tên Hỏa Lang, một người tên Dao Phiến. Còn về cái chết của mấy người già mà ngươi kể, a cũng đã tổng hợp thành tài liệu gửi cho ngươi, có thể là người sống lại đã từng gây ra vụ án tương tự đến thành phố Tây Giang, nhưng ta tìm không ra.”

“Được.” Tô Bạch đáp, rồi chuẩn bị cúp máy.

Chính vào lúc này, Quản Gia đột nhiên nói: “Đợi đã, nếu như ngươi gặp phải phiền toái, có thể tìm tới ta, ta có cách giúp ngươi điều người của Đồ Long Bộ đến hỗ trợ.”

Tô Bạch giật mình, sau đó gật đầu nói: “Được, cảm ơn.”

Nói xong, hắn cúp máy.

Sai khi ngắt cuộc gọi, Tô Bạch đứng ở nơi đó trầm tư.

Trước đây, khi nhìn thấy những hình ảnh đó từ tài liệu, hắn cảm thấy thái độ của Quản Gia với mình có chút khác thường.

Và hiện giờ, hắn có thể xác nhận cảm giác của mình.

Quản Gia vậy mà lại thừa nhận quan hệ của hắn và Đồ Long Bộ trước mặt mình.

Thái độ như thế, chắc chắn không bình thường.

Chương 283: Thứ tự giết người.

Tô Bạch nhìn điện thoại, suy tư một chút rồi không nghĩ đến chuyện này nữa.

Dù Quản Gia có ý định gì thì nó cũng sẽ được phơi bày trong tương lai.

Thế nên, chuyện này trái lại cũng không cần phải làm rõ đến như vậy.

Sau đó, Tô Bạch mở tài liệu Quản Gia gửi đến ra.

Bắt đầu đánh giá tư liệu về Hỏa Lang và Dao Phiến.

Hai người này, một người là người sống lại hệ biến thân, một người là người sống lại hệ tinh thần hệ.

Hỏa Lang là người sống lại cấp Xà, năng lực là có thể biến thân thành một con sói với ngọn lửa trên người.

Người này sống lại ba năm trước, từng đốt cháy một nhà kho và thiêu chết quản lý kho hàng.

Sau đó người này mai danh ẩn tích, đến khoảng thời gian trước mới xuất hiện ở thành phố Tây Giang.

Dao Phiến là người sống lại cấp Mãng, năng lực là dùng tinh thần để điều khiển lưỡi dao di chuyển nhanh chóng, và cũng đã từng phạm nhiều tội ác đẫm máu. Chuyện thích nhất là dùng lưỡi dao róc xương lóc thịt người, đó là một kẻ biến thái vô cùng.

Sau khi kiểm tra tư liệu của hai người này, Tô Bạch nhớ lại cái chết của hai người già trước đó, trong lòng phủ nhận khả năng phạm tội của hai người này.

Hai người này, một người là người sống lại hệ biến thân, một người không chế vật thể.

Nếu muốn giết người, nhất định sẽ để lại chút dấu vết.

Hơn nữa, cách thức hoạt động của hai người này hoàn toàn không tương xứng với phương pháp gây án.

Sau đó, Tô Bạch mở tài liệu về những vụ án khác trong quá khứ, và bắt đầu đọc nó một cách nhanh chóng.

Chỉ lát sau, hắn đã đọc xong hoàn toàn tư liệu.

Tô Bạch lắc đầu, trong lòng hắn có chút thất vọng.

Trong số những vụ án này, mặc dù một số trường hợp có phần giống với cái chết của bảy cụ già này, nhưng thông qua phán đoán của hắn, không có trường hợp nào thực sự đúng.

Hầu hết đây chỉ là ví dụ, và không có giá trị tham khảo.

Dù là một số người sống lại giết người già thì cách thức gây án của bọn họ cũng vô cùng thô bạo, không được tự nhiên như bây giờ.

Tiếp đó.

Tô Bạch trực tiếp gửi tin nhắn cho Quản Gia, yêu cầu đối phương điều tra tư liệu về bảy người già này và danh sách những người sống trên con đường này.

Sau đó, hắn hơi ngừng lại, bấm điện thoại gọi cho Triệu Không Thanh.

“Tối nay ta đã đến nhà tang lễ.”

Nghe hắn nói thế, Triệu Không Thanh cũng trở nên nghiêm túc: “Người phát hiện điều gì?”

“Những người chết này hơi khác thường, ta nghi ngờ rằng có người sống lại đang gây án, chỗ người có thể điều tra được hồ sơ của bảy người đã chết, cũng như danh sách của mọi người trên con phố này không.”

“Được, bây giờ ta sẽ tìm luôn.” Triệu Không Thanh trả lời, sau đó cúp máy.

Tô Bạch đặt di động sang bên, gương mặt trầm tư.

Lần này, hắn để Quản Gia và Triệu Không Thanh cùng điều tra về một phần thông tin là cũng có những cân nhắc riêng.

Suy cho cùng, Quản Gia không quen thuộc với nơi này như Triệu Không Thanh, có lẽ Triệu Không Thanh có thể kiểm tra

thông tin nhanh hơn.

Trong tình huống này, thời gian là cuộc sống, và không có chỗ cho sự lãng phí.

Đương nhiên, làm như vậy, cũng có thể so sánh Quản Gia một chút, xác định năng lực cực hạn của Quản Gia là ở đâu.

Nói chuyện điện thoại xong, Tô Bạch cầm hũ tro cốt lên, tiếp tục điêu khắc.

Không lâu sau, bên ngoài truyền đến tiếng mưa rơi lộp độp, khiến cho màn đêm lạnh lẽo thêm chút ẩm ướt.

Sau khi khắc xong hũ tro cốt, Tô Bạch cầm giấy ráp lên, bắt đầu đánh bóng nó.

“Cộc cộc cộc...”

Vừa lúc đó, có tiếng gõ cửa.

Tô Bạch đứng dậy đi về phía cửa, mở cửa ra.

Khi cánh cửa mở ra, Triệu Không Thanh trong bộ đồng phục cảnh sát ướt sũng xuất hiện trước mặt hắn.

“Ta mang tư liệu đến, ngươi đọc đi.” Triệu Không Thanh gạt đầu với Tô Bạch, đưa tài liệu được bọc cẩn thận trong ngực cho Tô Bạch.

“Ừ, vào ngồi đi.” Tô Bạch gạt đầu, nhận tài liệu, ngồi trên ghế, bắt đầu đọc.

Triệu Không Thanh ở bên nhìn dáng vẻ nghiêm túc của hắn, sững người một lúc, và lắc đầu.

Sau đó hắn chỉ tay lên vai, trên đầu ngón tay xuất hiện ngọn lửa màu đen tím, ngọn lửa bắt đầu nhảy trên người hắn.

Một lát sau, khói trắng dần dần bốc lên.

Nước mưa dính trên quần áo hắn nhanh chóng bốc hơi.

“Lưu Tuấn Hào, nam, 75 tuổi, sống tại huyện Lâm Xuân thành phố Tây Giang...”

“Trương Tổ Tổ, nữ, 76 tuổi,...”

“Hà Thuận Nương, nữ, 68 tuổi,...”

“...”

Tô Bạch đọc một lượt thông tin của người chết.

Những người chết ở đây đều là người cao tuổi.

Người lớn tuổi nhất là 76 tuổi và người ít tuổi nhất là 67 tuổi.

Khoảng cách tuổi tác không lớn hơn mười.

Sau khi đọc xong tài liệu, dựa trên địa chỉ cư trú của những người đã chết, Tô Bạch bắt đầu sắp xếp một bản đồ địa hình trong đầu.

Tiếp đó, hắn đột nhiên nhận ra, thực ra giữa những người tử vong có một quy luật nhật định.

Bảy người chết đi này, chỗ bọn họ ở cũng khá tập trung, không ai trong số họ ở gần hai đầu phố cũ.

Như thể bị hạn chế bởi cái gì đó.

“Phạm vi tử vong không chiếm toàn bộ con đường.” Tô Bạch bắt đầu trầm tư, sau đó hắn nhanh chóng lật mở danh sách những người sống trên con đường ở trang sau.

Triệu Không Thanh làm việc rất nghiêm túc, thu thập danh sách cũng vô cùng cẩn thận, trong danh sách này có chủ hộ, hoặc người thanh toán tiền điện nước, cũng có số liệu thống kê của các ngành...

Mặc dù điều này sẽ dẫn đến một số trùng lặp về thông tin, nhưng thông tin sẽ đầy đủ hơn.

Tô Bạch nhanh chóng đọc xong thông tin, sau đó lật lại toàn bộ tư liệu một lần nữa trong đầu.

“Thế nào rồi? Có kết quả không?” Triệu Không Thanh ở bên cạnh không nhịn được, hỏi.

“Đợi chút đã.” Tô Bạch lắc đầu, nhắm mắt lại, trong đầu tập trung suy nghĩ.

Đồng thời, trong tâm trí hắn, các tòa nhà đột ngột mọc lên từ mặt đất.

Không lâu sau, một thế giới giống hệt thế giới thực xuất hiện trong suy nghĩ của Tô Bạch.

Sau đó, thông tin của từng người bắt đầu xuất hiện giờ một số ngôi ngôi nhà.

“Người chết đều sống ở trong trung tâm của phố cũ.”

“Hơn nữa đều là người già.”

Tô Bạch cảm nhận phố cũ trong đầu, trong lòng nhớ lại nhưng thông tin trước đó.

“Điều đó có nghĩa là, điều kiện của cái chết có thể liên quan đến phạm vi và tuổi tác.”

Trong đầu Tô Bạch đột nhiên nhớ đến thông tin trong tài liệu ban này, thứ tự tử vong của người chết là dựa vào tuổi tác.

Người chết đầu tiên là Trương Tổ Tổ 76 tuổi, người tử vong cuối cùng là Lý Bân 67 tuổi.

Do đó, rất có thể thứ tự giết người của đối phương căn cứ vào độ tuổi từ cao xuống thấp!

“Nếu là như thế, vậy thì những chỗ này không hề hợp lý.”

Trong đầu Tô Bạch đã loại bỏ đầu đường và cuối đường của phố cũ đi.

Tại đây, có những người còn lớn tuổi hơn độ tuổi cao nhất của chết, nhưng bọn họ không hề chết.

Tiếp đó, trước mắt Tô Bạch xuất hiện một hình tròn dị dạng với trung tâm là cửa hàng quan tài.

“Mục tiêu của hấn là ta?” Tô Bạch mở mắt, dần dần cau mày, rồi lập tức phủ nhận suy đoán.

Người đầu tiên chết cách đây bảy ngày.

Thời điểm đó, hấn vẫn ở chợ số 76.

Trừ khi đối phương có khả năng tiên đoán, nếu không, tuyệt đối không thể biết được chuyện hấn sẽ về đây.

“Vậy nên mục tiêu là...” Trong lòng có Tô Bạch một cái, hấn nhìn dãy nhà đằng sau cửa hàng quan tài.

Nơi đó là khu chung cư nơi hấn sống.

“Sao thế? Có thu hoạch được gì không?” Triệu Không Thanh thấy hấn nhìn sang, dò hỏi.

“Có một chút thu hoạch.” Tô Bạch gật đầu: “Người còn nhớ năng lực của người sống lại có ân oán với người trước đây không?”

Hiện giờ hấn hoài nghi, người sống lại có ân oán với Triệu Không Thanh trước đây đã tìm đến cửa.

Nghe câu hỏi của hấn, con người Triệu Không Thanh hơi co lại.

Chương 284: Người bị lãng quên

“Người cho rằng hấn đến?” Gương mặt Triệu Không Thanh hơi co lại, trong ánh mắt dần dần xuất hiện tia máu.

“Không biết, có thể là hấn, cũng có thể không phải hấn. Ta cần người cung cấp thông tin về hấn, để ta xác nhận lại.” Tô Bạch hơi ngừng lại, nói.

Trước đó, khi trao đổi với Triệu Không Thanh, hấn đã cảm thấy Triệu Không Thanh hiền hòa hơn trước đây nhiều.

Nhưng hiện giờ xem ra, đối phương chỉ chôn chặt hận thù tận đáy lòng không bộc lộ ra ngoài.

Nghe những gì Tô Bạch nói, Triệu Không Thanh hít một hơi thật sâu và gật đầu: “Năng lực của hấn có lẽ là gây nên ảo giác, trước đây khi hành hạ ta, hấn từng sử dụng năng lực về phương diện này.”

“Gây nên ảo giác.” Nghe vậy Tô Bạch trầm ngâm suy nghĩ.

Thế thì chuyện này rất có thể là do đối phương làm.

“Vù vù...” Ngay lúc này, điện thoại của Tô Bạch vang lên.

Hấn mở điện thoại di động lên, phát hiện là tin nhắn Quản Gia gửi đến.

Sau đó, hấn nhanh chóng đọc qua tin tức Quản Gia gửi đến một lượt.

Và rồi hấn có chút kinh ngạc.

Tin tức Quản Gia gửi đến đã được sửa sang lại, và càng chuẩn xác hơn.

Hiển nhiên, đằng sau thông tin này là một đội ngũ khổng lồ đang làm việc.

Tô Bạch đổi chiều thông tin, cất điện thoại đi và nói với Triệu Không Thanh ngồi bên cạnh: “Ta không rõ người sống lại gây ra hành vi giết người này có phải là kẻ thù của người hay

không, nhưng ta đã đoán được đại khái cách thức giết người của đôi phượng. Bây giờ ta sẽ đến vị trí của mục tiêu tiếp theo, người ở đây đợi ta.”

“Ta muốn đi với người.” Triệu Không Thanh nghiêng rằng nói.

Nghe thế, Tô Bạch hơi cau mày.

“Hắn là kẻ thù của ta, nếu ta bỏ qua hắn, cả đời này ta sẽ không vượt qua được cánh cửa này.” Triệu Không Thanh nhìn Tô Bạch bằng ánh mắt đỏ ngầu, giọng nói hơn ngàn.

Tô Bạch im lặng.

“Hơn nữa, người không cần lo lắng cho sự an toàn của ta, ta cũng làm một chiến sĩ!” Thấy Tô Bạch không đồng ý, Triệu Không Thanh bổ sung.

“Được, bây giờ chúng ta đến đó.” Tô Bạch gật đầu, hắn cũng không muốn lãng phí thời gian vào chuyện này.

Hơn nữa, với sự có mặt của một cảnh sát giàu kinh nghiệm như Triệu Không Thanh, có lẽ có thể giúp đỡ hắn một số chuyện.

Tiếp đó, cả hai người ra khỏi cửa hàng quan tài, nhanh chóng đi về phía một ngôi nhà cổ trên phố.

Không lâu sau, cả hai đến gần ngôi nhà cổ.

Đây là một ngôi nhà cổ thấp và bé, một số bức tường bên trong đã bong tróc.

Một số nơi chưa bong tróc thì đã xuất hiện nấm mốc.

Sau khi đến đây, cảm giác dã thú của Tô Bạch lan về phía ngôi nhà.

Sau đó hắn cảm nhận được một ông cụ đang ngủ say trong nhà, không có gì bất thường.

“Làm thế nào?” Triệu Không Thanh nhìn Tô Bạch.

Tô Bạch lắc đầu, khẽ nói: “Có lẽ hắn còn chưa tới, chúng ta chờ.”

Nghe hắn nói thế, Triệu Không Thanh cau mày nói: “Ta nhớ thời điểm những người đó chết đều là vào đêm khuya. Theo lý thì hắn đến rồi mới đúng.”

Nói đến đây, hắn ngừng lại và hỏi: “Người có chắc suy đoán của mình là đúng không? Có thể sai sót chỗ nào hay không?”

Thấy Triệu Không Thanh chất vấn bản thân, trái lại Tô Bạch cũng không hề tức giận.

Việc có thêm một người kiểm tra và lấp đầy chỗ trống cho hắn là tốt chứ không phải là xấu.

Tô Bạch trầm ngâm một chút, hỏi: “Người có ý kiến gì không?”

“Điều ta đang nghĩ lúc này là mục đích của hắn khi giết những người già đó là gì.” Triệu Không Thanh cau mày suy nghĩ, nói: “Người cho rằng chúng ta đã tính sai người không?”

“Tính sai người?” Nghe vậy, Tô Bạch cảm thấy trong đầu chợt lóe lên một tia sáng.

Nếu, người sống lại đó là kẻ thù của Triệu Không Thanh, vậy tại sao đối phương không giết Triệu Không Thanh và Triệu Minh San?

Trong đầu Tô Bạch lập tức xuất hiện một đáp án.

Mục đích của đối phương là người linh năng cấp B, người bảo vệ bên cạnh Triệu Minh San!

“Chắc ta đã hiểu rõ chuyện gì đang diễn ra rồi!” Tô Bạch lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng gửi tin nhắn cho Quản Gia, rồi lập tức chạy tới một nơi trong phố cũ.

Tốc độ của hắn lúc này cực nhanh, bọt nước liên tiếp bắn tung tóe trên mặt đất, giống như một đóa hoa sen nở rộ.

Thấy thế, Triệu Không Thanh cũng lập tức bám theo phía sau Tô Bạch.

Không lâu sau, cả hai đến trước một khu chung cư.

“Vù vù...” Vào lúc này, điện thoại của Tô Bạch khẽ rung.

Lấy điện thoại di động ra, Tô Bạch đã nhìn thấy thông tin.

“Người bảo vệ Triệu Minh San là Kỷ Hạng, người linh năng hệ Thổ cấp B, 66 tuổi...”

Vừa nhìn thấy nội dung, gương mặt Tô Bạch khẽ giật.

Đúng là hắn đoán trúng rồi, ông cụ vừa rồi hắn đến tìm mới 65 tuổi.

Xét theo độ tuổi, người người tiếp theo đối phương muốn giết có lẽ là người linh năng tên Kỷ Hạng này.

Hắn quên mất người này!

Mục tiêu của đối phương, từ đầu đến cuối vẫn luôn là người linh năng Kỷ Hạng.

Những người khác đều là kẻ chôn cùng.

Tô Bạch thậm chí còn có lý do để tin rằng, một người linh năng, khi giết người, không giết trực tiếp mà là sử dụng một công cụ nguyên rửa riêng để giết người.

Lúc này, Tô Bạch đột nhiên cảm giác được cái gì, sắc mặt hơi đổi.

Sau đó hắn lập tức lao lên lầu.

Không lâu sau, hắn lao lên tầng ba và đứng trước một cánh cửa.

Tiếp đó, không hề do dự, Tô Bạch biến Ma Thiết trong tay thành đao ngắn, cắm thẳng vào ổ khóa, phá khóa cửa.

Rồi hắn tông cửa lao vào trong, xông vào phòng ngủ, hắn thấy một ông cụ nằm trên giường.

Trên đầu ông lão là một con ếch lấm tấm những đốm trắng bạc.

Bấy giờ, con ếch đang ngồi trên trán ông lão, ngồi im bất động, đôi mắt lạng lẽ nhìn ông lão.

Tô Bạch im lặng, chậm rãi đi về phía con ếch.

Cũng vào thời điểm này, Triệu Không Thanh lên đến nơi.

Hắn cũng nhìn thấy ông lão bên trong và con ếch ngồi trên đầu đối phương.

Nhưng nhìn thấy dáng vẻ thận trọng của Tô Bạch, hắn cũng im lặng, chỉ lấy ra khẩu súng lục ra và cảnh giới, đứng một bên, cảnh giác xung quanh.

Lúc này, hắn vẫn biết rõ mình nên làm gì.

Tô Bạch nhìn chằm chằm con ếch lấm tẩm những đốm trắng bạc trước mắt, chậm rãi đi tới chỗ con ếch, con dao trên tay nhanh chóng chém về phía nó.

Có gì đó không ổn với con ếch này.

Ban nãy, khi hắn sử dụng cảm giác dã thú ở trên này, thậm chí còn không cảm nhận được con ếch đó.

Trước đó hắn cảm nhận được thân thể người linh năng cấp B bên trong đang nhanh chóng suy yếu, hắn mới xông vào.

Hơn nữa, bây giờ đang là mùa đông, bình thường thì ếch không thể xuất hiện ở đây.

Khi con dao trên tay Tô Bạch nhanh chóng cắt qua con ếch, chuyện lạ thường khiến người ta ngạc nhiên đã xảy ra, con ếch bị con chém nhưng không hề có vết thương nào.

Như thể là con ếch này không hề tồn tại.

“Ảo ảnh à?” Tô Bạch hơi kinh ngạc khi cảm thấy trên tay mình không cắt vào đồ vật có thực.

Hắn nhớ lại suy đoán lúc nãy của mình.

Người sống lại này giết người dựa vào nguyên rửa!

Và hiển nhiên, con ếch có đốm trắng bạc này là một vật phẩm bị nguyên rửa.

Lúc này, Tô Bạch cũng không biết nên xử lý chuyện này thế nào.

Hắn không có kinh nghiệm đối phó với những thứ này.

“Để ta thử xem.” Ngay lúc đó, Triệu Không Thanh vẫn đứng bên cạnh quan sát, nói.

Chương 285: Không chỉ một.

Nghe thấy lời nói của Triệu Không Thanh, Tô Bạch khẽ sửng sốt, sau đó bèn gật đầu nói: “Vậy người đến thử xem.”

Triệu Không Thanh cũng là do hấn dùng dược liệu bồi dưỡng, cho nên năng lực của đối phương tuyệt đối mạnh mẽ hơn người linh năng bình thường rất nhiều.

Có lẽ Triệu Không Thanh thật sự có thể thiêu đốt lời nguyên rủa này cũng không chừng.

Triệu Không Thanh đi lên phía trước, trong tay xuất hiện một vệt lửa màu đen tím.

Bởi vì màu sắc của vệt lửa này khá tối, cho nên ở trong màn đêm cũng không rõ rệt gì mấy.

Nhưng mà tiếng rên gào mơ hồ xung quanh ngọn lửa này, lại nhắc nhở người khác, ngọn lửa này thực sự có tồn tại.

Triệu Không Thanh đi đến trước giường của ông lão, duỗi ngón tay ra, điểm lên trên cơ thể con ếch xanh mọc đầy đốm trắng bạc.

Theo sau ngón tay hấn trấn định xuống, ngọn lửa chớp mắt bao trùm ếch xanh.

Lúc này, động tác lúc trước của con ếch xanh thoáng có biến hoá, quay đầu nhìn về phía Triệu Không Thanh.

Đồng thời, đốm trắng bạc trên người nó đang bắt đầu động đậy theo một loại quy luật quỷ dị, giống như là đang hô hấp vậy.

Tô Bạch đứng ở một bên, cảm thấy khí tức của ông lão đang chậm rãi ổn định lại, trong lòng nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Năng lực của Triệu Không Thanh đối với con ếch xanh quỷ dị này, có tác dụng nhất định.

Nhưng sau đó, mi tâm của hấn lại nhú chặt.

Lúc này, ngọn lửa đen tím vẫn đang thiêu đốt trên người con ếch xanh, lúc ngọn lửa và ếch xanh tiếp xúc với nhau, không ngừng phát ra âm thanh tu tu khe khẽ.

Nhưng không biết tại sao, con ếch lại chẳng mảy may thay đổi chút nào.

Theo sau đó, khí tức của ông lão nằm trên giường lần nữa suy yếu.

Tô Bạch thoáng trầm tư.

Ngọn lửa tím đen Triệu Không Thanh phát tán ra, đối với con ếch xanh có ảnh hưởng nhất định, nhưng chắc là do thực lực của Triệu Không Thanh, nên ngọn lửa này không thể tạo thành thương tổn quá lớn với con ếch.

Không còn cách nào, hiện giờ cấp bậc người linh năng của Triệu Không Thanh, chẳng qua chỉ là cấp F mà thôi.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tô Bạch khẽ động, tay thò vào túi, móc từ trong không gian linh tính ra một cái ống nghiệm.

Sau đó, hắn lại làm ra một vài Linh Thuế bỏ vào trong ống nghiệm.

Làm xong những việc này, Tô Bạch lại dùng ma thiết cắt một đao lên trên vai của ông lão, lấy ra một ít máu bỏ vào trong ống nghiệm.

Trong thời gian ngắn ngủi, một phần dược liệu ổn định đã làm xong.

“Tăng thêm hoả lực!” Tô Bạch quay đầu nhìn về phía Triệu Không Thanh, trầm mặc nói.

Nghe thấy lời nói của hắn, Triệu Không Thanh gật đầu vâng một tiếng, hoả lực trong tay càng dâng trào lên thêm.

Nhìn thấy ngọn lửa thiêu đốt rừng rực, Tô Bạch bèn trực tiếp tưới nước thuốc ổn định trên tay lên trên con ếch xanh.

Theo sau sự tưới xuống của nước thuốc, đốm trắng bạc trên người con ếch xanh lập tức mất đi độ sáng bóng, trên da tức khắc nhiều thêm một vài vết tích bị thiêu cháy.

“Ôp!” một tiếng ếch kêu chói tai phát ra từ trong miệng con ếch xanh, sau đó cơ thể nó phóng lên, trực tiếp nhảy về phía bên cửa sổ, sau đó nhảy thêm một cái, trực tiếp nhảy từ lầu ba xuống dưới.

Tô Bạch thấy thế, cũng lập tức đẩy cửa sổ ra, nhảy xuống theo.

Triệu Không Thanh ở bên cạnh nhìn thấy Tô Bạch đuổi theo ra ngoài, cũng lập tức đi đến bên cửa sổ, nét mặt thoáng co rút.

Lầu ba này cao tới hơn mười mét, hắn vốn không dám trực tiếp nhảy xuống giống như Tô Bạch.

Sau đó hắn trèo ra cửa sổ, dọc theo chỗ lồi ra bên ngoài cửa sổ, nhanh chóng đi xuống lầu.

Phía khác, Tô Bạch đi theo đằng sau con ếch xanh, tay lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn cầu viện đến Quân Gia.

Vừa rồi lúc hắn chế tạo thuốc ổn định, đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Đối phương hạ thủ với người linh năng cấp B kia, vậy mục tiêu nhất định là hai người Triệu Không Thanh và Triệu Minh San.

Nói như vậy, rất có thể là kẻ thù của Triệu Không Thanh đã tìm đến.

Mà nếu nói như thế, vậy thì năng lực kia tại sao lại là nguyên rửa chứ?

Nên biết, năng lực mà kẻ thù của Triệu Không Thanh có được, nên là gây ảo giác, chứ không phải nguyên rửa.

Trừ phi... người sống lại đến, rất có khả năng là hai người, thậm chí là trên hai người.

Cũng chính vì thế, Tô Bạch mới gửi tin nhắn cho Quân Gia, bảo đối phương phái quân đến.

Như thế, đối phương cũng có thể bảo vệ cho sự an toàn của Triệu Minh San và người linh năng cấp B đang bị thương kia.

Theo sau tin nhắn phát ra từ Tô Bạch, Quân Gia rất nhanh đã trả lời lại.

“Nhận được, sau năm phút, sẽ có một tiểu đội của Đồ Long Bộ đến chỗ các người bảo vệ Triệu Minh San?”

Nhìn thấy tin nhắn này, Tô Bạch khẽ sưng người.

“Năm phút sao?”

Thời gian ngắn như vậy, cũng chính là đại diện tiểu đội Đồ Long Bộ kia, vẫn luôn ở xung quanh đây.

Mà Tô Bạch từ trong những tài liệu trước kia cũng biết được, hiện giờ những tiểu đội Đồ Long Bộ đều ở trong chợ lân cận khu cấm địa, trừ phi có nhiệm vụ, bình thường sẽ không xuất hiện ở trong cách thành phố lớn.

Cho nên, nguyên nhân tiểu đội này của Đồ Long Bộ đến nơi đây, rất có thể là giống với người linh năng cấp B lúc trước, đến để bảo vệ Triệu Minh San.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch nhú chặt mi tâm.

Rốt cuộc là tại sao Đồ Long Bộ phải hao tổn nhiều tâm sức như vậy để bảo vệ Triệu Minh San chứ?”

Lẽ nào là bởi vì mình sao?

Tô Bạch cảm thấy bản thân không có mặt mũi lớn như vậy.

Đây phỏng chừng là liên quan đến việc năng lực Triệu Minh San thức tỉnh có chút đặc biệt.

“Ôp!!!”

“Ôp!!!”

“Ôp!!!”

“...”

Chính lúc này, tiếng ếch kêu vang lên một tràng.

Sau đó, Tô Bạch nhìn thấy phía trước, sau đó dừng bước chân lại.

Ở phía trước, có trên một trăm con ếch xanh chui ra từng trên mái hiên, dưới cống thoát nước, từng đôi mắt dọc quỹ dị nhìn chăm chăm hẳn.

Con ếch lúc trước đó nhảy vào trong đám ếch, chớp mắt biến mất bất tầm.

Ngay sau đó, đàn ếch từ từ tụ lại vào nhau, sau đó dung hoà, hoá thành một nữ sinh thân hình nhỏ nhắn.

“Nóng... nóng...” nàng ấy run rẩy, da dẻ khắp người dần hiện ra vết cháy.

Đôi mắt Tô Bạch khẽ nheo lại.

Vết bồng trên người nữ sinh này, rõ ràng cơ hồ không khác gì vết bồng trên người con ếch xanh lúc nãy, chỉ là vết bồng trên người đối phương to hơn ếch xanh một chút.

Rất rõ ràng, đây là người sống lại, chính là người sống lại đã hạ lời nguyên lúc nãy.

Sắc mặt Tô Bạch lạnh lẽo, hay tay đan vào làm một, một thanh trường đao cực mỏng được tạo ra.

Mặc dù rằng nữ sinh này xem ra rất thê thảm, có một khí chất khiến ta thấy thương xót.

Nhưng thế thì sao chứ?

Lúc hắn giết người, trước nay đều chưa từng xem đối phương là nam hay nữ, dễ coi hay không dễ coi.

Chỉ cần người đó dám chọc lên đầu của hắn, khiến trong lòng hắn khởi sát tâm, vậy thì đáng bị giết!

“Ngươi sẽ chết! ngươi nhất định sẽ chết!” Nữ sinh nhìn thấy Tô Bạch lấy đao ra, cơ thể không run rẩy nữa, trong mắt ngược lại lộ ra biểu cảm quý dị, nhìn chăm chăm Tô Bạch.

Tô Bạch nhíu chặt mi tâm, mặc nhiên im lặng.

Có lẽ trong thời khắc này, đối phương đã hạ lời nguyên rồi.

Chỉ là hắn không biết lời nguyên này là gì.

Hết cách, sự hiểu biết của hắn về đối phương quá ít.

Có điều cũng chẳng liên quan gì, chỉ cần giết được đối phương, hắn sẽ biết được trên người mình có lời nguyên rửa gì, cũng biết được làm thế nào để hoá giải.

Hắn đối với chuyện này, cũng chẳng có gì lo lắng.

Cũng chính ngay lúc này, Triệu Không Thanh cũng chạy đến.

Lúc hắn nhìn thấy nữ sinh, trên mặt lộ ra biểu cảm thất vọng: “Không phải nàng ta.”

Tô Bạch gật đầu, nói: “Ta biết, nhưng mà ta hoài nghi hắn cũng đang ở đây. Nơi này, phỏng chừng không chỉ có một tên người sống lại này, còn có sự tồn tại của người sống lại khác.”

Nghe thấy lời nói của hắn, Triệu Không Thanh sửng sốt, sau đó nhìn về phía nữ sinh kia nói: “Vậy ngươi chuẩn bị làm thế

nào? tra hỏi nàng ta sao?”

“Ừm.” Tô Bạch gật gù đầu, đi đến bên cạnh nữ sinh, trường đao trong tay liên tiếp khua động, chớp mắt đã trảm nữ sinh thành một khúc gỗ người.

“Á!!!” Nữ sinh nằm trên đất, phát ra tiếng kêu thảm thiết, giống như một con sâu đang ngộ nguyệt.

Nhìn thấy Tô Bạch đến mắt cũng không chớp đã chặt một nữ sinh yếu điệu nhất gan ra thành gậy người, Triệu Không Thanh ở bên cạnh giật khoé mắt.

Đối phương còn chưa đến mười tám tuổi, sao thể xuống tay tàn độc như thế chứ?

Loại chuyện này, cho dù là mấy tên cường đồ ác bá cực kì tàn nhẫn cũng không thể làm trôi chảy như thế được.

“Nếu như muốn thâm vấn, có lẽ ta có thể giúp ngươi.” Triệu Không Thanh khựng lại một chút, rồi nói.

Hắn thân là một cảnh sát, biết được rất nhiều cách thức thẩm tra.

“Không cần, ta đã có một bộ phương pháp thâm vấn, ngươi quay về trông nom Minh San và cái tên người linh năng kia trước đi, ta sợ người sống lại kia đã động thủ rồi.”

Tô Bạch lắc đầu, lấy từ trong không gian linh tính ra một sợi dây thừng, bọc lên trên người nữ sinh vẫn đang kêu gào thảm thiết, nhanh chóng kéo đối phương đến chỗ không người.

Hắn thu hoạch tin tức từ trên cơ thể người sống lại, trước nay đều không cần thẩm tra.

Hiện giờ thời gian khẩn cấp, hắn cần nhanh chóng giết chết người sống lại này, thu hoạch tin tức quan trọng từ trong kí ức của đối phương.

Nghe thấy lời nói của Tô Bạch, sắc mặt Triệu Không Thanh khẽ biến, lập tức xoay người rời đi.

Hắn không thể lần nữa nhìn thấy em gái của mình xảy ra chuyện.

Chương 286: Huyền cảnh giáng lâm!

“Cảm giác xung quanh đây có một người vừa tử vong, tên họ Tề Duyệt, thu hoạch được điểm thuộc tính đặc biệt, phân biệt thực vật +1”

Tô Bạch cất rương vàng vào trong không gian linh tính, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư.

Vừa rồi, hắn đã giết chết Tề Duyệt, đồng thời thu hoạch được kí ức cùng với di nguyện của đối phương.

Mà trong kí ức của Tề Duyệt, hắn thu hoạch được một vài tin tức hữu dụng.

Tề Duyệt này chịu oan khuất mà chết.

Mà thứ khiến nàng ta tử vong, lại chính là thứ bạo lực mạng không nhìn thấy được kia.

Bởi vì có người nói nàng ta là kẻ thứ ba, đồng thời xuất hiện một bài viết ngắn mấy ngàn chữ.

Trong bài viết, địa điểm, thời gian gì gì đó, đều được viết rõ ràng chắc nịch.

Cho nên, nàng ta bị người khác bài xích.

Cha mẹ của nàng ta, bởi vì nàng ta mà phải rời khỏi quê hương.

Nhưng mà sự thực đâu?

Sự thực thì chuyện này là giả dối vu khống, hư cấu vô cùng.

Nhưng đến khi chân tướng thật sự xuất hiện, thì đã vô ích rồi.

Tề Duyệt đã chết.

Lúc nàng gào thét, có một đám người bất bình thay nàng. Nhưng ai mà biết đám người này có phải là cùng bọn với đám người lúc trước phỉ báng nàng hay không?

Tô Bạch nhớ về cái chết của Tề Duyệt, trong lòng không biết tại sao, lại cảm thấy tình huống này có hơi quen thuộc, tựa hồ là đã từng nhìn thấy ở đâu đó.

Sau đó hắn bèn hồi tưởng lại.

Là Cao Tường.

Cao Tường lúc đầu cũng trải qua chuyện như thế này.

Cho nên, chuyện này, lẽ nào là do đàn sói làm sao?

Nghĩ đến điều này, Tô Bạch khẽ lắc đầu.

Chuyện này, có khả năng là do đàn sói làm, nhưng cũng có khả năng là do những tổ chức khác làm.

Suy cho cùng, cách thức tạo ra người sống lại, chưa chắc chỉ duy đàn sói có được.

Đáng tiếc là, Tề Duyệt gia nhập vào tổ chức này chưa bao lâu, không biết rõ danh tính của tổ chức, nếu không, Tô Bạch cũng đã không cần phải đoán mò rồi.

Tức thời, Tô Bạch nhanh chóng chạy về vị trí con phố cũ.

Hắn đã thu hoạch được từ trong kí ức của Tề Duyệt, một vài tin tức hữu dụng.

Tổng cộng có hai người sống lại đến nơi này, một là Tề Duyệt, một là người sống lại có ngoại hiệu gọi là Mê Vong.

Người sống lại gọi là Mê Vong kia, tên là Vương Húc.

Vừa rồi, Tô Bạch đã gửi tin nhắn cho Quản Gia, bảo Quản Gia đi điều tra, phỏng chừng không bao lâu nữa sẽ có tin tức truyền đến.

Mà hiện giờ, hắn chuẩn bị đi đến chỗ Vương Húc đang ở, để tìm kiếm Vương Húc.

“Ong ong ong...”

Cũng chính lúc này, điện thoại trong tay Tô Bạch reo lên.

Tô Bạch cầm lấy điện thoại, phát hiện là của Triệu Không Thanh gọi đến.

Hắn lập tức nhận điện thoại.

“Tô Bạch, hiện giờ ta đang ở cùng với em gái ta, nàng ấy an toàn vô cùng. Đã có một tiểu đội của Đồ Long Bộ đến rồi.” giọng nói Triệu Không Thanh nhỏ nhẹ truyền ra từ đầu dây bên kia điện thoại.

Nghe thấy giọng nói của hắn, Tô Bạch lập tức hiểu rõ.

Đây là đối phương vừa tìm được thời gian trống, mới gọi điện thoại đến.

Đồng thời bởi vì sợ bị người của tiểu đội Đồ Long Bộ phát hiện, cho nên Triệu Không Thanh cũng không dám nói lớn tiếng.

“Ừm, ta biết rồi. Chuyện của ta bên này đã xử lý xong rồi, chuẩn bị quay về.” Tô Bạch nói tình hình bên này cho đối phương biết.

“Đội đã...” Ngay lúc này, giọng nói của Triệu Không Thanh đột nhiên dồn dập: “Trời sáng rồi!”

Theo sau câu nói này vừa thốt xuống, điện thoại truyền đến tiếng tút.

Điện thoại bị cúp rồi.

Tô Bạch đứng yên tại chỗ, vẻ mặt dần ngưng trọng.

Triệu Không Thanh vừa nói gì vậy?

Trời sáng rồi?

Tô Bạch nhìn về màn đêm đen kịt duỗi tay ra không thấy năm ngón ở trước mặt, trong lòng có hơi không dám tin.

Thời gian hiện giờ, là khoảng hơn ba giờ sáng, cách lúc trời sáng vẫn còn chừng hai ba tiếng đồng hồ.

Cho nên, với hiện giờ, căn bản không thể xuất hiện tình huống trời sáng.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch bèn nghĩ đến tên người sống lại có ngoại hiệu là Mê Vong kia, trong lòng đã hiểu rõ.

Đối phương đã xuống tay rồi.

Tức thời, trên mặt Tô Bạch hiện ra một chiếc mặt nạ màu đen tím, lập tức vội vã chạy về hướng phố cũ.

Phía khác, Triệu Không Thanh đặt điện thoại xuống, đứng trên bãi cỏ tràn ngập ánh nắng mặt trời, hồi ức dần dần dâng lên trong lòng, sắc mặt trở nên khó coi vô cùng, ánh mắt tràn ngập tơ máu, cảm xúc ngang ngược phủ lấp.

Hắn hiểu rõ, người đó đã quay về!!!

“Không Thanh!” Chính ngay lúc này, một tiếng hét vang lên.

Triệu Không Thanh nghe thấy tiếng gọi, nhìn về phía âm thanh vang lên, bèn nhìn thấy một phụ nữ lớn tuổi thân hình nhỏ nhắn có hơi gầy gò đang nhìn hắn từ phương xa, biểu cảm ôn hoà.

Bên cạnh người phụ nữ đó, có một người đàn ông trung niên mặc quần áo bảo vệ cũng nhìn hắn, lộ ra nụ cười.

Nhìn thấy hai người đó, cảm xúc ngang ngược trong lòng Triệu Không Thanh dần dần tan đi.

Hắn mấp máy môi, giọng nói khản đặc, hét ra thành tiếng: “Ba... mẹ...”

Đã sáu năm rồi hắn chưa gặp được cha mẹ của mình, thậm chí hắn đã thấp thoáng quên đi lúc cha mẹ mình còn sống, rốt cuộc là có đáng về thế nào.

Cho nên hiện giờ, hắn nhìn thấy dáng vẻ hai người họ sống sờ sờ, trong lòng đột nhiên tuôn trào cảm giác chua xót.

Sau đó hắn cắn cắn răng hét lớn: “Hắn đến rồi!!!”

Hắn muốn dùng cách thức này để nhắc nhở tiểu đội Đồ Long Bộ kia.

Nhưng tiếng hét này của hắn, lại giống như trâu đất xuống biển vậy, chẳng hề có lời đáp lại.

Chỉ có đôi vợ chồng từ đằng xa nhìn thẳng về phía hắn, biểu cảm trên mặt họ chẳng mảy may biến đổi.

Nhìn thấy như thế, Triệu Không Thanh nhắm mắt lại, cắn răng nói: “Đây là ảo giác, đây là giả.”

Nói xong, hắn bèn trực tiếp xông về một một phương hướng.

Sau đó, hắn xông đến một khoảng không, ngã nhào lên trên bãi cỏ.

Triệu Không Thanh sờ cỏ trên đất, ngửi thấy mùi vị ngai ngái trong số cỏ tươi, bàn tay cảm nhận được xúc cảm trong đó, sắc mặt đại biến.

Lúc hắn gọi điện thoại, là đang gọi từ trong nhà vệ sinh của nhà mình.

Mà nhà vệ sinh của nhà hắn, chẳng qua chỉ tầm hai ba mét vuông mà thôi.

Theo lý, nếu như nơi này là ảo giác, vậy hắn bây giờ đã đụng trúng tường thì mới đúng!

Nhưng mà, hắn vốn không đụng trúng tường!

“Cho nên... nơi này lẽ nào là thế giới chân thực sao?” Triệu Không Thanh nhìn xung quanh, cùng với ánh mặt trời chói mắt trên không, trong lòng sinh ra một tia tuyệt vọng.

Nếu như thế giới nơi đây là chân thực, vậy thì thực lực hiện giờ của người đó, đáng sợ thế nào chứ?

“Không đúng! Nơi này chắc chắn không phải là thế giới thực!” Triệu Không Thanh chú ý hoàn cảnh xung quanh, trong lòng bỗng ngưng trọng.

Vừa rồi trong lúc bất tri bất giác hắn đã sa vào trong cạm bẫy người kia bày ra cho hắn.

Nếu như người kia thật sự mạnh như vậy, thì trước đó hắn đã không cần thiết phải tốn công tốn sức, sai người đi hại người linh năng cấp B kia rồi!

Cho nên cảnh tượng trước mắt, đều là ảo giác!!!

Chỉ là dùng một loại phương thức cao cấp hơn để biểu hiện mà thôi!!!

“Phập!!!”

Chính ngay lúc này, một vệt máu ấm nóng tưới lên trên mặt Triệu Không Thanh, nhuộm cả cơ thể hắn thành màu đỏ máu.

Cảm nhận được độ nóng ấm của máu tươi, Triệu Không Thanh sửng sốt, sau đó nhìn về phía bên cạnh, bên nhìn thấy một thi thể không đầu chậm rãi ngã xuống.

Triệu Không Thanh nhìn quần áo của đối phương, trong lòng giật thót, đồng tử đột nhiên co rút.

Sau đó, hắn nhìn về bên phía đầu lâu đang lặn xuống.

Chiếc đầu lâu đang đối diện với hắn kia, chính là đầu của em gái hắn.

Giờ này phút này, hắn cảm thấy trái tim đột nhiên đau nhói, cảm thấy như nó sắp bị xé rách ra.

Triệu Không Thanh nhìn về vị trí cha mẹ đang đứng ở đằng xa, phát hiện biểu cảm của cha mẹ mình không biết từ lúc nào đã biến chuyển sắc thái.

Đôi mắt của mẹ hắn không biết đã đắm lệ từ bao giờ, thần thờ nhìn về phía Triệu Không Thanh, tựa hồ đang cảm thấy tuyệt vọng vì cái chết của con gái mình.

Phụ thân ở bên cạnh, thì lại lộ ra biểu cảm phẫn nộ, giống như hận con trai mình thân làm anh trai, tại sao không bảo vệ tốt cho em gái.

Nhìn thấy biểu cảm của hai người họ, trái tim Triệu Không Thanh chớp mắt giống như bị kim châm đâm một nhát thật mạnh, cảm giác chua xót tức thời dâng lên trong lòng của hắn, xông lên đầu mũi, khiến hắn cảm thấy nước mắt của chính mình đang chuẩn bị rơi xuống.

Mà cũng chính vì sự kích thích này, hắn lập tức tỉnh táo lại.

Không đúng! Đây là ảo giác, đối phương chưa chắc đã thật sự giết chết em gái mình!

Chương 287: Mê Vong

Trên đường, nước mưa liên tiếp lất phất bay.

Cơ thể Tô Bạch trong màn mưa không ngừng lao về phía trước, mang theo bọt nước kết thành chuỗi.

Lúc này, khắp người hắn đã bị nước mưa thấm ướt, nhưng mà tốc độ của hắn lại chẳng mấy may có ý dừng lại.

Vừa rồi Triệu Không Thanh đã gặp phải ảo ảnh, vậy hắn nhất định phải mau quay về mới được.

Nếu không, Triệu Không Thanh và Triệu Minh San rất có khả năng sẽ gặp phải bất trắc.

“Brừ brừ...”

Điện thoại của hắn vang lên.

Tô Bạch lấy điện thoại ra, nhanh chóng nhìn thoáng qua tin nhắn.

Đây là tin nhắn do Quân Gia gửi đến.

Bên trên có tài liệu về Vương Húc.

Ngoài cái này ra, Quân Gia còn thông báo một chuyện.

Đó chính là đã hoàn toàn mất liên lạc với tiểu đội Đồ Long Bộ kia rồi.

Hiện giờ Quân Gia đang hỏi thăm hắn có cần thêm sự trợ giúp từ quân đội hay không.

Tô Bạch nhìn thấy tin nhắn, khựng lại một chút, trực tiếp phủ quyết đề nghị của Quân Gia.

Đội quân đến nơi, thì mọi chuyện cũng đã rồi rồi.

Hơn nữa bởi vì tên người sống lại này là một tên người sống lại cấp Mãng, tổ chất cơ thể vô cùng mạnh mẽ.

Trừ phi oanh tạc sạch sẽ toàn bộ khu phố cũ này, nếu không thì chẳng mấy may có chút tác dụng gì với tên người sống lại ở trong đó cả.

Nhưng mà nếu như quân đội làm như vậy.

Thì Triệu Không Thanh và Triệu Minh San chết chắc rồi!

Sau khi từ chối Quản Gia, Tô Bạch tiếp tục nhanh chóng đi về phía trước.

Nhưng cũng chính lúc này, điện thoại trong tay hắn lại vang lên.

Tô Bạch thoáng nhìn, phát hiện lại là tin nhắn Quản Gia gửi đến.

Mi tâm hắn khẽ nhú lại, có hơi không hiểu nổi tại sao Quản Gia lại tấp nập gửi tin nhắn cho mình vào thời khắc nguy ngập thế này.

Tức thời, trên đường chạy vội, hắn trực tiếp mở điện thoại, nhanh chóng quét mắt một lượt.

Sau đó Tô Bạch bèn nhìn thấy tài liệu của tin nhắn.

Đây là tin nhắn về tiểu đội Đồ Long Bộ kia, cùng với người linh năng cấp B đó.

Hơn nữa còn ám hiệu khởi động.

Có được ám hiệu này, có thể khiến cho tiểu đội Đồ Long Bộ trực tiếp nghe theo mệnh lệnh của hắn.

Cuối cùng tin nhắn, còn có để lại một câu nói.

“Nếu như có thể, xin hãy tận lực cứu bọn họ, kính nhờ.”

Tô Bạch im lặng, nhét điện thoại vào trong túi, tiếp tục tiến về phía trước.

Thực ra cho dù không có Quản Gia, hắn cũng sẽ nghĩ cách để cứu người của tiểu đội Đồ Long Bộ ra.

Suy cho cùng, tiểu đội Đồ Long Bộ, cũng là vì hắn cầu viện mà đến.

Bởi vì hắn mà gặp phải bất trắc.

Hắn có máu lạnh thế nào đi nữa, cũng không thể vứt sinh mạng của đối phương qua một bên không quản.

Có điều trong tin nhắn này của Quản Gia, ngoài tin tức của người linh năng trong đó, còn có một tin tức vô cùng hữu ích.

Trên người của tiểu đội Đồ Long Bộ này, có một vật phong ấn. Vật phong ấn này là vật phong ấn số hiệu thứ 12, tên là ‘Huyết Nhục Ác Ma’.

Nếu có thể, hắn phải tìm cơ hội, để hấp thu linh năng ở trên ‘Huyết Nhục Ác Ma’.

Như vậy, khi đối mặt với Vương Húc sẽ càng nắm chắc phần thắng hơn.

Sau đó, chưa đến một lúc, Tô Bạch đã đến vị trí sở tại của phố cũ.

Mà lúc đến nơi này, bước chân của hắn đã dừng lại.

Hắn nhìn khu phố trống trơn rộng tuếch, biểu cảm thoáng có hơi biến đổi.

Phố cũ, biến mất rồi!

Phố cũ nằm gần kề bên ngã ba đường đại lộ Lôi Công.

Nơi này có khu dân cư, cửa tiệm bán nội thất gỗ, cùng với khu chợ cũ chuyên bán đồ dùng cũ đã qua sử dụng.

Ở bên khác của phố cũ, là một tiểu khu cũ kỹ, người ở trong đó, đều là mấy người trung niên lão niên.

Nhưng mà, ở nơi này, Tô Bạch chỉ nhìn thấy đại lộ và tiểu khu, chứ không hề nhìn thấy ngã ba đường kia.

Giống như con phố cũ đã tan biến vào trong hư không vậy.

Tô Bạch đứng yên tại chỗ, mi tâm nhíu chặt, nhìn khắp xung quanh.

Vũng nước tảng đá ở bên trái đại lộ vẫn y như cũ.

Tấm biển đã loang lổ vết rỉ sét treo trên cửa tiểu khu nằm bên phải.

Tất cả những thứ này, chẳng chút khác biệt với kí ức của hắn.

Nếu như có khác biệt.

Vậy thì chính là con phố cũ ở chính giữa đã biến mất không thấy nữa.

“Không đúng.” Trong lòng Tô Bạch cảnh giác.

Trong tài liệu huấn thu hoạch được, Mê Vồng là một người linh năng có năng lực gây ảo giác, chứ không phải người linh năng thuộc hệ không gian.

Cho nên, con phố cũ tuyệt đối vẫn chưa biến mất, mà vẫn ở nơi này.

Đối phương, phỏng chừng đã dùng năng lực gì đó, để ẩn giấu cả con phố cũ lại.

Hoặc là, không phải phố cũ có vấn đề, mà là do bản thân của hắn.

Bản thân có thể đã bị năng lực của đối phương ảnh hưởng đến rồi.

Nghĩ đến đây, cảm giác dã thú của hắn lập tức tràn ngập ra khắp bốn phía.

Sau đó, cảnh tượng phố cũ quen thuộc, xuất hiện trước mặt Tô Bạch.

Hắn không khỏi thở phào một hơi.

Phỏng đoán của hắn đã đúng.

Là hắn đã bị ảnh hưởng.

Nhưng mà, điều khiến cho trong lòng Tô Bạch bất an chính là.

Lần sử dụng cảm giác dã thú này của hắn, vốn không biểu hiện ra được mức độ như bình thường.

Hiện giờ, hắn giống như là một người bị cận thị bảy trăm độ, bị tháo mắt kính xuống, bốn phía đều mờ lung mờ hồ.

Tuy nói rằng, hắn có thể nhìn thấy rõ dáng vẻ của phố cũ, nhưng mà lại nhìn không được sắc nét tỉ mỉ.

Năng lực của hắn, đã bị áp chế!

Nghĩ đến đây, Tô Bạch lập tức lấy hai điểm vô thuộc tính vừa mới thu hoạch được gần đây, để cộng lên trên cảm giác dã thú.

Theo sau sự cộng dồn từ hai điểm thuộc tính, điểm thuộc tính cảm giác dã thú của hắn, lập tức từ sáu lên đến tám.

Cùng lúc này, Tô Bạch cảm nhận được lân cận rõ ràng hơn một chút, từ bảy trăm độ, biến thành cận thị năm trăm độ rồi.

Cũng khiến hắn nhìn thấy rõ ràng được vài thứ.

Tô Bạch chậm bước đi về phía trước, đột nhiên cảm nhận được một cảm giác sai lệch, giống như cơ thể của chính mình thoáng có biến hóa.

Cảm nhận được tình huống này, hắn khẽ sửng người, sau đó đã hiểu rõ được một vài chuyện.

Trước kia, hắn từ Tề Duyệt cùng với biến hóa ở trước mắt mà biết được năng lực của đối phương, là có thể gây ảo giác.

Nhưng mà hắn lại không biết đối phương rốt cuộc là dùng phương thức gì để gây ảo giác.

Mà hiện giờ, hắn đã đại khái đoán ra được Mê Vong làm thế nào để gây ảo giác rồi.

Năng lực của đối phương, vốn không phải tác dụng lên trên tinh thần, khiến hắn cảm thấy ảo giác.

Tính phản kháng của tinh thần hắn hiện giờ đã đạt đến hơn một trăm rồi, đồng thời đã sinh ra một con đường.

Nếu như năng lực của Mê Vong là dựa và ảnh hưởng tinh thần, vậy thì hắn không thể nào một chút cảm giác gì cũng không có như thế được.

Cho nên, năng lực của đối phương, chắc chắn là ở phương diện khác, tiến hành ảnh hưởng đến với con người.

Mà vừa rồi, Tô Bạch phát hiện hành động của bản thân và cảm giác đã thú hình thành nên cảm giác sai lệch, thì đại khái hiểu rõ năng lực của Mê Vong rốt cuộc là sử dụng như thế nào rồi.

Năng lực của đối phương, là tác dụng lên trên cảm giác thân thể của của hắn.

Ảnh hưởng đến thị giác, khứu giác, xúc giác cơ thể, cảm giác thân thể, thính giác... của hắn.

Giờ phút này, Tô Bạch coi như là đã biết được năng lực của Mê Vong rốt cuộc là khủng khiếp mực nào rồi.

Có thể nói, đối phương đã dùng năng lực này hoàn toàn triệt để không chừa được hắn.

Nếu không phải hấn phát giác nhanh, dùng năng lực cảm giác đã thú.

Nếu không, hiện giờ hấn vẫn đang bị người ta chơi đùa trong lòng bàn tay.

Tô Bạch hít sâu một hơi, dùng loại năng lực cảm giác đã thú này để dò đường, dùng cơ thể của chính mình đi theo cảm giác đã thú.

“Kéo kẹt...” Đúng vào lúc này, một tràng âm thanh nghiêng rãng rợn người vang lên.

Tô Bạch nhìn về phía phát ra tiếng động, trong mơ hồ nhìn thấy vợ chồng Vương Đức Hưng đang đứng trên phố, gặm với nhau.

Gặm này, chính là gặm thật sự, máu me lênh láng.

Tô Bạch thậm chí ‘nhìn’ thấy biểu hiện của hai người họ, giống như là đang ăn cơm tối vậy, lộ ra biểu cảm rất hưởng thụ.

Nhìn thấy như thế, trong lòng hấn lập tức nảy sinh một luồng sát ý.

Tên người sống lại này, đáng chết!

Hiện giờ Tô Bạch đã hiểu rõ tại sao Triệu Không Thanh lại mất không chế khi biết Mê Vong đến.

Mê Vong đối với người bình thường còn tra tấn như thế.

Thì đối với kẻ thù như Triệu Không Thanh, đối phương lúc đó rốt cục sẽ tra tấn như thế nào chứ?

Tô Bạch không thể tưởng tượng, cũng không dám tưởng tượng.

Sau đó hấn cũng không chần chừ, nhanh chân đi về phía trước, trực tiếp đánh ngất vợ chồng Vương Đức Hưng.

“Khà khà... khà khà...” Ngay lúc này, một tràng cười trầm thấp từ xa vọng đến.

Tô Bạch nhìn thấy một bóng đen đang ở phía trước, sau đó lại biến mất không thấy nữa.

Nhìn thấy bóng người, hấn nhanh chân đuổi theo.

Cùng lúc đó, Ma Thiết trong tay hóa thành một thanh trường
đao, một luồng sát khí từ trên người của hắn tản ra tứ phương
tám hướng.

Chương 288: Người là một Ảnh Tứ!

Triệu Không Thanh nhìn về phía trước.

Ở phía trước, một lão phụ nhân đang làm bánh chẻo trong phòng.

Bà già vừa làm bánh chẻo, vừa khẽ hát ca dao, trong mắt tràn đầy vẻ hạnh phúc.

Lúc này, ánh mắt Triệu Không Thanh đã tràn ngập tơ máu.

Một đôi mắt đỏ bừng, giống như ác quỷ lấy mạng.

Nhưng trong mắt hắn, lại không có ác quỷ hung ác, chỉ có bi thương, tuyệt vọng.

Thậm chí, ở trong mắt hắn, còn có một tia cầu xin.

“Vì sao...” Trong lòng Triệu Không Thanh tuyệt vọng.

Dựa theo thời gian, đối phương hẳn là năm năm sau sẽ xuất hiện.

Thậm chí hắn đã bắt đầu mưu đồ chuyện này.

Sau năm năm chuẩn bị, tiến hành phản công đối phương.

Nhưng mà, ai ngờ, người sống lại này, lại đến nhanh như vậy.

Đúng lúc này, một luồng sát ý lạnh thấu xương, hướng về phía hắn.

Triệu Không Thanh khẽ giật mình, quay đầu nhìn về phương hướng sát ý ập tới, trong lòng chấn động.

“Là Tô Bạch!” Trong lòng hắn bừng tỉnh, từ trong tuyệt vọng thức tỉnh.

Tiếp theo, hắn nhìn về phía lão phụ nhân làm bánh chẻo, ánh mắt dần dần tràn ngập tình khí thần.

“Giả, đều là giả.” Hắn lâm lâm bật ra.

Một bên khác, Tô Bạch nhanh chóng lục tìm trong Lão Nhai, không ngừng đuổi theo bóng đen kia.

Nhưng không biết vì sao, hiện giờ hắn hơn một trăm bốn mươi điểm thuộc tính nhanh nhẹn, tăng thêm Thú Diện gia trì đạt tới hơn hai trăm tám mươi nhanh nhẹn, lại căn bản đuổi không kịp bóng đen kia.

Tô Bạch bước chân dừng lại, vẻ mặt hơi có chút biến hóa.

Bóng đen vừa mới kia có quỷ.

Vật kia, tuyệt đối không phải là người bình thường gì, nếu không, dù cho hắn không có đuổi kịp, cũng sẽ tiếp cận được.

Mà không phải vẫn bị bóng đen kia treo.

Cho nên, tất nhiên đây là thủ đoạn ảnh hưởng của Vương Húc ở phía sau màn.

Nhớ tới đây, Tô Bạch nhanh chóng chạy về phía lầu trọ.

“Ha ha... Ha ha...” Đúng lúc này, bóng đen kia lại đột nhiên xuất hiện cách Tô Bạch không xa, đang dùng vẻ mặt khiêu khích nhìn chằm chằm hắn.

Tô Bạch không để ý tới hắn, tiếp tục chạy về phía lầu trọ.

Bóng đen kia nhìn Tô Bạch chạy xa, thân thể dần dần tan rã, hóa thành hắc ám, hoá thành một thể với đường phố.

Một bên khác, Tô Bạch đã đến vị trí của lầu trọ.

“Phát hiện gần đây có một người vừa mới tử vong, tên họ là Phòng Hoa, thu hoạch được hai điểm thuộc tính cơ bản, tinh thần kháng tính +2.”

“Phát hiện gần đây có một người vừa mới tử vong, tên họ là Lữ Hưng Triều, thu hoạch hai điểm thuộc tính cơ bản, lực lượng +2.”

“Phát hiện gần đây có một người vừa mới tử vong, tên họ là Thái Quân, thu hoạch hai điểm thuộc tính cơ bản, cảm giác +2.”

“...”

Sau khi đến nơi này, một loạt tin tức xuất hiện trong đầu Tô Bạch.

Hắn đi vào lầu trọ, từ tầng nhìn trong mông lung, hắn phát hiện ra rằng toàn bộ lầu trọ, đã được nhuộm lên một vòng huyết sắc.

Từng thi thể nằm trên lối đi nhỏ, máu chảy dọc theo rào chắn dưới xi măng không ngừng nhỏ xuống.

Người của cả lầu trọ... Đã chết hết.

Tô Bạch nhìn thấy một màn này, cảm giác được ngực có chút buồn bực, có một loại lệ khí không cách nào đè nén từ ngực hắn chui vào trong đầu hắn.

Người ở lầu trọ này, vậy mà lại chết hết!

Nam nữ già trẻ, nhiều người trong số họ quen thuộc với hắn.

Một số thậm chí có thể nói, là trưởng bối của hắn.

Duyên của phụ mẫu hắn ở chỗ này rất tốt, rất nhiều trưởng bối đều gọi là thúc, di...

Tô Bạch còn nhớ rõ, thời điểm lúc trước mình biết phụ mẫu mình qua đời.

Vẫn là những người này cùng nhau hỗ trợ làm chuyện tang lễ.

Nếu không, lúc trước hắn căn bản không cách nào xử lý tang lễ của phụ mẫu mình.

Những người này, đối với hắn, đều là người vô cùng tốt.

Mà bây giờ, lại chết.

Tô Bạch đứng tại chỗ trong chốc lát, hít sâu một hơi, dùng tinh thần đè nén lệ khí đã

nhẹ phá tan đầu óc, làm cho mình càng thêm thanh tỉnh một chút.

Hiện giờ hắn rất hận, trong lòng tràn đầy lệ khí.

Nhưng mà, như vậy lại không thể trợ giúp hắn giết Vương Húc.

Ngược lại có thể làm chính mình rơi vào tình huống nguy hiểm.

Tất nhiên, chủ yếu nhất trong đó là, hiện giờ hắn còn có chuyện trọng yếu hơn phải làm.

Vừa rồi hắn tới nơi này thu được tin tức nhân viên tử vong, hắn cũng không có được tin tức Triệu Minh San, Triệu Không Thanh cùng với Đồ Long Bộ tử vong.

Nói cách khác, đám người Triệu Minh San còn sống.

Hôm nay, việc mà bây giờ Tô Bạch phải làm, chính là tìm được đám người Triệu Minh San.

Nhớ lại, hắn nhanh chóng chạy lên tầng bốn, đến cửa phòng 405.

Tiếp theo, Tô Bạch cũng không thực lực của mình nữa, trực tiếp bạo lực phá cửa, tiến vào trong phòng.

Mà lúc tiến vào phòng, trong lòng hắn cảnh báo toả ra, thân thể chợt lóe lên, né tránh sang bên cạnh.

“Pằng pằng bằng!!!”

Trong khi hắn đang né tránh, một loạt các tiếng súng vang lên.

Trực tiếp làm cửa thành rách nát.

Tô Bạch trong lòng nghiêm nghị.

Nếu như vừa rồi không phải hắn trốn nhanh, phỏng chừng đã bị súng bắn chết.

Với lại, hắn dùng cảm giác dã thú phát hiện, ở trong phòng, Triệu Minh San cùng sáu thành viên Đồ Long Bộ đang đứng ở bên trong, vẻ mặt cảnh giác nhìn chằm chằm cửa.

Trong đó tên người linh năng cấp B kia, trên người cũng hiện lên miếng đất, một bộ dáng tùy thời tác chiến.

Bên cạnh nhóm người này, một thanh niên đeo mắt kính gọng vàng đứng đấy.

“Người rất thú vị, một món đồ chơi rất vui.” Vương Húc nhếch miệng cười.

Hắn cười có chút khoa trương cùng khủng bố, khóe mắt nếp may đều đứng lên, giống như là một cái... Một con quái vật với khuôn mặt con người.

Trong mắt Tô Bạch toát ra sát ý hung lệ: “Ta sẽ giết ngươi.”

“Phải không?” Vương Húc tháo mắt kính gọng vàng xuống, dữ tợn cười nói: “Giết ta ngươi cũng không cần gấp gấp như

vậy, trước tiên người vượt qua cửa ải trước mắt này đi.”

Vừa dứt lời, tiểu đội Đồ Long Bộ bên cạnh lập tức phối hợp ăn ý đánh tới Tô Bạch.

Trên người bọn họ, có người mang theo độc trùng, có người thân thể mạnh mẽ như nhện trèo lên trong phòng.

Mà mục tiêu của bọn họ, chính là Tô Bạch.

Rất hiển nhiên, giác quan của bọn họ đã bị Vương Húc ảnh hưởng, coi Tô Bạch là địch nhân.

Tô Bạch thấy thế, đột nhiên tiến vào phòng, dùng một loại lộ tuyến quỷ dị nghênh đón tiểu đội Đồ Long Bộ này.

Có người bóp cò, bắn về phía Tô Bạch.

Nhưng viên đạn hần bắn ra, luôn cách thân thể Tô Bạch kém một chút.

Dù cho hắn có điều chỉnh đạn đạo như thế nào, cũng không cách nào bắn trúng Tô Bạch.

Cũng có người dùng băng đâm về phía Tô Bạch Trát, nhưng giao thủ ngắn ngủi chỉ trong nháy mắt.

Người phụ nữ cầm hàn băng kia đã bị đánh ngất xỉu trên mặt đất, băng trùy trong tay hóa thành một bãi chất lỏng màu đen.

“...”

Tuy nhiên chỉ chốc lát sau, tiểu đội Đồ Long Bộ này toàn bộ đều bị đánh ngất xỉu trên mặt đất.

Sau khi đánh ngất năm người, Tô Bạch lại một quyền đánh vào người người bị bùn đất bao vây trên người kia, trực tiếp đánh tàn phế mặt thổ nhân này, ngã xuống đất.

Tên Linh Năng cấp B này rất mạnh.

Nhưng đáng tiếc là, ở đó hắn gặp phải nguyên rủa, hiện giờ thực lực trăm không còn một, hoàn toàn không phải là đối thủ của Tô Bạch.

“Bộp bộp bộp!!!” Vương Húc vỗ tay cười to: “Năng lực này của ngươi, thật đúng là quỷ dị, đối mặt với một tiểu đội Đồ Long Bộ, cùng với một người linh năng cấp B suy yếu, thế nhưng một chút thương tích cũng không có.

Ta thực sự kỳ quái, người như ngươi, tại sao lại là tên 87 trong Hắc bảng, chứ không phải là mười hạng đầu?

Nói đến đây, hắn dừng một chút, tiếng cười dừng lại, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tô Bạch: “Không đúng, ngươi là Ảnh Tứ.”

Chương 289: Ác thú sổ lồng

Vương Húc nhìn chăm chăm vào Tô Bạch, “Thực lực của ngươi, cho dù điều tra của Liên Bang có sai lệch thì cũng tuyệt đối không thể có chênh lệch lớn như vậy được. Cho nên Liên Bang khẳng định che giấu giúp ngươi.”

“Một người sống lại mà có thể khiến Liên Bang che giấu giúp ngươi, ta rất khó nghĩ đến khả năng trừ bỏ Ảnh Tử ra.”

Giọng nói của hắn vô cùng chắc chắn, giống như hắn nói chính là sự thật.

Tô Bạch không hề đáp lại đối phương, chỉ dùng một đôi mắt tràn đầy sát ý nhìn Vương Húc.

“Ngươi đang chờ cái gì? Không chuẩn bị giết ta sao? Ta nghe nói Ảnh Tử các ngươi thích nhất chính là người sống lại.”

Vương Húc nhìn chăm chú vào Tô Bạch, ánh mắt lộ ra một tia treu tức.

Nhưng mà Tô Bạch không hề có động tác gì, chỉ nhìn chăm chú vào đối phương.

Sau đó trong mắt hắn dần chảy máu, từ trong khóe mắt của hắn chảy xuống.

Trong không khí tràn đầy vẻ yên tĩnh.

Vào một khắc này thời gian giống như đã dừng lại.

Khi máu chảy dọc từ mặt nạ đến hàm dưới của Tô Bạch thì thân hình Tô Bạch chợt động.

Trên người hắn xuất hiện một luồng sát ý cực kỳ hung ác, bao phủ bốn phía.

Đồng thời hắn cấp tốc vọt tới trước.

Nhưng mà mục tiêu của Tô Bạch lại không phải là Vương Húc mà là Triệu Minh San.

Trường đao trong tay hắn hóa thành một đường sáng lạnh như băng đến cực hạn, chém thẳng về phía Triệu Minh San.

Một đao này, vô cùng quyết đoán dứt khoát.

Lấy trình độ sắc bén của Ma Thiết, một đao này chém xuống, thân thể của Triệu Minh San sẽ bị cắt thành hai nửa, trực tiếp chết đi

Khi một đao tới gần, sắc mặt của Triệu Minh San cuối cùng xuất hiện biến hóa, định tránh né.

Nhưng đao trong tay Tô Bạch quá nhanh, nàng chỉ có thể khó khăn lắm mới tránh né được một chút mà thôi.

Lập tức, một bàn tay của nàng đã bị Tô Bạch chặt xuống.

Nháy mắt, bên trong phòng tràn đầy mùi máu tươi cùng với máu màu đỏ.

Khi cánh tay của Triệu Minh San bị chém đứt, thân thể lao thẳng ra ngoài cửa sổ, nhảy xuống lầu, biến mất trong đêm mưa mờ mịt.

Tô Bạch thu đao, thân thể hơi lung lay, không tiếp tục đuổi theo mà ngược lại nhìn về phía Vương Húc ở bên cạnh.

Không biết từ khi nào khuôn mặt của Vương Húc bắt đầu thay đổi, hóa thành dáng vẻ của Triệu Minh San.

Lúc này, sắc mặt của Triệu Minh San trắng bệch, trên trán đổ mồ hôi hột, vẫn được cảm quan khổng chế được.

Nhìn thấy một màn này, trong lòng Tô Bạch thở phào nhẹ nhõm.

Khi hấn tiến vào đây Vương Húc đã dùng năng lực ảnh hưởng cảm quan ảnh hưởng đến hấn, thay đổi vị trí của mình với Triệu Minh San.

Nếu không phải do hấn vận dụng tất cả trí tuệ cùng với tinh thần lực thúc giục năng lực dự đoán đường cong cao cấp, phát hiện vị trí của hai người không được phù hợp, thêm với lời nói cổ quái của bóng đen lúc trước, hấn rất có khả năng bị Vương Húc lừa dối.

Năng lực ảnh hưởng cảm quan của đối phương, tăng mạnh!

Cho dù hấn có cảm giác dã thú thì vẫn sẽ bị ảnh hưởng.

Giờ phút này Tô Bạch đã đại khái hiểu được vì sao Vương Húc muốn giết người của tòa nhà này.

Năng lực của đối phương có lẽ có thể khống chế trong một phạm vi, cảm quan của mọi người.

Nhưng bởi vì ảnh hưởng của số người, càng nhiều người bị khống chế thì năng lực của Vương Húc lại càng yếu.

Mà một điểm này rất có khả năng không bị ý chí của bản thân Vương Húc chi phối.

Cho nên giết người bình thường của phố này, thực lực càng mạnh mẽ.

Tô Bạch thấy Triệu Minh San còn đang bị khống chế nên đi tới trước mặt đối phương, đánh đối phương hôn mê bất tỉnh.

Sau khi bị đánh ngất, sắc mặt của Triệu Minh San cuối cùng hòa hoãn xuống.

Sau đó Tô Bạch ôm lấy Triệu Minh San, đặt lên trên giường.

Làm xong việc này, hắn lại tiến vào trong toilet.

Trong toilet, Triệu Không Thanh đang đứng trong đó, ánh mắt trống rỗng, giống như không hề có linh hồn.

Mà khi Tô Bạch tiến vào, Triệu Không Thanh giống như cảm giác được điều gì, vẻ mặt thả lỏng, trên mặt mang theo vẻ tươi cười.

“Giao cho người...” Hắn phát ra giọng nói khàn khàn.

Tô Bạch nhìn Triệu Không Thanh, trong lòng hơi cảm thán.

Thật hiển nhiên, sau khi Triệu Không Thanh gặp phải Vương Húc đã chọn phương thức không làm gì cả mà đứng trong toilet.

Bởi vì nếu như Triệu Không Thanh làm việc gì, rất có khả năng sẽ bị Vương Húc lợi dụng, từ đó thống khổ cả đời.

Giống như vợ chồng Vương Đức Tài vậy, gặm ăn nhau.

“Việc về sau cứ giao cho ta đi.” Tô Bạch gạt đầu, giờ tay đánh Triệu Không Thanh hôn mê bất tỉnh.

Sau đó hắn bắt đầu đảo qua căn phòng, tìm được một rương vàng ở trong một chỗ trong phòng.

Ở bên trong này chứa vật phong ấn NO.17: Huyết Nhục Ác Ma.

Nghe nói Quân Gia đã gửi số hiệu tư liệu này, đây là một miếng thịt lấy được từ trên người một người sống lại đã hóa thành ác ma.

Là một người sống lại cấp Giao.

Tô Bạch cầm Huyết Nhục Ác Ma, sau đó lại lấy lưỡng giới châu từ trong không gian linh tính đặt lên trên giường.

Rồi sau đó hắn chạm vào lưỡng giới châu, thân thể lập tức biến mất tại chỗ.

Hiện giờ Tô Bạch không sợ Vương Húc sẽ chạy lại.

Bởi vì năng lực của đối phương chính là khống chế cảm quan của người.

Năng lực tác chiến phương diện khác thậm chí có khả năng còn không bằng cả Phúc Lương Sinh.

Mà mới vừa rồi hắn đã chém đứt cánh tay của Vương Húc, chỗ dựa lớn nhất của đối phương đã không đủ dùng, trong lòng nhất định sẽ sinh kiêng kỵ.

Vậy cũng nói rõ trong khoảng thời gian ngắn Vương Húc vốn không dám quay về nhà trọ.

Bởi vì Tô Bạch đã biểu hiện ra năng lực có thể giết hắn.

Hắn không dám cá cược.

Cho nên Tô Bạch có thời gian đầy đủ, có thể đi tới thế giới khác hấp thu Huyết Nhục Ác Ma.

...

Ở trong một khu rừng rậm rạp, ánh mặt trời chiếu xuống đất.

Từng dị thú diện mạo cổ quái đang chạy vội không ngừng giữa rừng cây, bụi cỏ.

Khắp rừng rậm có một kiểu sức sống khác.

Đột nhiên, một bóng dáng bất ngờ xuất hiện trên mặt cỏ.

Quần áo của người này đã bị nước mưa thấm ướt, dán sát lên trên cơ thể.

Điểm khiến cho người ta chú ý là giày của người này dính đầy máu sền sệt.

Bởi vì nước mưa trên quần áo của người này nên số máu này đã chảy xuống, nhuộm dần lên mảnh đất ẩm ướt.

Cũng chính mùi máu tươi này đã khiến dị thú xung quanh nhìn sang, dùng vẻ mặt tham lam nhìn chăm chăm vào Tô Bạch, chậm rãi đến gần.

Tô Bạch nhìn lũ dị thú này, trên người xuất hiện một luồng sát ý sắc bén.

Theo luồng sát ý này xuất hiện, dị thú bốn phía giống như con thỏ bị làm giật mình vậy, chạy xa ra xung quanh.

Đợi sau khi dị thú đi xa, Tô Bạch lấy rương vàng tìm được trong phòng 405 từ trong không gian linh tính.

Sau đó hắn mở rương vàng ra, một miếng thịt còn tươi sống đang ngọ nguậy trong đó.

Trời đất đột nhiên đổ bụi xuống.

Một luồng lệ khí tạo ra ở sâu trong nội tâm Tô Bạch.

“Bảo quan cấp thấp đã tập hợp xong, nhận được một điểm thuộc tính đặc thù vô thuộc tính, điểm thuộc tính cần có thể biến thành bất cứ điểm thuộc tính cùng với vật phẩm kỹ năng nào có được hiện giờ. Xác suất đạt được điểm thuộc tính cần lần sau 12%.”

“Bảo quan cấp thấp đã tập hợp xong, nhận được một điểm thuộc tính đặc thù vô thuộc tính, điểm thuộc tính cần có thể biến thành bất cứ điểm thuộc tính cùng với vật phẩm kỹ năng nào có được hiện giờ. Xác suất đạt được điểm thuộc tính cần lần sau 15%.”

“...”

Từng tin tức xuất hiện trong đầu Tô Bạch.

Sắc mặt của hắn trở nên thâm trầm, trong mắt bị dục vọng giết chóc lấp đầy, gân xanh trên trán giật giật.

Vào lúc này hắn vốn không có cách nào đi bắt một ác nhân để áp chế lệ khí của mình.

Tất cả lệ khí do vật phong ấn sinh ra cần bản thân hắn chống lại.

“Răng rắc...”

Đột nhiên, trên da hắn xuất hiện từng vết rạn, lấy một tốc độ cực nhanh chạy về khắp thân thể hắn.

Tô Bạch lập tức cảm thấy toàn thân ngứa ngáy khó nhịn, khiến lệ khí trong lòng hắn càng sâu thêm vài phần.

“A!!!”

Hắn điên cuồng hét lên một tiếng, theo bản năng giơ tay tóm lấy quần áo của mình, xé mạnh.

“Xẹt roẹt...”

Quần áo bị xé nát, thân trên trần ngập đường cong cơ bắp của hắn đã lộ ra.

Đường cong cơ bắp của hắn không có cảm giác rất nặng của cơ bắp chất đống lên, các nơi vừa đúng, tràn đầy sức bật, giống như một bức tượng điêu khắc hoàn mỹ.

“A!!!”

Tô Bạch khàn giọng gào hét, ngón tay tóm lấy làn da của mình, muốn lột da của mình xuống, khiến cảm giác ngứa ngáy rời khỏi thân thể mình.

Nhưng mà làn da của hắn quá mức cứng cỏi, hắn chỉ có thể lưu lại từng vết trắng bạc trên thân thể mình, vốn không cách nào thấy máu.

Nhưng bởi vì vậy, làn da trên người hắn đều lột xuống, lộ ra làn da mới.

Trong mắt của hắn tràn đầy dục vọng giết chóc, giống như một con ác thú điên cuồng.

Đúng lúc này, Tô Bạch đột nhiên đưa tay đóng rương vàng lại, thở hắt hên kịch liệt.

Trong lòng hắn vẫn tràn đầy dục vọng giết chóc, nhưng lại có một bản năng vô ý thức.

Chương 290: Người nói đúng

Theo rương vàng đóng lại, màu sắc trong trời đất chậm rãi khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Nhưng mà ảnh hưởng do Huyết Nhục Ác Ma tạo thành vẫn còn tồn tại.

Lấy Tô Bạch làm trung tâm, dị thú ở xung quanh bị vật phong ấn ảnh hưởng đều điên cuồng.

Chúng nó chém giết lẫn nhau, giống như giữa các bên đều có mối thù sâu nặng, không chết không ngừng.

Mùi máu tươi lẫn át mùi cỏ cây trong rừng rậm, không ngừng tràn ngập ra bốn phía.

Mà không biết vì sao, tuy rằng dị thú điên cuồng đều đang chém giết, nhưng lại theo bản năng tránh Tô Bạch đang đứng ở chính giữa.

“Phù... phù...” Tô Bạch kịch liệt thở hên hên, ngực không ngừng phập phồng kịch liệt, giống như có một cái ống bễ đang không ngừng phì phò.

Trong mắt hắn đã đỏ bừng, ở trong đó đã không có một chút lý trí nào.

Toàn thân hắn giống như một ác thú điên cuồng.

Nhưng mà không biết vì sao toàn thân ác thú này lại không hề có một chút động tĩnh, giống như một ngọn núi lửa, khi tới gần thời điểm bùng nổ, nhưng lại cố tình áp chế xuống.

“Hiện... giờ, còn không... thể...” Tô Bạch cắn răng, trong mắt dần dần khôi phục một tia lý trí, giữa hàm răng chảy ra máu tươi.

Hắn lập tức thu hồi rương vàng, thân thể biến mất tại chỗ.

Sau khi thân thể Tô Bạch biến mất, nơi cách rừng rậm mấy trăm kilomet.

Vỏ của một gốc cây đại thụ tận trời rung động, lộ ra một đôi mắt khủng bố dữ tợn.

“Đã trở về! Đều trở về!!! Ha ha ha ha!!!!” Một luồng ý chí điên cuồng không tiếng động nhưng lại khiến cho người ta hiểu được rõ ràng truyền khắp bốn phía.

“Grào!!!”

“...”

Ở dưới đại thụ, từng con xà long phát ra tiếng gào dữ tợn, âm thanh rung trời, giống như đang cảm thấy hưng phấn vì chuyện gì đó.

“...”

Phòng số 405 dãy nhà trọ Lâm Hà Lão Nhai thành phố Tây Giang.

Một bóng dáng để trần thân trên xuất hiện trong phòng.

Khi bóng dáng này xuất hiện ở đây, một luồng khí tức cực kỳ nguy hiểm lập tức bao phủ tòa nhà.

Theo sự bao phủ của luồng khí tức này, sắc mặt của mọi người đang trong hôn mê trở nên đỏ bừng, đỏ tía.

Bị khí tức này bao vây thì giống như bị người đặt vào trong nước vậy, khiến cho người ta không thể nào hô hấp.

Sau khi Tô Bạch đi ra, hai mắt màu đỏ nhìn về phía Triệu Minh San đang nằm trên giường, tay không kiềm chế được sờ về phía cổ của Triệu Minh San. Rồi sau đó chậm rãi bóp chặt.

Giờ phút này, lệ khí trong lòng hắn lại sôi trào, khiến cho hắn muốn trực tiếp bóp chết Triệu Minh San.

“Giết nàng!”

“Giết giết giết!!!”

“Giết mọi người!!!”

“...”

Từng huyễn âm không ngừng xuất hiện bên tai Tô Bạch, kêu hắn nhanh chóng ra tay.

“Không... được...”

Giữa cổ họng Tô Bạch phát ra âm thanh khàn khàn.

Lúc này đôi mắt của hắn đã có màu đỏ tươi, gân xanh trên trán giật giật, giống như điên dại.

Đột nhiên, Tô Bạch thu tay khỏi cổ Triệu Minh San, xoay người trực tiếp nhảy từ trên cửa sổ ra ngoài.

“Phịch!”

Tô Bạch từ tầng năm nhảy xuống, người ở trên Lão Nhai, giống như dã thú điên cuồng chạy đi.

Ngay khi hấp thu Huyết Nhục Ác Ma, hắn đã thêm hai mươi sáu điểm vô thuộc tính cùng với ba điểm thuộc tính đặc biệt lên trên cảm giác dã thú.

Lúc này cảm giác dã thú của hắn thế mà lại đã đạt đến ba mươi bảy điểm.

Hiện giờ hắn đã có thể dùng cảm giác dã thú rõ ràng để nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh.

Hơn nữa hắn còn có thể cảm giác được khí tức của con mồi ở trong không khí.

Ở phía xa, Vương Húc ôm lấy tay cụt của mình.

“Không hổ là Ảnh Tử.”

Hắn đột nhiên nhếch miệng nở nụ cười.

Hắn không nghĩ đến, thậm chí có người còn có thể giữ được bình tĩnh khi ở bên trong năng lực của mình.

Một lần này xem như chơi lớn rồi.

Nhưng mà cũng chính bởi vì như vậy nên trò chơi này càng chơi vui.

Tra tấn một đôi anh em nào kích thích bằng giết một Ảnh Tử đâu?

Đồ Long Bộ là gốc của Liên Bang, mà Ảnh Tử lại là gốc của Đồ Long Bộ.

Giết một Ảnh Tử, chính là đào một gốc của Liên Bang.

Chuyện này... chỉ nghĩ thôi đã kích thích.

Nghĩ đến đây, máu thịt cả người hắn đột nhiên phập phồng lên, thân thể bắt đầu phồng lên, thêm một mảng vảy dữ tợn bén

nhọn đâm rách làn da của hắn, mọc ra từ dưới làn da của hắn.

Cùng lúc đó, một cánh tay còn sót lại của hắn bắt đầu cuộn vào trong bụng.

Chỉ trong chốc lát, một cự mãng dữ tợn dài hơn hai mươi mét đã xuất hiện ở trên đường.

Thật ra một người sống lại có thể không chỉ có một năng lực.

Bởi vì người sống lại đều có thể bị người sống lại khác chuyển sang kiếp khác.

Nếu như trong chuyển sang kiếp khác mà người sống lại này tiêu diệt được đối phương thì hắn có thể có được hai loại năng lực.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Đồ Long Bộ công bố bảng đỏ với bảng đen.

Bảng danh sách này bày ra thật ra là bày một phần thực đơn.

Có người tin tưởng bản thân thì có thể dựa theo thực đơn này chọn lựa giết một người sống lại, thu hoạch được năng lực mới, để bản thân mạnh lên.

Mà lúc này năng lực do Vương Húc sử dụng chính là năng lực trong một lần vô tình hắn bị ký sinh.

Năng lực này có tên là hóa xà.

Dùng năng lực này, tổ chất thân thể của hắn sẽ tăng lên hơn mười lần.

Là một năng lực cực kỳ khủng bố.

Nhưng mà khi dùng năng lực này có một tác dụng phụ.

“Ha ha ha ha...”

Đột nhiên truyền đến một trận cười quái dị.

Ở bụng cự xà không biết từ khi nào đã mọc ra một cái đầu của phụ nữ.

Sau khi đầu của người phụ nữ này thò ra đã cười dữ tợn với Vương Húc.

“Không thể ngờ được có một ngày ngươi sẽ dùng đến năng lực của ta... Ngươi nhớ kỹ, ngươi dùng năng lực của ta một lần thì

ta sẽ mạnh thêm một phần cho đến khi ngươi bị mài mòn tới chết.”

Giọng nói của nàng buồn rười rượi, giống như có người dùng móng tay cào lên trên bảng đen vậy, khiến cho người ta cảm thấy hết sức khó chịu.

Cự xà nghe vậy, lạnh lùng quét nhìn đối phương, sau đó trực tiếp bò trên mặt đất.

Một cái đầu lâu lập tức bị đè nổ tung, biến thành vạt vàng trắng.

Đến hiện giờ hắn vẫn còn chưa tiêu diệt được ý chí của đối phương, để cho đối phương còn ở lại trong thân thể của mình.

Cho nên chỉ cần hắn sử dụng năng lực của đối phương một lần, đối phương sẽ mạnh lên một phần, mãi cho đến đảo khách thành chủ.

Cũng chính vào giờ phút này, cự xà đột nhiên cảm giác được cái gì.

Nó ngẩng đầu nhìn về chỗ kia.

Hắn có thể cảm nhận được đầy đủ một luồng lệ khí cực kỳ hung hãn đang cấp tốc đi về phía hắn.

Con đường đi của đối phương thẳng vô cùng, mục tiêu chính là hắn.

“Ha ha... ngươi đồ vô dụng này!” Đúng lúc này ở trên người cự xà lại mọc ra cái đầu.

Đầu người phụ nữ cười điên cuồng, “Năng lực này của ngươi vốn vô dụng với đối phương. Nếu không nhờ ta, ngươi cứ chuẩn bị chờ chết đi.”

“Ngươi nói đúng, nếu như không có ngươi, ta đã chết rồi, ta thật may mắn.” Cự xà đột nhiên nở nụ cười.

Nghe được lời hắn nói, nụ cười của người phụ nữ lập tức nghẹn lại, sau đó nàng lộ ra vẻ mặt trào phúng, “Cho nên, nếu như ngươi không có năng lực của ta thì chính là một đồ vô dụng.”

“Đúng vậy, ta chính là một đồ vô dụng, ta cảm ơn năng lực của ngươi giúp ta vượt qua cửa ải khó khăn.” Cự xà nói.

“Người không nghe thấy lời ta nói sao? Người là một đồ vô dụng!” Người phụ nữ gầm lớn lên.

“Ta nghe hiểu chứ, ta là một đồ vô dụng, ta thật may mắn khi có người.”

“Ta đang nói người đồ vô dụng!!!”

“Ta biết, ta cảm thấy người nói đúng, ta chính là đồ vô dụng.”

“A a a!!!!”

Chương 291: Ác thú lý trí

Đêm tối đưa tay không thấy năm ngón, mưa trên trời rơi vẫn không ngớt.

Tiếng tí tách của nước mưa rơi lộp độp trên tấm tôn và đường phố không có một chút tiếng người, khiến người ta cảm thấy ớn lạnh trong lòng.

Dù là cơ thể hay là tâm lý.

Người của Lão Nhai gần như đã chết.

Trên đời này không có nhiều chuyện đẹp dễ như vậy.

Tai nạn thường đến nhanh hơn những điều tốt đẹp.

Lúc Vương Húc đến Lão Nhai.

Kết cục của những người trên con phố này cũng đã được quyết định.

“Àm àm!”

Một bức tường sụp đổ, một cục xà bò ra từ một đầu bức tường.

Vảy trên người cục xà này đều có dạng hình tam giác và có răng cưa.

“Người đáng chết!”

Một giọng nói khàn khàn phát ra từ trên cơ thể của cục xà.

“Người nói đúng, ta đáng chết, nhưng tiếc là không có ai đến lấy mạng ta.”

Một giọng nam lạnh lùng khác phát ra từ cục xà.

Trong cuộc trò chuyện này, một người vô cùng điên cuồng, còn người kia lại tỏ ra rất bình tĩnh và có vẻ cực kỳ quý dị.

Thân rắn đột nhiên đứng im, cục xà quay đầu nhìn một chỗ, phun ra xà tín, trong mắt hiện lên một tia ngưng trọng.

“Hắn đến rồi! Ha ha, hắn đến rồi!”

Người phụ nữ nở nụ cười.

Cự xà lần này không đáp lại đối phương, mà nhìn vào bóng tối bằng một đôi mắt lạnh lùng.

Trong bóng tối, một người đàn ông ngực trần bước ra, nhìn chằm chằm Vương Húc bằng đôi mắt đỏ rực điên cuồng.

“Tiểu tử, ngươi phải nhớ kỹ! Đánh rắn đánh bảy tấc, vảy của rắn yếu nhất ở vị trí bảy tấc! Với lại rắn là một con rắn độc, đừng để bị cắn!!!” Người phụ nữ nhìn Tô Bạch và hét lên một cách điên cuồng.

“Vô dụng.” Cự xà thân nhiên nói: “Rắn bây giờ điên rồi, không nghe thấy bất kỳ cái gì nữa đâu.”

Nghe rắn nói, người phụ nữ nhìn về phía người tới, lại thấy người nọ đầy mặt điên cuồng.

Người này càng điên hơn!!!

Cũng chính vào lúc này, thân ảnh Tô Bạch đột nhiên lao ra, theo nước mưa đánh về phía cự xà.

“Phé vật! Phé vật! Phé vật!” Thấy Tô Bạch lỗ mãng như vậy, người phụ nữ không khỏi gầm lên.

Liều như vậy thật là ngu ngốc, nàng thậm chí còn có thể tưởng tượng ra cảnh Tô Bạch bị cắn chết thành thịt nát.

Trong nháy mắt, cự xà cũng đột ngột di chuyển, há to miệng đầy máu và lộ ra chiếc răng độc dài nửa mét.

Ngay sau đó, đầu rắn vung mạnh lên, hai tia nọc độc bắn nhanh về phía Tô Bạch như mưa.

Lần này vừa nhanh vừa mạnh.

Nọc độc bắn với tốc độ cực nhanh, giống như một viên đạn.

Nhưng mà nọc độc vừa tới gần, bước chân của Tô Bạch dừng lại, đứng ở một chỗ, cơ thể không nhúc nhích.

Ngay lập tức, nọc độc lập tức bắn ra trên sàn gạch trước mặt, vụn vụn đá bay tứ tung, nọc độc văng tung tóe khắp nơi.

“Vương Húc, ngươi đánh rắn! Rắn có thể tránh được nọc độc, làm sao có thể điên rồi.” Nhìn thấy cảnh này, người phụ nữ không khỏi hét lên.

“Đây là bản năng chiến đấu của cơ thể hần. Hần đang dùng toàn bộ sức lực để chống lại ta.” Cự xà lạnh lùng nói, lập tức hất đuôi về phía Tô Bạch.

“Ầm!” Đuôi rắn vẩy lên không trung, tạo ra một âm thanh bùng nổ.

Thế nhưng Tô Bạch vẫn né trước một bước rồi nhảy lên lan can tầng hai.

Ngay sau đó, đuôi rắn đập mạnh, gạch đá trên tường vỡ tan tành, bùn nước bắn tung tóe.

Nhưng cơ thể của Tô Bạch đã biến mất.

Trong chốc lát, trong làn nước đục ngầu xuất hiện một ánh đao, chém về phía đuôi rắn.

“Đinh!” Một tiếng giòn lạnh lóe vang lên.

Thế nhưng đao trong tay Tô Bạch chỉ có thể để lại một vết nhỏ trên vảy của cự xà, hoàn toàn không thể làm tổn thương đến cơ thể của cự xà.

“Ha ha...” Người phụ nữ giễu cợt một tiếng: “Cái vảy rắn này chính là Long Châu của ta, làm sao ngươi có thể chém được.”

Nói đến đây, trong mắt của nàng hiện lên chút buồn.

Năng lực của nàng được kẻ thù sử dụng và giúp kẻ thù của nàng chống lại sát thương, điều này phải nói là một chuyện châm chọc.

Loại cảm giác châm chọc này khiến nàng cảm thấy phát điên.

“Đinh!”

“Đinh!”

“Đinh!”

...

Sau đó, ánh sáng của đao trên tay Tô Bạch hóa thành quang ảnh, hần dùng đao chém vào thân cự xà, trường đao trong tay chém càng nhanh, từng mảnh vảy bị chém xuống.

Máu bắn tung tóe, mưa trong không khí nồng nặc mùi máu tanh.

“Grừ!!!” Cự xà kêu một tiếng, đầu cuộn lên dữ dội, có tiếng ma sát sột soạt chói tai do ma sát giữa hai lớp vảy, Tô Bạch sắp bị xay thành thịt băm.

Đúng lúc này, cơ thể Tô Bạch đột nhiên nhảy mạnh lên, vừa vặn tránh được cự xà siết cổ.

Nhìn thấy cảnh này, người phụ nữ giật mình, trong mắt nàng hiện lên một tia sáng.

Sau đó, nàng đột nhiên phá lên cười.

“Người đang cười cái gì!” Cự xà gầm lên một tiếng, thân thủ quát đánh chung quanh.

Lúc này, trong lòng nó hiện lên một sự sợ hãi không rõ lý do vì sao.

Ảnh Tử này có phần mạnh mẽ đến không ngờ.

Cho dù đối phương đã điên rồi thì hắn vẫn không có cách nào để lại một chút thương tổn cho đối phương.

“Ta đang cười người muốn chết!” Người phụ nữ cười một cách kỳ lạ và nói: “Chờ người chết, ta sẽ được tự do. Khi đó người có thể chờ ta trả thù”.

“Ha ha...” Cự xà cười lạnh một tiếng: “Hắn là Ảnh Tử! Gặp Ảnh Tử mà người còn muốn chuyển sinh?”

“Ảnh Tử là cái gì?”

Cự xà: “...”

Đột nhiên, vào lúc này, một luồng sát khí mạnh mẽ bao trùm lấy cự xà, khí tức của một kẻ sẵn mỗi thượng vị xuất hiện.

“Địch mợ!” Con người của cự xà hơi co lại, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi.

Hắn không ngờ rằng đối phương có cách thật!!!

Lúc này hắn muốn di chuyển, lại phát hiện mình hoàn toàn không thể cử động, toàn bộ cơ thể hắn dường như đông cứng lại.

Cùng lúc đó, ở trước mặt hắn, một đôi mắt đỏ tươi đối diện với hắn.

Đó là ánh mắt như thế nào?

Diên cuồng, lệ khí và lý trí mang theo hàn ý ở trong đáy mắt.

Ác thú lý trí!

Chẳng biết tại sao mà trong đầu cự xà xuất hiện một từ như vậy.

Lập tức, ánh mắt của hắn bị ánh đao bao phủ, một sự chèn ép đến cực hạn, trường đao cực mỏng chém vào vị trí bảy tấc của cự xà.

Một vết thương vỡ ra và máu bắn tung tóe.

Ngay sau đó, Tô Bạch lấn người về phía trước, hai tay đâm mạnh vào vết thương, Ma Thiết nhanh chóng ngọ nguậy, hóa thành một thiết trảo, gắt gao kẹp chặt da rắn.

Tất cả những điều này diễn ra quá suôn sẻ.

Mọi chuyện diễn ra suôn sẻ như lẽ ra phải như vậy.

Nhìn thấy cảnh này, cự xà có chút sững sờ.

“Ta sẽ giết ngươi.”

Giọng nói của thanh niên lúc trước vang lên bên tai hắn.

“Không!!!” Cự xà gầm lên, bắt đầu dùng ý chí của bản thân phá tan sát khí áp chế mình.

Lúc này, hắn biết rất rõ Tô Bạch định làm gì!

Đối phương muốn lột da của hắn!!!

Nghĩ đến đây, cơ thể cự xà phải cuộn tròn lại.

Lúc này hắn mới chợt nhận ra mình có thể kiểm soát được cơ thể mình.

Tuy nhiên, đã quá muộn.

Tô Bạch đạp mạnh chân một cái, thân thể bật ra sau.

Trong tích tắc, một tấm da rắn được kéo ra, để lộ phần thịt trắng đỏ của cự xà.

Và khuôn mặt của Tô Bạch, không biết từ bao giờ, đã nở một nụ cười.

Nụ cười này giống như một gã đồ tể nhìn thấy một nguyên liệu hoàn hảo và nghĩ làm sao để cắt và phân nó ra.

Nụ cười là bình thường, nhưng đối với nguyên liệu, nó mang một loại ý tứ dũ tợn khác.

Chương 292: Tên điên

“Chạy!!!”

“Chạy!!!”

“Chạy!!!”

“...”

Sau khi da rắn trên người rớt xuống, trong đầu cự xà chỉ có một từ.

Đó là chạy.

Sau khi đối đầu với đối phương, Vương Húc đã phát hiện ra rằng năng lực của mình chẳng có tác dụng gì với đối phương cả.

Ngay cả khi bây giờ hắn sử dụng khả năng hoá xà, vẫn không có cách nào để chống lại đối phương.

Đối phương quả thật chính là một con quái vật!!!

Trước đó, hắn khó có thể tưởng tượng được lại có một người sống lại chiến đấu bằng phương thức quỷ dị như vậy.

Thậm chí đến bây giờ, Vương Húc cũng không biết đối phương có bao nhiêu năng lực.

Đao của đối phương, tổ chất cơ thể, kỹ năng chém giết tuyệt vời, cùng với khả năng của nhà tiên tri, đặt ở trên người của một người sống lại đều là một năng lực tốt.

Theo lý nhiều năng lực như vậy không nên xuất hiện trong cùng một người.

Hơn nữa, sau khi đối chiến với đối phương, Vương Húc phát hiện ra điều gì đó khiến da đầu mình tê dại.

Người này đang lột ra rắn trên người hắn!

Cái này cũng cho thấy cấp bậc hiện giờ của đối phương thật ra cũng chỉ là cấp Xà.

Khi nhận ra điều này, Vương Húc thậm chí còn cảm thấy mình thật điên rồ.

Một người cấp Xà, có thể mạnh mẽ như vậy? Có thể đè ép một người cấp Mãng như hần?

Ngay cả ông chủ khi còn cấp Xà của hần cũng không mạnh mẽ như vậy.

Ngay lập tức, Vương Húc quay người bỏ chạy, cơ thể rần mang theo gân mào bắt đầu chạy trốn một cách điên cuồng, như thể nổi điên.

Ở phía sau hần, Tô Bạch kéo theo đao, chậm chậm đi trên đường.

Chỉ chốc lát sau, Vương Húc đã bị vượt qua.

“Tí tách...”

Mưa ngày càng nặng hạt.

Vương Húc nhìn chính mình không thấy người kia, trong lòng yên tâm.

Chỉ có điều hần cũng biết rằng bên kia sẽ không bao giờ bỏ qua cho mình.

Mình sẽ không thể trốn thoát dễ dàng như vậy.

“Sao lại có thể xui xẻo như vậy...” Vương Húc nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt tràn đầy oán hận.

Lúc này hần đã không thể nào có thể coi vấn đề này như một trò chơi sẵn bắt được nữa.

Bởi vì, hần cảm thấy rằng hiện giờ hần mới là con mồi.

“Người nhất định phải chết.” Người phụ nữ ở trước ngực hần cười một tiếng tiếng kỳ quái.

Nghe được lời của nàng, trong mắt Vương Húc lộ ra vẻ tức giận.

Trước đây khi nghe câu này hần sẽ không tức giận, nhưng hiện giờ, trong lòng hần không biết vì sao lại bị câu này chọc giận.

Cơ thể hần chợt đập mạnh xuống, nghiền nát cái đầu người này.

Sau đó, hần liên tục xoa vị trí đầu người mọc lên, ma sát dưới đất.

Cái đầu kia mọc lên một lần hắc sẽ nghiền ép nó một lần.

Lúc này, tâm trạng của Vương Húc đã tốt hơn rất nhiều.

Nhưng vào lúc này, tóc đen trên cổ hắc đã mọc ra, một cái đầu cũng mọc ra.

Đây là đầu của người phụ nữ kia.

“Lúc trên người ngươi vừa mới có da rắn, lẽ ra nên trốn chạy, nói vậy ngươi còn có cơ hội chạy trốn, biết đâu lại tìm được ông chủ để giải quyết.”

“Mà bây giờ, bởi vì sự cuồng vọng của ngươi, ngươi đã bỏ lỡ một cơ hội như vậy! Ngươi, chết chắc rồi!!!”

Người phụ nữ cười quái dị và hét vào tai Vương Húc.

“Câm miệng!” Vương Húc gào lên một tiếng và đập đầu vào tường.

Trong nháy mắt, đầu của người phụ nữ lại bị đập thành nhiều mảnh.

Nhưng ngay sau đó, đầu của người phụ nữ lại mọc ra lần nữa trên cơ thể của Vương Húc.

Người phụ nữ liên tục cười những tiếng quái dị: “Vì sao ngươi lại tức giận như vậy? Là do ta nhắc đến chỗ đau của ngươi à? Ngươi trả lời ta đi.”

Nàng vừa nói xong, đuôi rắn đột nhiên di chuyển, chọt cuốn trên đầu rắn, siết cổ rắn.

“Đồ ngốc! Bây giờ ngươi giải quyết ta, hai chúng ta chỉ có chết thể chết cùng nhau!” Vương Húc gào lên, ánh mắt đã đỏ bừng.

“Chết thì cùng chết! Ta muốn cùng ngươi đồng quy vu tận!! Ha ha ha!!!” Người phụ nữ cười một cách điên cuồng.

Vương Húc nghẹn đến mặt đỏ bừng, hiện giờ hối hận vô cùng.

Người phụ nữ nói đúng, nếu như vừa rồi trực tiếp trốn đi, hắc đã không gặp phải chuyện như vậy.

Hơn nữa, xui xẻo hơn là trên người hắc còn có một người phụ nữ điên muốn đồng quy vu tận với hắc.

Đáng tiếc là mọi thứ không phải có nếu.

Hắn không thể quay lại thời gian lúc trước.

“Reng reng reng...”

Đột nhiên một âm thanh vang lên trong ngõ.

Bóng dáng Tô Bạch bước ra khỏi màn mưa.

Trên tay hắn kéo theo trường đao.

m thanh vừa vang lên, chính là trường đao trong tay Tô Bạch kéo ra tiếng vang.

“Hắn đến rồi!” Vương Húc hoảng sợ gào thét.

“Hoảng gì chứ!!! Cùng chết đi!” Người phụ nữ cười đến điên cuồng.

Tô Bạch đi tới trước thân của cự xà, nhìn cảnh tượng quái dị này, ánh mắt vẫn lạnh lùng.

Hắn liếc nhìn đầu người phụ nữ, trường đao trong tay rơi vào trên người cự xà.

Dưới cái nhìn của Vương Húc và người phụ nữ, tay cầm dao của Tô Bạch run lên một cái, lưỡi đao giật lên, một miếng thịt rần trong suốt như pha lê được lấy ra.

“Đao thứ nhất, chém vì Hà Thuận Nương.” Tô Bạch chậm rãi nói.

Sau đó đao trong tay hắn chém lên người cự xà, sau đó lắc tay một cái, một miếng thịt rần khác bị đánh bay.

“Đao thứ hai, chém vì Phong Hoa.” Tô Bạch tiếp tục.

Sau đó, hắn bắt đầu chém từng đao, từng miếng thịt rần trong như pha lê được lấy ra, chồng chất ở bên cạnh.

Mỗi một miếng thịt hắn lại gọi tên của một người.

Nó giống như đang cử hành một nghi thức nào đó.

“Nguoi!!!” Cơ thể Vương Húc đau không chịu nổi, trong lòng sợ hãi, nhìn Tô Bạch một cách không thể tin được.

Đối phương làm một người sống lại, vậy mà lại vì báo thù cho người bình thường!

Loại chuyện này làm cho hắn khó có thể tin được.

Người sống lại, chỉ cần hấn trở thành người sống lại, nói chung, hấn sẽ không coi mình là người thường chút nào.

Thậm chí, trong mắt bọn họ, những người bình thường không khác gì những heo chó đang chờ bị giết thịt.

Vì vậy, những người sống lại không bao giờ quan tâm đến những người thường mà họ đã giết.

Cũng giống như một người bình thường, hấn không quan tâm đến con gà mình ăn hôm qua, nó đến từ đâu, tên nó là gì, nó bao nhiêu tuổi và nó đã trải qua những gì.

Ăn là ăn.

Giết là giết.

“Ha ha ha ha!!!!” Người phụ nữ lúc này càng cười điên cuồng hơn, khuôn mặt nàng trở nên đỏ bừng.

“Tên điên!!! Điên rồi!! Các người đều điên rồi!!!” Vương Húc hét lên, trong mắt đầy oán hận.

Đao kia không chỉ cắt trên cơ thể hấn, mà còn cắt vào trái tim của hấn.

Vậy mà hấn lại thua trong tay một người sống lại ngu xuẩn như vậy, điều này làm cho hấn cảm thấy vô cùng bức rút.

Sau đó, một lúc sau, thịt rắn trên người cự xà đã bị xẻ sạch.

Trên toàn bộ cơ thể con rắn chỉ còn lại phần đầu và đuôi.

“Nào! Đến giết ta!” Người phụ nữ cười lên như điên.

“Đồ điên! Hấn là Ảnh Tử, hấn sẽ không để cho chúng ta đầu thai đâu!!!” Vương Húc hét lên giận dữ.

“Ta biết!!!” Người phụ nữ rống to.

Nàng nhếch miệng cười một tiếng, trong mắt hiện lên vẻ u ám: “Vì ta biết hấn có thể trực tiếp giết ta, nên ta mới để cho hấn giết ta.”

Lúc này, giọng điệu của nàng rất bình tĩnh, như thể đang nói ra một sự thật.

“Kẻ điên!!! Người là kẻ điên!!! Các ngươi đều là kẻ điên!!!” Vương Húc gầm lên, vươn đầu cắn vào đầu người phụ nữ, sau đó cắn một cái rồi nuốt vào bụng.

“Rốt cuộc thì ai mới điên?” Người phụ nữ mọc ra từ đuôi rắn cười nói: “Thật ra thì nguoi mới điên đấy, trước đây ta cũng điên. Ta từng trải qua thời gian nguoi không ra nguoi, quý không ra quý, ta đã chịu đủ rồi!

Nguoi cho là mình là sinh vật cao cấp hơn nguoi nhưng thực chất nguoi chỉ là một thứ rác rưởi không thể kiềm chế được cơn tức giận của mình.”

“Ta không phải nguoi, ta không cần tuân theo đạo lý con nguoi!” Vương Húc nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Nhưng ta nghĩ rằng ta nên tuân theo.” Người phụ nữ nói khẽ.

Đúng lúc này, một chiếc hộp vàng rơi xuống đất.

“Cám ơn nguoi.” Tô Bạch nhìn người phụ nữ, khàn giọng nói.

Chương 293: Trụ cột tinh thần

“Phát hiện gần đây có một người vừa mới tử vong, tên họ là Vương Húc, thu hoạch được điểm thuộc tính đặc thù, khứu giác máu +1.”

“Huyết dịch khứu giác: đối với huyết dịch có khứu giác cực kỳ mạnh, có thể ngửi thấy mùi huyết dịch một dặm trong không khí.”

“Phát hiện gần đây có một người vừa mới tử vong, tên họ là Lê Song Song, thu hoạch được điểm thuộc tính đặc thù, kỹ xảo nấu nướng +1.”

“Kỹ xảo nấu nướng:...”

“...”

Tô Bạch cảm giác được một loạt tin tức, thở ra một hơi thật dài.

Vừa rồi, hắn mới giết Vương Húc.

Mọi thứ được diễn ra rất suôn sẻ.

Chuyện này, cuối cùng cũng tổ cáo một đoạn.

Lần chiến đấu này, tuy rằng nói hắn cũng không có bị thương gì, nhưng chiến đấu vẫn là rất vất vả.

Nếu như không phải tiểu đội Đồ Long Bộ mang theo một phong ấn vật tới, tuyệt đối hắn không cách nào dễ dàng đối phó Vương Húc như vậy.

Thậm chí sẽ bị Vương Húc giết chết.

Dù sao, ở phía sau Vương Húc giết nhiều người như vậy, năng lực khống chế giác quan càng ngày càng mạnh.

Nếu không phải hắn hấp thu một khoản lớn điểm vô thuộc tính, hắn tuyệt đối sẽ bị khống chế đến chết.

Càng đừng nói, đối phương còn có năng lực Hoá Xà.

Thậm chí cho dù như thế, hấn chiến đấu cũng không thoái mái.

Tô Bạch nhìn lên bầu trời.

Lúc này nước mưa vẫn đang rơi, âm thanh bốn phía tích tắc liên tục.

Mặt nạ màu đỏ đen trên mặt hấn, chậm rãi biến mất, lộ ra khuôn mặt vốn có của hấn.

Mà lúc này, Tô Bạch hiển lộ khuôn mặt có chút dọa người.

Trong hốc mắt của hấn, cũng tràn đầy máu tươi, đã không thấy rõ đồng tử, gân xanh đột trên trán nổi lên, căn bản không nghĩ đến một người bình thường.

Kỳ thật, nếu như vừa rồi không phải Lê Song Song trợ giúp, phỏng chừng lại là một cuộc ác chiến.

Nguyên nhân bởi vì hấn sử dụng siêu tần dự đoán đường cong cao cấp, bây giờ mắt của hấn đã bị mù, không thể nhìn thấy bất cứ điều gì ở tất cả.

Hơn nữa vấn đề lớn nhất là, hiện giờ Tô Bạch cảm thấy suy nghĩ của mình dừng lại, đầu đầu muốn nứt ra, tựa như bên trong có thứ gì đó khuấy động não bộ của hấn vậy.

Đây là vấn đề lớn nhất ảnh hưởng đến hấn.

Ngâm một chút mưa, máu trong mắt Tô Bạch bị nước mưa rửa sạch, lộ ra một đôi đồng tử trong suốt.

Tại thời điểm này, đôi mắt trong suốt này, mặc dù đẹp, nhưng không có tinh thần, giống như một vật phẩm trang sức hoàn mỹ.

“Ta coi như là tàn tật sao?” Hấn nắm tay lắc lư một cái trước mắt mình, sau khi hấn thực sự bị mù, trong lòng có chút không nói gì.

Mặc dù nói, hiện giờ hấn có thể dùng cảm giác dã thú là có thể hoàn toàn thay thế con mắt của mình, nhưng là bị mù trực tiếp, hấn vẫn có chút không thể tiếp thu được.

Rốt cuộc, đây là đôi mắt.

Tô Bạch lắc đầu, chuẩn bị quay đầu lại tìm bác sĩ xem một chút.

Sau đó, hắn đột nhiên nghĩ về một cái gì đó, ngay lập tức trở lại.

Ba mươi phút sau, hắn đến ven sông chung cư, tiến vào phòng 405.

Lúc này, mọi người trong phòng vẫn còn mê man.

Tô Bạch đi tới phòng Triệu Minh San, tìm được Lương Giới châu còn ở trên giường.

Khi hắn ra khỏi thế giới khác, bởi vì không có để ý đến trí, căn bản không kịp lo lắng đến cái này.

Sau khi thu hồi Lương Giới châu, Tô Bạch đột nhiên khẽ giật mình, nhìn về phía sau.

Lúc này, Triệu Không Thanh đang đứng ở cửa. Vẻ mặt ngưng trọng nhìn về phía Tô Bạch.

“Người giết hắn?” Triệu Không Thanh nhìn về phía Tô Bạch, hỏi.

“Ừm.” Tô Bạch gật đầu, sau đó dừng một chút, nói: “Ta rất xin lỗi.”

Sau khi hắn tiếp xúc với Vương Húc, vô cùng rõ ràng Vương Húc là một người tàn khốc cỡ nào.

Người này, căn bản là tàn sát người khác trở thành chơi đùa.

Tô Bạch có thể tưởng tượng, lúc trước Triệu Không Thanh đã trải qua cái gì.

Cho nên, hắn vô cùng hiểu rõ quyết tâm của Triệu Không Thanh muốn giết Vương Húc.

Thay đổi vị trí, Tô Bạch cảm thấy mình là lời nói của Triệu Không Thanh, hắn tuyệt đối không muốn để cho người khác trợ giúp mình báo thù.

Mà là phải tự mình róc xương lóc thịt đối phương.

Đương nhiên, Vương Húc quả thật là bị róc xương lóc thịt.

Nghe được lời của hắn, Triệu Không Thanh thở dài một tiếng, chua xót cười: “Không có gì phải xin lỗi, là thực lực của ta

không đủ, nói đến còn phải cảm ơn người giúp ta báo thù, lần này là ta nợ người.”

Nói đến đây, lưng hắn hơi có chút cẩu lữ, giống như là bị rút đi cái gì đó.

“Người còn nhớ trước đó ta đã hỏi người có cảm giác như thế nào sau khi báo thù không?” Hắn đột nhiên hỏi Tô Bạch.

Tô Bạch gật đầu.

Hắn tự nhiên là nhớ rõ.

Lần đó, hắn rõ ràng thấy được khát vọng báo thù của Triệu Không Thanh.

“Hiện giờ ta cũng có cảm giác sau khi báo thù của chính mình.” Triệu Không Thanh dừng một chút, nói: “Nhưng loại cảm giác này cũng không tốt lắm, hiện giờ ta cảm giác tâm trống rỗng, đột nhiên không biết hiện giờ nên làm cái gì.”

Tô Bạch nghe vậy, trầm mặc một chút nói: “Đây là chuyện rất bình thường, lúc trước báo thù là trụ cột tinh thần của người, hiện giờ trụ cột tinh thần của người đã sụp đổ, có loại cảm giác này, cũng không kỳ quái. Những gì người nên làm bây giờ là nghỉ ngơi tốt.”

Nói đến đây, ngữ khí hắn dừng lại, nói: “Ta tin tưởng, người chắc chắn sẽ nguôi ngoai.”

Nghe được lời của hắn, Triệu Không Thanh khẽ giật mình, cười gật đầu, sau đó hắn nhìn thân trên cởi trần của Tô Bạch, đột nhiên nhớ tới cái gì, nhíu mày hỏi: “Ta còn chưa hỏi người, người cởi trần đến phòng Minh San làm cái gì?”

“Ặc...” Tô Bạch nghe vậy, đầu óc đột nhiên có chút tạm ngừng, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

Triệu Không Thanh nhìn Tô Bạch mờ mịt luống cuống, cười nói: “Đùa với người thôi, ta tin tưởng nhân phẩm của người.”

Nghe được lời của hắn, trong lòng Tô Bạch thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi, hắn cảm giác việc chém giết Vương Húc còn khó hơn.

“Người bây giờ có tính toán gì.” Triệu Không Thanh nhìn về phía Tô Bạch, hỏi.

“Ta chuẩn bị rời khỏi Lão Nhai trước.” Đôi mắt trống rỗng của Tô Bạch nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bởi vì huyết dịch khứu giác, hiện giờ hắn có thể ngửi rõ mùi máu tươi của cả Lão Nhai..

Hắn cũng hiểu được, thân phận của mình căn bản không thích hợp tiếp tục ở lại chỗ này.

Nếu không, sau đó cảnh sát đến điều tra, cũng là một chuyện tương đối phiền toái.

“Ừm, đi đi. Chờ ta xử lý tốt mọi thứ ở đây, ta sẽ đi tìm ngươi.” Triệu Không Thanh nói.

Tô Bạch gật đầu, hắn hiểu được Triệu Không Thanh nói là bổ sung được tề, cùng với chuyện thăng cấp người linh năng cấp D.

Sau đó, hắn quay lại đi xuống lầu, đi về phía xa.

Đầu tiên hắn trở lại tiệm quan tài, thay cho mình một bộ quần áo khô ráo, cầm công phẩm mua từ Lão Miêu cũ ra cửa.

Ở thời điểm này, mưa nhỏ hơn rất nhiều, bầu trời cũng xuất hiện ánh sáng tăng sáng nhạt.

Tô Bạch đứng tại chỗ, dừng một lát, bắt đầu đi về phía nghĩa trang công cộng.

Khi hắn rời đi không bao lâu, tiếng còi xe cảnh sát vang lên, từng chiếc xe cảnh sát đi vào Lão Nhai.

Sau đó, từng người mặc đồng phục cảnh sát và cảnh sát mặc thường phục xuống xe, bắt đầu điều tra xung quanh.

Mà sau khi đám cảnh sát này lục soát xong, không có ngoại lệ, đều nôn ra.

Ngay cả một số cảnh sát mặc thường phục rất có kinh nghiệm cũng nôn mửa.

Đây cũng không phải tổ chất tâm lý của bọn họ không được, dù sao bọn họ trải qua án mạng cũng rất nhiều.

Nhưng giống như lần này, người chết nhiều như vậy, chết thảm như vậy, bọn họ còn là lần đầu tiên gặp.

Nơi này, quả thực chính là như nhân gian luyện ngục, căn bản không phải là người ở địa phương.

Chương 294: Khâu Kỳ Sơn

“Tích tách... tích tách...”

Bây giờ chỉ còn lại giọt mưa lất phất, nước mưa từ những cành cây rơi xuống đất, bắn tung tóe những bọt nước nhỏ.

Vì trời đổ mưa ở xung quanh, nghĩa trang trên núi xuất hiện một lớp sương mỏng.

Trong màn sương mù này, một ánh lửa màu cam nhấp nháy lập lòe.

Tô Bạch tay cầm ô, nhìn giấy tiền vàng bạc đang cháy.

Hắn sờ sờ bia mộ, ngón tay khẽ dùng sức, trầm mặc hồi lâu, không nói lời nào.

Sau một lúc lâu, giấy tiền vàng bạc cũng đã cháy hết.

“Ta sẽ sống tốt, sẽ là chính mình.”

Tô Bạch nói nhỏ một câu, rồi bước xuống núi.

Lúc này đây, khi trực tiếp đối mặt với cha mẹ mình, hắn cảm thấy lòng mình sáng suốt hơn rất nhiều.

Sau khi xuống núi, Tô Bạch lên xe buýt tới ga đường sắt cao tốc, nhắm hai mắt lại.

Cùng lúc đó, những hình ảnh lần lượt hiện lên trong đầu hắn.

Hiện giờ hắn gần như là đang nghỉ ngơi, vừa hay có thể đọc những ký ức của Vương Húc và Lê Song Song.

Đến lúc đó, hắn cũng có thể nhận được hai nhiệm vụ nguyện vọng.

Một lúc lâu sau.

Tô Bạch mở mắt ra, trong lòng cảm thấy có chút khó tin.

Vừa rồi hắn đọc qua một phần ký ức của Vương Húc, phát hiện ra một chuyện rất quỷ dị.

Vương Húc lại có một ông chủ, mà ông chủ này lại là Khâu Kỳ Sơn, người sáng lập Tập đoàn Kim Nhai.

Chuyện này, theo suy nghĩ của Tô Bạch, là một điều không thể xảy ra.

Bởi vì ngay từ đầu, vì chuyện cha mẹ của Khâu Kỳ Sơn bị giết mà Triệu Không Thanh đã bị Vương Húc báo thù.

Mà cha mẹ của Khâu Kỳ Sơn, chính là bị Vương Húc giết chết.

Cho nên nói, Khâu Kỳ Sơn và Vương Húc không nên có bất kỳ tình nghĩa nào mới đúng.

Nhưng trong ký ức của Tô Bạch, quan hệ giữa Khâu Kỳ Sơn và Vương Húc lại vô cùng tốt, không hề có thù hận gì hết.

Tô Bạch nhắm mắt lại, tiếp tục đọc ký ức của Vương Húc .

Khi hắn đang đọc, một giọng nói xuất hiện trong tai hắn.

“Thời cổ đại từng có câu nói như này, khi con người gặp nạn đói sẽ xuất hiện cảnh ăn thịt lẫn nhau.”

Tô Bạch nhìn về phía trước, một người đàn ông trung niên đang đứng trước bàn sách, dùng bút lông viết chữ.

Chỉ là có lẽ do ký ức mơ hồ của Vương Húc, nên chữ trên giấy cũng bị nhòe đi, nét mực, giấy trắng, bàn sách đều đã không thể phân biệt được màu sắc.

“Mà đối với loại người như chúng ta, người thân như cha mẹ sẽ trở thành một loại gông cùm xiềng xích, họ khiến cho sức mạnh của chúng ta không tăng lên được, và tạo thành sơ hở trong lòng chúng ta. Chúng ta muốn giết, nhưng không cách nào làm được.”

Người đàn ông trung niên nhìn về vị trí của Tô Bạch,

“Người nói xem, vậy thì chúng ta có gì khác với những bậc cha mẹ gặp nạn đói, nhìn những đứa con đang nằm trong ngực của mình không?”

“Không có gì khác hết.”

Người đàn ông trung niên cười, đôi mắt màu hoàng kim nhìn chằm chằm vào vị trí của Tô Bạch.

Tô Bạch nhìn vào mắt của đối phương, liên kết với những việc Vương Húc đã làm, hiểu ra một số chuyện.

Đối phương và Vương Húc đã giết chết cha mẹ của nhau.

Lúc này Tô Bạch cảm thấy trong lòng có chút buồn nôn.

Hắn hiện giờ đã hiểu đại khái rồi, tại sao sáu năm trước Vương Húc là người sống lại cấp Trùng, mà hiện nay hắn lại trở thành người sống lại cấp Mãng.

Đối phương không có một chút giới hạn nào cả.

Tô Bạch thở dài, mở mắt ra, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trong lòng im lặng không nói.

Hắn chợt nhớ đến việc Lê Song Song chất vấn Vương Húc tối hôm qua.

Rốt cuộc là ai bị điên?

Vương Húc bị điên, hay là hắn điên rồi?

“Cảm nhận được nguyện vọng của Vương Húc, hắn muốn về nhà, nếu hoàn thành được nguyện vọng của Vương Húc, linh năng của hắn sẽ bị hấp thụ, tạo thành các mảnh báu quan tài, hơn nữa người sẽ nhận được đạo cụ: Rút ngắn khoảng cách cấp thấp.”

Rút ngắn khoảng cách cấp thấp: Một bước có thể nhanh chóng rút ngắn khoảng cách, có hiệu quả trong một không gian nhất định (yếu).

Đúng lúc này, một thông tin hiện lên trong đầu Tô Bạch.

Tô Bạch cảm nhận được thông tin này, dừng lại một chút, sau đó lấy điện thoại di động ra, gửi tin nhắn cho Quản Gia, nhờ hắn chuẩn bị cho mình một miếng thịt rắn.

Tô Bạch biết rằng với cá tính mà quan tài hoàng kim biểu hiện ra trước đây, về nhà chưa chắc đã cần nguyên một con đầu.

Tiếc là, trận chiến tối qua hắn không giữ lại được miếng thịt nào nữa hết.

Nếu không, hoàn toàn không cần tới sự giúp đỡ của Quản Gia.

Sau khi gửi tin nhắn, hắn bắt đầu đọc ký ức của Lê Song Song.

Nhưng cũng chính lúc này, hắn chợt nhận ra điều gì đó, quay đầu lại nhìn vào một chỗ.

Ở đó, một người đàn ông trung niên mặc quần áo và đi giày da đang đứng sau lưng một nữ sinh, lộ ra vẻ mặt bỉ ổi hèn mọn.

Tô Bạch biết người đàn ông trung niên này, là kẻ lúc trước muốn quấy rối Triệu Minh San, lúc trước hắn đã từng dùng đầu búa nhỏ định đập cho hắn một trận.

Sau đó, Triệu Không Thanh thậm chí còn đánh đôi phương, suýt nữa đánh chết hắn luôn.

Thật không ngờ, mới không bao lâu, đôi phương lại lần nữa làm ra loại chuyện này.

Nhớ tới điều này, Tô Bạch đứng dậy, đi tới bên cạnh người đàn ông trung niên, nắm lấy tay người đàn ông trung niên.

“A!!! Đau! Buông ra!!!”

Người đàn ông trung niên cảm thấy tay đau nhức kịch liệt, phát lên tiếng thét chói tai.

Tô Bạch mặc kệ hắn, sức lực trong tay ngược lại càng mạnh thêm.

“Người... A!!!”

Nước mắt người đàn ông trung niên sắp rơi ra, trong mắt lộ ra vẻ khẩn cầu.

Tiếng hét của hắn, cũng khơi dậy sự chú ý của những người xung quanh.

Mọi người nhìn về phía Tô Bạch, khi nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của đôi phương, tất cả đều sửng sốt.

“Người bị bắt này trông không giống người tốt gì hết.”

Có người không nhịn được nói.

Những người khác rồi rít gật đầu.

Nói xong, tất cả mọi người nhìn nữ sinh trước mặt người đàn ông trung niên, đại khái đã biết chuyện gì vừa xảy ra.

“Cô gái, vừa rồi có phải hắn đã làm gì cô rồi không?”

Có người không nhịn được hỏi nữ sinh.

“Không có.”

Nữ sinh nghe vậy, sắc mặt trở nên khó coi, cắn răng nói.

Những người khác nghe xong đều ngẩn ra, nhìn Tô Bạch bằng ánh mắt nghi ngờ.

Tô Bạch liếc nữ sinh với đôi mắt trang trí.

Đôi mắt của hắn hiện đã bị mù, hiện giờ hắn thường sử dụng cảm giác đã thú để do thám.

Vì vậy, vừa rồi hắn tuyệt đối sẽ không “nhìn” sai.

Nữ sinh này, đang nói dối.

Tô Bạch cũng biết sơ về nỗi lo lắng của nữ sinh kia.

Đối phương là nữ sinh, chuyện như thế này chắc chắn là chuyện khó nói.

Nhưng nếu hắn là một người bình thường, rất có thể sẽ gặp phải chuyện rắc rối vì chuyện này.

“Nàng ấy nói... không có... buông ta ra !!!”

Sắc mặt người đàn ông trung niên có chút tái nhợt, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng tuôn rơi.

Hắn không hiểu cơ thể Tô Bạch nhìn gầy yếu như vậy, làm sao sức lực lại mạnh như vậy.

“Ồ.”

Tô Bạch thản nhiên nói một tiếng, sức lực trong tay càng mạnh hơn.

“A !!!”

Người đàn ông trung niên kêu lên thảm thiết, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Hắn nhìn vào mắt Tô Bạch.

Hắn cảm thấy, bản thân không thể tìm thấy bất kỳ cảm xúc dao động nào trong mắt đối phương, như thể hắn là một cọng rơm cọng rác trong mắt đối phương vậy.

“Ta sai rồi !!!”

Hắn quát âm lên,

“Vừa rồi ta đã làm loại chuyện đó với nàng ấy !!! Ta sai rồi, ta xin lỗi !!!”

Nói đến đây, nước mắt nước mũi hắt đều trào ra.

Tô Bạch buông tay hắt ra, thản nhiên nói:

“Nếu còn thắc mắc, chúng ta có thể đến sở cảnh sát, đến lúc đó sẽ xem CCTV, hoặc là sao cũng được.”

Nghe được lời này của hắn, vẻ nghi hoặc trong mắt mọi người trên xe đều biến mất, bọn họ nhìn về phía người đàn ông trung niên và nữ sinh, ánh mắt tức giận.

“Là lỗi của ta! Là lỗi của ta.”

Người đàn ông trung niên bặm chặt cổ tay xanh tím của mình, vừa khóc vừa nói với Tô Bạch.

Tô Bạch nhàn nhạt nói:

“Đúng rồi, để ta nói cho người biết, có một vị cảnh sát rất nhớ người đó.”

Nói xong hắn bước về chỗ ngồi, ngồi xuống.

Mà người đàn ông trung niên nghe thấy lời nói của Tô Bạch, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

Chương 295: Phản ứng của Đồ Long Bộ

Lát sau, chiếc xe buýt đi qua một trạm, người đàn ông trung niên chật vật bước xuống xe.

Mà khi hắn vừa xuống xe, một vài cảnh sát đã chờ sẵn để bắt hắn đi.

Đến trạm xe này, nữ sinh cũng xuống xe, trực tiếp rời đi.

Khi rời đi, nữ sinh nhìn Tô Bạch một cách đầy oán hận.

Có lẽ, nàng ấy có chút không vui về hành động của Tô Bạch, cảm thấy Tô Bạch rảnh rỗi đi lo chuyện bao đồng.

Tô Bạch hoàn toàn không quan tâm đến vẻ mặt của đối phương.

Hắn làm việc, không cần người khác phải biết ơn mình.

Hắn chỉ là ghét hành vi của người đàn ông trung niên mà thôi.

Nếu hắn chỉ quan tâm đến lòng biết ơn của cô gái kia, thì khi cô gái nói không có chuyện gì xảy ra, hắn đã bỏ qua không thêm quan tâm tới nữa rồi.

Sau đó, xe buýt tiếp tục lên đường.

Tô Bạch xuống xe khi đến ga đường sắt cao tốc.

Trên đường đi hắn cũng mở ký ức của Lê Song Song ra đọc một lát.

Đối phương là một nữ sinh viên đại học bị lừa bán, sau khi bị lừa đem bán, nàng sinh con rồi chạy trốn khỏi thôn.

Do được sự hướng dẫn của một số phương tiện truyền thông đứng đằng sau, một số tổ chức nhân đạo vì để cho đứa trẻ có một gia đình hạnh phúc, đã khuyến khích nàng quay về.

Nàng quay về rồi.

Ngày hôm sau liền mất luôn.

Tâm nguyện của Lê Song Song rất đơn giản, chỉ là muốn cha mẹ mình có một cuộc sống tốt hơn mà thôi.

Trong đó, không hề nhắc đến con ruột của mình.

Có lẽ, nàng chỉ có oán hận với đứa con của mình mà thôi.

Tô Bạch lấy điện thoại di động ra, gửi cho Trương Tam một tin nhắn, kêu đối phương phái người đi một chuyến.

Đây cũng xem là một trong số ít những nguyện vọng mà hần nghiêm túc hoàn thành.

Tất nhiên, phần thưởng mà nguyện vọng của Lê Song Song đưa ra cũng rất hậu hĩnh, là một khối Ma Thiết.

Đó là một mảnh Ma Thiết chứa thuộc tính mới,

Không giống như hai khối Ma Thiết trước đây, ngoài việc thay đổi hình dạng ra, khối Ma Thiết này còn có thể tùy ý thay đổi trọng lượng trong khoảng 200 cân.

Có lẽ loại Ma Thiết này có thể phát huy tác dụng thần kỳ trong trận chiến.

Sau đó, Tô Bạch bước vào nhà ga cao tốc.

Dọc đường đi, rất nhiều người không có biểu hiện gì về đôi mắt của hần.

Bởi vì hai mắt Tô Bạch bị mù, nhưng chỉ là hai mắt trông như không có thần mà thôi, vẫn có thể đi lại như người bình thường.

Hoàn toàn không ai nghĩ đến, đôi mắt của hần chỉ là vật trang trí.

Sau đó, Tô Bạch lấy vé, ra sảnh chờ tàu đợi tàu đến.

Trong lúc chờ xe, ngón tay hần không ngừng vuốt ve chiếc điện thoại trên tay.

Hần lúc này đang suy xét về một chuyện.

Trong ký ức của Vương Húc, có một chuyện đối với hần rất có giá trị.

Đó là, thông tin của kim chủ.

Kim chủ là một người sống lại cấp Giao, cũng là người sống lại cấp Giao đứng thứ 18 trong bảng đồ.

Phải biết rằng, tổng cộng chỉ có bảy mươi tám người sống lại.

Mà kim chủ với tư cách là người sống lại ở hàng đầu, sức mạnh của hắn, không nói cũng biết là kinh khủng đến mức nào.

Bây giờ điều mà Tô Bạch đang suy nghĩ là có nên thông báo cho người Quản Gia biết thông tin về vị kim chủ này hay không.

Bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể khiến Đồ Long Bộ ra tay đối phó với vị kim chủ này.

Bằng cách này, một là có thể thấy được thực lực của Đồ Long Bộ ra sao, hai là có thể loại bỏ hậu hoạn về sau.

Nhưng vấn đề là, Tô Bạch khó có thể giải thích rõ được nguồn gốc của thông tin tình báo này.

Thông tin về kim chủ là Tô Bạch biết được từ trong ký ức của Vương Húc.

Mặc dù nói, hắn có thể sử dụng thông tin có được bằng cách tự mình thẩm vấn Vương Húc.

Nhưng đối phương có tin hay không, lại là chuyện khác.

Nếu làm không ổn, một phần khả năng của quan tài hoàng kim có thể sẽ bị Đồ Long Bộ biết đến.

Tô Bạch nhắm mắt tập trung suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn mở điện thoại di động lên, gửi tin nhắn cho Quản Gia về kim chủ.

So với việc bộc lộ khả năng đọc ký ức của người sống lại, hắn càng không muốn để kim chủ sống.

Đối phương chưa chết, hắn ngủ không ngon.

...

“Ông ông...”

Chuông điện thoại trước bàn gỗ vang lên.

Ánh sáng từ ngọn đèn thiếc lộ rõ vẻ yếu ớt so với bóng tối xung quanh.

“Là tin nhắn của Tô Bạch.”

Một người mặc áo bào xám cầm điện thoại lên, nhìn lướt qua, trầm giọng nói.

“Tin gì?”

Người mặc áo bào xám bên cạnh hỏi.

“Hắn gửi tới thông tin thật của kim chủ.”

Người mặc áo bào xám cầm điện thoại di động nhìn thoáng qua thông tin trong tay, giọng nói có chút hưng phấn.

“Gì cơ?”

Những người mặc áo bào xám khác không nhin nổi lên tiếng.

Giọng họ lần này to hơn một chút, không còn giống nhau như đúc, ngược lại còn lộ rõ vẻ sai lệch, trong đó có nam có nữ, trẻ có già có.

“Là thật đó, hiện giờ ta đang điều tra dựa trên thông tin của hắn cung cấp, ước tính khoảng một hai giờ nữa sẽ có kết quả.”

Người mặc áo bào xám cầm điện thoại gật đầu, xác nhận tính chân thực của thông tin kia.

“Một người sống lại cấp Giao là một khối u ác tính, căn cứ vào sự tiếp xúc của chúng ta với Tô Bạch trong khoảng thời gian này, ta nghĩ hắn là một người thận trọng, chắc là sẽ không nói lung tung đâu.”

Một người áo xám nhìn những người bên cạnh rồi nói :

“Vậy thì chúng ta hiện giờ không nên chờ tin tức đến nữa, mà nên hành động ngay lập tức. Bằng không đợi hắn phản ứng lại liền bỏ chạy, sau này chúng ta cũng không có cơ hội tốt như vậy nữa.”

Nghe những lời hắn nói, những người khác đều chìm vào im lặng.

Phải người có thể giết chết người sống lại cấp Giao, không đơn giản như vậy đâu.

Trong đó cũng kèm theo những rủi ro nhất định, không thể nói phải người là phải người liền được.

Người mặc áo bào xám ngồi ở đầu bàn liếc mắt nhìn mọi người, nói:

“Ta cảm thấy số 4 nói đúng, chúng ta nhất định phải cho người đi xử lý kim chủ.”

“Như vậy đi, số 5, người đi một chuyến, thế nào?”

Nói xong, liền nhìn về phía người mặc áo bào xám ngồi ở ghế số 5.

Nghe thấy lời của hắn, người kia dừng lại một chút, nói:

“Được, ta cũng đã lâu không hoạt động cơ thể rồi. Chỉ là ta muốn một quả cầu Lưỡng Giới Châu có thể sử dụng ở dị thế giới làm điều kiện.”

“Được thôi.”

Người cầm đầu mặc áo bào xám gật đầu.

“Vậy thì ta đi đây, đến lúc đó người có thể gửi thông tin đến cho ta.”

Số 5 mỉm cười, cơ thể biến mất tại chỗ.

Những người khác thấy thế, đều lộ ra vẻ hâm mộ.

Lưỡng Giới Châu là vật thể bí ẩn được tạo ra bởi sự ma sát giữa hai thế giới, mặc dù số lượng của chúng khá nhiều, nhưng vì đặc tính có thể đóng lại cả hai thế giới của Lưỡng Thế Châu và vì chúng dễ bị phá vỡ.

Người có thể dùng được Lưỡng Thế Châu, có thể nói là ngàn dặm mới tìm được một.

Cho nên nói, giá trị của Lưỡng Giới Châu là vô cùng lớn.

Mặc dù nói, những người đang ngồi ở đây đều có, nhưng bọn họ vẫn muốn có thêm một cái nữa.

Bởi vì thêm một Lưỡng Thế Châu, nghĩa là có thêm một nơi nữa để thu thập tài nguyên.

Dược liệu linh năng, khoáng sản linh năng, thậm chí là những thứ quý giá hơn nữa, đều khiến họ thèm chảy cả nước miếng.

“Khụ khụ... Được rồi, vậy các người nghĩ xem lần này nên thưởng cái gì cho Tô Bạch?”

Số 1 ho khan một tiếng, sau khi kéo suy nghĩ của mọi người trở lại, liền hỏi bọn họ.

Nghe được lời hắn nói, mọi người đưa mắt nhìn nhau.

“Hay là thưởng điểm cống hiến cho hắn?”

Có người hơi nghi ngờ hỏi.

“Ha ...”

Nghe được lời này của hắn, có người khinh thường cười nhạo một tiếng,

“Ngươi cho rằng Tô Bạch thiếu tiền sao? Nói thật, ta có chút ghen tị với hắn, bản lĩnh kiếm tiền này quả thực là chưa từng có.”

“Chỉ trong vài tháng hắn đã kiếm được hơn mười tỷ, có thể nói, chỉ cần hắn muốn, Tô Bạch có thể làm cho giới kinh tế toàn thế giới sóng gió động trời.”

“Nếu ngươi dùng điểm cống hiến để đuổi người khác đi, thế thì khác gì là coi thường hắn.”

“Vậy ngươi nghĩ thưởng cái gì thì thích hợp?”

Người vừa lên tiếng có chút tức giận.

“Được rồi, đừng cãi nhau nữa.”

Số 1 xua tay nói: “Dạo này, viện Khoa học và Công nghệ đã có một số thành tựu về khoáng sản linh năng, thưởng cho hắn ác thú số 1 đi.”

Nghe lời này của hắn, những người có mặt tại đây đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chương 296: Phong Vũ Khách

“Ông chủ, hình như bên trong ánh mắt của người có một loại năng lượng đặc thù nào đó ngăn cản lại rồi thế nên mới dẫn đến việc mắt của người nhìn không rõ, cái này thì cho dù là người đi bệnh viện cũng tốn công vô ích, dụng cụ kiểm tra đo lường không được, bác sĩ cũng không biết điều trị như thế nào cả.” Ngón tay Thu Diệp rời khỏi đầu của Tô Bạch, sau đó nhìn về phía Tô Bạch nói.

“Năng lượng đặc thù?” Tô Bạch giật mình, trong lòng đại khái cũng hiểu được có lẽ là cái gì đó còn sót lại do sử dụng dự đoán đường cong cao cấp.

Cái này cũng không liên quan đến di chứng việc hấn trực tiếp sử dụng tinh thần lực và trí nhớ quá mức.

“Vậy ta bị như thế này thì người có thể chuyển nó đi được không?” Tô Bạch dừng một chút rồi chỉ vào hai mắt của mình, hấn nhìn về phía Thu Diệp hỏi.

Thu Diệp nghe vậy, miễn cưỡng cười một cái, thở dài nói, “Ông chủ, ta vừa mới thử rồi, năng lực của ta hoàn toàn không có tác dụng gì đối với năng lượng này, có khả năng yêu cầu ta tăng cấp bậc năng lượng lên rất cao mới được.”

“Ừ, không có việc gì.” Tô Bạch lắc đầu, trong lòng thở dài một tiếng, sau

này chính mình thật sự à muốn trở thành một người mù.

Cùng lúc đó, trong lòng hấn cũng lơ mơ thoáng biết năng lượng cao cấp đó là cái gì.

Là thời không...

Năng lực đường cong dự đoán cao cấp, bản thân nó chính là một loại khả năng dự đoán, đường cong mà hấn nhìn thấy chính là một loại nhìn trộm nhằm vào thời gian sau này.

Bị rơi vào phản phệ, cũng là chuyện bình thường.

“Nhưng mà ông chủ, luồng năng lượng này đang chậm rãi biến mất, đoán chừng sau một tháng nữa người đã có thể thấy được.” Thu Diệp dừng một chút rồi nói.

Nghe được hắn nói như vậy, trong lòng Tô Bạch thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần không mù, như vậy là tốt rồi.

“Ông chủ, gần đây ta sẽ ở bên cạnh chăm sóc cho người đi, bây giờ sinh hoạt của người cũng không thuận tiện.” Thu Diệp nhìn về phía Tô Bạch nhỏ giọng nói.

“Không cần.” Tô Bạch lắc đầu, cầm lấy một khối gỗ ở bên cạnh lên để bắt đầu điêu khắc.

Ở trong ánh mắt kinh ngạc của Thu Diệp, một con rắn lớn đang lột da xuất hiện ở trước mắt của hắn.

Hoa văn trên cơ thể và biểu tình của con rắn lớn này, ngay cả phần da rắn vẫn đang lột đều sinh động giống như nó đang sống lại vậy.

Nhìn thấy cái này, trong lòng Thu Diệp đã hiểu rõ, cho dù ông chủ nhà mình mù vẫn có thể sinh hoạt giống như người bình thường.

Hơn nữa, khi hắn nhìn thấy con rắn lớn này, trong lòng sinh ra một loại cảm giác sờn tóc gáy.

Ông chủ nhà mình điêu khắc ra pho tượng này chắc hẳn cũng không phải là xuất hiện do tưởng tượng vô căn cứ.

Nghĩ đến mắt của ông chủ nhà mình, trong lòng hắn mơ hồ có một suy đoán lớn.

Có lẽ là ông chủ nhà mình đã từng đánh nhau với con rắn lớn kia nên hắn mới đem đôi phương điêu khắc xuống.

Lúc này, Thu Diệp chỉ cảm thấy ông chủ nhà mình càng ngày càng thần bí, có một loại cảm giác sâu không lường được.

“Đúng rồi, chuyện trước đó ta nói với người nói, người suy nghĩ như thế nào?” Tô Bạch khắc xong con rắn lớn lại cầm lên một khối gỗ, bắt đầu điêu khắc lên một hình dáng của con người.

Nghe được lời nói của hắn, Thu Diệp hơi giật mình, sau đó đã hiểu ông chủ nhà mình đang nói cái gì.

Là việc nhập học của hắn.

Thu Diệp dừng một chút, gật đầu nói: “Ông chủ, ta quyết định, ta chuẩn bị đi trường học đọc sách.”

Chuyện này hắn cũng suy nghĩ một khoảng thời gian, cũng từng trung cầu ý kiến của Trương Hiến Hà.

Đối phương cũng khuyến khích hắn nên đi.

“Ừ.” Tô Bạch cẩn thận trau chuốt mép váy của nữ sinh, trên mặt mang theo nụ cười nhạt, nhìn về phía Thu Diệp với một đôi mắt không có tiêu cự: “Người có thể quyết định đi rất không tệ, không cần bị cảnh truy hoan hưởng lạc trước mắt làm rối loạn tầm nhìn, như vậy thì tương lai của người mới có thể đi được càng xa.”

“Cám ơn ông chủ” trong lòng Thu Diệp đầy cảm kích.

Ở trong sinh mệnh của hắn, phụ thân của hắn đều không có đối tốt với hắn bằng ông chủ.

“Người đi tìm Trương Tam đi, hắn sẽ giúp người xử lý tốt mọi việc.” Tô Bạch vỗ bả vai Thu Diệp, cười cười rồi tiếp tục điêu khắc tượng sinh viên nữ trong tay.

Đương nhiên người sinh viên nữ này là Lê Song Song.

Hắn vẫn không có điêu khắc Lê Song Song và Vương Húc cùng một chỗ.

Bởi vì hắn cũng không cảm thấy Lê Song Song là vật phẩm lệ thuộc vào Vương Húc.

Nàng là một người có linh hồn riêng của chính mình.

“Được rồi, ông chủ.” Thu Diệp gật đầu, sau đó dừng một chút rồi nói: “Ông chủ, hiện giờ có người của Đồ Long Bộ mời ta gia nhập Đồ Long Bộ, người cảm thấy ta có nên gia nhập không?”

Tô Bạch nghe vậy, đao khắc trên tay dừng một chút, hắn hơi chau mày lại.

Hắn không nghĩ tới Đồ Long Bộ vậy mà bắt đầu này đào người ở chỗ hắn.

Chẳng qua loại chuyện này, Tô Bạch cũng đã nhìn thấy ở trong ký ức của Khúc Du Dương, biết đây là việc Đồ Long Bộ thường xuyên làm, cũng không phải là cố ý nhằm vào hắn, trong lòng ngược lại cũng không có cái gì tức giận.

“Ta kiến nghị người không nên đồng ý, người chỉ cần nói cho bọn họ biết, năng lực của người là về phương diện cứu trợ, sau này có thể giúp bọn họ cứu trợ người bệnh là được. Còn về việc gia nhập Đồ Long Bộ sẽ chỉ làm cho người bị hạn chế mà thôi.” trong tay Tô Bạch tiếp tục điêu khắc mép váy của Lê Song Song sau đó lắc đầu nói.

Nghe được lời nói của hắn, Thu Diệp gật đầu nói: “Được rồi, ta sẽ nói với bọn họ như vậy.”

Nói xong, hắn nhìn thoáng qua sắc trời nói: “Ông chủ, ta còn muốn đi xem bệnh cho bà nội Chương nên ta đi về trước nha.”

“Đi thôi.” Tô Bạch cười nói.

Thu Diệp gật gù đầu, thuận tiện đi trở về.

Tô Bạch tiếp tục điêu khắc pho tượng trong tay.

Chẳng qua trong chốc lát, pho tượng đã điêu khắc xong.

Khuôn mặt người phụ nữ xinh đẹp mang theo sức sống của những thiếu nữ tuổi trẻ.

Đây là bộ dáng Lê Song Song lúc 18 tuổi mà Tô Bạch lấy từ bên trong ký ức của nàng.

Nếu như là 25 tuổi, trong mắt đôi phương đã không có loại sức sống này, ngược lại sẽ lộ ra vẻ tử khí trầm trầm.

Nếu như là 30 tuổi, trong mắt đôi phương cũng chỉ có sự điên cuồng mà thôi.

Điêu khắc xong pho tượng, Tô Bạch nằm ở trên chiếc ghế nằm do chính mình điêu khắc ra, hưởng thụ bầu không khí yên tĩnh bên trong của hàng hủ tro cốt.

Hắn cực kỳ thích loại không khí này.

Nằm được một lát thì điện thoại của Tô Bạch đột nhiên ong ong vang lên, từng dòng tin tức được gửi đến trên máy điện thoại di động của hắn.

Tô Bạch mở điện thoại ra đã thấy được ảnh chụp của một khối xác khô ở đứng ở cửa Tập đoàn Kim Nhai.

Nhìn thấy cảnh này, con người của Tô Bạch có hơi co lại.

Ở lúc hắn trở lại đã để Trương Tam sắp xếp người nhìn chăm chăm Tập đoàn Kim Nhai, cho nên có chuyện gì thì Trương Tam đều sẽ gửi tin tức cho hắn.

Hắn muốn nhìn xem, suy cho cùng thì Đồ Long Bộ chuẩn bị đối phó kim chủ như thế nào.

Nhưng nhìn thấy video này trên điện thoại di động, trong lòng hắn vậy mà sinh ra một loại cảm giác mang tên sợ hãi.

Hắn đều nhớ kỹ cả bảng đỏ và bảng đen.

Mà ở bên trong ký ức của hắn, di tích bảng đỏ ở bên trong bảng đen, chỉ có hai cái người sẽ làm cho người biến thành thây khô.

Một cái là số 183 của bảng đen: Hấp Huyết Yêu Bức

Người sống lại cấp Mãng.

Mà một cái khác là người đứng thứ nhất bảng đỏ: Phong Vũ Khách.

Người sống lại cấp Giao.

Nghe nói, người này đã từng dấy lên giết chóc tài trời, khiến cho mọi người trong một toàn thành đều biến thành thây khô.

Cho dù là Tô Bạch có dùng chân nghĩ đều có thể suy nghĩ rõ ràng, cái này tuyệt đối không thể nào là do Hấp Huyết Yêu Bức làm.

Đối phương xếp hạng so với hắn còn thấp hơn một trăm tên, đối phương đi đối phó cấp Giao thật là tìm cái chết.

Cho nên đáp án cũng chỉ có một.

Người mà Đồ Long Bộ phái ra là Phong Vũ Khách xếp hạng thứ nhất.

Chỉ là Tô Bạch có chút không rõ ràng cho lắm, Đồ Long Bộ là một tổ chức sẵn sàng hiến dâng bản thân, như thế nào lại thông đồng làm bậy với một tên sát nhân được.

Thực ra Tô Bạch rất rõ ràng, lúc trước khi chính mình thông qua khảo nghiệm, nếu như không phải trong lòng còn có tấm lòng thiện lương thì hắn đã chết.

Nếu đã như vậy, Đồ Long Bộ (Ảnh Tử) lại có thể có một số loại người như vậy được?

Nghĩ đến việc này, Tô Bạch bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó.

Tin tức này là Đồ Long Bộ tuyên bố, trong đó có tin tức là giả thì không phải là chuyện rất bình thường à?

Lúc này Tô Bạch cảm thấy chính mình có phần nghĩ nhiều.

Đương nhiên, cho dù như vậy thì trong lòng hắn cũng không thể không cẩn thận đề phòng Ảnh Tử mới được.

Chương 297: Đến đây

Thời tiết âm trầm, nước mưa từ mái hiên rơi xuống.

Hồ nước xanh biếc không ngừng gợn sóng trong nước mưa, rất khó để người ta nhìn rõ dưới đáy nước có cái gì.

Chỉ là ngẫu nhiên có thể nhìn thấy dưới đáy hồ nước thỉnh thoảng có một vệt bóng đen bơi qua.

Nhìn bóng đen kia, bên trong hồ nước tuyệt đối là một vật lớn.

Ở một hồ nước khác trong khu nhà cao cấp, một người đàn ông trung niên ăn mặc đặc biệt hưu nhàn đang ngâm trà, hơi nóng hơi không ngừng bốc hơi bay lên.

“Ong ong...” Một tiếng vang từ điện thoại truyền đến.

Người trung niên cầm điện thoại lên, nhìn thoáng qua, sắc mặt hơi có chút biến hóa.

Vẻ sắc lạnh trong mắt hắt chột lóe, nước trà trong tay trực tiếp giội lên trên mặt đất....

“Ô ô ô...” Đúng lúc này, một tiếng ghen ngào vang lên, một người nam giới nằm rạp trên mặt đất thấy được nước trà rơi trên mặt đất lập tức bò qua, liếm nước trà trên mặt đất.

Người đàn ông trung niên nhìn người nam giới đó, ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường.

“Ầm ầm...” Tiếng sấm sét vang lên, một bóng dáng lúc ẩn lúc hiện trong mưa.

Khâu Kỳ Sơn đứng lên, một vòng sáng màu vàng lấp hắt làm trung tâm lan tràn bốn hướng, tạo ra một con đường con đường tu đạo được tạo ra ở trên đỉnh đầu hắt.

Ở vị trí kế bên của con đường này, một bóng dáng sừng sững ở trên đó, bóng dáng đó mở ra đôi mắt có tròng mắt màu vàng, lạnh lùng nhìn chăm chú vào hình dáng bên trong mưa gió.

Mà lúc đôi mắt đó mở ra, trong lòng mọi người ở gần khu nhà cấp cao này đồng thời sinh ra cảm giác rùng mình.

Lúc này bọn họ cảm giác mình giống như bị một con quái vật theo dõi trong bóng tối, lúc nào cũng có thể bị con quái vật kia cắn nuốt.

“Ầm!” Một tiếng vang rõ to vang lên từ trên bầu trời.

Một con đường tràn đầy vảy màu đột nhiên hiện ra trên trời, ở trên đường một bóng dáng được tạo ra từ vảy màu lam.

Bóng dáng này chiếm ba phần tư con đường, thân thể đó càng thêm rắn chắc hơn so với người trên đường hoàng kim kia, giống như một con người thật sự vậy.

“Ầm ầm...” Ở trên không trung, hai đường lớn va chạm lẫn nhau.

Cùng với tiếng gầm rú chói tai vang lên, nước mưa trong trời đất đều biến thành hơi nước bốc lên.

Mưa trên bầu trời vậy mà chỉ trong chốc lát đã trực tiếp dừng lại.

“Phong Vũ Khách!” Khâu Kỳ Sơn gào thét lên tiếng, một đôi con ngươi màu vàng óng chẳng biết lúc nào đã tràn ngập tơ máu.

Vừa rồi lúc hắn nhận được tin tức đã đoán được Đồ Long Bộ sẽ phái người tới, nhưng làm cách nào hắn cũng không nghĩ tới, người tới lại là Phong Vũ Khách người đứng đầu bảng đỏ.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, hắn như thế nào cũng không tin người tràn đầy tội ác trước mắt này lại là nhân viên ẩn tàng của Đồ Long Bộ.

Lúc này Khâu Kỳ Sơn đột nhiên nhớ tới lúc trước Lang Vương nói qua một việc.

Kỳ thật lúc người sống lại xuất hiện, Đồ Long Bộ đã bị người sống lại diệt qua rất nhiều lần.

Nhưng mỗi một lần Đồ Long Bộ bị diệt đều sẽ rất nhanh khôi phục lại, tổ kiến lại một lần nữa.

Mà người sống lại diệt sát Đồ Long Bộ cũng chẳng mấy chốc sẽ bị giết.

Đây cũng là nguyên nhân cho tới bây giờ người sống lại càng đại hơn một chút vẫn một mực không đi tìm Đồ Long Bộ gây

phiền phức.

Lúc đó Lang Vương nói cho hần biết, đây là Ảnh Tử làm.

Nhưng mà trong khoảng thời gian này Khâu Kỳ Sơn tự mình góp nhặt tư liệu của Ảnh Tử, lại phát hiện... Ảnh Tử đặc biệt yếu.

Mạnh nhất cũng chỉ là cấp Mãng mà thôi.

Cho dù là hần cũng có thể tùy tiện diệt sát toàn bộ Ảnh Tử.

Cho nên hần vẫn luôn rất khó hiểu, Ảnh Tử vì cái gì có thể sáng tạo ra nhiều kỳ tích như vậy.

Mà bây giờ, lúc hần nhìn thấy Phong Vũ Khách, trong lòng đột nhiên có chút hiểu rõ.

Những Ảnh Tử hần điều tra kia cũng không phải Ảnh Tử chân chính, Phong Vũ Khách trước mắt này mới thật sự là Ảnh Tử.

Ảnh Tử, kỳ thật che giấu vô cùng sâu.

“Một Ảnh Tử.” Khâu Kỳ Sơn cười lạnh một tiếng.

Một con đường lớn mới được tạo ra trên người hần, trên con đường lớn này màu xanh ngọc trong suốt, bóng người ở phía trên có vẻ hơi hư ảo, chỉ có di chuyển vị trí khoảng 20%.

Người Khâu Kỳ Sơn nhảy lên, đứng trên đường, theo gió mà lên, đường lớn lân phiên không ngừng cắn nuốt đường lớn kim sắc phía bầu trời kia.

“Ầm ầm...” Trời đất lần nữa phát ra một trận nổ.

Lỗ tai của người ở trên đất đều bị chấn động đến mức chảy ra máu, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

“Ồ...” Lỗ tai của người đàn ông lấy lưỡi liếm nước trà trên mặt đất chảy ra máu tươi, hần hơi ngẩng đầu lên, đôi mắt có chút thanh tỉnh, khoe miệng lộ ra nụ cười dữ tợn.

“Ha ha....ha ha....” Một tiếng cười trầm thấp khàn khàn phát ra từ giữa cổ họng của hần, mang theo một loại điên cuồng khác.

“Ầm...” Bầu trời lại truyền tới một tiếng rống, nước trên mặt đất bay lên không trung.

Giống như thác nước treo ngược chân trời, hùng vĩ đến vô bờ bến.

Mọi người bên trong thành phố thấy cảnh tượng này, con mắt đều muốn rớt xuống, rơi vào mây ngốc, sau đó nhao nhao quay video, chụp ảnh, muốn đăng lên mạng xã hội để người khác xem.

Nhưng lúc này bọn họ mới phát hiện, toàn bộ thành phố đột nhiên không có mạng.

Lúc bọn họ đang ảo não, từng khối vàng từ không trung rơi xuống, có nện trên mặt đất, có nện trên người bọn họ, một số người lập tức bị vàng kia nện đến đầu rơi máu chảy, chết ngay tại chỗ.

Người còn lại lúc nhìn thấy vàng trên đất đều điên rồi, không để ý nguy hiểm bị vàng từ trên trời rơi xuống đập chết, nhào vào cướp đoạt vàng.

Trong chốc lát thương vong càng nhiều.

Mà rất nhanh màn cướp đoạt này lập tức dừng lại.

Bởi vì người cướp đoạt được vàng đều phát hiện một chuyện cực kỳ kinh khủng.

Lúc bọn họ chạm đến vàng, thân thể lấy một loại tốc độ cực nhanh hóa thành vàng.

“Khâu Kỳ Sơn! Nhận chết đi!” Tựa hồ nhận ra dị dạng phía dưới, sắc mặt Phong Vũ Khách trở nên hết sức khó coi, quát lạnh một tiếng, trong tay cầm một cây trường thương màu bạc, đâm về phía Khâu Kỳ Sơn.

“Đệ nhất bảng đồ chẳng qua chỉ có thế này.” Khâu Kỳ Sơn cười một tiếng, một con cá chép màu vàng từ hồ nước ở bên trong khu nhà bắt đầu chạy tán loạn, nó lắc đuôi trong không khí một cái, dọc theo trường thương của Phong Vũ Khách phóng tới hần.

Nhưng cũng chính vào lúc này, phía trên trường thương màu bạc đột nhiên mọc ra một cái miệng, đầu lưỡi đỏ tươi sinh ra từ bên trong, nháy mắt cuốn lấy thân thể của con cá chép màu vàng.

“Người thật sự cảm thấy như vậy sao?” Phong Vũ Khách cười lạnh một tiếng.

Thương này của hắn là Long Châu hắn đã thức tỉnh lúc sống lại, đương nhiên không giống bình khí bình thường đơn giản như vậy.

Trước khi sống lại hắn là một luật sư, bởi vì tranh luận kịch liệt cùng người khác, khiến người khác đang sống mà tức chết, thu được danh hiệu lưỡi thương.

Hắn vẫn luôn lấy cái này làm sự tự hào.

Cho nên khi hắn sống lại, cái này bèn trở thành chấp niệm của hắn.

“Đáng chết!” Khâu Kỳ Sơn thấy Long Châu của mình bị bắt, con người trong mắt có rụt lại, muốn dùng Long Châu của mình thoát khỏi khống chế, lại phát hiện căn bản không có cách thoát khỏi.

Hắn làm cách nào cũng không nghĩ tới, thương mà đối phương cần không phải loại thẳng thắn cương nghị, mà lại âm hiểm như thế, trên thương còn có đầu lưỡi.

Nhưng vào lúc này, hồi hận cũng đã muộn rồi, trong lòng hắn lóe lên vẻ hung ác rồi biến mất, đường lớn trên đỉnh đầu hắn bỗng nhiên vỡ ra, tán đi bốn phía.

Ánh mắt hắn dần dần trống rỗng, đã bỏ mình tại chỗ.

“Đáng chết!” Phong Vũ Khách nổi giận gầm lên một tiếng, một sóng lệ khí tản ra, từng khí tức quỷ dị bị hắn dẫn vào bên trong trường thương.

Trong nháy mắt, đại đạo của hắn lại đi về phía trước một đoạn lớn, đã đến tăng lên tới 85%, thoáng cái đã tăng được thêm 10%.

Chương 298: Ta đúng là bị điên

“Đưa cho ta!” Một tiếng gào thét vang lên trong tai Cung Mặc.

“Ha ha ha ha ha... Ha ha ha ha...” Cung Mặc che mặt, trên mặt lộ ra vẻ điên khùng.

Hắn đứng lên cầm lấy một cái ấm sứ hung ác nện ở trên góc bàn.

“Ngươi muốn cái gì! Ta đều cho ngươi! Tiền tài! Địa vị!”

“Ha ha ha...” Cung Mặc vẫn cười điên khùng như lúc trước, trong tay nắm lấy mảnh sứ vỡ.

Trong nháy mắt, ngón tay của hắn bị mảnh sứ vỡ cắt vỡ, máu tươi dính đầy tay của hắn.

Nhưng mà Cung Mặc không quan tâm, hắn cầm lấy mảnh sứ vỡ bắt đầu đâm vào trên người mình.

“Đáng chết, ngươi đúng là bị điên mà!” Khâu Kỳ Sơn gào thét ra tiếng. .

Có sao thì hắn cũng không nghĩ tới được, một tia khí tức cuối cùng của hắn lại bám vào trên thân thể của tên điên này.

Khí tức này và khí tức vốn có trên người của hắn khác nhau, là do hắn lấy ra từ trên người chính mình để đề phòng có người đối với hắn đuổi cùng giết tận.

Mà vấn đề duy nhất về khí tức này chính là, hắn chỉ có thể sống lại một lần.

Nếu như tên điên này tự sát, thì hắn sẽ chết thật!

Lúc này, hắn thậm chí cảm thấy mình còn không bằng bị Phong Vũ Khách trực tiếp giết cho xong.

“Không, không phải ta bị điên.” Cũng đúng vào lúc này, Cung Mặc đột nhiên dừng động tác trong tay lại, nói với giọng điệu bình tĩnh.

Ánh mắt của hắn, lúc này vô cùng trong sáng.

“Đáng chết!” Khâu Kỳ Sơn dừng một chút, gào thét ra tiếng.

Hắn lại bị người này lừa gạt!

Sau đó hắn hoàn toàn im lặng xuống dưới.

Không thềm nói hay nhắc lại cái gì nữa.

Cung Mặc thấy hắn không nói lời nào bèn trực tiếp ngồi lên trên ghế salon, mặc kệ các lỗ thủng đang không ngừng chảy máu tươi trên người mình, hắn tỏ ra không thềm quan tâm hay để ý một chút nào.

Giống như người bị thương ở trên người không phải là hắn vậy.

Mãi một lúc lâu, Khâu Kỳ Sơn nhin không được nói: “Người không đi bệnh viện à? Còn tiếp tục như vậy nữa thì người sẽ chết .”

“A.” Cung Mặc nhợt nhạt lên tiếng, “Hình như người rất lo lắng cho thân thể của ta thì phải ha?”

Ý thức của Khâu Kỳ Sơn bên trong lòng Cung Mặc hơi dao động, sau đó không thềm nói hay nhắc lại cái gì nữa.

“Ta phải chết, người cũng sẽ chết theo?” Cung Mặc cầm lấy lá trà xé ra, bắt đầu chậm rãi pha trà.

Động tác pha trà của hắn trông thâm trầm hơn khi so với động tác của Khâu Kỳ Sơn, nhưng nó lại càng lộ ra vẻ bình tĩnh và thoải mái hơn.

Đặc biệt là khi hắn bắt chắp máu tươi trào ra trên người, càng có thể phụ trợ suy nghĩ không thềm để ý gì lúc này của hắn.

“Loại năng lực này của người, chắc hắn là cùng loại với đoạt xá của tu tiên đúng không? Người muốn thay thế ta. Nhưng là dễ nhận thấy được trước mắt người cực kỳ suy yếu, không cách nào trực tiếp thay thế ta đúng không.” Giọng điệu Cung Mặc đầy bình tĩnh nói: “Với lại, ta chết đi, người cũng sẽ chết!”

Khâu Kỳ Sơn tiếp tục không nói lời nào.

“Người đang cố tỏ ra kiên nhẫn với ta.” Cung Mặc nhếch miệng cười một tiếng, “Vội lại bây giờ người không dám nói lời nào, người sợ nói nhiều sai nhiều. Nhưng hình như người đã quên, ta lập tức sắp phải chết.

Đến lúc đó, hai chúng ta hoàn toàn xong đời, bởi vì ta không biết tự cứu.”

“Rốt cuộc người muốn cái gì!” Khâu Kỳ Sơn gào thét lên tiếng, “Phụ nữ, tiền tài, địa vị, thực lực, trường sinh bất lão, ta đều có thể cho người!”

“Ha ha ha...” Cung Mặc nghe vậy, che kín mặt, trên mặt hần hiện ra nụ cười dữ tợn, “Phụ nữ không có tác dụng gì đối với ta, cả đời này của ta chỉ yêu một mình vợ của ta mà thôi. Nàng chết rồi, lòng ta cũng đã chết.

Tiền tài, vợ của ta đã chết rồi thì ta muốn tiền cũng vô dụng, ta không có hứng thú với tiền. Địa vị, ngay cả tiền ta đều không cảm thấy hứng thú thì sao lại nổi lên hứng thú với địa vị.

Thực lực, người đã bị người ta đánh cho thành thế này rồi thì người còn có thể cho ta thực lực gì?

Trường sinh bất lão... Ha ha ha, ta cũng không có hứng thú. Bạn bè đều chết hết, sống được lâu như vậy thì có ích lợi gì?”

“Người đúng là bị điên!” Khâu Kỳ Sơn gầm thét lên tiếng.

“Ta bị điên đấy, bị các người ép điên!” Cung Mặc cười dữ tợn nói: “Nếu không phải là bọn khốn nạn các người có siêu năng lực thì ta sẽ biến thành thế này? Chơi con mẹ người! Đám các người người biết đã khiến cho người bình thường sinh ra sự tuyệt vọng lớn cỡ nào không? A!”

Khâu Kỳ Sơn im lặng một chút, nói: “Vậy tóm lại người muốn làm cái gì?”

“Ta muốn người làm chó của ta! Ta nói người đi phía Đông, người không thể đi phía Tây, bảo người ăn...” Trên mặt Cung Mặc lộ ra nụ cười kì lạ.

“Người muốn chết!!!” Khâu Kỳ Sơn gào thét ra tiếng, cắt ngang lời nói của Cung Mặc.

Hắn thậm chí bị tức giận đến điên rồi.

Cho dù là hấn mất đi thực lực của chính mình, hấn cũng đều có thể nắm giữ kế sinh nhai của hàng ngàn gia đình, làm sao có thể chịu đựng loại khuất nhục này.

Lúc này, hấn thậm chí tính toán muốn cùng Cung Mặc đồng quy vu tận.

Cung Mặc mặc cho Khâu Kỳ Sơn rít gào, hấn chậm rãi chế nước trà để giết thời gian.

Chỉ là sắc mặt của hấn, đã trở nên trắng bệch.

Thời gian giống như ngừng lại vậy.

“Đừng nói loại lời nói không thực tế như này, ngươi đòi điều kiện đi!” m thanh của Khâu Kỳ Sơn tràn đầy cảm giác cực kỳ phần nộ.

“Nếu ta cứ muốn bắt ngươi làm chó cho ta thì sao?” Cung Mặc lấy nước trà đổ vào trong chén trà, chậm rãi nói.

“Không có khả năng!” Khâu Kỳ Sơn nói một cách chắc chắn như đinh đóng cột.

Cung Mặc cũng không bất ngờ về lời nói của đối phương, hấn cũng không uống hết mà chỉ vuốt ve chén trà trong tay, sau đó thản nhiên nói: “Vậy ta muốn trở nên giống các ngươi.”

“Không được!” Khâu Kỳ Sơn lập tức bác bỏ quyết định của đối phương.

Nếu như đối phương trở thành người sống lại, như vậy hấn sẽ gặp phiền toái.

“A.” Cung Mặc nhàn nhạt lên tiếng, nằm ở trên ghế salon nhắm mắt lại.

Qua một lúc lâu sau, Khâu Kỳ Sơn lại nói, “Hay là ngươi đòi một điều kiện khác đi.”

Cung Mặc cũng không có phản ứng hấn, vẫn nhắm mắt lại như cũ.

Lúc này trên mặt của hấn hầu như không có chút máu nào, hơi thở cũng có chút không ổn định.

“Fuck! Fuck! Fuck!” Khâu Kỳ Sơn giận giữ mắng ra tiếng, “Bây giờ ngươi đi tới chỗ phía dưới của hồ nước đó, chỗ đó có

một cái đĩa vàng, nó có thể khiến cho người biến thành người sống lại!”

Bây giờ hắn xem như đã nhìn ra, đối phương thật là không sợ chết!

“Được thôi!” Cung Mặc nhếch mép cười, đứng lên đi về phía vị trí của hồ nước.

Chỉ mới trong chốc lát, hắn đã tới bên cạnh hồ nước.

Lúc này bên trong hồ nước đã trở nên vô cùng khô ráo.

Nước ở bên trong đều bị Phong Vũ Khách rút đi.

Lúc này, hắn có thể thấy được vàng chất đống ở bên trong nước, cùng mấy con cá nheo khổng lồ đang cuốn mình lại ở chỗ khô hạn.

“Đĩa vàng ở đâu?” Cung Mặc hỏi.

“Ở trong vàng.” Khâu Kỳ Sơn lạnh lùng nói.

Sau đó hắn dừng lại một chút, nói: “Đúng rồi, người cẩn thận bọn cá nheo khổng lồ đó, bọn chúng cực kỳ thích ăn người.”

“Ồ, thế vàng thì sao?” Cung Mặc nhàn nhạt hỏi.

“Vàng gì?” Khâu Kỳ Sơn hỏi.

“Tại sao người không nói cho ta, số vàng này của người có vấn đề?” Trên mặt Cung Mặc lộ ra nụ cười châm biếm.

“Người đang nói cái gì! Bây giờ ta đã thắng thắn với người, vậy mà người còn nghi ngờ ta hả? Người chết thì ta có ích lợi gì?” Khâu Kỳ Sơn giận dữ hét: “Vớ lại giống như người nói, người chết, ta sẽ chết, cho nên bây giờ ta hoàn toàn không có khả năng giết người!”

“Người chết... Ta sẽ chết...” Giọng điệu của Cung Mặc yếu ớt.

“Tại sao người lại nhấn mạnh câu nói này?”

“Cung Mặc, người đừng có mà quá đáng!” Giọng điệu lạnh lẽo của Khâu Kỳ Sơn đã mang theo sát ý.

“Người không cần hù dọa ta.” Cung Mặc cười một cách đầy trào phúng.

“Ở chỗ này của người có nhiều vàng như vậy, nhưng mà ta lại không nhìn thấy chút dấu vết nào của việc di chuyển hoặc cất dấu ở trên đó, chứng tỏ người chưa từng động vô số vàng này.

Vậy tại sao người không động đến số vàng đó? Rốt cuộc giá trị của số vàng này bằng không biết bao nhiêu Tập đoàn Kim Nhai.

Cho nên, số vàng này có vấn đề.

Mà vấn đề này, cũng đủ làm cho người bị bại lộ ra ngoài.”

“Ta có nhiều tiền như vậy, tại sao ta muốn động đến số vàng?”
Giọng Khâu Kỳ Sơn lạnh lẽo hỏi.

“Từ trước đến nay kẻ có tiền chưa bao giờ để ý việc tiền càng nhiều hơn hơn một chút, bọn họ nói chính mình không quan tâm đến tiền thường thường đều là giả. Có khả năng sự tham lam của bọn họ vượt qua cả sự tưởng tượng của người bình thường.”

Cung Mặc thân nhiên nói: “Cho nên, người đang nói dối. Vàng này của người có vấn đề, nhưng mà vấn đề này chỉ nhằm vào ta, cũng không nhằm vào người. Cho nên người mới không nhắc nhở ta. Đúng không?”

Chương 299: Mưa gió

Sự thật đúng là như Cung Mặc nói, nếu Cung Mặc sờ đến vàng, đối phương sẽ bị lực lượng xâm nhiễm bên trong vàng xâm nhiễm, hóa thành pho tượng.

Khi đó đối phương căn bản không cách nào hành động, chỉ có thể mặc hấn cướp lấy quyền không chế thân thể.

Chỉ là, làm sao Khâu Kỳ Sơn cũng không nghĩ tới, đối phương lại cẩn thận như vậy, căn bản không cho hấn một chút cơ hội.

Đây có thực sự là trí tuệ của người phàm?

Trong lòng Khâu Kỳ Sơn bỗng nhiên phát hiện, tựa hồ bởi vì thực lực của mình tăng cường, mình có chút khinh thường người thường.

Ngoài thực lực của người bình thường và bọn họ có khác nhau, phương diện về trí tuệ, thật sự không nhất định sẽ kém hơn bọn họ sao?

“Sao ngươi không nói chuyện?” Cung Mặc hỏi.

Khâu Kỳ Sơn tiếp tục trầm mặc.

Hắn phát hiện, lúc mình cùng đối phương nói chuyện, tiết tấu rất dễ dàng sẽ bị đối phương mang đi.

Đối phương luôn có thể trong lời nói của mình, thu được một ít thông tin quan trọng.

Đã như vậy, hấn còn không bằng không nói lời nào.

Hắn chỉ cần giống như một con độc xà, chờ thời cơ chín muồi là được.

“Ha ha...” Cung Mặc nhếch miệng cười một tiếng, âm thanh có chút trào phúng.

Sau đó, hấn cũng không tiếp tục nói chuyện với Khâu Kỳ Sơn, nhảy xuống hồ nước ở bên cạnh.

Sau đó, hấn trông thấy được một mâm tròn hoàng kim bằng vàng.

Trên mâm tròn hoàng kim có hoa văn phức tạp, trên đó có hình dáng của một cái cây.

Cái mâm tròn hoàng kim này và vàng ở bên cạnh thoạt nhìn giống nhau như đúc, nhưng lại cho Cung Mặc có một loại cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Những miếng vàng khác, có vẻ bình thường không có gì lạ, chỉ là lộ ra một tia khí tức quỷ dị mà thôi.

Mà mâm tròn hoàng kim, lại tràn ngập một khí tức thần bí, dẫn dụ thể nhân.

Cung Mặc nhìn thấy mâm tròn hoàng kim, trong lúc nhất thời không dời được mắt.

Trong lòng hắn có một âm thanh đang điên cuồng nói cho hắn biết.

Chính là cái vật này, không có sai!!!

âm thanh này xông thẳng vào đầu hắn, kích thích thần kinh của hắn, làm cho tràn ngập tơ máu trong mắt hắn, trái tim kịch liệt nhảy lên.

“A...”

Cung Mặc phát ra một tiếng ghen ngào quái dị, tay che mắt mình, hai hàng nước mắt dọc theo khuôn mặt bẩn thỉu của hắn chảy xuống, cùng với máu trên tay thành một đoàn, thành một loại khuôn mặt buồn cười mà kinh khủng.

“Tên điên...” Cảm nhận được trạng thái của Cung Mặc, trong lòng Khâu Kỳ Sơn có một loại dự cảm không rõ.

Dù cho hắn làm một người sống lại, cũng vẫn như cũ cảm thấy, người này căn bản cũng không bình thường.

Hắn cảm giác, mình tựa hồ làm một việc khiến hắn hối hận nhất trong đời.

“Ầm ầm...”

Đúng lúc này âm thanh ầm ầm vang lên trên bầu trời, lại là Phong Vũ Khách làm nước trên trời hóa thành mưa hạ xuống.

Rõ ràng, đây sẽ là một mưa lớn trước nay chưa từng có.

.....

“Ầm ầm...” Tiếng sấm trên bầu trời vang lên, nước mưa chọt rơi xuống.

Nước mưa tí tách rơi xuống bốn phía, giống như truyền đến âm thanh của nhịp trống.

Trong tiệm quan tài, đèn đuốc sáng trưng, tạo thành một sự so sánh mãnh liệt với cuồng phong bão táp ở bên ngoài.

Con dao khắc trên ngón tay Tô Bạch xẹt qua một pho tượng, mảnh gỗ khô không ngừng rơi trên mặt đất, trên mặt đất tạo thành một đồng mảnh gỗ.

“Rất nhiều người phải chết.” Trên tay hắn dừng một chút, đột nhiên một mình lên tiếng.

Người sống lại cấp Giao chiến đấu, khẳng định đi theo vô số người chết.

Nhất là trung tâm chiến đấu, chính là ở trong một thành thị.

Hắn biết, nếu mà lúc ấy mình ở thành phố Vân Mộng, rất có thể sẽ thu hoạch được rất nhiều điểm thuộc tính.

Nhưng tình trạng hiện giờ của hắn lại không thích hợp đến đó.

Hắn không có lòng tin ở trước mặt hai tên người sống lại cấp Giao, che giấu chính mình.

Nếu mà hắn bị hai tên người sống lại cấp Giao kia phát hiện, vậy hắn rất có thể sẽ chết không có chỗ chôn.

Đương nhiên, Tô Bạch cũng không muốn đi thu hoạch được những điểm thuộc tính kia.

Một là hắn có thể giới khác, hắn có nhiều biện pháp đạt được điểm thuộc tính cơ bản, không cần phải mạo hiểm đến đó.

Một nguyên nhân khác, chính là tử vong của những người bình thường kia, nguồn gốc vẫn là ở chỗ hắn.

Nếu như hắn không nói tin nhắn kim chủ cho Quản Gia, vậy những người này tuyệt đối không cần chết.

Mặc dù nói rằng, hắn có thể dùng những người không may kia, hoặc nguyên nhân nào khác để giải thích.

Nhưng điều đó chỉ có thể lừa được người khác, không lừa được mình.

Tô Bạch không muốn dùng loại lý do này lừa gạt mình, an ủi mình.

Sau đó, hắn tiếp tục điêu khắc.

Qua một lúc lâu, đao khắc trong tay Tô Bạch đình chỉ.

Ở trong tay hắn, một tên trung niên nhân diện mạo có chút mập đã được điêu khắc ra.

Pho tượng này giống như đúc, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa, giống như là một tiên sinh tốt tính vậy.

Nhưng khi người nhìn thấy nụ cười ôn hòa này, lại cảm thấy không thể sinh ra một cảm giác kinh dị, phản phát như nhìn thấy kinh khủng không thể diễn tả.

“Ông ông...” Đột nhiên, điện thoại di động trên bàn vang lên.

Tô Bạch đặt pho tượng trong tay sang một bên, cầm lấy điện thoại di động nghe điện thoại.

“Ông chủ, Tứ Nhi gọi điện thoại tới, hắn không có việc gì.”
Đầu dây bên kia, truyền đến âm thanh của Trương Tam.

m thanh Trương Tam nói chuyện có chút phát run, khi hắn nghe được chuyện ngọn nguồn của thành phố Vân Mộng, trái tim hắn đều nhảy lên.

Ở trên bầu trời, lại rơi vàng.

Hơn nữa, vàng kia, còn là đồ vật lấy mạng.

Bây giờ hắn vô cùng may mắn.

Nếu như lúc ấy người đi không phải Triệu Tứ Nhi, mà là hắn, vậy hắn nhất định sẽ chết ở nơi đó.

Hắn biết quá rõ đức hạnh của mình.

Vàng kia đặt ở trước mặt hắn, hắn nhất định sẽ liều mạng đi lấy.

Mà đã trải qua chuyện này, hắn đối với thế giới kinh khủng này có nhận thức sâu sắc hơn.

Cũng rõ ràng mình dính vào ông chủ nhà mình có thực lực cường đại, tính cách lại tốt, rốt cuộc có bao nhiêu may mắn.

“Ừm, để cho hắn trở về đi.” Tô Bạch dừng một chút: “Gần đây các ngươi làm việc khiêm tốn một chút, không nên đi gây chuyện.”

“Vâng, thưa ông chủ.” Trương Tam đáp một tiếng.

Lập tức, Tô Bạch cúp điện thoại.

Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài mưa càng lúc càng lớn.

Trong mưa mang theo một ít hạt băng, nổi bèn thành một mảnh.

m thanh tí tách không dứt bên tai.

“Ảnh Tứ... Ảnh Tứ...” Tô Bạch lẩm bẩm, sau đó lại lắc đầu.

Trước kia hắn cho rằng mình là Ảnh Tứ, là bóng thứ chín.

Nhưng hiện giờ xem ra, hắn chỉ là một cái tên đặt ở bên ngoài bia ngấm mà thôi.

Giống như Phong Vũ Khách, mới là cái Ảnh Tứ chân chính.

Mà hắn, còn không biết người như Phong Vũ Khách, Ảnh Tứ còn có mấy người.

“Ầm ầm...” Tiếng sấm trên bầu trời càng thêm mấy phân.

“Ong ong...” Điện thoại di động của hắn lại vang lên.

Tô Bạch lấy điện thoại di động ra, là tin tức Quản Gia gửi tới.

“Thú Diện, xét thấy công hiến nổi bật gần đây của ngươi, nơi này ta có thể cho ngươi mười vạn điểm công hiến hoặc là một kiện vũ khí do viện khoa học Liên Bang nghiên cứu ra, sau đó ta sẽ gửi tư liệu vũ khí cho ngươi, ngươi có thể tự mình lựa chọn.”

Nhìn thấy tin tức của Quản Gia, Tô Bạch hơi có chút kinh ngạc, hắn thật không ngờ, chỉ là một tin tức của kim chủ, vậy mà được giá trị mười vạn điểm công hiến.

Phải biết rằng, một điểm công hiến chính là hai mươi vạn, mười vạn điểm công hiến, chính là hai tỷ.

Hai tỷ này, bất cứ khi nào, đều có một khối tài sản không lồ so sánh.

Đương nhiên, càng làm cho Tô Bạch kinh ngạc chính là, vậy mà đối phương để cho hắn tiến hành lựa chọn hai tỷ tân tề và một món vũ khí.

Vậy nói cách khác, vũ khí này cho dù không đáng giá hai tỷ, cũng quyết định tuyệt đối sẽ không kém rất nhiều.

“Đây không phải là nắm đạn chứ?” Trong lòng Tô Bạch đột nhiên toát ra một ý nghĩ.

Nhưng rất nhanh, Tô Bạch đã ném ý nghĩ này ra sau đầu.

Cũng không phải hắn không tin Quản Gia lấy ra nắm đạn.

Thủ đoạn của Quản Gia thông thiên, ngay cả phong ấn vật cũng có thể lấy được, lấy được cây nắm đạn tuyệt đối là một chuyện rất bình thường.

Nhưng trừ khi Quản Gia điên rồi, mới cho hắn cây nắm đạn.

Bởi vì thứ này, là trọng khí trong nước, căn bản không có khả năng cho bất kỳ một người nào.

Chương 300: Thi Thiên

Ở chợ số 76, trong một quán bar, tiếng ồn ào chói tai, ánh đèn và tiếng nhạc hoàn toàn ngăn cách tiếng mưa và tiếng sấm xung quanh.

Trong quán bar, một người phụ nữ với thân hình đẹp mê hồn đang rót rượu cho mình, chiếc váy đen hở lưng khiến nàng thu hút sự chú ý của nhiều người trong quán.

“Người đẹp, có chuyện gì bận tâm ở đây vậy?” Một người đàn ông mặc âu phục đi tới, khuôn mặt đẹp trai tỏa nắng nở một nụ cười.

Người phụ nữ không để ý đến đối phương, hai ngón tay vuốt ve, trượt trên chiếc ly đế cao hình trụ, như thể có bông hoa trên chiếc ly đế cao hình trụ.

Người đàn ông mặc âu phục nhìn ngón tay của đối phương chuyển động trên ly đế cao, không khỏi nuốt nước bọt, trong ánh mắt lộ ra tia lửa hừng hực.

“Trời hôm nay mưa thật đẹp.” Người phụ nữ nhìn ly rượu, đột nhiên nói.

“Đúng vậy, thật đẹp.” Người đàn ông mặc âu phục thì thầm, nhìn những ngón tay thon thả và đẹp đẽ của người phụ nữ.

“Vậy thì chúng ta cùng ra ngoài xem một chút đi, thế nào?” Người phụ nữ xoay người, cười nhẹ với người đàn ông mặc âu phục.

“Được thôi!” Người đàn ông mặc âu phục liếm môi một cái, ánh mắt càng ngày càng nóng.

Sau đó, hắn kéo người phụ nữ đứng dậy và bước ra ngoài.

Lúc này, trong quán bar có người đang xem tin tức mới.

“Gần đây, cảnh sát đang truy đuổi một đào phạm ở chợ số 76. Kẻ đào phạm đẹp trai như ánh mặt trời, thích mặc âu phục đen, thích tra tấn và hành hạ phụ nữ đến chết. Cho đến nay, hắn đã tra tấn và giết chết 3 người phụ nữ bằng những thủ đoạn vô cùng dã man.

Xin hãy chú ý an toàn khi di chuyển trong chợ và hãy kiểm tra khi đi ra ngoài.

Chú ý: Tên tội phạm này cực kỳ tàn nhẫn! Cực kỳ nguy hiểm! Dù có thể nào cũng không được xung đột với hắn! Hãy chú ý tên tội phạm này cực kỳ nguy hiểm!!! Không tiếp xúc với hắn!!!”

“Cái gì vậy...” Người đàn ông không kìm được mà oán hận một tiếng.

Gần đây có rất nhiều chuyện xảy ra ở đây nên căn bản không để người ta bớt lo.

Thế giới dường như đã thay đổi.

Chính lúc này, hắn đảo mắt, đột nhiên nhìn thấy một người đàn ông mặc âu phục bước ra.

Người đàn ông mặc âu phục vẫn giữ khí thế với tư thế quái dị.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt hắn lập tức tái nhợt.

Chẳng lẽ người đàn ông này là kẻ đào phạm kia?

Quả nhiên là cha nói đúng, đừng đến quán bar.

Quá phức tạp, hắn không nắm bắt được.

...

Kết...

Một tiếng nứt xương vang lên, máu chảy trên mặt đất nhanh chóng bị nước mưa pha loãng.

“Người nhìn xem... Hôm nay mưa đẹp không?” Thi Thiên Thiên đứng trong mưa, bộ váy bó sát cơ thể, lộ ra dáng người yêu kiều.

Lúc này, khuôn mặt nàng lộ ra vẻ mê hoặc, giống như giải thoát, lại giống như vui vẻ, trong mơ hồ còn có một chút gì đó điên cuồng.

Dưới đôi giày cao gót của nàng, cơ thể của một người đàn ông mặc âu phục đã không còn hình dạng và cả người không ngừng co giật.

“Âm âm!”

Tiếng sấm trên bầu trời càng lúc càng lớn.

“Ta... có thể... sống... ha ha...” Người đàn ông mặc âu phục cười điên cuồng.

“Ồ, xem ra ngươi đã chết một lần rồi, chẳng trách ngươi lại điên cuồng như vậy...” Giày cao gót của Thi Thiên Thiên giẫm lên mặt người đàn ông mặc âu phục, lộ ra nụ cười nghiền ngẫm.

Lúc này trên người nàng sinh ra một khí tức của kẻ săn mồi.

Trong nháy mắt, người đàn ông mặc âu phục sợ run, trong mắt lộ ra vẻ khó tin.

“Ngươi có biết ta là gì không?” Thi Thiên Thiên liếm môi và nói: “Ta là bán Giao.”

Nói xong, con ngươi của nàng trở nên sâu thẳm, một luồng khí lạ xuất hiện xung quanh.

“A!” Sự xuất hiện của khí tức này làm người đàn ông mặc âu phục gầm lên một tiếng, đôi mắt lập tức đỏ như máu, cả người tràn ngập lệ khí.

“Con mồi bị Giao để mắt tới thì làm sao có cơ hội sống lại?” Thi Thiên Thiên không bị ảnh hưởng bởi khí tức quỷ dị này, mà thay vào đó nở một nụ cười rung động.

“A!!!!”

Tiếng kêu thảm thiết truyền đi rất xa, thế nhưng những người gần đó vẫn đang làm việc của mình.

Cho dù có người đi bộ lướt qua vội vã, cũng không có phản ứng gì về vụ thảm sát diễn ra tại đây.

“Âm âm...”

Tiếng sấm phía chân trời càng thêm bất mắt.

Giữa bầu trời, dường như có sự xuất hiện của một thất thái, nhưng ngay sau đó, thất thái lại biến mất.

...

Ngày hôm sau, trời nắng đẹp.

Tô Bạch nằm trên ghế tựa, phơi mình trong ánh nắng mùa đông đã lâu không gặp trong sân.

Trong lúc phơi mình dưới nắng, trong lòng hắn có chút tiếc nuối.

Mặc dù hắn có thể cảm giác hoàn cảnh xung quanh bằng dã thú, nhưng hắn không thể cảm giác được ánh nắng mặt trời.

Về mặt này, hắn không khác gì một người mù thực sự.

Tô Bạch chạm vào một khúc tre nhỏ Bích Ngọc Trúc trên tay và suy nghĩ một lúc.

Mặc dù mối đe dọa của kim chủ đã không còn, nhưng hắn không vì điều đó mà thả lỏng người.

Bởi vì ngoài kim chủ ra, hắn còn có một kẻ thù.

Thi Thiên Thiên.

Hắn đã cắt đứt vây cánh của đối phương, đối phương chắc chắn phải ôm hận với mình.

Đối phương là một người sống lại gần tới cấp Giao, đối phương chắc chắn là một rắc rối lớn.

Nhưng mặc dù hắn có được thông tin của Thi Thiên Thiên từ Tản Đồ, nhưng hắn không chắc chắn chút nào.

Lần trước khi tiếp xúc với Tản Đồ, hắn thật sự cảm thấy những người sống lại gần tới cấp Giao khó chơi đến mức nào.

Nếu Tản Đồ có sát tâm đối với hắn, khi đó hắn sẽ căn bản là không sống được.

Cho nên Tô Bạch không dám coi thường Thi Thiên Thiên chút nào.

Nhất là khi hắn hiện đang bị mù, rất khó để sử dụng năng lực dự đoán đường cong cao cấp.

Nếu hắn là mục tiêu của Thi Thiên Thiên, khả năng hắn chết cao hơn một chút.

Vì vậy, thời điểm này nên tránh là tốt nhất.

Nghĩ đến đây, khí tức của Tô Bạch nhanh chóng suy yếu, hần trở thành một người mù yếu ớt.

Đây là phần thưởng cho nhiệm vụ ước nguyện của A Chỉ và nó rất hữu ích vào lúc này.

“Có ai ở đó không?” Đúng lúc này, một giọng nói từ bên ngoài truyền đến.

Tô Bạch nghe thấy tiếng động bèn đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc này, ở bên ngoài có một người đàn ông đang đi dạo trong cửa hàng bên ngoài.

Khi thấy Tô Bạch đi ra, hần hơi giật mình, sau đó sắc mặt nhanh chóng bình thường trở lại.

“Xin chào, Quán trưởng của Nhà tang lễ Vân Mộng.” Người đàn ông trung niên mỉm cười với Tô Bạch.

“Xin chào, có chuyện gì cần tôi giúp không?” Tô Bạch cười nhẹ coi như chào hỏi.

“Ồ, là như thế này, nhà tang lễ của ta cần số lượng lớn hũ tro cốt. Không biết ở đây của ngươi có đặt không?” Người đàn ông trung niên nhìn chằm chằm vào mắt Tô Bạch một hồi, hai tay ngập ngừng khẽ run.

Nghe được lời của hần, Tô Bạch lắc đầu nói: “Rất xin lỗi, hũ tro cốt ở đây của ta đều làm thủ công, có thể đặt một hai cái, nhưng không có quá nhiều. Nếu muốn, ngươi có thể tùy ý chọn, hũ tro cốt trong cửa hàng của ta đều ở đây.”

Rõ ràng là ngày hôm qua có quá nhiều người chết, nhà tang lễ đã hết hũ tro cốt để dùng.

“Được.” Người đàn ông trung niên gật đầu, có chút bất đắc dĩ mà nhìn vào trong cửa hàng.

Sau đó, hần bị choáng váng bởi mấy hũ tro cốt ở đây.

Mặc dù rõ ràng là có một số hũ tro cốt thô ở đây, nhưng vẫn có rất nhiều tác phẩm đẹp.

Tác phẩm này, nhìn sơ qua có thể thấy người làm ra nó đã hao tổn rất tâm tư.

Hần dừng một chút rồi hỏi.

“Người có thể bớt thêm chút ít cho mấy hũ tro cốt ở đây không?”

Chương 301: Thi ban

“Không bớt được.” Tô Bạch lắc đầu cười nói.

Nghe được lời nói của hắn, người đàn ông trung niên thở dài.

Hũ tro cốt ở đây vô cùng tốt nhưng giá hơi mắc.

Nhưng đây cũng là điều dễ hiểu, dù gì nó cũng được làm thủ công chứ không phải bằng máy.

Hơn nữa, bên kia vẫn là một con hẻm.

Nghĩ đến đây, người đàn ông trung niên khựng lại, những hũ tro cốt được chạm trổ tinh xảo này có thể bán cho một số người có tiền kha khá.

Đến lúc đó cũng có thể tận dụng cái thủ công để thể hiện thành ý và hiếu tâm hơn để bắt đối phương trả giá gấp mấy lần, mấy chục lần, thậm chí hàng trăm lần.

Tất nhiên, một số người không thực sự có hiếu tâm khi mua cái này, họ chỉ mua vì mặt mũi, thế là đủ.

Dù sao đi nữa, cửa hàng kinh doanh này của hắn cũng không tạo ra nhiều khách hàng thân thiết

“Meo meo ...” Đúng lúc này, một tiếng mèo kêu meo meo vang lên, Tiểu Tội nhảy ra khỏi một cái hũ tro cốt, nó liếc nhìn người đàn ông trung niên, bước tới dụi vào người đối phương.

Tô Bạch không ngạc nhiên chút nào về chuyện này.

Khi nhìn thấy người đàn ông trung niên này, hắn biết rằng đối phương sắp chết.

Bởi vì hắn nhìn thấy được thi ban trên người của người đàn ông trung niên.

Thi ban trên gáy người đàn ông trung niên lớn dần thành từng mảng.

Có lẽ là do thi ban nằm phía sau người đàn ông trung niên nên đối phương hoàn toàn không nhận ra.

Suy cho cùng, những người bình thường hiếm khi quan sát những gì đang sau mình.

Tất nhiên, người bình thường không có thi ban trên cơ thể.

Xét cho cùng, thi ban là khi máu của cơ thể con người ngừng lưu thông và máu tụ lại dưới các lỗ chân lông dọc theo mạng lưới mạch máu do trọng lực.

Người bình thường như vậy thì gần như là chết.

“Đi đi đi ...” Người đàn ông trung niên nhìn thấy Tiểu Tội dụi vào mình, không khỏi có chút nhảy dựng lên, giọng nói có chút sợ hãi.

“Tiểu Tội, lại đây.” Tô Bạch gọi Tiểu Tội.

Nghे thấy chủ nhân gọi mình, Tiểu Tội lập tức chạy tới.

Tô Bạch chạm vào đầu Tiểu Tội và ôm nó vào lòng.

Hắn không có gì bất mãn nào với lời mắng đuổi Tiểu Tội của người đàn ông trung niên.

Trên đời này có người rất thích mèo, cũng có người rất ghét mèo và sợ mèo.

Hắn sẽ không làm những việc như giết mèo và ăn thịt mèo trước mặt những người thích mèo và hắn sẽ không ép người khác thích mèo.

Trên đời này, con người vẫn cần một chút bao dung.

“Ta mua hết những hũ tro cốt ngày của ngươi.” Người đàn ông trung niên nhìn Tô Bạch với vẻ mặt áy náy, lập tức nói.

“Ừm, được rồi, ta sẽ tính giá cho ngươi.” Tô Bạch gật đầu, sau đó bắt đầu tính giá từng cái một trên giấy.

Hắn viết tên, giá cả và số lượng của những hũ tro cốt và sắp xếp chúng thành một hàng, để người ta có thể dễ dàng nhìn thấy ngay lập tức.

Thấy vậy, người đàn ông trung niên ở bên cạnh ngẩn ra:

“Không phải ngươi bị mù sao? Sao ngươi còn có thể viết và ghi nhớ nhiều thứ như vậy?”

Tô Bạch nghe vậy thì nở nụ cười, nói: “Ta chỉ mới bị mù thôi, hơn nữa ta đã ghi hết những thứ trong cửa hàng này trong lòng

rồi, nên ta viết danh sách này cũng không thành vấn đề.”

Mặc dù sự thật có chút chênh lệch, nhưng cũng không sai biệt lắm, hẳn đúng là đã ghi nhớ đồ vật và hoàn cảnh của nơi này.

Ngay cả khi không cần liệt kê, hẳn cũng có thể nói được tổng giá của những thứ ở đây.

Nói cho cùng thì danh sách này còn phải đưa cho người đàn ông trung niên này xem.

“Thì ra là như vậy.” Người đàn ông trung niên ngó ra.

Sau đó hắn dừng lại và hỏi lại: “Như vậy là bao nhiêu tiền?”

“Ở đây có tổng cộng 123 hũ tro cốt, 73 hũ chất lượng thấp và 50 hũ chất lượng cao, trị giá 221.486. Không tính số lẻ cho người, người đưa 220.000 là được.” Tô Bạch nói với người đàn ông trung niên.

“Đắt quá...” Người đàn ông trung niên có chút sững sờ, không ngờ một lần mua hàng lại tiêu nhiều tiền như vậy.

Các sản phẩm chất lượng cao ở đây đều gần 3.000 đến 4.000.

Nhưng mà hắn ngẫm lại chạm tro tinh xảo kia thì cũng thấy bình thường.

Đây là những hũ tro cốt, nếu không thật sự có thể được coi là một tác phẩm nghệ thuật.

“Nếu người cần, trước tiên có thể đặt cọc 50.000, số dư còn lại có thể thanh toán sau khi ta gửi hũ tro cốt qua đó cũng được.

Đương nhiên, nếu xe của người có thể chứa được nhiều đồ như vậy, hiện giờ người có thể lấy về luôn.” Tô Bạch nói với người đàn ông trung niên.

“Ta sẽ trả tiền đặt cọc trước.” Người đàn ông trung niên ngập ngừng nói.

“Ừm, được rồi.” Tô Bạch gật đầu.

Sau đó hai người đã thảo ra một thỏa thuận và trao đổi với nhau.

“Mà này, gần đây người có gặp phải chuyện gì lạ không?” Tô Bạch đột nhiên nói khi người đàn ông trung niên chuẩn bị rời đi.

Nghe thấy lời của hắn, người đàn ông trung niên giật mình, sau đó mỉm cười: “Sao vậy, ông chủ, người có thể xem bói nữa à.”

“Một chút.” Tô Bạch gật đầu.

Có năng lực dự đoán đường cong cao cấp, hắn thực sự có thể nhìn thấy một vài thứ.

Nói hắn coi bói, cũng có thể coi là vậy.

Nghe thấy lời của hắn, người đàn ông trung niên cười nhạt: “Ông chủ, bây giờ đã là năm 3627 rồi, sao người còn mê tín như vậy.

Vậy thì chờ tới lúc người đem hũ tro cốt đến thì tính cho ta đi, bây giờ ta không có thời gian.”

Nói xong, hắn vẫy tay rồi bước ra ngoài.

Khi hắn ra tới cửa và chuẩn bị lên xe, hắn vô tình liếc mắt nhìn về phía cửa hàng bán hũ tro cốt.

Sau đó, hắn nhìn thấy ông chủ mù kia đang nhìn chằm chằm vào hắn với đôi mắt vô thần.

Như thể đôi mắt đó có thể nhìn thấy hắn vậy.

“Đúng là không bình thường.” Vương Lương bị dọa sợ hết hồn, không khỏi cảm thán.

“Ong ong ...” Đúng lúc này, điện thoại di động của hắn vang lên.

Vương Lương nghe điện thoại.

“Chồng, người mua hàng xong chưa?” Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên từ đầu dây bên kia.

“Mua xong rồi.” Vẻ mặt oán giận trên mặt Vương Lương biến mất, thay vào đó là vẻ dịu dàng.

“Ừm, bây giờ nhà tang lễ rất bận, mau về đi.” Giọng nữ thúc giục.

“Được, được, ta sẽ về ngay.” Vương Lương vội đáp một tiếng, sau đó lên xe lái đến thành phố Vân Mộng.

Ngày hôm qua có rất nhiều người chết ở thành phố Vân Mộng, vì vậy hắn chỉ bớt chút thời gian đến đây để mua một số hàng

hóa.

Bây giờ phải quay lại càng sớm càng tốt.

Bên kia, Tô Bạch “nhìn” Vương Lương rời đi với vẻ mặt trầm tư.

Vương Lương này nhất định là gặp người sống lại, nếu không sẽ không có biểu hiện kỳ quái như vậy.

Suy nghĩ một chút, hắn lấy điện thoại di động ra bấm số của Trương Tam: “Người giúp ta điều tra thông tin của nhà tang lễ Vân Mộng và Quán trưởng của nhà tang lễ Vân Mộng.”

“Được, ông chủ.” Trương Tam đáp.

Sau đó, Tô Bạch cúp điện thoại.

“Meo meo ...” Lúc này Tiểu Tội mới kêu lên.

“Bây giờ không đi.” Tô Bạch vuốt ve cái đầu nhỏ của Tiểu Tội, lắc đầu.

Hiện giờ hắn không thể tự bảo vệ mình, sức mạnh của hắn đã giảm đi rất nhiều, nếu như hắn lỗ mãng như trước đây thì hắn sẽ gặp rắc rối.

Hơn nữa, bây giờ hắn vẫn còn một số việc phải làm.

Phải biết rằng, nhiệm vụ ước nguyện của Tề Duyệt, Vương Húc và Lê Song Song vẫn chưa được hoàn thành.

Đối với nhiệm vụ của Lê Song Song, Tô Bạch đã cử Trương Tam đi.

Hiện giờ hắn còn hai nhiệm vụ phải hoàn thành, một là ước nguyện của Vương Húc, hai là ước nguyện của Tề Duyệt.

Ước nguyện của Vương Húc là được về nhà.

Tô Bạch đã kêu Quản Gia mang một phần thịt qua, ước chừng mấy ngày nữa sẽ tới nơi.

Đối với nguyện vọng của Tề Duyệt thì có chút phức tạp, đôi phương muốn gột rửa oan khuất cho mình.

Chỉ là chuyện này đã xảy ra vài năm rồi.

Không ai quan tâm đến những oan khuất của đôi phương.

Cho dù Tô Bạch không có nhiệm vụ ước nguyện này, hấn cũng sẽ không quan tâm.

Oan khuất trên thế giới quá nhiều.

Hấn là một con người, không phải là thần.

Không thể lo tất cả mọi thứ.

Chương 302: Ác thú số 1

Tô Bạch suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn quyết định nhờ cậu Quản Gia đi làm loại chuyện này.

Bây giờ tuy nói Trương Tam có thể lực nhất định ở chợ số 76, nhưng rất khó để đối phương có thể làm hoàn hảo mà không lộ ra dấu vết.

Mà chuyện này, một khi dấu vết đã lộ ra thì như nước đổ khó hốt, khó có thể xoay chuyển được.

Mà không chế dư luận trên Internet là điểm mạnh của Quản Gia.

Tất nhiên, yêu cầu Quản Gia làm việc này rất có thể sẽ phải tiết lộ một số thông tin về hắn.

Có lẽ đối phương có thể suy ra lý do tại sao hắn làm điều đó từ hành vi của mình.

Nhưng làm việc chính là như vậy.

Muốn đạt được thì phải bỏ ra.

Hơn nữa, Tô Bạch dám để lộ những chuyện này, đó cũng là một sự tự tin nhất định.

Tình huống bây giờ của hắn không giống như lúc mới vào Ảnh Tử.

Hắn không chỉ có năng lực tự vệ nhất định mà còn có được một viên Lương Giới Châu.

Cho dù Quản Gia đã biết một vài thứ thì đối phương cũng khó có thể làm gì được hắn.

Cho dù sau này trở mặt, đối phương cũng không thể kìm hãm được hắn.

Nghĩ vậy, Tô Bạch bèn gửi tin nhắn cho Quản Gia.

Sau đó, hắn lấy Bích Ngọc Trúc mà hắn luôn để ở trong tay nắm ghim và bắt đầu chạm trổ nó.

Một lúc sau, một người đàn ông cao gầy mặc bộ âu phục đen được hewn khắc ra.

Người đàn ông đang cầm một chiếc ô và đôi mắt của hắn đang nhắm lại, tạo cảm giác thanh thản.

Nếu như có ai đó ở bên cạnh Tô Bạch, họ thậm chí sẽ nghĩ rằng thứ mà hắn đang khắc là một người chết, không phải người sống.

Người này chính là Tản Đồ.

Ngón tay Tô Bạch khẽ động đậy, mặt cửa rơi xuống.

Chỉ chốc lát sau, Tản Đồ được chạm khắc hoàn thành.

Tô Bạch nhìn bức điêu khắc và im lặng.

Không biết tại sao, trong lòng hắn có một cảm giác,

Trong thời gian tới mình và Tản Đồ sẽ còn tiếp tục có quan hệ.

“Ông ông...” Đúng lúc này, điện thoại của hắn đột nhiên vang lên.

Tô Bạch mở điện thoại di động, là Quản Gia gọi tới.

Tô Bạch trả lời điện thoại.

“Mặt Thú, ta đang làm những gì ngươi nói. Theo ước tính thì sẽ biết kết quả trong tháng này. Ngoài ra, những thứ ngươi muốn trước đó và vũ khí đều đã đến chợ số 76. Sẽ mất khoảng một giờ hoặc lâu hơn. Chỗ ngươi có bất tiện không?” Giọng của Quản Gia truyền ra từ điện thoại.

“Tiện, hiện giờ ta đang ở cửa hàng của mình, ngươi có thể đưa đến đây.” Tô Bạch dừng lại, sau đó nói.

“Ừm, được, ta sẽ cho người đưa qua.” Quản Gia trả lời rồi cúp điện thoại.

Tô Bạch đặt tác phẩm điêu khắc bên cạnh vào trong không gian linh tính, sau đó đưa tay vuốt nhẹ điện thoại.

Ngày hôm qua, Quản Gia yêu cầu hắn chọn giữa 100.000 điểm cống hiến và vũ khí. Tô Bạch đã chọn vũ khí.

Dù sao thì 100.000 điểm cống hiến không có nghĩa lý gì đối với hắn.

Hắn có năng lực dự đoán đường cong cao cấp và có thể biết rõ các quy luật của thị trường. Hắn có thể kiếm được tiền theo ý mình.

Thế nhưng vũ khí như thế rất hiếm.

Ngày hôm qua, Tô Bạch đã xem thông tin của vũ khí.

Vũ khí là một khẩu súng bắn tĩa hạng nặng do Viện Hàn lâm Khoa học Liên bang chế tạo thủ công bằng khoáng thạch có thể tấn công mục tiêu ở khoảng cách xa.

Theo dữ liệu của Viện Hàn lâm Khoa học Liên bang.

Loại vũ khí này, cộng với viên đạn đặc biệt, có thể dễ dàng xé toạc da thịt của người sống lại.

Người sống lại cấp Mãng, đơn giản là không thể chống lại.

Chỉ có cấp Giao mới có thể dùng xác thịt để chiến đấu chống lại súng bắn tĩa hạng nặng linh năng này.

Hơn nữa, cho dù là cấp Giao cũng khó có thể chống lại khẩu súng bắn tĩa này, cũng sẽ phải chịu một ít thương tích nhất định.

Khẩu súng bắn tĩa hạng nặng này được gọi là Ác thú số 1.

Chỉ có năm cái trong toàn Liên bang.

Tổng cộng chỉ có 53 viên đạn.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch lắc đầu.

Quản Gia đưa cho hắn một khẩu súng.

Hắn vẫn phải tự đi mua đạn.

Một viên đạn có 100 điểm công hiến, tức là 20 triệu một viên đạn.

Lần này, Tô Bạch trực tiếp mua hết hàng tích trữ của Quản Gia, mua 26 viên đạn, tiêu hết 2.600 điểm công hiến, tính ra tân tệ, giá 520 triệu.

“Ông ơng...” Đúng lúc này, điện thoại của Tô Bạch vang lên.

Đó là cuộc gọi của Trương Tam.

“Ông chủ, ta đã kiểm tra thông tin rồi. Nhà tang lễ Vân Mộng được thành lập cách đây 140 năm và là nhà tang lễ lâu đời

nhất ở thành phố Vân Mộng.

Quán trưởng của nhà tang lễ hiện nay là cháu trai cả đời thứ sáu của người sáng lập ban đầu, tên là Vương Lương, sinh năm 3590, hiện góa vợ, có một con trai, trường trung học cơ sở thành phố Vân Mộng... “

Tô Bạch vừa nghe Trương Tam thuật lại vừa gõ ngón tay lên bàn.

Hắn cảm thấy hơi kỳ lạ. Sau khi vợ chết, Vương Lương không hề đi tìm vợ.

Theo thông tin mà Trương Tam điều tra được, Vương Lương từ trước đến nay luôn sống ẩn dật và ít giao du với người ngoài.

Nói như vậy, một người như thế rất khó trở thành mục tiêu sống lại.

“Ông chủ, có muốn ta cử người liên lạc với Vương Lương không?” Trương Tam thăm dò hỏi.

“Không cần.” Tô Bạch trực tiếp từ chối đề nghị của Trương Tam.

Đùa gì chứ, bên cạnh Vương Lương có sống lại.

Nếu người làm đối phương chú ý đến, người sẽ gặp rắc rối lớn.

“Được rồi, người đi làm việc của mình đi, chuyện này người không cần phải theo nữa.” Tô Bạch dừng lại, sau đó nói.

“Được rồi, ông chủ.” Trương Tam đáp.

Sau đó cả hai trò chuyện thêm vài câu rồi cúp máy.

Một lúc sau, có một chiếc ô tô dừng trước cửa tiệm Tô Bạch, hai người đàn ông mặc đồ đen bước xuống xe.

Sau khi hai người áo đen xuống xe, trực tiếp đặt hai cái rương xuống sàn cửa hàng, sau đó quay đầu xe bỏ đi.

Trong suốt quá trình này, cả hai thậm chí không nói một lời, cứ như thể những người làm chuyện này không phải là bọn họ.

Tô Bạch “nhìn” xuống đất.

Trên mặt đất là hai cái rương, một lớn và một nhỏ.

Một là hình chữ nhật và một là hình vuông.

Ngay cả khi không mở rương ra, Tô Bạch cũng có thể cảm nhận được trong rương có thứ gì.

Hình hộp chữ nhật là khẩu súng bắn tỉa và hình vuông là thân xác của Vương Húc.

Thân xác của Vương Húc không có gì để nói, nó giống như miếng cá, Tô Bạch cũng không có chút xa lạ.

Những gì hấn chú ý đến là khẩu súng bắn tỉa hạng nặng trong cái rương hình chữ nhật.

Súng bắn tỉa hạng nặng cộng với nòng súng dài hơn hai mét có hình dáng tổng thể hợp lý.

Trong thân súng, dưới sự kết hợp của các bộ phận được đánh bóng cẩn thận, làm cho nó có một khí chất dữ tợn.

Thời điểm Tô Bạch cảm nhận được khẩu súng, anh có thể cảm nhận rõ ràng sức công phá do khẩu súng mang lại.

Hắn lập tức hiểu rằng số liệu mà Quân Gia đưa ra thực sự hết chỗ chê.

Uy lực bốn phía thực sự rất mạnh mẽ.

Tô Bạch đứng dậy đưa tay sờ cái rương hình chữ nhật.

Hắn có thể cảm nhận được rằng trong cái rương này, dường như có một con thú dữ nào đó đang gầm thét, sẵn sàng xé xác tất cả những kẻ thù trước mặt nó.

“Thật may là lúc đó Phúc Lương Sinh không dùng khẩu súng này.” Tô Bạch trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác vui sướng.

Nếu Phúc Lương Sinh sử dụng khẩu súng này, hắn cảm thấy rằng mình không có cơ hội chiến thắng.

Sau đó Tô Bạch vui vẻ hơn một chút.

Bây giờ, với khẩu súng này và cảm giác súng tuyệt đối, sức mạnh của hắn đã được cải thiện rất nhiều.

Nó không khác nhiều so với lúc mình có dự đoán đường cong cao cấp.

Xem như là đã giải quyết được tình trạng khó khăn hiện giờ của hắn.

Tất nhiên, Tô Bạch hiện giờ bị mù nên không thể ngắm bắn người khác từ xa.

Nhưng... Ai nói súng bắn tỉa không thể sử dụng ở cự ly gần.

Với Thể lực sung mãn hiện giờ của Tô Bạch, cùng với sự trợ giúp của cảm giác súng tuyệt đối.

Hoàn toàn có thể tiêu diệt kẻ thù ở cự ly gần.

Ngay lập tức, Tô Bạch cất súng và thân xác xong thì dùng điện thoại di động gọi cho Vương Lương.

“Bây giờ ta sẽ mang hũ tro cốt đến cho ngươi.”

Chương 303: Hoa độc

Trong nhà tang lễ, Vương Lương ngăn người nhìn điện thoại di động.

“Sao vậy?” Trong nhà tang lễ, một người phụ nữ hỏi Vương Lương.

Nghe vậy, Vương Lương lắc đầu: “Không có chuyện gì, hôm qua ta mua mấy cái hũ tro cốt, ông chủ định mang qua cho ta.”

Nói đến đây, hắn dừng lại một chút.

Lúc này, hắn mới nhớ ra điều gì đó.

Ông chủ nói rằng hắn đã tự mình mang hũ tro cốt sang đây.

Nghĩ đến đây, Vương Lương nuốt một ngụm nước bọt.

Theo như hắn biết thì ông chủ cửa hàng bán hũ tro cốt là một người mù, làm cách nào mà đối phương đưa sang đây được?

Lẽ nào đối phương lái xe?

Không thể nào.

Vương Lương đột nhiên cảm thấy suy nghĩ của mình có chút buồn cười.

Đối phương là người mù, làm sao có thể lái xe đến đây?

Trừ phi đối phương không muốn sống nữa.

Hắn đoán rằng đối phương chắc là ngồi xe của người khác sang đây.

“Ồ. Tốt rồi, đúng lúc chỗ chúng ta cũng không còn nhiều hũ tro cốt.” Người phụ nữ gật đầu.

Sau đó, người phụ nữ bắt đầu bận rộn.

Vương Lương nhìn đường cong uyển chuyển và khuôn mặt trẻ đẹp của người phụ nữ, trong lòng đột nhiên bình tĩnh lại.

Hắn có một người vợ đức hạnh, xinh đẹp và một đứa con trai hiếu chuyện.

Có thể nói hắn là một người chiến thắng trong cuộc sống.

“Đứa nhóc Tiểu Chí này không biết đang ở đâu, phải để hần giúp đỡ một tay.” Vương Lương lẩm bẩm một tiếng.

Nói đến đây, hần chợt sững người, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

Thế nhưng lạ ở chỗ nào thì có chút không thể nói.

“Chồng, đến giúp xử lý cái xác này.” Lúc này, người phụ nữ đột nhiên cắt ngang suy nghĩ của Vương Lương, kêu hần tới giúp.

“Được, ta đến đây.” Vương Lương đáp một tiếng rồi đi tới.

Sau đó, trước mặt hần xuất hiện một thiếu niên,

Người thiếu niên này tái nhợt, mặt mày thanh tú, trên mặt lộ rõ dấu vết trang điểm.

Nhìn thấy thiếu niên này, Vương Lương hơi sững sờ. Không biết tại sao, nhưng hần cảm thấy người thiếu niên này rất quen thuộc.

Thế nhưng hần không thể nói hần quen ở đâu.

“Từ Tuệ, ngươi có nghĩ là chúng ta đã gặp người này rồi không? Đó có phải là thân thích nào đó của chúng ta không?” Vương Lương nhìn chằm chằm thi thể của thiếu niên, không khỏi hỏi.

Nghe được lời này của hần, Từ Tuệ nở nụ cười dịu dàng:

“Không có, người thân của hần hôm nay làm lễ truy điệu xong, không ai biết hần. Ngươi cảm thấy hần hơi quen, có thể đó là hần và Từ Chí là bạn học chẳng.”

“Ồ.” Vương Lương nghe xong, trong lòng chợt chợt bừng tỉnh.

“Được rồi, hôm nay hần cần phải hỏa táng, ngươi xử lý thi thể một chút.” Từ Tuệ đưa con dao cho Vương Lương và thúc giục.

Bởi vì khi thiêu xác là từ ngoài vào trong, nên trước khi đốt xác, bọn họ đều cần dùng con dao cắt qua nội tạng của tử thi.

Nếu không thì, xác chết rất có thể xảy ra một vụ nổ trong lò thiêu.

Vương Lương ngơ ngác cầm lấy con dao, nhìn con dao một lúc lâu, không hiểu sao trong lòng lại có chút đau buồn.

Đột nhiên hắn cảm thấy có một cảm giác ẩm ướt trên miệng, hắn mở miệng ra, nhất thời trong miệng hắn cảm thấy có vị mặn.

Lúc này hắn mới nhận ra không biết từ lúc nào, hắn thực sự bật khóc.

“Tại sao ta lại khóc?” “Vương Lương thần thờ lắm lắm.”

Sau đó, con dao trong tay bắt đầu rạch bụng tử thi.

Chỉ cần một nhát, ‘thi thể’ co giật và run nhẹ.

Nhưng Vương Lương dường như không hề hay biết, tiếp tục làm công việc của mình.

Bên cạnh hắn, Từ Tuệ vẫn cười với hắn, ánh mắt đầy yêu thương.

...

Trên đường núi, một chiếc xe Benz lái vững vàng giữa đường núi.

Trong quá trình chạy, chiếc xe không hề xảy ra xóc nảy.

Đoán chừng bất cứ ai nhìn thấy cảnh tượng này sẽ nghĩ rằng tài xế là một tài xế lão luyện.

Thế nhưng, người lái xe là một thiếu niên trông gầy gò với đôi mắt trống rỗng và không có tiêu cự.

Trên đời này luôn tồn tại rất nhiều điều vô lý.

Người đàn ông mù lái xe, người cha rạch nội tạng của con trai mình.

Đều sẽ xảy ra.

“Ong ong ...” Đúng lúc này, điện thoại di động của Tô Bạch vang lên.

Tô Bạch lấy điện thoại ra, trả lời cuộc gọi.

“Ta vừa mới điều tra ở đây một chút, ta đã phong tỏa người sống lại ở nhà tang lễ Vân Mộng rồi.”

Người sống lại này là một người sống lại cấp Mãng, xếp thứ 517 trong bảng đen, nữ, mật danh là Độc Hoa. Năng lực là can thiệp vào nhận thức của mọi người. người sống lại này cực kỳ xảo quyệt, ta đề nghị người không nên tiếp xúc ở khoảng cách gần với người đó.”

Đầu dây bên kia của điện thoại truyền đến giọng nói của Quản Gia.

Lúc Tô Bạch đi ra, hắn đã nhờ Quản Gia thu thập tin tức về nhà tang lễ này.

rương Tam hiện giờ chỉ thích hợp làm những việc nhỏ, loại chuyện liên quan đến người sống lại này vẫn cần sự hợp tác của Quản Gia.

“Nàng quá nhiều nhận thức của con người bằng cách nào?” Tô Bạch nhẹ nhàng bẻ lái, rẽ vào một góc, chậm rãi hỏi.

Nếu hắn biết phương thức sử dụng năng lực của đối phương, hắn sẽ dễ dàng chiến đấu hơn rất nhiều.

“Không biết, người của chúng ta không trực tiếp tiếp xúc với nàng.” Quản Gia nói: “Chờ một lúc nữa ta sẽ gửi thông tin liên quan đến nàng cho người.”

“Được.” Tô Bạch đáp.

Lập tức, Quản Gia cúp điện thoại rồi gửi thông tin qua.

Tô Bạch lấy điện thoại di động ra, bắt đầu kiểm tra tư liệu bằng cách nghe.

Đây cũng là chuyện không có biện pháp, dù sao thì hiện giờ hắn bị mù, dùng điện thoại di động vẫn còn có chút bất tiện.

“Tư Tuệ, mật danh Độc Hoa, nữ, sinh năm 3596, người ở thành phố Hồng Bình, tỉnh Tây Vũ, chết năm 3620. Nguyên nhân cái chết được đánh giá là tự tử do có vấn đề về tinh thần.

Người này có tiền sử bệnh tâm thần và từng ở bệnh viện tâm thần số 1 thành phố Hồng Bình. Hồ sơ bệnh án cho thấy người này mắc chứng rối loạn hoang tưởng, thường ảo tưởng về một gia đình hoàn mỹ và có ngoại hình vô cùng xinh đẹp.

Tuy nhiên, theo điều tra, thì bởi vì người này có tướng mạo xấu xí, thân hình thấp bé và có vấn đề về tinh thần nên vẫn

chưa lập gia đình.

Sau khi Từ Tuệ trở thành người sống lại, đã nhiều lần phạm tội nghiêm trọng ở tỉnh Tây Vũ, nhưng vì năng lực đặc thù của mình mà người này ẩn nấp cực kỳ giỏi. Đồ Long Bộ đã bao vây và trấn áp nhiều lần, nhưng vẫn luôn không tìm thấy đối phương, dẫn đến đối phương đã chạy trốn...”

Tô Bạch lái xe, yên lặng nghe thông tin của Từ Tuệ và tội danh của đối phương, đồng thời bắt đầu tìm kiếm tin tức hữu dụng.

Sau đó hần lắc đầu thở dài.

Sau khi Từ Tuệ trở thành người sống lại, vấn đề tinh thần của đối phương rõ ràng được cải thiện.

Nàng đã có thể sử dụng năng lực của mình để can thiệp vào nhận thức của mọi người.

Thật sự có một gia đình.

Nói cách khác, năng lực của đối phương cũng như bệnh tâm thần của đối phương rất hòa hợp với nhau.

“Độc Hoa...” Tô Bạch lầm bầm nói.

Sở dĩ Từ Tuệ lấy mật danh này là sau khi đối phương sống lại đã trở nên xinh đẹp và cực kỳ hung ác.

Sau khi đối phương có một gia đình, thì đều dụ dỗ người cha giết con mình.

Sau đó sẽ giết chết người cha này.

Thủ đoạn cực kỳ biến thái.

Tô Bạch cau mày, hần không hiểu tại sao đối phương lại muốn làm như vậy.

Theo lý, đối phương đã có năng lực có một gia đình ‘hoàn mỹ’, vậy tại sao lại phá hủy gia đình này?

Là bởi vì đối phương là người sống lại?

Nghĩ đến đây, Tô Bạch lắc đầu phủ nhận.

Hần đoán đây chỉ là một phần lý do.

Phải có một lý do sâu xa hơn.

Bởi vì hiệu suất giết người kiểu này quá thấp và rất phiền phức.

Chương 304: Ngạt thở

“Tiểu Tuệ, sau này ngươi cũng có cha.” Giọng của một người phụ nữ trung niên vang lên.

Một cô gái ngơ ngác nhìn người đàn ông trung niên sau lưng mẹ với vẻ mặt rụt rè.

“Đến đây... gọi cha.” Người phụ nữ trung niên cười nói với Từ Tuệ.

Từ Tuệ nhìn người đàn ông trung niên gầy gò với vẻ mặt rụt rè, nhưng vì khao khát có một gia đình trọn vẹn trong lòng, nàng vẫn lên tiếng: “C... Cha...”

“Nhìn đi, Tiểu Tuệ cũng gọi ngươi là cha.” Người phụ nữ trung niên cười nói với người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên nở một nụ cười âm áp: “Đúng vậy, đã gọi là cha rồi...”

“Cha...” Ở bên kia, một nam sinh cũng gọi với người đàn ông trung niên.

“Được rồi, ta phải đi, sau này sẽ để Tiểu Tuệ cho ngươi chăm sóc.” Người phụ nữ trung niên nói với người đàn ông trung niên.

“Được, ngươi yên tâm cứ đi ra ngoài.” Người đàn ông trung niên gật đầu, vẫn tươi cười.

“Tiểu Tuệ, sau này con phải nghe lời cha nhiều hơn.” Người phụ nữ trung niên nói với Từ Tuệ.

Nước mắt của Từ Tuệ từ từ chảy xuống, rồi gật đầu.

Sau đó, người mẹ xách rương hành lý đi ra ngoài.

Đứa bé trai kia đang chơi đồ chơi ở phòng ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại người đàn ông trung niên và Từ Tuệ.

Người đàn ông trung niên đứng đặc ngồi trên sô pha, nhìn Từ Tuệ đang nức nở bên cạnh, cau mày lộ ra vẻ không kiên nhẫn.

Ngay lập tức, hắn dừng lại, vẫy tay với Từ Tuệ và mỉm cười.

“Tù Tuệ, lại đây.”

Tù Tuệ nhìn nụ cười của người đàn ông trung niên, không hiểu sao trong lòng lại sinh ra sự sợ hãi.

Nhưng nàng nghĩ đến mẹ để mình nghe lời ba nên nén sợ hãi bước tới.

Sau đó, người đàn ông trung niên ôm Tù Tuệ vào lòng, một tay đột nhiên che mặt Tù Tuệ, khóe miệng dần dần nhếch lên ý cười.

Ngay lập tức, Tù Tuệ ngửi thấy mùi thuốc lá trên lòng bàn tay của người đàn ông trung niên, mũi nàng cố gắng hít thở, nhưng lại phát hiện mũi chỉ có thể tiếp xúc gần với lòng bàn tay thô ráp của người kia, hoàn toàn không hít thở được chút không khí nào.

Nàng muốn há to miệng để thở bằng miệng.

Nhưng lúc này, người đàn ông trung niên cũng phát hiện ra ý đồ của nàng, trên mặt nở nụ cười biến thái dữ tợn, bàn tay thoáng dờ xuống.

Lúc này Tù Tuệ cho dù há to miệng cũng không thở nổi.

Nàng hoảng sợ quơ cánh tay, cố gắng thoát khỏi tay người đàn ông trung niên, nhưng lại phát hiện sức lực của đối phương quá lớn, nàng căn bản là không thể thoát khỏi hắn.

Lúc này, trong lòng nàng đã bị nỗi sợ hãi chiếm cứ.

Nàng sắp chết!!!

Nhưng cũng chính vào lúc này, trong đầu nàng lóe lên một tia sáng, nàng nhanh trí, hai mắt khẽ trợn tròn, ngừng giãy dụa.

Người đàn ông trung niên bịt kín Tù Tuệ một hồi, sau đó mới chậm rãi buông ra.

Khi hắn buông tay, Tù Tuệ ngay lập tức chạy trốn khỏi người đàn ông trung niên, nhìn chằm chằm vào người đàn ông trung niên với ánh mắt sợ hãi.

Người đàn ông trung niên nhìn bàn tay của mình và sửng sốt một lúc.

Vào ngày đó, Tù Tuệ phát điên.

“Vù vù...”

Chiếc xe benz dừng lại trước cửa của nhà tang lễ.

Lúc này nhà tang lễ không mở lò, bên ngoài cũng không có xe đậu, có vẻ hơi vắng vẻ.

Thật ra thì ở thành phố Vân Mộng dù có nhiều người chết, nhưng mà cũng có không ít người chết vì nhặt vàng tài.

Thi thể của đối phương hoàn toàn không thể thiêu.

Thậm chí thi thể của những người này, cũng như số vàng trên đường phố, đã được các bộ phận liên quan xử lý.

Ngay cả thi thể, thân nhân cũng không có.

Cho nên rất nhiều người đến nhà tang lễ mua những hũ tro cốt để làm mộ chôn quần áo và di vật chứ không phải tới để đốt xác.

Mà khi hũ tro cốt của nhà tang lễ Vân Mộng đã được bán hết, nơi này cũng trở nên vắng lạnh.

Tô Bạch xuống xe, nhìn về phía nhà tang lễ, hơi nhú mày.

Hắn có thể cảm giác được trong nhà tang lễ không biết vì sao bầu không khí có chút kỳ quái.

Tô Bạch ngồi xổm dưới đất, lấy ra chiếc hộp chứa Ác thú số 1 từ trong không gian linh tính.

Ngay sau đó, hắn bắt đầu tiến hành điều chỉnh thử độ chính xác của Ác thú số 1.

sau khi làm xong những thứ này, hắn lấy cái hộp bọc 26 viên đạn và lấy đạn ra khỏi đó.

Đạn của Ác thú số 1 rõ ràng được làm nhân tạo, độ chi tiết cực kỳ chính xác.

Tô Bạch có thể cảm giác được dấu vết của một số loại khoáng thạch linh năng trong viên đạn.

Khi cảm giác viên đạn, hắn cũng có thể hiểu tại sao viên đạn lại có giá 20 triệu.

Khoáng thạch linh năng rất khó làm cho tương thích, bất cần một chút là có thể gây ra những rủi ro ngoài sức tưởng tượng.

Chỉ riêng với kỹ thuật dung hợp khoáng thạch linh năng, viên đạn này đã trị giá 20 triệu.

“Xem ra sau này chúng ta cũng phải chú ý tới việc phát triển khoáng thạch linh năng và dược liệu.” Tô Bạch đột nhiên nghĩ thầm.

Bây giờ hắn có tiền, nếu dùng số tiền này để giới thiệu nhân tài phát triển khoáng thạch linh năng và dược liệu linh năng, có lẽ sẽ có tác dụng lớn để nâng cao thực lực của bản thân.

Dù sao cũng đã đến lúc ném tiền vào nó.

“Hu hu...” Đúng lúc này, trong nhà tang lễ vang lên tiếng khóc.

Tô Bạch nghe được âm thanh, mười viên đạn trong tay nhanh chóng nấp vào băng đạn.

Ngay sau đó, hắn nấp đạn, lấy băng đạn ra và nấp một viên đạn vào đó.

Sau khi làm xong những thứ này, hắn dọn dẹp cái rương vào không gian linh tính, nín thở, cầm một khẩu súng bắn tỉa hạng nặng và đi về phía nhà tang lễ.

Khi hắn đến, Tô Bạch đã xem kỹ hồ sơ của Từ Tuệ.

Trong hồ sơ, hắn đã tìm thấy một thông tin rất quan trọng.

Khi Từ Tuệ giết người, nàng đã từng để lại một nhân chứng sống.

Mặc dù nghe nói, nhân chứng sống này sống không được bao lâu thì bị bệnh chết.

Nhưng trong lời tường thuật của nhân chứng sống đó, hắn có dấu hiệu mờ mờ để thoát khỏi năng lực của Từ Tuệ.

Sau khi người đàn ông chết, theo báo cáo khám nghiệm tử thi vào thời điểm đó, người đàn ông đã chết được vài ngày.

Và điều này rất giống với đặc điểm của Vương Lương.

Dựa vào điều này, Tô Bạch đã đưa ra suy đoán.

Việc sử dụng năng lực của Từ Tuệ rất có thể là có mối quan hệ nhất định với hoạt động của chính con người.

Ví dụ như nhìn nhau bằng mắt, hoặc là hít thở, v.v...

Vì vậy, sau khi Tô Bạch đến đây bèn nín thở, không định hít thở chút không khí nào ở đây.

Nhưng khi đến đây, khi cảm giác toàn bộ nhà tang lễ bằng cảm giác dã thú, hắn đã phát hiện ra một điều vô cùng kỳ lạ.

Khi ở đây, hắn chỉ nhìn thấy Vương Lương đang khóc trước một thi thể, hắn không thể cảm giác được bất kỳ người nào khác bằng cảm giác dã thú.

Ngay cả trong thuộc tính cảm giác của hắn, cũng giống như mất đi hiệu lực, căn bản là không nhắc nhở hắn rằng ở đây rất nguy hiểm.

“Chẳng lẽ... đối phương đã rời đi?” Tô Bạch đi đến bên cạnh Vương Lương, nhú chặt mày.

Nhưng vào lúc này, thân thể Vương Lương đột nhiên bị một lực lượng vô hình kéo lên, khuôn mặt lập tức đỏ bừng.

Nhìn thấy cảnh này, Tô Bạch nâng Ác thú số 1 lên và bắn vào gáy Vương Lương.

“Pằng!” Một tiếng nổ vang lên từ bên trong Ác thú số 1 và hòng súng, viên đạn lập tức xuyên qua cổ áo Vương Lương và trúng bức tường phía sau Vương Lương.

Không ai bị bắn trúng.

Vương Lương vẫn bị nhấc lên, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi, đáng vẻ như không thở nổi.

Chương 305: Sai rồi

Trong lòng Tô Bạch chấn động mạnh khi cảm nhận được cảnh tượng trước mắt.

Hắn có thể cảm giác rõ ràng có người đứng sau Vương Lương...

Người kia che kín miệng và mũi của hắn, khiến Vương Lương không thở được, muốn bịt chết đối phương.

Nhưng điều mà Tô Bạch không thể hiểu được là, hắn lại không thể dùng cảm giác đã thú để cảm giác được sự tồn tại của người đó.

Ngay cả năng lực cảm giác, cũng không nhắc nhở một lời nào.

Điều này khiến hắn sinh ra cảm giác khó chịu, như thể khả năng của hắn không còn hoạt động nữa.

“Không đúng!”

Trong lòng Tô Bạch lập tức phủ nhận ý nghĩ này.

Cảm giác của hắn trừ khi gặp phải những người cực kỳ mạnh, nếu không sẽ không xảy ra việc ngoài ý muốn này.

Còn Từ Tuệ, là người sống lại cấp Mãng, hoàn toàn không thể đạt tới trình độ này được.

Cho nên, nhất định là chỗ khác xảy ra vấn đề rồi.

Đại não của Tô Bạch nhanh chóng chuyển động, bắt đầu nhanh chóng nhớ lại những tài liệu đã đọc lúc trước.

Sau đó, hắn chợt nhớ ra một chuyện.

Đồ Long Bộ từng nhiều lần vây quét Từ Tuệ, nhưng đều để cho đối phương chạy thoát.

Phải biết rằng Đồ Long Bộ biết khả năng và lực lượng của Từ Tuệ, khi vây quét Từ Tuệ chắc chắn phải chuẩn bị kỹ càng hết rồi.

Nhưng, người kia vẫn nhiều lần trốn thoát, thậm chí còn không hề thấy bóng dáng đâu hết.

Cho nên, khả năng dự đoán của đối phương có chút kỳ lạ.

Điểm kỳ lạ này, có thể khiến cho Từ Tuệ tránh được sự chuẩn bị kỹ càng của Đồ Long Bộ.

Nghĩ đến đây, trong đầu Tô Bạch chợt lóe lên tia sáng.

“Sai rồi...đều sai hết rồi.”

Hắn nhìn Vương Lương sắc mặt đã có chút xanh tím bằng một đôi mắt vô thần, trong lòng hiểu ra điều gì đó.

Nếu như nói Đồ Long Bộ đã chuẩn bị kỹ càng mà vẫn không tìm thấy dấu vết nào của Từ Tuệ.

Điều đó có nghĩa là sự chuẩn bị của Đồ Long Bộ, là sai sự thật.

Chuẩn bị xong hết rồi, ngược lại là không thể tìm thấy Từ Tuệ!

Nghĩ đến đây, Tô Bạch không còn nín thở nữa, bắt đầu hít thở tự nhiên.

Theo mùi máu tươi xộc vào lỗ mũi, không biết từ lúc nào mà trên người hắn bắt đầu biến thành màu đỏ hơi tía.

Cùng lúc đó, trong cảm giác của hắn, sau lưng Vương Lương mơ hồ xuất hiện một bóng người.

Đó là một người phụ nữ rất đẹp, đôi mắt chứa đầy vẻ dịu dàng.

Khi cảm giác được người phụ nữ kia, Tô Bạch lần nữa nâng súng ngắm lên, chĩa vào người kia.

Tuy nhiên, khi cảm nhận được sự dịu dàng trong mắt người kia, hắn hơi do dự.

Ánh mắt của người kia, rất giống mẹ hắn.

Ánh mắt dịu dàng và ôn hoà đó, khiến trái tim hắn có hơi mềm nhũn, có chút không muốn nổ súng.

Nhưng mà, tín hiệu nguy hiểm do cảm giác truyền đến, lại đang nói với hắn ta, đối phương rất nguy hiểm, tính mạng của hắn.

Tô Bạch nghĩ đến đây, không còn do dự, nhắm ngay đối phương, ngón tay bóp cò.

“Ầm!”

Một tiếng súng vang lên, xương bả vai của người phụ nữ lập tức bị xuyên thủng, máu huyết cùng với xương lập tức nứt vỡ, tay cũng sắp rơi xuống.

“Pằng!”

Vương Lương ngã xuống đất, cả người run rẩy, ngực kịch liệt phập phồng, bắt đầu thở dốc dữ dội.

“A!!!”

Từ Tuệ hét lên một tiếng, trong tiếng kêu, chứa đầy đau đớn cùng ý tứ không thể tin được, trong mắt tràn đầy vẻ thống khổ.

Tô Bạch cảm giác được cảm xúc của đối phương, lông mày từ từ nhíu lại.

Hắn cảm thấy, đối phương... dường như thực sự coi hắn như con trai của mình?

Cũng chính vì vậy, đối phương vào lúc bản thân nổ súng, đã có cảm xúc đau đớn và cảm thấy khó tin.

Tuy nhiên, trái tim Tô Bạch đã bình tĩnh lại ngay lập tức.

Đối phương là người sống lại từng gây ra nhiều vụ thảm án diệt môn, nếu dùng thái độ mềm lòng để đối mặt với đối phương, thì rất có thể sẽ chết ở đây.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch tay cầm Ác thú số 1, bắn liên tiếp ba phát, trực tiếp bắn gãy hai chân và tay còn lại của Từ Tuệ.

Sau khi làm xong, hắn đi đến bên cạnh Từ Tuệ, đầu tiên là liếc nhìn Vương Lương, người vẫn còn đang kịch liệt thở dốc, và ‘thi thể của cậu bé’ bên cạnh đang lộ ra nội tạng, trực tiếp khiến Vương Lương bất tỉnh.

Ngay sau đó, Tô Bạch đặt hai quả Lưỡng Giới Châu xuống đất, vừa kéo Từ Tuệ lên, thân ảnh biến mất tại chỗ.

...

Trong một khu rừng rậm, Tô Bạch xuất hiện giờ một khoảng đất trống với một người phụ nữ đang không ngừng chảy máu.

Cùng với sự xuất hiện của hai người, đám dị thú gần đó bởi vì mùi máu tươi nồng nặc mà nhìn qua, ánh mắt lộ ra vẻ tham lam, sau đó từ từ tiến lại gần.

Tô Bạch chú ý tới ánh mắt của đám dị thú này, trên người lập tức xuất hiện một luồng sát khí lạnh như băng, bao phủ xung quanh.

Những con dị thú ở gần đó cảm nhận được sát khí, lập tức kinh hãi bỏ chạy tán loạn.

“Ngươi định giết ta sao?”

Từ Tuệ nhìn về phía Tô Bạch, vẻ mặt dịu dàng, nói.

Tô Bạch giật mình một chút, sau đó gật đầu.

Trong lòng hắn có chút kinh ngạc, đây là lần đầu tiên hắn thấy người đối mặt với tử thần mà không giữ được bình tĩnh như vậy.

Từ Tuệ thấy Tô Bạch gật đầu, thì thào nói:

“Ngươi đừng giết ta, được không? Ta không muốn chết.”

Tô Bạch từ trong không gian linh tính lấy ra rương vàng, đặt trên mặt đất:

“Ngươi đã giết rất nhiều người vô tội, bây giờ đã đến lúc ngươi phải đền mạng rồi.”

Nghe được lời nói của hắn, Từ Tuệ đột nhiên bật cười, trong mắt mơ hồ có nước mắt,

“Ta giết người khác là ta sai, vậy ngươi dựa vào cái gì mà giết ta? Lẽ nào là do sự lương thiện của ngươi không nhìn được ta làm chuyện ác sao? Hay chỉ là do ngươi muốn giết ta?”

Theo từng lời nàng thốt ra, bàn tay đang định mở hộp của Tô Bạch dừng lại, sau đó lặng im.

Hắn lạnh nhạt nói:

“Ta không có lương thiện, thực ra trước khi đến đây, cũng từng nghĩ tới việc không quan tâm đến chuyện này. Dù sao thì đánh nhau với ngươi, rủi ro sẽ rất cao, điều này không có lợi cho ta.”

“Nhưng ta cũng không ác độc, giết ngươi, quả thật là ta cũng sẽ nhận được một vài thứ tốt, nhưng không có nghĩa là ta thích giết người. Thậm chí nếu ngươi không làm điều ác, ta cũng sẽ không giết ngươi.”

“Người con người này, thật sự rất thú vị.”

Nét dịu dàng trong mắt Từ Tuệ chợt lóe lên,

“Cha mẹ người hẳn là đối xử với người rất tốt đúng không?”

“Tại sao lại nói như vậy?”

Ngón tay Tô Bạch đặt trên rương vàng, lông mày khẽ nhíu lại.

“Nếu không phải như thế, người làm sao có thể có giá trị quan rõ ràng như vậy.”

Từ Tuệ yếu ớt nói:

“Người biết ta, chắc là đã điều tra qua quá khứ của ta rồi ha.”

“Lúc ta được 5 tuổi, cha dượng của ta muốn giết chết ta, chỉ vì thấy thú vị mà thôi. Năm đó ta mắc phải bệnh tâm thần, rồi ta trở thành gánh nặng cho gia đình, người trong nhà không ai thích ta cả. Ta hoàn toàn biến thành người trong suốt trong gia đình.”

“Mặc dù ta có cha mẹ, nhưng không bằng không có thì hơn.”

Nói đến đây, nước mắt nàng dần dần chảy ra.

Nghe được lời nói của đôi phương, Tô Bạch trầm mặc một lát, nói:

“Nhưng người không thể vì loại chuyện này mà đi giết người được, bọn họ vô tội.”

“Đúng...”

Từ Tuệ bật cười, không quan tâm chút nào đến vết thương trên cơ thể của mình.

Nàng chỉ trầm giọng nói:

“Nhưng mà, đây chính là số mệnh của ta. Sau khi ta sống lại, ta đã như thế này rồi, nếu không như vậy, toàn thân ta sẽ cảm thấy khó chịu.”

Nói xong, nàng ta liếc nhìn Tô Bạch, đột nhiên cười lên:

“Người không muốn giết ta nữa hả?”

Tô Bạch nghe vậy, im lặng một lát, không nói lời nào, chỉ là chậm rãi mở rương vàng ra,

“Tuy rằng ta không biết lời ngươi nói là thật hay giả, ta cũng cảm thấy đáng tiếc thay cho hoàn cảnh của ngươi.”

“Nhưng ngươi, không nên giết nhiều người vô tội như vậy. Mà miễn là ngươi giết người, ngươi đều nên đền mạng.”

Khi chiếc rương được mở ra, một luồng khí quỷ dị tràn ra từ chiếc rương vàng, tràn ngập khắp nơi.

Tô Bạch sắc mặt lạnh như băng, hoàn toàn không có chút cảm xúc.

Trong lòng hắn biết rõ, trước mặt hắn, là một tên sát nhân chứ không tính là người sống lại.

Hơn nữa khi giết người, thủ đoạn rất dã man.

Nếu thả đối phương đi, thì sau này đối phương sẽ chỉ giết thêm nhiều người vô tội hơn, gây ra nhiều tội ác đẫm máu hơn mà thôi!

Dù thế nào đi nữa, hắn đều không thể để đối phương sống sót rời đi!

Chương 306: Nhiệm vụ hoàn thành

Một luồng khí quý dị bay lên bầu trời, trong rừng rậm lập tức truyền đến tiếng tích tác lạ lùng.

Tô Bạch đứng lên, bởi vì Sừng Sơn Dương không bị hoàng kim ngăn cách, trong lòng hắn xuất hiện một tia lệ khí không tên...

Tuy nhiên, vẻ mặt của hắn vẫn vậy không có thay đổi gì.

Trong khoảng thời gian này, bởi vì rèn giũa tâm tính, trong vật phong ấn hắn có thể ổn định nội tâm một chút, sẽ không đánh mất bản thân nhanh như vậy.

“Lên đường bình an.”

Tô Bạch vẻ mặt bình tĩnh nói một tiếng, trong tay xuất hiện một thanh trường đao, chém vào cổ Từ Tuệ.

“Cảm giác một người gần đó vừa chết, tên họ Từ Tuệ, nhận được điểm thuộc tính đặc biệt, kỹ xảo lừa gạt +1.”

Sau đó một cái đầu người đang đổ máu rơi xuống, một thông báo hiện lên trong đầu Tô Bạch.

Làm xong hết những việc này, hắn đóng rương vàng lại.

Mà tất cả điều này, đều diễn ra rất suôn sẻ.

Tuy nhiên, trong lòng Tô Bạch không có chút vui vẻ nào.

Hắn khẽ nhắm mắt lại, bắt đầu đọc ký ức của Từ Tuệ.

Chốc lát sau, đã xem hết ký ức rồi.

Từ Tuệ là trẻ mồ côi, cha mất khi nàng còn rất nhỏ.

Sau đó mẹ nàng dẫn nàng đi cùng.

Nhưng mẹ nàng luôn chú trọng đến bản thân, thiếu đi sự dạy dỗ nàng.

Hơn nữa sau khi Từ Tuệ bị bệnh tâm thần, bèn coi như không có đứa con gái này.

Mà cha dượng của nàng, khi nàng lên năm tuổi, suýt chút nữa đã giết chết nàng.

Chẳng qua chỉ vì thấy thú vị mà thôi.

Về sau, lại xem nàng như nơi để trút giận.

Điều này cũng khiến bệnh tâm thần của Từ Tuệ ngày càng nghiêm trọng.

Trong trường học ... trong xã hội đều bị xa lánh.

Từ Tuệ... tự sát.

Tô Bạch trầm mặc một lát, trong lòng thở dài một hơi.

Trên thế giới này, luôn có rất nhiều chuyện đáng kinh tởm.

Đặc biệt là đối với trẻ em, một khi đối mặt với những điều này, hoàn toàn không có khả năng phản kháng gì cả.

Khi Tô Bạch nhìn thấy Từ Tuệ bị cha dượng bịt kín miệng mũi, đột nhiên nhận ra, thực sự không có cách nào để một đứa trẻ đối mặt với những thứ khủng khiếp đáng sợ.

Lúc này, hần chột nhớ đến lời cha nói.

Cha hần đã từng nói, trẻ con thực sự chỉ cần một số hướng dẫn mà thôi, các bé vốn là hạt giống, chỉ cần thời gian và môi trường trong lành, các bé sẽ tự lớn lên, trở thành một cây đại thụ, mà không cần can thiệp nhiều đến các bé.

Tô Bạch trước đây, có hơi không hiểu rõ ý nghĩa trong đây.

Nhưng bây giờ, đã hiểu rõ phần nào từ ký ức của Từ Tuệ.

“Cảm giác nguyện vọng của Từ Tuệ, nàng ấy muốn chết, nếu hoàn thành nguyện vọng của Từ Tuệ, linh năng của nàng sẽ được hấp thụ, tạo thành mảnh báu quan tài, đồng thời người sẽ nhận được đạo cụ: linh nô.”

“Nhiệm vụ đã hoàn thành.”

Tô Bạch cảm giác được thông tin, trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút nặng nề.

“Vù ...”

Hắn nhẹ nhàng thở ra, đột nhiên không có tâm trạng xem phần thưởng nhiệm vụ là gì nữa.

Tiếp theo, Tô Bạch cất rương vàng đi, chuẩn bị quay về.

Nhưng vào lúc này, hắn đột nhiên giật mình, cảm giác được cách đó không xa trong rừng cây có một dấu vết dài .

Ở nơi có dấu vết, cây cối bị đè gãy, bùn đất trên mặt đất cũng lồm xồm xuống.

Khi cảm giác được dấu vết kia, Tô Bạch chậm rãi nhú mày.

Dấu vết này rõ ràng là do sinh vật có hình dáng dài mảnh gây ra.

Mà trong trí nhớ của Tô Bạch dấu vết lớn như vậy, lại ở phụ cận, chỉ có một sinh vật có thể làm được điều này.

Xà long.

Tô Bạch thực sự hiểu biết rất ít về chủng tộc này, chỉ biết rằng sinh vật này và những người khổng lồ là những sinh vật thù địch mà thôi.

Tuy nhiên, hắn không dám khinh thường chủng tộc này một chút nào.

Bởi vì đối đầu với người khổng lồ mà không rơi vào thế hạ phong, thậm chí còn khiến người khổng lồ tìm kiếm viện trợ từ bên ngoài, nhất định không phải mặt hàng đơn giản.

Thậm chí Tô Bạch còn cảm thấy, xà long giống như người khổng lồ, có trí tuệ đơn giản.

Tô Bạch dừng tại chỗ một chút, không biết vì sao, hắn cảm thấy không phải trùng hợp mà xà long đến đây.

Có lẽ liên quan đến lần trước hắn sử dụng vật phong ấn ở đây.

Nghĩ đến đây, hắn trước tiên đem thi thể của Từ Tuệ bỏ vào bọc đựng xác, rồi thu vào không gian linh tính.

Sau đó, cầm lấy Lương Giới Châu, đi về nơi xa.

Không qua bao lâu, hắn đã đi được vài km.

Sau đó, Tô Bạch lại một lần nữa giấu Lương Giới Châu dưới một cái cây có mùi tanh tươi, màu sắc rực rỡ.

Sau khi làm xong việc này, hắn trực tiếp rời khỏi dị giới.

Lúc hắn rời đi, sắc mặt Tô Bạch có chút nghiêm trọng.

Hắn cảm thấy, không an toàn khi để Lưỡng Giới Châu ở lại đây, giấu nó ở đây, chỉ là kế sách tạm thời mà thôi.

Đợi đến khi có cơ hội, hắn nhất định phải tìm thời gian, chuyển Lưỡng Giới Châu đến nơi an toàn hơn.

Theo sự biến mất của Tô Bạch, một bóng dáng khổng lồ xuất hiện trong rừng rậm, bò đến nơi tràn ngập máu tanh.

Đầu sinh vật đầy vảy giáp gần sát mặt đất, dùng mũi ngửi máu tươi trên mặt đất.

“U!”

Ngay sau đó, nó ngóc đầu lên, phát ra tiếng gầm thét to rõ.

“U!”

“U!”

“U!”

“...”

Xa xa truyền đến từng đợt tiếng gào thét, đáp lại nhau

...

Sau khi Tô Bạch trở về từ dị giới thì bèn thu lại Lưỡng Giới Châu, rồi nhìn cậu bé trên bàn điều khiển.

Lúc này, mặt cậu bé đã trắng bệch, nội tạng trên bụng lộ ra ngoài, hơi nóng bốc lên hùng hực.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ rằng đối phương sẽ mất máu mà chết mất.

Đây cũng là lý do tại sao hắn muốn nhanh chóng trở lại như vậy.

Nếu như vừa nãy hắn đi xử lý chuyện của Lưỡng Giới Châu, đứa nhỏ này sợ là đã chết ở đây rồi.

Nhìn thấy tình trạng vết thương của đối phương, Tô Bạch cau mày.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, đôi phương chắc chắn sẽ chết mất thôi.

Nghĩ vậy, hắn trực tiếp lấy túi y tế của mình ra, dùng Ma Thiết làm dụng cụ chữa trị, kiểm tra vết thương của đôi phương một phen, sau đó bắt đầu lau sạch máu bên trong của cậu bé, dùng chỉ khâu lại vết thương cho đôi phương.

Hắn làm một cách gọn gàng ngăn nắp, không một chút run tay, như một bác sĩ đã có kinh nghiệm ‘chinh chiến’.

Nhưng thành thật, Tô Bạch không biết làm phẫu thuật, hắn chỉ làm sạch một ít bên trong cơ thể của đôi phương và khâu lại mà thôi.

Đây đều là những điều rất đơn giản đối với hắn của hiện giờ.

Phần khó là phần sau.

Tô Bạch nhìn khuôn mặt tái nhợt của cậu nhóc, lông mày nhíu vào nhau.

Đôi phương hiện giờ thiếu máu trầm trọng, nhất định phải truyền máu.

Nhưng khi Tô Bạch nhìn Vương Lương bên cạnh, lại lắc đầu.

Tuy rằng, trên TV có nói, dòng họ trực tiếp có thể truyền máu.

Nhưng trên thực tế, dòng họ trực tiếp không thể truyền máu.

Bởi vì sự tương đồng về kháng nguyên bạch cầu giữa thành viên trong gia đình trực tiếp và người nhận máu là rất cao, mà hệ miễn dịch của người nhận máu khi bị thương lại thấp, nên rất khó để phân biệt các tế bào bạch huyết ngoại lai này.

Dẫn đến các tế bào bạch huyết ngoại lai này đôi khách thành chủ, phân tách, sinh sôi nảy nở trong cơ thể người nhận máu, bài xích tế bào bạch huyết của người nhận, tấn công hệ thống miễn dịch của người nhận máu, từ đó gây ra bệnh mảnh ghép chống ký chủ cấp tính (GVHD).

Loại bệnh này, tỷ lệ tử vong lên đến 90%.

Tất cả những điều này là Tô Bạch đọc được từ sách y học.

Nhưng mà, như bây giờ, không có cách nào có thể tìm được người truyền máu cho con trai của Vương Lương hết.

Trong ký ức của Từ Tuệ, trong nhà tang lễ, chỉ còn lại Vương Lương và Vương Chí.

Những người khác đã về nhà hết rồi.

Mà vị trí của nhà tang lễ, lại ở ngoại ô Thành phố Vân Mộng.

Phải mất rất nhiều thời gian để tìm một ai đó.

Đợi đến khi tìm thấy, sợ rằng Vương Chí đã chết mất rồi.

Hơn nữa, cho dù tìm được ai đó, sẽ phải mất một ít thời gian để xác nhận nhóm máu của đối phương.

Nghĩ vậy, Tô Bạch nhìn Vương Chí đang nằm trên giường với đôi mắt trống rỗng, trong lòng khẽ động, lấy một ít máu trên người đối phương, dùng con nhện lửa tiến hành kiểm tra linh năng trong cơ thể người kia.

“Nguyên tố hoả A1 31,14373%, nguyên tố H12 11,37482% ...”

Cảm giác được nguyên tố trong cơ thể đối phương, trên mặt Tô Bạch lộ ra vẻ nhẹ nhàng.

Chương 307: Xà long khổng lồ!

Không bao lâu, Tô Bạch đã làm xong thuốc, sau đó cho Vương Chí uống.

Theo thuốc này uống xuống, khí tức của Vương Chí nhất thời vững vàng rất nhiều, trên người cũng xuất hiện một khí tức nóng bỏng...

Nhìn thấy một màn này, trong lòng Tô Bạch nhẹ nhàng thở ra.

Mạng này của Vương Chí, xem như được hắc cứu trở về từ quỷ môn quan rồi.

Sau đó, Tô Bạch đứng dậy, đi ra ngoài.

Chuyện ở đây đã làm xong, cũng là lúc hắc nên rời đi.

Mà cũng chính là lúc này, Tô Bạch đột nhiên cảm giác được bên hông Vương Chí có một vết thương.

Hắc hơi ngẩn ra, sau đó cảm giác về phía sau lưng Vương Chí.

Không bao lâu sau, hắc phát hiện, ở sau lưng Vương Chí, có vết thương rậm rạp.

Những vết thương này, từng có sự giao hảo, trông rất dọa người.

Cảm giác được một màn này, sắc mặt Tô Bạch lập tức trở nên có chút lạnh lẽo.

Từ trong trí nhớ hắc biết được, cho đến bây giờ Từ Tuệ không có tra tấn đứa trẻ này.

Cho nên, người tra tấn Vương Chí, còn có người khác.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch nhìn về phía Vương Lương đang hôn mê bất tỉnh trên mặt đất, một đôi mắt trống rỗng có vẻ có chút quỷ dị.

Sau đó, hắc trực tiếp lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho Quản Gia.

Chẳng bao lâu điện thoại đã kết nối.

“Việc đã xong chưa?” Ở đầu kia của điện thoại truyền đến âm thanh của Quản Gia.

“Hoàn thành.” Tô Bạch dừng một chút, nói: “Lúc ta giết Từ Tuệ, dùng thuốc linh năng cứu được một đứa trẻ, người có thể ghi chép đứa trẻ này một chút, quay đầu lại có thể tập trung chiếu cố tiểu đứa trẻ này một chút.”

“Được.” Quản Gia đáp một tiếng.

Sau đó, Tô Bạch cùng Quản Gia trao đổi một chút chuyện khác thích hợp, trực tiếp cúp điện thoại, trực tiếp rời đi.

Không bao lâu sau, cửa nhà tang lễ Bôn Chúng phát ra âm thanh nổ vang, rời khỏi nơi này.

.....

Một giọt sương rơi xuống, rơi vào trên người Tô Bạch.

Lúc này trên mặt Tô Bạch tràn ngập vẻ ngưng trọng.

Sau khi rời khỏi nhà tang lễ, hấn lái xe Bôn Chúng chạy đến một nơi hẻo lánh, trực tiếp đi tới thế giới khác.

Từ khi hấn ở chỗ này nhìn thấy dấu vết của xà long, hấn cũng đã quyết định đặt Lương Giới Châu ở nơi an toàn.

Mà lúc này, hoàn cảnh bốn phía, cũng xác nhận suy đoán của Tô Bạch.

Hiện giờ, hấn có thể rõ ràng cảm giác được, ở gần đó, có hơn trăm con xà long đang quay quần một chỗ.

Tiếng cây cối bị nghiền nát, cùng với tiếng tê tê của xà long phun ra nuốt lưỡi vào không dứt bên tai.

Rất hiển nhiên những xà long này, chính là đang tìm hấn.

Hấn cũng không tin, mình vừa mới dùng Sơn Dương Giác giết chết Từ Tuệ, những xà long này tìm tới cửa, cùng hấn không có chút quan hệ nào.

Tô Bạch nhẹ nhàng hít một hơi, thân thể bắt đầu chậm rãi di động về một phương hướng.

Bây giờ chuyện trọng yếu nhất, chính là đặt Lương Giới Châu ở nơi an toàn.

Nếu không, Lương Giới Châu bị những xà long này phát hiện, vậy ý nghĩa, trừ phi sau này hắn có thực lực cứng rắn chính diện với xà long nhất tộc, bằng không cũng đừng hòng sử dụng viên Lương Giới Châu kia.

Tô Bạch nửa uốn thân thể, ở trong bóng râm rừng cây thôi trung bắt đầu chậm rãi di chuyển ra ngoài.

Hiện giờ bởi vì năng lực dự đoán đường cong cao cấp không cách nào sử dụng, cho nên hắn hiện giờ nhất định phải càng thêm cẩn thận, mới có thể tránh né những xà long kia.

Tuy rằng nói, thực lực hiện giờ của hắn so với trước kia xem như tương đối mạnh, thế nhưng hắn cũng không muốn cùng những xà long này trực tiếp đối đầu.

Bởi vì những xà long này, không chỉ thân hình to lớn, hơn nữa còn có độc.

“Ầm ầm...” Đúng vào lúc này, một tiếng nổ vang lên trên bầu trời.

Những đám mây xung quanh bầu trời bắt đầu bốc lên, đang nhanh chóng tụ tập lại.

Sắc mặt Tô Bạch hơi có chút biến hóa.

Hắn không nhìn thấy mây, nhưng hắn lại cảm thấy nguy hiểm.

Lập tức, Tô Bạch nhét Lương Giới châu trên mặt đất, khí tức trên người rất nhanh suy yếu, giống như là một bộ Khô Mộc bào trên mặt đất.

Đúng lúc này, một xà long mọc sừng thú bơi qua bên cạnh hắn.

Khoảng cách gần như vậy, Tô Bạch thậm chí có thể cảm giác được đường vân vẩy trên người thanh xà long, ngửi thấy mùi tanh hôi trên người xà long, cũng có thể cảm giác được hoạt động của ký sinh trùng dài nhỏ bên trong vẩy.

Nhưng rất hiển nhiên, tuy rằng nói xà long này cách Tô Bạch rất gần, nhưng cũng không có phát hiện Tô Bạch, chỉ là cảm thấy đối phương là một gốc cỏ dại mà thôi, trực tiếp bơi ra.

“Ầm ầm...” Đột nhiên, trên bầu trời lại vang lên tiếng nổ vang, tựa hồ thứ gì đó đang bốc lên trên bầu trời, mây mù lẫn

lộn.

Lúc này Tô Bạch, cảm giác đã thú tràn ngập hướng lên bầu trời, muốn biết trên bầu trời rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Theo cảm giác tràn ngập bầu trời, hắn cảm giác được mây mù đang dùng một loại tốc độ cực kỳ kinh người sôi trào.

Sau đó, trong lòng hắn giật mình.

Hắn có thể cảm giác được rõ ràng, ở một góc trong mây kia, có một thân thể trắng kiện đang nhúc nhích.

Vây dày đặc, thân hình trắng kiện, chiếu vào trong đầu hắn.

Đó là một xà long khổng lồ!

Cảm giác đã thú của Tô Bạch bây giờ chỉ có thể cảm giác được một góc trong mây, cũng không thể nhìn thấy toàn cảnh cự thú trong mây.

Nhưng mà, hắn lại có thể từ một góc này, đoán chừng ra con xà long kia có bao nhiêu khổng lồ!

Lúc này, Tô Bạch đột nhiên nhớ tới trong cấm địa Vân Mộng Trạch, gặp phải người khổng lồ kia.

Người khổng lồ bình thường, trên người cũng chỉ khoảng 6m đến 20m.

Mà người khổng lồ kia cao tới thiếu bốn, năm trăm mét.

Hai cái này đều rất tương tự!

Tô Bạch nghĩ đến đây, trong lòng có chút may mắn chính mình không có xúc động cùng những xà long này xung đột, nếu không cùng xà long khổng lồ này đối đầu, vậy thì phiền toái.

Nhưng cũng chính là lúc này, trong lòng hắn đột nhiên ngẩn ra.

Vì sao lại không thể đối đầu với con xà long khổng lồ này?

Hiện giờ hắn có Ác thú số 1, hoàn toàn có thể dùng viên đạn đặc thù kia đánh vào chỗ yếu hại của xà long khổng lồ này.

Xà long này có lợi hại đến đâu, chẳng lẽ còn có thể chống đỡ được đạn của Ác thú số 1?

Tô Bạch liếm liếm đôi môi có chút khô ráo, ánh mắt trông rỗng xuất hiện một tia sáng.

Hắn cảm thấy suy nghĩ của mình có chút điên cuồng.

Lại dám đánh loại chủ ý lên cự vật này.

Nhưng Tô Bạch lại cảm thấy mình phải làm như vậy.

Bởi vì có con xà long khổng lồ này ở đây, hắn rất khó để rời đi.

Đã như vậy, còn không bằng đánh đòn phủ đầu.

Nhớ tới đây, Tô Bạch từ trong không gian linh tính lấy ra Cự Thú số 1 đặt trên mặt đất, sau đó chậm rãi nạp đạn vào khẩu súng ngắm hạng nặng này.

Vẫn là 11 viên.

Sau khi viên đạn xong, Tô Bạch bắt đầu chờ đợi.

Hiện giờ hắn chỉ có thể dùng cảm giác dã thú cảm giác được thân thể cự thú trên bầu trời mà thôi.

Mà đánh thân thể đối phương, hiển nhiên là không cách nào trực tiếp đánh chết đối phương.

Cho nên, hắn phải kiên nhẫn chờ cự thú lộ ra sơ hở mới được.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong thời gian ba giờ, có năm con từ bên cạnh Tô Bạch đi ngang qua.

Tựa hồ bởi vì xà long cảm giác trì độn, bọn chúng căn bản không phát hiện ra Tô Bạch.

Hơn nữa, vận khí của Tô Bạch cũng vô cùng tốt, không có bị thân thể khổng lồ của xà long nghiền ép đến.

Thế nhưng Tô Bạch đối với việc này, lại một chút cũng không vui nổi.

Những con xà long này cho dù đã ở chỗ này tìm hơn ba giờ, vẫn như cũ không có ý rời đi.

Rất hiển nhiên, những con xà long này đối với hắn là nhất định phải có.

Mà trong vòng ba giờ này, con xà long trên trời vẫn không lộ ra chỗ yếu hại của mình trong phạm vi cảm giác của hắn.

Chương 308: Là con người!!!

Tô Bạch cảm giác được xà long khổng lồ trong thiên không, đầu óc đột nhiên nảy ra một vấn đề.

Con xà long khổng lồ này làm thế nào mà bay được trên trời vậy chứ?

Theo lý, xà long lớn như thế, cơ thể chắc chắn vô cùng nặng, không thể nào bay lên trời được...

Nhưng mà con xà long này lại thật sự bay lên trên trời.

Tô Bạch trầm tư chốc lát, thì nghĩ ra được đáp án.

Linh năng.

Chỉ có linh năng mới có thể khiến cho một con thú to lớn khổng lồ như thế bay lên trên trời.

Nghĩ thông suốt chuyện này, Tô Bạch đột nhiên ngộ ra một vài thứ.

Con xà long trên trời này, không giống với những con xà long bình thường khác.

Xà long trên đất, chỉ là từng còn dã thú ngu muội.

Mà con trên trời kia, đã là con cự thú có thể sử dụng linh năng, thậm chí có thể nói là thần thú.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch đột nhiên có hơi mất lòng tin.

Súng của hắn, có thể đối phó với con ‘thần thú’ này không?

Nhưng rất nhanh, hắn đã gạt mớ suy nghĩ rồi bởi này ra sau đầu, tiếp tục dùng cảm giác dã thú nhìn chăm chú con xà long khổng lồ ở trên trời kia.

Hiện giờ đã đến nước này, đã không phải là chuyện hắn muốn thoái lui là có thể thoái lui nữa rồi.

Nếu hắn không giết được con xà long khổng lồ này, thì hắn chỉ có thể sử dụng Lương Giới Châu rời khỏi nơi đây.

Mà tình huống như kia, vốn không phải là điều Tô Bạch muốn nhìn thấy.

Bởi vì ý ở đây là hắc tiếu viên Lương Giới Châu này.

Sau đó, thời gian tiếp tục trôi qua, trời cũng dần dần sụp tối.

Chân trời vẫn không ngừng truyền đến tiếng gầm vang của xà long.

Lúc này vẻ mặt Tô Bạch ngưng trọng.

Hiện giờ đã mười mấy tiếng trôi qua, mấy con xà long này vẫn không ngừng tìm kiếm Lương Giới Châu.

Mà con xà long trên trời kia, cũng chẳng hề lộ đầu lâu ra.

Đồng thời, không biết có phải là điểm thuộc tính vận khí phát huy tác dụng hay không, mà trong mười mấy tiếng đồng hồ này, tuy rằng có xà long đi ngang qua bên cạnh hắn, nhưng mà lại không có con xà long nào nghiền ép lên trên cơ thể của hắn, phát hiện sự tồn tại của hắn.

Nhưng mà, Tô Bạch biết, bản thân không thể đợi được nữa rồi.

Bởi vì cứ tiếp tục như vậy, xà long chắc chắn sẽ chú ý đến chỗ của hắn có điểm khác thường.

Chờ đến lúc đó, vậy thì phiền phức rồi.

Nghĩ đến điểm này, Tô Bạch ngẩng đầu lên, đôi mắt vô thần, nhìn về phía bầu trời.

Trải qua sự chờ đợi mười mấy tiếng đồng hồ, hắn đột nhiên hiểu rõ một chuyện.

Hắn đợi chờ lâu như vậy, mãi mà vẫn không nhìn thấy đầu lâu của xà long, có lẽ không phải là ngẫu nhiên.

Con xà long này rất có thể đã cố tình che giấu đầu lâu của bản thân.

Nếu là như thế, vậy đây chắc chắn là một con xà long vô cùng xảo huyệt.

Ngón tay Tô Bạch sờ lên khẩu súng lạnh lẽo, trong lòng hiểu rõ, nếu chuyện hắn đoán là thật, vậy thì cho dù hắn đợi cả đời, cũng không thể nào tìm được đầu lâu của con xà long này.

Muốn tìm được đầu của đối phương, tất nhiên cần phải dùng một vài thủ đoạn đặc biệt thì mới được.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch bèn lấy chiếc rương vàng ra từ trong không gian linh tính.

Mấy con xà long này là bị vật phong ấn thu hút đến đây, vậy thì hẳn sẽ dùng sừng sơn dương để tạo ra cơ hội.

Sau đó, Tô Bạch dùng cảm giác dã thú nhìn chăm chú về phía xà long trên bầu trời, rồi chậm rãi mở rương vàng ra.

Theo sau chiếc rương vàng được mở ra, một luồng khí tức quý dị tràn ngập khắp bốn phía.

“Ang!!!”

“Ang!!!”

“Ang!!!”

“...”

Bị ảnh hưởng bởi khí tức quý dị của vật phong ấn, xà long ở xung quanh phát ra từng tràng gào thét mang theo lệ khí, sau đó bắt đầu chém giết cuồng loạn.

Đất bùn trên đất văng tung toé, trên trời bụi đất tràn ngập ra tứ phía.

Còn Tô Bạch lại chẳng hề bị hoàn cảnh xung quanh ảnh hưởng đến.

Hắn chỉ dùng cảm giác dã thú nhìn trừng trừng về phía xà long khổng lồ ở trên bầu trời, nắm chặt Ác thú số 1 ở trong tay.

Mà chính ngay lúc này, con xà long khổng lồ ở trên trời bắt đầu chuyển động.

“Ầm ùng ùng...”

Biển mây trên trời cuộn cuộn, từng luồng sấm chớp bắn ra bốn phía, phát ra âm thanh ầm vang chói tai.

“Tìm được rồi!!! Tìm được rồi!!!” Tiếng gào thét lạnh lạnh vang lên giữa thiên không.

Nghe thấy âm thanh này, sắc mặt Tô Bạch khế biến.

Con xà long này, vậy mà lại không phát ra tiếng thú gầm giống với những con dã thú khác, mà là phát ra tiếng của người!!!

Nhưng mà, lúc này, Tô Bạch đã không kịp nghĩ đến chuyện khác nữa rồi.

Bởi vì con xà long khổng lồ ở trên trời đã lộ đầu ra.

Những con xà long khổng lồ khác, trên đầu chỉ mang theo một chiếc sừng thú, còn con xà long này lại khác hẳn, sừng thú trên đầu nó nối nhau thành một dãy, giống như một chiếc vương miện, mang theo một luồng khí tức tôn quý.

Hơn nữa, Tô Bạch phát hiện, trong mắt con xà long này, lại có cảm xúc tương tự với con người.

Khác vọng, tham lam!

Trong khoảnh khắc phát hiện ra sự xuất hiện của xà long khổng lồ, Tô Bạch đã trực tiếp bóp lấy cò súng.

“Đoành!”

Một âm thanh cực lớn vang lên, viên đạn bay ra, chớp mắt bắn nổ con người của con xà long khổng lồ, đánh vào trong não của nó.

“Á!!!” Tiếng kêu thảm thiết vừa giống nam vừa giống nữ phát ra từ trên người con xà long khổng lồ, cơ thể đối phương lăn lộn, muốn thoát khỏi.

“Đoành!”

Nhưng cũng chính lúc này, Tô Bạch lại lần nữa bóp cò súng.

Đầu của con xà long khổng lồ lần nữa nở hoa, viên đạn trực tiếp đánh xuyên thủng đầu của xà long khổng lồ.

“Cảm giác lân cận có người vừa tử vong, tên Ly, thu hoạch được hai điểm thuộc tính cơ bản, sức mạnh +2.”

Theo sau đó một thông tin xuất hiện ở trong đầu của Tô Bạch, xà long khổng lồ từ trên trời rơi xuống, phát ra từng tràng âm thanh oanh minh.

Phát hiện đã giết được đối phương, Tô Bạch bèn đóng rương vàng lại.

Theo sau rương vàng bị đóng lại, khí tức quý dị nhất thời biến mất không còn tăm hơi.

Cảm giác dã thú của Tô Bạch tràn ngập xung quanh, lúc này chém giết ở trong đám xà long, vẫn đang tiếp tục diễn ra, thỉnh thoảng còn có thông tin truyền vào trong đầu của hắn.

Mà lúc này, hắn lại không cách nào quan tâm đến những thứ này.

Bởi vì hắn bị một tin tức khác làm cho chấn động rồi.

Những con xà long này, lại là con người!!!

Tô Bạch hướng cảm giác ra tứ phía, ngửi mùi vị máu tanh ở xung quanh, trong lòng có một loại cảm xúc mơ hồ không rõ.

Trước kia, chuyện người có màng và người khổng lồ là con người, hắn còn có thể tiếp nhận được, suy cho cùng hai chủng loại này vẫn có hình dáng của con người.

Nhưng mà, hiện tại quan tài hoàng kim lại nói với hắn, những con xà long này cũng là người, chuyện này thật khiến hắn có hơi khó tiếp nhận.

Bởi vì, trên cơ thể những con cự thú này, hắn vốn không phát hiện ra bất kỳ tổ chức cơ thể nào tương tự với cơ thể của con người.

Đây vốn chính là thú!!!

“Linh năng... rốt cuộc là gì?” Tô Bạch thu Ác thú số 1 lại, thấp giọng lầm bầm nói.

Loại nguyên tố linh năng giữa trời đất này, giống như là đang mang đến sự huỷ diệt cho nhân loại.

Người sống lại như thế, những dã thú do người sống lại sản sinh ra, cũng là như thế.

Nguyên tố linh năng, đang đẩy nhân loại xuống vực sâu không đáy.

Theo sau đó nội tâm của Tô Bạch xuất hiện gợn sóng, trên chiếc quan tài hoàng kim ở chỗ cổ tay hắn thoáng loé hiện ánh sáng, sau đó lại khôi phục về trầm tĩnh.

“Phù...” Tô Bạch nhẹ thở hắt một hơi, thu lại sự chấn động trong lòng, cảm giác ngập tràn xung quanh.

Hiện giờ nghĩ thế nào cũng vô dụng, tốt nhất là nên xử lý sạch sẽ số xà long này.

Bị đám cự thú này quan sát lâu như vậy, trong lòng hắn có có hơi tức giận rồi.

Hiện giờ số xà long này bị vật phong ấn quấy nhiễu, đang là cơ hội của hắn.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch lấy Ma Thiết ra, hoá thành trường đao, áp sát về phía đám xà long.

Theo sau từng vệt đao quang sắc lạnh, từng con xà long bị Tô Bạch trực tiếp giết chết.

Hiện trường đầm đìa máu tươi.

Thực ra, Tô Bạch có thể sử dụng Ác thú số 1 để giết đám xà long này.

Hiệu quả có được sẽ càng cao hơn.

Nhưng mà, Tô Bạch lại có chút không nỡ.

Suy cho cùng một phát đạn, là hai ngàn vạn.

Hắn ngày hôm nay, đã dùng hết bảy phát đạn rồi, cũng chính là một tỉ bốn ngàn vạn.

Để giết đám xà long này, khó tránh có hơi tính không ra được.

Mà chính ngay lúc Tô Bạch tàn sát số xà long này, cách chỗ này mấy trăm ki lô mét, có một cây đại thụ cao chọc trời mở tròng mắt.

“Á!!!” một luồng ý chí điên cuồng từ trên thân cây này tản mát ra bốn phía.

m thanh ý chí này, không khác gì với âm thanh của con xà long khổng lồ kia.

Chương 309: Phiền phức lớn!

Tô Bạch đứng giữa rừng sâu đầy gỗ vụn phế tích, lòng ngực phập phồng kịch liệt.

Lúc này, trong khắp khu rừng rậm ngập tràn mùi vị máu tươi tanh nồng, mức độ nồng đậm của mùi vị này, thậm chí có thể xông đến người ta váng vất.

Máu tươi trong thi thể của hơn trăm con xà long, chảy từ trong thi thể ra ngoài, thấm vào trong lòng đất, tụ lại thành từng dòng nước nhỏ.

Tô Bạch mở hai tay ra, thu Ma Thiết ở trong tay lại, thở phào ra một hơi thật dài.

Chính vừa rồi, xà long ở nơi này đã bị hấn giết sạch sẽ.

Bởi vì ảnh hưởng từ vật phong ấn, mấy con xà long này càng dễ giết chết hơn so với trong tưởng tượng.

Nhưng mà, sau khi giết sạch số xà long này, nội tâm của Tô Bạch lại không hề an ổn xuống, mà ngược lại trong lòng còn nảy sinh ra cảm giác bất an hơn.

Không biết có phải là ảo giác của hấn hay không, hấn cảm thấy bản thân giống như đang bị thứ gì đó theo dõi.

Tô Bạch đứng khựng tại chỗ hồi lâu, lấy một ít máu của xà long trên mặt đất, nhắm mắt theo đuôi đi sâu vào trong rừng rậm, đến trên một sườn núi.

Từ nơi này, có thể quan sát toàn bộ thung lũng phía dưới.

Lúc này, trong thung lũng, có một thi thể khổng lồ, cuộn mình thành một khối ở trong dòng sông.

Dòng nước của con sông này, cũng bị thi thể này chặn lại, bên trên thi thể, hình thành một đầm nước nhỏ.

Kia là một thi thể cực kì to lớn không nhìn thấy rõ đầu đuôi.

Bên cạnh thi thể khổng lồ này, có một vài dị thú đang lộ ra vẻ kích động, trèo lên trên thi thể con xà long khổng lồ này, tìm kiếm thịt tươi mới để ăn.

Số dị thú này, có vài con thậm chí còn có quan hệ thiên địch với nhau, nhưng trong lúc này, lại chẳng hề phát sinh bất kì xung đột nào, bình an vô sự.

Tô Bạch nhú chặt mi tâm.

Lúc hắn giết con xà long này, đã phát sự tình có gì đó không đúng lắm rồi.

Điểm thuộc tính có được lúc con xà long này chết đi, lại không có gì khác biệt với những con xà long bình thường khác.

Nhưng nếu là như thế, vậy con xà long này, tại sao lại có được cơ thể khổng lồ như thế chứ?

Tô Bạch đứng yên tại chỗ, trầm tư chốc lát, đi xuống sườn núi, vào trong thung lũng.

Lúc hắn đi vào trong thung lũng, đám dị thú đều lộ ra biểu cảm phòng bị, lạnh lùng nhìn chăm chú Tô Bạch.

Tiếng gằn giọng uy hiếp nổi thành một mảng.

Chớp mắt, Tô Bạch thành kẻ địch chung của đám dị thú này.

Nhưng hắn chẳng mấy để tâm đến đám dị thú này.

Đám dị thú này, tuy rằng có chút thực lực, nhưng mà so với xà long, thì vẫn còn thua kém rất nhiều.

Nếu hắn muốn giết đám dị thú này, vốn không cần phải phí công sức quá lớn.

“Rống!” Lúc hắn đi vào phạm vi của đám dị thú này, một con dị thú hung tợn có hơi giống con báo bèn nhảy bổ đến.

Con dị thú này há to cái miệng lớn đầm đìa máu tươi, lộ ra hàm răng nanh sắc nhọn, rõ ràng đã xem Tô Bạch là con mồi của chính mình.

Cảm giác được con dị thú này xông đến, trên người Tô Bạch lập tức phù hiện sát ý băng lãnh, bao trùm tứ phía.

Lúc con dị thú hung tợn kia cảm nhận được sát ý trên người của hắn, lông tóc trên cơ thể đều nổi lên, miệng lớn mọc đầy

răng nanh sắc nhọn tức thời khép lại, xoay người bỏ chạy.

Những con dị thú khác cũng cảm nhận được sát ý lạnh thấu xương, trong lòng cũng sinh ra sợ hãi, luyến tiếc nhìn thi thể khổng lồ nằm trên mặt đất, chậm rãi rời đi.

Rất rõ ràng, những con dị thú này đứng trước tính mạng cùng với thức ăn ở trước mắt, đã chọn lựa giữ tính mạng.

Đợi sau khi những con dị thú kia đã rời đi, Tô Bạch đi đến trước thi thể của xà long khổng lồ, dùng Ma Thiết có đặt tính sắc bén cắt lớp vảy cứng bên ngoài cơ thể xà long khổng lồ ra.

Lúc cắt, Tô Bạch thoáng cảm thấy phía dưới tay có hơi không lưu loát.

Phát hiện được chuyện này, trong lòng hắn có hơi thất kinh.

Nên biết, hắn đã tăng thêm mấy điểm thuộc tính đặc biệt, lên trên Ma Thiết có thuộc tính sắc bén này rồi.

Thanh Ma Thiết này, thậm chí có thể dễ dàng chặt đứt tay chân của một vài người sống lại cấp Mãng có chút yếu đuối.

Nhưng hiện giờ, hắn lại phải dùng đến chút sức lực để cắt lớp da của con xà long khổng lồ này.

Đây đã nói rõ, lực phòng ngự của con xà long khổng lồ này, không hề kém cạnh gì với một vài người sống lại cấp Mãng!

Tay Tô Bạch giữ chặt Ma Thiết, đứng yên tại chỗ, nổi bất an trong lòng càng thêm rõ ràng.

Sau đó hắn khựng lại một chút, bèn lấy ra một gốc dược liệu linh năng, kết hợp cùng với máu của con xà long này, chậm rãi dung hoà làm một.

Tô Bạch đứng yên tại chỗ, dùng năng lực cảm giác linh năng thực vật cảm giác hồi lâu, sắc mặt trở nên có hơi khó coi.

Hắn, vậy mà lại không cách nào cảm giác được nguyên tố linh năng trên cơ thể con xà long này.

Tiếp theo đó, Tô Bạch lại lấy ra máu của xà long lúc trước thu thập được ở trên mặt đất, lại phát hiện bản thân có thể cảm giác được nguyên tố linh năng từ trong máu của đám xà long này.

Sau đó, hắn bèn trầm mặc.

Lúc trước Tô Bạch cũng từng gặp qua, chuyện không thể cảm giác được nguyên tố ở trong thân thể.

Người sống lại cùng với động thực vật bình thường đều sẽ xuất hiện kiểu tình huống như thế này.

Nguyên tố trong thân thể của người sống lại, không giống với nguyên tố linh năng trong cơ thể của người bình thường, nguyên tố linh năng trong cơ thể người sống lại, là một loại nguyên tố linh năng vô cùng sinh động.

Đồng thời còn không có trật tự, sinh động, che giấu, năng lực cảm giác linh năng thực vật vốn không cách nào dò xét được.

Mà trong cơ thể của động vật, tuy rằng cũng có nguyên tố linh năng, nhưng mà không biết tại vì sao, động vật căn bản không cách nào tiến hành việc dung hợp hữu hiệu cùng với nguyên tố linh năng, chỉ có thể bị nguyên tố linh năng ảnh hưởng.

Về phần nguyên nhân trong đó, viện khoa học Liên Bang cũng từng có nghiên cứu.

Nhưng mãi mà vẫn chưa đưa ra được kết quả xác thực.

Tô Bạch nhìn thi thể xà long khổng lồ, trong lòng hiểu rõ, xà long trước mắt không thể nào là dã thú, bởi vì tin tức đưa ra lúc đối phương chết đi, đã chứng tỏ thân phận của đối phương.

Đây là một con người.

Tuy rằng nói, người này vốn không có dáng vẻ con người, nhưng đây quả thực là một con người, hơn nữa còn là một người bình thường.

Nhưng mà, đây cũng rơi vào trong nghịch lý rồi.

Nếu như nói con xà long trước mắt là người bình thường.

Vậy nguyên tố linh năng trong máu của đối phương, tại sao lại không bị năng lực linh năng thực vật của hắn cảm giác được chứ?

Tô Bạch trầm mặc chốc lát, đầu óc nhanh chóng vận chuyển.

Con xà long này người, chắc chắn không sai.

Hiện giờ hắn và quan tài hoàng kim đã dung hoà làm một thể.

Hắn đương nhiên là tin tưởng vào tin tức quan tài hoàng kim đưa ra.

Cho nên, thứ xảy ra vấn đề, nhất định là nơi khác.

“Cảm giác linh năng thực vật xảy ra vấn đề sao?” Mi tâm Tô Bạch nhíu chặt lại.

Sau đó hắn lại lắc đầu.

Hắn dùng năng lực cảm giác linh năng thực vật lâu như vậy rồi, thật sự chưa từng xảy ra vấn đề gì.

Cho nên, nhất định là có điểm gì đó mà bản thân hắn đã bỏ sót.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch đột nhiên nhớ đến chuyện vừa rồi.

Sau khi hắn giết chết đám xà long này, vẫn cảm giác có chút bất an.

Nghĩ đến điểm này, hắn nhất thời cả kinh sợ hãi.

Nếu nói, con xà long này không phải người sống lại, vậy thì không phải đã chứng minh người sống lại còn có một người khác sao?

Con xà long khổng lồ này, chỉ là một vật dẫn có máu của người sống lại kia mà thôi!

Lúc này, trong đầu Tô Bạch lại đột nhiên nhớ đến nội dung nói chuyện giữa Phúc Lương Sinh và người của giáo hội Cứu Rỗi.

Số xà long này thực ra là do một người sống lại sinh ra.

Mà nếu số xà long này ở nơi đây, vậy thì tên người sống lại kia đâu?

Lại đang ở đâu?

Sau khi nghĩ thông suốt, Tô Bạch nuốt nước bọt ừng ực, lập tức xoay người bỏ chạy thật xa.

Hắn biết rõ, bản thân đã chọc trúng phiền phức lớn rồi!

Chương 310: Mạch khoáng linh năng

Trong rừng rậm, bóng dáng Tô Bạch nhanh chóng di chuyển, một luồng sát khí sắc bén từ trên cơ thể hắt tràn ra xung quanh.

Trước mặt hắc, không có một con dị thú nào dám cản đường.

Lúc này, Tô Bạch cảm thấy trái tim mình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Lúc này hắc suýt bị suy đoán của chính mình hù dọa.

Nếu nói tổ tông xà long vẫn còn tồn tại, vậy thì đối phương có thể nhân giống thành tộc đàn như vậy, thế thì không rõ số tuổi là bao nhiêu.

Vậy thực lực của đối phương ở cấp độ nào?

Tô Bạch khó có thể tưởng tượng được.

Chỉ có một từ xuất hiện trong đầu hắc.

Giao!

Một người sống lại, cho dù ngu xuẩn đến đâu, trải qua thời gian dài như vậy, ít nhất cũng có thực lực của cấp Giao.

Nghĩ đến việc đối phương có thể là một Giao, Tô Bạch có chút không nói nên lời.

Sao hắc có thể nghĩ được rằng, bản thân mình chỉ đến nơi này một chuyến, lại gặp phải kẻ thù hùng mạnh như vậy.

Tuy nhiên lúc này, bước chân của Tô Bạch lại khựng lại, dừng ngay tại chỗ.

Lông mày hắc nhíu lại.

Hắc phát hiện ra một điều vô cùng khác thường.

Nếu nói trong bầy xà long chỉ có một con Giao, vậy tại sao trong thời điểm trước đó bọn họ giăng co, không chịu hiện thân?

Nếu con Giao đó có mặt, hẳn hoàn toàn không thể chống lại đối phương.

Lúc này Tô Bạch đột nhiên cảm thấy mọi chuyện dường như không đơn giản như vậy.

Dường như trên cơ thể người sống lại này có một vài vấn đề?

Nếu nói đối phương không thêm đề tâm, hẳn không tin.

Một vài con xà long khổng lồ đều bay trên bầu trời mười mấy giờ.

Điều này cũng cho thấy đối phương quyết tâm giành chiến thắng.

Đối phương không đến, rất có thể là do đối phương không thể đến được.

Nghĩ đến đây.

Trong lòng Tô Bạch đột nhiên nảy ra ý nghĩ muốn quay đầu lại xem một chút.

Nhưng ngay khi ý tưởng này vừa nảy ra, hắn đã bóp nát nó.

Người sống lại đó cấp Giao, mà hắn lúc này mới cấp Xà.

Hắn không muốn giống như một chú nai con ngốc nghếch, ngoảnh lại xem thứ gì đang đe dọa mình.

Ngay lập tức, Tô Bạch lại tiếp tục chạy giữa khu rừng.

“Ầm ầm!”

Cũng chính vào lúc này, hắn nghe thấy âm thanh tiếng sấm từ nơi mình đến.

Nghe thấy tiếng sấm, Tô Bạch đã hiểu rõ rồi.

Lại có cái loại xà long khổng lồ khác đến chỗ đó.

Nhưng lúc này, chỗ phát ra tiếng sấm đã rất xa, hắn không cần lo bị phát hiện.

Sau đó, Tô Bạch tiếp tục chạy trong đêm tối.

Mặc dù bây giờ là ban đêm, nhưng đối với kẻ mù lò là dùng cảm giác đã thú dò đường cũng không ảnh hưởng tí nào.

Đến sáng, Tô Bạch dừng chân bên cạnh một hồ nước.

Lúc này, sự bất an trong lòng hắn đã tan biến.

Tô Bạch tìm một hòn đá, ngồi xuống.

Bây giờ, trên cơ thể hắn cũng đã có chút mồ hôi.

Suốt đêm, hắn đã chạy trong núi khoảng tám tiếng.

Đã chạy khoảng bốn năm trăm cây số.

Với khoảng cách xa như vậy, đôi phương cũng không thể đuổi kịp.

Lúc này, trong hồ nước xanh ngắt bên cạnh, mấy con cá đang chậm rãi bơi lội, nhàn nhã lại bình thản lội chơi, khiến lòng người trở nên tĩnh lặng.

Tuy nhiên, bên dưới bầy cá, thì thoảng có những bóng đen lóe lên rồi biến mất.

Khiến mọi người hiểu rằng, nơi này không bình yên như vẻ bề ngoài.

“Gào!” Đúng lúc này, một tiếng gầm vang lên, một con quái vật Tích Dịch với lớp vảy sắc sỡ đột nhiên lao ra khỏi bụi cỏ, chạy về phía vị trí của Tô Bạch.

Con quái vật Tích Dịch với lớp vảy sắc sỡ dài khoảng chừng bốn đến năm thước, khi nó lao đến, cuốn theo một luồng uy thế khác.

Thấy thế, Tô Bạch nhướn mày, một luồng sát ý bao phủ con quái vật Tích Dịch với lớp vảy sắc sỡ.

Con quái vật Tích Dịch nọ cảm nhận được sát ý của hắn, lập tức xoay người bỏ chạy, không hề ngừng lại.

Cảm nhận được đôi phương rời đi, Tô Bạch khẽ lắc đầu.

Lúc này hắn đột nhiên phát hiện, dưới tình huống như vậy, năng lực sát ý chấn nhiếp này thực sự rất hữu dụng.

Trên cả quãng đường, có thể chạy trốn thuận lợi như vậy, không thể không kể đến công lao của năng lực sát ý chấn nhiếp.

Sau đó, Tô Bạch bắt đầu quan sát hoàn cảnh chung quanh, tiến hành tìm nơi giấu đồ.

Hắn đã ngây ngời trong cái thế giới này một ngày rồi, đã đến lúc phải quay về.

Và Tô Bạch tìm quanh đây một lúc nhưng gần như không tìm được nơi nào thích hợp.

Nước trong hồ này là nước ngọt, do đó có rất nhiều động vật từ khu vực lân cận đến đây uống nước.

Trong hoàn cảnh như vậy, rất có thể sẽ xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn nếu cất Lưỡng Giới Châu ở đây.

Dẫu sau, Lưỡng Giới Châu cũng vô cùng mỏng manh dễ vỡ.

Nghĩ tới đây, Tô Bạch chuẩn bị rời đi, đến chỗ khác tìm.

Nhưng đúng vào lúc này, một tia sáng đột nhiên lóe lên trong đầu hắn.

Hắn quay đầu nhìn hồ nước bên cạnh, khóe miệng cong lên.

Hắn vừa rồi bị tư duy định tính đánh lừa, ai bảo Lưỡng Giới Châu chỉ có thể giấu trên bờ?

Trong cảm nhận của mình, hắn có thể cảm nhận được bên dưới đầm nước toàn là bùn.

Hắn chỉ cần giấu Lưỡng Giới Châu vào trong lớp bùn thì không có vấn đề gì rồi.

Mặc dù, trong lớp bùn dưới nước cũng tồn tại một số sinh vật sống.

Nhưng so với động vật trên cạn, rõ ràng là chúng không có đe dọa gì.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch cởi bỏ quần áo, bước đến bên cạnh đầm nước, từ từ xuống nước.

Thật ra thì, nửa năm trước, hắn bơi không giỏi lắm, hắn nhiều nhất chỉ có thể bơi kiểu chó mà thôi.

Nhưng sau khi hắn tiêu hao thiên phú để học kỹ năng bơi lội cả đêm.

Hắn bơi tốt hơn người bình thường. Thậm chí hắn còn có thể lặn dưới nước.

Sau khi lặn xuống, âm thanh ục ục xung quanh truyền vào tai hắn.

Cảm giác dã thú của Tô Bạch tỏa ra xung quanh.

Lúc này, hắn có thể cảm nhận một trong hồ nước có một số quái vật có vảy nhiều màu sắc trên người, nhìn giống hệt con quái vật Tích Dịch trước đó như hai giọt nước, bọn chúng đang ở trong hồ nước nhìn hắn chăm chú.

Ngoài ra, còn có một số con cá không lồ có nanh, đang chậm chạp từ trong hồ bơi sang phía này, nhìn hắn bằng ánh mắt tham lam.

Tô Bạch không quan tâm đến chuyện này.

Mặc dù, sức chiến đấu của hắn giảm khá nhiều trong nước, nhưng những dị thú đó không được coi là uy hiếp với hắn.

Sát ý chần nhiep của hắn lan tỏa ra xung quanh, các loại cá khổng lồ và quái vật Tích Dịch nhanh chóng bỏ chạy.

Tiếp đó, Tô Bạch lặn xuống đáy hồ nước.

Tại đây, hắn có thể cảm nhận được một số thực vật, cũng như lớp bùn sâu khoảng một thước.

Hắn đặt một viên Lưỡng Giới Châu ở một khu vực bùn khá nông, và viên còn lại ở nơi sâu khoảng một thước.

Nhưng cũng chính lúc này, Tô Bạch đột nhiên ngẩng ra, cầm tảng đá to bằng bàn tay bên cạnh Lưỡng Giới Châu lên.

Cảm giác ngập tràn trên hòn đá, giờ đây hắn có thể cảm nhận rõ ràng làn sóng nguyên tố linh năng bên trên hòn đá.

Đó hóa ra là một viên khoáng thạch linh năng!

Tô Bạch cũng không ngờ, bản thân có thể vớt được vật này dưới đáy hồ nước.

Có điều, trong lòng hắn có chút cân nín.

Cảm giác dã thú của hắn lại không thể cảm nhận được dao động của nguyên tố linh năng.

Nếu không phải hắn chạm vào viên đá này, hắn suýt chút nữa đã bỏ lỡ.

Nhưng, Tô Bạch lại đột nhiên nghĩ đến một chuyện khác.

Ở đây là thế giới khác.

Tại thế giới ban đầu, chỉ có thể tìm được một hay hai viên khoáng thạch linh năng tại chỗ.

Nhưng mà ở đây, nó có còn như vậy không?

Nghĩ đến đây, Tô Bạch lại duỗi tay vào sờ soạng trong lớp bùn.

Không lâu sau, hắn lại mò ra một viên đá có dao động của khoáng thạch linh năng.

Tảng đá này, còn lớn hơn viên đá trước đó.

Sau đó, Tô Bạch không lần mò nữa.

Lúc này sắc mặt của hắn có chút phấn khích.

Tuy rằng hắn không thể dùng cảm giác đã thú để thăm dò dao động linh năng nguyên tố trong khoáng thạch, nhưng mà hắn có thể cảm nhận được các hoa văn trên đó.

Và trong cảm nhận của hắn, bên dưới đáy nước này toàn là những thứ này!

Ở đây có một mạch khoáng thạch linh năng!

Nghĩ đến điểm này, cổ họng Tô Bạch khẽ lặn.

Lúc trước, trên chợ, hắn từng nhìn thấy một khối Lam Tâm Phách nặng khoảng ba cân.

Tảng đá đó có giá trị hơn một nghìn vạn.

Bây giờ, bởi vì nguyên nhân là biến động, các cảm địa lớn bị phong tỏa, giá trị của nó đã đạt đến hơn hai ngàn vạn.

Và mạch khoáng trước mắt này, trọng lượng của nó không thể tính bằng cân, mà tính bằng tấn.

Ngay cả khi mạch khoáng linh năng này không đáng giá bằng Lam Tâm Phách, thì giá trị của nó chắc chắn cũng phải tính bằng đơn vị nghìn tỷ.

Lúc này, cho dù Tô Bạch đã quen với tiền, trái tim cũng không khỏi tăng tốc.

Không có cách nào, số tiền này là quá nhiều!

Lúc này Tô Bạch mới nhận ra, số tiền mình kiếm được trước đây đều là số tiền nhỏ.

Trước mắt này mới là khoản tiền lớn.

Chương 311: linh nô

Chẳng qua, Tô Bạch không quan tâm lắm đến giá trị tính bằng tiền của những khoáng thạch này.

Dầu sao đi nữa, tiền của hắn lúc này đã đủ rồi.

Có nhiều tiền hơn nữa, cũng chỉ là mấy chữ số mà thôi.

Nguyên nhân hắn vui vẻ vì phát hiện ra mạch khoáng là vì trong tương lai hắn có thể dùng những mạch khoáng này thực hiện nghiên cứu.

Trước đây Tô Bạch đã nghĩ đến việc tương lai sẽ mở một viện nghiên cứu nghiên cứu về dược liệu linh năng và khoáng thạch linh năng.

Điều này giúp ích rất nhiều cho việc nghiên cứu các loại thuốc chữa bệnh cũng như vũ khí của hắn.

Giống như những viên đạn mà hắn để Ác thú số 1 sử dụng trong lần này, là những viên đạn được làm bằng khoáng thạch linh năng.

Nghĩ tới đây, Tô Bạch lắc đầu, giấu Lưỡng Giới Châu cẩn thận, sau đó đưa tay chạm vào Lưỡng Giới Châu, rồi biến mất luôn tại chỗ.

...

Thành phố Vân Mộng, vùng ngoại thành, một chiếc xe Volkswagen đen như mực đỗ trên một khu vực đỗ nát hoang tàn.

Xung quanh tối đen, khiến người ta không thấy rõ năm đầu ngón tay.

“Xạo xạo...” Ngay lúc này, một hồ nước đột nhiên xuất hiện ở ạt bên trong chiếc Volkswagen, nước trực tiếp ngập trong xe.

Một bóng dáng xuất hiện trong xe.

Sau đó, bóng người lần lượt di chuyển trong xe, mở bốn cánh cửa xe ra, nước lập tức tràn ra ngoài.

Ngồi trong chiếc xe hơi ướt sũng, Tô Bạch cũng cảm thấy không nói nên lời khi nhìn một thứ giống như con chạch đang giãy đành đạch bên cạnh.

Hắn không ngờ rằng, khi bản thân quay về lại mang nhiều nước về như vậy.

Một chiếc Volkswagen mới, vô duyên vô cớ đã biến thành một chiếc xe ngâm trong nước.

Tiếp đó, Tô Bạch thở dài, đưa tay ra tóm gọn con cá chạch to bằng cánh tay, ném nó bay thẳng ra khỏi cửa sổ.

Tiếp sau, hắn tốn một giờ để dọn sạch nước trong xe.

Dọn xong, hắn cắm chìa khóa và khởi động xe.

“...”

Ấn nút khởi động, chiếc xe hoàn toàn không có phản ứng.

Tô Bạch im lặng một lúc.

Lắc đầu, hắn bước ra khỏi xe, thay một bộ trang phục mới.

Rồi, hắn lấy điện thoại di động từ trong không gian linh tính ra, bấm máy gọi điện cho Trương Tam.

“Ông chủ!” Điện thoại kết nối, từ phía bên kia truyền đến giọng nói của Trương Tam.

“Bây giờ ta đang ở ngoại ô thành phố Vân Mộng, hỏng xe, người đến đón ta đi, lát nữa ta gửi định vị sang cho người.”

“Xe lại hỏng?” Trương Tam có chút không tin nổi.

Xe này đã mua lâu đâu, sao lại hỏng rồi.

Ông chủ nhà mình, đúng là giỏi phá xe.

“Ừ, hỏng.” Tô Bạch có phần bất lực, nói.

Nghe câu trả lời của hắn, Trương Tam nhanh chóng nói: “Ông chủ, người gửi định vị sang cho ta, ta đến đón người ngay.”

“Ừ, được.” Tô Bạch tắt điện thoại, gửi định vị cho Trương Tam, bắt đầu đứng chờ tại chỗ.

Lúc này, màn đêm có vẻ yên tĩnh, gió xung quanh thoảng qua, khiến người vừa mới ngụp trong nước sâu lên như hắn, cảm thấy cơ thể hơi lạnh.

Lần này coi như là có được niềm vui ngoài ý muốn vì tìm thấy mạch khoáng khoáng thạch linh năng, nhưng cũng đừng vui mừng sớm.

Dầu sao, khoáng thạch linh năng đó cũng nằm ở thế giới khác.

Việc khai thác thế này trong tương lai cũng là một vấn đề.

Nhưng, loại chuyện gặp gỡ tình cờ với mạch khoáng như thế cũng đã cảnh tỉnh Tô Bạch.

Thế giới khác đó, ngoài nguy hiểm ra, thì khắp nơi đều là vàng.

Ngay vào lúc này, trong lòng Tô Bạch đột nhiên rung lên, hắn nhìn cổ tay mình.

Hiện giờ, quan tài hoàng kim trên cổ tay trái của hắn đang rung nhẹ, bên trên hình thành một hạt tròn màu đỏ.

Cảm ứng hắn vừa mới sinh ra trong lòng khi nãy là nhiệm vụ ước nguyện đã hoàn thành.

Ngón tay hắn hướng về phía hạt tròn màu đỏ này.

Lập tức, hạt tròn nát tan, một con dao găm xuất hiện trong tay hắn.

Toàn thân con dao găm này có màu bạc, bên trên mọc lên thứ gì đó giống như vảy.

Con dao găm này là nhiệm vụ ước nguyện của Tề Duyệt đưa ra.

Năng lực đặc thù của chiếc dao găm này là kẻ nào bị nó cắt trúng, sẽ dần rơi vào trạng thái điên loạn.

Tô Bạch không ngờ, chỉ trong thời gian một ngày, Quản Gia đã làm xong chuyện đó.

Không thể không nói, năng lực của Quản Gia đúng là siêu phàm.

Tiếp đó, Tô Bạch nhìn về phía hạt tròn màu đỏ khác bên trên quan tài hoàng kim.

Đây là phần thưởng nhiệm vụ mà Từ Tuệ đưa ra.

Khi nhiệm vụ ước nguyện của đối phương xuất hiện, thì nó đã được hoàn thành một cách trực tiếp.

Bởi vì nhiệm vụ ước nguyện của đối phương là cái chết.

Phần thưởng của nhiệm vụ là linh nô.

Tuy nhiên, bởi vì trước đó Tô Bạch tâm tình không tốt lắm, nên cũng không rõ vật này cụ thể là cái gì.

Nghĩ đến đây, hắn trực tiếp ấn vào hạt châu màu đỏ.

Ngay lập tức, một bóng người hư ảo đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

Thời điểm nhìn thấy bóng dáng này, Tô Bạch giật mình, thân thể lập tức căng thẳng.

“Tù Tuệ?”

Hắn lạnh lùng nhìn bóng dáng có phần hư ảo trước mặt, Ma Thiết trên hai tay nhanh chóng dung hợp, tạo thành một thanh trường đao.

Bóng dáng trước mặt hắn này, vóc dáng đầy đặn, dung mạo xinh đẹp, chính xác là Tù Tuệ hắn đã giết ngày hôm qua.

“Xin chào.” Trong ánh mắt của bóng dáng mờ ảo này có chút dịu dàng, cười nói: “Chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Nghe thấy lời nói của đối phương, sát ý dần xuất hiện trên người Tô Bạch.

Sau đó, hắn bắt đầu nhanh chóng lướt qua thông tin về linh nô.

Tiếp đó, một luồng thông tin xuất hiện trong đầu hắn.

Linh nô: Một tồn tại hư ảo, có thể hóa thành thực thể, nhưng sức mạnh của nàng không khác gì người bình thường. Khi ở trong trạng thái hư ảo, nó chỉ có thể bị chủ sở hữu tấn công. Chủ sở hữu hiện giờ: Tô Bạch.

Nhìn thấy thông tin này, Tô Bạch nhíu mày lại, nhưng sát khí cũng bớt đi rất nhiều.

“Người là ai?” Hắn thăm dò.

Nghe câu hỏi của hắn, Tù Tuệ khẽ mỉm cười, nói: “Theo lý, ta nên là Tù Tuệ, nhưng quả thực là ta đã bị người giết.”

Nói đến đây, giọng nói của nàng hơi ngừng lại: “Có lẽ, ta là bản sao của Tù Tuệ.”

“Người nghĩ thế nào?” Nàng mỉm cười nhìn Tô Bạch.

Tô Bạch im lặng một lát, thu Ma Thiết trong tay lại.

Bây giờ hắn đã hiểu rõ, Từ Tuệ quả thực đã bị hắn giết, hiện giờ thi thể vẫn còn đang nằm trong không gian linh tính.

Người trước mắt là linh nô.

Hơn nữa, Tô Bạch cũng khó mà tưởng tượng được người phụ nữ cười rạng rỡ trước mặt mình lại là cùng một người với Từ Tuệ có chút khí tức âm u trước đó.

Có lẽ... linh nô trước mắt này vốn là dáng vẻ của Từ Tuệ khi chưa gặp phải những chuyện đó.

Tô Bạch đứng nguyên tại chỗ, tạm im lặng một chút rồi nói: “Người không phải Từ Tuệ, người là người.”

Nghe được câu nói của hắn, Từ Tuệ sửng sốt, sau đó cười càng tươi.

Đôi mắt nàng chăm chú nhìn Tô Bạch, nói: “Vậy chủ nhân, người thấy, tên của ta sau này nên là gì?”

Nghe đối phương nói, cơ thể Tô Bạch run nhẹ.

Cách gọi như vậy, đây là lần đầu tiên có người xưng hô với hắn như vậy, hơn thế lại còn là nữ tử.

Điều này thậm chí còn khiến hắn hơi bối rối.

Nói cho cùng, hắn cũng mới mười tám tuổi mà thôi.

“Người không cần gọi ta là chủ nhân.” Tô Bạch xua tay, nói: “Sau này người hãy gọi ta là ông chủ.”

“Được, ông chủ.” Thấy thế, Từ Tuệ cũng cảm thấy có chút thú vị, tiếp tục hỏi: “Vậy người cảm thấy tên của ta nên là gì?”

Tô Bạch khẽ lắc đầu nói: “Tên của người thì chính người tự chọn đi, ta không đặt được.”

Nghe hắn nói thế, nàng nhìn chăm chăm vào Tô Bạch bằng ánh mắt dịu dàng, nhưng lại im lặng.

Phát hiện đối phương đang nhìn mình, Tô Bạch dừng lại, thăm dò: “Không thì người tiếp tục dùng cái tên Từ Tuệ?”

Nghe hẳn nói thế, gương mặt tươi cười của Từ Tuệ lập tức
cứng lại.

Chương 312: Dư Linh

Cuối cùng, Từ Tuệ không sử dụng cái tên Từ Tuệ này.

Theo những lời đối phương nói, cái tên Từ Tuệ này thuộc về người phụ nữ đã chết, chứ không phải nàng.

Nàng đặt cho mình một cái tên, là Dư Linh.

Chữ Dư lấy từ một nửa chữ Từ, và chữ Linh đến từ hai chữ linh nô.

Dĩ nhiên, nó cũng có những ý nghĩa khác.

“Nói thật, ông chủ, cái tên người đặt chẳng ra làm sao cả.” Dư Linh có chút bất đắc dĩ nói.

Trước đó, nàng đã thực sự sẵn sàng để đổi tên, nhưng không ngờ rằng Tô Bạch lại vẫn sử dụng cái tên ban đầu của nàng.

Tô Bạch mỉm cười, không nói thêm gì.

Hắn đúng là không am hiểu chuyện đặt tên.

“Sau này ngươi định làm gì?” Hắn hơi dừng lại, hỏi Dư Linh.

Mặc dù đối phương được gọi là linh nô, theo nguyên tắc thì là người hầu của hắn.

Nhưng đối phương là một cá thể có nhân cách độc lập, hắn không thể đối xử với đối phương như là một người hầu.

Nghe những lời hắn nói, đôi mắt Dư Linh nhìn thẳng vào Tô Bạch, nàng nói: “Ta muốn ở bên cạnh ông chủ. Ta có thể nấu cơm cho người và làm một số chuyện trong khả năng.”

Tô Bạch ngập ngừng, sau đó gật đầu.

Không hiểu sao, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đối phương, hắn như nhìn thấy mẹ mình, có chút khó từ chối yêu cầu của đối phương.

“Brr...” Ngay thời điểm này, một tiếng hô vang từ xa vọng đến.

Tô Bạch phóng cảm giác đã thú bao phủ xung quanh, hắn phát hiện Trương Tam đang lái xe về hướng này.

Không lâu sau, xe đã dừng trước mặt Tô Bạch.

Trương Tam xuống xe.

“Ông chủ.” Hấn gọi Tô Bạch, rồi mở cửa ra.

Thời điểm mở cửa, Trương Tam không khỏi liếc nhìn người phụ nữ đứng bên cạnh Tô Bạch.

Hấn có chút không hiểu tại sao, nửa đêm canh ba rồi mà ông chủ nhà mình lại có mặt ở nơi này.

Hơn thế, bên cạnh còn có một người phụ nữ.

Không lẽ, ông chủ đã ngộ ra rồi?

Tô Bạch gật đầu với Trương Tam, cùng Dư Linh ngồi vào hàng ghế phía sau.

Thấy hai người ngồi xuống, Trương Tam đóng cửa xe lại, ngồi vào ghế lại, hỏi: “Ông chủ, chúng ta bây giờ chúng ta bây giờ quay về sao?”

“Không.” Tô Bạch lắc đầu, nói: “Đi tìm một ngọn núi không có người.”

Nghe câu trả lời của hấn, Trương Tam sững sờ, sau đó gật đầu nói: “Đã rõ, ông chủ.”

Tiếp đó, hấn thắt đai an toàn, nhấn chân ga, bắt đầu di chuyển.

Cả đường im lặng.

Trên xe có vẻ vô cùng im ắng.

Tô Bạch nhìn thoáng qua cổ tay trái của mình.

Lúc này, bên trên quan tài hoàng kim đã có những hoa văn màu đỏ nằm rải rác.

Trên những hoa văn màu đỏ này có một hoa văn hình trái tim, nhìn hơi hẫi.

Nhưng thiếu mất một chút, không được hoàn chỉnh.

Trong khoảng thời gian này, Tô Bạch đã giết rất nhiều người sống lại, dẫn đến hấn sắp tập hợp đủ bảo quan màu đỏ.

Nhìn hoa văn này, khóe miệng hấn hơi co rúm lại.

Trước đây, tổng cộng hắn có hai bảo quan màu đỏ, một là Tiểu Tội, một là sách vàng.

Hai loại bảo quan màu đỏ này là sự giúp đỡ vô cùng lớn của hắn.

Một thứ giúp hắn lấy được tích lũy nguyên thủy, thứ khác thì rèn luyện da thịt hắn, hộ giá hộ tống tánh mạng hắn.

Vào thời điểm đó, bên trên quan tài hoàng kim xuất hiện hoa văn, hình mèo và sách.

Nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì bảo quan này là vật có hình dạng trái tim.

Nghĩ đến cảnh tượng trái tim nhảy ra đó, Tô Bạch lập tức cảm thấy huyết thái dương đau đớn.

Chuyện đó cũng hơi ghê tởm một chút.

“Ông chủ, chúng ta đến núi hoang làm gì?” Cũng vào lúc này, Trương Tam mở miệng hỏi.

“Chôn thi thể.” Tô Bạch trả lời thẳng thừng.

Nghe thấy câu trả lời này, Trương Tam nhanh chóng hiểu được ý định của ông chủ khi nói muốn đến núi hoang.

Có điều hắn không thể hiểu được, bên cạnh ông chủ hắn cũng không có cái thi thể nào.

Không mang thi thể theo, chôn thể nào?

Nghĩ tới đây, Trương Tam đã nghĩ đến chuyện hỏi xem có phải ông chủ nhà mình quên mất thi thể rồi hay không.

Nhưng lúc này, hắn đột nhiên nghĩ, với trí thông minh của ông chủ, làm sao đối phương có thể quên được chuyện này?

Cũng vào lúc này, Trương Tam nhìn Dư Linh bên cạnh Tô Bạch, một ý tưởng lóe lên trong đầu hắn.

Có lẽ nào... Người phụ nữ này, không phải là người?

Đây mới là thi thể mà ông chủ muốn chôn.

Nghĩ đến đây, trên trán hắn từ từ ứa mồ hôi lạnh.

Người phụ nữ này, lẽ nào là quý?

Nghĩ đến chuyện này, Trương Tam lập tức cảm thấy trái tim mình đập loạn xạ.

Nghĩ đến chuyện bản thân đang chở quý, trái tim Trương Phi vô cùng sợ hãi.

Không có cách nào, hắn đã làm rất nhiều chuyện trái lương tâm!

“Tập trung lái xe.” Vào lúc này, Tô Bạch phát hiện sự khác thường của hắn, không khỏi nhắc nhở.

Tuy rằng, với thể chất đã trải qua sự gia tăng của sách vàng, dù gặp tai nạn xe cộ, nhiều nhất hắn cũng chỉ bị thương nhẹ,

Nhưng, Tô Bạch cũng không muốn Trương Tam chết trong tai nạn xe.

Nếu không thì đáng tiếc lắm.

Nghe thấy lời nhắc nhở của ông chủ nhà mình, Trương Tam lập tức lấy lại tinh thần, tập trung lái xe,

“Xin lỗi ông chủ, ta...” Hắn mở miệng định xin lỗi.

Tô Bạch vẫy tay, nói: “Người tập trung lái xe là được, những chuyện khác không cần suy nghĩ nhiều.”

Nghe ông chủ nói, Trương Tam lập tức cảm giác bình tĩnh lại.

Đúng thế, hắn có ông chủ đi cùng.

Có ông chủ ở đây, hắn sợ cái gì?

Nghĩ tới đây, lòng dũng cảm của hắn trỗi dậy.

Có điều, Trương Tam vẫn liếc mắt đánh giá Dư Linh thêm một cái.

Nhìn màu da hồng hào bình thường và cái bóng sau lưng đối phương, trái tim hắn càng thêm ổn định.

Đúng là tự mình dọa mình.

Người phụ nữ này là người bình thường, sao lại là quý được.

Nhưng, một nghi vấn xuất hiện trong lòng hắn.

Nếu người phụ nữ trước mặt đây không phải là thi thể, vậy thì thi thể ở đâu?

“Đúng rồi, Trương Tam.” Lúc này, Tô Bạch đột nhiên lên tiếng.

“Ông chủ, sao thế?”

Tô Bạch ngừng một chút, nói: “Gần đây, người nghĩ cách tìm một nơi nào đó xây dựng một phòng thí nghiệm dược liệu và một phòng thí nghiệm khoáng thạch linh năng.”

Nghe câu hắn nói, Trương Tam sửng người, hắn không ngờ ông chủ nhà mình lại vẫn muốn đi con đường này.

Nhưng hắn viết, tại thế giới này, có rất nhiều công ty khổng lồ chủ yếu phát triển việc khai phá khoáng thạch linh năng và dược liệu linh năng.

Đây là việc làm ăn cao cấp nhất của thế giới này.

Dược liệu linh năng cũng có thể chế luyện ra các loại thuốc đặc hiệu, chữa khỏi rất nhiều bệnh.

Khoáng thạch linh năng, cũng như vậy.

Những thứ pha trộn một chút khoáng thạch linh năng có thể được dùng làm vũ khí đặc biệt, thậm chí còn có chức năng tăng cường sức mạnh cơ thể, hoặc kéo dài tuổi thọ.

Chỉ là những thứ này cực kỳ đắt.

Nghĩ tới đây, Trương Tam ngáp ngừng một chút, nói: “Ông chủ, con đường này không đơn giản như vậy. Đầu tư vài tỷ vài nghìn tỷ vào đó, thậm chí có khi không thể vực dậy được.”

“Người thành lập nó là được. Đừng sợ tốn tiền.” Tô Bạch nói thẳng: “Vài tỷ, chục tỷ, vài chục tỷ, ta cũng đầu tư được.”

Nghe ông chủ nhà mình nói, Trương Tam lập tức cảm thấy tay chân ướt đầm mồ hôi.

Trước đó, mặc dù hắn biết ông chủ nhà mình rất giàu có, nhưng hắn không ngờ được rằng ông chủ nhà mình lại giàu như vậy.

Vài tỷ, chục tỷ, vài chục tỷ cũng có.

Điều này ngoài sức tưởng tượng của hắn.

“Có thể làm được không?” Tô Bạch nhìn Trương Tam, thăm dò.

Có thể nói, hiện giờ tiền trong sổ của hắn chỉ là một dãy số, hắn phải biến dãy số này thành thứ mình cần.

Còn về chuyện Trương Tam cầm tiền bỏ trốn, hắn chưa từng nghĩ tới.

Trừ khi Trương Tam điên rồi.

“Được!” Trương Tam cắn răng gật đầu, trong ánh mắt hắn để lộ sự hưng phấn mơ hồ.

Chương 313: Chị gái sinh đôi

Sau đó, cả quãng đường đều im lặng, chiếc xe nhanh chóng lăn bánh trên con đường tối đen như mực.

Tiếp theo, lái xe mấy tiếng, ở một ngã ba thì rẽ vào khu vực núi, lái vào một ngọn núi hoang.

Tô Bạch có một số ký ức với ngọn núi hoang vu này.

Đây là một ngọn núi tương đối cao và nổi tiếng gần thành phố Vân Mộng.

Trong ngọn núi này, có một khu thắng cảnh.

Tên của khu thắng cảnh này là Rừng Hồng Thụ, vào mùa thu sẽ được bao phủ bởi lá đỏ, rất đẹp.

Sau khi vào đây, độ cao tăng lên nhanh chóng, không lâu sau, Tô Bạch đã nhìn thấy tuyết trắng phủ đầy mặt đất.

Khi đi đến con đường rẽ vào ngọn núi nhỏ, Trương Tam bẻ lái, điều khiển xe đi vào.

Trương Tam nắm được phương hướng giải thích: “Ông chủ, đây là con đường cũ, trước đây đi đến mấy cái thôn gần đây. Nhưng sau khi nơi này thành lập khu thắng cảnh rừng Đỏ thì đã bị bỏ hoang. Ngoài một số người đến đây đào măng, chặt tre thì ở đây không có ai đến. Nên chôn xác ở đây sẽ ít người phát hiện ra.”

Nghe hắn nói, Tô Bạch gật đầu.

Tiếp theo, lái xe đi một đoạn, đường cũng thông thoáng hơn.

Con đường đầy tuyết, căn bản không thích hợp để tiếp tục đi về phía trước.

“Ở đây đi.” Cảm giác dã thú của Tô Bạch ngập tràn xung quanh, nói với Trương Tam.

Tại đây, hắn cảm nhận được một vài nghĩa địa, có lẽ là do người dân xung quanh khu vực này chôn.

Việc chôn xác Từ Tuệ ở đây cũng không tệ.

Thực ra, thi thể của Từ Tuệ có rất nhiều tác dụng, có thể dùng để nghiên cứu hoặc bán cho Quân Gia, đều được.

Tuy nhiên, trái tim hắn vẫn chưa máu lạnh đến vậy, không thể làm được chuyện như thế.

“Được, ông chủ.” Trương Tam đáp, dừng xe ở ven đường.

Sau đó, ba người xuống xe, đi sâu vào trong núi.

Trên đường đi, gương mặt Trương Tam lộ ra biểu cảm muốn nói lại thôi, sắc mặt đỏ bừng.

Hắn thực sự muốn hỏi ông chủ nhà mình là thi thể đâu rồi.

Nhưng lý trí mách bảo hắn, không nên hỏi chuyện này.

Bởi vì nếu có xác chết thật, bản thân mà hỏi sẽ chỉ tỏ ra mình ngu ngốc.

Và nếu không có thi thể, vậy thì hắn hỏi ra sẽ khiến ông chủ lúng túng.

Vì vậy, cho dù kết quả có như thế nào thì đối với hắn, đó không phải là điều tốt.

Tô Bạch cũng chú ý đến biểu cảm của Trương Tam, đại khái cũng hiểu được đối phương đang nghĩ gì.

Nhưng hắn không muốn không muốn việc này.

Tuy rằng, hắn đã sẵn sàng phơi bày sự tồn tại của không gian linh tính trước mặt Trương Tam, nhưng hắn cũng không định giải thích cho Trương Tam không gian linh tính là gì, dùng thế nào và có tác dụng gì.

Nói những điều này chẳng có ích gì cho hắn.

Dư Linh đi bên cạnh chú ý đến biểu cảm của cả hai người, nở nụ cười, im lặng.

Tiếp theo, ba người đi trong núi sâu thêm khoảng nửa giờ, Tô Bạch tìm được một chỗ trên khu vực đất trống, chặt hai cành cây to như cánh tay trẻ con, rồi biến hai miếng Ma Thiết thành lưỡi cuốc, đặt ở một đầu khúc gỗ.

Hai cây cuốc đã làm xong.

Trương Tam đứng bên, ánh mắt cũng chăm chú.

Ban này hẳn thấy ông chủ nhà mình chỉ tùy tiện làm một số động tác là đã có được hai cây cuốc.

Đây thực sự là kỹ thuật điều luyện.

“Cái này của người, người đào đi.” Tô Bạch đưa cái cuốc có thể áp chế lệ khí ném cho Trương Tam.

Trương Tam nhận lấy một cây cuốc, cũng phản ứng ngay, bắt tay vào việc.

Khi hẳn làm việc, động tác vô cùng thuần thục, giống như một lão nông thực thụ.

Thành thật, Trương Tam đúng là đã từng làm nông dân.

Không chỉ làm nông dân, hẳn cũng đã từng làm công nhân, còn từng làm phục vụ bùng bê, đã làm bán hàng.

Hắn đã tiếp xúc với nhiều ngành nghề khác nhau, nhưng trước giờ không tinh thông cái nào.

Hắn làm những điều đó là vì cần thiết mà thôi.

Thấy Trương Tam bắt đầu làm, Tô Bạch cũng vung cuốc, dọn ra một khoảng đất.

Thứ hẳn sử dụng là Ma Thiết thuộc tính sắc bén.

Cuốc cắm xuống đất như cắm vào đậu phụ, rất nhanh hai người đã dọn ra được một khoảng đất lớn.

Trương Tam ở bên cạnh thấy ông chủ nhà mình làm việc gọn gàng như vậy, cũng lập tức tăng tốc.

Tô Bạch thoáng quan sát Trương Tam, thấy đôi phương mồ hôi nhễ nhại vì mệt, trong lòng không khỏi mỉm cười.

Hắn để miếng Ma Thiết có thuộc tính sắc bén, lại đưa cho Trương Tam dùng một khối Ma Thiết khác đào đất, không hề có tư tâm gì cả.

Hắn chỉ sợ Trương Tam không cẩn thận tự sát.

Suy cho cùng, Ma Thiết có thuộc tính sắc bén, chém ngọc chặt sắt không vấn đề, nếu không dùng sức chuẩn, chẳng may sẽ tự chặt đầu mình xuống.

Tiếp đó, mất khoảng mười mấy phút đồng hồ, Tô Bạch và Trương Tam dọn được một khu đất trống, hơn nữa đào được

một cái huyết chôn thi thể.

Làm xong những việc này, ánh mắt Trương Tam không ngừng liếc nhìn Tô Bạch.

Hắn rất muốn biết, rốt cuộc ông chủ nhà mình giấu thi thể ở đâu.

Sau đó, trước mắt hắn loáng lên, thi thể không trọn vẹn của một người phụ nữ nằm bên trong cái huyết vừa được đào xong.

Trước khi hắn kịp phản ứng lại trước chuyện người phụ nữ này xuất hiện thế nào đã nhìn thấy gương mặt của nàng.

Khoảnh khắc nhìn thấy gương mặt của người phụ nữ, Trương Tam lập tức cảm thấy toàn thân nổi da gà, da đầu tê dại.

Hắn ngơ ngác ngẩng đầu, đôi mắt nhìn người phụ nữ đứng bên cạnh ông chủ, thân thể khẽ run lên.

Thi thể này, thực sự trông giống hệt người phụ nữ bên cạnh ông chủ của hắn, ngay cả quần áo cũng vậy.

Thấy biểu cảm của Trương Tam, Tô Bạch cảm thấy có chút hài hước.

Tuy nhiên, hắn vô cùng hiểu suy nghĩ của đối phương, nếu không phải là người biết rõ đầu đuôi câu chuyện, có lẽ hắn cũng sẽ hơi sợ.

“Đó là chị gái sinh đôi của nàng.” Tô Bạch giải thích với Trương Tam.

Hắn cảm thấy nên xoa dịu nỗi lòng của Trương Tam, đối phương hình như đã làm nhiều chuyện việc trái với lương tâm, hơn nữa còn sợ ma hơn người bình thường.

Trương Tam nghe vậy thì sững lại, sau đó thở phào nhẹ nhõm, ngưng ngưng cười nói: “Làm ta sợ muốn chết, ta còn tưởng người bên cạnh ông chủ và thi thể này là một người đấy, tự mình dọa mình.”

Nghe hắn nói thế, ánh mắt Dư Linh có chút đăm chiêu, trên mặt lộ ra nụ cười như có như không.

Nhìn vẻ mặt của nàng, Trương Tam rung mình, sau đó dường như nhớ ra điều gì, hắn hỏi Tô Bạch: “Ông chủ, đã có chuyện

gì xảy ra thế? Sao chị gái của cô em xinh đẹp này lại chết?”

“Nàng làm một số chuyện sai trái, bị ông chủ giết. Con nữa, sau này đừng gọi ta là cô em xinh đẹp, gọi Dư Linh là được.” Dư Linh mỉm cười, nói thẳng.

Nghe vậy, Tô Bạch cũng gật đầu.

Nhìn gương mặt không hề dao động của ông chủ, và nụ cười của Dư Linh đứng bên cạnh, Trương Tam nuốt một ngụm nước bọt, không nói nên lời.

Không rõ vì sao, hắn luôn cảm thấy cảnh tượng trước mắt có chút kỳ quái.

Tại sao ông chủ giết chị gái của đối phương mà đối phương còn cười đến vui vẻ như vậy?

“Được rồi.” Tô Bạch vung tay, nói: “Chuyện này có vài phần ngặt nghèo, người không cần biết quá nhiều, cứ làm tốt việc của mình là được.”

“Đã rõ, ông chủ.” Trương Tam đáp.

Sau đó, hai người chôn thi thể, xúc một ít tuyết để phủ kín chỗ đó, rồi xuống núi.

“Vù vù...” Ngay vào lúc này, điện thoại di động của Tô Bạch đổ chuông.

Hắn lấy điện thoại di động ra nhìn tin nhắn, vẻ mặt lập tức cứng đờ.

Chương 314: Thi Thiên Thiên nổi điên?

Tô Bạch đọc tin nhắn, tâm trạng không thể tốt được.

Người gửi tin nhắn là Quản Gia.

Bên trong tin nhắn nhắc đến một vấn đề.

Ngay lúc này, Đồ Long Bộ của chợ số 76 đã xảy ra thương vong số lượng lớn.

Thi Thiên Thiên ra tay.

Quản Gia nói với hắn, Phong Vũ Khách đã đến chợ số 76, sau này có thông tin gì có thể báo cho Phong Vũ Khách.

Tô Bạch nhú mày, hắn có chút không hiểu, tại sao dưới tình huống kim chủ đã chết, Thi Thiên Thiên còn dám gây ra loại chuyện thế này.

Không lẽ đối phương điên rồi sao?

Hơn nữa, điều khiến Tô Bạch hơi bất an là Phong Vũ Khách vậy mà lại đến chợ số 76, đối với hắn, chuyện này không phải là chuyện tốt lành gì.

Suy cho cùng, đối phương là Giao, nếu đối phương có ý định hại hắn thì hắn gần như không có cách nào để trốn thoát.

“Ông chủ, sao thế?” Lúc này, Trương Tam đứng bên nghi ngờ hỏi Tô Bạch.

Tô Bạch hơi ngừng lại, nói: “Thành lập phòng nghiên cứu dược liệu linh năng và phòng nghiên cứu khoáng thạch linh năng càng sớm càng tốt, không sợ tốn tiền. Gần đây để thuộc hạ của người kiểm chế lại một chút, hôm nay chợ số 76 đã xảy ra chuyện.”

Nghe hắn nói, Trương Tam hơi ngơ ngác.

Hôm nay, khi hắn đi từ chợ số 76 ra, lúc đó vẫn chưa có chuyện gì xảy ra.

Ngay lúc này, điện thoại của hắn cũng đổ chuông.

Trương Tam vội vàng lấy điện thoại di động ra, sau đó biểu cảm thay đổi.

Chợ số 76, đúng là đã xảy ra chuyện.

“Đã rõ, ông chủ.” Trương Tam hít sâu một hơi, đáp.

Sau đó, ba người xuống núi, lái chiếc xe đi về hướng chợ số 76.

Dọc đường, ba người không nói gì cả.

Tô Bạch nhìn ra ngoài cửa sổ, có thể thấy tuyết lớn như lông ngỗng rơi dày đặc.

Không lâu sau, những bông tuyết như thế sẽ xóa sạch dấu vết bọn họ để lại.

Tiếp đó, chiếc xe xuống núi, tuyết trên đường đã biến thành mưa.

Vài giờ sau, khi trời vừa hửng sáng, nhóm người Tô Bạch đã đến chợ số 76.

Sau khi đến cửa hàng, Tô Bạch bảo Trương Tam trở về, bản thân hắn thì nằm ở trên ghế tựa, hơi nhắm mắt lại bắt đầu nghỉ ngơi.

Mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, hắn vẫn chưa được ngủ ngon lành.

Tuy rằng hắn không mệt mỏi, nhưng việc ngủ đã được hình thành như một thói quen, cho nên hắn cũng có chút buồn ngủ.

Cũng vào thời điểm Tô Bạch nhắm mắt lại, một đôi tay lặng lẽ đặt lên trán.

Bắt đầu xoa bóp cho hắn.

Lần xoa bóp này đã khiến trái tim hắn an lòng.

Tô Bạch biết người đang xoa bóp là ai.

Dư Linh.

Đôi phương đi theo hắn vào cửa hàng.

“Cảm ơn.” Hắn khẽ nói.

“Đây là chuyện ta nên làm.” Dư Linh mỉm cười, nói.

“Người là người tự do, không có cái gì gọi là phải làm hết.”
Tô Bạch nói một câu, sau đó hưởng thụ di chuyển cơ thể.

Đây là lần đầu tiên hắn được xoa bóp như thế này, nhưng hắn cảm thấy rất thoải mái, ngay lập tức cảm thấy thả lỏng rất nhiều.

Thấy thế, Dư Linh chỉ mỉm cười, không nói gì cả, tiếp tục bóp trán cho Tô Bạch.

Một lúc sau, hô hấp của Tô Bạch ổn định, hắn đã ngủ rồi.

Thấy Tô Bạch ngủ, Dư Linh ngừng tay lại, bắt đầu dọn dẹp phòng.

Miệng nàng khẽ lắm bấm một bài hát nhẹ nhàng du dương, gương mặt thoải mái.

Điều nàng muốn không nhiều, chỉ là sự ổn định mà thôi.

Hiện giờ nàng đã có được điều đó.

Khoảng hai giờ chiều, Tô Bạch tỉnh lại sau giấc ngủ say.

Hắn thấy được không gian sạch sẽ bên trong cửa hàng, có chút không nói nên lời.

Dù rằng bản thân hắn cũng khá thích sạch sẽ, hắn cũng giữ cho cửa hàng luôn ngăn nắp.

Nhưng so với những gì trước mắt, thì kém hơn rất nhiều.

“Tỉnh rồi à? Ta đã làm thức ăn, đến ăn cơm.” Cũng vào lúc này, âm thanh của Dư Linh từ sân sau vọng ra.

Nghe vậy, Tô Bạch đứng lên, đi về phía sân sau, hắn thấy Dư Linh đang dọn dẹp nước đọng.

Khoảnh khắc nhìn thấy đối phương, hắn có chút rung động.

Bây giờ, hắn cảm thấy bản thân như trở về thời điểm sống tại thành phố Tây Giang.

Khi đó, mẹ cũng làm những chuyện giống như đối phương.

Nghĩ tới đây, Tô Bạch lắc đầu.

Hắn không muốn nghĩ đến những chuyện này nữa.

Sau đó, Tô Bạch chào Dư Linh, rửa mặt xong thì dọn đồ ăn từ trong bếp ra, mang tới cửa hàng.

Các món ăn đều được đặt trong nồi, vẫn còn nguyên độ ấm.

Một món thịt và một món chay, món chay là rau cải xanh xào, món thịt là thịt kho tàu, ăn khá ngon.

“Ông chủ, ăn thế nào? Có hợp khẩu vị không?” Dư Linh đặt cây chổi cạnh cửa, bước đến và hỏi.

Nghe câu hỏi của lời của đối phương, Tô Bạch gật đầu, nói: “Không tệ, ta rất thích.”

“Thích là được rồi.” Dư Linh mỉm cười, sao đó nhớ ra điều gì đó, nói: “Ngại quá, ta thấy nơi này của người hơi loạn nên đã quét dọn một chút.”

“Không sao.” Tô Bạch lắc đầu, sau đó hơi ngừng lại, nói: “Kỳ thật, người không cần làm những việc này.”

“Ta thích làm.” Trên gương mặt Dư Linh ngậm ý cười, nàng nói: “Nếu ta làm việc ở chỗ của người, thì bản thân ta sẽ tương đối yên tâm hơn.”

Tô Bạch hơi không hiểu những gì đối phương muốn nói, nhưng vẫn tùy ý đối phương.

Hắn cũng thích nơi này sạch sẽ hơn.

“Người có muốn ăn không?” Tô Bạch nhìn lượng thức ăn trên bàn, hỏi Dư Linh.

“Không đâu.” Dư Linh lắc đầu: “Trạng thái hiện giờ của ta không thể ăn được đồ ăn.”

Nói xong, cơ thể nàng ẩn đi, biến mất không thấy tăm hơi.

Tô Bạch sửng sò, lập tức hiểu được đối phương đang sử dụng năng lực huyền hóa.

Có điều hắn không ngờ là năng lực này của đối phương lại mạnh như vậy, cảm giác dã thú của hắn cùn không thể nào cảm nhận được sự tồn tại của sự tồn tại của đối phương.

Lúc này, đột nhiên Tô Bạch cảm thấy, năng lực của Dư Linh, trong một số trường hợp, có thể gây ra một số hiệu quả bất ngờ.

Nghĩ vậy, hắn trực tiếp lấy con dao găm màu bạc từ trong không gian linh tính ra, đưa cho nàng và nói: “Cho người con dao găm này.”

Con dao găm này là phần thưởng được trao khi hoàn thành nhiệm vụ của Tề Duyệt ngày hôm qua.

Nghe vậy, Dư Linh đột nhiên hiện hình, nhìn con dao găm Tô Bạch đưa ra, có phần nghi ngờ, hỏi: “Tại sao lại cho ta thứ này?”

“Có thể trong tương lai sẽ có nhiều chuyện cần người giúp đỡ, món đồ này coi như là thù lao của ta.” Tô Bạch cười nói.

Nghe hắn nói thế, Dư Linh nhận con dao găm màu bạc, nói: “Con dao găm này có tên không?”

“Không, người muốn gọi nó là gì thì gọi.” Tô Bạch lắc đầu, nói thẳng.

Trong nhiệm vụ, con dao găm này được gọi là con dao bạc.

Không có tên cụ thể.

“Vậy, gọi nó là Nghịch Lân được không.” Dư Linh nhìn lớp bả trên con dao, hỏi ý kiến.

“Rất hay.” Tô Bạch gật đầu.

Nghe câu trả lời có lẽ của đối phương, Dư Linh lắc đầu mỉm cười, lại bắt đầu thưởng thức con dao găm trong tay.

Tô Bạch cũng mặc kệ nàng, chỉ nói qua đặc điểm của con dao găm này rồi tiếp tục ăn cơm.

Sau đó, một điều khiến Tô Bạch kinh ngạc đã xảy ra, Dư Linh thậm chí đã biến mất cùng với con dao găm.

Chương 315: Lão Miêu đến!

Tô Bạch chưa bao giờ nghĩ rằng khi Dư Linh biến mất thì ngay cả vũ khí cũng có thể biến mất.

Dùng con dao găm Nghịch Lân thì không nói, ngay cả da của một vài người sống lại cấp Mãng cũng không đâm thủng được.

Nhưng, nếu Dư Linh dùng ác linh số 1 thì sao?

Nghĩ đến điểm này, Tô Bạch cảm thấy có chút rùng mình.

Dư Linh khác với hắn, hắn còn cần nhắm và bắn.

Mà Dư Linh, ngay cả khi mang Ác thú số 1 đến gần đầu đối phương, chưa chắc đối phương đã kịp phản ứng.

Điểm này quá kinh khủng!

Tuy nhiên, Tô Bạch cũng phản ứng ngay lập tức.

Rất khó để Dư Linh bắn được Ác thú số 1...

Đừng nói cái khác, phần vỏ ngoài của Ác thú số 1 đều được làm bằng kim loại linh năng, nặng hơn một trăm cân.

Người chỉ có thể chất của người bình thường như Dư Linh hoàn toàn không thể sử dụng vũ khí này.

Chứ đừng nói là sức giật của vũ khí đó vô cùng lớn, chỉ với một phát bắn, sức giật có thể biến một người bình thường thành tàn phế.

Để Dư Linh dùng nó, đúng là đang tự sát.

“Sao thế?” Dư Linh nhìn Tô Bạch, ngạc nhiên hỏi.

Tô Bạch dừng một chút rồi lắc đầu, nói: “Năng lực của người hiện giờ có gì khác với năng lực của người trước đây không?”

Trước đó, thời điểm hắn đấu với Từ Tuệ, năng lực của Từ Tuệ đã vô cùng quý dị.

Năng lực của đối phương tương tự như năng lực của một tầng lưng không gian.

Phải người được độc tố Từ Tuệ phát ra mới có thể nhìn thấy Từ Tuệ, làm tổn thương đối phương.

Đây cũng là lý do mà Từ Tuệ có thể nhiều lần tránh né được sự bao vây của Đồ Long Bộ.

Hắn cảm thấy, năng lực hiện giờ của đối phương rất có thể có quan hệ gì đó với năng lực trước đây.

Dư Linh suy nghĩ một chút, nói: “Ta cảm giác, trong dưới loại tình huống huyền hóa, năng lực mạnh hơn một chút. Bởi vì năng lực trước đây của ta là thụ động. Ở một mức độ nào đó có khả năng đầu độc đối phương, nhưng ảnh hưởng tương đối hạn chế. Ví dụ như ngươi.”

Nói đến đây, nàng mỉm cười với Tô Bạch.

Nghe những gì Dư Linh nói, Tô Bạch lại không nghĩ như vậy.

Năng lực đầu độc của đối phương vẫn tương đối mạnh, lúc đó hắn đã bị đầu độc một chút.

Phải biết rằng, kháng tinh thần của hắn rất cao, thậm chí đã hình thành đại đạo, cấp Mãng bình thường căn bản không thể tiến hành đầu độc hắn.

“Vậy hiện giờ thì sao?” Tô Bạch suy tư một lúc, hỏi.

“Hiện giờ ta là người chủ động, và ta có thể tùy ý huyền hóa. Và trong trạng thái huyền hóa, miễn nhiễm với bất kỳ tấn công nào. Mạnh hơn nhiều so với trước đây.” Dư Linh nói.

Tô Bạch gật đầu, có chút hiểu biết chung về trạng thái của đối phương.

Tuy nhiên, để biết được năng lực cụ thể của đối phương thì còn cần thực hiện một số thí nghiệm.

Ngay khi Tô Bạch chuẩn bị dẫn Dư Linh đi thí nghiệm, hắn đột nhiên kinh ngạc, quay đầu, nhìn sân sau với một đôi mắt lạnh nhạt.

Hắn cảm thấy có một người bạn cũ đến đây.

“Dư Linh, ngươi ẩn nấp trước đi.” Tô Bạch nói với Dư Linh

“Được.”

Thấy gương mặt của Tô Bạch hơi nghiêm túc, Dư Linh gạt đầu, bóng dáng trực tiếp biến mất trên không trung.

Cùng với sự biến mất của Dư Linh, trong lòng Tô Bạch hơi cảm thán.

Cảm giác dã thú của mình cũng không thể cảm nhận được đối phương, vậy thì năng lực có thể cảm nhận được đối phương trên thế giới này sẽ vô cùng ít.

“Meo meo...”

Ngay lúc này, tiếng kêu khe khẽ của mèo vang lên.

Tiếp theo, âm thanh sột soạt vang lên, một con mèo mướp gầy gò mờ ám núp trên nóc nhà, nhô đầu ra.

Sau đó nó cảnh giác nhìn xung quanh một chút, dò móng vuốt ra khe đẩy ống nước bên cạnh, sau khi xác định đã chắc chắn, nó nhảy nhẹ và đáp xuống ống nước rồi nhảy xuống đất.

Con mèo mướp này hiển nhiên là lão Miêu.

Tô Bạch khẽ cau mày, hẳn không hiểu tại sao lão Miêu lại đến đây tìm hắn vào lúc này.

“Có ai ở đây không?” Con mèo mướp đứng trong sân sau, co đuôi tứ chi, hắt nước trên người, rồi bước vào cửa hàng.

Giọng nói của nó có chút kỳ quái, nếu Trương Tam có mặt ở đây, e rằng sẽ bị dọa tè ra quần.

Rốt cuộc, hắn chưa bao giờ thấy một con mèo nói chuyện.

Ngay tại thời điểm này, Tô Bạch nhận thấy hũ tro cốt bên cạnh mình đang khẽ rung lên.

Rõ ràng, Dư Linh cũng sửng sốt trước con mèo biết nói.

“Sao ngươi lại đến đây?” Tô Bạch quay đầu, nhìn con mèo mướp, lầy lăm lạ hỏi.

Nghe câu hỏi của hắn, trên gương mặt mèo của lão Miêu lộ ra nụ cười, nói: “Ta phát hiện chợ số 76 có vấn đề, nên đến.”

“Ngươi nhận nhiệm vụ của Ảnh Tử.” Ngó người ra, Tô Bạch hỏi thăm.

Lúc này, hắn gần như đã quên mất chuyện này.

Trong phần mềm Vô thường công bố một số nhiệm vụ để Ảnh Tử thực hiện, để các Ảnh Tử có thể kiếm được điểm công hiến.

Chẳng qua, Tô Bạch rất ít khi làm việc này.

Suy cho cùng, khả năng kiếm tiền của năng lực dự đoán đường cong mạnh hơn nhiều so với chạy nhiệm vụ.

Tuy rằng, trong đó thực sự thiếu đi rất nhiều thể nghiệm.

Trên thực tế, Tô Bạch thường cảm thấy đáng tiếc vì điều này.

“Ừ.” Lão Miêu gật đầu, sau đó nhìn thấy ánh mắt dò dẫm của Tô Bạch, nó hơi giật mình, nói: “Ánh mắt ngươi sao thế?”

“Bị mù tạm thời khi chiến đấu với người sống lại.” Tô Bạch lắc đầu, nói: “Ngươi nhận nhiệm vụ gì?”

Thấy Tô Bạch không muốn nói thêm, lão Miêu cũng không hỏi nhiều, dù sao mỗi người đều có bí mật của riêng mình.

Hắn tìm một nơi để nằm xuống và nói: “Ta đến bảo vệ thành viên Đồ Long Bộ.”

Nói đến đây, hắn ngừng lại, trịnh trọng nói: “Hơn nữa, ta cũng muốn nhắc nhở ngươi một chuyện.”

“Có chuyện gì vậy?” Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của lão Miêu, Tô Bạch không khỏi trở nên nghiêm túc.

“Ta nhớ, ngươi và cái người sống lại gần cấp Giao tên là Thi Thiên Thiên kia có mâu thuẫn, đúng không?” Lão Miêu dò hỏi Tô Bạch.

Nghe câu hỏi của hắn, Tô Bạch sửng sốt một chút, sau đó cảm nhận được có cái gì không đúng.

Đêm qua, một vụ nổ đã xảy ra ở Đồ Long Bộ, một số lượng lớn các thành viên của Đồ Long Bộ bị thương.

Trước đó, hắn còn cảm thấy Thi Thiên Thiên điên rồi.

Nhưng bây giờ lão Miêu lại tìm hắn, hắn lập tức cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

“Đúng là có mâu thuẫn, ta đoán nàng thực sự muốn giết ta.” Tô Bạch gật đầu nói.

Hắn đã loại bỏ toàn bộ thuộc hạ của Thi Thiên Thiên, thậm chí còn báo tin tình báo về kim chủ của nàng lên trên, giết chết tên kim chủ đó.

Nếu Thi Thiên Thiên không muốn giết hắn, hắn hoàn toàn không tin.

“Người biết tại sao Thi Thiên Thiên lại tấn công Đồ Long Bộ không?” Lão Miêu nói nhỏ.

“Tại sao?” Tô Bạch hỏi.

Hắn quả thực không biết tại sao Thi Thiên Thiên lại phát điên.

Tấn công Đồ Long Bộ, đối với bản thân Thi Thiên Thiên, hoàn toàn không mang lại lợi ích gì.

Ngược lại, rất có thể sẽ thu hút sự chú ý của Ảnh Tử, trực tiếp bị giết chết.

“Nàng muốn trở thành Giao.” Lão Miêu nói.

Tô Bạch đột nhiên cảm thấy trong người ớn lạnh.

Bị một kẻ địch gần cấp Giao nhìn chằm chằm đã là rắc rối rất lớn rồi.

Nếu đổi thành cấp Giao, hắn sợ rằng sau này sẽ ngủ không ngon.

Sau đó, hắn sững người một lúc và hỏi: “Chuyện này thì có liên quan gì đến việc nàng tấn công Đồ Long Bộ?”

Lão Miêu liếm móng vuốt, liếm láp sạch sẽ nước bên trên.

Nghe câu hỏi của Tô Bạch, hắn nói đầy ẩn ý: “Người nghĩ có người sống lại nào dám tấn công nàng vào lúc này sao?”

“Sao...” Tô Bạch vừa muốn nói tại sao không có sống lại ra tay, nhưng đã lập tức ngừng lại.

Hắn đã hiểu, vào thời điểm này, có người sống lại nào tấn công Thi Thiên Thiên, điều đó có nghĩa là người sống lại này rất có thể có liên quan gì đó đến Đồ Long Bộ.

Rất có thể là Ảnh Tử.

Còn chuyện bằng chứng...

Những người sống lại có quan tâm đến điều này khi bọn họ giết người à?

Chương 316: Chuẩn bị

“Vậy nên người đến nhắc nhở ta đừng làm gì Thi Thiên Thiên à?” Tô Bạch nhìn lão Miêu.

Khi giọng nói của hắn vang lên, lão Miêu liếc hắn với ánh mắt nhìn một tên ngốc.

Thấy ánh mắt thèm đòn của đối phương, khóe miệng Tô Bạch cô giật, muốn tìm một bệnh viện thú cưng cho lão Miêu ㄥ ㄣ ㄣ .

Nhưng hắn cũng lập tức hiểu rằng lão Miêu không đến đây vì chuyện này.

Thành thật, Tô Bạch không nghĩ rằng mình sẽ làm gì đó để tấn công Thi Thiên Thiên.

Trừ khi hắn điên rồi.

Mặc dù hắn đã biết điểm yếu trong năng lực của Thi Thiên Thiên từ chỗ Tản Đồ.

Nhưng chuyện này có ích gì đâu?

Dù khuyết điểm của Thi Thiên Thiên có nhiều thêm, thì nàng cũng là gần cấp Giao.

Điều này có nghĩa là đối phương cực kỳ nguy hiểm.

Chưa kể, năng lực của Thi Thiên Thiên có tính chất không xác định, hắn hoàn toàn không thể đối diện với đối phương.

Mỗi nguy hiểm này, thậm chí còn lớn hơn cả Tản Đồ.

Đây cũng là lý do tại sao sau khi có được ký ức từ những người như Phúc Lương Sinh, hắn vẫn không tấn công Thi Thiên Thiên.

“Ta đến đây là để nhắc nhở người, Thi Thiên Thiên có thể tìm người ra tay.” Lão Miêu liếc mắt nhìn chính mình, nói tiếp.

“Nàng tìm ta ra tay?” Tô Bạch ngẩn ra, cau mày hỏi.

“Người có biết gần cấp Giao làm thế nào để tiến vào cấp Giao không?” Đôi mắt màu nâu của lão Miêu nhìn Tô Bạch, cười

hỏi.

“Không biết.” Tô Bạch lắc đầu.

Tư liệu trước đó Quân Gia cho hắn, chỉ có quá trình tiến vào cấp Mãng, không có cấp Giao.

“Cái đó gọi là độ kiếp.” Lão Miêu giải thích: “Mỗi khi thực lực của người sống lại tăng thêm thì đều có một quá trình. Nhưng bất kể Trùng, Xà hay Mãng thì đều là phạm chúc, cho nên dù có thay đổi như thế nào thì cũng chỉ có thể miêu tả là lột da, lột thể mà thôi. Mà Giao và Long đều là những thứ của thần thoại. Quá trình Mãng biến thành Giao là quá trình phạm chúc lột xác thành thần tiên, quá trình này khác nhau một trời một vực với quá trình trước đó. Những chỉ cần vượt qua được, người sống lại sẽ trải qua biến hóa long trời lở đất, trực tiếp trở thành một loại nhân vật thần tiên cổ đại.”

“Vậy thì chính xác độ kiếp là gì?” Tô Bạch hỏi lão Miêu.

“Lôi kiếp.” Lão Miêu nhếch miệng cười thành tiếng: “Lôi kiếp này không phải là lôi điện nguoi nguoi, mà là sấm sét do các nguyên tố linh năng trong không gian hóa thành. Sức mạnh lớn gấp nhiều lần.”

“Chuyện này thì có liên quan gì đến ta?” Tô Bạch cau mày, hắn không thể hiểu được mối liên quan giữa chuyện Thi Thiên Thiên độ kiếp và hắn.

“Mỗi một người sống lại cấp cấp Giao Giao, trước khi độ kiếp sẽ giết những người sống lại khác. Vì...” Nói đến đây, giọng nói của lão Miêu hơi ngừng lại một chút.

“Để bổ sung đầy đủ thần đạo đúng không?” Tô Bạch hỏi.

Nghe thấy những gì hắn nói, Lão Miêu sửng người, nhìn Tô Bạch bằng ánh mắt không thể tin được.

Hắn không thể tưởng tượng nổi, cách một người sống lại mới sống lại hơn nửa năm, biết về thần đạo.

“Người trước đó ta giết có biết một vài điều về chuyện này.” Tô Bạch chỉ tay vào đôi mắt mình, nói với lão miêu.

Nghe những gì hắn nói, lão Miêu ngơ ngác một lúc, mới thở dài nói: “Thật khó có thể tưởng tượng, chỉ trong vài tháng, nguoi thật sự có thể cùng nguoi có thần đạo đánh nhau.”

Sau đó, hắn nói tiếp: “Trong thời gian này, nàng sẽ săn lùng một số lượng lớn những người sống lại khác, đặc biệt là những người đã có thần đạo. Nên ta cảm thấy, ngươi sẽ trở thành mục tiêu của nàng.”

Nghe được lời nói của lời của đối phương, Tô Bạch cũng cảm thấy đối phương nói rất đúng, nếu hắn là Thi Thiên Thiên thì hắn cũng tháo mình thành tám mảnh.

Không có cách nào, hận quá sâu.

“Cảm ơn.” Tô Bạch gật đầu nói với lão Miêu.

“Không cần cảm ơn.” Lão Miêu mỉm cười, rồi nhấc chân sau đặt lên đầu mình, còn đầu thì hướng xuống dưới.

Nhưng vừa làm được một nửa, hắn đã khựng lại.

Đến lúc này hắn mới như, nơi này không phải trạm thu dụng!

Sau đó, hắn có tật giật mình liếc Tô Bạch một cái, thấy biểu cảm của Tô Bạch vẫn bình thường, hắn mới yên tâm.

May mà tiểu tử này mù tạm thời, nếu không sẽ rất mất mặt.

Tuy nhiên, điều hắn không để ý là khóe miệng Tô Bạch hơi giật giật.

Hũ tro cốt nhỏ ở bên cạnh cũng khẽ lung lay.

“Khụ... Trên thực tế, ta đến đây để nhờ người giúp đỡ.” Lão Miêu bỏ chân sau xuống như không có chuyện gì xảy ra, nói với Tô Bạch.

“Chuyện gì?” Sắc mặt Tô Bạch bình tĩnh, nói.

“Ta là một con mèo nên có chút bất tiện, không biết người có thể thuê một ngôi nhà cho ta hay không, nhân tiện mua một ít thức ăn cho mèo cho ta.” Lão Miêu nói.

Nghe đối phương nói, Tô Bạch gật đầu: “Chuyện này không thành vấn đề, ta sẽ nhờ người làm.”

Nói xong, hắn ấy điện thoại di động ra, bấm gọi Trương Tam, để đối phương cử người đến đây.

Không lâu sau đó, Triệu Tứ Nhi đã đến.

Sau khi Tô Bạch kể cho đối phương toàn bộ sự việc, thì đã để Triệu Tứ Nhi mang lão Miêu đi.

“Phụt...” Đợi đến sau khi lão Miêu và Triệu Tứ Nhi rời đi, một tiếng cười vang lên trong cửa hàng.

Dur Linh ở bên cạnh cười đến chảy cả nước mắt: “Người bạn này của ngươi thú vị thật, thật buồn cười khi đầu nó duỗi được một nửa còn rút về... Ha ha... Giống như một tên trộm, ngươi nói xem nó trộm thứ gì... Ha ha...”

Nghe tiếng cười của Dur Linh, sắc mặt Tô Bạch khẽ co giật, sau đó bèn bật cười.

Không có cách nào, nụ cười của Dur Linh, lây quá mạnh.

“Ngươi cảm thấy cái người tên Thi Thiên Thiên sẽ tìm đến cửa à?” Sau khi cười đủ, Dur Linh nghiêm nghị nói với Tô Bạch.

“Có lẽ là có.” Tô Bạch cũng có chút không chắc chắn, hắn cũng không biết thời điểm hắn giết mấy người Phúc Lương Sinh, Cao Tường, A Chỉ thì có để lại manh mối gì hay không.

Ngộ nhớ Thi Thiên Thiên dùng phương pháp quỷ dị gì đó khóa chặt hắn, cũng không biết được.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch nhú mày.

Trong lòng hắn tuyệt đối không thể ăn may.

Cứ giữ tư tưởng ăn may trong đầu sẽ chỉ khiến hắn dăng ra tính mạng mà thôi.

Nghĩ tới đây, Tô Bạch bắt đầu trầm tư.

Dur Linh ở cạnh thấy thế cũng không làm phiền hắn, chỉ lặng lẽ đứng đó.

Một lúc sau, Tô Bạch lấy điện thoại di động ra gọi cho Trương Tam và đám người Thu Diệp, yêu cầu gần đây bọn họ tìm nơi nào trốn đi, đừng xuất hiện.

Sau đó Tô Bạch trực tiếp đưa Dur Linh trở về biệt thự của mình.

Sau khi làm xong những điều này, hắn cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Không còn cách nào, Thi Thiên Thiên đã gây áp lực quá lớn.

Trên thực tế, Tô Bạch vẫn có cách để tránh được sự truy đuổi của Thi Thiên Thiên.

Đó là trực tiếp sử dụng Lưỡng Giới Châu để đi đến một thế giới khác.

Đến lúc đó, đóng Lưỡng Giới Châu lại, cho dù có Thi Thiên Thiên có bản lĩnh thông thiên cũng không thể tìm được hấn.

Tuy nhiên, nếu Tô Bạch thực sự làm như vậy, đồng nghĩa với việc hấn đã cắt đứt kênh thu thập thông tin của mình.

Đến lúc đó hấn sẽ không biết được mọi chuyện đã diễn ra thế nào.

Thậm chí, điều xui xẻo nhất là Thi Thiên Thiên lấy được Lưỡng Giới Châu.

Nếu đúng như vậy, có nghĩa là ngay khi hấn quay lại, hấn sẽ bị Thi Thiên Thiên giết luôn.

Đương nhiên, một khi Tô Bạch đi đến thế giới khác, sẽ không dùng hai viên Lưỡng Giới Châu này để trở lại.

Bởi vì cho đến lúc này, Lưỡng Giới Châu đang ở trạng thái mèo của Schrödinger.

Hấn không thể chắc chắn.

Chương 317: Không có sự lựa chọn

“Chúng ta trốn ở đây thì sẽ an toàn sao?” Dư Linh vừa quét dọn vừa hỏi.

Bàn tay vẫn đang điêu khắc của Tô Bạch hơi ngừng lại, nói: “Không hề, ở đây cũng chưa chắc đã an toàn. Hơn nữa, không phải lúc nào cũng trốn được.”

“Vậy thì người định làm gì?” Dư Linh có chút ngạc nhiên nhìn Tô Bạch

Trong lúc lão Miêu và Tô Bạch nói chuyện ban nãy, nàng đã biết thực lực của Thi Thiên Thiên.

Đó là gần cấp Giao, hơn nữa lại còn là gần cấp Giao đã sắp trở thành Giao.

“Người biết tại sao ta lại chuyển đến đây không?” Tô Bạch dùng tay phủ bụi trên món đồ điêu khắc, thuận miệng hỏi.

“Không phải vì ở đây an toàn sao?” Dư Linh mỉm cười, nói.

“Đúng vậy, chúng ta ở đây, vì nơi này an toàn.” Tô Bạch gật đầu, sau đó hỏi: “Vậy người có biết tại sao ở đây an toàn không?”

Nghe vậy, Dư Linh có vẻ trầm ngâm.

Sau đó, cô ấy dường như nghĩ ra điều gì đó và nói: “Nơi này tồn tại người nguy hiểm hơn cả Thi Thiên Thiên?”

Tô Bưu gật gật đầu, đặt sản phẩm đã khắc xong lên bàn: “Không sai, hơn nữa, hắn sắp đến tìm ta rồi.”

“Cộc cộc cộc...”

Vừa nói xong, tiếng gõ cửa đã vang lên.

Nghe thấy âm thanh, cơ thể Dư Linh lập tức biến mất ngay tại chỗ.

Tô Bạch cũng cắt di thú Tích Dịch vừa khắc xong và đang đặt trên bàn đi.

Sau đó, hắn đi thang máy xuống tầng một, mở cửa.

“Người tìm ta?” Một giọng nói khàn khàn vang lên ngoài cửa.

Tô Bạch nhìn người mặc áo mưa màu đen trước mắt, sau đó liếc mắt nhìn quân lính đang tuần tra bên ngoài.

Một số binh lính cũng nhìn sang đây, nhưng bọn họ không hề có phản ứng gì trước sự xuất hiện của người này.

Không biết là những quân nhân này biết người đàn ông mặc áo mưa màu đen này, hay là hắn đã dùng biện pháp gì đó che mắt bọn họ.

“Mời vào.” Tô Bạch nói, rồi nhường đường, để đối phương đi vào.

Người đàn ông mặc áo mưa đen gật đầu, bước chân vào nhà.

Tô Bạch đóng cửa lại.

Trong đó, điều khiến mọi người cảm thấy kỳ lạ là sau khi người đàn ông lạ mặt này vào phòng, nước mưa đọng lại trên áo mưa không hề có ý định nhỏ giọt rơi xuống.

Dọc đường đi, căn nhà không hề bị ướt một chút nào.

Tô Bạch hơi ngạc nhiên vì điều này.

Bởi vì hắn biết đối phương là ai.

Người đứng đầu băng đỏ, Phong Vũ Khách.

Hắn đã chủ động liên hệ với Quản Gia để tìm đến đối phương.

Với năng lực của Lầy đối phương, việc chặn nhận thức của người khác về mình hoặc điều khiển nước mưa đều là những chuyện vô cùng đơn giản.

“Người tìm ta có chuyện gì?” Người đàn ông mặc áo mưa ngồi trên ghế sofa, đôi mắt dựng thẳng lên như mắt rắn nhìn chăm chú vào Tô Bạch.

Dưới đôi con ngươi thẳng đứng này, ẩn hiện một tia dò xét.

“Có lẽ ta sẽ là mục tiêu của Thi Thiên Thiên.” Tô Bạch rót một ly nước, đặt trên bàn trước mặt Phong Vũ Khách, bình

tĩnh nói.

Nghe những lời hần nói, Phong Vũ Khách cau mày, sau đó nói: “Chuyện này ta biết, nhưng ta không thể ra tay với nàng, Vì khoảng thời gian này quá đặc biệt. “

“Ta biết ngươi không thể giết nàng.” Tô Bạch ngồi xuống, nhìn Phong Vũ Khách bằng ánh mắt vô thần, nói: “Ta cũng chẳng cần ngươi giết nàng.”

Nghe vậy, trong ánh mắt Phong Vũ Khách toát ra sự lạnh lùng: “Vậy ngươi bảo Quản Gia tìm ta làm gì? Chẳng lẽ muốn ta ở bên cạnh bảo vệ ngươi?”

Nói đến đây, trên người hần xuất hiện một luồng khí tức kỳ lạ.

Tô Bạch lập tức cảm nhận được một luồng sức mạnh vô cùng lớn đè trên vai mình, xương cốt phát ra âm thanh rộp rộp.

Lúc này, hần cảm thấy người ngồi trước mặt mình đã biến thành một con ác thú, như muốn ăn tươi nuốt sống người ta bất cứ lúc nào.

Xem ra hần đã chạm đến tôn nghiêm người sống lại cấp Giao của đối phương.

Nghĩ tới đây, Tô Bạch đang định mở miệng.

“Muốn thuê ta bảo vệ ngươi không phải là không được, nhưng phải trả thêm tiền.” Nhưng cũng chính lúc này, Tô Bạch cảm thấy áp lực xung quanh đột nhiên biến mất, âm thanh của Phong Vũ Khách trở nên khàn khàn hơn.

Nghe thấy những gì đối phương nói, Tô Bạch im lặng.

Trong lòng hần có chút cạn lời.

Người sống lại cấp Giao này, thêm tiền thì sẽ thêm tiền, tại sao phải tỏa ra nhiều áp lực như vậy?

Có phải bị điên không?

Cũng chính vào lúc này, một tia sáng lóe lên trong đầu Tô Bạch.

Hần đột nhiên cảm thấy hành vi của đối phương có phần quen thuộc.

Có vẻ như được nhìn thấy ở đâu đó.

“Người thấy thế nào?” Thấy Tô Bạch không tiếp lời, Phong Vũ Khách hỏi tiếp.

Nghe vậy, Tô Bạch lắc đầu, nói: “Bảo vệ ta cần bao nhiêu tiền?”

“Năm trăm tỷ.” Phong Vũ Khách nói như đinh chém sắt.

Nghe được lời của đối phương, Tô Bạch nheo mắt lại, đột nhiên bật cười.

Hắn đã biết tại sao hành vi của đối phương lại rất quen thuộc rồi.

Đây không phải là phong cách làm việc của Quản Gia sao?

“Năm trăm tỷ, được.” Tô Bạch gật đầu, đồng ý.

Thấy hắn nói như vậy, Phong Vũ Khách sững sờ.

Hắn không ngờ, hôm nay Tô Bạch lại đồng ý luôn.

Ngay sau đó, hắn hơi cau mày nói: “Chính xác thì người định làm gì?”

Tô Bạch mỉm cười, nói: “Không có gì, ta chỉ muốn giết Thi Thiên Thiên thôi.”

“Người điên rồi?” Ánh mắt dã thú của Phong Vũ Khách nhìn chằm chằm vào Phong Vũ Khách: “Không lẽ người không biết, vào lúc này, kẻ nào tấn công Thi Thiên Thiên sẽ là mục tiêu của những người sống lại khác sao?”

“Ta biết.” Tô Bạch điềm nhiên nói: “Nhưng ta không còn sự lựa chọn nào khác.”

“Chỉ cần trả cho ta năm trăm tỷ, ta sẽ bảo vệ sự an toàn của người. Hơn nữa, chưa chắc nàng sẽ tìm đến cửa.” Phong Vũ Khách nói năng dứt khoát.

Tô Bạch cảm nhận bầu trời u ám bên ngoài và tiếng mưa rơi tí tách, trong lòng thở dài.

Nếu hắn không lấy được ký ức về Thi Thiên Thiên từ trong ký ức đám người Vương Húc, Phúc Lương Sinh và A Chỉ, như vậy chắc chắn hắn sẽ trốn ở đây.

Nhưng hắn đã có được ký ức của những người này.

Và từ trong ký ức của những người này, hẳn biết Thi Thiên Thiên là người như thế nào.

Trước khi sống lại, Thi Thiên Thiên đã trải qua rất nhiều chuyện, điều này dẫn đến tính cách trừng mắt tất báo của đôi phương.

Đôi phương tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Có lần, ai đó đã xúc phạm nàng bằng những lời lẽ tục tĩu, và nàng đã trực tiếp giết chết cả gia đình người ta.

Đó không phải là chuyện đùa.

Khi sức mạnh của một người có thể chà đạp luật pháp, và khi không bị trừng phạt, người này có khả năng sẽ làm những điều không thể chấp nhận được.

“Ta biết Thi Thiên Thiên là người như thế nào, đôi phương có thù tất báo, nàng chắc chắn sẽ giết ta. Vả lại, chỉ có ngày ngày làm người, chứ đâu ra chuyện ngày ngày đề phòng kẻ xấu.”

Trên gương mặt tươi cười của Tô Bạch có sát ý, trong nụ cười có sát cơ: “Nếu người không dám giết nàng, vậy thì người chỉ cần bảo vệ ta, ta sẽ giết nàng.”

“Giết nàng, người sẽ khiến kẻ khác hận mình, bởi vì chỉ cần người làm như vậy, bọn họ sẽ trực tiếp nhận định người là một trong những thành viên của Ảnh Tử. Bọn họ không giống như cảnh sát liên bang, chẳng cần chứng cứ gì cả.” Phong Vũ Khách nói từng chữ một.

“Nhưng người cảm thấy ta có đường lui à?” Đôi mắt vô thần của Tô Bạch nhìn chằm chằm Phong Vũ Khách, trầm giọng nói.

Nghe hẳn nói thế, Phong Vũ Khách im lặng,

Tô Bạch khác với những người sống lại khác.

Những người sống lại khác có sự lựa chọn, nhưng Tô Bạch không có lựa chọn nào cả.

Chương 318: Chuẩn bị đột phá cấp Mãng

“Ông chủ, người cảm thấy năm trăm tỷ có đáng giá không?” Ngón tay Dư Linh xoa bóp trán Tô Bạch, hỏi.

“Đáng giá, tại sao lại không đáng giá...” Tô Bạch nhắm mắt lại, nói: “Đối với một số người, tiền vô cùng quan trọng. Nhưng mạng sống của cá nhân quan trọng hơn. Không có mệnh, có tiền để làm gì?”

“Nhưng không phải một số người liều mạng kiếm tiền là vì tiền sao?” Dư Linh cười, hỏi.

“Bởi vì họ không cố gắng kiếm tiền, thế giới sẽ khiến bọn họ cảm thấy tồi tệ hơn cả cái chết.” Tô Bạch lắc đầu, sau đó mở mắt đứng dậy.

“Bây giờ sang đó sao?” Dư Linh thu tay về, nhìn và hỏi Tô Bạch.

“Bây giờ sang.” Tô Bạch gật đầu.

Sau đó, hắn lấy Luồng Giới Châu từ trong không gian linh tính ra, đặt trên bàn, sao đó cơ thể hắn biến mất.

“Meo meo...” Tiểu Tội ở bên cạnh thấy thế, không khỏi gọi mấy tiếng.

“Đừng kêu, hắn đã sang đó rồi.” Dư Linh xoa đầu Tiểu Tội, rồi cầm Luồng Giới Châu lên.

Ở một thế giới khác, Tô Bạch bước từ trong đầm nước ra.

Hắn đi lên bờ, từng khối cơ thịt lộ rõ dưới ánh trăng.

Vào lúc này, đám Tích Dịch khổng lồ có hoa văn sắc sảo trên bờ cũng nhìn thấy Tô Bạch, bọn chúng lộ ra dáng vẻ dữ tợn, lao về hướng Tô Bạch.

Thấy mấy con Tích Dịch này lao về phía mình, sát ý xuất hiện lần nữa trên người Tô Bạch, rồi bao phủ xung quanh.

Ngay lập tức, những con Tích Dịch xung quanh biến mất.

Nhìn bầu trời đầy sao bao la, Tô Bạch khẽ thở dài.

Trên thực tế, khi Dư Linh thể hiện hóa năng huyền hóa của mình, hắn đã từng nghĩ đến chuyện để Dư Linh mang theo Lưỡng Giới Châu.

Nếu thế.

Hắn vẫn còn có đường lui.

Nhưng thật không may, năng lực của Dư Linh chỉ có giá trị đối với những thứ được tạo ra bởi quan tài hoàng kim.

Đối với quần áo bình thường, cũng như những thứ như Lưỡng Giới Châu, gần như không có hiệu quả.

“Phù...” Tô Bạch khẽ thở dài, lắc đầu.

Hắn nhận ra bản thân đã quá tham lam.

Không phải mọi thứ tốt đẹp sẽ tìm đến với hắn.

Sau đó, Tô Bạch lấy một cái ghế tựa ra khỏi không gian linh tính, và lấy quần áo ra mặc vào và cầm một quyển sách bắt đầu đọc.

Chuyện đôi phó với Thi Thiên Thiên, hắn không hề nóng nảy.

Bởi hắn định tăng sức mạnh của mình trong thời gian này.

Đúng, Tô Bạch đã cảm nhận được giới hạn của cấp Mãng.

Thời điểm ở cấp Xà, cơ thể con người sẽ tiếp tục hấp thụ linh năng ở ngoại giới.

Nhưng trong khoảng thời gian này, Tô Bạch đã đi lang thang trong cấm địa và thế giới khác, làm cho cơ thể của mình gần hơn một chút với giới hạn.

Tô Bạch cảm thấy, mình ở thế giới khác, khoảng bảy ngày là đã có thể đột phá cấp Mãng rồi.

Quá trình đột phá cấp Mãng mất khoảng ba đến mười ngày.

Thời gian kiên trì càng lâu thì cơ thể sẽ càng cứng rắn.

Vì vậy, Tô Bạch đã tính đầu vào đây cả rồi, hắn chỉ cần mười bảy ngày.

Và chuyện độ kiếp của Thi Thiên Thiên, theo ước tính của Phong Vũ Khách, đối phương cần khoảng chừng một tháng.

Thế nên, hắn vẫn còn thời gian.

“Rắc...” Đúng lúc này, Tô Bạch đột nhiên nghe thấy âm thanh vỡ nát.

Hắn sững người một lúc rồi kinh ngạc đưa tay chạm vào mắt.

Lúc này, Tô Bạch kinh ngạc nhận ra, đôi mắt của mình, ban nãy đột nhiên có một vết nứt...

“Mắt của ta nứt?” Tô Bạch nuốt một ngụm nước bọt.

Nếu mắt hắn vỡ thật.

Thì sẽ là rắc rối lớn đấy.

Suy cho cùng, trước đây hắn mù, chỉ là mù giả thôi.

Vẫn có cơ hội phục hồi.

Nhưng... Nếu con người vỡ ra, vậy có nghĩa thứ đại diện cho ánh mắt đã hoàn toàn hỏng.

Và kỹ thuật chữa bệnh hiện giờ vẫn chưa trực tiếp thay đổi nhãn cầu được.

“Không đúng...” Tô Bạch đột nhiên nhận ra có điều gì đó không ổn.

Mặc dù mắt của hắn nứt ra, nhưng hắn có thể nhìn rõ nhiều hơn.

Cảm giác dã thú của Tô Bạch bao phủ đôi mắt hắn, cảm giác những vết nứt nhỏ trên nhãn cầu.

Hắn đột nhiên phát hiện ra rằng dưới nhãn cầu của mình, dường như có thứ gì đó đang phát sinh.

Thứ đó vô cùng non nớt, giống như một đứa trẻ sơ sinh.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Lúc này Tô Bạch muốn tìm Thu Diệp kiểm tra cho mình một chút.

Nhưng sau khi suy nghĩ, hắn vẫn quyết định bỏ qua.

Bởi vì bây giờ bên ngoài biệt thự của hắn, đang có sự cạnh tranh của Phong Vũ Khách.

Trạng thái hiện giờ của hắn, căn bản không thích hợp để Phong Vũ Khách nhìn thấy.

Hơn nữa trong lòng Tô Bạch cũng có dự cảm.

Đó là tình trạng hiện giờ của hắn không phải là một điều xấu.

Tô Bạch trầm ngâm một chút, rồi ném vấn đề này ra sau đầu, tiếp tục dựa lưng trên ghế tựa, đọc sách.

Tên của quyển sách này là Cách cây được trồng.

Và cũng trong thời gian hắn đang đọc sách, ở vị trí cách đây hàng nghìn dặm, một cây đại thụ sừng sững cao ngất trời đang đứng cạnh một người khổng lồ to lớn.

“Ta phải tìm thấy hắn!” Trên cây đại thụ, một cái miệng đen như mực phát ra âm thanh điên cuồng.

“Một viên Long Châu...” Người khổng lồ cao ngất trời phát ra âm thanh của một cái bình.

“Không thể!” Đại thụ gào lên, từng tia sét lên giữa các cành của cây đại thụ.

“Gào!” Một xà long khổng lồ nhô ra khỏi tán cây đại thụ và gầm rú với người khổng lồ.

“Thần của ta nói.. Một viên Long Châu. Nếu không... Chúng ta... Sẽ tự tìm...” Người khổng lồ nhếch miệng, để lộ một cái miệng đầy răng sắc nhọn.

“Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt! Đám con rệp chết tiệt các ngươi!” Cây đại thụ vô cùng tức giận, một nhánh cây từ thân mọc ra đâm thẳng vào bên trong thân thể người khổng lồ.

Ngay lập tức, cành cây đâm xuyên qua cơ thể người khổng lồ, xuyên qua da thịt, nội tạng và xương, và mọc ra khỏi da.

Cùng lúc đó, sức mạnh của sấm sét xuyên qua các cành cây và tiến vào cơ thể người khổng lồ,

“A!” Người khổng lồ đau đớn hét lên, và da thịt lập tức bị đen lại.

Chính vào lúc này, giữa da thịt của hắn, thịt lồi ra như sâu, mọc vào nhau trên da thịt, cố gắng hàn gắn vết thương của hắn. Tuy nhiên, vết thương trên người khổng lồ quá nặng.

Hơn nữa, hết sấm sét này đến sấm sét khác, liên tục gây ra những vết sẹo mới trên cơ thể anh.

“Dừng tay!” Ngay lúc này, một giọng nói vang lên trong không khí.

“Người không nên đối xử với những tín đồ của ta như vậy.” Một giọng nói trầm ấm vang lên trong cơ thể người khổng lồ.

“Hận Sơn, người muốn có được một viên Long Châu, đừng mơ!” Đại thụ phát ra tiếng cười ky quái, nói: “Nếu người không tìm thấy hãn cho ta. Toàn tộc ta sẽ tấn công lãnh địa của người. Chúng ta không chết không ngừng!”

Nghe thấy lời nói của hãn, âm thanh bên trong cơ thể người khổng lồ lại im lặng, rồi nói tiếp: “Một viên Giao Châu. Nếu người không đồng ý, vậy thì đánh!”

“Được!” Đại thụ cười khinh bỉ, một cành cây gõ vào đầu người khổng lồ, nói: “Nhưng ta muốn mạng của hãn!”

Giọng nói trong cơ thể người khổng lồ im bật.

“Dừng! Thần của ta!” Người khổng lồ cao ngất phát ra âm thanh hoảng sợ,

“Được!” Một giọng nói vang lên bên trong cơ thể người khổng lồ cao lớn.

Sau đó, cây đại thụ cất tiếng cười sảng khoái.

Cành cây trong cơ thể người khổng lồ đột nhiên dùng sức, cơ thể người khổng lồ lập tức nổ tung, xé nát người khổng lồ, máu thịt và nội tạng bắn tung tóe trên bầu trời.

Long Xà bên dưới gốc cây phát ra những tiếng những tiếng gầm sung sướng và khoan khoái.

Sau đó, bọn họ bắt đầu thưởng thức bữa tiệc háu ăn lần này.

Chương 319: Đột kích

“Ào ào...” Tô Bạch nhô lên khỏi mặt nước, từng khối cơ bắp lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Sau đó hần bước về phía bờ.

Đi lên bờ, Tô Bạch ngồi trên ghế tựa, mấy ra một viên khoáng thạch từ trong không gian linh tính...

Lúc này, ánh mắt của hần đã đầy những vết nứt, mặc dù thỉnh thoảng chuyển động, nhưng chúng đã mất đi dấu vết của sự nhanh nhẹn.

Trong khe nứt, một cái gì đó thường xuyên chuyển động, có chút quỷ dị.

Hai thứ này tạo nên sự tương phản, khiến người ta có cảm giác khó chịu.

Tô Bạch nhìn khoáng thạch nhìn trước mắt, trên gương mặt hần vẫn có chút lo âu.

Trong khoảng thời gian này, hần đã đọc thông tin về lĩnh vực khoáng thạch một cách cẩn thận.

Sau nhiều ngày đọc, hần đã tìm thấy thông tin về loại tài liệu khoáng thạch của nơi này.

Tên của khoáng thạch này là Thanh Hoa Thạch, được đặt tên vì hoa văn trên đá có màu sắc tương tự màu xanh.

Ở bên trong Thanh Hoa Thạch có nguyên tố B36, nằm trong những nguyên tố thuộc loại quỷ dị.

Nguyên tố này được sử dụng rất nhiều trong dân gian.

Bởi vì nếu đặt loại khoáng thạch ở chỗ ngủ, nó có thể khiến người ta ngủ ngon.

Cũng rất có ích với những người không thể kiểm soát giấc ngủ của bọn họ.

Hơn nữa, loại khoáng thạch, so với thuốc ngủ và những thứ thuốc Melatonin, không có bất kỳ tác dụng phụ nào.

Tất nhiên, quân đội cũng sử dụng thứ này.

Trong một số chiến tranh giữa các quốc gia nhỏ, một số tổ chức sẽ dùng một số phương pháp đặc biệt để thúc dục khoáng thạch trung trung, khiến người dân trên một diện tích rộng lớn bị thôi miên, cách đạt được mục tiêu chiến lược của mình.

Tô Bạch điều tra trong chợ, loại khoáng thạch này, có giá khoảng bảy trăm vạn trên một cân.

Nhìn viên khoáng thạch này, trong lòng hắn nổi lên một tia buồn ngủ, nhưng nhanh chóng bị hắn xua đi.

Món đồ này không có nhiều tác dụng với giấc ngủ của hắn.

Vì bản thân hắn có thể dùng trí nhớ loại bỏ suy nghĩ đang hoạt động của não bộ và để bản thân nhanh chóng ngủ sâu.

Chỉ có thúc giục thứ này thôi miên người khác mới có tác dụng nhất định.

Kỹ thuật về mặt này, Tô Bạch đã có được khi đi về ngày hôm qua.

Dùng năm tỷ.

Nhưng những công nghệ này là vũ khí quy mô lớn được sử dụng trong quân sự, muốn tự mình sử dụng thì cần phải nghiên cứu chuyên sâu.

Bởi vì hắn không muốn tạo ra một vũ khí hữu ích cho dân thường, mà là một vũ khí hữu ích cho những người sống lại.

Bàn tay Tô Bạch khẽ lật, hắn đã thu khoáng thạch vào trong không gian linh tính.

Đó là lúc hắn đột nhiên cảm thấy đau nhói ở cổ tay.

Tô Bạch hơi sửng sốt,

Hắn không ngờ rằng, mình chỉ ngây người ở đây một ngày thôi mà bản thân đã chạm đến giới hạn.

Nguyên tố linh năng của nơi này nằm ngoài sức tưởng tượng của Tô Bạch.

“Cũng sắp đến lúc trở về.” Tô Bạch tự lẩm bẩm, ở trong ngày tạm một ngày, hắn không biết có phải vì mình sắp đột phá nên trong lòng có chút bất an hay không.

Nếu không phải muốn có được nguyên tố linh năng, hắn đã đi từ lâu.

Ngay lúc này, hắn đột nhiên phát hiện trong đầm nước xuất hiện những gợn sóng lăn tăn.

Gợn sóng này khác với gợn sóng do các sinh vật bên dưới đầm, gợn sóng này liên tục và rất dữ dội.

Sắc mặt Tô Bạch hơi thay đổi, hắn lập tức nằm trên đất, bên tai lắng nghe âm thanh trên mặt đất.

Ngay lập tức, hắn nghe thấy một loạt âm thanh ầm ầm.

Dường như có rất nhiều sinh vật khổng lồ đang tiến quân thàn tốc đến đây.

Và lúc này, trời bỗng tối sầm lại.

Nhiệt độ xung quanh giảm xuống đột ngột, xung quanh có gió thổi qua mang đến cho người ta cảm giác u ám. Cảm nhận được cảnh này, Tô Bạch sắc mặt thay đổi, lập tức chạy về phía xa.

“Bắt được người rồi!” Ngay lúc này, trên bầu trời xuất hiện một tiếng gầm rú.

Lúc này, Tô Bạch sử dụng cảm giác đã thu cảm nhận được, trên trời, có một con xà long khổng lồ.

Nó gần như không khác con hắn đã giết trước đó.

Hơn nữa, hắn cảm nhận được, trên bầu trời còn có một người khổng lồ cao lớn, không khác gì người khổng lồ mà hắn gặp phải lúc ban đầu.

Xà long này, vậy mà lại thực sự liên hợp với bộ tộc người khổng lồ.

Rất, xà long đó cũng là khứ giác của người khổng lồ.

Vì vậy nên mới có thể đến được nơi này.

Sắc mặt Tô Bạch hơi lạnh lùng, Ác thú số 1 lập tức xuất hiện trong tay hắn.

“Pằng!”

“Pằng!”

“Pằng!”

“...”

Bắn liên tiếp mấy phát, đạn găm vào đầu xà long và đầu người khổng lồ.

“Grrr!” Hai con mắt của xà long bị bắn nát, trong miệng phát ra một tiếng thét chói tai thảm thiết, chấn động bốn phương.

Nhưng khác với trước đây, con xà long khổng lồ này hoàn toàn không có đặc điểm của cái chết.

Và người khổng lồ đó, đầu đã bị bắn nát rồi nhưng không có chuyện gì xảy ra, trái lại còn nở nụ cười dữ tợn với Tô Bạch.

Thấy cảnh tượng này, Tô Bạch sửng sờ, sau đó biết là mọi chuyện không ổn, hắn thu hồi Ác thú số 1, chạy vào rừng sâu.

Sau lần trước bị thiệt trong âm thầm, không biết đã dùng phương pháp gì để thay thế những nơi trọng yếu của xà long với người khổng lồ.

Muốn giết một con như trước, không còn đơn giản dễ dàng nữa.

Đồng thời, trong lòng Tô Bạch cũng có chút nghi hoặc.

Hắn cảm thấy còn Long Xà đó có chút quá cổ chấp với bản thân.

Hắn đã trốn đi xa như vậy mà đối phương vẫn muốn giết mình.

Nếu chỉ vì hắn là con người, thì điều đó không cần thiết phải làm đến mức này?

Suy cho cùng, những xà long đó, từ một góc độ nào đó, bọn chúng cũng là người.

Hơn nữa, những người khổng lồ kia, không phải đã hợp tác với giáo hội Cứu Rỗi sao?

Nghĩ tới đây, Tô Bạch bắt đầu suy nghĩ đầu đuôi vấn đề.

Sau đó hắn đã hiểu thêm một chút.

Những xà long nó, sở dĩ phát hiện ra hắn là vì hắn sử dụng vật phong ấn nên sinh ra dị tượng.

Thế nên, những con xà long kia, tìm mình chưa chắc đã là vì bản thân, mà rất có thể vì vật phong ấn.

Nghĩ tới đây, trong lòng Tô Bạch càng thêm khó hiểu.

Những con xà long này, tại sao lại muốn có vật phong ấn?

Người sau lưng đối phương, đoán chừng là người sống lại, hoặc người sống lại mạnh hơn.

Vật phong ấn này, ngoài lúc giết người sống lại mới có chút tác dụng, thì không có tác dụng gì khác. Trong lúc Tô Bạch đang cân nhắc, trên bầu trời lần lượt phát ra những âm thanh ầm ầm.

Từng luồng sấm sét khác lan truyền trong không trung, giống như một tấm lưới khổng lồ, bao phủ bầu trời.

“Đừng đừng!”

Sấm sét vây quanh, Tô Bạch không có cách nào chạy thoát.

“Rắc...”

Lúc này, một luồng ánh sáng lóe lên từ trong quan tài hoàng kim trên cổ tay Tô Bạch, lóe lên rồi biến mất.

Tô Bạch đột nhiên nghe thấy âm thanh vỡ vụn, phần bên ngoài con người hấn rơi xuống từng mảnh vụn.

Sau nhiều ngày, cuối cùng hấn cũng có thể nhìn thấy thứ gì đó.

Nhưng lúc này Tô Bạch không có thời gian kinh ngạc.

Hấn lập tức quay đầu nhìn hướng lên trời.

Lúc này, trên bầu trời, hấn đột nhiên nhìn thấy một cây đại thụ.

Cây đại thụ thấp thoáng ánh sáng, bên trên xuất hiện một loại ý chí vận vẹo tinh thần con người.

Khoảnh khắc nhìn thấy cây đại thụ, Tô Bạch đã hiểu ra.

Sấm sét trên trời cũng như mây mù, đều do cây đại thụ phía sau khống chế.

Rõ ràng, đằng sau đó là một người sống lại vô cùng mạnh!

Mặc dù hấn không biết cây đại thụ này ở đâu, nhưng hấn ước tính rằng nó ở cách đây vài trăm dặm.

Từ xa như vậy, đối phương có thể điều khiển sấm sét và sương mù, thực lực nhất định là vô cùng đáng sợ.

Vào lúc này, Tô Bạch đột nhiên cảm giác được điều gì đó, hạn sử dụng năng lực dự đoán đường cong cao cấp.

Tiếp theo, dường như hắn nhìn thấy một điểm ánh sáng đang lưu chuyển phía trên bầu trời, giữa cây đại thụ.

Khi hắn nhìn thấy điểm sáng ấy, trong lòng hiện lên một thông tin.

Điểm sáng đó là điểm yếu của đại thụ.

Nghĩ tới đây, Tô Bạch lại lấy ra Ác thú số 1 lần nữa, ngừng thở, hắn nhắm ngay điểm đó.

“Pằng!”

Với một tiếng súng, ngay lập tức, sấm sét trên bầu trời biến mất và mây mù tan biến.

Trời đã sáng trở lại.

Cùng lúc đó, hai cơ thể khổng lồ từ trên trời rơi xuống.

Chương 320: Chém giết

Xà long khổng lồ và người khổng lồ trên trời rơi xuống, tiếng nổ vang chấn động bốn phương.

Thấy cảnh này, Tô Bạch hơi giật mình.

Hắn không ngờ, dùng súng bắn vào điếm kia, lại có hiệu quả như vậy.

“Ngao...” Đúng lúc này, trên bầu trời vang lên một tiếng gầm, người khổng lồ kinh thiên đứng lên, hốc mắt trống rỗng nhìn về phía Tô Bạch, lộ ra một nụ cười dữ tợn.

Sau đó, hắn cất bước, lao thẳng tới vị trí của Tô Bạch.

Lúc hắn bước chân, bàn chân đạp lên đất, cây cối đổ rạp, mặt đất rung chuyển.

Tô Bạch cảm nhận mặt đất rung chuyển, vẻ mặt bình tĩnh.

Lúc này, đối mặt với thứ to lớn này, trong lòng hắn không có chút sợ hãi, ngược lại lộ ra vẻ dăm chiêu.

Hắn cảm thấy, người khổng lồ dường như có hơi kỳ lạ.

Trước đây, hắn dùng cảm giác dã thú cảm nhận được đôi mắt của người khổng lồ này đáng lạnh lại rất nhanh, mà bây giờ đôi mắt của đối phương lại không lạnh lại, ngược lại đang chảy máu.

Giống như người khổng lồ này, từ siêu phàm rơi xuống thành một sinh vật bình thường.

Àm âm!!!

Trong lúc Tô Bạch đang suy nghĩ miên man, đầu kia rừng cây bắt đầu sụp đổ trên diện rộng, hướng về phía vị trí của hắn.

Xà long kia cũng đến đây!

Thấy vậy, khóe miệng Tô Bạch khẽ nhếch lên, mặt nạ vụn vỡ đỏ đen che lại khuôn mặt hắn, chỉ lộ ra một đôi con ngươi nát bét.

Sâu trong đôi con ngươi, là sát ý mãnh liệt.

Lúc trước để người khổng lồ và xà long này truy đuổi, đã khiến hấn cảm thấy có chút tức nghẹn.

Bây giờ chủ mưu bị hấn ảnh hưởng, chính là thời cơ giết hai thứ khổng lồ này!

“Chết đi!!! Tội nhân chết tiệt!!!” Người khổng lồ kinh thiên gầm lên, trên bộ mặt dữ tợn mang theo sát khí mãnh liệt.

Hấn đâm về phía chỗ Tô Bạch, đập qua.

Nháy mắt, nắm đấm đập xuống đất, bụi đất tung tóe.

Mà cũng đúng lúc này, một bóng người xuất hiện trong bụi mù, theo cánh tay hấn, rất nhanh bay vọt lên trên.

Người khổng lồ cao hơn bốn trăm mét, cánh tay dài hơn hai trăm mét.

Hơn hai trăm mét, cho dù là người thường chạy, cũng cần chạy hơn nửa phút.

Mà bóng người này, lại chỉ trong vài giây ngắn ngủi, đã đến vị trí khuỷu tay của người khổng lồ.

“Gào!!!” Người khổng lồ cũng đã nhận ra, phát ra tiếng hét kinh hãi đưa tay đập về phía cùi chỏ của mình.

“Phì!”

Nhưng lúc bàn tay của người khổng lồ đập xuống, một hàn quang xuất hiện, năm ngón tay của người khổng lồ bị chặt đứt, rơi xuống đất.

“A!!!” Người khổng lồ phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Tay đứt ruột xót, sao có thể không đau.

Mà thừa dịp người khổng lồ lộ ra sơ hở, Tô Bạch đã lao thẳng vào cổ người khổng lồ.

Sau khi đi lên, khôi Ma Thiết hấn cầm trong tay hóa thành một chiếc đinh sắc nhọn, đóng mạnh vào vai người khổng lồ.

Sau đó, tay kéo theo một sợi dây nhỏ mang theo Ma Thiết sắc nhọn chạy về phía cổ của người khổng lồ.

Người khổng lồ dường như nhận ra gì đó, mặt lộ vẻ sợ hãi, hai tay chạm vào chỗ cổ.

Nhưng Tô Bạch giống như một con chạch trơn trượt, luôn có thể tránh được bàn tay của người khổng lồ từ vị trí khó tin.

Mà lúc người khổng lồ chạm vào sợi dây nhỏ kia, từng miếng thịt lớn bay xuống.

Người khổng lồ thấy không bắt được Tô Bạch, gầm lên một tiếng giận dữ, ngã xuống đất, muốn đè chết Tô Bạch.

Đúng lúc này, Tô Bạch từ vị trí xương quai xanh của người khổng lồ nhảy ra, một đường chỉ máu đỏ xuất hiện trên cổ người khổng lồ.

Sau đó Tô Bạch kéo, một cái đầu cực lớn, rơi đập xuống.

“Ầm!!!”

Cơ thể của người khổng lồ ngã xuống, đầu của người khổng lồ lộ ra vẻ khó tin.

Hắn thật không ngờ, mình sẽ bị đối phương giết chết dễ dàng như vậy trong một khoảng thời gian ngắn.

Tô Bạch đứng cách đó không xa, trên người dính đầy máu tươi, ánh mắt dưới con ngươi vỡ nát lộ ra vẻ tàn nhẫn.

Hắn bước qua dòng suối do máu tạo thành, tay kéo lại, sợi tơ dính máu nhanh chóng kéo về, rơi vào tay hắn biến thành một thành trường đao.

Tô Bạch ngửi được mùi máu tanh nồng nặc, mím môi, biến hóa thành đường mỏng như vậy, hắn cảm thấy chính mình vẫn là có chút miễn cưỡng.

“Gào!!!”

Đột nhiên, một tiếng rít vang lên, cơ thể to lớn của xà long khổng lồ, xuất hiện ở trước mặt Tô Bạch.

Cơ thể hơn bốn trăm mét của người khổng lồ, đã tính là cực kỳ khổng lồ.

Nhưng so sánh với xà long này, vẫn kém hơn rất nhiều.

Lúc trước khi Tô Bạch dùng cảm giác dã thú cảm nhận loại xà long khổng lồ này, hắn cũng chỉ có thể chạm vào một góc của xà long mà thôi.

Theo quan sát của Tô Bạch bây giờ, xà long này ước tính khoảng một nghìn mét.

“Người... đáng... chết! Tội nhân!” Miệng xà long phát ra tiếng khàn khàn, khuôn mặt dữ tợn tràn đầy sát khí.

“Người gọi ta là tội nhân. Vậy người thấy người giống người sao?” Tô Bạch hơi nhíu mày, nhìn chăm chăm vào xà long, trường đao trong tay tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh mặt trời.

Nghe được lời của hắn, xà long khẽ giật mình, sau đó sắc mặt càng thêm dữ tợn.

“Gào!!!” Hắn phát ra tiếng rít, phun một ngụm nọc độc về phía Tô Bạch đang đứng.

Tô Bạch tránh qua một bên vài bước, sau đó cũng không nhúc nhích.

Nọc độc này rơi trên cỏ cây dưới đất, nhưng không giọt nào đáp xuống vị trí của Tô Bạch.

“Xì!!!” Từng làn khói xanh từ dưới đất bay lên, cây cối lập tức khô héo, lộ ra màu khô vàng.

Lúc dòng máu của người khổng lồ tiếp xúc với nọc độc, lập tức ngưng tụ thành từng mảng, giống như những miếng đậu hủ.

Nhìn thấy làn khói xanh tràn ngập bốn phía, Tô Bạch nín thở, tránh sang một bên.

Chết!!!” Xà long khổng lồ phát ra tiếng gầm rung trời, cắn về chỗ Tô Bạch.

Thân hình Tô Bạch lóe lên, cơ thể nhảy lên, giống như leo lên trên cánh tay của người khổng lồ, leo lên đầu của xà long khổng lồ.

“Grào!!!” Xà long khổng lồ phát ra một tiếng kêu, sừng trên trán lập tức mang theo một dòng điện, xuyên qua cơ thể Tô Bạch.

“Ha ha, người chết chắc rồi!” Đầu xà long khổng lồ chui ra từ trong bùn đất, phát ra tiếng cười nhạo.

Trước đó hắn đã nhìn thấy cảnh Tô Bạch giết chết người khổng lồ, làm sao có thể không phòng bị Tô Bạch leo lên trên người hắn.

Sắc mặt Tô Bạch có chút kỳ quái, dòng điện này, thoát nhìn rất thô, nhưng cũng chỉ khiến hắn cảm thấy... có hơi tê dại mà thôi.

Lại rất thoải mái.

Kháng thuộc tính lôi của hắn hiện đã đạt 45 điểm, hơn nữa phần trăm thêm của Mặt Thú, chút điện ấy, thật sự rất khó tạo thành tổn thương gì cho hắn.

“Xin lỗi, khiến ngươi thất vọng rồi.” Tô Bạch thản nhiên nói, đột ngột tiến lên vài bước, bước qua cặp sừng sắc bén của xà long, thả trường đao trên tay ra.

Lúc trường đao rời khỏi tay hắn, một cái dây nhỏ vây vài vòng quanh cổ xà long khổng lồ.

“Không!!!” Xà long khổng lồ lúc này cũng phản ứng lại, mặt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Nhưng, hắn kêu vô ích, dao mổ nằm trong tay Tô Bạch.

Tô Bạch nhảy xuống, đáp xuống giữa núi.

Lúc hắn kéo, đầu của xà long khổng lồ trượt xuống, máu phun ra khắp nơi.

“Ầm ầm!!!”

Lúc này đầu của xà long khổng lồ đã bị chặt đứt, thân hình rắn to lớn cuộn tròn, thổi bay mặt đất, khói mù mịt mịt, giống như một ống nước mất kiểm soát, phun ra máu.

Tô Bạch tìm một bãi đất trống đứng, nhìn cảnh này, mày khẽ nhíu.

Xà long và người khổng lồ, tuy đều vô cùng khổng lồ, hơn nữa có thực lực mạnh mẽ, nhưng theo một khía cạnh nào đó, lại rất yếu ớt.

Giết người khổng lồ này, và giết xà long, dễ hơn giết người sống lại nhiều.

Hơn nữa, Tô Bạch đã nhận ra một việc.

Người sống lại kia, thực sự không thể di chuyển.

Nếu đối phương có thể di chuyển, vậy hẳn chết chắc.

“Tội nhân...” Tô Bạch lâm bầm từ mà người khổng lồ và xà long gọi hắn, mày càng nhíu chặt hơn.

Thế giới này, ngày càng mập mờ.

Chương 321: Ba thần đạo

Tô Bạch đứng đó một hồi, đợi đến lúc xà long khổng lồ kia không còn vùng vẫy nữa, mới bắt đầu đi về phía đầm nước.

Dọc đường đi, tất cả đều là dấu vết của hai thứ khổng lồ kia để lại.

Cây cối đổ dập, cỏ cây lộn xộn.

Một số dị thú run rẩy lo sợ đứng đó, trong mắt đã không còn vẻ linh động như trước, ngược lại có chút sợ hãi.

Ngay cả một số dị thú có quan hệ thiên địch với nhau, lúc này cũng không có ý định tấn công, giống như chim sợ cành cong.

Tô Bạch đi qua đàn thú, Mặt Thú trên mặt dần dần tiêu tán, lộ ra khuôn mặt sẵn có.

Lúc này, trên mặt hắn đã xuất hiện gân xanh và hoa văn màu đỏ.

Đây là dị trạng biểu hiện ra ngoài khi đột phá cấp Mãng.

Lúc giết chết hai tên khổng lồ kia, cơ thể xuất hiện phản ứng dữ dội, khiến hắn đột phá trước thời hạn.

Khuôn mặt Tô Bạch lúc này, thậm chí còn khiến người khác kinh hãi hơn so với lúc mang Mặt Thú.

Trên đường đi, dị thú nhìn thấy dáng vẻ của hắn, đều sợ hãi chạy trốn, không một con nào dám tiến lên.

Ngực Tô Bạch phập phồng, hắn cảm giác được máu đang chảy rất nhanh trong cơ thể mình, bên tai thậm chí còn vang lên tiếng tim đập.

Hắn biết, mình không thể đợi thêm được nữa.

Không lâu sau, hắn đến đầm nước.

Đầm nước lúc này đã tràn đầy những mảnh cây, làn nước trong veo trước đó đã trở nên đục ngầu.

Thậm chí bên cạnh đầm nước, có một dấu chân rất lớn.

Dấu chân đã đầy nước, đây chính là thứ người khổng lồ kia để lại.

“Hừ...” Tô Bạch bước xuống nước, đột nhiên cảm thấy cả người đau đớn, nguyên tố linh năng trong cơ thể sôi trào.

Trong nháy mắt, hắn suýt chút nữa bị cơn đau mãnh liệt này ma diệt ý chí.

Nhưng Tô Bạch biết, mình không thể ở đây lâu hơn nữa, nếu không, đợi đến lúc một xà long khổng lồ, hoặc người khổng lồ đến, mình chết chắc!

Nghĩ đến đây, Tô Bạch dùng ý chí đè nén đau đớn, chui vào đầm nước, chậm rãi đi vào sâu bên trong.

Chỉ chốc lát sau, hắn đã lặn xuống đáy nước.

Dưới đáy nước, lúc những loại cá dị thú và thần lằn nhìn thấy hắn, đều không tấn công.

Biển cổ này, đã ảnh hưởng đến những dị thú này.

Mà lúc này, Tô Bạch đã không còn quan tâm đến dị thú như vậy, chặt vật chạm vào hai giới châu trong bùn ở đáy nước, sau đó cơ thể biến mất tại chỗ.

...

Trong một khu rừng rộng lớn, một cây đại thụ đứng sừng sững.

“A!!!”

Một tiếng kêu chói tai mà điên cuồng vang lên bên trong đại thụ.

Bầu trời đầy mây đen, sấm chớp sấm sét, giống như tận thế đến.

Trong khu rừng, những dị thú dường như bị gì đó ảnh hưởng, trở nên điên loạn, bắt đầu cắn xé nhau.

“Đạo!!!”

Một tiếng hét điên cuồng vang lên trong miệng của cây đại thụ.

Sau đó, một đại đạo hư ảo sinh ra trên đỉnh đầu của cự xà.

Lúc đại đạo này được sinh ra, một khí tức khủng bố khiến người khác ngạt thở bao trùm xung quanh.

Những dị thú vốn đã phát điên, đều bắt đầu run rẩy.

Mà trên đại đạo này, cũng đã cực kỳ đồ nát, tràn ngập khí tức sa đọa.

...

Chợ số 76, trong một biệt thự.

“Róc rách...” Một vũng nước đục đột nhiên xuất hiện từ không trung.

Một bóng người trôi lên từ làn nước đục, đập thật mạnh xuống mặt đất.

“Meo!!!” Một tiếng mèo kêu vang lên, Tiểu Tội ngơ ngác nhìn Tô Bạch đột nhiên xuất hiện, nghiêng đầu, sau đó đi tới trước mặt Tô Bạch, dùng đầu lưỡi nhỏ liếm mặt của Tô Bạch.

“Tiểu Tội, đừng liếm.” Một giọng nữ vang lên, Dư Linh xuất hiện từ không trung.

Nàng bước vào phòng tắm, nhìn thấy Tô Bạch nằm trên mặt đất, mặt lộ ra vẻ lo lắng.

Sau đó, nàng khó khăn nâng Tô Bạch dậy, hỏi: “Tô Bạch, ngươi không sao chứ?”

Đôi môi tái nhợt của Tô Bạch khẽ run lên, một đôi con ngươi vỡ nát trông rất đáng sợ.

Lúc này, cơ thể hắn đã đau đớn đến cực điểm, không nói được lời nào.

“Ngươi không cần nói chuyện, đột phá cho tốt.” Thấy vậy, Dư Linh cũng biết Tô Bạch bị làm sao, sau đó nàng khó khăn kéo Tô Bạch đến ghế sofa.

Sau khi kéo xong, nàng mệt đến mức thở dốc.

Tuy bây giờ Dư Linh có năng lực nhất định, nhưng sức lực vẫn là sức lực của một phụ nữ bình thường.

Mà Tô Bạch, thoạt nhìn là một người bình thường, nhưng cân nặng thực tế đã vượt quá 100kg.

Nàng là một phụ nữ, có thể nói là cực kỳ mệt.

Lúc này, sắc mặt của Tô Bạch đã trở nên đỏ bừng, mạch máu dày đặc, toàn thân run rẩy.

Nhìn Tô Bạch, Dư Linh cảm thấy trái tim khẽ run rẩy.

Dù nàng quen biết Tô Bạch không bao lâu, nhưng nàng cũng đã xem Tô Bạch thành người thân của mình.

Dư Linh chạm vào má Tô Bạch, lau đi một ít bùn trên mặt đối phương.

Ngay sau đó, nàng đứng dậy, đi vào phòng tắm, lấy một chậu nước ấm, đi tới lau người cho Tô Bạch.

Lúc nàng làm mọi thứ, ánh mắt trấn tĩnh, trong mắt chỉ có đau lòng, không có cảm xúc nào khác.

Qua một thời gian, Dư Linh thay quần áo cho Tô Bạch.

Mà lúc này Tô Bạch vẫn còn run rẩy.

“Cốc cốc cốc!” Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, sắc mặt Dư Linh hơi thay đổi, cơ thể biến mất.

Sau đó, một bóng người nhảy lên, đáp xuống ban công.

Người này, mặc áo mưa, làn da trên mặt có vảy.

Người này, chính là Phong Vũ Khách.

Sau khi Phong Vũ Khách vào phòng, thấy được Tô Bạch nằm trên sô pha.

Nhìn thấy sắc mặt và tình trạng run rẩy của đối phương, sắc mặt hắn có chút thay đổi.

Hắn là người từng trải, đương nhiên vô cùng rõ ràng, đối phương sắp đột phá đến cấp Mãng.

“Năm mươi tỷ này, quả nhiên không dễ lấy như vậy...” Mặt Phong Vũ Khách khẽ giật, lắc đầu thở dài.

“Cách cách...” Đúng lúc này, trên người Tô Bạch truyền đến tiếng lách cách.

Sau đó, một con đường tu đạo hư ảo hình thành trên người hắn, một khí tức sẵn mỗi hung ác bao phủ xung quanh.

Nhìn thấy con đường tu đạo này, sắc mặt Phong Vũ Khách thay đổi, lập tức che đi khí tức.

Lúc này, trong lòng hắn cực kỳ khiếp sợ.

Thần đạo!

Hắn chưa từng ngờ đến, Tô Bạch là một người sống lại cấp Xà, lại có thứ như thần đạo!

Phải biết rằng, thần đạo, là thứ cần thiết để trở thành Giao.

Thứ này, rất nhiều người sống lại cấp Mãng cũng không có, huống chi là một người sống lại cấp Xà.

Hơn nữa, Phong Vũ Khách cũng biết, Tô Bạch trở thành người sống lại, cũng hơn nửa năm mà thôi.

Trong nửa năm, vậy mà sắp trở thành người sống lại cấp Mãng, còn có được thần đạo, chuyện này quá mức khó tin.

Mà đúng lúc này, trên người Tô Bạch đột nhiên phát ra tiếng cách cách, một con đường tu đạo khác hiển lộ ra.

Bên trong con đường tu đạo, rõ ràng có thể thấy được một ít bóng người, đây là một thần đạo khác.

Lúc nhìn thấy con đường tu đạo này, Phong Vũ Khách choáng váng.

Hắn không ngờ, trên người Tô Bạch lại có hai thần đạo.

Trong lúc hắn đang sửng sốt, trên người Tô Bạch lại xuất hiện một con đường tu đạo hư ảo khác.

Phong Vũ Khách lúc này cảm thấy bản thân có chút chết lặng.

Ba thần đạo...

Chương 322: Mưa lớn

“Tí tách...”

Mưa không ngừng rơi.

Tuy rằng lúc này mới qua hai giờ, nhưng do mây mù tích tụ, mặt đất cũng gần như buổi tối, một ít đèn đêm cũng bắt đầu sáng lên.

Trên một con phố, một người phụ nữ để tóc ngắn ôm cánh tay một người đàn ông.

Hai người ngồi trước một gian hàng, có vẻ vô cùng thân thiết.

“Tản Đồ à, sao ngươi lại đến chỗ tử tử?” Người phụ nữ nhẹ giọng nói.

“Không phải do ta nhớ tử tử sao? Nghe nói tử tử lần này sắp độ kiếp nên đến.” Tản Đồ lộ ra vẻ mặt cung chiêu, nói: “Chẳng lẽ tử tử không muốn ta đến sao?”

“Muốn chứ, sao lại không muốn được?” Thi Thiên Thiên cười xinh đẹp: “Nhưng ngươi tới đây, chẳng lẽ không phải tới giết ta sao?”

Giọng nói của nàng nhẹ nhàng, giống như đang nói chuyện với chồng, nhưng người gần đó không biết vì sao, trong lòng có một cảm giác không rét mà run.

Tất nhiên, bọn họ cũng không thể nhìn thấy hai người.

Bởi vì trong góc nhìn của bọn họ, nơi hai người đang ngồi trống rỗng.

Tản Đồ cười, tay lướt nhẹ qua tóc trên trán Thi Thiên Thiên, nói: “Tử tử hiểu lầm rồi, trước kia ta vì lúc là thức ăn cho ông chủ, trong lòng có oán hận. Mà oán hận này là đối với ông chủ, mà không phải tử tử. Hơn nữa bây giờ ông chủ đã chết, ta đã tự do, vướng mắc với tử tử cũng sẽ không tồn tại nữa. Ta cần gì phải giết tử tử chứ?”

“Thật sao?” Trên mặt Thi Thiên Thiên mang ý cười, thè chiếc lưỡi đỏ tươi liếm môi, nói: “Nhưng mà ta lại muốn giết ngươi,

ăn người.”

“Người không thể giết ta.” Trên mặt Tản Đồ vẫn mang theo nụ cười: “Người chỉ có hai đạo, mà ta có ba đạo, người đánh với ta, chỉ có hai bên cùng thiệt, để Đồ Long Bộ được lợi.”

“Đợi ta thành Giao rồi, ta sẽ ăn người.” Thi Thiên Thiên ghé sát môi vào tai Tản Đồ, thì thầm.

Lúc lời nói của nàng thốt ra, không trung xuất hiện một tia chớp xẹt qua bầu trời, mang theo tiếng gầm chói tai.

Nhìn hồ quang biến mất trên bầu trời và con đường tu đạo bảy màu mờ nhạt trên trời, con người của Tản Đồ khẽ co lại.

Thi Thiên Thiên này, thực sự sắp độ kiếp rồi.

“Tỷ tỷ, ta mang cho người một món quà.” Tản Đồ nhanh chóng trở lại bình thường, lấy trong túi ra một tờ giấy, đưa cho Thi Thiên Thiên.

Tờ giấy này, bên trên phác họa một khuôn mặt.

Khuôn mặt này, vô cùng rõ ràng, rõ ràng đã được vẽ cẩn thận.

“Đây là ai?” Thi Thiên Thiên nhìn thấy khuôn mặt phía trên, mắt hơi nheo lại.

“Khuôn mặt vắn vẹo.” Tản Đồ nhếch miệng cười, để lộ hàm răng sắc nhọn của hắn.

...

Lúc này Tô Bạch đang nằm ở trên giường, trên da hiện ra mạch máu.

Ở bên cạnh, Phong Vũ Khách đang dùng di động chơi đấu địa chủ.

“Ting ting ting...” Đúng lúc này, di động vang lên.

Mặt Phong Vũ Khách lộ vẻ mất kiên nhẫn, nhận điện thoại.

“Số 5, Băng Sơn và Quỷ Thủ đã đi qua, người chú ý bảo vệ bọn họ.” Di động truyền đến giọng nói trầm thấp.

Phong Vũ Khách cau mày: “Bây giờ ta đang ở bên cạnh Tô Bạch, hắn đang trong giai đoạn quan trọng đột phá cấp Mãng. Ta phải áp chế khí tức của hắn mới được, nếu không để người khác chú ý sẽ phiền phức.”

“Tô Bạch đột phá?” Di động truyền đến giọng nói kinh ngạc:
“Hắn trở thành người sống lại mới bao lâu chứ?”

“Phải đấy.” Phong Vũ Khách cười khò: “Hơn nữa trên người
hắn có ba thần đạo.”

“Ba thần đạo?!!” Giọng nói trong di động, có vẻ vô cùng kinh
hãi.

“Đúng vậy, ta tận mắt chứng kiến.”

Nghe thấy giọng nói kinh ngạc của đối phương, trên mặt
Phong Vũ Khách nở một nụ cười.

Có trời mới biết vừa rồi hắn khiếp sợ đến mức nào.

Bây giờ nhìn thấy có người giống hắn, cảm giác như đang ăn
kem vào mùa hè, cực kỳ thoải mái.

Bên kia suy tư một chút, nói: “Vậy ngươi bảo vệ Tô Bạch cho
tốt, ta sẽ cho người khác bảo vệ Băng Sơn và Quỷ Thủ.”

Sau đó, cúp điện thoại.

Phong Vũ Khách nhìn vào điện thoại đã cúp, lại mở đầu địa
chủ, nhưng lại thấy một màn hình xám trắng, bên trên viết ba
chữ to: “Bạn đã thua.”

Nhìn thấy hình ảnh này, nụ cười còn giữ lại lúc trước của
Phong Vũ Khách, lập tức đông cứng lại.

“Không chơi nữa, không chơi nữa.” Hắn lắc đầu, sau đó liếc
nhìn Tô Bạch đang nằm trên giường, trầm tư một lát, thở dài
nói: “Số 1 đối với ngươi thật tốt, vậy mà lại bảo ta trông nom
ngươi. Ngươi cũng phải cố gắng phấn đấu, đừng uổng phí tâm
sức của số 1.”

Từ cuộc nói chuyện vừa rồi, hắn cũng đã nhìn ra được ý của số
1.

So với Băng Sơn và Quỷ Thủ, đối phương đề ý đến Tô Bạch
hơn.

Mà phải biết rằng, Băng Sơn và Quỷ Thủ, là hai trong bảy
người linh năng cấp A trong Đồ Long Bộ hiện nay.

Xem như là hai Giao vậy.

“Ầm ầm!!!”

Sấm chớp trên trời không ngừng phát ra tiếng rít gào, mưa không ngừng rơi xuống.

Bầu trời thỉnh thoảng lóe lên ánh sáng bảy màu, khiến mặt đất có chút quái dị.

Mà trên mặt đất, đã có quân đội bắt đầu di dời người thường.

Dọc đường đi, tiếng xe, tiếng ồn ào không ngừng truyền tới.

Trong tin thời sự, cũng đang đưa tin của nơi này, nói là dị thú bên trong cấm địa sắp hình thành thú triều.

Còn cụ thể như thế nào, chỉ những người trong cuộc mới biết.

Trong biệt thự, Tô Bạch cảm giác được đột phá cấp Mãng khủng bố đến mức nào.

Mỗi tác da của chính hắn, đều nứt ra từng tác, rồi sau đó lành lại.

Cảm giác này, có thể khiến người ta từ bỏ ham muốn sống trong phút chốc.

Lúc này Tô Bạch mới biết, tại sao những người sống lại cấp Mãng kia chỉ kiên trì được một hai ngày, hiếm thấy kiên trì được tám chín ngày.

Ngay cả hắn, cũng cảm thấy có hơi kiệt sức.

Nhưng, điều Tô Bạch không biết là, nếu là người khác, chắc chắn sẽ không đau đớn như vậy.

Bởi vì trên người người khác không có thần đạo.

Đột phá cấp Mãng, chính là một quá trình rèn luyện nguyên tố linh năng nhập vào cơ thể.

Mà cơ thể của Tô Bạch, bởi vì có thần đạo, bị thần đạo tối luyện cơ thể, đau đớn trong đó, tuyệt đối là không phải thứ người thường có thể tưởng tượng.

Nếu nói người khác là đột phá, vậy hắn hoàn toàn có thể nói là độ kiếp.

Mà chuyện này, không ai biết.

Bởi từ xưa đến nay, ở cấp Xà đã có được thần đạo, chỉ có một mình Tô Bạch mà thôi.

Lúc này, ba thần đạo hiện lên phía trên cơ thể Tô Bạch, một khí tức hung hãn, không ngừng chui vào trong cơ thể Tô Bạch.

Khí tức này và nguyên tố linh năng trong cơ thể Tô Bạch cùng nhau tẩy rửa cơ thể Tô Bạch, khiến cho thân thể của hắn cứng rắn hơn, hơn nữa mang theo một loại khí tức khác.

Đột nhiên, quan tài hoàng kim trên cổ tay trái của Tô Bạch chợt lóe, một hoa văn sách xuất hiện trên quan tài hoàng kim.

Sau đó, mấy chấm sáng xuất hiện từ hoa văn sách.

Nháy mắt, Tô Bạch lại phát hiện mình đứng trên ba con đường tu đạo, lúc này trước mặt hắn, vẫn có mấy bóng người.

“Thần đạo?” Hắn hơi giật mình, sau đó lại phát hiện một việc.

Hắn vậy mà lại lần nữa bước trên thần đạo.

Hơn nữa, lần này, lúc hắn đứng trên thần đạo, lại có một cảm giác chân thật.

Ngoài ra, Tô Bạch còn phát hiện, đau đớn xuất hiện khi hắn đột phá, lại biến mất.

Mà đột phá của hắn, vẫn đang tiếp tục!

Chương 323: Giết người đêm mưa

“Ầm ầm...”

Bầu trời lóe lên sấm chớp, mưa rơi không ngớt.

Trong khu biệt thự, người của quân đội và Đồ Long Bộ đều mặc áo mưa, vẻ mặt nghiêm túc canh giữ xung quanh.

Lúc này, bọn họ đều sẵn sàng chiến đấu, cảnh tượng vô cùng tiêu điều.

Đột nhiên, một người phụ nữ mặc váy đen xuất hiện trước cửa biệt thự.

Sau đó, nàng đi thẳng vào trong khu biệt thự.

Dọc đường đi, không một một Đồ Long Bộ hay một quân nhân nào phát hiện bất thường, giống như không nhìn thấy.

Một bên khác, trong phòng theo dõi, một đám người đang nhìn chằm chằm giám sát.

“Nàng vào rồi.” Một người trầm giọng nói.

Những người khác đều gật đầu.

Tuy bọn họ không nhìn thấy bóng người trong camera, nhưng có thể phát hiện ra khác thường từ trong mưa.

Vừa rồi chắc chắn có người bước vào.

“Thông báo các bộ phận, chuẩn bị chiến đấu!” Một lão giả tóc hoa râm nghiêng răng, lạnh lùng nói.

“Vâng!” Mọi người cùng đáp lại.

Sau đó các mệnh lệnh truyền ra, người trong khu biệt thự giống như máy cực lớn, nhanh chóng vận hành.

Một kế hoạch giết người hình thành trong mưa.

Trong phòng tác chiến, một nhóm người dùng tai nghe tiến hành trao đổi.

“Mục tiêu hiện ở khu A, năng lực trước mắt là ngăn cách cảm quan con người. Nhưng khuyết điểm là có thể quan sát trong mưa, hơn nữa một số ít dụng cụ thị giác có thể tiến hành theo dõi.”

“Băng Sơn và Quỷ Thủ đã đến chưa?”

“Hai người đã đến rồi, hiện đang ở phân bộ.”

“Tốt, bây giờ bảo bọn họ chuẩn bị chiến đấu. Đồng thời, thông báo các đơn vị tác chiến, chuẩn bị chiến đấu!”

“Vâng!”

“...”

“Mưa gió sắp đến rồi...” Phong Vũ Khách cúp điện thoại, đi tới trước ban công, nhìn mưa rả rích bên ngoài, trong lòng có chút nặng nề.

Vốn là phải hợp tác với Tô Bạch để giết Thi Thiên Thiên, nhưng hắn không ngờ, không bao lâu, Thi Thiên Thiên đã tìm đến cửa.

Có điều may mắn là Băng Sơn và Quỷ Thủ trong Đồ Long Bộ đến đây, nếu không, chuyện càng thêm tồi tệ.

Tất nhiên, bây giờ vẫn không thể lạc quan.

Mặc dù người ngoài nói người linh năng cấp A, tương đương với người sống lại cấp Giao.

Nhưng sự thật chỉ có chính Đồ Long Bộ mới biết.

Người linh năng cấp A, và người sống lại cấp Giao, giống như mây và bùn.

Bởi vì một người sống lại trở thành Giao, có nghĩa là thần đạo của hắn đã đạt ít nhất 50%.

Mà người sống lại có thần đạo, dùng thần đạo giết người, có phần trăm thêm tự nhiên.

Trong thần đạo, có một loại khí thể rất mạnh, khí thể kia vô cùng hung hãn, khiến người ta gặp được giống như gặp phải thiên địch.

Dưới khí thể này, người bình thường hoàn toàn không dám nhúc nhích, chứ đừng nói là đánh trả.

Cho nên người linh năng cấp A, gặp phải Giao, sẽ bị áp chế tự nhiên, gần như một con đường chết.

Nghĩ đến đây, Phong Vũ Khách lắc đầu.

Suy cho cùng Thi Thiên Thiên không phải là một Giao chân chính, hoàn toàn không thể phát huy năng lực cấp Giao.

Vì vậy, Băng Sơn và Quỷ Thủ hẳn sẽ không gặp vấn đề nào lớn.

Đúng lúc hắn đang suy tư, mưa trên trời đột nhiên kết thành tuyết, rơi xuống.

“Bùm bùm bùm...” Băng dồn dập đập xuống đất, phát ra tiếng vang.

Bóng người trong băng trở nên càng rõ ràng hơn.

“Àm!”

Đột nhiên, một tiếng súng vang lên.

Ngay sau đó, hoa máu xuất hiện trên không trung.

Cùng lúc đó, một người mở rương vàng ra, khí tức quái dị bao trùm xung quanh.

“Chết rồi?” Có người kinh ngạc thốt lên.

Bọn họ không ngờ, một người sống lại gần cấp Giao lại bị bọn họ giết dễ dàng như vậy.

Nhưng rất nhanh, người của bộ chỉ huy phát hiện không ổn.

Bởi vì sấm sét và những đường vân màu sắc trên bầu trời không biến mất.

Điều này cũng có nghĩa độ kiếp vẫn đang tiếp diễn.

Thi Thiên Thiên vẫn chưa chết!!!

Đúng lúc này, đột nhiên, băng trên bầu trời nhanh chóng hóa thành gai nhọn, đâm thẳng về phía nhân viên xung quanh.

Trong thời gian ngắn, nhân viên nhanh chóng chết đi, tiếng gào thét không ngừng vang lên.

Phong Vũ Khách nhìn thấy cảnh này, con ngươi đột nhiên co rút lại.

Hắn hiểu rõ, năng lực biến băng thành gai nhọn này, tuyệt đối không phải khả năng của Thi Thiên Thiên.

Cho dù Thi Thiên Thiên có thể thay đổi năng lực của chính mình, biến thành năng lực điều khiển băng, nhưng đối phương tuyệt đối không thể cướp quyền điều khiển từ Băng Sơn.

Do đó, người điều khiển băng giết người, chính là Băng Sơn!!!

Băng Sơn là kẻ phản bội!

“Đáng chết!” Nghĩ đến đây, sắc mặt Phong Vũ Khách trở nên vô cùng khó coi.

Nếu Băng Sơn là kẻ phản bội, vậy Quỷ Thủ đến cùng với Băng Sơn, chắc chắn là dữ nhiều lành ít.

Tay hắn khẽ nắm lại, một con đường tu đạo mọc đầy vảy như rắn như hiên sau lưng hắn.

Chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu bất kỳ lúc nào.

“Meo...” Đúng lúc hắn chuẩn bị ra tay, một tiếng mèo kêu vang lên.

Một con mèo mướp không biết khi nào đã xuất hiện trên mái hiên.

Trong mắt mèo mướp đầy sát khí, cơ thể nhanh chóng phồng lên, biến thành một người đàn ông trần truồng.

Cùng lúc đó, một làn sóng kỳ dị phát ra từ xung quanh.

Nhìn thấy người này, sắc mặt Phong Vũ Khách dịu đi, con đường tu đạo lơ mờ kia lập tức tiêu tán.

Đây là lão Miêu.

Người mạnh nhất trong Ảnh Tử.

Cũng là một trong người thừa kế Đồ Long Bộ tương lai.

Sức mạnh của lão Miêu, vẫn luôn là một ẩn số, không ai thực lực của hắn mạnh như thế nào.

Có đôi khi, giống như con mèo bình thường, đôi khi lại biểu hiện ra thực lực cấp Xà, hoặc là cấp Mãng.

Mà Phong Vũ Khách biết, lão Miêu đã từng giết người gần cấp Giao, hơn nữa không chỉ một người.

Điều này được ghi chép rõ ràng trong Ảnh Tử.

“Meo!!!” Lão Miêu phát ra tiếng kêu khàn khàn, trên người hiện ra một con đường tu đạo ảo giác.

Lập tức, tất cả mọi người đều cảm thấy lỗ tai như muốn nổ tung.

Mà ở xa xa, một người đàn ông tóc trắng xanh tròn tròn con người, ngất xỉu tại chỗ.

Lúc người này ngất đi, gai băng trên bầu trời lập tức biến thành giọt hạt mưa, rơi xuống đất.

Nếu không phải trong không khí còn tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc nói cho mọi người biết chuyện trước đó là thật, thậm chí có người còn tưởng rằng chuyện lúc trước chỉ là một giấc mơ.

“Phì, lão Miêu... Không ngờ ngươi là Ảnh Tử.” Một tiếng cười nhạo vang lên trong không khí.

Nhìn thấy diện mạo của lão Miêu, cùng với năng lực của đôi phương, Thi Thiên Thiên lập tức nhận ra lão Miêu.

Đôi mắt của lão Miêu lạnh lùng nhìn chằm chằm vào khoảng không, nói: “Phải thì sao? Không phải thì sao?”

“Nếu phải, ngươi sẽ bị những người sống lại khác đuổi giết.” Giọng nữ lại vang lên.

Giọng nàng nhẹ nhàng, mà lại thoải mái, không ăn khớp với máu tanh xung quanh.

“Nếu ta sợ bị đuổi giết, thì ta sẽ không xuất hiện rồi.” Lão Miêu nhếch miệng cười, để lộ răng nanh sắc nhọn.

Cùng lúc đó, một khí tức kỳ dị, tràn ngập trong không khí.

“Vậy ngươi đợi đi...” Thi Thiên Thiên cười nhạo một tiếng, sau đó không nói nữa.

Mà đúng lúc này, trong khoảng không, lộ ra một người đàn ông bị đạn bắn chết.

Đôi mắt màu vàng kim của lão Miêu yên lặng nhìn chằm chằm cửa khu biệt thự, sau đó lại nhìn về phía biệt thự Tô Bạch ở.

Lúc hắn thấy được bóng dáng của Phong Vũ Khách, hắn hơi giật mình, sau đó nhìn dưới thân mình, khoe miệng giật giật.

Sau đó hắn giả vờ bình tĩnh gật đầu với Phong Vũ Khách, thân thể co lại, biến thành một con mèo mướp, trong nháy mắt biến mất trong đêm mưa.

“Lão Miêu gặp rắc rối lớn rồi...” Phong Vũ Khách thì thầm, tâm trạng có chút nặng nề.

Sau đó, hắn nhìn Tô Bạch vẫn đang đột phá, khẽ thở dài một hơi.

Những người trẻ này vẫn còn đang trưởng thành.

Chương 324: Giết chóc gia tăng

Tuyết rơi.

Sau nửa đêm, vì thời tiết lạnh đột ngột, mưa từ trên trời rơi xuống không biết khi nào đã thành tuyết lớn đầy trời.

Những bông tuyết có lớn có nhỏ, rơi âm ầm trong không trung.

Bởi vì trận mưa trước đó, tuyết rơi trên mặt đất, lập tức biến thành nước, mang theo băng lạnh.

Trong phân bộ Đồ Long Bộ, một nhóm người đã bắt chập tuyết lớn, bước trên con đường pha trộn giữa tuyết và nước, nhanh chóng cứu giúp người bị thương.

Tiếng quát tháo, và khói trắng mọi người thở ra, hòa với nhau.

Mà vị trí cách đây vài dặm, một con mèo mướp gầy guộc giẫm lên tuyết, trong mắt mèo, không có vẻ hoảng sợ của những con mèo hoang bình thường, ngược lại là vẻ bình tĩnh mà người bình thường không có.

Đột nhiên, một bàn tay dữ tợn xuất hiện bên dưới nó, hung ác bắt nó lại.

Trên bàn tay dữ tợn này, có móng tay sắc như dao, cùng với nọc độc màu xanh lục, thoát nhìn khiến người ta sợ hãi.

“Meo!!!” Mèo mướp nhìn thấy cảnh này, không hoảng sợ, trong miệng phát ra tiếng kêu khàn khàn.

Lúc tiếng kêu vang lên, bàn tay này lập tức buông lỏng ra, biến thành một vũng bùn máu, trộn lẫn với nọc độc màu xanh lục.

“A!!!”

Một tiếng hét vang lên ở phía trước.

Mắt mèo mướp lạnh băng, chậm rãi đi về phía trước, để lại hai hàng dấu chân trên tuyết.

Mỗi khi nó tiến lên một bước, cơ thể lại lớn lên một chút, dần dần hóa thành dáng vẻ người trưởng thành.

Người này có lông mày rậm, khuôn mặt nửa người nửa mèo.

Chính là lão Miêu.

Lão Miêu chậm rãi đứng dậy, duỗi xương cốt một chút, rồi đi ra sau gốc cây, đứng trước mặt một người.

“Người là Ảnh Tử?” Quỷ Thủ che đi bàn tay bị đứt của mình, sắc mặt tái nhợt nhìn lão Miêu trước mặt.

“Phải, nhưng không phải tất cả.” Lão Miêu khẽ nói, khuôn mặt nửa người nửa mèo lộ ra dưới ánh đèn đường, cực kỳ u ám.

“Tại sao ngươi không giết Băng Sơn, mà lại đến giết ta? Hắn mới là kẻ phản bội, ta là một trong bảy thanh tra còn sót lại bây giờ, giết ta, Đồ Long Bộ sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Quỷ Thủ nói với giọng khàn khàn.

Lão Miêu nghe vậy, nở một nụ cười như không cười, chế giễu nói: “Kẻ phản bội không phải Băng Sơn, mà là ngươi. Trừ ngươi ra, còn có Hồ Vương, Hạc Liễm, A Bà, đều là kẻ phản bội. Chỉ có Băng Sơn, Vân Tiên, Long Dực không phải phản bội.”

Nghe thấy lời hắn nói, con ngươi của Quỷ Thủ co rút lại.

Năng lực của hắn là sinh ra tay người từ hư không, ở xa tiến hành giết người, điều khiển người khác.

Nhưng ở trong Đồ Long Bộ, hắn chỉ ghi nhận năng lực giết người, cũng không ghi chép khả năng điều khiển người.

Vậy nên, người này, rốt cuộc làm thế nào biết mình và Hồ Vương, Hạc Liễm, A Bà là kẻ phản bội?

Bọn họ bại lộ từ bao giờ?

“Đồ Long Bộ, thôi nát rồi.” Lão Miêu lắc đầu thở dài, ánh mắt dần dần lạnh lẽo: Bảy thanh tra, bốn là kẻ phản bội, cũng nên thanh lọc một chút.”

“Không!!!” Đôi mắt của Quỷ Thủ chợt trở nên điên cuồng:

“Kẻ phản bội không phải là bọn ta, mà là các ngươi, nếu không có các ngươi, thế giới nguyên thủy đã không trở thành dáng vẻ đó. Chỉ có phá hủy thế giới này, mới có thể được cứu

rồi!!! Nữ thần cứu rồi, là hy vọng cuối cùng cho nhân loại ta!!!”

Nghe được lời của hắn, lão Miêu cũng không nhiều lời, nhưng đôi mắt mèo lại càng lạnh hơn.

Hắn bước lên phía trước, một tay bắt lấy cổ Quỷ Thủ, sau đó siết chặt.

Quỷ Thủ phát ra tiếng rít, trong miệng trào ra máu tươi, vẻ điên cuồng trong mắt dần dần mờ đi.

Quỷ Thủ chết đi, đèn bên đường mờ đi, xung quanh truyền đến tiếng nước nhỏ giọt, dần dần trở nên ồn ào.

Bên cạnh xác Quỷ Thủ, một con mèo mướp lộ ra vẻ mặt âm trầm.

Bàn chân của mang theo máu.

Sau đó, nó lắc chân, vẩy sạch máu bên trên.

Rồi quay người đi về phía đêm đen.

Lần này, không biết sẽ mang đến bao nhiêu giết chóc.

...

Trên một con đường nhìn không thấy cuối, một bóng người đứng ở phía trước.

Hầu hết các bóng người trong đó đều ở trong trạng thái yên tĩnh, tất cả đều không có chút sức sống.

Nhưng cũng có một số bóng người, đang chậm rãi đi về phía trước.

Mà lúc những bóng người này đi về phía trước, những bóng người khác đều có dấu hiệu lui về sau.

Chỉ có Tô Bạch đứng ở điểm xuất phát, cảm giác không lớn như vậy.

Bây giờ hắn đã ở đây được vài ngày rồi.

Trong mấy ngày này, hắn không thể làm bất cứ chuyện gì.

Nói sao đây...

Cực kỳ nhàm chán.

Ở trong này không thể đọc sách, không thể chơi trò chơi, không ai nói chuyện với hấn, thậm chí ngay cả ngủ cũng không được.

Nếu là người khác, đã sớm điên rồi.

Chỉ là lúc Tô Bạch buồn chán, sẽ dùng thiên phú học thêm kỹ năng mới, nếu không, cũng sẽ không chịu nổi.

“Cảm giác gần đây có một người vừa chết, họ tên Lý Lương, nhận được hai điểm thuộc tính cơ bản, sức mạnh +2.”

“Cảm giác gần đây có một người vừa chết, họ tên Đồ Tố Mai, nhận được hai điểm thuộc tính cơ bản, may mắn +2.”

“Cảm giác gần đây có một người vừa chết, họ tên Đặng Vĩnh, nhận được hai điểm thuộc tính cơ bản, thiên phú diễn kịch +2.”

“...”

Đột nhiên, từng thông tin xuất hiện trong đầu Tô Bạch.

Lúc thông tin này đến, hấn ta hơi giật mình, sau đó sắc mặt trở nên hơi khó coi.

Tô Bạch biết chỗ mình đang ở là đâu.

Hấn đang ở trong phân bộ của Đồ Long Bộ.

Nếu có người chết, vậy có nghĩa là Đồ Long Bộ bị tấn công.

Mà lúc này, người tấn công Đồ Long Bộ, Tô Bạch cảm thấy ngoài Thi Thiên Thiên, không thể nghĩ ra được người khác.

Dù sao, bây giờ Thi Thiên Thiên đang ở đây độ kiếp.

Có người sống lại nào dám đến đây?

Nghĩ đến việc Thi Thiên Thiên đang giết người, Tô Bạch cảm thấy tim như thiêu đốt.

Hấn hiểu tại sao Thi Thiên Thiên lại đến đây.

Đối phương tám chín mươi phần trăm đã biết hấn ở Đồ Long Bộ, mới đến.

Vì vậy, thành viên của Đồ Long Bộ, vì hấn mà chết.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tô Bạch dâng lên một cảm xúc không thể giải thích được.

Có lẽ hắn có thể dùng những cách nói khác để tự an ủi mình, nhưng sự thật cụ thể như thế nào, chính hắn vô cùng rõ ràng.

“Đồ Long Bộ...” Tô Bạch thì thầm một tiếng.

Hắn quyết định sau này khi mình có thời gian, phải chế tạo một ít thuốc để báo đáp tổ chức này.

Đồng thời, sát khí dâng lên trong lòng hắn.

Thi Thiên Thiên này, hắn chắc chắn sẽ giết!!!

Lúc suy nghĩ giết chóc của hắn dâng lên, tốc độ thay đổi của cơ thể hắn lại nhanh hơn rất nhiều.

Đúng lúc này, sinh cơ của một bóng người trên con đường tu đạo trước mặt hắn đột nhiên tiêu tán, hóa thành một cái xác lưu lại bên đường.

Tô Bạch đột nhiên cảm giác cơ thể mình đang đi về phía trước.

Nhìn thấy tình huống của bóng người kia, hắn cũng không thấy bất ngờ.

Trong vài ngày ở đây, trên thần đạo kháng tinh thần này, đã bắt đầu chết người liên tục, đây là người thứ bảy.

Nếu hắn đoán không sai, có người đang săn lùng người sống lại của con đường này.

“Thời buổi rồi ren.” Tô Bạch lẩm bẩm một tiếng, nhắm mắt lại.

Sau đó, tiêu hao năng lực sử dụng thiên phú, hắn tiến vào giấc mơ, bắt đầu học một vòng kỹ năng mới.

Chương 325: Người người đều hận kim chủ, người người đều muốn trở thành kim chủ

Khoảng thời gian sau đó, những người bị thương nhanh chóng được chi nhánh của Đồ Long Bộ phụ trách.

Lần này, số người thiệt mạng lên đến 18 người, 123 người bị thương.

Phần lớn những người bị thương này đều bị thương nặng, về sau thân thể sẽ có thương tích nghiêm trọng, sau này có thể sẽ phải rút về tuyến sau rồi.

Ngày hôm sau, hàng chục xe quân sự tiến vào chợ số 76, chợ số 76 chính thức nằm trong vùng kiểm soát quân sự.

Toàn bộ chợ số 76, rơi vào không khí vô cùng lo lắng.

Mây đen trên bầu trời vẫn như cũ, hơn mười ngày nay toàn bộ khu chợ không có lấy một tia sáng.

Trong một tầng hầm ngầm không nổi bật, những lọ thuốc tế được đặt trên bàn. .

Mà các thiết bị vẫn đang hoạt động, đang bào chế ra loại thuốc tế mới.

Ở trước một thiết bị cắt, một nam thanh niên gầy gò đang nghiêm túc cắt dược liệu.

Người thanh niên này, trên đôi mắt chứa mảnh vỡ nhỏ vụn, một đôi con ngươi đen kịt sâu thẳm, lộ ra vẻ cực kỳ nghiêm túc.

“Thật ra ngươi không cần có gánh nặng tâm lý gì hết, ngươi không có giết những người đó.”

Phong Vũ Khách ở bên cạnh chậm rãi nói.

Tô Bạch không đáp lại đối phương, chỉ là cắt một mảnh dược liệu bỏ vào ống nghiệm, rồi bỏ vào máy móc ở một bên, tiến hành bào chế thuốc.

Sau đó, hắn chậm rãi nói:

“Ta chuẩn bị đi giết Thi Thiên Thiên, người có chắc mình có thể chặn được đường của nàng ta không?”

“Chắc.”

Phong Vũ Khách trả lời.

Tô Bạch gật đầu, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Mà Phong Vũ Khách thì đứng tại chỗ, nhìn lượng lớn thuốc tễ đã làm xong, trong lòng thở dài.

Khả năng bào chế thuốc tễ của Tô Bạch rất mạnh, chỉ trong khoảng thời gian ngắn, đã chế ra nhiều thuốc tễ đến vậy.

Chỉ đáng tiếc, đối phương ra đời quá muộn.

Nếu như Tô Bạch ra đời sớm hơn mấy chục năm, Đồ Long Bộ cũng sẽ không trở thành như ngày nay.

...

Tí tách...

Nước mưa rơi xuống đập vào trên mặt đất, nổi lên từng cơn gợn sóng.

Bầu trời tối đen như mực,

Màu sắc cũng đậm hơn vài phần.

Trong một quán bar, xa hoa truy lạc.

Chỉ là quán bar lúc này rất vắng vẻ, không một bóng người.

Tô Bạch ngồi trước quầy bar, trên tay cầm một ly nước lọc.

Trước đây hắn không thích uống rượu, sau này cũng sẽ không uống luôn.

Có người đã từng nói rằng, ít uống rượu, có lợi cho sức khỏe.

Nhưng mà, đó chỉ là một kiểu tự an ủi bản thân mà thôi.

Bởi vì trên thực tế, ít uống rượu, mặc dù tốt cho sức khỏe, nhưng cái hại trong đó càng nhiều hơn.

Mất nhiều hơn được.

“Ta chưa từng nghe nói có người lại uống nước lọc trong quán bar.”

Một giọng nói vang lên sau lưng Tô Bạch.

Đó là một người phụ nữ, thân hình duyên dáng, gương mặt ửng hồng tựa hoa đào, đôi mắt trong sáng như làn nước mùa thu.

Bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy nàng ấy, ít nhất cũng sẽ nhìn thêm vài lần.

Mà nhìn lâu dần, sẽ hãm sâu vào đó, không thể thoát ra được.

Khi Tô Bạch nhìn thấy người phụ nữ, cũng không ngoại lệ, nhấp một ngụm nước lọc,

“Ta cũng chưa từng nghe nói có người thích giết người trong quán bar.”

“Người rất can đảm, ta cứ nghĩ ngươi sẽ ngậy ngốc ở lại chi nhánh của Đồ Long Bộ suốt đời chứ. Với lại ngươi từ đâu mà biết được điểm dừng chân của ta? Là lúc trước Phúc Lương Sinh đã nói với ngươi sao? Hay A Chỉ?”

Thi Thiên Thiên cười ngọt ngào, móng tay cọ vào nhau, phát ra âm thanh kim loại ma sát vào nhau.

“Thật ra ta có hơi không hiểu vì sao ngươi lại muốn giết ta.”

Tô Bạch không trả lời đối phương, thản nhiên nói:

“Đối với ngươi, hẳn là ngươi không nên có cảm tình gì với họ mới đúng, dù sao bọn họ cũng chỉ là thức ăn mà thôi.”

“Đúng vậy, bọn họ đều là thức ăn.”

Thi Thiên Thiên cười, nói,

“Nhưng ngươi biết không? Thực ra ta cũng là thức ăn. Ta và họ đều có cảm xúc như nhau, đều rất hận kim chủ, vì vậy chúng ta sẽ hỗ trợ lẫn nhau.”

Nghe được lời nói của nàng, Tô Bạch khẽ nheo mắt nói:

“Nếu đã như vậy, vì sao ngươi phải nghiêm túc làm việc cho kim chủ đến vậy?”

Hắn hiểu rõ, trong một nhóm Lang Quân, có vài tên bị Thi Thiên Thiên gài bẫy hết rồi.

“Bởi vì tuy là chúng ta đều rất hận kim chủ, nhưng chúng ta đều muốn trở thành kim chủ.”

Thi Thiên Thiên cười nói.

Nàng nói xong, trên mặt mang theo nụ cười,

“VẬY, NGƯỜI MUỐN CHẾT NHƯ THẾ NÀO? NGƯỜI SẼ KHÔNG CHO RẰNG NGƯỜI VỪA THĂNG LÊN CẤP MÃNG LÀ CÓ THỂ CHỐNG LẠI TA ĐÓ CHỨ.”

Giọng nói rơi xuống, một khí thế mạnh mẽ từ cơ thể nàng dày đặc bay ra.

“Ầm ầm...”

Sấm sét xé toạc bầu trời, tia chớp dày như một cái xô, ầm vang phía trên quán bar.

Ngay lập tức, đèn trong quán tối sầm lại.

“Kéo kẹt...”

Khi ánh đèn được ấn xuống, đôi mắt của Thi Thiên Thiên trở nên đỏ tươi, cơ thể mạnh mẽ lao về phía trước, những chiếc móng tay bén nhọn túm lấy cơ thể Tô Bạch.

Quần áo của Tô Bạch bị xé rách, vang lên tiếng ma sát chói tai.

“Làm sao có thể?”

Thi Thiên Thiên hơi giật mình, chân mày nhíu chặt.

Móng tay của nàng, theo lý, một người sống lại cấp Mãng bình thường, trực tiếp bị nàng xé xác mới phải.

Nhưng mà, hiện giờ nàng chỉ có thể làm bị thương một ít dưới da mà thôi.

Lúc này, Tô Bạch với một chiếc mặt nạ méo mó màu đỏ thẫm đối mặt với nàng.

Đôi mắt dưới lớp mặt nạ chứa đầy sát ý, tràn ngập lệ khí, và lửa giận có thể thiêu rụi hết mọi thứ.

Trong nháy mắt, ánh đao sáng lên trong quán bar tối tăm, lao đến gần Thi Thiên Thiên.

Thi Thiên Thiên muốn trốn, nhưng ánh đao kia cứ như đi guốc trong bụng nàng, nàng chạy tới đâu, ánh đao theo tới đó, hoàn toàn không chừa cho nàng nửa con đường sống.

“Haha ...”

Đột nhiên, Thi Thiên Thiên nở nụ cười, nhàn nhạt nói:

“Người vậy mà lại tức giận. Rốt cuộc là người tức giận vì cái gì? Bọn người Phúc Lương Sinh sao? Hay là những thành viên Đồ Long Bộ đã chết kia?”

Tiếng nói vừa dứt, một đại đao sắc sảo như thực chất hình thành sau lưng nàng, một luồng áp bức tàn bạo hung tợn áp sát về phía Tô Bạch.

Trong phút chốc, Tô Bạch cảm thấy không giữ vững được tinh thần, trường đao trong tay có hơi chậm lại.

Mà cũng chính vào thời gian chưa đầy một giây này, Thi Thiên Thiên đã chớp lấy cơ hội, dùng móng tay chạm vào trường đao của Tô Bạch.

Ngay lập tức, móng tay nàng trở nên sâu thẳm, biến thành giống hệt chất liệu làm trường đao của Tô Bạch.

“Người phải biết, người là người sống lại, là thần, người không nên có tình cảm như người bình thường!”

Thi Thiên Thiên chế nhạo một tiếng, móng tay chạy dọc theo trường đao, chớp tới cổ Tô Bạch.

Nếu một vuốt này trúng thật, thì đầu của Tô Bạch sẽ phải tháo xuống rồi.

“Hừ ...”

Đúng lúc này, truyền đến một tiếng hừ lạnh, trong quán bar xuất hiện một đường mờ mịt, hung hăng cuốn lấy đường lớn đầy màu sắc.

Trong nháy mắt, sự áp bức biến mất, Tô Bạch cảm thấy cả người buông lỏng.

Nhìn thấy những chiếc móng tay sắc nhọn đang tiến tới gần, sắc mặt của hắn không chút thay đổi, trong lòng khê động, một chiếc gai dài lập tức mọc trên trường đao, tập kích về phía Thi Thiên Thiên.

“Phốc ...”

Một loạt âm thanh truyền đến, Thi Thiên Thiên bị gai nhọn chỉ chít đâm thành một con nhím.

Cơ thể của Thi Thiên Thiên bị xuyên thủng, đôi mắt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Tên Tô Bạch này, vậy mà được âm thầm hỗ trợ bởi một người sống lại cấp Giao.

Hơn nữa, năng lực của đối phương, sao lại quý dị như vậy?

“Hi hi ...”

Đột nhiên, nàng phát ra tiếng cười, không quan tâm tới gai nhọn trên người, thân thể vọt ra, ghé vào trên tường, tựa như một bóng ma.

Lúc này, khuôn mặt của nàng đã thay đổi, biến thành dáng vẻ của một bà lão

Mà vết thương trên cơ thể nàng, cũng nhanh chóng lành lại.

“Người dám ngăn cản đường của ta, lại không dám ra mặt, làm Ảnh Tử cũng thật đáng thương.”

Thi Thiên Thiên nhìn quanh, cười nhạt một tiếng.

Nói xong, nàng bò về phía cửa sổ thủy tinh bên cạnh.

Chuẩn bị bỏ chạy.

Có một người cấp Giao ở đây, trừ phi nàng điên rồi, mới tiếp tục ở lại đây.

“Ta chỉ muốn cuộc quyết đấu này diễn ra công bằng một chút, ngươi không thể dùng đường lớn đầy màu sắc để chèn ép hấn ta. Còn những việc khác, ta không quan tâm.”

Một giọng nói khàn khàn xuất hiện trong quán bar.

Nghe thấy giọng nói này, động tác chuẩn bị rời đi của Thi Thiên Thiên dừng lại, đôi mắt lộ ra vẻ hung ác,

“Nếu ta cứ muốn chạy trốn thì sao?”

“Vậy thì ngươi cứ chạy đi. Chỉ là ngươi chạy rồi, sợ là ngươi sẽ không thể độ qua kiếp này được rồi.”

Giọng nói khàn khàn của Phong Vũ Khách vang lên khắp quán bar.

Chương 326: Giết

Nghe những lời của Phong Vũ Khách, sắc mặt Thi Thiên Thiên trở nên vô cùng khó coi.

Nàng biết rõ những lời của Phong Vũ Khách là có ý gì...

Nếu như mình cứ thế mà trốn đi, thì từ nay về sau tên Tô Bạch này sẽ mãi quấn lấy mình không tha.

Đến lúc đó, sợ rằng sẽ khó mà vượt qua được kiếp số của mình.

Nghĩ đến đây, sát ý bộc phát trong mắt nàng, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Tô Bạch,

“Các người cho rằng chắc chắn ăn được ta sao? Nói cho cùng thì người cũng chỉ là một tên cấp Mãng bình thường mà thôi. Hơn nữa, kiếp số của ta, ta tự quyết định, ai trong số các người nói đều không tính.”

Nói xong, một đạo sâm sét rơi xuống, đập vào người nàng.

Quần áo trên người Thi Thiên Thiên bị xé rách ngay lập tức, lộ ra làn da nhẵn nhéo, trông vô cùng đáng sợ.

Đôi phương vậy mà lại trực tiếp độ kiếp!

Cùng lúc đó, một luồng sát khí rơi xuống trên người Tô Bạch, Thi Thiên Thiên ánh mắt đỏ tươi, móng tay sắc nhọn ngay lập tức tiến tới.

Ánh mắt Tô Bạch lạnh như băng, sát khí như thực chất phá vỡ sát khí của Thi Thiên Thiên, trường đao trong tay vung ra chém về phía Thi Thiên Thiên.

“Đỉnh!”

Thi Thiên Thiên nhếch miệng cười, móng tay chặn lại một đao.

Nhưng trong nháy mắt, trường đao lập tức trở nên mềm dẻo, thân đao nhẹ lướt, quấn lấy cánh tay nàng.

Nhìn thấy một màn này, trong mắt Thi Thiên Thiên lộ ra vẻ kinh ngạc.

Kỹ năng giáp lá cà của tên này hoàn toàn áp đảo nàng.

Như một phép màu.

Chính vào lúc này, sát ý trên người Tô Bạch dày đặc đến cực hạn, mạnh mẽ kéo một cái, một cánh tay dính đầy máu đã bị trường đao biến thành một lưỡi dao mềm mại xấn xuống.

“A!!!”

Thi Thiên Thiên kêu thảm một tiếng, lùi nhanh về phía sau.

Nhưng Tô Bạch làm gì cho nàng cơ hội đó, áp sát đối phương, trường đao trên tay trở nên vô cùng cứng rắn, trực tiếp đâm xuyên qua cánh tay còn lại của Thi Thiên Thiên.

Thi Thiên Thiên đau đớn gào thét, thân hình đột nhiên lui về phía sau, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Tô Bạch, dáng vẻ đột nhiên thay đổi, biến thành dáng vẻ một thiếu nữ trẻ tuổi.

Đôi mắt như nước mùa thu, cả người toát ra khí chất khiến ta thương tiếc, chỉ là không có hai tay.

Trông rất quái dị.

Cùng lúc đó, một làn sóng không tên tỏa ra xung quanh.

Tô Bạch liếc nhìn đối phương, bỗng nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng.

Thi Thiên Thiên nhìn thấy hắc lộ ra sơ hở, không khỏi nhếch miệng cười, đột ngột phun ra một cái răng đâm về phía Tô Bạch.

Chiếc răng này rất kỳ lạ, phía trên toàn là xước mang rô, mang theo khí tức quỷ dị, đầy điềm gở.

Nhưng cũng chính vào lúc này, bên cạnh Tô Bạch đột nhiên xuất hiện một lực đẩy, đẩy hắn ta sang vài tấc bên cạnh.

Đoạt!

Một âm thanh trong trẻo vang lên.

Chiếc răng xuyên qua bức tường chịu lực bằng bê tông phía sau Tô Bạch, bay ra ngoài, không biết kết cục ra sao.

“Ai!!!”

Thi Thiên Thiên không khỏi nổi điên khi thấy một kích chí mạng của mình bị trượt.

Đôi mắt đầy oán hận của nàng nhìn vào khoảng không, nếu không phải vừa rồi có một sức mạnh kỳ lạ, cái gọi là khuôn mặt vận vẹo trước mặt nàng đây đã chết trong tay nàng rồi.

Mà cũng chính lúc này, Tô Bạch đã kịp phản ứng lại đòn tấn công tinh thần trước đó, ánh mắt trở nên lạnh lùng, ánh đao trong tay lại lần nữa quét về phía Thi Thiên Thiên.

“Không đâu! Ta sẽ không chết dễ dàng như vậy đâu. Ta ngược lại muốn xem xem ngươi có năng lực gì.”

Thi Thiên Thiên nhìn thấy Tô Bạch tiến đến, trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn, sau đó khuôn mặt lại bắt đầu thay đổi, vậy mà lại biến thành gương mặt giống Tô Bạch y như đúc.

Cùng lúc đó, một luồng ánh sáng vàng vọt lên trên cánh tay nàng.

Tiếp đó, Thi Thiên Thiên cảm nhận được một luồng cảm giác yếu ớt, cơ thể bắt đầu vỡ vụn thành từng mảnh.

“Làm sao có thể, năng lực của ngươi !???”

Thi Thiên Thiên kinh ngạc nhìn Tô Bạch.

“Xuỳ!”

Ánh đao quét qua hai chân nàng.

Kèm theo là tiếng kêu thảm thiết, máu bắn tung tóe khắp nơi, mùi máu tanh trong không khí nơi đây đột nhiên nặng thêm vài phần.

Thi Thiên Thiên ngã xuống vũng máu.

Sau đó, một rương vàng xuất hiện.

Tô Bạch bước tới trước rương, mở rương ra, xung quanh lập tức trở nên âm u, một làn sóng không tên có thể ảnh hưởng đến nội tâm con người lao ra khắp xung quanh.

Hai đường dây dưa trên không trung cũng bị ảnh hưởng, bên trên càng ác liệt thêm vài phần.

“Không! Ngươi không thể giết ta!!!”

Khi Thi Thiên Thiên nhìn thấy Tô Bạch không biết từ đâu lấy ra vật phong ấn, không khỏi hoảng sợ lên tiếng.

Tô Bạch lạnh lùng nhìn chằm chằm Thi Thiên Thiên,

“Nếu ngươi đã có thể giết ta, ta tại sao lại không thể giết ngươi? Chẳng lẽ là bởi vì ngươi là bán Giao?”

“Lần độ kiếp này ta có một bí mật lớn! Bí mật lớn này ảnh hưởng đến cục diện hỗn loạn của thế giới. Nếu ngươi không giết ta, ta sẽ nói cho ngươi biết bí mật này! Nếu ngươi giết ta, rất nhiều người sẽ phải chôn cùng ta!!!”

Thi Thiên Thiên cắn răng nói.

Bởi vì ảnh hưởng của vật bị phong ấn, trong mắt Tô Bạch dần dần hiện lên tơ máu.

Hắn không thèm để ý tới Thi Thiên Thiên, trường đao trên tay biến thành ánh dao quét về phía đối phương.

Ánh đao xẹt qua cổ Thi Thiên Thiên, đầu của người kia bay lên, đập xuống đất với vẻ mặt không thể tin nổi.

“Cảm giác rằng một người gần đó vừa chết, họ tên Thi Thiên Thiên, nhận được điểm thuộc tính đặc biệt, cảm nhận linh năng +1.”

Cùng với một thông báo hiện lên trong đầu Tô Bạch, hắn bèn đóng rương vàng lại, thu vào không gian linh tính.

“Tại sao ngươi không giữ lại Thi Thiên Thiên? Ta nghĩ rằng lời nói cuối cùng của nàng, không phải là lời nói dối đâu.”

Phong Vũ Khách khoác áo mưa bước đến bên cạnh Tô Bạch, chậm rãi nói.

Tô Bạch liếc mắt nhìn Phong Vũ Khách nói:

“Ngươi cho rằng khi giao thiệp với người sống lại có thể tùy tiện nhượng bộ sao? Hôm nay ta để nàng ấy sống, ngày mai nàng có thể sẽ muốn mạng của ta. Hơn nữa, ngươi cho rằng nàng nhất định sẽ nói toàn bộ bí mật cho ta biết sao?”

“Nếu nàng ấy ngây thơ như vậy, thì nàng không phải là Thi Thiên Thiên rồi. Bởi vì sau khi ta biết được bí mật của nàng, ta vẫn sẽ giết nàng.”

Phong Vũ Khách nghe vậy, lắc đầu cười khỏ, sau đó dừng lại một chút, lại hỏi:

“Tiếp theo ngươi định làm gì? Lần này ngươi giết chết Thi Thiên Thiên, nhất định sẽ thu hút sự chú ý của những người có lòng đó. Đến lúc đó, sẽ khiến cho càng nhiều người sống lại truy sát ngươi.”

“Vậy thì cứ để cho bọn họ tới đây đi.”

Tô Bạch nói xong một tiếng, sau đó đột nhiên giật mình, quay đầu nhìn ra bên ngoài.

Lúc này, mây đen trên bầu trời xuất hiện một vết nứt, một tia sáng từ đó rơi xuống, xinh đẹp lộng lẫy.

Điều này đại biểu cho lần độ kiếp này đã qua đi.

Tô Bạch thở phào một hơi.

Sau ngày hôm nay, thế lực của các bên nhất định sẽ từ từ tìm ra mình.

Chẳng qua, điều đó không còn quan trọng nữa.

Tô Bạch phát hiện, từ khi bản thân đi từ cấp Giao lên cấp Mãng, tính tình trở nên cởi mở hơn, con người cũng trở nên vô tư hơn.

Ngay cả khi một số bí mật bị phơi bày trước mặt Phong Vũ Khách, hắn cũng không sợ cho lắm.

Bởi vì thực lực của hắn bây giờ, hoàn toàn có thể kiểm soát những bí mật này.

Mà những người Giao, nếu như đến đây, thì cứ đến đi.

Hắn cũng không phải không có át chủ bài nào cả.

Không nói đến những người đó có thể tìm ra danh tính của hắn hay không.

Nên nói là những người đó tìm ra rồi thì có thể như thế nào đây?

Hắn có năng lực khống chế cơ bắp, hoàn toàn có thể thay đổi thành thân phận khác để sinh sống.

Thậm chí cho dù là có người sống lại có năng lực dự đoán gì đó, hắn vẫn có thể trốn đến dị giới. Đây cũng là sự tự tin của

Tô Bạch khi giết Thi Thiên Thiên.

“Được rồi, sau này có chuyện gì có thể nhờ Quản Gia liên hệ với ta.”

Phong Vũ Khách lắc đầu, thân thể biến mất tại chỗ.

Tô Bạch nhìn hắn rời đi, trong lòng khẽ động, bèn bắt đầu lấy những ký ức liên quan đến Thi Thiên Thiên.

Lý do chính khiến hắn ta dứt khoát giết chết Thi Thiên Thiên, mà không hỏi về cái gọi là bí mật lớn, đương nhiên không phải như những gì hắn nói với Phong Vũ Khách.

Mà là hắn đã có thể lấy được ký ức của Thi Thiên Thiên, hoàn toàn không cần hỏi gì cả.

Chương 327: Gặp lại Tản Đồ.

Tô Bạch cảm giác hình ảnh trong đầu quay cuồng, từn thất thải quang mang xuất hiện trước mắt hắn.

Một gương mặt xuất hiện trong ánh sáng, là một người phụ nữ thanh tú...

Người này, là bộ dáng Thi Thiên Thiên chưa từng biến hóa, lại là bộ dáng của Thi Thiên Thiên.

Tiếp theo, từng hình ảnh hiện lên trong đầu Tô Bạch.

Thi Thiên Thiên sinh năm 3577 , được sinh ra trong một gia đình nghèo, tái sinh vào năm 3595, trở thành một người sống lại.

Cái chết của nàng có liên quan đến gia đình nàng và kim chủ thiết kế.

Gia đình nguyên sinh của nàng cộng thêm nàng, có hai cô con gái.

Bởi vì chuyện đi học, phụ mẫu phân phối không đồng đều, dẫn đến trong lòng nàng sinh ra oán hận, bỏ nhà đi.

Sau khi rời đi, nàng gặp phải những kẻ buôn lừa gạt.

Nguyên nhân bởi vì nàng khi còn bé đã giúp gia đình làm việc, nàng tương đối trưởng thành, vẫn cùng kẻ buôn lừa gạt làm quen, thu được một lượng nhỏ tín nhiệm.

Trong một lần đi qua vách đá, cô đẩy những kẻ buôn lừa gạt ra khỏi vách đá.

Nhưng ai biết được, sau đó nàng bị lạc đường trên núi, trời mưa mất âm chết cóng trên núi.

Đương nhiên, phía sau Thi Thiên Thiên mới từ một ít chi tiết biết được, trận mưa lớn kia, kỳ thật là kim chủ ở trên cao không sử dụng phương diện năng lực hạ nhiệt, dẫn đến gia tăng tầng mây băng tinh trên bầu trời.

Tô Bạch nhìn trong huyết động rừng rậm, sắc mặt Thi Thiên Thiên tái nhợt, lắc đầu.

Tuy rằng nói đối phương sau đó biết là kim chủ hại chết nàng, nhưng nàng vẫn luôn ủng hộ đối phương.

Thậm chí rất nhiều người sống lại muốn thoát khỏi Lang Quần, đều là nàng tiến hành đuổi giết.

Tất cả đều là bởi vì Thi Thiên Thiên muốn bóc lột người sống lại khác giống như kim chủ.

Tiếp theo, Tô Bạch nhanh chóng đọc xem ký ức của Thi Thiên Thiên, từ đó tìm kiếm tin tức mình muốn.

Sau đó sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi.

Lần Thi Thiên Thiên độ kiếp này, đúng là có bí ẩn.

Cách đây không lâu, sau khi đối phương tiếp xúc với giáo hội Cứu Rồi, hợp tác với giáo hội Cứu Rồi, để đổi lấy Lương Giới Châu.

Điều kiện trao đổi của hắn, là nàng độ kiếp ở chợ số 76.

Tất cả, đều là vì Thi Thiên Thiên độ kiếp, hấp dẫn Đồ Long Bộ chú ý, thuận tiện giáo hội Cứu Rồi hành động.

Hành động này, được gọi là kế hoạch trời nghiêng

“Kế hoạch trời nghiêng...” Tô Bạch mặt hơi co giật một chút.

Giáo hội Cứu Rồi này, quả thực là một giáo hội điên!

Bọn họ lại muốn tiếp đón Thần của dị thể giới tới thế giới này.

Ở trí nhớ của Thi Thiên Thiên, thế giới kia, đừng nói giao, long đều có!

Hơn nữa, trước đó Tô Bạch đã tiếp xúc với Thần của dị thể giới, những Thần kia đều là ham giết thành tính.

Nếu họ đến thế giới này, không biết có bao nhiêu người sẽ chết!

“Làm sao vậy?” Dư Linh từ bên cạnh hắn đột ngột xuất hiện.

Nàng vừa mới nhìn sắc mặt Tô Bạch cũng không tốt lắm, trong lòng không khỏi sinh ra cảm xúc lo lắng, sợ Tô Bạch bị thương trong chiến đấu vừa rồi.

“Xảy ra chuyện gì đó, hiện giờ ta phải xử lý sự tình một chút. Còn có, cảm ơn người đã đẩy ta.” Tô Bạch hướng Du Linh gật đầu.

Khi vừa mới cùng Thi Thiên Thiên đối chiến, vẫn là nhờ Du Linh hỗ trợ, bằng không hẳn sẽ nguy hiểm.

Du Linh nghe vậy, nhoen miệng cười nói: “Người không phải là lão bản của ta sao? Giữa người và ta không cần phải nói nhiều như vậy.”

Nhìn thấy vẻ mặt của đối phương, Tô Bạch hơi cảm giác có chút không được tự nhiên, nhưng vẫn gật gật đầu, lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi điện thoại cho Quản Gia.

Bây giờ hẳn muốn báo với Quản Gia về kế hoạch trời nghiêng của giáo hội Cứu Rỗi.

Nếu không, hậu quả có thể nghiêm trọng.

Nhưng cũng chính là lúc Tô Bạch chuẩn bị gọi điện thoại, ánh mắt của hắn lướt qua một góc tường xa xa, sau đó động tác bèn dừng lại.

“Là hắn.” Tô Bạch liếc mắt một cái đã nhận ra người ở góc tường.

Người nọ mặc tây trang màu đen, ẩn ẩn không nhìn thấy, dáng người gầy gò, sắc mặt tái nhợt, giống như người chết vậy.

“Đã lâu không gặp.” Mí mắt Tản Đồ mở ra, lộ ra thú đồng đồ tươi, khóe miệng hơi nhếch lên, tựa hồ mang theo trào phúng.

Tô Bạch thu hồi điện thoại di động, lạnh lùng nhìn chăm chú vào đối phương.

Tản Đồ cùng Thi Thiên Thiên giống nhau, cũng là cận người sống lại cấp Giao, hơn cận giai cấp người sống lại so với Thi Thiên Thiên càng thêm cường đại

Trước đó đối phương xếp hạng 189 trên bảng đỏ, còn Thi Thiên Thiên là 276.

Hai người chênh lệch tám chín mươi tên.

Tuy rằng nói lần trước hắn để cho đối phương chịu thiệt, thế nhưng đây là lần trước đối phương căn bản không dùng toàn lực nguyên nhân.

Thực lực của đối phương tuyệt đối là cực kỳ khủng bố.

“Người không cần khăn trương, lúc này đây ta không phải tới giết người.” Tản Đồ cầm cán dù dài gỗ trên mặt đất, tay trái cầm một viên mang theo gai ngược răng, vừa cười vừa nói: “Mục đích của ta đến đây lần này là vì cái này.” “

Tô Bạch nhìn đồ vật trong tay đối phương, nhận ra đây là cái gì.

Đây là Giao Châu của Thi Thiên Thiên, lúc ấy hẳn thiếu chút nữa bị thứ này giết chết.

Vốn còn tưởng rằng là Phong Vũ Khách lấy đi, thật không ngờ là bị Tản Đồ lấy được.

“Tin tức lần trước người đưa không chính xác.” Tô Bạch nhìn Tản Đồ, bình tĩnh nói.

Trước đó, hẳn từ chỗ Tản Đồ nhận được tin tức là Thi Thiên Thiên một ngày chỉ có thể biến năng lực một lần.

Nhưng lần này hẳn giao thủ với Thi Thiên Thiên, Thi Thiên Thiên lại thay đổi ba lần.

Nếu như lúc trước hẳn cầm tin tức Tản Đồ đi tìm Thi Thiên Thiên, vậy khẳng định sẽ bị Thi Thiên Thiên giết chết.

“Dù sao nàng cũng đã muốn thành giao, hơn nữa ta chưa từng cùng nàng giao thủ, tin tức không chính xác cũng là bình thường.” Tản Đồ cười, sau đó nhìn động tác chậm rãi đi tới của Tô Bạch, sắc mặt khẽ biến đổi nói: “Người đừng tới đây, người lại tới, ta sẽ không khách khí.”

“A, người muốn sao lại không khách khí.” Về mặt Tô Bạch bình thản, bước chân không nhanh không chậm.

“Đó là không cần phải nói. Yên tâm đi, ta sẽ không nói tương mạo của người ra, lúc này người nợ ta một cái ân tình.” Tản Đồ nghe vậy, lắc đầu cười, xoay người biến mất trong bóng tối.

Nhìn bóng lưng đối phương biến mất, trên mặt Tô Bạch dần trở nên lạnh lẽo.

Nhân tình?

Nếu không phải một trong những năng lực của Tản Đồ là tốc độ, tuyệt đối hẳn sẽ bẻ đầu đối phương xuống.

Lần trước đối phương không nói tình báo sai lầm.

Lúc này sở dĩ Thi Thiên Thiên nhanh như vậy tra được thân phận thật sự của hắn, nguyên nhân cũng là đối phương.

Có thể nói, tổn thương của Đồ Long Bộ, đều là do đối phương tạo thành.

“Đáng tiếc.” Dư Linh xuất hiện cách vị trí của Tản Đồ không xa, trên mặt toát ra vẻ thất vọng.

Vừa rồi nàng còn chuẩn bị đánh nhau với đối phương.

“Không có việc gì, về sau chúng ta còn có cơ hội gặp được hắn.” Tô Bạch lắc đầu, lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Quản Gia.

Chẳng bao lâu, điện thoại kết nối.

“Tô Bạch, thế nào?” Điện thoại truyền đến âm thanh của Quản Gia.

Tiếp theo, Tô Bạch nói sự tình cho đối phương, chỉ là trong đó ẩn đi một ít chuyện về bí mật của mình.

“Được rồi, ta đã biết! Chuyện này vô cùng trọng, Ảnh Tứ sẽ nhớ kỹ đóng góp của ngươi!” Quản Gia thận trọng nói.

Tô Bạch đáp một tiếng, sau đó cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, hắn bắt đầu đọc tin tức nhiệm vụ của ký ức Thi Thiên Thiên.

Chương 328: Nhiệm vụ nguyện vọng xảy ra vấn đề

Nhìn nhiệm vụ, Tô Bạch hơi choáng váng, sau đó mặt khẽ giật.

Hắn hiện giờ cũng chỉ vừa mới đột phá lên cấp Mãng, không biết phải mất bao lâu nữa mới có thể đột phá lên cấp Giao.

Đến khi đó có vượt qua được độ kiếp hay không còn chưa biết được.

Sau đó Tô Bạch suy tư một lát, đột nhiên cảm thấy nhiệm vụ cũng không có khó đến vậy.

Với tính nết của quan tài hoàng kim, cái gọi là đột phá lên cấp Giao, phỏng chừng đột phá tới gần cấp Giao cũng có thể coi là cấp Giao rồi.

Chuyện này đó mà, hắn cảm thấy mình vẫn còn có thể nắm chắc được.

“Thượng Tà, âm đọc vậy lại là âm Xie.”

Tô Bạch có chút không nói nên lời, nếu là âm Ye, thì sẽ rất có chất thơ.

Mà đổi thành âm Xie, thì lại giống với trùng tà, cái tên đầy quái đản.

Hiện giờ Tô Bạch có chút không hiểu Thượng Tà là cái thứ quỷ quái gì đây.

Nếu là vật áp chế vật phong ấn, theo lý, hoàng kim là đủ dùng rồi.

Nghĩ một hồi, Tô Bạch lắc đầu.

Hiện giờ chưa nhận được nó, sao mà biết được tác dụng cụ thể của nó chứ.

Giống như Ma Thiết, vẫn là hắn từng bước một khai phá, nó mới có được uy thế như hiện giờ.

Sau đó, Tô Bạch cùng Dư Linh đi về phía khu biệt thự.

Vừa đến khu biệt thự, khu biệt thự bên có lượng lớn quân đội đã tập hợp lại, rồi đi về phía ngoài thành phố.

Mặc dù lúc trước Tô Bạch đã đoán được sau khi Thi Thiên Thiên chết, chợ số 76 sẽ rút quân, nhưng hắn vẫn không ngờ rằng, hắn vừa mới quay lại, chỗ này bên rút quân rồi.

Qua đây cũng có thể thấy quyền hành của Liên Bang mạnh như thế nào.

Tất nhiên, Tô Bạch đoán chừng, chuyện này có liên quan đến kế hoạch Thiên Khuynh mà hắn đã nói với Quản Gia.

“Hi vọng sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa hết.”

Tô Bạch lẩm bẩm một tiếng, sau đó lại cười khổ.

Nếu như thần ở dị giới đến thế giới này, làm sao có thể không xảy ra chuyện gì được.

Thần ở đó, ai cũng hung tợn ngấp trời, họ còn thích giết người hơn cả những người sống lại bình thường nữa cơ.

Những lời Thi Thiên Thiên nói trước lúc chết, thực sự là không có nói sai, chuyện này, rất có khả năng đã động tới bộ cục thế giới.

“Ông chủ.”

Đúng lúc này, một giọng nói từ một bên truyền đến.

Tô Bạch theo tiếng nói nhìn lại, bên thấy Thu Diệp đứng trên đường, đang đi về phía hắn.

Thu Diệp lúc này trông có hơi nhếch nhác, quần áo trên người dính đầy vết máu.

“Sao mà người lại thành ra bộ dạng này rồi?”

Tô Bạch nhìn dáng vẻ của Thu Diệp, chân mày hơi cau lại.

Thấy hắn cau mày, Thu Diệp vội vàng giải thích:

“Ông chủ, mấy ngày trước Đồ Long Bộ điều động ta, ta bên đến đây cứu người. Mấy ngày nay ta đều ở đây cứu giúp những người bị thương.”

Nghe được lời của hắn, chân mày Tô Bạch giãn ra.

Khả năng của Thu Diệp là di chuyển các tổ chức trong cơ thể con người, nên khi chữa bệnh cho con người thì nó lại có tác dụng thần kỳ.

Vì vậy việc hắn được Đồ Long Bộ điều động là chuyện hết sức bình thường.

“Tình huống ở đây như thế nào?”

Tô Bạch dừng lại một lát, có chút nghi ngờ hỏi.

Mặc dù nói hắn ta biết về tình hình thương vong ở đây, nhưng hắn không biết tình hình cụ thể như nào.

Bởi vì sau khi hắn tỉnh lại, bèn đi chế thuốc tể.

Sau đó hắn lại đi giết Thi Thiên Thiên.

Hắn vẫn luôn không biết tình hình cụ thể ở đây.

“Thực ra thì vẫn ổn. Ngoài những người đã chết trước đó, những người sau vì được cứu giúp kịp thời, nên không có thêm thành viên nào thương vong nữa.”

Thu Diệp đáp.

Nghe được lời nói của hắn, trong lòng Tô Bạch thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp sau không có thương vong thì tốt.

Sau đó, hắn dừng lại một chút, nhìn về phía Thu Diệp nói,

“Linh mạch của ngươi hiện giờ đầy chưa?”

Khi con người được tẩy rửa bằng thuốc tể, trên người sẽ có linh mạch.

Khi linh mạch đầy rồi, thì có thể dùng thuốc tể để đột phá.

“Ông chủ, ta đã đầy rồi.”

Nghe được lời nói của Tô Bạch, Thu Diệp hơi ngẩn ra, sau đó hiểu ra được điều gì đó, trong lòng cảm thấy có chút kích động.

“Vậy ngươi đi cùng với ta.”

Tô Bạch gật đầu về phía Thu Diệp, đi về phía khu biệt thự.

Thu Diệp thấy vậy, vội vàng đuổi theo.

Chỉ chốc lát sau, cả hai đã đến tầng hầm của biệt thự.

Tô Bạch từ trong kho lấy ra dược liệu, bắt đầu chuẩn bị luyện chế dược liệu.

Thu Diệp ở một bên, nhìn hắc hắc cười, đột nhiên hỏi:

“Ông chủ, người đây là lại muốn đi ra ngoài hả?”

Nghe được lời hắc hắc nói, tay đang cắt dược liệu của Tô Bạch hơi dừng lại, bèn hiểu ra bản thân làm việc khá là vội vàng, cho nên mới khiến đối phương có suy nghĩ này.

“n, ta phải ra ngoài một chuyến.”

Hắc hắc gật đầu, không phủ nhận.

Lần này hắc hắc giết chết Thi Thiên Thiên, hắc hắc là có rất nhiều người sẽ điều tra thông tin của hắc hắc.

Nếu đã như vậy, cũng có nghĩa là hắc hắc không thích hợp để ở lại đây nữa.

Nếu không, rất có thể mang lại nguy hiểm cho người khác.

“Ra ngoài bao lâu?”

Thu Diệp hỏi.

“Chắc là vài tháng, cũng có thể lâu hơn.”

Tô Bạch đáp.

Thu Diệp nghe vậy, sững sờ một lúc, tâm trạng từ phấn khích trước đó chuyển sang mất mát.

Mặc dù ông chủ không lớn hơn hắc hắc là bao, nhưng hắc hắc luôn cảm thấy ở bên cạnh ông chủ, luôn có một cảm giác an toàn.

Bây giờ ông chủ sắp rời đi lâu như vậy, trong lòng hắc hắc có chút sợ hãi.

Tô Bạch cũng nhìn thấy vẻ mặt của Thu Diệp, không khỏi cười nói:

“Người cũng là đàn ông con trai, cũng nên một mình đảm đương một phía rồi. Nếu sau này có chuyện gì thì đến tìm Trương Tam.”

Lúc đầu hắc hắc nhận Thu Diệp, là bởi vì Thu Diệp là một người tốt, hơn nữa cũng đã đi đến tình cảnh cùng đường bí lối.

Trong khoảng thời gian này, hắn cũng đã dạy cho đối phương vài thứ, cũng đã để cho đối phương sống một cuộc sống bình thường.

Bây giờ đối phương đã có năng lực, cũng đã đến lúc để đối phương sống cuộc sống độc lập rồi.

“Dạ được ông chủ.”

Thu Diệp hít sâu một hơi, nghiêm túc trả lời.

Tô Bạch gật gật đầu, tiếp tục bào chế thuốc tể.

Sau một khoảng thời gian, theo máy móc đưa thuốc tể vào trong cơ thể Thu Diệp, Thu Diệp chính thức trở thành người linh năng cấp D.

“Hiện giờ cảm thấy thế nào rồi?”

Tô Bạch rửa sạch ống nghiệm, hướng về phía Thu Diệp hỏi.

Thu Diệp vươn tay ra, cảm nhận được sức mạnh bên trong cơ thể, hưng phấn nói:

“Ông chủ, năng lực cảm giác của ta mạnh hơn một chút rồi, hiện giờ có thể cảm nhận rõ hơn dáng vẻ của cơ thể con người.”

Hắn là mừng cho những người bị thương, hiện giờ hắn đã có năng lực này, hắn cũng có thể chữa trị nội thương của một số người.

Thấy hắn vui vẻ như vậy, Tô Bạch cũng vui thay hắn.

Sau đó, Thu Diệp lại đến bệnh viện chữa trị cho người bị thương, Tô Bạch đứng trên ban công, ngơ ngác nhìn khu biệt thự như đông đồ nát.

Chỉ một mình Thi Thiên thiên độ kiếp, đã khiến cho một thị trấn nhỏ như Chợ 76 phải trực tiếp sơ tán, hơn nữa còn khiến Đồ Long Bộ và quân đội phải chịu tổn thất to lớn.

“Nếu như không có người sống lại trên thế giới này, có lẽ sẽ tốt hơn?”

Tô Bạch lẩm bẩm một mình.

Nhưng hắn lại thở dài thành tiếng.

Xem qua ký ức của rất nhiều người sống lại, hẳn hết sức rất rõ ràng, người sống lại sinh ra từ oán hận, có quan hệ rất lớn với thế giới này.

Nếu thế giới này không có nhiều chuyện bi thảm như vậy, có lẽ sẽ có ít người sống lại hơn rất nhiều.

Nhưng mà, làm sao điều này có thể chứ?

“Leng keng ...”

Đúng lúc này, chuông điện thoại di động của Tô Bạch vang lên.

Hắn lấy điện thoại di động ra, nhìn một lát, phát hiện là Trương Tam gọi tới.

“Alo.”

Tô Bạch trả lời điện thoại.

“Ông chủ, việc người bàn giao lúc trước, xảy ra chút vấn đề.”
m thanh của Trương Tam có chút ngập ngừng nói.

“Việc đã bàn giao?”

Tô Bạch hơi giật mình, có chút nghi hoặc.

Hắn bàn giao cho Trương Tam rất nhiều việc.

Ví dụ, tổ chức nghiên cứu chất kích thích thần kinh và tổ chức nghiên cứu khoáng vật, hoặc các loại như thu thập một số thông tin tình báo.

“Ông chủ, là việc giao cho Triệu Tứ Nhi đi làm.”

Trương Tam bổ sung thêm.

Nghe được lời của hắn, Tô Bạch lập tức nhớ ra là việc gì.

Khi hắn giết Vương Húc, trên người Vương Húc sinh ra một người sống lại, hạn chế Vương Húc, khiến sức chiến đấu của Vương Húc giảm đi rất nhiều.

Người sống lại đó, tên là Lê Song Song.

Khi Vương Húc chết, Lê Song Song cũng chết theo.

Nguyện vọng sau khi chết của Lê Song Song là khiến cho cha mẹ của mình có cuộc sống tốt hơn.

Lúc trước hẳn ta đã bảo Trương Tam phái người đi một chuyến đến đó rồi.

Mà người được cử đi, chính là Triệu Tứ Nhi.

Chân mày Tô Bạch hơi cau lại.

Theo lý, nhiệm vụ này hẳn nên rất đơn giản mới đúng, làm sao lại xảy ra vấn đề rồi?

Chương 329: Cướp tài sản

“Ầm ầm...”

Tô Bạch ngồi trên xe lửa, nhìn mặt đất bên ngoài vẫn âm ướt như cũ, tâm tư dần bay xa.

Sau khi hấn và Trương Tam gọi điện thoại xong, bèn trực tiếp đặt vé xe lửa, đến quê hương của Lê Song Song.

“Sao lại có thể gặp phải loại chuyện như vậy được chứ?”

Tô Bạch xoa ấn đường, nhìn vào cổ tay trái của mình.

Lúc này, hoa văn màu máu của quan tài hoàng kim trên cổ tay của hấn gần như đã lấp đầy toàn bộ bề mặt quan tài, chỉ còn hiện ra có một khe hở nhỏ.

Hiện giờ tổng cộng có ba nhiệm vụ nguyện vọng chưa được hoàn thành, một là của Lê Song Song, phần thưởng là một chiếc băng đô, có tên là Băng cá trắm đen, có khả năng gia tăng năng lực kháng tinh thần.

Một cái là nhiệm vụ của Vương Húc, phần thưởng được gọi là Rút ngắn khoảng cách, tương tự như năng lực xuyên qua, sức địa thành thốn trong thần thoại.

Người cuối cùng là Thi Thiên Thiên, phần thưởng là một khối sắt tên là Thượng Tà.

Mà hấn, chỉ cần hoàn thành một nhiệm vụ nguyện vọng thôi là có thể có được một món bảo quan rồi.

Vốn dĩ Tô Bạch muốn mang miếng thịt của Vương Húc đưa tới cho gia đình của hấn ta.

Nhưng ai mà biết được, vào lúc này, nhiệm vụ nguyện vọng của Lê Song Song lại xảy ra chuyện chứ.

Nhiệm vụ nguyện vọng của Lê Song Song là khiến cho cha mẹ nàng hạnh phúc hơn.

Nhưng khi Triệu Tứ Nhi đến đó, bèn phát hiện ra rằng mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Sau khi Lê Song Song qua đời, cha mẹ của nàng thường bị người xung quanh chỉ trích, đau khổ tột cùng, nên đã chuyển đến sống ở một nơi khác.

Tuy nhiên vì lý do người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, nên trong lòng hai người đều sinh ra uất ức, một thời gian trước đều lần lượt bệnh nặng, được đưa vào bệnh viện cấp cứu, hiện giờ vẫn đang hôn mê.

Mà nửa tháng trước, không biết từ đâu mà chồng và con trai của Lê Song Song biết được tin tức này, trực tiếp đến đó, làm ầm lên và bắt buộc bệnh viện không được chữa trị cho hai cụ.

Sau khi Triệu Tứ Nhi biết được chuyện này, bèn trực tiếp dẫn người đuổi hai người bọn họ đi.

Nhưng ai mà biết được, vào mấy ngày trước, cha con này, lại đưa người trong thôn tới đây.

Hắn hoàn toàn không thể ngăn lại nổi.

Sau khi Trương Tam biết chuyện, sợ là chuyện này không dễ dàng kết thúc ở đây, bèn báo với Tô Bạch.

“Đây là đang muốn ăn không tài sản hay gì đây?”

Tô Bạch lẩm bẩm một tiếng.

Hắn đã xem qua ký ức của Lê Song Song.

Lúc đầu Lê Song Song là bị lừa bán, không có chút tình cảm gì đối với chồng và con trai của mình hết.

Thậm chí còn có oán hận rất sâu.

Nếu không phải lúc trước trong trái tim được phục sinh của Lê Song Song còn có chút lòng lương thiện, thì ngôi làng này, đã bị tàn sát từ lâu rồi.

Đôi khi Tô Bạch thực sự không thể hiểu nổi, tại sao một số kẻ đê hèn bỉ ổi, lại có thể dùng phẩm cách hèn hạ của mình, dùng nhiều thủ đoạn khác nhau, trải qua những ngày tháng tốt đẹp.

Mà một số người có phẩm cách đạo đức rất tốt, lại có cuộc sống nghèo khổ.

Thậm chí cả thế giới này, đều có ác ý với những người tốt đó.

Cũng giống như bây giờ, nếu có ai đó nói một người là người tốt, thì người khác có nhiều khả năng sẽ nghi ngờ rằng đối phương đang nói mình ngu ngốc.

Khi lợi ích và phẩm giá trái ngược nhau, ý chí con người sẽ trở nên méo mó.

“Ta đang suy nghĩ gì vậy nè ...”

Tô Bạch lắc đầu, không nghĩ tới chuyện này nữa.

Những thứ này thì có liên quan gì đến hấn ta?

Nghĩ nhiều chỉ càng mang lại phiền phức mà thôi.

Sau đó, thời gian chậm rãi trôi qua, những người ngồi bên cạnh chỗ ngồi của Tô Bạch cũng đã thay đổi vài lần, cuối cùng đến nửa đêm, cũng tới được nhà ga.

Đợi đến lúc hấn ra khỏi nhà ga, bèn nhìn thấy Triệu Tứ Nhi đợi ở bên đường, bên cạnh hấn, còn có hai người mà lúc trước Trương Tam đã thu nhận.

Khi thấy Tô Bạch đi ra, bọn họ lập tức đi tới.

“Ông chủ.”

“Ông chủ.”

“...”

Sau khi cả ba đi qua, vẻ mặt rồi rít lộ ra vẻ cung kính.

Tô Bạch vẫy vẫy tay, nhìn về phía Triệu Tứ Nhi, nói:

“Người đưa ta đến bệnh viện một chuyến.”

“Dạ được, ông chủ.”

Triệu Tứ Nhi đáp một tiếng, bèn đi trước dẫn đường, đến bãi đậu xe.

Sau đó, Triệu Tứ Nhi và Tô Bạch lên một chiếc ô tô, hai người còn lại lên một chiếc ô tô khác.

“Nói qua tình hình đi.”

Tô Bạch ngồi ở hàng ghế sau, tháo kính râm xuống.

Khi Triệu Tứ Nhi nhìn thấy đôi con ngươi vỡ vụn của ông chủ nhà mình qua gương chiếu hậu, trong lòng căng thẳng.

Hắn cảm thấy ánh mắt của ông chủ nhà mình rất thâm thúy, dường như có thể nhìn thấu mọi thứ về hắn.

“Ông chủ, là do ta làm việc không tốt ...”

Triệu Tứ Nhi cười khỏ một tiếng, bèn giải thích đầu đuôi ngọn ngành chuyện xảy ra ở đây.

Sau khi nghe xong, Tô Bạch nhắm mí mắt lại, ngón tay gõ gõ trên tay vịn.

Từ cuộc nói chuyện vừa rồi với Triệu Tứ Nhi, hắn biết được từ sau khi đôi cha con kia đến đây, Triệu Tứ Nhi phải báo cảnh sát mới giải quyết được mọi việc.

Tuy nhiên, chính vì người dân của ngôi làng này, luôn quây âm ỉ ở đây, cảnh sát có tới cũng vô ích.

Trong bệnh viện cũng xảy ra một số sự cố, khiến cho tình trạng của hai cụ mãi không cải thiện.

“Làm sao mới có thể xử lý ổn thỏa chuyện này đây?”

Trí óc của Tô Bạch nhanh chóng chuyển động, từng ý tưởng xuất hiện trong đầu hắn.

Sau đó, đôi mắt của hắn khẽ mở ra, đột nhiên nói,

“Người có biết những người đó ở đâu không?”

“Biết ạ, khoảng thời gian trước ta có theo dõi bọn họ.”

Triệu Tứ Nhi nghe vậy, vội vàng trả lời.

“Vậy chúng ta đừng đi bệnh viện nữa, đi đến nơi bọn người trong thôn ở đi.”

Tô Bạch gật gật đầu, nói với mấy người kia.

Triệu Tứ Nhi khi làm việc cũng xem là khá chu toàn, khiến hắn cảm thấy an tâm đôi chút.

“Dạ được, ông chủ.”

Triệu Tứ Nhi gật đầu đáp lại.

Sau đó hắn quay đầu lại ở giao lộ phía trước, hai chiếc xe bèn chạy đến một khu vực hẻo lánh của thành phố.

Ước chừng khoảng nửa tiếng, hai chiếc xe đậu bên cạnh toà nhà đang xây dở.

Khi đến đây, Tô Bạch có thể cảm giác rõ ràng trong tòa nhà đang xây dở này, có khoảng mười người đàn ông đang ngủ say.

Mà trong số đó, có chồng của Lê Song Song, Lâm A Đại và con trai Lâm Chí.

Hiện giờ đã hơn mười năm trôi qua, chồng của Lê Song Song đã già hơn một chút, nhưng luồng khí u ám giữa hai lông mày vẫn còn đó.

Mà đứa trẻ đó, giống hệt như cha nó, có một luồng khí u ám giữa hai lông mày.

“Hay cho người cha nhân từ, người con hiếu thảo.”

Tô Bạch bước xuống xe, khẽ cảm thán.

Chỉ là người cha nhân từ, người con hiếu thảo này, là do phá vỡ một gia đình tốt đẹp khác mà sinh ra.

“Ông chủ.”

Triệu Tứ Nhi và hai người khác xuống xe, đứng bên cạnh hắt ta.

Lúc này, trên tay hắt đang xách theo một thanh thép gân.

Thanh thép gân này loang lỗ vết rỉ sét, trông rất đáng sợ.

Tô Bạch nhìn thấy thứ mà ba người bọn họ đang cầm, khoe miệng giật giật, lắc đầu nói:

“Các người tính làm gì đây? Chúng ta lại không phải du côn du đảng, mau vứt đi.”

Thứ này rỉ sét nhiều như vậy, nếu khi ẩu đả nhiều người, bị xước da tay, mắc phải uồn ván thì sẽ rất phiền phức.

Nghe được lời hắt nói, cả ba người hơi giật mình, ông chủ nhà mình từ khi nào trở nên tốt bụng như vậy?

Sau đó họ ném thanh thép gân trong tay đi, kính cẩn lễ phép đứng sang một bên.

Nhìn thấy mấy người ném vũ khí đi, Tô Bạch gật gật đầu, đeo kính râm lên, đi về phía tòa nhà đang xây dở.

Đi đến trước mặt, những người ở đây vẫn như cũ chưa thức giấc.

Ngược lại mùi hôi thối của một số nơi ở đây, khiến hấn khẽ nhúu mày.

Hấn bước đến vị trí của Lâm A Đại, dùng chân đá vào người đối phương.

Lâm A Đại bị đá, nhưng không tỉnh dậy, chỉ gãi gãi vào chỗ bị đá, vẫn ngủ say như cũ.

Tô Bạch vẻ mặt lạnh lùng, Triệu Tứ Nhi ở bên cạnh nhìn thấy thế, muốn đi qua đánh thức Lâm A Đại.

Nhưng vào lúc này, Tô Bạch đột nhiên giẫm lên lòng bàn tay còn đang gãi ngứa của Lâm A Đại, sau đó thô bạo giẫm mạnh.

Ngay lập tức, máu bắn tung tóe!

“A!!!”

Một tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp tòa nhà xây dở.

Đám người Triệu Tứ Nhi ngạc nhiên nhìn khuôn mặt không chút biểu tình của Tô Bạch.

Vừa rồi bọn họ vậy mà lại cảm thấy ông chủ nhà mình tốt bụng?

Chương 330: Nàng cũng có quyền lựa chọn

Theo tiếng hét thảm phá vỡ trời đêm vang lên, người trong toà nhà chưa xây xong đều bị dọa tỉnh.

Lúc bọn họ tỉnh lại thì nhìn thấy trong sân không biết từ lúc nào đã có thêm bốn người.

Một người dáng dấp thiếu niên trong đó, lúc này đang giẫm lên bàn tay Lâm A Đại.

Vì nguyên nhân ánh sáng, bọn họ cũng không nhìn thấy cảnh bàn tay trở thành bùn nhão.

“Cha!” Lâm Chí bên cạnh tỉnh lại, nhìn thấy cha mình đang kêu thảm, lập tức bỏ nhào về phía Tô Bạch.

Nhưng lúc hấn đánh tới, Triệu Tứ Nhi và hai người còn lại đứng bên cạnh lập tức kéo hấn lại, đè trên mặt đất.

“A a a! Người muốn làm...gì!!!” Lâm A Đại hít hơi lạnh, hoảng sợ nhìn Tô Bạch.

Lúc này, ở trong sân chỉ có hấn mới có thể cảm nhận thiết thực được sự khủng khiếp trong đó.

Hấn cảm giác xương ngón tay mình đều sắp bị đập vỡ.

Tô Bạch hờ hững nhìn Lâm A Đại, một luồng sát ý lạnh liệt từ trên người hấn bao phủ ra bốn phía.

Luồng sát ý này, giống như từng mũi dao lạnh ngắt rơi xuống trên người đám thôn dân này, khiến cho toàn thân bọn họ run lẩy bẩy.

Một vài thôn dân trong sân chỉ cảm thấy trong nháy mắt này, chính mình đã mất đi năng lực suy nghĩ, sồn cút sồn đái.

“Sau này nếu như ngươi còn đi quấy rối hai cụ già kia, quấy rối một lần, đánh gãy một tay của các ngươi.” Tô Bạch quét qua đám người, thu lại sát ý, chân còn lại bỗng nhiên lại giẫm lên cánh tay Lâm A Đại.

Theo một tiếng tiếng nứt xương khiến người ta ê răng vang lên, một tiếng kêu thảm thiết truyền vang khắp nơi.

“Người rớt cuộc là ai!” Bên cạnh, Lâm Chí bị đè xuống đất nhìn thấy bộ dạng thảm thiết của ba mình, không khỏi bật ra tiếng thét giận dữ.

Tô Bạch kinh ngạc nhìn đôi phương, vừa nãy hắn đã dùng sát ý chấn nhiếp, dựa theo quy luật, người bình thường nhìn thấy mình thì đã bị chấn nhiếp đến run rẩy linh hồn rồi.

Nhưng tên con trai của Lê Song Song này lại còn có thể hét về phía mình.

“Ta tên Tô Bạch, là bạn của mẹ ngươi.” Tô Bạch nhìn Lâm Chí, bình tĩnh nói.

“Mẹ ta?” Lâm Chí hơi ngơ ra, sau đó thét lên: “Nàng đã chết, nàng không có một chút tình cảm nào với ta, lúc ấy đều đã lựa chọn cái chết, bây giờ lại tới làm hỏng chuyện của ta? Có người làm mẹ nào như vậy sao? Nàng không phải mẹ ta!!!”

Tô Bạch im lặng không nói, đột nhiên đi về phía Lâm Chí, một tay kéo Lâm Chí lên, giáng mấy cái tát lên mặt Lâm Chí.

Theo mấy cái tát này đánh xuống, mặt Lâm Chí lập tức trở nên xanh tím, sau đó lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được phồng lên.

Lâm Chí che mặt, khó có thể tin nhìn Tô Bạch.

Hắn có chút không rõ vì sao Tô Bạch lại muốn đánh mình.

“Người cho rằng mẹ ngươi muốn ngươi sao?” Ánh mắt Tô Bạch lạnh buốt nhìn chằm chằm Lâm Chí, nói: “Người có thể xem mẹ ngươi là người không? Nàng cũng là một người độc lập, nàng có quyền tự mình lựa chọn! Nhưng trong chuyện này, nàng vẫn luôn không có cách nào lựa chọn.

Nàng là bị lừa bán, không phải thật sự muốn gả cho cha ngươi!”

Lâm Chí ngơ ngác nhìn Tô Bạch, lòng loạn như cào cào.

Thật ra hắn vẫn luôn hận mẹ mình, nếu như không phải mẹ mình chết rồi, hắn cũng sẽ không bị mọi người trong làng xóm bắt nạt.

Nếu như lúc trước mẹ hắn không lựa chọn tự sát, cuộc sống của hắn bây giờ hẳn là hạnh phúc biết bao nhiêu.

Hắn biết mẹ mình là bị lừa bán.

Nhưng hắn vẫn không xem đây là một việc quan trọng.

Bởi vì trong cái thôn kia của hắn, rất nhiều người phụ nữ đều tới như thế.

Nhưng bây giờ nghe được lời người lớn hơn mình ba, bốn tuổi trước mắt này nói, hắn có chút hốt hoảng.

Đúng vậy, mẹ mình cũng là một con người.

Vì sao mẹ mình không thể theo đuổi hạnh phúc thuộc về mình chứ?

Ngay từ đầu, nàng đã không có lựa chọn.

Lúc này, hắn đột nhiên cảm giác khúc mắc trong lòng mình bỗng chốc được mở ra.

Nước mắt trong mắt hắn từ từ rơi xuống.

Nhìn bộ dạng Lâm Chí, Tô Bạch khẽ thở dài trong lòng, sau đó trực tiếp thả đôi phương ra, quét qua những người khác một cái, đi tới bên cạnh một bức tường xi măng, đưa tay ra.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, năm ngón tay hắn dùng sức, trực tiếp tách ra ra một mảnh xi măng từ trên bức tường.

“Các người đừng nghi ngờ lời ta nói, ta thật sự sẽ đánh gãy tay các người.” Tô Bạch lạnh lùng nhìn chăm chăm đám người, năm ngón tay dùng sức ma sát.

Răng rắc.

Theo tiếng cọt xát chói tai, từng ánh lửa nhỏ sáng lên trong tay hắn, mảnh xi măng trực tiếp bị một tay hắn bóp thành mảnh vụn.

Đám người thấy cảnh này, hít một hơi lạnh, trong lòng sợ hãi đến cực điểm.

Người này... Thật sự là người sao?

Ba người Triệu Tứ Nhi thấy thế cũng nuốt một ngụm nước bọt.

Mặc dù nói, trước đó bọn họ đã biết ông chủ nhà mình rất mạnh, nhưng là bọn họ cũng không nghĩ tới ông chủ nhà mình vậy mà mạnh đến vậy.

Loại lực lượng này, quả thực chính là một con cự thú.

Tô Bạch phúi tro bụi tay trên, đi ra bên ngoài.

Triệu Tứ Nhi thấy thế, lập tức đi theo, chỉ để lại Lâm A Đại đang kêu rên, Lâm Chí đang ngẩn ngơ tại chỗ, cùng thôn dân bởi vì sồn cụt sồn đái mà toàn thân hôi thối.

...

“Ông chủ, chuyện này cứ như vậy cho qua sao?” Triệu Tứ Nhi lái xe, nhìn không được hỏi Tô Bạch.

“Ừm, chúng ta đến bệnh viện thôi.” Tô Bạch gật đầu, phân phó.

Nghe được ông chủ nhà mình nói vậy, Triệu Tứ Nhi đáp lại một tiếng, tiếp tục lái xe.

Đến lúc lái vào nội thành, đột nhiên một trận tiếng nổ đùng đoàng vang lên.

Tô Bạch nhìn về phía tiếng nổ đùng đoàng kia, thấy được pháo hoa nổ rộ trên bầu trời.

Nhìn thấy cái này trắng hoa thời điểm, hấn run lên một hồi lâu.

Bây giờ hấn đột nhiên nghĩ tới.

Hôm nay là ngày hai mươi lăm tháng chạp, qua mấy ngày nữa là bước sang năm mới rồi.

“Các người không về nhà ăn Tết sao?” Tô Bạch nhìn về phía Triệu Tứ Nhi hỏi.

Nghe được lời hấn hỏi, Triệu Tứ Nhi sửng sốt một chút, sau đó cười nói: “Ông chủ, anh Trương Tam nói nơi này cần chúng ta, ăn Tết năm nay chúng ta không trở về.”

Tô Bạch nghe vậy cũng hiểu được ý của Trương Tam.

Hiện giờ có rất nhiều chuyện đều đang trong quá trình xử lý, bất kể là cơ quan nghiên cứu dược liệu linh năng, hay là cơ quan nghiên cứu khoáng vật linh năng, đều đang tiến hành rùm beng.

Nếu như bây giờ nhân viên trở về ăn Tết, như vậy những hạng mục này đều phải dừng lại.

Tô Bạch suy tư một hồi, nói: “Chờ ăn Tết xong, bảo Trương Tam cho các người nghỉ một khoảng thời gian, ở cùng người nhà cho tốt.”

“Hả?” Triệu Tứ Nhi nghe vậy, ngó người một hồi lâu.

Bọn họ cuối nửa năm nay mới từ trong thôn ra ngoài, hiện giờ thật đúng là không muốn trở về lắm.

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh ông chủ nhà mình, nhớ tới cảnh trước đó ông chủ giẫm nát tay người ta, hấn khẽ gật đầu, nói: “Được rồi ông chủ, ta sẽ nói với anh Trương Tam.”

Sau đó, hấn tiếp tục lái xe.

Tô Bạch ngồi tại chỗ ngồi phía sau, rơi vào trong trầm mặc.

Cửa ải cuối năm đến gần, hấn cảm thấy mình càng ngày càng cô độc.

Những người này còn có nhà có thể về, mà hấn hiện giờ đã không có nhà có thể về nữa.

“Có lẽ ta nên đi thăm đám người ông ngoại ta một chút?” Tô Bạch nhớ tới người thân còn lại của mình.

Nhưng sau đó hấn lại phủ định ý nghĩ này.

Những người thân kia còn chưa gặp qua hấn lần nào.

Thậm chí đối phương còn không biết mình tồn tại.

Mình đi qua đó cũng chỉ làm xấu hổ thêm thôi.

Hơn nữa hôm qua hấn mới giết Thi Thiên Thiên, không biết rước lấy bao nhiêu người sống lại chú ý, hiện giờ đi tìm bọn họ, đó mới là gây phiền phức cho người ta.

Nghĩ tới đây, Tô Bạch mím môi một cái, không nghĩ thêm những chuyện này.

Cũng lúc này, xe đã đến trước cửa bệnh viện.

Chương 331: Người sống lại kỳ quái

Thành phố hiện giờ nơi cha mẹ Lê Song Song đang ở là một huyện thành nhỏ tương đối vắng vẻ.

Nơi này tên là huyện Bắc Phong, thuộc vùng Tây Nam Bộ của tỉnh Giang Hải.

Huyện thành này cũng chỉ có một bệnh viện tương đối lớn, chính là bệnh viện Bắc Phong trước mắt này.

Lúc này, trước cửa bệnh viện này, mảnh kính vỡ vẫn chưa được dọn dẹp sạch sẽ, cửa hàng gần đó cũng đã tắt đèn.

Cả con đường lộ ra vẻ đặc biệt khá trống trải.

Hiển nhiên, đây là việc lúc trước Lâm A Đại tạo thành.

Tô Bạch từ trên xe bước xuống, trực tiếp vào bệnh viện.

Sau khi vào bệnh viện, lập tức thấy được ánh mắt hoảng sợ của y tá trực ban.

Rất hiển nhiên, nàng xem mấy người Tô Bạch trở thành người giống như Lâm A Đại.

“Xin chào, xin hỏi một chút, phòng bệnh của Lê Kiệt và Đàm Lệ Lệ ở đâu?” Tô Bạch đi lên trước, lễ phép hỏi.

Lê Kiệt, Đàm Lệ Lệ là tên cha mẹ Lê Song Song.

Nghe được lời hẩn hỏi, sắc mặt y tá trực ban trở nên càng thêm trắng bệch.

Trước đó, người tới đây gây chuyện, cũng là đến tìm hai người này.

Nghĩ đến việc này, tay của nàng không tự chủ bắt đầu gọi 404, muốn báo cảnh sát.

“Làm phiền người một chút, ta là cảnh sát, biết chuyện ở đây lúc trước, muốn đến thăm hai cụ già này một chút.” Đúng lúc

này, Tô Bạch đột nhiên đưa ra một tờ giấy chứng nhận, đặt trước mặt y tá trực ban.

Y tá trực ban nhìn thấy giấy chứng nhận, sửng sốt một chút, sau đó cảm xúc sợ hãi lập tức bị quét sạch sành sanh.

“Đọa ta giết hết cả mình. Chú cảnh sát, ta còn tưởng rằng người cũng giống như những tên côn đồ trước đó chứ.” Nàng vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm.

Chú cảnh sát...

Tô Bạch có chút không nói nên lời.

Hiện giờ hắn mới mười tám tuổi, đối phương ước chừng cũng hơn hai mươi, vậy mà gọi mình là chú.

Tuy vậy hắn cũng không để chuyện này trong lòng, cười nói với y tá: “Thật ngại quá, doạ đến người, xin hỏi một chút, hai cụ già kia hiện giờ đang ở phòng bệnh nào?”

Nghe được lời hắn hỏi, trên mặt y tá toát ra vẻ khó xử.

Hiện giờ thời gian đã rất muộn, bình thường thì không cho phép thăm bệnh nhân.

Nhất là tình trạng của hai bệnh nhân hiện giờ còn không ổn định lắm.

Nhưng nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai của Tô Bạch, tim của nàng đột nhiên lồi một nhịp.

Huyện Bắc Phong thuộc loại huyện thành nhỏ, bệnh viện này cũng là thuộc loại bệnh viện nhỏ, cũng không có nhiều quy tắc như vậy.

Để đối phương đi vào, cũng không phải là không được.

“Các người đến làm đăng ký một chút.” Trên mặt y tá lộ ra nụ cười, lấy ra bảng đăng ký từ bên cạnh.

Tô Bạch gật đầu, nhận lấy bảng đăng ký, ghi tên lên.

Ba người khác cũng ghi tên lên theo.

“Bọn họ ở tầng ba của toà số ba, phòng bệnh 313. Người từ phía sau này đi về bên trái là được.” Y tá nhận lấy bảng đăng ký, nhìn thoáng qua, đặt ở một bên, sau đó cười nói với Tô Bạch.

“Từ bên đây sao?” Tô Bạch không lộ dấu vết quét qua bảng đăng ký, ngón tay chỉ về một phía hỏi.

“Đúng vậy.” Y tá nhìn hướng ngón tay Tô Bạch chỉ, gật đầu nói.

“Vâng cảm ơn người.” Tô Bạch gật đầu, sau đó đi thẳng về phía sau.

Ba người Triệu Tứ Nhi thấy thế, lập tức đuổi theo.

Sau khi đi đến phía sau, Tô Bạch lấy ra một tờ trong bảng đăng ký vừa mới trộm được, xé vụn, ném vào trong thùng rác.

Hiện giờ thuộc về thời kỳ nhạy cảm, cho nên tất cả mọi chuyện sẽ làm bại lộ thân phận, hẳn đều không cho phép xuất hiện.

Cho nên khi hắn đi vào, đều tận lực đi góc chết theo dõi.

Cho dù bị theo dõi quay trúng, cũng không quay được chính diện của hắn.

...

Đêm tối bao phủ, từng hạt mưa phùn rơi xuống, trong cầu thang bộ chỉ có tiếng bước chân người của mấy người bọn họ.

Khi vừa đến lầu một, bước chân Tô Bạch chợt dừng lại, hắn hơi kinh ngạc nhìn về phía trên lầu.

“Ông chủ, sao thế?” Triệu Tứ Nhi thấy Tô Bạch dừng lại, không khỏi nghi hoặc hỏi.

“Không có gì.” Tô Bạch lắc đầu, sau đó dừng một chút, quay đầu nhìn về phía bọn người Triệu Tứ Nhi nói: “Các người về trước đi, chuyện còn lại để ta xử lý.”

Nghe được lời ông chủ nhà mình nói, Triệu Tứ Nhi lập tức hiểu là chuyện có chút không đúng.

Nếu không, ông chủ tuyệt đối sẽ không đột nhiên kêu nhóm người mình trở về.

Nhưng hiểu thì hiểu, hắn vẫn quyết định nghe theo ông chủ nhà mình.

Ông chủ nhà mình mặc dù tuổi tác nhìn qua chỉ mười bảy, mười tám tuổi, nhưng phương pháp xử lý mọi chuyện vô cùng

mạnh.

Kêu nhóm người mình trở về, tự nhiên có lý do kêu nhóm người mình trở về.

“Được rồi, ông chủ.” Nghĩ đến điều này, Triệu Tứ Nhi lên tiếng, lập tức dẫn hai người rời đi.

Chờ sau khi hai người rời đi, Tô Bạch tiếp tục đi lên lầu trên.

Chờ khi đến lầu ba, hấn đến trước phòng bệnh 313.

Đến nơi này, hấn không gõ cửa, chỉ dùng Ma Thiết trong tay cắm vào trong lỗ khóa, bấn lên lò xo khóa bên trong chìa khoá, giữ cho lò xo khóa song song.

Tiếp đó hấn nhẹ vặn, cửa bèn mở.

Lúc này hai cụ già trong phòng đang ngủ rất say.

Mà ở bên cạnh hai người, có một đôi mắt tràn ngập lệ khi đối mặt với Tô Bạch.

Tô Bạch lấy kính xuống, một khí tức quý dị lan tràn trong phòng.

“Người sống lại?” Hấn đột nhiên hỏi.

Mặc dù là hỏi thăm, nhưng giọng điệu của hấn cũng không có hàm ý nghi vấn, mà là giọng điệu trần thuật.

Nghe được lời hấn nói, thiếu niên đầu trọc hơi sững người, lệ khí trong mắt có chút tán đi.

Nhưng cũng ngay lúc này, ánh mắt Tô Bạch lạnh lẽo, một bước đi về phía trước, một tay bóp lấy cổ thiếu niên đầu trọc, dè lên trên tường.

Quá trình này, phát ra thanh âm cực kỳ nhỏ bé, ngay cả hai cụ già ở bên cạnh đều không giật mình tỉnh giấc.

Thiếu niên đầu trọc bị dè trên tường, hai chân treo lơ lửng, mặt lập tức vì thiếu oxi mà trở nên đỏ bừng, một đôi mắt tràn đầy lệ khí, giống như là một con ác thú đang ra sức giãy dụa.

Nếu như người bình thường nhìn thấy ánh mắt của người thiếu niên này, rất có thể sẽ bị giật mình.

Nhưng Tô Bạch từng gặp qua ánh mắt càng kinh khủng hơn, cho nên đối với ánh mắt này cũng không có cảm giác gì.

“Người sống lại cấp Trùng.” Tô Bạch nhìn chăm chăm khuôn mặt của thiếu niên đầu trọc đang chậm rãi thành màu xanh tím, tự mình nói.

Lúc giết Thi Thiên Thiên, hắn bèn đạt được năng lực cảm nhận linh năng đặc biệt.

Năng lực đặc biệt này, cùng loại với cảm giác dã thú, nhưng lại chuyên tập trung vào linh năng.

Nhất là linh năng trên cơ thể người.

Nguyên nhân vừa nãy hắn để đám người Triệu Tứ Nhi rời đi, cũng là bởi vì hắn đã nhận ra trong bệnh viện có một người sống lại như thế tồn tại.

Mặc dù hắn không sợ một người linh năng cấp Trùng bình thường như thế, nhưng hắn lại sợ người sống lại cấp Trùng này có năng lực quý dị gì đó, giết chết đám người Triệu Tứ Nhi.

Rốt cuộc, người bình thường so với người sống lại, quá yếu đuối.

“Đừng...” Thiếu niên đầu trọc sắc mặt tím xanh, lệ khí trong mắt dần dần tan đi, toát ra vẻ van nài.

Nhìn thấy vẻ mặt của đôi phương, vẻ mặt Tô Bạch cũng không có chút dao động, sát ý trong lòng càng thêm mấy phần.

Người sống lại hắn giết nhiều lắm rồi, không để ý có thêm một người như thế.

Chỉ là tay hắn hơi hơi lỏng một chút.

Hắn ngược lại là muốn xem xem, một người sống lại như thế, ở cuối sinh mệnh, muốn nói điều gì.

“Đừng...” Thiếu niên đầu trọc cảm giác cổ có chút hơi lỏng ra, bèn dứt quãng van nài: “Đừng... Làm hại... Bọn họ.”

Nghe được lời của hắn, Tô Bạch khẽ giật mình, lông mày khẽ cau lại.

Hiện giờ ngón tay hắn chỉ cần dùng thêm chút lực là có thể bóp nát cổ họng người sống lại.

Nhưng sát ý trong lòng hắn đột nhiên biến mất.

Hắn không nghĩ tới, người sống lại này... Lúc cuối sinh mệnh,
lại van xin mình đừng làm hại cha mẹ Lê Song Song.

Chương 332: Sấm sét giữa trời quang

“Thế cho nên, ngươi là hàng xóm của Lê Kiệt, đến đây vì biết bọn họ gặp nguy hiểm?” Tô Bạch ngồi trên ghế đầu, nhìn thiếu niên đầu trọc đứng gần đó, cau mày hỏi.

“Đúng thế.” Thiếu niên đầu trọc gật đầu, gương mặt lộ ra chút bất an, trong lòng ngập tràn sợ hãi.

Vốn dĩ hắn còn tưởng rằng sau khi sống lại, bởi vì trong lòng dần dần trở nên âm u nên khác người.

Nhưng khi nhìn thấy Tô Bạch, hắn mới biết cái gì gọi là thật sự không phải người!

Mới gặp mặt lần đầu, người trước mắt này đã muốn giết hắn!

Một số tên cuồng sát cũng sẽ không làm điều đó.

“Tại sao? Ngươi có quan hệ gì với bọn họ?” Ánh mắt Tô Bạch tập trung vào người thanh niên đầu trọc trước mắt này.

Nghe thấy câu hỏi của hắn, Lý Tàng hơi giật mình, sau đó sờ cái đầu trọc láng o, cười khò: “Trước đây ta bị ung thư máu, Lê gia gia và Đàm nãi nãi thấy ta đáng thương, nên đã quyên góp cho gia đình ta rất nhiều tiền, giúp ta chữa bệnh. Đối với ta, bọn họ giống như là gia đình của mình.”

Nghe hắn nói vậy, Tô Bạch im lặng một lát, đột nhiên hỏi: “Vậy ngươi chết thế nào?”

Câu hỏi này vang lên, sắc mặt Lý Tàng biến đổi, trong lòng chấn động.

Chuyện hắn từng chết, chỉ có bản thân hắn biết.

Tại sao đối phương lại biết?

“Sao ngươi biết ta đã từng chết?” Lý Tàng liếm đôi môi khô khốc của mình, nuốt nước bọt và hỏi.

Tô Bạch im lặng, không hề có ý định trả lời, chỉ nhìn Lý Tàng chăm chăm bằng ánh mắt sâu thẳm và kỳ quái.

Bị ánh mắt như thể nhìn chăm chú, Lý Tàng cảm giác cả người không được tự nhiên, giống như có vô số con kiến đang bò trên người hắn.

“Người không chỉ đã từng chết, mà còn có một luồng lệ khí ảnh hưởng đến tinh thần của người.” Tô Bạch mở miệng.

Với câu nói này, bầu không khí kỳ lạ ngay lập tức bị phá vỡ.

Trong mắt Lý Tàng, Tô Bạch đột nhiên có thêm một chút nhân khí, giống như một nam sinh bình thường.

Chủ yếu là quá đẹp trai.

Nghe nói thế, ánh mắt Lý Tàng lập tức sáng lên, nói: “Đúng vậy, không sai, gần đây ta cảm thấy có một luồng lệ khí khiến ta trở nên bức bối, trong lòng không yên! Người có cách nào giúp ta không?”

“Không.”

Tô Bạch điềm nhiên nói.

Hiện giờ hắn cũng chỉ có một Ma Thiết có thể áp chế lệ khí, đương nhiên là không thể cho đối phương.

Nghe vậy, ánh sáng trong đôi mắt Lý Tàng vụt tắt ngay lập tức, trở nên mờ mịt.

“Bây giờ ta nên làm gì?” Hắn có chút thất vọng hỏi.

Tô Bạch ngồi bên cạnh im lặng.

Sau đó hắn đứng dậy, nhìn hai ông bà vẫn còn đang ngủ say.

Lúc này, hắn mới cảm nhận được rõ ràng, bấy giờ khí tức của hai ông bà đã rất yếu ớt.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ không lâu nữa hai người cao tuổi này sẽ chết.

Cũng vào lúc này, biểu cảm của hắn hơi ngừng lại, nhìn chậu rửa mặt ướt át bên cạnh và khăn mặt treo bên trên.

Sau đó, Tô Bạch nhìn người thiếu niên đầu trọc đang hồn bay phách lạc bên cạnh, hơi trầm ngâm nhưng không nói gì, hắn lấy kim chích máu từ trong không gian linh tính ra, chuẩn bị lấy máu của hai người này.

“Người định làm gì?” Nhìn thấy động tác của Tô Bạch, gương mặt Lý Tàng chấn động, ngay lập tức chấn trước mặt Tô Bạch.

Tô Bạch nhìn Lý Tàng, hàng lông mày cau lại.

Cùng với hành động cau mày, Lý Tàng đã cảm thấy dường như trái tim của mình bị một bàn tay bóp chặt, khiến hắn hít thở thôi cũng khó khăn.

Đối phương là kẻ giết người không chớp mắt.

Bản thân cần đối phương như vậy, rất có thể sẽ khiến làm cho đối phương tức giận, hạ thủ với mình!

Nhưng, bảo hắn cứ thế mặc kệ, để mặc cho đối phương ra tay với hai người già cả, hắn không làm được.

“Tránh ra, ta định cứu bọn họ.” Tô Bạch bình thản nói.

Nghe hắn nói vậy, Lý Tàng có chút ngơ ngác, sau đó biểu cảm có chút do dự.

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn có chút không thể phân biệt được đối phương đang nói thật hay là nói dối.

Nhưng ngay sau đó, hắn đã trực tiếp tránh ra.

Đối phương không cần nói dối.

Nếu như đối phương hại hai ông bà, trực tiếp ra tay là được, không cần vòng vo tam quốc như vậy.

Thấy hắn tránh ra, Tô Bạch dùng kim chích máu lấy ra một chút máu.

Động tác của hắn rất thuần thục, dưới tình huống hai người lớn tuổi này không hề có cảm giác, đã lấy được máu.

Tiếp đó, hắn cũng không nhìn Lý Tàng đứng bên cạnh muốn nói lại dừng, đi thẳng ra cửa.

Tiếng đóng cửa vang lên, phòng bệnh lại trở nên im lặng.

Lý Tàng sững sờ một lát, sau đó lập tức đi về phía cửa, mở cửa ra.

Nhưng lúc này, hắn chỉ có thể nhìn thấy đường phố trống trải, trên đường không có một bóng người.

Hiện giờ, ngoài tiếng mưa phún tí tách rơi, cả tầng nội trú của bệnh viện không hề có tiếng bước chân.

Giống như là ban nãy hấn nằm mơ.

Lý Tàng sờ nhẹ lên cổ, vẫn cảm thấy hơi đau.

Và chính nỗi đau này đã cho hấn biết, những chuyện xảy ra ban nãy không phải mơ.

“Haizzz...” Lý Tàng khẽ khàng thở dài.

Hấn không ngờ, đối phương lại đi một cách dứt khoát như vậy.

Vốn hấn còn định hỏi đối phương, rốt cuộc người sống lại là thứ gì.

...

Mặt khác, Tô Bạch đang tìm tòi ở thế giới khác.

Bên cạnh hấn, Dư Linh đang tò mò quan sát xung quanh.

Đây là lần đầu tiên nàng đến thế giới này.

“Người đặt viên ngọc đỏ trên mặt đất? Người không sợ có kẻ nào đó sẽ làm vỡ nó sao?” Dư Linh nhìn và hỏi Tô Bạch.

Mới nãy, khi bọn họ đến đây, Tô Bạch nhét Lưỡng Giới Châu vào thẳng trong đất là xong chuyện.

Nghe câu hỏi của nàng, Tô Bạch mỉm cười, lắc đầu nói: “Ta đã chôn vào trong đất rồi, còn có thể xảy ra chuyện gì?”

“Ta cảm thấy người hơi thay đổi.” Dư Linh trầm ngâm nói.

“Có lẽ thế.” Tô Bạch cười cười, au đó ngồi xổm xuống, lột xuống lớp vỏ màu đen trên một tảng đá.

Thứ đồ màu đen này tên là Linh Thạch Nhĩ, là dược liệu linh năng cấp D.

“Người hái những thứ này làm gì?” Dư Linh tò mò hỏi thăm.

Tô Bạch đặt Linh Thạch Nhĩ vào trong không gian linh tính, đứng dậy giải thích: “Những Linh Thạch Nhĩ này có thể dùng để chế luyện dược liệu của thuốc linh tính, ta định hái một số dược liệu, biến cha mẹ Lê Song Song thành người linh năng. Chỉ cần trở thành người linh năng thì cơ thể có thể khỏe mạnh, trái lại bọn họ cũng không cần lo lắng về căn bệnh hiện giờ.”

Trước khi đến đây, hắn đã suy nghĩ về vấn đề này.

Trên người hai người lớn tuổi đó chút một chút vấn đề, cộng thêm tuổi già sức yếu, rất khó khỏi hẳn.

Và thuốc linh năng lại có thể cải thiện mặt thể chất, làm cho cơ thể đối phương khỏe mạnh hơn.

Trước đây Tô Bạch đã từng làm việc tương tự như vậy.

Thực ra, những tình huống thế này, để Thu Diệp đến có lẽ sẽ là một lựa chọn tốt, dấu sao năng lực của Thu Diệp có tác dụng rất mạnh trong việc điều trị bệnh.

Nhưng nghĩ đến chuyện đối phương phải chữa trị cho người bị thương, xung quanh mình không được an toàn cho lắm, nên Tô Bạch đã từ bỏ ý định này.

“Hóa ra đó là cách người linh năng xuất hiện.” Nghe vậy, Dư Linh bỗng hiểu ra, sau đó ở bên cạnh Tô Bạch, giúp đỡ hắn thu lượm dược liệu.

Một lát sau, Tô Bạch đã thu thập đủ các loại dược liệu mà hai người đó cần.

“Àm âm...”

Ngay khi hắn thu được đủ dược liệu, bầu trời đột nhiên vang lên âm thanh giòn tan.

m thanh này vô cùng lớn, Tô Bạch thậm chí còn cảm thấy tai mình sắp điếc.

Hai người Tô Bạch và Dư Linh liếc nhìn bầu trời, nhưng bọn họ chỉ thấy được biển sao trên bầu trời.

“Ở này này, không có mây đen cũng có thể xuất hiện sấm sét sao?” Dư Linh hơi ngạc nhiên hỏi Tô Bạch bên cạnh.

Nhìn lên bầu trời, trái tim Tô Bạch đột nhiên đập mạnh.

Vì lý do nào đó, hắn cứ cảm thấy tiếng sét này có liên quan gì đó đến kế hoạch Thiên Khuynh nọ trong trí nhớ Thi Thiên Thiên.

Ảnh Tử thất bại trong việc ngăn cản?

Chương 333: Nghiêng trời

“Rầm rầm!”

Tòa nhà sụp xuống.

Trong thành thị, tiếng kêu rên khắp nơi.

Tiếng khóc, tiếng rên rỉ, tiếng la hét của đàn ông, đàn bà, trẻ con, người già lan khắp cả tòa thành.

Những ngọn lửa bùng lên trong sự hỗn loạn của thành thị, mùi máu, mùi thịt cháy và mùi khói cuộn vào nhau.

Ánh đèn đại diện cho văn minh đã tắt, toàn bộ thành phố đã trở thành địa ngục.

Ở trung tâm thành thị, một quả cầu hình bầu dục rơi vào đó.

Vật thể hình cầu này cao khoảng bốn năm trăm mét, bên ngoài ngập tràn vảy đen, toát ra khí tức khí tức quỷ dị.

“Cứu rồi!”

“Cứu rồi!”

“Cứu rồi!”

“...”

Bên dưới vật thể hình cầu này, một đám người dùng ánh mắt rục rủa nhìn chằm chằm nó, điên cuồng gầm thét.

m thanh vang trời, thậm chí còn đập tắt tiếng la hét và than khóc của một tòa thành.

Một số người trong số họ thậm chí còn cắt da thịt bằng vật sắc nhọn và tự làm mình bị thương vì bầu không khí cuồng nhiệt.

“Ta... Tên là Thương.”

Một âm thanh khàn khàn phát ra từ bên trong vật thể hình cầu.

Khi giọng nói này phát ra, một luồng khí tức khác thường lan ra xung quanh...

Khi khí tức quỷ dị đó đến trên cơ thể một số tín đồ, những tín đồ cuồng tín đó đau đớn ngã xuống đất.

Ngay sau đó, vảy sừng bắt đầu mọc trên những tín đồ này.

Những chiếc vảy này, gần giống như vảy trên vật thể hình cầu khổng lồ, trông vô cùng đáng sợ.

“Grrr!”

Bên trong các tín đồ.

Một người đột nhiên găm lên, dưới nách bỗng nhiên mọc lên một cái màng, trên đầu cũng bắt đầu mọc ra những cái sừng dự tợn.

“Grrr!”

“Grrr!”

“Grrr!”

...

Bên trong một căn phòng tối tăm, mười hai người mặc áo đồi khâm màu xám ngồi im.

“Vì tin tức của Tô Bạch, trước mắt nghi thức ở hai mươi một thành thị đã bị ngừng lại, nhưng vì vấn đề thời gian, thành phố Long Khê và thành phố Gotham đã thất thủ. Theo số liệu thống kê trước mắt, con số thương vong là trên bảy mươi vạn người.”

“Điều này cũng có nghĩa là các Cổ thần đã buông xuống hai thành phố này, phải không?” Số 1 ngồi trên ghế chính xoa huyết thái dương.

“Đúng thế, hơn thế Cổ thần trong hai tòa thành này đều là cấp Ác Long.” Người phát biểu lúc này bổ sung.

“Càng đáng chết hơn là, sau này giáo hội Cứu Rỗi vẫn có thể liên tục không ngừng kéo Cổ thần đến.” Ai đó nói với một nụ cười đắng chát.

“Bây giờ các nước muốn nói chuyện với chúng ta, hỏi thực hư chuyện này.” Số 5 lắc đầu nói.

Số 1 gõ ngón tay trên bàn, sau đó nói: “Hãy kể cho bọn họ toàn bộ sự việc, thảo luận với bọn họ chuyện thực thi pháp luật xuyên quốc gia tiêu diệt giáo hội Cứu Rỗi.”

“Được.” Số 5 gật đầu, sau đó ngừng lại và hỏi tiếp:

“Còn chuyện của Tô Bạch, vì chuyện hấn tiêu diệt Thi Thiên Thiên lần này nên bị lộ ra ánh sáng. Ta đoán, trong tương lai, có thể sẽ có rất nhiều người sống lại gây rắc rối cho bọn họ. Chúng ta có nên can thiệp vào vấn đề này không?”

Nghe vấn đề hấn đưa ra, biểu cảm của những người khác cũng hơi cứng lại.

Lần này, xem như Tô Bạch đã lập công lớn.

Nếu không phải Tô Bạch báo cáo kế hoạch Kinh Thiên, toàn bộ hai mươi ba tòa thành đều sẽ thất thủ, ước tính số nạn nhân có thể lên đến hàng ngàn vạn người.

“Số 7, ngươi đi bảo vệ hấn.” Số 1 nhìn số 7 đang im lặng bên cạnh, trầm giọng nói.

“Được.” Số 7 trả lời ngắn gọn.

“Đúng rồi, thời điểm ngươi đi bảo vệ hấn, cách hấn xa một chút và đừng thăm dò bí mật của hấn.” Số 1 hơi ngừng lại, dặn dò.

“Được.”

Số 1 gật đầu, sau đó nhìn mọi người và nói: “Mặt khác, để ta nói một chút về vị trí Bộ trưởng Đồ Long Bộ, các Bộ trưởng Đồ Long Bộ tiên nhiệm luôn do những người bên trong Đồ Long Bộ đảm nhiệm. Nhưng trong khoảng thời gian gần đây, hỗn loạn thường xuyên xảy ra trong nội bộ Đồ Long Bộ. Vì thế, ta cho rằng chúng ta nên đưa một người khác thuộc về chúng ta lên nắm quyền, các ngươi nghĩ sao?”

“Ta đồng ý.”

“Ta cũng đồng ý.”

“Chuyện... Tốt...”

“...”

Những người khác đều đồng ý.

“Hiện giờ có hai người thừa kế, lần lượt là lão Miêu và Tô Bạch. Ta cảm thấy, với tình hình trước mắt, lão Miêu thích hợp đảm nhiệm vị trí Bộ trưởng Đồ Long Bộ. Rốt cuộc, thời gian trở thành người sống lại của Tô Bạch vẫn còn ngắn.”

Những người khác hơi im lặng.

Sự thật đúng là như vậy, thời gian Tô Bạch trở thành người sống lại quá ngắn...

Có điều thiên phú của đối phương quá biến thái.

Chỉ trong vòng hơn nửa năm ngắn ngủi đã trở thành người sống lại cấp Mãng, thậm chí giết chết một người sống lại gần cấp Giao.

Mặc dù nói là giết người dưới sự giúp đỡ của số 5, nhưng điều đó đã đủ kinh hoàng.

Nhưng dù nói như vậy, bọn họ cũng đồng tình với nhận định của số 1 rằng thời gian trở thành người sống lại của đối phương quá ngắn, còn nhiều điều chưa biết rõ.

Nếu để Tô Bạch làm Bộ trưởng Đồ Long Bộ, vậy thì rất có thể sẽ hỗn loạn.

“Có cần người bảo vệ lão Miêu không?” Số 5 ở bên hỏi,

Thật ra thì trước đó, lão Miêu cũng gặp phải vấn đề tương tự Tô Bạch.

Hắn cũng lộ ra ánh sáng.

Hơn nữa, tình cảnh của hắn còn nguy hiểm hơn Tô Bạch.

Vì tin tức của Tô Bạch, vẫn cần điều tra kỹ càng.

Mà lão Miêu thì đã quá rõ ràng.

“Không cần.” Số 1 lắc đầu.

Những người khác im lặng.

Năng lực của lão Miêu quá đặc biệt, đúng là không cần người khác bảo vệ hắn.

...

“Ầm ầm...”

Tô Bạch lúc này có thể cảm nhận rõ ràng sự rung động trong không khí, cảm giác chóng mặt vô cơ ảnh hưởng đến đại não của hắn.

Như thể có thứ gì đó vô hình đang cọ xát vào nhau, gây ra sự rối loạn của không gian.

Ngay sau đó, một dòng sông máu đỏ tươi đột ngột xuất hiện trong không trung.

Dòng sông máu này như đỏ như đen, bên trên nổi đầy xác chết.

Cả dòng sông máu nồng đậm khí tức khác thường.

Nhìn thấy dòng sông máu, Tô Bạch lập tức ngoảnh mặt đi.

Hắn cảm thấy dòng sông máu này tương tự với mấy thứ như vật phong ấn.

Hắn vừa liếc mắt một cái, gần như bị cướp mất lý trí.

“Àm âm!”

Ngay đúng lúc này, dòng sông máu đập xuống mặt đất.

Cùng với cú va chạm, tiếng gầm vang vọng bốn bề, thế giới dường như trở thành một màu đỏ.

Thậm chí Tô Bạch còn ngửi thấy mùi máu hôi thối và tanh tưởi, chúng chui vào mũi hắn.

“Hội Cộng Tâm đáng chết! Kẻ phản bội thú hoắc các ngươi, một ngày nào đó, ta sẽ bóp chết lũ giòi bọ các ngươi!” Một giọng nói điên cuồng vang lên ở giữa.

Giọng nói này, Tô Bạch đã từng nghe qua, là giọng nói của một thần đến từ thế giới khác.

Hội Cộng Tâm?

Tô Bạch lẩm bẩm nói, hơi nhíu mày.

Không phải Ảnh Tử sao?

Nói theo lý, hắn đã báo thông tin này cho Ảnh Tử.

Vậy thì phải do Ảnh Tử ngăn cản kế hoạch Thiên Khuynh chứ không phải hội Cộng Tâm chưa từng nghe nói đến.

Và, theo lời thần đó, hội Cộng Tâm là người phản bội.

“Người phản bội.” Trong lòng Tô Bạch nhai đi nhai lại từ này.

Nếu thành viên của cái thứ gọi là hội Cộng Tâm này là kẻ phản bội, vậy thì có nghĩa trước đây đối phương có chung lợi ích với thần của thế giới này.

Nếu không, thì không sẽ không bao giờ bị gọi là kẻ phản bội.

Thậm chí, tám chín phần mười, hội Cộng Tâm này đến từ thế giới này!

Nghĩ đến điều này, Tô Bạch nhìn bầu trời đầy máu, lâm vào trầm tư.

Thế giới này, rốt cuộc còn giấu bao nhiêu bí mật?

Chương 334: Tiêm thuốc

Trời đã khuya.

Tô Bạch lại bước vào phòng bệnh.

Khi thấy có người đi vào, Lý Tàng lập tức cảnh giác.

Nhưng khi nhìn thấy là Tô Bạch, cơ thể hắn lập tức thả lỏng.

Không biết tại sao, hắn đã có một chút tin tưởng đối với Tô Bạch, người hắn mới gặp.

Sau khi Tô Bạch sau khi đi vào, gật đầu với hắn, rồi lấy ra thuốc tiêm, chuẩn bị tiêm thuốc trình tự linh năng cho hai người lớn tuổi.

Nhìn thấy hành động của hắn, Lý Tàng ửng sốt một chút, lập tức chặn trước mặt Tô Bạch: “Người định tiêm cái gì cho bọn họ?”

Mặc dù hắn cảm thấy Tô Bạch chắc sẽ không hại chết hai người này, nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Nếu Tô Bạch làm hại hai người lớn tuổi này, cả đời này hắn sẽ không bao giờ tha thứ cho chính mình.

Tô Bạch nhìn Lý Tàng, thấy biểu cảm lo lắng của đối phương, trong lòng cảm thấy có chút buồn cười.

Lý Tàng này, dù nói là người sống lại, nhưng lòng dạ chẳng khác Thu Diệp là bao.

Cũng coi như là người không tệ.

Hắn hơi ngừng lại, giải thích: “Ta là dược tề sư, thuốc này của ta là thuốc có thể tăng cường thể chất của con người, nó sẽ giúp ích cho tình trạng của bọn họ.”

“Người là dược tề sư?” Nghe Tô Bạch nói, ánh mắt Lý Tàng tròn to, kinh ngạc nhìn Tô Bạch...

“Người biết dược tề sư?”

Nghe thế, trong lòng Tô Bạch cũng ngạc nhiên, lông mày không khỏi nhăn lại.

Trong ấn tượng của hắn, đối phương cũng chỉ mới trở thành người sống lại.

Nếu đã vậy, sao đối phương lại biết về cái nghề được tể sư này?

Nên biết, ngay cả một số người sống lại thành danh đã lâu, cũng có thể không biết nghề được tể sư này.

Nói chung, bình thường, nghề này chỉ sinh ra trong nội bộ chính phủ liên bang.

Thế giới bên ngoài biết về được tể sư.

“Ta biết.” Thấy Tô Bạch cau mày, không rõ tại sao, Lý Tàng cảm thấy cả cơ thể vô cùng khó chịu.

Chỉ cảm thấy ánh mắt của đối phương rơi như dao cắt trên người mình, bản thân cứ như là cá nằm trên thớt.

Ngay lập tức, hắn giải thích: “Sau khi ta có được năng lực đặc thù, đã bắt đầu điều tra trên mạng, và biết chuyện về được tể sư trên mạng.”

Tô Bạch vẫn cau mày.

Được tể sư là tin tức liên quan đến người sống lại, người bình thường sao có thể tìm được thông tin liên quan đến vấn đề này trên mạng?

Trừ khi...

Đó là năng lực của là đối phương!

Nghĩ đến đó, Tô Bạch cũng cảm thấy tư duy của mình thông suốt hơn một chút.

Nếu là năng lực của nếu như đối phương liên quan đến Internet, vậy việc đối phương biết về được tể sư có thể giải thích được.

“Vậy người nên biết thuốc này có tác dụng gì. Chỉ cần ta biến bọn họ thành người linh năng, cơ thể bọn họ sẽ ổn.” Tô Bạch không có ý định đào sâu vấn đề này, giải thích.

“Ừ, cảm ơn người.” Trong lòng Lý Tàng thở phào nhẹ nhõm, sau đó tránh ra, chăm chú nhìn động tác của Tô Bạch.

Sau đó, Tô Bạch bắt đầu tiêm thuốc cho hai người lớn tuổi.

Thời điểm thuốc được tiêm vào vô cùng thuận lợi, thậm chí hai người không hề tỉnh lại.

Thuốc trình tự linh năng này của hắn khác với thuốc trình tự linh năng bình thường, thuốc trình tự linh năng này đã được thêm vào Linh Thuế.

Nếu không, liều thuốc trình tự linh năng này có thể khiến hai người lớn tuổi này đau đớn đến muốn chết.

Và, Tô Bạch cũng có thể ước đoán đại khái rằng Lý Tàng chỉ biết tên của thuốc trình tự linh năng, mà không biết thông tin cụ thể của nó.

Nếu không, vừa rồi đối phương nhất định sẽ ngăn cản hắn.

“Chuyện đó... Ta muốn hỏi một chút, loại lệ khí này có thể kiểm soát không?” Lý Tàng đứng bên thấy Tô Bạch đã tiêm thuốc xong, hai người lớn tuổi không có chuyện gì thì khỏi hỏi.

Nghe câu hỏi của hắn, Tô Bạch hơi ngừng lại, sau đó cất ống tiêm trong tay đi.

Sau khi làm xong những việc này, hắn nhìn Lý Tàng.

Làn da Lý Tàng tái nhợt, có vẻ như đã lâu không ra nắng.

Nói đến đây, diện mạo của đối phương cũng không tệ, dù để một cái đầu trọc lóc, vẫn có thể khiến người ta nhìn thêm vài lần.

Nhưng hiện giờ ánh mắt Lý Tàng ngập tràn tia máu, cho dù là cố ý trấn áp, hắn vẫn thỉnh thoảng để lộ ra vẻ hung tợn, giống như ác quỷ.

“Người muốn ngăn chặn sao?” Tô Bạch nhìn Lý Tàng, đột nhiên hỏi.

“Muốn, nằm mơ cũng muốn.” Lý Tàng gật đầu thật mạnh, nói tiếp: “Từ khi sống lại, ta cảm thấy nội tâm bị che đậy, thần trí cũng không rõ ràng lắm, luôn muốn...”

Nói đến đây, giọng điệu của hắn chậm lại.

“Người luôn muốn giết người, phải không?” Tô Bạch bổ sung.

Lý Tàng giật mình, sau đó mạnh mẽ gạt đầu và nói: “Đúng thế, mỗi lần loại lệ khí này nổi lên, ta đều muốn giết người. Ta cảm thấy mình giống con nghiện, chỉ có giết người mới có thể giải tỏa cơn nghiện trong lòng.”

Nghe đôi phương nói xong, Tô Bạch im lặng.

Hắn cũng đã dần trở thành người sống lại, đương nhiên hắn hiểu rất rõ cảm giác đó.

Nếu cứ để mặc như vậy, sớm muộn gì Lý Tàng cũng sẽ trở thành một kẻ điên cuồng giết người như những người sống lại khác.

Hắn cảm thấy tính cách của đôi phương không tệ, hắn cũng không muốn đợi đến một lúc nào đó, sẽ lấy mạng đôi phương.

Mặc dù, hắn có thể sử dụng cơ hội này để nhận được một chút điểm thuộc tính đặc biệt, cùng với một số kỹ năng.

Nhưng Tô Bạch không muốn làm vậy.

Một số điều là điểm mấu chốt là ranh giới cuối cùng, hắn sẽ không bao giờ chạm vào.

“Ta có thể cung cấp phương pháp giải quyết vấn đề cho người.” Tô Bạch từ từ nói.

“Thật sự?”

Lý Tàng nhìn Tô Bạch bằng ánh mắt không dám tin, hắn không ngờ đôi phương thật sự có biện pháp giúp hắn giải quyết vấn đề này.

Ngay sau đó, hắn lập tức hỏi: “Giải quyết như thế nào?”

Tô Bạch mỉm cười, nói: “Chuyện này ta không thể nói cho người biết. Sau này ta sẽ thường xuyên đến thăm các người.”

Nói đến đây, cơ mặt hắn vặn vẹo, thay đổi gương mặt.

Dù lông mày và tóc không thay đổi, nhưng khuôn miệng, mũi và hốc mắt đã thay đổi.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Lý Tàng giật mình.

Mặc dù bản thân hắn có một số năng lực quý dị, nhưng đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một tình huống khác lạ như vậy.

Trong một thời gian ngắn, đôi phương đã đổi mặt.

“Sau này người nhận ra gương mặt này của ta là được.” Tô Bạch gật đầu với Lý Tàng, bước ra ngoài, một lúc sau, bóng dáng hắn biến mất.

Lý Tàng ngậy người nhìn Tô Bạch rời đi, trong lòng có chút mất mát.

Tuy rằng đối phương nói sẽ giúp hắn giải quyết vấn đề này, nhưng cũng không trực tiếp giúp hắn, mà là đi thẳng.

Chuyện này khiến hắn không phân biệt được đối phương nói thật hay nói đùa.

“Nhưng ta còn điều gì không hài lòng đây?” Lý Tàng lắc đầu.

Hắn và đối phương chỉ là bèo nước gặp nhau thôi.

Đối phương đồng ý giúp hắn đã là không tệ rồi.

Sau đó, hắn hơi trầm ngâm, và lấy một chiếc laptop từ tủ bên cạnh ra.

Chiếc laptop này trông hơi nặng nề và dày cộp, là phong cách trước đây rất lâu.

Lý Tàng mở laptop lên, chiếc máy tính bắt đầu vận chuyển.

Chỉ trong một giây, máy tính đã được khởi động.

Ngay sau đó, máy tính tự động mở phần mềm vẽ, con chuột trên đó di chuyển nhanh chóng, chỉ trong thời gian ngắn đã vẽ ra bức phác họa một người.

Bức phác thảo này vô cùng sống động, theo lý thì không thể vẽ được thể bằng phần mềm vẽ đi kèm với máy tính này.

Tuy nhiên, chiếc máy này đã vẽ ra.

Ngay sau đó, máy tính nhanh chóng vận hành, bắt đầu tìm kiếm những bức ảnh trùng khớp với người này trên mạng.

Và tất cả điều này đã được thực hiện bởi chính máy tính, Lý Tàng chỉ lẳng lặng ngồi bên cạnh.

Không lâu sau đó, lông mày hắn nhíu lại.

Hắn thực sự không thể tìm thấy một bức ảnh nào của đối phương trên mạng.

Phải biết rằng, năng lực của hắn thậm chí còn có thể xâm nhập vào rất nhiều nơi như đám mây điện toán.

Ngay cả một số dữ liệu nội bộ của phần mềm, hắn cũng có thể thấy được.

Nhưng hắn không tìm thấy bất kỳ hình ảnh nào của đối phương.

Sau đó, Lý Tàng lại điều tra khuôn mặt thứ hai của Tô Bạch.

Một lát sau, hắn vẫn không thu hoạch được gì.

Nhìn thấy kết quả này, trong lòng Lý Tàng có chút thất vọng.

Thực ra hắn cũng biết mình không nên kiểm tra thông tin của đối phương.

Rốt cuộc, làm như vậy là có chút không đạo đức.

Nhưng đây cũng là chuyện không tránh khỏi, hắn và đối phương chỉ tình cờ gặp nhau.

Hắn không thể làm được chuyện hoàn toàn tin tưởng đối phương.

“Phù...” Lý Tàng nằm trên giường, nghe tiếng thở đều đều của hai ông bà bên cạnh, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác bình yên.

Lần này hắn không tìm thấy tư liệu của đối phương.

Điều này cũng cho thấy rằng đối phương vô cùng thần bí, sức mạnh đằng sau hắn rất lớn mạnh.

Bởi vậy, đối phương có lẽ sẽ không lừa hắn chuyện có cách trấn áp lệ khí.

Chương 335: Gào khóc

“Ta cảm thấy đứa trẻ đó rất tốt.”

Sau khi ra khỏi khoa nội trú, Dư Linh đột nhiên nói.

Tô Bạch ngăn người, cũng gật đầu đồng tình.

Thế giới của hiện giờ, nhiều người chỉ biết đánh đổi lợi ích, ngày càng ít người như Lý Tàng.

“Thật ra người dẫn hần theo bên cạnh cũng không tệ.” Dư Linh cười và dò xét.

Nghe vậy, Tô Bạch nhìn nàng với vẻ nghi ngờ.

“Mặc dù, ta biết năng lực của người rất mạnh. Nhưng một người dù mạnh mẽ đến đâu cũng cần có sự giúp đỡ... Nếu người sống lại đó có thể trở thành người giúp đỡ người, mọi việc người làm trong tương lai sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.” Dư Linh nói.

“Thôi, bỏ đi.” Tô Bạch lắc đầu, nói: “Bí mật của ta quá nhiều, không thích hợp sống chung với người khác. Hơn nữa, hần có gia đình, việc đồng hành với ta là không thực tế.”

Nói xong, hần xua tay, bước ra cửa.

Khi bước ra khỏi cổng cửa bệnh viện, bên ngoài đã không còn ai, có vẻ rất vắng vẻ.

Vì lời dặn của hần trước đó, Triệu Tứ Nhi cũng đã trở về.

Y tá trực lúc này cũng đã nằm trên bàn và đã ngủ thiếp đi.

Tô Bạch không quấy rầy y tá, trực tiếp đi ra ngoài.

Hiện giờ, bên ngoài đang mưa phùn, hạt mưa rơi tí tách trên mặt đất, truyền đến âm thanh thưa thớt.

Sau đó, Tô Bạch bước ra khỏi bệnh viện, bắt đầu đi về một hướng nào đó.

Không lâu sau, hần đã đứng trước một ngã tư.

Một người đàn ông mặc đồ đen đang đứng ở ngã tư.

Người mặc đồ đen nhìn thấy hắn, sửng sốt một chút rồi bước tới.

“Đây là giấy chứng nhận của người.” Người mặc đồ đen móc một túi tài liệu từ trong ngực ra, đưa cho Tô Bạch.

Nhận túi hồ sơ, Tô Bạch mở ra nhìn.

Trong túi hồ sơ có thẻ căn cước, thẻ điện thoại, thẻ ngân hàng và bằng lái các loại.

Và những giấy chứng nhận này đều sử dụng hình ảnh gương mặt hiện giờ của hắn.

Đây là thứ mà Tô Bạch đã để Quản Gia làm trước đó.

Vì để che dấu danh tính.

Mặc dù, trước mắt hắn có một chút thực lực.

Bất kể là tố chất thân thể hay là sức mạnh thể chất, thì đều mạnh hơn người sống lại cấp Mãng bình thường.

Tuy nhiên, so sánh với người sống lại cấp Giao thì sức mạnh của hắn vẫn không bằng, thế nên nhất định phải che dấu hành tung và thân phận của mình.

“Được, ta đã nhận được đồ.” Tô Bạch gật đầu.

Thấy Tô Bạch nhận đồ, người áo đen xoay người rời đi.

Sau đó, Tô Bạch tìm một khách sạn trong thành phố để ở, hắn thay một bộ quần áo khác.

Thay quần áo xong, Tô Bạch cảm nhận được tình huống trong khách sạn, có chút không nói nên lời.

Ngay lập tức, hắn lấy ra dụng cụ và tháo được một bộ cameras trong ổ cắm.

Không biết tại sao, lần nào hắn đến khách sạn ở cũng gặp phải tình huống như vậy.

Có quá nhiều loại cameras như vậy.

Sau khi dọn xong cameras, Tô Bạch bèn bắt đầu dùng di động điều tra tin tức về kế hoạch Thiên Khuynh.

Hắn luôn có cảm giác kế hoạch Thiên Khuynh này rất có thể sẽ thay đổi toàn bộ vận mệnh của thế giới.

Hắn phải chuẩn bị kỹ trước khi dưới loại tình huống rối loạn này xảy đến.

Và trong lúc Tô Bạch đang điều tra thông tin, thì ở phía bên kia của huyện thành, trong một tòa nhà chưa hoàn thành, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng kêu rên.

Chỉ thấy có một nhóm người đang ở trong tòa nhà chưa hoàn thành này.

Người kêu rên là Lâm A Đại bị Tô Bạch giẫm gãy tay.

Lần này, hắn không thể lấy được gia sản của hai ông bà già đó, còn bị người ta đập nát tay.

Hơn nữa là loại nát bét, gần như không có cơ hội để phục hồi như cũ.

Lúc này, cả thể xác và tinh thần đều bị thương, vì vậy hắn không khỏi đau lòng, không thể kìm nén mà khóc.

“Khóc! Khóc! Khóc! Người khóc tang à!” Một người không thể chịu đựng được nữa, quát mắng.

Lâm A Đại nghe thế, càng khóc thảm thiết.

“Chú Vương, tay cha ta bị thương, các người có thể đưa hắn đến bệnh viện được không?” Lâm Chí nghe cha khóc rên, không khỏi cầu xin người vừa lên tiếng.

“Đến bệnh viện? Có cúť!” Người đàn ông trung niên được gọi là chú Vương nghiêng rặng, trừng mắt nhìn Lâm Chí, nói:

“Người có biết chúng ta đã bỏ ra bao nhiêu tiền của và công sức để đến được nơi này không? Nếu không phải chúng ta vẫn là đồng hương, sao chúng ta lại đến đây? Bây giờ một các tiền như trong hện cũng không thấy, còn muốn chúng ta bỏ tiền ra? Các người nghĩ hay thật đấy!”

Những người khác cũng nghiêng rặng trừng mắt nhìn Lâm A Đại.

Lần này, họ không những không lấy được tiền, thậm chí còn suýt lấy mạng.

Những người như Tô Bạch, bọn họ không chọc được, nhưng không có nghĩa là bọn họ không thể trút cơn tức lên người cha con Lâm gia.

“A!” Lâm A Đại càng khóc to hơn.

Hiện giờ hắn cảm thấy rất xót xa, ai mà biết được rằng hai kẻ già cả sắp chết đó vẫn có kẻ hơn người như vậy bảo vệ.

Nếu biết, hắn sẽ không đến đó.

“Cầu xin các chú các bác!” Lâm Chí quỳ trên mặt đất, khóc và quỳ lạy đám đông: “Hiện giờ cho ta đang chảy máu rất nghiêm trọng, cứ tiếp tục như vậy, hắn sẽ chết.”

“VẬY CÒN TIỀN THUỐC THANH THÌ SAO?” Có người hỏi với vẻ chế nhạo.

Bọn họ biết rõ, Lâm A Đại này là một tay cờ bạc có tiếng.

Trên người nhiều nhất cũng chỉ có mấy trăm đồng.

Đây là lý do tại sao người đàn ông trung niên họ Vương nói rằng đám người bọn họ sẽ phải trả tiền thuốc men.

“Cứu cha ta đi, cầu xin các người!” Lâm Chí không ngừng đập đầu.

Tiếng bang bang vang lên liên tục trong tòa nhà trống trải chưa hoàn thành.

“Lâm Chí, người không cần thiết phải hiếu thuận với cha người như vậy.” Nhìn thấy trên trán Lâm Chí có vết máu, một người không khỏi thuyết phục: “Cha người chẳng phải kẻ tốt lành gì, người cho rằng cha người đến đây vì người sao? Thực ra hoàn toàn không phải như vậy. Hắn vì bản thân. Để ta nói cho người biết, trước đây nếu không phải mẹ và bà nội người ngăn cản, cha người đã bán người rồi.”

“Nói láo!” Nghe thấy những gì hắn nói, Lâm A Đại tức giận gào lên.

“Sao ta lại nói láo?” Người lên tiếng chế nhạo: “Người không chỉ nghĩ đến chuyện bán Lâm Chí. Trước đây khi cha mẹ người ốm, người cũng để bọn họ đói đến chết. Người dám nói, sau khi cha mẹ người bị bệnh, người không khóa cửa phòng lại, đưa Lâm Chí ra ngoài không? Nếu không phải thôn chúng ta hẻo lánh, người đã bị bắn từ lâu rồi!”

Nghe đến đó Lâm Chí cũng bối rối.

Lúc này, hắn cũng đang nhớ lại cảnh tượng trước đây.

Khi đó hấn khoảng sáu tuổi, đã bắt đầu ghi nhớ.

Hồi đó quả thực cha hấn đã dẫn hấn đến trên trần sông mấy hôm.

Thời điểm đó là lúc cha hấn đối xử tốt với hấn nhất, thậm chí còn mua nước ngọt có ga cho hấn.

Nên hấn nhớ rất rõ.

Giờ nghĩ lại, cha mình hồi đó quả thật không bình thường.

“Câm miệng!” Lâm A Đại giống như dã thú bị thương, hai mắt đỏ rực, gầm lên với mọi người.

Mọi người đều sùng sốt.

Nhưng ngay sau đó, bọn họ lập tức nổi giận.

Hay cho tên Lâm A Đại, những người như chúng ta giúp hấn làm việc, hấn không trả tiền thì thôi còn dám mắng chúng ta.

“Mẹ kiếp!” Một người tức lên, đá Lâm A Đại ngã ra đất, mắng: “Những chuyện thất đức người làm còn ít sao? Trước đây khi mẹ của Lâm Chí trở lại, người đã đối xử với nàng thế nào, người còn bắt nàng đón khách! Tên súc sinh như người! Nếu không tại người, sao nàng sẽ tự sát!”

Nghe đến đó, con người Lâm Chí co rụt lại.

Đây là lần đầu tiên hấn biết nguyên nhân cái chết của mẹ mình.

Trước đây hấn cho rằng ba và mẹ mình cãi nhau về chuyện đánh bạc, sau đó tức không chịu được nên tự sát.

“A!” Nhìn ánh mắt không dám tin của Lâm Chí, trong lòng Lâm A Đại đau đớn, mở miệng gào lên: “Không có chuyện đó, các người đừng đổ oan cho ta! Lúc súc vật các người!”

Nghe tiếng chửi bậy của hấn, những người có mặt trong này đều tức giận.

Đến tận lúc này mà hấn vẫn có thể mắng chửi bọn họ.

Đúng là không có chút lương tri nào!

Ngay cả một số người giữ im lặng, trong lòng bọn họ cũng vô cùng tức giận.

Cả nhóm người, không hề hẹn trước, đồng loạt đứng lên, bước đến gần Lâm A Đại.

Một lúc sau, tiếng la hét và đám đá vang lên.

Lâm Chí ngơ ngác nhìn những chuyện này, đầu óc trống rỗng, hẳn không biết phải làm gì cả.

Chương 336: Chết

Một lát sau, tiếng đánh đập ngừng lại.

Tiếp đó, một người thấy Lâm A Đại bất động, trong lòng sinh ra dự cảm không lành, đưa tay dò dưới mũi Lâm A Đại, phát hiện không còn khí tức thì hoảng hốt sờ dưới hàm Lâm A Đại.

Ngừng một lúc lâu, cảm giác không có mạch đập, hắn không khỏi kinh hãi hét lên: “Hắn chết rồi!”

Nghe lời hắn nói, những người bên cạnh cũng giật mình, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Tuy nói có đôi khi làm một số việc ác, nhưng nói đến việc giết người, bọn họ tuyệt đối không dám.

Lâm Chí ở bên nghe những lời này, cũng lộ ra vẻ không dám tin, ngơ ngác nhìn Lâm A Đại đang nằm như vũng bùn.

Hắn chưa bao giờ nghĩ đến điều đó.

Cha hắn bị người ta đánh chết ngay trước mặt hắn.

Trong phút chốc, hắn cảm thấy đầu óc mình trở nên trống rỗng.

“Chết rồi, chết thật rồi!” Những người khác cũng kiểm tra mũi của Lâm A Đại, sắc mặt tái nhợt.

“Làm sao đây? Làm sao bây giờ?” Có người hoảng sợ đến mức tay chân lạnh ngắt, cơ thể run như cây sậy.

“Không thì chúng ta đi tự thú?” Có người đề nghị.

“Im đi!” Người đàn ông trung niên được gọi là chú Vương lúc này nhìn chằm chằm người vừa nói: “Người muốn ngồi tù nhưng ta thì không!”

Nói xong, hắn nhìn về phía mọi người trong đây và nói: “Các người nên biết rằng chúng ta giết người, nếu tự thú, chúng ta không bị bắn chết thì cũng sẽ bị phạt mười năm, hai mươi năm! Các người muốn ngồi tù sao?”

Đôi mắt hắn đỏ bừng, liếc nhìn những người ở đây...

Những người có mặt bị ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm, trong lòng cũng sinh ra cảm giác sợ hãi.

Tuy nhiên, cùng lúc đó, bọn họ cũng đồng tình với những gì chú Vương nói.

Bọn họ không muốn ngồi tù.

Nếu bọn họ ngồi tù, người nhà của bọn họ sẽ mất nguồn sinh kế và không còn đường sống!

“Không muốn!”

“Ai muốn đi tù?”

“...”

Đám đông phản ứng thừa thốt.

“Thế nên, chuyện này, chúng ta phải dấu kín! Nếu chúng ta không nói cho ai biết thì sẽ không kẻ nào biết! Chúng ta ai trở về nhà người nấy, sống cuộc sống của mình!” Chú Vương nghiêng răng nói.

Mọi người nghe xong đều gật đầu.

“VẬY... Còn Lâm Chí thì sao?” Có người đột nhiên hỏi.

Nghe nói thế, tất cả mọi người ở hiện trường đều giật mình.

Ban nãy bọn họ gần như đã quên mất hắn.

Con trai của Lâm A Đại vẫn ở đây,

Nên biết, Lâm Chí khác với bọn họ.

Đây là mối thù giết cha.

Bọn họ không báo cảnh sát, nhưng Lâm Chí có khả năng sẽ báo cảnh sát!

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người đều nhìn thẳng vào Lâm Chí vẫn đang ở đó ngẩn ra.

Chú Vương hít sâu, đi đến trước mặt Lâm Chí, khẽ nói: “Lâm Chí, ngươi sẽ không báo cáo chúng ta đúng không?”

Lâm Chí nhìn đôi mắt đỏ của chú Vương, trong lòng cảm thấy sợ hãi không thể giải thích được.

Trong đôi mắt này, hắn nhìn thấy một loại điên cuồng.

“Không... Không đâu...” Lâm Chí vội vàng vội vàng, nói:
“Trước đó là cha ta tự mình rời đi, không liên quan gì đến các người. Ta cũng không rõ hắn đi đâu.”

Nghe hắn nói như vậy, những người đang có mặt ở hiện trường ngạc nhiên, nhưng đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

“Bé ngoan.” Trong lòng chú Vương cũng thở phào nhẹ nhõm, sờ đầu Lâm Chí: “Trước đó ta không hề nói láo với người, cha người là người tệ bạc, những người khác đều có thể làm chứng.”

Nói xong, hắn nhìn những người xung quanh.

“Đúng thế, thực sự.”

“Lâm Chí, ba người là tên súc sinh, lẽ ra phải chết từ lâu rồi!”

“Đúng vậy! Đúng vậy!”

Những người khác liên tục gật đầu.

“Người không báo cảnh sát, chúng ta ai sống cuộc sống của người này.” Trên mặt chú Vương lộ ra nụ cười: “Chúng ta cứ coi như là chưa có chuyện gì xảy ra đi.”

Nói đến đây, đôi mắt hắn nhìn chằm chằm Lâm Chí, giọng điệu có chút âm u: “Nhưng nếu người dám kể chuyện này ra ngoài, chúng ta sẽ nhớ người cả đời. Chỉ cần còn sống thoát khỏi ngục, chúng ta nhất định sẽ đến tìm người báo thù! Không chỉ người, mà những người thân và bạn bè của người, chúng ta sẽ hung hăng trả thù. Người không thể diệt chúng ta!”

Nói xong câu cuối, giọng nói của hắn lạnh đến thấu xương, Lâm Chí không khỏi rùng mình.

“Ta... Ta không làm thế đâu.” Giọng nói của Lâm Chí hơi run rẩy.

Hắn hiểu rằng, lúc này nếu hắn ăn nói lung tung, hắn chắc chắn sẽ bị giết.

“Ừ.” Chú Vương gật đầu, về phía đám đông và bắt đầu nói về việc xử lý cái xác.

Một lúc sau, có người lôi xác đi.

Kéo đến nơi nào, Lâm Chí không biết.

Hắn cũng không dám hỏi.

“Cha... Mẹ... Ông nội... Bà nội...” Dựa người vào tường, ánh mắt của Lâm Chí vô hồn.

Bên cạnh, có người đang xử lý vết máu trên mặt đất.

Hôm nay trời mưa khá to nên không quá phiền phức để giải quyết những vết máu này.

Đồng thời, một số người thỉnh thoảng nhìn Lâm Chí với biểu cảm do dự.

Trên thực tế, trong tình huống hiện giờ, giết Lâm Chí là lựa chọn tốt nhất.

Bởi vì ở đây, chỉ có Lâm Chí có thể phản bội mọi người.

Nhưng bọn họ không dám ra tay.

Điều này thực ra là bình thường, trước khi giết người bọn họ cũng không có suy nghĩ đó.

Bây giờ bảo bọn họ chủ động ra tay giết người, điều này khiến bọn họ có chút khó chịu.

“Được rồi, xử lý xong.” Ngay lúc này, chú Vương từ phía sau trở lại, nhìn về phía mọi người, nói: “Chuyện hôm nay là như vậy, đêm dài lắm mộng, chúng ta tách ra từ đây.”

Nói xong, hắn nhìn về phía đám đông, trầm giọng nói: “Hơn nữa, chuyện hôm nay, không ai được kể ra. Nếu không sẽ là kẻ phản bội!”

Nói đến đó, ánh mắt hung ác của hắn quét qua những người đang có mặt ở đây: “Nếu có ai đi tố cáo, vậy thì kẻ đó sẽ là kẻ thù của chúng ta! Bất kỳ ai trong chúng ta đều có thể giết cả gia đình hắn! Rõ chưa?”

“Đã rõ.”

Nghe hắn nói vậy, mọi người đáp lại một cách thừa thớt.

“Các người rõ chưa?” Chú Vương hỏi lại lần nữa.

Lần này, âm thanh của hắn đã cao hơn.

“Rõ rồi!” Đám đông đồng thanh đáp lại.

“Được, vậy tạm biệt ở đây.” Chú Vương vung tay, đi thẳng ra ngoài.

Thấy vậy, những người khác cũng bỏ đi.

Lúc này, chỉ còn lại một mình Lâm Chí trong tòa nhà đang xây dở.

Lâm Chí nhìn bên ngoài bằng ánh mắt trống rỗng, vẻ mặt đờ đẫn.

Hắn cảm thấy những gì xảy ra hôm nay giống như một giấc mơ.

Cuộc sống của hắn đã bị phá hủy.

“Bây giờ ta nên làm gì?” Hắn khẽ thì thào.

Đúng lúc này, một bóng đen đột nhiên xuất hiện từ trong bóng tối, túm lấy cổ hắn.

“Cha...” Ánh mắt ngạc nhiên của Lâm Chí nhìn người trước mắt.

Đôi mắt đỏ bừng, nhìn hắn chằm chằm như dã thú.

“Con trai tốt của ta! Người đúng là con trai tốt của ta!”

Lâm A Đại nghiêng răng, hung ác nhìn Lâm Chí: “Người nói, ta nuôi người có ích gì? Ta nuôi chó nó còn biết vẫy đuôi. Đám người kia muốn giết ta, vậy mà người còn không giúp ta!”

Sắt mặt Lâm Chí tím tái, hai tay siết chặt ngón tay Lâm A Đại, nhưng ngón tay của đối phương như kim sắt, không cách nào bẻ ra được.

“Ta thà nuôi một con có cong hơn là nuôi người!” A Đại nhìn đáng vẻ giấy dựa của Lâm Chí, cảm thấy vui vẻ trong lòng, không khỏi lộ ra nụ cười dữ tợn: “Đi chết đi!”

Nhìn đôi mắt đỏ ngầu của Lâm A Đại, Lâm Chí cảm thấy ánh mắt đối phương lúc này không khác gì ánh mắt của chú Vương trước đó.

Nhưng... Nhưng nó còn khiến người ta sợ hãi hơn.

Sau đó, đầu óc hắn mờ đi, đã không còn ý thức.

Chương 337: Gặp lại Lâm A Đại

Brr brr brr...

Brr brr brr...

Tô Bạch khẽ mở mắt, chạm vào điện thoại bên cạnh.

Ngay sau đó, hắn đã nhìn thấy ghi chú bên trên.

Là Quân Gia.

Hơi dừng lại, hắn nghe điện thoại.

“Cách đây không lâu, ta phát hiện có người đang tìm kiếm thông tin của ngươi.” Quân Gia trầm giọng nói.

Nghe xong Tô Bạch giật mình, vẻ mặt hơi ngưng trọng.

Hắn đã đoán trước được vấn đề này khi giết Thi Thiên Thiên rồi, thế nên cũng không quá ngạc nhiên.

Có điều, điều đó có nghĩa là hiện giờ hắn không còn an toàn...

“Người tìm ngươi cũng không tầm thường, hắn sử dụng hình ảnh của ngươi. Hơn nữa còn sử dụng hai bức ảnh, một là ảnh gốc của ngươi, tấm khác là ảnh ta dùng để làm chứng nhận cho ngươi.”

“Thân phận hiện giờ của ngươi không còn an toàn nữa. Rất có thể đã bị người sống lại theo dõi. Tốt hơn hết ngươi nên nhanh chóng thay đổi thân phận.” Quân Gia tiếp tục nói.

Nghe thế, lông mày Tô Bạch từ từ nhíu lại.

Ngày hôm qua hắn mới nghĩ là khuôn mặt mới này, và hôm nay hắn mới bắt đầu sử dụng.

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, gần như không có ai có khả năng theo dõi hắn.

Trừ khi là chỗ Quân Gia để lộ bí mật.

Nhưng nghĩ đến đây, Tô Bạch lập tức bác bỏ suy nghĩ này.

Quản Gia là người tổ chức Ảnh Tử, sao có thể phạm sai lầm cấp thấp như vậy.

Nếu Quản Gia phạm phải sai lầm như thế này, thì tổ chức Ảnh Tử này không cần phải tồn tại nữa.

Vì vậy, phải có những lý do khác.

Ngay sau đó, trong đầu Tô Bạch nhanh chóng nhớ lại mọi chuyện sau khi hắn thay đổi diện mạo, sau đó một vẻ trầm ngâm hiện lên trên khuôn mặt hắn.

Trong khoảng thời gian này, hắn chỉ mới tiếp xúc với một người sống lại.

Đó là chàng trai trẻ tên Lý Tàng.

Nghĩ đến chuyện được tể sư đối phương đã từng nói qua, trong lòng Tô Bạch đại khái đã có đáp án.

“Chuyện này ta đã biết, ta sẽ lưu ý. Người không cần điều tra thêm nữa.”

Tô Bạch trả lời.

Nghe giọng nói bình tĩnh của hắn, Quản Gia ở đầu bên kia có vẻ nhẹ nhõm hơn.

Tô Bạch nói không cần điều tra, có nghĩa là có thể hắn biết đối phương.

May mà chỉ sợ bóng sợ gió.

Sau đó, dường như nhớ ra điều gì đó, hắn nói: “Đúng rồi, bên ta cử một người đến bảo vệ người. Là một người sống lại cấp Giao.”

Nghe được lời của hắn, Tô Bạch sửng sờ, trong lòng có chút ấm áp.

Hắn không ngờ Ảnh Tử sẽ cử một người sống lại cấp Giao đến bảo vệ mình.

Làm như vậy quả thực là chịu đầu tư.

Nhưng hắn có quá nhiều bí mật.

Nếu người sống lại đó đến gần hắn, rất có thể một số bí mật của hắn sẽ bị lộ.

Hơn nữa, việc làm của hắn sẽ bất tiện trong tương lai.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch đã chuẩn bị từ chối.

“Đúng rồi, ta đã dặn hắn không được xen vào cuộc sống bình thường của ngươi, cũng không được thăm dò bí mật của ngươi.” Ngay thời điểm hắn dự định mở miệng từ chối, Quản Gia lại nói thêm.

Nghe xong những lời Quản Gia nói, Tô Bạch có chút không nói nên lời, không ngờ đối phương còn có thể nghĩ tới chuyện này.

Nếu đã vậy, hắn cũng không từ chối nữa.

Suy cho cùng, trong thời kỳ đặc biệt thế này, có một người sống lại cấp Giao bảo vệ cũng không phải là chuyện xấu.

“Cảm ơn.” Tô Bạch nói.

Hắn biết rõ, lực lượng của một người sống lại cấp Giao là thế nào.

Trước đó, khi Phong Vũ Khách giúp hắn ra tay một lần, đã lấy hơn năm mươi tỷ từ chỗ hắn.

Vì để góp đủ năm mươi tỷ này, hắn quả thực đã vắt hết nước hết cái của thị trường quốc tế.

Ngay cả khi tiền tệ của các quốc gia khác giảm mạnh giao dịch, dẫn đến việc tỷ giá hối đoái các loại tiền tệ của các quốc gia đó đều tăng lên ở một mức độ nhất định trong một khoảng thời gian ngắn.

“Ngươi không cần phải cảm ơn ta, ngươi xứng đáng nhận được điều đó. Kế hoạch Thiên Khuynh ngươi đề cập đến trước đó thực sự tồn tại, bằng sự nỗ lực của chúng ta, đã khiến kế hoạch này của giáo hội Cứu Rỗi phá sản. Lần này, có thể nói rằng ngươi đã cứu được hàng nghìn vạn người.”

Nói đến đây, Quản Gia hơi ngừng lại rồi nói tiếp: “Những chuyện ngươi làm cho bọn họ, chúng ta đều nhìn thấy. Chúng ta luôn đứng về phía người bình thường.”

Nghe vậy, Tô Bạch im lặng.

Là một người có năng lực phi thường mà vẫn đứng về phía những người bình thường.

Đó là một điều không thể tưởng tượng được.

Ngay cả trên người những người bình thường cũng khó thấy được phẩm chất này.

Cũng giống như một số người, sau khi trở thành tư bản, rất có thể sẽ không coi người như người.

Thời điểm tạo ra sản phẩm, cái gì rẻ thì bỏ sung vào đó.

Bất kể là thứ gì, có hợp tiêu chuẩn hay không, có khỏe mạnh hay không, chỉ cần người không chết và có thể kiếm tiền, thì sẽ làm việc như kẻ điên.

Bọn họ gần như không đối xử với người như người.

Bọn họ chỉ biết coi con người như đồ vật, dùng mọi cách để đào sâu giá trị lợi dụng.

“Được, ta nhớ rồi.” Tô Bạch gật đầu trả lời.

Sau đó, cuộc điện thoại đã tắt.

Tô Bạch nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Lúc này, bên ngoài trời đã hửng sáng, mưa vẫn rơi lất phất.

Ngay cả gió cũng mạnh hơn, và thỉnh thoảng có tiếng rít bên ngoài.

Tô Bạch lắc đầu.

Cả đêm, hắn chưa được ngủ ngon.

Nhưng lúc này hắn định quay lại bệnh viện một lần nữa.

Hắn định tìm Lý Tàng nói rõ chuyện Quản Gia nói.

Nếu việc Lý Tàng dùng hình ảnh của bản thân tìm kiếm trên mạng và bị những người sống lại khác biết, thì sẽ rất rắc rối.

Một lát sau, hắn thu dọn đồ đạc và bước ra khỏi khách sạn.

Sau khi đi ra ngoài, Tô Bạch lấy một chiếc ô từ trong không gian linh tính ra, đi về phía bệnh viện.

Chỗ hắn ở cách bệnh viện không xa, chỉ cần đi bộ mười phút là đến.

Nhưng thời điểm đang đi trên đường, bước chân Tô Bạch khựng lại, dừng lại.

Hắn nhìn bệnh viện phía xa.

Lúc này, ở đằng xa, bệnh viện đang bận bịu.

Một bác sĩ và một y tá đang điều trị cho một cậu bé mười lăm hoặc mười sáu tuổi.

Và bên cạnh người thanh niên, có một người đàn ông trung niên đầy máu.

Nhìn thấy cảnh này, Tô Bạch cau mày.

Hắn nhận ra người đang được cấp cứu và người đàn ông trung niên đó.

Người đang được cấp cứu là Lâm Chí.

Người đàn ông trung niên đó là Lâm A Đại.

Lúc này, trong cảm giác linh năng của hắn có thể cảm nhận rõ ràng linh năng không được kiểm soát được trên người gã đàn ông trung niên.

Tô Bạch chưa từng nghĩ tới.

Chỉ trong vài giờ ngắn ngủi, Lâm A Đại lại biến thành người sống lại.

Đôi phương chết thế nào?

Công kích của Tô Bạch lúc đầu cũng tương đối có chừng mực, vết thương đó, cùng lắm là làm hỏng một cánh tay của đôi phương, hoàn toàn không thể đạt tới mức tử vong.

Một lúc sau, Tô Bạch bước về phía trước, đi vào trong bệnh viện.

Bởi vì ngoại hình của hắn đã thay đổi, hơn nữa đã thay quần áo, nhìn thấy hắn, Lâm A Đại cũng không để ý lắm.

“Bác sĩ, có thể cứu được đứa trẻ này hay không?” Lâm A Đại hỏi một cách quan tâm.

“Không có vấn đề gì lớn.” Sau khi kiểm tra cơ thể Lâm Chí, bác sĩ nhẹ nhàng thở ra: “Hắn hôn mê vì đại não thiếu oxy. Đợi một lát nữa là hắn sẽ tỉnh.”

Vừa nói, hắn vừa liếc vết bầm trên cổ Lâm Chí, vẻ mặt trầm ngâm nhìn Lâm A Đại đang đứng bên cạnh, trầm giọng hỏi: “Là người gây ra chuyện này sao?”

Giọng điệu của hắn rất tệ.

Hắn cũng là một người cha, cũng sẽ giáo dục con cái.

Nếu đứa trẻ mắc phải sai lầm, nhiều nhất là hắn đánh đòn, cái kiểu trực tiếp bóp cổ đến mức hôn mê vì thiếu oxy như vậy, đã có thể nói là mưu sát.

Đó không phải là điều mà một người làm cha có thể làm.

Cũng chính vì vậy, hắn vô cùng căm thù Lâm A Đại.

Chương 338: Điều gì đáng sợ nhất khi xem phim kinh dị?

“Người chỉ cần cứu hấn, còn chuyện khác người không cần phải để tâm.” Lâm A Đại khàn giọng nói, đôi mắt đỏ hoe nhìn chăm chăm vào bác sĩ trực ban.

Hắn dán mắt lên người bác sĩ trực ban hết như một con dã thú khiến toàn thân vị bác sĩ cảm thấy mất tự nhiên, nhất thời không nói ra được điều mình muốn nói.

Sau đó, Lâm A Đại bắt đầu đi về phía khoa nội trú ở phía sau.

“Người định làm gì thế?” Y tá bên cạnh đứng trước mặt Lâm A Đại và chặn hấn lại.

Vừa rồi, nàng đã sớm phát hiện Lâm A Đại có điều gì đó không ổn.

Tuy người này ăn mặc nhếch nhác, nhưng nàng rất ấn tượng về những sự việc trong hai ngày qua.

Nàng nhớ rõ, người dẫn đầu gây chuyện chính là người trước mặt.

Nếu không phải vì cứu người quan trọng hơn, nàng nhất định sẽ đuổi người này ra ngoài.

Bây giờ thấy Lâm A Đại muốn đi về phía sau, làm sao nàng có thể cho phép được.

“Cút ngay.” Lâm A Đại lạnh lùng nhìn y tá, trong mắt hiện lên sự tức giận.

Giờ phút này, hấn chỉ cảm thấy cô y tá trước mặt rất ồn ào làm hấn cực kỳ khó chịu, nổi cơn kích động muốn bóp cổ đối phương.

“Đằng sau là khoa nội trú, hiện giờ đã rất muộn rồi nên tạm thời không cho phép người ngoài tiến vào.” Nữ y tá nhìn đôi mắt đỏ ngầu của Lâm A Đại, trong lòng vô cùng sợ hãi, nhưng vì sự an toàn của bệnh nhân, nàng vẫn quyết định ngăn cản Lâm A Đại.

“Cút!” Ánh mắt Lâm A Đại lóe lên một tia tàn nhẫn, vươn tay muốn bóp cổ của nữ y tá.

Thấy vậy, bác sĩ trực ban bên cạnh rất hoảng sợ, muốn ngăn cản lại nhưng rốt cuộc không thể lấy được can đảm.

Cũng vào lúc này, một bàn tay đột nhiên bóp lấy phần gáy của Lâm A Đại.

“Người muốn làm gì?” Tô Bạch lạnh giọng nói, năm ngón tay túm lấy gáy Lâm A Đại đột nhiên ra sức giữ chặt.

Trong nháy mắt, ngón tay của hắn đã găm vào máu thịt của Lâm A Đại, dòng máu đỏ lập tức bắn tung toé.

“A!!!” Lâm A Đại hét lên một tiếng thảm thiết, trên mặt bèn mọc ra lông bờm.

Quần áo của hắn bị xé rách, một con sư tử màu đen xuất hiện.

Khoảnh khắc nhìn thấy con sư tử màu đen, các bác sĩ và y tá đều bị dọa đến choáng váng.

Đó là lần đầu tiên họ nhìn thấy một người đàn ông biến thành một con mãnh thú hung dữ.

Chuyện này, quả thực là một cơn ác mộng.

“Grào !” Con sư tử màu đen phát ra tiếng gầm giận dữ.

Cơ bắp màu đen của nó cuộn cuộn, toàn thân tràn đầy khí tức hung hãn.

Nhưng ngay lúc con sư tử đen gầm lên, sắc lạnh trong mắt Tô Bạch lóe sáng, hắn dễ dàng chặt đứt tứ chi của con sư tử.

Hắn sẽ không có bất kỳ ác ý nào đối với Lý Tàng, một người sống lại và chưa từng làm tổn thương ai.

Còn đối với một người sống lại như Lâm A Đại, người luôn muốn làm tổn thương những người bình thường, hắn đều sử dụng thủ đoạn tàn nhẫn.

Lúc trước, khi hắn giết Vương Húc, hắn có được năng lực ngửi thấy mùi máu. Khi nhìn thấy Lâm A Đại, hắn đã ngửi thấy mùi máu tươi trên người đối phương.

Máu trên người tên đó, có mùi của mười ba người.

Ngoài vết máu trên người hắn và con trai của hắn, còn lại vừa khớp với những người đã gặp trong tòa nhà đang xây dở.

Vì vậy, chuyện gì xảy ra gần như đã rõ.

Tất nhiên hắn sẽ không thủ hạ lưu tình.

“Grào!” Con sư tử đen gầm lên, cố gắng thoát khỏi lòng bàn tay của Tô Bạch.

Nhưng bàn tay của Tô Bạch giống như núi đá, không nhúc nhích chút nào, ngược lại còn đè chặt hắn xuống đất.

“Ta đến từ Cục Điều tra đặc biệt, đây là giấy tờ tùy thân của ta.” Tô Bạch nhìn bác sĩ trực ban và nữ y tá đang hoảng sợ kể bên, lấy ra giấy tờ tùy thân mới nhận được vài giờ trước, đưa cho họ xem.

Cục Điều tra đặc biệt là tên gọi của Đồ Long Bộ, hoạt động gần đây rất sôi nổi, hầu hết những người bình thường đều biết đến sự tồn tại của nó.

Khi hai người nhìn thấy giấy tờ tùy thân của Tô Bạch, họ lập tức thở phào nhẹ nhõm.

“Hắn ta bị sao vậy?” Bác sĩ ngập ngừng hỏi.

Tô Bạch lắc đầu nói: “Đây là sự tình đặc biệt, ta không thể nói cho người biết. Hai vị cũng phải giữ bí mật chuyện của ngày hôm nay, nếu không ta có thể bắt hai vị phải chịu trách nhiệm theo pháp luật.”

Nói xong, ngón tay hắn đột nhiên dùng lực, bóp nghẹt Lâm A Đại đến hôn mê bất tỉnh.

Bây giờ khí lực của hắn đã không còn là người, cho dù có thức tỉnh người sống lại ở trước mặt hắn cũng sẽ không tạo được bất kỳ ảnh hưởng nào.

“A... Tốt rồi.” Bác sĩ nhìn thấy cảnh này, không dám hỏi thêm, vội vàng gạt đầu.

Sau đó, Tô Bạch nhặt lại tứ chi trên đất, nâng con sư tử màu đen lên, đi ra phía ngoài bệnh viện rồi biến mất sau ngã rẽ.

“Phù...” Bác sĩ trực ban và y tá đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Thực sự khiến họ sợ chết khiếp.

Ở bên kia, Tô Bạch đã đưa người đến một thế giới khác và trực tiếp giết Lâm A Đại.

Lâm A Đại chắc chắn không bao giờ nghĩ rằng mình sẽ chết hai lần chỉ trong vài giờ.

“Phụ cận có một người vừa mới tử vong, họ Lâm A Đại, đạt được điểm thuộc tính đặc biệt, kỹ năng trị liệu +1.”

“Nguyên vọng cuối cùng của Lâm A Đại là muốn để con của mình có một cuộc sống tốt đẹp. Nếu như hoàn thành nguyện vọng, linh năng sẽ được hấp thu, hình thành mảnh báu quan tài, đồng thời người sẽ nhận được năng lực: Hóa thú.”

Hóa thú: Có thể biến thành hình dạng của một con thú, cấp độ hiện giờ khá thấp nên chỉ có thể biến được thành một con khỉ.

Khi Tô Bạch nhìn thấy kỹ năng này, khóe miệng hằn khẽ co giật.

Những thứ Lâm A Đại giao ra, hẳn cảm thấy chẳng có ích lợi gì.

Có ai không có việc gì mà lại tự biến mình thành động vật không?

Đây không phải là tự chuốc lấy cực khổ sao?

Nếu ai đó phát hiện ra, rồi bị nhốt trong sở thú thì cười chết.

Hơn nữa, hóa thú này chỉ có thể biến hình, không có gia tăng thêm gì cả.

Có thể nói là vô bổ.

Tô Bạch mặc kệ cái này, trở về thế giới.

Lúc này, trời quang mây tạnh.

Xung quanh bệnh viện đã xuất hiện một vòng tròn người.

Hầu hết những người này đều bị tiếng gầm thét của Lâm A Đại làm náo động, vây quanh xem.

Cách đó không xa cũng có xe cảnh sát đang đến.

Nhìn thấy cảnh này, Tô Bạch gọi Quản Gia đến, nói cho hắn biết chuyện ở đây, đồng thời yêu cầu xử lý mọi chuyện từ đầu đến cuối.

Sau khi xong xuôi, hắn tìm một chỗ trên hàng rào gần bệnh viện, nhẹ nhàng nhảy lên, tiến vào bệnh viện.

Khi đến phòng bệnh của hai người già, hắn thấy Lý Tàng đang loay hoay với máy tính, sắc mặt rất tái nhợt.

Tô Bạch đứng ở ngoài cửa, bằng mắt thường có thể thấy rõ trên máy tính đang phát cái gì.

Đó chính xác là cảnh hắn chặt tứ chi của Lâm A Đại.

Không biết Lý Tàng đã dùng cách gì để điều tra ra được.

“Người là vị nào?” Đúng vào lúc này, bà cụ trên giường bệnh đã tỉnh lại, nhìn thấy Tô Bạch đứng ở cửa, lên tiếng hỏi thăm.

Tiếng hỏi thăm của bà cụ ngay lập tức đánh thức Lý Tàng.

Khi Lý Tàng nhìn thấy Tô Bạch đứng ở ngoài cửa, trong lòng hắn tràn ngập sợ hãi.

Điều gì đáng sợ nhất khi xem phim kinh dị?

Là kịch bản đáng sợ sao?

Không phải.

So với cốt truyện đáng sợ trong đó, tất nhiên sẽ kinh hoàng hơn nếu ta phát hiện ra rằng kẻ sát nhân trong bộ phim kinh dị đang ở bên cạnh.

Mà điều này, là cảm xúc của Lý Tàng ngay bây giờ.

Chương 339: Bằng chứng cho sự đau khổ

“Ta là anh họ của Lý Tàng.” Tô Bạch bước vào phòng với nụ cười dịu dàng trên môi.

“Anh họ?” Bà cụ nghi ngờ nhìn về phía Lý Tàng ở bên cạnh.

Lý Tàng nghe Tô Bạch nói xong, sắc mặt hơi cứng lại, sau đó mới có phản ứng, nở nụ cười cứng nhắc nói: “Bà Đàm, đây là anh họ của ta.”

“A, là anh họ của tiểu Tàng, ngồi đi, ngồi đi.” Nghe Lý Tàng nói như vậy, bà cụ bèn nhiệt tình để cho Tô Bạch vào, đồng thời kéo một cái ghế đến trước mặt.

“Lý Tàng là một đứa bé ngoan!” Đợi cho Tô Bạch ngồi xuống, bà cụ nắm lấy tay hắn, giọng nói run run.

Tô Bạch có thể cảm giác được rõ ràng tay của bà cụ tương đối dùng sức, dường như không không chế được sức lực của mình.

Một trong những nguyên nhân đó là do thuộc trình tự linh năng.

Nhưng có lẽ cũng vì tâm trạng của đôi phương không ổn định.

“Trong suốt thời gian qua ta đã làm phiền người rồi.” Tô Bạch ôn hòa nói với bà cụ: “Đoạn thời gian trước ta có nghe nói về sự tình của em trai, gia đình người đã góp rất nhiều tiền cho hắn. Nếu như không nhờ các người, hắn có lẽ sẽ gặp nguy hiểm...”

Nghe thấy lời hắn nói, bà cụ hơi giật mình, sau đó lắc đầu cười khổ: “Không có gì, ta và lão gia đều đã gần đất xa trời, có nhiều tiền như vậy cũng vô dụng. Nếu như có thể cứu một đứa bé, khoản tiền kia coi như đã dùng rất đáng giá.”

Nói đến đây, hốc mắt của bà cụ hơi đỏ ửng, không biết đang nghĩ tới điều gì.

Tô Bạch đoán là bà cụ đang nghĩ đến con gái mình.

Nếu hỏi đó Lê Song Song có người giúp đỡ, nàng đã không rơi vào kết cục như thế này.

“Hừ...” Đúng lúc này, ông lão ở bên cạnh tỉnh lại.

“Đây là?” Sau khi Lê Kiệt tỉnh lại, khuôn mặt lộ vẻ khó hiểu nhìn về phía Tô Bạch.

“Đây là anh họ của Lý Tàng, hẳn tới đây gặp Lý Tàng.” Bà cụ cười nói với ông lão.

“Chào, ta là anh họ của Lý Tàng.” Tô Bạch lễ phép chào hỏi ông lão.

“Xin chào, xin chào.” Ông lão cười hiền hậu: “Chúng ta là hàng xóm của Lý Tàng, trong khoảng thời gian này còn nhờ vào Lý Tàng hỗ trợ. Nếu không có hắn, hai người già như chúng ta cũng không biết phải làm sao.”

“Không có, hai người cũng đã giúp hắn rất nhiều.” Tô Bạch cười cười, sắc mặt ôn hòa.

Nhìn thấy Tô Bạch như vậy, Lý Tàng ở bên cạnh càng thêm sợ hãi trong lòng.

Hắn cảm thấy Tô Bạch chẳng khác gì một tên biến thái.

Vừa mới chặt đứt tứ chi của một người mà giờ đã cùng hai người già chuyện trò vui vẻ.

Tình trạng hiện giờ của Tô Bạch rất giống với các triệu chứng của bệnh tâm thần phân liệt.

Sau đó, Tô Bạch và hai người kia nói chuyện phiếm một hồi, rất vui vẻ.

“Đúng rồi, mọi người chắc là vẫn chưa ăn sáng.” Tô Bạch nhìn Lý Tàng nói: “Lý Tàng, chúng ta cùng đi mua bữa sáng thôi.”

“A, không cần... không cần phiền phức như vậy...” Hai người vội vàng từ chối.

Nhưng Tô Bạch vẫn khẳng định đi mua, hai người không lay chuyển được đành để bọn họ đi.

Một lúc sau, Tô Bạch dẫn Lý Tàng ra cửa.

“Nghe nói người đã điều tra thông tin của ta trên mạng.” Khi Tô Bạch đi đến cầu thang, nụ cười trên mặt hắn lập tức biến mất.

Nghe thấy lời nói của hắn, Lý Tàng sửng sò trong giây lát.

Hắn không ngờ Tô Bạch trở mặt nhanh như thế.

Hết như hai con người vậy.

Đương nhiên sắc mặt của Tô Bạch không tốt chút nào.

Hiện giờ hắn đang ở trong tình huống nguy hiểm, bất cứ ai điều tra thông tin của hắn đều đáng được hắn chú ý.

Hơn nữa, việc Lý Tàng điều tra những thông tin như thế này cũng rất nguy hiểm.

Lần này hắn giữ đôi phương ở chỗ của Quản Gia.

Nếu không, vì lần bại lộ này, đôi phương sẽ bị Đồ Long Bộ thanh lý mất.

“Vâng... Đúng thế.” Lý Tàng nuốt một ngụm nước bọt nói.

Tô Bạch bình tĩnh nhìn chăm chăm Lý Tàng, nói: “Năng lực của người là gì?”

Nghe thấy lời nói của hắn, Lý Tàng hơi do dự.

Mặc dù hắn chỉ biết một chút ít chuyện, nhưng hắn cũng rất ý thức về năng lực của mình, đó là một trong những bí mật lớn nhất của hắn.

Nếu nói ra, rất có thể hắn sẽ bị nhắm đến.

Nhưng ngay sau đó, Lý Tàng đã từ bỏ ý định lần trốn.

Nói chung thì, Tô Bạch cũng không có ác ý gì với hắn.

Nếu như hắn che giấu năng lực của mình, ngược lại có thể sẽ lộng xảo thành chuyết.

Nghĩ tới đây, hắn bèn nói: “Năng lực của ta là không chế máy tính, điện thoại di động và các thiết bị khác, khiến những thiết bị này hoạt động theo ý mình”.

“Giống như việc người tìm ra bức chân dung của ta?” Tô Bạch nhíu mày hỏi.

“Không chỉ như vậy.” Lý Tàng lắc đầu, nói: “Ta có thể nhanh chóng tìm kiếm thông tin ở trên mạng. Ngay cả thông tin riêng tư, ta cũng có thể tìm được.”

“Ta còn có thể khống chế nhân vật ảo, chẳng hạn như nhân vật trò chơi, để thực hiện một số chuyển động bình thường.”

“Ta cũng có thể kiểm soát phần mềm và khiến phần mềm vận hành theo ý nghĩ của ta.”

Nghe Lý Tàng nói, Tô Bạch im lặng.

Hắn không ngờ rằng năng lực của tên này lại quỷ dị như vậy.

Đây thực sự là vua của internet.

Sau đó, Tô Bạch lại đột nhiên nghĩ đến.

Năng lực của Lý Tàng mạnh như vậy, Ảnh Tử đã phát hiện ra Lý Tàng bằng cách nào?

Điều này có nghĩa là có một người mạnh hơn cả hắn trên internet?

Lúc này Tô Bạch mới nhớ tới những nghi ngờ trước đây của mình.

Trước đây, khi hắn nhận thấy Quân Gia luôn gọi điện thoại, hắn đã cảm thấy Quân Gia có gì đó quái lạ.

Một người không thể phục vụ chín Ảnh Tử cùng một lúc.

Bây giờ có lẽ hắn đã hiểu tại sao.

“Đi thôi, chúng ta đi mua bữa sáng.” Tô Bạch lắc đầu, nói thẳng.

“Đi mua bữa sáng?” Lý Tàng khẽ giật mình.

Hắn vốn tưởng rằng Tô Bạch định trừng phạt mình, nhưng không ngờ đối phương lại giờ gây lên cao rồi nhẹ nhàng buông xuống.

“Sau này người cô gắng chú ý sử dụng năng lực, nếu không rất có thể xảy ra phiền phức lớn.” Tô Bạch lắc đầu nói.

Lý Tàng nghe vậy, bèn nhớ tới những điều mà Tô Bạch nói vừa rồi.

Đối phương biết hắn tra xét thông tin của mình.

Điều này cũng cho thấy những gì hấn ta làm đã bị bại lộ.

Nghĩ tới đây, Lý Tàng sắc mặt trở nên có chút tái nhợt.

Nếu người hấn gặp không phải Tô Bạch mà là một người như Lâm A Đại thì hấn sẽ gặp nguy hiểm.

Sau đó, Tô Bạch và Lý Tàng mua đồ ăn sáng và ở lại với hai người già thêm một lúc nữa.

Đúng vào lúc này, ở cửa xuất hiện một bóng người.

Người này trông rất nhếch nhác, nhìn bốn người đang tán gẫu cười nói bên trong, trong mắt hiện lên một tia ghen tị.

Hấn tên là Lâm Chí, là cháu ngoại của hai ông bà bên trong.

Nhưng hiện giờ hấn lại không dám tiến vào nơi này.

Bởi vì hấn cảm thấy mình không có mặt mũi để vào đó.

Hấn biết rất rõ mình và cha có ảnh hưởng như thế nào đối với hai người già này.

Dù là lúc ấy có rất nhiều chuyện đều là do cha của hấn làm, Lâm Chí cũng không cho rằng hấn là đúng.

Hấn nhìn thêm một chút nữa, khẽ cắn môi, bước ra khỏi khoa nội trú.

Lúc này Tô Bạch mới liếc mắt nhìn ra bên ngoài, cũng không gọi Lâm Chí / vốn là dự định ban đầu.

Hấn không phải là giới truyền thông thuyết phục Lê Song Song trở về, đương nhiên hấn sẽ không để hai bên gặp nhau chỉ vì cái gọi là trùng phùng.

Hấn đoán rằng nếu hai vị ấy nhìn thấy Lâm Chí, trong lòng họ sẽ chỉ càng thêm khổ sở chứ không vui vẻ gì.

Lâm Chí, là bằng chứng cho sự đau khổ của con gái họ.

Chương 340: Mất điện

Sau đó, Tô Bạch và Lý Tàng mua đồ ăn sáng rồi quay trở lại.

Khi hai người quay lại thì nghe thấy hai ông bà ở bên trong đang nói chuyện với y tá và bác sĩ.

“Chúng ta cảm thấy cơ thể đã tốt hơn rồi, không cần nhập viện nữa.”

“Cái này...”

Bác sĩ có vẻ hơi khó xử.

Lúc trước hắn đã thấy được tình hình của hai vị này, không thể lạc quan được.

Nhưng bây giờ nhìn thấy thần sắc của hai vị, hắn cảm thấy mình đã đánh giá sai ca bệnh.

Hoặc bác sĩ điều trị cho hai người trước đó đã chẩn đoán nhầm.

Nghĩ đến đây, bác sĩ cảm thấy hơi bối rối.

Nếu như chẩn đoán sai, khả năng cao sẽ xuất hiện rắc rối lớn.

“Như vậy đi. Đợi lát nữa ta sẽ tái khám cho hai người, sau khi xác định không có vấn đề gì thì có thể làm thủ tục xuất viện.”
Bác sĩ cười nói với hai người.

“Cảm ơn bác sĩ rất nhiều...” Hai ông bà cảm kích.

Lúc này, Tô Bạch và Lý Tàng cũng bước vào.

“Đúng rồi, hiện giờ hai người còn chưa ăn sáng được, sau khi làm xét nghiệm máu và siêu âm Doppler màu thì có thể ăn.”
Bác sĩ nhìn thấy bữa sáng mà hai người Tô Bạch mang tới, vội vàng nói.

Tô Bạch và Lý Tàng đứng sang một bên, không nói nên lời.

Mua bữa sáng xong rốt cuộc lại không làm gì.

Trong thời gian sau, Tô Bạch và Lý Tàng đưa hai ông bà đi khám bệnh.

Bởi vì khẩn cấp, báo cáo kiểm tra của hai người được đưa ra vào buổi tối.

Theo báo cáo, cả hai đúng là không gặp bất cứ vấn đề gì.

Sau đó, bệnh viện vội vã làm thủ tục xuất viện, mọi người cùng trở về.

Tô Bạch ngồi trong phòng khách.

Bây giờ hẳn đang ở trong nhà của hai ông bà.

Bàn ghế gỗ ở đây có vẻ hơi cũ kĩ nhưng trông rất sạch sẽ.

Ngay cả tủ đựng đồ bên cạnh, tấm kính cũng đã được lau sạch.

Chỉ là có lẽ bởi vì thủy tinh tương đối cũ, mép thủy tinh lộ ra một loại màu xanh lục thủy.

“Ta thực sự đã làm phiền mọi người suốt thời gian qua.” Bà lão bung trà đưa cho Tô Bạch và Lý Tàng.

“Không sao.” Tô Bạch duỗi hai tay ra nhận lấy trà, vừa cười vừa nói.

“Tô Bạch, gần đây người có chỗ ở chưa?” Lúc này, ông Lê nhìn về phía Tô Bạch, dò hỏi.

“Không có.” Tô Bạch lắc đầu, sau đó nói: “Nhưng không thành vấn đề, ta tìm khách sạn nghỉ ngơi một đêm rồi trở về.”

“Chỉ ở đây một ngày thôi sao? Sao không chơi một lát?” Bà lão thắc mắc.

“Không được, ta còn có việc phải làm, lần này ta tới đây để xin nghỉ phép.” Tô Bạch nói với hai người.

Đúng lúc này, bóng đèn đột nhiên vụt tắt, cả phòng tối đen như mực.

“Sao vậy? Mất điện?” Lý Tàng hoang mang hỏi.

Là một người sống lại, người có thể phiên vân phúc vũ trên internet, hẳn đặc biệt nhạy cảm với những chuyện như mất điện.

Tô Bạch khẽ cau mày, hẳn đi tới ban công, nhìn ra bên ngoài thì thấy toàn bộ thành phố đã trở nên tối đen, ngoài một số ánh đèn xe.

“Bị mất điện?”

“Sao tự nhiên mất điện vậy?”

“Mẹ nó! Ta vừa mới chọn anh hùng!”

“...”

Bên ngoài náo động một hồi.

“Ta cảm thấy lần mất điện này không bình thường.” Đứng vào lúc này, Lý bước tới bên cạnh Tô Bạch, trầm giọng nói.

Tô Bạch nhìn Lý Tàng, chờ đợi lời nói tiếp theo của hắn.

“Huyện Bắc Phong đã hơn mười năm không bị mất điện.” Lý Tàng nói tiếp.

“Ừm.” Tô Bạch gật đầu, trầm ngâm một lát.

Hắn cũng cảm thấy việc mất điện lần này có chút kỳ quái.

Là Ảnh Tử, hắn biết rất nhiều điều mà người thường không biết.

Hôm qua, giáo hội Cứu Rỗi đã triển khai kế hoạch Trời Nghiêng, xung đột trực diện với Đồ Long Bộ.

Nói việc mất điện bây giờ không liên quan gì đến chuyện ngày hôm qua, Tô Bạch thực sự không tin.

“Mọi người chờ một chút, ta đi lấy ngọn nến.” Lúc này, ông Lê ở bên cạnh lên tiếng.

“Cái đó, người chuẩn bị đi rồi sao?” Lý Tàng đột nhiên hỏi Tô Bạch.

“Ừm.” Tô Bạch gật đầu: “Mọi chuyện đã làm xong, không cần ở lại chỗ này nữa.”

Nghe hắn nói xong, Lý Tàng hơi bối rối, nói: “Vậy còn ta?”

Sau khi hắn sống lại, lệ khí trong lòng không ngừng tăng lên.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn sẽ có chuyện xảy ra.

Tô Bạch liếc mắt nhìn bên trong, nhìn thấy hai ông bà đều đang bận rộn, nói tiếp: “Người, ta cho người hai lựa chọn, một là ta để người khác tới giúp người xử lý vấn đề của người. Hai là theo ta một lúc.”

“Có sự khác biệt nào giữa hai lựa chọn đó không?” Lý Tàng suy tư một lát rồi hỏi.

“Một cái là người khác xử lý, một cái là ta xử lý.” Tô Bạch vừa cười vừa nói.

Nói cũng có lý.

Lý Tàng bắt lực than thở.

Nói và không nói khác nhau ở chỗ nào?

Nhưng hắn đã sớm hạ quyết tâm và nói: “Ta sẽ đi theo người một thời gian.”

So với việc kết thân với một người xa lạ, hắn cảm thấy hòa hợp với Tô Bạch vẫn tốt hơn.

Trong khoảng thời gian này, hắn đã phát hiện Tô Bạch là một người có điểm mấu chốt.

Đồng thời ở một góc độ nào đó, có vẻ là một người ấp áp.

Một người như vậy rất đáng tin cậy.

Lúc này, gian phòng bên trong đã được chiếu sáng bởi ánh nến.

Ngọn nến mà ông lão sử dụng có màu đỏ và dường như đã được thắp sáng trước đó.

“Đây là cây nến năm ngoái chúng ta mua cho tết Nguyên Tiêu.” Nhìn thấy hai người bọn họ, bà lão ở một bên cười nói với Tô Bạch và Lý Tàng.

Nghe vậy, Tô Bạch gật đầu cười.

Rất nhiều nơi của Liên Bang có phong tục thắp nến đỏ ở lối vào trong tết Nguyên Tiêu.

Nhưng nhiều khi, những ngọn nến sẽ không được thắp sáng hết trong một đêm.

Vậy nên, những ngọn nến được bảo quản và sẽ được thắp sáng trở lại vào tết Nguyên Tiêu tiếp theo.

Sau đó, Tô Bạch nói chuyện phiếm với mọi người một chút rồi rời đi.

Trước khi rời đi, hắn và Lý Tàng trao đổi phương thức liên lạc, đồng thời nói với Lý Tàng một vài chuyện.

Thân phận này của hắn vẫn còn có vấn đề.

Trước đó hắn nói với hai vị kia mình là anh họ của Lý Tàng.

Sơ hở duy nhất trong chuyện này là cha mẹ của Lý Tàng.

Lỡ một lúc nào đó, hai ông bà sẽ nói với cha mẹ của Lý Tàng về việc này, thì có thể sẽ xảy ra vấn đề.

Vì vậy, Tô Bạch yêu cầu Lý Tàng phải trực tiếp thú nhận với cha mẹ mình, nói rằng hắn là bạn bè là được.

Khi đi xuống lầu, cơ mặt hắn dần dần vận vẹo, thay đổi thành bộ dạng ban đầu.

“Ông chủ.”

Khi hắn đến cửa tiểu khu, Triệu Tứ Nhi đi tới cùng với hai thuộc hạ của mình.

“Ông chủ, chúng ta thấy tên nhóc đó cứ lén lút ở đây suốt.”
Triệu Tứ Nhi thấp giọng nói.

Tô Bạch gật đầu.

Người Triệu Tứ Nhi nói chính là cháu ngoại của hai ông bà lúc này, Lâm Chí.

Kể từ khi Lâm A Đại chết, Lâm Chí vẫn luôn lang thang gần hai người.

“Ông chủ, chúng ta có nên xử lý hắn không?” Giọng nói của Triệu Tứ Nhi khá lạnh lùng.

Tô Bạch kinh ngạc nhìn Triệu Tứ Nhi.

Hắn không ngờ tên này lại dũng cảm đến mức dám giết người.

Điều này học từ ai vậy?

“Không cần.” Tô Bạch lắc đầu, nói.

Hắn không có ác ý gì đối với Lâm Chí.

Sự ra đời của hắn là một bi kịch.

Sinh ra trong một gia đình như vậy, một đứa trẻ không có quyền lựa chọn.

“Các người cố gắng chăm sóc cho người của gia đình này, để bọn họ sống yên ổn.” Tô Bạch nói đến đây, dừng một chút rồi nói tiếp: “Đương nhiên, nếu như Lâm Chí có làm điều gì tổn thương đến hai ông bà, các người có thể đưa hắn đến cục cảnh sát.”

“Không cần giết người.” Tô Bạch cười nói.

Đột nhiên, hắn nhớ ra chuyện gì đó, nhìn về phía Triệu Tứ Nhi: “Qua một khoảng thời gian ngắn ăn tết, các người có thể tự mình thu xếp thời gian nghỉ ngơi. Chỉ cần để một người ở đây là được.”

“Vâng, ông chủ.” Triệu Tứ Nhi lên tiếng.

“Ừm, đi đến trạm xe lửa đi.” Tô Bạch gật đầu, đi về phía ô tô bên cạnh.

Phỏng chừng nhiệm vụ ước nguyện của Lê Song Song sẽ không hoàn thành nhanh chóng như vậy, dù sao khiến người ta cảm thấy hạnh phúc chẳng đơn giản gì.

Ngược lại nhiệm vụ ước nguyện của Vương Húc có thể hoàn thành.

Dù sao nhiệm vụ của Vương Húc chỉ là về nhà.

Hiện giờ hắn đang mang theo một phần thịt của đôi phương, ước chừng trong thời gian ngắn có thể hoàn thành nhiệm vụ ước nguyện.

Chương 341: Giáo hội Cứu Rồi không thuộc thế giới này

Lão Miêu: Điên rồi, điên rồi, điên rồi... Mẹ nó, các người biết không? Giáo hội Cứu Rồi thật điên rồ! Hai thành phố trực tiếp trở thành đồng đồ nát. Bảy trăm nghìn người bị mất liên lạc!

King Kong: o (π ~ π) o Vừa rồi mất điện! Không có wifi, không chơi được game. Trò chơi của ta! Trò chơi của ta!!!

Phi Huyền: Không có hình, không rõ chân tướng!

Lão Miêu: Hình ảnh.jpg, hình ảnh.jpg, hình ảnh.jpg

Lão Miêu: Ta đang ở hiện trường!!!

Thành phố Long Khê, một con mèo liên tục dùng chân gõ vào màn hình điện thoại và mỉm cười.

Demo, có hình ảnh và có chân tướng ở đây, phải không?

Phi Huyền: Hầy, ta vẫn thích hình ảnh của chị gái Tiểu Chiêu, tấm lụa đen của chị lần trước đẹp quá.

Nhìn thấy tin nhắn này, khoe miệng của mèo mướp giật giật, sau đó bắt đầu gõ chữ.

Cuối cùng, nó còn gõ mạnh vài phát.

Lão Miêu: Ta cũng muốn xem!!!

Hoa Tuyết: Ta cũng muốn xem.

Học Giả: ... Các người có thể nhìn trọng điểm không, giáo hội Cứu Rồi đang ngày càng ngang ngược.

Tô Bạch nhìn tin tức này, dừng lại, gõ chữ.

Mặt Thú: Học Giả, ta cũng muốn biết tại sao những giáo hội Cứu Rồi này lại điên rồ đến vậy. Bọn họ đang làm gì thế?

Học Giả: Cái này liên quan đến rất nhiều chuyện, ta không biết liệu mình có nên nói ra một số chuyện hay không. Ta chỉ có thể nói là những người của giáo hội Cứu Rồi có quan niệm

khác với chúng ta. Chuyện này vẫn là xuất phát từ nguồn gốc của giáo hội Cứu Rỗi.

Học Giả: Các người đều biết đó, giáo hội Cứu Rỗi được lập nên bởi Nữ thần cứu rỗi, đúng không?

King Kong: Ta không biết...

Tiểu Chiếu: Người im đi...

Học Giả: ...

Học Giả: Thật ra giáo hội Cứu Rỗi đã tồn tại hàng trăm nghìn năm. Nghe nói rằng Nữ thần cứu rỗi vẫn luôn bị Đồ Long Bộ truy sát. Ta cũng không biết có phải hay không.

Quản Gia: Đó là sự thật.

Thật ra, Nữ thần cứu rỗi đã bị giết 13 lần. Bây giờ là Nữ thần cứu rỗi thứ 14.

Người lính: Thì ra là thế.

Tô Bạch hơi nhú mày khi nhìn thấy lời nói của người lính.

Thì ra là thế có nghĩa là gì?

Chẳng lẽ đối phương từng giết Nữ thần cứu rỗi sao?

Học Giả: Nữ thần cứu rỗi đã chết, vậy tại sao giáo hội Cứu Rỗi vẫn chưa có dấu hiệu sụp đổ?

Quản Gia: Bởi vì Nữ thần cứu rỗi mới sẽ có ký ức của người trước. Trong lòng tín đồ, nàng chính là bất tử và toàn năng.

Quản Gia: Được rồi, người nói tiếp đi, ta sẽ không ngắt lời.

Học Giả: Được rồi, ta sẽ tiếp tục nói.

Học Giả: Chính là bởi vì Nữ thần cứu rỗi luôn tồn tại nên niềm tin của nàng là bất diệt. Cái tên cứu rỗi có một số ý nghĩa. Một là tín đồ nông cạn, những tín đồ đều là những người bình thường tập trung thành.

Những người này, bị tẩy não bởi giáo lý cứu rỗi, họ tin rằng chỉ cần họ tin vào giáo lý cứu rỗi, họ sẽ có một cuộc sống hạnh phúc.

Ngoài ra, vì các quy tắc trong giáo hội Cứu rỗi, rất nhiều thành viên của giáo hội Cứu rỗi giúp đỡ lẫn nhau. Vì vậy, nhiều tín

đồ nông cạn tin vào giáo lý cứu rỗi làm mọi việc đều suôn sẻ, điều này khiến họ càng tin vào giáo lý của giáo hội Cứu rỗi.

Học Giả: Khi những người này tin vào giáo hội Cứu rỗi, sẽ có những người đứng đầu giáo hội Cứu rỗi sẽ dùng phương thức xâm nhiễm để khiến những người này trở thành những người trung thành hết mực với giáo hội Cứu rỗi một cách vô tri vô giác.

Phi Huyền: Vậy thì có liên quan gì đến việc giáo hội Cứu rỗi trở nên điên cuồng như vậy?

Học Giả: Tất nhiên là có mối quan hệ nhất định. Bởi vì cao tầng của Giáo hội Cứu rỗi không thuộc về thế giới này. Họ phải có những người trung thành hết mình để thực hiện kế hoạch Thiên Khuynh.

Phi Huyền: Không thuộc về thế giới này? Là ý gì? Chẳng lẽ còn có thế giới khác?

Thấy vậy, Tô Bạch lâm vào trầm tư.

Học Giả nói rằng cao tầng của giáo hội Cứu rỗi không thuộc thế giới này.

Điều đó có nghĩa là giáo hội Cứu rỗi thuộc về thế giới khác mà hần đã đến?

Giờ khắc này, trong đầu Tô Bạch đột nhiên xuất hiện dáng vẻ của người khổng lồ, người có màng và xà long.

Con người trong thế giới đó, ngoài việc biến thành những hình dáng kỳ dị này, liệu những người bình thường có sống sót không?

Lúc này Tô Bạch cảm thấy được rất nhiều chuyện đều sắp trở nên rõ ràng.

Sau đó, hần tiếp tục nhìn vào điện thoại.

Lúc này cả nhóm đã vỡ tổ.

Người lính: Có thực sự là có một thế giới khác không?

Phi Huyền: Chết tiệt, đại khái là ta biết lũ quái vật trong cảm địa đã xuất hiện như thế nào rồi.

Hoa Tuyết: Họ có phải là người ngoài hành tinh không?

“...” Đám người lúc này trở nên ồn ào.

Chỉ có điều phần lớn đều là người lính, Phi Huyền, Hoa Tuyết và King Kong tranh cãi. Tô Bạch, Quản Gia, lão Miêu, Học Giả và Tiểu Chiêu không nói.

Lúc này, Phi Huyền cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Phi Huyền: Hừ, rốt cuộc các người đang trốn cái quái gì vậy, a a a, đừng giấu nữa, a a, ách ách ách không muốn đâu...

Tiểu Chiêu: ...Người giỏi đánh không? Đừng nói chuyện bằng tin nhắn, được không? Còn người đang làm gì thế?

Phi Huyền: Được, ta không làm gì cả a a a a!

King Kong: Làm cái gì đó? Chơi game à?

Mặt Thú: Giấu cái gì?

Quản Gia: Chuyện này không thích hợp để các người biết. Khi nào các người lấy được Lưỡng Giới Châu thì mới có thể đến thế giới kia.

Quản Gia: Hình ảnh.jpg

Quản Gia: Đây là Lưỡng Giới Châu, nếu có được thứ này, ta sẽ nói cho các người thao tác thế nào. Đồng thời cũng cho biết một số thông tin về dị thể giới.

Quản Gia: Hiện giờ, chỉ có một đôi Lưỡng Giới Châu được mua bán. Cần một triệu điểm cống hiến. Một triệu điểm cống hiến này không thể quy đổi thành tiền mặt, nó là thật.

Quản Gia: À đúng rồi, ở đây ta còn có một bản tóm tắt về ảnh hưởng của kế hoạch Thiên Khuynh của giáo hội Cứu rỗi lần này. Ta sẽ tải nó lên nhóm ngay bây giờ.

Thành viên đầu tiên của nhóm, người quản lý video đầu tiên, đã tải lên tệp nhóm “Tóm tắt về kế hoạch Thiên Khuynh của giáo hội Cứu rỗi.docx”.

Sau đó, cả nhóm bùng nổ.

Rất nhiều người cũng đang thảo luận về chuyện dị thể giới.

Tô Bạch nhìn tin tức trong nhóm, suy nghĩ một chút, cũng không tham gia thảo Tệp nhóm có tổng cộng hơn 30.000 từ.

Trong tài liệu này đã nói rất nhiều về kế hoạch của giáo hội Cứu rỗi và nội dung về cuộc giao chiến giữa Đồ Long Bộ và giáo hội Cứu rỗi.

Hơn nữa, trong đó còn có một báo cáo về ảnh hưởng của kế hoạch Thiên Khuynh.

Trong đó, Tô Bạch bị thu hút bởi một trong những thứ được nhắc đến bên trong.

“Theo hồ sơ của bộ phận nghiên cứu, tại các địa điểm mục tiêu trong kế hoạch Thiên Khuynh đều xuất hiện tình huống gia tăng nồng độ linh năng. Trong số đó, nồng độ linh năng ở thành phố Long Khê và thành phố Gotham đã đạt tới 30,21 lần so với ban đầu.

Điều này sẽ ảnh hưởng đến nồng độ linh năng trên toàn thế giới và nó cũng sẽ ảnh hưởng đến việc sử dụng điện năng của con người trong tương lai. Dự tính trong khoảng thời gian sau, dòng điện dày đặc đạt đến 36% mới để người bình thường có thể sử dụng điện bình thường”.

Thấy vậy, Tô Bạch mới hơi hiểu ra.

Trước đây, hắn cảm thấy việc mất điện có khả năng liên quan đến kế hoạch Thiên Khuynh.

Suy cho cùng, khoảng cách thời gian giữa hai người là quá gần.

“Dòng điện dày đặc của linh năng...” Tô Bạch ở trong lòng lẩm bẩm mấy chữ này, khẽ cau mày.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy mấy chữ như vậy.

Nhưng ngay sau đó, giữa đôi lông mày của Tô Bạch giãn ra.

Mặc dù không hiểu rõ lắm, nhưng có thể đoán được đó là đường rút do Đồ Long Bộ chuẩn bị.

Chương 342: Nhạc đệm

“Sau này chuyện ở đây đều nhờ vào ngươi.” Tô Bạch nhìn Triệu Tứ Nhi cười nói.

Ngay lập tức, hắn mở cửa xe và bước vào ga xe lửa.

Khi hắn bước đi chậm rãi, ngoại hình của hắn dần dần bắt đầu điều chỉnh.

Sự điều chỉnh này tuy rất chậm, nhưng nếu lúc trước có người liếc mắt nhìn hắn, mấy giây sau lại nhìn hắn, nhất định sẽ không nhận ra hắn là người.

Lúc họ đến cửa soát vé, Tô Bạch đã trở thành một người khác.

Tại cửa soát vé, Tô Bạch quét chứng minh thư và vào thẳng ga tàu.

Sự cố mất điện này kéo dài khoảng nửa tiếng đồng hồ, giờ đã có điện rồi.

Đoán chừng lý do cho việc lắp đầy dòng điện linh năng của Đồ Long Bộ.

“Tứ ca, ngươi có nghĩ ông chủ của chúng ta có hơi kỳ lạ không?” Sau khi Tô Bạch bước vào, hai người ngồi trong xe của Triệu Tứ Nhi, hỏi.

“Đúng vậy, ta thật sự thấy rất lạ, tại sao ông chủ và hai lão nhân gia đó không quen biết nhau, vậy mà lại còn che chở cho nhau như thế.” Đôi phương gật đầu nói...

Mà Triệu Tứ Nhi nghe được lời nói của hai người thì nói:

“Chuyện của ông chủ, chúng ta không cần lo nhiều. Chúng ta chỉ cần làm tốt mọi việc theo lời hắn là được rồi. Với lại đang ở bên ngoài, ít nói chuyện phiếm về ông chủ đi.”

Khi cả hai nghe thấy lời của hắn, họ ngay lập tức im lặng.

Mặc dù Triệu Tứ Nhi đi cùng với bọn họ, nhưng hắn lại không giống với bọn họ.

Trước đây Triệu Tứ Nhi là một người lính.

Thậm chí nếu không phải vì lúc trước trong nhà của đôi phương xảy ra chuyện làm hấn phải giải ngũ, thì bây giờ hấn đã được thăng cấp hạ sĩ quan rồi.

Nhìn thấy bộ dạng của hai người bọn họ, giọng nói của Triệu Tứ Nhi nhẹ đi một chút: “Ông chủ đã nói rồi, chúng ta hãy thay phiên nhau về nhà nghỉ Tết. Như vậy đi. Tống Thuận Toàn, người về thu dọn đồ đạc về nhà ăn Tết, để cả hai chúng ta ở chỗ này quan sát.

Sau mười ngày, người trở lại và đổi cho Lý Xương Hiếu. “

Hai người đều sưng sờ, sau đó trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

“Được rồi, mấy ngày trước Tam ca của các người hấn là cũng nghe được rồi.” Lúc này, Triệu Tứ Nhi đột nhiên nói: “Giai đoạn gần đây rất đặc biệt, không ai được phép gây chuyện. Nếu không thì sẽ xảy ra vấn đề. Không được ngó ngán.”

Nghe thấy lời của hấn, hai người gật đầu ngay lập tức.

Bên kia, Tô Bạch soát vé rồi tiến vào sảnh chờ.

Khi bước vào đây, hấn có vẻ hơi không ăn khớp với những người xung quanh,

Bởi vì hầu hết những người xung quanh đều túi lớn túi nhỏ.

Cho dù có mang ít đồ thì ít nhất cũng phải mang theo một chiếc túi nhỏ.

Chỉ có một mình hấn, không mang theo bất cứ thứ gì.

Có vẻ như hấn đến đây không phải để ngồi xe.

Vì vậy, một lúc sau, Tô Bạch đã thu hút sự chú ý của một số người.

Tô Bạch đang nghịch máy đọc màn hình trí thức trong tay, trong lòng khẽ thở dài.

Có lẽ là do gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, làm hấn có một chút sơ suất.

Lúc này Tô Bạch có thể cảm giác được rõ ràng, ở lâu hai cách đó không xa, trên nhà ăn có một người thanh niên đang nhìn mình.

Ở bên cạnh hắn cũng có một số người giống như khách du lịch, đang đi lại xung quanh.

Còn có một người đàn ông trung niên ngồi ở chỗ ngồi phía sau, cũng có lúc chú ý tới hắn.

Trong cảm giác của Tô Bạch, hắn có thể cảm giác được rõ ràng rằng trong sảnh chờ lớn, những người đi xung quanh đều mang theo súng lục.

Chắc bọn họ là cảnh sát mặc thường phục.

Còn người ở nhà ăn lầu hai và người ngồi sau hắn, trên người cũng toát ra sự dao động của linh năng, là người linh năng cấp D.

Tô Bạch trầm tư một lát, chậm rãi duỗi tay ra, với tay vào trong ngực.

Theo động tác sờ tay vào trong ngực của hắn, cả người cảnh sát mặc thường phục đều căng thẳng và lập tức đi về phía bên này.

Mà thanh niên trên lầu và người đàn ông trung niên phía sau hắn lập tức nhìn chăm chăm vào hắn.

Trong lúc nhất thời, cảnh tượng một bầu không khí tràn ngập sự lạnh lẽo.

Nhưng ngay sau đó, Tô Bạch lấy ra một tờ giấy chứng nhận, đưa cho người đàn ông trung niên phía sau.

Người đàn ông trung niên giật mình khi thấy hành động của hắn, rồi im lặng nhận lấy.

Sau hành động đó, các cảnh sát mặc thường phục đi tới lại bắt đầu giả làm khách du lịch.

Sau đó, người đàn ông trung niên ngồi phía sau Tô Bạch lúc này nói gì đó vào tai nghe.

Ngay lập tức, một số cảnh sát mặc thường phục và người linh năng ở tầng trên quay mặt đi chỗ khác.

Sau đó, người đàn ông trung niên đứng dậy, chào và rẽ vào một góc, đi về phía bên cạnh.

Khi đi ngang qua gần Tô Bạch, hắn bình tĩnh giao văn kiện cho Tô Bạch.

Tô Bạch cất tài liệu tiếp tục chờ xe.

Giấy chứng nhận mà hắn đưa, đương nhiên là giấy chứng nhận của Đồ Long Bộ.

Còn người đàn ông trung niên chắc là sẽ đi xác minh.

Tô Bạch cảm giác xung quanh bằng cảm giác đã thú, thấy rằng giới nghiêm ở nhà ga xe lửa thực sự nghiêm túc.

Ở đây, hắn chỉ phát hiện có chín người linh năng, còn cảnh sát mặc thường phục là hơn năm mươi.

Hắn đoán đây là một trong những ảnh hưởng của kế hoạch của Thiên Khuynh.

Trước đây, khi hắn tay không ngồi trong xe lửa như thế này, chuyện như vậy sẽ không bao giờ xảy ra.

“Các vị hành khách, buổi kiểm tra vé tàu K3938 từ thành phố XN đến thành phố Giang Hải đã bắt đầu. Hành khách mua vé tàu K3938, vui lòng...”

Sau nửa tiếng, thông báo vang lên.

Thấy vậy, Tô Bạch cũng bắt đầu xếp hàng.

Mà điều khiến hắn cảm thấy hơi ngạc nhiên là người linh năng, người trung niên và tên thanh niên kia thật sự xếp hàng cùng nhau.

Chẳng lẽ những người này còn nghi ngờ mình?

Tô Bạch trong lòng có chút không tin.

Nhưng ngay sau đó, hắn đã phủ nhận suy đoán của mình.

Thân phận của hắn là do Quân Gia làm.

Mặc dù không biết thân phận cụ thể của Quân Gia, nhưng có lẽ hắn có thể đoán được rằng Quân Gia là một trong những người ra quyết sách của Liên Bang.

Người như vậy, làm danh tính, làm giấy chứng nhận hoàn toàn không phải là loại giấy chứng nhận của những kẻ buôn bán giả mạo.

Loại giấy chứng nhận này là hoàn toàn phù hợp với các thủ tục thông thường.

Giấy chứng nhận là hoàn toàn xác thực.

Hắn đoán đây chỉ là một sự trùng hợp.

Đúng lúc này, điện thoại của Tô Bạch vang lên.

Hắn nhìn vào điện thoại thì thấy đó là tin nhắn Quản Gia gửi tới.

“Danh tính của người vừa bị người ta kiểm tra, không phát hiện ra vấn đề gì. Tuy nhiên, vì danh tính và quyền hạn của người, người tạm thời bị chuyển sang làm nhiệm vụ gác tàu.

Chuyện cụ thể, đợi người lên tàu thì sẽ biết. Sau khi lên tàu, người chờ một chút, không về chỗ ngồi ban đầu, người đến toa số 9, vị trí 3C.

Sau khi người lên tàu sẽ có người ở đưa vé cho người.

Đương nhiên, nếu như người muốn từ chối nhiệm vụ này, có thể nói cho ta biết, ta sẽ thao tác ở đây một phen.”

Tô Bạch nhìn tin nhắn, lập tức hiểu ra.

Hóa ra nhóm người này tham gia làm nhiệm vụ gác tàu.

Quả nhiên là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

ghĩ đến đây, Tô Bạch dừng lại, sau đó gõ: “Nội dung cụ thể của nhiệm vụ này là gì?”

Một lúc sau, Quản Gia gửi tới một tin nhắn.

Tô Bạch vừa nhìn, trong lòng cũng sáng tỏ.

Nhiệm vụ này chủ yếu là bảo vệ an toàn cho hành khách trên xe, trên đường có xảy ra tai nạn thì bảo vệ bất cứ lúc nào.

Ngay lập tức, Tô Bạch nhận nhiệm vụ.

Đây không phải vấn đề lớn, cho dù không có nhiệm vụ gì, hắn cũng sẽ làm.

Chương 343: Để xe lửa dừng lại

Sau khi vào chỗ ngồi, Tô Bạch ngồi tại chỗ.

Sau đó không biết có phải là do Đồ Long Bộ sắp đặt hay không mà hắn là người duy nhất trong hàng của này.

“Xin chào, tiên sinh, đây là cơm hộp người đã gọi.” Không lâu sau khi tàu bắt đầu chạy, một người phục vụ đi tới và đưa một hộp cơm cho Tô Bạch.

“Cảm ơn.” Tô Bạch nhận lấy cơm hộp, lễ phép cảm ơn.

Sau khi người phục vụ rời đi, hắn mở hộp cơm lấy vé và tai nghe ra.

Hắn lấy vé và tai nghe, nhắm mắt chuẩn bị đi ngủ.

Hắn đã không ngủ cả một ngày.

Lúc này là lúc ngủ bù.

“Ù ù ù...” Tiếng tàu hỏa di chuyển trên đường ray vang lên.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, thỉnh thoảng có tiếng người và tiếng nô đùa của trẻ con vang lên...

Đến rạng sáng, tiếng nói dần nhỏ đi rất nhiều.

Nhiều người đều đã ngủ.

“Ù ù ù...”

Tô Bạch đang ngủ say thì cau mày, đột nhiên mở mắt ra.

Hắn nhìn ra cửa sổ.

Lúc này bên ngoài trời tối đen như mực.

Sau đó Tô Bạch lấy điện thoại ra xem giờ.

Thời gian hiển thị là 03:34.

Tô Bạch cau mày.

Không hiểu sao trong lòng hắn luôn có một cảm giác không yên tâm.

Mà cảm giác này đến từ đâu, hắn cũng không nói nên lời.

Nhưng Tô Bạch cảm thấy, cảm giác này nhất định không phải không có căn cứ mà đến.

Dù sao thì cảm giác của hắn đã gần đạt đến một trăm điểm.

Hoàn toàn không thể để ảo giác và những thứ tương tự ảnh hưởng đến hắn.

“Có chuyện gì vậy?” Một giọng nữ khẽ vang lên bên cạnh hắn.

Đó là Dư Linh.

“Không biết, ta luôn cảm thấy có gì đó không ổn.” Tô Bạch lắc đầu, nhíu mày thật chặt.

Sau đó nhất định là có chuyện xảy ra, nếu không, hắn sẽ không bao giờ có cảm ứng.

Nghĩ đến điều này, cảm giác dã thú của Tô Bạch lan tràn cả đoàn tàu.

Sau đó, hắn cảm giác toàn bộ đoàn tàu, cộng với hai người linh năng đã đi cùng với hắn và sáu người linh năng.

Ngoài ra, có năm khí tức tương đối yếu.

Có lẽ là người thức tỉnh.

Ngoài ra, không có gì khác thường.

Thu hồi cảm giác, Tô Bạch nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nếu nguy hiểm không đến từ trong xe lửa, vậy thì rất có thể là từ bên ngoài xe.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch lập tức bật micro của tai nghe lên.

“Ta là Chim Xanh, ta cảm thấy có điều gì đó không ổn, hy vọng đoàn tàu dừng lại ngay lập tức.”

Hắn trầm giọng nói.

Khi lời nói của hắn thốt ra, các thành viên của Đồ Long Bộ trên những xe khác lập tức mở to mắt.

Người này, lại muốn ngừng chạy?

Điên rồi sao?

Xe lửa không phải là ô tô, người muốn dừng là dừng được.

“Người có biết hậu quả của chuyện này không?” Trong tai nghe vang lên một giọng nam.

“Ta biết.” Tô Bạch trầm giọng nói.

“Được.” Giọng nam đáp lại.

Thấy vậy, Tô Bạch bèn tắt micro.

“Ông chủ, người có nghĩ họ sẽ dừng tàu không?” Dư Linh ở bên cạnh dò hỏi.

“Sẽ.” Tô Bạch nhìn màn đêm đen kịt bên ngoài, đáp.

Đúng lúc này, tốc độ của đoàn tàu đột ngột giảm tốc độ và một lúc sau mới dừng lại ở ven đường.

“Có chuyện gì vậy? Tại sao tàu lại dừng?” Một người tỉnh dậy, nhìn thấy cảnh tượng dừng lại đột ngột không khỏi thắc mắc.

Một số người chưa ngủ cũng trở nên khó hiểu khi nghe những lời hăn nói.

Một lúc sau, bên trong buồng xe trở nên ồn ào.

“Chào buổi tối, các vị hành khách, vì phía trước có sạt lở đất nên tạm thời không thể đi qua được. Hiện giờ đang sửa chữa khẩn cấp. Vui lòng ngồi tại chỗ và đừng đi lại lung tung...”

Lúc này, thông báo vang lên.

Nghe giọng nói, Tô Bạch lập tức cảm thấy được tầm quan trọng của thân phận.

Nếu không có thân phận của Đồ Long Bộ, tuyệt đối khó có thể ngăn cản đoàn tàu này.

“Chim Xanh, bây giờ người đến toa tàu số 5.” Đúng lúc này, giọng nói của người đàn ông trung niên vang lên trong tai nghe.

“Được.” Tô Bạch đáp một tiếng, sau đó đứng dậy đi tới toa tàu số 5.

“Này, chàng trai, không phải cấp trên nói không được đi lung tung sao?” Đúng lúc này, một ông lão nhìn thấy Tô Bạch đi

lại, không khỏi khuyên ngăn dừng lại.

“Ngại quá bác à, ta đi gặp bạn gái.”

Tô Bạch bất lực nói với ông lão.

Ngay lập tức, hắn lại đi ngược dòng người và đi về phía toa số 5.

Dọc đường cũng có một số người chắn đường.

Nhưng đều bị Tô Bạch nhẹ nhàng đẩy ra.

Lúc này, hắn không có thời gian lãng phí với những người này.

Khi đến toa số 5, hắn nhìn thấy 6 người linh năng và 5 người thức tỉnh mà trước đây hắn coi là dã thú.

“Ta muốn hỏi một chút, tại sao người muốn chúng ta dừng tàu.” Vừa vào toa, người đàn ông trung niên lập tức lớn tiếng hỏi.

Những người khác cũng tỏ ra dò xét.

Một chuyến tàu với hơn hai nghìn hành khách.

Nếu không có lời giải thích xác đáng cho vấn đề này, rất có thể sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Tô Bạch liếc nhìn mọi người, dừng lại và nói: “Ta là người linh năng hệ cảm giác, vừa rồi ta đã cảm giác được nguy hiểm.”

Nghe thấy lời hắn nói, mọi người ở hiện trường đều ngơ ngác nhìn nhau.

Bọn họ không ngờ rằng đôi phương lại đưa ra lời giải thích như vậy.

Nếu thật sự xảy ra chuyện gì đó thì không sao, nếu sau này không có chuyện gì xảy ra, ước chừng sẽ xảy ra vấn đề lớn.

“Àm ăm...”

Một tiếng gầm quĩ dị đột nhiên vang lên.

Mọi người bỗng thấy choáng váng.

Trong không gian, dường như có thứ gì đó đang ma sát dữ dội.

Tô Bạch nhận ra được điều này, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Loại cảm giác này hắn đã từng gặp phải trước đây.

Hơn nữa, mới hôm qua.

Khi bước vào dị giới ngày hôm qua, hắn đã trải qua loại chuyện này.

Vào thời điểm đó, có một vị thần vượt không gian và muốn đến thế giới này.

Chẳng qua là lúc ấy có một người sống lại cấp Giao thần bí đã chặn lại vị thần kia, kết quả là đối phương không thể thành công vượt qua.

Nhưng bây giờ, cũng không có sự bảo vệ của người sống lại cấp Giao.

Sắc mặt Tô Bạch hơi tái nhợt.

“Chi chi chi kít...” Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một tiếng kêu quái dị.

m thanh dồn dập khiến màng nhĩ hơi đau.

Nghe được âm thanh này, Tô Bạch lập tức dùng cảm giác đã thú lan tràn ra chung quanh.

Ngay lập tức, hắn phát hiện ra rằng có một thứ gì đó tương tự như một con dơi đang bay tới đây ở phía xa.

Tô Bạch nhìn kỹ thì thấy là con vật đó, tứ chi dài, cả người lông lá dài như khi, nhưng bên sườn lại có đôi cánh dài mỏng.

Một dị nhân của dị thế giới.

Dị nhân là tên mà Tô Bạch tự lấy.

Cái chính là loại người này là người, nhưng không có cái gì gọi là người bình thường.

“Bọn họ đến rồi!” Tô Bạch hét về phía đám người.

Ngay sau đó, cánh tay hắn chọt đập mạnh vào kính và nhảy ra khỏi toa tàu.

Sau khi đi ra, hắn lập tức tìm một cái dốc đất nằm xuống, lấy ra Ác thú số 1 từ trong không gian linh tính ra, nhanh chóng

điều chỉnh lại.

Bây giờ hẳn còn lại mười viên đạn.

Có lẽ hẳn có thể đánh bại một vốc thần.

Về phần những dị nhân đó, chúng sẽ được giao cho người của Đồ Long Bộ.

Với năng lực của người linh năng và sự hỗ trợ của những người mặc thường phục khác trên xe, việc bảo vệ đoàn tàu trong một khoảng thời gian sẽ không có vấn đề gì.

Nhìn thấy cảnh này, những người khác đều chết lặng.

Ở trong mắt bọn họ, Tô Bạch đã trốn tránh.

Đó là lần đầu tiên họ nhìn thấy một đồng nghiệp bỏ chạy khi thấy nguy hiểm.

Nhưng ngay sau đó, tất cả mọi người không do dự, lập tức chuẩn bị chiến đấu.

“Nếu phải chết, người của Đồ Long Bộ nhất định phải chết trước mặt người bình thường.” Người đàn ông trung niên lấy ra khẩu súng trường tự động trên người, hét vào mặt mọi người.

“Vâng!” Mọi người đồng thanh đáp lại.

Hành vi ‘bỏ trốn’ của Tô Bạch không ảnh hưởng đến bọn họ.

Chương 344: Ánh mắt tham lam

“Hừ...”

Tô Bạch nhìn thẳng về phía trước, nằm trên mặt đất điều chỉnh trạng thái của mình.

Bây giờ cảm giác dã thú của hắn có thể cảm giác được bốn hoặc năm km.

Vào lúc này, hắn có thể ‘nhìn thấy’ được rõ ràng có một dực nhân nhảy ra khỏi khoảng không, lao về mọi hướng.

Những tiếng kêu lan rộng cả một góc trời.

May mắn thay, đoàn tàu dừng lại từ sớm.

Nếu không, khi tàu chạy đến vị trí đó, rất có thể bị dực nhân trực tiếp nhấn chìm.

“Pằng pằng pằng!!!”

Đúng lúc này, một tiếng súng vang lên.

Dực nhân tới vị trí của tàu đã trực tiếp bị cảnh sát mặc thường phục đánh hạ.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Nghĩa, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, lực lượng +2.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Động, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, tinh thần +2.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Cách, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, thiên phú toán học +2.”

“ ... ”

Những dực nhân bị đánh chết, thông tin nhập vào trong đầu của Tô Bạch.

Nhận được những thông tin này, Tô Bạch trong lòng cũng xác nhận suy đoán của mình...

Những quái vật này thật sự là dị nhân.

“Sắp có chuyện không hay.” Tô Bạch trong lòng thầm nói.

Dị nhân không phải là dã thú, sẽ chạy khi nghe thấy tiếng súng.

Những dị nhân này có trí tuệ của một đứa trẻ không dưới mười tuổi.

Nổ súng như thế này sẽ chỉ thu hút những dị nhân khác tới đây.

Sau đó, quả nhiên là như hắn dự đoán.

Có một tiếng kêu quái lạ trong không trung.

“Người! Người! Người!!!”

Bên trong tiếng kêu đó, tràn đầy tham lam điên cuồng.

“Người!”

“Người!”

“Người!”

“...”

Theo tiếng kêu này, những dị nhân khác cũng hét lên cùng một giọng.

Loại âm thanh này giống như tiếng kêu của núi, tiếng gào của biển, khiến những người bình thường trên tàu tái mặt, rơi vào sợ hãi.

“Rầm!”

“Rầm!”

“Rầm!”

“...”

Dị nhân liên tục va vào đoàn tàu, muốn xông vào trong đó nuốt chửng con người.

Ngay lập tức, không ngừng vang lên tiếng khóc, tiếng mắng và tiếng la hét.

Nhưng ngay sau đó, tiếng súng nối tiếp nhau vang lên.

Những dực nhân đó kêu lên thảm thiết.

Chính cảnh sát mặc thường phục trên tàu và các thành viên của Đồ Long Bộ đã phát động phản công.

Tình hình chiến đấu trên tàu rơi vào tình trạng lộn xộn trong một thời gian.

Lúc này Tô Bạch vẫn nằm trên sườn đồi, bất động.

Ngay cả khi một số dực nhân bay qua hắn, hắn cũng không thực hiện bất kỳ cử động nào.

Giống như trận chiến lúc này không liên quan gì đến hắn.

Tô Bạch dùng khả năng áp chế khí tức mà áp chế tất cả khí tức, hắn nhìn chăm chăm về phía trước.

Trận chiến thuộc về hắn vẫn còn ở phía trước.

Tô Bạch lúc này mới đưa ngón tay bóp cò súng để trấn an tinh thần.

Hắn đang chờ đợi thần xuất hiện.

Biết càng nhiều chuyện hắn càng biết rõ, so với những dực nhân che trời này, thì thần phía sau kia là nguy hiểm nhất.

Chỉ có cách đánh bại thần đó, những người trong đoàn tàu này mới có thể được cứu.

“Ông...”

Đúng lúc này, một chấn động vang lên trong hư không.

Tô Bạch lập tức cảm giác trong đầu có chút choáng váng.

Sau đó trong lòng hắn cả kinh, ngay lập tức lên tinh thần, nhìn chăm chăm vào khoảng không.

Hắn biết rằng thần có khả năng sẽ xuất hiện.

Sau đó, Tô Bạch phát hiện trong hư không vừa mới chấn động xuất hiện thêm một con mắt.

Con mắt kia là một con người màu nâu của thú, trong con người có cảm xúc như tham lam, khát cầu,....

Khi ánh mắt đó xuất hiện, ‘cửa sổ’ nọ đang từ từ mở rộng.

Trong một giây nhìn thấy con mắt thú này.

Ánh mắt Tô Bạch trở nên thâm thúy, trong đầu xuất hiện một luồng thông tin.

Lượng thông tin khổng lồ lọt vào trong đầu của hắn, cùng cảm giác sùng tột đối khiến hắn nhanh chóng tìm được cơ hội.

Ngón tay bóp cò.

“Pằng!”

Một tiếng súng lớn vang lên.

Viên đạn xé toạc không khí, xuyên qua khe hở giữa những dục nhân, xuyên qua bóng tối và đập vào con mắt trên bầu trời.

Ngay lập tức, máu bắn tung tóe và rơi trên mặt đất.

“A!!!”

Một giọng nói rít lên.

Một rung động không gian tiếp tục phát ra.

Tô Bạch đột nhiên cảm thấy hơi choáng váng, nhất thời ngay cả súng cũng có chút không ổn.

Dục nhân xung quanh cũng không tốt lắm, từ trên trời rơi xuống như bánh chèo, lộ ra những vì sao trên trời.

So với những dục nhân này, người ở bên trong tàu không biết có phải vì bị đoàn tàu chặn lại hay không mà ít bị ảnh hưởng hơn.

“Ầm ầm...”

Đúng lúc này, trên bầu trời lại vang lên tiếng nổ.

Lúc này, Tô Bạch cảm giác được một tia ác ý đang nhìn chằm chằm mình.

Hắn nhìn vào vị trí hư không.

Chỉ thấy được một con người hung tợn chợt lóe lên.

Sau đó, cửa sổ hư không biến mất.

Tô Bạch cảm thấy trong lòng có chút khổ sở, lại bị một thần khác nhìn chằm chằm.

Lần này, xem như là thần này đã bị xúc phạm.

Nhưng hắn nhanh chóng ném vấn đề này ra sau đầu.

Thần này và hấn vĩnh viễn là kẻ thù chứ không phải bạn bè, đắc tội thì đắc tội.

Đợi đến khi hấn trở nên mạnh mẽ hơn trong tương lai, thì đó không phải là chuyện đắc tội hay không đắc tội.

Đến lúc đó hấn nhất định phải làm thịt những thần này!

Sau đó, Tô Bạch đứng dậy, cất Ác thú số 1 đi, bỏ vào trong không gian linh tính.

Ngay sau đó, hấn lấy khẩu súng lục của mình ra và bắt đầu bồi đạn vào những dực nhân đang giãy giụa trên mặt đất.

“Pằng pằng pằng...”

Một loạt tiếng súng vang lên, đầu của từng dực nhân bị bắn nổ tung.

Cũng vào lúc này, các cảnh sát mặc thường phục và các thành viên của Đồ Long Bộ trên tàu cũng bước ra từ tàu và bắn từng dực nhân một.

Lúc mấy người của Đồ Long Bộ nhìn thấy Tô Bạch, tất cả đều giật mình.

Bọn họ nghĩ rằng Tô Bạch đã bỏ chạy.

Sau đó bọn họ cũng không nói gì và tiếp tục giết những dực nhân này.

Bây giờ những dực nhân này đã mất khả năng chiến đấu, vừa vặn là thời cơ để tăng thêm chiến tích.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Cục, nhận được một điểm thuộc tính cơ bản, cảm giác +2.”

Khi Tô Bạch đang giết một dực nhân, một thông báo hiện lên trong đầu hấn.

Khi thông báo này xuất hiện.

Tô Bạch lập tức cảm giác được trong đầu có thêm một con đường.

Đây là thần đạo của thuộc tính cảm giác.

Vào lúc này, Tô Bạch cảm thấy năng lực cảm giác của mình càng trở nên nhạy cảm hơn.

Cảm giác một chút thần đạo trong đầu, hắn tiếp tục giết những dục nhân này.

“Lần này cảm ơn sự giúp đỡ rất nhiều của ngươi.” Khi Tô Bạch bắn dục nhân cuối cùng, người trung niên trong Đồ Long Bộ đã bước tới.

“Không có việc gì, đây là việc nên làm.” Tô Bạch nói với người trung niên.

Lúc này, vẻ mặt của người đàn ông trung niên có chút khổ sở.

Trên người hắn có vài vết thương, máu đã thấm ra khiến chiếc áo lông màu trắng của hắn bê bết máu.

Rõ ràng, cuộc chiến vừa rồi không hề dễ dàng.

“À thì... ta có thể hỏi ngươi một chút, tại sao trước đó ngươi lại đi ra ngoài được không?” Người trung niên có chút chần chờ hỏi.

Vừa rồi nếu như không có chuyện gì xảy ra thì những người trên chuyến tàu này e rằng phải chết ở chỗ này.

Và những việc này rất có thể sẽ do người thanh niên trước mặt làm.

“Cái đó ta cũng không biết.” Tô Bạch lắc đầu.

Bây giờ chuyện của hắn có thể được che giấu, hắn đương nhiên phải cố gắng che giấu hết sức có thể.

Hắn không muốn bị bại lộ dưới ánh mặt trời.

Hơn nữa, cho dù báo cáo, hắn cũng trực tiếp báo cáo với Quản Gia.

Chỉ có điều không thể nói với những thành viên của Đồ Long Bộ này.

Sau khi trải qua chuyện của Thi Thiên Thiên, hắn cũng đã hiểu rõ, Đồ Long Bộ đã bị thâm nhập thành như thế nào rồi.

Chương 345: Bị để mất tối.

Trong bóng tối, từng chiếc xe tải đậu gần xe lửa, một nhóm người dưới xe, dọn dẹp thi thể trên mặt đất.

Xung quanh, một số quân thẻ còn ngừng lại.

Một số quân nhân đứng bên đường, tiến hành canh gác.

Trên xe lửa, một số người tò mò nhìn ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, tiếng thảo luận không ngừng.

Hôm nay là một ngày khắc cốt ghi tâm đối với những người này.

Xe lửa dừng lại, chém giết, quái vật.

Những ký ức này, sẽ để cho bọn họ ghi khắc cả đời.

“Các vị hành khách, chào buổi tối, hôm nay xuất hiện tình huống đặc biệt, tàu sẽ ở lại đây một tiếng đồng hồ. Trong thời gian này, nhân viên phục vụ trên tàu sẽ ký một hiệp nghị bảo mật với các vị, hy vọng rằng tất cả mọi người sẽ giữ bí mật về sự kiện này.

Đồng thời, ta hy vọng mọi người không chụp ảnh và đăng ảnh lên mạng xã hội, nếu không Liên Bang sẽ truy cứu trách nhiệm pháp luật.”

m thanh thông báo vang lên trong xe.

Tô Bạch ngồi ở chỗ ngồi, nhắm mắt lại...

Tiếng nghị luận chung quanh vô cùng lớn, hiển nhiên chuyện lúc trước đối với bọn họ xung kích tương đối lớn.

Mà lúc này, Tô Bạch cùng những người này chú ý điểm lại không giống nhau.

Trong đầu hần không ngừng nhớ lại sự kiện đi qua.

Trong chuyện này, Tô Bạch phát hiện ra một số chỗ không giống bình thường.

Lúc đầu, bởi vì không gian ba động, hần tưởng rằng giáo hội Cứu Rỗi làm nghi thức.

Nhưng vừa rồi hắn dùng cảm giác đã thú bốn phía, lại không phát hiện ra hành vi nghi thức.

Cũng không có phát hiện người của giáo hội Cứu Rỗi.

Điều này không giống như tư liệu mà Quản Gia đưa cho hắn.

Hiện giờ trong đầu Tô Bạch, có một suy đoán to gan.

Một bộ thần kia, cũng không phải là giáo hội Cứu Rỗi dùng nghi thức triệu hoán, mà là một bộ thần kia, trực tiếp phá vỡ không gian.

Nghĩ tới đây, Tô Bạch cảm giác có chút bất an.

Nếu là như vậy, vậy có phải hay không nói rõ tương lai thần có thể trực tiếp giáng lâm thế giới này?

Đúng lúc này, điện thoại Di động Tô Bạch ọc ọc vang lên một tiếng.

Hắn mở to mắt, lấy điện thoại ra nhìn một chút.

Tin nhắn được gửi bởi Quản Gia.

Vừa rồi, Tô Bạch đã nói chuyện không rõ chi tiết nơi này cho đối phương biết.

“Bởi vì giáo hội Cứu Rỗi, vách tường giữa hai thế giới đã rất yếu. Thế nhưng trước mắt còn không có thần có thể trực tiếp mở ra vách tường xuất hiện ở thế giới này, không cần lo lắng.”

Tô Bạch nhìn thấy tin tức trên, như có điều suy nghĩ.

Trước hắn còn có chút nghi hoặc, vì cái gì tên thần kia sau khi bị thương, không có trực tiếp xé rách không gian, đối với mình phát động công kích.

Phải biết rằng, lúc ấy hắn đã chuẩn bị tử chiến đến cùng.

Mà hiện giờ kết hợp tin tức của Quản Gia xem ra, thần kia cũng không phải không muốn, mà là không thể.

Đây cũng là tin tức tốt.

Chỉ là biết tin tức này, Tô Bạch lại cao hứng không nổi.

Phải biết rằng, đại đa số thế giới này vẫn là người thường.

Với bản lĩnh của những dị nhân kia, cũng đã đủ để tạo thành lượng lớn thương vong rồi.

Tô Bạch trầm mặc một lát, nhắm hai mắt lại, tiếp tục ngủ.

Chuyện này, không có quan hệ gì mấy với hắn.

Thực lực của hắn bây giờ, ở trong mắt một chút người cường đại, cũng chỉ là như lực bình không rể, chỉ có thể nước chảy bèo trôi.

Nếu không, hiện giờ hắn cũng sẽ không giống như một con chuột ẩn nấp khắp nơi.

Sau đó không lâu sau đó, xe lửa bắt đầu khởi động, chạy về phía thành phố Giang Hải.

Người trong toa xe, không bao lâu cũng ngủ thiếp đi.

Tất cả mọi thứ vẫn như bình thường, như thể không có gì xảy ra.

Đến giữa trưa, xe lửa đến trạm cuối cùng, thành phố Lâm Hải.

Thành phố Lâm Hải là một thành phố trực thuộc trung ương ở bờ biển vùng châu thổ, nơi này phát triển kinh tế cũng hông tệ, trong Liên Bang, có thể xếp trước ba.

Mà mục tiêu của Tô Bạch là một thị trấn ở ngoại ô thành phố Lâm Hải.

Thị trấn được gọi là Hậu trấn.

Là quê hương của Vương Húc.

Chỉ cần mang huyết nhục của Vương Húc đến nơi đó, nhiệm vụ coi như hoàn thành.

Sau khi Tô Bạch ra nhà ga, hắn bắt một chiếc xe đến Hậu trấn.

Mà sau khi hắn tiến vào xe, lông mày đột nhiên nhíu lại, thân thể dần dần căng thẳng.

Bởi vì cảm giác đã hình thành đại đạo, hiện giờ hắn cảm giác mười phần nhạy cảm.

Mà vừa rồi, hắn cảm giác được một khí cơ cường đại khóa chặt mình.

Khí cơ kia có vẻ vô cùng quý dị, giống như giới trong xương khóa chặt hắn.

“Tiểu huynh đệ, làm sao vậy?” Tài xế ở một bên có chút nghi hoặc hỏi.

“Không có gì.” Tô Bạch lắc đầu.

Lông mày của hắn vẫn cau mày như cũ, cảm giác đã thú tràn ngập bốn phía, muốn tìm được người kia.

Nhưng lần này, hắn không tìm thấy người đã khóa chặt hắn.

Người này, có năng lực ẩn nấp rất mạnh.

Tô Bạch trầm tư một lát, lấy điện thoại di động ra, gửi tin nhắn cho Quản Gia.

“Người bảo vệ của ta đến rồi?”

Hiện giờ, hắn đột nhiên nghĩ đến chuyện Quản Gia bàn giao với hắn trước đó.

Sau đó sẽ có một tên người sống lại cấp Giao sẽ trong bóng tối bảo hộ hắn.

Có lẽ, người vừa rời khóa chặt hắn, chính là giai cấp người sống lại kia.

“Ong ong...” Điện thoại di động rung lên.

“Không! Hắn vẫn chưa đến!”

Tô Bạch nhìn thấy tin tức này, con ngươi co rút lại.

Hắn thật không ngờ, vậy mà đối phương không phải là Ảnh Tử phái tới.

“Người chú ý an toàn, chúng ta đang trên đường đến” Rất hiển nhiên, Quản Gia đã phát hiện không đúng.

Tô Bạch thấy thế, không chút biến sắc gửi vị trí mình muốn đi cho đối phương, lập tức thu hồi điện thoại di động.

Bây giờ địch ở trong bóng tối, hắn ở ngoài sáng.

Hắn chỉ có thể giả vờ như không phát hiện ra gì cả.

Bằng không thì đánh cỏ động rắn, rất có thể sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Cùng lúc đó, trí nhớ của Tô Bạch kiệt lực vận chuyển, sử dụng cảm giác đã thú tần số cao.

Hắn phải tìm người kia mới được.

Nếu không, sự việc sẽ quá nguy hiểm.

Lúc tìm người, trong đầu Tô Bạch cũng sinh ra nghi hoặc.

Thân phận của mình bại lộ như thế nào?

Mấy ngày gần đây, hắn vẫn luôn che giấu thân phận của mình.

Dựa theo đạo lý, ngoài Quân Gia, hắn là không có khả năng có người tìm được hắn mới đúng.

Hơn nữa, còn trong thời gian ngắn như vậy.

Cần nhắc một lát, linh quang trong đầu Tô Bạch chợt lóe qua.

Không đúng, thân phận của hắn hẳn là không có bại lộ.

Hiện giờ cái người sống lại kia tìm hắn, rất có thể không có quan hệ với chuyện lúc trước hắn giết Thi Thiên Thiên.

Ngược lại có quan hệ nhất định với chuyện của Lăng Thần.

Lúc ấy, hắn dùng Ác thú số 1 đánh lui thần.

Trên xe nhiều người như vậy, hơn nữa người trong quân đội, có gián điệp bởi vì hành động dị thường lúc đó của hắn, đoán ra thần rút lui cùng hắn có quan hệ rất dễ dàng.

Chỉ là hiệu suất này nhanh đến mức có chút khủng bố mà thôi.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, Tô Bạch có chút không nói nên lời.

Hắn thật không ngờ bởi vì chuyện của Lăng Thần, lại dẫn đến ý nghĩ che dấu thân phận của hắn thất bại trong gang tấc.

Tuy nhiên, nếu để cho Tô Bạch lại làm một lần lựa chọn, vẫn như cũ hắn sẽ lựa chọn tiếp tục đánh lui thần.

Rốt cuộc, là hai ngàn người sinh mệnh kia.

Hắn không thể nhắm mắt làm ngơ.

Nhiều nhất chính là hắn sẽ càng thêm cẩn thận, lúc ra khỏi nhà ga, sẽ thay đổi tướng mạo, che dấu đi.

“Về sau không thể lỗ mãng như vậy.” Tô Bạch trong lòng âm thầm cảnh tỉnh.

Sau đó, trong lòng hắn bắt đầu sắp xếp toàn bộ sự việc.

Quản Gia không biết người sống lại kia tồn tại, vậy đại biểu cho người sống lại kia là địch không phải bạn.

Mà người sống lại này, rất có thể là bởi vì chuyện của Lăng Thần mà đến.

Điều đó có nghĩa là tám chín phần mười của người kia là người giáo hội Cứu Rỗi.

Bởi vì chỉ có những người này, đối với thần vô cùng mưu cầu danh lợi.

Trong lòng Tô Bạch cảnh giác đã kéo đến cao nhất.

Hắn không cách nào tìm được đối phương, cũng nói rõ, thực lực của đối phương, hẳn là ở gần tới cấp Giao, hoặc là cận giao trở lên người sống lại.

Mà trong giáo hội Cứu Rỗi, người sống lại đẳng cấp như vậy, tổng cộng có bốn người.

Một là Thánh Tử A Mạn.

A Mạn là người ngoài Liên Bang, thực lực là gần tới cấp Giao.

Lĩnh vực năng lực là hắc ám

Hắn có thể nhuộm thể giới xung quanh, nhuộm thành màu đen, hắc ám trở thành vũ khí của hắn.

Còn có Thánh nữ Sendmelo, là người Liên Bang, thực lực gần tới cấp Giao.

Năng lực là Tịnh Hoá Chi Hoả.

Loại lửa đó, chỉ cần dính vào lửa, sẽ đốt cháy người thành tro bụi.

Nước tưới bất diệt, trong chân không cũng có thể đốt cháy.

Ngoài ra, còn có Đại Giáo chủ, và Nữ thần Cứu Rỗi.

Hai người này, trong đó thực lực của Đại Giáo chủ đạt tới cấp Giao.

Nữ thần Cứu Rỗi là gần tới cấp Giao.

Năng lực của hai người vô cùng giống nhau, đều là năng lực phong hệ.

Tô Bạch nhớ lại tin tức của bốn người, bắt đầu tìm kiếm tất cả những người đủ điều kiện xung quanh.

Không bao lâu sau, từng tin tức thu thập vào trong đầu hắn, tiến hành phân tích nhanh chóng.

Cũng chính là tinh thần cùng trí nhớ của hắn đủ, đổi lại là người thường, đầu óc đã sớm nổ tung.

“Tìm được.”

Trong mắt Tô Bạch toát ra một tia lạnh như băng.

Chương 346: Súng thật

Trong cảm giác dã thú của Tô Bạch, vị trí bên trái phía sau hần một kilomet, có một chiếc taxi đang chạy chậm lại.

Ở ghế sau chiếc taxi kia, có một người ngoài Liên Bang hốc mắt hõm sâu, tóc màu hạt dẻ.

Mắt đối phương màu lam, âm trầm lạnh lẽo vô cùng, giống như là khối băng.

Người này chính là Thánh tử của giáo hội Cứu Rỗi trong ký ức của Tô Bạch.

Là một người sống lại gần cấp Giao.

Mắt Tô Bạch khẽ nheo lại.

Trong đầu hần bắt đầu tính toán khoảng cách và tốc độ của hai chiếc xe, đồng thời ý nghĩ dự đoán lúc này mình lấy ác thú số một ra tập kích đối phương, có bao nhiêu phần thắng.

Suy nghĩ một lát, Tô Bạch bèn từ bỏ ý nghĩ này.

Loại tập kích này, gần như là không thể thành công.

Thời gian hần lấy ra ác thú số một tập kích, đủ để đối phương cảnh giác lên.

Chút thời gian ấy, đối phương hoàn toàn có thể né tránh công kích của hần.

Hơn nữa, đối phương là người sống lại gần cấp Giao, có thể điều động thần đạo.

Nếu như đối phương dùng thần đạo áp chế hần, một chút phần thắng hần đều không lấy được...

Tô Bạch mím môi, cơ thể đột nhiên buông lỏng xuống, vẻ mặt thả lỏng.

Trong tay hần, không biết lúc nào đã nắm lấy một viên ngọc trắng đen xen kẽ.

“Rì rì...” Ngay vào lúc này, điện thoại rung lên lần nữa.

Tô Bạch tùy ý xem tin tức trên điện thoại.

“Căn cứ vào tuyến đường của người và tuyến đường của người của chúng ta, các người sẽ gặp nhau ở Hậu trấn. Chú ý an toàn! Mọi chuyện lấy bảo vệ bản thân làm trọng!”

Sau khi xem hết tin tức, Tô Bạch bỏ điện thoại xuống, nhắm mắt lại, dường như đang chợp mắt.

Bây giờ đến Hậu trấn còn cần gần một tiếng nữa.

Trong thời gian này, hắn còn phải đợi.

Lúc này, trong đầu Tô Bạch bắt đầu suy tư, đối phương tìm mình rốt cuộc là vì cái gì.

Giết chính mình sao?

Tô Bạch cảm thấy chuyện này cũng không đơn giản như vậy.

Nếu như chỉ giết mình, hoàn toàn không cần thiết phải làm phiền phức như vậy.

Dù sao đối phương là người sống lại gần cấp Giao, dù là giết mình, trong khoảng thời gian ngắn, không ai có thể bắt được đối phương.

Đối phương hoàn toàn có điều kiện giết người rồi trốn đi.

Cho nên, mục đích đối phương theo dõi mình, nhất định là vì cái khác.

Hoặc là vì tình báo lúc rạng sáng, hoặc là vì bắt mình đưa cho tên thần kia.

Thậm chí là vì khẩu súng ngắm ác thú số một này.

Mà mấy lý do sau này, đều đại biểu cho đối phương sẽ không ra tay nhanh như thế.

“Bác tài, đi đại lộ Thần Kiều đi.” Tô Bạch đột nhiên nói.

Nghe thấy lời hắn nói, tài xế hơi ngớ ra: “Chỗ đại lộ Thần Kiều càng nhiều xe, trên đường đi chúng ta thậm chí sẽ có khả năng bị kẹt xe đó.”

“Đây là năm trăm đồng. Đi đại lộ Thần Kiều.” Tô Bạch quen cửa quen nẻo lấy từ trong túi ra năm trăm đồng đặt vào trong khay để ly.

Nhìn thấy năm trăm đồng, đôi mắt tài xế có chút sáng lên, sau đó cười nói: “Được rồi.”

Tiếp đó không bao lâu sau, xe quẹo trái ở con đường phía trước.

“Thánh tử, mục tiêu đi về vị trí đại lộ Thần Kiều rồi.” Ở phía sau, tài xế nói với A Mạn.

A Mạn nghe vậy, chân mày khẽ cau lại, nói: “Con đường này sao vậy?”

“Trên con đường này người và xe càng nhiều hơn, bất lợi cho hành động của chúng ta.” Tài xế nói.

Chân mày A Mạn càng cau càng chặt.

“Thánh tử, ngài nói đối phương có khả năng là đã phát hiện chúng ta rồi không?” Tài xế nhỏ giọng hỏi.

A Mạn suy nghĩ một lát, sau đó lắc đầu, nói: “Trước tiên tiếp tục đi theo, tình hình gần đây tương đối căng thẳng, nếu như không cần thiết, chúng ta vẫn là đừng gây nên chú ý cho Đồ Long Bộ.”

Nói xong, ngón tay của hắn bắt đầu gõ lên tay vịn, đôi mắt màu lam không biết từ lúc nào đã biến thành đen nhánh, ngay cả tròng trắng mắt đều không nhìn thấy.

Sau đó, không bao lâu sau, hai chiếc xe lần lượt lái vào trong đại lộ Thần Kiều.

May mắn là giữa trưa, vừa không phải dính ca sáng cũng chẳng dính ca chiều tối.

Dọc theo con đường này cũng chưa từng xuất hiện tình huống kẹt xe.

Đến lúc hơn một giờ chiều, chiếc xe Tô Bạch ngồi rời đi nơi nhiều người, lái về nơi vắng vẻ.

Thấy cảnh này, tài xế đi theo phía sau thở phào nhẹ nhõm.

Như vậy xem ra, đối phương không phát hiện nhóm người mình.

Tiếp đó, hai chiếc xe một trước một sau chạy đến nơi vắng vẻ.

Kỳ thật nơi này nói vắng vẻ, nhưng cũng vẫn có nhà cao tầng.

Chỉ là so với sự sầm uất trong nội thành, nơi này rõ ràng trống trải hơn rất nhiều.

“Sắp đến Hậu trấn rồi nhĩ.” Tô Bạch nhắm mắt lại, đột nhiên hỏi.

“Sắp đến rồi.” Tài xế cười nói.

Hôm nay kiếm nhiều hơn được năm trăm đồng, cho nên cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

“Anh tài xế.” Tô Bạch mở mắt, nhìn về phía tài xế bên cạnh, đột nhiên nói: “Đợi lát nữa có chuyện gì xảy ra thì người cũng đừng hoảng.”

“Hoảng?” Tài xế nghe vậy khẽ giật mình, sau đó sắc mặt hơi có chút trắng bệch nói: “Người muốn cướp bóc sao?”

Gần đây hắn cũng nghe nói rất nhiều tin tức, biết gần đây tỉ lệ phạm tội tăng lên trên diện rộng.

Nhưng hắn không nghĩ tới, loại tỉ lệ này, vậy mà lại giáng xuống trên người hắn.

“Không phải.” Tô Bạch có chút cạ lời.

Cướp bóc đều tới.

Về mặt hắn mệt mỏi, nói: “Người nghe ta, bây giờ người lái xe cho tốt, đừng nhìn xung quanh. Đợi lát nữa bất kể có chuyện gì xảy ra, người cũng đừng hoảng.”

Nói đến đây, giọng hắn chợt ngừng, nói: “Nếu như người làm tốt, ta sẽ cho người thêm mười ngàn đồng.”

Nói xong, hắn lấy ra mười ngàn đồng, đặt vào trong khay để ly.

Tài xế thấy tiền, nuốt một ngụm nước bọt, đôi mắt lóe sáng càng lúc càng đủ màu.

Mười ngàn đồng này, xấp xỉ tương đương với tiền hắn chạy xe hơn nửa tháng.

Nghĩ đến điều này, hắn thậm chí muốn cầm lấy tiền này đếm đi đếm lại cho tốt, xem thử xem có đủ mười ngàn đồng không.

Chỉ là, hắn cảm giác chuyện có chút không đúng, muốn liếc qua kính chiếu hậu một chút.

Chiếc taxi kia theo hắn một đường, hắn tự nhiên cũng có cảm giác.

“Đừng nhìn xung quanh, lái xe như thường!” Tô Bạch trầm giọng nói: “Nếu như người lộ ra chút xíu sơ hở nào, mười ngàn đồng này, người cũng đừng mong lấy được.”

“Được. Được.” Tài xế nuốt một ngụm nước bọt, tiếp tục lái xe.

Bất kể thế nào, cầm được mười ngàn này rồi lại nói.

Sau đó, hấn ngừng thở, khiến chính mình tỉnh táo lại, nghiêm túc lái xe.

Lúc này, tài xế thậm chí cảm giác chính mình đã đạt đến trình độ hết sức chuyên chú, toàn bộ tập niệm đều bị bỏ ra.

Nhưng ngay vào lúc này, ánh mắt hắn vô tình liếc qua bên cạnh, xem chút không ổn định tay lái, lái xe vào trong mương.

Má nó!

Đối phương từ chỗ nào móc ra khẩu súng giấu hơn hai mét vậy???

Tài xế phát hiện, Tô Bạch không biết lúc nào đã lấy ra một khẩu súng giấu, đặt ở vị trí trung tâm.

“Người anh em à...” Tài xế nuốt một ngụm nước bọt, muốn nói điều gì đó.

Nhưng lúc này, Tô Bạch đột nhiên giơ lên khẩu súng giấu, nhắm chuẩn về phía sau.

“Pằng!”

Một tiếng súng vang lên.

Đạn xuyên qua cửa kính, bay về phía chiếc taxi phía sau.

Trong nháy mắt khi đạn bắn tới, trong chiếc xe phía sau tản ra một làn sương đen.

“Kítttttt...”

Xe taxi phía sau chệch khỏi con đường ban đầu, lốp xe cùng mặt đất phát ra tiếng cọ xát chói tai.

Nhưng cũng ngay vào lúc này, bầu trời trước đó đang nắng bỗng trở nên tối sầm lại.

Phảng phất giống như đã đến trước giờ xế chiều.

“Thất bại.” Tô Bạch khẽ thở ra một hơi nặng nề.

Hắn dùng dự đoán đường cong cao cấp, ước đoán ra vị trí chiếc xe đằng sau và tên Thánh tử kia.

Nhưng động tác của hắn vẫn còn có chút rõ ràng, khiến Thánh tử kia nổi lòng cảnh giác, cũng đưa đến thất bại cho một phát súng này.

“Mẹ nó, súng thật à.” Tài xế bên cạnh nuốt một ngụm nước bọt.

Hành khách mình đón được này có chút kỳ dị.

Không biết từ nơi nào móc ra súng lớn không nói, khẩu súng lớn này lại còn là súng thật!

Đây quả thực là cực kỳ không hợp lẽ thường!

Chương 347: Lại báo hồng một chiếc xe

Tô Bạch nghe được lời tài xế bên cạnh nói, thở dài trong lòng.

Vừa nãy hắn còn chuẩn bị lặng yên không một tiếng động lấy súng ngắm ra, sau đó lựa chọn thời cơ thích hợp nổ súng.

Nhưng ai biết tài xế này mới liếc qua một cái bèn trực tiếp bại lộ.

Nếu không, Tô Bạch vẫn có lòng tin khiến cho đối phương trọng thương.

“Ta nói đây là đồ chơi của ta, ngươi tin không?” Tô Bạch nhìn súng trong tay mình, hỏi tài xế.

Khóe miệng tài xế giật giật một hồi.

Đồ chơi?

Làm như ta mới nãy không thấy ngươi nổ súng ấy?

Nếu như không phải đối phương bình dị gần gũi, hắn đều muốn mắng người.

“Ngươi tiếp tục lái xe đi.” Tô Bạch bao phủ cảm giác dã thú ra xung quanh, đồng thời nói với tài xế.

Tài xế nghe vậy, cũng không nhiều lời, tiếp tục lái xe.

Chỉ là ga dưới chân hắn càng nhanh thêm mấy phần.

Hắn cũng không phải mù, động tĩnh xung quanh vừa nãy, hắn cũng phát hiện.

Hắn có một loại trực giác, Tô Bạch cũng không phải là kẻ ác...

Đối phương nổ súng vừa nãy, rất có thể có quan hệ nhất định với cảnh vật xung quanh biến hóa.

Điều này tuyệt đối không phải là vì Tô Bạch cho hắn tiền, hắn mới suy đoán.

Tô Bạch híp mắt.

Lúc này, hắn cảm giác làn da toàn thân phảng phất như kim chích, toàn thân nhói lên.

Đây là cảm giác của hắn đang báo động trước cho hắn.

A Mạn đang ở chỗ tối nhìn chăm chăm hắn.

“Người sống lại cấp Giao kia cũng đã đến gần bên này rồi nhỉ.” Tô Bạch dùng cảm giác đã thú cảm giác xung quanh, thăm nghĩ.

Nếu như tên người sống lại cấp Giao kia còn chưa tới, hắn cũng chỉ có thể dùng Lương Giới Châu chạy trốn.

“Àm!” Đúng vào lúc này, trần xe đột nhiên truyền đến một tiếng vang rất nhỏ.

Nhận thấy được tiếng vang, ánh mắt Tô Bạch chợt lạnh, vòng tay trong tay lập tức hóa thành trường đao, cắt lên bên trên.

“Xoẹt!”

Trần xe bị cắt ra một cái khe lớn, lại không có bóng dáng của bất kỳ người nào.

“Xe của ta!” Tài xế thấy thế, không khỏi đau lòng hô to.

“Tăng tốc lái xe, trở về ta mua cho ngươi chiếc mới!” Trường đao trong tay Tô Bạch lần nữa hóa thành ánh đao, cắt về vị trí đuôi xe.

Trong cảm giác của hắn, đối phương đang ở chỗ này.

Thế nhưng, phía sau bị cắt ra một cái khe lớn, vẫn không có bóng dáng của đối phương.

Chỉ có một bóng đen lóe lên một cái rồi biến mất, rơi xuống trên mặt đất.

“Ngươi nói đó!” Tài xế khẽ cắn môi, một chân dẫm xuống đáy chân ga.

Chiếc ô tô có chút cũ nát này, lập tức phóng nhanh về phía trước.

Tô Bạch thu lại ác thú số một bên cạnh, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú bóng đen lơ lửng trên mặt đất đang phóng đến nơi này.

Bóng đen kia, vô hình vô chất.

Lúc này, Tô Bạch biết.

Trước đó mình đã bắn trúng đối phương.

Chỉ là năng lực của đối phương có thể miễn dịch với loại đạn đặc biệt kia.

“Đây chính là lĩnh vực hắc ám sao?” Tô Bạch lẩm bẩm một tiếng, trong đầu nhanh chóng suy tư làm sao để đối phó với đối phương.

Đúng vào lúc này, bầu trời xuất hiện một con đường đen nhánh.

Con đường màu đen này có vẻ có chút tàn tạ không vẹn toàn, nhưng phía trên lại mang theo khí tức của kẻ săn mồi.

Trên con đường này, cảm giác được khí tức này tồn tại, đều chỉ cảm thấy sợ nồn da gà, đầu óc trống rỗng.

Tô Bạch lúc này, cũng cảm thấy như thế.

Nhưng rất nhanh, hần cảm giác cổ tay trái có chút nóng lên.

Hần lập tức từ trong nỗi sợ hãi này tỉnh lại.

Lúc này, Tô Bạch nhìn về phía tài xế bên cạnh, phát hiện đối phương đã cứng đờ, ánh mắt đờ đẫn, giống như tượng gỗ.

Cực kỳ hiển nhiên, đối phương là bị khí tức thần đạo phát tán ra ảnh hưởng tới.

Cũng chính bởi vì tài xế bị ảnh hưởng, chiếc ô tô này giống như ngựa hoang mất cương, lao vào người đi đường bên cạnh.

Tô Bạch thấy thế, lập tức đưa tay nắm lấy bánh lái, điều khiển ô tô.

“Kéttttt!”

Lốp xe phát ra tiếng két dài, khói trắng từ mặt đất bốc lên, ô tô bị Tô Bạch kéo về lại quỹ đạo.

Giờ phút này, Tô Bạch cũng có điều kiện nhớ lại những chỗ không thường.

Mới nãy hần vậy mà chỉ bị thần đạo ảnh hưởng tới vài giây đồng hồ.

“Quan tài hoàng kim có thể triệt tiêu ảnh hưởng từ thần đạo?” Tô Bạch lúc này cũng không khỏi nhớ tới lúc trước khi đối đầu với Tản Đồ.

Lúc đó, quan tài hoàng kim cũng từng triệt tiêu ảnh hưởng từ Tản Đồ.

Chỉ là, lúc ấy chỉ triệt tiêu đi trong chớp mắt.

Hơn nữa, lúc ấy Tản Đồ cũng chỉ thả ra một phần khí tức mà thôi.

Cho nên, Tô Bạch vẫn không thể xác định chuyện này.

Mà bây giờ, xem như xác định.

“Chỉ là...” Tô Bạch nhìn thoáng qua đường vân màu đỏ đang chậm rãi biến mất.

Sự triệt tiêu này cũng không phải là không có đại giới.

“Àm!” Ngay vào lúc này, một tiếng vang vang lên.

Tô Bạch đột nhiên phát hiện xung quanh trở thành một vùng đen kịt.

Giống như hấn lại mù.

Tô Bạch bao phủ cảm giác đã thú ra xung quanh, vẫn bình tĩnh điều khiển bánh lái, cũng không có bị ảnh hưởng từ bóng tối bất thành linh mà đến.

“Người không sao chứ?” Ngay vào lúc này, một giọng nữ trong xe vang lên.

Tô Bạch khẽ giật mình, trong lòng nổi lên chút ớn lạnh.

Hắn cũng không biết từ lúc nào trong xe nhiều thêm một người.

Cảm giác đã thú của hắn vừa nãy, căn bản cảm giác không được đối phương.

Nhưng rất nhanh, Tô Bạch bèn thả lỏng ra.

Người này đặt câu hỏi như thế, rất dễ nhận thấy là người sống lại cấp Giao đến bảo vệ mình kia.

“Ta còn ổn, lần này phải nhờ cậy ngươi rồi.” Trong lòng Tô Bạch thở phào nhẹ nhõm.

“Ừm, được, nhưng người dừng xe lại đi, ta có chút say xe.”
Giọng nữ vang lên.

Tô Bạch có chút cạn lời.

Người sống lại cấp Giao, vậy mà lại còn say xe?

Tiếp đó, hắn gật đầu, lập tức kéo người tài xế bị dọa đến sùi bọt mép kia ra, tự mình ngồi vào vị trí lái.

Lập tức, hắn đạp nhẹ phanh lại, ngừng xe đến ven đường.

Mà đúng vào lúc này, Tô Bạch đột nhiên ngửi thấy một mùi máu tươi.

Theo đó, bóng tối xung quanh nhanh chóng tiêu tán.

“Xong, công việc hoàn thành.” Giọng nữ vang lên lần nữa.

Tô Bạch nhìn tình huống bên ngoài đã khôi phục lại bình thường, ngăn người một hồi lâu.

Một người sống lại gần cấp Giao, vậy mà chết rồi?

Đối phương chẳng lẽ không nên phản kháng nhiều chút sao?

Nhưng hắn rất nhanh phát hiện, chính mình dường như có chút nghĩ nhiều.

Người sống lại gần cấp Giao mặc dù mang chữ cấp Giao, nhưng cuối cùng vẫn không phải người sống lại cấp Giao.

Vừa lộ ra là chết, cũng là chuyện rất bình thường.

Sau khi Tô Bạch nhìn về hàng ghế sau, phát hiện ghế sau chỉ có một khe lớn, căn bản không có người ở chỗ này.

Đối phương đã rời đi.

“Mùi máu tươi vừa nãy kia...” Tô Bạch nhớ lại mùi máu tươi lúc nãy, dường như có một loại cảm giác giống như tương tự.

Hắn dường như đã ngửi thấy ở nơi nào đó.

Ngay vào lúc này, một cánh tay bỗng nhiên bắt lấy hắn, cắt ngang ý nghĩ của hắn.

“Xe... Xe mới!” Tài xế nắm chặt lấy tay Tô Bạch, trong miệng phun bọt mép nói.

Nhìn thấy bộ dạng này của tài xế, Tô Bạch cũng cảm thấy có chút xấu hổ.

Lần này nếu không phải hắn bắt xe của đối phương, đối phương thật đúng là sẽ không gặp phải chuyện như vậy.

“Được, ta đây cho người tiền.” Tô Bạch gật đầu, nói: “Số thẻ của người là bao nhiêu, ta chuyển tiền cho người.”

“6217...” Tài xế vẻ mặt vui mừng, chính xác báo ra số thẻ ngân hàng của mình.

Cực kỳ hiển nhiên, hắn đã sớm học thuộc số thẻ ngân hàng của mình.

“Rì rì...”

Một lát sau, điện thoại di động của tài xế vang lên.

“Năm trăm ngàn!” Tài xế nhìn thấy hoá đơn bên trên, hai mắt đều mở to, cánh tay níu lấy tay Tô Bạch cũng không khỏi buông lỏng ra.

Xe này của hắn cũng chỉ có một trăm mấy ngàn.

Năm trăm ngàn này, có thể mua được mấy chiếc xe của hắn.

Chớ nói chi là, xe này của hắn, đã lái bảy tám năm.

“Lần này vẫn là cảm ơn người.” Tô Bạch gật đầu với tài xế, sau đó đi ra ngoài.

Hắn biết lần này nhất định cho nhiều.

Nhưng hắn cũng không để ý lắm.

Dù sao đối phương cũng đã bắt chấp nguy hiểm tính mạng.

Tô Bạch đi ra báo hồng ô tô, nhìn xung quanh một chút, phát hiện vậy mà đã đến Hậu trấn.

“Cũng nên hoàn thành nhiệm vụ này.” Hắn lầm bầm trong lòng một tiếng, sau đó lần theo ký ức, đi về hướng nhà Vương Húc.

Chương 348: Hoàn thành nhiệm vụ

Vương Hằng là loại người thế nào?

Một người điên.

Một tên điên chỉ vì thù riêng với Triệu Không Thanh mà đã giết cả nhà Triệu Không Thanh.

Hơn nữa thù riêng này cũng chỉ là vì Triệu Không Thanh lấy tư cách cảnh sát truy hỏi hắn mà thôi.

Mà điều khiến người ta càng thêm lạnh người là, Vương Húc và kim chủ vì để lực lượng càng thêm lớn mạnh, giết cha mẹ mình lẫn nhau.

“Đổi con mà ăn... Đổi cha mẹ mà giết...”

Trong lòng Tô Bạch hơi có chút buồn nôn.

Mặc dù hắn trở thành người sống lại, nhưng vẫn không thể nào hiểu được hai loại hành vi này.

“Nhưng điều khiến người ta cảm thấy châm chọc là, sau khi đối phương tử vong, nguyện vọng lại là muốn về nhà.” Tô Bạch lắc đầu.

Nhà, đồng dạng cũng là cảm thấy là nơi ấm áp nhất trong cả cuộc đời Vương Húc.

“Cộp cộp...” Tô Bạch chậm rãi cất bước trong Hậu trấn.

Vì nguyên nhân hắn tiếp thu ký ức của Vương Húc, hắn vô cùng hiểu rõ đường đi ở nơi này.

Thậm chí từng nhánh cây ngọn cỏ nơi này, hắn đều có một vài ký ức.

Tô Bạch đi vào một con ngõ nhỏ, tiến vào khu dân cư...

Đến trước một dãy nhà, dừng bước.

Nhà ở đây nối bèn lẫn nhau, tạo thành một loại trạng thái quan hệ song song.

Chỉ là, có vài ngôi nhà, phía trước lộ ra rất sạch sẽ, mặt đất sạch gọn.

Có vài ngôi nhà, phía trước đã mọc đầy cỏ khô.

Mà ngôi nhà trước mặt Tô Bạch, chính là như vậy.

Tô Bạch vượt qua đám cỏ khô có chút thấp bé, đi lên bậc thang, đến trước cửa.

Hắn nhìn thoáng qua khóa cửa, Ma Thiết trong tay biến đổi, tạo thành hình dạng một chiếc chìa khóa.

Tiếp đó, Tô Bạch dùng chìa khóa cắm vào ổ khóa bên trong, mở cửa ra.

Trong ký ức của hắn, hắn có thể nhớ kỹ rõ ràng hình dạng chìa khoá, hiển nhiên là rất dễ dàng là có thể khôi phục ra chiếc chìa khoá này.

Sau đó, Tô Bạch tiến vào trong nhà.

Ở phía xa, một người phụ nữ đang đứng trên mái nhà, nhìn về vị trí Tô Bạch.

“Sao hắn lại quen thuộc với nơi này như vậy?” Người phụ nữ lẩm bẩm một tiếng.

Nàng là Ảnh Tử chân chính, tự nhiên là đã xem qua tư liệu về Tô Bạch.

Mà trong tư liệu của Tô Bạch, Tô Bạch căn bản không phải người nơi này, thậm chí ngay cả thành phố Giang Hải đều chưa từng tới.

“Được rồi, vẫn là không nên tìm kiếm bí mật của hắn.” Người phụ nữ lắc đầu.

Nàng rất rõ ràng, mỗi Ảnh Tử đều mang theo bí mật.

Thí dụ như Hoa Tuyết kia, thích một người, thì sẽ chết một người.

Lại hoặc là lão Miêu, người sống lại cấp Giao đều giết không chết.

Còn có King Kong, có thể nhét người vào trong trò chơi.

...

Có khả năng sau khi sống lại, còn có thể giữ nguyên được lý trí, đơn giản chưa từng có.

“Phù...”

Tô Bạch để hộp xuống dưới đất, cảm giác được một tin tức xuất hiện trong đầu.

Nhiệm vụ hoàn thành.

Bước chân Tô Bạch nhẹ nhàng, lập tức cảm thấy có một loại cảm giác.

Hắn có thể di chuyển càng xa hơn.

Trong nháy mắt, hắn vừa sải bước ra, bèn đến bên ngoài ba mét.

Trong đầu Tô Bạch nhớ lại thông tin về năng lực.

Rút ngắn khoảng cách cấp thấp: Một bước có thể nhanh chóng rút ngắn khoảng cách, có hiệu quả trong một không gian nhất định. (Yếu)

Tô Bạch cảm nhận được năng lực, trên mặt nở nụ cười.

Hiện giờ hắn đã hoàn thành rất nhiều nhiệm vụ, nhưng mỗi lần nhiệm vụ hoàn thành đều sẽ khiến hắn cảm thấy thần kỳ.

Loại năng lực kia, tựa như khắc vào trong xương tuỷ hắn.

Phảng phất tựa như là năng lực này trời sinh chính là của hắn.

Không thể không nói, quan tài hoàng kim thật sự rất thần kỳ.

“Vừa nãy ta có nhìn một chút, có người mái nhà phía sau nhìn người, là phụ nữ.” Đúng lúc này, Dư Linh bên cạnh lên tiếng.

Bình thường, Dư Linh đều đi theo bên cạnh hắn, như hình với bóng.

Mà rất nhiều người, đều cảm giác không được sự tồn tại của nàng.

Cho nên, Tô Bạch cũng thường xuyên sẽ để nàng đi tra xét một vài tin tức.

“Không cần để ý tới, kia là người Quản Gia phái tới.” Tô Bạch lắc đầu nói.

Sau đó hắn lại chột sững người.

Lúc này, hắn đột nhiên nhớ tới, mùi máu tươi vừa nãy kia vì sao lại quen thuộc.

Vào hôm qua, lúc hắn đi thế giới khác, gặp phải thần muốn đột phá không gian, tiến về thế giới này.

Nhưng bởi vì một con sông máu, thần kia đột phá không gian thất bại.

Lúc ấy, hắn cũng đã ngửi được mùi máu tươi trong đó.

Mùi máu tươi ở nơi đó, cùng mùi máu tươi lần này hắn ngửi được, giống nhau như đúc.

Người này, chính là người sống lại đã đánh lui thần kia!

“Vậy hội Cộng Tâm mà thần kia nói, lại là cái gì?” Long mào Tô Bạch từ từ cau lại.

Chẳng lẽ biệt hiệu của Ảnh Tử, lại tên là hội Cộng Tâm?

Nghĩ tới đây, Tô Bạch lắc đầu.

Chuyện này, càng ngày càng thêm mơ mơ màng màng rồi.

“Ông chủ, người phụ nữ kia rất xinh đẹp, người có muốn qua đó bắt chuyện một chút không?” Dư Linh bên cạnh đột nhiên cười hỏi.

Nghe nàng hỏi, Tô Bạch ngẩn ra, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu: “Bỏ đi thôi, hiện giờ ta không có loại suy nghĩ này.”

Hiện giờ thời gian của hắn quá gấp.

Căn bản không muốn lãng phí thời gian cho những chuyện vô dụng.

Tiếp đó, Tô Bạch liếc qua cổ tay trái.

Lúc này, quan tài hoàng kim phía trên đã bị đường vân màu đỏ bao trùm gần hết, chỉ thiếu một chút xíu nữa là bao trùm hoàn toàn.

Nhìn thấy cái này, trong lòng Tô Bạch có chút tiếc nuối.

Vốn hoàn thành nhiệm vụ này là có thể đạt được bảo quan.

Nhưng bởi vì lúc trước gặp phải Thánh tử của giáo hội Cứu Rỗi kia, dẫn đến đường vân màu đỏ giảm bớt, bây giờ còn thiếu một chút.

Nhưng may mắn, hắn cũng không thiệt thòi, hắn cũng nhận được một nhiệm vụ nguyện vọng mới từ đối phương.

“Cảm giác được nguyện vọng của A Mạn, hắn muốn giết La Vạn Sinh, người có thể thay hắn giết chết đối phương hay không? Nếu như hoàn thành nguyện vọng của A Mạn, linh năng của hắn sẽ bị hấp thu, hình thành mảnh báu quan tài, đồng thời người đạt được bộ phận: Mắt quý.”

Mắt quý: Một con mắt có thể chế tạo ảo cảnh.

“Nhưng độ khó hoàn thành nhiệm vụ này quá cao.”

Trong lòng Tô Bạch lắc đầu.

La Vạn Sinh là tổng giám mục của giáo hội Cứu Rỗi.

Đối phương đã là người sống lại cấp Giao, căn bản không phải người hắn có thể giết.

Dư Linh bên cạnh nhìn dáng vẻ Tô Bạch, có chút bất đắc dĩ.

Lão bản nhà mình phương diện khác đều rất tốt, nhưng hình như đối với chuyện nam nữ lại không thấy hứng thú lắm.

Như vậy, sau này kiếm vợ thì khó rồi đây.

Hoàn thành nhiệm vụ, Tô Bạch chuẩn bị từ trong phòng ra ngoài.

Đúng vào lúc này, một tiếng chó sủa ở nơi xa vang lên.

Sau đó, con chó kia rên ư ử một tiếng, rồi không có động tĩnh gì nữa.

Tô Bạch thấy thế, hơi rùng mình, chân mày cau chặt lại.

Hắn đứng dậy, đi ra khỏi cửa, đi đến chỗ con chó kia kêu.

Không bao lâu, Tô Bạch thấy được một đám thanh niên, đang chui vào nhà của một gia đình.

Ở bên ngoài, một con chó trên mình đã dính đầy máu đen, đã bị đánh chết.

Nơi này trong Hậu trấn, cũng coi như là nơi tương đối vắng vẻ, cho nên dù là nơi này có vài động tĩnh cũng không có người nào tới.

“Những người này thật sự quá đáng hận rồi.” Dư Linh bên cạnh căn răng nói.

Trong tay nàng đã xuất hiện một cây dao găm màu bạc.

Lông mày Tô Bạch vẫn cau chặt.

“Không thích hợp.” Hắn từ vị trí cửa sổ, nhìn về phía người dẫn đầu.

Người kia trông hơn hai mươi tuổi, quần áo mặc trên người lôi thôi, nhưng lại có một luồng khí tức mạnh mẽ từ trên người hắn truyền ra.

Trong cảm giác của Tô Bạch bên, trên người của người này, có khí tức linh năng.

Hơn nữa, trong khứu giác của hắn, hắn có thể ngửi được rõ ràng mùi máu tươi trên người người này.

Người này, lúc trước có lẽ đã từng giết người.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch đi thẳng về phía ngôi nhà kia.

Sau khi tới chỗ, hắn bèn nghe được một trận âm thanh lục tung.

Chính là người ở bên trong đang tìm thứ gì đáng giá.

Chương 349: Người một lòng muốn chết

“Ông chủ, có cần ta đi vào dọa bọn họ một phát không?” Dư Linh nhìn về phía Tô Bạch, dao găm trong tay lóe lên ánh bạc dưới ánh mặt trời.

Con dao găm này, có thể tạo thành đau đớn không cách nào tưởng tượng nổi với người khác.

Chỉ là, nàng vẫn chưa từng thử qua.

Tô Bạch nhìn vào trong phòng, nói: “Tên mặc quần jean kia giao cho ta, những người khác giao cho người.”

Nói xong, hắn cất bước bước ra, trực tiếp vào trong sân.

Sau đó người lại đột ngột xuất hiện trong phòng.

“Năng lực này còn thật sự là thần kỳ.” Tô Bạch đi vào phòng, trong lòng có chút cảm thán.

Vừa rồi, hắn vậy mà trực tiếp xuyên tường đi vào.

Đây hẳn là hiệu quả không gian trong lời giới thiệu trước đó nhắc đến.

Trước kia, năng lực di chuyển của Tô Bạch cũng không tính là kém, trong người sống lại, đều coi như nhanh.

Nhưng một khi gặp phải người sống lại loại hình tốc độ, hắn cũng có chút luống cuống.

Bây giờ có năng lực này, cũng coi là bù lại điểm yếu này...

“Chậc... Cô dâu này thật đúng là xinh đẹp.” Lúc lục lợi, thanh niên mặc quần jean thấy được ảnh chụp cô dâu trên đầu tường, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ quỷ dị.

Nếu như ở chỗ này chờ một chút, có lẽ...

“Người muốn làm cái gì?” Một âm thanh đột nhiên truyền đến.

“Người nói thử đi?” Cam Cảnh Sơn nghe tiếng hỏi, không khỏi nở nụ cười: “Đương nhiên là...”

Nói đến đây, giọng hần bỗng đột ngột ngưng lại.

Giọng nói vừa rồi, sao lại lạ như vậy?

“Aaaaaa!!!”

Đúng vào lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Sắc mặt Cam Cảnh Sơn chợt biến, một cột nước từ trên tay hần trào ra, đập về nơi truyền đến âm thanh vừa nãy.

“Ầm!”

Nước nện trên mặt đất, phát ra tiếng vang âm âm, xi măng trên mặt đất xuất hiện dấu vết khắp nơi.

Nước này, vậy mà lại giống như gạch đá.

Đúng vào lúc này, một cánh tay đột nhiên bắt lấy cổ của hần, dùng sức đập vào trên mặt tường.

“Ầm!” Lại một tiếng vang lên.

Cam Cảnh Sơn bị nện đến đầu rơi máu chảy.

“Ngươi vừa mới giết người?” Tô Bạch bóp chặt cổ Cam Cảnh Sơn, trong giọng bốc lên lạnh lẽ.

“Liên quan mẹ gì tới ngươi, ngươi đừng có mà tìm chết!” Mặt Cam Cảnh Sơn tràn ngập tơ máu, gầm thét lên tiếng.

Cùng lúc đó, cột nước trên tay hần lại xuất hiện lần nữa, muốn đập lên người Tô Bạch.

Nhưng ngay trong nháy mắt này, Tô Bạch nắm lại cánh tay của hần.

“Răng rắc!” Một âm thanh khiến người nghe phải rùng mình vang lên.

Máu từ cánh tay Cam Cảnh Sơn chảy ra.

“Aaaaa!!!” Cam Cảnh Sơn phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

“Ngươi vừa mới giết người?” Tô Bạch lặp lại lần nữa, buông cánh tay đã lỏng lẻo của đối phương ra, nắm lấy cánh tay kia.

“Ngươi có gan thì giết ta đi!!!” Cam Cảnh Sơn gào lên, đôi mắt đỏ ngầu.

“Răng rắc!!!” Tô Bạch không đổi sắc mặt bóp gãy một cánh tay khác của đối phương.

Người này mới gặp hắn một lần bèn hạ tử thủ với hắn, hắn đương nhiên sẽ không thủ hạ lưu tình.

“Aaaaa!!!” Cam Cảnh Sơn sắc mặt trắng bệch, nhưng trong mắt tràn ngập hận ý, hung tợn nhìn chằm chằm Tô Bạch: “Nhớ kỹ, người tốt nhất giết ta! Nếu người không giết ta, ta nhất định sẽ giết người!!!”

Trong mắt hắn đã tràn đầy oán độc.

Nếu là một người bình thường nhìn thấy đôi mắt này của hắn, sợ là sẽ trực tiếp bị dọa đến mơ thấy ác mộng.

Bởi vì ánh mắt của đối phương, thật giống như ác quỷ.

Tô Bạch nghe lời đối phương nói ra, đột nhiên cảm thấy chuyện có chút không quá bình thường.

Nếu như là người bình thường, tuyệt đối sẽ không chán sống như vậy.

Hơn nữa, hắn cũng chỉ hỏi đối phương có giết người không mà thôi.

Đó cũng không phải bí mật gì cần dùng cái chết để giữ kín.

Tạo thành loại tình huống này, nếu không phải là đối phương không sợ chết.

Thì hoặc là, bí mật này thật sự vô cùng quan trọng.

“Aaaaa!!!”

“Aaaaa!!!”

“Aaaaa!!!”

“...”

Đúng vào lúc này, bên ngoài truyền đến âm thanh quỷ khóc sói gào.

Tiếp đó, một đám người lộn nhào chạy vào trong phòng.

Trên người những người này, đều có hoặc nhiều hoặc ít vết thương.

Lúc này đều run rẩy lẩy bẩy, mặt mũi tràn đầy vẻ sợ hãi.

Tiếp đó, Dư Linh chậm rãi đi đến.

Lúc này, trên dao găm của nàng, đã dính đầy máu tươi.

Cực kỳ hiển nhiên, vết thương của những người này, chính là do nàng tạo thành.

“Ta hỏi các người một chút, trước khi tới, các người có phải giết người hay không?” Tô Bạch quét mắt qua đám người.

Vừa nãy hẳn người được mùi máu tươi vô cùng đậm đặc trên người những người này, hơn nữa còn là máu người.

Cho nên hẳn mới có câu hỏi này.

Đám người nghe vậy, đều kinh ngạc nhìn về phía Tô Bạch.

Đối phương làm sao mà biết được?

Chỉ là sau đó, bọn họ lập tức ngậm miệng lại, trước sau không nói một lời.

Tô Bạch liếc qua đám người, lặng lẽ không lên tiếng.

“Nếu như các người không nói, vậy ta sẽ lấy con dao găm này rạch các người ba ngày ba đêm.” Đúng vào lúc này, Dư Linh bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

Trên mặt nàng dần hiện lên nụ cười, tỏ ra hòa ái dễ gần.

Nhìn thấy nụ cười của đối phương, Tô Bạch thậm chí cho rằng Từ Tuệ, thân là người sống lại lúc trước trở về.

Nghe được lời nàng nói, tất cả mọi người trong sân đều lộ ra vẻ sợ hãi.

“Ta nói! Ta nói! Là Cam Cảnh Sơn với Diêm Hoa Dương giết...” Một người run giọng chỉ vào Cam Cảnh Sơn nói.

“Cát Thịnh! Người dám nói!!!” Cam Cảnh Sơn gào lên, hung tợn nhìn chằm chằm đám người: “Nếu các người lại nói tiếp, ta nhất định sẽ giết người!”

“Răng rắc!” Tô Bạch một chân đá vào trên đùi Cam Cảnh Sơn, trực tiếp đập gãy đùi đối phương.

“Aaaaa!!!” Cam Cảnh Sơn lại hét thảm một tiếng.

Tô Bạch quét về phía đám người, lạnh nhạt nói: “Các người yên tâm nói, tên này người không có cơ hội hại các người.”

“Ta nhất định sẽ giết ngươi! Nhất định sẽ giết ngươi!!!” Cam Cảnh Sơn giống như ác quỷ, oán độc nhìn chằm chằm Tô Bạch: “Có gan ngươi giết ta đi! Không phải, ta không chỉ sẽ giết ngươi! Ta còn sẽ giết cả nhà ngươi!!! Một tên cũng không để sót!!!”

Trong ánh mắt Tô Bạch chợt lóe lên lạnh băng rồi biến mất, một quyền chuẩn xác đánh vào miệng đối phương.

Lập tức, toàn bộ hàm răng Cam Cảnh Sơn bị bay ra.

“Ngươi rất muốn chết?” Tô Bạch nhìn chăm chăm Cam Cảnh Sơn, ánh mắt sâu thẳm mà lạnh buốt.

Vừa nãy hắn rốt cục phát hiện ra là chỗ nào không đúng.

Người tên Cam Cảnh Sơn này, dường như một lòng muốn chết.

Như vậy, tại sao đối phương muốn làm như vậy?

Trong đầu Tô Bạch đột nhiên xuất hiện một từ.

Người sống lại.

Đối phương có lẽ biết chút gì đó, tin chắc rằng mình có thể trở thành người sống lại, cho nên mới một lòng muốn chết.

Tô Bạch mặt đối mặt với Cam Cảnh Sơn, hắn có thể thấy rõ vẻ oán độc trong ánh mắt của đối phương.

Lúc này, hắn đột nhiên phát hiện một việc.

Đối phương đang nín thở!

Đúng vào lúc này, mặt Cam Cảnh Sơn trở nên đỏ bừng, phát tím.

“Ngươi làm vậy sẽ chết.” Ánh mắt Tô Bạch âm u lạnh lẽo.

“Ha ha ha...” Cam Cảnh Sơn phát ra một tiếng cười quái dị, ánh mắt mơ hồ, dần dần không có âm thanh.

Đối phương vậy mà nín thở ngộp chết chính mình.

Trong khoảnh khắc cho dù đối phương đang hôn mê, cơ thể vẫn còn duy trì động tác ngừng thở.

“Diêm Hoa Dương là ai?” Tô Bạch xem xác Cam Cảnh Sơn như rác rưởi, vứt qua một bên, nhìn về phía đám người trong

sân.

Chương 350: Kiếp sau, đừng làm chuyện ác nữa

“Diêm Hoa Dương không có ở đây...” Một người run rẩy lấy bối nói.

Bọn họ cảm thấy Cam Cảnh Sơn giống như ác quỷ.

Sao lại có người có thể ngộp chết chính mình?

Đây căn bản không phải chuyện con người có thể làm ra.

Đồng dạng, bọn họ cũng cảm thấy Tô Bạch tỉnh táo như vậy cũng không giống người.

Nếu như là người, làm sao có thể thấy có người chết trước mặt mình mà một chút biểu lộ đều không có.

Còn có người phụ nữ bên cạnh Tô Bạch kia, cũng là một kẻ biến thái.

Con dao găm kia cắt lên người bọn họ, bọn họ bèn cảm giác toàn thân đau đớn khó nhịn, tựa như là có vô số dao nhỏ đâm vào xương tủy bọn họ.

“Không ở đây?” Tô Bạch liếc qua đám người, có chút cau mày lại.

“Thật sự không có ở đây...” Một người thấy Tô Bạch có chút không tin, vội vàng nói: “Hắn là lão Đại của chúng ta, người vừa mới chết là lão Nhị. Lão Đại bây giờ đang dẫn người đi chôn xác, chúng ta là đến kiếm tiền.”

Tô Bạch gật đầu, lập tức ngồi lên cạnh giường, nhìn chăm chăm đám người: “Nói hoàn chỉnh chuyện của các người ra đi.”

Đứng một bên, Dư Linh khẽ giơ lên dao găm bạc, khước miệng lộ ra nụ cười.

“Ta nói... Ta nói...” Nhìn thấy dao găm của Dư Linh, đám người run lên, vội vàng nói ra triệt để mọi chuyện...

Bọn họ đều là từ một nơi xa xôi tới.

Chỗ kia vì nguyên nhân xa xôi, kinh tế không phát triển, người trẻ tuổi bèn thường xuyên đi ra bên ngoài.

Những người này, chính là dưới sự tổ chức của hai người Cam Cảnh Sơn và Diêm Hoa Dương, đi ra.

Chỉ là, những người này chơi bởi lâu lỏng đã quen, căn bản không chịu được cuộc sống làm công, cho nên trong thời điểm loạn lạc này, làm nên chuyện ăn cắp.

Nhưng ăn cắp cũng không thể duy trì cuộc sống của bọn họ.

Bởi vì mảnh khoé của bọn họ quá non, thường xuyên bị người ta tóm được đưa vào trong cục cảnh sát.

Cho nên, Diêm Hoa Dương và Cam Cảnh Sơn hợp lại trù tính, mang theo đám người làm nên chuyện cướp bóc.

Nhưng không biết là bọn họ có chút xui xẻo hay sao.

Lần đầu tiên bọn họ lại đụng phải hàng cứng.

Người kia trực tiếp móc súng ra bắn chết Diêm Hoa Dương.

Vốn dĩ chuyện này, cứ vậy đi qua.

Nhưng ai biết, sau khi Diêm Hoa Dương trúng đạn, vậy mà lại không chết, ngược lại thân thể càng cường tráng hơn.

Mà từ lần kia, Diêm Hoa Dương tựa như thay đổi thành một người khác.

Trước đó nhiều nhất chỉ làm một chút trộm vặt, quá lắm thì mang người đi cướp chút tiền.

Nhưng tiếp sau, hấn thế mà làm chuyện giết người cướp của.

Chủ nhân của ngôi nhà này là người thứ bảy Diêm Hoa Dương giết.

Sau khi hấn giết người, đều sẽ căn cứ vào tin tức như địa chỉ người chết nói ra, đến trong nhà đối phương trộm tiền.

Đây chính là nguyên nhân vì sao đám người này xuất hiện ở đây.

Tô Bạch nghe xong lời những người này nói, ánh mắt càng ngày càng lạnh lẽo.

“Ông chủ, chúng ta có cần giết những người đó không?” Dư Linh bên cạnh cắn răng nói.

Những người này, rất đáng hận.

Đám người nghe thấy lời nàng, đều nơm nớp lo sợ.

“Không cần.” Tô Bạch lắc đầu, sau đó lấy điện thoại di động ra, gửi tin nhắn cho Quản Gia.

Làm xong những việc này, hắn đứng dậy đi về phía những người này, bóp ngạt từng người bọn họ.

Về sau, sẽ có cảnh sát tới xử lý bọn họ.

Sau khi làm những người này ngất đi, Tô Bạch ngồi lại trên giường, nhìn chằm chằm Cam Cảnh Sơn đã chết đi, đôi mắt âm u lạnh lẽo.

Dư Linh bên cạnh thấy thế, hơi ngẩn ra, sau đó dường như nghĩ tới điều gì, trên mặt lộ ra ý cười.

Cam Cảnh Sơn cảm giác mình nằm mơ một giấc mơ rất dài, rất dài.

Trong mơ, có cả đời hắn từng trải qua.

Ba nghiện rượu, mẹ độc ác, cùng những người đồng trang lứa căm ghét hắn đến muốn hắn chết kia.

Thậm chí rất nhiều chuyện đã lãng quên đều xuất hiện trong đầu của hắn.

“Ta chết rồi?” Trong đầu Cam Cảnh Sơn xuất hiện một ý nghĩ.

Hắn nghe nói, chỉ có người sau khi chết, trong đầu mới có thể xuất hiện ký ức cả đời mình.

Nhưng sau đó, trong lòng Cam Cảnh Sơn phát ra tiếng gào thét.

Hồi ức trước mắt bị hắn đánh nát.

Hắn không cam tâm cứ vậy chết đi.

Hắn còn muốn báo thù!

Người bóp nát cánh tay hắn, đập gãy xương đùi hắn kia!

Hắn nhất định phải giết đối phương!

Nếu như người kia chỉ bóp gãy hai tay hắn, đá gãy bắp đùi hắn, hắn tuyệt đối sẽ không hận đối phương như thế!

Hắn hận chính là ánh mắt của đối phương.

Loại ánh mắt bình tĩnh, tựa như đang nhìn rác rưởi kia.

Điều này khiến cho nội tâm hắn bị đâm bị thương tàn nhẫn.

“Đáng chết! Ta muốn sống lại!!!” Cam Cảnh Sơn gào thét.

Theo tiếng gào thét của hắn, trước mắt hắn xuất hiện một vết kim quang.

Trên vết kim quang kia, xuất hiện một chiếc mâm tròn màu vàng.

“Quả nhiên! Ha ha, đại ca! Người không có gạt ta!” Cam Cảnh Sơn cười vô cùng dữ tợn.

Hiện giờ hắn đã bắt đầu nảy ra vô số kế hoạch đối phó với tiêu bạch kiếm kia.

Lần này hắn sống lại.

Hắn không chỉ muốn giết đối phương, còn muốn giết người thân, bạn bè của đối phương, khiến cho đối phương hối hận đã đối đầu với hắn!

Ngoại giới, một khí tức quỷ dị sinh ra trên xác Cam Cảnh Sơn, câu kết với khí tức quỷ dị trong không trung.

Theo câu kết, ngực trái Cam Cảnh Sơn bắt đầu nhảy lên kịch liệt.

Chỉ trong chốc lát, màu xanh tím trên mặt hắn dần dần biến mất, thay vào đó là màu sắc hồng hào.

Máu bắt đầu lưu thông.

Vết thương trên miệng hắn lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được bắt đầu khôi phục, hàm răng đã bị đánh rụng của hắn cũng bắt đầu mọc ra răng mới, chỉ chốc lát đã khôi phục lại bộ dáng lúc trước.

Đồng thời vì nguyên nhân là răng mới, càng thêm trắng sáng.

Ngay sau đó, cánh tay Cam Cảnh Sơn bị bóp nát cũng dần dần bèn xương lại, khôi phục lại hình dáng ban đầu.

Không thấy một chút vết thương nào.

Lông mi Cam Cảnh Sơn khẽ run lên, sau đó lại nhắm lại thật chặt.

“Sống lại?” Về mặt Tô Bạch bình tĩnh nhìn chằm chằm đối phương, nói: “Người không phải không sợ chết sao? Sao vậy? Lần này sợ?”

Nói xong, hắn đứng dậy, một tay bóp lấy cổ Cam Cảnh Sơn, giờ đối phương lên.

Mắt Cam Cảnh Sơn bỗng nhiên mở ra, trong mắt lộ ra các loại biểu tình phức tạp, oán độc, sợ hãi, phần hận, vân vân.

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới, sau khi chính mình sống lại, đối phương vẫn chưa rời đi.

Người này dường như có thể biết trước.

“Năng lực của ta! Năng lực của ta!” Trong lòng Cam Cảnh Sơn gào thét, từng dòng nước bắt đầu xuất hiện trên cả người hắn, cuộn cuộn phóng về phía Tô Bạch.

“Xèo xèo xèo!!!” Từng âm thanh chói tai xuất hiện bên trong căn phòng.

Quần áo trên người Tô Bạch, lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, biến mất.

Gạch men dưới chân hắn, đã bị ảnh hưởng từ dòng nước đập thành bột mịn.

Nhưng trên người Tô Bạch, lại chưa từng xuất hiện một chút vết thương nào.

Có một vài người sống lại sau khi vừa sống lại là có thể giết người sống lại cấp Mãng.

Loại người kia, có thể nói đều là người có tiềm lực cực kỳ mạnh mẽ trong người sống lại.

Nhưng cực kỳ hiển nhiên, Cam Cảnh Sơn cũng không phải vậy.

Mà Tô Bạch, cũng không phải người sống lại cấp Mãng bình thường.

Ngón tay Tô Bạch khẽ dùng sức, Cam Cảnh Sơn cảm giác đầu đều muốn căng ra, căn bản không có cách nào hô hấp.

Lập tức, dòng nước bèn vô lực chảy về phía đối diện.

“Người cực kỳ thích ngạt thở chết sao?” Giọng Tô Bạch bình tĩnh hỏi.

Nhưng lời nói bình tĩnh này, rơi vào trong lòng Cam Cảnh Sơn, lại khiến cho hắn tràn đầy sợ hãi.

Trực giác của hắn nói cho hắn biết, lần này nếu như hắn chết.

Vậy hắn thật sự sẽ chết.

Nghĩ đến điều này, hắn lập tức muốn cầu xin tha thứ.

Nhưng vì nguyên nhân lực tay Tô Bạch càng lúc càng lớn, hắn căn bản nói không ra một chữ nào.

Sợ hãi cái chết bao phủ trong lòng hắn.

“Kiếp sau, đừng làm chuyện ác nữa.” Giọng đối phương xuất hiện trong tai, sau đó hắn dần dần mất đi ý thức.

Chương 351: Người sống lại nhân tạo lại xuất hiện

“Cảm giác một người gần đó vừa chết, họ tên Cam Cảnh Sơn, nhận được điểm thuộc tính đặc biệt, kỹ năng ăn cướp +1.”

Tô Bạch ném xác Cam Cảnh Sơn sang một bên, vẻ mặt vẫn bình thản.

“Chắc hẳn có năm mơ cũng không nghĩ đến có người dự đoán được việc hắn sống lại?”

Dư Linh ở một bên cười nói.

Tô Bạch lắc đầu, không lên tiếng.

Giết người không phải là thứ đáng để khoe khoang đối với hắn, cho dù kẻ bị hắn giết là một tên cặn bã.

Sau khi thay quần áo mới, diện mạo của hắn cũng dần thay đổi.

Khuôn mặt có chút khí khái anh hùng ban đầu dần trở nên lạnh lùng.

Ngũ quan Tô Bạch lần này thay đổi tương đối bình thường.

Nhưng vì có làn da vô cùng tốt, dẫn đến ngũ quan bình thường hiện giờ của hắn trông vẫn rất đẹp.

“Đây là một khuyết điểm.”

Tô Bạch sờ sờ hai má, cảm thụ làn da mịn màng bóng loáng, nhú mảy.

Điều hắn muốn là che giấu tướng mạo của mình, giấu bản thân đi...

Mà năng lực của hắn, chỉ có thể thay đổi cơ bắp, không thể thay đổi làn da.

Nếu như người có lòng chú ý đến điều này, thì việc che giấu của hắn sẽ trở nên vô nghĩa.

“Sao vậy?”

Dur Linh ở bên cạnh nhìn thấy dáng vẻ của Tô Bạch, không khỏi lên tiếng hỏi.

Nghe câu hỏi của nàng, Tô Bạch dừng lại một chút, sau đó nói:

“Có khuyết điểm khi ta thay đổi khuôn mặt như thế này, làn da này sẽ vạch trần ta.”

“Việc này rất dễ xử lý.”

Dur Linh cười một tiếng, nói,

“Ta biết một số kỹ xảo trang điểm, tuy là không thành thạo cho lắm, nhưng thay đổi làn da cho người thì rất là đơn giản.”

“Trang điểm?”

Tô Bạch giật mình, sau đó gật đầu.

Trang điểm để thay đổi diện mạo, cũng là một lựa chọn không tệ.

Sau đó, Tô Bạch bước ra khỏi đây, đi về nơi xa.

Đội hắc rì đi không bao lâu, xe cảnh sát bèn đến, bao vây toàn bộ ngôi nhà.

“Đến thôn Đường Khẩu.”

Tô Bạch ngồi lên một chiếc taxi, nói với tài xế taxi.

Lúc này, hắc đang ngồi ở phía sau, ở điểm mù của tài xế.

Tài xế nhìn thấy bộ dạng của hắc, có chút nghi ngờ.

Nhưng sau khi nhìn thấy số tiền mà Tô Bạch đưa cho, nghi ngờ nhanh chóng đã bị xua tan.

Lúc này, Tô Bạch đang nằm trên băng ghế sau, bên cạnh hắc, để vài món đồ trang điểm.

Một bàn tay vô hình nhặt những món đồ trang điểm lên, bắt đầu trang điểm cho Tô Bạch.

Những đồ trang điểm này, đều là bọn họ mua trên đường.

Mặc dù Hậu trấn được gọi là thị trấn, nhưng dù sao thì nó cũng ở phụ cận thành phố Giang Hải, cũng có quy mô buôn bán nhất định.

Cho nên, mua đồ trang điểm ở đây, cũng không phải chuyện gì khó.

Tô Bạch nhắm mắt lại, nghịch điện thoại di động trong tay, đang gửi tin nhắn cho Quản Gia.

Lần này, cái chết của A Mạn người của giáo hội Cứu Rỗi, tất nhiên sẽ rất nhanh được truyền ra, trong khoảng thời gian ngắn hắn bắt buộc phải gửi thông tin tình báo lúc trước mà hắn đã sắp xếp cho Quản Gia.

Như vậy, khoảng thời gian sau này, Đồ Long Bộ sẽ có cơ hội để tấn công giáo hội Cứu Rỗi.

Thông tin được gửi đi một cách nhanh chóng.

Hơn hai nghìn từ, được viết trong vòng chưa đầy mười phút.

“Huynh đệ, người đây là về nhà à?”

Tài xế hơi tò mò hỏi Tô Bạch đang ngồi phía sau.

Tô Bạch nghe vậy, nói:

“Không phải, ta tới đây tìm bạn.”

“Bạn của người ở thôn Đường Khẩu?”

Người lái xe giật mình, sau đó vẻ mặt do dự một chút, nói:

“Vừa nãy trong nhóm bản địa của chúng ta có thông báo, gần đây chỗ này có hơi không yên ổn, người ở đây thì chú ý một chút.”

Tô Bạch nghe vậy, bèn hiểu ngay, vụ cướp của giết người của Cam Cảnh Sơn và Diêm Hoa Dương đã truyền ra rồi.

“Cảm ơn, ta sẽ chú ý.”

Tô Bạch gạt đầu.

Sau đó, hắn nhắm mắt lại, bắt đầu xem xét ký ức của Cam Cảnh Sơn.

Khi đang đắm chìm vào trong đó, hắn nhìn thấy một gương mặt dữ tợn đang dần phóng đại lên.

Sau đó dấu vết năm tháng trên gương mặt dần biến mất, trở nên non nớt, ngây thơ.

Rồi người cha cờ bạc thích bạo hành gia đình và người mẹ ác độc bảo hấn đi chết không ngừng xuất hiện trong ký ức của hấn.

Nét non nớt, ngây thơ trên gương mặt hấn dần biến mất.

Thay vào đó là sự tàn bạo của cha hấn và sự ác độc của mẹ hấn.

“...”

Tài xế thấy hấn không nói chuyện, bèn không có hứng thú trò chuyện nữa, tiếp tục lái xe.

Không lâu sau, xe dừng lại ở thôn Đường Khẩu.

Tô Bạch mở mắt ra.

Vừa rồi, hấn đã xem xong ký ức của Cam Cảnh Sơn.

Và cũng đã nhận được nhiệm vụ nguyện vọng của đối phương.

Chỉ tiếc là, nhiệm vụ nguyện vọng của đối phương, hoàn toàn không thể hoàn thành được.

Bởi vì nguyện vọng của Cam Cảnh Sơn là giết chết hấn.

Tô Bạch nhẹ nhàng thở ra một hơi khí đục, đưa tiền, xuống thôn Đường Khẩu.

Hấn nhìn vào vị trí của lối đi vào thôn.

Lúc này trong thôn Đường Khẩu, không có thôn dân nào ở bên ngoài.

Ngược lại đậu một số xe cảnh sát.

Ở phía xa còn có một số nhân viên cảnh sát đang trò chuyện với thôn dân.

Nhìn thấy những người cảnh sát đó, Tô Bạch quay người tìm một ngõ nhỏ đi vào.

Tương mạo hiện giờ của hấn ta, không có chứng nhận nào khớp nào cả.

Nếu cảnh sát muốn kiểm tra hấn, rất có thể sẽ gặp rắc rối.

Vào trong ngõ, Tô Bạch dựa theo ký ức của Cam Cảnh Sơn đi về phía một khu rừng núi.

Trên đường đi, có rất nhiều cảnh sát đang tìm kiếm thứ gì đó, hò hét tên của các nạn nhân.

Tô Bạch im lặng không nói, lần lượt đi qua kẽ hở giữa những viên cảnh sát này.

Khi hắn bước đi, vô cùng kỳ lạ, chân bước một bước, đã ở bên ngoài vài bước chân rồi.

Trong rừng rậm này, như một hồn ma vậy.

Nếu có ai nhìn thấy hắn bước đi như thế này, chắc chắn sẽ sợ gần chết.

Sau hơn nửa canh giờ, Tô Bạch đã ở nơi cách đó hơn mười dặm.

Tại đây, hắn ngửi thấy mùi máu tanh.

Nơi đây, chính là nơi mà lần này Diêm Hoa Dương và Cam Cảnh Sơn đợi người khác xử lý thi thể.

Tô Bạch nhìn về phía xa xa, ánh mắt có chút thâm thúy.

Vừa rồi hắn đã xem hết ký ức của Cam Cảnh Sơn, hắn phát hiện ra một số điều bất thường trong đó.

Diêm Hoa Dương và Cam Cảnh Sơn khác với những người sống lại bình thường, đối phương là người sống lại nhân tạo.

Mà tạo ra họ, chính là những người mà họ gặp phải trong vụ cướp đầu tiên.

Sau khi người nọ giết chết Diêm Hoa Dương bằng súng, trực tiếp đặt một miếng vàng lên cơ thể Diêm Hoa Dương.

Một miếng vàng đã được ném cho người khác.

Đây không phải là lần đầu tiên Tô Bạch nhìn thấy tình huống này.

Những người như A Chỉ, Tản Đồ, Cao Tường, cũng đều do con người tạo ra.

Chỉ là người tạo ra đối phương, là kim chủ.

Tô Bạch nhớ rất rõ, tất cả những chuyện này đều liên quan đến một mâm tròn màu vàng.

Rất giống với vàng thỏi.

Thứ đó, có thể tạo ra người sống lại.

Trước đây, Tô Bạch chỉ nghĩ rằng tất cả những việc này là do chính tay kim chủ làm ra.

Dù sao thì, năng lực của đối phương cũng là biến người thành vàng, năng lực biến hợp chất đơn giản thành hợp chất phức tạp của đối phương chế tạo ra mâm tròn màu vàng, cũng không phải là chuyện không thể.

Nhưng mà, hiện giờ kim chủ đã chết rồi, lại lần nữa xuất hiện người sống lại nhân tạo.

Điều này cũng không khỏi khiến Tô Bạch suy nghĩ nhiều hơn.

Có lẽ, người sống lại nhân tạo này, còn có những bí mật khác, thậm chí còn có mối quan hệ nhất định với quan tài hoàng kim của hắn.

Vù...

Đúng lúc này, từ xa truyền đến một tràng tiếng vù vù.

m thanh này rất nhỏ, hoàn toàn không tính là gì so với giữa nơi núi rừng này.

Tuy nhiên, đối với thính lực hiện giờ của Tô Bạch, rất dễ để nghe thấy âm thanh này.

Khoảnh khắc nghe thấy âm thanh này, con ngươi của hắn đột nhiên co rút lại.

“Ầm!”

Cảnh sát vũ trang dưới chân núi bị hỏa tiễn nổ bay, xác văng tung tóe khắp nơi.

Chương 352: Sợ hãi buông xuống

Tô Bạch nhìn thấy cảnh này, trong lòng cảm thấy có chút không chân thực.

Ở Liên Bang, ngay cả súng cũng bị cấm, thậm chí một số súng đồ chơi cũng phải chịu nhiều hạn chế khi được tung ra bán.

Nhưng hiện giờ lại có ai đó đang đánh bom cảnh sát.

Điều này khiến Tô Bạch trong khoảng thời gian ngắn có chút phản ứng không kịp.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt của hắn bèn lạnh xuống.

Hắn nhìn trên ngọn núi phía xa, có một người đang cầm ống phóng rốc két chĩa về hướng này.

Rất rõ ràng, người vừa sử dụng ống phóng rốc két chính là đối phương.

Sau đó, hắn nhìn thấy người kia lấy ra một khẩu súng bắn tia từ phía sau, bắt đầu nhắm vào những cảnh sát đang kêu rên, trong lòng không khỏi sinh ra một luồng lệ khí.

Hắn trở tay trực tiếp lấy ra Ác thú số 1 dài hơn hai thước, ngắm chuẩn đối phương, bóp cò.

“Ầm!”

Một viên đạn bắn ra.

Một loạt hành động này lưu loát sinh động, trong khi tay súng bắn tia vẫn đang điều chỉnh trạng thái của mình, đầu đã bị bắn thành bọt dứa hấu.

Sau khi giết người, Tô Bạch dùng cảm giác dã thú bao phủ toàn bộ ngọn núi, bắt đầu tìm người trong toàn bộ ngọn núi.

Chỉ chốc lát sau, hắn bèn phát hiện Diêm Hoa Dương dẫn theo hai tên đàn em và một nhóm người có vũ trang, đang chuẩn bị tổ chức tiệc nướng gần một con sông...

Những người này lúc này đây có chút lo lắng bồn chồn.

Rất rõ ràng là đã bị tiếng súng đinh tai nhức óc vừa rồi dọa cho sợ hãi.

Tô Bạch sắc mặt lạnh như băng, lấy điện thoại di động ra gọi cho Quản Gia,

“Ở thôn Đường Khẩu, thành phố Giang Hải, có cảnh sát bị bọn du côn có vũ trang đánh úp, mau phái người tới cứu chữa!”

“Được!”

Sau khi cúp điện thoại, thân hình Tô Bạch giống như ma quỷ tiến vào trong rừng rậm, đánh về phía nhóm người có vũ trang.

Môi trường trong rừng rậm có vẻ hơi âm u lạnh lẽo, bởi vì gần tới buổi chiều, mang theo một ít hơi ẩm, khắp khu rừng đều tràn ngập làn sương mờ mờ.

“Răng rắc!”

Cổ họng của một người đàn ông tóc vàng mắt xanh đã bị bẻ gãy, hắn ta có chút không thể tin nhìn người thanh niên trước mặt.

Vừa nãy hắn đã thực sự phát hiện ra đối phương, nhưng thân hình của đối phương giống như ma quỷ vậy, hắn bắn mấy phát nhưng đều không trúng đối phương.

Người này, là ma quỷ sao?

“Àm!”

Đột nhiên, xa xa vang lên một tiếng súng, trực tiếp xuyên thủng một cái cây.

Nhưng lúc này, nam thanh niên vừa bóp chết người đã biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

Thân hình của hắn tựa như ảo mộng, như là ác quỷ, đang tiến về phía vị trí vừa bắn ra phát súng.

“Chết tiệt! Không phải nói người không được phép bắn sao?”

Lúc này sắc mặt hắn đã tái nhợt, không còn chút máu.

Người vừa rồi, chính là một con quái vật.

Là người bán mạng làm việc cho tổ chức, thứ mà bọn họ hiểu biết càng nhiều.

Có một số người, hoàn toàn không phải là thứ mà họ có thể chống lại.

“Câm miệng! Langdon!”

Tên bắn tia mắt đỏ như máu, quát âm lên:

“Người kia nhất định có năng lực cảm giác, đây là người thứ ba bị hấn giết chết rồi. Iwahara Ryosuke trốn kỹ như vậy, vẫn bị hấn tìm được. Chúng ta trốn ở đây, cũng chẳng có ích gì!”

“Bỏ hoang tương đồ đi, chuẩn bị chiến đấu!”

Nói xong, tay bắn tia vỗ tay Langdon, bắt đầu điên cuồng bắn về vị trí của Tô Bạch.

Langdon thấy thế, khẽ cắn răng, nhìn về phía mọi người giận dữ thét lên,

“Phóng hết hỏa lực cho ta! Ta không tin hấn còn có ba đầu sáu tay, có thể sống sót rời khỏi đây!”

Nói xong, hấn nhắc súng trường lên, bắt đầu dẫn theo mọi người, bắn phá vào vị trí của Tô Bạch.

Song, điều khiến họ tuyệt vọng là, những viên đạn của họ, bất kể thế nào, đều sờ không tới được bên người kia.

Điều này khiến họ cảm nhận được cảm giác thất bại không gì sánh được, cảm thấy trước đây luyện súng đều thành công cốc.

Ở bên cạnh bọn họ, Diêm Hoa Dương và hai đàn em nhìn nhau, rồi bắt đầu lặng lẽ rời đi.

“Lão đại, chúng ta cứ thế mà rời đi hả?”

Một tên lưu manh với vẻ mặt tái mét nói với Diêm Hoa Dương.

Đây là lần đầu tiên hấn nhìn thấy chuyện khủng bố như vậy.

Thậm chí còn sinh ra một sự thôi thúc muốn về nhà.

Tuy nói ở nhà là kẻ vô tích sự, nhưng vẫn tốt hơn là mất đi tính mạng.

“Nếu không thì sao?”

Diêm Hoa Dương lau mồ hôi lạnh chảy ra trên trán, cố gắng bình tĩnh lại:

“Những người này hoàn toàn không đụng được vào bên cạnh người đó, chết là chắc rồi, chúng ta cũng không thể chôn cùng bọn họ được.”

Khi tiếp xúc với những người này, hắn đã biết vài điều về người sống lại.

Cũng chính vì vậy, hắn càng hiểu rằng những người này, không bắn trúng đối phương, hoàn toàn không phải là do kỹ thuật bắn súng của họ không giỏi.

Mà là do người đối diện, tuyệt đối có năng lực tránh đạn.

Lại thêm hành động dễ dàng bóp chết một người của kẻ đó lúc này, cũng cho thấy năng lực cận chiến của đối phương, có thể nói là cực kỳ khủng bố.

Những người này, nhất định sẽ bị đối phương giết chết!

Chỉ hy vọng rằng, sau khi người đó giết những thành viên có vũ trang, sẽ không tìm đến gây rắc rối cho bọn họ.

Lúc này, trong lòng Diêm Hoa Dương không ngừng cầu nguyện.

Sau đó, cả ba băng qua khu rừng rậm, bỏ chạy về phía xa xa.

Họ không biết họ nên trốn đến đâu.

Nhưng chỉ cần rời khỏi nơi đáng sợ này, vậy là đủ rồi.

Họ chạy không được bao lâu, tiếng súng đột ngột dừng lại, cả khu rừng chìm vào im lặng.

Loại yên tĩnh này thường khiến mọi người cảm thấy an tâm, thoải mái.

Nhưng lúc này đây, trong lòng cả ba người đều tràn đầy sợ hãi.

Vì họ biết rằng, khi tiếng súng ngừng lại, có nghĩa là những người đó đã bị giết chết hết rồi.

Người tiếp theo rất có thể là họ.

Đúng lúc này, Diêm Hoa Dương đột nhiên nhìn thấy cách đó không xa có một hang động, hai mắt không khỏi sáng lên, bèn dẫn người lăn bò vào trong đó.

Hang động khoảng chừng một hai mét vuông, vài người đi vào bèn bị nhét đến đầy ắp.

Nhưng một cái động nhỏ như vậy, lại mang đến cho mấy người kia cảm giác an toàn.

Lúc này, trời đã nhá nhem tối.

Bên ngoài vô cùng yên tĩnh, không một tiếng động.

Trong lòng mấy người không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Người kia không có đuổi theo.

“Soạt soạt...”

Đúng lúc này, truyền đến tiếng bước chân từ xa đến gần.

Nghe thấy âm thanh này, mấy người này đều giật thót tim, vẻ mặt hoảng sợ nhìn chằm chằm ra bên ngoài.

Lúc này, bên ngoài xám xịt, mặt đất đầy cành khô lá héo úa, cành cây còn chưa mọc dài ra theo gió phát ra tiếng xào xạc.

Khi Dịch Tàng đến trước cửa hang, tiếng bước chân đột ngột dừng lại.

Ba người nghe thấy tiếng bước chân dừng lại, chỉ cảm thấy tim đập nhanh, sợ hãi bao trùm toàn thân.

Sau đó, tiếng bước chân lại xuất hiện, rồi đi về phía xa.

Mấy người nghe thấy âm thanh đi xa, đều thở phào nhẹ nhõm.

Lần này, họ sống rồi.

Nhưng đúng lúc này, một đàn em bắt ngờ nhìn thấy một bàn tay từ bên ngoài xông vào, một pháp túm được cổ một đàn em khác.

“Răng rắc!”

Người kia trực tiếp chết luôn, máu tươi bắn tung tóe lên mặt của hai người còn lại.

“A!!!”

Cả hai kinh hoàng kêu thảm thiết.

“Sao, ta đáng sợ như vậy sao?”

Tô Bạch cau mày nhìn chăm chăm hai người, có chút nghi hoặc.

Lúc này, hẳn thậm chí còn tự hỏi liệu có phải Dư Linh làm cho ngoại hình của mình trở nên xấu xí hay không.

Nhưng sau đó Tô Bạch đã vứt vấn đề này ra sau não

Một tay một người, bắt hai người ra ngoài.

Ở phía bên kia, Dư Linh vừa rời đi đang đi về phía Langdon đã ở trước đó.

Bước chân vừa rời đi, chính là của nàng.

Chương 353: Nhóm Hoa Hồng

“Đừng giết ta, ta không cùng một giuộc với những người đó, chúng ta chỉ là khách qua đường!”

Sau khi Diêm Hoa Dương bị lôi ra ngoài, lập tức gào hét khản cả giọng.

Tên đàn em còn lại, lúc này đã sợ đến ngốc ra luôn rồi, run rẩy không nói nên lời.

Tô Bạch nhìn chằm chằm Diêm Hoa Dương, vẻ mặt bình tĩnh nói:

“Thực ta lần này ta tới đây là muốn giết ngươi.”

“Giết ta?”

Diêm Hoa Dương sững sờ nhìn Tô Bạch, run giọng nói:

“Ta chẳng qua chỉ là một người sống lại vừa mới sống lại, chưa từng gặp qua ngươi, ngươi tại sao lại muốn giết ta?”

Nói đến cuối, giọng nói của hắn có chút oan ức.

Trước đây hắn còn nghĩ rằng sau khi trở thành người sống lại, tương lai sẽ là lúc hắn bước lên sân khấu.

Nhưng ai mà biết được, hắn trở thành người sống lại còn chưa được mấy ngày, lại bị một người khủng bố như này tìm đến cửa.

Điều này cũng giống như khi chơi game, mới cấp tân thủ đã đụng phải Boss lớn cấp thế giới.

“Ngươi đã giết người.”

Giọng nói Tô Bạch vẫn bình tĩnh như cũ.

“Phốc!”

Đàn em một ở bên đã quỳ xuống, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng khắp nơi.

Khi hắn giết người, từ trước tới giờ không cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Bởi vì hắn ta mạnh, mà đối phương thì lại yếu.

Thậm chí trước khi người khác chết, khi khốn khổ van xin hết lời, sẽ khiến hắn cảm thấy sung sướng...

Nó khiến hắn cảm thấy lòng tự trọng của mình được thỏa mãn rất nhiều.

Nhưng hiện giờ, cái chết đang ở trước mặt hắn.

Hắn cảm thấy sợ hãi rồi.

Hắn thậm chí còn bắt đầu căm thù bản thân trước đây đã giết người, tự hỏi tại sao lúc trước hắn lại đáng hận như vậy.

“Chỉ vì ta giết người?”

Diêm Hoa Dương kinh ngạc nhìn Tô Bạch, có chút không tin nói:

“Đó chỉ là một số người bình thường mà thôi.”

Ánh mắt Tô Bạch chợt lóe lên một tia lạnh lùng,

“Người thường thì không phải người sao?”

“Người bình thường sao có thể so sánh với chúng ta được?”

Diêm Hoa Dương gầm lên.

Hắn cảm thấy bản thân bị sỉ nhục cực lớn.

Hắn ta đã trở thành người sống lại, đã vượt lên trên người bình thường, ngay cả cảnh sát cũng không thể làm gì được hắn ta.

Hiện giờ lại có người nói với hắn, hắn giống như một con người bình thường, sẽ chỉ khiến cho hắn cảm thấy vớ vẩn.

Thậm chí, cho dù Tô Bạch nói nhìn hắn không vừa mắt nên muốn giết hắn, hoặc là chỉ vì tâm trạng không tốt nên muốn giết hắn cũng sẽ không khiến hắn cảm thấy bị xúc phạm nhiều đến vậy.

Người bình thường, hoàn toàn không xứng để so với hắn!

Sắc mặt của Tô Bạch lúc này đã dần dần lạnh đi, trực tiếp đá một đá lên trên đùi Diêm Hoa Dương, đá vỡ nát xương của hắn ta.

“Người nghĩ người có thể cao hơn người khác một bậc sao?”

Trong mắt hắn khẽ toát ra một tia lệ khí.

“A!!!”

Diêm Hoa Dương kêu thảm một tiếng, trong mắt hiện lên vẻ điên cuồng,

“Ta có năng lực hùng mạnh, tại sao không thể vượt lên trên người thường, ta không chỉ muốn ở trên bọn họ, còn muốn bọn họ làm con chó cho ta.... ơ ơ ...”

Tô Bạch véo Dương Hoa Dương một cái, trong mắt lộ ra vẻ âm u lạnh lẽo.

“Haha... người... nếu người... thích thì... ta làm chó... cho người!”

Diêm Hoa Dương cười điên cười dại.

Cùng lúc đó, một tinh thần quỷ dị phóng ra từ trong mắt hắn, tiến đến gần Tô Bạch.

Bị năng lực tinh thần quỷ dị này vây quanh, vẻ mặt của Tô Bạch không chút thay đổi.

“Người là người, không phải chó. Tương tự, người không thể coi người khác là chó.”

Giọng nói Tô Bạch lạnh thấu xương, một luồng sát khí hoàn toàn bao trùm lấy Diêm Hoa Dương.

Diêm Hoa Dương bị sát khí này bao phủ, điên cuồng trong lòng dần dần biến mất, sợ hãi bao phủ nội tâm hắn.

Người này, năng lực của hắn vậy mà lại không ảnh hưởng nổi dù chỉ một chút.

Đây là quái vật gì?

Nhưng sau đó, cái chết bao trùm lấy nội tâm Diêm Hoa Dương, hai tay hắn nắm lấy tay Tô Bạch, quát ầm lên:

“Người dựa vào cái gì ta? Bản thân người trong sạch chắc? Người nói ta giết người, vậy người thì không giết sao?”

Nghe được lời nói của hắn, Tô Bạch nhìn chằm chằm vào đôi mắt điên cuồng đỏ tươi của Diêm Hoa Dương, lắc đầu.

Nói xong, tay hấn mạnh mẽ dùng lực.

Chỉ nghe một tiếng răng rắc, cổ của Diêm Hoa Dương trực tiếp bị hấn bẻ gãy.

Hấn đã giết người, mà còn là giết rất nhiều người, nhưng trước nay hấn đều không thẹn với lương tâm.

Bởi vì hấn chưa bao giờ giết qua một người vô tội nào.

“Cảm giác gần đó có một người vừa chết, họ tên Diêm Hoa Dương, nhận được điểm thuộc tính đặc biệt, kỹ xảo chém giết +1.”

Sau đó, Tô Bạch nhìn tên đàn em bên cạnh, bèn phát hiện sắc mặt người kia đã tím xanh, chắc là vừa nãy bị dọa sợ chết khiếp rồi.

“Thực ra, người không cần phải nói nhiều với hấn ta làm gì.”

Dư Linh dẫn theo Langdon đi tới, bắt đầu nói:

“Loại người như này sau này cứ giết chết đi là được. Nếu chỉ là nói lý, thì người sẽ không bao giờ cãi thắng được đâu.”

Tô Bạch nhìn Dư Linh.

“Bởi vì người chỉ là một người bình thường, không phải thánh nhân.”

Dư Linh nhìn Tô Bạch, thở dài một hơi, nói:

“Chỉ cần là con người thì đều sẽ mắc sai lầm.

“Mà một số người sẽ dùng kính lúp phóng đại sai lầm của người, sau đó chứng minh người tồi tệ đến cỡ nào.”

Nói đến đây, nàng lắc đầu nói:

“Giống như con gái của ông lão ngày hôm trước. Nàng không phải bị lừa bán đi sao? Nàng cũng xem như là người bị hại đi? Nhưng không phải có người nói nàng không thềm đếm xỉa tới con trai, bảo nàng quay về chăm sóc con sao?”

“Người không thể làm hài lòng tất cả mọi người.”

Nghe được lời của nàng, Tô Bạch trầm tư một lát, bèn gật gật đầu.

Sự thật là vậy, hấn không thể làm hài lòng tất cả mọi người.

Sau đó, hắn liếc nhìn người ngoài Liên Bang đang run lẩy bẩy, nhắm mắt lại, bắt đầu tra ký ức của Diêm Hoa Dương.

Khi Diêm Hoa Dương còn rất nhỏ, cha mẹ ly hôn.

Quyền nuôi con thuộc về mẹ hắn.

Nhưng mẹ hắn không có nuôi dưỡng hắn gì hết.

Sau khi để hắn ta ở nhà ông bà ngoại, thường lấy hắn làm cái cớ để dọa dẫm cha hắn.

Khi còn nhỏ, hắn lớn lên ở nhà của ông bà ngoại.

Mà bởi vì ông bà ngoại của hắn cũng không thích hắn cho lắm, động một tí là đánh là mắng, điều này tạo nên lòng tự ti của Diêm Hoa Dương, và cũng là nguyên nhân khiến hắn rất tin vào việc cá lớn nuốt cá bé.

Bởi vì trong mắt hắn ta, nếu cha hắn mạnh mẽ, tàn nhẫn, thì mẹ hắn sẽ không có cơ hội để hủy hoại cuộc đời của cha hắn.

Nếu hắn có thể mạnh mẽ, hắn sẽ không phải ăn nhờ ở đậu ở nhà ông bà ngoại, cuộc sống phải cẩn thận từng li từng tí.

Sự ám áp của thế giới này, chưa bao giờ mở ra đối với hắn.

...

“Cảm giác nguyện vọng của Diêm Hoa Dương, hắn muốn cha mình sống một cuộc sống tốt hơn, nếu hoàn thành nguyện vọng của Diêm Hoa Dương, năng lực của hắn sẽ được hấp thụ, tạo thành các mảnh báu quan tài, đồng thời người sẽ nhận được đạo cụ: Miễn dịch tử vong cấp thấp.”

Miễn dịch tử vong cấp thấp: Khi chịu sát thương chí mạng, có một tỉ lệ nhất định được miễn dịch với sát thương này. Tỉ lệ miễn dịch 15%.

Sau khi Tô Bạch đọc xong ký ức của Diêm Hoa Dương, hắn thở ra một hơi dài.

Cuộc đời của Diêm Hoa Dương khiến hắn cảm thấy có chút thương tiếc.

Nếu đối phương cảm nhận được ám áp trên thế giới này, chắc chắn sẽ không trở thành như bây giờ.

Tuy nhiên, Tô Bạch không hề hối hận khi giết chết đối phương.

Bởi Diêm Hoa Dương đã giết chết bảy người vô tội.

Mạng của Diêm Hoa Dương là mạng, vậy thì mạng của bảy người vô tội đó cũng là mạng vậy.

Hắn trước nay chưa bao giờ đưa ra lựa chọn dựa trên cảm xúc nhất thời.

“Người đến từ tổ chức nào?”

Tô Bạch nhìn Langdon, giọng nói bình thản.

Hắn không thích đối phương.

Nhiều người sống lại đều là nhân tố không ổn định của thế giới này, là thành phần khủng bố.

Mà loại người tùy ý tạo ra người sống lại này, lại càng như vậy.

“Ta là thành viên của nhóm Hoa Hồng, tốt hơn hết là người nên thả ta ra.”

Langdon lạnh lùng nhìn chăm chú vào Tô Bạch, cắn răng nói.

Hắn không biết lần này gặp phải xui xẻo gì, lại đụng phải người sống lại mạnh mẽ đến vậy.

Theo như hắn thấy, thực lực của đối phương, ít nhất cũng là người sống lại cấp Xà có thâm niên, thậm chí là người sống lại cấp Mãng.

Người như vậy, đối với người bình thường, còn kinh khủng hơn so với gặp quỷ.

Chương 354: Chết hết mới được

“Nhóm Hoa Hồng?”

Tô Bạch nhú mày.

Hắn chưa bao giờ nghe qua về tổ chức này.

Trong trí nhớ của hắn, liên quan tới hoa hồng thì cũng chỉ có bốn người sống lại liên quan đến mà thôi.

Nhục Mân Côi đứng thứ tư trên bảng đỏ.

Bạch Mân Côi đứng thứ một trăm hai mươi bảy trên bảng đỏ.

Phu Nhân Hoa Hồng đứng thứ bảy mươi trên bảng đen.

Và Hồng Mân Côi đứng thứ năm trăm trên bảng đen.

Trong số đó, Nhục Mân Côi là người sống lại cấp Giao, Bạch Mân Côi là người sống lại gần đến cấp Giao, Phu Nhân Hoa Hồng và Hồng Mân Côi là người sống lại cấp Mãng.

Mà theo tin tức mà Tô Bạch đã xem gần đây.

Một thời gian trước, Hồng Mân Côi đã bị giết chết bởi Đồ Long Bộ.

Hiện giờ chỉ còn lại Nhục Mân Côi, Bạch Mân Côi và Phu Nhân Hoa Hồng mà thôi.

“Nhóm Hoa Hồng là tổ chức gì?”

Tô Bạch cau mày, nhìn chằm chằm Langdon, lắc đầu nói:

“Ta chưa từng nghe nói về tổ chức này. Giết chết người, sẽ có người báo thù cho người sao?”

“Nếu như người giết ta, nhất định sẽ có người báo thù cho ta!”

Langdon cắn răng, căm tức nhìn Tô Bạch nói:

“Người đừng tưởng rằng bản thân có thể chuyển sinh, bèn cảm thấy bản thân là thiên hạ vô địch...”

“Nhóm Hoa Hồng của chúng ta có vật phong ấn, người mà bị trường nhóm tìm thấy, thì chết chắc rồi!”

Tô Bạch nghe vậy, nghịch điện thoại di động, dò tìm thông tin về nhóm Hoa Hồng.

Trong tư liệu, hắn phát hiện trong phần mềm Vô, thực sự có tư liệu liên quan tới nhóm Hoa Hồng.

Chỉ là, nhóm Hoa Hồng này là một thế lực ở bên ngoài Liên bang, hơn nữa cũng rất bí mật, thông tin rất ít.

Vậy nên dẫn đến chuyện hắn chưa từng nghe nói qua về thế lực này.

“Ông chủ, ta nghĩ tốt hơn là không nên giết hắn ta.”

Dư Linh ở một bên đột ngột nói.

Langdon nghe được lời nói của nàng, trên mặt lập tức lóe lên vẻ vui mừng.

Đối phương thực sự sợ rồi, hắn có thể sống sót rồi đi.

Sau đó hắn nhìn qua Tô Bạch, sâu trong ánh mắt chứa sự thù hận.

Đội hắn trốn thoát, nhất định phải nhờ đại nhân bên trên giúp hắn báo thù, khiến cho người sống lại chết tiết này muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!

“Đội đến khi ta cạy ra được thông tin về nhóm Hoa Hồng rồi giết chết hắn cũng chưa muộn.”

Nhưng chính lúc này, Dư Linh khẽ cười, dao găm màu bạc trên tay nàng đâm một phát vào cánh tay của Langdon.

Theo một đao đâm xuống, lớp vảy trên con dao găm màu bạc khẽ run lên, một vật chất màu bạc kỳ lạ chảy ra từ giữa lớp vảy, lan ra toàn thân Langdon.

“Ách... ách...”

Trong nháy mắt, cơ bắp toàn thân của Langdon căng cứng, thân thể thẳng băng, toàn thân run rẩy, hai mắt trợn trắng, nhìn vô cùng kinh hãi.

Tô Bạch thấy vậy, cũng không có rời đi, tìm một chỗ ngồi xuống, chỉ là lấy thiết bị đọc sách ra đọc sách.

Chưa qua bao lâu, tai hắn khẽ run.

Tô Bạch nhìn ra phía khác.

Vừa rồi hắn nghe thấy tiếng xe cấp cứu.

Những người bị thương do đạn hoả tiễn, nên có được sự cứu chữa có thích đáng.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch khẽ thở dài một hơi.

Bởi vì nồng độ linh năng giữa đất trời gần đây không ngừng gia tăng.

Tỷ lệ phạm tội luôn tăng cao, vì vậy cảnh sát luôn ở vào trong trạng thái công vụ cấp một, đợi lệnh 24 giờ một ngày.

Họ là những người đáng được kính trọng.

Đây cũng là lý do tại sao cảnh sát thương vong, Tô Bạch đại khai sát giới với thế lực vũ trang kia.

“Đã tra hỏi được không ít rồi.”

Một lúc sau, khi cảnh sát sắp khám xét tới vị trí này, Dư Linh mới lên tiếng.

Vừa rồi nàng ta tra khảo người này bằng một con dao găm màu bạc.

Thực ra không mất bao nhiêu thời gian.

Với năng lực khiến con người đau đớn của dao găm màu bạc, sau lần đâm đầu tiên, Langdon đã khai báo hết mọi chuyện rồi, hoàn toàn không mất bao nhiêu thời gian.

“Giết ta đi ... giết ta đi...”

Langdon sợ hãi nhìn chăm chăm vào con dao găm trên tay Dư Linh.

Nỗi đau đớn vừa rồi, hắn không muốn thử lần thứ hai.

Hiện giờ hắn thà chết chứ không muốn thử lại cảm giác đó nữa.

Tô Bạch đứng dậy, cất máy đọc sách rồi đi tới.

Sau đó, hắn đưa tay ra, trước ánh mắt sợ hãi của Langdon, nắm lấy cổ hắn.

“Răng rắc!”

Một âm thanh giòn giã vang lên, máu trào ra từ miệng Langdon, dĩ nhiên là đã tắt thở.

Lúc này, trong mắt hắn tràn đầy cảm xúc được giải thoát.

Thậm chí, còn lộ ra vẻ biết ơn.

“Có muốn đợi thêm ba mươi phút nữa không?”

Dur Linh nhìn Tô Bạch, dò hỏi.

Tô Bạch lắc đầu, nói:

“Không cần, cảnh sát đã tới rồi.”

Nói xong, bèn quay người đi về phía trong rừng rậm.

Dur Linh thấy vậy, lập tức đuổi theo.

“Nhóm Hoa Hồng là một tổ chức được thành lập bởi Bạch Mân Côi, chủ yếu phân bố ở bên ngoài Liên Bang, mục đích chúng đến lần này là để kết giao với một tổ chức có tên là Lang Quân.”

“Nhiệm vụ kết giao cụ thể, tên này không rõ, hắn chỉ là thành viên bên ngoài, nhiệm vụ của hắn ta chỉ là đưa Diêm Hoa Dương và Cam Cảnh Sơn thoát khỏi sự truy lùng của cảnh sát Liên Bang mà thôi...”

Hai người sống vai mà đi, Dur Linh bắt đầu nói cho Tô Bạch về những gì vừa thăm vấn được.

“Đại khái là ta hiểu rồi.”

Tô Bạch gật gật đầu, sau đó dừng lại chốc lát, nói:

“Ta cảm thấy tổ chức như nhóm Hoa Hồng, chắc không chỉ là tổ chức dưới tay Bạch Mân Côi không đâu.”

“Bởi vì theo như lời hắn nói, nhóm Hoa Hồng đang nở rộ khắp nơi bên ngoài Liên Bang, một tổ chức lớn như vậy, hoàn toàn không phải một người sống lại đứng thứ 127 trong bảng đỏ là có thể trấn giữ được.”

“Phía sau hắn, rất có thể sẽ có một người sống lại cấp Giao. Thậm chí có thể là Nhục Mân Côi người đứng thứ tư trong bảng đỏ.”

“Vậy chúng ta có tiếp tục điều tra nữa không?”

Dur Linh có hơi ngập ngừng hỏi.

Sau những chuyện xảy ra ngày hôm qua, nàng biết rất rõ một người sống lại cấp Giao mạnh đến mức nào.

Một người sống lại gần cấp Giao đã đẩy họ vào bước đường cùng, trong nháy mắt, bèn bị giết chết rồi.

Thậm chí người sống lại cấp Giao kia, khi giết người, ngay cả vật phong ấn cũng không cần.

Nghe được lời nói của Dur Linh, Tô Bạch gật đầu nói:

“Vẫn cần phải điều tra thêm chứ.”

Từ khi hắn trở thành người sống lại cấp Mãng, bèn cảm thấy tiến cảnh của bản thân càng ngày càng chậm.

Hắn thậm chí còn có một loại dự cảm, cho dù hắn đi được 50% con đường, hắn sẽ vẫn như cũ không thể trở thành một người sống lại cấp Giao.

Đó là một loại trực giác sinh ra từ nội tâm.

Loại trực giác này, thậm chí còn vượt qua cả cảm giác của hắn.

Mà tất cả những điều này, đều có liên quan rất lớn đến quan tài hoàng kim.

Mỗi một người sống lại, đều có năng lực riêng của mình, mà năng lực của Tô Bạch, chính là quan tài hoàng kim.

Nhưng quan tài hoàng kim, lại có bản chất khác biệt so với năng lực của những người sống lại khác.

Chiếc quan tài hoàng kim này được chuyển thể từ trái tim màu vàng kia.

Chứ không phải là Tô Bạch tự thức tỉnh năng lực của mình.

Nếu hắn muốn trở nên mạnh mẽ hơn, thì cần phải tiến hành khai phá sâu hơn về chiếc quan tài vàng kim.

“Vậy nếu như bị người sống lại cấp Giao kia nhìn trúng thì phải làm sao đây?”

Dur Linh có hơi bất an.

Tô Bạch lắc đầu, nói:

“Căn cứ của nhóm Hoa Hồng ở bên ngoài Liên Bang, chứ không phải trong Liên Bang. Ở đây, xác suất gặp phải người sống lại cấp Giao của đối phương là rất nhỏ.”

Nói đến đây, hắn dừng lại một lát, sau đó nói:

“Hơn nữa, chúng ta ở đây, không phải là không có người sống lại cấp Giao, chúng ta cũng không sợ hắn.”

Dư Linh nghe xong lời này của hắn, cũng nghĩ tới người sống lại cấp Giao đã cứu bọn họ, trong lòng đột nhiên nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Đây là sức mạnh của việc có tổ chức hậu thuẫn.

“Vậy bây giờ chúng ta đi đâu đây?”

Nàng hỏi.

“Tới nơi đóng quân của đội ngũ này.”

Trong lòng Tô Bạch dần dần nổi lên ý muốn giết người.

Lần này, thành viên của nhóm Hoa Hồng, đơn giản là phát điên rồi.

Bọn họ vậy mà lại đưa hơn 300 người được trang bị súng thật đạn thật từ bên ngoài Liên Bang đến đây.

Nhiều người như vậy, gần như có thể đánh một chiến dịch quy mô nhỏ.

Người bình thường mà gặp phải chúng, có thể nói là không còn đường sống.

Thậm chí, chúng có thể trực tiếp gây ra một vụ thảm sát.

Vì vậy, lần này cho dù hắn không đi điều tra thứ có thể biến con người thành người sống lại, hắn cũng sẽ đi gây rối cho đối phương.

Những thành viên nguy hiểm như vậy, bắt buộc phải chết hết mới được.

Chương 355: Người biến mất tại thành phố lớn

“Âm ùng ùng!”

Trên bầu trời sấm rền chớp giăng.

Nhưng mà không biết tại sao, sấm chớp không ngừng, nhưng lại không hề có giọt nước mưa nào rơi xuống, khiến cho bầu không khí có hơi nóng bức.

Một đám người đang canh gác bên trong nhà máy.

“Sao Langdon vẫn chưa đến nữa?” Bên trong một căn phòng nhỏ nằm trong nhà máy, mấy người đang đánh bài có một người thuận miệng hỏi.

Nghe thấy lời nói của hắn, một người phụ nữ mặc quần áo vận động khẽ giật mình, sau đó ánh mắt ngưng trọng, không bóc bài nữa.

Sau đó nàng không có động tác gì nữa, những người khác tức thời nhìn về phía nàng.

Nhưng mà, lúc này, lại không có ai lên tiếng hỏi có chuyện gì.

Không gian nhỏ hẹp bên trong căn phòng, nhất thời chìm vào im ắng.

Người phụ nữ thoáng nhìn trợ thủ ở bên cạnh, trầm giọng hỏi: “Nội bộ chúng ta truyền tin, trong nhiệm vụ nội trong bao nhiêu thời gian thì cần phải liên lạc?”

“Tiêu thư, nội trong hai mươi phút thì cần phải liên lạc.” Trợ thủ thấp giọng trả lời.

“Vậy Langdon đã bao lâu chưa liên lạc với chúng ta rồi?” Người phụ nữ tiếp tục hỏi.

Trợ thủ nhìn đồng hồ đeo tay nói: “Hai mươi phút ba mươi giây.”

Nghe thấy lời nói của hắn, người phụ nữ đột nhiên đứng dậy, trầm giọng nói: “Tất cả mọi người tập hợp! Chuẩn bị đi

chuyển!”

“Vâng!”

“Vâng!”

“Vâng!”

“...”

Những người khác trong sân đều lũ lượt đứng dậy, lập tức đi vào trong hàng ngũ tập kết...

Trong lúc này, chẳng một ai có nghi vấn gì.

Chốc lát sau, hơn hai mươi chiếc xe cỡ vừa và lớn khác biệt kiểu dáng kích thước lăn bánh trên đường, rời đi về một nơi xa xôi.

Cả một nhà máy lập tức biến thành một nơi vắng vẻ im ắng.

Sau một tiếng đồng hồ, một chiếc xe hơi từ xa chạy nhanh đến.

Lúc chiếc xe vào đến nhà máy, thì dừng lại.

Mà người trong xe, lại không hề đi ra.

“Sao vậy?” Dư Linh tò mò hỏi.

Tô Bạch quét mắt thoáng nhìn nhà máy, mi tâm nhíu chặt:

“Trong này không có người.”

Hơn nữa, hắn còn dùng cảm giác dã thú, phát hiện bên trong có một cốc trà đã không còn bốc lên hơi nóng nữa.

Rất rõ ràng, đám người này ít nhất cũng đã rời đi được hơn ba mươi phút rồi.

Sau đó, Tô Bạch nhìn lên bầu trời, lúc này trên trời đã có nước mưa tí tách rơi.

Bởi vì cơn mưa đến đột ngột này, mà dấu vết trên đường cũng căn bản đã không thể tìm kiếm nữa.

Suy cho cùng, thì con đường nhựa này vốn đã rất khó để điều tra manh mối, cộng thêm cơn mưa này thì càng là điều không thể.

Tô Bạch dừng lại một chút, gửi tin nhắn cho Quản Gia.

“Bọn chúng chạy rồi.”

Lúc này, Tô Bạch chú ý đến người của Đồ Long Bộ đã đến cách đây mấy dặm ngoài.

Bởi vì nơi này khá xa xôi, cho nên đám người này mới đến trễ hơn hẳn.

“Ong ong...”

Ngay lúc này, điện thoại trong tay Tô Bạch reo lên.

Hắn nhìn thoáng qua điện thoại, phát hiện là cuộc gọi đến từ một số điện thoại xa lạ.

Tô Bạch nhíu nhíu mày, chuẩn bị từ chối nhận cuộc gọi, nhưng mà suy đi nghĩ lại, thì vẫn bắt máy nghe.

“Đại ca, ta là Lý Tàng, hiện giờ ta đang trên đường đi đến thành phố Giang Hải.” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của một thiếu niên, giọng nói khe khẽ có hơi khản trương.

Nghe thấy giọng nói này, Tô Bạch sửng người, sau đó đáp lời: “Vị trí hiện giờ của người là gì? Ta đi đón người.”

“Được, ta gửi vé xe cho người.” Lý Tàng cúp điện thoại.

Tô Bạch nhìn điện thoại, trầm ngâm trong chốc lát.

Trước đó, hắn đã bảo Lý Tàng đến đây tìm hắn.

Chỉ là, Lý Tàng đến nhanh như vậy, vẫn có hơi vượt ngoài dự tính của hắn.

“Bây giờ không tìm nữa sao?” Dư Linh hiếu kỳ hỏi.

“Tìm thêm một khoảng thời gian nữa đi.” Tô Bạch lắc đầu, đánh vô lăng xuống, chạy xe về phía xa.

Với vết xe vừa mới in trên đất bùn, hắn vẫn có thể dễ dàng phát hiện vị trí chiếc xe chạy đến.

Chỉ là nếu muốn tìm thấy đối phương, phỏng chừng là không thể nào.

Suy cho cùng đối phương đã phát hiện bản thân bại lộ, sau này rất có thể sẽ ẩn trốn càng kín kẽ hơn.

Sau đó, hơn nửa tiếng đồng hồ sau.

Tô Bạch phát hiện trên đường có một vài xe tuyến dài đã bỏ phế, lửa nóng rừng rực thiêu đốt bên trên.

Lúc này, những chiếc xe này đều đã nổ tung rồi, trên xe đã không còn một bóng người.

Thậm chí trên đó còn có một vài khẩu súng đạn được.

Rất rõ ràng, người dẫn dắt đội này, là một người vô cùng quyết đoán.

“Phù...” Tô Bạch nhìn số xe này, khẽ thở dài một hơi.

Nơi này lân cận với thành phố Giang Hải.

Dựa theo thời gian của đôi phương, đám người này e là đã đi vào trong thành phố Giang Hải rồi.

Hơn ba trăm người, đi vào một đô thị quốc tế lớn thế này, sợ là đến cả bọt nước cũng không bắn lên.

“Được rồi, đi đón người trước.”

Tô Bạch nói tình hình của ở đây với Quản Gia xong, thì lái xe về phía nhà ga nội thành.

Chuyện ở nơi này, vẫn là nên để người chuyên nghiệp xử lý thì tốt hơn.

Qua hơn nửa tiếng đồng hồ, Tô Bạch đã xuất hiện ở chỗ nhà ga.

Bởi vì gần đến năm mới, cho nên có rất nhiều người ở thành phố Giang Hải chạy đến nhà ga.

Trong nhà ga lúc này, người đông như hội, rất nhiều chỗ đều ở trong trạng thái người chen chúc với người.

Đến nơi, Tô Bạch tìm một chỗ đậu xe xong xuôi, thoáng nhìn thời gian trên vé xe Lý Tàng đã gửi cho hắn.

Đôi phương đại khái còn cần thêm tầm mười phút nữa mới đi ra.

Tô Bạch tựa lưng lên ghế ngồi, mắt nhắm lại, trong đầu bắt đầu nhớ lại toàn bộ những chuyện đã trải qua.

Chưa đến một lúc, hắn đã mở mắt ra.

Langdon rõ ràng là không biết chuyện những đồng đội kia của hắn đã rời đi.

Nhưng mà, nếu như là như vậy, thì tại sao đội ngũ đó lại đột nhiên rút lui chứ?

Đây rõ ràng không phải là chuyện ngẫu nhiên.

Là do bên phía cảnh sát đã tiết lộ tin tức sao? hay là đối phương biết được từ nơi khác là nơi này không an toàn?

Trong đầu Tô Bạch nhớ lại biểu cảm của Langdon.

Trong lòng đột nhiên có cảm giác hơi thông suốt.

Biểu cảm của Langdon lúc đó có hơi không đúng lắm.

Chỉ là lúc đó đặt kiểu không đúng này vào trong biểu cảm méo mó của đối phương, vốn không cách nào phát hiện ra được.

Chỉ có hiện giờ hồi tưởng lại này, mới có thể phát giác ra được sự không đúng bên trong đó.

Langdon lúc đó chắc chắn là đã giấu giếm chuyện gì đó.

Có lẽ là kiểu đối phương nhất định nội trong một khoảng thời gian phải liên lạc về mới được.

Nghĩ đến đây trong lòng Tô Bạch thở dài một tiếng.

Chuyện thế này, đúng thật là phòng không được.

Bởi vì lúc đó Langdon rõ ràng là muốn chết để giữ kín bí mật này.

Đối phương chính là muốn kéo dài thời gian.

“Kéo dài thời gian...” Lúc này, Tô Bạch đột nhiên sững người.

Lúc đó Langdon đã sụp đổ rồi, nếu đối phương muốn kéo dài thời gian, chắc chắn sẽ không kéo dài quá lâu.

Tô Bạch bắt đầu nhớ lại kí ức của Diêm Hoa Dương, trong kí ức của đối phương.

Langdon đúng là có dùng một chiếc điện thoại kì lạ gọi điện thoại đến.

Với thời gian lúc đó, đến lúc Langdon chết đi, đại khái là mười sáu phút.

Mà Langdon lúc đó đã sụp đổ rồi.

Nhiều nhất cũng chỉ kéo dài được tầm mười phút.

Mà dựa theo tiêu chuẩn quy định thời gian của người bình thường, thì số đuôi của thời gian bình thường đều là số 0 hoặc là số năm.

Vậy thì, thời gian lúc đó Langdon và đối phương định ra, chắc đại khái là tầm mười lăm phút, hai mươi phút, hai mươi lăm phút.

Ba giá trị số này.

Dựa vào vị trí lúc đó của nhà máy, và vị trí xe bị phá huỷ.

Đại khái có thể đoán ra được, thời gian đối phương đi vào thành phố Giang Hải, chắc là tầm 8 giờ 22 phút, 8 giờ 27 phút, 8 giờ 32 phút tối.

Tất cả chỉ cần tìm được người xuất hiện ở thành phố Giang Hải trong những khoảng thời gian này là được.

Tô Bạch thoáng nhìn thời gian.

Thời gian hiện giờ đã là 10 giờ 07 phút rồi, cách lúc đó gần hai tiếng đồng hồ.

Tô Bạch gửi phỏng đoán của mình cho Quản Gia, bảo Quản Gia tìm kiếm, đồng thời cũng bắt đầu đợi Lý Tàng đến.

Nếu như có Lý Tàng ở đây, có lẽ hẳn có thể phát hiện được tung tích của đám người này trước lúc Quản Gia tìm thấy.

Chương 356: Đêm mưa

Đến không bao lâu, Lý Tàng đã đến bãi đỗ xe.

Hắn mang theo một đồng túi lớn túi bé, xem chừng giống như nghỉ phép dài hạn vậy.

“Ồ đây!” Tô Bạch đi từ trong xe ra, chào hỏi với đối phương.

Lý Tàng thấy hắn, bèn vội vã đi đến.

“Sao nhanh như vậy đã đến rồi?” Tô Bạch giúp Lý Tàng sắp xếp xong xuôi hành lý, bèn hỏi.

Theo lý, bệnh máu trắng của Lý Tàng mới khỏi chưa bao lâu, không nên đến đây nhanh như vậy mới đúng.

Cho dù là cách nói kiêu như nghỉ phép đông, phỏng chừng không có tác dụng như vậy.

“Ta đã không chế điện thoại của ba ta.” Lý Tàng gãi gãi đầu nói: “Ta nói ta đến nhà người thân, còn đề người thân của ta nói chuyện với ông ấy.”

Lúc nói đến hai chữ người thân này, giọng điệu của hắn thoáng nặng nề hơn chút.

Nghe thấy lời nói của hắn, Tô Bạch lập tức hiểu ra thao tác của đối phương là như thế nào.

Sau đó, hắn lấy từ trong không gian linh tính ra một quyển bút kí đặt lên trên nắp động cơ, nói: “Bây giờ ta có một việc cần sự giúp đỡ của người.”

Sau đó, hắn kể sơ lại chuyện của nhóm Hoa Hồng cho đối phương...

Lý Tàng nghe vậy, thoáng có chút hưng phấn, bắt đầu không chế máy tính lên mạng, thâm nhập vào hệ thống camera trong thành phố, rà soát các máy giám sát.

Tô Bạch đứng ở một bên, cách giác có chút thần kì.

Hắn cảm thấy thao tác máy tính của Lý Tàng, có chút không giống với tưởng tượng của hắn, máy tính ở trong tay đối

phương, trực tiếp phát huy ra được tính năng vốn không nên có.

Chỉ cần là việc Lý Tàng muốn làm, máy tính đều sẽ trực tiếp làm được.

Chưa đến một lúc, máy giám sát đã điều chuyển ra.

“Phát lên đi.” Tô Bạch nói với Lý Tàng.

“Ừm, được.” Lý Tàng đáp lời một tiếng.

“Nhanh lên chút.” Tô Bạch nói.

“Được.”

“Nhanh nữa.”

Lý Tàng nhìn về phía Tô Bạch có hơi kinh ngạc, hẳn không hiểu đối phương tại sao lại muốn điều chuyển tốc độ đến mức nhanh như vậy.

Nếu như không phải hẳn không chế cái máy tính này, cái máy tính này thậm chí vì vận hành với tốc độ quá nhanh mà dẫn đến việc trực tiếp bị rút màn hình.

Có điều hẳn nhìn thấy biểu cảm nghiêm túc của Tô Bạch, cũng không nói nhiều, làm việc dựa theo lời nói của Tô Bạch.

Tô Bạch đứng ở một bên, xem máy giám sát, trong đầu nhanh chóng ghi nhớ tin tức vị trí của mỗi một nơi, sau đó dùng đại não phân tích.

Trí tuệ mạnh mẽ, khiến hẳn chẳng cảm thấy tốn sức chút nào khi phân tích nhiều tin tức như vậy.

Chốc lát sau, video gần hai tiếng đồng hồ với cách thức tăng nhanh tốc độ đã bị hẳn xem xong.

“Lên xe.” Tô Bạch ngồi vào buồng lái.

Lý Tàng cũng lập tức theo sau.

Nước mưa ngày càng nặng hạt.

Trước xe, thanh gạt nước mưa không ngừng lắc lư trái phải, quét nước mưa sang một bên.

Xung quanh ngựa xe như nước, chảy mãi không dừng.

Chiếc xe của Tô Bạch chạy nhanh trong mưa, tốc độ lái xe cực kỳ nhanh.

Lúc này, Lý Tàng ngồi ở ghế sau, vẫn có chút xuất thần.

Hắn cảm thấy hơi kỳ quái, vừa rồi Tô Bạch chỉ bảo hắn phát máy giám sát của mấy giao lộ, sau đó bèn bắt đầu đi đến một nơi.

Chuyện này khiến hắn cảm thấy có hơi cổ quái.

Chỉ trong vòng vèn hai mươi phút trở lại, đối phương có thể tìm ra manh mối gì?

Hơn nữa, hai mươi phút trở lại này, đã phát bèn một mạch hơn bốn mươi mấy cái máy giám sát.

Người bình thường xem một lượt, sợ rằng đều cảm thấy hoa mắt chóng mặt, chớ đừng nói đến nhìn ra được thứ gì đó từ bên trong.

Đối phương không phải là đang giả vờ đó chứ?

Nhưng rất nhanh, Lý Tàng đã vút suy nghĩ này ra sau đầu.

Lúc tiếp xúc với đối phương, hắn cảm thấy đối phương làm việc vô cùng ổn trọng, chắc chắn sẽ không làm mấy loại chuyện vô nghĩa kiểu này.

Chưa bao lâu, chiếc xe đã lăn bánh vào vị trí ranh giới nội thành thành phố Giang Hải.

Tô Bạch dừng xe ở trên một con ngõ nhỏ.

“Người ở đây đợi ta, ta đi một lát sẽ về ngay.” Tô Bạch thoáng nhìn Lý Tàng ngồi ở băng ghế sau, trầm giọng nói.

“Được...được thôi.” Lý Tàng ngẩn ngơ, vội vàng đáp lời.

Tô Bạch gật đầu, bèn trực tiếp đi vào trong màn mưa, tiến sâu vào trong con ngõ âm u kia.

“Bọn họ đều đang ở đây sao?” Dư Linh thấp giọng hỏi.

“Ừm.” Tô Bạch gật gật đầu, sau đó nói: “Có điều đây chỉ là một bộ phận.”

Vừa rồi hắn phát hiện từ trong máy giám sát, có rất nhiều người vừa vào thành phố Giang Hải, đều đã đi về phía bên này.

Tuy rằng những người này, đều đã chia ra thành từng tốp nhỏ, ẩn mình vào trong biển người.

Nhưng Tô Bạch vẫn có thể từ máy giám sát, phát hiện được chiều hướng của rất nhiều người, đều là cùng một vị trí.

Đồng thời, hắn phát hiện được trong những người này, có rất nhiều người đều là người ở bên ngoài Liên Bang.

Tương đồng với mục tiêu của hắn.

Theo sau đó, Tô Bạch và Dư Linh đi xuyên qua mấy con ngõ, đến trước một loạt biệt thự nhỏ.

Loạt biệt thự này thoạt nhìn phong cách khá đơn giản mộc mạc, rõ ràng là kiểu dáng đã hơi cũ kỹ.

Đại khái là không khác một khoảng sân khá nhỏ và một biệt thự loại nhỏ nhiều.

Lúc này ở đây không hề có bất kỳ ánh sáng đèn nào, rõ ràng là vô cùng tịch mịch.

Đi đến nơi này, thân hình Tô Bạch chợt loé, đi vào trong sân, sau đó bước tới một bước, đi vào bên trong biệt thự.

Bên trong một gian phòng của biệt thự, một đám người ngoài Liên Bang đang dùng ngôn ngữ ngoài Liên Bang để nói chuyện, mà không hề phát hiện đã nhiều thêm một người.

“Liên Bang này đúng là khó xơi nha, rất nhiều huynh đệ của chúng ta đã chết ở trong khu cấm địa số 56, bây giờ cái tên tạo đội hình Langdon kia cũng không thấy nữa, các người nói xem có khi nào chúng ta đã bị Đồ Long Bộ phát hiện rồi không?” Có người nói.

“Câm miệng, hiện giờ đang trong lúc làm nhiệm vụ, không được nói những chuyện không liên quan đến nhiệm vụ.” Một người nhíu mày nói.

“Nói rồi cũng chẳng sao cả.” Người kia hờ hững nói: “Cho dù ở đây có người nghe thấy, bọn họ cũng vốn không biết chúng ta đang nói cái gì. Giống như có rất nhiều người trong số chúng ta đều không hiểu ngôn ngữ của Liên Bang vậy.”

Những người khác nghe vậy, cũng cười phá lên.

“Nói thực lòng thì phụ nữ ở trong Liên Bang này cũng thật là khác biệt với phụ nữ ngoài Liên Bang của chúng ta, nếu có cơ hội...” Có người lộ ra nụ cười quỷ dị.

Mọi người đều lộ ra nụ cười hiểu ý.

“Răng rắc...” Chính lúc này, một âm thanh giòn tan vang lên.

Cổ của người vừa mở miệng lộ ra hình dạng vụn vụn.

Mọi người nhìn thấy vậy, lập tức muốn phát ra âm thanh cảm giác.

Nhưng mà, còn không đợi đám người này nói chuyện, một luồng đao quang càn quét khắp căn phòng.

Tức khắc, mùi máu tươi lan tỏa nồng nặc.

Tô Bạch phẩy phẩy trường đao, máu tươi bên trên thuận theo lưỡi đao, tưới lên trên tường, lưu lại một mảng vết máu.

Trường đao lần nữa lộ ra tia sắc bén.

Theo sau đó, cơ thể Tô Bạch lần nữa khẽ động, bắt đầu xuyên qua căn phòng tiếp theo.

Đêm mưa, tịch mịch yên ắng, chỉ có mùi máu tanh chậm rãi lan tràn trong màn mưa.

“Tiểu thư, đàn sói đã gửi tình báo đến, hiện giờ đại đa số người dưới trướng Langdon đều đã tử vong, có ba thành viên đã bị Đồ Long Bộ tiếp quản. Trước mắt tình hình của chúng ta vô cùng nguy hiểm.”

Trong một căn phòng, tên trợ thủ nói một lượt tình hình hiện giờ.

Nghe thấy lời nói của hắn, người phụ nữ tóc vàng trên người mặc quần áo vận động nhú mày: “Tình báo của Đồ Long Bộ hiện giờ sao lại mạnh như thế chứ?”

Ban đầu dựa theo kế hoạch, đêm nay bọn họ sẽ bắt đầu lần lượt rút lui khỏi Liên Bang.

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, Liên Bang căn bản không thể phát giác ra được hành động của bọn họ.

Nhưng ai mà biết, giữa đột hiện nhiều chuyện như vậy.

Tầng tầng lớp lớp cửa kiểm tra nhiều vô kể, vốn không chừa cho bọn họ bất kỳ cơ hội nào.

“Bởi vì gần đây nồng độ linh năng không ngừng gia tăng, người của Đồ Long Bộ các nơi thực ra vẫn luôn phòng bị cảnh giác. Chỉ là bình thường vì để phát triển kinh tế, bọn họ thường sẽ không cảnh giới nghiêm ngặt như thế.

Mà hiện giờ gặp chuyện, bộ máy móc khổng lồ này đã lập tức khởi động rồi.” Trợ thủ thấp giọng nói.

Nghe thấy hắn nói như thế, người phụ nữ gật gật đầu, sau đó lại lắc đầu nói: “Được rồi, việc giao lưu với bên phía giáo hội Cứu Rồi thế nào rồi? bọn họ có thể đưa chúng ta về nước không?”

Trong đám người sống lại, có lưu truyền một câu nói.

Ở trong liên bang, không có chuyện gì mà giáo hội Cứu Rồi không làm được.

Giáo hội Cứu Rồi đã thâm nhập vào Liên Bang giống như cái sàng lúa vậy.

Giống như vũ khí của ba trăm người bọn họ, thực ra chính là do giáo hội Cứu Rồi cung cấp.

“Chuyện này...” Trợ thủ có hơi ngập ngừng, nói: “Ta vừa liên lạc với bên phía giáo hội Cứu Rồi rồi, người của bọn họ ở gần thành phố Giang Hải trước đó hai tiếng đã gặp phải sự tấn công mang tính huỷ diệt của Đồ Long Bộ, thế lực đã sụp đổ tan tành.

Sắc mặt của người phụ nữ thoáng sa sầm, trong mắt thấp thoáng loé hiện lệ khí.

“Có điều bên phía giáo hội cứu rồi nói, nếu bên phía chúng ta gây ra một cuộc rối loạn cực kỳ lớn dẫn dắt sự chú ý của Đồ Long Bộ, bọn họ có thể phái người đến vớt người của chúng ta đi.” Trợ thủ thấp giọng nói.

Người phụ nữ nghe vậy hít sâu một hơi, đang chuẩn bị nói chuyện.

Những cũng chính ngay lúc này, âm thanh tí tách đột nhiên vang lên trong căn phòng.

Nghe thấy âm thanh này, trong mắt người phụ nữ tức khắc
tuôn trào ra vẻ hung ác, nhìn chăm chăm về phía phát ra âm
thanh.

Cách chỗ nà~ng không xa, có một người thanh niên mặt quần
áo vận động bình thường.

Cơ thể người này ướt sũng, trong tay xách một thanh trường
đao.

Nước mưa và máu tanh thuận theo mũi trường đao chảy xuống
dưới.

m thanh vừa rồi chính là xuất hiện như thế.

Chương 357: Thứ bốn mươi bốn trên bảng đen: Băng Nữ

“Ngươi là ai?” Người phụ nữ tóc vàng đứng lên, một đôi mắt màu xanh thẳm tràn ngập vẻ hung tàn.

Cùng lúc đó, một cơn lạnh lẽo từ lan ra khắp người nàng.

Trong nháy mắt, trợ lý bên cạnh đã bị đông lạnh thành một khối băng điêu, chết tại chỗ.

Một người bình thường, trong loại chiến đấu này, quá mức yếu đuối.

Vẻ mặt Tô Bạch lạnh lùng nhìn người phụ nữ tóc vàng này, cũng không có ý tứ nhảm nhí, ánh đao trong tay lóe lên, chém về phía người phụ nữ.

Trên đường đi, không khí hình thành băng tinh, muốn ngăn cản động tác của hắn, nhưng trong nháy mắt tiếp xúc với Tô Bạch, đã bị đụng thành bột mịn, tán ra bốn phía.

“Người sống lại cấp Mãng?” Mia nhướng mày.

Những băng tinh hình thành này đều do năng lực của nàng gia tăng, cho dù độ cứng không bằng kim cương, cũng sẽ không kém quá nhiều.

Thế nhưng những băng tinh này ở thời điểm đối mặt với đối phương, vậy mà trực tiếp đụng thành bột mịn.

Đúng lúc này, Tô Bạch cận thân, ánh đao xẹt qua hắc ám, chém Mia thành hai đoạn.

Cũng là trong nháy mắt này, Mia hóa thành nước đá, rơi xuống dưới đất.

“Ngươi không giết chết được ta.” m thanh trầm thấp của Mia vang lên trong phòng...

Nhiệt độ trong phòng đột nhiên giảm xuống.

Cùng lúc đó, nước mưa bên ngoài nổi đuôi nhau vào, hơn trăm thanh đao nhọn lạnh như băng xuất hiện trên không trung,

chém về phía Tô Bạch.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ gian phòng sát khí tràn ngập bốn phía.

Những băng này hóa thành mũi nhọn sắc bén đến cực điểm, hơn nữa số lượng rất nhiều.

Thân hình Tô Bạch khẽ động, biến mất tại chỗ, một ít băng đao tiếp xúc với thân thể hắn, bị hắn dùng trường đao chém vỡ.

Đột nhiên, một hàn quang trong không trung xuất hiện.

Trong bóng tối, tóc vàng Mia tung bay, khuôn mặt đã biến thành băng tinh.

Lúc này nàng đang cầm trong tay một thanh trường đao băng tinh.

“Xoạt...” Băng đao đâm trúng Tô Bạch, nhưng chỉ có thể đâm rách một nhát trên bộ đồ thể thao của Tô Bạch, sau đó thì vỡ nát ra thành từng khúc.

“Sao có thể? Sao nguoi cứng như vậy?” Mia ngạc nhiên lên tiếng.

Trong số người sống lại cấp Mãng, cường độ thân thể đã xem như mạnh.

Lúc trước khi cô đột phá, ròn rã chống bảy ngày bảy đêm.

Nhưng cho dù như thế, thân thể nàng cũng căn bản không cách nào ngăn cản đặc chế băng đao của nàng.

Mà người trước mắt này, lại dễ dàng ngăn cản, thậm chí băng đao này cũng không thể thương tổn đối phương một chút nào.

Đúng lúc này, ánh đao chợt lóe lên.

Đầu Mia trong nháy mắt bị chém xuống.

Nhưng rất nhanh, đầu và nước đá trên mặt đất giao hòa với nhau.

“Ta nói rồi, nguoi không giết nổi ta đây.” Trong âm thanh của Mia mang theo một ít tự đắc.

“Nguoi là người sống lại thứ tư mươi bốn trên bảng đen, Băng Nữ.” Tô Bạch cũng không có bị ảnh hưởng, ngược lại vẻ mặt

bình tĩnh nói.

Cái này vô cùng tương xứng trong ký ức của hắn ở băng đen.

Năng lực của đối phương, là băng hệ, có thể không chế nước đá, hơn nữa miễn dịch thương tổn.

“Ồ? Người cũng xem bảng danh sách Đồ Long Bộ phát ra?”
Mia bật cười một tiếng, sau đó âm thanh lạnh như băng nói:
“Nếu đã biết, vậy người chắc là biết ngày chết của mình đến rồi ha.”

“Người có biết vì sao người và Quỷ Nữ đều có thể miễn dịch thương tổn, xếp hạng của người ở bốn mươi bốn, mà Quỷ Nữ xếp hạng thứ ba không?” Tô Bạch từ tốn nói.

Nghe hắn nói, giọng nói của Mia biến mất ngay lập tức.

“Bởi vì, năng lực miễn dịch thương tổn của người còn chưa hoàn toàn, so với Quỷ Nữ còn kém xa.” Tô Bạch yếu ớt nói.

Theo lời của hắn hạ xuống, nước đá trong phòng đột nhiên cuồng bạo, từ trên mặt đất càn quét lên, bay cuộn đi về phía bên ngoài

Nhưng đúng lúc này, trên mặt Tô Bạch đã bị một cái mặt nạ vụn vụn màu đỏ thẫm bao vây.

Trong nháy mắt thân thể hắn xuất hiện trước mặt những nước đá này, trường đao trong tay hóa thành hàn quang lạnh như băng thấu xương, bao phủ nước đá.

Ở thời điểm này, đao của hắn nhanh hơn!

Trong nháy mắt, ánh đao như thác nước, ở trong phòng tạo thành phong áp mãnh liệt.

Dưới không chế có ý của Tô Bạch, mũi đao từ trong nước đá, từng tắc từng tắc từng tắc loại bỏ qua, nước đá giống như mảnh vụn rơi xuống bốn phía.

Tiếng kêu thảm thiết liên miên không dứt.

Lúc này, gian phòng âm u đã trở thành một pháp trường lạnh lẽo.

Một lát sau, ánh đao ngừng lại.

Trường đao trong tay Tô Bạch hòa tan, hóa thành vòng tay.

Hắn nhìn về phía một bãi nước đá trước mắt, vẻ mặt lạnh như băng.

Mà một bãi nước băng kia đến gần Tô Bạch, không tự chủ được run rẩy lên.

Sau đó, Tô Bạch lấy rương hoàng kim từ không gian linh tính.

Khi rương hoàng kim xuất hiện, nước đá run rẩy dữ dội hơn.

“Đừng có giết ta! Đừng có giết ta!!!” Mía thê lương kêu lên trong nước đá phát ra, “Chỉ cần người không giết ta, cái gì ta cũng đồng ý với người!”

Người muốn tài phú! Người phụ nữ! Quyền lợi! Ta đều có thể, ngay cả ta có thể là của người! Ta nguyện ý phụng người làm chủ!”

“Thứ ta muốn, ta sẽ tự mình lấy.” Tô Bạch vẻ mặt lạnh nhạt, mở rương hoàng kim ra.

Nói thật, Mía là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, mặc dù nói là một người Ngoại Liên Bang, nhưng lại vô cùng phù hợp với thẩm mỹ của người Liên Bang.

Thế nhưng, Tô Bạch đối với chuyện này cũng không thêm để ý, cũng không có tâm tư thương hương tiếc ngọc.

Bởi vì đôi phương xinh đẹp như thế nào, cũng so ra kém hắn.

Hơn nữa, hắn tới nơi này, chủ yếu là ký ức của đôi phương.

Đối với đôi phương, là không có hứng thú gì.

“Người sẽ chết! Người sẽ chết! Đoàn trưởng nhất định sẽ báo thù cho ta!” Thấy Tô Bạch không có ý buông lỏng, âm thanh Mía nhất thời oán độc.

Đúng lúc này, một khí tức quý dị từ trong rương hoàng kim xuất hiện, tràn ngập bốn phía

Đao quang trong tay Tô Bạch liên tiếp hiện lên, trực tiếp chém nước đá còn lại thành mảnh vụn.

“Cảm giác gần đó có một người vừa mới tử vong, tên họ là Caroline Mía, thu hoạch được điểm thuộc tính đặc thù, kỹ xảo sinh tồn dã ngoại +1.”

“Cảm giác được ký ức của người sống lại, có đọc hay không?”

Tô Bạch cũng không có lựa chọn.

Hắn đóng rương hoàng kim lại, nhìn thoáng qua mảnh vụn nước đá trên mặt đất, khẽ thở phào.

Lần này, hắn giết một người sống lại nhưng không có làm chút máu me nào.

Tô Bạch lắc đầu, người hắn nhoáng cái đã đi vào trong màn mưa.

Không bao lâu, hắn xuất hiện ở trước xe.

Tô Bạch mở cửa xe, tiến vào trong xe.

Lý Tàng ngơ ngác nhìn Tô Bạch, sắc mặt hơi trắng bệch.

Vừa rồi hắn nhìn thấy Tô Bạch tới, chính là cảnh tượng thoát ảm thoát hiện kia của hắn.

Quả thực là làm cho hắn cảm giác có chút rùng mình.

Cái không phải là trong một số bộ phim ma, rất nhiều quỷ sẽ sử dụng năng lực sao?

Đúng lúc này, Tô Bạch mở ra tay lái cửa phụ.

Chờ vài phút, hắn mới đóng tay lái cửa phụ lại, khởi động xe, lái xe về phía trước.

Nhìn thấy động tác dị thường này của hắn, Lý Tàng há miệng, muốn hỏi cái gì đó, nhưng lại không dám mở miệng hỏi.

Hắn cảm thấy đối phương tựa hồ có chút khác thường.

Hơn nữa, lúc này trong xe tràn ngập mùi máu tươi.

Đối phương vừa mới... Hình như đã giết rất nhiều người.

Nghĩ tới đây, mặt Lý Tàng càng thêm tái nhợt.

Lúc này hắn, đã không còn nghĩ Tô Bạch có phải là chuyện quỷ hay không.

Mà nghĩ đến, vậy mà chính hắn trợ giúp Tô Bạch giết rất nhiều người.

“Người không cần tự trách mình.” Tô Bạch báo tình huống nơi này cho Quản Gia, cũng chú ý tới vẻ mặt Lý Tàng, hiểu rõ suy nghĩ của đối phương, vừa cười vừa nói.

“Những người đó đều là một phần tử khủng bố uy hiếp vô cùng lớn, vào chiều nay, có cảnh sát chết trong tay bọn họ, bọn họ đều là đáng chết. Người trợ giúp ta, chỉ có công lao, không có tội lỗi.”

Nghe được lời hần nói, Lý Tàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, cảm giác tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều.

“Trước tiên chúng ta tìm một chỗ ở lại, sau này ta lại nói tiếp tình huống lệ khí thân thể người.” Tô Bạch nhẹ nhàng đánh tay lái, nói với Lý Tàng ở phía sau.

“Tốt... lắm...” Lý Tàng ngây người một chút, sau đó vội vàng đáp lại.

Chỉ là lúc này trong lòng hần cũng không có bao nhiêu tâm lý vui sướng.

Hần đột nhiên có một loại giác ngộ.

Khi hần trở thành một người sống lại, hần không bao giờ có thể trở lại cuộc sống yên tĩnh ban đầu.

Chương 358: Nhiệm vụ của Mia

Sau đó, Tô Bạch mang theo Lý Tàng đi vào nội thành, thuê hai phòng ở một khách sạn.

Sau khi bảo Lý Tàng về phòng, Tô Bạch lập tức vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ.

Đồng thời, Tô Bạch cảm giác trong đầu mình.

Lúc này, trong đó lại có thêm một con đường.

Con đường này là trí tuệ.

Gần đây, hắn vì có thể thao tác Ma Thiết tốt hơn, thế nên lấy điểm vô thuộc tính đạt được thêm hết lên trí tuệ.

Thế nên lần này trí tuệ trực tiếp tạo thành thần đạo, cũng là chuyện nước chảy thành sông.

Cộng thêm đường thần đạo này, hiện giờ hắn đã có tổng cộng năm đường thần đạo .

Theo thứ tự là lực lượng, nhanh nhẹn, kháng tinh thần, cảm giác, cùng với trí tuệ tạo thành lần này.

Trong tay Tô Bạch vượt xuống, Ma Thiết trước mặt hắn lập tức tạo thành một thanh trường đao.

Tiếp đó, trong nháy mắt, trường đao đột nhiên bay vọt lên, lập tức xuất hiện đối diện mặt kính.

Khoảng chừng hơn ba mét...

Trí tuệ đạt đến hơn một trăm, năng lực biến hình khó điều khiển như lúc trước, bây giờ cũng có thể dùng ra khá nhẹ nhàng.

Có năng lực như thế, sau này nếu hắn gặp phải người sống lại gần cấp Giao, hắn cũng có lực lượng liều mạng.

Sau đó, Tô Bạch thu lại Ma Thiết, liếc mắt nhìn vị trí ổ điện, dừng một chút, lắc đầu.

Bởi vì nguyên nhân trước khi hắn tới đã cảm giác khách sạn, chỗ hắn ở không có camera giấu kín.

Điều này cũng khiến hắn cảm thấy có chút không quen lắm.

Tiếp đó, Tô Châu nằm xuống ghế salon, bắt đầu xem ký ức về Băng Nữ.

Băng Nữ Mia là người châu Darla bên ngoài Liên Bang, sinh ra vào một trăm năm trước.

Nàng là một người theo đuổi kích thích, thế nên ở thời kỳ thanh niên, vì kích thích, đã quen rất nhiều bạn trai.

Lúc ấy loại thị hiếu này vô cùng thịnh hành bên ngoài Liên Bang, mỹ kỳ danh gọi là tự do cởi mở. Lại được gọi là tình yêu kiểu ngoài Liên Bang.

Trước đây trong Liên Bang thậm chí cũng có rất nhiều người thích loại thị hiếu này.

Mia vô cùng không may mắn, năm hai mươi hai tuổi thì mắc phải bệnh nặng, là HIV.

Sau khi kiểm tra xác thực, nàng bắt đầu hút ma túy, chơi đùa càng thêm điên cuồng.

Cuối cùng, nàng chết năm hai mươi ba tuổi do bệnh biến chứng HIV.

Cũng là một năm kia, nàng sống lại.

Tô Bạch lướt qua ký ức kinh khủng của Mia, tra tìm ký ức đối phương gia nhập vào Nhóm Hoa Hồng.

Đối phương gia nhập vào Nhóm Hoa Hồng vào ba mươi năm trước, là một trong mười hai kỵ sĩ hoa hồng của Nhóm Hoa Hồng.

Trong nội bộ cũng được xưng là Hoa Hồng Băng.

Mà trong trí nhớ của đối phương, Tô Bạch phát hiện, suy đoán của hắn còn thật sự đúng.

Nhóm Hoa Hồng thật sự do Nhục Mân Côi đứng thứ tư bảng vàng sáng lập, cũng không chỉ là Bạch Mân Côi.

Mục đích đối phương tới đây chính là vì hợp tác với đàn sói, làm ra người sống lại, rót máu mới vào cho Nhóm Hoa Hồng.

Mà phương thức làm ra người sống lại của đối phương chính là dùng đến một loại đồ vật tên là linh kim.

Đó là một loại kim loại gần giống y đúc vàng.

Chỉ là trên loại vàng này có một luồng khí tức quý dị, cho dù là một người bình thường, cũng có thể từ trong rất nhiều vàng tìm được nó.

Thế nhưng, giao dịch giữa đàn sói với Nhóm Hoa Hồng lần này lại xuất hiện một vài vấn đề.

Ngày thường, mỗi lần Nhóm Hoa Hồng giao dịch với đối phương, đều là sáu mảnh linh kim trở lên, nhưng mà lần này, bảy sói lại chỉ đưa hai mảnh linh kim.

Nghe nói là có liên quan đến cái chết của một con sói cấp Giao trong đàn sói.

Đối phương có liên quan đến sản lượng linh kim.

Tô Bạch mở mắt, chân mày khẽ cau lại.

Hắn đại khái đoán được là chuyện gì xảy ra rồi.

Hắn là kim chủ chết đi, đã làm giảm bớt linh kim của bảy sói.

“Chẳng lẽ linh kim thật sự là do kim chủ tạo ra?” Nghĩ tới đây, Tô Bạch cau mày.

Vật linh kim này, dù là trong bảy sói đều là đồ vật cực kỳ bảo mật.

Người bình thường, căn bản rất khó tiếp xúc.

Mà có thể tiếp xúc với Thi Thiên Thiên, nhưng chỉ là biết đây là cái gì, về việc làm sao có được, căn bản cũng không hiểu rõ.

Thật ra thì, trong ký ức hắn hấp thu, Vương Húc là người dễ dàng chạm đến bí mật của linh kim nhất.

Bởi vì Vương Húc là anh em của kim chủ.

Nếu như Vương Húc hỏi, kim chủ nhất định nói chuyện này cho hắn biết.

Thế nhưng, Vương Húc không có chút hứng thú nào với loại chuyện này.

Sau khi cha mẹ hắn bị kim chủ giết, hắn cũng đã biến thái.

Hắn chỉ để ý giết chóc và hưởng thụ dục vọng, không để ý đến bí mật của linh kim.

Tô Bạch cau mày.

Nếu như những linh kim này là do kim chủ tạo ra, vậy ý nghĩ muốn khai quật bí mật của quan tài hoàng kim không có khả năng rồi.

Lúc này, Tô Bạch cảm thấy tâm tình có chút nóng nảy.

Một luồng lệ khí lâu nay từ trong lòng hắn dâng lên.

Sau đó, lòng bàn tay Tô Bạch mở ra, một vật liệu nhỏ Bích Ngọc Trúc được hắn lấy ra từ trong không gian linh tính, dùng Ma Thiết bắt đầu từ từ điêu khắc lên.

Theo điêu khắc của hắn, một người phụ nữ mang theo bông tuyết xuất hiện trong tay của hắn.

Đây là Mia.

Sau khi điêu khắc hoàn thành, Tô Bạch lại lấy ra một vật liệu nhỏ, bắt đầu điêu khắc Cam Cảnh Sơn và Diêm Hoa Dương.

Theo điêu khắc, lòng hắn dần dần bình tĩnh lại.

“Vẫn là vì vấn đề thực lực, cho nên tâm tình mới nóng nảy lên.” Tô Bạch lẩm bẩm một tiếng.

Mặc dù nói hắn đột phá đạo cấp Mãng, nhưng gần đây hắn vẫn luôn gặp phải người sống lại gần cấp Giao, cấp Giao, cho nên mới khiến tâm thái hắn có chút biến hóa, trở nên có chút khó mà bình tĩnh, muốn trở nên mạnh hơn trong thời gian ngắn.

Có chút chỉ vì cái trước mắt.

Tô Bạch cảm thấy, đây là tác dụng phụ khi thực lực của hắn đột phá quá nhanh sinh ra.

Cũng là vì hắn đột phá quá nhanh, thế nên khiến cho thực lực của hắn không tiến bộ nữa trong khoảng thời gian ngắn bèn vội vàng xao động, tâm thần không yên.

Chẳng qua may là, chính hắn cũng đã nhận ra điểm này, đang từ từ điều chỉnh

“Nếu như linh kim này là do kim chủ tạo ra, vậy chính là ta suy nghĩ nhiều.” Tô Bạch nhìn bức tượng khắc, cái giữa trong

tay nhẹ xén, bỏ đi một mảnh vụn nhỏ.

Sau đó mắt hắn lại nheo lại.

Nhưng mà, hiện giờ hắn còn chưa tìm được chứng cứ linh kim là do kim chủ tạo ra.

Bảo hắn từ bỏ như vậy, là điều không thể nào.

Hắn phải tra ra từ đầu đến chân của linh kim này, hắn mới bỏ qua!

Một lát sau, Tô Bạch đặt tượng khắc Diêm Hoa Dương và Cam Cảnh Sơn đã điêu khắc xong lên trên bàn, dùng di động bắt đầu tra xét lộ trình tuyến đường đi cấm địa số 56.

Trong cấm địa số 56 này, có một đàn sói nhỏ của đàn sói cư trú bên trong đó.

Giao dịch lần này của Nhóm Hoa Hồng, chính là đạt thành trong cấm địa số 56.

Thế nên, cái này Tiểu Lang bày, rất có thể biết một những thứ gì.

Có lẽ chỉ cần tìm được những người này, là hắn có thể đủ chắc chắn biết linh kim là do kim chủ chế tạo ra, hay là hình thành tự nhiên.

Nhìn sơ qua bản đồ, Tô Bạch xác nhận tuyến đường.

Cấm địa số 56 thực ra nằm ở gần thành phố Giang Hải, phía trên một hòn đảo.

Nếu như từ nơi này đi qua, cần phải ngồi xe lửa đến thành phố Phúc Thụy, rồi sau đó từ thành phố Phúc Thụy ngồi xe buýt qua hai cây cầu lớn trên biển, tới huyện Bình Nguyên.

Lại từ huyện Bình Nguyên ngồi thuyền mới có thể đến cấm địa số 56.

Chẳng qua, chiếc xe Tô Bạch lấy ở chỗ Quản Gia lúc trước kia, trực tiếp lái xe năm tiếng, cũng có thể đến huyện Bình Nguyên.

Sau khi xác định xong tuyến đường, hắn lại gọi điện thoại, nhờ Trương Tam phái người đi làm nhiệm vụ, bảo đối phương lấy hai trăm ngàn đưa cho ba của Diêm Hoa Dương.

Nguyện vọng của Diêm Hoa Dương là làm cho cuộc sống của ba hần tốt hơn.

Dùng hai trăm ngàn, có lẽ nhiệm vụ này có thể hoàn thành.

Nói chuyện điện thoại xong, Tô Bạch bèn vuốt huyệt thái dương.

Gần đây hần đã giết bốn người sống lại, theo thứ tự là Lâm A Đại, Cam Cảnh Sơn, Diêm Hoa Dương, còn có Mía.

Cộng thêm Thánh tử của giáo hội Cứu Rỗi bị người bảo vệ của hần giết, hần tổng cộng đạt được năm nhiệm vụ nguyện vọng.

Mà trong đó, nhiệm vụ nguyện vọng của Lâm A Đại là làm cho con của hần có cuộc sống tốt hơn, hơn nữa phần thưởng của nhiệm vụ là hóa thú.

Tô Bạch cảm thấy hiệu suất chi phí quá thấp, nên không làm.

Mà Cam Cảnh Sơn là muốn giết hần, loại nhiệm vụ này căn bản không có cách nào làm.

Suy cho cùng hần dù sao cũng không thể nào tự sát.

Nhiệm vụ của Thánh tử giáo hội Cứu Rỗi là giết tổng giám mục La Vạn Sinh.

Đó là một người sống lại cấp Giao, xếp hạng thứ 22 trong bảng vàng.

Nhiệm vụ này bây giờ căn bản không có khả năng làm.

Còn lại, cũng chỉ có nhiệm vụ của Diêm Hoa Dương và Mía.

Mà hai nhiệm vụ này, Tô Bạch chỉ muốn làm cái của Diêm Hoa Dương.

Bởi vì nhiệm vụ nguyện vọng của Mía, là ngủ với một trăm người đàn ông đẹp...

Phần thưởng là một loại năng lực tên là vô tổn tinh lực.

Năng lực này, chính là làm cho người ta ở trong thời gian ngắn, bất kể làm việc gì, tinh lực cũng sẽ không xuất hiện tiêu hao.

Có thể nói là một năng lực cực kỳ mạnh mẽ, mạnh hơn so với năng lực hóa thú kia nhiều.

Nhưng Tô Châu vẫn bỏ qua nhiệm vụ này.

Một nhiệm vụ là quá khiến người ta mắc ói, một cái khác là năng lực này có một hạn chế.

Đó chính là hạn chế thời gian.

Thời gian chỉ có năm phút.

Chính là vì hạn chế như vậy, khiến cho năng lực này trở nên có chút vô ích.

Chương 359: Chợ số 56: Huyện Bình Nguyên

Đêm tối bao phủ khắp thành phố.

Bên ngoài mưa rơi tí tách không ngừng.

Lý Tàng nằm trên giường, lật qua lật lại, cuộn chần lại thành một cục, chính vì có chút không ngủ được.

Trong đầu hắn luôn nhớ lại mùi máu tươi nồng nặc trên người Tô Bạch kia.

Dù là hiện giờ, hắn đều cảm giác có mùi máu tươi quanh chóp mũi hắn không tiêu tán.

Phảng phất như mùi máu tươi kia theo phòng Tô Bạch truyền đến căn phòng này.

“Đại ca rốt cuộc đã giết bao nhiêu người vậy?” Lý Tàng trầm nghĩ.

Nếu như chỉ giết một người, trên người đối phương hắn không có nhiều mùi máu tanh như vậy chứ?

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng trong lòng hắn vẫn chưa có đáp án chắc chắn.

Rốt cuộc, hắn chưa từng giết người.

Giờ phút này, trong lòng Lý Tàng có chút sợ hãi.

Chỉ là loại này sợ hãi cũng không phải bắt nguồn từ Tô Bạch, mà là bắt nguồn từ chính mình.

Bởi vì khi hắn ngửi được mùi máu tươi kia, trong lòng cũng không có chút tâm lý buồn nôn nào, ngược lại cảm giác rất... kích thích...

Đúng, là kích thích.

Loại kích thích kia, quả thực tựa như độc dược mỹ vị nhất, khiến hắn có chút muốn ngừng mà không được...

Nhưng Lý Tàng biết, những thứ này đều là di chứng do sống lại tạo thành.

Bản tính của hắn cũng không phải như vậy.

Chỉ là... Hắn có chút... Không nhìn được...

Lý Tàng nghĩ đến mùi máu tươi kia, khóe miệng không kìm lòng nổi nhếch lên, lộ ra nụ cười quỷ dị.

Nụ cười quỷ dị này, giống như rắn độc phun lưỡi, nhiệt độ trong phòng bởi vì nụ cười của hắn dường như cũng hạ xuống mấy độ.

“Bốp!”

Đột nhiên, một âm thanh vang dội vang lên trong phòng.

Lý Tàng một tát vả lên mặt mình, đánh bay nụ cười quỷ dị kia.

“Bây giờ càng ngày càng không có cách nào khống chế chính mình.” Trong lòng Lý Tàng tràn đầy sợ hãi.

Nếu lần này hắn không lấy được biện pháp áp chế lệ khí này từ chỗ đại ca, hắn cảm thấy chính mình sẽ biến thành một con người khác.

Một kẻ sát nhân tàn nhẫn.

“Được rồi, không nghĩ nữa.” Lý Tàng khẽ cắn môi, làm mình nhắm mắt lại.

Trước mắt, suy nghĩ nhiều căn bản là vô dụng, còn không bằng ngủ sớm một chút.

Không bao lâu sau, hắn đã tiến vào trong mơ.

Ở một căn phòng khác, Tô Bạch thấy Lý Tàng không có động tĩnh gì thì nhắm mắt lại.

Sau tám tiếng, hai người từ khách sạn đi ra, đến bãi đỗ xe.

“Thế nào? Ngủ không được ngon giấc?” Tô Bạch lái xe ra khỏi bãi đậu xe, mắt nhìn Lý Tàng ở ghế sau.

Lúc này trên mặt Lý Tàng mang hai quầng thâm, dáng vẻ uể oải suy sụp.

“Ừm.” Lý Tàng cười khỏ lên tiếng.

Đêm qua hắn mơ một giấc mơ, đầu tiên là mơ thấy chính mình phát cuồng, giết người của khách sạn, sau đó giết ra đường, cuối cùng bị Tô Bạch bóp chết.

Về sau hắn lại mơ thấy trong nhà mình, mơ thấy mình giết cha mẹ mình, đồng thời chặt xác cha mẹ mình.

Hắn vì giấu xác của cha mẹ, bị cảnh sát đuổi đến lên trời xuống đất, không chỗ trốn chạy.

Nghĩ đến chuyện trong mơ, Lý Tàng cảm thấy run rẩy toàn thân.

Nếu như tương lai hắn biến thành người như vậy, vậy thật sự không bằng chết đi cho rồi.

“Cái đó, đại ca, người thật sự có thể cứu chữa ta sao?” Lý Tàng nhỏ giọng hỏi.

Tô Bạch liếc hắn một cái, hỏi: “Người không chế không nổi bản thân rồi?”

“Ừm.” Lý Tàng trầm giọng nói: “Ta thậm chí cảm thấy nếu lại tiếp tục áp chế như thế, dù ta không có ý thức, cơ thể ta cũng sẽ tự giết người.”

“Chờ đến nơi rồi nói sau.” Tô Bạch gật đầu.

Sự thật cũng là như thế, đêm qua, hắn cảm giác được Lý Tàng thức dậy hai lần.

Một lần là chém vào khoảng không xung quanh, một lần làm động tác kỳ lạ.

Lần thứ hai cực kỳ quỷ dị, tựa như là đang chặt xác...

Tô Bạch nhớ mang máng, trước kia đã có người kể cho hắn một chuyện xưa, một người mộng du ở trong trường đại học, mỗi lúc trời tối là bắt đầu sờ đầu người, còn thỉnh thoảng gõ hai cái.

Ngày thứ hai, có người hỏi hắn, đêm qua hắn mơ thấy cái gì.

Hắn nói, mình mơ thấy ở ruộng dưa trong nhà, đang gõ dưa hấu xem có chín hay không.

Mà Lý Tàng, phỏng chừng chính là như vậy.

“Lại tiếp tục như thế, sợ là phải xảy ra chuyện.” Tô Bạch lắc đầu, tiếp tục lái xe.

Dọc theo đường này, tương đối không thú vị, Lý Tàng đã ở ghế sau ngủ thiếp đi.

Đến lúc chiều, xe bèn đến huyện Bình Nguyên.

Huyện Bình Nguyên nằm trên một hòn đảo nhỏ.

Chính vì như thế, ánh nắng của cả hòn đảo đều tỏ ra tương đối sáng.

Ở chỗ này, rất nhiều người đã bắt đầu mặc áo ngắn tay.

Tô Bạch tìm chỗ dừng xe, cùng Lý Tàng vào một quán ăn ăn cơm trưa.

“Hình như gần đây dị thú càng ngày càng nhiều, lại tiếp tục như thế, chúng ta không dễ đánh cá nữa rồi...”

Ở xung quanh, có người oán trách.

Trên hòn đảo này, có rất nhiều người đều là ngư dân.

Tô Bạch ăn canh hào và món dạng như miến hào

Hào Bình Nguyên là đặc sản nơi này.

Bởi vì nhân tố địa lý đặc biệt, hào ở đây càng thơm ngon hơn so với hào ở những nơi khác.

Nhưng Tô Bạch ăn vào cũng không có cảm giác gì.

Bởi vì đây là lần đầu hắn ăn hào, cũng không phải quá thích ăn loại đồ ăn này.

“Đại ca, chúng ta tới nơi này làm gì?” Lý Tàng ăn miến hào, hỏi Tô Bạch.

Tô Bạch đưa tay chỉ xung quanh, hơn nữa không nói lời nào.

Nhưng Lý Tàng lại đã hiểu ý hắn.

Ở gần đây có quá nhiều người, đối thoại giữa bọn họ không thích hợp để những người khác nghe được.

Nhớ tới đây, hắn gạt đầu, tiếp tục ăn cơm.

Tô Bạch cũng như thế, chỉ là tai hắn có chút giật giật, lắng nghe âm thanh xung quanh.

Hiện giờ thính lực của hắn đã đạt đến hơn bốn mươi điểm.

Ở chỗ này, cho dù có người nói chuyện rất nhỏ đi nữa, cũng không thể thoát khỏi tai của hắn.

Một lát sau, Tô Bạch chú ý tới bốn người thanh niên trong góc hẻo lánh.

Bốn người thanh niên này, chỗ cổ và cổ tay lộ ra đều có hình xăm, rất hấp dẫn người ta chú ý.

Chỉ là, sau khi bốn người thanh niên này vào quán, vô cùng khiêm tốn.

Dù là nói chuyện, cũng là nhỏ giọng nói.

Nguyên nhân Tô Bạch chú ý tới bốn người này là bởi vì, trên người bốn người này, đều mang theo vũ khí hoặc nhiều hoặc ít.

Súng ngắn, dao găm, dao gấp.

Đồng thời, trong hành vi, cử chỉ đều lộ ra cẩn thận.

“Săn đầu người...”

Trên mặt Tô Bạch lộ ra chút ý cười.

Lần này, có manh mối áp chế lệ khí cho Lý Tàng rồi.

“Người yên tâm đi.” Tô Bạch nhìn thoáng qua Lý Tàng đang lộ ra tâm sự nặng nề, khẽ cười một cái: “Hôm nay ta sẽ dạy người làm sao để giải quyết chuyện trên người người.”

Lý Tàng nghe vậy, thần sắc chấn động.

Lần này, hắn xem như nhận được câu trả lời trực tiếp từ Tô Bạch rồi.

Trong lòng hắn kích động vô cùng.

Nhưng hắn lại nhớ động tác vừa rồi của Tô Bạch, nén kích động trong lòng xuống.

Sau đó, hai người từ trong quán ăn đi ra.

Tô Bạch lái xe, dùng giấy chứng nhận của Đồ Long Bộ, tìm bộ môn cấm địa ở nơi này mở giấy thông hành.

Làm xong những chuyện này, hắn lại tiêu một trăm ngàn đồng tìm một chiếc thuyền ở gần bờ biển, lái ra ngoài biển.

“Chúng ta đây là sắp đi cấm địa sao?” Lý Tàng nuốt một ngụm nước bọt, hỏi.

Gần đây hắn xem được rất nhiều tư liệu trên mạng, trong đó bao gồm cả cấm địa.

Trong ký ức của hắn, nơi này chỉ có một cấm địa, tên là cấm địa Vân Gian, cũng được gọi là cấm địa số 56.

Nguyên nhân cũng là vì huyện Bình Nguyên gần cấm địa này, cũng được gọi là chợ số 56.

Trong cấm địa, nguy hiểm cực lớn, loại người chỉ biết nghịch máy tính như hắn, đi vào chính là muốn chết.

Chương 360: Đến

“Đúng vậy, chúng ta sắp đi cắm địa.” Tô Bạch gật đầu, nói: “Người yên tâm đi, ở bên trong ta sẽ bảo vệ người.”

Hắn cũng nhìn ra lo lắng của Lý Tàng.

Trên thực tế, đôi phương cũng cần lo lắng.

Dù sao năng lực của đôi phương toàn bộ đều ở trên internet, thân thể gầy yếu.

Ở trong cắm địa, là rất dễ tử vong.

“Hai vị hành khách, lúc người vào cắm địa, nhất định phải cẩn thận nhiều hơn.” Người trung niên lái thuyền đánh cá nghe được lời Tô Bạch nói, lắc đầu nói: “Gần nhất, dị thú trong cắm địa Vân Gian này đã biến dị nhiều lần, đã không thể tùy tiện đối phó như lúc trước.”

Cực kỳ hiển nhiên, hắn xem hai người thành kẻ liều lĩnh không biết sống chết.

Thật sự là hai người trẻ tuổi, nhìn đều không lớn bao nhiêu.

Một người nhìn qua hơn hai mươi tuổi, một người tối đa cũng trên trình độ cấp hai, cấp ba.

Hắn rất khó tưởng tượng ra cảnh hai người còn có thể sống sót được.

“Ừm, ta sẽ chú ý.” Tô Bạch gật đầu, cũng không nói nhiều, ngược lại nhìn về phía xa.

Ở nơi ngoài mấy kilomet, hắn có thể cảm giác được nơi nào đó có một chiếc thuyền đang từ từ tiến lên.

Mà người lái chiếc thuyền kia, chính là bốn kẻ săn đầu người hắn chú ý tới trước đó.

Thấy bộ dáng thờ ơ của Tô Bạch, người trung niên cũng không khuyên nữa.

Lời tốt khó khuyên quỷ đáng chết.

Hắn đã kiếm được tiền, đôi phương chết hay sống cũng không có chút quan hệ nào với hắn.

Sau đó, thuyền nhỏ tiếp tục chạy.

Dọc theo đường này, thỉnh thoảng gặp được một vài vách đá.

Thuyền nhỏ thường xuyên từ giữa vách đá trên biển xuyên thẳng qua.

Dưới đáy biển, thỉnh thoảng còn có một số bóng đen xuất hiện bên dưới, sau đó lại biến mất không thấy đâu nữa.

Sắc mặt Tô Bạch khẽ ngưng lại.

Hắn chú ý tới, những bóng đen kia, là những loài cá có chút biến dị.

Chỉ là không biết trên thuyền này bỏ thứ gì, những loài cá này cũng không xem thuyền này như con mồi.

Lại qua một giờ, thuyền nhỏ rốt cuộc thấy được hải đảo phương xa.

Kia là một hải đảo liếc mắt nhìn không thấy bến bờ, trong đó loáng thoáng có mây mù, khiến người ta không nhìn rõ.

Mà đúng vào lúc này, từng chiếc ca nô tuần tra từ phương xa lái tới, vây quanh chiếc thuyền nhỏ này.

“Thuyền phía trước xin chú ý, chúng ta là nhân viên bảo hộ của cấm địa số 56, người đã tiếp cận hải phận bên ngoài cấm địa. Xin lập tức tắt máy, tiến hành kiểm tra.”

“Thuyền phía trước xin chú ý, bọn ta là nhân viên bảo hộ của cấm địa số 56, người đã tiếp cận hải phận bên ngoài cấm địa. Xin lập tức tắt máy, tiến hành kiểm tra.”

“...”

Tiếng còi từ trên tàu tuần tra phát ra, người trung niên nhân lập tức tắt động cơ.

Chỉ trong chốc lát, một thuyền tuần tra tới gần, một tên người thanh niên và hai người đàn ông mặc quân trang đi lên thuyền nhỏ.

Sau khi ba người lên thuyền, hai người đàn ông mặc quân trang bèn bắt đầu tiến hành điều tra chiếc thuyền nhỏ này.

Sau khi lục soát xong, người thanh niên nhìn về phía người trung niên, lạnh nhạt nói: “Giấy thông hành.”

Người trung niên vội vàng đưa giấy thông hành trong tay cho đối phương.

Sau khi kiểm tra thực hư, người thanh niên gật đầu, để hai người quân nhân lên thuyền.

Mà lúc hấn lên thuyền, bả vai cọ qua Tô Bạch một chút.

Sau đó, thuyền tuần tra rời đi, mặt biển lập tức yên tĩnh trở lại.

“Tốt, trải qua thẩm tra, chúng ta chỉ cần ba mươi phút nữa là có thể lên đảo.” Người trung niên nhàn cười với hai người Tô Bạch, sau đó khởi động động cơ, bắt đầu lái thuyền về hướng cấm địa Vân Gian.

Tô Bạch ngồi tại tại chỗ, lông mày hơi cau lại.

Hắn nhìn vào lòng bàn tay mình.

Trong đó có một tờ giấy.

Đây là vừa nãy khi người thanh niên kia đi qua hấn, đưa cho hấn.

Tô Bạch mở tờ giấy ra, chỉ thấy trên đó viết một hàng chữ.

“Hôm nay có ít nhất mười người sống lại tiến vào cấm địa số 56.”

Tô Bạch nhìn thấy tin tức, lông mày có chút cau chặt lại.

Tin tức này cực kỳ hiển nhiên là tin tức Quân Gia sai người đưa cho hấn.

Mà tin tức này, lại có vẻ hơi kỳ lạ.

Nhiều người sống lại như vậy, vào cấm địa để làm gì?

Tô Bạch cảm thấy, trong cấm địa rất có thể đã xảy ra một chuyện hấn không thể nào đoán trước được.

Mà chuyện này, cùng mục đích của hấn, có quan hệ nhất định.

“Đến.” Qua một thời gian ngắn, thuyền nhỏ tới gần bãi biển.

“Nơi này cần chính các người đi lên.” Người trung niên chỉ lên bờ cát, nói với hai người.

Tô Bạch gật đầu, nhìn về phía Lý Tàng bên cạnh, nói: “Đi thôi.”

Lý Tàng gật đầu, sau đó từ trên thuyền xuống.

Lúc này, nước biển ở vị trí của bọn họ cũng không sâu, cũng chỉ đến chỗ eo người.

“Bảy ngày sau này, mỗi ngày ta đều tới đây một lần từ năm giờ đến sáu giờ chiều. Đến ngày thứ bảy, ta sẽ không tới nữa.” Người trung niên đưa đồ của hai người cho Tô Bạch, trầm giọng nói.

“Được.” Tô Bạch lên tiếng, cũng xuống thuyền.

Đây là chuyện hai người ước định.

Một lần thuê thuyền ra biển là một trăm ngàn, về sau lại đưa người về, cũng là một trăm ngàn.

Đây chính là giá cả ở đây.

Sau khi xuống nước, hai người dọc theo bãi biển, đi đến trên bờ.

Sau lưng thuyền nhỏ, rẽ ra một hướng hướng, rồi đi về nơi xa.

Cả bờ biển một mảnh yên tĩnh, để Tô Bạch và Lý Tàng biết rõ, bọn họ đã cách xa văn minh, đi tới trong cấm địa.

“Cập cập cập...” Lý Tàng vừa lên bờ, hàm răng bèn phát ra âm thanh cập cập.

Cơ thể của hắn vốn suy nhược, mặc dù nói có phần đáy là người sống lại, vẫn là không tránh được bị cái lạnh xâm nhập.

Tô Bạch nhìn sắc trời, hiện giờ sắc trời đã tối, nhiệt độ không khí cũng giảm đi rất nhiều.

Hắn nhìn qua Lý Tàng bên cạnh, nói: “Trước tiên chúng ta tìm một nơi nghỉ qua một đêm, ta nói cho ngươi vài chuyện trong cấm địa này.”

“Được, được...” Lý Tàng run rẩy trả lời.

Lúc này môi của hắn đã trở nên có chút xanh tím.

Nước biển và gió biển đã cướp đi một lượng nhiệt lượng lớn từ hắn.

Tô Bạch thấy thế, cười cười, cũng không quá lo lắng.

Cơ thể Lý Tàng có gầy yếu thế nào thì cũng là một người sống lại.

Người sống lại, nếu như lại bị cảm mạo giết chết, vậy thì quá giả.

Phải biết, vài ngày trước lúc hấn cứu người, chỉ là cải tạo người thành người linh năng, là có thể khiến cho cơ thể đối phương xuất hiện cường hóa.

Mà làm một người sống lại, tiềm lực cơ thể, sẽ chỉ cao hơn người linh năng.

Tiếp đó, Tô Bạch mang theo Lý Tàng đi vào trong rừng cây, ở trước một hang núi, tìm được một nơi có thể nghỉ ngơi.

Sau khi đến nơi này, Lý Tàng cuối cùng cũng cảm thấy không lạnh lắm.

“Lúc nào mới có thể áp chế lệ khí của ta...” Giọng Lý Tàng khàn khàn, ánh mắt của hấn mơ hồ có nước mắt và tàn nhẫn.

Áp chế lệ khí, đối với hấn, quá mức đau đớn.

Nhất là đêm qua, hấn còn mơ thấy chính mình chặt xác cha mẹ mình.

Hiện giờ tinh thần của hấn, trải qua cơn rét lạnh này, đã có chút bắt đầu sụp đổ.

“Sắp.” Tô Bạch lạnh nhạt nói một tiếng, nhìn ra nơi xa, cũng không nhiều lời.

Sau đó hấn từ trong không gian linh tính lấy ra một cái nồi và bếp di động, bắt đầu nhóm lửa.

Lý Tàng trợn mắt há mồm nhìn một màn này.

Cái nồi kia đối phương là lấy từ chỗ nào ra vậy?

Nồi lớn như thế, đối phương mang theo trên người, sao hấn có thể không nhìn thấy?

Giờ phút này, bởi vì kinh ngạc, lệ khí trong lòng hấn đều bất tri bất giác tiêu tán một chút.

Chương 361: Lựa chọn trong đêm tối

Tô Bạch không để ý đến sự khiếp sợ của Lý Tàng, trực tiếp biến Ma Thiết thành một cái móc câu, sau đó câu lên vài con ghẹ trên bãi cát.

Tiếp đó, hắn xách theo những con ghẹ này về, đến trước sơn động rửa sạch chúng, sau đó chặt ra, lại làm thêm một ít nước xốt để ướp chúng.

Sau khi làm xong, Tô Bạch lại vo sạch một ít gạo, cho vào trong nồi.

“Đại ca, thứ này của ngươi, là lấy từ đâu ra vậy?”

Lý Tàng nuốt một ngụm nước bọt, dò hỏi.

Tô Bạch nghe vậy, cười nhạt nói:

“Không phải ngươi đã đoán ra rồi sao?”

“Cái này...”

Lý Tàng không ngờ Tô Bạch sẽ trả lời như thế này.

Trên thực tế, hắn thực sự đã đoán ra rồi.

Phỏng chừng đây chính là năng lực mà đại ca có được sau khi sống lại.

Hắn hỏi chỉ để chắc chắn hơn mà thôi.

“Về sau đừng có hỏi về năng lực của người khác.”

Tô Bạch dùng thìa khuấy cháo vừa bắt lên, nói,

“Năng lực của người sống lại, đối với người sống lại, đều là bảo mật. Bởi vì có người biết được bí mật của người sống lại, thì có thể lợi dụng sơ hở trong năng lực của hắn, sau đó giết chết đối phương.”

“Hành vi dò hỏi năng lực người khác của ngươi, gần như là một sự khiêu khích đối với người ta.”

Nghe được những lời hấn nói, Lý Tàng mới nhận ra mình đã phạm phải sai lầm gì.

Nếu như, đại ca là loại người sống lại giết người kia, vậy thì hấn chết chắc rồi.

Nhưng đồng thời, trong lòng Lý Tàng vẫn có một chút ngưỡng mộ.

Loại năng lực này, không cần phải mang theo bất cứ thứ gì khi ra ngoài, quả thực là quá tuyệt vời mà!

Nhìn vẻ mặt của Lý Tàng, Tô Bạch cũng biết lời quở trách của mình có hiệu quả rồi.

Tiếp đến, hấn đổ phần ghẹ đã ướp xong vào nồi, dùng thìa đảo đều lên.

Theo động tác khuấy đều, nước xốt dính vào ghẹ bèn tan ra, toàn bộ cháo khoác lên mình màu nhàn nhạt của nước xốt, bên trong ghẹ biến thành màu đỏ, một luồng vị ngọt thịt đập vào mặt.

Ghẹ ở đây có kích thước gần bằng cua nâu trưởng thành, chiều dài vỏ hơn 10cm.

Cho nên, Tô Bạch bắt ba bốn con, cũng đủ cho hai người ăn rồi.

“Người đi thay quần áo đi.”

Tô Bạch lấy ra một bộ quần áo từ trong không gian linh tính, đặt ở trên phiến đá bên cạnh,

“Bộ này còn mới, chưa có mặc qua.”

Vừa nãy khi đến đây, quần áo của Lý Tàng đã ướt sũng hết rồi.

Tuy nói đối phương sẽ không bị cảm, nhưng cũng sẽ ảnh hưởng đến hành động.

“Dạ được, cảm ơn đại ca.”

Lý Tàng đáp lại một tiếng, trong lòng có chút ấm áp.

Vị đại ca này đối xử rất tốt với hấn.

Tiếp đó, hấn cầm lấy quần áo, tìm một nơi nào đó, bắt đầu thay quần áo.

Đợi sau khi hấn trở ra, cháo cũng đã chín.

“Vừa hay, mục tiêu áp chế lệ khí của ngươi đến rồi.”

Tô Bạch bung cháo đã múc xong, cười nói với Lý Tàng.

Lý Tàng ngẩn ra, nói:

“Vậy bây giờ chúng ta qua đó?”

“Không.” Tô Bạch lắc đầu, đưa cháo cho Lý Tàng, nói: “Húp xong cháo đi, rồi chúng ta đi”

Hấn bây giờ cũng không muốn chơi trò hăng hái săn đầu người, chẳng có ý nghĩa gì cả.

Năng lực cảm giác quái thú hiện giờ của hấn, có thể đạt tới năm sáu cây số.

Đối phương trong khoảng thời gian ngắn, hoàn toàn không thể chạy thoát được.

Hơn nữa, khi giết người, tốt nhất nên ăn cho no.

“Được... được thôi.”

Lý Tàng gạt đầu, nhận lấy cháo.

Lúc này, tuy trong lòng hấn có chút nghi hoặc, nhưng cũng không có ý định hỏi.

Hấn tin tưởng đại ca.

Mặc dù mới ở chung với đại ca không bao lâu, nhưng hấn bằng lòng tin tưởng đối phương.

Bởi vì hấn cảm thấy, đối phương đều dùng tám chân thành của mình khi ở chung với hấn.

Tiếp đó, Lý Tàng nếm thử một ngụm cháo, cảm nhận vị ngọt thịt của ghẹ trong cháo và vị hơi mặn của nước xốt, có hơi hoảng hốt.

Nếu không phải cảnh tượng chân thực trước mắt nói cho hấn biết, hấn đang ở trong cấm địa, thì sợ là hấn sẽ cảm thấy mình vẫn đang ở trong thành phố.

Bởi vì, cháo ghẹ kiểu này, hoàn toàn không giống như là có thể ăn được ở cấm địa.

Ngay cả cháo ở một số thành phố lớn cũng chưa chắc đã sánh được.

“Đi thôi.”

Ăn cháo xong, Tô Bạch bèn đứng dậy.

Lý Tàng thấy vậy, lập tức làm theo.

Trong đêm tối, cả hai tiến về phía trước trong rừng rậm.

Trên đường đi, Lý Tàng nhìn thấy những con cua dừa cao tới đầu gối, và dị thú đang tìm kiếm thức ăn trong rừng rậm.

May mắn thay, hầu hết những dị thú này đều là động vật ăn cỏ, không có ác ý gì đối với bọn họ.

Khắp rừng rậm, phát ra âm thanh sột soạt, Lý Tàng thỉnh thoảng còn có thể ngửi thấy mùi hơi mặn của gió biển.

“Đây thật sự là cấm địa sao?”

Trong lòng Lý Tàng đột nhiên có chút nghi ngờ.

Hắn cảm thấy mình ở đây, giống như là đang đi nghỉ mát.

Mà điều mà hắn không biết chính là, dọc theo con đường này, Tô Bạch đã lách qua hai con dị thú lợn rừng cao hơn ba mét, và một số con rắn hổ mang.

Nếu chỉ có một mình hắn ở đây, sợ là đã chết từ lâu rồi.

Ba mươi phút sau, Tô Bạch dừng bước chân lại.

Hắn vạch ra đám cỏ nhỏ ở bên cạnh một tảng đá lớn.

“Đây là cái gì?”

Lý Tàng tò mò nhìn đám cỏ nhỏ.

Đám cỏ nhỏ này, trông rất đẹp mắt, lá xanh mướt như những cánh hoa chưa hé nở, lớp lớp quần chặt lấy nhau.

“Nó tên là Tiểu Mạch Nương.”

Tô Bạch bắt đầu cẩn thận từng li từng tí dùng Ma Thiết đao đâm cỏ ra, đồng thời nói:

“Đây là dược liệu linh năng cấp F, giá thị trường hiện giờ là hai ngàn tệ một gốc.”

Nghe được lời nói của hắn, Lý Tàng sửng sốt nhìn về phía Tiểu Mạch Nương.

Ước chừng có hơn một trăm gốc ở đây ha?

Cũng chính là nói, tương đương với hai trăm nghìn tân tệ?

Một gia đình ba người làm việc chăm chỉ cả năm trời cũng chưa chắc đã kiếm được bao nhiêu đây tiền.

Lúc này đây, hắn mới chợt hiểu ra, vì sao có vài người lại liều cả mạng để chui vào cấm địa.

“Mấy thứ này cho người.”

Tô Bạch cười cười, lấy ra một cái sọt từ trong không gian linh tính, gói ghém Tiểu Mạch Nương, đưa cho Lý Tàng.

“Không được, ta không thể nhận.”

Lý Tàng nghe vậy, vội vàng lắc đầu.

“Hôm qua người đã giúp ta một chuyện lớn, đây xem như là thù lao cho người.”

Tô Bạch dúm cái sọt vào trong tay Lý Tàng.

Lý Tàng theo bản năng cầm lấy cái sọt, muốn trả lại cho đối phương, trong lòng lại có chút do dự.

Bởi vì do hắn đổ bệnh, gia đình hắn đã nghèo rớt mồng tơi luôn rồi.

Nếu đem bán mấy gốc Tiểu Mạch Nương này đi, thì gia đình hắn sẽ có thể sống tốt hơn một chút.

Thật ra, trong khoảng thời gian này, không phải hắn chưa từng nghĩ tới việc dùng năng lực để kiếm tiền.

Nhưng mà, mỗi khi hắn muốn làm, đều có cảm giác rợn người.

Như thể có thứ gì đó, đang nhìn chăm chăm vào hắn trong bóng tối.

Tô Bạch vỗ vỗ vai Lý Tàng, cười cười,

“Thứ này đổi với ta, không tính là gì hết.”

Nghe hắn nói như vậy, Lý Tàng chỉ có thể gật đầu.

Chỉ là trong lòng hắn càng ngày càng cảm kích Tô Bạch.

Sau đó, cả hai tiếp tục tiến về phía trước.

Ở giữa một ngọn núi, bước chân Tô Bạch đột nhiên dừng lại.

Lý Tàng thấy vậy, cũng dừng lại theo.

Lúc này, khắp nơi đều là tiếng gió biển thổi lá cây xào xạc.

Có vẻ hơi yên tĩnh.

Một lát sau, Lý Tàng có hơi nhin không nổi nữa, muốn hỏi Tô Bạch rốt cuộc có chuyện gì đang xảy ra ở đây.

Nhưng cũng đúng vào lúc này, hắn đột nhiên chú ý đến phía trước vậy mà lại có ánh lửa trại.

Lý Tàng thấy vậy, bèn quay đầu lại, muốn nói cho Tô Bạch nghe về phát hiện của mình.

Đúng lúc này, mắt hắn đối diện với con người sâu thẳm của Tô Bạch.

“Người nguyên ý giết người không?”

Tô Bạch trầm giọng hỏi.

Nghe được lời nói của hắn, Lý Tàng cảm thấy tim mình chậm lại một nhịp, một dục vọng giết chóc chợt dâng trào trong lòng hắn.

Mà cùng lúc đó, trong đầu hắn hiện lên cảnh tượng bị cảnh sát đuổi theo đến lên trời xuống đất trong giấc mơ tồi qua của hắn, khiến hắn cảm thấy có chút sợ hãi.

“Ta ... không biết ...”

Lý Tàng nuốt một ngụm nước bọt, trả lời.

Tô Bạch không ngạc nhiên trước câu trả lời này, chỉ là tiếp tục hỏi:

“Nếu là kẻ ác, người có bằng lòng giết hắn không?”

“Nếu là kẻ ác, thì ta bằng lòng!”

Lý Tàng sửng sò, sau đó cắn răng nói.

“Vậy thì tốt.”

Tô Bạch gật gật đầu, sau đó một cước giẫm lên một nhánh cây.

“Răng rắc!”

Một tiếng gậy lìa giòn tan vang lên.

Theo tiếng gậy lìa vang lên, nơi ánh lửa, lập tức sáng lên bóng người, đi về hướng này.

Trong lòng Lý Tàng sợ hãi.

Sau đó hắn đột nhiên phát hiện, Tô Bạch ở bên cạnh hắn vậy mà không biết biến mất từ lúc nào.

Chương 362: Hai lựa chọn

Thấy Tô Bạch biến mất không thấy đâu, Lý Tàng chỉ cảm thấy cả người lạnh buốt.

Bởi vì hắn thấy rõ ràng người đang đi tới trước mặt mình, trong tay cầm theo khẩu súng lục.

Hắn chỉ là một cậu học sinh lớp 10 vừa bước vào cấp 3, chưa từng gặp qua cảnh tượng này?

“Người hái thuốc?”

Khi hai người thanh niên đi tới gần, nhìn thấy ở đây chỉ có một mình Lý Tàng, lên tiếng hỏi.

Lúc này, lòng cảnh giác của họ cũng tiêu tan đi rất nhiều.

Thanh niên trước mặt nhìn thấy bọn họ cả người đều run rẩy, hoàn toàn không hề mang đến cho bọn họ cảm giác bị uy hiếp.

“Em trai, lần này người hái được cái gì rồi?”

Một thanh niên mặc áo bông xanh trong đó bước lên trước, tiến đến gần Lý Tàng.

Khẩu súng lục sáng lói trên tay hắn, khiến người ta có cảm giác bị áp bức tột độ.

“Ta ...”

Lý Tàng nuốt một ngụm nước bọt, trong nhất thời, không biết phải nói gì.

Hắn lúc này đang cầm cái sọt, chỉ cảm thấy như đang cầm trên tay cục than đang cháy vậy, trong lòng nhất thời có chút sốt ruột.

Hắn cảm thấy, đại ca đưa cho hắn cái sọt này, rõ ràng là cố ý mà.

“Mang lại đây.”

Người thanh niên nhìn cái sọt trong tay Lý Tàng, chĩa súng vào đầu Lý Tàng, giọng nói hơi lạnh lùng.

“Được ... Được ...”

Lý Tàng gật gật đầu, đưa cái sọt trong tay cho đối phương...

Mặc dù hắn muốn tỏ ra cứng rắn một chút, nhưng nghĩ đến lực lượng yếu ớt của mình và khẩu súng trong tay đối phương, hắn vẫn quyết định hèn nhát một lúc.

“Tiểu Mạch Nương.”

Người thanh niên cầm lấy sọt, nhìn thấy thứ trong giỏ, hai mắt khê sáng lên.

Trong sọt này, ước lượng có hơn 100 gốc Tiểu Mạch Nương, theo giá thị trường hiện nay, là gần hơn ba trăm ngàn tệ.

“Tốt, tốt lắm.”

Thiếu niên cười híp mắt nói, sau đó đưa lại cái sọt cho Lý Tàng:

“Gặp nhau là duyên phận, ta cũng không thêm muốn mấy thứ này của ngươi. Ta thấy ngươi còn trẻ như vậy, sao lại chạy tới cầm địa rồi?”

Lúc này, vẻ mặt của hắn ôn hoà, như thể đã biến thành một người khác vậy.

Nghe được lời nói của hắn, Lý Tàng sửng sờ một lúc lâu.

Vừa rồi hắn còn cảm thấy người trước mặt muốn giết mình.

Ai mà biết đối phương lại ôn hoà như vậy, cũng không có đoạt lấy được liệu trong tay hắn.

“Ta hái một ít được liệu, là muốn kiếm ít tiền.”

Lý Tàng chân chừ một lát, đáp.

“Chỉ có một mình ngươi thôi hả?”

Người thanh niên hơi nheo mắt lại.

Lý Tàng nghe vậy thì có hơi khựng lại, rồi nói:

“Ừ, chỉ mình ta.”

Mặc dù hắn không biết tại sao đại ca lại bỏ đi, nhưng hắn cũng không muốn tiết lộ sự tồn tại của đại ca.

Hơn nữa, hắn tin rằng, đại ca chắc chắn sẽ không làm hại hắn.

Nếu đối phương muốn làm hại hấn, thì hấn đã bị bóp chết ngay trong đêm hôm đó rồi.

“Một mình?”

Thanh niên híp mắt, vỗ vỗ vai Lý Tàng, nói:

“Huynh đệ, ta xem ngươi như là bạn bè, ngươi tại sao lại nói dối ta? Ngươi như vậy sẽ làm ta tức giận đó.

“Sẽ ra sao nếu ngươi tức giận?”

Lý Tàng nhìn người thanh niên, trong lòng lệ khí cuộn cuộn.

Rốt cuộc hấn cũng hiểu ra rồi, đối phương đối xử ôn tồn với hấn như vậy, là do nghi ngờ rằng bên cạnh mình có người.

Không phải đối phương không muốn gây rắc rối cho hấn, mà là đang kiêng dè những người trong bóng tối khác.

Người thanh niên nhìn hấn cười, im lặng không nói một lời.

Chỉ là người bên cạnh hấn, đã đứng lên phía trước, vây lấy Lý Tàng.

Đúng lúc này, lại có thêm hai người nữa từ trong bóng tối đi ra.

“Không tìm thấy ai khác nữa hết.”

Sau khi hai người đi tới, bèn báo cáo tình hình cho người thanh niên kia.

“Xem ra, là ta hiểu lầm ngươi rồi, thật sự là chỉ có một mình ngươi a.”

Thanh niên cười một tiếng, nói.

“Vậy bây giờ ta có thể đi được chưa?”

Lý Tàng nhìn bốn người bọn họ, cắn răng nói.

“Đương nhiên là chưa được rồi.”

Người thanh niên giờ súng lục lên, chĩa vào trán Lý Tàng, cười nhạt nói,

“Ta không biết nên bái phục ngươi, hay là nên mắng ngươi ngu ngốc. Còn trẻ như vậy mà lại dám chạy vào cấm địa, không muốn sống nữa đúng không?”

“Bây giờ ta cho ngươi hai lựa chọn, một là nhập hội cùng bọn ta, hai là bị ta bắn chết ở đây.”

Hắn vừa dứt lời, ba người khác cũng rút súng lục ra nhắm vào Lý Tàng.

Lý Tàng nhìn bốn họng súng đen ngòm, trong lòng lúc này, ngược lại không có bao nhiêu sợ hãi.

Hắn hiện giờ, cảm thấy mũi mình dường như ngửi thấy mùi máu tươi ngày hôm qua.

Hôm qua rốt cuộc là đại ca đã giết bao nhiêu người?

Lại thêm bốn tên này, thì lại như thế nào?

“Đại ca, ta sắp giết chúng!”

Lý Tàng đột nhiên hét lên.

Khi giọng nói của hắn rơi xuống, một loạt tiếng súng vang lên.

Súng lục của bốn thanh niên phút chốc bị đánh bay.

“Đại ca, thật ra thì ngươi không cần phải cho ta thấy bộ mặt thật của chúng đâu.”

Lý Tàng nhìn vào trong bóng râm nơi âm thanh vọng ra, cười khỏ nói.

“Không, ta nghĩ ngươi nên nhìn rõ một chút sẽ tốt hơn.”

Tô Bạch lắc đầu,

“Nếu không, có thể ngươi sẽ không có cách nào ra tay được.”

Nói xong, hắn móc từ trong túi ra búa nhỏ đinh, ném tới trước mặt Lý Tàng,

“Dùng búa này đập bọn họ.”

Lý Tàng nhìn cây búa trước mặt, có chút nghi hoặc.

“Ngươi là ai?”

Thanh niên cầm đầu nhìn chằm chằm Tô Bạch, sắc mặt rất xấu, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Bốn phát súng vừa nãy đánh bay súng của bọn họ, cũng quá khủng bố đi.

Phim truyền hình cũng không dám quay cảnh này đâu.

Người này, rốt cuộc là loại quái vật gì đây?

“Lúc này ngươi cho hắn hai lựa chọn, một là nhập hội cùng các ngươi, hai là bị các ngươi bắn chết.”

Tô Bạch bước tới trước mặt, quét mắt về phía bốn người về mặt tái nhợt nói:

“Vậy bây giờ ta cũng sẽ cho các ngươi hai lựa chọn, một là đứng yên bị hắn đập, hai là bị súng lục của ta bắn chết. Các ngươi tự mình chọn đi.”

“Người tìm chết!”

Một người cơ thể có hơi cường tráng trong đó phần nộ hết lên một tiếng, cầm con dao muốn chém vào người Tô Bạch.

Khoảng cách ngắn như vậy, hắn không tin rằng súng của đối phương có thể nhanh hơn dao của mình.

“Àm!”

Một tiếng súng vang lên, một lỗ thủng xuất hiện trên trán người kia.

Thanh niên cường tráng vừa xông tới ngã bịch xuống đất, chết rồi.

Đã từng có người nói rằng, trong vòng mười bước, dao nhanh hơn súng, ngoài mười bước, súng nhanh hơn dao.

Nhưng cái chết của người này, lại chứng minh rằng, trong vòng mười bước, súng có thể vừa nhanh vừa chính xác.

“Vị huynh đệ này, tha cho chúng ta đi mà, chúng ta không làm gì em trai này hết, ngay cả cộng lõng tơ của hắn ta cũng chưa đụng tới.”

Người thanh niên đầu lĩnh quỳ về phía Tô Bạch, cầu khẩn nói.

Tô Bạch không để ý tới đối phương, chỉ nhìn Lý Tàng đang ở một bên, nói:

“Ngươi đừng tưởng hắn cho ngươi một con đường sống.”

“Ta nghe nói rằng những kẻ săn đầu người sẽ xem những người hái thảo dược trong cấm địa như nô lệ mà sử dụng, làm những việc mệt nhọc nhất, còn bị đánh mắng. Với thể trạng cơ thể của ngươi, chắc chắn là sẽ sống không nổi.”

“Ta biết rồi.”

Lý Tàng nhặt búa nhỏ đính lên, những bản khoăn cuối cùng trong lòng đều trở thành hư không, lệ khí cuộn cuộn dâng trào.

Những người này vậy mà lại muốn giết hắn, vậy thì hắn sẽ giết chết đối phương! ! !

Giết!

Trong mắt Lý Tàng tràn đầy lệ khí, búa nhỏ đính trong tay trực tiếp đập thẳng vào trán của thanh niên đầu lĩnh đang quỳ gối.

Trong nháy mắt, đối phương bèn bể đầu chảy máu.

Hai người còn lại nhìn thấy cảnh này, trong lòng run cầm cập, nhưng lại bị súng lục của Tô Bạch chĩa vào, hoàn toàn không dám có bất cứ động tĩnh gì.

Tô Bạch đứng sang một bên, nhìn tất cả những chuyện này với vẻ mặt bình tĩnh, trong lòng không hề bận tâm.

Lúc này, xa xa thỉnh thoảng truyền đến âm thanh nhỏ vụn.

Một số dị thú ăn thịt người thấy mùi máu tươi ở đây, bị hấp dẫn mà tới.

Chương 363: Dấu vết của sói

Sau một hồi lâu, lệ khí của Lý Tàng đã được áp chế.

Hắn ngơ ngác nhìn chiếc búa dính đầy máu tanh trên tay, cảm thấy hơi buồn nôn.

Sau đó, hắn bèn chạy đến một bên nôn mửa.

Tô Bạch giết chết ba người kia, đem xác xử lý sạch sẽ.

“Thực ra ngươi không cần khiến hắn làm như vậy.”

Dur Linh ở một bên bắt đầu nói.

Loại chuyện này, đối với một người như Lý Tàng, tác động có hơi quá lớn rồi.

Tô Bạch lắc đầu, nói:

“Hắn đã là người sống lại rồi, sau khi trở thành người sống lại, loại chuyện này đối với hắn chỉ có thể là chuyện nhỏ nhất. Về sau hắn nhất định sẽ gặp phải chuyện càng dính máu tanh hơn nữa.”

Nghe được lời nói của hắn, Dur Linh có chút bất lực.

Tuổi của Lý Tàng nhìn qua cũng mới mười sáu mười bảy tuổi, làm sao có thể chấp nhận được loại chuyện như này.

“Ngươi phải biết rằng, hắn không phải là người, không phải ai cũng có tính tình giống như người.”

Dur Linh thở dài một hơi, nói ...

Nàng biết rất rõ, Tô Bạch lúc đầu khi mới trở thành người sống lại, chỉ hơn 17 tuổi một chút.

Đối phương rất có khả năng đã đặt tâm tính, lối suy nghĩ của bản thân lên người Lý Tàng rồi. Tô Bạch nghe vậy, im lặng một lúc, lắc đầu nói:

“Chuyện người sống lại, không phải là chuyện mời khách ăn cơm, cũng không phải thiêu hoa, nếu như hắn không thể chấp nhận loại chuyện này, tương lai rất có thể sẽ phải bỏ mạng.”

“So với phải bỏ mạng, ta càng hy vọng hắn có thể sống sót.”

Thấy hắn nói như vậy, Dư Linh khó thêm được gì.

Nàng lắc đầu, biến mất trong không trung.

Một lúc sau, Lý Tàng đi tới.

Lúc này, sắc mặt của hắn càng tái nhợt hơn.

Nếu không phải hắn là người sống lại, Tô Bạch sẽ có chút lo lắng hắn sẽ đột tử tại nơi này.

“Cái này cho ngươi.”

Lý Tàng đưa chiếc búa nhỏ đỉnh đã được lau sạch sẽ cho Tô Bạch.

Tô Bạch cầm lấy búa nhỏ đỉnh, sau đó hỏi:

“Sao rồi? Có chịu nổi không?”

Nghe thấy lời hắn nói, Lý Tàng im lặng một lúc, sau đó gắng sức gật đầu, nói:

“Ta có thể chịu được.”

Nói đến đây, hắn dừng lại một chút, nhìn Tô Bạch nói:

“Đánh người có thể áp chế lệ khí sao?”

Vừa rồi hắn đã cảm nhận được cảm giác kỳ diệu đó.

Càng đánh người, càng tỉnh táo.

Cảm giác đó ... khiến hắn cảm thấy rất thoải mái.

“Không đâu.”

Tô Bạch lắc đầu, vung tay, lấy Ma Thiết và đầu búa nhỏ đỉnh về, nói:

“Nếu như ngươi trực tiếp đánh người, lệ khí của ngươi chỉ càng ngày càng thêm nghiêm trọng.”

“Lúc mới đầu ngươi có thể chỉ muốn đi đánh người, nhưng rất nhanh sau đó ngươi sẽ muốn giết người. Sau khi giết người xong, ngươi có thể ổn định một lúc. Nhưng sau đó có rất nhiều khả năng ngươi sẽ làm một điều gì đó nghiêm trọng hơn cả giết người.”

“Ngưỡng khoái cảm ban đầu của ngươi sẽ càng tăng cao. Vòng đi vòng lại, tâm trí ngươi sẽ ngày càng méo mó.”

“VẬY VỪA RỒI ...”

Lý Tàng giật mình.

“LÀ DO VŨ KHÍ CỦA TA.”

Tô Bạch chỉ vào Ma Thiết trên cổ tay.

Hắn nhìn thấy biểu cảm muốn nói lại thôi của Lý Tàng, lại nói:

“MÓN ĐỒ NÀY, TA CHỈ CÓ MỘT CÁI, TRONG KHOẢNG THỜI GIAN NÀY, ĐỢI TA TÌM RA CÁCH KHÁC ĐỂ ÁP CHẾ LỆ KHÍ, TA SẼ DẠY NGƯỜI.”

Nói xong, hắn bước đến chỗ tên săn đầu người.

Lý Tàng ngây người tại chỗ một hồi, bèn lập tức đi theo sau Tô Bạch.

Hắn ngược lại không có oán giận gì cả, đại ca có thể giúp hắn là đủ rồi. Hắn không thể yêu cầu đôi phương đem món đồ duy nhất của mình cho hắn được.

Tiếp đó, Tô Bạch dẫn Lý Tàng đi thu thập một số vật dụng từ chỗ của tên săn đầu người.

Lần này, sự chuần bị cho việc tiến vào cấm địa của hắn, càng thêm kỹ lưỡng rồi.

Làm xong việc này, Tô Bạch bèn bắt đầu trở về.

Dọc theo đường đi, có một số dị thú bị hấp dẫn bởi mùi máu tươi muốn tiến đến tấn công.

Nhưng trước khi những con dị thú này kịp tấn công, chúng đã bị năng lực sát khí chấn động của Tô Bạch dọa cho sợ hãi chạy đi mất rồi, cả đầu cũng không dám quay lại nhìn.

Khi quay trở lại, Tô Bạch tiện tay giết chết một con cua dừa bò chậm rì rì.

Về đến trước hang động, hắn lại lấy gia vị ra, bắt đầu nướng cua dừa.

Kể từ khi đạt được tài nghệ nấu nướng, bèn rất thích nấu đồ ăn trong cấm địa.

Bởi vì toàn bộ cấm địa, đối với hắn, chính là một nhà hàng buffet.

Hắn muốn ăn món gì, cứ giết đi là được.

Bữa ăn lần này, Tô Bạch còn cố ý cho thêm nhiều ớt vào để làm loãng đi mùi máu tươi ban nãy.

Lý Tàng sau khi ăn, lập tức cảm thấy vị cay trong miệng dâng lên, phút chốc bèn quên gần hết chuyện xảy ra vừa rồi.

“Người có muốn trở thành được tể sư không?”

Tô Bạch ăn thịt cua, đột nhiên hỏi.

Nghe được lời của hắn, Lý Tàng ngơ ngác một chút, sau đó vội vàng nói:

“Muốn.”

Vào lúc nhìn thấy Tô Bạch dùng thuốc tể cứu thành công hai cụ già, hắn đã muốn trở thành được tể sư rồi.

Hắn muốn dựa vào được tể để cứu nhiều người hơn.

Hắn không muốn mọi người, phải chịu nỗi đau mà hắn đã chịu lúc trước.

Chỉ là hắn luôn không tìm thấy tư liệu về được tể sư trên Internet, vì vậy mãi chưa thể nhập môn được.

“Vậy được, ngày mai ta dạy người.”

Tô Bạch gật gật đầu.

Sau đó, hai người ăn xong bữa khuya, Tô Bạch dựng xong hai cái lều trại, bèn bắt đầu đi ngủ.

Một đêm không ngủ.

Buổi tối ở đây, có một số dị thú bởi vì mùi thức ăn, mà tiến gần đến đây.

Nhưng sau khi đám dị thú tiến đến một phạm vi nhất định, bèn bị một luồng sát ý dọa sợ.

Dưới lớp sát ý bao phủ này, gần hai người Tô Bạch, ngay cả muỗi cũng không có được mấy con.

Sáng sớm hôm sau, Tô Bạch thức dậy, lại ra bờ biển bắt vài con ghẹ, làm món cháo ghẹ.

Ghẹ ở đây rất béo, cháo được nấu ra cũng rất tươi ngon, khiến người ta lưu luyến không muốn rời đi.

Sau khi ăn xong cháo ghẹ, Tô Bạch dẫn theo Lý Tàng đi vào rừng rậm.

Dọc theo đường đi, cũng không dễ đi cho lắm.

Cho dù Tô Bạch dùng cảm giác dã thú để dò đường, hai người bọn họ, vẫn sẽ có chút gập ghềnh trắc trở.

Trên đường đi, Tô Bạch hái một số dược liệu linh năng, giảng giải cho Lý Tàng tư liệu về dược liệu linh năng.

Lý Tàng cũng nghiêm túc học hỏi.

Chỉ là, hắn không có trí nhớ dị thường như Tô Bạch lúc trước, có chút khó khăn để nhớ được hết.

Chẳng qua vấn đề cũng không quá lớn, hắn ghi lại những gì đã học vào điện thoại di động, thường xuyên ôn tập lại, cho nên tiến trình cũng không quá chậm.

Đây cũng có thể coi là một chuyện bất ngờ mà cả hai phát hiện ra.

Chiếc điện thoại di động trong tay Lý Tàng, ở trong cầm địa, vẫn có thể sử dụng được, dù là tín hiệu, cũng đều là đầy vạch.

“Vù ...”

Lý Tàng thở ra một hơi dài.

Hắn có hơi không thích nghi được với khí hậu ở hòn đảo này.

Mặt trời trên hòn đảo này vô cùng gay gắt, nếu không phải khi hắn đi lại, thường đi dưới bóng cây, thì rất có khả năng hắn đã bị cháy nắng mất rồi.

Hơn nữa không khí trong rừng rậm này, cũng rất ẩm ướt ngột ngạt, khiến hắn cảm thấy hơi khó chịu.

Chỉ là, hắn cũng không có phản nản gì hết, luôn theo phía sau Tô Bạch.

Hiện giờ là ngày thứ ba kể từ khi hắn đến đây.

Trong thời gian này, hắn cũng phát hiện ra có điều gì đó lạ lẫm trong cơ thể mình.

Mỗi khi hắn ngủ một giấc sau một ngày dài mệt mỏi, cơ thể bèn được phục hồi lại như cũ.

Không có chút đau nhức cơ bắp gì cả.

Thậm chí sau thời gian bồi bổ này, hắn cảm thấy các cơ bắp trong cơ thể hơi phồng lên, không còn yếu đuối mong manh như trước nữa.

“Mệt chưa?”

Tô Bạch quay đầu lại nhìn Lý Tàng, nói:

“Nếu mệt rồi thì nghỉ ngơi đi, vừa hay cũng đã đến giờ làm cơm trưa.”

Nói xong, hắn bèn tìm một tảng đá ngồi xuống, lấy thịt nai hôm nay săn được ra, bắt đầu sơ chế nguyên liệu.

Lý Tàng thấy vậy, cũng mệt đến nỗi tìm một chỗ mát mẻ nằm xuống.

Nhìn thấy bộ dạng của hắn, Tô Bạch cười cười, cũng không nói thêm điều gì.

Lý Tàng đã vượt quá dự liệu của hắn.

Hắn vốn tưởng rằng đối phương khó có thể kiên trì nổi một hai ngày, nhưng không ngờ đối phương kiên trì đến tận bây giờ cũng không nói một chữ mệt mỏi.

“Cũng gần đến rồi.”

Tô Bạch nhìn về phía xa.

Cảm giác dã thú hiện giờ của hắn, đã có thể cảm giác được có một số dấu vết sinh sống của con người.

Đó là dấu vết sinh hoạt của một nhóm Lang Quân.

Chương 364: Tượng đất

Sau khi nghỉ ngơi, cả hai tiếp tục đi về phía trước.

Trên đường tiến về phía trước, bầu trời cũng dần dần tối sầm lại.

Đây là một loại hiện tượng khi đi sâu vào trong cấm địa số 56.

Ở sâu trong cấm địa số 56, có một lớp sương mù bao phủ quanh năm không tiêu tan.

Những làn sương mù này che khuất ánh sáng mặt trời, khiến khu rừng rậm trở nên vô cùng u ám.

“Đây là nấm trắng.”

Tô Bạch chỉ vào một cây nấm màu trắng dưới gốc cây gầy nói với Lý Tàng,

“Cây nấm này là dược liệu cấp C, trong đó tổng cộng có ba nguyên tố, nguyên tố băng S11, nguyên tố A23, và nguyên tố thủy D13.”

“Tuy nhiên, do có khá nhiều nguyên tố trong đó nên giá trị không cao, cần loại nấm trắng tinh thể băng biến dị mới được, trong nấm trắng tinh thể băng chỉ có nguyên tố băng S11.”

Bởi vì nơi này thường xuyên ở trong bóng tối, dược liệu linh năng nấm ở đây có rất nhiều.

Sau khi giải thích xong về nấm trắng, Tô Bạch lại đứng dậy, đi đến nơi đặt chúng.

Lý Tàng thấy vậy, lập tức đuổi theo.

Không lâu sau, Tô Bạch đi đến một nơi lá cây chất đống.

Đầu tiên hắn chop lấy một con rắn hổ mang dài hơn ba mét, ném nó ra xa, sau đó gạt lá khô sang một bên, lộ ra một cây nấm nhỏ mọc đầy các tinh thể băng ...

Cây nấm nhỏ này vô cùng kỳ lạ, khắp nơi đều toát ra khí lạnh.

“Đây là nấm trắng tinh thể băng, là một biến thể của nấm trắng, trong đó chỉ có nguyên tố băng S11, giá trị cao vô cùng.

Nhưng cây này chỉ vừa mới mọc lên thôi, không có giá trị gì hết.”

Tô Bạch chỉ vào nắm trắng tinh thể băng, tiếp tục giải thích.

Lý Tàng nghe vậy, mê mết gật đầu.

Tình huống này, đã xảy ra rất nhiều lần rồi.

Hắn không biết đại ca nhà mình rốt cuộc có năng lực gì, ở trong cấm địa này, giống như đến nhà của mình vậy.

Muốn tìm được liệu gì, là có thể tìm được được liệu đó ngay.

Lý Tàng nghi ngờ, đại ca nhà mình, có năng lực khám phá ra được liệu linh năng trong cấm địa này.

“Loại nắm trắng này, cũng có hai loại biến chủng, một loại gọi là nắm xương, một loại gọi là mộc nhĩ trắng. Loại trước có nguyên tố A23, loại sau có nguyên tố D13. Nhưng mà hai loại nắm trắng này, có giá trị tương đối thấp.”

Tô Bạch liếc nhìn Lý Tàng ở bên cạnh, hỏi:

“Người ghi lại hết chưa? Liên quan đến số liệu của những được liệu linh năng này, ta sẽ tìm lúc nào đó gửi qua cho người.” “Ta ghi lại hết rồi.”

Lý Tàng vội vàng gật đầu.

Sau đó hắn ngáp ngừng một chút, hỏi:

“Đại ca, ta muốn trở thành được tể sư, đại khái phải mất bao lâu?”

Nghe được lời của hắn, Tô Bạch dừng một chút, nói:

“Người thì chắc là khoảng nửa năm.”

“Đại ca, lúc đầu người mất bao lâu?”

Lý Tàng nghe vậy, tò mò hỏi.

Tô Bạch nghe vậy, sắc mặt khựng lại.

Lúc trước hắn đã nhập môn trong vòng bảy ngày.

Hơn nữa, bởi vì hắn có năng lực cảm giác được liệu linh năng, cấu hình thuộc linh năng của hắn, đã là cấp độ hàng đầu thế giới.

Mà điều này, là không thể sao chép.

“Cũng mất khá nhiều thời gian.”

Tô Bạch nói.

Hắn cảm thấy, vẫn là không nên đả kích tính tích cực của đối phương.

Lý Tàng nghe vậy, trong lòng thở dài một hơi, chuẩn bị lên tiếng.

Nhưng vào đúng lúc này, Tô Bạch lại đột nhiên làm ra động tác chó có lên tiếng.

Nhìn thấy động tác của hắn, Lý Tàng lập tức không dám phát ra tiếng động.

“Cứu mạng ...cứu mạng...”

Một tràng âm thanh loáng thoáng vang lên từ chỗ sâu trong rừng rậm.

Giọng nói này dường như là một giọng nữ, thanh thoảng mang theo tiếng rên rỉ đau đớn.

Nghe thấy giọng nói này, vẻ mặt Lý Tàng thay đổi, hắn nhìn Tô Bạch ở bên cạnh.

Mà lúc này, hắn lại phát hiện đại ca nghe thấy tiếng kêu cứu thê thảm kia, vẻ mặt bình thản, không có một chút thay đổi nào.

“Cứu mạng...”

Xa xa vẫn còn truyền lại tiếng kêu cứu, giống như có thể tử vong ngay sau đó.

Lý Tàng cảm thấy trái tim của mình có chút rối loạn.

Hắn dường như nhìn thấy một sinh mạng sống động đang dần đi xa.

Đúng lúc này, tay của Tô Bạch đặt lên trên vai hắn.

Cảm nhận được sức mạnh trên vai, Lý Tàng lập tức cảm thấy rối loạn trong lòng được ổn định lại rất nhiều.

Hắn vẫn là phải tin tưởng đại ca.

Sau đó, cả hai tiếp tục đứng yên tại chỗ.

Qua một lúc sau, Lý Tàng cảm thấy trên làn da của mình dần nổi da gà.

Hiện giờ đã mười mấy phút trôi qua rồi.

Giọng nói đó ... vậy mà lại vẫn còn truyền đến.

Hơn nữa, âm thanh to nhỏ của giọng nói không hề thay đổi, cảm xúc cũng không thay đổi chút nào!

Giọng nói này, hoàn toàn không thể là giọng nói phát ra từ một con người!

“Đi, chúng ta đi đến đó xem một chút.”

Đúng lúc này, Tô Bạch đột nhiên nói.

“Đại ca, người đó rất có thể không phải là người.”

Lý Tàng cắn răng, nói.

“Không phải người?”

Tô Bạch nghe vậy bèn cười cười, nói:

“Như vậy không phải càng tốt sao?”

Nói xong, hắn bèn bước một bước ra, đi về nơi liên tục phát ra tiếng kêu cứu.

Lý Tàng thấy vậy, cảm thấy hơi bất lực.

Trong lòng hắn hiện giờ có chút sợ hãi.

Con người đều là như vậy, đối với những thứ chưa biết, đều cảm thấy sợ hãi.

Nhất là cái loại quái dị học được giọng người như này.

Tuy nhiên, vì hắn tin tưởng Tô Bạch, hắn vẫn là đuổi theo bước chân của Tô Bạch.

Sau đó, cả hai băng qua một con suối, đến một đường sông đã khô cạn.

Trên đường sông tràn đầy phù sa.

Trong lớp phù sa, có những sinh vật hình người được bao vây bởi nước bùn.

Trong đó, có một người đang không ngừng phát ra tiếng kêu cứu.

Khi Tô Bạch và Lý Tàng đến đây, những con quái vật cả người dính đầy bùn lầy này đều nhìn về phía hai người Tô Bạch.

Tiếng kêu cứu ngừng lại ngay lập tức.

Lúc này, cơ thể Lý Tàng có hơi cứng ngắc.

Hắn có thể nào cũng không nghĩ tới, sẽ gặp phải một cảnh tượng kỳ dị như thế này.

Những con quái vật hình người này, rốt cuộc là gì?

Lý do tại sao hắn không nhận những con quái vật hình người này là người, chủ yếu là vì hắn không nhìn thấy đôi mắt trên hốc mắt của những con quái vật hình người này.

Hơn nữa, những con quái vật hình người này, cũng không có mũi, chỉ có hai lỗ thủng, miệng của chúng cũng lớn cực kỳ.

“Gào!!!”

Một con quái vật hình người há miệng ra, lộ ra hàm răng sắc nhọn.

“Gào!!!”

Những quái vật hình người khác cũng rồi rít phát ra tiếng gào thét.

Những con quái vật này giống như cá mập ngửi thấy mùi máu tươi vậy, lao đến bao quanh vị trí mà hai người Tô Bạch đang đứng.

Ngay lập tức, nước bùn bay tứ tung, rất là đáng sợ.

“Sao vậy? Người còn có thể đánh, mà người lại sợ loại quái vật không có nhân tính như này hả”

Tô Bạch cười một tiếng, ném một khẩu súng lục cho Lý Tàng, sau đó bắt đầu nổ súng.

“Ầm!”

Một tiếng súng vang lên.

Máu xuất hiện trên trán của một con quái vật hình người, ngã vào trong nước bùn.

Tiếp đó, vẻ mặt Tô Bạch bình tĩnh, liên tiếp nổ súng.

Từng con từng con tượng đất ngã xuống, máu tươi của chúng và nước bùn trên người hoà làm một thể.

Trong làn nước bùn, vàng đỏ đan xen, như thể ma quỷ đang vẽ nên một lời nguyên độc ác nhất.

Lý Tàng nghe được lời nói của Tô Bạch, cũng cắn răng, nhặt khẩu súng lục lên bắt đầu bắn vào quái vật hình người.

Trong khoảng thời gian này, Tô Bạch không chỉ dạy hấn nhận biết được liệu.

Làm sao để nổ súng, giết người, Tô Bạch cũng đã dạy qua một chút.

Sau đó, tiếng súng vang lên một hồi như cơn mưa rào, đợi đến khi tượng đất giết đến trước mặt hai người, thì chỉ còn lại có ba con.

Ba tượng đất này cực kỳ hung tợn, há to cái miệng dữ tợn ra, trực tiếp lao về phía hai người Tô Bạch.

Khi ba con tượng đất đến gần, một mùi hôi thối phả vào mặt.

Đúng lúc này, một ánh đao sáng lên.

Đầu của ba con tượng đất bay lên, rơi vào trong rừng.

Cái xác không đầu, máu tươi từ cổ phun ra, tiến lên vài bước, sau đó bèn ngã xuống mặt đất.

“Lại là một loại dị nhân khác.”

Tô Bạch nói thầm trong lòng.

Vừa rồi khi hấn giết chết tượng đất, đã nhận được thông tin tử vong.

Tô Bạch nhìn xác chết của tượng đất, cau mày.

Không hiểu vì sao, hấn cảm thấy chuyện này có gì đó không ổn.

Những tượng đất này, dường như có chênh lệch rất lớn so với những dị nhân khác, như thể ngoài việc dùng giọng nói quyến rũ con người đi đến ra, thì ngay cả trí tuệ cơ bản cũng không có.

Giống y hệt như dã thú vậy.

Chương 365: Dị nhân

Tô Bạch vẫn còn một số nghiên cứu về loại sinh vật tên dị năng này.

Số dị nhân hẳn tiếp xúc cũng rất nhiều.

Có người khổng lồ vóc dáng cao lớn, có người có màng với lòng bàn tay có lớp màng, có xà long cơ thể đồ sộ.

Còn cả dị nhân có màng thịt mọc dưới xương sườn mà hẳn gặp trên đường đi nữa.

Trong số những dị nhân này, hẳn nhận thấy bọn họ cũng có một chút trí tuệ căn bản.

Có thể bọn họ không quá thông minh, nhưng trí tuệ của những đứa trẻ bảy tám tuổi thì vẫn có.

Tuy nhiên, những người bunn gặp phải lần này lại không giống như vậy.

Cho dù đồng bọn xung quanh chết đi, những người bunn này thậm chí còn không hề tỏ ra sợ hãi.

Gọi là người, bọn chúng càng giống dã thú.

Thậm chí, còn không bằng dã thú.

Dẫu sao, dã thú vẫn biết sợ hãi.

“Oe!” Ngay vào lúc này, bên cạnh vang lên tiếng nôn mửa.

Lại là Lý Tàng đang nôn...

Tô Bạch lắc đầu bất đắc dĩ, ngồi bên, đợi Lý Tàng nôn xong.

“Đại ca, xin lỗi nhiều.” Nôn xong, Lý Tàng nói với Tô Bạch trong sự xấu hổ.

Hắn cảm thấy bản thân rất vô dụng.

Lần thứ hai gặp phải chuyện này, hắn cảm thấy bản thân vẫn sẽ nôn.

“Chuyện này không có gì để mà phải xin lỗi.” Tô Bạch lắc đầu: “Con người muốn nôn khi nhìn thấy sinh vật hình người

chết là chuyện rất bình thường.”

Đến lúc này hắn vẫn nhớ rõ cảnh tượng trước đây khi gặp Chu Oánh Oánh.

Khi đó, hắn thậm chí còn không thể cử động chân của mình.

Con người luôn có một số khuyết điểm.

Chỉ cần vượt qua nó.

“Những thứ hình... Người này, là thứ gì?” Lý Tàng gật đầu, sau đó nhìn những xác chết xung quanh mình và hỏi.

Những con quái vật này đã chết.

Trái lại hắn đã có thể quan sát nhìn đối phương thật kỹ.

Đồng thời, hắn cũng nhận thấy một số vấn đề.

Những con quái vật này... Quá giống con người.

Mặc dù những con quái vật này không có mắt, không có mũi và miệng cũng rất lớn, nhưng các bộ phận khác rõ ràng giống như một con người thực thụ.

Tô Bạch đứng dậy, lấy một thùng nước từ trong không gian linh tính ra, đổ lên trên người một thi thể người bùn bên cạnh.

Khi nước đổ xuống, lớp bùn trên thân người bùn bị tách ra, để lộ màu da ban đầu.

Da của đối phương nhìn trông khá mỏng, có cảm giác trong suốt.

Nhìn kỹ, thông qua lớp da là có thể nhìn thấy các cơ quan nội tạng trong cơ thể của đối phương.

Đến lúc này, Tô Bạch đại khái đã biết tại sao những người bùn này lại trốn trong đầm lầy.

Có thể đây là một loại bản năng sinh ra do lớp da mỏng của người bùn dễ bị tổn thương dưới ánh nắng.

Loại bản năng này, các loại động vật như voi cũng có.

“Cái thứ này, thực ra cũng có thể coi như một kiểu con người.” Liếc nhìn thân thể người bùn, Tô Bạch từ từ nói: “Có điều thứ này đã mất đi nhân tính, bọn họ chỉ có mong muốn giết chết người bình thường.”

Nói đến đây, giọng hắn hơi ngừng lại, rồi nói tiếp: “Thậm chí, những con quái vật này còn rất thích ăn thịt người.”

Theo kinh nghiệm của hắn, nhưng dị nhân này, mặc dù được cho là ăn thịt một số dã thú.

Nhưng, bọn chúng có một niềm yêu thích không đổi với loài người.

Nghe những gì Tô Bạch nói, Lý Tàng cảm thấy sờn gai ốc.

Nếu không được tận mắt chứng kiến, hắn hoàn toàn không thể tưởng tượng được, trên đời này lại có một con quái vật rất giống người, lại còn thích ăn thịt người.

“Đi thôi.” Lắc đầu, Tô Bạch lấy một hộp băng đạn từ trong không gian linh tính ra và đưa cho Lý Tàng, hắn nói: “Sau đó chúng ta có khả năng sẽ gặp phải nhiều quái vật hơn, người cũng có thể luyện thêm kỹ thuật bắn súng.”

“Được... Được.” Lý Tàng gật đầu, sau đó lại hỏi: “Đại ca, thứ này, xuất hiện thế nào?”

Nghe hắn hỏi vậy, gương mặt Tô Bạch hơi cứng lại một chút, nói: “Bọn họ là sản phẩm của sự kết hợp giữa người sống lại và con người.”

“Cái gì?” Lý Tàng ngơ ngác nhìn Tô Bạch: “Loại quái vật này là con cháu của người sống lại?”

“Không sai.” Tô Bạch gật đầu và nói: “Ta cũng đã kiểm tra tư liệu lịch sử về vấn đề này, sau khi một người sống lại sống lại, gen cũng khác rất nhiều so với người bình thường. Giao hợp với người sẽ dẫn đến sự biến đổi gen.”

“Đây... Vậy ta...” Lý Tàng nuốt một ngụm nước bọt, giọng nói run rẩy: “Không tìm được vợ sao?”

Nghe hắn hỏi thế, Tô Bạch sững sờ.

Tên nhóc này mới mấy tuổi chứ.

Đã nghĩ đến chuyện tìm vợ.

“Không phải là không thể. Sau này không sinh con là được.” Tô Bạch lắc đầu, nói.

“Cũng đúng, sau này có thể nhận nuôi một đứa trẻ.” Nghe vậy, Lý Tàng lập tức thả lỏng.

Tô Bạch có chút không nói nên lời.

Nghĩ xa đến vậy sao? Chưa trưởng thành đã nghĩ đến chuyện nhận nuôi trẻ con?

“Đi thôi. Chúng ta tiếp tục đi sâu vào trong.” Lắc đầu, Tô Bạch không muốn để ý tới đối phương, đi vào sâu trong khu rừng.

Thấy thế, Lý Tàng quan sát những thi thể xung quanh một cái, trong lòng khẽ run lên, lập tức đi theo bước chân của Tô Bạch.

Khi cả hai đi vào sâu trong cấm địa, xung quanh càng lúc càng tối.

Vì nguyên nhân đã đến tối, nên sương mù cũng bắt đầu dày đặc.

Ở đây, người bình thường nhiều nhất chỉ có thể quan sát mọi thứ trong vòng bán kính mười mét, ngoài mười mét, chỉ có một vùng trắng xóa.

“Được rồi, người đi dựng lều đi, ta sẽ nấu cơm.” Tìm một nơi, Tô Bạch lấy lều từ trong không gian linh tính ra, nói với Lý Tàng ở bên người.

“Vâng, đại ca.” Lý Tàng đáp ứng, cầm lấy cái lều và bắt đầu dựng nó lên.

Mặc dù ở đây là bên trong rừng rậm, nhưng chỗ bọn họ cũng không có nhiều cây cối, mặt đất bằng phẳng, dựng hai cái lều cũng không thành vấn đề.

Ở một phía khác, Tô Bạch lấy chân hươu chưa ăn hết ra, dùng dao chặt thành miếng.

Thịt hươu tương đối khô, chiên với nhiều dầu, ớt và các gia vị khác nữa, hương vị rất ngon.

Đây là lý do tại sao Tô Bạch rất thích ăn thịt hươu.

Nhưng đáng tiếc là, hiện giờ hắn chỉ còn cái chân hươu này.

Trên đường di chuyển, động vật cũng ít đi.

Hắn không nhìn thấy con hươu nào.

Thậm chí, có lúc Tô Bạch còn suy nghĩ một chút, rằng nếu hắn không thể bắt được ở đây thì sẽ dùng Lưỡng Giới Châu đến thế giới khác bắt.

“Uuu...” Khu rừng quanh đó, thỉnh thoảng có tiếng chim hót khác thường truyền đến, xung quanh lạnh lẽo.

Tô Bạch không thèm để ý tới loại chim này.

Đây là một loài chim giống con cú mèo, thường kêu loạn trong rừng.

Trong thời gian tiếp theo, Lý Tàng đã dựng xong lều, Tô Bạch cũng bắt đầu đổ rất nhiều dầu trộn salad vào nồi.

Cũng vào lúc này, tay của Tô Bạch hơi ngừng lại, mắt hắn híp lại, nhìn về phía một phương hướng.

Lý Tàng sửng sốt trước hành động của Tô Bạch, vì sợ ảnh hưởng đến Tô Bạch, nên hắn chỉ duy trì động tác khom lưng, và không hành động thêm.

“Có chút thú vị.” Tô Bạch khẽ thì thầm, sau đó hắn bật bếp lên, cho ít nguyên liệu vào xào tạo hương.

“Đại ca, sao vậy?” Lý Tàng dò hỏi.

“Không có gì đâu.” Tô Bạch lắc đầu, đồ phần thịt hươu đã ướp vào nồi, nói: “Cách chúng ta khoảng mười kilomet, có người nổ súng.”

“Hơn mười kilomet?” Nghe vậy, Lý Tàng trợn mắt há hốc mồm.

Cách xa như vậy, sao đại ca nghe thấy?

“Ở đây tương đối kín và âm thanh dễ dàng truyền đi.” Tô Bạch nhìn thấu sự nghi vấn của đối phương, mỉm cười, nói.

Khóe miệng Lý Tàng khẽ giật.

Nếu đúng là như vậy, tại sao hắn không nghe được âm thanh nào?

Rõ ràng ai cũng là người sống lại!

“Vậy chúng ta đi đến đó chứ?” Suy nghĩ một lúc, Lý Tàng vẫn hỏi.

Dù đại ca không đề cập đến, nhưng hẳn vẫn cảm thấy đây là có mục đích đại ca đến nơi này.

“Không cần.” Tô Bạch lắc đầu, nói: “Ăn trước đã.”

Bây giờ không cần vội vàng đến đó như vậy.

Bởi vì... Những tiếng súng đó đang đến gần đây.

Chương 366: Người của Đồ Long Bộ

Tốc độ ăn cơm của hai người rất nhanh, khoảng chừng mười phút là xong bữa cơm.

Lúc này, tiếng súng ở đằng xa đã ngừng lại.

“Đại ca, chúng ta cần đi đến đó không?” Ăn cơm xong, Lý Tàng dò hỏi.

Vừa nãy, cẩn thận lắng nghe, hắn cũng đã nghe thấy âm thanh tiếng súng.

“Không cần.” Tô Bạch lắc đầu và nói: “Tiếng súng đó truyền từ bên ngoài vào, hơn nữa chúng ta đến đó thì có lẽ đối phương đã đi rồi.”

Dương nhiên không chỉ vì nguyên nhân này.

Trong những tiếng nổ súng lúc này, hắn nghe thấy những âm thanh vô cùng thống nhất.

Hắn đã từng nghe thấy loại tiếng súng này trước đây.

Nó là vũ khí tiêu chuẩn của quân đội.

Vì vậy, những người ở đó, rất có thể là những người của quân đội.

Nếu không cần thiết, hắn không muốn tiếp xúc với những người này.

Rốt cuộc nếu là của thế lực khác, hắn vẫn có thể giết chết.

Và quân đội thì bỏ đi.

Tô Bạch không muốn gây chuyện.

Có điều...

Tô Bạch có chút do dự.

Hắn cảm thấy nước của cầm địa số 56 này thực sự ngày càng sâu.

Trước đó mười mấy người sống lại đi vào, sau đó quân đội lại bước vào.

Có lẽ chuyện này có liên qua đến linh kim?

Tô Bạch hơi trầm ngâm, sắp xếp lại những manh mối hấn biết trong đầu.

Không lâu sau, một tia sáng lóe lên trong mắt hấn.

“Linh kim...” Tô Bạch cảm thấy mình đã nắm được mấu chốt.

Lần này, Lang Quân và nhóm Hoa Hồng chỉ giao dịch hai viên linh kim.

Mà trước đây, con số là mười viên.

Trước đó.

Tô Bạch đoán, điều này có thể liên quan đến cái chết của kim chủ.

Tuy nhiên, linh kim này rất có thể là kết quả hiển nhiên.

Kim chủ chẳng qua chỉ sắm vai nhân vật tìm kiếm linh kim.

Nhưng nó cũng cho thấy rằng vẫn còn rất nhiều linh kim chưa được tìm thấy?

Đây có thể là lý do khiến nhóm người này đến cấm địa số 56.

Vì nơi sản sinh ra linh kim, rất có thể là cấm địa số 56.

“Không đúng.” Nghĩ tới đây, lông mày Tô Bạch chân mày cau lại.

Hấn cảm thấy, nếu như vậy thì Lang Quân đã quá ngu xuẩn.

Sao đối phương có thể dùng nơi sinh ra bảo bối làm nơi giao dịch?

Tô Bạch thay đổi cách suy tư của mình, nghĩ rằng mình sẽ không làm điều ngu ngốc như vậy.

Ngay lúc này, Tô Bạch cảm thấy chuỗi logic của mình đã rơi vào một vòng tuần hoàn vô hạn.

“Chẳng lẽ ta đoán sai?” Tô Bạch lẩm bẩm.

Nhưng hấn nhanh chóng loại bỏ suy nghĩ này.

Nếu đây không phải là nơi sản sinh ra linh kim, tại sao những người sống lại đó và quân đội lại tiến vào đây?

Vì vậy, trong chuyện này, chắc chắn có tin tức mấu chốt nào đó mà hắn không nắm được.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch khựng lại.

Hắn đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Những người sống lại đó và quân đội tiến vào đây, điều này có phải đại biểu cho việc Lang Quân đã không còn kiểm soát được nơi này nữa sao?

Nguyên nhân đối phương để nhóm Hoa Hồng giao dịch tại cấm địa số 56 cũng có thể là vì kéo nhóm Hoa Hồng xuống nước.

Tô Bạch bắt đầu nhớ lại ký ức của Mia.

Sau đó, hắn phát hiện ra rằng trong lần giao dịch trước, giao dịch giữa nhóm Hoa Hồng và Lang Quân đều được thực hiện ở nơi khác.

Đây là lần đầu tiên giao dịch trong cấm địa số 56.

Tô Bạch cảm thấy mọi chuyện đã trở nên rõ ràng.

Nhưng hắn vẫn đặt suy đoán này trong lòng.

Đây cũng chỉ là suy đoán, vẫn cần có bằng chứng để chứng minh tính xác thực.

“Ngủ.” Tô Bạch thu mình vào trong túi ngủ, cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Tuy nói hắn có thuộc tính kháng lạnh, nhưng hắn cũng không phải người thích bị hành hạ, có thể thoải mái thì đương nhiên là tốt.

Ở bên kia, Lý Tàng cũng cảm thấy như vậy.

Thậm chí hắn còn cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Tuy nói rằng hành trình đến cấm địa này khá mệt mỏi.

Nhưng ngoài mệt mỏi vì hành trình thì hắn không gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Thậm chí, ở trong cấm địa, hắn còn tìm được hàng trăm hàng vạn dược liệu linh năng.

Đợi đến khi ra khỏi cấm địa, hắn sẽ bán những dược liệu này, trả lại tất cả số tiền đã vay vì bệnh tật của hắn, và mua một ngôi nhà lớn cho bố mẹ.

Cũng vì vậy, Lý Tàng vô cùng cảm kích đại ca, hắn biết mình không có bản lĩnh tìm được những dược liệu linh năng này.

Nhưng vì sự bảo vệ của đại ca suốt chặng đường, mới mang đến nền tảng như vậy cho hắn.

Cả đêm yên bình.

Sáng hôm sau, vào khoảng năm giờ, Tô Bạch lại bắt đầu gọi Lý Tàng thức giấc, thu dọn hành lý.

“Đại ca, sao hôm nay lại thức sớm thế?” Lý Tàng vừa thu dọn đồ vừa ngáp.

Do cấm địa số 56 luôn bị sương mù bao phủ nên bọn họ dậy muộn hơn bình thường.

Như vậy, độ ẩm sẽ cao hơn nhiều.

Nhưng lúc này khoảng năm giờ, nhiệt độ ở đây vào khoảng bảy đến tám độ.

Rất khó khăn trong việc di chuyển.

“Có người đến.” Tô Bạch lắc đầu, nói.

Hắn cũng có chút không nói nên lời.

Trong cảm giác dã thú của hắn, hắn phát hiện ra đội ngũ đã nổ súng vậy mà lại đang di chuyển về hướng này.

Trước mắt còn khoảng hai cây số là hai bên sẽ chạm mặt.

Hơn nữa, trong cảm giác, Tô Bạch phát hiện trên người thành viên đội ngũ đeo phù hiệu của Đồ Long Bộ, không phải quân đội mà hắn nghĩ.

Tuy nhiên, điều này cũng đồng nghĩa với việc mọi thứ trở nên rắc rối hơn.

Đội ngũ Đồ Long Bộ này có khả năng đang thực hiện một nhiệm vụ bí mật.

Lúc này, bất cứ ai phát hiện ra bọn họ thì rất có thể sẽ bị không chế.

Ngay cả khi hắn thể hiện rằng mình là một thành viên của Đồ Long Bộ thì cũng không có ngoại lệ.

Và ngay khi Tô Bạch chuẩn bị rời đi, gương mặt của hắn sững lại, và biểu cảm có chút thay đổi.

Ngay lúc này, hắn đột nhiên phát hiện ra một điều khiến bản thân không thể tưởng tượng được.

Đội ngũ đó, vậy mà lại hư không tiêu thất.

Thực sự biến mất!

Cảm giác dã thú của hắn hoàn toàn không thể cảm nhận được đối phương.

“Đại ca, sao thế?” Lý Tàng nhìn Tô Bạch, nghi ngờ hỏi.

“Có cái gì đó không đúng.” Tô Bạch khẽ thì thầm: “Khu cấm địa này có gì đó không đúng.”

Lúc này hắn mới cảm thấy dựng tóc gáy.

Với thực lực của nhóm người vừa rời, hoàn toàn không thể ngăn cản cảm giác của hắn.

Vì vậy, không thể nghi ngờ, đối phương thật sự biến mất.

Tô Bạch cảm thấy, phỏng đoán của mình ngày hôm qua rất có thể là sự thật.

Cấm địa này, chắc chắn là nơi sản xuất ra linh kim, nếu không sẽ không dị thường như vậy.

“Chúng ta đi về hướng đó.” Lắc đầu, Tô Bạch dẫn Lý Tàng đến vị trí Đồ Long Bộ biến mất.

Trước đây hắn không muốn tiếp xúc với đội ngũ Đồ Long Bộ này là vì hắn sợ rắc rối.

Tuy nhiên, lúc này, đội ngũ này gặp nguy hiểm, hắn lại không thể làm ngơ.

Một trong những lý do là vì hắn thường sử dụng thân phận của Đồ Long Bộ, lợi dụng sự tiện lợi khi hành động của Đồ Long Bộ.

Việc này coi như là hấn nợ Đồ Long Bộ.

Và một lý do khác là người của Đồ Long Bộ phần lớn đều là những người có thần nhân kính dâg.

Mặc dù Tô Bạch tự cảm thấy mình không phải người tốt, nhưng hấn cũng không thể nhìn một đám người như vậy chết trước mặt mình.

Đi trên đường, Lý Tàng cảm thấy có chút khó hiểu về hành vi của Tô Bạch.

Con đường bọn họ đang đi này dường như là đã đi qua.

Nhưng lúc này, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của đến đại ca, hấn cũng không hỏi nhiều, bám sát đằng sau Tô Bạch.

Chương 367: Không gian gác lửng

Cả hai di chuyển nhanh chóng.

Vì trên đường Tô Bạch vẫn dùng cảm giác dã thú nên cũng không gặp trở ngại gì.

Khi đến trước một con sông đã cạn, hai người ngừng lại.

Nhìn công sông trước mặt, chân mày Tô Bạch cau lại.

Con sông này, hẳn nhớ đây là nơi hắn đã giết một vài người bùn trước đó.

Vị trí hiện giờ của hắn có lẽ là tại thượng nguồn con sông.

“Đại ca, con sông này?” Lý Tàng cũng phát hiện ra điều này.

“Nơi này không có loại người bùn đó.” Tô Bạch hiểu chuyện Lý Tàng đang lo lắng.

Bên trong con sông, rất có thể sẽ xuất hiện người bùn.

Tuy nhiên, hắn không phát hiện bóng dáng người bùn ở nơi này.

Với lại, đất ở đây khô hơn rất nhiều, không có loại nước bùn đó.

Có lẽ người bùn cũng không thích ở những nơi như vậy.

Tô Bạch lắc đầu, bao phủ toàn bộ con sông bằng cảm giác dã thú, bắt đầu cẩn thận tìm kiếm thông tin về đội ngũ đó.

Khi tìm kiếm, hắn dễ dàng phát hiện ra rằng có một vài dấu chân trong lòng sông.

Chỉ là, những dấu chân này đột nhiên biến mất khi ở giữa sông.

Nhận thấy điều này sắc mặt Tô Bạch trở nên rất ngưng trọng.

Hắn dùng cảm giác dã thú cảm nhận cẩn thận khu vực trung tâm, muốn tìm ra manh mối từ đó.

Tuy nhiên, trong cảm nhận của hắn, ngoài đầu chân, những thứ khác đều bình thường.

“Đại ca, sao thế?” Vì lý do sương mù, Lý Tàng gần như không thể nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ này nên tò mò hỏi.

“Đội ngũ trước đó, đã biến mất ngay tại vị trí con sông phía trước.” Chỉ tay vào con sông trước mặt, Tô Bạch nói với Lý Tàng.

Nghe vậy, Lý Tàng kinh ngạc.

“Chẳng lẽ ở đây có đầm lầy? Bọn họ bị đầm lầy nuốt mất?” Hắn khẽ nói.

Nghe hắn nói thế, Tô Bạch lắc đầu.

Chuyện này hiển nhiên là không thể.

Chưa kể nước ở đây không thể tạo thành đầm lầy, dù có hình thành đầm lầy ở đây thì các thành viên người linh năng đó của Đồ Long Bộ cũng không thể bị đầm lầy đơn thuần nuốt mất.

“Vậy thì tại sao?” Trong khoảng thời gian ngắn, Lý Tàng nghĩ không ra.

“Người nói nơi này có tương tự không gian gác lửng mà ta đã gặp trước đây không?” Ngay lúc này, Dư Linh nói bên tai Tô Bạch bằng âm thanh vô cùng nhẹ.

Nghe vậy, ánh mắt Tô Bạch hơi sáng lên.

Cái loại không gian gác lửng này trước đây đã khiến hắn và Dư Linh suýt nữa không thể tìm thấy nhau.

Nếu có một cái không gian gác lửng ở đây thì mọi chuyện có thể giải thích rồi.

Lúc này, Lý Tàng ở bên cạnh cảm thấy hơi rợn người.

Ngay lúc này, dường như hắn mơ hồ nghe thấy một người phụ nữ đang nói chuyện.

Và ngay sau đó, Lý Tàng đã ném suy nghĩ này ra sau đầu.

Ở đây chỉ có hai người đàn ông là hắn và đại ca, sao có thể có một người phụ nữ ở gần đây?

Chắc chắn là hắn nghe nhầm.

Nếu không thì đáng sợ quá.

Và ngay lúc này, hắn đột nhiên nhìn thấy đại ca nhà mình cầm một hòn đá ném vào trong sương mù, trông rất kỳ quái.

“Bộp! Bộp! Bộp!”

Sau đó, viên đá đỏ và đá trên sông phát ra âm thanh giòn giã.

Nghe thấy tiếng vang, Tô Bạch lại ném thêm một hòn đá vào trong lòng sông.

“Bộp! Bộp! Bộp!”

Hòn đá lại lặn trên sông, phát ra âm thanh.

Lý Tàng có chút khó hiểu, gương mặt mờ mịt.

Hắn không hiểu tại sao đại ca lại làm như vậy.

Không lẽ là hắn thấy buồn chán?

Đúng lúc này, Tô Bạch đột nhiên thay đổi vị trí, nhặt một viên đá khác lên rồi ném ra ngoài.

Thấy thế, Lý Tàng đã muốn hỏi chuyện gì đang diễn ra.

Nhưng ngay khi vừa định mở miệng thì hắn đột ngột sững sờ.

Viên đá đại ca vừa ném ra, không phát ra tiếng động.

“Đi thôi.” Tô Bạch nhìn hắn, rồi bước về hướng dòng sông.

Thấy thế, Lý Tàng lập tức đi theo.

Không lâu sau, hai người ra đến khu vực chính giữa dòng sông.

Dòng sông này vẻ như đã không có nước trong một thời gian ngắn, ngoài một số nơi trũng có nước mưa tích tụ ra, những nơi khác đã khô cạn.

Tại đây, Lý Tàng cũng đã phát hiện ra dấu chân.

Điều khiến hắn hoảng hốt hơn cả là những dấu chân ở đây đã biến mất nửa chừng.

Quanh đây không có dấu chân quay về.

“Hóa ra biến mất mà đại ca nói là biến mất như vậy.” Lý Tàng nuốt một ngụm nước bọt.

Hắn cảm thấy những điều này nằm ngoài sức tưởng tượng của hắn.

“Chúng ta đi vào thôi.” Ngay chính lúc này, Tô Bạch đột nhiên lên tiếng.

Nói xong, hắn đi về phía có dấu chân.

Sau đó cơ thể hắn biến mất.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Lý Tàng có chút hoảng sợ.

Đại ca biến mất!

Phải biết rằng hắn là một người bình thường, và hắn không thể tồn tại ở nơi này.

“Đi vào...” Lý Tàng lặp lại những lời Tô Bạch vừa nói, nghiêng rằng nghiêng lợi, đi đến vị trí ban nãy đại ca đi qua, đi về phía trước.

Khi đến nơi dấu chân đã biến mất, hắn cảm thấy trước mắt nhoáng lên một cái.

Khung cảnh xung quanh thay đổi ngay lập tức.

Mây mù biến mất, trước mắt hắn là một cái đầm lầy đầy cỏ tranh.

Mặt trời trên bầu trời cũng nóng như thiêu như đốt, khiến hắn cảm thấy hơi rát.

“Đại ca...” Bước vào đây, Lý Tàng đã nhìn thấy Tô Bạch ở bên cạnh.

“Suyt.” Tô Bạch ra hiệu cho hắn im lặng, chỉ tay về phía trước.

Thấy vậy, Lý Tàng nhìn theo hướng cánh tay, rồi hắn nuốt nước bọt.

Hắn phát hiện ra rằng đầm lầy trước mặt mình chứa đầy xác của những người bunn.

Những thi thể này đã khô quắt, tháo nước, dày đặc, vô cùng đáng sợ.

Vì màu sắc bùn đất trên người những kẻ này mà ban nãy Lý Tàng không phát hiện ra bọn họ.

“Chúng ta đi hướng này.” Tô Bạch nói, rồi đi về một hướng.

Cảm cảm thấy nơi này vô cùng khác thường, khiến hắn có chút cảm giác bị đè nén.

Hắn vừa quan sát qua.

Những người bunn đó không thể nào do người của Đồ Long Bộ giết.

Bởi vì hắn không nhìn thấy vết thương do súng bắn trên những thi thể đó.

Và có một số người bunn, vừa nhìn đã biết là đã khô quắt trong không khí lâu rồi.

Ước tính là đã chết lâu rồi.

Chẳng qua, điều khiến Tô Bạch cảm thấy hơi khó tin là hắn không thể tìm được vết thương trên cơ thể những người bunn này.

Giống như là ở một thời gian nào đó, những người bunn này đột ngột chết tập thể.

“Đúng là khác thường.” Tô Bạch trong lòng nói thầm, sau đó đi về hướng nhóm người Đồ Long Bộ.

Trong cảm giác của hắn, thành viên Đồ Long Bộ ở cách đây hơn hai km, đối phương đang tiến về một nơi nào đó.

Trên cả quãng đường, giữa những động tác của đối phương không hề có sự do dự.

Rất hiển nhiên, dường như bọn họ biết điều gì đó về không gian này.

Đi được một đoạn, Tô Bạch phát hiện ra rất nhiều thi thể người bunn, những người bunn này chất chồng chất lên nhau và dường như đã chết rất đột ngột.

“Rốt cuộc là cái gì đã gây nên cái chết cái chết đột ngột của những người bunn này?” Tô Bạch cảm thấy có chút bất an.

Cái thứ có thể khiến những người bunn này chết đột ngột như vậy có khả năng sẽ tạo ra mối nguy hiểm lớn cho hắn.

“Nơi này có nhiều bunn nhân như vậy, có nghĩa là rất có thể có thần ở đây.” Trong lòng Tô Bạch nghĩ thầm.

Khi giao thiệp với dị nhân, hắn phát hiện dị nhân đều sống cùng một chỗ với thần.

Bọn họ đóng vai trò là người hầu của thần.

Và cũng vào lúc này, bước chân của Tô Bạch đột ngột ngừng lại.

Hắn cảm thấy mình đã nắm được thông tin quan trọng.

Chương 368: Con mưa máu

Người của Đồ Long Bộ đến đây rất có thể là để hoàn thành một nhiệm vụ bí mật.

Và nơi hoàn thành, tám chín phần mười là trong không gian gác lửng này.

Tuy nhiên, với kinh nghiệm của Tô Bạch, bình thường sẽ có ít nhất một vị thần ở đây.

Và thần của thế giới khác, thấp nhất cũng là cấp Giao.

Các thành viên Đồ Long Bộ bình thường đến đây, chẳng khác nào đồ ăn dâng tận miệng.

Trừ khi... Thần của nơi này đã chết.

Tô Bạch suy nghĩ một chút, trong lòng cảm thấy suy đoán này rất có thể là đúng.

Chính vì vậy mà người của Đồ Long Bộ mới dám vào đây.

Đồng thời, điều này cũng giải thích tại sao những người bùn trong cấm địa lại giống dã thú.

Và những người bùn ở đây đã biến thành thịt khô treo gió.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Tô Bạch không hề thả lỏng, trái lại hai tay cầm sẵn Lưỡng Giới Châu, để Lý Tàng đứng cách mình không xa.

Ngay lúc này, một âm thanh kêu gào thảm thiết vang lên xung quanh.

Sau đó, âm thanh nổ ầm ầm vang trong không trung.

Mặt trời trên bầu trời đột nhiên biến mất, chung quanh bỗng trở nên lạnh lẽo.

Một cơn mưa máu từ trên trời đổ xuống.

Con mưa máu này phân bố khắp bầu trời, rơi xuống mặt đất, nhưng nó không có hình dạng, chỉ giống như một sợi chỉ.

Khi rơi xuống đất, nó biến mất.

Tô Bạch vươn tay ra hứng lấy, nhưng mưa máu lại xuyên qua tay hắt rơi xuống mặt đất.

Con mưa máu này giống như hình ảnh ảo vậy.

Tô Bạch quan sát cơn mưa máu xung quanh, trong lòng đề cao cảnh giác.

Bởi vì, trong cảm giác của hắn, hắn không thể cảm nhận được sự tồn tại của cơn mưa máu này.

Hơn nữa, cơn mưa máu này dường như có khả năng lây nhiễm tâm hồn.

Tắm mình trong cơn mưa máu này, trong lòng dâng lên một nỗi buồn khiến hắn cảm thấy bản thân vô cùng khó chịu.

“Hu hu...” Lý Tàng ở bên cạnh đã bắt đầu nức nở: “Đại ca, này... Con mưa này là gì... Ta muốn khóc quá...”

Tô Bạch nhìn nước mắt chảy ròng ròng của Lý Tàng, không nói nên lời.

Vốn dĩ cơn mưa máu này khiến hắn muốn khóc, nhưng thấy bộ dạng này của Lý Tàng, nỗi buồn trong lòng hắn bỗng chốc tan biến, thay vào đó, hắn có chút buồn cười.

“Thứ này ta không rõ là thứ gì.” Tô Bạch lắc đầu, hắn lấy khăn giấy từ trong không gian linh tính ra và đưa cho Lý Tàng, nói: “Chúng ta tiếp tục đi, người theo sát ta.”

Nói xong, hắn tiếp tục đi theo vị trí của đám người Đồ Long Bộ.

Thấy thế, Lý Tàng lau nước mắt không kìm chế được và ngay lập tức đuổi theo.

Lúc này, biểu cảm của Tô Bạch vô cùng nghiêm trọng.

Bởi vì cơn mưa máu này khiến cảm giác của hắn bị mờ đi, hiện giờ hắn không còn cảm nhận được vị trí các đám người Đồ Long Bộ.

“Tại sao cơn mưa này lại khiến người ta cảm thấy buồn bã?” Trong lòng Tô Bạch có chút thắc mắc.

Hắn cảm thấy điều này hơi bất thường.

Một lúc sau, Tô Bạch cuối cùng cũng đến được vị trí trước đó của Đồ Long Bộ.

Tuy nhiên, vào lúc này, những thành viên của Đồ Long Bộ đã biến mất.

Tô Bạch quan sát các dấu vết xung quanh và xác định hướng Đồ Long Bộ đang di chuyển.

Đồng thời, hắn cũng phát hiện ra một thứ khác.

Ở đây, có dấu vết của người bùn.

Những dấu vết này rất mới.

Điều này cũng cho thấy rằng vẫn còn những người bùn khác sống ở đây.

Tô Bưu trầm tư một lát rồi tiếp tục đi theo lộ trình của Đồ Long Bộ.

Đi được khoảng bốn dặm, hắn chợt nghe thấy tiếng súng từ xa vọng lại.

Lắng nghe một lát, trong lòng Tô Bạch đã có suy đoán.

Có lẽ người của Đồ Long Bộ đã tiếp xúc với người bùn.

Căn cứ vào cường độ âm thanh, Tô Bạch đưa ra ước tính. Hắn cảm thấy nơi đó chỉ cách chỗ này hai ba trăm dặm, bọn họ chỉ cần mười phút để đến đó.

Sau đó, cả hai tiếp tục di chuyển.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, tên là Từ, nhận được hai điểm thuộc tính cơ bản và sức mạnh +2.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, tên là Dẫn, nhận được hai điểm thuộc tính cơ bản và thiên phú vật lý +2.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, tên là Hà, nhận được hai điểm thuộc tính cơ bản, kháng hỏa +2.”

“...”

Khi đến gần vị trí của Đồ Long Bộ, những thông tin này lần lượt xuất hiện trong đầu Tô Bạch.

Hắn nhìn xung quanh và thấy rằng nơi này được bao phủ bởi những xác chết của người bùn.

Có khoảng năm mươi hoặc sáu mươi bộ.

Và người của Đồ Long Bộ đang ở phía trước.

Lúc này, Tô Bạch cũng đã nhìn thấy các thành viên của Đồ Long Bộ.

Hắn thấy rõ rằng một số người trong Đồ Long Bộ đã bị thương.

Số lượng người bần ở đây quá nhiều.

Ngay cả khi có năng lực mạnh mẽ, bọn họ cũng không thể tránh được việc bị thương.

Suy cho cùng, người linh năng của Đồ Long Bộ vẫn là con người.

Nếu là người sống lại, một người sống lại cấp Mãng có thể trực tiếp giết chết toàn bộ người bần ở đây mà không có chút thương tổn nào.

Tô Bạch nhìn thi thể người bần trên mặt đất, vẻ mặt ngưng trọng.

Trong vài lần tiếp xúc với thần, những dị nhân tương ứng đều có sự phân chia cấp bậc.

Tương tự như người khổng lồ, có những người khổng lồ cao bốn đến năm mét, cũng có những người khổng lồ cao đến bốn mươi hay năm mươi mét.

Cả xà long cũng như vậy.

Vậy nếu nơi này có nhiều người bần nhiều thế, có phải chẳng cũng tồn tại cái loại người bần biến chủng đó?

Và chính lúc này, Tô Bạch mới để ý thấy các thành viên của Đồ Long Bộ phía trước đã dừng lại.

Tô Bạch nhìn về phía trước, sắc mặt hơi đổi.

Đúng như những gì hắn đoán.

Ở nơi này thực sự có người bần biến chủng.

Chỉ thấy đằng trước Đồ Long Bộ có một đám người bần không hề có động tác gì, giống như những bức tượng được điêu khắc thành.

Trong số đó, có người bần ba đầu rất bắt mắt.

Người bần ba đầu này cũng giống như những người bần khác, chúng không có mắt, mũi chỉ có hai lỗ và cái miệng rất lớn.

Điều đáng ngạc nhiên là thân hình của người bần này cao gầy chực mét.

Có điều người bần này đang ngồi xổm nên không ai nhận ra bọn họ.

“Cứu với... Cứu với...” Từng âm thanh khóc lóc phát ra từ mỗi cái miệng của người bần.

Tất cả đầu trên cơ thể người bần đều mở miệng.

Những tiếng khóc lóc cùng vang lên, nghe thôi cũng đã thấy trái tim đau đớn.

“Tuần sát Vân Sơn, chúng ta nên làm gì?” Trong Đồ Long Bộ, có người hỏi một người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên có mái tóc bạc trắng và mặc bộ đồ rằn ri, điều đáng chú ý hơn là xung quanh người đàn ông trung niên này có một đám vân khí không hề tan biến.

Hắn là một trong ba người linh năng cấp A còn sống đến hiện giờ trong Đồ Long Bộ.

“Đừng hoảng hốt, hiện giờ dị nhân ba đầu cao cấp đã mất đi sự bảo vệ của nữ thần mẹ, sức mạnh còn lại không đến một phần mười, chỉ cần chúng ta ổn định tinh thần và không bị ảnh hưởng bởi công kích tinh thần của bọn họ ảnh hưởng, vượt qua làn sóng này là sẽ đến ngày chết của bọn họ.” Vân Sơn trầm giọng nói.

Khi nói chuyện, biểu cảm của hắn nghiêm túc, vân khí trên người biến thành một tấm lá chắn, ngăn cản sóng âm không ngừng truyền đến.

Cùng với sự xuất hiện của lá chắn, mọi người đều cảm thấy dễ chịu hơn.

Và ở phía xa, Tô Bạch đã lập tức để Dư Linh đưa Lý Tàng đến thế giới khác.

Sóng âm này có sức tấn công tinh thần vô cùng mạnh, Lý Tàng chỉ có tố chất của người bình thường, hoàn toàn không

thể chịu đựng được nó.

Đồng thời, trong làn sóng âm, Tô Bạch cũng đã nghe thấy âm thanh trao đổi của đám người Đồ Long Bộ.

Hắn không ngờ thân của nơi này thực sự đã chết rồi.

Ngay lúc này, người bùn ba đầu há miệng ra, một tiếng gầm dữ dội phát ra từ cái miệng đầy răng sắc nhọn của chúng.

Cùng với tiếng gầm này, lá chắn do Vân Sơn tạo ra bắt đầu từ từ tiêu tan.

Chương 369: Nhìn thấy thần

“Muốn chết!” Vân Sơn gầm lên một tiếng, vân khí từ trong cơ thể hắt lại tuôn trào.

Luồng vân khí này của hắn trông cực kỳ dày, chỉ e sóng âm của người bùn ba đầu màu đỏ cũng không thể xuyên qua.

“Grrr!” Một tiếng gầm vang lên, một người bùn màu đỏ lao và lao về phía đám người.

Bùn đất màu đỏ trên khắp cơ thể hắn nổi lên, một mùi máu tanh xộc thẳng vào mũi người khác.

Nguyên nhân bên ngoài cơ thể người bùn này có màu đỏ là do trong lớp bùn có pha máu.

Thấy thế, sự tàn khốc lóe lên trong mắt Vân Sơn, vân khí hóa thành một thanh kiếm dài, chém về phía người bùn màu đỏ.

Trong nháy mắt, người bùn màu đỏ bị bổ, cơ thể lập tức bị xé thành hai và văng ra cách đó không xa.

Máu phủ đầy mặt đất.

Thấy vậy, những thành viên Đồ Long Bộ còn lại thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng vào lúc này, thi thể của người bùn màu máu lăn một vòng trong đầm lầy, nước bùn trên mặt đất hòa vào phần còn lại của người bùn màu máu, thể biến thành hai người, lại lao đến.

Lúc này, người bùn màu đỏ đã biến thành ba.

Tô Bạch đứng từ xa quan sát, con người hơi co lại.

Khi người bùn màu đỏ kiểu này bị cắt ra, nó lại biến thành hai.

Loại năng lực này, thật sự là không được một phần như lời Vân Sơn sao?

Vào lúc này, những người khác giờ súng bắn vào cơ thể người bùn, trong một lúc, tiếng than khóc của người bùn vang lên không ngừng.

Cũng vào giờ phút này, Vân Sơn nọ dùng vân khí chém người bùn màu đỏ thành mười mấy mảnh.

Điều khiến Tô Bạch cảm thấy hơi khó tin là người bùn màu đỏ này không hề có dấu hiệu suy yếu chút nào.

Thực lực của mười mấy người bùn bị chém ra này hoàn toàn không khác gì ba người bùn màu đỏ trước đó.

Bây giờ, người của Đồ Long Bộ đang gặp bất lợi.

Tô Bạch quan sát và bắt đầu trầm ngâm.

Người bùn màu đỏ này rất giống với cô gái băng, nhưng khó xử lý hơn cô gái băng.

Tuy nhiên, chắc chắn người bùn này cũng có nhược điểm.

Nếu không, thần tạo nên loại người bùn này sẽ không chết.

Cũng vào lúc này, Tô Bạch đột nhiên nhớ đến những người bùn mà mình đã gặp trước đây.

“Nếu những người bùn này có thể chất hoàn hảo, thì điểm yếu của đối thủ rất có thể là tinh thần.” Trong lòng Tô Bạch chợt nhận ra điều gì đó.

Bây giờ hẳn đã hiểu tại sao những người bùn còn sống đó lại cư xử như dã thú.

Bởi vì một vài người bùn này, rất có thể vào thời điểm có thần bị giết, có người đã dùng tinh thần tấn công bọn họ.

Nghĩ đến đây, sắc mặt của Tô Bạch thay đổi, trên người đột nhiên xuất hiện sát khí, bao phủ trên cơ thể người bùn màu máu.

Cùng với sự xuất hiện của sát ý chấn nhiếp, người bùn màu máu lập tức đứng im tại chỗ, không phản ứng lại đòn tấn công của Đồ Long Bộ.

Người của Đồ Long Bộ cũng bị luồng sát ý đột nhiên xuất hiện này làm giật mình, cố gắng tìm ra nguồn gốc của sát ý.

“Quả là như vậy.” Tô Bạch lắc đầu, sau đó hắn dùng sát ý thẳng tay xóa đi thần trí của người bùn, biến chúng thành sinh vật có trạng thái như người sống thực vật.

Sau đó, cân nhắc một chút, hắn đi về một hướng.

Lúc này, bởi vì không cần chăm sóc Lý Tàng, trong tích tắc tốc độ của hắn tăng lên nhanh chóng, lập tức mất tăm.

Về phần các thành viên của Đồ Long Bộ đang hoảng sợ, không liên quan gì đến hắn.

Hắn đã cứu đôi phương rồi.

Đối với những gì xảy ra tiếp theo, những người này phải đưa ra lựa chọn của riêng bọn họ.

Vả lại, Tô Bạch cũng không quên mục đích đến đây của mình.

Hắn đến đây tìm linh kim, khám phá mối quan hệ giữa linh kim và quan tài hoàng kim.

Bây giờ là thời điểm thích hợp.

Khoảng hai tiếng sau, Tô Bạch xuất hiện ở cách đó hai trăm kilomet.

Tại đây, Tô Bạch nhìn thấy thi thể thần.

Đó là một con tò he khổng lồ.

Những gương mặt người bao phủ trên mình con tò he.

Trong số này, không có một gương mặt nào có hình dạng và biểu cảm giống nhau.

Điểm khác biệt duy nhất là những gương mặt này đều nhắm cả hai mắt.

Tô Bạch đi thêm khoảng chừng một trăm dặm nữa, đến bên cạnh con tò he.

Đứng bên dưới con tò he khổng lồ này, hắn có thể tưởng tượng được cảnh tượng khi con tò he mở mắt sẽ trông như thế nào.

“Đây là thần...” Tô Bạch nhìn con tò he cao bảy trăm đến tám trăm mét, trong lòng có chút phức tạp.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy diện mạo của thần.

Những vị thần này, theo suy luận trước đây của hắn, lẽ ra cũng phải giống như người sống lại.

Chỉ có điều không rõ tại sao, những người sống lại này lại biến thành bộ dạng quái dị thế này.

Có lẽ, đây là điều mà những người sống lại phải trải qua trong tương lai.

Nghĩ đến đó, Tô Bạch cảm thấy trong lòng có chút phức tạp.

Sau đó, hắn bắt đầu tìm kiếm manh mối xung quanh.

Nhưng vì nhân lực có hạn, hắn không tìm ra manh mối hữu ích.

Đặc biệt là khu vực bên cạnh thi thể thần, cơn mưa màu đỏ ở khu vực này vô cùng dày đặc.

Điều này không chỉ ảnh hưởng đến tâm trạng của hắn mà còn khiến hắn không thể sử dụng năng lực cảm giác dã thú, đến cả khu vực cách mình một thước trở ra hắn cũng không điều tra được.

Thậm chí, năng lực còn không hữu ích bằng mắt.

Tô Bạch suy tư một chút, sau đó trực tiếp tiến vào một thế giới khác.

Sau khi đi vào nơi này, hắn nhìn thấy Lý Tàng và Dư Linh đang ăn thịt nướng.

“Đại ca!” Thời điểm nhìn thấy Tô Bạch, Lý Tàng lập tức hét lên đầy phấn khích.

“Ừ.” Tô Bạch gật đầu, sau đó cầm đồ nướng lên, cũng bắt đầu ăn.

Khi đến đây, không bị ảnh hưởng bởi cơn mưa máu, hắn cảm thấy tâm tình khá lên nhiều.

“Đại ca, ta không nghĩ đến, Dư tử tử vẫn luôn ở bên cạnh chúng ta, lúc vừa đến đây ta đã sợ hết hồn.” Lý Tàng vẫn còn hoảng sợ nói.

Ngay lúc đó, hắn nghĩ rằng mình đã nhìn thấy quỷ.

Dư Linh ở một bên nói không nên lời: “Gọi ta là dì, đừng gọi ta trẻ như vậy.”

Theo độ tuổi bình thường, có thể nàng còn lớn tuổi hơn mẹ Lý Tàng.

“Không phải phụ nữ thường thích được gọi trẻ đi sao? Và lại thoát nhìn thì Dư tử tử vẫn còn trẻ lắm.” Lý Tàng có chút thắc

mắc, hỏi.

Nghe vậy, Dư Linh chỉ nở nụ cười.

Tất nhiên nàng không sợ bị người khác gọi già đi.

Nhiều phụ nữ sợ bị xưng hô lớn là vì lo lắng về tuổi tác.

Và nàng thì không có loại lo lắng đó.

Bởi vì nàng là linh nô, không có hạn chế về tuổi thọ.

“Gọi nàng là dì.” Tô Bạch gật đầu.

Bình thường hắn cũng cư xử với Dư Linh như bậc cha anh, vì vậy cảm thấy xưng hô như vậy không có gì sai.

Nghe vậy, Lý Tàng bắt lặc và nói với Dư Linh: “Dì Dư.”

Nói xong, hắn lại nhìn Tô Bạch, vẻ mặt có chút hưng phấn nói: “Đại ca, ta vừa rồi phát hiện một chuyện, mùa trong thế giới đó, có chút không đúng.”

“Sao lại nói thế?” Tô Bạch nhìn hắn và hỏi.

“Ở thế giới đó vừa rồi là mùa thu, nhưng ở thế giới này đang là mùa hè, còn thế giới của chúng ta đang đi vào mùa đông. Vì vậy, ta cảm thấy, thế giới lúc này chúng ta có mặt là một thế giới độc lập.” Lý Tàng nuốt một ngụm nước bọt, nói.

Nghe vậy, Tô Bạch gật đầu, kỳ thật hắn cũng phát hiện ra chuyện này.

Trong thế giới đó, hắn chỉ thấy được hai loại động vật bản địa là người bunn và thần.

Ngay cả những cây cối và lau sậy đó cũng không có sự sống nào cả.

Cùng với cơn mưa máu kỳ lạ, Tô Bạch có lý do để nghi ngờ rằng đó là không gian thuộc về tên thần nọ.

Cơn mưa máu đó được hình thành do cái chết của thần.

“Đại ca, ngươi biết chuyện này?” Nhìn gương mặt bình tĩnh của Tô Bạch, Lý Tàng nghi ngờ hỏi.

“Ừ.” Tô Bạch gật đầu.

Tuy rằng gật đầu, nhưng trong lòng hắn vẫn có chút cảm thán.

Một thần, khi chết có một không gian gác lửng kèm theo, hơn nữa, toàn bộ không gian còn có cơn mưa máu khiến người ta đau buồn.

Không thể không nói, thần này, theo một nghĩa nào đó, coi như là danh xứng với thực.

Chương 370: Thi thể có bia

Sau đó, Tô Bạch dẫn Dư Linh và Lý Tàng bắt đầu tìm kiếm xung quanh thi thể thần.

Ba người cùng nhau tìm, phạm vi tìm kiếm cũng rộng hơn nhiều.

Và người của Đồ Long Bộ ở đằng xa, đang tập trung với nhau.

Xung quanh họ, người bùn đã bị giết sạch.

Ngay cả người bùn màu đỏ đỏ cũng được đưa đến một nơi khô ráo và giết chết.

Nhưng lúc này, mọi người đều không thả lỏng cảm giác.

Bởi vì trước đó, bọn họ đã cảm nhận được một luồng sát ý nồng nặc.

Chuyện này khiến bọn họ vô cùng bồn chồn.

“Ta cảm thấy, sát ý ban nãy có lẽ không phải nhằm vào chúng ta.” Có người ngập ngừng nói.

Những người khác cũng gật nhẹ.

Trong lòng bọn họ cũng có cảm giác này.

Bởi vì sát ý đó chỉ xóa đi sự tỉnh táo của người bùn, chứ không hề tấn công bọn họ.

Thậm chí, nếu không nhờ sự trợ giúp của người nọ, dù cuối cùng có giết được những người bùn này, thì bọn họ cũng sẽ tổn thất về nhân số.

Từ điểm này, có thể thấy được, đối phương có khả năng là bạn chứ không phải địch.

Tuy nhiên, tất cả mọi người đều là cao tầng trong Đồ Long Bộ, không thể vì cảm xúc cá nhân mà ra quyết định một cách trực tiếp.

“Ta cảm thấy không gian này đã không còn an toàn nữa, chúng ta nên rút lui theo đường cũ ngay lập tức.” Một người trầm giọng nói.

Một người ẩn nấp trong bóng tối quá nguy hiểm.

Nếu lúc này đối phương ra tay với nhóm người bọn họ, vậy thì e rằng cả đoàn sẽ bị giết sạch.

“Không được.” Vân Sơn lại lộ ra biểu cảm trầm ngâm, hần lắc đầu nói: “Mục đích chúng ta tới nơi này là để tìm kiếm linh kim, đồ vật này vô cùng quan trọng, nếu để mặc sự hiện diện của nó, những người sống lại trên thế giới này sẽ không bao giờ hết.”

Trước khi đến đây, bọn họ đã nhận được lệnh, nhất định phải tìm được tung tích của linh kim.

Bởi vì linh kim này rất có thể là nguồn gốc của người sống lại!

“Các ngươi sợ à?” Vân Sơn liếc nhìn mọi người.

Hần trầm giọng nói.

Nghe thấy thế, mọi người đều bật cười.

Khi trở thành thành viên của Đồ Long Bộ, bọn họ đã không còn để ý đến tính mạng nữa rồi.

Thậm chí, người cho rằng nên quay lại con đường trước đó cũng là vì tránh nguy hiểm, và tiến hành tìm kiếm linh kim một cách an toàn mà thôi.

“Nếu đã vậy thì chúng ta cứ tiếp tục tìm kiếm.” Vân Sơn gật đầu, sau đó dẫn mọi người bắt đầu tìm kiếm thi thể của thần trong đầm lầy khổng lồ.

Bọn họ không biết chính xác thi thể của thần ở nơi nào.

Nhưng bọn họ biết, bình thường thì thi thể của thần rất khổng lồ.

Thế nên, ở trong không gian này, bọn họ có thể tìm được.

“Đại ca, ở đây ngoài những gương mặt này ra thì không còn thứ gì khác.” Đứng dưới con tò he, Lý Tàng bất lực nói.

Dư Linh nhìn vóc dáng cao lớn của thần, gương mặt có chút trầm ngâm: “Ông chủ, người có cảm thấy, rất có thể thứ người đang tìm đang ở trong đó.”

Nghe thấy câu này, gương mặt của Tô Bạch hơi cứng lại, hần cũng đưa mắt nhìn vóc dáng khổng lồ trước mắt.

Trong quãng thời gian lúc này, bọn họ đã tìm kiếm xung quanh con tò he này một lượt nhưng vẫn không tìm thấy bất kỳ thông tin hữu ích nào.

Sau đó, Tô Bạch hạ quyết tâm, không hề có chút ý thức bảo vệ cảnh quan thiên nhiên, Ma Thiết biến thành trường đao, cắt về phía thi thể của thần.

Thân thể của thần này có đường kính hơn năm trăm mét, vết cắt này không là gì cả.

Tuy nhiên, Tô Bạch lại phát hiện ra có điều gì đó không ổn.

Bên trong con tò he này trống rỗng!

Ngay sau đó, Tô Bạch vung tay lên, trong tay hắn trường đao xẹt một đường vòng cung.

Sau đó, bùn bắn tung tóe, một nơi trống rỗng xuất hiện trước mắt mọi người.

Bọn họ liếc nhìn nhau, sau đó đi vào bên trong con tò he.

Sau khi đi vào nơi này, Lý Tàng lấy điện thoại di động ra, bật đèn pin chiếu sáng.

Bây giờ, dù ở nơi này, hắn vẫn có thể ử dụng đồ điện tử.

Thậm chí trước đó, Lý Tàng cũng đã thử sử dụng ở thế giới khác.

Điện thoại di động của hắn vẫn có thể thực hiện cuộc gọi.

Tô Bạch nhìn xung quanh, mũi hơi nhăn lại.

Mùi hương bên trong hơi khó ngửi, có mùi máu tanh trong đó.

“Đó là gì?” Ngay vào lúc này, Dư Linh lên tiếng.

Nghe thấy thế, Tô Bạch nhìn sang thì nhìn thấy trước mặt có núi thịt.

Theo bản năng, hắn cảm thấy đồng thịt này cảm giác quen thuộc.

Mặc dù núi thịt trước mắt có chút dị dạng, nhưng hình dạng có vẻ... Là một trái tim.

Trước đó hắn đã đọc rất nhiều kiến thức y khoa, rất dễ dàng nhận ra.

Có điều là trái tim này hơn to mà thôi.

Lúc này Dư Linh cũng chú ý tới, thở dài nói: “Đây không phải là trái tim của con tò he này sao.”

Đứng bên cạnh, Lý Tàng cũng có chút dờ dẫm.

Hắn vẫn luôn được xã hội bảo vệ, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải chuyện kỳ lạ như vậy.

Chuyện này cũng coi như là cho hắn nhìn thấy những mặt không muốn người biết của thế giới.

Sau đó, Tô Bạch bước đến, dùng trường đao vạch một đường trên trái tim này.

Khi khe hở này được kéo xuống, một chút máu bầm chảy từ trong ra, mùi hôi thối bốc ập vào mặt.

Tô Bạch nhìn kỹ hơn và thấy rằng trái tim này gần như không có gì khác biệt với trái tim của người bình thường.

Chỉ có điều trái tim này hơi biến dạng và có hơi khổng lồ.

Sau đó, mọi người bắt đầu tìm kiếm bên trong con tò he.

Và tìm thấy những cơ quan nội tạng khác.

Những cơ quan nội tạng này dường như đều rơi từ trên cao xuống, đã đập đến biến dạng.

“Đây có phải là thứ người tìm kiếm không?” Ngay lúc này, giọng nói của Dư Linh đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy trước mặt này có một tấm bia đá.

“Ồ đây vậy mà lại có bia đá?” Tô Bạch sửng sò, sau đó bước lên trước.

Sau đó, hắn nhìn thấy một số chữ viết trên bia đá.

Những chữ đó là chữ tượng hình, nhưng Tô Bạch xem qua tất cả ký ức của mình, nhưng không tìm thấy bất kỳ ghi chép nào về những chữ như vậy.

Đây dường như không phải là chữ viết ban đầu của hắn.

“Đó không phải là thứ ta đang tìm kiếm.” Tô Bạch lắc đầu.

Thứ hắn muốn tìm không phải là dòng chữ này, mà là linh kim.

Nghe vậy, Dư Linh có chút thất vọng.

“Có điều những ghi chép trên bia đá này cũng có chút hữu ích với ta.” Tô Bạch lấy trường đao ra, cắt tấm bia đá ra, cắt nó vào trong không gian linh tính.

Nghe hắn nói thế, Dư Linh nở nụ cười.

“Đại ca, đây có phải thứ ngươi tìm không?” Lúc này, Lý Tàng đột nhiên lên tiếng.

Hắn giơ một cục vàng lên, nói với Tô Bạch.

Vừa rồi trong lòng hắn có cảm giác gì đó, đào dưới đất thì thấy được món đồ này.

Cục vàng này không khác gì cục vàng bình thường, nhưng trên bề mặt nó lại có một luồng khí tức kỳ lạ, khiến người ta cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Khoảnh khắc nhìn thấy cục vàng, Tô Bạch cảm thấy quan tài hoàng kim trên cánh tay trái có cảm giác nóng ran.

Linh kim này vô cùng quan trọng với hắn.

“Đây là thứ ta muốn.” Tô Bạch vô thức dùng tay phải chạm vào cổ tay trái, cảm giác nóng bỏng vừa rồi khiến hắn có chút không thoải mái.

“Vậy thì cái này đưa cho đại ca.” Lý Tàng đưa linh kim to bằng lòng bàn tay cho Tô Bạch.

“Vật này rất quý, ngươi cứ thế đưa cho ta?” Tô Bạch hơi ngạc nhiên khi thấy dáng vẻ sáng khoái này của hắn.

“Lần này đến đây vốn là để giúp đại ca tìm đồ mà.” Lý Tàng nhét linh kim vào tay Tô Bạch, mỉm cười như một lễ đương nhiên: “Nếu không có đại ca, ta cũng không thể nhặt được thứ này.”

Nghe vậy, Tô Bạch trong lòng âm áp, lập tức hỏi: “Coi như là ngươi đã giúp ta, vậy ta cũng sẽ bồi thường cho ngươi. Vậy thì gần đây ta nhận ta ngươi đang thiếu tiền, ta chuyển cho ngươi một tỷ được không?”

“Một tỷ?” Lý Tàng ngơ ngác nhìn Tô Bạch, đôi mắt tròn trĩnh lên.

Sao hửn có cảm giác, khi đại ca của mình nói một tỷ cứ như đang nói một đồng vậy?

Chương 371: Quỷ Đầu Hươu

Trên đầm lầy, ba người Tô Bạch, Lý Tàng, và Dư Linh đang chậm rãi bước đi.

Bởi vì Lý Tàng cũng biết đến sự tồn tại của Dư Linh, nên Dư Linh cũng không cần che giấu nữa.

Tô Bạch quan sát mưa phùn xung quanh, hắn luôn cảm thấy có chút khó chịu.

Con mưa màu đỏ này, gọi là mưa, nhưng nó rơi trên mặt đất nhưng lại không hề tạo ra tiếng mưa rơi.

Thậm chí là rơi trên đầm lầy, nó vẫn vậy, không có một giọt nước nào bắn lên.

Tô Bạch nhớ lại những gì mình vừa gặt hái được.

Sau khi Lý Tàng tìm được cục đầu tiên, bọn họ đã tìm được thêm bốn cục nữa.

Vì vậy, thứ này, bây giờ hắn có tổng cộng năm cục.

Nghĩ tới đây, Tô Bạch đã cảm nhận được tay trái có chút không được tự nhiên.

Thời điểm khi hắn có được linh kim, quan tài hoàng kim luôn truyền đến cảm giác nóng rực.

Có lẽ, quan tài hoàng kim này cũng có nhu cầu nhất định với linh kim.

Có điều, Tô Bạch tạm thời không muốn dùng linh kim thử nghiệm quan tài hoàng kim.

Làm vậy quá liều lĩnh.

Dẫu sao, đến lúc này hắn vẫn chưa rõ cụ thể linh kim là thứ gì.

“Đại ca, chữ viết trên bia đá, ta đã điều tra được trên mạng rồi.” Ngay lúc này, Lý Tàng đột nhiên nói.

Trên tay hắn cầm điện thoại di động, trên mặt điện thoại hiển thị những dòng mã vô nghĩa.

“Sao rồi?” Tô Bạch nhìn và thăm dò Lý Tàng.

Sau khi bọn họ ra khỏi đó, hắn đã cho Lý Tàng xem dòng chữ trên tấm bia, và để Lý Tàng tìm kiếm trên mạng.

Hắn muốn xem, rốt cuộc trên tấm bia đá trong thi thể của thần ghi chép những thứ gì.

“Đã điều tra được, văn tự này xuất hiện cách đây hơn hai nghìn năm và là chữ của một quốc gia lớn. Loại văn tự này, được gọi là khế văn, nổi tiếng vì nó được khắc bằng khế đao.” Lý Tàng gật đầu nói.

Nghe hắn nói thế, Tô Bạch ngạc nhiên.

Những chữ trên bia này có liên quan đến thi thể của thần, làm sao lại xuất hiện ở thế giới này ba ngàn năm trước được?

Điều này có nghĩa là thế giới này thực sự có mối liên hệ nào đó với thế giới khác từ hàng nghìn năm trước?

Hắn cân nhắc một chút, hỏi Lý Tàng: “Vậy người có biết trên đó ghi thông tin gì không?”

Nghe câu hỏi của hắn, gương mặt Lý Tàng có chút khó xử: “Loại chữ viết này quá xa xưa, phần lớn tài liệu liên quan đến nó đều là bản đơn. Trên mạng vốn không có nhiều tài liệu lịch sử đề tìm.”

“Vậy à.” Tô Bạch gật đầu, trong lòng có chút thất vọng.

Nếu vậy, hắn chỉ có thể mạo hiểm tiếp xúc trực tiếp với linh kim.

“Có điều, mặc dù ta không tra được, nhưng trong Liên Bang vẫn có người hiểu khế văn.” Lúc này Lý Tàng đột nhiên nói.

Nghe vậy, Tô Bạch hơi sững sờ, sau đó cũng hiểu ra.

Trên thế giới này luôn không thiếu những người có hứng thú với lịch sử.

“Vậy chúng ta đi tìm bọn họ là được.” Ở bên cạnh, Dư Linh mỉm cười và nói.

Tô Bạch gật đầu.

Sau đó, ba người bọn họ đi đến gần lối vào.

Đến nơi này, cơn mưa nhỏ màu đỏ cũng tạnh dần.

Tô Bạch cảm thấy cảm giác dã thú của mình đã trở lại.

Sau đó, ba người bọn họ đi thẳng đến vị trí của vách không gian.

Khoảnh khắc đi ra ngoài, thế giới thay đổi, và xung quanh lại chìm trong sương mù.

Chỉ có điều thời gian này, nhiệt độ rất lạnh.

Nhưng hắn ở trong không gian đó nửa ngày, hiện giờ đã là đêm.

Sau khi đi ra, nhìn mặt đất mình đặt chân lên, Tô Bạch có chút kinh ngạc.

Dấu chân họ vừa bước qua, không biết từ bao giờ, đã biến mất.

“A!”

Đúng lúc này, xa xa truyền đến tiếng hét.

Cả ba người đều giật mình khi nghe thấy âm thanh.

Chẳng lẽ xung quanh đây có người bùn?

“A!” Tiếng kêu thảm thiết lại truyền đến.

Biểu cảm của Tô Bạch có chút thay đổi.

Tiếng hét này hoàn toàn không phải là tiếng kêu thảm thiết của người bùn.

Người bùn bắt chước tiếng kêu thảm thiết, mặc dù chúng rất xúc động.

Nhưng có một nhược điểm.

Đó là mỗi một lần hét thảm thiết, độ lớn và âm điệu của âm thanh đều như được phát ra từ cùng một khuôn.

Và âm thanh trước mắt này lại hoàn toàn khác.

Tô Bạch khuếch trương cảm giác đã thú ra xung quanh, phát hiện cách đó một dặm có ba người.

Hắn biết hai người trong số ba người đó.

Là thành viên Đồ Long Bộ.

Vừa rồi hắn còn nhìn thấy bọn họ ở bên trong.

Bây giờ thì hắn đã hiểu, dấu vết bên ngoài đã được đối phương dọn dẹp sạch sẽ sau khi đi ra.

Còn về nguyên nhân tại sao đối phương lại đi ra ngoài, Tô Bạch đoán, nguyên nhân là vì mình.

Trước đó hắn dùng năng lực sát ý chấn nhiếp giúp đối phương, ước đoán rằng làm cho đối phương đã nhận ra sơ hở này, và để người xử lý.

Đương nhiên, cũng có thể hai người này ở đây ôm cây đợi thỏ, chờ hắn.

Tô Bạch hơi cau mày.

Hai người của Đồ Long Bộ này cũng không tốt lắm.

Cánh tay của người đàn ông đã bị xé xuống.

Trước mặt hai người, có một người đang đứng.

Người đàn ông cao, với làn da đen trần trụi và cơ bắp cuộn cuộn.

Điều đáng sợ hơn nữa là người đàn ông này có một cái đầu hươu.

Trên cổ đầu hươu này có lông, hiển nhiên là mọc ra.

Đầu hươu này có một đôi mắt đỏ tươi, trên miệng có máu tươi.

Trong tay hắn đang nắm một cánh tay.

“Quý Đầu Hươu.” Tô Bạch khẽ thì thầm.

Đây là một người sống lại có tên trong bảng đen.

Tuy nhiên, thực lực của đối phương chủ yếu dựa trên mặt sức mạnh, năng lực đơn nhất, nên thứ hạng tương đối thấp, xếp hạng hơn ba trăm.

Nhưng, ngay cả như vậy, đối phương cũng là một người sống lại cấp Mãng.

Khí tức của hai người linh năng kia cũng chỉ vừa mới đột phá cấp B.

Đừng nhìn người linh năng cấp B và người sống lại cấp Mãng tương đương về cấp.

Nhưng trên thực tế, một khi hai người gặp nhau, người linh năng chỉ một số phận, đó là bị chèn ép.

Bởi vì, thân thể của người sống lại cấp Mãng quá mạnh.

“Nói cho ta biết, nếp gấp không gian ở đâu?” Bất chấp máu chảy ra từ cánh tay của mình rơi xuống, Quỷ Đầu Hươu nhìn chăm chăm vào hai thành viên Đồ Long Bộ bằng đôi mắt đỏ tươi của mình.

“Ha ha...” Thành viên nam của Đồ Long Bộ chỉ cười lạnh, ánh mắt đầy mỉa mai.

“Muốn giết thì giết!” Thành viên nữ của Đồ Long Bộ nước mắt lưng tròng nói, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Muốn chết?” Quỷ Đầu Hươu cắn một miếng thịt, sau khi nuốt vào bụng thì giễu cợt: “Vậy thì ta cố tình sẽ không để các ngươi chết! Đợi ta ném các ngươi vào tổ kiến, cho ngươi nếm thử cảm giác kiến bò trên cơ thể, trong máu thịt của các ngươi. Đến lúc đó, các ngươi sẽ nói thôi.”

Nói xong, hắn ném cánh tay đi, vươn tay tóm lấy hai thành viên Đồ Long Bộ.

“Chết tiệt!” Thấy thế, trong ánh mắt hai thành viên Đồ Long Bộ xuất hiện sự kiên quyết, chuẩn bị cắn chát độc trong răng giả của mình.

Chất độc này, người khi tiến vào Đồ Long Bộ nhất định phải khảm vào.

Và làm thế chính vì sợ gặp phải những tình huống như vậy.

Nhưng vào lúc này, một luồng sát ý đột nhiên từ xa bay tới, bao phủ Quỷ Đầu Hươu.

“Là hắn!” Hai thành viên của Đồ Long Bộ cảm nhận được luồng sát ý này, không khỏi kinh ngạc mà vui mừng.

Bọn họ xuất hiện ở vị trí cửa vào là vì đợi người này.

Và bây giờ, người nợ xuất hiện!

“Kẻ nào!” Quỷ Đầu Hươu hải vừa giận dữ, quay đầu nhìn về phương hướng sát ý lao đến.

Đúng lúc này, trong sương mù tựa như mộng ảo, một bóng người xuất hiện trước mặt hắn, dùng sức tát cho cái đầu hươu một cái.

“Rầm!” Một âm thanh giòn dã vang lên, thân thể Quỷ Đầu Hươu lập tức bị đánh bay.

Sau đó, có một âm thanh âm âm khác.

Dọc đường đi, cây cối đều bị Quỷ Đầu Hươu đụng gãy.

Trong lúc nhất thời, vụn gỗ bay tán loạn trong rừng rậm.

Lúc này hai người của Đồ Long Bộ cũng nhìn thấy rõ người đến.

Người đến là một người khoảng hai mươi tuổi, mặc bộ quần áo thể thao màu trắng, gương mặt như tạc tượng, nhìn vô cùng kiên nghị.

“Nhìn có vẻ là người tốt.” Khi hai người nhìn thấy dáng vẻ của Tô Bạch, trong lòng hai người chợt hiện lên ý nghĩ như vậy.

“Người chán sống rồi.” Đúng lúc này, mặt đất phát ra tiếng âm ầm, một con tuần lộc cao tám chín mét xuất hiện trong sương mù, lao thẳng về phía Tô Bạch.

Trên đường nó đi, những cây đại thụ trước đó đã gãy đều bị sừng của hươu hất thành vụn gỗ.

Chỉ một con thú khổng lồ đã chạy ra khí thế của thiên quân vạn mã.

Chương 372: Kim chủ còn sống

Trong sương mù, gỗ vụn bay tán loạn, mặt đất âm ẩm rung chuyển, thanh thế to lớn.

Tô Bạch nhìn con tuần lộc khổng lồ lao tới, vẻ mặt bình tĩnh, trên mặt xuất hiện Mặt Thú, cơ thể trở nên tàn bạo.

Đột nhiên, sương mù dâng cao.

“Âm ẩm!”

Trong rừng vang lên tiếng nổ đùng đùng.

“Chặn... Chặn được rồi...” Hai thành viên của Đồ Long Bộ nhìn sương mù, nuốt nước miếng, vẻ mặt hoảng sợ.

Đó là người sống lại cấp Mãng!

Lại còn là một người sống lại cấp Mãng hóa thú.

E rằng sức mạnh của loại người sống lại này có thể đập đổ một tòa nhà cao tầng, kết quả lại bị một thanh niên chặn lại.

Đó rốt cuộc là quái vật gì?

“Muốn chết!” Quý Đầu Hươu gào lên, sự dữ tợn trong mắt càng ngày càng đậm, thân hình lại xảy ra sự thay đổi, tứ chi dần trở nên thô to hơn, cơ bắp nổi lên từng cục, móng guốc dần biến mất, năm ngón tay cũng lớn dần.

Hắn một lần nữa biến thành dáng vẻ đầu hươu thân người, có điều thân hình hiện giờ lại vô cùng khổng lồ.

“A!” Hắn gầm lên giận dữ, cơ thể bắn về phía trước.

Năm ngón tay của hắn nghiền nát lá và đá rơi trên mặt đất, cơ bắp của hắn căng cứng, sức mạnh của hắn đã đến cực hạn.

“Bây giờ ta không muốn giết ngươi.” Hai chân Tô Bạch dần hạ xuống, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lùng.

Lúc này, trong lòng Quý Đầu Hươu đã sợ hãi rồi.

Sức mạnh là năng lực mạnh nhất của hắn.

Nhưng hiện giờ, năng lực của hắn lại kém hơn đối phương.

Có thể tưởng tượng được đối thủ mạnh như thế nào.

“Đây có phải là một gã gần cấp Giao không?”

Đương nhiên, Quỷ Đầu Hươu sẽ không cho rằng năng lực của Tô Bạch đúng lúc lại là sức mạnh.

Nghĩ đến đây, hai con mắt đỏ bừng của hắn long xòng xọc, định xoay người bỏ chạy.

“Ta đã đề ngươi đi chưa?” Đúng lúc này, giọng nói của Tô Bạch lại vang lên.

Ngay sau đó, một luồng ánh đao sáng lên trong sương mù, như mộng như ảo, chém về phía con Quỷ Đầu Hươu.

Trong nháy mắt, máu ở chân tay Quỷ Đầu Hươu chảy ra, thân hình đổ ập xuống.

Tay chân của hắn bị chặt đứt.

“A!” Quỷ Đầu Hươu kêu lên một tiếng thảm thiết, lăn lộn trên vũng máu vì đau đớn.

Và vì nhiệt độ xung quanh quá thấp, bị máu bắn tung tóe của hắn văng vào, sương mù xung quanh trở nên dày hơn một chút, đưa tay ra không thể nhìn thấy năm ngón tay.

Tuy nhiên, trong sương mù này, mùi máu rất nồng nặc.

Tô Bạch cất Ma Thiết, lấy hòm thuốc chữa bệnh từ trong không gian linh tính ra, đi đến trước mặt hai thành viên Đồ Long Bộ: “Ta sẽ băng bó lại cho các ngươi trước.”

Nói xong, hắn cũng không đợi hai người trả lời, trực tiếp bắt đầu xử lý vết thương trên người bọn họ.

“Không cần đâu...” Sắc mặt thành viên nam Đồ Long Bộ tái nhợt, cười khổ lắc đầu: “Hiện giờ chúng ta... Mất máu quá nhiều, ở đây... Không thể sống sót được...”

Nghe vậy, thành viên nữ của Đồ Long Bộ cũng sờ một chút, sau đó lộ ra vẻ chua xót.

Sự thật đúng là như vậy, cho dù bọn họ là người linh năng, thì cơ thể của bọn họ cũng chỉ mạnh hơn người bình thường một

chút.

Dưới điều kiện này, rất khó có thể sống sót được.

Tô Bạch im lặng, hấn chỉ tự mình xử lý vết thương cho hai người bọn họ.

Hấn cũng biết rất khó để cứu hai người này.

Bởi vì trước đó cánh tay của hai người đã bị Quỷ Đầu Hươu kéo xuống, phần thịt trên cánh tay kéo dài đến xương sườn phía dưới.

Vết thương lớn như vậy cần phải phẫu thuật ngay lập tức.

Tuy nhiên, trong điều kiện thế này, hoàn toàn không thể tiến hành phẫu thuật.

Nhưng dù vậy, Tô Bạch cũng muốn thử xem mình có thể cứu được hai người bọn họ không.

“Ngươi là... Ảnh Tử sao?” Đột nhiên, đôi môi thành viên nữ Đồ Long Bộ mấp máy, nói.

Nghe vậy, cánh tay Tô Bạch hơi ngừng lại: “Ta là Ảnh Tử.”

Nghe câu trả lời của hấn, cả hai người đều lộ ra vẻ nhẹ nhõm.

“Ta cũng cảm thấy... Ngươi là Ảnh Tử.” Thành viên nam của Đồ Long Bộ miễn cưỡng nở nụ cười.

Và có vẻ như vì nụ cười ảnh hưởng đến vết thương, khuôn mặt tái nhợt của hấn co quắp lại.

“Dẫu sao, nếu là những... người sống lại khác, chúng ta đã chết từ lâu.” Thành viên nữ Đồ Long Bộ khẽ nói.

Lúc này, trong đôi mắt ngấn lệ của nàng, nhưng lại có chút thoải mái.

“Các ngươi không sợ chết à?” Nhìn hai người bọn họ, nhìn nụ cười của bọn họ, không biết tại sao trong lòng Tô Bạch lại có chút nặng nề.

“Chết vì nhân loại, ta không hối hận.” Sắc mặt thành viên nam Đồ Long Bộ hơi hồng lên.

Lúc này, trong ánh mắt hấn có một loại ánh sáng như hành hương.

Thành viên nữ của Đồ Long Bộ ở bên cũng cười gật đầu.

Sau đó, gương mặt của hai người bọn họ dần dần tái đi, ánh mắt trở nên trống rỗng, đầu từ từ rũ xuống.

Hai thông tin hiện ra trong đầu Tô Bạch.

Tô Bạch im lặng một lúc, băng gạc dính máu trên tay bị ngón tay siết chặt, giữa kẽ tay chảy ra từng giọt máu.

“Ha ha... Người của Đồ Long Bộ đều là một đám ngu.” Đúng lúc này, Quỷ Đầu Hươu đang ở cách đó không xa phá lên cười.

Tô Bạch quay đầu nhìn vị trí của Quỷ Đầu Hươu.

“Cho dù bọn họ có thực lực lớn mạnh, cũng không có tác dụng gì, chẳng biết biến báo chút nào, nếu nói cho ta biết nếp gấp không gian ở đâu, sao ta giết bọn họ chứ?” Thấy Tô Bạch quay đầu nhìn lại, Quỷ Đầu Hươu cũng không sợ hãi, chế nhạo.

“Ngươi cho rằng mình rất thông minh?” Tô Bạch thả băng gạc ra, đứng dậy, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Quỷ Đầu Hươu.

“Đương nhiên.” Quỷ Đầu Hươu giễu cợt: “Bọn họ làm thế có ích gì cho bản thân đâu? Chỉ mất mạng một cách vô ích.”

“Vậy ngươi cho rằng ta sẽ không giết ngươi?” Tô Bạch bước lên trước, giọng nói bình tĩnh.

“Ngươi không dám giết ta.” Quỷ Đầu Hươu lạnh lùng nhìn chằm chằm Tô Bạch, nói: “Ta là người của kim chủ, nếu ngươi giết ta, kim chủ sẽ tìm ngươi báo thù! Bất kể ngươi có mạnh đến đâu, nhiều nhất cũng chủ đã gần cấp Giao, kém xa kim chủ. Chỉ cần một ngón tay là hắn đã có thể đè chết ngươi.”

Nghe hắn nói vậy, Tô Bạch cũng sờ tại chỗ.

Kim chủ?

Không phải kim chủ đã chết rồi sao?

“Ngươi đang định nói kim chủ đã chết?” Quỷ Đầu Hươu nhìn biểu cảm của Tô Bạch, giễu cợt: “Ngươi còn không biết người sống lại cấp Giao mạnh tới mức nào. Hắn vẫn còn sống! Người của Đồ Long Bộ chỉ là một đám ngu xuẩn.”

Gương mặt Tô Bạch hơi co giật.

Ban đầu, Phong Vũ Khách nói đã giết kim chủ, theo lý thì đôi phương không thể sống được.

Nói cho cùng, Phong Vũ Khách là người đứng đầu bảng đỏ.

Nhưng bây giờ, lời của Quỷ Đầu Hươu, không khỏi khiến hắn suy nghĩ nhiều hơn một chút.

Có lẽ kim chủ thật sự chưa chết!

“Oan gia nên giải không nên kết, ngươi thả ta ta được không? Ta chắc chắn sẽ không trả thù.” Đôi mắt đỏ tươi của Quỷ Đầu Hươu không nhìn ra được biểu hiện gì: “Hơn nữa, không phải trước đó ngươi không có ý định giết ta sao?”

Tô Bạch trầm mặc một lát, sau đó nói: “Ngươi cho rằng trước đó ta không giết ngươi là ta không có ý định giết ngươi sao?”

Sau đó, hắn bước lên trước, nắm lấy sừng hươu, đi đến một hướng.

“Ngươi định làm gì?” Trong lòng Quỷ Đầu Hươu xuất hiện cảm giác không ổn, tức giận gào lên.

Tô Bạch phớt lờ hắn, chỉ đi thẳng về phía trước.

Lúc này sắc mặt của hắn trở nên vô cùng lạnh lùng, trong mắt ngập tràn lệ khí.

Chương 373: Là hươu không phải người

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết như người mà không phải người, như hươu mà không phải hươu truyền khắp khu rừng.

Nếu ai nghe thấy tiếng hét quái dị này chắc sẽ sợ chết khiếp.

Tô Bạch đứng bên một gốc đại thụ, bình tĩnh nhìn Quỷ Đầu Hươu đang lẫn lộn trong đàn kiến cách đó không xa.

Vì trước đó người này muốn ném người của Đồ Long Bộ vào đàn kiến nên hắn đã để đối phương thử xem sao.

“Người đang làm cái gì vậy?” Quỷ Đầu Hươu vừa tức vừa sợ, nhìn lũ kiến trên người mình, nhưng không thể làm gì được.

Có quá nhiều kiến, cho dù hắn lẫn qua lộn lại đè chết một chút thì trên người hắn vẫn còn rất nhiều kiến.

Tô Bạch không hề đáp lại đối phương, mà chỉ dùng sát ý gom những con kiến quanh đó lại, để càng nhiều kiến bao phủ trên cơ thể Quỷ Đầu Hươu.

“A!” Quỷ Đầu Hươu điên cuồng, cảm giác lũ kiến men theo vết thương xâm nhập vào cơ thể khiến hắn sợ hãi.

Những con kiến đó không thể làm tổn thương hắn, nhưng chúng lại khiến hắn vô cùng đau đớn.

Loại cảm giác ngứa ngáy tận sâu trong xương tủy khiến hắn như điên lên.

“Ta nói cho ngươi biết, bọn họ không phải không thông minh.” Tô Bạch lạnh nhạt nói với Quỷ Đầu Hươu: “Bọn họ chỉ kiên trì với suy nghĩ của chính mình mà thôi.”

“Người tra tấn ta vì hai người của Đồ Long Bộ đó?” Quỷ Đầu Hươu ngạc nhiên nhìn Tô Bạch.

Hắn không thể tưởng tượng được, là một người sống lại, thế nhưng đối phương lại ra mặt cho người của Đồ Long Bộ.

Đúng là điên rồ!

Nhưng chính lúc này, Quỷ Đầu Hươu đột nhiên nhớ tới một số lời đồn đại.

Tin đồn này lan truyền giữa những người sống lại.

Người ta nói rằng có một số người sống lại đồng cảm với người thường, tàn sát người sống lại, bảo vệ người thường.

Nhóm người sống lại này tồn tại trong bóng tối.

Đó là cơn ác mộng của vô số người sống lại.

Bọn họ tự xưng là Ảnh Tử.

Ngay cả Đồ Long Bộ cũng do bọn họ sáng lập.

Trong lịch sử của Đồ Long Bộ, Đồ Long Bộ đã bị tiêu diệt nhiều lần.

Nhưng, mỗi một lần, Đồ Long Bộ đều có thể xuất hiện lại trên thế giới.

Còn người sống lại tiêu diệt Đồ Long Bộ sẽ chết rất thảm.

Chuyện này, trước đây Quỷ Đầu Hươu chỉ cho là lời đồn đại.

Nhưng bây giờ nhìn thấy dáng vẻ này của Tô Bạch, hắn đã hiểu.

Tin đồn này là sự thật!

“Tha cho ta! Ta sẵn lòng nghe theo sự sai bảo của ngươi!”

Nghĩ rõ ràng điểm này, Quỷ Đầu Hươu bắt đầu chảy nước mắt nước mũi, dập đầu trên mặt đất, phát ra âm thanh bụp bụp.

“Ta sẽ không tha cho ngươi. Ta sẽ giết.” Tô Bạch nhìn Quỷ Đầu Hươu, trong lòng không có chút thương hại nào, trái lại càng thêm tàn ác.

Chính bởi cái loại mặt hàng này, mà hai thành viên thấy chết không sờn của Đồ Long Bộ đã chết.

Hắn cảm thấy rất không đáng cho hai người họ.

“Giết ta?” Thân thể Quỷ Đầu Hươu cứng lại, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta là người sống lại cấp Mãng, ngươi định giết ta thì thế nào?”

Tô Bạch im lặng không đáp lại, chỉ lấy ra một cái rương vàng từ trong không gian linh tính ra, đặt trên mặt đất.

Nhìn thấy chiếc rương vàng, con người Quỷ Đầu Hươu co lại, trái tim loạn nhịp.

Vết thương đã hơi khép lại trước đó bắt đầu nứt ra do máu chảy quá nhanh.

Nếu nói về thứ người sống lại sợ gặp được nhất thì đó chính là hoàng kim vô cùng nổi danh.

Bởi vì hoàng kim đại diện cho vật phong ấn, đại diện cho thứ có thể giết chết bọn họ.

Thân thể Quỷ Đầu Hươu hơi run rẩy, không biết là do ngựa ngáy trên người hay là sợ hãi.

Trong chốc lát, hắn thậm chí không thể thốt nên lời nào.

Tô Bạch chậm rãi mở chiếc rương vàng ra. Ngay lập tức, màn sương màu trắng xung quanh chuyển sang một luồng màu xám.

Màu xám này không thực sự là màu xám xung quanh, mà là màu xám đánh vào tâm lý, nó mang lại cho con người những cảm xúc như sợ hãi, tuyệt vọng và điên cuồng...

Dưới sự bao phủ của tầng màu xám này, thế giới thực dần trôi xa.

Lúc này, con kiến trên người Quỷ Đầu Hươu càng thêm điên cuồng, tốc độ nhanh hơn gấp nhiều lần so với bình thường.

“Không... Không... Đừng mà...” Đôi môi của Quỷ Đầu Hươu run rẩy phát ra âm thanh van xin.

Ánh mắt Tô Bạch lạnh như băng.

Trong ánh mắt không hề có tình cảm, Ma Thiết trong tay hóa thành trường đao.

Dưới những cảm xúc tiêu cực khác nhau, thanh trường đao này mang đến một chút tỉnh táo cho Quỷ Đầu Hươu.

Tuy nhiên, nếu cho Quỷ Đầu Hươu cơ hội lựa chọn, hắn thà rằng không có sự tỉnh táo này.

Bởi vì, hắn sắp chết!

Sau đó, một tia sáng lóe lên trong trong sương mù, cắt về phía cổ Quỷ Đầu Hươu.

Ánh đao dường như cắt xuyên qua màu sắc u tối xung quanh, ánh sáng màu máu sáng lên trong màu tối, một mùi máu tanh bao trùm xung quanh.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Lục Lương, nhận được điểm thuộc tính đặc biệt, thân thiết với động vật +1”

Trong đầu Tô Bạch vang lên một tin tức.

Khi thông tin này xuất hiện, hắn hiểu rằng Quỷ Đầu Hươu đã chết.

Tô Bạch vung trường đao, bước đến trước rương vàng, đóng nắp rương lại.

Màu xám xung quanh biến mất, và thế giới trở lại màu ban đầu.

Tiếp theo, Tô Bạch cắt rương vàng vào trong không gian linh tính.

“Nhận được ký ức, có muốn xem không?”

Một thông tin khác nảy lên trong đầu.

Tô Bạch xác nhận, ý thức bắt đầu chìm vào trong ký ức.

Trước mặt hắn xuất hiện gương mặt của một người bình thường, sau đó khuôn mặt của người bình thường này bắt đầu mọc lông và sừng, nhanh chóng trở thành đầu của một con hươu.

Cái đầu hươu này nở một nụ cười dữ tợn, trông rất hung ác.

Người này là Lục Lương.

Sau đó, Tô Bạch nhanh chóng lật xem trí nhớ của Quỷ Đầu Hươu.

Trong ký ức của hắn, Tô Bạch biết Quỷ Đầu Hươu là người đến từ vùng cực bắc của Liên Bang, là một doanh nhân nuôi tuần lộc.

Hắn vẫn luôn sống ở vùng cực bắc, chăn nuôi tuần lộc.

Kiểm tiền bằng cách mua bán sừng và thịt hươu, ngoài ra hắn còn xây dựng các điểm du lịch theo chủ đề tuần lộc.

Đáng lẽ hắn đã có thể trải qua cuộc sống vô cùng tốt.

Tuy nhiên, trong một lần tiếp xúc với một nữ du khách, hắn đã phải lòng đối phương, mê muội ngoại hình của đối phương.

Và nữ du khách lại đến du lịch một mình.

Vì vậy, Lục Lương đã nảy sinh ý đồ không tốt.

Khi đối phương chuẩn bị rời đi, hắn dẫn đối phương vào một căn phòng và làm chuyện bất chính...

Sau khi sự việc xảy ra, vì quá sợ hãi trước lời mắng mỏ và uy hiếp của nữ du khách, hắn đã giết đối phương.

Rồi sau đó, hắn băm nát thi thể của đối phương, cho vào nồi áp suất nấu nhừ, trộn cùng rêu và đút cho tuần lộc ăn.

Sau này, cảnh sát cũng hoài nghi hắn.

Nhưng vì không tìm được manh mối nào nên bỏ qua.

Sau sự việc đó, Lục Lương luôn gặp ác mộng mỗi khi trời tối.

Hắn mơ thấy bản thân biến thành một con tuần lộc, ăn thịt nữ du khách.

Con tuần lộc trong giấc mơ không ngừng dầy vò và gặm nhấm lý trí của hắn.

Cuối cùng, hắn phát điên.

Hắn định dùng dao giết chết tất cả những con tuần lộc mình nuôi, nhưng cuối cùng lại bị những con tuần lộc giết mình đá chết.

Đây là cuộc đời của Lục Lương.

Khi hắn quyết định tấn công nữ du khách, hắn đã không còn là một con người nữa, hắn đã trở thành một con ác thú.

Vì vậy, sau khi hắn sống lại, đầu hươu bắt đầu đi cùng hắn.

Chương 374: Hiểu lầm

Tô Bạch chậm chậm mở mắt, hơi cau mày.

Vừa rồi, anh đã đọc toàn bộ ký ức của Quỷ Đầu Hươu.

Và trong trí nhớ của hắn, Tô Bạch cũng nhìn thấy kim chủ.

Tuy nhiên, Tô Bạch lại nhận ra, kim chủ này có chút khác biệt.

Mặc dù hắn chưa từng nhìn thấy kim chủ trong thực tế.

Nhưng hắn đã thấy được diện mạo của kim chủ qua ký ức của rất nhiều người sống lại.

Tên của kim chủ là Khâu Kỳ Sơn, giống như hắn, kim chủ là người của thành phố Tây Giang.

Đối phương khoảng năm mươi sáu mươi tuổi, thân hình hơi mập.

Nhưng mà, trong trí nhớ của Quỷ Đầu Hươu mà Tô Bạch vừa mới xem, hắn lại phát hiện ra kim chủ không có dáng vẻ của một người đàn ông trung niên.

Mặc dù đối phương đeo mặt nạ, hưng thân hình và hành vi của hắn đều thể hiện rằng hắn khá trẻ tuổi.

Hai kẻ này không tương xứng.

“Chẳng lẽ kim chủ đã đầu thai?” Tô Bạch lẩm bẩm.

Nếu đúng như vậy thì mọi chuyện rắc rối rồi.

Sau khi đối phương chuyển sang kiếp khác, không lâu nữa, hắn sẽ lấy lại sức mạnh cấp Giao.

Đến lúc đó, Đồ Long Bộ và Ảnh Tử có thể sẽ sụp đổ.

Hơn nữa, kim chủ sau khi chuyển sang kiếp khác nhất định sẽ che dấu bản thân.

Trong tương lai, việc tìm ra sơ hở của đối phương chắc chắn sẽ khó hơn.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch đã muốn lập tức truyền tin tức này cho Quán Gia.

Nhưng ngay sau đó, hắn đã bình tĩnh lại.

Điều quan trọng nhất bây giờ không phải là chuyện này, mà là trong trí nhớ của Quỷ Đầu Hươu, có hai người sống lại cấp Giao đã tiến vào cấm địa số 56.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch cảm thấy da đầu có chút tê dại.

Đó là hai người sống lại cấp Giao, giết hắn có khi còn đơn giản hơn là bóp chết một con kiến.

Ngay cả khi hắn có được sự bảo hộ của người sống lại cấp Giao, hắn cũng rất khó sống sót.

“Người sống lại cấp Giao...” Tô Bạch khẽ lẩm bẩm, trong lòng thở dài.

Thực lực của hắn vẫn còn quá yếu.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch cảm nhận một chút năm viên linh kim trong không gian linh tính, trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Những linh kim này sẽ có ích rất nhiều khi trở thành cấp Giao trong tương lai.

Hắn cảm thấy, có những linh kim này, sau này muốn đột phá cấp Giao sẽ không khó khăn.

Tiếp đó, Tô Bạch bước đến bên cạnh hai thành viên Đồ Long Bộ, đưa bọn họ vào trong nếp gấp không gian.

Đặt trong không gian đó, hai xác chết sẽ không bị thú dữ ăn thịt.

Dẫu sao, người bùn đều đã bị giết hết.

Tương tự, Tô Bạch để lại lời nhắc nhở người bên trong.

Với thực lực của đội ngũ Đồ Long Bộ này, hoàn toàn không thể đối đầu với người sống lại cấp Giao.

Hắn phải nhắc bọn họ mới được.

“Lý Tàng, người giúp ta một việc.” Làm xong việc này, Tô Bạch đưa điện thoại di động của mình cho Lý Tàng, nói:

“Người chuyển thông tin cho Quản Gia giúp ta, nói với hắn kim chủ còn sống, và trong cấm địa số 56 có hai người sống lại cấp Giao.”

Lý Tàng sửng sò khi nghe những lời này, có chút không rõ ràng, nhưng vẫn làm theo.

Sau khi thông tin được gửi đi.

Điện thoại im lặng một lúc, rồi một giọng nói khàn khàn trầm thấp vang lên qua điện thoại.

“Người là ai?”

Nghe vậy, con người của Lý Tàng co lại, thân thể run lên không kiểm soát được.

Ngay vừa rồi, nhận thức của hắn với mạng lưới internet bị nén vô hạn.

Giống như là một cây bông gặp một máy ép thủy lực.

Trước đó, Lý Tàng còn cảm thấy bản thân là thần trong thế giới internet, trên hệ thống mạng, hắn gần như toàn năng.

Nhưng, ngay khoảnh khắc này, hắn lại cảm thấy không có sức.

Bây giờ hắn cảm thấy bản thân như biến thành một người bình thường.

Thậm chí, Lý Tàng cảm thấy rằng một đôi mắt đã xuất hiện trên internet.

Đôi mắt ấy lạnh lùng, không một chút cảm xúc.

Một luồng năng lượng mạnh mẽ tràn qua ý thức của hắn.

Dưới sức uy hiếp kinh khủng, Lý Tàng cảm thấy trong một giây tiếp theo, hắn sẽ bị xóa sổ trên mạng.

Và, loại xóa bỏ này có thể lan đến trong hiện thực.

Thực sự giết chết hắn!

Tô Bạch đứng cạnh nghe thấy giọng nói bên trong điện thoại đã cảm thấy không ổn.

Hắn không ngờ gọi điện thoại cho Quản Gia lại có sự huyền diệu này.

Quản Gia vậy mà lại có thể sử dụng điện thoại di động để cảm nhận được trạng thái của mọi người!

Tô Bạch lập tức giật lấy điện thoại từ tay Lý Tàng.

Hắn nói: “Ta là Tô Bạch.”

Nghe thấy giọng nói của hắn, bầu không khí ớn lạnh mới biến mất.

“Vậy âm thanh vừa rồi là của ai?” Giọng của Quản Gia truyền đến qua điện thoại.

Lúc này, giọng nói của hắn đã dịu đi nhiều.

“Là người ta định dẫn vào Ảnh Tử.” Tô Bạch hơi ngừng lại, nói.

Nghe hắn nói thế, Quản Gia im lặng một chút rồi nói: “Tô Bạch, người mới gia nhập Ảnh Tử chưa lâu. Vẫn chưa hiểu một số chuyện. Ảnh Tử chúng ta có yêu cầu rất nghiêm khắc đối với các thành viên. Hơn nữa, nếu người định kéo ai vào Ảnh Tử thì phải nói với ta trước.”

Tô Bạch im lặng.

Đây đúng là vấn đề của hắn.

Nếu không phải hắn không nói trước, thì cũng sẽ không xảy ra chuyện hiểu nhầm thế này.

“Chuyện này ta đã biết.” Tô Bạch nói: “Trước mắt, ta vẫn đang đánh giá hắn, xác nhận xem hắn có thể gia nhập Ảnh Tử hay không.”

“Hắn có thể áp chế lệ khí không?” Quản Gia đột nhiên hỏi.

Tô Bạch dừng một chút nói: “Không thể, nhưng ta có thể giúp hắn.”

“Vậy thì hắn đã từng giết ai chưa?” Quản Gia hỏi lần nữa.

“Chưa.” Tô Bạch lắc đầu.

Trước đây, ngay cả khi gặp phải những kẻ săn đầu người, Lý Tàng cũng chỉ đánh đối phương đến tàn phế.

Người giết người là hắn.

“Sau đó người gửi thông tin của hắn cho ta, ra sẽ thiết lập một hồ sơ đặc biệt cho hắn, bắt đầu từ bây giờ tiến hành phân tích tính cách của hắn. Trước mắt các tri thức về dược tề học người dạy hắn tạm thời ngừng lại, đợi đến khi gia nhập vào Ảnh Tử thì dạy hắn sau.”

Nói đến đây, Quản Gia ngừng lại một chút rồi nói thêm: “Còn về loại chuyện như áp chế lệ khí, người có thể đến tìm lão Miêu.”

“Được.” Tô Bạch đáp.

“Ngoài ra, chuyện về kim chủ người nhắc đến, ở chỗ ta cũng có một hồ sơ đặc biệt, kể từ sau khi kim chủ chết, Tập đoàn Kim Nhai cũng đã giải tán. Đến nay vẫn chưa phát hiện ra sự tồn tại của kim chủ.”

“Nhưng chỗ người đã có tin tức của hắn, vậy thì không loại trừ khả năng hắn vẫn còn sống. Chỗ ta sẽ cố gắng tìm được hắn.” Quản Gia tiếp tục nói.

“Được.”

“Đúng rồi, người sống lại cấp Giao hiện đang ở gần người đã được chuyển đi, hắn sẽ chặn công kích của hai người sống lại cấp Giao cho người.”

Nghe vậy, biểu cảm của Tô Bạch hơi ngừng lại, sau đó trả lời: “Được.”

“Được, vậy chúng ta nói đến đây thôi.” Quản Gia nói, rồi lại nói thêm: “Hi vọng hắn có thể vượt qua khảo hạch.”

Nói xong thì cúp máy.

“Phù...” Khoảnh khắc cuộc gọi kết thúc, Lý Tàng ngồi phịch trên mặt đất, thở hổn hển.

Ngay lúc này, hắn vừa có cảm giác như đang đi dạo trước cổng địa ngục.

“Xin lỗi, ta cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy.” Tô Bạch bước lên trước, vươn tay kéo Lý Tàng lên.

“Không sao.” Lý Tàng lắc đầu, sau đó nói: “Đúng rồi, điều gì sẽ xảy ra nếu ta không thể thông qua khảo hạch?”

“Chuyện khảo hạch người không cần quan tâm, chỉ cần người nỗ lực không chế được tính cách hiện giờ, vượt qua sẽ không thành vấn đề.” Tô Bạch lắc đầu.

Thực ra, hắn vô cùng ghét cái thứ gọi là khảo hạch này.

Hắn vẫn còn nhớ rõ những gì lão Miêu đã dùng ảo ảnh thực hiện trên xe buýt hồi đó.

Đối với hắn, hắn cảm thấy nhân phẩm của Lý Tàng vượt qua kiểm tra là được.

Trên thực tế, việc khảo hạch cũng để xác nhận việc này.

Tất nhiên, nếu Lý Tàng thực hiện một số chuyện ác độc trong tương lai.

Tô Bạch cũng sẽ giết đối phương.

Đây cũng là nguyên nhân hắn dám dạy dượt tề cho Lý Tàng.

Nghe đến đây, Lý Tàng hơi im lặng.

“Được rồi, chúng ta sắp phải đi rồi.” Tô Bạch vô nhẹ bả vai Lý Tàng: “Thật ra không phải bạn này không có thu hoạch gì, ít nhất chúng ta biết có người có thể giải quyết vấn đề lệ khí của người.”

“Được.” Lý Tàng gật đầu.

Tiếp theo, Tô Bạch để Lý Tàng và Dư Linh đi đến thế giới khác, còn hắn thì nhanh chóng di chuyển đến rìa cấm địa.

Hiện giờ hắn đã lấy được mục đích của mình, không cần thiết phải ở đây nữa.

Hơn nữa, Tô Bạch hiện đang muốn nhanh chóng tìm được chuyên gia về khế văn, phiên dịch những gì viết trên bia đá.

Nếu không thể dịch được những chữ trên bia đá, hắn không dám tùy ý sử dụng linh kim.

Chương 375: Câu hỏi của người đánh cá

Trong cấm địa số 56, sương mù giăng kín, đưa tay ra không nhìn thấy năm ngón.

Trong khu rừng, có một người mặc áo choàng xám đang đi chậm rãi.

Trong cấm địa ngập tràn các loại nguy hiểm.

Và càng vào sâu trong cấm địa càng nguy hiểm.

Tuy nhiên, người đàn ông mặc áo choàng màu xám đang đi ở đây lại bước đi như đi chơi trong sân nhà, có vẻ phi thường nhàn nhã.

“Hiện giờ ta đã tiến đến vị trí trung tâm của cấm địa số 56, người đã xác nhận tin tức ở đó chưa?” Người mặc áo choàng xám đang nói chuyện như tự làm bầm.

“Đã xác nhận, có hai người sống lại cấp Giao, một người là Phiên Giang Long, xếp hạng 56 trong bảng đỏ và người còn lại là Thăng Hề, xếp hạng 24 trong bảng đỏ.” Một giọng nói vang lên trong tai nghe của người đàn ông mặc áo choàng xám.

“Ừ.” Người mặc áo choàng xám trả lời, rồi sau đó nói: “Đúng rồi, ban nãy ta bám theo Tô Bạch, phát hiện hắn đã tiến vào linh giới của thần bùn, ta đoán hắn đã có được linh kim.”

Nghe những gì hắn nói, giọng nói trong tai nghe dừng lại một chút, sau đó nói: “Linh kim ở trong tay hắn không sao, hắn cũng sẽ không dùng linh kim để tạo ra người sống lại.”

“Được.” Người đàn ông mặc áo choàng xám đáp lại.

Sau đó hắn hỏi: “Nhiệm vụ có bắt đầu bây giờ không?”

Hắn đến đây, ngoài việc bảo vệ Tô Bạch ra thì thật ra hắn còn nhận những nhiệm vụ khác.

“Ừ.” Đối phương đáp lời.

Sau đó, từng bóng dáng xuất hiện bên cạnh người đàn ông mặc áo choàng xám.

Những bóng dáng này đều mặc áo choàng xám giống như người mặc áo choàng xám.

Thoạt nhìn, những người mặc áo choàng xám này coi là một người.

Tuy nhiên, những người mặc áo choàng xám này có khí chất không giống nhau.

Nhưng không có ngoại lệ, khí tức trên thân thể bọn họ đều mang theo sự đè ép.

Nếu Tô Bạch ở đây, hẳn có thể dễ dàng cảm nhận được khí tức của thần đạo từ trong đó.

Mỗi một người ở đây đều là Giao.

...

Một phía khác, Tô Bạch đã đi đến rìa cấm địa số 56.

Bản thân tốc độ của hắn đã nhanh, cộng thêm sự gia trì của rút ngắn khoảng cách thì tốc độ của hắn thậm chí còn nhanh hơn.

Phải mất đến bảy tám ngày để đi vào, nhưng đi ra thì chỉ cần một ngày.

Khi hắn chạy đến vị trí trạm kiểm soát, trời đã hửng sáng.

Tại đây, Tô Bạch lại bắt chuyện với người đánh cá đã truyền tin cho mình lúc trước, bắt đầu đợi thuyền ở đây.

Vì việc chở người quay về mang lại lợi nhuận rất cao, một số người đánh cá thực sự đến đây khi bọn họ rảnh rỗi.

Bằng cách đó, bọn họ có thể kiếm thêm được một khoản tiền.

Về việc Lý Tàng có quay lại hay không, cảnh sát ở đây không hỏi.

Chuyện có người chết trong cấm địa là chuyện vô cùng bình thường.

Ngay cả những cảnh sát nhiệt huyết đến đâu, chứng kiến nhiều cái chết ở đây thì trong lòng cũng sẽ chết lặng.

Lúc này, Tô Bạch đang ngồi trong một căn phòng trống.

Căn phòng có một cái giường và một cái bàn gỗ.

Ngoài ra còn có một số đồ dùng gia đình.

Đây là ngôi nhà mà trạm kiểm soát này bố trí cho mọi người.

Tô Bạch trầm ngâm quan sát khu vực cấm địa.

Lúc trước khi nói chuyện với Quản Gia, hắn đã cảm thấy có chuyện gì đó không ổn.

Lần này, dường như Ảnh Tử muốn tiến hành một động tác lớn.

Và đây cũng là lý do khiến hắn muốn nhanh chóng rời khỏi đó.

Trong ký ức của rất nhiều người sống lại, hắn đã từng nhìn thấy cảnh người sống lại cấp Giao ra tay.

Điều này khiến hắn có nhận thức sâu sắc về cấp Giao.

Đừng thấy cái tên cấp Giao và gần cấp Giao không khác nhau nhiều, nhưng thực lực giữa bọn họ khác nhau khác nhau một trời một vực.

Cấp Giao, nếu ở thời cổ đại, có thể nói là lục địa thần tiên.

Dur âm trong các trận chiến của cấp Giao có thể trực tiếp bóp nghẹt gần cấp Giao một cách dễ dàng.

“Người anh em, thuyền đến rồi.” Đúng lúc này, một giọng nói từ bên ngoài truyền đến.

“Được, ta đến đây.” Tô Bạch trả lời, lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Hiện giờ hắn muốn rời khỏi nơi này.

Bất cứ điều gì xảy ra ở đây cũng không có liên quan gì đến hắn.

Bây giờ, điều quan trọng nhất là tìm ra con đường tu đạo thuộc về mình để đột phá cấp Giao.

Hắn có linh cảm, linh kim này sẽ đóng một vai trò rất quan trọng trong việc đột phá của hắn.

Không mất quá nhiều thời gian, Tô Bạch đã đến bên tàu.

Có một con thuyền nhỏ neo trước bến tàu, trên thuyền có một người đánh cá đội nón lá.

“Một lần hai vạn đồng, trả trước trước, nếu không có tiền thì có thể trả bằng được liệu.” Gã người đánh cá ra giá.

“Được.” Tô Bạch đồng ý, sau đó từ trong túi móc ra một được liệu đưa qua: “Giá thị trường của loại được liệu này là ba vạn.”

“Ừ.” người đánh cá nhận được liệu, cẩn thận kiểm tra rồi cất kỹ, vung tay ra hiệu cho Tô Bạch thuyền.

Tiếp đó Tô Bạch lên thuyền, cùng với tiếng máy gầm rú, chiếc thuyền nhanh chóng rời khỏi cảng địa số 56.

Cuộc hành trình quay về có chút nhàm chán.

Tô Bạch ngồi trên thuyền nhìn người đánh cá, chậm rãi nhúm mày.

Ngay lúc này, hắn đột nhiên phát hiện ra một chuyện.

Vì đội mũ rom nên từ đầu đến cuối người đánh cá không hề lộ mặt ra ngoài.

Điều này là rất bất thường.

Không lẽ người này sợ bản thân nhận ra đối phương?

Trong lòng Tô Bạch cảnh giác, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh.

Bây giờ hắn đang ngồi trên thuyền, và thuyền đã đi được hơn mười phút rồi.

Dưới thuyền này có vô số những con cá biển dị dài hơn mười mét, nếu hắn xảy ra xung đột với đối phương, dẫn đến lật thuyền thì rắc rối lắm.

Không chết thì hắn cũng sẽ bị lột một tầng da.

Nếu thế, tốt hơn hết nên đợi đối phương đưa mình vào bờ rồi tìm hiểu mọi chuyện sau.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

“Anh bạn nhỏ là người ở đâu?” Một giờ sau, người đánh cá đột ngột hỏi.

Nghe vậy, trong lòng Tô Bạch khẽ thất lại nói: “Ta là người tỉnh Tây Vũ.”

“Tỉnh Tây Vũ à.” người đánh cá nở một nụ cười: “Đó là vùng đất tốt, người có biết trước đây có một xí nghiệp lớn ở thành

phố Tây Giang, tỉnh Tây Vũ không?”

Nghe câu hỏi của hắn, cơ bắp Tô Bạch đột nhiên căng cứng.

Chỉ có vài xí nghiệp nổi danh ở thành phố Tây Giang.

Và trong đó, kim chủ Khâu Kỳ Sơn là một trong số đó.

Bây giờ, trong khoảng thời gian đặc biệt này, khi ai đó nhắc đến các xí nghiệp ở thành phố Tây Giang, hắn không thể không suy nghĩ nhiều.

“Không quá rõ ràng, ta không hiểu những chuyện này lắm.” Tô Bạch lắc đầu, giữa hai ngón tay âm thầm cầm Lưỡng Giới Châu, sẵn sàng đi đến một thế giới khác bất cứ lúc nào.

Trong cảm giác hiện giờ của hắn, trên người đối phương hoàn toàn không nhận thấy được dấu hiệu nguy hiểm nào.

Nhưng chính điều đó càng khiến hắn cảnh giác hơn.

Bởi vì, trước đó hắn đã từng có cảm giác này.

Đó là khi gặp phải người sống lại vô cùng mạnh.

Tuy rằng xác suất rất thấp, nhưng Tô Bạch cũng không dám đánh cược.

Vì một khi đã thua cược, thì đó là chết.

“Ồ, đó là chuyện bình thường.” Người đánh cá gật đầu, sau đó cũng im lặng không nói nữa.

Sau đó, hắn tiếp tục điều khiển chân vịt phía sau thuyền.

Câu hỏi vừa rồi dường như chỉ là một câu hỏi tùy tiện.

Thấy vậy, Tô Bạch thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó, dựa vào giọng nói, hắn bắt đầu tìm kiếm người có đặc điểm tương đồng với đối phương.

Nhưng, điều khiến Tô Bạch hơi thất vọng là không hề tìm được người có giọng nói giống giọng của đối phương.

Người này, có lẽ hắn không biết.

“Người này, chẳng lẽ là kim chủ?” Trong lòng Tô Bạch nảy ra suy đoán.

Trong khoảng thời gian này, tại nơi này, chưa chắc đã không phải là kim chủ đã chuyển sang kiếp khác đó.

“Ta hỏi ngươi một chút, ếu có một người từng có thể cứu vợ ngươi, nhưng hấn không cứu, ngươi có oán hận hấn không?”
Ngay đúng lúc đó, người đánh cá đột nhiên hỏi lại.

Chương 376: Mưu kế

Nghe câu hỏi của người đánh cá, Tô Bạch có chút bối rối.

Hắn không hiểu tại sao người đàn ông này lại nói điều này với mình.

Không lẽ đối đối phương có liên quan gì đến mình sao?

Tô Bạch nhớ lại một hồi, nhưng không tìm thấy ký ức phù hợp.

Đây là người sống lại cấp Giao đầu tiên mà hắn gặp được.

Hắn không thể có sự giao thoa gì với đối phương.

“Nếu là ta, ta sẽ hận.” Tô Bạch nhìn người đánh cá: “Dẫu sao người chết đi cũng là thân nhân của mình, trong lòng sinh ra sự oán trách là điều không thể tránh khỏi.”

“Ồ, là như thế à?” Người đánh cá hỏi.

“Ừ.” Tô Bạch gật đầu, sau đó lại nói: “Nhưng theo quan điểm đạo đức chính thống, nếu như đối phương không thể cứu được, hoặc vì những lý do khác mà không thể cứu người. Vậy thì người không cần phải oán hận đối phương, dù sao thì đây không phải là cái kết mà đối phương mong muốn.”

Lúc này, hắn đang nhớ lại chuyện trước đây khi mình gặp Cao Tường cứu Ninh Huyền, hắn cũng không cứu được một người phụ nữ.

Khi đó, Tô Bạch đã tận mắt chứng kiến cảnh chồng người kia suy sụp.

Thậm chí sau đó, hắn thường thấy người đàn ông trung niên nằm gục trên đường phố trong chợ số 76, mặc kệ bụi bẩn dưới đất, trong lòng chỉ có suy nghĩ về cái chết.

Có đôi khi hắn sẽ nghĩ, nếu lúc ấy mình cứu được hai người cùng một lúc thì tốt.

Tuy nhiên, mặc dù những gì xảy ra với người đàn ông trung niên rất giống với những gì kim chủ này nói, nhưng Tô Bạch

không nghĩ người đàn ông trung niên đó lại là kim chủ trước mắt.

Suy cho cùng, người này là người này, người đó là người đó.

Một người là người sống lại cấp Giao, một kẻ là người bình thường.

Và hai người họ không tương đồng với nhau về hình thể và giọng nói.

Hoàn toàn không liên quan gì đến nhau.

“Là thế ư.” Người đánh cá nghe câu này, không khỏi ngừng lại một chút, gật đầu: “Phân tích của người rất có lý, cảm tình của mỗi người cùng sự tình thực tế là hai chuyện khác nhau. Phải tách riêng hai chuyện này.”

Nói đến đây, giọng nói của hắn có chút ý cười: “Ta thấy người có chút căng thẳng, người sợ ta lắm à?”

“Ừ.” Tô Bạch trả lời.

Trước mặt người thông minh, không cần thiết phải giả ngu.

Nếu không, đó là người đang coi đối phương như kẻ ngu.

“Người cảm thấy, cái thứ như người sống lại có nên tồn tại không?” Nghe vậy, người đánh cá mỉm cười và hỏi.

Nghe vậy, lông mày Tô Bạch cau lại.

Nếu căn cứ theo suy nghĩ của hắn, người sống lại hiển nhiên là không nên tồn tại.

Mặc dù vì năng lực đặc thù của bản thân mà hắn có được sức mạnh, tiền bạc và địa vị.

Tuy nhiên, nếu Tô Bạch được lựa chọn, hắn hy vọng bản thân và cha mẹ được sống an toàn hơn.

Nếu như không có người sống lại, thì cái chết của cha mẹ hắn sẽ không xảy đến.

Tuy rằng, nếu không có người sống lại, có thể hắn sẽ không tồn tại.

Nhưng đối với hắn, thà rằng cha mẹ mình còn sống vẫn hơn.

Đó là hai người quan trọng nhất trong cuộc đời hắn.

“Người đang lưỡng lự gì vậy?” Người đánh cá quay đầu lại, đối mặt với Tô Bạch.

Tô Bạch nhìn đối phương, nhưng vẫn không thấy được gương mặt hẳn.

Hắn suy nghĩ một lúc rồi nói: “Sẽ tốt hơn nếu trên thế giới này không có người sống lại.”

Người đánh cá phía trước đột nhiên cười nói: “Nhưng địa vị, tiền bạc, quyền lực hiện giờ của người đều có được do thế giới có người sống lại. Đến lúc đó, cho dù không có những thứ này, người vẫn bằng lòng sao?”

“Sẵn lòng.” Tô Bạch gật đầu.

Vừa lúc này hắn đã suy nghĩ cẩn thận về chuyện này.

“Người rất thú vị, ta có thể thấy trong câu trả lời của người không có yếu tố đạo đức giả.” Người đánh cá ngẩng đầu lên, để lộ khuôn mặt.

Tô Bạch nhìn khuôn mặt mảnh khảnh của đối phương, nhưng không để ý đã thấy đối phương ở đâu.

“Khi một người đưa ra quyết định thì bọn họ sẽ luôn đi từ lập trường của bản thân, nếu một người bị bóc lột thuộc hạ tầng trở thành kẻ đi bóc lột, suy nghĩ của bọn họ bắt đầu thay đổi. Bọn họ sẽ không nhớ đến cái được gọi là quyền con người, cũng không cho rằng bóc lột là sai trái. Trên thế giới này, không phải những gì người khác đang thực hiện thì đều đúng.” Người đánh cá nói: “Về điểm này, Ảnh Tử đã làm rất tốt. Bọn họ biết cái gì là đúng, cái gì là sai, hơn nữa còn đi ngược dòng chiều hướng chung. Ngay cả khi bọn họ phản bội giai cấp vốn có của bọn họ.”

“Người là ai?” Tô Bạch cau mày, nhìn người đánh cá trước mặt.

Trước đó hắn còn cho rằng người này là kim chủ, nhưng hiện giờ lại cảm thấy mình đã đoán sai.

Nếu là kim chủ, đối phương nhất định sẽ không nói ra những lời như vậy.

Dẫu sao, kim chủ là kẻ đã giết hại cha mẹ của mình như Vương Húc thì sao có thể quan tâm đến tính mạng của những người

bình thường.

“Ta là ai không quan trọng.” Người đánh cá tiếp tục điều khiển hướng thuyền, về mặt bình thản và không có chút lẩn tránh.

“Người là Ảnh Tử?” Tô Bạch híp mắt.

“Không phải.” Người câu cá lắc đầu: “Lý niệm của Ảnh Tử rất tốt, nhưng vào thời điểm đó nó không hợp với ta. Mặc dù ta biết những đạo lý lớn đó, nhưng lại không thể thực hiện được những chuyện giống như các người đã làm. Đối với ta, sự sống và cái chết của những người bình thường thực ra không liên quan. Ngay cả tính mạng của người hay tính mạng của ta đều không quan trọng.”

Tô Bạch cảm thấy ớn lạnh trong lòng khi nghe đối phương nói.

Khi đối phương lên tiếng, trước sau như một không sóng, giống như một cái máy không có cảm xúc, không thấy được chút tình cảm nào.

“Vậy đối với người cái gì là quan trọng?” Tô Bạch nhíu mày thật chặt, nhìn chăm chăm đối phương.

“Giết tất cả những người sống lại.” Trên gương mặt không chút biểu cảm của người đánh cá, khóe miệng vẽ nên một vòng cung, trông có chút kỳ quái.

Nghe đối phương nói như vậy, Tô Bạch có chút sững sờ, điều này có gì khác với lý niệm của Ảnh Tử?

Không đúng!

Tô Bạch lập tức tỉnh táo.

Đối phương nói giết tất cả những người sống lại, trong đó bao gồm cả Ảnh Tử.

Người đàn ông này muốn giết tất cả người sống lại!

“Hiện giờ Ảnh Tử đã bắt đầu dọn dẹp người sống lại trong cấm địa số 56 đúng không?” Người đánh cá đột ngột hỏi.

Nghe vậy, Tô Bạch hơi sững sốt.

Chuyện này hẳn có chưa từng kể với ai.

Và nội bộ Ảnh Tử lại càng không thể để lộ chuyện này.

Vậy đối phương biết được tin tức này từ đâu?

Lúc này, trong đầu Tô Bạch, từng dấu vết nhỏ nhất khi bản thân đi vào cấm địa Vân Gian hiện lên, trong lòng chợt thất lại.

Hắn chợt hiểu đối phương có được thông tin từ đâu.

Khi bước ra khỏi cấm địa, hắn đã cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Ảnh Tử dường như đã chuẩn bị cho hành động này trong một thời gian khá lâu.

Điều này cũng đồng nghĩa với việc, Ảnh Tử có khả năng đã nhận được tin có người sống lại cấp Giao tiến vào cấm địa số 56 từ trước.

Tô Bạch nhìn người đánh cá, nụ cười bên khóe miệng đối phương đã bằng phẳng trở lại.

Nếu, những gì đối phương nói vừa rồi thực sự là suy nghĩ bên trong hắn.

Vậy đối phương rất có thể là người đã tung tin tức ra.

Đây cũng là lý do tại sao đối phương biết Ảnh Tử đang dọn dẹp người sống lại!

Đối phương muốn Ảnh Tử và người sống lại cấp Giao bên trong chém giết lẫn nhau!

“Người là người rất thông minh.” Người đánh cá chú ý tới vẻ mặt của Tô Bạch, cười nói: “Thật không ngờ, ta chỉ lộ ra một chút tin tức, người đã đoán được toàn bộ chân tướng sự việc. Không sai, tin tức do ta thả ra, ta muốn tất cả bọn họ đều phải chết!”

Nói đến cuối cùng, giọng nói của hắn trở nên vô cùng lạnh lùng, một luồng sát ý bao trùm toàn bộ vùng biển, bầy cá dưới biển điên cuồng tản ra xung quanh.

Và bởi vì kích thích của những con cá này quá khổng lồ, nước ở khu vực này dâng cao, và những con sóng lớn vỗ mạnh vào con thuyền.

Con thuyền lắc lư trong con sóng, tràn ngập nguy cơ.

Vào lúc này, Tô Bạch cảm thấy có một con dao mổ quét qua làn da của mình.

Sức phòng ngự của người sống lại cấp Mãng như hấn cũng không mang đến bất kỳ cảm giác an toàn nào.

Tô Bạch siết chặt Lưỡng Giới Châu trong tay hơn, sẵn sàng đi đến thế giới khác bất cứ lúc nào.

“Hãy nói với Ảnh Tử, đây là lần hợp tác đầu tiên giữa ta và bọn họ.” Người đánh cá dường như cũng nhận thấy sự bất thường xung quanh, thu hồi thu hồi, hấn nói: “Sau này chúng ta sẽ còn cơ hội hợp tác.”

Nói xong, hấn đứng dậy, nhẹ nhàng nhảy lên, bay lên không trung rồi biến mất.

Cùng với sự biến mất của hấn, ngọn sóng xung quanh cũng dần lắng lại.

Chương 377: Khế văn

Đối phương rời đi, nhưng tâm trạng của Tô Bạch vẫn chưa bình tĩnh lại.

Lần này gặp được một kẻ hư hư thực thực là kim chủ, nghe những lời điên rồ của đối phương, hẳn không biết chuyện này là tốt hay là xấu.

Đối phương muốn giết người sống lại, đó là một điều tốt.

Bởi vì bản thân Tô Bạch cũng không có ấn tượng tốt về người sống lại.

Nhưng với loại tính cách đó của đối phương, khi giết một người sống lại, liệu hẳn có quan tâm đến tính mạng của những người bình thường?

Nên biết, Đồ Long Bộ đều cố gắng giết người sống lại trong trường hợp không ảnh hưởng quá nhiều đến cuộc sống của người bình thường.

Bọn họ quan tâm đến tính mạng của người bình thường.

Bởi vì đời trước bọn họ phần lớn đều là cảnh sát hoặc bộ đội.

Bọn họ đến từ chính những người bình thường.

“Phù...” Tô Bạch lắc đầu, không nghĩ đến những chuyện này nữa.

Bây giờ, hẳn không cần phải nghĩ về những điều đó.

Với thực lực hiện giờ, nghĩ những chuyện này chỉ gây thêm phiền toái cho bản thân.

Sau đó, Tô Bạch đi về phía đuôi tàu, bắt đầu điều khiển thuyền đi về huyện Bình Nguyên.

Dọc đường vô cùng tĩnh lặng, đến xế chiều, hẳn đã đến huyện Bình Nguyên.

Sau khi đến đây, chuyện đầu tiên Tô Bạch làm là tìm nhà dân xin ngủ lại, sau đó gọi Lý Tàng và Dư Linh từ thế giới khác về.

“Người tra giúp ta, những ai có nghiên cứu về khế văn.” Sau khi Lý Tàng đi ra, Tô Bạch lập tức nói.

Hiện giờ hần vô cùng muốn tìm người phân tích nội dung của hàng chữ đó.

Điều này rất quan trọng đối với chuyện tương lai hần có thể sử dụng được linh kim hay không.

“Được.” Lý Tàng cũng thấy được sự gấp gáp của Tô Bạch, hần lấy điện thoại di động ra, bắt đầu tìm kiếm.

“Hiện giờ, trong Liên Bang có ba người có kiến thức sâu sắc nhất về khế văn. Trong đó, người nghiên cứu khế văn dài nhất là Tư Mã Khải, 71 tuổi, đã nghiên cứu khế văn bốn mươi năm mươi năm, bây giờ đang đảm nhiệm vị trí giáo sư Trường đại học triết học tại thủ đô, có điều cách đây một khoảng thời gian, hần đã đến Học viện Khải Đức của ngoại Liên Bang trao đổi học thuật.”

“Hai người khác, một người tên Vương Tuyết Viện, 67 tuổi, trước mắt đang làm giáo sư Khoa Văn học tại Trường đại học Nam Tĩnh, nàng từng nhiều lần công bố luận văn về khế văn, và xuất hiện trên nhiều tạp chí văn học, nhưng trước đó không lâu nàng cũng đã đến Học viện Khải Đức.” Lý Tàng rủ rủ nói ra những thứ mình điều tra được.

Nghe thấy những gì hần nói, chân mày Tô Bạch từ từ cau lại.

Hai người có thành tựu sâu nhất về khế văn lại cùng đến Học viện Khải Đức, điều này khiến hần cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Chẳng lẽ đã có rất nhiều người chú ý đến loại chữ khắc trên bia đá đó thế sao?

“Vậy người còn lại thì sao? Hần cũng đến Học viện Khải Đức?” Tô Bạch hỏi.

Hần đã nghe đối phương nói là có ba người.

“Không.” Lý Tàng lắc đầu, sau đó do dự nói: “Nhưng, người thứ ba này so với hai người đầu tiên có chút khác biệt.”

“Khác?” Tô Bạch có chút thắc mắc.

“Ừ.” Lý Tàng gật đầu: “Hai người đầu tiên có danh tiếng lớn trong giới về khế văn. Nhưng người thứ ba này thì khác. Danh tiếng của hắn trong giới văn luôn bình thường, không quá nổi bật.”

“Là vì trình độ khế văn của hắn không tốt sao?” Tô Bạch hơi cau mày.

Nếu đúng như vậy, có thể hắn sẽ phải đến ngoại Liên Bang một chuyến.

“Không.” Biểu cảm của Lý Tàng có chút nghiêm túc, nói: “Kỳ thật trong ba người, hắn là người có trình độ khế văn cao nhất.”

“Vậy thì tại sao hắn không nổi danh?” Nghe thế, Tô Bạch hơi khó hiểu.

“Bởi vì hắn sử dụng bút danh.” Lý Tàng nói.

Nghe vậy, Tô Bạch đã cảm thấy có chút mùi vị khác thường.

Hiện giờ, người làm học thuật mấy ai còn dùng bút danh?

“Bút danh của hắn là gì?” Tô Bạch hỏi.

“È... Tên là bút danh.” Sắc mặt Lý Tàng có chút vi diệu.

Nghe vậy, vẻ mặt của Tô Bạch trở nên có chút kỳ quái.

Người này đúng là khác thường.

Lại còn đặt cho mình cái loại bút danh như vậy.

“Vậy người có biết địa chỉ của hắn không?” Tô Bạch hỏi.

“Biết, ta đã xác nhận nơi hắn ở dựa trên những bức ảnh chụp sinh hoạt của hắn.” Lý Tàng gật đầu: “Hiện giờ hắn đang có mặt tại thành phố Viên Minh, tỉnh Đông Hải.”

“Được, người đặt vé đi, ngày mai chúng ta lên đường.” Tô Bạch gật đầu rồi quay về phòng.

Nhìn bóng lưng Tô Bạch, gương mặt Lý Tàng có chút do dự.

Hắn không biết vừa rồi có phải là ảo giác của mình hay không, hắn cảm thấy biểu hiện của đại ca có chút vi diệu khi nghe thấy địa chỉ.

Tô Bạch đi vào phòng, nằm trên giường.

Hắn khẽ thở dài.

Hắn không ngờ rằng lần này mình sẽ đến thành phố Viên Minh.

Thành thị đó là quê hương của mẹ hắn.

Ông ngoại, bà ngoại và những người thân khác của hắn đều có mặt ở đó.

Khi trở thành một người sống lại, Tô Bạch vẫn luôn không muốn tiếp xúc với những người thân này.

Không phải hắn sợ đối phương sẽ thêm muốn thứ gì đó mình.

Mà là hắn là người sống lại, chắc chắn sẽ mang lại tai họa cho người thân.

Và sau khi Tô Bạch biết thân thế thật sự của mình, tâm trạng của hắn càng trở nên phức tạp.

Chính vì hắn mà cha mẹ hắn chưa từng liên lạc với người nhà.

Vì vậy, trong lòng hắn cảm thấy có lỗi với những người thân không cùng huyết thống này.

“Đi một chút xem sao.” Tô Bạch thầm nghĩ trong lòng.

Dù không cùng huyết thống với đối phương, nhưng vì cha mẹ nên hắn luôn coi đối phương như người thân ruột thịt.

Sau đó, Tô Bạch không nghĩ đến chuyện này nữa, nhắm mắt lại, suy nghĩ trầm đi.

Không lâu sau, hắn xuất hiện trên thần đạo.

Hiện giờ, bóng dáng trên năm thần đạo của hắn đều đã bước về phía trước một đoạn.

Trước đó, hắn giết những người bần đó, và nhận được rất nhiều điểm thuộc tính.

Những điểm thuộc tính này đã làm cho sức mạnh của hắn tiến bộ vượt bậc, đồng thời cũng cho phép hắn tiến xa hơn trong thần đạo.

Tô Bạch nhìn thần đạo đằng trước, trong lòng hiểu, chỉ cần một trong các thần đạo của hắn đạt đến vị trí 50%, vượt qua kiếp nạn, là có thể trở thành Giao.

Chỉ cần hắn tiếp tục nhận được điểm thuộc tính, chuyện trở thành cấp Giao chỉ là vấn đề thời gian.

Tuy nhiên, trong lòng Tô Bạch không có chút thoải mái nào.

Thậm chí, tâm tình của hắn còn hơi nặng nề.

Tô Bạch nhìn những thần đạo lan đến tận chân trời, trong lòng cảm thấy sợ hãi.

Khi bóng dáng của hắn bước đo trên thần đạo, hắn cũng cảm nhận được một sự sợ hãi không tên.

Và bóng dáng đi càng xa trên thần đạo thì nỗi sợ hãi đó càng mạnh.

Như thể một nguy cơ nào đó sắp ập đến với hắn.

Đây cũng là lý do tại sao Tô Bạch không muốn sử dụng phương pháp thông thường để thăng cấp lên cấp Giao.

“Linh kim thật sự có tác dụng sao?” Tô Bạch dùng tay phải vuốt ve quan tài hoàng kim trên cổ tay trái, trong lòng thì thầm.

Sau đó, hắn khẽ thở dài.

Mọi thứ, đợi đến khi giải mã được dòng chữ trên bia đá rồi tính sau.

Một đêm yên tĩnh.

Cùng lúc đó, trong cấm địa Vân Gian, những tiếng nổ âm âm rung chuyển trời đất, thần đạo hóa thành ảo ảnh dây dưa trong không trung.

“A! Hội Cộng Tâm! Các người đáng chết!” Một tiếng hét thảm thiết vang vọng cả bầu trời.

“Trên thế giới này không còn hội Cộng Tâm, hiện giờ chỉ có Ảnh Tử.” Một giọng nói bình tĩnh vang lên, mùi máu tanh nồng nặc xung quanh.

Mùi máu tươi dường như đã biến thành đao, một số dị thú ngửi thấy mùi máu tươi này phát ra tiếng rên rỉ, dồn dập chết bất đắc kỳ tử, xương thịt hóa thành máu loãng, sau đó dần cạn khô, bốc hơi bay vào trong không khí.

Sương mù trong cấm địa Vân Giang không biết đã biến thành màu máu tự bao giờ.

Màu máu này, hóa thành một sát ý quái dị bao phủ đất trời, đang bóp chết đoàn ánh sáng trên bầu trời.

Trong chốc lát, máu thịt từ trên trời rơi xuống, giống như cánh hoa, vô cùng xinh đẹp.

Chương 378: Tuyển đường mới

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Bạch cùng Lý Tàng đi đến sân bay gần nhất.

“Đại ca, thật ra thì cách đây vài ngày, sân bay này đã đóng cửa và không nhận khách nữa.” Lý Tàng, người đang ngồi ở hàng ghế sau, đột ngột nói.

Tô Bạch, người đang ngồi trước ghế lái, ngừng lại và hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì giáo hội Cứu Rỗi triệu hồi ra một thần tà ác tại thành phố Lạc Khê, những người hầu của thần này có thể bay lên trời, cao nhất có thể lên đến hơn một vạn mét. Do đó, các sân bay gần thành phố Lạc Khê đã bị dừng hoạt động.” Lý Tàng nói bằng biểu cảm nghiêm nghị.

Trong thời gian ở trong cấm địa, Tô Bạch đã kể với hần rất nhiều bí mật, vì vậy hần cũng biết được sự tồn tại của các vị thần đến từ thế giới khác và giáo hội Cứu Rỗi.

Vì kế hoạch Thiên Khuynh, rất nhiều thành thị bị đình trệ.

Hiện giờ, trên mạng, nhiều thứ không thể che giấu được nữa, thông tin về giáo hội Cứu Rỗi và người sống lại thỉnh thoảng lại xuất hiện.

Xuất phát từ tò mò, Lý Tàng cũng đã thu thập rất nhiều thông tin giáo hội Cứu Rỗi.

Sau khi xem xét những thông tin này, cuối cùng hần cũng nhận ra giáo hội Cứu Rỗi là một tổ chức đáng sợ như thế nào.

Dựa trên những tin được biết đến gần đây, có hơn hơn ngàn người, trực tiếp hoặc gián tiếp bị giáo hội Cứu Rỗi hại chết.

Đó là một giáo phái tàn ác, tàn sát chúng sinh với danh nghĩa cứu rỗi.

Nghĩ đến cái giáo phái này, trong lòng Lý Tàng cảm thấy vừa ghê tởm vừa sợ hãi.

Tô Bạch nghe vậy trái tim khẽ thất lại.

Hắn cũng biết, khi một thành thị sụp đổ, điều đó có nghĩa là hầu hết người dân trong thành phố này đều đã chết.

Đây là một thảm họa.

Mặc dù không nhìn thấy cảnh đó, nhưng hắn có thể ngửi thấy mùi máu tươi trong đó, và ngửi được cả khí tức của cái chết.

“Vậy thì máy bay của chúng ta cũng ngừng lại? Vậy chúng ta mua vé như thế nào?” Tô Bạch hơi ngừng lại, hỏi.

Bây giờ, hắn không có cách nào để giúp đỡ người khác.

Lúc này hắn cũng đang có một đồng rắc rối, việc quan trọng nhất hiện giờ là tìm được người nghiên cứu khế văn có bút danh tên là bút danh đó.

“Không sao.” Lý Tàng khẽ lắc đầu, vẻ mặt có chút kỳ quái: “Tối ngày hôm qua, Cục Hàng không đột nhiên mở thêm một đường bay mới, đường bay này vòng qua thành phố Lạc Khê. Vì điều này, nhiều chuyến bay đã bị dời lại.”

Nghe hắn nói thế, Tô Bạch lập tức hiểu ra điều gì đó.

Hắn liếc nhìn chiếc điện thoại bên cạnh mình.

Tối ngày hôm qua, hắn đã đặt vé bằng chiếc điện thoại di động có tính chất đặc biệt mà Ảnh Tử đưa.

Có lẽ là do hắn mua vé nên mới xảy ra chuyện như vậy.

“Thực ra, ta nghĩ, chiếc điện thoại này của người...” Giọng nói của Lý Tàng hơi trầm xuống, nhỏ như muỗi vo ve.

Tô Bạch lắc đầu, mở tay ra, cất điện thoại vào trong không gian linh tính.

Nhìn thấy chiếc điện thoại biến mất, Lý Tàng thở phào nhẹ nhõm.

Tự mình trải qua một số việc, hắn cũng đã biết, bên trong chiếc điện thoại di động này có một lão quái vật đang để mắt tới mọi thứ.

Điều này khiến thần kinh hắn luôn trong trạng thái căng thẳng.

Nên biết, trước đó hắn di chuyển điện thoại và suýt bị người bên kia cách không giết chết.

“Người trong điện thoại của người có thể đang theo dõi người.” Lý Tàng do dự, nói.

Tô Bạch cầm vô lăng, ánh mắt nhìn chằm chằm con đường phía trước.

Nghe thấy câu nói của Lý Tàng, biểu cảm của hắn không hề thay đổi: “Ta biết.”

“Vậy thì người vẫn...” Lý Tàng có chút không thể hiểu được.

“Ta và bọn họ không phải là kẻ thù của nhau.” Tô Bạch lắc đầu, biểu cảm thoải mái: “Hắn duy trì sự theo dõi với ta, thật ra cũng là một loại cam đoan giữa hai bên.”

Khi cảm giác của hắn hóa thành một luồng thần đạo, hắn đã mơ hồ cảm nhận được sự theo dõi của Quản Gia.

Tuy nhiên, điều này không là gì đối với hắn.

Bởi vì Tô Bạch biết người sống lại quá khủng khiếp.

Đối phương giám sát bản thân là chuyện vô cùng bình thường.

Ngược lại, nếu đối phương không theo dõi hắn, vậy thì có nghĩa cái tổ chức Ảnh Tử này có quá nhiều chỗ sơ hở, không cần thiết phải ở lại.

Nghe vậy, Lý Tàng vẫn có chút không thể hiểu được.

Trên đời này, có lẽ chẳng ai thích bị theo dõi.

Sau đó, cả hai không trò chuyện nữa, chiếc xe lăn bánh vào bãi đỗ xen của sân bay.

Sau khi đỗ xe.

Hai người đi vào sân bay.

Lúc này sân bay có vẻ vắng vẻ nhiều.

Nhân viên bên trong vẫn đang làm việc, nhưng gương mặt có chút buồn chán.

Sân bay rộng lớn có phần trống trải.

Sau khi vào, hai người cũng không cần phải xếp hàng, trình thẻ lên máy bay ra là được đi vào phòng chờ.

Trong phòng chờ chỉ có người đi đến thành phố Viên Minh, vì thế khá thoáng đãng.

Tô Bạch tìm một chỗ ngồi rồi ngồi xuống.

Ở đây, Tô Bạch có thể nghe thấy những chuyện về máy bay và thảm họa.

Mặc dù thông tin chính thức về thảm họa đã bị phía chính phủ phong tỏa, nhưng một số người vẫn có thể tìm ra manh mối nào đó.

Vì vậy, hãy đặc biệt chú ý đến loại chuyện này.

“Thời buổi rối ren.” Trong khi lắng nghe những lời bàn tán xung quanh, Tô Bạch thở dài.

Vẻ mặt hắn hơi ngưng lại, liếc nhìn khu vực góc hẻo lánh.

Có một thanh niên đang đứng đó, nghịch điện thoại một cách chán nản.

Đó là một người linh năng.

Dựa vào sự quan sát của Tô Bạch với đối phương, có vẻ đối phương là người bảo vệ máy bay lần này.

Tiếp đó, hắn nhìn cô gái đang nghịch điện thoại bên cạnh.

Dung mạo của cô gái này thanh tú, mặc một bộ váy trắng bèn thân, khí chất tao nhã.

Đây là người của giáo hội Cứu Rỗi.

Trong mắt Tô Bạch có chút lạnh lùng.

Hắn có khả năng đã nhìn thấy là không bao giờ quên.

Dù đối phương che giấu kỹ càng, nhưng hắn có thể cảm nhận được khí tức điên cuồng thuộc về thành viên giáo hội Cứu Rỗi từ trên người từ đối phương.

“Có lẽ là đột nhiên mở thêm một chuyến bay, khiến giáo hội Cứu Rỗi có lòng muốn điều tra chuyến bay này.” Tô Bạch thu lại sự lạnh lùng trong mắt, lấy ra đọc sách.

Hiện giờ không thích hợp động thủ với đối phương, nếu không sẽ đá thảo kinh xà, dẫn đến biến cố.

Sau đó, không lâu sau, âm thanh thông báo vang lên, mọi người bắt đầu xếp hàng.

Tô Bạch và Lý Tàng tự động đi sau đám đông.

“Các người có cảm thấy kỳ lạ hay không, sân bay này đã ngừng hoạt động trước đó, ngày hôm qua đột nhiên lại có thêm một chuyến bay nữa, thật khác thường.”

Đằng trước có người đang thảo luận về chuyện chuyến bay này.

Chuyện này thực sự rất khác thường.

Bây giờ rất nhiều sân bay đã thực sự ngừng hoạt động, nhưng đây là lần đầu tiên mở lại đường bay.

Nghe được lời nói của những người này, Lý Tàng không khỏi liếc nhìn đại ca nhà mình.

Chuyện này có liên quan đến đại ca.

Với bản tính của thiếu niên, trong lòng hắn không khỏi có chút tự hào.

Nhưng khi nhìn thấy gương mặt không có chút cảm xúc của đại ca nhà mình, hắn lập tức dập tắt cảm xúc này.

Tuy còn trẻ, nhưng hắn cũng đã nếm trải sự ấm áp và lạnh lẽo của thế gian, tư tưởng hiển nhiên là khá ổn.

Tô Bạch liếc nhìn Lý Tàng, không hề nói gì, tiếp tục xếp hàng.

Sau đó, mọi người kiểm tra vé và lên máy bay.

Trong cuộc thảo luận của hành khách, chiếc máy bay bắt đầu trượt bánh trên tuyến đường an toàn, cất cánh bay lên trời.

Mọi thứ như thường.

Tuy nhiên, trên môi cô gái ngồi hàng ghế trước nở một nụ cười.

Trong nụ cười, có một loại cảm xúc điên cuồng.

Chương 379: Xóa bỏ nguy cơ

Nhận thấy sự khác thường của cô gái, Tô Bạch cũng không có hành động gì đặc biệt, chỉ lặng lẽ nhìn sách điện tử trên tay.

“Luôn cần nghiên cứu trước thì mới hiểu được. Xưa nay thường xuyên ăn thịt người, ta còn nhớ rõ, nhưng không quá rõ ràng...”

Tô Bạch đọc sách, thời gian chậm rãi trôi qua.

Những người bàn tán về chuyến bay này trước đó đã im lặng không nói nữa, trong cabin yên lặng một lúc lâu.

Khi máy bay tiến vào tầng đối lưu và bay êm ái, cô gái ngồi trên hàng ghế đầu đã mở nút đai an toàn, đứng dậy đi về phía phòng vệ sinh.

Và cũng chính lúc này, Tô Bạch đặt quyển sách đang đọc trong tay xuống, tháo đai an toàn, đứng dậy, chen vào trước cô gái rồi bước vào phòng vệ sinh.

Bởi vì chỗ ngồi của Tô Bạch gần hơn nên hẳn nhanh hơn cô gái một bước.

“Xin chào, ta có thể sử dụng phòng vệ sinh được không? Ta đang vội.” Khi cô gái nhìn thấy Tô Bạch chuẩn bị vào phòng thì hơi giật mình, sau đó ôm chặt bụng dưới làm ra vẻ gấp gáp.

Tô Bạch liếc nhìn cô gái rồi điềm nhiên nói: “Xin lỗi, ta cũng đang vội.”

Nói xong, hắn trực tiếp mở cửa phòng vệ sinh, rồi bước vào trong.

Những hành khách ngồi ở hàng ghế trước và cả tiếp viên đều sững sờ khi chứng kiến cảnh tượng này.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy một nam sinh như vậy.

Bình thường phụ nữ thường được ưu tiên hơn, đối phương cũng vội vàng như vậy, tại sao lại không thể nhường một chút chứ?

“Tên nam sinh ban nãy gấp lắm sao? Ta không thấy biểu cảm gấp gáp nào trên gương mặt hắn.” Một người nói với bạn đồng hành.

“Đúng vậy. Người đàn ông này không có phong thái lịch sự chút nào.” Người đồng bạn còn lại nói, liếc nhìn cô gái trẻ trung đáng yêu, ánh mắt có chút không dời được, “Nếu là ta... Ta sẽ thông cảm cho nàng.”

“A, như người thì được gọi là có phong độ thân sĩ sao?” Lý Tàng ngồi bên cạnh không khỏi thốt lên: “Nhìn ánh mắt của người kia, đó là ánh mắt thêm thường thân thể của người khác.”

Hắn không thể chịu đựng được nữa.

Mặc dù đại ca nhà mình không nhường người khác.

Nhưng rõ ràng là đại ca đến nhà vệ sinh trước, không nhường chỗ cũng không sao.

Sao trong miệng người khác thì lại biến thành có tội như vậy?

Nghe được lời này của hắn, hai người thảo luận Tô Bạch trước đó đều giật mình, liếc nhìn Lý Tàng.

Nhìn thấy đó là một thanh niên, thì bọn họ không khỏi cau mày.

“Sao một đứa trẻ như ngươi lại ăn nói như vậy, không có chút gia giáo nào.” Một trong số hai người nói bằng giọng dạy dỗ người khác.

Nghe thấy thế, Lý Tàng định nói thêm gì đó.

Nhưng lúc này, tiếp viên hàng không bước đến và nói lời xin lỗi:

“Xin chào, các hành khách xin hãy yên lặng. Một số hành khách đã phàn nàn rằng giọng nói của các người quá lớn, ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của bọn họ.”

Nghe được lời nói của nữ tiếp viên hàng không, gương mặt Lý Tàng đỏ bừng, trong lòng muốn mắng nhưng cũng không muốn gây phiền phức cho đại ca của mình.

Nhìn thấy dáng vẻ của hắn, hai người nói chuyện trước đó đều mỉm cười, trong mắt hiện lên một tia giễu cợt.

Trong lòng Lý Tàng có chút tức giận, điện thoại đang cầm đột nhiên sáng lên, trên màn hình hiện lên từng thông báo.

Cảm nhận được thông tin.

Khuôn mặt có phần u ám của hắn bỗng chốc tan biến, thay vào đó là nụ cười với hai người bạn họ.

Vừa rồi hắn thông qua internet kiểm tra thông tin của hai người này.

Điều tra một cái là tra ra một vài thông tin rất thú vị.

Hai người này đều là những doanh nhân rất thành đạt, bạn họ khởi nghiệp bằng cách làm các video ngắn trên mạng, giá trị con người đều trên một ngàn vạn.

Nhưng đạo đức cá nhân của hai người này có vấn đề, ngoài việc ngoại tình sau khi kết hôn ra, bạn họ còn trốn thuế nhiều lần, và làm nhiều việc phi pháp khác.

Ngay vừa nãy, Lý Tàng đã gửi các bằng chứng thu thập được cho các bộ phận liên quan và giới truyền thông.

Hai người này vừa xuống máy bay thì cứ chờ đến Cục cảnh sát uống trà đi.

Nhìn thấy nụ cười của Lý Tàng, không biết tại sao trong lòng hai người có chút ớn lạnh.

“Đồ thần kinh...” Một trong hai người khẽ nói.

Và ở phía bên kia, cô gái ở trung tâm của cuộc thảo luận đã ngồi vào chỗ của mình.

Khuôn mặt của cô ấy không được dễ nhìn, và nàng không nghe lời bình luận của người khác về chuyện vừa rồi.

Nàng cúi đầu, trong mắt hiện lên một tia cuồng loạn.

Đúng lúc này, một nam thanh niên đi tới, đứng trước mặt cô gái: “Xin chào, thưa cô, xin hỏi một chút hiện giờ cơ thể cô có ổn không?”

Cô gái không trả lời vẫn tiếp tục cúi đầu.

Thấy nàng như vậy, trong lòng người thanh niên nâng cao cảnh giác, chuẩn bị sử dụng năng lực bất cứ lúc nào.

Hắn là thành viên Đồ Long Bộ mà Tô Bạch đã quan sát trước đó.

Đúng lúc này, một giọng nói lẩm bẩm thoát ra từ miệng cô gái.

Người thanh niên giật mình, có chút nghe không rõ.

“Các ngươi đều có tội!” Nàng đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía người thanh niên, gần từng chữ một.

Nghe thấy lời nói của đối phương, gương mặt người thanh niên thay đổi.

Là một thành viên Đồ Long Bộ, đương nhiên hắn đã từng tiếp xúc với giáo hội Cứu Rỗi.

Và câu “Các ngươi đều có tội” là câu giáo hội Cứu Rỗi thường dùng khi tuyên truyền giáo nghĩa cho người bình thường.

Ngay lập tức, một làn sóng tinh thần lập tức tràn ngập toàn bộ cabin, làm cho mọi người uể oải.

Tuy nhiên, có vẻ như đã quá muộn.

Khuôn mặt bình yên của cô gái trở nên méo mó, trên mặt xuất hiện những vết nứt, máu đỏ trào ra.

Những dao động linh năng mạnh mẽ xuất hiện trên cơ thể nàng.

Ngay lúc này, trên người cô gái xuất hiện một miệng vết thương đang đổ máu.

“A!” Khuôn mặt cô gái biến dạng hoàn toàn, và một tiếng hét đau đớn phát ra từ miệng nàng.

Thậm chí, vì quá đau, hàm của nàng còn bị rơi xuống do cơ bắp vụn vụn quá mức.

Ngay lập tức, các dao động linh năng lạnh lẽo tan biến.

Chứng kiến cảnh tượng này, người thanh niên hơi sững sờ, có chút không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng tố chất của hắn đã vượt qua kiểm tra.

Dù không biết chuyện gì xảy ra nhưng hắn ngay lập tức bước đến, vận dụng năng lực trên người đến cực hạn, khiến cô gái ngất đi.

“Phù...” Nhìn thấy cô gái bất tỉnh, nam thanh niên lau mồ hôi lạnh trên trán.

Quá mạo.

Rất may là vừa rồi cơ thể cô gái này có vấn đề, nếu không, rất có thể sẽ xảy ra tai nạn hàng không.

Trong lòng hắn càng thêm vui mừng.

Chiếc máy bay này không phải là một vấn đề nhỏ, rất có thể, một người vô cùng quan trọng đã có mặt trên máy bay.

Nếu thực sự có chuyện gì xảy ra, hắn chết trăm lần cũng không chuộc được tội.

Điều mà hắn không nhìn thấy là, ở bên cạnh, một người phụ nữ đang nhẹ nhàng rút một con dao găm màu bạc đầy vảy từ trên cơ thể cô gái ra.

Người phụ nữ này là Dư Linh.

Và con dao găm đó là chiếc Nghịch Lân mà Tô Bạch tặng cho Dư Linh.

Con dao găm này có thể mang đến cho con người ta những nỗi đau không thể tưởng tượng được.

...

Hai tiếng sau, Tô Bạch từ chỗ ngồi đứng lên, đi theo phía sau mọi người, xuống máy bay một cách có trật tự.

Về phần cô gái, nàng đã bị nam thanh niên và tiếp viên hàng không bắt đi trước đó.

Những gì đang xảy ra ở đây không liên quan gì đến hắn.

Sau khi xuống máy bay tiến vào con đường, Tô Bạch cảm thấy nhiệt độ ở đây thấp hơn một chút so với tỉnh Tây Giang, gió cũng mạnh hơn một chút.

“Gọi một chiếc taxi, chúng ta đi tìm tên dùng bút danh.” Tô Bạch nói với Lý Tàng.

Lý Tàng gật đầu, bắt đầu sử dụng điện thoại di động của mình để gọi taxi.

Không lâu sau đó, bọn họ bước ra khỏi sân bay và lên ô tô riêng.

Tô Bạch nhìn thành phố vô cùng xa lạ với mình này, trong lòng cảm thấy có chút phức tạp.

Đây là thành phố nơi mẹ hấn sinh ra.

Có lẽ, đối với mẹ, nơi đây rất đỗi thân thuộc.

Tô Bạch thậm chí có thể tưởng tượng ra cảnh mẹ hấn bước đi trên những con phố ở đây.

“Phù...” Tô Bạch khẽ thở dài.

Sẽ thật tuyệt biết bao nếu cha mẹ vẫn còn sống.

Với ý nghĩ đó, hấn liếc nhìn chiếc quan tài hoàng kim trên cổ tay trái của mình.

Mọi tai họa đều bắt đầu từ chiếc quan tài hoàng kim này.

Chương 380: Cơ Nguyên Vũ

Hai giờ sau, hai người Tô Bạch và Lý Tàng đến cổng của một khu dân cư.

Khu dân cư này có chút lạc hậu, những bức tường trông hơi cũ và một số khoảng trống bám đầy bụi.

Và đa số những sống ở đây là người cao tuổi, bọn họ ngập tràn dáng vẻ cần cỗi.

Đứng ở đây, Tô Bạch thậm chí còn có thể nhìn thấy hồ nước trong khu đã gần như cạn sạch.

“Hắn sống ở đây?” Tô Bạch nhìn Lý Tàng, trong lòng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Theo quan điểm của hắn, nếu đôi phương hiểu được khế văn, đã nghiên cứu sâu về lĩnh vực này, thì điều kiện gia đình nhìn chung không tệ.

Thậm chí, cho dù đôi phương tổ chức một buổi tọa đàm gì đó, cũng có thể kiếm được rất nhiều tiền.

Người như vậy không nên sống trong khu dân cư kiểu này mới đúng.

“Là ở đây.” Lý Tàng gật đầu, địa chỉ hắn tìm được, đúng là ở đây.

“Vậy chúng ta đến thăm hỏi một chút đi.”

Nói xong, Tô Bạch dẫn Lý Tàng đi vào bên trong khu dân cư.

Khu dân cư này ngập tràn cảm giác im lặng khiến người ta cảm thấy tĩnh mịch.

Cửa sổ chống trộm ố vàng, những người già qua lại, một số vỏ thùng các-tông chất đống ở cửa đều khiến người ta bất giác cảm thấy có chút ngột ngạt.

Nếu các khu dân cư cũng chia thành thiếu niên, thanh niên, và người già thì khu dân cư này đã gần đến tuổi già nua.

Có thể không lâu nữa khu dân cư này sẽ bị dỡ bỏ.

Tô Bạch và Lý Tàng đi dọc theo tòa nhà bên rìa khu dân cư, lên lầu.

“Cốc cốc cốc...” Đi đến tầng bốn, Tô Bạch gõ cửa phòng 402.

Bên trong không trả lời.

“Có lẽ hắn vẫn ở đây, định vị trong điện thoại của hắn vẫn ở bên trong.” Thấy thế, Lý Tàng đứng bên cạnh nói.

Tô Bạch gật đầu, tiếp tục gõ cửa.

Hắn cũng có thể cảm nhận được, trong phòng có một người.

Chỉ vì tôn trọng sự riêng tư của đối phương, hắn không dùng cảm giác đã thú dò xét cẩn thận.

“Kẹt kẹt.” Cửa phòng mở ra, một người đàn ông trung niên xuất hiện trước mặt Tô Bạch.

Người đàn ông trung niên tuổi ngoài bốn mươi, mái đầu trắng đen đan xen, trông rất sung sức, như một người làm nghề thuật.

Đối phương dường như mới dùng sáp vuốt tóc chuẩn bị một chút, so với không khí của khu dân cư này thì có chút lạc quẻ.

“Các người đến rồi.” Người đàn ông trung niên liếc nhìn Tô Bạch và Lý Tàng, mở cửa sắt bên ngoài ra, cười và nói.

Nghe thấy câu nói của đối phương, nhịp tim của Tô Bạch trong phút chốc chậm lại.

Đối phương dường như đã dự liệu được rằng hắn và Lý Tàng sẽ đến tìm mình.

Hơn nữa, đánh giá kiểu tóc được chỉnh sửa tỉ mỉ và cách ăn mặc chỉnh tề của đối phương, hắn không cảm thấy đối phương đang cố làm ra vẻ huyền bí.

Đối phương thật sự biết rằng hắn sẽ đến.

Tô Bạch nhìn chăm chăm vào người đàn ông trung niên, đại não chạy hết tốc lực, nhớ lại những chuyện gần đây nhất.

Có đôi khi con người là như vậy đấy, một số chi tiết bình thường rất khó phát hiện.

Tuy nhiên, khi một kết quả hiện ra trước mắt, mọi người có thể lần theo kết quả đó và tìm ra một số chi tiết bị bỏ quên.

Lúc này, Tô Bạch đột nhiên nhớ tới cuộc nói chuyện trước đó với Lý Tàng.

Trong cuộc trò chuyện với Lý Tàng, hắn biết rằng gần đây nhiều chuyên gia về mặt khế văn đã đến ngoài Liên Bang.

Khế văn, từ sự xuất hiện của tấm bia đá trong bí cảnh nọ có thể thấy được, đó là một loại tri thức về người sống lại.

Và chuyện những chuyên gia này tập trung với nhau, nếu nói không có người của Đồ Long Bộ và Ảnh Tử tham dự, hắn không tin.

Và nếu đã có sự tham dự của Ảnh Tử, tại sao bút danh có nghiên cứu sâu trong lĩnh vực chữ viết không đi đến đó?

Tô Bạch không tin Quản Gia tra không điều tra được địa chỉ của bút danh.

Xét cho cùng, khả năng làm chủ trên internet của Quản Gia mạnh hơn nhiều so với Lý Tàng.

Người trước mặt này không đi, điều đó có nghĩa là người này có thể có liên quan gì đó đến Ảnh Tử và Đồ Long Bộ.

Và có thể biết rằng hắn sẽ đến, cho thấy đối phương có khả năng điều tra được hành tung của mình.

Tô Bạch hít sâu, trong lòng đã đoán được thân phận của đối phương.

“Vào đi.” Người đàn ông trung niên mở cửa mời hai người vào.

Nghe vậy, Lý Tàng có chút ngập ngừng, nhìn Tô Bạch đang đứng bên cạnh.

Hắn cũng cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Lúc này, Tô Bạch đã bước qua ngưỡng cửa, đi vào bên trong ngôi nhà.

Thấy vậy, Lý Tàng lập tức đuổi theo.

Sau khi vào nhà, đồ đạc trong nhà đập vào mắt Tô Bạch.

Căn phòng này tương đối sạch sẽ, ngay cả học tủ chứa toàn đồ trang trí ở bên cũng không hề có tro bụi.

Qua đó có thể biết chủ nhân của căn phòng là một người rất yêu thích sự sạch sẽ.

“Tên ta là Cơ Nguyên Vũ, và đây là cuộc gặp mặt chính thức đầu tiên của chúng ta.” Người đàn ông trung niên bước đến trước học tử, lấy chiếc cốc trên đó xuống và bắt đầu rót nước sôi vào.

Nghe hắn nói vậy, Tô Bạch im lặng không nói.

Hắn cũng không ngờ, bản thân chỉ điều tra một chuyên gia, sao lại tra đến tận đối phương.

Người này, rất có thể, là Quản Gia.

Bởi vì hành tung của hắn, cả hành trình đều được giữ bí mật.

Chỉ có Quản Gia mới có thể dễ dàng biết được hành tung của hắn.

Tô Bạch ngồi trên ghế sofa, nhìn chăm chăm Cơ Nguyên Vũ, nói: “Ta cần người chứng thực lại thân phận của mình.”

Cơ Nguyên Vũ gật đầu, đặt nước sôi trước mặt Tô Bạch và Lý Tàng.

“Vù...”

Cùng lúc đó, điện thoại của Tô Bạch đột nhiên vang lên.

Tô Bạch sửng sò, nhìn Cơ Nguyên Vũ.

Cơ Nguyên Vũ chỉ mỉm cười, đưa tay ra làm động tác mời.

Tô Bạch khẽ cau mày lấy điện thoại trong túi ra.

Sau đó, hắn đã nhìn thấy một tin nhắn mới trên màn hình.

“Ta là Quản Gia.”

Nhìn thấy tin nhắn này, trong lòng Tô Bạch khẽ chấn động.

Trước đó hắn cho rằng năng lực của Quản Gia cũng giống như Lý Tàng, tiếp xúc với các thiết bị điện tử và sau đó điều khiển thế giới trực tuyến.

Nhưng vừa rồi, hắn hoàn toàn không nhìn hành động điều khiển thiết bị điện tử của Cơ Nguyên Vũ.

Thực lực của đối phương đã mạnh đến mức này sao?

Hắn có thể cách không kiểm soát internet hay là trong cơ thể hắn có trang bị thiết bị điện tử?

Trong lòng Tô Bạch suy tư.

“Người đến tìm ta có chuyện gì, muốn ta xem khế văn giúp người sao? Có phải là tấm bia đá khắc khế văn người đã nhìn thấy trong không gian người đến đó không?” Cơ Nguyên Vũ liếc nhìn Tô Bạch, cười hỏi.

Nghe vậy, Tô Bạch gật đầu, từ trong không gian linh tính lấy ra một chồng giấy ghi chép khế văn.

Đây là khế văn trên bia đá trong không gian thần bí đó, hắn đã chép nó lại dựa vào ký ức của mình.

“Ta đến đây là vì tìm người phiên dịch những chữ viết trong đó. Nếu đã là người, ta không cần phải cắt từng đoạn văn một ra để hỏi.”

Nghe lời hắn nói, Cơ Nguyên Vũ gật đầu, bưng cốc nước đến, đặt trước mặt Tô Bạch và Lý Tàng, sau đó ngồi trên ghế sofa, bắt đầu nhìn tờ giấy trước mặt Tô Bạch.

Một lát sau, Cơ Nguyên Vũ nhìn khế văn đến mức say mê, ngừng nói chuyện với hai người Tô Bạch và Lý Tàng.

Thấy vậy, Tô Bạch cũng không quấy rầy đối phương mà chỉ yên lặng ngồi một bên.

Trong đầu hắn bắt đầu suy tư một số chuyện.

Về khế văn, và về những chuyên gia đó.

Tại sao lần này Ảnh Tử và Đồ Long Bộ lại cần người nghiên cứu khế văn?

Trên này có thông tin nào đáng giá để đối phương chú ý như vậy?

Liệu có thông tin nào liên quan đến quan tài hoàng kim không.

Ngồi bên cạnh, Lý Tàng cũng phát hiện bầu không khí có chút không đúng.

Đại ca nhà mình dường như biết đối phương?

Hắn ngừng lại, bàn tay không tự chủ được với lấy chiếc điện thoại trong túi.

Ý thức của Lý Tàng bắt đầu đắm chìm trong thế giới trực tuyến.

Tiếp đó, hắn bắt đầu tìm kiếm thông tin về Cơ Nguyên Vũ.

Ngay lập tức, thông tin của tất cả những người tên Cơ Nguyên Vũ trong Liên Bang xuất hiện trong đầu hắn.

Sau khi đánh giá, sắc mặt Lý Tàng hơi thay đổi.

Trong Liên Bang, tổng cộng có ba mươi tư người tên là Cơ Nguyên Vũ.

Tuy nhiên, không ai trong số họ có gương mặt phù hợp với người đàn ông trung niên trước mặt này.

Đôi phương dùng tên giả?

Trong lòng Lý Tàng có chút kinh nghi bất định.

Sau đó, hắn nghiêng rằng, bắt đầu tìm kiếm thông tin liên quan dựa trên ngoại hình của Cơ Nguyên Vũ.

“Àm!”

Đột nhiên, trong thế giới mạng xuất hiện một tiếng động lớn.

Tiếng ồn lớn này ảnh hưởng trực tiếp đến đại não Lý Tàng, khiến gương mặt hắn tái nhợt.

Thân thể Lý Tàng hơi run.

Hắn cảm thấy bản thân không thể giao tiếp với thế giới mạng nữa.

Và cảm giác này, hắn đã trải qua trước đó không lâu.

Nghĩ tới đây, Lý Tàng không khỏi nhìn Cơ Nguyên Vũ.

Đúng lúc này, Cơ Nguyên Vũ cũng nhìn hắn, nhếch miệng nở nụ cười, để lộ hàm răng trắng sáng.

Chương 381: Thi thể vàng kim

Tên Quân Gia này, vậy mà còn có cái kiêu thú vui ác ôn thích đi dọa người khác như vậy nữa.

Nói tới Quân Gia, Tô Bạch hơi trầm tư.

Thật ra là hắn biết Quân Gia không phải chỉ có mỗi một người, phỏng chừng là một đám người dùng cái tên Quân Gia để giao lưu với hắn.

Chẳng qua, vừa nãy Tô Bạch căn cứ vào giọng điệu thói quen của Quân Gia trước đó và so sánh với giọng điệu thói quen của Cơ Nguyên Võ trước mắt, phát hiện ra Quân Gia đằng trước này chắc là Quân Gia vẫn luôn liên hệ với hắn, đồng thời nắm giữ năng lực mạng lưới.

Quân Gia này, hắn là đầu nguồn của tất cả mọi Quân Gia.

“Tư liệu trên khế văn này, nói về một số tin tức liên quan tới thế giới khác vào thời điểm viễn cổ.” Cũng vào lúc này, Cơ Nguyên Võ gấp tài liệu trong tay lại, nhìn về phía Tô Bạch: “Người nhất định phải biết tin tức trên đó à?”

“Ta không thể biết tin tức trên đó sao?” Từ giọng điệu của Cơ Nguyên Võ, Tô Bạch nhận ra được một chút khác lạ.

Nếu như tư liệu này không liên quan tới tin tức vô cùng quan trọng nào đó, chắc chắn Quân Gia sẽ không hỏi mình như vậy.

Nghe thấy lời của hắn, Cơ Nguyên Võ mỉm cười: “Thật ra tin tức trên này cũng không phải là cái gì ghê gớm lắm, rất nhiều thần linh cùng với nội bộ Ảnh Tử chúng ta đều biết cả, người muốn biết thì cũng được thôi.”

Lời của hắn cũng rất rõ ràng, nếu như đã biết được tin tức trên đó rồi, thì coi như là người của Ảnh Tử.

“Người nói đi.” Tô Bạch dừng lại một lát, gật đầu.

Mặc dù nói như vậy có lẽ sẽ phải gánh vác một số trách nhiệm, nhưng nó vẫn tốt hơn là không biết gì cả nhiều.

“Được thôi.” Cơ Nguyên Võ gật đầu, sau đó đưa mắt nhìn Lý Tàng ở bên cạnh.

Ngay sau đó, một dòng thông tin lóe lên trong mắt hắn rồi biến mất.

Lý Tàng đối diện với hắn đột nhiên cảm thấy đầu óc mê man, hai mí mắt đánh nhau, ngã xuống ghế sô pha.

Thấy cảnh như vậy Tô Bạch cũng không thấy bất ngờ.

Nếu tin tức mà nội bộ Ảnh Tử mới biết được, thì đương nhiên Cơ Nguyên Võ không thể cho Lý Tàng biết được.

Dù sao hiện giờ Lý Tàng đến cả Ảnh Tử chính thức cũng đều không phải.

“Người biết người sống lại xuất hiện như thế nào không?” Cơ Nguyên Võ làm Lý Tàng nhất đi xong rồi nhìn về phía Tô Bạch.

Tô Bạch nghe vậy thì hơi nhú mày, nói: “Ta nhớ trong tư liệu người đã đưa ta trước đó có viết rồi, người sống lại là phản ứng sinh ra do oán khí của con người kết hợp với linh năng ở trong thiên địa. Lẽ nào tư liệu người đưa cho ta bị sai à?”

“Đương nhiên là tư liệu không sai rồi.” Cơ Nguyên Võ lắc đầu, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười hơi quỷ dị: “Nhưng cái ta hỏi không phải là cái này, mà là người sống lại đầu tiên được ra đời như thế nào?”

“Người sống lại đầu tiên?” Tô Bạch nghe vậy thì hơi sững sốt.

Hắn chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

“Vì sự xuất hiện của linh năng?” Hắn chợt khựng lại một lát, rồi nhìn Cơ Nguyên Võ hỏi.

Tô Bạch nhớ rất rõ rằng, khi nồng độ linh năng của thế giới này không ngừng tăng lên, người sống lại và người thức tỉnh cũng bắt đầu xuất hiện với số lượng lớn.

“Phải, mà cũng không phải.” Cơ Nguyên Võ gật đầu, sau đó lại lắc đầu. Hắn cầm ly nước đặt bên cạnh lên, uống một ngụm rồi nói: “Đầu tiên người phải biết rằng, tổ tiên nhân loại của thế giới này của chúng ta, thật ra cũng không phải là người của thế giới này.”

Nghe hắn nói vậy, đồng tử của Tô Bạch chợt co rụt lại.

Nếu như tổ tiên của con người ở thế giới này không phải là người ở đây, vậy thì họ tới từ nơi nào kia chứ?

Thế giới khác!

Trong đầu của Tô Bạch lập tức bật ra ba chữ đó.

Sau đó, trong lòng hắn lại có một chút nghi hoặc.

Vì sao người khi đó phải rời khỏi thế giới khác để tới thế giới này vậy?

Chẳng lẽ là bởi vì những thân kia?

Tô Bạch tiếp tục nhìn chăm chăm Cơ Nguyên Võ, đợi đôi phương giải thích.

“Không sai, đúng như ngươi nghĩ đây.” Cơ Nguyên Võ gật đầu: “Tổ tiên của chúng ta thật ra đều tới từ thế giới khác.”

Nói đến đây, hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Mà ở thật lâu trước đây, thế giới khác không khác với thế giới hiện tại của chúng ta là bao, đều là một thế giới sở hữu khoa học kỹ thuật. Thậm chí trình độ khoa học kỹ thuật khi ấy còn tiên tiến hơn hiện giờ một chút. Nhưng mà, vào lúc đó, cái thế giới kia không có người sống lại.”

“Cho đến khi...” Trong mắt Cơ Nguyên Vũ hơi lộ ra vẻ hốt hoảng: “Cho đến khi một bộ thi thể vàng kim xuất hiện ở thế giới ấy.”

“Thi thể vàng kim?” Tô Bạch nghe thế, ánh mắt không tự chủ được nhìn sang cổ tay trái của mình.

Bộ thi thể vàng kim kia, chẳng lẽ là có quan hệ nhất định nào đó với quan tài vàng kim của mình?

“Không sai.” Cơ Nguyên Võ gật đầu: “Nó là ngọn nguồn của tất cả linh năng. Sau khi bộ thi thể vàng kim ấy xuất hiện ở thế giới khác, trong thế gian bắt đầu có người sống lại xuất hiện. Chỉ là vào lúc đó không có được tể sư, cũng không có người linh năng.”

Tô Bạch nghe hắn kể, trong lòng cũng hiểu được sau đó sẽ xảy ra điều gì.

Nếu như là người sống lại cấp Trùng thì người thường còn có thể hạn chế được, nhưng một khi đạt tới cấp Xà, người sống lại so với người thường thì chẳng khác nào là thần minh.

Hơn nữa, người sống lại có một đặc tính trời sinh!

Bạo ngược! Thích giết chóc!

Tô Bạch có thể tưởng tượng được, tiếp theo thế giới đó sẽ gặp chuyện gì.

Quả nhiên, Cơ Nguyên Võ tiếp tục nói: “Đó là một thời kỳ vô cùng đen tối, người sống lại xuất hiện trực tiếp làm rối loạn thế giới ngay lúc đó. Sau khi người sống lại cấp Mãng, thậm chí là cấp Giao cách quãng xuất hiện, chinh phủ của tất cả quốc gia đều luân hãm. Mọi người, đều sinh tồn dưới bóng ma của người sống lại.

Nói tới nơi này, giọng của hắn dừng lại một chút và nói tiếp: “Mà vào lúc đó, người sống lại không còn gọi là người sống lại nữa.”

“Bọn họ tự xưng là, Thần!”

Tô Bạch nghe vậy, một ít nghi hoặc trong lòng được cởi bỏ.

Cuối cùng hắn cũng hiểu được, về sao dị nhân đó lại gọi mình là Thần.

Bởi vì, bản thân mình đối với bọn họ thì đúng là Thần thật!

“Vậy sau đó thì sao? Tại sao tổ tiên nhân loại ở thế giới chúng ta đi tới thế giới này vậy?” Tô Bạch mở miệng hỏi.

Hắn rất khó tưởng tượng ra, tại thời kì bị người sống lại chèn ép như vậy, thế mà lại có người có thể đi tới thế giới này dưới mắt của người sống lại.

Đây là một chuyện cơ bản là không có khả năng hoàn thành được.

“Bởi vì... thi thể tỉnh lại.” Cơ Nguyên Võ sâu kín nói.

Tô Bạch nghe hắn nói vậy, không biết vì sao lại đột nhiên cảm thấy có một luồng khí lạnh thoát lên từ sống lên...

Bộ thi thể vàng kim kia, là ngọn nguồn của tất cả linh năng.

Một nhân vật như vậy, rốt cuộc là mạnh mẽ đến cỡ nào?

Cấp Giao? Cấp Long?

Hiện giờ Tô Bạch không tài nào tưởng tượng được đối phương sẽ mạnh tới mức nào.

“Bộ thi thể kia xuất hiện ở trong hư không, kích cỡ của nó lớn gần bằng nửa mặt trăng. Khi người sống lại phát triển tới đỉnh phong, đã từng có người sống lại bay vào trong hư không đi tới vị trí của thi thể kia. Nhưng không bất ngờ chút nào, bọn họ đều không trở về.”

Cơ Nguyên Võ tiếp tục nói: “Mà lúc đó, sau khi bộ thi thể kia tỉnh lại thì bắt đầu ăn cơm. Thức ăn của hắn chính là những người sống lại mạnh mẽ ấy.”

Nói đến đây, trong mắt hắn không nhìn được toát lên vẻ sợ hãi: “Chẳng có ngoại lệ nào hết, không có một người sống lại nào có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của hắn. Cho dù là người sống lại đã lên tới cấp Long, thì cũng vừa đối mặt đã bị dẫn vào trong hư không luôn rồi. Người thường bất lực cỡ nào khi đối mặt với người sống lại, thì người sống lại bất lực cỡ đó đối với thi thể vàng kim kia.”

Chương 382: Qua lại

Tô Bạch im lặng, hẳn thật sự không ngờ loại quần thể hoàn toàn không đặt tính mạng của người thường vào trong lòng như người sống lại, thậm chí có một ngày cũng sẽ gặp phải cảnh khốn khó giống như người thường.

“Sau đó thì như thế nào?” Hắc dò hỏi.

Hắc biết rõ, sau đó nhất định đã trải qua một chuyện phức tạp nào đó, bằng không thế giới này không có khả năng sinh ra.

“Sau đó, rất nhiều người sống lại đang tàn sát lẫn nhau liên hợp lại, bọn họ lựa chọn cùng chống lại thi thể vàng kim kia.” Cơ Nguyên Vũ nói đến đây thì khựng lại, nhìn Tô Bạch nói: “Người đã từng nghe nói đến hội Cộng Tâm chưa?”

“Hội Cộng Tâm?” Tô Bạch nghe vậy, hơi ngớ ra.

Hắc thật sự đã từng nghe nói đến cái tên này.

Lúc trước khi hắc ở thế giới khác đã từng thấy thần linh giết người của Ảnh Tử.

Mà thần linh đương thời đã từng gọi Ảnh Tử là hội Cộng Tâm.

“Đó là tiền thân của Ảnh Tử chúng ta.” Cơ Nguyên Vũ không úp mở nữa, tiếp tục nói: “Trở thành người sống lại mà có được tính người của mình, sau khi người sống lại xuất hiện cũng đã xuất hiện theo.

Hoàn cảnh khi đó, những người này không được người sống lại khác tán thành luôn luôn bị người sống lại khác chèn ép.

Thế giới vốn chính là như vậy, cho dù người thường hay người sống lại, chỉ cần có lương tâm đều có cuộc sống tệ hơn kẻ không có lương tâm rất nhiều.

Mà khi đó, những người sống lại này muốn sống sót thì tự động hợp thành một tổ chức, tổ chức này chính là hội Cộng Tâm.

Khi người sống lại chống lại thi thể vàng kim kia, thành viên của hội Cộng Tâm cũng đi theo trong đó.”

Tô Bạch nghe thế, vẻ mặt hơi khựng lại.

Hắn đột nhiên nhớ tới một việc, lúc trước khi tên thần linh kia đề cập đến hội Cộng Tâm, đã từng nói rằng hội Cộng Tâm là đồ phản bội.

Chẳng lẽ sau khi người sống lại chống lại thi thể vàng kim kia, người của hội Cộng Tâm phản bội sao?

“Mà trên thực tế, bọn họ thành công.” Cơ Nguyên Vũ nói tiếp, ánh mắt lộ ra vẻ hướng đến: “Lúc ấy có người lợi dụng năng lực, rút một thành phần trên thi thể vàng kim ra, dùng nó để chống lại thi thể vàng kim.”

“Thi thể vàng kim kia không giết bọn họ trước sao?” Tô Bạch nhíu mày hỏi.

Hắn cảm thấy nếu như thi thể vàng kim kia có chút đầu óc thì đều sẽ trực tiếp bóp chết nguy hiểm từ trong trứng nước trước tiên.

“Người biết vì sao ta gọi hắn là thi thể vàng kim không?” Cơ Nguyên Vũ lắc đầu, nói: “Thi thể kia đã chết rồi, khi hắn tỉnh lại chỉ còn có bản năng ăn người sống lại mà thôi.”

Tô Bạch nghe vậy, trong lòng đã sáng tỏ.

Như vậy đã nói thông.

“Về sau như thế nào?” Hắn tiếp tục hỏi.

“Sau này thi thể vàng kim kia dần dần bị khống chế.” Cơ Nguyên Vũ nói đến đây, giọng điệu hơi khựng lại, nói: “Nhưng mà vào lúc mấu chốt lại xảy ra một việc.”

Nghe thế, Tô Bạch đại khái đoán được đã xảy ra chuyện gì.

Nếu như chuyện này tiếp tục kéo dài như vậy, thi thể vàng kim kia sớm hay muộn cũng sẽ bị tiêu diệt.

Mà như vậy hội Cộng Tâm sẽ quay trở lại trong cảnh khốn cùng.

Một khi đã thế, tám chín phần mười hội Cộng Tâm này sẽ phản bội.

“Sau khi người sống lại tiêu diệt thi thể vàng kim, hội Cộng Tâm quay giáo đâm người sống lại còn lại, khiến bọn họ bị

thương nặng.” Cơ Nguyên Vũ thở dài, nói:

“Nhưng mà thực lực của người sống lại vẫn còn quá mạnh, cho dù là người sống lại còn thừa cũng đều không phải hội Cộng Tâm có thể chống lại được, người của hội Cộng Tâm bị người sống lại phản ứng kịp giết đến mười phần không được một.

Sau đó, người sáng lập hội Cộng Tâm thấy không thể địch lại được, nên dùng một ít thành phần của thi thể vàng kim sáng tạo thế giới mới. Mang theo rất nhiều người đi tị nạn như vậy.”

Tô Bạch nghe xong, trong lòng hơi xúc động.

Mặc dù nói hội Cộng Tâm là kẻ phản bội người sống lại, nhưng bọn họ là anh hùng của nhân loại.

Nếu không nhờ hội Cộng Tâm, nào có được cảnh phồn vinh của thế giới hiện giờ.

“Trên khế văn này viết cái gì vậy?” Tô Bạch nhìn sang tờ giấy bên cạnh, hỏi.

“Nội dung được viết trên này là cuộc đời của thần linh.” Cơ Nguyên Vũ chỉ vào trang giấy trong tay, nói: “Thần linh này trước kia tên là Vi Nguyên Chính, sau tự xưng là Thần Bùn, là nhóm người đầu tiên trở thành người sống lại.”

“Cũng là thần linh còn sót lại sau một trận chiến với thi thể vàng kim, thực lực cấp Long, là thần linh mạnh mẽ đã đi hết Thần đạo.”

“Cấp Long?” Tô Bạch ngẩn ra, trước đó hắn còn tưởng rằng thần linh này là cấp Giao, lại không ngờ đối phương đã đến cấp Long.

Thần linh mạnh mẽ như vậy vẫn sẽ chết sao?

“Hắn chết như thế nào?” Hắn hỏi.

Cơ Nguyên Vũ nghe vậy, thần sắc khựng lại trong phút chốc, đột nhiên không nói chuyện.

Tô Bạch hơi nghi hoặc, còn định hỏi tiếp.

Nhưng giờ phút này, Cơ Nguyên Vũ bất chợt nói: “Thật ra trên thế giới này không có cấp Long.”

“Cái gì?” Tô Bạch nghe vậy thì ngẩn ra, hắn cảm thấy lời đối phương nói hơi mâu thuẫn.

Nếu thế giới này không có cấp Long, vậy mới vừa rồi đối phương nói Thần Bùn đạt đến cấp Long là có ý gì?

“Sau khi thi thể vàng kim tỉnh lại, một khi có người sống lại đạt đến cấp Long đều sẽ bị Thần đạo kia đồng hóa, cuối cùng biến mất khỏi thế giới này.” Cơ Nguyên Vũ khẽ nói.

Tô Bạch nghe vậy, đồng tử hơi co rụt lại: “Cho dù thi thể vàng kim biến mất cũng như vậy sao?”

“Không sai.” Cơ Nguyên Vũ gật đầu.

Đúng vào lúc này, Tô Bạch bỗng cảm thấy cổ tay hơi nóng rực.

Suy đoán của hắn quả nhiên là đúng, nếu như đột phá lên cấp Giao giống bình thường, nhất định sẽ đi lên con đường không lối về này.

“Vậy ngươi có biết đây là thứ gì, có công dụng gì không?” Về mặt Tô Bạch khựng lại, lấy một cục vàng từ trong không gian linh tính ra, đặt ở trước mặt Cơ Nguyên Vũ.

Cả cục vàng này có màu vàng, giống hệt với vàng bình thường, nhưng bên trên có một luồng khí tức quỷ dị, khiến cho người ta không khỏi hoảng hốt.

Đây chính là linh kim mà Tô Bạch đã kiếm được từ trong cấm địa.

Nhìn thấy Tô Bạch lấy linh kim ra, Cơ Nguyên Vũ không hề thấy kỳ quái.

Hắn đã sớm biết chuyện về cấm địa Vân Mộng.

“Đây là linh kim.” Cơ Nguyên Vũ giải thích: “Là thứ thi thể vàng kim lưu lại.”

Nói xong hắn dừng lại một chút, nói: “Tác dụng của thứ này là chế tạo người sống lại.”

“Thì ra là thế.” Tô Bạch hơi giật mình.

Chỉ có linh kim đến từ thi thể vàng kim mới có năng lực quỷ dị như vậy.

“Tít! Tít! Tít!”

Đúng vào lúc này, trong phòng đột nhiên truyền đến tiếng cảnh báo.

Nghe được tiếng cảnh báo, Cơ Nguyên Vũ biến sắc, lập tức đứng dậy tới cửa sổ, nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy bầu trời ngoài kia phát ra tiếng nổ vang chói tai, bầu trời vốn vạm vỡ không mây chợt tối sầm xuống.

“Đây là?” Tô Bạch nhìn thấy một màn như vậy, sắc mặt hơi thay đổi.

Trước kia hắn đã từng thấy cảnh tượng này.

Chính là khi Tà Thần định giáng xuống.

“Có thần linh định giáng xuống thành phố này. Người có muốn đi phòng an toàn tránh né không?” Cơ Nguyên Vũ nhìn Tô Bạch, dò hỏi.

“Không cần.” Tô Bạch lắc đầu đứng lên, nhìn Lý Tàng ở bên cạnh nói: “Nhờ người chiếu cố hắn.”

“Người cứ yên tâm.”

Tô Bạch gật đầu, lập tức vội vàng đi ra ngoài.

Ông ngoại bà ngoại hắn còn ở đây, nếu không xác nhận bọn họ an toàn, hắn không cách nào yên tâm được.

Chương 383: Không phải hấn đã chết sao?

“Ầm ầm ầm...” Tiếng động quái dị vang lên trên trời cao, giống như trời sụp, khiến mọi người trên mặt đất thấp thỏm lo âu.

Trong tiểu khu cũ vốn có bầu không khí trầm lắng lập tức lại nẩy sinh sức sống, ông già bà già đều chạy ra ngoài, chỉ chốc lát sau đã tùm tùm lại với nhau, dò hỏi lẫn nhau xem đã xảy ra chuyện gì.

Tô Bạch xuất hiện trên bậc thềm cầu thang, nhìn những người này, cảm giác trong lòng hơi phức tạp.

Có lẽ, không bao lâu nữa, dị nhân sẽ giáng xuống, những người này đều sẽ bị dị nhân giết chết.

Nhưng mà hiện giờ Tô Bạch không thể làm gì được.

Nơi này có Quán Gia tồn tại, đoán chừng đã sớm làm một vài chuyện nên làm rồi.

Có lẽ hiện giờ Tô Bạch có thể đi cứu một số người, bảo vệ bọn họ.

Nhưng mà vào thời điểm nào đó hấn lại ích kỷ.

Giác ngộ của hấn không cao như vậy.

Trước mắt, hấn chỉ muốn đi cứu người thân của mình.

Hiện giờ lãng phí mỗi một giây, ông bà ngoại của hấn đều sẽ tăng thêm một phần nguy hiểm.

Tuy Tô Bạch chưa từng ở chung với bọn họ, nhưng đó dù thế nào vẫn là ba mẹ già thân nhất của mẹ mình.

Hấn không muốn bọn họ gặp nguy hiểm.

“Đì đùng...” Đúng lúc này, một tia chớp màu đỏ sáng lên trên bầu trời.

Tia chớp này khiến bầu trời hơi âm trầm lập tức sáng như ban ngày, một khe nứt trên bầu trời lọt vào mắt người rõ ràng.

Nhìn thấy một màn này, Tô Bạch biết hẳn không thể lãng phí thời gian được nữa.

Hắn cắn chặt răng, thân hình lập tức biến ảo, biến mất ngay tại chỗ.

Bầu trời tiếp tục nổ vang, đám người dưới đất giống như những con kiến khi đối mặt với khe nứt vĩ đại này.

Mà quả là như vậy.

Một cái chân to giẫm xuống từ trên trời theo khe nứt, tiếng gầm rú to đến cả thành phố đều có thể nghe thấy được rõ ràng.

Bụi mù lan tràn xung quanh, không thấy một chút màu máu.

Giống như không có gì tàn nhẫn đáng nói, nếu không nghĩ đến người dưới bàn chân to kia hiện giờ như thế nào.

Đó là một bàn chân cao hơn một ngàn mét, dài cỡ một hai trăm mét.

Sau khi bàn chân này đặt xuống mặt đất đã bắt đầu lõm xuống, thành phố bắt đầu sụp đổ.

Ngay sau đó, một cái chân lớn nữa thò ra từ khe nứt.

Trong khe nứt kia, mơ hồ có thể nhìn thấy được một đôi mắt dữ tợn, đang tham lam nhìn chăm chú vào thành phố này.

Tô Bạch cảm nhận được từng tin tức chết chóc xuất hiện trong đầu, trong lòng khẽ run lên.

Hắn biết đây chỉ là một dị nhân mạnh mẽ mà thôi, thần linh mạnh mẽ chân chính còn chưa giáng xuống đâu.

“Không thể dây dưa thêm nữa.” Sắc mặt Tô Bạch biến thành khẽ run rẩy, cấp tốc di chuyển đến vị trí ông bà ngoại hắn.

...

Trong một khu nhà ở phổ thông, hơn mười người linh năng đang dẫn theo hai cụ già chạy ra ngoài.

“Không, chúng ta không muốn rời khỏi đây.” Bà cụ khóc kêu: “Nếu như chúng ta rời khỏi đây, con gái của ta sẽ không tìm thấy ta...”

“Đừng khóc! Chỉ cần chúng ta còn sống, nàng sẽ tìm được chúng ta thôi!” Ông cụ ở bên cạnh trách móc một câu.

Nhưng mà trong mắt hắn vẫn có không nở nong đậm.

Gần đây bọn họ đã biết được một ít tin tức về con gái rồi.

Bọn họ đã đợi hai mươi năm.

“Xin lỗi cụ.” Người linh năng đứng đầu thở dài một tiếng, một phát công bà cụ lên, đi ra ngoài.

“Rầm!”

Đột nhiên, một tiếng động vang lên, một dị nhân có dáng vẻ tương tự với nhân loại đi ra từ trong ngõ hẻm.

Làn da toàn thân dị nhân này tối đen, ánh mắt màu đỏ tươi, miệng lớn hơn người bình thường nhiều, khi vừa mở miệng, trong miệng mọc đầy răng nanh bén nhọn dày đặc.

Đồng thời dị nhân này không có mũi, có vẻ quái dị vô cùng.

“Grào!” Dị nhân hét lên một tiếng, thân thể đột nhiên biến mất tại chỗ.

“Là năng lực ẩn thân!” Đội trưởng của người linh năng kêu lớn một tiếng, những người khác đều trở nên cảnh giác.

“Không kiểm tra được quỹ tích hoạt động sinh mệnh, cũng không nghe được tiếng hoạt động và mùi gì cả!” Ở bên cạnh, một cô gái tuổi còn trẻ có vẻ mặt tái nhợt nói.

“Đáng chết! Là S71!” Trong lòng đội trưởng run lên.

S71 là một loại năng lực hoàn toàn có thể che giấu tung tích bản thân.

Năng lực này có thể che giấu tung tích, mùi, âm thanh vân vân của một người.

Không có bất cứ năng lực tra xét nào thăm dò được đôi phương.

Hoàn toàn là ác mộng của người thường.

Thật ra, bọn họ là tiểu đội linh năng, tự nhiên có thể thoải mái đối phó với một dị nhân như vậy.

Nhưng mà...

Trong thành phố này, rất có thể có đến mười vạn dị nhân này!
“Đi!!! Đi mau!!!” Đội trưởng nổi giận gầm lên một tiếng, công lấy cụ già, chạy vội đi ra xa.

...

“A a a!!!”

Tiếng kêu thảm thiết với mùi máu tươi tràn ngập thành phố này.

Bầu trời càng ngày càng âm trầm, nơi này giống như vực sâu, khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng thấu xương.

Tòa nhà Minh Nguyệt là tòa nhà cao thứ ba ở Đông Hải, chiều cao hơn bốn trăm mét.

Trước kia, mỗi khi trời tối thì tòa nhà đều sẽ xuất hiện ánh đèn rực rỡ.

Nhưng hiện giờ tòa nhà này đã giống như cả thành phố, trở nên tối tăm, không hề có một chút ánh sáng.

“Khụ khụ khụ...”

Trên đỉnh tòa nhà, một người trung niên che miệng ho khan.

Hắn lau tơ máu nơi khóe miệng, đưa mắt nhìn sự chìm ngấm của toàn bộ thành phố, trong mắt chỉ có bình tĩnh.

“Hú hú!!!”

Đột nhiên có một tiếng sói tru vang lên trong không trung, một con sói to toàn thân mọc đầy gai nhọn tự dung xuất hiện trên mặt đất.

“Tà Thần! Ngươi lại tìm chết!” Trong miệng con sói to phát ra tiếng gào.

Ngay tức khắc, gai nhọn dày đặc trên người hắn bắn ra bốn phía, vô số dị nhân cùng với người thường bị gai nhọn xé thành bọt máu.

Thành phố, mùi máu tươi càng thêm nồng đậm.

Đột nhiên, một con đường vô hình xuất hiện bên trên con sói to, bao phủ xuống.

Cùng lúc đó, khí tức của một kẻ săn mồi cấp trên xuất hiện, người và dị nhân trong thành phố đều không tự chủ được quỳ xuống, giống như thức ăn trên bàn.

Con sói to bị luồng khí tức này bao phủ, lập tức cứng đờ tại chỗ.

Trong phút chốc, yết hầu con sói to đột nhiên lõm xuống, đầu bỗng chốc nứt ra.

“Rắc rắc rắc!!!” Tiếng xương cốt trên thân con sói to gãy vang lên không dứt bên tai, đầu và xương cột sống trực tiếp bị rút ra.

“Kẻ phản bội... chết!” Một tiếng Liên Bang rõ ràng không được lưu loát cho lắm truyền ra từ trong hư không.

Đầu và xương cột sống của con sói to rơi xuống mặt đất.

“Lang Vương, người thật giỏi hoạt.” Người trung niên đứng trên đỉnh tòa nhà nhìn thi thể của con sói to, lắc đầu, thân thể biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó, ở phương xa có một người đàn ông vạm vỡ đầu trọc lộ vẻ oán độc trong mắt.

Hắn trèo vệ y lên đầu, cùng với đám người hoảng loạn chạy trốn về nơi xa.

Nhưng mà hắn không biết có một người trung niên đang không nhanh không chậm đi theo sau lưng hắn.

...

Trong một tiểu khu ở trong thành phố, Cơ Nguyên Vũ cũng không rời đi.

Hắn nhìn khế văn trên trang giấy A4 trong tay, sắc mặt trở nên hết sức nghiêm túc.

“Mới vừa rồi ta đã nhận được một thu hoạch ngoài ý muốn từ chỗ Tô Bạch kia.” Hắn thấp giọng nói.

“Thu hoạch gì?” Một giọng nói xuất hiện trong tai nghe.

“Sự xuất hiện hàng loạt của Tà Thần lần này là vì có một người đang hỗ trợ Tà Thần phá vỡ bức tường giữa hai giới.” Cơ Nguyên Vũ sâu kín nói.

“Ai?!”

“Là Kim Chủ.”

“Không phải hắn đã bị số 5 giết chết rồi sao?” Người ở đầu bên kia vô cùng giật mình.

“Không, hắn chuyển sang kiếp khác.” Cơ Nguyên Vũ nhìn giấy viết khế văn trong tay, ánh mắt lộ vẻ phức tạp: “Hơn nữa, hắn mạnh hơn, Thần Bùn trong cấm địa số 56 là do hắn giết chết.”

Chương 384: Gặp nhau

“Đi mau!” Đội trưởng người linh năng phát ra một tiếng gầm lên, tia chớp lóe lên trên thân thể, bốn phương lập tức bị hấn dọn ra một khu vực chân không.

Một thi thể tối đen xuất hiện tại chỗ.

“Không đi được rồi, đội trưởng.” Một người sắc mặt tái nhợt nói.

Hắn nhìn trên trăm thi thể đã được dọn ra bốn phía, trong lòng tràn đầy sợ hãi.

Đây mới chỉ gần hai trăm mét vuông thôi mà đã có nhiều thi thể như thế, vậy dĩ nhân của những nơi khác có bao nhiêu, hắn đã không dám tưởng tượng.

“Đội trưởng, nếu không người ném hai lão già chúng ta xuống đây đi.” Giờ phút này, ông già run rẩy định tụt từ trên lưng xuống: “Chúng ta đã sống đủ lâu, sớm sống đủ vốn rồi.”

“Ông nhà ta nói không sai, các người đi đi, đừng mang theo hai cục nợ là chúng ta đây.” Trong mắt bà cụ ngấn lệ, cũng định tụt xuống khỏi lưng một đội viên.

“Không được! Nhiệm vụ của bọn ta chính là bảo vệ các người!” Đội trưởng người linh năng nghe vậy, sắc mặt trở nên nghiêm túc vô cùng: “Cho dù bọn ta đều chết, thì các người vẫn phải còn sống!”

“Chuyện này...” Hai cụ già hơi bối rối.

Bọn họ thật sự không ngờ những người này lại coi trọng hai người bọn họ như vậy.

Vào nửa năm trước bọn họ đã được những người này bảo vệ.

Đối phương giải thích là vì con gái bọn họ đang làm nhiệm vụ nguy hiểm gì đó, có thể sẽ bị trả thù của một số người, cho nên mới đến bảo vệ bọn họ.

Nhưng mà bọn họ thật sự không ngờ đối phương lại bảo vệ bọn họ đến mức độ này.

“Kẻ phản bội!!!” Một âm thanh vù vù vang lên trên bầu trời, một cự nhân trong suốt xuất hiện trên không thành phố, gương mặt tối đen ép thẳng đội trưởng người linh năng, tạo thành một uy thế khiếp người.

“Chuẩn bị chiến đấu!” Đội trưởng người linh năng nổi giận gầm lên một tiếng, tia chớp trên người lại xuất hiện, bổ lên bầu trời.

“Rõ!” Phần lớn người linh năng nghe được tiếng chấn động, đáp lời, ào ào công kích về chỗ gương mặt tối đen.

Nhưng mà cũng trong nháy mắt này, người không lồ tối đen biến mất không thấy.

“A!!!” Đột nhiên, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, một thân thể người linh năng đột nhiên mất đi một mảng lớn, chỉ còn lại nửa thân trên ngã trên mặt đất, máu và nội tạng rải đầy đất.

“Đoàn Đón!” Đồng đội ở bên cạnh thấy vậy, điên cuồng gào lên, một luồng tinh thần lực vô hình đâm tới chỗ trống rỗng kia.

“Rầm!” Nhưng chính trong nháy mắt này, thân thể của hắn đột nhiên bẹp dẹt từ trên xuống dưới, máu bắn hết lên mặt người xung quanh.

“Người không lồ kia là thần bộc!!!” Trong mắt một đội viên tràn đầy vẻ tuyệt vọng.

Nghe được lời của hắn, sắc mặt của người bên cạnh đều trở nên như tro tàn.

Thần bộc là dị nhân thân cận nhất bên cạnh Tà Thần, thực lực đã gần cấp Giao.

Thực lực này đã hoàn toàn có thể nghiền áp bọn họ.

“Chết chắc rồi.” Thần thái trong mắt đội trưởng người linh năng cũng dần mờ đi, vốn không có một chút ý chí chiến đấu.

Cho dù là Tuần sát mạnh nhất trong Đồ Long Bộ hiện giờ cũng chỉ có thể chống lại thần bộc mà thôi.

Chớ đừng nói đến thần bộc này là danh sách S71 khó chơi.

Nhìn thấy thần sắc của người ở đây, khuôn mặt tối đen của người không lồ lại xuất hiện trong thành phố, răng nanh bén

nhọn của hắn dính máu, trong mắt có ý trào phúng.

“Kẻ phản bội, chính là... kẻ phản bội, không có chút tác dụng nào...” Hắn cười lạnh một tiếng, giơ tay chụp đội trưởng người linh năng.

Đội trưởng người linh năng nhìn bàn tay khổng lồ che trời duỗi đến, cảm nhận được run rẩy đến từ sâu trong linh hồn, vốn không thể nhúc nhích.

Đúng lúc này, tiếng gió đột lên vang lên ầm ầm.

Người khổng lồ màu đen xoay người nhìn lại, đã nhìn thấy một đường ánh bạc cùng với một bóng dáng xuất hiện ở trước mắt hắn.

“Xoẹt rẹt!” Ánh bạc hạ xuống, máu đen tối bắn ra, con mắt và đầu của người khổng lồ màu đen đã bị gạt sạch một miếng lớn.

“Grừ!!!” Người khổng lồ kinh sợ đan xen, thân thể lập tức biến mất không thấy đâu nữa.

Nhưng sau đó, ánh bạc rất nhỏ lại chợt lóe rồi biến mất trên bầu trời xám xịt.

“Ầm rầm!” Người khổng lồ đột nhiên xuất hiện trên mặt đất.

Lúc này, thi thể của hắn đã bị cắt thành mấy mảnh.

Tô Bạch đứng tại chỗ, một sợi chỉ bạc nhỏ dài mấy trăm mét đang từ trên vị trí thi thể người khổng lồ thu hồi vào trong lòng bàn tay hắn.

Máu trên sợi chỉ bắn ra bốn phía, nhỏ giọt.

“Người bạn kia, cảm ơn! Không biết xưng hô như thế nào.” Chỉ thất thần trong chốc lát, đội trưởng người linh năng đã lập tức cảm ơn Tô Bạch.

Đồng thời hắn nhìn thoáng qua hai cụ già sắc mặt vẫn tái nhợt ở bên cạnh, trong lòng đã có suy đoán.

“Bây giờ không phải là lúc nói chuyện, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi thành phố này, bằng không Tà Thần có thể tìm đến.” Sắc mặt Tô Bạch hơi tái nhợt.

Mới vừa rồi trong nháy mắt đó, trí nhớ và tinh thần lực của hắn vẫn vận dụng hơi quá mức, còn cần một chút thời gian giảm xóc.

“Được, chúng ta lập tức rời đi.” Đội trưởng người linh năng nghe vậy, sắc mặt hơi thay đổi.

Lập tức, mọi người bắt đầu di tản đến một quảng trường xa xôi trong thành phố.

Lúc này trên bầu trời đã xuất hiện đến mười chiếc máy bay trực thăng.

Những máy bay trực thăng này đều đến từ quân khu bên cạnh đến cứu viện.

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Lô Thừa Tự, nhận được hai điểm thuộc tính cơ bản, lực lượng +2.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Hà Lê Tư, nhận được hai điểm thuộc tính cơ bản, trí nhớ +2.”

“Cảm giác được gần đây có một người vừa chết, họ tên Vu Minh Định, nhận được hai điểm thuộc tính cơ bản, nhanh nhẹn +2.”

“...”

Từng tin tức xuất hiện trong đầu Tô Bạch, gần như muốn bùng nổ đầu hắn.

Lúc này sắc mặt của Tô Bạch vô cùng khó coi.

Thật ra hắn là một người vô cùng lý trí, bằng không hắn đã không thể bỏ quên những người bình thường kia không để ý đến để đến cứu người thân của mình.

Nhưng mà, nhiều người cứ chết đi trước mặt hắn như vậy, cũng khiến cho hắn cảm thấy vô cùng không dễ chịu.

Người nhà trói buộc tay chân của hắn lại.

Tà Thần tận trời kia cũng khiến cho hắn cảm thấy run rẩy từ linh hồn.

Tô Bạch cảm thấy trong lòng càng ngày càng phần nộ!

Hắn phần nộ thế giới này quá mức tàn nhẫn với người bình thường.

“Các người đưa bọn họ đi giúp ta.” Đột nhiên, Tô Bạch nói một câu với tiểu đội trưởng người linh năng, sau đó liếc nhìn hai cụ già một cái thật sâu, xoay người rời đi.

Nơi này đã là nơi cách xa thành phố, dị nhân vô cùng ít, thêm với quân đội bảo vệ, về sau khó có khả năng gặp nguy hiểm.

Mà hắn không định rời đi như vậy.

“Có thể nói cho chúng ta biết người là ai không?” Ông cụ đột nhiên run giọng hỏi một câu.

Bước chân Tô Bạch chậm lại, xoay người, giọng điệu thờ ơ: “Ta là Tuần sát Tô Bạch của Đồ Long Bộ, đặc biệt đến hỗ trợ các người.”

Nói xong hắn đã đi xa.

Ở đó, trên mặt hai cụ già hiện lên vẻ thất vọng.

Ở phía xa, sắc mặt của Tô Bạch hơi phức tạp.

Tuy rằng hai cụ già này không có liên hệ máu mủ chân chính với hắn, nhưng vì ba mẹ, hắn luôn luôn coi hai cụ già này là người thân của mình.

Nhưng mà hắn lại không thể nhận hai cụ.

Bởi vì như vậy sẽ khiến hai cụ lo lắng.

“Cho dù ta chết, các người đều sẽ không thể đau lòng.” Tô Bạch thì thầm một câu, nhìn về phía quan tài hoàng kim trên cổ tay.

Lúc này, hoa văn màu đỏ và màu đen bên trên quan tài hoàng kim đã tràn đầy, lóe ra sáng rọi quỉ dị.

Nó đã chuẩn bị xong.

Chương 385: Thần đạo vàng kim

Tô Bạch di chuyển trên đường trong thành phố, tiếng gầm rú trên trời không ngừng truyền đến.

Từng tia chớp cắt ngang qua bầu trời, rắn bạc hóa thành tấm lưới lớn, bầu trời tăm tối trước đó trở nên sáng bừng như ban ngày.

Nhưng mà trái ngược với bầu trời âm ỉ, mặt đất có vẻ yên tĩnh lạ thường.

Người thường có vẻ yếu ớt lạ lùng khi đối mặt với dị nhân, tốc độ giết chóc của dị nhân cực nhanh, hiện giờ người sống trong thành phố đã không còn thừa lại bao nhiêu nữa.

Mà người của một thành phố đã đủ để khiến Tô Bạch đột phá cấp Giao.

Tô Bạch nhìn sầm sét trên bầu trời, im lặng không nói.

Đó là kiếp số thuộc về hắn.

Nhưng mà hắn không muốn độ kiếp thành cấp Giao như vậy.

Tô Bạch thò tay vào trong không gian linh tính, do dự một lúc, đặt một viên linh kim lên trên quan tài hoàng kim.

Theo một viên linh kim đặt xuống như vậy, bên ngoài quan tài hoàng kim đã xuất hiện một đường gợn sóng.

Trong nháy mắt, linh kim biến mất khỏi ngoài mặt quan tài hoàng kim.

Tự nhiên giống như một giọt nước mưa rơi vào trong hồ vậy.

“Rầm!”

Một tiếng nổ vang vọng trong đầu Tô Bạch, trước mắt hắn đột nhiên xuất hiện một con đường.

Con đường này hiện lên màu vàng kim, lộng lẫy lóa mắt.

Tô Bạch lập tức nhận ra đây là một thần đạo.

Nhưng mà trên thần đạo này lại không giống với thần đạo khác.

Trên thần đạo khác đều sẽ có rất nhiều hư ảnh.

Hư ảnh này có của người sống lại đã chết đi lưu lại, có vài cái là của người sống lại còn sống.

Nhưng trên thần đạo này lại có vẻ sạch sẽ vô cùng, Tô Bạch chỉ nhìn thấy một bóng người trên thần đạo này.

“Thần đạo này...” Tô Bạch thì thảo trong lòng.

Sau khi hắn đạt được thần đạo, hắn đã biết rõ thần đạo này có ý tứ như thế nào.

Thần đạo này là ý chí của thế giới.

Mà cùng lúc đó, cuối cùng hắn đã rõ người khổng lồ hoàng kim kia rốt cuộc là cái gì.

Đó là hóa thân của ý chí thế giới.

Ý chí thế giới đã chết, thần đạo tràn ra khiến người sống lại xuất hiện, khiến thiên hạ đại loạn.

Sở dĩ người khổng lồ hoàng kim kia ăn người sống lại chính là một loại bản năng, tương tự với hành vi phản xạ có điều kiện.

“Hóa ra là như vậy.” Tô Bạch thì thầm một tiếng.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn phía trước thần đạo vàng kim.

Ở phía xa có một bóng dáng đứng đó.

Bóng dáng kia giống như có cảm giác, xoay người lại, một khuôn mặt hư vô nhìn hắn.

Khuôn mặt hư hóa không nhìn rõ gương mặt kia động đậy, giống như đang nói gì đó.

“Người đã đến rồi...”

Tô Bạch cảm thấy mình biết đối phương đang nói gì.

“Người là ai...” Tô Bạch mở miệng hỏi.

“Người không cần biết ta là ai.” Giọng nói của bóng dáng lại truyền đến: “Người chỉ cần biết người phải trưởng thành nhanh lên, bằng không thế giới này sẽ bị ta hủy diệt.”

“Vì sao?” Tô Bạch mở miệng hỏi.

“Thế giới này quá mức xấu xí, không nên tồn tại...” Giọng nói của bóng dáng truyền đến.

Theo lời hắn vừa dứt, bóng dáng đã đứng yên bất động, không nói gì nữa.

“Chỉ bởi vì thế giới xấu xí cho nên mới muốn diệt thế sao?” Tô Bạch ngạc nhiên trong lòng.

Hắn không thể tưởng tượng nổi logic ở trong đó.

Trên thế giới này, Tô Bạch đã từng trải qua rất nhiều chuyện đáng ghê tởm.

Nhưng mà hắn chưa bao giờ cảm thấy thế giới này xấu xí.

Dựa theo lời ba mẹ hắn nói, thế giới này vẫn rất phức tạp.

Có tăm tối cũng có ánh sáng.

Nếu như chỉ chăm chăm nhìn vào mặt tăm tối, người sẽ cảm thấy toàn bộ thế giới đều là tăm tối.

Nếu như chăm chăm nhìn vào mặt ánh sáng, người sẽ cảm thấy toàn bộ thế giới đều là ánh sáng.

Tô Bạch cảm thấy người kia đã có thể đứng trên thần đạo vàng kim, sẽ không thể không nhìn rõ chuyện này.

Trừ phi...

Đồng tử của Tô Bạch hơi co rút lại, hắn đang nghĩ đến một khả năng.

Trừ phi có thể người kia muốn diệt sạch toàn bộ sự vật có liên quan đến linh năng, xây dựng lại ý chí thế giới, mở lại thế giới!

Nghĩ đến đây, Tô Bạch cảm thấy linh hồn của mình đều hơi run rẩy.

Hắn không phải là người có lòng dạ đàn bà.

Không biết ở trong tay hắn đã dính máu tươi của bao nhiêu người.

Nhưng mà vừa nghĩ đến việc người kia định làm, Tô Bạch vẫn cảm thấy trong lòng mình không bình tĩnh được.

Mười triệu? Hơn trăm triệu?

Sợ rằng người của thế giới này sẽ phải chết đi trên 95% mất?

Đúng vào lúc này, Tô Bạch đột nhiên cảm thấy toàn thân có một cảm giác nhói nhói.

Mặt hắn biến sắc, ý thức rời khỏi thân đạo vàng kim, thân hình vừa động, rời khỏi vị trí ban đầu.

Mà chính trong nháy mắt khi hắn rời đi, mặt đất lập tức sụp đổ, một dấu bàn tay vĩ đại hiện ra trên mặt đất.

Tô Bạch đứng trên đèn đường, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, từng đường cong tiên đoán xuất hiện trong tầm mắt của hắn, buộc vòng quanh một thân hình vĩ đại.

Là thần bộc mới!

Lập tức, thân thể của hắn vừa động, biến mất ngay tại chỗ.

“Xoẹt ẹt!”

Sợi chỉ mảnh màu bạc bay múa trong không trung, máu rơi lả tả xuống dưới đường phố xung quanh.

“A!!!” Tiếng kêu thảm thiết vừa mới thốt ra đã biến mất.

Thần bộc, chết!

Tô Bạch chia tay, sợi chỉ bạc quay về, tơ máu bay rơi bốn phía.

Thu hồi Ma Thiết, hắn nhìn lên trên bầu trời.

Lúc này, sấm sét trên bầu trời dần dần biến mất.

Đây dường như có liên quan đến việc hắn tiến vào thân đạo vàng kim.

“Phù...” Tô Bạch nhẹ nhàng thở ra một hơi, ánh mắt trở nên thâm thúy lạ thường.

Một thần bộc mới chú ý đến mình, điều này có ý nghĩa rằng tên thần linh kia cũng chú ý đến mình.

Một trận chiến này đã không tránh khỏi được.

Mà vừa đúng, Tô Bạch đã chuẩn bị sẵn sàng để gặp thần linh này.

Thần linh! Hắn còn chưa từng giết đâu!!!

Một cơn gió thổi qua, thân hình Tô Bạch biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó, trong một góc của thành phố, Cơ Nguyên Vũ đang nhìn lên không trung, vẻ mặt phức tạp.

“Chết nhiều người như vậy không phải là điều chúng ta mong muốn.” Hắn thấp giọng nói giống như đang đáp lại điều gì.

“Bố cục thế giới thay đổi, chúng ta vốn không cứu bọn họ được.”

“Không có ai biết con đường tương lai ở đâu, ta cũng không biết.”

“Việc chúng ta có thể làm đó là sống, cố gắng khiến càng nhiều người còn sống...”

“Ầm ầm ầm!!!”

Sấm sét trên bầu trời giống như nghe thấy giọng của hắn, đang đáp lại.

Cùng lúc đó, trên bầu trời xuất hiện một gương mặt vĩ đại và vặn vẹo trong sấm sét.

Hắn như phát hiện ra điều gì, quay đầu nhìn về chỗ Cơ Nguyên Vũ.

Mà lúc này, chỗ Cơ Nguyên Vũ vắng vẻ trống không, cũng không có bất cứ người nào tồn tại.

“Tên phản bội! Tên phản bội! Tên phản bội!!!” Gương mặt vặn vẹo há miệng, giọng nói không lưu loát ong ong vang lên trong không trung, trong đó tràn đầy phẫn nộ.

“Hú hú hú!!!!” Trên các tòa nhà cao tầng, dị nhân phát ra tiếng kêu bén nhọn hung phẫn, mùi máu tươi đã tràn ngập cả thành phố.

Lúc này, cả thành phố đã không còn âm thanh thuộc về nhân loại thế giới này.

Có lẽ, người may mắn còn tồn tại đang trốn trong góc nào đó trong thành phố không dám phát ra âm thanh.

Hoặc là người của cả thành phố này đều chết hết cả.

Chương 386: Chìa khóa vàng kim

“Tên phản bội! Tên phản bội! Tên phản bội!!!” Tiếng hét ồn ào quanh quẩn trong cả thành phố.

Thân hình Tô Bạch xuất hiện trên mái tòa nhà cao nhất.

Hắn nhìn gương mặt dữ tợn và khuôn bố xa xa, trên mặt dần hiện lên mặt nạ vện vẹo màu đen đỏ.

Ở phía xa, tên thần linh kia cũng chú ý đến Tô Bạch, dừng hét lên, quay đầu lại, đôi mắt tràn đầy sương mù màu đen nhìn chăm chăm vào Tô Bạch.

Trong nháy mắt, thân hình của thần linh đột nhiên biến mất.

“Rầm!”

Tòa nhà chỗ Tô Bạch âm âm sụp xuống, bụi mù tràn ngập.

“Một con rệp còn chưa phải Giao! Dám giết tôi tớ của ta, muốn chết!” m thanh vù vù vang lên trong không trung, gương mặt của thần linh xuất hiện lần nữa, trong mắt tràn đầy trào phúng.

“Vù!” Một sợi màu bạc phát ra tiếng vù vù trong không trung, máu nhè nhẹ chảy xuống dọc theo sợi tơ.

Nhìn thấy sợi dây nhỏ này, gương mặt của thần linh hơi biến sắc, hắn nhìn sang cánh tay phải của mình.

Lúc này trên cánh tay phải có một vết thương màu đỏ nhỏ đến khó tìm.

“Xoẹt!” Cánh tay phải của thần linh rời ra, máu văng đầy đất, đường phố lập tức đỏ lên.

“A!!! Con kiến đáng chết!!!” Thần linh nổi giận, đồng tử tràn ngập sương mù màu đen nhìn chăm chăm vào thanh niên đang đứng trên ngã tư đường, sau đó thân hình chợt biến mất không thấy đâu nữa.

“Ầm ầm ầm!!!” Một thân đạo vô hình nện từ trên bầu trời xuống, khí tức của kẻ sẵn mỗi địa vị cao lộ rõ.

Tô Bạch cảm nhận được luồng khí tức mạnh mẽ này, ánh mắt yên tĩnh, không hề thay đổi gì.

Giống như vì hấn liên tiếp hòa ba viên linh kim vào trong quan tài vàng kim, uy áp đến từ thân đạo này đã không hề có bất cứ tác dụng gì với hấn nữa.

“Ầm ầm ầm!!!” Mặt đất chấn động, sụp đổ xuống.

Có ống nước bị vỡ bắn cột nước lên cao, cũng có ống dẫn khí thiên nhiên bị đè nổ, phát ra tiếng bùm ầm ầm, ngọn lửa bốc lên.

Nước và lửa lập tức hòa vào với nhau, tại chỗ đã mất đi bóng dáng của Tô Bạch.

Tiếng vù vù vang lên trong không khí, từng xúc tua vô hình điên cuồng quét loạn bốn phía.

Xúc tua kia lặng yên không tiếng động, giống như không tồn tại.

Nhưng mà tòa nhà, mặt đất lại phát ra tiếng nổ vang, bốn phía bị quét thành đồng hoang tàn.

Ở trong bụi mù, thân hình Tô Bạch hiện ra.

Không biết từ khi nào thân hình của hấn đã bắt đầu đến gần thần linh rồi.

“Grào!!!” Thần linh phát ra tiếng thét phẫn nộ.

Hấn không rõ, vì sao mỗi lần mình công kích thì đối phương đều có thể tránh đi được trong khoảnh khắc, hơn nữa đối phương lại còn càng lúc càng gần mình!

Cảm giác kỳ quái nhìn thấy nhưng đánh không được này thật sự khiến cho hấn nổi điên.

“Ta không phải kẻ phản bội...” Giọng Tô Bạch hơi khàn khàn.

Hấn ngẩng đầu lên, đôi mắt đầy tơ máu nhìn thẳng vào thần linh trên trời cao.

“Không phải cứ khác người thì là kẻ phản bội!!! Không phải tổn hại lợi ích của các người thì là kẻ phản bội! Người chính là

người!!! Ta chính là ta!!!”

Nói xong thân thể Tô Bạch đã lập tức biến mất, từng sợi tơ màu bạc do Ma Thiết hóa thành kết thành tấm lưới trong không trung, bao phủ thần linh.

“Xoẹt xoẹt xoẹt...” Ma Thiết đang nhanh chóng cắt thân thể của thần linh.

“Ta là thần, ta bất tử!” Thần linh hét lên, cánh tay phải bị cắt đứt lại mọc ra.

Trong mắt hắn tràn đầy điên cuồng.

Đồng thời ở chỗ sâu trong đôi mắt hắn còn có một chút kiêng kỵ.

Người này rốt cuộc làm thế nào mà biết được vị trí của hắn vậy?

Phải biết rằng, năng lực của hắn chính là biến mất khỏi thế giới.

Tất cả chuyện có liên quan đến hắn đều không nằm trong phạm vi tra xét của người khác.

Cho dù có thần linh có thể tra xét được hắn, nhưng đều chỉ dựa vào năng lực trực giác linh tinh mà thôi.

Nhưng người trước mắt này giống như thật sự có thể nhìn thấy thân thể hắn!

Kể cả bản thân thần linh đều không phát hiện, trong lòng hắn đã bắt đầu có sợ hãi.

“Xoẹt!!!” Bởi vì thần linh thoát ra, sợi tơ bắt đầu cắt thân thể của hắn, từng miếng thịt rơi lên trên đồng đồ nát.

Tô Bạch đứng ở một bên đồng đồ nát, thông thả thu hồi sợi tơ trên không trung, bắt đầu dần dần hình thành dáng vẻ một cái chùy bằng phẳng.

Hắn chìa tay, đôi Sừng Sơn Dương hiện đầy mạch máu được hắn mọc ra, rót vào trên chùy.

Trên Sừng Sơn Dương tản mát ra từng luồng ý chí vận vẹo, nhưng khi tiếp xúc với Tô Bạch, luồng ý chí này lập tức trở nên ôn hòa.

“Người dung hợp ý chí thế giới!!!” Thần linh nhìn thấy một màn như vậy thì quá sợ hãi, khói đen trong hốc mắt không ngừng tản ra ngoài.

Vẻ mặt Tô Bạch rét lạnh, thân hình chợt lóe, đến trên đầu thần linh, búa nhỏ định cỡ lớn trong tay nện xuống thần linh.

“Ầm rầm!!!” Bầu trời vang lên tiếng nổ vang, sấm sét màu máu thay thế cho tia chớp màu bạc, bao phủ bầu trời.

“Tách tách...”

Nước mưa rơi xuống, rơi trên mặt đất.

Bầu trời u ám dần dần tiêu tán, ánh mặt trời chiếu xuống, chiếu lên trên nước mưa trên mặt đất, lóe ra sáng rọi màu máu.

“A a a!!!” Tiếng thét thống khổ của dị nhân không ngừng quanh quẩn trong cả thành phố.

Mới vừa rồi, bọn chúng cảm nhận được tín ngưỡng của mình đã sụp đổ.

Có vài dị nhân khó có thể thừa nhận được thống khổ này, trực tiếp xé đầu mình xuống, tự kết thúc.

Cả thành phố rơi vào điên cuồng.

Tô Bạch đứng trên thân thể khổng lồ của thần linh, mặt nạ vặn vẹo màu đỏ đen dần dần biến mất.

Máu loãng nhỏ xuống từ trên mặt hấn, hòa cùng với nước mưa màu máu.

Lúc này, mắt, mũi, miệng, lỗ tai của Tô Bạch không ngừng đổ máu tươi.

Cho dù có thêm vào của thần đạo vàng kim, thường xuyên sử dụng Ma Thiết cộng với dùng dự đoán đường cong cao cấp để đoán trước hành động của một thần linh cũng khiến Tô Bạch cạn kiệt trí nhớ và tinh thần lực.

Mặc dù hấn không bị thần linh kia gây thương tích, nhưng đã sức cùng lực kiệt, đạt đến cực hạn.

“Ầm!” Đúng vào lúc này, bầu trời lại vang lên tiếng sấm.

Tô Bạch nghe được tiếng sấm này, lòng có cảm nhận, nhìn về một phương hướng, đã thấy một con đường hoàng kim chợt

lóa rồi biến mất.

Mưa máu rơi ác liệt hơn.

Là người kia!!!

Trong mắt Tô Bạch lóa lên sắc lạ.

Hắn đứng lên, định chạy về phía kia.

Nhưng thân thể của hắn mới vừa động thì đầu đã choáng váng một trận, thiếu chút nữa khiến hắn ngã xuống đất.

Chuyện này cũng khiến Tô Bạch nhìn rõ một sự thật, lấy trạng thái hiện giờ của hắn, cho dù tìm được người kia đều không có tác dụng gì cả.

Lấy thực lực cấp Giao rõ ràng mạnh hơn bình thường của người kia, hiện giờ hắn không phải là đối thủ.

Nhưng mà... vì sao người kia không nhân cơ hội hiện giờ hắn đang suy yếu, xuống tay với hắn chứ?

Tô Bạch cảm thấy nếu như đổi vị trí lại là mình thì nhất định sẽ giết đối phương.

Nhưng mà rất nhanh, hắn đã biết được nguyên nhân.

“Người làm sao vậy?” Đúng lúc này, một giọng nói xuất hiện bên cạnh.

Tô Bạch quay đầu nhìn lại, đã thấy Cơ Nguyên Vũ đang đứng trong mưa.

Lúc này mưa máu vẫn đang đổ xuống, nhưng trên người đối phương lại hết sức khô ráo, không hề bị ướt chút nào.

“Ta vẫn ổn.” Tô Bạch nhàn nhạt đáp lại một câu rồi lập tức đứng thẳng người lên, chuẩn bị xoay người rời đi.

Mới đầu hắn đã không định quản chuyện nơi này.

Bởi vì hắn tin tưởng hội Ảnh Tử sẽ xử lý tốt.

Nhưng mà cho dù thế nào hắn đều không ngờ nổi, đợi đến khi người của thành phố này gần như đã bị tàn sát hầu như không còn rồi nhưng đối phương vẫn không ra tay.

Điều này khiến cho hắn thất vọng vô cùng.

“Ta hiểu người đang nghĩ gì.” Cơ Nguyên Vũ nhìn Tô Bạch:
“Bọn ta cũng rất muốn đi cứu bọn họ. Nhưng người biết không? Trong vòng hai mươi phút vừa rồi, đã có đến ba thành phố xuất hiện tà thần.”

“Lấy năng lực của Ảnh Tử chúng ta, vốn không thể cứu được tất cả mọi người.”

Tô Bạch không nói gì, nhìn Cơ Nguyên Vũ, trong ánh mắt dính đầy máu không hề có bất cứ tình cảm gì.

“Nhưng mà chúng ta nhất định sẽ cứu người của thế giới này ra.” Cơ Nguyên Vũ tiến lên trước, thản nhiên nói: “Đó là tín ngưỡng của chúng ta, cũng là ý nghĩa tồn tại của Ảnh Tử chúng ta.”

Nói xong, hắn lấy một chiếc chìa khóa vàng kim từ trong túi áo ra đưa cho Tô Bạch nói: “Chìa khóa vàng kim này giúp người có thể điều động tài nguyên bên trong Ảnh Tử.”

“Về sau, người chính là một thành viên chính thức trong Ảnh Tử chúng ta, Mặt Thú.”

Chương 387: Trong bóng tối, Ảnh Tử luôn luôn tồn tại

Trong đêm tối, một loạt các xe đang chạy trên đường cao tốc. Ngọn đèn chiếu trên đường cao tốc tối đen thật sự xa, nhưng lại có vẻ cô lẻ.

Bởi vì trên đường cao tốc chỉ có một dòng xe này.

Trên một chiếc xe trong số đó, Tô Bạch ngồi ở vị trí ghế phụ, nghiêng đầu nhìn cảnh sắc tối đen bên ngoài mà rơi vào trầm tư.

Trong lòng hắn có rất nhiều nghi ngờ.

Một là người có thần đạo vàng kim kia là ai.

Một điều khác là nếu như Cơ Nguyên Vũ đã nhìn thấy cảnh tượng hắn chém giết thần linh, vì sao lại phớt lờ chuyện của mình, ngược lại còn giao một chìa khóa hoàng kim mang theo quyền hạn cho mình.

Thần đạo vàng kim...

Chẳng lẽ là người mình đã gặp được sau khi rời khỏi cấm địa số 56 sao?

Sở dĩ Cơ Nguyên Vũ không thềm đề ý đến việc mình giết thần linh, có lẽ là vì đối phương có tự tin gì đó giải quyết được chuyện lần này sao?

Cho nên mới không cần đến sự trợ giúp của mình?

“Ừm...” Khi Tô Bạch đang suy nghĩ, chỗ ngồi phía sau truyền đến giọng nói.

Tô Bạch nghe được giọng nói, rời khỏi dòng suy nghĩ, xoay người lại nói với hai cụ già mới vừa tỉnh lại: “Mục tiêu chuyển đi này của chúng ta là Kinh Đô, còn cần năm tiếng nữa, các người lại ngủ thêm một lúc nữa đi.”

Sau khi hắn giết tên thần linh kia, hắn đã bắt đầu cùng rời đi với hai cụ già.

Ảnh Tử tích trữ toàn bộ linh kim ở Kinh Đô.

Hắn đi qua một chuyến này cũng là tìm linh kim.

Đáng nhắc đến là, hắn giết thần linh, lại móc ra được năm linh kim từ trong thân thể thần linh kia, con đường vàng kim của hắn càng gần tới trước một bước.

“Không cần.” Hà Xương lắc đầu, nhìn con đường tối đen bên ngoài, thở dài nói: “Lớn tuổi, ngủ cũng ít đi.”

Nói xong hắn quay đầu nhìn mặt nghiêng của Tô Bạch, hơi xuất thần.

“Có chuyện gì vậy? Trên mặt ta có thứ gì sao?” Tô Bạch nghi ngờ hỏi.

“Không có.” Hà Xương lắc đầu, sau đó hơi do dự nói: “Ta cảm thấy ngươi và con gái của bọn ta hơi giống nhau.”

“Ta cũng cảm thấy như vậy.” Bà cụ ở bên cạnh nghe vậy, lập tức đồng ý gật đầu.

“Giống sao?” Trong mắt Tô Bạch có vẻ sững sốt.

Hắn và ba mẹ mình không hề có một chút quan hệ huyết thống, sao có thể giống nhau được?

“Đúng vậy, rất giống.” Hà Xương gật đầu, ánh mắt lộ vẻ hồi ức, nói: “Mặc dù tướng mạo của ngươi không hề có chỗ nào giống nàng cả, nhưng cách làm việc của ngươi cùng với phẩm cách lương thiện lại giống với nàng. Ta cảm nhận được bóng dáng của nàng từ trên người ngươi.”

Tô Bạch nghe vậy, im lặng không nói.

Hóa ra giống ở chỗ này sao?

Đội trưởng người linh năng đang lái xe nghe vậy, sắc mặt hơi quái dị.

Sao có thể không giống chứ?

Hắn biết sở dĩ hai cụ già này nhận được chiếu cố đặc thù, chính là vì người thanh niên đang ngồi bên cạnh đây.

Trước đó hắn còn cảm thấy tổng bộ hơi tốn nhiều công sức.

Bảo vệ hai người bình thường đâu cần đến tiểu đội người linh năng như bọn họ đâu.

Có thời gian này, đuổi theo bắt vài người sống lại chẳng phải tốt hơn sao?

Nhưng vào hôm nay.

Suy nghĩ của hắn đã có thay đổi.

Bởi vì sau khi hắn đi ra đã nhận được một tin tức.

Tên thần linh đến từ thế giới khác kia đã chết.

Lại còn chết sau khi người thanh niên đang ngồi bên cạnh vào thành phố không lâu.

Nếu nói cái chết của tên thần linh kia không có liên quan với người bên cạnh này, hắn không tin.

“Xin lỗi, trưởng quan, chúng ta tương đối nhớ nhưng con gái của chúng ta, cho nên hơi...” Hà Xương thấy Tô Bạch không nói chuyện, cho rằng đối phương tức giận, không khỏi xin lỗi.

“Không có việc gì.” Tô Bạch lắc đầu, cười nói: “Ta gặp được các người cũng thấy rất thân thiết.”

Đội trưởng người linh năng ở bên cạnh hơi kỳ quái.

Hắn không rõ vì sao Tô Bạch không nhận người nhà mình.

Nhưng mà chuyện này không có liên quan đến hắn, hắn cũng không có quyền lợi đi quản.

“Vù vù...” Đúng vào lúc này, điện thoại di động của Tô Bạch đột nhiên vang lên.

Hắn mở di động ra, tiến vào trong phần mềm tên Vô.

Lúc này trong phần mềm Quản Gia có nhắn lại.

Quản Gia: Cho đến nay, Ảnh Tử đều bồi dưỡng những người sống lại như các người, là để cho thế giới âm u này tràn ngập hy vọng.

Mà chúng ta đã làm được. Chúng ta thành lập Đồ Long Bộ, áp chế sự trưởng thành của người sống lại. Chúng ta cũng sẵn giết rất nhiều người sống lại cấp bậc cao, khiến cho bọn họ không dám thò đầu ra trên thế gian này.

Nhưng hiện giờ, có rất nhiều thần linh của thế giới khác xâm nhập, chúng ta đã không có thực lực để chống lại. Ảnh Tử đã gặp phải mối nguy sống chết.

Ta định vĩnh viễn tiêu hủy tư liệu của các vị, dùng nó để bảo đảm an toàn cho các vị!

Trong bóng tối, Ảnh Tử luôn luôn tồn tại!

Tiểu Chiêu: Có chuyện gì vậy?

Phi Huyền: ???

Hoa Tuyết: Ta mới gia nhập Ảnh Tử không được bao lâu! Giờ định giải tán sao?

King Kong: Gần đây đã xảy ra chuyện gì?

Người lính: Trong bóng tối, Ảnh Tử luôn luôn tồn tại!

Lão Miêu: Trong bóng tối, Ảnh Tử luôn luôn tồn tại!

Học giả: Trong bóng tối, Ảnh Tử luôn luôn tồn tại!

Sau đó di động đã tắt màn hình.

Tô Bạch nhìn di động, sợ run hồi lâu.

Mới vừa rồi hắn định gửi tin đi, nhưng lại không biết nên gửi tin gì.

Rất nhiều chuyện, hắn đều đã biết.

Chẳng lẽ hắn định đi chất vấn giống như Hoa Tuyết, Tiểu Chiêu, King Kong, Phi Huyền sao?

Mặt khác, chắc người lính, lão Miêu, học giả đều là thành viên gia nhập chính thức của Ảnh Tử, bằng không đã không thể nhấn lại như vậy.

Chỉ có hắn là đặc thù.

Tuy rằng chính thức gia nhập Ảnh Tử, nhưng vì mới gia nhập không lâu, rất nhiều chuyện đều biết rất ít.

“Một lần này chắc Quản Gia vì bảo vệ những người này đi.”

Tô Bạch nhìn di động trong tay, khẽ thở dài.

Hắn nhìn ra ngoài, bầu trời vẫn tối đen, không có gì khác bình thường.

Nhưng mà Tô Bạch biết, thế giới này đã thay đổi.

Năm giờ sau, đoàn xe chỗ Tô Bạch đi đến cửa ra cao tốc Kinh Đô.

Bởi vì có quá nhiều người đến Kinh Đô, chỗ hắc còn cần xếp hàng mới có thể đi ra.

Tô Bạch quay cửa sổ xe xuống, nhìn ra ngoài.

Trên cao tốc lúc này đã xếp thành hàng dài, thường xuyên có thể nghe được một vài tiếng khóc, trong không khí có một luồng khí tức sốt ruột.

“Nhân loại có thể vượt qua được tai họa lần này không?” Ở bên cạnh, đội trưởng người linh năng không nhịn được hỏi.

Tô Bạch nghe vậy, hơi ngơ ngác.

Một lần này, không biết có bao nhiêu tà thần tiến vào thế giới này.

Kể cả cộng tất cả người sống lại của thế giới này, đoán chừng đều không thể chống lại được.

Chứ đừng nói đến rất nhiều người sống lại đều ích kỷ, coi tính mạng người thường giống như con kiến.

Người sống lại như vậy đi cứu thế giới như thế nào đây?

Có lẽ...

Tô Bạch khựng lại, hồi tưởng lại cảnh gặp Cơ Nguyên Vũ hôm nay.

Có lẽ, mấy người Cơ Nguyên Vũ sẽ có biện pháp cứu vớt thế giới này.

“Sẽ vượt qua.” Ánh mắt Tô Bạch bình tĩnh lại: “Trong bóng tối của thế giới này luôn có người yên lặng bảo vệ.”

Đội trưởng người linh năng nghe vậy, vẻ mặt khẽ giật, trong lòng hơi sáng tỏ.

“A!” Đúng vào lúc này, từ xa truyền đến tiếng kêu thảm thiết dồn dập.

Vẻ mặt Tô Bạch ngưng lại, nhìn về phía phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Chương 388: Người sống lại đều là tai họa

Gần một chiếc xe ở phía xa đang có một người nằm sấp trên đường cao tốc.

“Nhân loại đều là tai họa!!! Đều cùng đi chết đi!!!” Người nọ khàn giọng gào thét, đôi mắt trở nên điên cuồng, quần áo rách ra mấy đường, lưỡi dao sắc bén lộ ra.

Hắn rút gào một tiếng, xông đến người xung quanh.

Xung quanh lập tức vang lên từng tiếng kinh hô.

“Đoàng!!!” Một tiếng súng vang lên từ xa, động tác bay tới trong không trung của dị nhân lập tức tạm dừng, nện xuống mặt đất, ngã trong vũng máu, run rẩy vài cái rồi không có động tĩnh.

Là tay súng bắn tia chớp ló ra cao tốc đã nổ súng.

Tô Bạch nhìn thấy một màn như vậy, khẽ thở ra.

Bởi vì tà thần không ngừng giáng xuống, linh năng của thế giới này đã dần dần mang theo tính ô nhiễm.

Một vài người tâm trí yếu ớt sẽ dễ dàng bị người linh năng này ô nhiễm, trở thành dị nhân.

Đây là người dị nhân Tô Bạch nhìn thấy trên đường đi.

Tô Bạch hơi siết chặt lòng bàn tay, hắn phải lấy được linh kim Ảnh Tử lưu trữ, như vậy hắn mới có thể cấp tốc trưởng thành lên.

“Anh Uy, xin nhờ các người bảo vệ hai cụ đây.” Hắn nói một câu với đội trưởng người linh năng bên cạnh, mở cửa xe đi ra ngoài.

Đội trưởng người linh năng nghe vậy hơi sững sờ: “Người không đi cùng với chúng ta sao?”

“Ta còn có chuyện quan trọng phải làm.” Tô Bạch lắc đầu, nói.

Nghe được lời hắn nói, trong lòng đội trưởng người linh năng thoáng hiểu được, hắn lập tức cắn răng gật đầu nói: “Người yên tâm, trước khi chúng ta chết, bọn họ tuyệt đối không bị bất cứ tổn thương gì cả.”

“Cảm ơn.” Tô Bạch gật đầu với đội trưởng người linh năng, sau đó nhìn thoáng qua Dư Linh ở bên cạnh: “Xin nhờ cậy các người.”

Nói xong thân thể của hắn đi tới trước, lập tức biến mất tại chỗ.

Ở trên xe, không biết từ khi nào trong mắt hai cụ đã rơm rớm.

Bọn họ từng trải mấy chục năm, sao có thể không nghe ra được ý ở ngoài lời Tô Bạch đang nói với đội trưởng người linh năng chứ.

Dư Linh ngồi xuống ghế phụ, khẽ thở dài.

Nàng tới bảo vệ hai cụ.

Mà cũng là nguyện vọng của nàng.

Sự tiến bộ của Tô Bạch quá lớn, có thể chém giết cả thần linh.

Nàng ở bên cạnh, chỉ có thể đưa ra một vài hỗ trợ không quan trọng mà thôi.

Thậm chí có thể sẽ trở thành kẻ kéo chân sau.

...

Tỉnh Tây Vũ, có hai tia sáng xẹt qua bầu trời, phá vỡ bầu trời đêm.

“Kim chủ! Tại sao phải dồn ép không tha!!!” Ở phía trước, một cô gái tuổi xuân giận dữ hét lên về sau lưng.

Cô gái này có dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, thân hình cân đối duyên dáng.

Nàng mặc một chiếc váy dài màu trắng, khi xẹt qua bầu trời, giống như tiên nữ.

Nhưng mà một cô gái như thế lại là kẻ giết người không chớp mắt.

Người đã từng bị giết trong tay nàng lấy hàng chục nghìn mà tính.

Bởi vì nàng xếp hạng tư trên bảng đỏ, Nhục Mân Côi.

“Bởi vì ta cần người đi chết.” Người đàn ông trung niên đứng trên con đường vàng kim đi theo phía sau, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Những người sống lại như các ngươi, mỗi một người đều là thảm họa.”

“Ha!” Nhục Mân Côi nghe vậy, cười lạnh ra tiếng: “Chẳng lẽ ngươi không phải là người sống lại sao? Chẳng lẽ ngươi không phải là tai họa sao?”

“Ta đương nhiên phải.” Ngoài ý muốn là người đàn ông trung niên không hề phủ định, bình tĩnh đến ngoài dự đoán của Nhục Mân Côi.

“Vậy vì sao ngươi không đi chết đi!” Sắc lạnh chợt lóe lên rồi biến mất trong mắt Nhục Mân Côi.

Cùng lúc đó, một xúc tua sau lưng nàng chợt phá rách hạn chế của quần áo, đâm về phía người đàn ông trung niên.

“Ta sẽ, nhưng không phải là hiện tại.” Người đàn ông trung niên chìa tay ra.

Theo cánh tay hắn vươn ra, xúc tua mang theo năng lực ý chí vặn vẹo lập tức hóa thành bãi máu, rơi lên trên mặt đất.

“Đồ điên! Đồ điên!” Khuôn mặt xinh đẹp của Nhục Mân Côi méo mó.

Nàng là người sống lại thứ tư ở ngoài sáng trên thế giới này.

Khi thế giới này biến hóa, vốn định tìm một chỗ trốn tránh một phen.

Chờ trở lại quỹ đạo rồi đi ra.

Nhưng mà ai ngờ lại đụng phải kẻ điên như vậy!

Hơn nữa, nàng vốn không đánh lại kẻ điên này!!!

Tất cả năng lực của mình đều mất tác dụng ở trên người đối phương.

Thậm chí cả năng lực kẻ săn mỗi người sống lại cấp Giao đều không thể có tác dụng!!!

“Kết thúc.” Đúng lúc này, người đàn ông trung niên đột nhiên nói một tiếng.

Nhục Mân Côi đang kinh ngạc, một bàn tay vàng kim vĩ đại xuất hiện trong hư không.

Theo sự xuất hiện của cánh tay này, Nhục Mân Côi đột nhiên cảm thấy toàn thân bị giam cầm, không hề có một chút khí lực.

Bàn tay hoàng kim chụp xuống, trước mặt nàng lập tức bị bóng đen bao trùm.

“Không!!!” Trong mắt Nhục Mân Côi lộ ra sợ hãi, khàn giọng kêu to, từng xúc tua điên cuồng lan tràn ra bốn phía.

“Bụp!” Bàn tay vàng kim siết chặt, tiếng kêu của Nhục Mân Côi hoàn toàn im bật.

Máu chảy ra từ khe hở của bàn tay hoàng kim.

Cung Mặc đi đến trước mặt bàn tay vàng kim, nó chậm rãi mở ra, năm linh kim rơi xuống từ trên không trung.

Hắn dang tay ra, thu hồi năm linh kim.

“Nên tìm kiếm kẻ tiếp theo.” Cung Mặc nhìn linh kim trong tay, lầm bầm lầu bầu nói một câu.

“Ngươi là đồ điên!” Đúng lúc này, trong cơ thể hắn truyền đến một tiếng gầm gừ.

Làn da chỗ cổ hắn phồng lên, lộ ra một đầu sói.

Tiếng gầm gừ truyền đến từ đầu sói này.

“Các ngươi yên tĩnh một chút.” Cung Mặc không đáp lại, chỉ thản nhiên nói một tiếng.

Theo lời hắn vừa dứt, làn da trên cổ hắn lập tức khôi phục như ban đầu.

Sau đó Cung Mặc nhú mũi, bay về một phương hướng.

Trong không trung, cánh tay vàng kim kia chậm rãi tiêu tán trong không trung.

Nhưng lúc tiêu tán, trong hư không loáng thoáng hiện ra dáng vẻ một người khổng lồ vàng kim.

...

“Ồ ề ồ ề...” Tiếng còi xe cảnh sát không ngừng vang lên trong thành phố.

Kinh Đô lúc này đã bị quân đội khống chế.

Trên đường, binh lính tuần tra mang theo súng lên đạn, canh phòng nghiêm ngặt.

Thậm chí còn có thành viên của Đồ Long Bộ đang ẩn núp trong bóng tối xem có người khả nghi xuất hiện không.

Cả thành phố tràn đầy không khí khẩn trương.

Thân hình Tô Bạch không ngừng xẹt qua trong không trung, đi về phía vùng núi nội thành Tây bộ.

Bởi vì hắn luôn ở ngoài, ngược lại không bị người linh năng phát hiện.

Không bao lâu, hắn đã đi tới trong một khu thắng cảnh.

Nơi đây là khu thắng cảnh tương đối có tiếng ở gần Kinh Đô, bởi vì đã từng sản xuất đá Thọ Sơn mà nổi tiếng, tên là núi Bách Thọ.

Bởi vì nơi này rất nhiều núi, tương đối bí mật, vài chỗ ở nơi này đã được Ảnh Tử đổi thành trụ sở bí mật.

Tô Bạch cảm nhận bốn phía, dừng lại một chút rồi bay thẳng về phía quân đội.

“Dừng lại!” Khi binh lính phát hiện ra Tô Bạch, lập tức kêu to ra tiếng.

Sau đó, một chiếc xe tuần tra lái đến trước mặt Tô Bạch.

“Xin chào, tiên sinh, đây là khu vực quân sự kiểm soát, không tiếp đón du khách.” Binh lính trên xe tuần tra cảnh giác nhìn chằm chằm Tô Bạch một lúc, lập tức nói.

“Ta là Tuần sát Tô Bạch của Đồ Long Bộ, ta tới đây vì có nhiệm vụ trong người.” Tô Bạch lấy giấy chứng nhận từ trong túi áo ra đưa cho đối phương.

Binh lính trên xe tuần tra cầm lấy giấy chứng nhận, nhìn xem, sau đó nói gì đó vào trong bộ đàm.

“Được.” Binh lính gật đầu với Tô Bạch: “Mời lên xe, ta mang người vào.”

Chương 389: Huyết Ma

Xe tuần tra phát ra tiếng ù ù rất nhỏ, lái đến cửa vào căn cứ.

Sau khi đến đây, binh lính canh cửa bắt đầu soát người Tô Bạch.

Soát người xong, Tô Bạch cùng với binh lính tuần tra trước đó tiến vào trong căn cứ.

Sau khi đi vào, cảnh tượng các binh lính mang theo súng lên đạn đập vào mắt, trên mặt mỗi người đều căng thẳng.

Khi nhìn thấy hấn, rất nhiều binh lính đều nhìn sáng, vẻ mặt cảnh giác.

Toàn bộ căn cứ có một bầu không khí lo lắng vô cùng.

“Ở trong này xin đừng làm một vài hành động khiến người ta hiểu lầm.” Binh lính dẫn đường phía trước dừng lại một chút, nhắc nhở Tô Bạch đang hết nhìn đông đến nhìn tây một câu.

“Được.” Tô Bạch gật đầu.

Sau đó binh lính mang theo Tô Bạch đến trước một tòa nhà nhỏ.

Tòa nhà nhỏ này có mấy người một tốp, vẻ mặt chăm chú.

Hiển nhiên, đây là một nơi vô cùng quan trọng.

Đến đây, ánh mắt Tô Bạch hơi nheo lên.

Đột nhiên, trên mặt hấn hiện lên vằn vẹo màu đỏ đen, một phát tóm lấy binh lính bên cạnh, biến mất ngay tại chỗ.

“Rầm!!!” Chỗ hấn biến mất đột nhiên xuất hiện một gai đất.

Dưới ánh mặt trời trên gai đất bóng loáng giống như một tấm gương, khiến người ta không hề hoài nghi về mức độ sắc bén của nó.

“Địch tập kích!!!” Binh lính bị Tô Bạch tóm lấy hơi sửng sốt, nhìn thấy gai đất xuất hiện trên mặt đất, lập tức thét lên thành tiếng.

“Không có ích lợi gì.” Tô Bạch lắc đầu, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào tòa nhà nhỏ.

Có ba người đi ra khỏi tòa nhà nhỏ.

Ba người này là một già hai trẻ.

Lão già mặc âu phục màu đỏ, tóc chải bóng loáng, giống như một lão quý tộc.

Hai thiếu niên bên cạnh hắn mặc áo sơ mi trắng, thần sắc lạnh lùng, tuyệt đối không phải là đứa bé ở độ tuổi này.

“Không sai, lại có thể né tránh được gai đất của Thổ Ma, thực lực của người này coi như là nhân tài kiệt xuất trong người sống lại cấp Mãng. Ảnh Tử quả nhiên ngọa hổ tàng long.” Lão già mặc âu phục màu đỏ chống gậy trên mặt đất, cười nói.

“Người là ai?” Tô Bạch hơi nhíu mày, nhìn lão già trước mắt.

Đối phương đoán được hắn là một thành viên trong Ảnh Tử, chuyện này không hề ngạc nhiên.

Dù sao sơ hở của hắn có nhiều lắm, bị đoán được cũng là chuyện bình thường.

Nhưng mà hắn không rõ lão già trước mắt này rốt cuộc là ai.

Sao lại xuất hiện ở đây.

“Kể cả ta đều không biết là ai sao? Xem ra tin tình báo của Ảnh Tử các người làm không đến nơi.” Lão già cười ha ha, tia máu lóe lên trong đồng tử rồi biến mất.

Sau đó vang lên tiếng kêu thảm thiết trong tòa nhà căn cứ.

Thân thể của các binh lính lập tức vụn vụn, máu thấm thấu ra từ dưới quần áo của bọn họ, trong không trung hội tụ thành một dòng sông máu đỏ tươi.

Nhìn thấy một màn như vậy, đồng tử của Tô Bạch co rút lại.

Hắn đột nhiên biết được người trước mắt này là ai.

Hạng thứ ba trên bảng đỏ, Huyết Ma!

Người sống lại cấp Giao đã từng tàn sát một thành phố có vài chục vạn người!

Huyết Ma này, người thường vốn không hề có một điểm chống cự khi ở trong tay đối phương.

“Cho dù ngươi là ai! Ngươi nhất định phải chết!” Tô Bạch đặt binh lính bên cạnh đã thành người máu xuống mặt đất, ánh mắt dần dần lạnh như băng, lập tức biến mất ngay tại chỗ.

“Xoẹt!” Cùng lúc đó, một ánh đao xuất hiện ở bên cạnh Huyết Ma.

Ánh mắt Huyết Ma nheo lại, giờ tay định chắn.

Nhưng ánh đao này giống như đoán được trước, né tránh khỏi tay hấn cách một ly.

“Đáng chết!” Huyết Ma giận quát lên, trên người lập tức chảy ra máu loãng, mang theo một luồng uy thế khiếp người bao phủ về phía trường đao này.

Trường đao lập tức đứng thẳng giữa trời, không còn chỗ hoạt động.

“A...” Huyết Ma nhìn trường đao trên không trung và Tô Bạch, cười lạnh một tiếng, định nói gì đó.

Nhưng chính vào giờ phút này, tiếng “Xoẹt” chột vang lên.

Ở bên cạnh Huyết Ma, hai thiếu niên hóa thành xác chết ngã xuống đất.

“Ngươi!” Huyết Ma kinh ngạc nhìn Tô Bạch.

Đối phương chẳng qua chỉ là người sống lại cấp Giao, tại sao còn có thể giết người ở dưới uy thế của mình?

Tô Bạch thu hồi hai sợi tơ kim loại, lạnh nhạt nhìn Huyết Ma.

Ánh mắt hấn bình tĩnh, không mang theo một chút gợn sóng.

Ở dưới con mắt như vậy, Huyết Ma đột nhiên nhận thấy được một cảm giác dựng cả tóc gáy.

Cảm giác này khiến cho hấn nhớ lại khi hấn vẫn còn là một người sống lại bình thường gặp phải người sống lại cấp Giao.

Khí tức kẻ săn mồi thượng vị từ trên người đối phương khiến cho hấn không thể nhúc nhích.

“Không đúng, hiện giờ ta đã là người sống lại cấp Giao, hơn nữa đã đi trên thân đạo ngoài 79% rồi, sao có thể còn có cảm

giác này được?” Huyết Ma hơi sững sốt, trong lòng sinh ra nghi hoặc.

Nhưng chính vào lúc này, thân hình của Tô Bạch đột nhiên biến mất.

Một ánh đao xuất hiện lần nữa.

Huyết Ma định né tránh, nhưng đao kia giống như giò trong xương, mỗi một lần đều có thể di động theo hấn, vốn không cho hấn một chút không gian để trốn tránh.

“Xoẹt!” Máu máu xuất hiện.

Huyết Ma bị cắt thành hai nửa.

“Người muốn chết!!!” Huyết Ma nhìn chi dưới của mình bị tách rời, kinh sợ đan xen.

Lập tức, hai bên thân thể của hấn tràn ngập tơ máu, giống như vải rách vá lại.

Cùng lúc đó, thân đao đỏ như máu hiện ra.

Một luồng lực lượng vặn vẹo lập tức bao phủ toàn bộ căn cứ.

Binh lính còn đang rướm máu lập tức không nhỏ máu nữa, bắt đầu khôi phục đứng lên.

Còn Tô Bạch lại cảm thấy máu trên thân thể mình bắt đầu xao động, tơ máu chảy ra trên làn da hấn, thấm ướt quần áo.

Nháy mắt hấn đã cảm nhận được uy hiếp của cái chết.

Trong đồng tử của Tô Bạch lại bình tĩnh lạ thường, giống như không cảm nhận được giáng xuống của cái chết.

Hấn lần người lên, cùng lúc đó, hấn chìa tay trái, lấy ra một đôi Sừng Sơn Dương mọc đầy mạch máu từ không trung lấp lên trên trường đao.

“Vù!” Trường đao trong tay Tô Bạch vung xuống, mang theo gió gào thét bén nhọn, giống như quỷ khóc.

Huyết Ma muốn né tránh, nhưng lúc hấn làm thế, vừa đúng đụng phải đao.

Đây giống như hấn cố tình đụng vào đao vậy.

“Xoẹt!” Thân thể mới vừa khâu vá lại của Huyết Ma lại bị cắt ra.

Mà lần này, ánh đao của Tô Bạch nổi lên một mảnh.

“A a a!!!!” Tiếng kêu thảm thiết truyền khắp toàn bộ căn cứ, khiến người ta cảm thấy không rét mà run.

“Vì sao! Vì sao ngươi lại không chết?!!!” Huyết Ma thét lên thành tiếng, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Mới vừa rồi rõ ràng hắn đã sử dụng năng lực của mình không chế máu của đối phương.

Theo đạo lý, đối phương chết chắc.

Nhưng mà vì sao đến hiện giờ đối phương lại không hề có chuyện gì?

Chẳng lẽ năng lực của người này là không chết sao?

Đáng tiếc, sẽ không có ai giải thích nghi hoặc cho hắn.

Ánh đao trong tay Tô Bạch chém xuống, dưới ảnh hưởng của Sừng Sơn Dương, một điểm máu cuối cùng của Huyết Ma biến thành tro tàn.

Gió thổi qua, tiêu tán trong không trung.

Một người sống lại cấp Giao xếp hạng ba trên bảng đỏ chết đi như vậy.

“Phù...” Tô Bạch thở phào một hơi, vắn vẹo màu đỏ đen trên mặt tiêu tán.

Hắn lau sạch sẽ vết máu chảy ra nơi khóe mắt, thu Ma Thiết vào trong vòng tay.

Thoạt nhìn giết Huyết Ma còn dễ dàng hơn giết thần linh rất nhiều, nhưng nguy hiểm trong đó không hề thấp hơn giết thần linh.

Huyết Ma nói vì sao hắn sẽ không chết cũng không phải đang nói bậy.

Bởi vì mới vừa rồi hắn thật sự xem như bị Huyết Ma giết một lần.

Nhưng mà khoảng thời gian trước Tô Bạch đã kiếm được Miễn dịch tử vong cấp thấp.

Đây là năng lực đạt được sau khi hoàn thành nguyện vọng của Diêm Hoa Dương.

Mà sau khi hấp thu cái chết của một thành phố, Tô Bạch đã thêm điểm Miễn dịch tử vong cấp thấp này thành Miễn dịch tử vong cấp cao.

Miễn dịch tử vong cấp cao: Khi gặp vết thương trí mạng, có xác suất miễn dịch nhất định cho một lần bị thương này. Xác suất miễn dịch 75%.

Chương 390: Số 15 biến mất

“Khụ khụ...” Khi Tô Bạch thu hồi Ma Thiết, một tiếng ho khan truyền ra từ trong phòng nhỏ.

Tiếp đó, một bà lão bước ra từ bên trong.

Bà lão đó mặc bộ quân trang trên người, sắc mặt hơi tái nhợt, hơi giống bệnh trạng mất máu.

“Ngươi là người của Ảnh Tử à?” Cặp mắt hần đầy tia máu của nàng nhìn về phía Tô Bạch.

“Đúng thế.” Tô Bạch gật đầu, lấy chìa khóa vàng kim ra từ trong không gian linh tính, bày cho bà lão xem.

Trước đó khi đi tới nơi này, hần dùng cảm giác dã thú cảm nhận được bà lão bị Huyết Ma bắt đi.

Bà lão chính là chỉ huy trưởng của trụ sở này, Khâu Chí Phương.

Trước đây hần hay nhìn thấy đối phương ở trong TV.

“Lúc này phải đa tạ ngươi rồi.” Khâu Chí Phương nhìn hai thiếu niên nằm trên mặt đất, lộ ra vẻ mặt nghĩ mà sợ.

Trước ngày hôm nay, nàng hoàn toàn không ngờ tới lại có người có thể len lén lén vào trong căn cứ quân sự dưới sự theo dõi nghiêm mật, đồng thời còn bắt cóc mình nữa.

Phải biết rằng, ở trong căn cứ này, ngoài các loại dụng cụ theo dõi tinh vi ra thì còn có rất nhiều người linh năng loại hình tra xét.

Mà đối phương có thể đi vào, điều đó nói rõ đối phương có năng lực dễ dàng hủy diệt căn cứ quân sự này.

“Không có gì, điều phải làm.” Tô Bạch lắc đầu.

So với Ảnh Tử hiện giờ còn đang nghĩ cách cứu vớt thế giới khác, chuyện hần làm đã coi như là ít vô cùng rồi.

Ngay vào lúc này, binh sĩ trong trụ sở cũng tụ tập qua.

Bọn họ đều căng thẳng giờ súng chỉ vào Tô Bạch, vây thành một vòng tròn.

Bởi vì vừa nãy suýt chút nữa thì chết mất, cộng thêm bọn họ không nhìn thấy Tô Bạch chiến đấu với Huyết Ma, cho nên bọn họ vô cùng cảnh giác với Tô Bạch.

“Các người trở về đi, không có chuyện gì đâu.” Khâu Chí Phương nhìn thấy cảnh này, chân mày hơi cau lại, trên người có thêm một luồng khí thể khiếp người.

“Rõ! Thượng quan!” Bọn lính nghe vậy thì đồng thanh kêu lên vài tiếng, thu hồi súng về tới cương vị của mình.

“Người đi theo ta.” Khâu Chí Phương nhìn sang Tô Bạch, quay người đi về phía nhà lầu nhỏ.

Tô Bạch thấy thế, lập tức đuổi theo.

...

Trong một căn phòng bình thường, mấy người mặc áo bào tro đang ngồi vây tụ, có vẻ vô cùng lười biếng.

Ở đây, tổng cộng có bốn mươi người áo bào tro.

“Lâu rồi không gặp.” Một người áo bào tro ngồi trên ghế gỗ kéo mũ xuống, để lộ ra khuôn mặt của người trung niên ở bên trong.

Tóc hắc xen kẽ đen trắng, có vẻ cẩn thận tỉ mỉ, vẻ mặt hơi nghiêm túc.

Chính là Cơ Nguyên Võ.

“Đúng là đã rất lâu rồi không gặp.” Có một người áo bào tro khác kéo mũ xuống, để lộ khuôn mặt mộc đầy vảy mịn.

Nếu như Tô Bạch có ở đây thì sẽ nhận ra đối phương.

Chính là Phong Vũ Khách đứng đầu bảng đỏ.

“Nghe các người nói kìa, đây là lần đầu tiên ta gặp các người đây.” Có tiếng cười truyền đến, một người khác gỡ mũ xuống.

Người này có bộ lông mi rất dày, dễ dàng để lại ấn tượng cho người khác.

Chỉ là hắc mang khẩu trang, tạo nên một cảm giác thần bí.

“Ta cũng thế.” Một giọng nói khàn khàn truyền tới.

Lại là một người áo bào tro kéo mũ xuống để lộ ra diện mạo.

Đó là một người già, tóc đã hoa râm.

Thế nhưng có vẻ là được bảo dưỡng cực kỳ tốt, thế nên trên mặt hắn không hề có đốm đồi mồi nào, trông có vẻ rất tinh thần.

Tiếp theo, những người áo bào tro trong đây đều kéo mũ xuống.

Người ở đây, có già có trẻ, có nam có nữ.

“Đúng rồi, còn chưa giới thiệu cho mọi người nữa.” Cơ Nguyên Võ vừa cười vừa nói, đồng thời chỉ vào người đàn ông đeo khẩu trang và người già tóc hoa râm giới thiệu: “Hai vị này, chính là lão Miêu và Học Giả sắp gia nhập vào Ảnh Tử chúng ta, cũng là số 13 và số 14 của chúng ta.”

Những người khác nghe vậy, đều gật đầu bày tỏ thiện ý.

“Không phải chúng ta còn có một số 15 sao?” Lúc này, đột nhiên có một lão giả tóc đen lên tiếng hỏi.

Nghe được lời của hắn, những người khác đều không khỏi nhìn về phía Cơ Nguyên Võ.

Cơ Nguyên Võ nghe vậy, thần sắc dừng một chút, ngón tay gõ lên ghế một cái và nói: “Trong hành động lần này, chúng ta không cần hắn tham gia. Bởi vì hiện nay hắn còn chưa đến cấp Giao, hơn nữa thời gian gia nhập vào Ngoại Ảnh vô cùng ngắn ngủi...”

Nói đến đây, ý tứ không nói cũng đã hiểu được.

Làm một người mới gia nhập vào Ngoại Ảnh chưa được bao lâu, chưa đáng giá để hoàn toàn tin nhiệm.

Nghe thấy hắn nói vậy, ánh mắt lão Miêu hơi giật giật, lộ ra vẻ cân nhắc.

“Bây giờ gọi mọi người qua đây, hắn là các người đều hiểu rõ là vì cái gì.” Sắc mặt Cơ Nguyên Võ nghiêm túc: “Hiện giờ thế giới của chúng ta gặp phải nguy cơ trước đó chưa từng có. Vô số tà thần đang làm tổn thương dân chúng của chúng ta,

những người sống lại thì đang núp trong bóng tối chờ đợi thời cơ.”

Trong giọng của hắn hơi có vẻ trầm trọng: “Mà lần này, có thể vượt qua nguy cơ hay không thì phải xem mười bốn người chúng ta rồi.”

Nói đến đây, Cơ Nguyên Võ nhìn mọi người, trầm mặc trong chốc lát rồi nói: “Lần hành động này hết sức nguy hiểm, rất dễ dàng bỏ mạng. Nếu như có người muốn rút lui, thì có thể nói ra.

Ta sẽ để người đó an toàn rời đi, đồng thời ta lấy tính mạng của mình ra thề, tương lai sẽ không có người dùng chuyện này tới gây sự với các người.”

Dứt lời, xung quanh yên tĩnh lại.

Im lặng khoảng chừng một phút, không có ai nói chuyện, tất cả mọi người đều nhìn Cơ Nguyên Võ với ánh mắt kiên định.

“Không có ai rút lui phải không?” Cơ Nguyên Võ nhìn mọi người, hỏi lại lần nữa.

Tất cả mọi người chậm rãi lắc đầu.

“Được rồi, không cần phải làm mấy cái chuyện đó đâu.” Lão Miêu liếc mắt, nói: “Con người mấy người bọn ta như thế nào người còn không biết chắc. Nếu như bọn ta là người nhất gan sợ chết, thế cơ bản là không thể gia nhập vào Ảnh Tử được rồi.”

“Nói không sai. Hơn nữa dân lấy vật nuôi ta, ta nhất định lấy thân để báo.” Lão giả tóc đen kia lên tiếng.

“Giết.” Người phụ nữ áo đỏ vẫn đang nhắm mắt trước đó mở mắt, đôi mắt màu đỏ tươi băng lãnh đến tận xương.

Nói xong chữ này, nàng lại nhắm hai mắt lại, tựa như đã ngủ giống búp bê.

Dường như, người vừa tỏa ra sát ý vừa này không phải là nàng.

“Ha ha, bọn họ nói đúng lắm.” Lão giả tóc trắng cười nói.

Những người khác cũng sôi nổi gật đầu.

“Đã như vậy, ta sẽ nói một chút về kế hoạch của ta.” Cơ Nguyên Võ nhìn mọi người ở đây, không nói thêm gì nữa.

Hắn không có dao động cảm xúc nhiều cho lắm.

Bởi vì hắn cũng là một thành viên trong đó.

...

“Cạch...”

Chìa khóa vàng kim cắm vào ổ khóa, cửa lớn máy móc chậm rãi mở ra.

“Đừng thấy nơi này đơn sơ, thế nhưng nó rất an toàn.” Giống như là nhìn thấu nghi hoặc của Tô Bạch, Khâu Chí Phương ở bên cạnh giải thích.

Tô Bạch nghe vậy, vẫn thấy hơi khó hiểu.

Nơi này chỉ có một cánh cửa máy móc mà thôi, hắn dùng Ma Thiết là có thể dễ dàng tiến vào.

Càng chưa nói đến, năng lực của người sống lại thiên kì bách quái, loại vật này làm sao có thể cản bọn họ được chứ?

“Tuy người sống lại vô cùng mạnh mẽ, nhưng không có nghĩa là nhân loại không thể làm gì bọn họ được.” Khâu Chí Phương mỉm cười, cũng không có giải thích gì thêm.

Tô Bạch nghe nàng nói như vậy, lộ ra vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Tiếp đó, hắn chú ý tới vừa nãy Khâu Chí Phương có động tác nhìn xuống lòng đất, chợt một suy nghĩ xẹt qua, bèn dùng cảm giác dã thú khuếch tán xuống dưới lòng đất.

Sau khi ‘nhìn’ rõ vật phía dưới, trán của hắn hơi rướm mồ hôi lạnh.

Ở dưới lòng đất ấy, thế mà lại chôn đầy thứ giống như là thuốc nổ.

Hơn nữa, hắn còn phát hiện ra rất nhiều ký hiệu phóng xạ.

Chương 391: Đồ cất giữ của Ảnh Tử

Tiếp đó, Tô Bạch đi theo Khâu Chí Phương bước vào cánh cửa máy móc.

Sau khi tiến vào, hắn lập tức bị đồ đạc trước mặt làm cho hoa mắt.

Cái kho hàng dưới đất này có diện tích vô cùng lớn, khoảng hơn một ngàn mét vuông, bên trong có hơn mấy trăm cái giá kim loại.

Tất cả các loại khoáng vật nguyên tố S cùng với dược liệu được sắp xếp gọn gàng trên giá.

Nếu như muốn tính toán giá trị, sợ là phải lấy tỷ làm đơn vị.

Tô Bạch nhìn lướt qua, trong lòng không khỏi có chút cảm thán.

Đồ dự trữ của Ảnh Tử, thật đúng là nhiều.

Thảo nào trước đây hắn tìm Quân Gia muốn một ít dược liệu, chưa từng có chối từ qua.

Tiếp đó, Tô Bạch theo Khâu Chí Phương đi vào bên trong kho hàng.

Chỉ thấy trên vài cái giá đơn độc trong kho hàng bày mấy trăm cái rương làm từ vàng kim.

Những cái rương đó trước đó Tô Bạch đã từng thấy, đặc biệt để chứa vật phong ấn.

Mỗi cái rương, đều đại biểu cho sự tiêu vong của một người sống lại hùng mạnh.

“Nơi đây chính là bảo khố của Ảnh Tử.” Ở bên cạnh, Khâu Chí Phương giới thiệu cho Tô Bạch.

Trong lòng nàng cũng có cảm thán.

Đây cũng là lần đầu tiên nàng tiến vào trong bảo khố này.

Tuy nàng biết chắc chắn Ảnh Tử cất giữ rất nhiều, nhưng nàng thật sự không ngờ nó lại nhiều đến thế.

Nếu không phải hiện giờ thế giới đang nằm trong tình cảnh hết sức nguy hiểm, nàng còn chẳng có lòng tin có thể chống lại sự tham lam trong nội tâm của mình.

“Nếu như người đã lấy được chìa khóa vàng kim, thì đại biểu cho người có thể hoàn toàn sử dụng tài nguyên này. Ta hi vọng người có thể sử dụng chúng một cách hợp lí.” Khâu Chí Phương dừng một chút, nhìn về phía Tô Bạch.

Nàng cảm thấy, lúc này trong mắt Tô Bạch sẽ phải có thần sắc tham lam gì đó.

Thế nhưng khiến nàng thấy bất ngờ là, nàng không có nhìn thấy Tô Bạch để lộ ra vẻ tham lam.

Ngược lại, nàng nhìn thấy trên mặt đối phương toát ra vẻ thất vọng.

Điều này làm nàng hơi hoài nghi có phải mình già rồi, con mắt có vấn đề rồi không.

“Chỉ có những thứ này thôi sao?” Chân mày Tô Bạch hơi cau lại.

Nơi này đúng là có rất nhiều tài nguyên, so với linh năng được liệu hấn lấy được trước đây phải nhiều hơn không biết bao nhiêu lần.

Thế nhưng ở nơi này, hấn lại không có tìm được vật hấn muốn.

Thứ hấn cần chính là linh kim.

Không có linh kim, thực lực bây giờ của hấn không thể nào tăng tiến thêm được nữa, cũng không thể nào phá cục diện hiện giờ được.

So với linh kim, mấy thứ này đều có vẻ không đáng để nhắc tới.

“Chỉ có những thứ này?” Khâu Chí Phương sững sốt.

Mấy thứ này có giá trị hàng tỷ, lẽ nào đối phương còn chưa đầy đủ ư?

“Quên đi, một người bình thường như ta sao có thể hiểu được suy nghĩ của Ảnh Tử chứ.” Khâu Chí Phương thở dài trong lòng, bỗng cảm thấy hơi thiếu hứng thú.

Của quý ở trong mắt nàng, thế mà lại không lọt vào mắt của đối phương.

Điều này làm cho nàng cảm thấy hơi thất bại.

“Chỉ có những thứ này.” Khâu Chí Phương cười khở trả lời.

Trong lòng Tô Bạch hơi thất vọng, vừa nãy hắn cũng có dùng cảm giác dã thú quét qua một lượt, đúng là không tìm được linh kim thật.

Tiếp đó, một suy nghĩ chợt nảy qua đầu hắn. Hắn nhìn về phía ba hạt châu bình thường không có gì kỳ lạ được bày trên đỉnh.

Hạt châu đó hắn có biết, thậm chí còn sở hữu nó nữa.

Đây là ba viên lưỡng giới châu.

Có lẽ... có một số thứ chưa chắc được giấu ở thế giới này?

“Chính ngươi xem đi, ta đi ra ngoài trước, nơi đây còn có một ít chuyện phải xử lý.” Khâu Chí Phương chú ý tới vẻ mặt của Tô Bạch, nói.

Nàng không muốn gây người ở chỗ này thêm nữa. Nàng sợ rằng mình không thể thứng nổi tham dục trong lòng mình.

“Được, cảm ơn ngươi.” Tô Bạch gật đầu.

Tiếp đó, Khâu Chí Phương rời đi, toàn bộ nhà kho chỉ còn lại một mình Tô Bạch.

Tô Bạch đi tới trước ba viên lưỡng giới châu, cảm ứng một phen.

Hắn phát hiện, ba viên lưỡng giới châu ấy đều nằm trong trạng thái có thể sử dụng, điều này cũng nói rõ, rất có thể Ảnh Tử đã cất giấu đồ đạc ở thế giới khác.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch trực tiếp sử dụng một viên lưỡng giới châu.

Theo lấy hai mắt sáng lên, hình ảnh chiếu vào trong mắt Tô Bạch là một vườn thuốc lùm xùm trông không đến phần cuối, ở trong đó mọc đầy các loại dược liệu linh tính.

“Anh Tử đã nắm giữ kỹ thuật nuôi trồng dược liệu linh tính rồi à?” Nhìn thấy những dược liệu rõ ràng là do nhân công làm nên, trong lòng Tô Bạch hết sức kinh ngạc.

Có điều rất nhanh, hắn phát hiện ra một số nơi không đúng.

Dưới năng lực cảm ứng của cảm nhận linh năng thực vật của mình, hắn phát hiện ra nguyên tố linh năng bên trong những dược liệu ấy quá mức pha tạp.

Dược liệu bình thường gần như chỉ có hai ba nguyên tố đúng cùng với nhau.

Dược liệu linh năng sở hữu bảy loại nguyên tố giống như hoa hồng thất thái lưu ly vẫn là vô cùng hiếm có.

Mà trong những dược liệu linh năng trước mắt, hầu như mỗi chủng loại nguyên tố linh năng đều có từ năm trở lên.

Như kiểu nguyên tố linh năng ít hơn năm loại, tối đa không đến một phần mười.

“Đây cũng là tai hại khi nuôi trồng nhân công.” Tô Bạch như có điều suy nghĩ.

Chẳng qua, nếu như những nguyên tố này được phân phối cho hắn, vậy thì vấn đề không lớn rồi.

Hắn có thể ghi chép lại rõ ràng hàm lượng nguyên tố linh năng trong mỗi loại dược liệu, từ đó tìm ra người thường xứng đôi với nó nhất.

“Có điều đáng tiếc là, trước mắt mấy thứ này không có nơi để xài.” Trong lòng Tô Bạch khe khẽ thở dài.

Bây giờ thế giới đang ngàn cân treo sợi tóc, muốn biến những dược liệu linh năng đấy thành hiện thực còn cần một lượng lớn thời gian.

Hơn nữa, còn cần một lượng lớn linh thuốc chế tác dược tế ổn định mới được.

“Đi xem mấy thứ khác xem.” Tô Bạch lắc đầu, dùng lưỡng giới châu lần nữa trở về nhà kho.

Tiếp đó, hắn lại sử dụng một viên lưỡng giới châu.

Rất nhanh, Tô Bạch lại trở về nhà kho.

Trên mặt hấn tràn đầy vẻ thất vọng.

Trong lưỡng giới châu thứ hai có một quặng mỏ linh năng vô cùng khổng lồ.

Vẫn không phải là linh kim mà hấn muốn tìm.

Mặc dù nói khoáng vật trong quặng mỏ đủ để chế tác viên đạn của súng bắn tia ác thú số 1, nhưng đối với hấn lại có trợ giúp không lớn.

“Vì sao trong đây toàn là mấy thứ này...” Tô Bạch khẽ thở dài trong lòng.

Vẻ mặt hấn bỗng chột cứng lại.

Hiện giờ hấn đã hơi hiểu dụng ý của Cơ Nguyên Võ khi đưa chìa khóa vàng kim cho hấn rồi.

Những thứ kia, đa số đều cần cho sự phát triển trong thời gian dài.

Những khoáng thạch, dược liệu linh năng ấy, nếu như nó nằm trong tay một dược tể sư vô cùng mạnh mẽ, thì hoàn toàn có thể tạo dựng nên một thế lực hùng mạnh trong vòng một năm.

Mà vừa may, bản thân Tô Bạch chính là một dược tể sư vô cùng mạnh mẽ.

Kế hoạch Cơ Nguyên Võ nói với hấn trước đó, sợ là hoàn toàn không nghĩ tới việc sống lại!

Mà nếu như bọn họ chết đi, mình sẽ trở thành người cuối cùng còn sống trong Ảnh Tử.

Ảnh Tử và Đồ Long Bộ mới trong tương lai phải nhận vào hấn.

Nghĩ đến đây, trái tim Tô Bạch hơi run lên.

Hấn hơi khó có thể tưởng tượng ra được, vì sao có một số người có thể từ bỏ tánh mạng của mình, để đi làm chuyện nguy hiểm như vậy.

Lẽ nào, bọn họ không sợ chết sao?

Tô Bạch nhớ lại một số thành viên của Đồ Long Bộ và cảnh sát, quân nhân mình gặp được khi đi giết người sống lại trước đó.

Thật ra, người như vậy trước đó hắn đã từng nhìn thấy.

Mà tại sao lại phải có kiểu người như vậy chứ?

Tô Bạch nhớ tới cử động của người sống lại và Thần linh, trong lòng đã có đáp án.

“Các người đang chiến đấu, ta cũng không ngừng lại.” Hắn thở ra một hơi thật dài, tâm niệm chợt động sử dụng viên hạt châu thứ ba.

Mà lần này, không làm cho Tô Bạch thất vọng.

Trước mắt hắn, là từng cục vàng chất đống lên.

Trên những cục vàng ấy tràn đầy hơi thở quý giá, tạo nên một cảm giác bất tường.

“Tìm được các người rồi.”

Trên mặt Tô Bạch lộ ra nụ cười mỉm.

Chương 392: Khúc nhạc dạo của vận mệnh

“Nói đi, sở dĩ người giữ số 15 lại, có phải là vì để lại một hạt giống không?” Trong lúc người khác không chú ý tới, lão Miêu hỏi Quán Gia.

Có điều mặc dù hần nhỏ tiếng nhưng vẫn bị người khác nghe thấy được.

Những người đó dù sao cũng là cấp Giao, ai nấy đều có sức mạnh có thể dễ dàng hủy diệt một thành thị to lớn.

Đừng nói lão Miêu không có tận lực hạ giống, cho dù hần có đề thấp giọng như tiếng muỗi kêu thì bọn họ vẫn có thể nghe được rõ ràng.

Cơ Nguyên Võ cũng chú ý tới sự thay đổi sắc mặt của mấy người khác, thế nhưng hần không có trực tiếp trả lời lão Miêu, chỉ cười thản nhiên nói: “Có lẽ là vậy.”

Nói xong, hần nhìn về phía mọi người nói: “Chuẩn bị xong cả chưa?”

Mọi người nghe vậy, cũng không có tâm tư tìm tòi nghiên cứu thêm nữa, đều sôi nổi gật đầu.

“Vậy thì ta sẽ bắt đầu đây.” Nụ cười trên mặt Cơ Nguyên Võ dần tắt, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Sau đó, hần đưa tay ra, một thần đạo mang theo các dòng tin tức xuất hiện ở trước mặt hần.

Thần đạo này, trên đường có rất nhiều ảo ảnh đã trở thành thể xác.

Điều này đại biểu cho gần như tất cả những người sở hữu thần đạo ấy đều đã chết hết.

Thần đạo rất dài, gần như là đi tới điểm cuối cùng.

Mà ở vị trí cuối lại trống rỗng, chỉ có khi thần đạo trở mình thì mới loáng thoáng để lộ ra đường nét của một người khổng lồ

vàng kim kinh thiên.

Cơ Nguyên Võ nhìn về phía mọi người, thấy được vẻ nghiêm túc trên mặt họ, im lặng không nói gì.

Tiếp đó, hắn đưa tay ra, từng chùm sáng do tin tức tạo thành bắn hướng mười ba người còn lại nơi đây, rơi lên nơi gáy của họ.

“Xẹt...” Từng tiếng máu thịt vỡ tan vang lên, chùm sáng đâm vào gáy của mười ba người.

Ánh sáng trên chùm sáng đều chói lóa hơn vài phần.

Từng đường tin tức hiện lên trong ánh mắt của họ.

Tiếp đó, thần thái trong mắt bọn họ biến mất không còn, thay vào đó là một cặp mắt chảy đầy tin tức.

Ánh mắt như thế, không khác với thần thái trong mắt Cơ Nguyên Võ hiện giờ.

Cơ Nguyên Võ và mười ba người còn lại đồng thời nhìn về nơi xa, vẻ mặt trở nên thờ ơ.

Tiếp đó, trên người mười ba người còn lại đồng loạt xuất hiện thần đạo.

Có thần đạo tràn đầy mùi máu tanh.

Có thần đạo mọc đầy vảy.

Cũng có thần đạo mọc ra bộ lông mượt mà.

Cái nào cái này khác nhau.

Điều giống nhau duy nhất là, những thần đạo ấy đều đi đến nơi cực xa.

Cho dù là lão Miêu kém nhất thì cũng được 80%.

Lúc này, mười bốn thần đạo có vẻ vô cùng hòa hợp.

Mười bốn thần đạo này lấy thần đạo của Cơ Nguyên Võ làm chủ đạo, bao phủ trên mọi người không ngừng lưu chuyển.

“Thế giới nên khôi phục lại bộ dạng nguyên bản rồi.” Cơ Nguyên Võ lầm bầm.

Mọi người lập tức biến mất tại chỗ.

...

Mấy ngày kế tiếp, từng tin tức xuất hiện ở trên mạng.

Tin từng gã thần linh bị đánh chết xuất hiện trên trang lớn của các kênh thông tin.

“...Hiện nay quân đội đã bắt đầu tiến hành vây quét đám quái vật tà ác ấy, tin rằng không bao lâu sau, cuộc sống của chúng ta sẽ khôi phục như lúc trước. Xin mọi người yên tâm, Liên bang sẽ không bỏ rơi bất cứ một công dân nào cả!!!”

Ở trong một phế tích, một chiếc radio truyền ra giọng nói khàn khàn lại có vẻ phần khởi hạo hức của người chủ trì.

“Cạch.” Tắt radio đi, sự im ắng lại bao phủ phế tích một lần nữa.

“VÌ sao... các người không muốn từ bỏ cơ chứ?” Cung Mặc lẩm bẩm: “Hà tất phải có nhiều thương vong như vậy cơ chứ.”

Ở sau lưng hắn, cự nhân vàng kim đã mơ hồ thành hình.

Trong con mắt của cự nhân vàng kim để lộ ra sự thờ ơ, vô tình, giống như hoàn toàn không hề có một tia cảm xúc của nhân loại.

Lúc này, Cung Mặc đột nhiên nghĩ tới thanh niên có răng buộc với mình.

Là người kiên, trước đây không cứu được vợ của mình.

Cũng là người kia, khiến mình được sống lại.

Người kia, cũng là một trong Ảnh Tử đi?

Lấy tính cách của đối phương, hẳn là cũng tham dự vào chuyện này rồi nhỉ?

Trong mắt Cung Mặc lộ ra vẻ phức tạp, thế nhưng rất nhanh cảm xúc ấy đã biến mất không còn.

Ánh mắt của hắn giống với của cự nhân vàng kim, vô tình mà thờ ơ.

Tiếp đó, Cung Mặc bước lên trước một bước, một cái búa mục nát bị hắn dẫm nát vụn.

“Đì đùng...”

Theo thanh búa ấy bị giẫm nát, bầu trời chợt biến sắc, cơn mưa máu rơi xuống rào rào.

Lại là một gã thần linh bỏ mình.

...

“Tất cả mọi tai nạn, đều bởi vì sự tham lam của nhân loại mà hình thành nên. Chúng ta có tội từ nhỏ, chỉ có thờ phụng Nữ thần Cứu Rỗi thì mới có thể tẩy sạch tội lỗi của chúng ta!!” Trên quảng trường đèn đuốc sáng trưng, một cha xứ của giáo hội Cứu Rỗi hét lớn.

“Cứu rồi!”

“Cứu rồi!”

“Cứu rồi!”

“...”

Ở trong thành phố này, tiếng hét của tất cả tín đồ giống như dùi núi lấp biển, không thể ngăn cản.

Cùng lúc đó, tượng thần Nữ thần khổng lồ trên quảng trường không ngừng tỏa ra vàng sáng nhàn nhạt.

Theo vàng sáng ấy xuất hiện, tượng Nữ thần trắng nõn như ngọc, thánh khiết mà không thể xâm phạm.

“Uỳnh!”

Đột nhiên, một khe hở xuất hiện trên bầu trời.

Trong khung cảnh trời sao vạn dặm vào ban đêm, cái khe hở ấy trông có vẻ vô cùng đột ngột.

Biến cố ấy làm mọi người sợ đến giật mình, bọn họ ngơ ngác nhìn bầu trời, giống như đám vịt bị bóp họng, không phát ra được một tiếng động nào cả.

Khe hở trên bầu trời chợt tối sầm, từng miếng vảy đen nhánh hiện ra.

Ngay sau đó, miếng vảy nhúc nhích, một con mắt dựng đứng đầy lạnh lùng xuất hiện trong khe hở.

Theo con mắt dựng đứng xuất hiện, một luồng sức mạnh vạn vạo tản ra từ đó.

Mọi người hét thảm đầy thống khổ, bàn tay điên cuồng xé rách trên người.

Từng miếng da thịt lăn vòng giữa không trung, trong không khí toàn là mùi máu tanh.

Kèm theo tiếng xé rách, da thịt trên thân người nơi này thế mà cũng dần dần mọc ra lớp vảy đen sì, đồng tử cũng dần dần dựng thẳng lên.

“Graooo!!!”

“Graooo!!!”

“Graooo!!!”

Tiếng hô quái dị, dần dần tràn ngập cả thành phố.

Mà tiếng hô như vậy, còn đang không ngừng lan tràn ra hướng xa xa.

Giống như là virus máy tính.

...

Chính là vào lúc xảy ra biến cố, tà thần phủ xuống cả tinh cầu hình như cũng có cảm ứng.

Trong một phé tích, một vật hình bầu dục mọc đầy vảy cao bốn năm trăm mét khế run.

“Là hấn!!! Hấn không có chết!!!”

Chúng thần đều kinh ngạc không thôi, đều không khỏi run rẩy.

Vào thật lâu trước đây, có rất nhiều thần linh chém giết với cự nhân vàng kim.

Trong số những thần linh đó có rất nhiều cấp Long.

Thế nhưng, đa số đều bị cự nhân vàng kim ăn hết.

Cho dù có sống sót, thì cũng bởi vì nguyên nhân bị trọng thương, hoặc là cự nhân vàng kim tiêu tán mà tiêu vong trong thời gian rất dài.

Và trong số đó có một thần linh vô cùng một mẽ.

Tên là Lân.

Vị Lân này, trong số cấp Long trước đây được coi như là nhân vật hết sức mạnh mẽ.

Trận quyết chiến với hội Cộng Tâm trước đây là do đối phương dẫn đầu.

Thế nhưng, không phải đối phương đã chết rất lâu rồi sao?

Sau khi cự nhân vàng kim biến mất, chỉ còn trở thành cấp Long thì đều sẽ chết! Cái này đã trở thành luật thép luôn rồi.

Vì sao hắn còn chưa chết???

Chương 393: Chiến đấu

“Đì đùng...”

Trên bầu trời mưa máu rơi tầm tã.

Nước mưa tùy ý rơi xuống cả vùng này, mặt trời đã biến mất, cả thế giới gần như là bị màu đỏ đậm bao phủ.

Có một vài nơi, bởi vì quá nhiều mưa máu mà thậm chí bộc phát các loại thiên tai như lũ lụt, sạt lở núi.

Các thể giới, giống như đã lâm vào đoạn mở đầu của tận thế.

Mọi người nhìn cảnh tượng như ngày tận thế, cảm giác mình như một chiếc thuyền con, không nhìn thấy bất cứ hi vọng nào.

Mà quả thực, những đả kích liên tiếp đã phá hủy hi vọng của người bình thường.

Sau khi những thần linh kia xuất hiện, các thiết bị điện tử trên tinh cầu gần như đều đã mất đi hiệu lực.

Tất cả đạn dược vũ khí, gần như không có đất dụng võ.

Dù cho có thể sử dụng, cũng không thể tạo thành tổn thương gì đối với những thần linh kia.

Nhân loại so với thần linh, thực sự quá mức yếu đuối.

Bản thân nhân loại, cơ bản là không thể nào phản kháng được.

...

“Graooo!!!”

“Graooo!!!”

“Graooo!!!”

Từng con người đầy vẫy tiến về phía trước trong cơn mưa xối xả, giống như tia chớp.

Con đường bùn lầy, cùng với giọt nước nặng nề hoàn toàn không thể ngăn cản bước tiến của bọn họ.

Trong cơn mưa màu đỏ như trút nước, người vầy đã tụ tập thành một vùng đèn thui lụi.

Chiều dài thậm chí đã vượt qua vài chục kilomet.

Từ khi Lân xuất hiện, vô số thành phố đã bị nó làm ô nhiễm, nhân loại đều xé da thịt của mình, biến thành người vầy dã man.

Cùng lúc đó, khi người vầy xung phong, ở phía xa có một đám người mặc đồng phục thành viên Đồ Long Bộ thống nhất, đã chuẩn bị sẵn sàng đón quân địch.

“Các anh chị em, phía sau chúng ta, là hàng ngàn hàng vạn đồng bào của chúng ta, chúng ta có thể để mấy dị nhân đó bước qua không?”

Mỗi người trung niên để tóc ngắn hai màu lam trắng bước lên trước, khuôn mặt của hắn có chút tiêu tụy, trong mắt tràn đầy tơ máu.

Nếu như Tô Bạch ở chỗ này, nhất định có thể nhận ra người kia là ai.

Chính là một trong những tuần tra hư hư thực thực phản bội Đồ Long Bộ trước đây, Băng Sơn.

“Không thể!!!” Thành viên Đồ Long Bộ cùng nhau gào thét.

Ai nấy đều có vẻ vô cùng bi phẫn.

Đa phần nhà của bọn họ đều đã bị đám thần linh và dị nhân đó phá hủy.

Bọn họ đã hận chúng nó đến tận xương tủy.

“Vậy chúng ta phải làm như thế nào?!” Băng Sơn cắn răng, ra sức gào thét.

“Giết!”

“Giết!!”

“Giết!!!”

Trên mặt của những người này đã bị mưa máu xối đầy, khuôn mặt dữ tợn.

Tiếng gào thét của bọn họ, mặc dù không có lớn như của đám người vầy, nhưng lại càng khiến người khác cảm thấy chấn

động.

Mà đằng sau những thành viên Đồ Long Bộ ấy là Võ Đô.

Một trong những thành phố lớn vẫn còn sống sót của thế giới.

Rất nhiều người sống sót đều đã bị chuyển tới nơi đây.

Khi các thành viên Đồ Long Bộ chuẩn bị chiến đấu, người thường cũng đang chú ý nơi này.

Thậm chí có một số người đã quỳ xuống, chảy nước mắt cầu khẩn thay cho Đồ Long Bộ.

...

Cũng chính là lúc này, ở thế giới khác, một đám người đã đứng trước mặt Lân.

Đám người kia, đều mặc áo bào xám, trong bóng đêm giống như là không nhìn thấy bóng đầu.

Lân vô cùng lớn, lớn đến mức làm cho người ta không cách nào tưởng tượng được.

Nó mọc một cặp sừng to dữ tợn màu đen, thân thể mập mạp, thế nhưng mỗi một phần đều tràn đầy cảm giác mạnh mẽ.

Chỉ nhẹ nhàng hô hấp một cái, là có thể làm phong vân biến đổi.

“Thật không ngờ, cái thế giới kia thế mà lại xuất hiện ngoại tộc như các ngươi.” Giọng ồm ồm của Lân hạ xuống từ trên cao.

Giọng của nó cực kỳ lớn, một số đám mây thậm chí bị tiếng của nó chấn cho bắt đầu mưa.

“Hội Cộng Tâm, ha, hội Cộng Tâm.” Lân cười khẩy trong lòng.

Nó còn nhớ mang máng đám thành viên tên là hội Cộng Tâm kia, quên sống chết của bản thân trợ giúp người thường thoát đi.

Kỳ thực hầu hết thời gian nó đều thấy hơi khó hiểu, vì sao đám người kia không đi làm thần linh cao cao tại thượng, mà lại nguyện ý làm bạn với đám người thường.

Cần gì chứ?

Như vậy ngoài việc làm cho sự tình trở nên tệ hơn, còn có thể thay đổi được gì đâu?

Bây giờ hàng rào hai giới đã bắt đầu vỡ nát, chẳng lẽ những người bình thường kia còn có thể sống sót đi ra ngoài được hay sao?

Trước đây chẳng qua là trì hoãn tốc độ tuyệt chủng của loài người mà thôi.

“Bọn ta cũng không ngờ là ngươi còn chưa có chết.” Cặp mắt của Cơ Nguyên Võ nhìn chòng chọc vào cổ thần trước mắt, thần nhiên nói: “Nhưng thực lực của ngươi cũng thoái hóa, chặt đứt con đường phía trước của mình, tham sống sợ chết.”

Nghe thấy lời hắn nói, trong mắt Lâm lóe lên một tia hung quang.

Tiếp đó nó cười khẩy: “Phải thì đã sao, tốt xấu gì ta vẫn còn sống, mà những người bên cạnh ngươi thì đã đến gần với cái chết. Cho dù năng lực quản lý thần đạo của ngươi có mạnh đến đâu, trong chiến đấu kịch liệt đều không cách nào ngăn cản thần đạo ăn mòn đại não của bọn họ. Ta thấy, bọn họ cách cái chết cũng không xa đâu.”

Nói đến chỗ này, nó dừng lại một chút, cặp mắt dựng thẳng nhìn chằm chằm Cơ Nguyên Võ, trầm giọng nói: “Ngươi, thật sự muốn đánh với ta một trận à?”

Dứt lời, nó vẫy đuôi một cái, một thần đạo đen kịt, mọc đầy vảy lan tràn ra từ trên người nó.

Thần đạo này rất dài, gần như đã tới gần điểm kết thúc.

Ở điểm kết thúc, dáng dấp của một cự nhân vàng kim như có như không thoáng hiện.

Cơ Nguyên Võ ngẩng đầu, nhìn thẳng hai tròng mắt lạnh như băng của Lâm, chậm rãi nói: “Nếu như bọn ta sợ chết, thì đã không chiến đấu với các ngươi.”

Giọng của hắn như nam như nữ, lại như trẻ như già, giống như có một đám người đang nói chuyện.

Nói xong, mười bốn cái thần đạo xuất hiện từ trên thân mười bốn người áo xám, sau đó bành trướng từng chút một.

Uy thế, thậm chí đè ép Lân một đầu.

“Các người đã muốn chết, vậy ta sẽ thành toàn cho các người!” Cặp mắt dựng thẳng của Lân băng lãnh đến tận xương.

Thần đạo trên bầu trời tức khắc chiếu nghiêng xuống, như ngày tận thế phủ xuống.

Không gian bị xé nứt, vô số mưa máu trút vào.

Mà trong nháy mắt khi thần đạo rơi xuống, mấy người Ảnh Tử cũng biến mất ngay tại chỗ.

“Ầm ầm!”

Lúc này, bầu trời ầm ầm nổ vang, sấm sét chớp lóe.

Vô số nước mưa rơi xuống như bộ phim được ấn nút tăng tốc.

Trong nháy mắt, mưa máu bị tẩy đi, mà trên bề mặt thân trên của Lân, lại xuất hiện từng điểm vết sâu.

“Graooo!” Lân gào thét, cơ thể run lên, các mảnh vảy rơi xuống, vô số người vảy bay ra từ trong cơ thể nó, che khuất bầu trời, lướt về phía mấy người Ảnh Tử.

Số lượng những người vảy đó gần hơn một triệu, thực lực của tên nào cũng đều đạt đến gần cấp Giao.

Hơn nữa từng người vảy đó đều khác với gần cấp Giao phổ thông.

Bọn họ hoàn toàn không bị khí tức kẻ săn mồi thượng vị của thần đạo áp chế!

Trong nháy mắt, Ảnh Tử đã bị đám người vảy điên cuồng bao phủ trong biển người.

Cho dù có năng lực dịch chuyển tức thời, cũng không thể tránh khỏi nơi này được.

“Giết!” Cơ Nguyên Võ nhìn đám người vảy rậm rạp, vẻ mặt bình tĩnh.

Một thần đạo giống như đường máu màu đỏ tức khắc hóa thành một thanh đao đỏ máu chém về phía đám người vảy.

Trong nháy mắt, đã có hơn một nghìn người vảy bị chém giết.

Thi thể của vô số người vấy hóa thành bột mịn tiêu tán trên không trung.

Nhưng chính là lúc này, một móng vuốt dữ tợn vồ hướng phía đám người Cơ Nguyên Võ.

“Xoẹt!!!”

Không gian xé nát, mưa máu xối xả.

“Tất cả như mộng như ảo.” Trên mặt của Cơ Nguyên Võ dần dần mọc ra lông mèo, sau đó lại biến mất không còn.

“Muốn chết!” Lân cực kỳ tức giận, tiếng gào thét của nó cả hai thế giới đều có thể nghe rõ được.

“Đì đùng!!”

Sấm sét trên bầu trời trong nháy mắt đánh xuống, nhưng lại chỉ phá hủy một ít vẩy của Lân mà thôi, cơ bản là không có cách nào thực sự phá vỡ nó được.

Mà vào lúc hai người giao chiến, mưa máu của thế giới khác dần dần càng ngày càng nhiều.

Hai thế giới đang chậm rãi dung hợp.

Chương 394: Cố nhân đã đến

“Ào ào...”

Hạt mưa trên bầu trời dần dần tản đi ngừng lại.

Mưa máu đã hợp thành sông chảy ào ào trong đường sông trước đó.

Thi thể của người vấy đã chồng chất đầy khắp núi đồi.

Máu loãng cùng nước mưa hòa thành một, đã không phân rõ lẫn nhau.

Trên toàn bộ chiến trường, đã không tìm ra được một người đứng.

Ánh mặt trời chiếu xuống, dòng sông màu đỏ tươi trông có vẻ chói mắt khác thường.

Người may mắn còn sống sót ở Võ Đô, trải qua mấy ngày nay, nhìn dòng sông màu đỏ, thậm chí còn cảm thấy sông vốn đã đổi thành loại màu sắc này.

“Đó là cái gì!” Đột nhiên có người hét lớn.

Mọi người men theo ánh mắt hẩn nhìn lên bầu trời, thấy được ảo ảnh của một cự nhân vàng kim ở trên không trung thật cao.

Đôi mắt của cự nhân vàng kim lãnh đạm liếc nhìn chúng sinh, sau đó rũ mắt xuống, không tiếp tục đối diện với chúng sinh nữa.

Có người nhìn thấy cự nhân này, thậm chí trực tiếp quỳ xuống, khom mình vì thân hình vĩ đại ấy.

Thế nhưng, trong mắt phần lớn người toát lên vẻ phẫn nộ, thù hận.

Bọn họ cho rằng cự nhân vàng kim trên không trung là tà thần.

Mà tà thần, chính là đại địch sinh tử đối với bọn họ!

Bọn họ hận vô cùng.

Cung Mặc thấy cảnh như vậy, vẻ mặt bình tĩnh.

Tiếp lấy, hắn đi về phía trước một bước, liền xuất hiện trong dị thế giới.

Lúc này thế giới khác giống như nguyên thế giới mấy ngày trước, cơn mưa máu rơi tầm tã.

Cung Mặc chậm rãi bước tới trong cơn mưa máu.

Khi mưa máu rơi lên hắn, thì đều hóa thành nước mưa trong suốt và chảy xuống.

Cả thế giới xuất hiện một quang cảnh kỳ lạ.

Một con suối lớn trong suốt xuất hiện trong thế giới giống máu.

Cơn mưa máu lại không thể ăn mòn nó được một phần nào.

Không bao lâu sau, Cung Mặc đi tới trước một phế tích khổng lồ.

Phế tích kia gồ ghề, trên nó có mấy thứ như vết chân cự thú, dấu chân người vầy, vết đao to lớn, nhám thạch khổng lồ mà lại nóng bỏng vân vân.

Điều này nói rõ, không lâu trước đó, nơi này đã trải qua một hồi chiến đấu thảm khốc.

“Người đã đến rồi...” Một giọng nói khàn khàn vang lên trong phế tích.

Hương âm thanh truyền tới, có một người già tóc hoa râm ngồi dưới một vách đá dựng đứng.

Người già kia, chính là Cơ Nguyên Võ.

Lúc này hắn không còn bộ dạng tinh thần như trước đó nữa, mái tóc đen trước đó, bây giờ đều trở nên hoa râm.

“Người biết ta?” Cung Mặc bước lên đi tới bên cạnh Cơ Nguyên Võ, nhìn người già đang dần dần già đi, dường như là sắp chết đó.

“Đương nhiên, trong khoảng thời gian này nếu không phải là người đi liệt sát những người sống lại cùng với tà thần đó, áp lực của bọn ta sẽ lớn hơn, hoàn toàn không có cơ hội để chiến đấu với Lân.” Cơ Nguyên Võ mỉm cười, nói.

“Bọn họ đều chết hết rồi?” Cung Mặc dừng lại, hỏi.

“Ừ, đều chết cả rồi.” Cơ Nguyên Vôgật đầu, nhìn nơi xa, thần sắc bình tĩnh mà thông dong.

Cung Mặc im lặng, ngồi bên cạnh Cơ Nguyên Vô.

Hai người ngồi một lúc lâu, vẫn luôn không nói chuyện.

Mưa dần dần ngừng nghỉ, tất cả khôi phục bình tĩnh, chỉ có cơn gió nhẹ nhàng khoan khoái thổi qua hai người.

“Người đã biết đến sự tồn tại của ta, vì sao không tới giết ta trước chứ? Ta tin người có thực lực đó.” Cung Mặc nhìn về phía Cơ Nguyên Vô, chậm rãi hỏi.

Cơ Nguyên Vô nghe vậy, mở mắt, vừa cười vừa nói: “Tại sao ta phải ngăn cản người chứ?”

“Bởi vì ta muốn thế giới mở lại, chỉ cần ta thiết lập lại thế giới, phần lớn người trên thế giới này đều sẽ chết.” Cung Mặc nói.

“Người cảm thấy mình sai?” Cơ Nguyên Vô hỏi.

“Không, ta cảm thấy điều ta làm là đúng! Sự tồn tại của người sống lại, chỉ sẽ khiến cho tất cả nhân loại sống trong sự đau khổ! Như vậy, không bằng làm lại lần nữa!”

“Nếu người cảm thấy người đúng, vậy người cứ đi làm đi.” Cơ Nguyên Vô từ tốn nói.

Cung Mặc nghe vậy kinh ngạc, kiêu gì hắn cũng không ngờ rằng, thủ lĩnh Ảnh Tử muốn cứu vớt thế giới lại nói ra những lời này.

Lẽ nào, đôi phương không đề bụng đến chuyện nhiều người chết như vậy sao?

“Người không cần phải kinh ngạc như vậy.” Cơ Nguyên Vô nhìn nơi xa, chậm rãi nói: “Ta chỉ là không biết sự kiên trì của mấy người bọn ta có tác dụng gì không mà thôi.

Ảnh Tử đã tồn tại trên thế giới này hơn 2700 năm. Nhiều năm như vậy, Ảnh Tử tổng cộng có 562 người, bây giờ chỉ còn sót lại mười mấy người. Bọn ta đều nghĩ vẫn luôn bảo vệ thế giới này.

Nhưng bọn ta phát hiện, bọn ta càng cố gắng thì lại càng bị động. Nói cho cùng bọn ta cũng chỉ có ít người mà thôi. So với số lượng người sống lại khổng lồ, ít lại càng ít.”

Hắn cười khỏ: “Nếu không phải đặc tính của người sống lại chúng ta đều khá là mạnh mẽ, thì Ảnh Tử đã bị tiêu diệt từ sớm rồi. Bọn ta cảm thấy vô lực.”

Nói đến chỗ này, Cơ Nguyên Võ nhìn sang Cung Mặc bên cạnh, nói tiếp: “Có lẽ điều người làm mới là chính xác, mở lại thế giới, khiến nó làm lại một lần nữa. Khiến cho thế giới này một lần nữa thuộc về người thường. Về sau sẽ không bao giờ có người sống lại bức bách người bình thường nữa.”

“Ta vẫn luôn cho rằng người không tán thành cách làm của ta.” Cung Mặc im lặng một lát, rồi nói.

“Ta cũng không có tán thành cách làm của người.” Cơ Nguyên Võ lắc đầu, nói: “Ta chỉ giao tất cả cho vận mệnh mà thôi.”

“Ý của người là...” Cung Mặc nghe vậy, lập tức hỏi.

“Không cần phải hỏi.” Cơ Nguyên Võ cười thản nhiên:

“Người biết hắn là ai, ta phải đi rồi, tương lai giao cho các người.”

Nói xong, thể hắn bắt đầu xuất hiện mảnh vỡ, sau đó chậm rãi nứt ra, thông thả tiêu tán.

“Ầm ầm...”

Bầu trời lại bắt đầu rơi xuống mưa máu.

Cung Mặc nhìn mưa máu đầy trời, im lặng một lát, lại bỗng dừng mỉm cười: “Suýt chút nữa thì bị người lừa.”

Tin tức của hắn vẫn luôn ẩn giấu cực kỳ tốt.

Dù sao hắn chính đã trực tiếp dung hợp kim chủ thành một thể luôn rồi.

Lấy năng lực của kim chủ, né tránh sự truy vết của Ảnh Tử là một chuyện cực kỳ đơn giản.

Mà chờ lúc hắn thi triển ra năng lực, Ảnh Tử đã không cách nào trực tiếp đánh chết hắn được.

Cho nên, cũng không phải là đối phương không muốn giết hắn, mà là không thể.

Còn việc vì sao ở điểm cuối của sinh mệnh, đối phương giết Lân mà không phải là hắn, cũng là do việc mình làm phù hợp

với quyền lợi của Ảnh Tử mà thôi.

Mà vừa nãy hắn nói với mình những lời đó, là muốn làm tan rã ý chí chiến đấu của hắn, sáng tạo cơ hội cho người kia.

“Đáng tiếc.” Cung Mặc nhìn mưa máu đầy trời, khe khẽ thở dài.

Tinh thần vẫn muốn đóng góp vào thời điểm cuối cùng của sinh mệnh của đối phương khiến hắn cảm thấy chần động.

Tương tự, cũng khiến hắn càng kiên định với ý nghĩ của mình hơn.

Nếu như không có người sống lại, tương lai sẽ không có người như vậy phải hy sinh.

Tuy diệt thế sẽ khiến rất nhiều người chết, nhưng dù sao cũng tốt hơn lúc nào cũng có người chết, khiến người ta cảm thấy đau đớn nhiều.

Nghĩ tới đây, bước chân của Cung Mặc điểm nhẹ một cái, đã xuất hiện trong một trụ sở quân sự.

“Kẻ nào!!” Khi hắn xuất hiện, binh sĩ lập tức phát hiện hắn.

“Đoàng đoàng đoàng đoàng!!!”

Thậm chí còn có binh sĩ trực tiếp bắn hắn.

Cung Mặc nhìn thấy viên đạn bay tới, đưa tay ra.

Trong nháy mắt, bốn phía đình trệ, viên đạn lơ lửng giữa không trung.

Tiếp đó, tay hắn khẽ vẫy nhẹ một cái, viên đạn liền rơi lên trên mặt đất.

Cùng lúc đó, một cơn gió lớn thổi qua, người xung quanh trực tiếp ngủ mê.

Còn chưa tới một giây, căn cứ quân sự này đã luân hãm.

Tiếp đó, Cung Mặc chậm rãi bước đến trước một tòa lầu nhỏ.

“Người là ai?” Khâu Chí Phương nhìn người trung niên trước mắt, cơ thể hơi run rẩy.

Một tuần trước, nàng đã được chứng kiến thực lực mahj mẽ của Tô Bạch và Huyết Ma.

Lúc đó nàng đã cảm thấy rất kinh khủng.

Thế nhưng bây giờ chứng kiến người trung niên dễ dàng là khiến căn cứ quân sự thất thủ, trong lòng nàng càng thêm run rẩy.

Phải biết rằng, gần đây trong căn cứ quân sự mới điều qua hai tuần tra tương đương với cấp Giao đấỵ.

Thế nhưng hai tuần tra đấỵ vừa đối mặt với đối phương cũng đã không chịu nổi.

“Ta tới để tìm cố nhân, người bên trong là bằng hữu của ta.”
Cung Mặc cười lễ phép với Khâu Chí Phương.

Chương 395: Đại kết cục

Chiến loạn đã dần dần lắng xuống, cả thế giới đã bắt đầu làm công tác xây dựng lại dưới sự hướng dẫn của chính phủ Liên bang.

Chuyện xảy ra nửa năm qua, khiến người ta cảm thấy như là đang nằm mơ.

Chẳng qua may mắn là, mọi chuyện đều đã trôi qua.

Mọi người cố nén bi thương, chuẩn bị bắt đầu nghênh đón cuộc sống mới.

Thế nhưng không bao lâu sau, ở các nơi bắt đầu xuất hiện án mưu sát.

Thậm chí còn xuất hiện vụ án diệt môn.

Ngay từ đầu rất nhiều người đều tưởng là do người làm.

Thế nhưng không bao lâu sau, có người chứng kiến xuất hiện.

Theo lời kể của người chứng kiến, năng lực của kẻ giết người gần như không khác gì với thần linh.

Và sau khi người chứng kiến xuất hiện, lượng lớn sự kiện giết người còn xông ra giống như măng mọc sau mưa.

Vô số người sống lại tìm kiếm vị chuỗi thực ăn thuộc về mình trong thời kì chân không này.

Cung Mặc ngồi trên lầu nhỏ, vẻ mặt lãnh đạm nhìn về nơi xa.

Ánh mắt của hắn hết sức thâm thúy như lỗ đen, giống như là có thể nhìn thấy vạn vật trên thế gian.

Ở dưới lầu nhỏ có vô số binh sĩ đã tụ tập quanh đây.

Bọn họ nhìn người trên lầu nhỏ, ở sâu trong ánh mắt là sự sợ hãi cùng cực.

Trước mặt người này, bọn họ cảm nhận được sự đáng sợ bị kẻ săn mồi bao phủ.

Giống như, người trước mắt là thứ còn kinh khủng hơn vô số ác thú, khiến bọn họ vừa nhìn thấy là run lẩy bẩy, ngay cả lòng muốn công kích cũng khoogn dám có.

Mà cái cảm giác này, theo thời gian trôi qua nó càng ngày càng rõ ràng.

“Lại bắt đầu, một vòng luân hồi mới.” Cung Mặc lẩm bẩm.

Thông qua cự nhân vàng kim trên bầu trời, hắn đã thấy được tình trạng của thế giới này.

Lại có người sống lại bắt đầu đi ra giết người.

Nhân loại, lần nữa bị ép hại.

Mà chỉ cần thế giới này còn tràn ngập linh năng, không có mở lại, loại chuyện như vậy trong tương lai còn có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Thậm chí ngay cả chuyện đại diệt tuyệt như bây giờ, cũng sẽ theo thời gian chậm lại mà xác suất xảy ra càng lúc càng lớn.

“Xoẹt.” Ngay vào lúc này, cánh cửa máy móc của lầu nhỏ từ từ mở ra, một thanh niên bước vào từ bên ngoài.

Cùng lúc đó, trên bầu trời xuất hiện một chiếc quan tài toàn thân đỏ như máu cùng với đầy hoa văn kỳ dị màu đen.

Khi này quan tài xuất hiện, tất cả mọi người của thế giới này sợ choáng váng, cho rằng tà thần lại tới nữa.

Cung Mặc thấy cái quan tài đó, mỉm cười, thân hình lóe lên xuất hiện ở dưới lầu.

“Người xuất hiện rồi.” Cung Mặc nhìn Tô Bạch, mỉm cười chào hỏi.

Giờ khắc này, hắn giống như là một người bạn cũ của Tô Bạch.

Tô Bạch nhìn người trước mắt, vẻ phức tạp lóe lên trong mắt một cái rồi biến mất.

Trước đây, nếu như mình không có trợ giúp đối phương, có lẽ sẽ không xảy ra tình huống như ngày hôm nay.

Nhưng mà rất nhanh, hắn liền bỏ qua suy nghĩ này.

Nếu tất cả mọi chuyện đã xảy ra rồi, thì cần gì phải suy nghĩ nhiều như vậy nữa?

“Ta muốn mở lại thế giới này, cần sự trợ giúp của ngươi, ngươi có đồng ý giúp ta không?” Cung Mặc nhìn Tô Bạch, dò hỏi.

Tô Bạch nghe vậy, lắc đầu nói: “Ta sẽ không giúp ngươi.”

Thân phận bây giờ của hắn là Ảnh Tử, là người canh giữ thế giới này, làm sao có thể cùng đối phương mở lại thế giới này chứ?

Hơn nữa, thế giới này còn có người thân của mình.

“Tại sao vậy? Lẽ nào ngươi còn muốn để người thường bị người sống lại áp bách ư?” Cung Mặc thu liễm nụ cười, thản nhiên hỏi.

“Ngươi cảm thấy người thường bị người sống lại áp bách à?” Tô Bạch nhìn Cung Mặc, vẻ mặt bình tĩnh không gợn sóng.

Vẻ mặt Cung Mặc cứng lại, tùy tiện nói: “Không phải vậy thì sao? Ngươi cảm thấy loại diệt tuyệt hiện tại tới bằng cách nào?”

“Chẳng lẽ đó không phải vì công lao của ngươi sao.” Tô Bạch từ tốn nói.

Nghe được lời của hắn, Cung Mặc cười khẽ: “Chẳng lẽ ngươi cho rằng không có ta giúp, thì thế giới này sẽ không biến thành như vậy sao?”

Tô Bạch im lặng.

Sau đó hắn nói thêm: “Phải, nhưng thế thì sao? Mọi thứ đều có quy luật phát triển của nó. Tuy thế giới vì chuyện đó mà gặp tai kiếp, nhưng bởi vậy nên còn rất nhiều việc cần phải hoàn thành. Tương lai ta sẽ một lần nữa tổ chức lại Ảnh Tử và Đồ Long Bộ, làm cho xác suất người sống lại phạm tội xuống mức thấp nhất.”

“Không phải người sống lại sẽ áp bách người thường sao?” Cung Mặc lạnh lùng nói.

Tô Bạch nhìn về phía hắn, đáp: “Không có người sống lại thì không có áp bách à? Người sống lại tới như thế nào ngươi

không rõ ràng chắc? Tuy trước kia có một bộ phận trong đó là kẻ xấu, thế nhưng phần lớn người sống lại, ở trước khi chết đều là người thường, là bởi vì gặp oan khuất nên trở thành người sống lại.z. a. l. o : 07.69.41.79.82

Người cảm thấy khiến cho người sống lại biến mất, mọi chuyện đều sẽ trở về bình thường à? Không. Bởi vì không có người sống lại, một số người sẽ hành sự càng thêm không kiêng nể gì cả. Mà có người sống lại tồn tại, bọn họ ngược lại sẽ sợ hãi trong lòng.”

Cung Mặc nhìn Tô Bạch, đột nhiên mỉm cười: “Ta cứ cho rằng nội tâm ta đã coi như là bị quan lắm rồi, dù sao ta coi người sống lại như là nguyên tội. Thế nhưng ta thật sự không ngờ, người thế mà còn bị quan hơn ta nữa, người lại cảm thấy bản thân nhân loại chính là nguyên tội.”

Tô Bạch chẳng tỏ ý kiến, chỉ chậm rãi nói tiếp: “Ở thế giới này, người ích kỉ, người vô sỉ sống tốt hơn người bình thường.”

“Xếp hàng lên xe không có chỗ ngồi, chen hàng là đã có chỗ ngồi, người buôn bán thành tín dễ dàng phá sản, mà cửa của cải của người mưu lợi lại tăng nhanh. Minh tinh lưu lượng kiếm được nhiều tiền hơn người chăm chú diễn trò.”

Nói đến chỗ này, Tô Bạch lắc đầu cười nói: “Tuy là như vậy, thế nhưng ta vẫn cảm thấy phần lớn người đều là người tốt, sở dĩ có những hiện tượng này, chẳng qua là vì thế giới này vốn là như vậy mà thôi.

Có một số người lợi dụng một số quy tắc mà thôi, không liên quan gì tới thiện ác của con người cả.”

“Người cảm thấy có người sống lại mọi chuyện đều sẽ tốt lên?” Cung Mặc lạnh lùng cười.

Tô Bạch lắc đầu: “Rồi sẽ có biện pháp hạn chế người sống lại, mà những người lợi dụng quy tắc đó lại rất khó hạn chết.”

“Nguy biện.” Trong mắt Cung Mặc hiện lên ý lạnh.

Tô Bạch thân nhiên nói: “Không bằng người đánh cược với ta một ván?”

“Đánh cược thế nào?” Cung Mặc hơi nhíu mày.

“Ta cược là chỉ cần trăm năm, là có thể giảm xác suất phạm tội của người sống lại ở thế giới này xuống còn một phần một ngàn hiện tại.” Tô Bạch trả lời.

“Tiền đặt cược là gì?”

Tô Bạch thản nhiên nói: “Tiền đặt cược chính là thế giới này. Nếu như đạt tới, nó sẽ tiếp tục tồn tại. Nếu như không đạt được, người sẽ mở lại thế giới này.”

“Xùy.” Cung Mặc cười khẩy: “Người cảm thấy ta có cần phải đánh cược với người không? Hiện nay ta nắm trong tay 60 trong tổng số tất cả linh kim, người chỉ giữ trong tay 40, ta nhiều hơn người 20. Tất nhiên ta có thể giành được thắng lợi.”

Hắn đã giết gần hết người sống lại cấp Giao, đồng thời đoạt đi thành quả của Ảnh Tử.

Cho nên, linh kim của hắn nhiều hơn của Tô Bạch.

“Vậy người cũng có thể chọn không cược.” Tô Bạch bình tĩnh nói.

Cung Mặc nghe vậy, im lặng không nói.

Hắn có thể chọn chiến đấu không?

Đương nhiên là được.

Thế nhưng vậy thì có ý nghĩa gì chiến?

Chiến thắng rồi, thì đại biểu cho hắn đúng à?

Đây là một trận quyết đấu về tín niệm, nếu như hắn sử dụng vũ lực, vậy đại biểu cho hắn chột dạ.

Tín niệm đã thua.

“Ta đáp ứng đánh cược với người, thế nhưng ta có một điều kiện.” Cung Mặc nhìn Tô Bạch, chậm rãi nói.

“Điều kiện gì?” Tô Bạch hỏi.

“Người và ta, không được can thiệp.” Cung Mặc nói.

“Được.” Tô Bạch gật đầu.

Nói xong, bước chân hắn khẽ động, thân hình hắn biến mất tại chỗ, xuất hiện trên quan tài vàng kim giữa không trung.

Trong nháy mắt, quan tài vàng kim tiêu tán hóa thành một cự nhân vàng kim khổng lồ.

Cung Mặc nhìn quan tài vàng kim tiêu tán, hơi nhú mày lại, sau đó lập tức mỉm cười. Hắn giang cánh tay ra, bầu trời phát ra tiếng ầm ầm, hai thế giới hoàn mỹ dung hợp lại với nhau.

Cùng lúc đó, nồng độ nguyên tố linh năng trong không khí lại tăng lên vài phần.

Tiếp lấy, bước chân hắn khẽ động, xuất hiện ở giữa không trung, tiến vào trong thân thể của cự nhân vàng kim.

Không bao lâu, hai cự nhân vàng kim trên không trung đều biến mất.

Tất cả khôi phục lại sự bình tĩnh.

Hết
